

THEOLOGIÆ

CURSUS COMPLETUS,

EX TRACTATIBUS OMNIUM PERFECTISSIMIS UBIQUE HABITIS, ET A MAGNA
PARTE EPISCOPORUM NECNON THEOLOGORUM EUROPÆ CATHOLICÆ,
UNIVERSIM AD HOC INTERROGATORUM, DESIGNATIS,
UNICE CONFLATUS,

PLURIMIS ANNOTANTIBUS PRESBYTERIS
AD DOCENDOS LEVITAS PASCENDOSVE POPULOS ALTE POSITIS.

ACCURANTE J. P. MIGNE,

BIBLIOTHECÆ CLERI UNIVERSÆ,

SIVE

CURSUM COMPLETORUM IN SINGULOS SCIENTIÆ ECCLESIASTICÆ RAMOS EDITORE.

TOMUS DECIMUS-QUARTUS.

DE DECALOGO. — VARIÆ APPENDICES.

28 VOLUMINA : 138 FRANCIS.

EXCUDERATUR ET VENIT APUD J. P. MIGNE EDITOREM,
IN VIA DICTA D'AMBOISE, PROPE PORTAM LUTETIÆ PARISIORUM VULGO D'ENFER NOMINATAM,
SEU PETIT-MONTROUGE.

1841

**ELENCHUS
AUCTORUM ET OPERUM**

QUI IN HOCCE VOLUMINE CONTINENTUR.

MAYOL.

Summa moralis doctrinæ Thomisticæ circa decem Decalogi præcepta.

HABERT.

Quæstiones selectæ de Oratione.

EDITORES.

De possibilitate et existentia magiæ.

EDITORES.

De Sacrilegio.

PATUZZI — BILLUART.

Appendix prima : De sanctificatione diei dominicæ et festorum.

NATALIS ALEXANDER

Appendix secunda : De cultu Sanctorum et de sacrarum Reliquiarum veneratione.

BILLUART.—EDITORES.

Appendix tertia : De revelatione secreti.

BILLUART.

Appendix quarta : De abstinentia et jejuniis.

INDEX RERUM.

Erudebat Rigne,

in viâ dictâ d'Ansoze, hors la barrière d'Enfer;

SUMMA MORALIS

DOCTRINÆ THOMISTICÆ

CIRCA DECALOGUM.

Decem esse præcepta Moysi à Deo tradita, constat ex ipso decalogi nomine, et ex cap. 20 Exodi, ubi recensentur in duabus tabulis digito Dei scripta: quorum tria primam virtutem religionis concernunt, cultumque Dei respiciunt, et mandata primæ tabulæ communiter appellantur; reliqua verò septem, ad pietatem et justitiam commutativam spectant, et versantur circa proximum, secundæque tabulæ præcepta appellantur. Ad juvandam memoriam, auctores sub his versibus hæc decem præcepta comprehendunt:

1. *Unam cole Deum.* 2. *Nec jures tana per ipsum.*
3. *Sabbata sanctifices.* 4. *Habes in honore parentes.*
5. *Non sis occisor.* 6. *For.* 7. *Machus.* 8. *Testis iniquus.*
9. *Alterius nuptam,* 10. *Nec rem capias alienam.*

Hæc enumerationem D. Thomas, 1-2, p. 100, art. 5, rectam et convenientem esse docet, quia, sicut legis humane præcepta homines ad quandam communitatem humanam ordinant, ita legis divinæ præcepta hominem ordinant ad quandam communitatem, seu rempublicam hominum sub Deo. Ad hoc autem ut aliquis in aliquâ communitate benè commoretur, duo requiruntur; quorum primum est, ut benè se habeat ad eum qui præest communitati: aliud ut benè se habeat ad alios communitatis consocios et participes. Oportet igitur quòd in lege divinâ, primò ferantur quædam præcepta ordinantia hominem ad Deum; et alia benè ordinantia homines ad alios proximos, simul convenientes sub Deo.

Principi autem communitatis tria debet homo, primò fidelitatem, secundò reverentiam, tertio famulatum. Fidelitas quidem ad Dominum in hoc consistit, ut honorem principatûs ad alium non deferat: et quantum ad hoc accipitur primum præceptum: *Non habebis deos alienos*, etc. Reverentia autem ad Dominum requiritur ut nihil injuriosum in eum committatur: et quantum ad hoc assumitur secundum præceptum: *Non assumes nomen Dei tui in vanum*. Famulatus autem debetur Domino in recompensationem beneficiorum, quæ ab ipso percipiunt subditi. Et ad hoc pertinet tertium præceptum: *Memento ut diem sabbati sanctifices*. Vel, juxta D. Augustinum, à D. Thomâ relatam, per primum præceptum, jubemur revereri primæ principii unitatem, quæ Patri appropriatur. Per secundum, divinam veritatem, quæ Filio attribuitur. Per tertium, divinam bonitatem, quæ Spiritui sancto tribuitur; nam per illius gratiam sanctificamur, et in

eâ bonitate quiescimus sicut in fine. Vel ex hoc quòd hominis conversio ad Deum potest fieri tripliciter: primò corde, et sic primo præcepto inducitur reverentia et cultus unius veri Dei in corde. Secundò in ore, et sic secundo præcepto jubetur non assumere Dei nomen in vanum, dum profertur juramentum. Tertio in opere exteriori, sic tertio præcepto prohibentur opera servilia et determinatur quies in sabbato ad exterius etiam vacandum Deo.

Ad proximos autem aliquis se habet specialiter et generaliter. Specialiter quidem quantum ad illos, quorum est debitor, ut scilicet eis debitum reddat. Et quantum ad hoc accipitur quartum præceptum: *Honora patrem tuum et matrem tuam, ut sis longævus super terram*, etc. Generaliter autem quantum ad omnes, ut nulli nocumentum inferatur, neque opere, neque ore, neque corde. Opere quidem inferitur nocumentum proximo, quandòque quidem in propriam personam, quantum ad consistentiam personæ, et hoc prohibetur per quintum præceptum: *Non occides*. Quandòque autem in personam conjunctam quantum ad propagationem prolis, et hoc prohibetur sexto mandato: *Non machaberis*. Quandòque autem in rem possessam, quæ ordinatur ad utrumque. Et quantum ad hoc ponitur septimum præceptum: *Non furtum facies*. Nocumentum autem oris prohibetur octavo præcepto: *Non loqueris falsum testimonium contra proximum tuum*. Tandem nocumentum cordis prohibetur nono et decimo præcepto: *Non concupisces uxorem, neque rem proximi tui*. Hactenus S. doctor loco citato, et 2-2, q. 122, ubi hæc decem præcepta egregiè suo more explicat tum in generali, tum in particulari, cujus vestigiis fideliter inhaerebimus.

In hæc igitur primâ parte, veluti in primâ tabulâ, reponimus tria priora decalogi præcepta: etenim cum rationis ordo à fine incipiat, finis verò humanæ vitæ et societatis sit ipse Deus, priori loco collocanda erant ea quibus homo ad eum ordinatur per virtutem religionis; quorum primum est, ut ei fideliter subdatur, nullam participationem et communicationem cum illius hostibus habens. Secundum, ut reverentiam exhibeat. Tertium, ut ipsi famulatum impendat; quæ tria præcipiuntur in primæ tabulæ præceptis; quibus reponemus et quartum, ordinans hominem specialiter ad speciales proximos representantes Deum, veluti secundaria principia nostri esse sub isto primo et supremo omnium rerum principio; et est

affirmativum, de honoratione parentum, ac differt ab aliis sex ordinantibus ad proximum, quæ sunt negativa; ac versatur non circa iustitiam propriè dictam sicut ista, sed circa virtutem pietatis, quæ valdè religione approximatur, unde quidam auctores docuerunt

hæc quatuor præcepta in primâ tabulâ fuisse exarata. Quidquid sit de hoc, in istâ primâ parte decalogi, istud quartum præceptum cum aliis tribus etiam exposituri sumus.

PRÆLOQUIUM DE RELIGIONE, MAXIMEQUE DE ORATIONE.

D. Thomas, 1-2, q. 100, art. 3, ad 3, et art. 6, docet quòd præcepta decalogi dantur de his quæ statim in promptu mens suscipit: ideòque sunt immediatè de actibus iustitiæ, cum in eâ ratio debiti, quæ requiritur ad præceptum, manifestatione appareat, eò quòd sit ad alterum, et per hoc ostendatur quòd homo sit alteri obligatus ad reddendum ei quod debet. Unde tria prima præcepta sunt de actibus religionis, quæ est potissima pars iustitiæ. Quartum autem præceptum est de actibus pietatis, quæ est pars iustitiæ secunda. Alia verò sex, dantur de actibus iustitiæ, communiter dictæ, quæ est inter æquales.

Tantò autem aliquid magis à ratione suscipitur quantò contrarium est gravius, et magis repugnans rationi: manifestum verò est, quòd cum rationis ordo à fine incipiat, maximè est contra rationem, ut homo inordinatè se habeat circa finem. Finis autem humanæ vitæ et societatis est Deus: et ideò primò oportuit per præcepta decalogi hominem ordinare ad Deum; cum ejus contrarium sit gravissimum. Sicut etiam in exercitu, qui ordinatur ad ducem sicut ad finem, primum est quòd miles subdatur duci; et lujus contrarium est gravissimum: secundum verò ut aliis coordinetur. Inter ipsa autem per quæ ordinantur in Deum, primum occurrit quòd homo fideliter ei subdatur, nullam participationem cum inimicis habens. Secundum quòd ei reverentiam exhibeat. Tertium quòd etiam famulatum impendat: majusque peccatum in exercitu est, si miles, infideliter agens, cum hoste pactum habeat, quàm si aliquam irreverentiam faciat duci: et hoc est gravius quàm si in aliquo obsequio ducis deficiens inveniat. Inde habes ordinem inter præcepta primæ tabulæ.

Hæc itaque tria præcepta ordinant hominem ad Deum per actus religionis, quæ est pars potentialis iustitiæ, cum sit ad alterum; quia tamen per eam homo nequit reddere Deo æquale debito, ideò Religio deficit à perfectâ ratione iustitiæ, solumque ei annectitur, ut ostendit D. Thomas, 2-2, q. 80, art. unico. Et q. 81, de illâ agit per octo articulos.

Religio propriè sumpta juxta D. Augustinum, lib. 40 de Civit., cap. 1, est habitus quo inclinamur ad cultum et honorem Deo exhibendum: non enim quemlibet, sed Dei cultum propriè respicit. Unde definitur potest virtus moralis, per quam homines exhibent cultum et honorem Deo tanquam omnium creatori et supremo Domino debitum.

Quod ut clariùs percipiatur, notandum est, virtu-

tes posse tripliciter ad Deum ordinari. Quædam enim immediatè illum respiciunt, tanquam proximum objectum formale *quod*, et *cui*, per actus à se elicitos directè ipsum attingentes sub aliquâ ratione deitatis et ultimi finis; et hæc sunt virtutes theologicæ. Sic fides per se directè immediatè respicit Deum, ut est in se summè verax, et dum credimus Deo, ipsum proximè attingimus. Et sic de spe et de charitate dicendum. Aliæ verò sunt virtutes quæ versantur in alio extremo, nempe quæ non habent Deum pro objecto, neque pro fine proximo et intrinseco, seu Deum nec tanquam objectum *quod*, nec tanquam finem *cui* de se respiciunt. V. g., temperantia versatur circa cibum et potum moderatè sumptum, et circa passiones tanquam circa subjectum et materiam proximam, habetque pro fine proximo et intrinseco subjectionem corporis, et animi quietem ac elevationem. Quòd verò ejus actus deinde referatur in Deum, ei præfigitur ab ordinatione charitatis, et ab ejus imperio provenit. Idemque dicendum de aliis virtutibus moralibus. Virtus verò religionis directè et immediatè respicit aliquid creatum tanquam objectum formale *quod*, nempe cultum quem offert Deo; illius enim actus, nos nostraque directè attingunt tanquam materiam proximam, quam in cultum offerimus Deo, sicut Deus est ad summum objectum *cui* remotum, et materiale illius. Unde non est virtus theologica, sed moralis; inter morales tamen est præstantissima; quia ea quæ sunt ad finem, ex ordine ad illum suam sortiuntur bonitatem, et quò sunt fini propinquiora, eò sunt meliora: virtutes autem morales sunt circa ea quæ ordinantur in Deum tanquam in finem. Ergo cum religio magis de propinquo accedat ad Deum quàm aliæ virtutes morales, utpote quia illum respicit tanquam finem intrinsecum ad quem ordinat hominem, eò quòd cultus divinus suapte naturâ immediatè et directè in Deum referatur; ideò inter virtutes morales præeminet, magnamque cum theologicis affinitatem habet. Ita D. Thomas loco citato, art. 5 et 6.

Et art. 7 ostendit religionem habere actus interiores et exteriores, eò quòd illis Deus sit à nobis colendus, juxta illud psalm. 83: *Cor meum et caro mea exultaverunt in Deum vivum*. Per eam enim nos et nostra, nempe mentem seu animam cum suis potentiis et viribus, corpus et usum membrorum aliaque exteriora Deo offerimus in cultum. Actus interiores sunt principales et per se ad religionem pertinentes quia, ut dicitur Joan.: *Spiritus est Deus, et eos qui*

adorant eum, in Spiritu et veritate adorare oportet. Exteriores verò actus sunt quasi secundarii, et ad interiores ordinati, tanquam signa illorum quos per se Deus acceptat, et quibus illi conjungimur: item se habent ut incitamenta ad eliciendos actus interiores: mens enim humana ad hoc et Deo jungatur, indiget sensibilibus manuductione, quia, ut dicitur ad Rom. 1: *Invisibilia Dei, per ea quæ facta sunt intellecta conspiciuntur.* Et idè in divino cultu necesse est aliquibus corporalibus uti.

D. Thomas, 2-2, q. 82, assignat duos actus interiores religionis. Primus se tenet ex parte voluntatis, et vocatur *Devotio*, seu voluntas quadam promptè tradendi se ad ea quæ pertinent ad Dei famulatum. Et de illà agit S. doctor, quest. citatà, per quatuor articulos; verùm quia non occurrunt dubia casuum conscientie circa istam materiam, remittimus lectorem ad textum D. Thomæ, et commentaria egregia piazque Cajetani. Secundus se tenet ex parte intellectus, et est *Oratio*, quasi *oris ratio*. Unde pertinet ad rationem practicam, cuius est ordinare; imperare enim, petere, et deprecari, ordinationem quandam important, prout scilicet homo disponit aliquid per aliud esse faciendum. De oratione autem agit S. doctor, q. 83, per septemdecim articulos, ex quibus aliqua ad theologiam moralem et Dei cultum spectantia, attingemus.

ARTICULUS PRIMUS.

DE ORATIONE IN GENERE CONSIDERATA.

§ 1. De naturà et necessitate orationis.

Quæres primò, quid sit oratio, et an sit actus religionis?

Resp. esse actum religionis. Dicitur enim, Psalm. 140: *Dirigatur oratio mea, sicut incensum in conspectu tuo.* Incensum autem in hujus figuram in lege veteri dicebatur offerri Domino in suavem odorem et cultum. Et ratio est quia per orationem homo Deo reverentiam exhibet, in quantum scilicet ei se subijcit, et proficitur orando, se eo indigere sicut auctore suorum bonorum, eique tradit mentem suam. Igitur per orationem, religio intellectum hominis movet in Deum. Ita D. Thomas, art. 3, et art. 1, ad 2, ait, *quòd voluntas movet rationem in suum finem, unde nihil prohibet movente voluntate, actum rationis tendere in finem charitatis, qui est Deo viventi. Tendit autem oratio in Deum, quasi à voluntate charitatis mota dupliciter. Uno quidem modo ex parte ejus quod petitur; quia hoc est præcipuè in oratione petendum, ut uniamur Deo, juxta illud Psalm. 26: « Unam petii à Domino, hanc requiram, ut inhabitem in domo Domini. »* Et Damascenus definit orationem, quatenus est quadam deprecatione, dicens, *quòd est petitio decernitum à Deo.* Alio modo ex parte ipsius petentis; quem oportet accedere ad eum, à quo petit, vel loco, sicut ad hominem; vel mente, sicut ad Deum; et secundùm hoc idem Damascenus dicit quòd oratio est *ascensus mentis in Deum.*

Quæres secundò an sit conveniens Deum orare, et ad id ex præcepto teneamur, et an debeat esse vocalis oratio?

Resp. 1º affirmativè cum D. Thomà, art. 2, quia ex divinà providentià non solum disponitur qui effectus fiant, sed etiam ex quibus causis et quòd ordine proveniant. Inter alias autem causas sunt etiam quorundam causæ actus humani: unde oportet homines agere aliqua, non ut per suos actus divinam dispositionem immutent, quæ est immutabilis, sed ut per actus suos impleant quosdam effectus secundùm ordinem à Deo dispositum. Sic non propter hoc oramus, ut divinam dispositionem immutemus, sed ut impetremus, quod Deus disposuit per orationes sanctorum esse implendum; ut scilicet homines mereantur accipere, quod ei Deus omnipotens ante secula disposuit donare, ut Gregorius dicit in 1 lib. Dialog., cap. 8. Item, licet Deus nobis præstet ex suà liberalitate etiam non petita, aliqua tamen vult præstare nobis petentibus; et hoc propter nostram utilitatem, ut scilicet fiduciam quandam concipiamus recurrendi ad Deum, et ut recognoscamus eum esse bonorum nostrorum auctorem. Unde Chrysostomus dicit: *Considera quanta est tibi concessa felicitas, quanta gloria attributa, orationibus fabulari cum Deo, cum Christo miscere colloquia, optare quod velis, quod desideras postulare,* etc. Nec est necessarium nos Deo nostras preces porrigere; ut e nostras indigentias et desideria manifestemus: *Scit enim pater vester celestis, quia his omnibus indigetis,* ut Matth. 6 dicitur: sed ut nos ipsi consideremus in his ad divinum auxilium esse recurrendum. Haetenus D. Thomas. Vide D. Gregorium loco citato: D. Augustinum, lib. de Dono perseverantiæ, cap. 16, et Epist. 121.

Resp. 2º, quòd tenemur præcepto naturali et divino Deum orare. Prob. ex illo Lucae 16: *Oportet semper orare,* etc. Ex quo verbo, *oportet*, Chrysostomus necessitatem et præceptum orandi colligit; et autem *semper*, multipliciter exponit D. Thomas hic, art. 14, ad 4, dicens quòd aliquis continuè orat vel propter continuitatem desiderii charitatis, quod in nobis debet esse continuum actu aut virtute; manet enim virtus hujus desiderii in omnibus quæ ex charitate facimus: omnia autem ex charitate, seu in gloriam Dei facere debemus, ut dicitur, 1 ad Corint. 10, et glossà super hæc verba Apostoli 1 ad Thessalon. 5: *Sine intermissione orate,* subdit: *Continuè vitam beatam desiderate; ipsum enim continuum desiderium boni, continua est oratio.* Vel secundò ratione bonæ operationis. Unde glossa iam allata subdit: *Semper justè vivite; semper enim orat, qui bonè semper agit.* Vel terciò, quia non est intermittendum quin temporibus statutis oratur. Unde glossa allata ait: *Sine intermissione certarum horarum orate,* seu quòd non interrumpatur actus orandi, quasi nunquam resumendus. Quatò tandem vel propter effectum, sive in ipso operante, qui etiam post orationem remanet magis devotus; sive etiam in alio, puta cùm quis suis beneficiis alium provocat, ut per se oret, etiam quando ipse ab oratione cessat et quæscit, prout fit in associatione Rosarii perpetui, et nos ostendimus, in opusculo Rosarii, cap. 2. Unde verba ista: *Oportet semper orare, et non deficere,* non sunt intelli-

genda de ipsâ oratione secundum se considerata, quæ non potest esse continua; quia oportet aliis operibus occupari, et est præceptum affirmativum, quod non obligat semper et pro semper.

Probatum autem ratione, quod obliget aliquando. Nam omnis actus ad salutem necessarius, si sit liber et in nostrâ potestate, aliquando obligat sub præcepto, ut supra ostensum est. Atqui oratio est actus liber et necessarius ad salutem, ut docent D. Thomas in 4 sent., dist. 15, q. 4, art. 1, q. 5; D. Augustinus, lib. de Bono persever., cap. 15, et lib. de Eccl. Dogm., cap. 56, et lib. de Naturâ et Gratiâ, cap. 45. Item Tridentinum, sess. 6, cap. 11; bona enim spiritualia, maxime perseverantiam finalem, tanquam media ad finem beatitudinis tenetur unusquisque desiderare, à Deo petere, sibi que per orationem procurare, juxta illud Matth. 7: *Petite, et accipietis*. Ergo, etc.

Confirmatur, quia ratio naturalis dicit et præcipit Deum esse colendum, nos et nostrâ et subjiciendo tanquam supremo Domino et omnium bonorum auctori, ex cuius largitate nos accepturos speramus; sed hoc fit per orationem; oratio enim tradit homo mentem suam Deo, quam ei per reverentiam subjicit, et representat, ut ait Dionysius, idèque, sicut mens humana præeminet exterioribus vel corporalibus membris, aut exterioribus rebus, quæ ad Dei servitium applicantur, ita etiam oratio præeminet aliis actibus religionis, ut ait D. Thomas hic art. 3, ad 3. Unde Ecclesia ad colendum Deum maxime orationibus utitur. Ergo, etc. Confirmatur insuper ex D. Thomâ hic, art. 2, ubi ait, quod non solum petere quæ desideramus, sed etiam recedat aliqd desiderare, sub præcepto cadit. Sed desiderare quidem cadit sub præcepto charitatis; petere autem sub præcepto religionis, quod quidem præceptum ponitur Matth. 7, ubi dicitur: *Petite, et accipietis*. Item 1 ad Thessalon. 5: *Sine intermissione orate*. Ad Rom. 12: *Orationi instantes*; Jacobi 5: *Orate pro invicem, ut salvemini*. Et colligitur ex D. Cypriano in expositione orationis Dominicæ. Ex Chrysost., lib. 7 de orando Deum, et passim ab aliis SS. Patribus.

Quando autem nos obliget istud orationis præceptum, dicendum est quod in primo instanti morali usûs rationis, in mortis articulo, in gravi corporis et animæ periculo, et pluries in vitæ decursu, homo tenetur ad orationem recurrere; sicut enim infirmus probè sciens, omnes in simili infirmitate constitutos, utentes aliquo facili medicamento, aut ferè omnes, incolantes evadere, ad illum adhibendum obligaretur ex tuende vitæ et procurande sanitatis præcepto; ita nature dictamine tenetur homo, in suis indigentis ad Deum per orationem recurrere, maxime quia Deus ferè semper præordinavit, nobis sua auxilia, præsertim ad salutem æternam post primam gratiam necessaria, mediante oratione concedere. Item quoties prudenter homo judicat, orationem esse medium hic et nunc necessarium ad vincendam aliquam gravem tentationem, vitandum peccatum, et custodiendam aliquam virtutem; tunc ratione illius, oratio cadit sub præcepto. Item pro Ecclesiâ et regno in gravioribus necessitati-

bus publicis, fideles aliquando orare tenentur, maxime prælati, parochi, sacerdotes, et personæ religiosæ. Item quando prudenter judicamus orationem esse medium necessarium ad subveniendum proximo in gravi necessitate, præsertim spirituali constituto, qui ex charitate tenemur succurrere, nec possumus aliter quam per orationem commodè succurrere; tunc ratione hujus, ad orationem obligamur: eus tamen omissio tunc fortè, regulariter saltem loquendo, non est peccatum mortale, tum quia ordinariè aliâ viâ proximo subveniri potest; tum quia non est omninò certum orationem illam fructum ac felicem successum habituram, et quod indigens nullum impetrationi opponat obicem.

Resp. 3^a, quod oratio singularis, quæ scilicet offertur à singulari personâ, sive pro se, sive pro alio orer, non importat de necessitate quod debeat esse vocalis, per se absolutè loquendo. Convenienter tamen vox huic orationi adjungitur triplici ratione, primò ad excitandam interiorè devotionem, quâ mens orantis elevetur in Deum; quia per exteriora signa sive vocem, sive etiam aliorum factorum, movetur mens hominis, et secundum apprehensionem, et per consequens secundum affectionem, ut dicit D. August., Epist. 121 ad Probam; et idè in singulari oratione, tantum est vocibus, et hujusmodi signis utendum, quantum proficit ad excitandam interiorè mentem: si verò mens per hoc distabatur, vel qualitercumque impediatur, est à talibus cessandum. Secundò ad redditionem debiti, ut scilicet homo Deo serviat secundum illud totum quod ex Deo habet, id est, non solum mente, sed etiam corpore: quod præcipue competit orationi ut est satisfactoria. Unde dicitur Osæ ultimo: *Reddemus vitulum laborum nostrorum*. Tertio ex quâdam redundantia ab animâ ad corpus ex vehementi affectione. juxta illud Psalm. 15: *Lætatum est cor meum, exultavit lingua mea*.

Quæres tertio an oratio purè mentalis seu meditatio sit omnibus fidelibus ad salutem necessaria (1)?

Resp. Duobus modis spectari potest meditatio, nempe, vel secundum se precisè, et quatenus est studiosa occultæ veritatis investigatio: vel secundum circumstantias, puta methodum, temporis diuturnitatem, etc. Certum est meditationem posteriori modo esse duntaxat medium ad salutem utile. Quæstio solum est de meditatione secundum se spectatâ.—Resp. Aliqua meditatio est omnibus fidelibus ad salutem necessaria.

Probatum 1° ex Scrip., Jer., 12: *Desolatione desolata est omnis terra, quia nullus est qui recogitet corde*. Eccli. 3: *Quæ præcepit tibi Deus, illa cogita semper*. Matth. 13, et Luc. 8, verbum Dei auditum et non recogitatum, est semen cadens vel secus viam et conculcatum, vel in spinas et suffocatum. Spinæ, Domino interprete, sunt sollicitudo seculi, et fallacia divitiarum ac voluptatum, à quibus retrahendam mentem monet Pro-

(1) Hæc quæstio et sequentes usque ad articulum de oratione publicâ, adduntur tractatui Mayolis, desumptæ ex Th. L. Habert.

pheta, his verbis: *Aedite, prævicatorates, ad cor*, Isa. 46. Hoc est, in vobis ipsis expendite, ponderate, et in corde vestro conferte quæ didicistis sive lectione, sive aud. tu, ut respiscatis, et acceptum verbum fructificet. Sic David, licet negotiorum multitudinem pressus, meditationibus mundabat cor suum: *Mediatus sum nocte cum corde meo*, inquit Psalm. 76, *et exercitabar et scobeptam spiritum meum*, adeo meditatio videbatur illi necessaria.

Probatur 2° ex Patribus: S. Gregorius, hom. 15 in Evangelium, sic habet: *Curate, ne semen juxta viam cadat; ne malignus spiritus veniat, et à memorià rei vobum tollat. Cibis mentis est sermo Dei, et quasi acceptus cibus stomacho languente reficitur, quando audiis sermo in ventre memoriæ non tenetur; sed quisquis alimenta non retinet, hujus profectò vita desperatur*. S. Augustinus, vel quivis auctor hom. 53, l. 50 Hom. : *In lege, inquit, immunda sunt animalia quæ non ruminant.... Ruminatio pertinet ad eos, qui cogitant postea quod audierint et tenerint* (memorià); *nam modò manducamus, et in memoriam tanquam in ventrem mittitur. Sed quid facit pecus quando ruminat? quod in ventre fuerat repositum, revocat ad os, et in ipsà dulcedine conquiescit. Hoc dixi, ne sitis immundi tanquam pecora*. S. Bernardus totus est in opere de Consideratione ad commendandam summo pontifici meditationis necessitatem, scribitque c. 1 et 2, lib. 1, actum esse de ejus salute, si se totum tradat negotiis, quæ illum circumstant. S. Thomas 1-2, quest. 100, art. 5, ad 5, expendens tertium Decalogi præceptum, quod est de sanctificatione sabbati, docet præceptum illud esse caremoniale et juris positivi, quantum ad *laxationem temporis*, ac proinde quantum ad hanc circumstantiam potuisse abrogari; sed quoad substantiam spectatum esse juris naturalis et indispensabilis, quia homo aliquando vacare debet rebus divinis, juxta illud Psalm. 45: *Vacate et videte quoniam ego sum Deus*. Quocirca qui die Dominicâ, quod est Christianorum sabbatum, non potest vacare propter necessaria charitatis officia, aliud tempus sibi præstituit necesse est.

Dices: Illic debito satisfit per lectionem, vel auditionem verbi Dei: ergo.

Dist. ant. Si ita fiat cum devotione, meditando et orando, concedo: secus, nego ant. *Quid enim prodest lectione continuâ tempus occupare*, ait auctor de Modo orandi, *Sanctorum gesta et scripta legendo transcurrere, nisi ea etiam masticando et ruminando succum eliciamus, et transglutiendo usque ad cordis intima transmittamus? Item quid prodest homini, si per meditationem, quæ agenda sunt, videat, nisi orationis auxilio et Dei gratiâ, ad ea obtinenda convalescat?.... Oratio sine meditatione tepida est: meditatio sine oratione infructuosa*.

Probatur 3° ratione theologica. Qui vult salutem consequi *declinet à malo, et faciat bonum*, Psalm. 53; atqui neutrum præstiterit sine aliquâ meditatione. Ergo aliqua meditatio est ad salutem necessaria. Minor probatur. Ut voluntas duo illa præstet, oportet ut velit, et quidem efficaciter: atqui sine aliquâ medita-

tione non sic volet, saltem perseveranter; quia voluntas non fertur in incognitum, neque in id quod ex memoriâ excidit, et ad quod ratio satis non advertit. Hinc nascuntur peccata ignorantie vincibilis, inadvertentia, et infirmitatis, contra quæ nullum suppetit remedium, nisi consideratio et oratio. Atque ut magis perspicuum fiat, advertes, duplicem distingui cognitionem: alia est speculativa, quæ generatim discernitur inter bonum et malum: alia practica, quæ in particulari spectatis circumstantiis judicatur hic et nunc illud esse fugiendum, alterum prosequendum. Prior cognitio lectione et studio acquiritur, posterior meditatione et oratione: illa communis est bonis et malis, hæc bonis propria: illa est infuscanda et sterilis, hæc virtutem pariens. De priori locutus est Poeta:

Video meliora proboque,

Deteriora sequor.

Et Christus Dominus ad Phariseos et Legislatores, Joan. 9, v. 41: *Si cæci essetis, non haberetis peccatum. Nunc verò dicitis, quia videmus. Peccatum vestrum manet*. Quid ita? nimirum *fascinatio nugacitatis*, ut dicitur Sap. 4, *obscurat bona, et inconstantia concupiscentiæ transverit sensum*. Hoc est, mundi illecebræ et terrores, passiones inordinate veritatem tenebris obnubilant, quibus mens præoccupata malum veluti delectabile, utile et honorificum; bonum verò tanquam molestum, rei familiari contrarium et hominum suggestionibus obnoxium sic proponit voluntati, ut illam afficiat et determinet. Hæc est cæcitas mentis et ignorantia practica, quæ laborant omnes peccatores licet legis periti. Hi lucent aliis, non sibi, vident quò tendendum sit, et errant in viâ, semper dicentes et nunquam ad scientiam veritatis pervenientes, 2 Timoth. 3, legis litteram percipiunt, sed spiritum non assequuntur, favum tenent, et melle carent, juxta sanctum Bonavent., lib. 7 de processu Religionis, cap. 11. Porrò nemo non videt hujusmodi tenebras ignorantia practice per animam diffundi defectu considerationis, nec posse expelli, nisi oratione et seriâ legis meditatione: *Adhortamini vosmetipsos per singulos dies*, inquit Apostolus, Hebr. 3, *ut non obduretar quis ex vobis fallaciâ peccati*.

Confirmatur 1°: Ideò beati in cælo non peccant, nec peccare possunt, quia veritas in mentibus eorum continuò luget, sicut sol in meridie, omnem fugat umbram, prorsusque excludit falsam illam Loni imaginem, quæ malum expeti possit. Ergo ad felicem illam impeccantiam eò proprius accedimus, quò diligentius veritati attendimus, quæ hic luget tanquam lucerna in caliginoso loco, ut dicitur 2 Petri, cap. 1.

Confirmatur 2° experientia, quæ constat multos graviorum peccatorum conscios respiscere meditationis ope, atque eo gressu in viâ virtutis proficere, quo ad piam illam exercitationem confugiunt, adeò ut si quid de illâ remittant, tepescat eorum ardor, et ubi illa non prorsus nlexerit, in pristina crimina relabuntur. Dices: Singuli capaces non sunt meditationis, ut idio- tæ, peccatores, et quicumque ita dediti sunt operibus exterioribus, ut spatium quiescendi non habeant. Ergo

meditatio non est omnibus ad salutem necessaria.

Disting. anteced. Singuli capaces non sunt meditationis ejusdem, puta diuturnioris et sublimioris, concedo : cujuscumque, nego anteced. Namque 1° sicut fides, amor Dei, oratio, et quodcumque bonum opus supernaturale ad salutem necessarium, communia sunt omnibus, sic et consideratio mysteriorum fidei, sine qua nullum bonum opus exurgere potest. Imò ex Gersone, tract. de mysticâ theologia, consider. 3, idiotæ nonnunquam perfectius divina perficiunt quam litterati. 2° Omnibus peccatoribus dicitur : *Redite, prævaricatores, ad cor*, ut ubi conscientie suæ facilitatem inuenientes exhorrescant, contritionemque concipiant. 3° Si animus sit ad spiritualia affectus, ut debet, et illa magis curet quàm temporalia, occupatio tanta esse non potest, tanquàm continua, ut spatium orandi saltem vocaliter non relinquat. Oratio autem vocalis non potest esse sine aliquâ mentali, ut docet Navarr. in Manuali cap. 18 : et sicut in oratione vocali, si diuturnior sit, mentalis identidem repetenda est ex eodem auctore ; sic et in aliis actionibus mens ad Deum levanda, ut opus quod ab illo incæpit, per illum perficiatur. Et hic operandi modus, qui Christianorum est, laborantes plurimum solaretur, nedùm oneraret, si pastores ad illum exercendum frequentius incitarent.

§ 2. DE OBJECTO ORATIONIS.

Quæres 1° utrum in oratione debeamus aliquid determinatè à Deo petere.

Resp. Catholica doctrina est quedam determinatè à Deo esse petenda.

Probatur tum ex Scripturâ, tum ex traditione Ecclesie ; in utrâque enim habemus exempla Sanctorum, qui in quâcumque tribulatione positi, Deum determinatè rogârunt, ut ab eâ liberarentur. In veteri Testamento Patriarchæ et Prophete : in novo primi fideles, Act. 12, v. 5, Apostoli, ut constat ex eorum Epistolis, et catholica deinceps Ecclesia in suis precibus publicis, quibus liceat revincere novos mysticos, sicut olim sanctus Aug. Pclagianos confutavit, lib. de Prædest. Sanctorum., cap. 22, et 23 : *Utinam, inquit, intuerentur orationes, quas semper habuit et habebit Ecclesia ab exordiis suis donec finiatur hoc seculum... Sicut ergo in his orationibus, ita et in hac fide nata est, et crescit, et crevit Ecclesia.*

Nemo sanæ mentis se oculatiorem aut perfectiorem dixerit Ecclesiâ Christi sponsâ et matre suâ, maxime ubi sponsi et exemplum sequitur, et regulam ab ipso præscriptam. Christus enim speciatim oravit pro transgressoribus in cruce, et pro Apostolis et in eum credituris, Joan. 17, et precandi formam dedit septem petitionibus distinctam : *Si vos orabitis, inquit Matth. 6 : Pater noster, qui es in cælis, sanctificetur nomen tuum, etc., in quem locum sic scribit sanctus August., epist. 157, aliàs 99, ut novos mysticos refellendos suscepisse videatur : Omnibus, inquit, necessaria est Oratio Dominica, quam etiam ipsi arielibus gregis, id est, Apostolis suis Dominus dedit... Si aliquos futuros Dominus prævideret meliores utique, quàm extiterunt*

*ejus Apostoli, aliam orationem illos doceret. Addit sanctus Cyprianus, serm. de Oratione Dominicâ, eam ita necessariam, ut aliter orare quàm docuit, non ignorantia sola sit, sed et culpa. Dices : Fides tria docet. Primum, neminem salvandum nisi sit prædestinatus. Secundum, non omnes esse prædestinatos. Tertium, neminem posse esse certum de suâ prædestinatione absque speciali revelatione : ergo ut in hoc dubio voluntas humana conformis sit divinæ, non debet absolute petere suam salutem, sed conditionatè duntaxat, parata eâ privari, si ita Deus decreverit. Confirmatur : sicut aurum in fornace, sic Deus electos suos aliquando probat, an diligant illum absque privati amoris nævo, quasi iratum eis se præbens, et ita aversum, ut nulla spes salutis affulgere videatur. Quid autem consilii anima in his angustiis capiat, nisi ut æternam salutem in sacrificio offerat? Nego conseq. namque Deus quantum est ex se vult omnium salutem ; et si quæras, cur ergo non omnes illam consequentur? responderet sanctus Augustinus, quia ipsi nolunt, nec pro viribus, et eo fervore quo deest, ad eam contendunt. *Regnum enim cælorum vinu patitur, et violenti rapiunt illud, Matth. 11. Nedùm ergo incertus numerus prædestinatorum desiderium salutis nostræ refringere aut suspendere debet ; eùm cõtra illud excitet et acuat, juxta illud 2 Petri 1 : Magis satagite, ut per bona opera certam vestram vocationem et electionem faciatis. Et Hebr. 12 : Contemplantes ne quis desit gratiæ Dei.**

Ad confirmationem, nego hominem in has desperationes et tentationes aliquando incidere, quas superare non possit nec debeat ; *Fidelis Deus, inquit Apostolus Cor. 10, non patietur vos tentari supra id quod potestis. Qui ergo in desperationem violentè pulsatur, si filius sit Abraham, in spem contra spem credat, hoc est, spe desperationem depellat, sicut virtutibus oppositis alia vitia vincere necesse est, v. g., de infidelitatem, charitate cupiditatem. Alioquin desperans non à spe solum, sed et à charitate caderet ; quia charitas suis sine fide et pravitiis non gignitur, sic nec sine iis comitibus conservatur. Namque anima, ex sancto Aug. quamdiù hoc corruptibili corpore aggravatur, spe et timore indiget veluti ventis, qui illam ad salutis portum propellant. Nunc manent fides, spes, et charitas, 1 Cor. 13, tria hæc sic connexa, ut sine animæ interitu separari nequeant, hæc est unica salutis via, quam Christus nobis aperuit. *Nemo sit superbus extra viam, aliam sibi breviorè et perfectiorem fingens, nemo piger in viâ. Si quis se deviusse invenerit, redeat, ut in viâ ambulet : si se in viâ invenerit, in eâ ambulet, ut perveniat. S. Aug., præf. in Psal. 31. Instas : Sanctus Bern., serm. 83 in Cant., de filiis, qui quidem amant, sed de hæreditate cogitant, sic habet : *Suspectus est mihi amor, qui aliud quid adipisci spes suffragari videtur. Purus amor mercenarius non est. Similiter sanctus Chysost., hom. 5 in Epist. ad Rom., asserit debere nos non æterni supplicii metu, ad desiderio summx felicitatis, sed uno amore Christi deterreri à peccato, et ad virtutem excitari. Idipsum docuerunt suo exemplo Moyses in veteri Testamento, Exodi 32 : *Dele me, in-****

quit, *de libro tuo*. Apostolus in novo, Rom. 9 : *Optabam anathema esse à Christo pro fratribus meis*. Quæ exempla secutus est cum multâ omnium laude sanctus Martinus. Ergo.

Nego consequentiam, et explico singula antecedentis momenta. Sanctus Bernardus loquitur de hereditate distinctâ ab ipsâ patris personâ. Verè autem suspectus esse debet ille amor, quo pater amatur propter aliud. et non propter se. Nam ex sancto Augustino, lib. 1 Soliloq. : *Quod non propter se amatur, non amatur. Ego autem solam propter se amo sapientiam; cætera verò vel adesse mihi volo, vel deesse timeo propter ipsam*. Jam verò si quarratur à sancto doctore, an quia sic amat, vellet à sapientiâ separari; exhorrescet, cum hæc affectio excludet amorem, qui essentialiter est unitivus. Talis est sponsæ amor sponso sic addictæ, ut in perpetuum ab illo avelli non acquiescat; mercenarius tamen non est, sed castus; quia in sponsum fertur, non in dona ipsius, nisi propter ipsum. Sanctus Chrysostomus seipsum explicat citatâ homiliâ, ubi postquam dixisset : *Amore Christi omnia facite, et non spe mercedis*; subdit : *Hæc est vera merces, hæc vera gloria, ut Christum possideamus. Hoc nostrum regnum est, nostræ delicie*.

Quæres secundo quænam determinatè et absolutè peti debent ?

Respondeo : Vita æterna in primis petenda est tanquam finis desideriorum nostrorum; deinde media ad illam promerendam necessaria, juxta illud Matth. 6 : *Quærite primum regnum Dei, et justitiam ejus*. Nec aliud præter illa duo spectant septem petitiones Orationis Dominicæ, ut docet sanctus Thomas hic, art. 9. In *Oratione Dominicâ*, inquit, *non solum petuntur omnia quæ rectè desiderare possumus, sed etiam eo ordine quo desideranda sunt, ut sic hæc oratio non solum instruat postulata, sed etiam sit informativa totius nostri affectus. Manifestum est autem quod primò cadit in desiderio nostro finis : deinde ea quæ sunt ad finem*. Finis autem noster Deus est, in quem tendit noster affectus dupliciter, uno quidem modo prout volumus gloriam Dei, alio modo prout volumus frui gloriâ ejus : quorum primum pertinet ad dilectionem, quâ Deum in se ipso diligimus; secundum verò pertinet ad dilectionem, quâ diligimus nos in Deo. Et idcirco primo loco petimus ut sanctificetur nomen Dei, id est, sanctum ab omnibus habeatur, quod pertinet ad ejus gloriam propagandam; secundò ut adveniat nobis regnum ejus, et in illo regnemus. Ad finem autem assequendum duplicis generis est medium : aliud per se, aliud per accidens, quatenus removet prohibens. Per se quidem et principaliter nos ad Deum promovet mandatorum ejus observatio; unde tertio loco dicimus : *Fiat voluntas tua sicut in caelo et in terrâ* : id est, sicut ab Angelis, ita ab hominibus, nempe modo perfectissimo. Instrumentaliter verò juvant ad Deum promerendum præsentis vitæ subsidia, propter quæ dicimus : *Panem nostrum quotidianum da nobis hodie*, sive intelligatur de pane sacramentali, cujus quotidianus usus proficit ad salutem, sensusque hujus orationis sit

juxta sanctum Cyrianum, ut in nullum labamur peccatum, quod nos aliquo die separat à corpore Christi; sive per panem intelligatur omnis sufficientia victis. Tria autem à beatitudine nos prohibent, quæ tribus sequentibus petitionibus removeri postulamus. Primè quidem peccatum quod directè excludit à regno Dei; secundò tentatio, quæ à voluntate Dei nos retrahit; tertio poenaltates præsentis vitæ, quæ sufficientiam tollunt. Sanctus autem Lucas hanc postremam petitionem prætermisit sicut et tertiam, ut sciat unusquisque, primò in eo se liberari à malo, quò à tentatione non vincitur; secundò voluntatem Dei ad hoc præsertim tendere, ut sanctitatem ejus cognoscamus, et cum ipso regnemus; ac proinde tertiam petitionem in duabus prioribus contineri. Ex his liquet : Primò, tres primas petitiones perfectè non complendas, nisi in futurâ vitâ; quatuor verò posteriores ad necessitatem vitæ præsentis pertinere, ut notat S. August., Enchir., cap. 115. Secundò, orationem Dominicam verè dictam à Tert., lib. de Oratione, cap. 1, *Breviarium totius Evangelii*, utpotè quæ omnem christianæ vitæ disciplinam comprehendat. Tertio, eandem orationem efficacem ad remittenda peccata venialia, ut sanctus Augustinus docet passim, si eo, quo par est, affectu recitetur; est enim signum et affectus sinceræ charitatis, tum in Deum, tum in proximum : *Charitas autem operit multitudinem peccatorum*, Proverb. 10. Quartò, omnem fidelium orationem ad Dominicam tanquam ad certam regulam et lapidem lydiûm probandam; nam ex S. Aug., ep. 130, aliis 121, c. 12, *quolibet alia verba dicamus, nihil aliud dicimus, quàm quod in istâ Dominicâ Oratione positum est, si rectè et congruenter oramus. Quisquis autem id dicit, quod ad istam evangelicam precem pertinere non possit, etiamsi non illicitè orat, carnaliter orat; quod nescio quemadmodum non dicatur illicitè, quandoquidem spiritu renatos nominis spiritualiter docet orare*. Tum exponit sanctus doctor quæ indecenter petantur : « Qui dicit in Oratione : Domine, multiplica divitias meas, aut fac me in hoc seculo præpotentem, vel si quid hujusmodi est, et hæc dicit eorum habens concupiscentiam, non id attendens ut ex his secundum Deum prosit hominibus, putat eum non invenire in Oratione Dominicâ, quo possit hæc vota coaptare. Quamobrem pudeat saltem petere quæ non pudet cupere; aut si et hoc pudet, sed cupiditate vincitur, quantò melius hoc petitur, ut etiam ab isto cupiditatis malo liberet, cui dicimus, *libera nos à malo*. » Quintò, eos duntaxat idoneos esse ad Orationem Dominicam fundendam, qui mores viteque rationem ad Evangelii normam dirigere exoptant. Qui enim peccata levia spernit, cupiditates refrænare negligit, nec ad eum pertinet si alii Deum sive timeant, sive contemnant, sincerè et ex animo dicere non potest : *Sanctificetur nomen tuum; fiat voluntas tua sicut in caelo; ne nos inducas in tentationem*. Similiter injuriarum memoret, et defectus proximi impatienter ferens, mala sibi imprecari videtur dum ait : *Dimitte nobis, sicut dimittimus*. Sextò : Orandum pro omnibus, nequidem inimicis exceptis : « Ante omnia, inquit sanctus Cypr.,

serin. de Oratione Dominicâ, pacis doctor, atque unitatis magister singulatim noluit, et privatim precem fieri, ut quis cum precatur, pro se tantum precetur. Non dicimus : *Pater meus, nec panem meum da mihi hodie*. Publica est nobis et communis oratio... Sic orare unum pro omnibus voluit Christus, quo modo in uno omnes ipse portavit. Hoc Domini præceptum commendans ejus Apostolus, scribit 1 ad Tim. 2 : *Obsecro igitur primum omnium fieri obsecrationes... orationum actiones pro omnibus hominibus*. Unde sanctus Thomas, art. 8, sic concludit : *Necessitas est ut in omnibus nostris orationibus, quas pro aliis facimus, inimicos non excludamus. Quid autem pro eis specialiter oramus, perfectionis est, non necessitatis, nisi in aliquo casu speciali*. Puta si vel ipsi ope nostrâ indigerent, nec aliter optulari possemus quam nostris orationibus, vel specialis oratio nobis esset necessaria ad vindicandum vindictæ appetitum, et conservandam in nobis charitatem, quâ inimicos diligere tenemur; in hujusmodi enim circumstantiis obligat illud Domini præceptum : *Orate pro persecutibus vos*, Matth. 5. Neque verò timendum est ne aliquis orationis nostræ fructus nobis excidat, dum illam ad alios extendimus; quia orationis nostræ efficacia ex charitate repetitur, quæ sanè excellit, ubi ad alios etiam inimicos extenditur : *Pro se orare necessitas cogit, pro altero autem claritas fraternitatis hortatur*, ait auctor operis imperfecti hom. 14, apud S. Chrysostom. *Dulcior autem ante Deum est oratio, non quam necessitas transmittit, sed quam charitas fraternitatis commendat*. Nec dicas sanctum Joannem, Epistolâ 1, cap. 5, inimicos, si sint pessimi, ab oratione nostrâ excludere; non enim eos excludit, sed eam profuturam ipsis sicut aliis peccatoribus non promittit : *Qui scit fratrem suum peccare peccato non ad mortem, inquit, petat, et dabitur ei vita peccanti peccatum non ad mortem*. Quamvis autem incerti simus, num oratio nostra peccantibus ad mortem prosit, nihilominus ipsis deneganda non est, sicut nec alia charitatis officia, v. g., correctionis. Si enim salutem illorum optare debemus, procul dubio et petere, maxime cum nesciamus, num ad prædestinationum numerum pertineant. Denique etiam oratio nostra illa futura sit inutilis, nobis erit meritoria, juxta illud Psalm. 54 : *Oratio mea in sinu meo convertetur*. Septimò : Ex quartâ et septimâ petitione Orationis Dominicæ colligitur decetera à Deo peti, ut bona temporalia concedat quantum ad sufficientiam, et mala avertat. Enimverò si pro illis declinandis laborare liceat, à fortiori et Deum rogare. Scriptum est enim : *Neque qui plantat est aliquid, neque qui rigat, sed qui incrementum dat Deus*, 1 Cor. 3. Et rursus : *Nisi Dominus custodierit civitatem, frustra vigilat qui custodit eam*, 1 Ps. 126.

Dices : Tertull. lib. de Oratione, cap. 6, et S. Cyprian., de Oratione Dominicâ, intelligunt hæc verba : *Panem nostrum quotidianum*, etc. de Sacramento Corporis Christi; et S. Augustinus, lib. 2 de Serm. Domini in monte, expressè negat accipiendam de pane materiali, sed de spirituali, nempe vel de Sacramento

altaris, vel de verbo Dei et bonis operibus, sic enim scribit : *Fortè quisquam moveatur, cur oremus pro iis adipiscendis, quæ huic vitæ sunt necessaria, velut est victus et tegumentum, cum ipse Dominus dicat : « Non lite solliciti esse quid edatis, nec quid induamini. » An potest quisquam de eâ re, pro quâ adipiscendâ orat, non esse sollicitus? Et illud : « Quærite primum regnum Dei, » etc. Non ait utique : Quærite primum regnum Dei, et deinde ista quærite; sed : « Hæc omnia, inquit, » apponentur vobis, » scilicet etiam non quærentibus. Quomodo autem rectè dicatur non quærere aliquis, quod ut accipiat, intentissimè Deum precatur, nescio utrum inveniri queat. Septimam quoque petitionem, libera nos à malo, fidem patres interpretantur de malo culpæ : *Eò respondet clausula*, inquit Tertull., citato lib., cap. 8, *interpretans quid sit* : Ne nos inducas in tentationem, hoc est enim, sed evehe nos à malo. Et sanctus Augustinus, epist. 150, aliàs 121 : *Quantò melius hoc petitur, ut etiam ab illo cupiditatis malo liberet, cui dicimus : Libera nos à malo?* Ergo ex Oratione Dominicâ concludi non potest temporalia à Deo petenda. — Respondeo, laudatos Patres nostram quoque interpretationem admittere : *Sed et quia carnaliter admittitur ista vox*, inquit Tertullianus, *non sine religione potest fieri et spiritualis discipline; panem enim peti mandat, quòd solum fidelibus necessarium est*. Similiter sanctus Cyprianus : *Meritò, inquit, Christi discipulus victum sibi in diem postulavit, quòd de crastino cogitare prohibetur; quia et contrarium sibi fit et repugnans, ut quareremus in seculo diu vivere, quòd petimus regnum Dei velociter advenire*. Tum subjungit de malo, à quo liberari cupimus : *Oramus et contra malum mulctans, ut sunt omnes pœnalitates, horrenda mors, et contra quæ oramus, non ut nullo modo eveniant, sed ut tam crudeliter non saviant, et ne animus inde frangatur*. Sanctus verò Augustinus citato sermone, difficultatem movet, et insolutam relinquit, atque in hæc verba concludit : *Si quis etiam illa quæ de victu corporis necessariò istam sententiam vult accipere, oportet ut conjunctè accipiantur omnia tria, ut scilicet quotidianum panem simul petamus; et necessarium corpori, et Sacramentum visibile et invisibile verbi Dei*. Sed disertè in epistolâ 130, per panem quotidianum intelligit sufficientiam vitæ præsentis; et c. 17, lib. 2, de serm. Domini in monte sub finem, malum à quo liberari optamus, refert ad præsentem mortalitatem in quâ includuntur omnes pœnalitates hujus vite. Dices secundò : Oratio ex dictis est mentis ascensus in Deum, appetitus verò temporalium est descensus ad inferiora. Ergo temporalia non possunt esse orationis materia, non contemplantibus nobis quæ videntur, ait Apostolus, 2 Corinth. 4. Distinguo anteced. appetitus temporalium est mentis descensus, si temporalia propter se appetantur, concedo; si propter vitam æternam nego anteced. Temporalia itaque duobus modis spectari possunt, primò ut finis et bonum delectabile, ac per se appetibile, secundò ut medium ad vitam æternam promerendam utcumque necessarium. Priori modo mentem quidem deprimit; verum ut sic non sunt orationis materia,*

sed cupiditatis, à quâ liberari petimus, juxta sancti Augustini explicationem, cum dicimus: *Libera nos à malo*. Posteriori autem modo cadunt sub orationem, sed mentem sub illâ consideratione deorsum non trahunt; quia qui media querit ad vitam æternam consequendam, aliud non intendit quam vitam æternam, verèque cum Propheta canit: *Unam petii à Domino, hæc requiram*, Ps. 26; ubi enim multa ordinantur ad unum, non censentur multa, sed unum; et ut supra dicebat sanctus Augustinus, quod propter aliud amatur, non ipsum amatur, sed illud propter quod amatur. Ager, verbi gratiâ, non amat remedia quæ à medico querit, quia illa non querit nisi propter sanitatem de quâ solâ intelligit sollicitus; secus si apud medicum qui à vino prorsus abstinendum præscripserat, instet ut modico uti liceat; quia convincitur duo concupiscere, scilicet sanitatem et vinum, quamvis inæqualiter, satsique sibi esse, si vini modicus usus partim obsit sanitati.

Atque ex hæc nostrâ conclusionem et explicationem facili solvitur difficultas à S. Augustino in objectionem præcedenti his verbis proposita: *Non ait utique* (Christus): *Querite primum regnum Dei, deinde ista querite; sed hæc omnia, inquit, opponuntur vobis etiam non querentibus*. Nimirum temporalia querenda non sunt propter se, et ut bona per se delectabilia, quemadmodum ager in exemplum adductus petit usum vini, sed duntaxat ut media utcumque necessaria, et propter vitam æternam appetibilia. *Quid interest*, inquit sanctus doctor, lib. 2, de Serm. Domini in monte, cap. 24, *inter bonum, quod appetendum est, et necessarium quod sumendum est, hæc sententiâ suâ declaravit: « Querite « primum regnum Dei et justitiam ejus, et hæc omnia « opponuntur vobis. » Regnum ergo Dei et justitia Dei bonum necessarium est: et hoc appetendum, et ibi finis constituendus*. Et cap. 25: *Non dicit: Deinde ista querite, quamvis necessaria... ne, cum ista queratis, illinc cœrtaimini, aut ne duos fines constituatis, ut et regnum Dei propter se appetatis, et ista necessaria, sed hæc potius propter illud... Ergo simplici corde tantummodo propter regnum Dei debemus operari bonum ad omnes: non autem in hæc operatione, vel totam, vel cum regno Dei mercedem temporalem cogitare*.

Dixi, *temporalia esse utcumque necessaria*; nam absolute necessaria non sunt: imò Deus ea nonnunquam quibusdam denegat propriis, et aliis concedit iratus. Nunquid enim Machabæi et alii martyres igne consumpti felicius exauditi sunt, quam tres juvenes in fornace Babylonicâ illæsi? *Ipsæ saluator est*, inquit S. Augustinus, tract. 75, in Joan., *non solum quando facit quod petimus, veriam etiam quando non facit; quoniam quod videt peti contra salutem, non faciendo potius se exhibet Salvatorem. Novit enim medicus quid pro suâ, quid contra suam salutem poscat ægrotus; et idè contraria poscentis non facit voluntatem, ut faciat sanitatem; quod si fecerit, non ut Saluator facit, quod est nomen ejus fidelibus ejus. Est quippe et impius damnator*. Aliter ergo dicimus in oratione Dominicâ: *Adveniat regnum tuum: fiat voluntas tua*; aliter. *vancem nostrum*

quotidianum da nobis; libera nos à malo. Priora quippâ absolute petimus, securi, quòd non obsit accepta; et certi, quòd Deus paratus sit ea dare, cum toto corde quæserimus. Posteriora verò conditionatè tantum postulamus; quia in his, quæ possunt et prodesse et nocere, quid oremus, sicut oportet, nescimus. Quamvis enim superflua non appetantur, timendum tamen est, ne ipsa necessaria ardentius desiderentur, et propter ea cor duplicetur. In hujusmodi autem dubiis spiritus, qui secundum Deum postulat pro sanctis, adjuvat infirmitatem nostram, ut licet molesta sit ægritudo, dura pauperies et calumnia, omnes dicant, perfecti quidem letanter, imperfecti verò patienter, *non mea, sed tua voluntas fiat*.

§ 5. DE EFFICACIA ORATIONIS.

Utrum oratio habeat infallibilem effectum.

Tripliciter spectari potest oratio. 1° Ut actus supernaturaliter bonus. 2° Ut actus non solum supernaturaliter bonus, sed etiam laboriosus et pœnalis; est enim elevatio mentis in Deum, quæ non sit sine luctu cum sensibus et sine corporis defatigatione. 3° Ut præcisè petitio est, quo modo spectatur deprecatio pauperis, quæ non tendit ad exhibendum diviti honorem, aut satisfactionem, sed solum ad impetrandam ab eo elemosynam. His præmissis, ad propositam quæstionem: — Resp. 1°: Oratio quatenus est actus supernaturaliter bonus in viatore, infallibiliter est meritatoria, et quidem de condigno, si orans sit justus; de congruo verò, si sit peccator; quia habet omnes conditiones meriti à nobis recensitas, ubi de merito. Secundo: Oratio quatenus est actus supernaturalis et laboriosus in viatoribus justis, certò est satisfactoria. Ita enim definit concilium Tridentinum, sess. 14, can. 13, his verbis. *Si quis dixerit pro peccatis, quoad penam temporalem nunquid Deo per Christi merita satisfieri... jejuniis, orationibus, etc., anathema sit*. Et ratio est, quia satisfactio ex alibi dictis, est dejectio rei coram personâ læsâ: atqui talis est oratio hominis veniam à Deo per merita Christi deprecantis: ergo talis oratio est vera satisfactio. Dixi, *in viatoribus*; quia beati orando pro nobis, nec merentur nec satisfaciunt, utpote qui sint in termino. Tertio: Quatenus præcisè est petitio infallibiliter impetrat, si fiat ut decet, et cum conditionibus requisitis.

Probatur, quia fidelis est Deus seipsum negare, non potest, 2 Timoth. 2: atqui Deus non semel expressè promisit se preces exauditurum. Psalm. 49: *Invoca me in die tribulationis, et eram te*. Luc. 11: *Omnis qui petit, accipit*. Joan. 16: *Si quid Patrem petieritis in nomine meo, dabit vobis*. Clariora sunt illa verba, quam de promissione Dei orantibus factâ dubitare possimus. De fide est ergo orationem habere infallibilem effectum. S. Augustinus in Psalm. 65, expendens illa verba: *Benedictus, qui non amovit orationem meam et misericordiam suam à me*, sic scribit: *Securi de pollicitatione ipsius, non deficiamus orando. Cum videris non à te amotam deprecationem tuam, securus esto, quia non est à te amota misericordia eius*. Dixi:

Si oratio fiat cum conditionibus requisitis; quia sicut sacramenta novæ legis, quantumcumque per se efficacia, non habent effectum in iis, qui ponunt óbicem, sic nec oratio ubi desunt conditiones requisitæ: Petitis et non accipitis, propter quòd malè petatis. Jac. 4.

Quæres: *Quantum requiruntur conditiones, ut oratio infallibilem habent effectum?* — Resp: Quatuor. Debet fieri 1° piè; 2° cum fiducia; 3° pro seipso orante; 4° perseveranter. Ita ferè sanctus Thomas, a. 15, ad 2: *Ponuntur, inquit, quatuor conditiones, quibus concurrentibus, semper aliquis impetrat quod petit; scilicet, ut pro se petat, necessaria, piè, et perseveranter. Et ad tertium addit: Oratio principaliter innititur fidei quantum ad efficaciam impetrandi. Sed hæc fides vel ad pietatem reducit, sicut et tertia conditio, ut oratio sit de necessariis ad salutem, vel ad fiduciam, ut mox patebit.*

Quæres 1°: *Quot requiruntur, ut oratio piè fiat?*

Resp.: Tria. Frimò ex fide procedat necesse est, juxta illud Rom. 10: *Quomodo invocabunt, nempe ut omnipotentem et misericordem, in quem non crediderunt?* Et Matth. 21: *Omnia quæcumque petieritis in oratione credentes, accipietis.* Et ratio est, quia orationis efficacia nititur promissione divinâ per Christi merita: atqui promissio divina non movet, nisi credentes, ut per se patet, et docet Apostolus Rom. 4, ubi de Abrahamo sic loquitur: *In re promissione etiam Dei non hæsitavit diffidentia, sed confortatus est fide, dans gloriam Deo.* Ergo. Porro non exigitur ea fides, quæ orans certò credat se consecuturum orationis effectum; quia, cum promissio sit conditionata, nempe si ponantur necessariae conditiones, nec Deus revelaverit illas reverà adesse; fidelis non potest esse certus fide theologica se impetraturum; hæc enim omnimoda certitudo pertinet ad fidem miraculorum, quæ Deus aliquando sic movet animum, ut dubitare non possit de effectu. Hæc fide Apostolus Petrus claudò dixit: *Surge et ambula, Act. 5.* Fides ergo ad orationem requisita in eo consistit, ut orans securus sit de Deo, timidus de seipso, ne scilicet aliquam è conditionibus ad orationem requisitis prætermittat. Sed ille timor nedum precantis ardorem retundat, quin potius ejus sollicitudinem existet, ut desit gratiæ, quæ orantibus offertur.

Secundò: Ut honesta et pia sit oratio, oportet ut fiat attentè et devotè; peccatum quippe est orare negligenter, et cum voluntariâ mentis evagatione.

Tertiò: Ad pietatem requiritur, ut oratio fiat de utilibus ad salutem: impium enim est petere quæ per se mala sunt; quia gravis injuria Deo irrogatur, quasi ipse fons omnium bonorum, sit etiam auctor peccati. Et idèò hujusmodi oratio semper est mortifera, et peccatum mortale, sicut et omne perjurium etiam in materiâ levi; quia par est injuria, aut etiam fortè gravior, sive quis credat Deum posse esse auctorem peccati vel levissimi; sive testem adducat cujuscumque falsi.

Sed quid si petatur à Deo res indifferens?

Resp: Vel petitur ex merâ cupiditate propter terre-

nam felicitatem; vel ex charitate, tanquam melius à Deo electum, quo facilius vita æterna apprehendatur. Si primum, res indifferens sicut indecenter appetitur, sic sine pietate à Deo postulatur: *Nam si à secularibus abstinere jubemur, inquit sanctus Chrysost., hom. 42 in Joan., quæ miseria, quæ amentia est ea à Domino postulare!* Et sanctus August. in Psal. 85: *Si invocas, ut veniat ad te pecunia, puta ex ludo, Deum tibi adjutorem ponis cupiditatum, non exauditorum desideriorum.* Utrùm autem talis oratio sit mortifera et peccatum mortale, quæstio est. Negat Suarez, lib. 1 de Orat., cap. 17; sed quidquid sit, certum est non esse piam nec veram orationem, nec proinde impetratoriam, tum quia oratio ex dictis est decenter petitio; tum quia Spiritus sanctus, in quo clamamus: *Abba (pater) non ista postulat pro nobis; tum denique quia nec petimus nisi in nomine Salvatoris, nec quidquam à Deo obtinemus, nisi per ejus merita: atqui non petitur in nomine Salvatoris, quidquid petitur contra rationem salutis, ex sancto Augustino, tract. 102, in Joan., nec Christus nobis meruit, ut cupiditates implere possimus, sed ut ab iis liberemur. Ipse salvator est, inquit idem sanctus Augustinus, tract. 75 in Joan., non solum quando facit quod petimus, verum etiam quando non facit; quoniam quod videt peti contra salutem, non faciendo potius se exhibet salvatorem; novit enim medicus quid pro sua, quid contra suam salutem poscat ægrotus. Et idèò contraria poscentis non facit voluntatem, ut faciat sanitatem. Quod si fecerit, non ut salvator facit, quod est nomen ejus fidelibus ejus. Est quippe impius et damnator. Non solum salvator, sed etiam magister bonus docuit quid petamus, scilicet ne sinat Deus nos ire post concupiscentias nostras. Ad hoc pertinet, pergit sanctus doctor, NE NOS INDUCAS IN TENTATIONEM; neque enim parva est tentatio, si contra tuam sit causam tua postulatio.* — Si secundum, nempe si appetatur res indifferens ut medium, quo Deus nos perducere decrevit ad vitam æternam, piè. et in nomine Salvatoris peti potest; quia talis oratio fit et secundum Dei voluntatem, ut patet, et per merita Christi; cum Christi nobis meruerit et salutem, et quidquid ad eam conducit.

At duo hic diligenter sunt observanda: primum, ad temporalia infallibiliter impetranda satis non est, quòd deprecans ea petat in ordine ad ultimum finem; sed requiritur insuper, ut Deus iis desideriis velit illum acquiri. Cum autem nobis non constet de divinâ voluntate, num per prospera, an per adversa ad felicitatem æternam nos perducere decreverit; sequitur temporalia, si piè petantur, conditionatè semper esse petenda, ut diximus paragrapho primo. Et ex tali oratione hic saltem fructus infallibiliter percipitur, cæteris conditionibus concurrentibus, scilicet paratum fore cor deprecantis, ut cum Apostolo dicat, 2 Cor. 12: *Libenter gloriabor in infirmitatibus meis, in contumeliis, in necessitatibus, in persecutionibus, etc.* Secundum, in hypothesi etiam, quòd Deus rerum prosperitate nos regnum cælestè consequi velit, nihilominus oratio nostra plerumque caret effectu; quia sub obtentu sa-

lutis aeternæ obumbratur negotium cupiditatis, nobisque orantibus sæpè idem contingit, quod alimenta sumentibus, nimirum sicut ebulentibus et bibentibus causâ sanitatis, adjungit se voluptas, ut ejus causâ fiat, quod sanitatis causâ nos facere dicimus et volumus; sic deprætantium intentionem prævertit vitæ præsentis amor. Quia pudet temporalia propter seipsa querere, una omnium vox est, ea se postulare propter regnum Dei, et justitiam ejus. Sed fallax illa pietatis larva vel ex eo faciliè deprehenditur, quòd iidem ipsi, qui orationis dono se carere causantur, ac propterea vel non petunt, vel frigidè et perfunctoriè petunt virtutes, puta charitatem, humilitatem, quibus maxime indigent, et sine quibus regnum Dei non acquiritur; ii, inquam, ipsi, ubi mala temporaliter prenuunt, aut impendent, intensissimè et prolivè Deum orant, votis et sacrificiis misericordiam Dei incessanter pulsant. Atqui, si ad hujusmodi preces fundendas incitaret eos regnum Dei et justitia ejus tanquam finis unicè intentus, multò magis ab illis exspectetur, juxta vulgare philosophorum effatum: propter quod unumquodque tate est, et illud magis per se, hoc est, finem, propter quem media appetuntur, amplius appeti necesse est. Quod enim propter aliud diligitur, non tam ipsum diligitur, quam aliud, propter quod diligitur. Ergo cum in plerisque nulla aut penè nulla sit orationis instantia pro obtinendis à Deo bonis spiritualibus, maxima verò pro consequendis temporalibus: necessariò sequitur temporalia ab iis plerumque non expeti propter spiritualia, sed propter seipsa, ac proinde orationes eorum non esse apud Deum impetratorias, ut supra docuit sanctus Jacobus his gravissimis verbis: *Petitis, et non accipitis, eò quòd malè petatis, ut in concupiscentiis vestris insumatis*, c. 4. Temporalia autem in concupiscentiis insumere solent, qui ea petunt magis ex cupiditate, quam ex cœlestium bonorum desiderio; et malè sic petentibus metuendum est, ne quod (Deus) possit non dare propius, dei iratus, inquit sanctus Aug., tract. 75 in Jean.

Alter itaque petimus panem nostrum quotidianum, quo nomine intelliguntur necessaria vitæ præsentis subsidia, aliter regnum Dei, et justitiam ejus. Istud posterius postulamus, ut nos ipsos ad illud desiderandum arrius incitemus: vadè enim magnum est, et nos ad accipiendum parvi et angusti sumus. Ideò dicitur nobis, *dilatamini*. Nec tamen citò datur, ut dilata desideria crescant; tantò quippe sumemus capacius, quantò desideravimus ardentius, ex sancto Augustino, epist. 150, aliàs 121. Priora verò Dominus et Magister noster à Deo querere docuit, non ut vehementius illa concupiscamus, absit, cum illa sæpè electis vel neget, vel etiam subtrahat, si nimis ad eamdem efficiantur; sed ut inde non commonefaciamus Deum esse etiam talium bonorum auctorem, et ubi obvenerint, in ipsum per gratiarum actionem esse refundenda, non in propriam industriam, aut amicorum patrocinium. Enim verò idem Dominus noster et Magister, qui patrem quotidianum petere, et à malo liberari præcepit, statim prohibuit, ne solliciti simus quid manducemus, aut

quid induamur: *Scit enim*, inquit, *Pater vester cœlestis quia his indigetis*. Tanquam si quis ægrotanti diceret: *Quære dumtaxat sanitatem à medico peritissimo, nec sollicitus sis de remediis; quia si primùm efficaçiter voluerit, remedia apponet prout judicaverit expetire*. Sic Christus: *Querite primùm, ait, regnum Dei et justitiam ejus, et hæc omnia adjicientur vobis*. Non dicit, *deinde ista querite*, ne illinc advertamini, et duos fines vobis constituatis: sed ait, *hæc omnia adjicientur vobis*, id est, consequentur.

Quæres 2°: Qualis debeat esse orantis fiducia, ad infallibiliter impetrandum.

Resp.: Duo extrema inprimis vitanda sunt, nempe diffidentia, et præsumptio. Diffidentia quidem: *Qui enim hæsitat*, Jac. 5, *similis est fluctu maris, qui à vento movetur, et circumfertur*; quia non habet firmitatem et constantiam in petendo. *Non ergo æstimet homo ille, quòd aliquid accipiat à Domino*. Hanc fiduciam exigit Christus ab invocantibus se: *Confide, fili*, ait paralytico, Matth. 9, *remittitur tibi peccata tua*. Et duobus cæcis ibidem: *Secundam fidem vestram fiat vobis*. Unde concludit Apostolus in hæc verba Heb. 4: *Adeamus ergo cum fiducia ad thronum gratiæ, ut misericordiam consequamur: quia non est confusio confidentibus in te*, Dan. 5. Propterea in collationibus Patrum, coll. 9, c. 52, legimus signum futuræ impetrationis tum haberi, cum Spiritus sanctus movet ad petendum cum magnâ fiducia, et cum quâdam impetrandi securitate. *Magna siquidem fides*, inquit sanctus Bern., serm. 52 in Cant., *magna meretur, et quatenus in bonis Domini fiduciæ pedem porrexeris, eatenus possidebis*.

Præsumptio non minus cavenda est in oratione, quam diffidentia. *Deus enim superbis resistit, humilibus autem dat gratiam*, Jac. 4. *Oratio humiliantis se penetrat cætos*, Eccl. 35. *Respexit in orationem humilium, et non sprevit preces eorum*, Psal. 101. *Non derelinquas præsumentes de te: et præsumentes de se humilias*, Judith. 6. *Neque enim in justificationibus nostris prosterminimus preces ante faciem tuam; sed in miserationibus multis*, Dan. 9. Tota ergo fiducia orantis nititur Dei misericordiæ. Oratio Pharisæi, Luc. 18, rejecta est, quia in suis virtutibus et meritis confidebat.

Dices: Gratia sanctificans est fundamentum justis sperandi auxilia ad salutem necessaria: Deus enim neminem deserit, nisi prius deseratur ab eo. Ergo impetrandi fiducia repeti potest ex justitiâ depræcantis. Sic Ezechias 4, Reg., cap. 20, *precatus est: Obsecro, Domine, memento quomodo ambulaverim coram te, in corde perfecto*. Confirmatur primò: S. Joannes, primæ Epist., cap. 3, docet nasci ex bonæ conscientiæ testimonio fiduciam orandi et impetrandi: *Chastissimi*, inquit, *si cor nostrum non reprehenderit nos, fiduciam habemus ad Deum, et quidquid petierimus, accipiemus ab eo*. Confirmatur secundò: Peccator ex nullo capite, spem impetrandi concipere potest. Namque 1° conscientia indignum illum pronuntiat, qui à Deo exaudiatur: *Iniquitatem si asperi in corde meo, non exaudiet Dominus*, Psalm. 65. *Cum sit enim timida nequitia, dat*

testimonium condemnationis, semper enim præsumit *sæva verturbata conscientia*, Sapient. 17. Nec Deum apprehendit nisi ut iratum et extrema minantem. 2° Deus nedum promisit se exauditurum peccatores deprecantes, quin potius illos præmonuit rejiciendis: *Cum multiplicaveritis orationem, non exaudiam; manus enim vestra sanguine plenæ sunt*, Isai. 1. *Tunc invocabunt me et non exaudiam*, Proverb. 1. *Oculi Domini super justos, et aures ejus in preces eorum, vultus autem Domini super facientes mala, ut perdat de terrâ memoriam eorum*, Psalm. 53. Antiochus intentissimè oravit Dominum, à quo misericordiam non erat consecuturus, 2 Machab. 9.

Nego conseq. 1° quia nullus absque speciali Dei revelatione potest esse certus de suâ justitiâ, ut definit Concil. Trident., sessione 6, can. 15. 2° Quamvis gratiæ sanctificantis respondeant gratiæ sufficientes, attamen non debetur illi donum perseverantiæ nec auxilia efficacia et commodiora, quæ petunt justî et quibus indignos se meritò pronuntiant ob innumeras negligentias et offensiones.

Ad priam confirmationem, respondeo, velle duntaxat Apostolum 1° bona opera et cordis munditiem disponere ad spem concipiendam de Dei bonitate et misericordiâ, et pusillanimitatem repellendam; quo sensu Ezechias ad sperandum seipsum incitabat. Si enim Deus peccatores et inimicos prævenit in benedictionibus; quanto magis jam sibi reconciliatos et auxilium ejus implorantes fulciat, sublevari que? 2° Bona opera mereri, saltem de congruo, illam orationis fiduciam, quæ sanè eximium Dei donum est. Hinc sancti Patres communiter docent jejuniû et elemosynam esse alas orationis. *Bona est oratio cum jejuniis*, ait Angelus Tob. 12, et Is. 58: *Tunc, cum misericordiam feceris, invocabis me, et Dominus exaudiet*.

Ad secundam confirmationem respondeo: Quamvis peccator reverâ, et propriè conscientie testimonio indignus sit qui exaudiatur, nihilominus fiduciam impetrandi sumere potest ex triplici capite. 1° Ex precandi voluntate, quam Deus ipsi inspiravit. *Cum videris*, inquit sanctus Augustinus supra laudatus, in Psal. 65, *non à te anotam deprecationem tuam, securus esto, quia non est à te anotam misericordiâ ejus*. 2° Ex infinitâ Dei bonitate. *Si de vobis in humilitate sentitis*, ait sanctus Bernardus, serm. 11 in Cant., *seuite et de Domino in bonitate*. Et auctor de verâ et falsâ pœnitentiâ, cap. 5, inter opera sancti Augustini: *Ille solus diffidat, qui tantum peccare potest, quantum Deus bonus est. Cum autem sit nullus, qui hoc possit, qui timet de se malo, præsumat de meliore: diabolus enim, et omnis nequitia minor est, quam Dei misericordiâ*. 3° Ex divinâ promissione, quæ se extendit ad omnes etiam peccatores, Matth. 7: *Omnis, qui petit, accipit*. In quem locum sic scribit auctor operis imperfecti, hom. 18, inter opera sancti Chrysostomi: *Omnis, sive justus, sive peccator, tantum petere non dubitet, quærere non negligat. Dicamus enim de Deo sicut dixit de nobis: Si tantum amicos vestros diligitis, quam mercedem habebitis? Si Deus tantum amicos suos exaudit, quam laudem bonitatis me-*

retur? Et Luc. 11, de peccatoribus speciatim dicitur: *Amen dico vobis, etsi non dabit ei, eò quòd amicus ejus sit, propter improbitatem*, id est, instantiam et perseverantiam, dabit. Sic Publicanus exauditus est, Luc. 18. Ex quo loco sanctus Augustinus, tract. 44 in Joannem, refellit cæcum, qui dixerat Deum non exaudire peccatores: *Adhuc, inquit, inunctus loquitur; nam et peccatores exaudit Deus. Si enim Deus peccatores non exaudiret, frustrâ ille Publicanus oculos in terram demittens, et pectus suam percutiens, diceret: Deus, propitius esto mihi peccatori.* Et ista confessio meruit justificationem, quo modo ille cæcus illuminationem. Vera tamen est cæci propositio in sensu ab ipso intento; nempe Pharisei calumniabantur Christum, quasi seduceret turbas: cæcus, qui ab illo visum ceperat, ipsis reponit, Deum non exaudire peccatores ad patrandâ miracula: v. g., ad illuminandum cæcum, quibus homines in errorem inducantur, quò verissimum est. Textus oppositi in objectionem intelliguntur de peccatoribus impœnitentibus, qui cum nolint à peccato recedere, obnivè petunt liberari à malis ingruentibus, quibus Deus eos justissimè punit.

Instas: Actor. 8, ait S. Petrus ad Simonem Magum: *Pœnitentiam age, et roga Deum, si foris remittatur tibi hæc cogitatio cordis tui*. Et Daniel ad Nabuchodonosorem cap 5: *Forsitan ignoscet delictis tuis*. Ergo peccatores certam spem impetrandi habere non possunt. Distinguo conseq. Non possunt absolutâ certitudine, concedo: non possunt hypotheticâ, nempe si orent ut oportet, adhibitis conditionibus ad infallibiliter impetrandum requisitis, nego conseq. *Nemo*, inquit Chrysostomus, hom. de Mose, *aliquando ad eum fletus accessit, qui non quod postulavit accepit: nullus ab eo beneficia dolenter postulavit, qui non impetravit, quod voluit*. Itaque nec Apostolus, nec Propheta dubitabant de Dei promissis in gratiam peccatorum veniam deprecantium, sed de ipsâ eorum oratione; namque peccatores plerumque non orant sicut oportet, aut peccandi affectum retinent: *Non vult autem suam orationem audiri, qui putaverit præcepta Dei posse contemnere*, ait sanctus Chrysostomus: aut crinimum suorum inmanitate territi, de Dei misericordiâ diffidunt, ideòque remissè petunt, et in petendo non perseverant.

Quæres 3°: *Utrum ad infallibiliter impetrandum necesse sit ut quis pro se ipso petat.*

Resp.: Affirmat sanctus Augustinus, tract. 102 in Joannem. *Exaudiuntur*, inquit, *omnes Sancti pro se ipsis, non autem pro omnibus exaudiuntur vel amicis, vel inimicis suis, vel quibuslibet aliis, quia non utcumque dictum est, dabit, sed dabit vobis*. Idem docet S. Thomas art. 7, ad secundum, his verbis: *Pro se orare positur conditio orationis: non quidem necessaria ad effectum mereudi, sed sicut necessaria ad indeficientiam impetrandi. Contingit enim quandoque quòd oratio pro alio facta non impetrat, etiam si fiat piè et perseveranter, et de pertinentibus ad salutem..... secundum illud Jerem. 15: « Si steterint Moyses et Samuel coram me, non est*

« *anima mea ad populum istum; > nihilominus tamen oratio meritoria erit oranti, qui ex charitate orat, secundum illud Psalm. 34: « Oratio mea in sinu meo con- > vertetur; »* Glos. id est, etsi non eis prosit, ego tamen non sum frustratus mea mercede. Et ratio est quia qui pro se orat ut oportet, donum Dei pluris facit, ardentius desiderat, de se ipso non praesumit, et sic disponitur ad accipiendum: è contra alii pro quibus oramus, saepius vel in virtute sua confidunt, vel iustitiam non siliunt; vel quod pejus est, in peccatis sordescunt, et terrenis inhiant, et gratià Dei indignos se reddunt. Quamobrem sanctus Chrysostom. hom. de progressu Evang. carpit divites, qui elemosynis pauperum preces sibi conciliabant, cum interim ipsi orare negligenter; docetque Sanctorum orationes nobis non prodesse sicut nostras. Et homil. 5 in Matth.: *Habent vim pro nobis, et quidem maximam orationes supplicationesque Sanctorum; sed tunc profectò, cum nos quoque idipsum per penitentiam postulamus.*

Negari tamen non potest quin utiliter orenus pro conversione peccatorum etiam impenitentium; Deus siquidem Ecclesie donavit et Saulum precibus sancti Stephani, et Augustinum lacrymis sanctae Monicæ; sed ipse discipulus quem amabat Jesus. 1 Epist. non audet asserere hujusmodi orationes esse exaudendas: *Est peccatum ad mortem, inquit, non pro illo dico ut roget quis.* In quem locum sic scribit S. Bernardus, cap. ultimo de gradibus humilitatis: *Sed nunquid dicis, Apostole, ut quis desperet? Imò gemat, qui illum amat, non praesumat orare, nec desistat plorare..... Sic melius tanquam non orantes oramus, sic efficacius tanquam diffidentes confidimus.* Tum de excommunicatis, qui à publicis Ecclesiae suffragiis excluduntur, subdit: *Absit autem à nobis ut etiam pro talibus, etsi palam non praesumimus, vel in cordibus nostris orare cessemus; etsi enim à communibus orationibus ipsi se excludunt, sed ab effectibus omnino non possunt.* Sicut de nemine desperandum quamdiu vivit, sic nemini negandum orationis suffragium, ex S. Thomà, art. 7, ad tertium: vult enim Apostolus, 1 Timoth. 2, fieri orationes pro omnibus hominibus etiam regibus ethnicis, quorum multi Ecclesiam persequabantur: et quidem juxta praecipuum Domini: *Orate pro persequentibus et calumniantibus vos, Matth. 5.*

Quæri potest num oratio pro aliis, qui non ponunt obicem, habeat infallibilem effectum.— Resp. Habet: nititur enim promissione divina: Matth. 10, Christus monet Apostolos, ut intrantes domum dicant: *Pax huic domui; et siquidem, inquit, fuerit domus illa digna, veniet pax vestra super eam.* Jac. 5: *Orate pro invicem, ut salvemini; multum enim valet deprecatio iusti assidua.* 1 Joan. 5: *Qui scit fratrem suum peccare peccatum non ad mortem, petat, et dabitur ei vita peccanti non ad mortem.* Porrò Deus est verax in promissis, et neminem fallit.

Quæres 4^a: *Utrum oratio sine perseverantiâ semper sit inefficax.*

Resp. primò, si oratio piè fiat, etiamsi non perze-

veranter, semper habet aliquem spiritualem effectum. Ita sanctus Chrysostomus in Psalm. 129, ubi docet duplicem esse orationis effectum. Primus, inquit, semper obtinetur, etiam cum adhuc oramus, scilicet animæ virtus: nam oratio animam elevat, emollit, etc. De hoc effectu scribit hom. 52 in Matth. intelligendum illud: *Adhuc te loquente dicam: Adsum; non expecto donec orationem finias; sed confestim cum incipias, exaudio: quis enim aded fuit paratus, et erectis continuè auribus astans, nequando à filiis suis vocaretur? Nemo profectò. Deus autem paratus continuè ad vocem servorum suorum est, nec unquam ut oportet vocatus non obaudit.* Secundus orationis effectus est consecutio ejus rei, quam postulamus. Et de hoc posteriori effectu hic duntaxat quaeritur, an sine perseverantiâ obtineatur. Quare, respondeo secundò, si Deus nos etiam non petentes praerent in benedictionibus suis, à fortiori jam petentibus aliquando postulata concedere non differt. Sic Daniel, ubi se dedit orationi, statim exauditus est. Dan., cap. 5. Dixi *aliquando*; nam saepius perseverantiâ datur, quod primæ petitioni negatum fuit; ut patet in Chananaea, Matth., cap. 15, ac proinde certum non est omnem orationem statim exaudiri. Itaque, respondeo tertio: Oratio infallibiliter non impetrat, nisi sit perseverans. Probatum 1° ex Scripturâ, Luc. 18: *Oportet semper orare, et nunquam deficere.* Quod confirmat exemplo viduae, quæ per importunas preces tandem fregit duritiam iniqui judicis. Et cap. 11, docet non solum petendum, sed et quaerendum et pulsandum donec aperiatur, quemadmodum ille, qui ab amico rejectus, nihilominus perseveravit pulsans, propter improbitatem suam obtinuit panes quotquot habebat necessarios. Probatum 2° ex SS. Patribus. S. Chrysost. hom. 50 in Gen. ait: *Nostrum ergo sit opus continuis insistere precibus, et non aegrè ferre, si differatur quod petimus; sed longanimes esse. Neque enim reuens nostras preces differt, sed hæc arte sedulos nos efficiens ad semetipsum atrahere vult.* Sanctus Nilus, lib. de Orat., cap. 52: *Ne petas à Deo imperiosè, quod statim velis impetrare; vult enim te beneficio afficere in oratione perseverantem. Quid enim excellentius, quam cum Deo colloqui, et usu ejus detineri? Sanctus Augustinus, tract. 75 in Joan.: Quomodo intelligendum est, quodcumque petieritis, hoc faciam? An fortè solis Apostolis hoc dictum debemus accipere? Absit. Et multis interjectis subdit: *Sanè quaedam quamvis in nomine ejus petamus, non tunc quando petimus facit, sed tamen facit: differatur enim quando petimus, non negatur. Veruntamen orantes tanquam seminantes non deficiamus; in tempore enim suo metenus.**

Quæres: *Quare Deus differt precantium vota, aded ut soli perseverantes infallibiliter impetrent?* — Resp. Multiplici de causâ.

Prima: Quia oratio imperfecta incipere solet, et perseverantiâ perficitur. Sicut enim vestis, quæ frigida induitur, primò calefit per nativum corporis calorem, sed jam calefacta ipsam corporis calorem non solum conservat, sed auget, intenditque; sic oratio, quæ ex fide per dilectionem operante nascitur, ipsam

fidem rotorat, charitatis desiderium exauit: *Fides*, inquit S. Augustinus, serm. 115, aliàs 56, de verbis Domini, *fundit orationem, fusa oratio fidei impetrat firmitatem*. Ubi autem fons exuberat aquis, rivum rapidius fluere necesse est, sic et orationem ex pleniori fide manantem. Verùm rarissimam esse illam fidem, quæ ab orantibus exigitur, ut infallibiliter impetrent, docet Christus ita concludens parabolam de viduâ apud iniquum iudicem molestâ: *Veritamen*, inquit, *putas veniens filius hominis inveniet fidem in terrâ?* Fidem, inquam ego, cum fiducia et charitate conjunctam, quæ exemplo viduæ ad orationis perseverantiam determinet. Multi quippe orationem, quam initio aridam, et sine devotionis succo experiuntur, citò impatientes deserunt, cum assiduitate et perseverantiâ pinguescere soleat, et jam perfecta infallibiliter obtineat. Secunda: Ut doni, quod postulamus, capaces simus, et ad illud capiendum dispositi. Magnum enim est quod petimus, et nos angusti sumus; quare dicitur nobis, dilatamini: *Petendo autem et querendo crescis, ut capias*. *Servat tibi Deus, quod non vult citò dare, ut et tu discas magna magnè desiderare*. August. serm. 61, aliàs 5, de verbis Domini. Tertia: Ideò differt Deus, ut nos in humilitate contineat per experientiam propriæ indigentiae et infirmitatis. *Quid est*, inquit sanctus Bernardus, serm. 4 in Psalm. 90, *quòd incessanter orantes et supplicantes non possumus ad eam, quam desideramus gratiæ abundantiam pervenire? Putatis quia avarus aut inops factus est Deus, impotens aut inexorabilis? Absit hoc, prorsus absit: sed ipse cognovit figmentum nostrum, in quo scilicet facilè vermis superbiæ gigni solet, tum maximè cum optatis potimur*. Hinc est quòd ipsa nostra oratio interdum tepida est et penè nulla, ut non solùm fide, sed et experientiâ discamus insufficientes nos esse aliquid piè cogitare aut desiderare ex nobis tanquam ex nobis. Sed in his omnibus Spiritus adjuvat infirmitatem nostram, postulatque pro nobis gemitibus inenarrabilibus. Nam oratio ex sancto Augustino gemitum habet: qui autem gemunt, miseros se sentiunt, nec elationis vitium incurrunt. Quarta: Deus postulata statim non concedit, ut in majori habeantur æstimatione, et sollicitiùs conserventur: *Cum aliquando tardius dat*, inquit sanctus Augustinus, cit. serm. 61, *commendat dona, non negat*. *Diu desiderata dulcius obtinentur, citò autem data vilesunt*. Veniæ facilitas peccandi occasionem prebet, difficultas verò cautiores reddit. Quintam profert S. Chrysostomus expositione in Psalm. 4, nimirum quia Deus in differendo dono nos sibi devincit, et veluti agglutinat. *Oratio*, inquit, *non parvum vinculum est dilectionis in Deum, quæ cum eo colloqui assuefacit, et ad sapientiæ studium nos deducit*. Si enim qui cum magno aliquo viro multum versatur, ex ejus consuetudine maximum fructum percipit, quantum magis qui cum Deo perpetuam habet consuetudinem?

Quæres: Quamdiù perseverare debet oratio, ut infallibiliter impetret?—Resp.: Nec Scriptura nec Traditio istud definiunt, sed indefinitè dumtaxat hortantur ad perseverandum in orationibus. Undè in praxi hæc or-

servanda sunt: 1° Si oratio sit de necessariis ad salutem, puta de præceptis adimplendis, tentationibus superandis, sine hæsitazione orationi instandum, quoad usque postulata simus consecuti; de his enim præsertim intelligenda est Christi promissio: *Omnia quæcumque orantes petitis, credite quia accipietis*. Marc. 11. 2° Cum ex predictis donis nonnulla usque ad mortem differantur, ut donum perseverantiæ, omnimoda libertas à peccato, et perfecta primi mandati observatio, pro his rationi instandum usque ad mortem. 3° Si quando advertimus nos orationis ope vitium aliquod profligasse, aut tentationem superasse, non est propterea remittendum orandi studium; quia Amalech adversarius noster adhuc stat in acie, vincitur si manus extendere cessemus. 4° Si petatur aliquid temporale, ubi Deus postulata annuit, jam petitio non est pretendenda, sed in gratiarum actionem convertenda, ut patet. Ubi verò contrarium evenit, v. g., moritur propinquus, ejus sanitatem omnixè precabamur, imitandus est David, qui auditâ filii morte, surrexit de terrâ, in quâ diù jejunius jaceverat deprecans cum lacrymis pro ejus salute, mutatâque veste lugubri, et lotâ facie ingressus templum Domini adoravit; tum domum reversus placido vultu discubuit, 2 Reg. 12. Sed si Deus exaudire differat, perseverandum in oratione: fortè enim differt ad fidei, spei et patientiæ exercitium: fortè etiâ, quia nondum idonei sumus accipere. Pater non negat hæreditatem filio adhuc parvulo, sed servat donec crescat et administrare valeat. Parvuli sumus in Christo, quamdiù terrenorum cupiditate detinemur: perseveremus ergo orantes ut liberemur ab hoc malo; crescat cœlestium amor, quo grandiores jam effecti, haud dubiè accipiemus ab optimo patre temporalia, quatenus ad salutem æternam expediunt: ait enim Christus, Marc. 10: *Nemo est qui reliquerit domum... propter me et Evangelium, qui non accipiat centes tantum, nunc in temporibus hoc*. Quia nempe qui terrenorum affectu non detinentur, ea soli utiliter dispensant ad Dei gloriam et propriam suam salutem.

ARTICULUS II.

DE ORATIONE PUBLICA.

Oratio communis ea est que per ministros Ecclesiæ in personâ totius fidelis populi Deo offertur, ut immutescat toti populo pro quo profertur; necessario debet esse vocalis; rationaliter institutum est, ut ministri Ecclesiæ hujusmodi orationes, etiam altâ voce pronuntient, ut ad notitiam omnium possint pervenire. Item quicumque ad officium divinum obligantur, etiamsi privatim dicant, debent non solùm mentaliter, sed et vocaliter proferre verba, ita ut possint se audire et intelligere, nisi sint surdi, prout mox explicabimus.

Quæres quinquam teneantur ad recitandas horas canonicas singulis diebus?—Resp. 1°, per se loquendo, clericos in sacris ordinibus constitutos, sacerdotes, personas religiosas professas, et beneficiarios simplices, teneri jure ecclesiastico ad totum officium quoli-

bet die recitandum; seu omnes habentes aliquem ex his titulis titulis, nempe aut sacrum ordinem, aut beneficium ecclesiasticum etiam simplex sine ordine sacro et sine turā animarum, aut tandem professionem religiosam.

Primus titulus deducitur ex cap. *Dolentes*, de Celebrat. Missarum et ex cap. *Presbyter*, dist. 91, et ex communi consuetudine immemorabili ubique receptā et sub mortali obligante.

Secundus colligitur ex hoc vulgari effato: *Beneficium propter officium*. Et ita præcipiunt Leo X in concilio Lateran., et B. Pius V, in suā constitutione. Et habetur ex continuo Ecclesiæ usu ac consuetudine ubique receptā. Porrò sub titulo beneficii comprehenduntur episcopatus, rectoriatus, canonicatus, dignitates, preposituræ, præstimonæ, capellanæ collatiivæ, commendæ, et aliæ præbendæ tituli clericalis. Imò B. Pius V obligavit pensionarios habentes pensionem clericalem, ad recitandum parvum B. Virginis Mariæ officium, quamvis non sit verè beneficium. Vide circa hæc quæ dicta sunt à nobis, tom. 2 de Just., q. 4, art. ultimo. Et § 1, ubi probavimus, beneficiarios ex suā culpā omittentes recitationem horarum quolibet die, teneri ante sententiam iudicis ad restitutionem fructuum pro ratā omissionis.

Beneficiarius tamen sacro ordine non initiatus, qui nihil de fructibus beneficii percipit, rationabiliter videtur immunis ab onere recitandi officium divinum, dummodò ex parte et culpā suā non proveniat hujusmodi carentia; puta si idè privetur, quia est excommunicatus, aut quia residere non vult. Tunc enim Ecclesia ob negligentiam, vel malam intentionem ministri, debito obsequio privari non debet. Tenetur similiter officium recitare, qui de præsentī quidem nihil de beneficio percipit, in futurum tamen est percepturus, quia illa certa spes fructuum orta ex titulo et possessione, moraliter æquivaleret actuali perceptioni: secus dicendum quando absque suā culpā injustè omnibus beneficii fructibus, et spe in futurum eos recuperandi privatur: siquidem obligatio recitandi officium, dicit necessariò ordinem ad stipendium saltem recipiendum; et qui nullum percipit fructum, à parte rei, non censetur habere beneficium, sed titulum duntaxat; nisi igitur aliunde stipendium suppleatur, ad officium recitandum non tenetur.

An autem beneficiarius, qui recipit quidem aliquos fructus ex beneficio, sed tenues et insufficientes, officium recitare teneatur, quidam negant ex hoc quòd parvum pro nihilo reputetur, et qui de altari non vivit, altari servire non teneatur. Alii affirmant, quia iste censetur possidere verum beneficium et titulum; obligatio autem recitandi officium est annexa vero beneficio preferenti fructus, sive paucos sive abundantes. Nec hoc durum reputatur, quia est in potestate beneficiarii istud onus à se excutere dimittendo beneficium, tùm quia ista obligatio aliunde compensatur per varias prerogativas beneficiariis concessas, tum quia ille qui ob grandinam, vel aeris inclementiam, vel ob alium casum paucos fructus percipit, adhuc tenetur officium recitare, ergo et iste benefi-

ciarius, de quo est sermo. Alii tandem ipsum solummodò obligant ad officium aliquoties per annum recitandum pro rectā fructuum, prout recta ratio dictaverit. Quid autem de isto casu et de superiore sententiam sit, vide tom. 2 de Just., q. 4, art. ultimo, § 4. Item ad officium recitandum obligatur ille qui cum sit ineptus ad susceptum beneficium exercendum, compellitur ad adhibendum coadjutorem, cui omnes beneficii fructus pro stipendio concedere debet. Nam per se loquendo habet jus ad fructus, et per se stat quominus illos percipiat. Idemque dicendum de eo qui pro pensione impendit omnes fructus, illi qui beneficium resignavit; cum spontè se illis spoliaverit; volenti autem et consentienti, non fit injuria. Beneficiarius autem solummodò obligatur ad officii recitationem, post captam et pacificam beneficii possessionem; nisi per eum stet ipsum non capere; Ecclesia enim hujusmodi obsequio per ejus fraudem et malitiam non est tunc privanda: secus si solum ab extrinseco et sine suā culpā, impediatur possessio. Quòd si possidet et administret beneficio litigiosum, tunc, si moraliter certum sit, quòd etiamsi ab eo auferatur, adhuc tamen adjudicabuntur fructus pro ratā administrationis, tenetur ad officium, quia moralis illa certitudo quodammodò actuali perceptioni æquiparatur. Vide loco citato § 1.

Tertius titulus obligationis recitandi officium divinum est professio religiosa emissa ab his qui choro sunt destinati. Hinc religiosi professi clerici etiam nondum sacros ordines habentes tenentur sub mortali horas canonicas recitare, tum ex decretis particularibus religionum, tum ex consuetudine communiter et ubique receptā. Novitii verò nondum professi videntur ad hoc non obligati, sicut nec fratres conversi etiam post professionem, ut docet Cajetanus in summa v. *Horæ canonicæ*. Novitii enim ante professionem non tenentur ad onera religionis, et victus debetur religiosus ex eo quòd totaliter Deo indicati in illa religionis observantiā sunt, non minus quàm debeatur à temporalibus dominis et hospitalibus, victus illis qui eis in ministerium sunt adscripti: ex hoc autem quòd conversis ex regulā decernantur quedam preces pro his canonicis, fit quidem ut teneantur ad illas orationes, sicut ad alia regulæ mandata, non verò ut teneantur ex Ecclesiæ præcepto. Moniales verò professæ choro deputatæ, tenentur ad horas canonicas, juxta usum et regulas ipsarum; quare standum est consuetudini, et ex ipsa judicandum de hujusmodi obligatione.

Cabassutius, l. 1, cap. 21, in fine, docet quod ab obligatione officii recitandi, clerici in sacris aut simplicibus beneficiariis, sive in exilium sive ad triremes, aut perpetuos carceres fuerint compulsi aut degradati, non eximuntur; non tamen eis licet dicere: *Domine, robuscum*. Rationem affert, quia alligantur vinculo in debilis characteris. Verum nullos aut paucos ex his qui sunt in triremibus puto officium persolvere, nec circa hanc omissionem confessarios ipsis scriptum uli movere. Ab hoc onere excludit tamen Cabassut. religiosos professos ordine sacro carentes ad triremes amandatos, aut ex monasterio ejectos; quia cum ista

obligatio ex solâ religionum consuetudine aut regulæ monasticæ præscripto ortum ducit; quoties religiosi sic ejiciuntur, tametsi voto castitatis adstringantur, non tamen tenentur regularibus observantiis et consuetudinibus, citatque Sotum et Bonacinam. Eâdem pariter ratione ab isto onere eximit moniales, quæ dissipatis cœnobiis, sive ob extremam indigentiam, sive ob belli calamitates exire et ad suos redire coguntur extra communitatem constitutæ, quatenus scilicet removentur ab eo statu, in quo, vigeat talis obligatio. Verùm ego non video, quòd si apud parentes tunc commemorantes, æquè commodè officium persolvere valeant, ac si essent in cœnobiis, ab hoc onere eximantur si antea ad illud tenebantur ratione professionis in eâ religione, in quâ ex consuetudine vigeat hæc obligatio; cùm remaneat ipsarum professio, nihilque obstat quin officio satisfacere valeant privatim.

Respondeo 2°, varias esse causas omnes supradictos à recitatione divini officii excusantes. Quæ tamen ad tria capita reducuntur. Primum caput est vera impotentia, nam ad impossibile nemo tenetur. Hinc cæcus excusatur cùm legere nequeat; eidem tamen consulendum est ut, si commodè possit, choro assistat, aut socium assumat, paulatimque Psalmos memorie mandet, si ejus defectum non patiatur; sicque postea versus ex parte suâ recitare valeat. Hinc quoque excusatur, qui nec habet, nec habere potest breviarium, sine quo tamen officium persolvere nequit; quæ tamen carentia provenit absque ejus culpa, ex levi inadvertentiâ, vel bonâ fide, dùm rationabiliter putans, se quò pergīt habiturum breviarium, suum non detulit. Hinc etiam excusatur ægrotus, dùm absque gravi noxamento, officium dicere nequit.

Circa hanc impotentiam advertendum est, eum qui non potest quidem recitare totum officium, bene tamen majorem partem, teneri ad illam. Quòd si minorem duntaxat recitare valeat, tunc quidam volunt ad nihil teneri; quia major pars videtur ad se trahere minorem; tùm quia aliàs pateret locus scrupulis; ægrotus enim semper dubitare posset an sine gravi noxamento, unam aut alteram ex horis canonicis recitare possit et teneatur. Alii verò docent eum qui habent potentiam totum officium recitandi, teneri ad illam partem recitandam, quam commodè potest, dummodò illa pars sit notabilis, et præsumatur à legislatore intenta: cò quòd impotentia solùm excuset ab eo ad quod tollit potentiam, nisi constet de voluntate superioris aliter disponentis. Hinc meritò Innocentius papa XI hanc proposuit, damnavit: *Qui non potest recitare matutinum, et laudes, potest autem reliquas horas, ad nihil teneri, quia major pars trahit ad se minorem.* Tenetur enim recitare id quod potest, sicut qui debet centum nummos, et non habet nisi viginti, illos restituere tenetur, eò quòd materia præcepti religionis sit æquè divisibilis ac materia præcepti justitiæ. Officium enim habet suas partes, quæ non sunt ita connexæ, ut una non possit ab aliâ separari; et aliunde cùm careat impotentia recitandi minorem, ad id obligatur, nec est eadem ratio de Missâ respectu celebren-

tis, quæ consistit in indivisibili morali, (deòque aut tota aut nihil poni debeat. Licet respectu audientis sit divisibilis, qui proinde si in die festo non habeat nisi unam Missam, quam invenit in præfatione, antea legitimè impeditus, tenetur illam audire.

In dubio an ægrotus partem officii notabilem absque gravi incommodo recitare valeat, standum erit iudicio periti et probi medici. Quòd si medicus circa id anceps remaneat, quidam volunt ægrotum ad id obligari, eò quòd obligatio præcepti sit certa: causa verò excusans tunc sit dubia. Alii verò probabilius docent oppositum; eò quòd non solùm grave damnum citò eveniturum, sed etiam probabile periculum illius, sit causa certa excusans à recitatione officii, perinde ac ab observatione jejunii. In defectum verò medici, ægrotus stare potest iudicio sui superioris. Quòd si neuter adsit, stare, poterit a bitrio alicujus prudentis et docti viri; eoque etiam deficiente, sequi poterit rectum suæ conscientie dictamen, præsertim si fuerit vir pius et doctus. Caveat tamen ne sui amore captus seipsum decipiat, etne sit periculum levis duntaxat incommodi: possessio enim stat pro præcepto, saltem dùm timetur tantùm leve noxamentum, sicut etiam levis infirmitas non excusat ab eo adimplendo, qualis esse potest dolor capitis, etc.

Observandum præterea, eum qui solus officium persolvere nequit, teneri illud recitare cum socio cuius habet copiam, si eo modo sufficienter juvari potest ad implendum præceptum; quia quos per amicos possumus, illud per nos ipsos posse censetur, nullusque præsumitur simpliciter impotens ad implendum præceptum, quando ipsi suppetunt media facilia ad ejus implementationem. Unde, si gratis et commodè possit habere socium, tenetur illum adhibere; inòd cùm beneficiarii ex justitiâ obligentur ad officii recitationem, tenetur etiam aliquam partem fructuum, si opus sit, impendere ad habendum socium, et exequendum istud præceptum. Si tamen aliquis sit ita surdus, ut sine gravi difficultate, aut magnâ vociferatione socium audire nequeat, quidam volunt, non teneri ad ipsum adhibendum; eò quòd Ecclesia non obliget ad extraordinariam operam, neque tamen gravamen velit imponere. Si tamen non sit mutus, officium adhuc recitare tenetur meliori modo quo poterit; non enim absolutè necesse est ut seipsum recitandum audiat, sicut non censetur omninò impotens, non tenetur officium supplere et recitare per alium, cùm istud onus sit personale; nec etiam loco officii, alias orationes persolvere, aut alium recitantem audire, quia id ab Ecclesiâ minimè præcipitur. Eidem tamen consulendum est, ut eâ quæ potest faciat, adhibeatque diligentiam ad aliquam muneris suo satisfaciendum.

Secundum caput est honesta, gravis et repentina occupatio occurrens, quæ sine gravi damno et scandalo nequit prætermitti ut differri, ac cum recitatione officii coherere. Ratio est quia præceptum humanum, quale est onus recitandi officium, non videtur cum tanto rigore obligare. Unde interdùm excusari pos-

sunt concionatores egrægi, missionarii, confessarii, doctores publici, quando non possunt officium recitare, nisi hæc opera intermittant, cum magnâ populî offensione, vel cum religionis, aut propriæ personæ notâ; indeque tunc ex benignâ Ecclesiæ intentione videntur excusandi. Loquimur autem solum de occupatione repentinâ, et non prævisâ: qui enim manè prævidet, se reliquo die habiturum occupationes impediens ab officii recitatione, eam anticipare tenetur, si ad hoc habeat tempus sufficiens, et occupationes anticipatam recitationem permittant. Ratio est, quia præceptum istud obligat pro totâ die, et quâlibet diei horâ impleri potest; unde nulla est ratio, cur iste non teneatur manè officium anticipare. Non potest quis sponte suâ, absque necessitate, aliquod munus suscipere, cujus executio est omninò impossibilis, aut quam novit sibi impossibilem cum recitatione officii divini (1).

Tertium caput est dispensatio superioris, puta summi pontificis qui est supra jus ecclesiasticum. Unde episcopus propriè nequit à recitatione officii dispensare, cùm ad inferiorem non spectet in leges superioris dispensare: potest tamen in dubio declarare clericum non teneri, si verè existimet causam sufficientem excusationis subesse, sique legem ecclesiasticam interpretari. Idque proportionem servatâ convenit etiam prælatis regularibus in ordine ad suos religiosos.

Quæres secundo, an sit peccatum mortale omittere aliquam partem officii, aut non distinctè illud recitare, aut horas debito ordine, non persolvere. — Resp. primò, totum divinum officium per se loquendo, singulis diebus integrè recitandum esse à singulis personis supradictis. Hinc ex communi sententiâ, peccant mortaliter vel unam ex septem horis canonicis advertentes, et sine rationabili causâ omitentes; quia præceptum recitandi divinum officium ex genere suo est de re gravi, ideòque per se obligat sub mor-

(1) Quòd si impedimentum prævisum non sit voluntarium, puta febris imminens, adhuc tenetur illud prævenire, quia qui aliquo urgetur præcepto, et aliquo munere astringitur, illud tenetur implere meliori quo potest modo; alioquin censetur nolite implere; porro qui prævidet impedimentum, illudque non prævenit, non implet præceptum meliori quo potest modo, et sic nolite implere convincitur. Hinc qui prævidet à matutinarum precum recitatione in die sequenti se impediendum fore morbo, vel alio impedimento, tenetur à vespere præcedentis diei preveniendo recitare. At, inquit benigniores theologi, officium in sero prævenire gratia est et privilegium, quod in favorem conceditur, non in gravamen, et quo proinde nemo uti tenetur. Verùm quis non videt istis cavillationibus Ecclesiæ præcepta illudi, et in irritum reddi? Est itaque privilegium et gratia (si tamen hoc nomen meretur statutum universale Ecclesiæ, designantis tempus recitandi matutinum, et quidem pro omnibus) eo solum in sensu, quòd possit quilibet aliter facere, nec teneatur in sero matutinum recitare, si alio tempore velit et possit, non verò eo, quòd nisi præveniat recitare, non possit ab anticipatione abstinere, tunc enim quod liberum erat, necessarium evadit ad impletionem præcepti. Ita Patuzzi, de Oratione, cap. 8, n. 12, et communiter theologi. (Edit.)

tali; perinde ac præceptum jejunandi et audiendi sacrum diebus statutis; quemadmodum igitur ille peccat mortaliter, qui in die festo notabilem partem Misæ audire omitit: ita et ille qui notabilem officii partem recitare prætermittit. Talis autem censetur una hora integra, imò, juxta piorum et prudentum judicium, media pars unius horæ canonicæ, completorium, etc.

Qui habet voluntatem non recitandi officium aliquâ die, non committit, nisi unum peccatum mortale per se loquendo; quia recitatio omnium horarum unico præcepto jubetur, omnesque horæ sunt inter se ita subordinatæ, ut constituent unum tantum objectum illius peccati. Quod tamen cæteris paribus eò est gravius quòd plures horæ intermittuntur, quæ proinde sunt in confessione explicandæ, sicut et oppositiones quas talis omissio peccaminosa dicit ad diversas virtutes, ob varios titulos hujus obligationis: puta si omittens sit in sacris et beneficiarius; tunc enim juxta multos auctores, sunt peccata distincta; unum quippe est contra religionem, aliud verò contra justitiam. Quòd si iste pluries in die repetat istud propositum quoties adest tempus et opportunitas recitandi horas, toties lethaliter peccat volendo transgredi præceptum in re gravi, et tenetur in confessione declarare numerum istorum actuum voluntatis moraliter interruptorum.

Ille censetur integrè recitare, qui sive in choro, sive extra chorum, alternatim recitat cum alio, vel abis, dicendo unam partem, et audiendo aliam. Si verò voluntariè hinc inde versiculos ex suâ parte omittat, qui collecti efficiant notabilem partem officii omissi, non videtur à gravi peccato occusandus, nisi tunc dùm alii officium recitant in choro, detineatur aliquâ occupatione ad illud necessariâ, puta libros evolviendo, parando, prævidendo lectionem, thurificando, etc. Quia cùm omnes unum chorum constituent, quod ab aliis cantatur, ab istis quoque recitari censetur.

Respond. 2º, peccatum esse verba officii truncare, et syncopare, etc. Eò quòd tunc officium non sit integrum et quidem si defectus ille sit gravis, ita ut sensus notabilis partis officii corrumpatur, est peccatum mortale. Quare, ut aliquis præcepto satisfaciat, debet verba clarè distinctèque proferre, et per se loquendo ea audire, nisi esset surdus, aut fieret ingens strepitus, aut aliquod impedimentum externum superveniat. Hinc qui cum sociis ita festinanter recitat, ut nondùm expleto versiculo ab his recitato, ipse suum incipiat, non satisfaciit, quia pars quæ sic anticipatur, cum sociis nullatenus communicatur, utpote eam eum nec dicant, neque audire possint; et sicut iste, si solus recitaret, non poterat duos simul versus proferre, sed unum post alium, ita et cum socio. Igitur, ut iste satisfaciat, debet distinctè audire versus qui à socio proferuntur, et tacere dùm loquitur; postea, explete alio versiculo suum, incipere et distinctè proferre ut ab alio audiri valeat: aliis per se loquendo non videtur

hic adesse communicatio officii, nec adimpletio præcepti.

Respond. 3° quòd, ut officium studiosè et debite recitetur, non solum sine diminutione verborum, et concisione syllabarum est persolvendum, sed etiam absque notabili interruptione partium unius et ejusdem horæ, tum quia unitas horæ ut orationis, quam Ecclesia præscripsit, non est sine causâ dividendâ, tum quia indecens videtur, inchoatum cum Deo colloquium temerè intermittere: imò aliqui volunt interruptionem longam et notabilem esse peccatum mortale, nec tunc impleri præceptum, etiam quoad substantiam, nisi Jota simul hora dicatur et repetatur, sicut contingit in formis sacramentorum; quia pars jam terminata nequit continuari cum aliâ et complere sensum. Alii communiter hoc negant, dummodò postea qui sic interrumpit, reliquum prosequatur aliamque partem absolvat. Ratio est, tum quia iste totum officium intra diem verè persolvit, tum quia de substantiâ singularum partium non est continuatio, et preces interrupte faciunt unum officium, sicut ex pluribus confessionibus divisus diversoque tempore factis, integratur una confessio, obtentâ absolutione in fine illarum. Neque in divino officio est practica significatio verborum, cum non sit institutum ad aliquid producendum ex vi verborum, prout contingit in formis sacramentorum; unde ex duabus partibus horæ interruptis constituitur moraliter una hora, ob scilicet intentionem præcedentem; inest tamen in longâ interruptione sine causâ grave peccatum veniale ob irreverentiam. Quandoque verò potest esse absque peccato veniali, ut si ex necessitate aut justâ causâ fiat, ut si quis à superiore vocetur ad aliud opus pium tunc urgens peragendum; non enim censetur tunc moralis interruptio, cum hæc omnia ad Dei cultum et honorem ordinentur. Idem dicendum, quando uno vel altero verbo necessario interrumpitur, eò quòd parùm pro nihil reputetur. Aliquando nihilominus ex circumstantiis potest interruptio esse mortalis, puta si fiat cum gravi scandalo, si verba vana, obscena, turpia, immisceantur, etc. Vide D. Augustinum enarratione in Psalm. 83, et Clementinam *Gravi*, tit. de *Celebratione Missarum*.

Quæres 5° quo tempore et ordine divinum officium sit recitandum? — Resp. 1° officium divinum singulis diebus, horis statutis esse recitandum. Et quidem pro iis qui privatim illud recitant, tempus est totus dies usque ad mediam noctem, et incipit à vespere diei præcedentis: expleto siquidem completorio, usu receptum est ut preces nocturnæ, seu matutinum cum laudibus subsequentis officii et diei, tunc recitari possint; quandoque horâ quartâ post meridiem, quandoque quintâ, pro ratione temporum et brevitatibus dierum. Juris dispositioni conforme est, ut circa solis occasum inchoentur. Prima verò, mane sequenti, paulò post solis ortum. Tertia, aliquantulum postea. Sexta, paulò post. Nona, propè prandium, ante vel post. Vespere et completorium, duabus aut tribus horis post meridiem. Nihilominus circa hoc observari

potest consuetudo legitimè introducta, utpote qua juri derogat, et occurrente gravi necessitate possunt horæ anticipari aut retardari: semper enim, hoc non obstante, verba significant id quod Ecclesia intendit.

Privatim officium recitans, sine rationabili causâ non observans tempus à sacris canonibus præscriptum advertenter, peccat solum venialiter, ut si dicat matutinum post prandium; primam, horâ completorii, etc., majusque peccatum veniale committit, multùm horas retardando, quàm anticipando: imò in jure, cap. *Presbyter*, consultitur, ut præveniat tempus, quando prævidetur superventura occupatio, aut ad devotiùs et quietiùs orandum, v. g., quòd manè dicantur omnes horæ, usque ad vespas, si futura occupatio id exigat. Vide D. Thomam quodlib. 5, q. 14, art. 1.

Tempus verò publicæ recitationis horarum in choro, juxta Cajetanum, determinatur secundùm laudabilem cujuslibet Ecclesiæ et patriæ consuetudinem. Si autem horis debitis ac consuetis, ex quâdam magnâ negligentia non recitetur officium, quidam hoc excusant à lethali, præciso scandalo, contemptu, aliâ circumstantiâ, eò quòd etiam tunc impleatur præceptum quoad substantiam; alii verò docent esse mortale quando fit sine causâ legitima, et ex purâ desidia; eò quòd in jure sancitum sit, ut horæ in cathedralibus et collegialibus recitentur tempore debito et consueto; quod præceptum est de re gravi, sicut à mortali non videntur excusari superiores et alii, quorum interest curare, ut officium tempore debito celebretur, et inferiores cogere ad illud absque justâ et rationabili causâ non inmutandum.

Resp. 2° ordinem horarum non observantes, recitando, v. g., primam ante matutinum, aut vespas ante tertiam, peccare venialiter, si advertenter et absque rationabili causâ id faciant, dummodò absint contemptus, aut scandala, neque hæc inversio habeatur in consuetudine: si tamen aliquoties tantum ex justâ causâ fiat, caret etiam veniali peccato: sub hac enim conditione videtur præscriptus ordo divini officii, nempe si aliter justa causa et necessitas non postulet. Sic, qui oblivione naturali manè omisit dicere primam, quando serò post completorium in examine conscientie de hoc recordatur, satisfacit recitando tunc primam, nec tenetur alias horas repetere, ut prima suo ordine collocetur. Item qui ad chorum accedit cum cantatur sexta, potest illum cum choro prosequi, etiamsi nondùm dixerit primam et tertiam, et sufficit quòd eas postea reciet. Idque verificatur etiam de parte unius et ejusdem horæ, nempe quòd possit extra chorum et consuetum ordinem postea recitari ac suppleri. Item qui non habet librum in quo sint lectiones, potest recitatis psalmis et nocturnis, in aliud tempus lectiones remittere; et laudes prosequi, impotentia aut rationabili causâ excusante. Imò ad recitandum tenetur, quod scit memoriter, si eâ die nequeat invenire breviarium.

An autem sit grave peccatum, sine causâ celebrare Missam ante matutinas horas persolutas, quidam af-

firmant, imò et ante primam recitationem. Negant tamen communiter alii, eò quòd matutinum et laudes nullam de se videantur habere connexionem cum Missa: ideòque sine fundamento contrarium asseritur; nisi fortè tempore Missæ celebratæ, jam fluxerit tempus recitandi matutinum à jure et consuetudine præscriptum. Id tamen non facit peccatum mortale, cum adimpleatur præceptum quoad substantiam.

Inversio autem ordinis divini officii in choro et oratione publicâ, est quid grave ex genere suo; quia vix seclusâ urgente et rationabili causâ, fieri potest absque scandalo et populi offensione per se loquendo, gravisque præcepti ecclesiastici contemptus reputatur: nec unquam cantari aut celebrari debet Missa major et communis, nisi persolutis matutinis, laudibus et primâ, exceptis Christi natalitiis.

Quæres 4° qualiter et sub quâ formâ officium sit recitandum; an uniformiter ab omnibus idem sit persolvendum?

Respondeo cum Cajetano, quòd ex jure quidem solum inveniuntur septem horæ canonicæ præceptæ. Ex consuetudine autem, quilibet debet, juxta sæ Ecclesiæ seu religionis usum, id dicere pro officio, quod ibi recitari consuevit. Et idem judicium ferendum de adjunctis; sive suffragiis, sive Psalmis, sive memoriis, sive horis B. Virginis, ubi consuetudo habet vim legis; non debet itaque religiosus proprium breviarium sine causâ de necessitate dimittere, et Romanum aut aliud sequi; cum sub gravi obligatione teneatur sæ Ecclesiæ aut religioni se conformare; et præsertim si de hac conformatione in officio etiam privatim dicendo, extet commune præceptum, prout regulariter fit; cum enim sit in re gravi, graviter etiam obligat, ita ut non censeatur obligationi suæ satisfecisse, quicumque de industriâ et pro libito, utitur alio breviario, quàm proprio sæ Ecclesiæ aut religionis. Qui tamen ex justâ causâ et urgenti necessitate, puta non habens tunc proprium breviarium coactus fuit officium hujus dici quod celebratur in suo ordine, recitare in alio breviario et secundum aliam formam, excusandus venit, solumque debet supplere quod omisit de officio proprii breviarii, si illâ die illud habere possit. Vide D. Thomam quodlib. 1, q. 7, art. 1.

An autem peccet et oneri divini officii non satisfaciât, qui de industriâ absque legitimâ causâ aliud officium pro officio persolvit; v. g., faciendo de aliquo sancto, dum fit de feriâ; Cajetanus, Sylvester et alii censent istum adimplere præceptum quoad substantiam, licet non quoad modum; ideòque non committere peccatum mortale, sed duntaxat veniale grave. Alii verò probabilius docent oppositum, eò quòd Ecclesiâ non solum præceperit recitationem officii in genere et in confuso, sed etiam in particulari et determinatè ut tali die, dicatur tale officium, cujus obligatio, utpote diei affixa, transit cum ipsâ die, proindeque iste peccaret etiam contra præcepti substantiam.

Verùm, si ista mutatio involuntariè et inadvertenter contingeret, sicut dies elaboretur, tunc iste excusaretur; si verò adverteret, et adhuc superesset tempus

et commoditas hunc defectum reparandi sufficiens, tunc licet non teneretur ea repetere, in quibus hæc officia conveniunt, videtur tamen quòd debeat supplere quæ desunt, ne minùs solvat quàm debet, aut obtinere à superiore licentiam faciendi de feriâ alterâ die, ex quo jam inadvertenter fecit de sancto. Vide D. Thom. quodlibet. 3, q. 13, art. 2, et D. Anton., p. 2, tit. 9, cap. 12; unde Alexander papa VII hanc propositionem damnavit: *In die palmarum, recitans officium paschale, satisfacit præcepto*. In constitutionibus Prædicatorum dist. 1, cap. 1, de Officio Eccles. textu 1, lit. E, expressè habetur, quòd prælati ex rationabili causâ dispensare possunt fratres quoad proprietatem officii, ut quando deberet fieri de feriâ, faciant officium de sancto: in quo tamen casu, si non dixerint officium B. Virginis in choro, tenentur illud dicere in privato. Ex quo manifestè constat, quòd quoties tale officium obligat in choro, obligat etiam fratres recitantes magnum officium in privato et extra chorum: ita ut declaret constitutio utrumque pertinere ad substantiam officii in hoc ordine inducti in illis determinatis diebus, ut fuisit probavimus tom. 1 de Just., tract. de Legibus, et colligi potest ex Sylvestro, v. *Horâ*, § 6, ex Soto, lib. 10 de Just., q. 5, art. 4, ex D. Thomâ quodlib. 5, art. 2, ex Fagnano. lib. 3 Decret., p. 2, pag. 290.

Quæres 5° in quo loco non liceat officium privatim aut publicè recitare?

Resp. 1° nullum esse locum per se loquendo in quo non liceat privatim officium recitare, cum Deus sit ubique, et in omni loco eum possimus orare. Per accidens tamen in plateâ, in foro, in magno hominum concursu, ob strepitum et clamorem impeditur attentio et devotio, sicut in his locis officium non debet recitari. Nec in loco indecenti, qui, non satis congruit venerationi debitæ rei sacræ, et videtur esse veniale peccatum, seclus' aliis circumstantiis; impletur tamen præceptum, sicut et quando recitatur officium stando, sedendo, decambulando, sive in domo, sive in campo, quia nullum jus extat quo præcipiatur contrarium.

Respond. 2°, quando officium publicè celebratur, tunc in Ecclesiâ recitandum esse, jura præcipiunt à deputatis ad illud; ita quòd deponendi sunt à clerici consortio, qui moniti interesse nolunt, ut habetur dist. 92, cap. ultim., et Clement. 1 de Celeb. Miss., graviterque peccat quicumque sine rationabili causâ se debitis horis subtrahit à choro, quia gravis est ratio divini debiti: præsertim, si ex hoc quòd desit horis canonicis, propter ejus absentiam notabiliter lædatur divini cultus officii; et adhuc gravius peccat, si adsit contemptus: et inter alios gravius delinquant prælati, dissimulantes, parùm quæ Dei sunt curantes, et istos ut choro intersint non compellentes.

Canonici verò alique choro deputati beneficiarii, etiamsi privatim officium in domo recitent, non satisfaciunt; sed tenentur choro interesse, in Ecclesiâ canendo cum aliis officium dicere, extra tempus absentiæ à concilio Tridentino permissum.

Quæres 6ª utrùm canonici aliique beneficiarii etiam absentes possint justè quotidianas distributiones recipere ?

Resp. 1^a, quòd nisi legitimis de causis mox referendis, ab isto onere releveret canonicus, aut alius beneficiarius choro deputatus, si sit absens à choro, distributiones percipere nequit, sed illis privatur ante quamcumque judicis sententiam; eò quòd distributiones ex constitutione Bonificii papæ VIII, renovatâ et confirmatâ à concilio Tridentino, sess. 24, de Reformat., cap. 12, et ex usu communiter recepto ac approbato; titulo præsentiae et assistentiæ officii divini in choro præbendariis debeantur et assignentur; idèoque absentes illarum dominum non acquirunt, etiam in illis tribus mensibus, quibus unoquoque anno juxta facultatem à Tridentino concessam à propriâ ecclesiâ abesse possunt. Et tales distributiones quibus privantur, iis duntaxat accrescunt, qui choro verè actu et de facto intersunt eo tempore quo alii absentes existunt, non autem eis etiam qui fictione juris censentur adesse, quatenus scilicet ex legitimâ causâ absunt: istis siquidem jura tantùm concedunt, distributiones proprias quæ ipsis obventuræ erant, si adfuissent, seu distributiones ordinarias et communes præsentibus applicatas. Absentes igitur à choro sine causâ, concilium ita privat distributionibus, ut annullaverit omnem circa hæc collusionem, remissionem et condonationem illarum ab assistentibus factam, siquæ etiam spontè ab illis datas restituere teneantur, non quidem condonantibus, sed propriæ ecclesiæ.

Respond. 2^a, varias esse causas sufficientes ad hoc ut beneficiarius absens à choro, solitas distributiones lucretur. Tres assignat Bonificius papa VIII, cap. unico de Clericis non residentibus, in 6, nempe infirmitatem gravem, rationabilem corporis necessitatem, et evidentem Ecclesiæ utilitatem. Infirmitas, etiam propriâ contracta culpâ canonici, eum excusat, non solum si fuerit in se gravis, sed etiam quæ judicio medici aut prudentis viri ingravesceret ex accessu ad chorum. Porrò infirmitas debet esse causa absentiae; qui enim etiam sanus non solet interesse, nec choro adesset ex hypothesi, quòd non ægotaret, distributiones recipere nequit. Idem dicendum de rationabili et justâ corporis necessitate, quamdiù durat, ut si ex assistentiâ imminet grave damnum modò per canonicum non stet quin istud impedimentum tollatur. Vide circa istas causas ea quæ in fine 2° tomii de Justitiâ dicta sunt à nobis.

Resp. 3^a: Qui ultra tempus à concilio permissum, notabiliter et frequenter absunt à choro, mortaliter peccant, etiamsi in amissionem distributionum consentiant, nec de illis curent, tùm quia ad munus canonici spectat publica horarum in choro decantatio: sicut ergo clericus in sacris privatim omittens officii recitationem, graviter peccat, ita et canonicus ultra illud tempus choro non assistens, eùm non verè officium persolvat eo modo quo persolvere sub gravi præcepto obligatur; tùm quia residentia in loco beneficii, non præscribitur nisi propter assistentiam in choro,

quid enim refert quòd canonicus sit præsens aut absens, si non intersit divinis officiis? Unde cap. *Clericus*, dist. 91, et cap. *Si quis presbyter*, dist. 92, deponi jubetur: hæc autem gravis pœna præsupponit gravem culpam.

Quæres 7^a, an oratio debeat necessariò esse attentâ? Et quidem sermo est præcipuè de oratione vocali. Nam purè mentalis videtur non posse subsistere absque mentis consideratione et applicatione: secus autem vocalis; sæpè enim contingit orantem non attendere, et tamen loqui. Differt autem attentio ab intentione, quòd illa est actus intellectus, seu mentis applicatio et advertentia ad verba aut materiam et finem orationis: hæc verò est actus voluntatis, nempe affectus et propositum Deum orandi, laudandi, aut petendi aliquid ab eo.

Certum est inprimis requiri hæc intentionem ad orationem non solum quoad modum, seu ad hoc ut legitimè et non vitiosè fiat, sed etiam quoad substantiam, ad hoc scilicet ut verè sit oratio, non enim sufficit verba exterius proferre, sed debent assumi animo et proposito Deum deprecandi; sic dormiens aut amens aut infans similia verba dicentes, non orant: item nec qui studiè vel recreationis causâ illa legit aut cantat. Tota ergo difficultas procedit de attentione. Certum est insuper quòd requiritur: aequalis attentio ad hoc ut sit vera oratio, ut docet D. Thomas in 4 sent., dist. 15, et hinc art. 13, ubi distinguit duplex necessarium, uno modo per quod melius pervenitur ad finem; et sic attentio est absolutè necessaria orationi. Alio modo sine quo res non potest consequi suum effectum. Effectus autem orationis est triplex, nempe *mereri, impetrare, et spiritualiter reficere animam*. Ut oratio sit meritoria et impetratoria, debet quidem esse attentâ, sed attentâ nostrâ fragilitate, non continuè et per totum, sed sufficit prima intentio, quâ quis ad orandum accedit: requiritur tamen illa attentio, ut oratio spiritualiter mentem reficiat et satiet.

Porrò triplex attentio orationi adhiberi potest, nempe ad verba, ne aliquis in eis erret, ne dicat unum verbum pro alio, ne confundat aut colligat verba, sed ut distinctè et reverenter dicat. Secundò ad sensum verborum, ut scilicet mente præcipiat et applicet affectum ad id quod verbis significatur. Tertio tandem ad finem orationis, scilicet vel ad Deum et Jesum Christum crucifixum, vel ad rem petitam, puta casitatem, humilitatem, gratiam, patriam caelestem aliaque hujusmodi, et hæc attentiones secundâ exceptâ, communes ac perviæ sunt doctis ac indoctis, maribus et mulieribus, nisi quòd in primâ, ignorantes possunt materialiter errare, sed non refert ad propositum: sat enim est, quòd quis attendat ne erret; postrema autem est maxime necessaria, eamque simplices et idiotæ personæ usurpare possunt et debent. Una tamen istarum attentionum sufficit ad orationem.

Tandem observandum est intentionem et attentionem esse duplicem: prima est actualis et formalis; et consistit in actu quo quis proponit expressè ac in-

tendit orare, et actualiter habet mentem attentam applicatamque orationi, vel explicitè sub ratione orationis, vel implicitè, ut si assumat breviarium ad more solito dicendum officium, vel intendat satisfacere suis obligationibus, vel aliquid faciat ad hunc actum moralem cultûs divini hic et nunc determinatum, ut si horâ et loco solitis induat sacras vestes ad sacrum faciendum determinatas. Secunda intentio et attentio est virtualis, nempe quæ in vi, et virtute præcedentis actûs, seu primæ intentionis et attentionis, relinquatur et remanet. Sicut, v. g., dum aliquis lapidem projicit, motio projicientis est actu dum manu lapidem vibrat : manet verò virtualiter in lapide, dum tendit ad scopum.

Illis suppositis, difficultas non est de intentione et attentione actuali et formali, optandum quidem esset, ut omnes orantes eam haberent. Verum non est absolute necessaria; quia, ut ait D. Thomas hic ad 2, mens humana propter infirmitatem naturæ diù in alto stare non potest : pondere enim infirmitatis humanæ deprimitur ad inferiora, et evagatur.

Respondeo igitur, necessariò requiri et sufficere attentionem virtuales. Ita D. Thomas loco citato. Et in 4 sent., dist. 15, q. 4, art. 2, q. 4 et 5, ubi duplici exemplo convincit intentionem virtuales sufficere. Primum est viatoris, quem semper actu cogitare de suæ peregrinationis termino, non oportet. Secundum est illius qui clargitur eleemosynam; non enim necesse est ut semper actu et continuò cogitet de Deo, pro ejus amore dat pauperi; sed sufficit id semel, seu in principio intendisse, cogitasse, et non retractasse : eleemosyna quippe est meritoria in virtute primæ intentionis adhuc perseverantis. Sic quamdiù in oratione non retractatur primum propositum vacandi Deo, et ex infirmitate naturæ mens orantis involuntariè vagatur, ac inadvertenter distrahitur; tunc non est peccatum; si ex negligentia quâdam advertendi, aut non expellendi evagationes mens distrahat, dummodò non destruat omninò propositum attendendi, sitque solum venialis hæc negligentia, tunc erit peccatum veniale. Si tandem mens orantis voluntariè et ex proposito distrahat, divertendo ad alia, aut se occupando in aliquo opere cum attentione incompatibili, ut pingendo, legendo, etc., tunc mortale esse peccatum ex genere suo etiam in oratione spontaneâ, et non obligatoriâ, sentit Cajetanus in Summâ, v. *Oratio*, idque propter irreverentiam insertam. Quamvis enim quis non teneatur orare, si tamen oret, tenetur attendere. Oportet enim supererogationis bonum bene agere, aut saltem non malè : constat autem, talem irreverenter loqui Deo, et irreverentiam esse peccatum, sicut facit contra præceptum de non irreverenter colendo Deum : sicut qui ex proposito facie distortâ, gestu in composito, indecenter ad alia aut ad alios occupatus regem deprecaretur, ipsum graviter offenderet, etiamsi locutio non esset necessaria, sed spontanea. Quidam, ex his et ex aliis quæ

Cajetanus scripsit in commentario hujus art. 13, colligunt eum talem voluntariam in oratione etiam spontaneâ distractionem de peccato mortali damnassem. Communiter tamen auctores docent esse grave veniale peccatum.

In oratione tamen præceptâ distractiones voluntarias notabiles, docent esse peccatum mortale; seu ad satisfaciendum præcepto recitandi horas canonicas, intentionem et attentionem saltem virtuales esse omninò necessariam ac obligare sub mortali; et colligitur ex cap. *Dolentes*, de Celeb. Missarum. Ubi concilium Lateran. præcipit modum recitandi officium, nempe *ut studiosè pariter et devotè recitetur*. Studiosè, quantum ad compositionem et recitationem exteriorum; ac devotè, quantum ad intentionem et attentionem interiorum; devotio enim est actus internus religionis. Adde quòd præceptum Ecclesiæ de recitando officio, est de actu humano, imò et religioso, Deo honorifico, fidelibus atque ipsi precanti fructuoso, nempe de verâ bonâ et Deo gratâ oratione. Atqui illa officii recitatio cum voluntariâ distractione, et sine attentione saltem virtuali internâ, non est verum cum Deo colloquium, nec ipsi gratum, neque illam audit, neque est vera oratio, ut testatur D. Gregorius hic à D. Thomâ relat. Vide S. doctorem in eo loco Sententiarum. Et, 2 2, q. 85, art. 15.

Dices Ecclesiam non posse de interioribus judicare. Ergo, sicut defectum intentionis et attentionis internæ punire nequit, ita neque illum præcipere. — Resp. Ecclesiam non judicare quidem de actibus interioribus secundum se præcisè et nudè sumptis, seu non ferre sententiam in particulari, propter solum defectum actûs interioris quem præcipit, eò quòd per testes probari nequeat; attamen actus interni ratione exteriorum cum quibus connectuntur, et ad quos dicunt ordinem, non subterfugiant Ecclesiæ judicium. Potest enim Ecclesiâ ferre sententiam in communi contra illos, qui omiserint actum interiorum relatum ad exteriorem quem præcipit. Sic in Clement. de Hæret., cap. *Multarum*, lata est excommunicatio contra inquisitores, qui vel ex odio inquirunt, vel ex amore omittunt inquirere adversus hæreticos. Quamvis igitur Ecclesiâ actus merè internos directè et per se primò non præcipiat, tamen, quando sunt rationes actuum exteriorum, et ad ipsorum complementum ordinantur, indirectè illos præcipit, nempe dum actum virtutis, qui sine interno subsistere nequit, hoc ipso quòd obligat ad illud opus, obligat etiam indirectè ad actum internum, v. g., præcipiendo annuam confessionem, annuam communionem, auditionem Missæ, etc. Præcipit etiam examen conscientie et dolorem internum peccatorum et alios actus interiores ad debitè communicandum, ac sacrum audiendum requisitos.

Alexander papa VII damnavit hanc propositionem : *Restitutio à Pio V imposita beneficiariis non recitantibus, non debetur in conscientia, ante sententiam declaratoriam judicis, eò quòd sit pœna.*

EXPOSITIO

PRIMI PRÆCEPTI DECALOGI :

Ego sum Dominus Deus tuus, etc.; non habebis deos alienos coram me, non facies tibi sculptile, non adorabis ea, neque coles. (Exod. 20, Deuteron. 5.)

Deus optimus maximus legem hominibus promulgaturus, exorsus est à manifestatione sui ipsius, tum quoad excellentiam naturæ, dicendo, ego *Jehovah*, quod significat ens à se et in se ab æterno existens, independens, omnibus dans esse, et quæ consequuntur adesse, omnia creando; tum quoad officium, dicendo, *Elohe*. Est enim nomen judicis gubernantis in judicio et justitiâ; tum quoad largitatem beneficiorum, dicendo : *Qui eduxi te de terra Ægypti*. Et his verbis vult Deus impellere homines ad sui cultum, eamque præcipere. Et ex hoc quòd sit summus, nec parem habere possit, consequens est, ut cultus ipsi debitus nulli alteri tribuatur, ut nullus ei par, aut quasi par, habeatur, solusque adoretur. Unde D. Thomas opusc. 4, dicit, quòd isto primo præcepto prohibemur colere nisi unum Deum. Et Catechismus concilii Trid., parte 3, dicit in supradictis verbis duplex contineri præceptum, quorum alterum jubendi, alterum prohibendi vim habet. Nam quod dicitur : *Non habebis deos alienos coram me*, eam habet sententiam conjunctam : *Me verum Deum coles*; alienis diis cultum non adhibebis, prout Christus Dominus explicuit Matth. 4, dicens : *Dominum Deum tuum adorabis, et illi soli servies*.

Primum igitur præceptum est latriæ, id est, cultûs Dei in se ipso, qui non modò Religiosis Christianæ, sed etiam juris naturalis caput est ac fundamentum; et qui in loc consistit, ut unus Deus credatur et colatur. Verùm, quia cunctis notum est Deum esse, non opus erat istud præceptum affirmativè ponere, sed negativè, puta non esse plures deos, nec cum eo colendos. Multi siquidem fuerunt qui, licet Deum esse crederent, imò verum Deum colere profiterentur, multitudinem tamen deorum venerabant, ut 3 Regum 17 dicitur de Samaritanis, et 5 Regum 18 Elias exprobrat Judæis, et constat de Romanis. Et quia quidam creaturas pro diis colebant absque institutione imaginum, et alii sub quibusdam imaginibus; ideò additum fuit oportumè : *Non facies tibi sculptile, etc.* Iste autem honor et cultus qui redditur Deo ut est in seipso, fit et redundat, ex omni re quam possumus illius infinitæ majestati in reverentiam exhibere, offerre, ac in illius obsequium insumere, nempe mentem, mediantibus actibus fidei orationis, etc.; voluntatem mediantibus actibus spei, charitatis, devotionis, etc., de quibus jam egimus. Item corpus mediantibus actibus inclinationis, genuflexionis, prostrationis, aliisque exterioribus adorationis signis; denique bona temporalia et primitias frugum, per oblationes, sacrificia, decimas, etc.

Hoc ipso autem quòd isto primo Decalogi præcepto

verus Dei cultus præcipitur pertinetque ad religionem, consequenter prohibentur vitia religioni opposita; tum ea quæ exhibent cultum divinum creaturæ, aut Deo modo tamen indebito, et comprehenduntur suo nomine superstitionis; tum ea quæ habent manifestam contrarietatem ad religionem, per contemptum eorum quæ pertinent ad divinum cultum, et continentur sub irreligiositate.

QUÆSTIO UNICA.

QUID ISTO PRIMO MANDATO PRÆCIPIATUR, ET QUID PROHIBEAUTUR.

Hanc quæstionem dividimus in tres articulos. In primo agitur de adoratione et cultu latriæ soli Deo conveniente. In secundo de superstitione, et variis illius speciebus. In tertio denique de irreligiositate, quæ reperitur in tentatione Dei.

ARTICULUS PRIMUS.

De adoratione et cultu latriæ soli Deo debito ac proprio.

Adoratio præsupponit cognitionem et existimationem infinitæ et increatæ Dei excellentiæ, ex quâ oritur prudens judicium dictans Deum esse summè colendum; post quod sequitur voluntas ipsum adorandi, et practica recognitio ac voluntaria submissio et subjectio Deo tanquàm rerum omnium auctori, gubernatori, et supremo Domino, in quâ verè consistit et perficitur adoratio, seu cultus latriæ; ut enim ait D. Thomas in 3 sent., dist. 9, q. 1, art. 3, et lib. 3 cont. gent. cap. 120, latria proficitur servitutum quam debemus Deo quia fecit nos, et in quantum est creator, prima origo, et finis nostri esse, supremus Dominus, summum bonum quo beatificamur: sub majestate enim divinâ intelligitur omnis Dei excellentia. Et quæ duplici naturâ compositi sumus, intellectuali scilicet et sensibili, duplicem adorationem Deo offerimus, scilicet spirituales, quæ consistit in interiori subjectione ac mentis devotione, et corporalem, quæ consistit in exteriori corporis humiliatione et submissione. Et quia in actibus omnibus latriæ, id quod est exterius, refertur ad id quod est interius sicut ad principalis, ideò ipsa exterior adoratio fit propter interiorem, ut videlicet per signa humilitatis, quæ corporaliter exhibemus, excitetur noster affectus, ad se Deo subjiciendum; connaturale enim nobis est, ut per sensibilia, ad intelligibilia procedamus. Ita D. Thomas, 2-2, q. 84, art. 2.

Pura solent exteriora adorationis seu subjectionis signa frequentari, primò, genuflexio; per eam enim infirmitatem nostram indicamus in comparatione ad

Peum; nam apud omnes nationes genuflectere coram aliquo, semper fuit signum submissionis servitutis ac reverentiæ erga illum. Secundò prostratio; sic enim quasi profitemur nos nihil esse ex nobis. Tertio elevatio manuum in cœlum, Psalm. 140: *Elevatio manuum mearum sacrificium vespertinum*, et Psalm. 135: *In noctibus extollite manus vestras*, etc. Ut etiam Genesis 17, 1 gl'ur de Moysè. Item 1 ad Timoth. 2. Quarto elevatio oculorum ad cœlum. Sic Christus adoravit Joan. 6. Quintò detectio capitis; signum quippe est submissionis. Sextò osculum sanctum, sic Esther osculata est apicem sceptri regis Assueri in signum reverentiæ et submissionis; sic etiam D. Magdalena osculabatur pedes Christi. Tandem tussio pectoris est animi submissi et venerantis non ignobile indicium.

Adoratio dividi potest in absolutam, quæ scilicet quis vult rem adorare, propter intrinsecam excellentiam, quam habet per se ac ratione sui; et in respectivam, quæ nimirum quis vult adorare rem propter aliud, seu propter excellentiam quæ est in aliquâ personâ, ad quam tales res habent aliquam habitudinem vel conjunctionem. Priori modo solùm venerabilis est res intellectualis, quia hæc solùm est per se capax excellentiæ; posteriori modo res ordinis inferioris sunt adorabiles: honor enim illis exhibitus non est propter eas, nec in ipsis sistit, sed in personas propter quas adorantur, redundat. Adoratio propriè sumpta, seu ut est cultus lætriæ jam explicatus, soli Deo convenit et debetur, juxta illud Deuteror. 6, et Matth. 4: *Dominum Deum tuum adorabis, et illi soli servies*. Et probat D. Thomas, 2-2, q. 81, art. 1, ad 3. Ideoque talem cultum alteri exhibere, vocatur *idolatriæ*. Christus etiam cultu lætriæ adorari debet, ita ut eadem adoratio lætriæ ad divinitatem et ad humanitatem illius terminetur, quia cum humanitas sit substantialiter et hypostaticè verbo unita, et subsistat per divinum suppositum, ratione talis unionis fit, ut eadem lætriæ adoratio, quæ terminatur ad personam Verbi, terminetur etiam ad humanitatem tanquàm ad naturam ab ipso assumptam et intrinsecè terminatam: cum hoc tamen discrimine, quòd Verbum per se et ratione propriæ excellentiæ adoratur, humanitas verò per unionem ad illud, seu ratione excellentiæ Verbi coadoratur.

Adoratio largo latoque modo sumpta convenit creaturis rationalibus; ordinatur quippe ad reverentiam quæ alicui debetur propter ejus excellentiam aut superioritatem; proindeque ibi est alia ratio debiti et excellentiæ; ubi potest esse distincta reverentia et adoratio: aliâ autem ratione debetur servitus Deo et homini: sicut et aliâ ratione dominium competit Deo et homini: nam Deus plenarium et principale dominium habet respectu totius et cujuslibet creaturæ, quæ totaliter subjicitur ejus potestati: homo autem participat quandam similitudinem divini dominii secundum quòd habet particularem potestatem super aliquam creaturam: et ideò dulia, quæ debita servituti exhibet homini dominantî, alia virtus est à lætriæ quæ exhibet servituti divino Domino, et est

quædam observantia speciei; quia per observantiam honoramus quascumque personas dignitate præcellentes: per dulia autem propriè sumptam servi dominos suos venerantur; dulia enim græcè servitus dicitur. Hæc D. Thomas, 2-2, q. 103, art. 3, in corp. Igitur, cum creaturæ nequeat competere potentia creandi, ratione cujus debetur Deo lætria, ideò neque adoratio propriè seu lætria eidem convenire potest, sed solùm dulia, secundum dominium, quod illi communicatur et habet. Hinc sanctis propter excellentiam gloriæ vel sanctitatis creatæ quâ gaudent, debetur cultus duliæ. Quòd si illa excellentia et sanctitas resideat in aliquâ personâ singulari ratione excellentissimâ, ut in beatissimâ Virgine Mariâ Dei Matre, Dominâ et Reginâ nostrâ, tunc honorari debet cultu medio, nempe infra lætriam, et supra dulia, et vocatur à theologis, *hyperdulia*.

Hinc habes quòd secundum reverentiam, quæ creaturæ excellenti debetur, Nathan adoravit David; secundum autem reverentiam quæ debetur Deo, Mardocheus noluit adorare Aman. Et sic de cæteris. Quando igitur genuflexi, prostrati, pectus tundentes colimus sanctos, non propterea eos propriè adoramus, nec eis cultum lætriæ delerimus, cum tantum excellentiam creatam in eis agnoscamus et profiteamur; sed ea signa in duliæ cultum duntaxat ordinamus; sicut et qui discooperto capite et genuflexi regem salutant, honorant et alloquuntur, non censentur propterea ipsum adorare, eique lætriæ cultum exhibere, eò quòd his intendant eum colere, tanquàm creaturam, et non ut Deum.

Hæc itaque alique id generis signa, ex naturâ aut conditione suâ, vel ex usu et consuetudine, non sunt diviæ adorationis argumenta, cum etiam possint et soleant adhiberi ad honorandos homines, ut constat ex D. August., lib. 10, de Civit., cap. 4, et ex D. Thomâ, 2-2, q. 103, art. 3 et 4. Nisi ergo ex animo procedant, quo quis velit ea referre in cultum soli Deo convenientem, eumque alteri tribuere, non reddunt cultum illum idololatriæ. Id autem in mentem Catholicorum nusquam venit. Sicque insipienter omninò heterodoxi eos idololatriæ reos in cultu sanctorum reputant, cum non tanquàm deos, sed solùm ut Dei servos et amicos ab ipso factos, creatos, et omninò dependentes, ac per ordinem ad eum, colant et venerentur, et ut apud supremum omnium Dominum intercedant, deprecantur, in quo sanè tanquàm creaturas eos agnoscent, et profiterentur.

Hinc etiam sequitur nullam esse idololatriam sacras imagines Dei, Christi, angelorum et sanctorum colere. Catholici enim eas non colunt secundum se absolute et præcisè quatenus sunt quædam res ex picturis, metallo, lapide, aliâve materiâ effictæ, sed tantum quatenus representant prototypum, sub quò solummodò ratione sunt honore digne, ut constat de statuâ aut imagine regis. Nam ex vindictâ quam sumpsit Theodosius imperator adversus Thessalonicæ populum ob statuam imperatricis injuriis affectam, satis liquet, honorem imaginis in prototypum re-

dundare. Imagines igitur uno eodemque reverentia actu et genere coli debent, quo res quas representant, seu eodem motu quo exemplar, ut ostendit D. Thomas 3 p., q. 23, art. 3, 4 et 5. Nam sunt prorsus idem in esse representativo, et cultus terminalur ad rem in ipsâ imagine representatam: non enim est in imagine aliqua ratio ab exemplari distincta, propter quam colatur, sed eadem prototypi excellentia quatenus intra ipsam imaginem apprehenditur, et quatenus ab imagine participatur, est actus, forma, et causa, ratione cuius imago sit in esse venerabilem, et venerationi habeatur, ita ut ambo simulificent actum venerationis, nempe quòd imago ratione prototypi in ipsâ representati cultum terminet (1).

Nec propter pravum et corruptum quorundam rudium sensum et usum, aut potius abusum sacrarum imaginum, veritas catholica deserenda est, nec bonus illarum usus auferendus, nec universa Ecclesia privanda nullis egregiis utilitatibus spiritualibus, quas ex cultu imaginum reportat; sed instruendus est populus de vero cultu, et corrigendus abusus, ostendendo quòd ita debet orare coram sanctorum imaginibus, ut in ipsis exemplaria representata apprehendat, per se et directè veneretur, ac ultimè ad ipsa terminetur cultus et oratio, etc. Nec sunt propterea reprehendendi fideles, eò quòd anhelant ad imagines propius accedere, aut ad aliquas potius quàm ad alias currant et confugiant; quia hæc bono et rationabili motivo quandoque fieri possunt, nempe vel quia inde sentiant majorem devotionem excitari, vel commodius orant et venerantur sanctum; vel quia interdum Deo sic disponente, majora beneficia per aliquam imaginem, seu ad ejus presentiam conferuntur, vel ob alias honestas causas. Nec id prohibetur his verbis: *Non facies tibi sculptile, neque omnem similitudinem*, etc. Deus enim non prohibuit absolutè imagines et similitudines: id enim fuisset inhibere artes pingendi, dolandi, sculptendi et faciendi imagines; cum tamen Deus jusserit fabricari serpentem æncum, quem respicerent ac venerantur Hebræi, ut dicitur Numerorum 11. Item constat in tabernaculo fuisse statuas Cherubino- rum et similitudines malgranatorum, liliorum, itemque statuas boum, leonum, vasorum, etc., Salomonem laudabiliter in templo reposuisse, 3 Reg. 6 et 7. Unde non dicit Deus: *Non facies sculptile*, sed: *Non facies sculptile, seu idolum, ut adores illud, quare addit: Non adorabis, non curvaberis, non serries eis*. Ut expressè notat D. Thomas 3 p., q. 23, art. 3, ad 1, et statim subdit S. doctor: Et quia, sicut dictum est, idem est motus in imaginem et in rem, eo modo prohibetur adoratio imaginis, quo prohibetur adoratio rei cuius est imago. Unde ibi intelligitur prohiberi adoratio imaginum quas gentiles faciebant in venerationem deorum suorum, id est, demontum, et ideò permittitur: *Non habebis deos alienos coram me*. Ipsi autem vero Deo, cum sit incorporeus, nulla imago cor-

poralis poterat poni. Sed quia in novo Testamento Deus factus est homo, potest in sui imagine corporali adorari. Hactenus D. Thomas. Quamvis igitur non possit depingi formalis imago Dei eum ad vivum exprimeus, approbantur tamen ab Ecclesiâ imagines Dei metaphorice, seu quæ hominibus rudioribus aliquas Dei proprietates quoquo modo representant. Unde Pater æternus, quia vocatur Antiquus dierum, per modum senis depingi solet; et Spiritus sanctus sub columbæ figurâ, quia in specie illius supra Christum apparuit. Item angeli tanquam alati juvenes representantur, quia nunquam senescunt, et mandata divina celerrimè exequuntur; in vestibus albis pinguntur, tum ad denotandam eorum puritatem, tum quia ut juvenes sic induti aliquando corporali specie apparuerunt. Item sanctorum imagines exponuntur ad representandum ipsorum sanctitatem, et sunt tanquam libri quibus idiotæ seipso de rebus divinis instruere possunt, eorumque memoriam refricare: valent enim plurimum sacræ imagines ad devotionem, ad venerationem Dei, et amorem excitandum, nec non ad imitationem sanctorum, ad virtutes aliasque utilitates comparandas. Unde sempiterna fuit traditio in Ecclesiâ de colendis sacris imaginibus, ut ostendunt D. Thomas 3 p., q. 23, art. 3, ad 4; Tertullianus in lib. de Pudicitia, Eusebius, lib. 1 Hist., cap. ultim., et lib. 8, cap. 14; D. August., lib. 1 de Consensu Evangelist. ep. 10, et lib. 2 contra Faustum cap. 75; D. Basilium Oratione in S. Barlaam; D. Hieron. contra Vigilantium; D. Damascenus, lib. 3 et 4 de Fide orthodoxâ; Cyrillus, lib. 6 contra Jul.; Lactantius Carn. de Passione Domini; Gregorius Nyssenus. Orat. in Theod.; Baronius ad annum 57, num. 116, conc. Trid., sess. 25, cap. 2. Porrò, cum motus in imaginem quatenus est imago, sit unus et idem cum illo qui est in rem, sequitur quòd cum Deus sit adorandus patriæ adoratione, ita et ejus imagines. Idemque dicendum de Christi imaginibus, de sindone, de cruce, lanceâ, clavis, ut probat D. Thomas 3 p., q. 23, art. 4, ubi dicit hæc esse differentiam inter crucem veram in quâ Christus crucifixus est, et alias cruces in similitudinem illius fabricatas, quòd iste tantum adoratur tanquam imagines Jesum Christum crucifixum representantes: hæc verò adoratur non solum quia representat nobis figuram Christi in eâ extensi, sed etiam quia ex sacro ipsius contactu, et ex hoc quòd ejus pretioso sanguine perfusa est, sanctificata et consecrata fuit. Idemque dicendum de lanceâ, clavis, indumentis, etc., cum hæc tamen differentia, quòd crucem Christi veneramus in quâcumque materiâ, non autem imaginem clavorum, vel quorumcumque hujusmodi, eò quòd ista non representent imaginem Christi, sicut crux, quæ dicitur signum Filii hominis quòd apparebit in cælo. Idèdque mulieribus dixit Angelus: *Jesum quaeritis Nazarenum crucifixum*, non dixit, lanceatum, sed, *crucifixum*. D. Thomas ibidem art. 2, ad 1: Si quis humanitatem Christi præscinderet mente ab unione ad Verbum, et seorsum ab ejus divinitate coleret, tunc non posset eam adorare cultu patriæ, quia est creatura, et sic se inadorabilis, sed tantum cultu

(1) Vid. Appendicem de cultu sanctorum et de veneratione SS reliquiarum.

hyperdulie. Hoc etiam cultu veneranda sunt imagines B Virginis, et cultu dulcior imagines sanctorum. Vide Trident. sess. 25, c. 12.

Idem dicendum de reliquiis sanctorum, ut probat D. Thomas ibidem art. 6, eò quòd viva Christi membra, et Spiritus sancti in eis inhabitantis templa fuerint eorum corpora. Corpus insensibile non veneramur propter seipsum, sed propter animam, quæ fuit ei unita, quæ nunc fruitor Deo, et propter Deum, cujus sancti fuerunt ministri, et ipse Deus hujusmodi reliquias convenienter honorat, in earum præsentia miracula faciendo, quos testes locupletes sunt D. Ambrosius et D. Augustinus, qui ea se vidisse litteris prodiderunt, Ambrosius Epist. 85, et serm. 95, August. lib. 22 de Civit. cap. 8, et Epist. 137, et constat de cadavere in sepulchrum Elizari illato, quod ejus corporis tactu subito revixit, & Regum 13. Vide Tridentinum sess. 25, cap. 2.

Ut autem tibi licita sit reliquiarum veneratio, debes moraliter esse certus de earum veritate, ita scilicet, ut ad cultum privatam ipsis exhibendum, sufficiat, si aliquis vir probus eas ut tales tibi tradiderit. Ut autem publice honorari valeant, necesse est prius eas esse à pontifice recognitas, et ab episcopo approbatas, qui circa reliquias debet observare ea quæ tradit concilium Trident. loco citato.

Cereis formis, quas agnus Dei vocamus, sacer cultus debetur, sicut et aliis rebus sacris Deum representantibus. De his omnibus vide Sanchez, cap. 43 in primum decalogi præceptum, et auctores qui de controversiis scriperunt. Nostrum enim officium est casus conscientie fidelibus exponere, et non de rebus fidei cum hæreticis disputare.

Unum tantum est notandum, nempe quòd soli Deo sacrificium est offerendum, ut probat D. Thomas 2-2, q. 85, art. 2, in corp., et art. 5, refert hæc Augustini verba lib. 8 de Civit. cap. ultim. : Non constituimus martyribus templa, sacerdotia, sacra et sacrificia, quoniam ipsi, sed Deus eorum nobis est Deus. Unde sacerdos non dicit: *Offero tibi sacrificium, Petre, vel, Paule*, sed Deo de illorum victoriis gratias agimus, et nos ad imitationem eorum exhortamur. Igitur templa et altaria in honorem sanctorum eriguntur, non ut ipsis sanctis in illis sacrificium offeratur, sed ut Deo in eorum memoriam et honorem sacrificetur.

Votum pariter, cum sit actus religionis, Deo tantum fieri et præmitti potest, et non sanctis, saltem directè. Quare dum quis, v. g., dicitur peregrinationem Compostellanam vovisse S. Jacobo, sensus est eum vovisse Deo in honorem D. Jacobi, se ejusmodi peregrinationem susceperum; talisque debet esse intentio voventis, qui proinde hæc de re est instruendus.

ARTICULUS II.

Quid sit superstitio, et quanam illius species?

D. Thomas 2-2, q. 92, art. 1, definit superstitutionem: *Vitium religioni oppositum, secundum excessum.* Quid autem sit ille excessus, statim explicat D. Thomas, dicens: *Non quia plus exhibeat in cultum divinum,*

quam vera religio, sed quia exhibet cultum divinum, vel cui non debet, vel è modo quo non debet. Sicque superstitio est vitium religioni oppositum duobus istis modis. Indeque diversificantur superstitutionis species ex parte objecti, inquit D. Thomas ibid. art. 2. Nam potest divinus cultus exhiberi, vel cui exhibendus est, scilicet Deo vero, modo tamen indebito, et hæc est prima superstitutionis species; vel ei cui non debet exhiberi, scilicet cuiusque creaturæ; et hoc est aliud superstitutionis genus; quod in varias species subdividitur, secundum diversos fines divini cultus. Ordinatur enim primò divinus cultus ad reverentiam Deo exhibendam. Et secundum hoc prima species hujus generis est idololatria, quæ divinam reverentiam indebitè exhibet creaturæ. Secundò ordinatur ad hoc quòd homo instruatür à Deo, quem colit; et ad hoc pertinet superstitio divinativa, quæ demones consulit per aliqua pacta cum eis inita, vel tacita, vel expressa.

Tertiò ordinatur divinus cultus ad quandam directionem humanorum actuum, secundum instituta Dei qui colitur, et ad hoc pertinet superstitio quarundam observationum. Addunt aliqui magiam et maleficium, de quibus omnibus sigillatim in sequentibus paragraphis agendum est.

§ 1. *De superstitutione indebiti cultus veri Dei.*

Cultus vero Deo duobus modis indebitè offerri potest, ut tradit D. Thomas 2-2, q. 95, primò quia exhibetur ei cultus falsus ac proinde perniciosus, aut secundò quia Deo exhibetur cultus superfluous, etsi fortè aliqui verus. Scriptum est enim Joann. 4: *Veri adoratores adorabunt in spiritu et veritate.* Cultus perniciosus, est contra veritatem; cultus vero superfluous non adhibetur in spiritu, sed ab eo recedit.

Dupliciter autem contingere potest, quòd cultus exterior Deo vero oblatas sit falsus, seu quòd per talem cultum significetur aliquod falsum subindeque perniciosum, juxta D. Thomam q. 95, art. 1. Uno quidem modo ex parte rei significatæ, à quâ discordat significatio cultus, ut nunc tempore novæ legis, uti ceremonias antiquæ legis quibus Christi mysteria præfigurabantur futura; quia id perinde esset ac significare et confiteri Christum nondum incarnatum nec passum esse, quod est falsum ac perniciosum. Alio modo ex parte colentis; et hoc præcipue in cultu communi, qui per ministros exhibetur, in personâ totius Ecclesiæ: sicut enim falsarius esset, qui aliqua proponeret ex parte alicujus, quæ non essent ei commissa, ita vitium falsitatis incurrit, qui ex parte Ecclesiæ cultum exhibet Deo contra modum divinæ auctoritatis ab Ecclesiâ constitutum et in Ecclesiâ consuetum. Hæc D. Thomas. Ubi S. doctor per *præcipue* hoc etiam posse habere locum in cultu singulari, puta in jejunio vel oratione singulari non impositâ ab Ecclesiâ, satis indicat.

Igitur si quis cultu exteriori, singulari, et adhuc magis communi contra fidei veritatem Deum honoret, lethaliter peccat. Nam, ut ait D. Thomas, *mendacium maxime perniciosum est, quod fit in his quæ ad christianam religionem pertinent.* Est autem mendacium,

cùm aliquis exterius significat contrarium veritati . sicut autem significatur aliquid v. rbo, ita etiam significatur aliquid facti, et in tali significatione facti consistit exterior religionis cultus; ideoque, si per cultum exteriorem aliquid falsum significetur, erit cultus perniciosus; quia perniciosa est huiusmodi falsitas, esto quòd non sit perniciosum mendacium ex parte colentis, v. g., Iudæi, qui non intendit fallere. Ad hoc quòd potest dici mendacium perniciosum ex parte actus exterioris, ut mox explicabitur; neque Iudæorum ignorantia excusat tale crimen, sicut nec eorumdem infidelitatem. *Hinc cultus falsus et perniciosus esset, inquit Cajetanus in Summâ, non solum si quis iudicis cæremoniis modò coleret Deum, aut mahometano ritu, sed etiam si aliquis falsas sanctorum reliquias colendas proponat. Offerentes quoque votivas statuas, seu imagines miraculorum, seu beneficiorum falsorum, lucrî gratiâ, ut scilicet inde provocati alii ad offerendum similia concurrant aut emanent, superstitionem falsi cultus divini incurrant, quia falsus est hic cultus, utpote significans quòd non est, et peccant mortaliter quia irreverentiam notabilem Deo inferunt in actu ipsam colendi, quantum est ex naturâ actus: quamvis enim ex intentione offerentium non fiat machinatio contra divinam reverentiam, sed ad lucrum, vel aliquid huiusmodi, ex naturâ tamen operis contra divinam agitur reverentiam. Sicut enim in perjurio inducitur ex naturâ actus Deus quasi testis falsitatis, quamvis perjurus non credat Deum testificari falsum, nec intendat quòd attestetur, quia attestaretur contra ipsum perjurium, ita hic superstitionis vitium Deo, tanquam colendo falsitate seu falso cultu quantum est ex naturâ cultus, quamvis sciat, quòd Deo non placet, nec intendat Deum, sed homines fallere, et propterea, sicut ibi in perjurio est peccatum mortale ex genere suo, ita et hic in nostro casu. Hucusque Cajetanus.*

Et super articulum primam hujus quæst. 93, ait idem Cajetanus, quòd ad falsitatem communis cultus ex parte colentis, non solum spectat, si sacramenta contra Ecclesiæ ritum celebrantur, prout habetur causâ 26, q. 5, can. Quicumque, sed etiam reducitur, si miracula falsa quis prædicet, aut docendo scribat: prædicatores namque et doctores in personâ Ecclesiæ dicere et prædicare constat. Nec excusantur quicumque piâ intentione à pernicioso cultu, quia quantum in se est, fidem Christi evacuant veritate. Hac Cajetanus. Idem fortassè dici potest de confessariis, qui ad terrorem poenitentibus incutiendum, fingunt se vidisse infernum apertum et diabolos eorum animam illuc detrudentes, etc. Deus enim non eget nostro mendacio. D. Thomas, q. 95, art. 2, explicans quid sit superfluous cultus ait, quòd aliquid dicitur superfluum dupliciter, uno modo secundum absolutam quantitatem: et sic nequit esse aliquid superfluum in divino cultu, quia nihil potest facere, quod non sit minus eo quod debet. Alio modo potest esse aliquid superfluum secundum quantitatem proportionis, quia scilicet non est fini proportionalum: finis autem divini cultus est, ut homo Deo dei gloriam, et ei se subiciat mente et corpore; et idè quidpiam homo facit quod pertinet ad Dei gloriam, et ad hoc quòd mens ho-

*minis Deo subiciatur, et etiam corpus per moderatam refrenationem concupiscentiarum, secundum Dei et Ecclesiæ ordinationem et consuetudinem eorum quibus homo conviviit, non est superfluum in divino cultu. Si autem aliquid sit quod tantum est de se, non pertinet ad Dei gloriam, neque ad hoc quòd mens hominis feratur in Deum, aut quòd carnis concupiscentiæ inordinatè refrenentur, aut si sit præter Dei aut Ecclesiæ institutionem, vel contra consuetudinem communem, quæ secundum August. pro lege habenda est, totum hoc reputandum est superfluum et superstitionis, quia in exterioribus solum consistens, ad interiore Dei cultum non pertinet. Unde Augustinus adducit id quod dicitur Lucæ 17: REGNUM DEI INTRA VOS EST, nempe quod loquitur contra superstitiones, qui scilicet exterioribus principalem curam impendant. Hactenus D. Thomas cujus verba pro regulâ sunt habenda, ad dignoscendum quando nam superfluitas in cultu divino reperitur; nam ex his Cajetanus recte colligit cultum superfluum in exterioribus solum consistere, nec ad interiore Dei cultum aut spiritum pertinere, nec ordinari. Et quia ad interiore Dei cultum, qui est cultus spiritus, non rectè ordinatur quòd præter Ecclesiæ institutionem aut consuetudinem sit, idè dato quòd aliquis præter Ecclesiæ morem, ad interiore devotionem intenderet nova ordinare, superstitionis vitio non caret et exterius tantum colit; nam interius peccat, ab Ecclesiæ regulâ devians, ut si dicat bis *Aleluia* ubi semel scriptum est, si fiat in Missâ signum crucis, ubi fieri non mandatur, item genuflectere pluries quàm præcipitur, aut recitare *Gloria* vel *Credo*, quando dicenda non sunt, addere alios sanctos, qui non sunt in Canone Missæ, etc.*

Quale autem committitur peccatum in his superfluitatibus, D. Thomas non exprimit. Est tamen committere veniale, dummodò scandalum, vel contemptus ecclesiasticæ disciplinæ aut interioris cultus absit: tunc enim foret ibi perfecta superstitionis ratio. Quod idem videtur dicendum quoties fit aliquid supra aut extra rubricas animo inducendi novum ritum in cultu divino contra Ecclesiæ receptam consuetudinem aut præceptum graviter obligans, ut si absque aliqua ex vestibus sacris quis Missam celebrare, aut aliam vestem adhibere vellet. Extra verò hos casus non videtur esse nisi veniale; et quidem non leve reputandum; quia infra superstitionis latitudinem continetur, quæ divino opponitur cultui; omne autem peccatum, in his quæ Dei sunt, magnum esse constat. Quòd autem sit veniale, tantum inde colligit auctores, quòd cum talis cultus ex se sit bonus, tantumque modo indebito reddatur, deficit à perfectâ ratione superstitionis; ideoque non est inordinatus nisi secundum quid, præsertim quia plerumque ex pio affectu proficiscitur, qui deformitatem mortalem auferre censetur, nisi tanta foret cæremoniarum perturbatio, ut honorum et sapientium iudicio, ad grave peccatum pertingeret.

Ad cultum superstitionis quidam redeunt morem illorum sacerdotum, qui absque speciali privilegio in Natali Domini statim post mediam noctem celebrant tres Missas privatas, eò quòd faciunt contra jus cano-

nicum graviter obligans. Verùm, cùm passim ubique contraria consuetudo sit recepta et ab episcopis tolerata, non videtur in hæc re injucundus scrupulus peccati. Missas tamen solennes horis tantùm statutis eâ die celebrare decet, quamvis damnare nollem morem assuetum in aliquibus parvis conventibus celebrandi mediâ nocte Missam majorem cum cantu, statimque duas alias Missas submissè, quas audit communitas; eò quòd religiosi illâ die occupati deinde concionibus et confessionibus excipiendis, vix possent interesse choro ad statutis horis illas decantandas eùm non tot suppetant: hæc enim ratio juncta consuetudini receptæ, id excusare potest, non contradicentibus prelati.

Ritus omnes qui superstitionem redolent et ab Ecclesiâ probati non sunt, quamprimum innotescunt superioribus et confessariis, reprobari ac tolli debent, si fieri potest, quales sunt non paucæ radii consuetudines Deo, v. g., tot candelas, talis coloris offerre pro rerum suarum conservatione vel augmento. Vel saltem instruendi sunt, ne ponant suam spem in illo certo numero aut colore, quasi alius numerus aut color Deo vel sancto gratus non sit futurus, et felix eventus omninò ab illis circumstantiis dependeat; tunc enim id foret prorsus illicitum ac superstitiosum: sed tantùm id faciant ad devotionem excitandam, velintque in honorem alicujus mysterii vel sancti recitare tot orationes, ac offerre tot candelas, v. g., tres in honorem sanctissimæ Trinitatis, aut quindecim ad colendum quindecim Rosarii mysteria. Et sic de cæteris, ita ut iste numerus reputetur tali cultui conveniens, et approbatus, et non aliter.

Quæres primò an in cantu ecclesiastico, tum voce tum organo, possit esse cultus superstitiosus et peccaminosus? — Resp. D. Thomam, 2-2, q. 91, probare Deum ore esse laudandum, et in divinis laudibus utiliter cantum assumi, additque D. Hieronymum ad Ephes. 5, non simpliciter vituperare cantum, sed solum reprehendere eos qui in Ecclesiâ cantant more theatro, non propter devotionem excitandam, sed propter ostentationem, vel delectationem provocandam. Unde D. August., lib. 10 Confess., cap. 33, dicit: *Cum mihi accidit, ut me amplius cantus, quam res quæ canitur moveat, pœnaliter me peccare confiteor, et tunc nullem non audire cantantem.* Ubi Cajetanus ait, à duobus cavendum est, scilicet ne ideò cantetur quasi ipse cantus secundum se sit grator Deo, et ne cantetur causâ delectationis nostræ vel alienæ in ecclesiasticis officiis, sed propter finem cantus, qui consistit in excitatione propriæ vel alienæ devotionis ad Deum. Hinc fit quòd in ecclesiasticis officiis debet tantùm cantari, quantum expedit excitandæ devotioni tantantum, si alienæ devotionis ratio cessat, et non plus.

Subdit autem Cajetanus tum hic, tum in Summâ, v. *Organum*, quòd licet organorum usus jam sit licitus in Ecclesiâ, causâ excitandæ devotionis, illicitus tamen est, causâ delectationis, eâdem ratione, quâ cantus. Nulloque modo licitum est inter divina id eis pulsare profanos et seculares cantus, aut quòd pejus est, turpes et amatorias cantilenas, quia sonus orga-

norum appositus est divinis officiis, ut pars ecclesiasticæ solemnitatis. Inserere autem tanquam partem solemnitatis divinis officiis profana et turpia, nihil aliud est, quàm conjungere Christum cum Belial, lucem cum tenebris. Unde talis admixtio per se loquendo criminis est superstitionis sacrilegæ, et peccatum mortale, contraria tam fini divini cultus, ut scilicet excitetur devotio, quam veritati Ecclesiæ, contra cujus ordinationem loco antiphonarum et divinæ laudis offeruntur ex ipsius Ecclesiæ personâ, profana hæc à falsariis ministris.

Nec excusantur ex eo quòd sonus abstrahit ab omni materiâ, et quolibet melodia soni potest ad sacra verba applicari. Tum quia secundum rei veritatem isti soni fiunt ut accommodati ad delectationem auditorum, qui non moverent illos nisi ut sonos illorum verborum profanorum aut turpium; in cujus signum audientes ex illo sono excitantur ad illa profana seu turpia, prout experientia testatur: tum quia cantus etiam abstrahit ab omni materiâ; et tamen Ecclesiâ interdixit profanos cantus in templo, ut cantus theatrales, can. *Cantantes*, dist. 92; illi itaque cantus sunt mortale peccatum, quando inseruntur ut pars cultus et officii divini, vel ratione scandali, vel si essent turpes, lascivi, provocantes ad malum.

Quæres 2º an die Dominicâ observare jejunium, sit quid superstitiosum et peccaminosum? — Resp. cum D. Thomâ in 4, dist. 13, q. 3, art. 3, q. 2, in corp. et ad 1, item, 2-2, q. 147, art. 5, ad 3, quòd *jejunia, quæ præcepto Ecclesiæ instituantur, sunt magis jejunia afflictionis, quæ non conveniunt in diebus lætitiæ. Propter quod non est jejunium ab Ecclesiâ institutum toto tempore paschali, nec etiam in diebus Dominicis, in quibus si quis jejunaret contra consuetudinem populi christiani, quæ, ut Augustinus ait pro lege habenda est, vel etiam ex aliquo errore, sicut Manichæi jejunant, arbitrantes quasi necessarium tale jejunium, non esset imminus à peccato, quamvis ipsum jejunium secundum se consideratum, omni tempore sit laudabile, juxta illud Hieronymi ad Lucinum: « Utinam omni tempore jejunare possemus! » Hæc D. Thomas. Jejunium in die Dominicâ interdicitur can. *Si quis tanquam*, can. *Si quis presbyter*, dist. 30, et can. *Sacerdos*, 26, q. 6, et can. *Ne quis jejunet*, dist. 3, de Consecrat., idque colligitur ex antiquo et communi Ecclesiæ usu excipientis dies Dominicos à jejunio quadragesimali, et quancumque vigiliam in diem Dominicam incidentem, transferentis quoad jejunium, in sabbatum præcedens. Jus autem dicitur tale jejunium interdixisse contra hæresim Manichæorum volentium esse necessariò in contemptum resurrectionis Christi assumendum. Unde, si quis nunc jejunare vellet cum aliorum scandalo aut singularitatis studio, quasi oppositam Ecclesiæ consuetudinem improbandum, aut Manichæis ex errore se conformando, procul dubio peccaret, et superstitiosus foret. Quia tamen jam error iste Manichæorum cessavit, non videtur prorsus illicitum jejunare die Dominicâ ob bonum aliquem finem, ut ob corporis sanitatem, ob retundendam carnem petulantiam, ob profe-*

rtum spiritualem, etc.; ita Sylvester, v. *Jejunium*, num. 6; Navarr., cap. 21, num. 27; Medina C. de *Jejunio*; Ledesma 1 p., q. 17, art. 4; Valentia, disp. 9, q. 2, punct. 4, dub. 2, tom. 3; Sanchez in 1 Decalog. præceptum, lib. 2, cap. 37, num. 12, secluso scandalo et singularitatis studio, etc., tale jejunium videtur licitum: nollem tamen frequenter ab aliquo usurpari, quia est contra communem Ecclesie usum. Hinc votum jejunandi ordinariè et singulis diebus Dominicis, est irritum, nec debet in alium diem transferri, cum sit de re illicita: secus videtur dicendum de voto jejunandi uno aut altero die Dominico, ob specialem devotionem, et bonum aliquem finem.

An autem si quis voterit per totum annum jejunare in die in qua incidit aliquid festum, teneatur servare illud jejunium, quando festum illud, v. g., Annuntiationis B. Virginis incidit in diem Dominicam, vel possit in sabbatum præcedens transferre, respondet Sylvester V, v. *Votum*, q. 2, num. 16, quòd si fuerit jejunium luctus et afflictionis, nempe assumptum ad satisfaciendum pro delictis, ad futura peccata cavenda et ad domandam carnem, iste debet jejunare, sabbato præcedenti juxta morem Ecclesie. Si verò fuerit jejunium exultationis, assumptum ut mens sit aptior ad contemplationem divinorum, tunc iste votens debet ipsà die Dominicà jejunare, quia est votum virtuosum et ligans, dist. 76, can. *Utinam*. Existimo tamen cæteris paribus melius esse se conformare consuetudini universalis Ecclesie, illudque jejunium in sabbatum præcedens transferre, adhibito ad cautelam assensu superioris aut confessarii; exceptis tamen sabbatis in quibus iste votens alio præcepto jejunare tenetur. Item si quis vovit jejunare in vigilià alicujus sancti, v. g., B. Mariæ Magdaleneæ, et illud incidat in feriam secundam, debet jejunare sabbato præcedenti, quia jejunium istud interpretandum est instar eorum quæ Ecclesia instituit in vigiliis sanctorum. Tandem qui promisit jejunare per mensem integrum, non tenetur jejunare diebus Dominicis, quia jejunium istud intelligitur ad modum aliorum jejuniorum ab Ecclesià indictorum, nisi votens expressè intenderit ac voluerit etiam se ad illos obligare.

§ 2. *De superstitione cultus divini creaturæ exhibitæ, seu de idololatriâ.*

Idololatria communiter et impropriè sumpta, convenit cuicumque peccato mortali, cum per illud homo avertatur à Deo et convertatur ad creaturam, cui adhaeret tanquam ultimo fini; in quo sensu, Apostolus ad Ephes. 5, avaritiàm appellavit idolorum servitutem, eò quòd avarus postponat Deum auro et argento, ac in divitiis, ultimum suum finem interpretativè ponat. Et de hac non est sermo in præsentî, sed tantum de idololatriâ propriè sumptâ, quâ scilicet cultus divinus alteri quam Deo exhibitur; quo modo est speciale peccatum ab illis distinctum, et isto primo Decalogi præcepto vetitum, potestque definiri: *Superstitio quâ dicimus honor tribuitur alicui creaturæ sicut Deo*; et hæc superstitio est quedam infidelitatis præ-

testatio per exteriorem cultum, ut dicit D. Thomas, 2-2, q. 94, art. 1, ad 1.

Unde ad actum idololatriæ committendum duo concurrere debent, primum ut honor et cultus Deo debitus tribuatur creaturæ, secundum ut cultus iste divinus tribuatur creaturæ prout Deo tribui solet et debet, seu ut ille cultus uni et soli Deo debitus, ita verè impendatur creaturæ, sicut Deo impendi oportebat; ut enim ait D. Ambros. ad Eph. 5: *Idololatria Dei honorificentiam usurpat, et vendicat creaturæ*. Idemque repetit D. Thomas, questione mox citatâ, quæ duo sunt à nobis breviter explicanda; quia sunt velut regula generalis ad quæ recurrendum est, quoties de aliquo facto particulari dubiatur utrùm sit idololatrium. Inprimis recolendum est ex D. Thomâ, 2-2, q. 103, art. 1, cultum et honorem generatim sumptum, esse testificationem dignitatis, sive excellentiæ alicujus. Hæc autem testificatio opinionem ac existimationem de alicujus excellentiâ parit, eaque existimatio non verbo solum, sed etiam officio excitari potest. Sic igitur quidquid honoris causâ facimus accommodatè ad excitandum in nobis aut in aliis talem de excellentiâ opinionem, quæ divinæ majestati propriè conveniat, id totum hoc loco cultum honoremque divinum censemus. Unde honor ille divinus, quem dicimus Deo per religionem offerri, duplex habet quasi objectum, alterum materiale, alterum formale. Materiale est quodvis officium externum aut internum à nobis factum ad excitandum in nobis aut in aliis talem existimationem, qualem de excellentiâ Dei habere convenit. Formale verò est ea ipsa existimatio propriè conveniens excellentiæ et majestati Dei. Officium istud primò cognosci potest interdum, ex ipsius officii naturâ et conditione, quæ aliquando tantæ dignitatis existit, ut manifesta perversitas sit officium hujusmodi ad honorandam creaturam transferre, ut est oblatio sacrificii, et nunc sacrosanctum Missæ sacrificium, internum mentis sacrificium, quo quis religionis studio accensus totum se devovet et consecrat divino numini. Secundò ex aliquo adjuncto divinus honor discerni potest ex ritu et consuetudine communi, si aliquid nonnisi ad divinum cultum usurpari soleat, ut olim fiebant animalium immolationes. Tertio ex intentione ejus qui aliquod officium confert ad excitandum opinionem excellentem, quæ de divinâ majestate solummodò haberi potest: nonnunquam enim iidem actus externi, qui Deo fiunt, exhibentur hominibus absque peccato, ut genuflectere, quia sola interior hominis voluntas et intentio conciliandi existimationem divinam per istos actus externos, facit ut sint materia cultus divini. Cum enim honorem alicui conferre sit quedam actio humana, intentione et voluntate peragi debet, non minus quam si pecunia aut munus aliud alicui sit conferendum. Et hæc intentio semper quoque necessaria est ad secundum caput dignoscendum, nempe eum divinos honores creaturæ sicut Deo exhibere, qui eam divino cultu sic prosequitur, ut quantum in se est illo velit ipsi conciliare talem opinionem et

existimationem, qualis reverà soli Dei majestati competit. Idque duobus modis fieri potest : primò expressà atque præsentì intentione, quæ summa est in hoc genere perversitas. Secundò virtualiter, ut cum quis ex vi prioris intentionis tantummodò, quæ antea statuisset eâ ratione colere creaturam, id faceret. Aut implicitè, nempe si metu, vel aliorum consuetudine ductus, aliâve ratione obcæcatus, aliquid facere intendet, quod necesse est ut intendat ille qui divinos honores creaturæ reverà exhibere vult; aut si omninò ita extrinsecus creaturam divinum exhibeat, ut alii meritò existimare possint ipsum illi velle divinitatis opinionem conciliari juxta morem patriæ. Tunc enim saltem indirectè et in causâ censetur id intendere.

Cùm igitur hæc duo in nullo Ecclesiæ catholicæ cultu juncta esse, plusquam certissimum sit, evidentissimè habetur, nullum Ecclesiæ cultum esse idololatriæ, prout plenius convincunt controversiæ adversùs hæreticos.

Idololatriam tam interiorem quàm exteriorem grav peccatum esse, divinæ litteræ apertissime declarant et hoc scelus tanquam summum gravissimè vctat le. divina, severâ comminatione adhibitâ Exodi 20, Deuteron. 5, Psalm. 103, Isai. 1 et 41, Jerem. 2 et 16, Ezech. 6 et 14; Osee 8, Amos 2, 1 Regum 15, et D. Thomas, 2-2, q. 94, art. 2, et art. 5, probat hæc ratione : Sicut in terrenâ republicâ gravissimum esse videtur quòd aliquis honorem regium alteri impendat quàm vero regi, quia quantum in se totum reipublicæ perturbat ordinem, ita in peccatis quæ contra Deum committuntur, quæ tamen sunt maxima, gravissimum esse videtur, quòd aliq. is honorem divinam creaturæ impendat; quia quantum in se est, facit alium Deum in mundo, minuens principatum divinum, siquæ ex parte et naturâ ipsius peccati, istud scelus est omnium gravissimum : nam secundum surum genus includit in se infidelitatem et odium Dei, quoniam utriusque protestatio est, ut probat Cajetanus, super art. 5. D. Thomæ.

Idololatria potest esse cum interiori incredulitate ac infidelitate, et sine illâ. Unde non excusatur ab hoc peccato, qui metu mortis exterius idola coleret, etiamsi fidem in mente servaret, ut probat ibidem D. Thomas, art. 2 : *Nam cum exterior cultus sit signum interioris, sicut est perniciosum mendacium, si quis verbis asserat contrarium ejus quod per veram fidem tenet in corde, ita etiam est perniciose falsitas, si quis exteriorum cultum exhibeat alicui, contra id quod sentit in mente. Unde Augustinus dicit Senecam, quòd eò damnabilis colebat idola, quò illa quæ mendaciter agebat, sic ageret, ut eum populus veraciter agere existimaret.* Hæc D. Thomas. Unde etiam fieto animo iste idola colens committit idololatriam externam, et opere externo impendit honorem divinum creaturæ sicut Deo, factoque ipso confitetur eam esse Deum, quod est intrinsicè malum, et absque gravi veri Dei injuriâ fieri nequit.

Dices : Actus externus non est malus, nisi volun-

tarius. Atqui ista mera externa idolorum adoratio non est voluntaria. Ergo, etc. Adde quòd inde sequeretur actores comædiarum in teatro, Jovem, v. g., colentes exterius, idololatrias esse, quod tamen est falsum. — Resp. illam adorationem censeri voluntariam, quatenus homo liberè vult excercere externum adorationis signum, quatenus hic et nunc est determinatum ad colendum idolum, eodem prorsus modo quo supra dictum est de negatione externâ fidei; est enim hic cultus quasi negatio externa veri Dei. Ad aliud verò argumentum adductum, nego paritatem. Quia satis notum est actores comædiarum etiam exterius hæc fingere, cum solummodò repræsentare intendant ea quæ idololatriæ faciunt. Hoc autem non habet locum in fieta idololatriâ de quâ agimus : est enim ibi voluntas saltem tacita conciliandi creaturæ existimationem soli Deo convenientem his caeremoniis externis hic et nunc ad hoc determinatis.

Quæres utrùm hostia quæ adoranda offertur in Ecclesiâ, adoranda sit sub conditione, nempe si sit verè consecrata. Et quidem non est sermo de casu particulari in quo aliqua probabilis ratio dobitandi suboriri potest nùm consecratio ritè peracta fuerit; tunc enim illa conditio potest et debet explicitè apponi. Nec etiam sermo est de conditione implicitâ et virtuali, quæ tunc habetur quando adorans ita habitualiter affectus est, ut hostiam non adoraret, si constaret non esse consecratam, nec proinde Christum ibi adesse : hanc enim quilibet Christianus habere censetur. Tota ergo difficultas est de conditione explicitâ, quando hic et nunc nulla subest probabilis occasio dubitandi de veritate consecrationis. An etiam tunc sit conditio appendenda, ad periculum idololatriæ vitandum. — Respondet Cajetanus negativè, 2-2, q. 1, art. 5, ad 4, dicens hic accidere illud : *Trepidaverunt timore ubi non erat timor*, idque multipliciter probat : primò, quia actus humanus cadens super debitam materiam, quando, sicut, ubi et cum oportet, est bonus moraliter. Atqui actus voluntarius credentis absolutè hanc hostiam esse consecratam, est hujusmodi. Ergo. Probin., quia cum in pluribus saltem sit verum hostias ritè consecrari, et quod in pluribus invenitur, verificetur nisi impedimentum aliquod adsit, consequens est, in nullo apparente quovis modo impedimento, actus credentis feratur super materiam debitam, scilicet veram ut in pluribus, et in hoc singulari non impedito, quantum apparet rationaliter : indisciplinati autem esset querere majorem certitudinem in istis, ut patet ex 2 Metaph. Secundò, quia devotio et veneratio conditionalis minor est devotione et veneratione absolutâ. Nocet ergo devotioni iste timor. Tertio ostenditur ex auctoritate Ecclesiæ, quæ instituit ut sacerdos absolutè fateatur, hanc hostiam, et hanc calicem esse corpus et sanguinem Christi, dum dicit in oratione ante communionem : « Libera me per hoc sacrum corpus et sanguinem tuum à cunctis iniquitatibus, » etc. Verba enim exterius absolutè prolata, sunt signa interioris mentis absolutæ. Quarto convincitur exemplis satis congruentibus ; nam absolutè veneramus ac recognoscimus summum

pontificem, episcopos et superiores; et tamen juxta principia et timorem aliorum, sub conditione tantum forent honorandi; quis enim scit si isti fuerint baptizati, et si ille qui eos baptizavit habuerit intentionem conferendi sacramentum Baptismi? Similiter sub conditione confiterendum esset proprio sacerdoti, et quilibet sacerdos deberet ob conditione absolvere, atque sacramenta conficere ob simile dubium; nempe si ipse est baptizatus et ritè ordinatus, hæc enim omnia dependent ex intentione ministri, sicut et consecratio hostiæ. Fatuum autem esset, nec auderent isti hanc conditionem foris exprimere. Ergo nulli periculo se exponit aliquis adorando absolute, quoniam humano more certitudinem habet, et hæc sufficit homini. Hactenus Cajetanus.

Inò quidam volunt tunc hujusmodi conditionem in adoratione Eucharistiæ, absque culpâ vel indeceniâ non posse apponi. Sicut enim valdè esset indecens dicere regi, de cujus legitimâ electione probabiliter non dubitatur: *Veneror te, si rex es*, ita et dicere Christo in nostro casu: *Te adoro, si sub his speciebus verè existis*.

§ 3. De superstitione divinatoriâ in communi.

Divini juxta Isidorum, dicti sunt, quasi Deo pleni; divinitate enim se plenos simulant, et astutiâ quâdam fraudulentæ hominibus futura conjectant. Unde divinatio prout hic à nobis sumitur, est inordinata affectatio participationis alicujus divini, seu usurpatio modo indebito prænuntiationis futurorum creaturum, quod est Dei proprium, juxta illud Isaie 41: *Annuntiate quæ ventura sunt in futurum, et sciens quia dii estis vos*. Ita D. Thomas, 2-2, q. 95, art. 1, ubi docet quòd futura dupliciter prænosci possunt, uno quidem modo in suis causis; alio modo in seipsis. Causæ autem futurorum tripliciter se habent. Quædam enim producentur ex necessitate et semper suos effectus; et hujusmodi affectus futuri per certitudinem prænosci et prænuntiari possunt ex consideratione causarum causarum, sicut astrologi prænuntiant eclipses futuras. Quædam verò causæ producent suos effectus non ex necessitate et semper, sed ut in pluribus, rarò tamen deficient; et per hujusmodi causas possunt prænosci effectus futuri, non quidem per certitudinem, sed per quamdam conjecturam, sicut astrologi per considerationem stellarum, quædam prænoscere et prænuntiare possunt de pluviis et siccitatibus; et medici, de sanitate vel morte. Et tunc non dicitur divinatio, quia non superant captum nostrum, et humanâ ratione prænosci possunt, ac dignosci utrùm bona vel mala sit conjectatio ex proportionem rei cognoscendæ ad medium, per quod ejus cognitio procuratur, puta ex causâ. Item ex suo effectu ut ignis ex fumo. Item ex alio effectu qui procedit ab eadem causâ, ut ex iride præcognoscitur serenitas, eò quòd illius arcus et serenitatis sit eadem causa. Quoties igitur sapientium judicio apparet aliquo ex his tribus modis unum ex alio præcognosci posse, conjectatio non fit indebito modo. Unde propter incertitudinem nostre scientiæ, et elongationem ac occultationem causarum respectu nostri,

multa oritur ambiguitas divinationis in his materiis: idèòque secundùm utriusque naturam suspendendum est. aut ferendum judicium.

Quædam verò causæ sunt, quæ si secundùm se considerentur, se habent ad utrumlibet; quod præcipuè videtur de potentiis rationalibus, quæ juxta philosophum, se habent ad opposita. Et tales effectus, aut etiam alii effectus qui ut in paucioribus, casu accidunt, ex causâ naturali per se consideratâ prænosci non possunt, cùm hæc non habeat inclinationem determinatam ad illos. Idèòque hujusmodi effectus prænosci non possunt, nisi in seipsis considerentur. Homines autem in seipsis hujusmodi effectus solum considerare possunt dum sunt præsentés, sicut cùm vident Petrum currere aut ambulare. Verùm considerare hujusmodi effectus in seipsis antequàm fiant, est Dei proprium, qui solus in suâ æternitate videt ea quæ futura sunt, quasi præsentia. Unde dicitur Isaie 41: *Annuntiate quæ ventura sunt*, etc.; si quis igitur hujusmodi futura prænuntiare aut præcognoscere quocumque modo presumpserit, nisi Deo revelante, manifestè usurpat quod Dei est: et ex hoc aliqui dicuntur divini. Idemque dicendum est de præsentibus et præteritis occultis, ut de cogitationibus et affectionibus cordium, de factis secretis hominum, etc., quæ tamen, si Deo revelante aliquis cognoscat, non propriè est divinatio; tunc enim non ipse divinat, seu quod divinum est, facit, sed magis quod divinum est, suscipit.

Unde restat quòd tunc solum dicitur quis divinare, quando modo indebito sibi usurpat prænuntiationem futurorum eventuum aut cognitionem occultorum, nempe absque proportionem rei cognoscendæ ad medium, per quod ejus cognitio procuratur, vel absque Dei revelatione. Tunc enim fit ope dæmonis; et in hoc consistit ratio formalis divinatoriæ et superstitionis; intervenit enim tunc pactum cum dæmone initum, explicitum vel tacitum et implicitum. D. Thomas ibidem, art. 2 et 3. Tunc est pactum explicitum, quando quis dæmonem invocat, qui illi promittit se cognitionem futurorum et occultorum daturum quando tale signum apponet, talia verba pronuntiabit, aut aliud quiddam faciet. Item dum quis, aliquid facit, quod scit ex diaboli virtute operari, ut faciunt incautores; utriusque enim expressè dæmonem invocant, verbo vel facto, et intervenit pactum factum, etsi non cum isto homine, benè tamen cum aliquo alio, quòd dæmon assistet illis operibus, vel ostendendo, vel agendo. Tacitum verò pactum, taciteque invocat o tunc intervenit, quando aliquis talibus se implicat, ut merito dignum sit dæmonem se illis operibus immiscere, quamvis id sit præter illius hominis intentionem. Ita Cajetanus, q. 95, art. 3. Ratio est quia seriò volens res aliquas divinare occultis per media vana nullam habentia connexionem naturalem cum illis nullamque vim indicandi, seriòque sperans se inde talem cognitionem consequiturum, quibus se dæmon libenter immiscere solet, tacitè dæmonem invocare intendit, quamvis contrarium exprimat et intendant, cùm illa protestatio sit contraria facto suo, et alio modo

quàm ope dæmonis nequæ has res futuras aut latentés cognoscere, dæmonesque soleant vanis inquisitionibus futurorum se ingerere, ut mentes hominum implicent vanitate, sicut docet D. Thomas, q. 23, art. 2. Porro advertendum est, ex eodem D. Thomâ 1 p., q. 57, art. 3, quòd licet dæmones non cognoscant certò futura contingentia libera, seu quæ dependent à nostro libero arbitrio, multò tamen subtiliùs futura et longè plura de rebus futuris aliisque occultis cognoscunt, quàm homines. Et q. 64, art. 1, ad 5, item in 2 sent., dist. 18, q. 2, et lib. 5 contra gentes cap. 54, id probat. 1° ex subtilitate naturæ eorum; licet enim sint obtenebrati per privationem luminis gratiæ, sunt tamen lucidi lumine intellectualis naturæ per quod cognoscunt causas omnes, et earum virtutes, nostras affectiones, inclinationes, temperamenta, etc., interdum et nostras cogitationes per actus exteriores, immutationem vultus et per alia signa. 2° Probat D. Thomas, dæmones cognoscere virtutem aliquam per revelationem à sanctis angelis aut per Scripturas ex permissione divinâ. 3° Per experientiam longi temporis.

Divinatio hæc superstitiosa ex genere suo est illicita, omnique jure damnata, Numcror. 23, Levitici 19 et 20, Deuteron. 18, Isai. 8, Eccles. 34. Item lege canonica caus. 26, q. 5, ferè per totam. Et jure civili, c. de Maleficiis, l. nemo, et probat D. Thomas, q. 95, art. 2, ex eo quòd omnis divinatio ex operatione dæmonum proveniat, et ad superstitionem pertineat, non solum cum sacrificium dæmonibus offertur, quod fit per idololatricam, sed etiam cum aliquis assumit auxilium dæmonum ad aliquid faciendum vel cognoscendum. Et art. 4, probat, quia est pactum et invocatio dæmonum. Unde Isai. 28, contra quosdam invehitur: « Dixistis: Percussimus fœdus cum morte, et cum inferno fecimus pactum. » Quod sanè est grave peccatum, et adhuc gravius esset, si sacrificium vel reverentiam invocato dæmoni exhiberetur. Hinc deducitur esse peccatum superstitionis, et etiam initæ societatis cum dæmone. Primum patet ex hoc quòd affectat usurpationem aliquam de excellentiâ Dei, et de cultu ipsi debito, in hoc saltem quòd homo, relicto Deo, ad ipsum dæmonem recurrat, atque se subjiciat tanquam indigens ejus auxilio; ratione enim hujus excellentiæ divine affectatæ a dæmone, profiteri se esse illi subjectum implorando ejus consilium vel auxilium, est vitium superstitionis; constat autem quòd uti pacto cum dæmone, est profiteri se illo indigere, ac per hoc se illi subjicere; omnis namque indigens quatenus indigens, subjicitur illi cujus operâ indiget. Secundum verò, nempe societatem cum dæmone, evidenter apparet ex ipsâ conventionem et fœdere inito cum ipso, proindeque cum proprio et Dei hoste, cum quo Deus perpetuas indixit inimicitias, Genes. 3, et cui in Baptismo renuntiavimus. Unde ista societas pertinet ad infidelitatem et apostasiam à Deo, ad crimen læsæ majestatis divinæ, ad proditorem, ad iniquitatem consummatam, perinde ac subditus qui deserens suum principem, ad partes inimicorum transit. Unde Paulus 1 ad Corinth. 10, ait: « Nolo vos fieri socios dæmonum. » Tandem malitiam hujus divinatiois deducit D. Thomas ex parte futuri eventus.

dæmon enim qui intendit perditionem hominum, ex hujusmodi suis responsis, etiamsi aliquando vera dicat, intendit homines assuefacere ad hoc quòd ei credatur; et sic intendit perducere ad aliquid quod sit salutis humanæ nocivum. Unde D. Athanasius exponens illud Lucæ 4: *Increpavit illum, dicens. Obmutescite, ait: Quamvis vera fatur dæmon, compescerat tamen Christus ejus sermonem, ne simul cum veritate etiam suam iniquitatem pronuntiaret, ut nos etiam assuefaciat, ne curemus talibus, etsi verâ loqui videatur: nefas enim est, ut cum adsit nobis Scriptura divina, à diabolo instruiamur.* Vide D. August., lib. 2, de Doct. christ., cap. 22. Et licet quis ad dæmonem confugiat cumque invocet ad habendam cognitionem, quæ non est supra captum et virtutem naturalem hominis, quia tamen init societatem cum dæmone, ad ipsum contra Dei voluntatem confugit eique confidit, graviter peccat, et crimen superstitionis incurrit, quatenus scilicet dæmon in hoc affectat usurpare aliquid de excellentiâ divinâ ac honore Deo debito, cui usurpationi iste, quantum in se est, cooperatur, et colit dæmonem formaliter vel materialiter, à quo vult edoceri, et qui præstet est illis qui respiciat ad *vanitates et insanias falsas*. Omnis itaque societas dæmonum et hominum tanquam pestifera fugienda est, ait D. August., lib. 2, de Doctrinâ christianâ cap. 23, et Psalm. 50: *Odisti omnes observantes vanitates supervacue.*

Expressum cum dæmone pactum haud rarò conjungitur cum hæresi, puta si paciscens abiciat fidem christianam vel in totum vel in partem, si credat dæmonem mereri adorationem, posse vi propriâ facere vera miracula, aut futura contingentia à libertate humanâ pendencia certò cognoscere, etc.; quare confessarius debet examinare qualiter pactum cum dæmone iste inierit, ut intelligat num hæresis aliorumque peccatorum malitia, ut solet, superstitioni adjuncta sit.

Hinc superstitionis et planè illicitus est usus vendendi cribrum farinarium ad detegendum furti auctorem, cum talis detectio posito illo signo vano, nullamque habente connexionem cum illâ, non nisi à dæmone expectari possit. Nec consentio illis qui volunt esse tantum veniale talia media vana adhibere joci causâ, non ad acquirendam rerum futurarum vel occultarum cognitionem, sed ad videndum quid casu accidat, ex otiositate, vanitate et curiositate: isti enim curiosi sese exponunt periculo non levi faciendo opus cui ex pacto cum aliis inito, dæmon sese immiscere solet.

Nec refert quòd Cajëtanus videns anulum, prolato certo Psalterio in versiculo, supra filum de se moveri, ipse versus positi protulerit, non tanquam institutum ad movendum anulum, et protestatus fuerit se non illum dicere ad invocandum dæmonem, sed ad Deum laudandum; non refert, inquam, quia id non fecit vanè et curiosè ut experiretur, sed potiùs ut superstitionem illam damnaret, ac convinceret ibi inesse pactum cum dæmone, ut ipsemò refert in Summâ, » *Incantatio*, additque tunc anulum non fuisse mo-

tum, ut hinc cognoscant omnes, quòd tunc diabolus movet annulum, quando versus ille dicitur ei, ut ipse instituit: dicit autem tacità intentione, quicumque dicit etiam jocando illum ut hab. ntem vim ad movendum annulum, quia vim illam non habet nisi ex pacto olim inito cum demone aliquo; et sic idem de similibus fac judicium. Hactenus Cajetanus. Proindeque quicumque etiam vanè, joco et curiositate vertunt cribrum farina-rium tanquam usum aptum ad dignoscendum furem, ad experiendum et videndum quid casu accidat, non videntur à superstitione immunes.

Damnatur etiam qui ex lineis manuum aliarumve partium corporis dispositione certò affirmant futura contingentia sive libera, sive casualia, ut aliquem fore divitem, felicem aut miserum, etc. Licet enim ex ejusmodi signis aequaliter possit conjici inclinatio et temperamentum hominis, ea tamen quæ ex causis contingentibus et liberis futura sunt, nedùm certò prædici, sed et ullo modo inde conjici non possunt: unde graviter peccant interrogantes personas, quas vocant Ægyptiacas, seriò petentes ab eis prædictionem bonæ aut malæ fortunæ animo credendi firmiter earum dictis, vel cum aliorum scandalo: id enim esset à demone sperare notitiam futurorum contingentium; si verò id fiat ex joco et animo ridendi, etc., prout communiter fit, tunc erit solum res vana et venialis. Ita Navarrus, cap. 11, num. 34; P. Navarra, lib. 2, cap. 2, dub. 7, num. 136, Bonacina circa 1 Decal. præcept., disp. 3, q. 5, punct. 3, prop. 2, num. 11.

Tandem quando aliquis ex hujusmodi signis et impressionibus, non conjecturalem tantùm, qualis fieri potest ex eâ re per quam cognitio queritur, sed certò vel etiam probabilius et firmitus quàm par est, vult cognoscere et absolutè futurum prænuntiare, indicit divinationem superstitionis.

§ 4. De speciebus divinationis superstitionis.

Cognitio futurorum vel occultorum ope demonis, est ultimus finis, ex quo sumitur generalis ratio divinationis: distinguuntur autem diversæ species, secundum propria objecta sive materias, prout scilicet in diversis rebus occultorum cognitio consideratur. Ita D. Thomas, q. 93, art. 3, ad 2. Et ibidem in corp. duas ponit generatim divinationis species, alteram quæ expressè dæmon invocatur, aliam quæ dæmon præter intentionem hominis se occultè ingerit ad prænuntiandum futura, in quâ tamen inest tacita illius invocatio, quatenus adhibentur media vana ad occultas res dignoscendas; et hanc duplicem constituit, unam quæ ad præcognoscendum futura adhibetur sola consideratione dispositionis vel motus alterius rei, alteram dùm facimus aliquid ad hoc ut nobis manifestetur aliquid occultum. Prima pertinet ad necromanticos, secunda ad augures, tertia ad sortes. Sub quilibet autem istarum, multæ aliæ continentur. Nam ad primum caput, seu ad pactum expressum, plura reducit D. Thomas, dicens quòd demones expressè invocati, solent futura prænuntiare multipliciter, quandoque qui-

dem prestigiosis quibusdam apparitionibus se aspectum et auditum hominum ingerentes ad prænuntiandum futura. Et hæc species vocatur præstigium, eò quòd oculi hominum perstringuntur. Ubi Cajetanus notat hujusmodi demonum apparitiones quandoque exterius fieri, quandoque solum interius; exterius quidem, obijciendo hominum sensibus vera corpora, vel occultè et celeriter aliunde asportata, vel à se constata, applicando activa passivis. Quandoque exhibentur non verum corpus sed similitudinem tantum corporis, ex naturalium tamen operâ one consurgentem. Quandoque facit apparere aliqua quæ nec in veritate, nec in similitudine extra sunt, sed ex parte videntis causa est, demone commovente humores aut spiritus hominum, sicut accidit febricitantibus videre similitudines in parietibus, et aëis hujusmodi. Interius verò dæmon apparitiones causat, vel in alienatione à sensibus, sive per nimiam attentionem, ut accidit in superbis contemplativis, qui à demone illuduntur in variis imaginibus; sive per unctioem corpoream, ut accidit his qui ire se credunt vespere quintæ feriæ ad ludos Dianæ vel conventus diabolicos: sunt enim hæc in imaginatione, ut experientiâ compertum est. Sive quicumque aliâ causâ alienatio à sensibus contingat. Vel sine alienatione à sensibus operatur dæmon in homine, quemadmodum ex infirmitate accidit phreneticis, qui vident et audiunt quæ non sunt. Facit autem dæmon hæc omnia intus in sensibus commovendo humores, spiritus, componendoque diversimodè, ut ostendit D. Thomas q. 16 de Malo. Hactenus Cajetanus.

Secundo loco ponit D. Thomas divinationem per somnia. Tertio divinationem per mortuorum aliquorum apparitionem vel locutionem, et vocatur necromantia, quia quibusdam præcantationibus adhibito sanguine, videntur resuscitati mortui divinare, et ad interrogata respondere. Quartò demones quandoque futura prænuntiant, per homines vivos, sicut in arceputitibus patet, et hæc est divinatio per Pythones. Quintò quandoque futura prænuntiant per aliquas figuras vel signa, quæ in rebus inanimatis apparent, quæ quidem si appareant in aliquo corpore terrestri, puta in ligno vel ferro, vel lapide polito, vocatur geomantia. Si autem in aquâ, vocatur hydromantia; si autem in aere, dicitur aeromantia; si verò in igne, pyromantia. Si tandem in visceribus animalium immoatorum in aris demonum, appellatur aruspicium.

Ad secundum caput, in quo est tantum tacita demonis invocatio, divinatio fit per solam considerationem dispositionis, vel motus alicujus rei quæ tamen dispositio nullam habet sufficientem virtutem ad res illas indicandas, D. Thomas reducit, primò, *astrologiam judiciariam, seu genehlicam*, propter natalium considerationem dierum, quando scilicet ex situ et motu siderum inquiruntur natalia hominum, et eventus contingentes futuri prænuntiantur. Secundò *augurium*, quando scilicet per garrutum avium, seu voces et motus quorumcumque animalium, sive per sternutationes hominum, vel membrorum saltem, queritur cognitio occultorum. Id enim generaliter pertinet ad augurium, quod dicitur à garrutu avium, sicut *auspi-*

rium ab eorum volatu. Quorum primum pertinet ad aures, secundum verò ad oculos et inspectionem. Tertio *omen*, quando scilicet consideratio fit circa verba hominum casu absque intentione dicta, quæ quis retorquet ad futurum, quod vult prænoscere. Quarto, *chironantiam*, quando scilicet ex figuris et lineamentis manus inquiritur futurorum cognitio. Quinto, *spatulomanantiam*, quando divinatio sumitur ex quibusdam signis in spatula alicujus animalis appa- rentibus. Hæc D. Thomas. Quidam addunt *metoposco- piam*, quando ex signis, lineamentis et motu frontis futurorum cognitio queritur; *physiognoniam* quando signa vultus et totius corporis humani eo fine inspiciuntur; *antrocrificam*, quæ ex somniis occulta per- quirit.

Denique ad tertium caput divinationum, in quo est tacita dæmonis invocatio, dum scilicet aliquid fit ut manifestetur occultum, D. Thomas reducit divinationem, quæ fit ex consideratione eorum quæ eveniunt, ex quibusdam quæ ab hominibus serò sunt ad aliquid occultum inquirendum, sive per præorationem pun- etorum, quod pertinet ad artem *geomantix*, sive per considerationem figurarum, quæ proveniunt ex plumbo liquefacto in aquam projecto, sive ex quibusdam schedulis scriptis, vel non scriptis in oculo repositis, dum consideratur quis quam accipiat, vel etiam ex festucis inæqualibus propositis, quis majorem vel mi- norem accipiat, vel taxillorum projectione, quis plura puncta projiciat, vel etiam dum consideratur quid aperienti librum occurrat; quæ omnia *sortium nomen* habent. Hactenus D. Thomas.

Regula generalis est ea quam tradit D. Thomas art. 1, 2 et 3, nempe quòd divinationi, quæ ex opi- nione falsà vel vanà procedit, ingerit se operatio dæmonis, ut animos hominum implicet vanitati aut falsitati. Vanà autem vel falsà opinione utitur quisquis ex consideratione hujusmodi signorum, futura et oc- culta prænoscere tentat, quæ per ea ceriò præco- gnosci non possunt, seu quæ virtutem non habent de se illa manifestandi. Ratio est quia iste non querit hæc scire viâ inventionis, cum superent humanam cognitionem, et aliunde sint improporcionata et inepta media quæ adhibet. Querit ergo scire per viam disci- plinæ ab aliquo magistro, sed non à Deo, nec per se, nec per angelos instruente et revelante, utpote qui his vanis non intendit. Nec ab alio homine, cum illa notitia naturalem ejus captum superet. Ergo à dæ- mone. Quòd si doctrina illa per modum alicujus artis in quibusdam libris tradita inveniat, censenda est à dæmone per aliquem ministrum illius exarata, cum quo pactum jam inest. Secus dicendum, si ista futuro- rum præcognitio, naturaliter et modo humano haberi possit, per aliqua signa ex jam relatis, ut apparet in animalibus quæ, cum propter cælorum influxum aliqua ratione moveantur, effectum naturalem demonstrant. D. Thomas autem art. 3, in corpore, docet quòd hæc signa corporalia naturalia tribus modis contingunt: primo, ut sint non solùm signa, sed causæ significan- tes, ut astra; secundo, ut sint effectus significantes

causam, sicut fumus significat ignem; tertio, ut sint effectus multi unius et ejusdem causæ, et tunc unus effectus potest esse signum alterius, quatenus desi- gnando causam à quâ ambo procedunt, per consequens illum significat; sicut iris quandoque significat serenitatem, in quantum serenitatis est etiam causa. Quo- ties igitur sapientum judicio aliquo ex his tribus modis apparet unum ex alio cognosci posse, non est absolutè damnanda conjectatio, proindeque juxta connexionem et proportionem rei cognoscendæ ad medium, per quod ejus cognitio habetur, mediata est.

Ad hanc igitur regulam generalem semper recur- rendum est quoties dubium est, an prænuntiatio futu- rorum ex his speciebus divinatio, nisi sit illicita et superstitiosa.

Notat autem Cajetanus in Summâ, v. DIVINATIO. *usurpationem indebitam futurorum eventuum, vel præc- ritorum aut presentium oculorum, esse quidem cu genere suo peccatum mortale, in quantum demoniaco innititur auxilio. Posse tamen aliquando esse tantum veniale propter imperfectionem actus, vel quia actus dæmoniacus non est secundum se, nec ex intentione tacitâ vel expressâ exercentis illum, ut contingit in multis vanis, puta libro fortunæ, etc.; vel quia non putatur actus dæmoniacus, ut contingit in multis in quibus sola vanitatis deformitas apparet, ut in operatione librorum, et similibus, quæ ex fortunâ seu casu creduntur procedere. Pro generali siquidem regulâ habendum est, quod ubi nulla intervenit dæmonis invocatio, nec explicita, nec tacita, et non adest mala intentio, peccatum mortale non incurritur. Tacita enim dæmonis invocatio tunc excluditur, quando nullâ re aut verbo quis utitur, ut institutâ ab aliquâ secretâ causâ: quod tunc fieret, quando quis uteretur aliquâ re aut verbo, quasi habente virtutem ad aliquem effectum, ad quem constat nec naturalem nec divi- nam habere virtutem; tunc enim tacitè consentit in dæmoniacum auxilium, quia ad virtutem illius tacitè recurrit, dum sic utitur re aut verbo illo.*

Ibi tacitè intervenit dæmonis invocatio; si cognita, aut credita, aut dubia est, peccatum mortale committitur; si ignota est, et si adesse crederetur, id omninò non fieret, pactoque renuntiat, non est peccatum mortale, quia propriè loquendo iste non invocât dæmonem etiam tacitè: quod si id contingeret, foret merè per accidens, materialiter et involuntariè; idque non facit hominem socium dæmoniorum. Hactenus Cajetanus.

Verùm, quia, ut ait D. Thomas, Dæmones ingerunt se vanis inquisitionibus futurorum, ut mentes homi- num implicent vanitate et falsitate, vanaque inquisitio sit, tentare futurum præcognoscere, unde prænosci non potest, ab his vanis abstinendum timendumque censeo, ut clariùs apparebit istas species divinationis sigillatim cum D. Thomâ explicando.

§ 3. *Utrum divinatio quæ fit per astra, sit illicita.*

De hæc tractat D. Thomas q. 95, art. 5, et incipit à regulâ generali à nobis jam statutâ, nempe quòd vanà aut falsà opinione quis utitur, si ex consideratione stellarum futura prænoscere velit, quæ per ea co- gnosci non possunt; proindeque considerandum est,

quid per cœlestium corporum inspectionem de futuris præcognosci possit. Et imprimis certum est eclipses, siccitates, pluvias, fertilitates, sterilitates, sanitates, infirmitates, aliosque corporales effectus, qui ex cœlestibus corporibus causantur, posse ex eorum consideratione inquiri et præcognosci, quoniam effectus quærentur et reducentur in suas causas naturales, et naturalis scientiæ opiniones ac conjecturæ non sunt prohibitæ, sed à Deo nobis in perfectionem intellectûs et administricium datæ. Hinc astrologia naturalis non est prohibita.

An autem sit licita, etiã quando ex astrorum aspectu, situ et influxu in puncto natalitatis aliqujus, conjectat illius temperamentum, habituales propensiones et inclinationes naturales, videtur quòd sit, quia ex causis naturalibus conjicere possumus naturales ipsarum effectus: habituales autem hominum inclinationes, prout à corpore pendunt, quodammodo proveniunt ab astris, quatenus influunt in corpora, et consequenter concurrunt ad propensionem habituales nominis, unã cum naturali corporis dispositione. Ergo, etc.

Notat tamen Cajetanus, quòd licet quandoque veritas aliqua ex istis habeatur, tamen ad eò debilis est ratio conjecturæ, ut vix conjectura sit. Idque propter humanam ignorantiam causarum cœlestium et proximarum; totum enim quod cognoscimus in hujusmodi, non meretur dici pars minima eorum quæ ignoramus de eodem effectu: quoniam astra sunt nobis ignota, quomodo se habeant ad invicem et ad nos, vixque potest sine errore notari situs astrorum existens in puncto natalitatis, eò quòd rapidissimus cœli motus efficiat ut constellatio prius prætereat, quàm tunc ab astrologis notari valeat. Taceo de calculo motuum, quoniam impossibile videtur habere instrumenta quibus ad amissim sciant ortum et occasum, novumque stellati cœli situm ad quem planetæ relati, qualitatem induunt et mutant. Tandem quia ad hoc conjectandum, punctum animationis et conceptionis factus in utero materno potius spectandum foret; cum enim influxus et vis astrorum profunda terræ penetret, quantò magis uterum maternum! magisque factus tenerimus illum influxum percipiet! Illud autem momentum et instans conceptionis est scitum impossibile.

Si quis autem ex consideratione stellarum vellet præcognoscere futuros casuales vel fortuitos eventus aut futura contingentia ex libero hominum arbitrio dependentia per certitudinem, incideret in inquisitionem vanam, falsam et divinationem superstitiosam, inquit D. Thomas, quia ex stellis non accipitur præcognitio futurorum, nisi sicut ex causis præcognoscuntur effectus. Duplices autem effectus subtrahuntur causalitati cœlestium corporum.

Primò quidem omnes effectus per accidens contingentes, sive in rebus humanis, sive in rebus naturalibus, quia ut probatur in *Metaph.* lib. 8, ens per accidens non habet causam et præcipuè naturalem ejusmodi est virtus cœlestium corporum: nam quod per accidens fit, negce est ens propriè, neque est unum: sicut quòd

lapide cadente fiat motus terræ, vel quod homine fodiente sepulcrum, inveniat thesaurus, etc. Hæc enim et hujusmodi non sunt simpliciter unum, sed simpliciter multa: operatio autem naturæ semper determinatur ad unum aliquid, sicut procedit ab uno principio, quod est forma rei naturalis. Ubi D. Thomas non negat quòd ens per accidens divisim sumptum et secundum suas partes non possit habere per se suas causas: nam quòd hic sit locus thesauri, est ab aliquo ibi reponente; et similiter quòd hic sit locus sepulcri est ab aliquo alio. Item quòd bos, v. g., deambulet horã tertiã, habet causam naturalem; similiter quòd eadem horã tonitruum fiat, habet causam naturalem. Sed hoc totum simul, neque quòd tempus ambulationis et tempus tonitruum sit unum et idem, nullam vult D. Thomas habere unam causam naturalem, ob rationem allatam, proindeque ex consideratione siderum non posse certò cognosci.

Secundò subtrahuntur causalitati cœlestium corporum actus liberi arbitrii, eò quòd corpora cœlestia directè imprimere nequeant suos influxus in intellectum et voluntatem, quæ non sunt corpus, nec actus organi corporei; id enim esset ponere intellectum non differre à sensu: unde corpora cœlestia non possunt esse per se causa operationum liberi arbitrii, quòd est facultas voluntatis et rationis, sed solum possunt ad hoc dispositivè inclinare, in quantum aliquid influunt et imprimunt in corpus humanum, et per consequens in vires sensitivas, quæ sunt actus corporalium organorum, quæ inclinant ad humanos actus; quia tamen vires sensitivæ obediunt rationi, nulla necessitas ex hoc, libero arbitrio imponitur; sed contra inclinationem corporum cœlestium, homo potest per rationem operari. Inquirere igitur per certitudinem ex sideribus cognitionem futurorum contingentium est vanum, superstitiosum, diabolicum, et ab Ecclesiã damnatum, quia futura contingentia non de necessitate causantur à cœlo; sicque divinatio illa non fundatur in astris tanquam in causis actuum humanorum; aliàs tolleretur nostra libertas, omniacque fato et fatali necessitate contingerent; cum astra naturaliter et necessariò quantum possunt influant, sicque necessitate determinarent nostram voluntatem ad unum. Nec potest illa divinatio fundari in astris tanquam in signis naturalibus, cum nec sint causæ actuum nostrorum liberorum, nec effectus eorum, nec cum illis habeant causam communem, in cujus influxu connectantur; unde non nisi ope demonis, et ex pacto saltem tacito haberi solum potest per viam discipline.

Hinc rectè damnatur astrologia judiciaria, per quam ex aspectu cœlorum eventus liberos futuros, præterita et præsentia prorsus occulta, quis vult divinare, v. g., conditionem vitæ, statum, inimicitias, matrimonium cum tali personã, tali tempore incundum; occisionem, naufragium, incendium, etc., caus. 26, q. 3, cap. *Igitur*, q. 2, cap. *Sea*, *stud.*, cap. *Illud*, q. 5, can. *Non licet*. Et Sixtus papa V, in sua Bulla 17, quæ incipit: *Cœli et terræ Creator*, Cod. de Maleficiis et Mathematicis, l. 2, l. 5, et l. 7, et Cod. de

episcopali Audientiâ, l. *Mathematicos*. Reprobatur etiam jure divino Isai. 44, v. 25, et cap. 47, v. 15; Jerem. 10, v. 2; Actorum 19, v. 19, multi ex eis qui fuerant curiosa sectati, contulerunt libros et combusserunt coram omnibus. Hos ad astrologiam judicariam spectasse narrat D. August. in Psal. 61, et à Tridentino talis astrologie libri reponuntur in indice librorum prohibitorum. Hanc divinationem per astra reproblârunt sancti Patres, D. Basilius homiliâ 6 in Genesim; D. Chrysost. in cap. 2 Matth.; D. Ambrosius lib. 4 Exam. cap. 4; D. August. lib. 2 de Genesi ad litteram cap. 17, lib. 2 de Doctrinâ christ.; lib. 4 Confess. cap. 3; lib. 1 de Civit. et Psal. 61; D. Gregorius homil. 40 in Evang.; Eusebius lib. de Preparat. Evang., Joannes Picus Mirandulans, et Franciscus ejus nepos; D. Thomas hic; D. Antoninus 2 p. tit. 42, cap. 1, § 6, et communiter doctores apud Petrum à Navarrâ de Rest. lib. 2, dub. 2, num. 10. Hinc astrorum observatio ad nativitates hominum et occurrentia humana, tripliciter peccato subjici posse notat Cajetanus in Summâ, v. *Astrorum observatio*; et quodlibet eorum ex suo genere est peccatum mortale, primò si ea quæ fidei christianæ mysteria sunt, tanquàm subsint cœlestibus causis habeantur; quia hoc est contra spiritualitatem christianæ religionis, quæ super cœlos est, immutare potens etiam ipsos cœlorum cursus, juxta id quod scriptum est: *Confessio ejus super cœlum et terram*. Et ipsa experientia testata est. Secundò si futura contingentia quærantur, certòque divinari affectetur, cum fit contra veritatem doctrinæ christianæ et liberi arbitrii, quo domini sumus nostrorum operum. Tertio, si electiones suas quis subjiciat cœlestibus causis, ut legi illârum, ita quòd vitam suam et act'ones suas regulet secundùm cœlos; quia est contra dignitatem gratiæ legis divinæ ac humanæ mentis; quæ supra omnia corporalia constituti sumus; et sicut erraremus subjiciendo nos passionibus iræ, odii, spei, timoris, etc., ita quòd haberemus impetus passionum pro lege; ita vilificamus; si inclinationes cœlorum habemus pro lege; corpora enim sunt, et per modum passionum inclinant nos; et quemadmodum sapiens dominatur passionibus suis, ita dominalbitur astris.

Dices astrologos ex consideratione astrorum frequenter vera prænnuntiare. Ergo, etc. — Respondet D. Thomas, hic, ad 2 id contingere dupliciter, uno quidem modo, quia plures homines passionibus corporales sequuntur; et ideò actus eorum disponuntur ut in pluribus, secundùm inclinationem cœlestium corporum; pauci autem sunt, id est, soli sapientes qui ratione inclinationes ejusmodi moderentur: et ideò astrologi in multis vera prænnuntiant, et præcipuè in communibus eventibus, qui dependent ex multitudine. Alio modo propter dæmones se immiscentes, ut ait Augustinus lib. 2 de Genesi ad litteram cap. 17, et sic concludit: Quapropter bono Christiano, sive mathematico, sive quilibet impiè divinantium, et maximè dicentes vera, cavendi sunt, ne consortio dæmoniorum animam deceptam pacto quodam societatis irretiant.

An sit illicitum conjicere ex levi conjecturâ solum probabiliter effectus contingenter futuros, eosque conjecturaliter prænnuntiare, affirmant plures, quia in bullâ Sixti V expressè fuit prohibitum. Alii limitant in casu quo probabilis conjectura desumatur non à solis astris, sed etiam ab aliis causis et circumstantiis particularibus, ut à temperamento, dispositione, et actionibus personæ: quia sicut pater cui explorati sunt filii mores, facile conjectat futuras ejus actiones et eventus, ita et astrologi ex astris cognoscentes alicujus temperamentum, probabilem inde possunt sumere conjecturam ejus actionum futurarum. Cajetanus verò negat id esse illicitum, in Summâ v. *Astrorum observatio*, quia actiones humanæ aliquo modo per indirectam inclinationem, seu pro quanto pendet à corporibus subjiciuntur cœlo. Unde, si quis cœlestium influxum causas ut inclinativas ad ea humana, quæ ex corporibus pendunt, suscipiat, nec errat, nec peccat, servato moderamine conjecturæ, nec nimium inhærendo.

Addo tamen quòd cum ab astris nonnisi levissima ac tenuissima conjectura haberi possit de propensione et inclinatione habituali alicujus hominis, à fortiori ita debilissima ratio conjecturæ haberi poterit de actionibus humanis et effectibus particularibus contingentibus et proventibus ab eâ inclinatione, ut vix conjectura sit; tum quia caremus perfectâ astrorum scientiâ; tum quia, si sapiens dominetur passionibus suis, ita dominabitur astris. Unde cum quidam astrologus explorando Socratem, dixisset nec castum nec clarum esse, respondisse fertur, se talem quidem futurum fuisse, sed per abstinentiam se castum, et per studii exercitationem clarum evasisse, corporisqueque malas passiones philosophiâ superasse.

Ad Ecclesiæ prohibitionem, respondet Cajetanus, quòd sancta mater timens ne filii ad superstitiosam occultorum inquisitionem declinent, hæc horret et damnat, non injiciendo laqueum animabus, sed prohibendo quæ de se mala sunt, et monendo ne hujusmodi etiam licitis se implicent, ne fortè paulatim ad perniciosam deveniant. Verùm postea, motu Sixti papæ V id videtur fuisse prohibitum, quia, cum permissis ex astris judicium de agriculturâ, navigatione, medicinâ, et aliis rebus naturalibus, de quibus constat certum judicium ferri non posse, sed valdè dubium, et deinceps illud judicium absolutè interdictum circa casus fortuitos et contingenter pendentes ex libero arbitrio, etiam cum eo dubio, videtur hoc etiam interdixisse, fortè quia hic quoque modus prænnuntiandi futura probabiliter est valdè reipublicæ perniciosus, et expositus multis superstitionum periculis et calumniis divinatorum arguentium id dubium.

Dicendum igitur quòd quando hæc futura prænnuntiantur absolutè, aut majori firmitate quàm ex astris haberi potest, ut dicendo esse probabile, est ibi superstitio, quia de futuris merè contingentibus, nullam, vel ferè nullam habentibus connexionem cum inclinationibus hominum, v. g., quòd iste sit futurus rex, quòd post decem annos victoriam sit obtenturus in

mari, et astris iudicium absolutè probabile, aut conjecturalis cognitio, comparari nequit; non videtur tamen prohibitum alicqualiter conjectare effectus contingentes et humanos, habentes aliquam connexionem cum propensionibus, inclinationibus et temperamento hominum, non quidem à solis astris, sed ex his aliisque causis et circumstantiis adjunctis; neque prædicendo in particulari contingentià determinatè in se ipsis, sed solum in communi prænuuntiandæ connexionem dictam propensionum cum suis actibus. De quo etiam alii iudicent; videtur tamen D. Thomas hoc in 1° 2° q. 113, art. 4, ad 3.

§ 6. *Utrum divinitio que fit per somnia, per auguria, omnia, et alias huiusmodi observationes exteriorum rerum, sit illicita.*

D. Thomas hic art. 6, divinationem superstitiosam per somnia dupliciter accidere docet, primò ex revelatione dæmonum, cum quibus pacta habentur expressa, quia ad hoc invocantur; ad quam reduci debet superstitio quæ quis utitur instar gentilium certo modo aut situ se componendo ad somnum, ut occulta sibi revelentur per somnia; id enim est dæmonis instructionem de industriâ requirere. Secundo, quando extenditur ista præcognitio ad futura casualia aut contingentiâ libera aut occulta, aut ad ea quæ per somnia certè cognosci nequeunt: tunc enim est tacita cum dæmone conventio et societas, ac reprobatæ Levit. 10, Deuteron. 18. Item in Decreto caus. 26, quæst. 7, can. *Non observetis*.

Considerandum igitur est quæ sit causa somniorum; et an possit esse causa futurorum eventuum, vel ad cognoscendum illos conducere. A multis autem causis somnia procedere tradit D. Thomas hic art. 6: *Quandoque enim causa est interior, et hæc est duplex. Una quidem animalis, in quantum scilicet ea occurrunt hominis phantasie in dormiendo, circa quæ ejus cogitatio et affectio facti immorata in vigilando; et talis causa somniorum non est causa futurorum eventuum; unde huiusmodi somnia per accidens se habent ad futuros eventus: et si quandoque simul concurrant, erit casuale. Altera verò corporalis: nam ex interiori dispositione corporis formatur aliquis motus in phantasie convenienti tali dispositioni; sicut homini in quo abundant frigidi humores, occurrunt, in somnis, quòd sit vel in aquâ, vel in nive; et propter hoc medici dicunt esse intendendum somniis ad cognoscendum interiores dispositiones et humorem prædominantem.*

Quandoque causa somniorum est exterior, et hæc similiter est duplex, scilicet corporalis et spiritualis. Corporalis quidem in quantum imaginatio dormientis immutatur vel ab aere circumstante, vel ex impressione celestis corporis, ut sic dormientis aliquæ phantasie appareant conformes celestium dispositioni, sive fiat in imaginatione animalis, v. g., coccinantis, imago pluvie, sive motus quidam correspondens pluvie; ita quòd somnium et futura pluvia, sint effectus unius communis causæ celestis. Spiritualis verò causa quandoque est quidem à Deo, qui ministerio angelorum aliqua hominibus revelat in somniis, juxta illud Num. 12: « Si quis fuerit inter vos

« propheta Domini, in visione apparebo ei, vel per somnium loquar ad illum. » Sic Joseph interpretatus est somnia Pharaonis, ejusque pincernæ. Et Daniel somnium regis Babilonis, etc. Quandoque verò operatione dæmonum aliquæ phantasie dormientibus apparent, ex quibus quandoque aliqua futura revelantur his cum quibus habent pacta illicita. Iactentis D. Thomas.

Discernere autem somnia divina à diabolicis, viri prudentis et confessarii sapientis iudicio relinquunt, observatis forè iisdem regulis quibus veræ Dei revelationes à falsis discernuntur. Duas istas regulas circa somnia assignant communiter auctores. Primò enim considerandum est ad quid somnium impellat, nempe si ad aliquid excitet opus malum, aut indiscretum, etc., signum est esse à dæmone. Si è contra excitet ad bonum, potest existimari esse à Deo; cautè tamen et cum humilitate ac timore est procedendum; solet namque dæmon se transfigurare in angelum lucis, ut postmodùm vana, falsa et perniciosa hominibus suadeat. Secundo, si post somnium animus remaneat confusus, inquietus, turbatus, minùs promptus ac dispositus ad bona opera, indicium est esse à dæmone; si autem sit alacrior, quietior et promptior ad pia opera, signum est, somnium esse à Deo. In dubio tamen, tutissimum est hæc contemnerè, tum quia curiosa somniorum observatio ad hoc discrimen agnoscendum, est superflua, quia Deus solet somnium immittens hominem reddere certum de suâ inspiratione; tum quia Eccles. 58, v. 6, dicitur: *Nisi ab Altissimo fuerit enissa visitatio, ne dederis in illis cor tuum; multos enim errare fecerunt somnia, et exciderunt sperantes in illis.* Semper itaque magnà opus est prudentiâ et discretione spirituum. Et, ut ait Cajetanus hic, in significationibus somniorum oportet omnes cautelas adhibere, quæ circa cognitionem futurorum ex corporibus celestibus jam relatæ sunt. Et tantò plus oportet hic esse cautiozem, et minùs coniecere ex somnia, quantò somnium est incertissimus effectus cæli; si enim cognitâ cæli naturâ in albis conjecturarum generibus, adhuc trepidamus conjectantes futura, quid erit quando ignoratur quòd hoc indicium, scilicet somnium sit à causâ celesti? Unde ex somniis soli suspicioni relinquuntur locus circa futura.

Cùm igitur tam varie sint causæ somniorum, et ab earum quilibet somnium æquè provenire valeat, non nisi temerè attribui potest alicui certæ causæ, unamque determinatè inferre, est velle errare. Item somnium temerè determinatur ad aliquid unum significandum; ex eo enim quòd nescitur causa somni, oportet incertum esse an somnium illud futurum significet; quoniam ex causâ pendet significatio; et nullam videtur somnium procedens ex certâ causâ, quod non possit ab aliâ provenire: et ex hoc periculum imminet cadendi in crimen superstitionis divinitivæ per somnia; et adhuc pejus est majusque tale periculum, cùm quis per somnia omittit vel committit contra necessariam ad salutem, aut tantam fidem dat somniis, ut propterea omittat, vel committat contra aliquid ad quod tenetur, quamvis illud non sit de ne-

cessitate salutis, quoniam vanis ac incertis opinionibus seu conjecturis utens quasi certis ad cognoscendum vel operandum aut omitendum circa futura contingentia, meretur ut diabolica illusio se immisceat, ac de vanis fiant perniciosa, et sic in tacitam dæmonum societatem incidatur, dum paulatim homo tantum credit somniis, ut illis utatur pro regulis suarum actionum: sicque diabolicâ fraude decipiatur, juxta illud Eccles. 54: *Multos errare fecerunt somnia, et exciderunt sperantes in illis.* Nec etiam dum quis ea videt eventu comprobari, debet aliquid ex illis sibi certò persuadere; nam vel casu accidere potuit, vel dæmone procurante, ut hâc ratione facilius postea per somnia eam illaqueare valeat; à nullo igitur somnio, exceptis divinis, potest desumi certa cognitio futurorum contingentium, sed duntaxat quædam suspicio, illique fidem adhibere, stultitiam, aut levitatem redolet.

Concludit D. Thomas, quòd si quis utatur somniis ad præcognoscenda futura, secundum quòd somnia procedunt ex revelatione divinâ, vel ex causâ naturali intrinsicâ sive extrinsecâ, quantum potest se virtus talis causæ extendere, non est illicita divinatio. Non se extendit verò ad futura contingentia libera certò cognoscenda, cum in his homo utatur libero arbitrio, quod non tollitur per istas causas: nec ad alia occulta quæ subterfugiunt etiam corpora cœlestia; unde tunc affectare illorum certam cognitionem ex somniis, esset tacitam inire societatem cum dæmone et incidere in superstitionis erimen, sicut etiam quando est expressa illius invocatio.

Quidam tamen excusant à peccato, saltem leihali, eum qui ex ignorantia et simplicitate, absque pertinaciâ, sic erraret, fidem somniis adhibendo. Verùm ad imitandum censo in casu quo persona rudis faciliè putaret somnia esse à Deo, aut tenuiter solùm crederet ea, id est, non præstaret illis fidem tanquam certis, sed solùm indè timorem quemdam conciperet, et cautius se gereret, dummodò aliud peccatum non intercedat; cum enim perfecta ratio superstitionis hic non invenitur, videtur iste actus ob imperfectionem excusari à mortali. Instruendi sunt tamen rudes, ne somnia pro lege suorum operum habeant, neque spei aut timori agendi aut omitendi aliquid ex eis nimium adhareant, ne mereantur ut dæmon illis vanis se immisceat ac decipiat ipsos.

De secundâ parte hujus parag. agit D. Thomas hic art. 7, dicens quòd *motus vel garritus avium, vel quæcumque dispositiones in humanis rebus consideratæ, sunt causa futurorum eventuum, ut manifestè constat; unde ex eis futura cognosci non possunt sicut ex causis.* Relinquitur ergo, quòd si ex eis aliqua futura cognoscantur, hoc erit in quantum sunt effectus aliquarum causarum, quæ etiam sunt causantes, vel præcognoscentes futuros eventus.

Causa autem operationum brutorum animalium est instinctus quidam, quo moventur motu nature; non enim habent dominium sui actûs. Illic autem instinctus potest à duplici causâ procedere, uno quidem modo à causâ corporali; alio modo à causâ spiritali, scilicet vel ex

Deo, ut patet in columbâ super Christum descendente, in corvo qui pavit Eliam, et in cete quod absorbit et ejecit Jonam. Vel etiam ex dæmonibus qui utuntur hujusmodi operationibus brutorum animalium ad implicandos animos hominum vanis opinionibus. Quando igitur hi instinctus non causantur ex causâ spiritali, scilicet vel ex Deo, vel ex dæmonibus, restat ut causentur à causâ corporali. Cum enim bruta animalia non habeant nisi animam sensitivam, cujus omnes potentæ sunt actus corporaliū organorum, subjacet eorum anima dispositioni continentium corporum, et primordiaiter cœlestium. Et idè nihil prohibet aliquas eorum operationes esse futurorum signa in quantum conformantur dispositionibus corporum cœlestium et aeris circumstantiis, ex quibus proveniunt aliqui futuri eventus; futurorum, inquam, naturalium, secus verò contingentium. Unde superstitionum est et vanum, ex quibusdam hominū fortitudò contingentibus, conjectare aliquid feliciter aut infeliciter eventurum, ut ex certorum animalium aut fœneris occusu, ex sternutatione, etc.

Unde in hoc duo considerare oportet, primum quidem ut operationes hujusmodi non extendantur nisi ad præcognoscenda futura, quæ causentur per motus cœlestium corporum, ut supra dictum est; secundò ut non extendantur nisi ad ea quæ æqualiter possunt ad hujusmodi animalia pertinere: consequuntur enim per cœlestia corpora cognitionem quamdam naturalem, et instinctum ad ea quæ eorum vitæ sunt necessaria; sicut sunt immutationes quæ fiunt per pluvias, ventos et alia hujusmodi. Ilactenus D. Thomas.

Augurium igitur et auspiciū si absque damnatis artibus fiant, capiendo conjecturam futuri eventûs ab auditu garritu, aut inspecto motu avium, etc., quandoque tolerari possunt, dummodò adsint debita circumstantiæ, puta quòd ex illis non sumatur nisi suspicio seu conjectura, et de his tantum ad quæ cœlestia corpora se extendere possunt; nam sicut in cæteris suspitionibus homo prudenter se habere debet, ita et in istis. Vel possunt esse venialia si aliqua circumstantia desit, puta quia nimis quis credit aut timet propter hujusmodi signa. Qui autem his signis ita deditus est, ut ea pro lege suorum operum habeat, sine causâ Christianus est; cum hæc christiane religioni adversentur, utpote ad sacrilegas artes divinatorias quibus idololatræ utebantur spectantia, et damnatur Levit. 19 et Deuteron. 18. Divinatio itaque sit per auguria, etc., ita ut extendatur ultra illud ad quod pertingere potest secundum ordinem instinctûs naturalis, vel divinæ providentiæ, est superstitiosa et illicita. Et eadem videtur esse ratio de aliis omnibus divinationibus relatis; faciliè enim dæmon se illis immiscet, taciteque ejus invocatio intervenit, dum quis seriò nimium illis adhaeret, indeque certò futura prænuntiare affectat.

Specialem autem rationem ponit D. Thomas de omnia, eò quòd verba humana quæ accipiuntur pro omnia non subdantur dispositioni stellarum; disponunt tamen secundum divinam providentiam, et quan loque secundum dæmonum operationem; quare,

si extendatur hæc divinatio ultra id ad quod potest pertingere secundum ordinem naturæ, vel divinæ providentiæ, est superstitiosa et illicita. Idque pro regulâ generali in his materiis semper est habendum.

§ 7. *Utrum divinatio quæ fit per sortes sit licita.*

Sortes propriè sunt actus humani consultò seriòque facti à nobis, ut eorum eventu considerato aliquid occultum innotescat. Ita D. Thom. opusc. 25 de sortibus, et hic art. 8; quando enim res ad vitam humanam pertinentes, per propriam industriam et prudentiam homines cognoscere et ad effectum perducere æqueunt, per sortes inquirere et efficere aliquando tentant. Et quidem si queratur iudicio sortium quid cui sit adhibendum, sive sit honor seu dignitas, seu læna aut actio aliqua, vocatur sors *divisoria*. Si autem inquiretur quid agere oporteat, et per humanam prudentiam dubitatio vinci nequeat, si sors loco consilii tunc succedat, vocatur sors *consultoria*. Si tandem inquiretur quid sit futurum, vocatur sors *divinatoria*. Igitur inquisitio oculi excedens humanam industriam, per aliquid à nobis seriò factum in rebus humanis ad nos pertinentibus vel habendis, vel utendis, vel cognoscendis comprehendit *sortem divisoriam, consultoriam et divinatoriam*. Cùm autem sortium eventus expectari possit à triplici causâ, nempe à cælo, à fortunâ, et à spiritu dirigente, si expectetur à cælo, quasi actus humani, qui ad sortes requiruntur, sortiantur effectum secundum dispositionem stellarum, vana et falsa est opinio, et per consequens non carens dæmonum ingestione, indeque talis divinatio erit superstitiosa et illicita. Si verò expectetur à fortunâ benè sanquè intellectâ, quod solùm potest habere locum in sorte divisoriâ, non videtur habere nisi fortè vitium vanitatis. Si verò expectetur à causâ spirituali sortis iudicium, et quidem à dæmone, sicut legitur de rege Babylonis Ezech. 12, tales sortes sunt illicitæ et secundum canones prohibentur. Si à Deo, tunc sors secundum se non est quid malum, ut dicit August., et habetur cap. 16 Proverb. : *Sortes mittuntur in sinum, sed à Domino temperantur*, dummodò tamen observentur conditiones debitæ, mox referendæ.

Sortes in actibus humanis multipliciter fieri solent, nempe vel in taxillorum emissione; vel in aliquarum chartularum descriptione; vel in signis resultantibus in plumbo liquefacto et in aquam projecto; vel ex designatione festucæ aut palæ, quam quis eligit ex duabus oblati æqualibus vel inæqualibus; vel ex quibusdam schedulis scriptis aut non scriptis in occulto positis indeque extractis; vel ex consideratione ejus quod aperiendi librum primò occurrit, etc. *Uti sortibus*, inquit Cajetanus in Summâ, v. Sors, non est ex genere suo malum, sed solùm ex admixtâ irreligiositate, aut injustitiâ, aut imprudentiâ : *secus admixtâ religione, prudentiâ et pace*. Et secundum hanc regulam iudicandum est de sortibus. Dùm igitur sortes câ ratione exercentur ut à Deo dirigantur, fiatque divisio, consilium, vel cognitio, tunc requiritur primò ut adsit necessitas inducens ad sortes : nam si absque necessitate

ad eas recurratur, hoc videtur ad Dei tentationem pertinere, ubi operâ humanâ provideri potest. Unde Ambrosius dicit super Lucam : Qui sorte eligitur, humano iudicio non comprehenditur. Secundò requiritur ut adsit debita reverentia ex parte hominis recurrentis ad sortes. Nam si occurrente etiam necessitate, divinum iudicium sortibus requiritur irreverenter et sine devotione, est peccatum veniale : nec enim omnis irreverentia est mortalis, nisi foret notabilis. Tertiò ut servetur modus proportionis, nempe ut divina oracula ad terrena negotia non convertantur. Ex hoc tamen quòd Evangelia ad secularia negotia consulantur, non incurritur peccatum mortale, juxta Cajetanum ubi supra, quia id non est contra divinam reverentiam, sed præter eam videtur : ideò hoc displicuit Augustino ad inquisitiones Januarii, Epist. 119, cap. 20. Quartò ex parte materiæ debitæ, ne scilicet in electionibus ecclesiasticis, utpote quæ Spiritus sancti motione et inspiratione fieri debent, aliqui sortibus utantur. Id enim est prohibitum cap. fin. de Sortileg. Nam in electionibus ecclesiasticis tractatur de re divinâ et hereditate æternâ, quam non expedit tractare per sortes. Unde illicitum est plures idoneos ad beneficium vel officium nominare, et unum ex illis per sortes eligere. Imò in casu quo plures bis aut ter habuerint plura suffragia paria, non licet eorum alterum sortibus eligere, nec etiam sortibus compromissarios designare qui electionem faciant. Circa autem D. Matthiæ electionem, vide D. Thomam hic, et ea quæ à nobis dicta sunt in fine tom. 5 de Just., ubi de Sortibus etiam est sermo.

Sors *divisoria*, cùm nihil aliud sit quàm contractus fortunæ in quo conditionem partes subeunt æqualem acquirendi aut perdendi, est licita, dummodò serventur debitæ conditiones, nempe primò ut eventus non expectetur à dæmone, nec ab astris, nec à fato et fortunâ tanquàm Deâ ex necessitate causante eventus hominum, prout à gentilibus usurpabatur. Sic enim foret contra religionem, sed sumplâ providentiâ ordinante, et disponente causas ad talem eventum. Secundò ut necessitas imminet, v. g., quando fit ad contradictiones humanas dirimendas, quæ aliter terminari non possunt. Tunc enim licitum est cum debitâ reverentiâ sortibus iudicium divinum implorare. Unde August. dicit Epist. 180 ad Honoratum : *Si inter Dei ministros sit disceptatio qui eorum persecutionis tempore maneant, ne fuga omnium fiat, et qui eorum fugiant, ne morte omnium deseratur Ecclesia; si hæc disceptatio aliter non potuit terminari, quantum mihi videtur, qui maneant et qui fugiant, sorte eligendi sunt*. Idem fieri potest tempore pestis, inter religiosos vel medicos. Item in tempestate maris periculosâ, inter mercas diversorum mercatorum, ad sciendum quænam sint projiciendæ. Item inter milites quando tempore belli est contentio, quinam ex ipsis prius hostes aggredi vel castrum oppugnare debeant. Item ad dirimendas lites inter hæredes aut legatarios, etc. Similiter si duo essent in æquali necessitate extremâ constituti, et aliquis non haberet unde

duobus succurrere posset, sed uni tantum: tunc nihil justius faceret, quam ut sorte eligeret cui dandum esset, ut expressè docet D. August. l. 1 de Doct. christ. c. 28. Tandem quando princeps ut rem gratam alicui faciat, non vult omnes reos mortis plectere, sed aliquos tantum, curat mitti sortes, ut designentur quibus sint interficiendi. Tunc enim nulli facit injuriam, cum omnes sint rei mortis, et par sit illorum conditio, ut suppono. Tertio, ut non violetur justitia, sed illasum servetur jus partium. Quotò ut sors non adhibeatur in electionibus ecclesiasticis, sed solum in temporalibus dignitatibus, quæ ad terrena disponenda ordinantur. In quarum proinde electione, sicut et in temporalium rerum divisione, plerumque homines sortibus utuntur, vitando tamen imprudentiam: omnis enim actus humanus prudenti circumspectione, cautela et ratione, formandus est. Item cavendo ne fiat cum periculo boni communis aut privati, aut justitiæ, ut si fortè regiminis electiones fiant admissis promiscuè ad sortes tam dignis quam ineptis et indignis: ex hoc enim periclitatur respub., ut patet. Secus dicendum si post admissos et nominatos plures qui pro idoneis et aptis ad hæc officia communiter habentur, sortibus deinde committatur, quis illorum sit aliis præferendus et instituendus, ut benè monet Cajetanus in utraque Summâ.

Sors *consultoria*, quæ consulimus quid agendum sit, eandem evigit conditiones ad sui rectitudinem, et vix in praxi est licita; plerumque enim sine peccato tentationis Dei non contingit, cum ordinariè velit Deus aliter quam per sortes voluntatem suam à nobis indagari, nempe ex Scripturâ sacrâ et doctrinâ in Ecclesiâ receptâ, ex doctorum aut virorum prudentium consilio, ex recurso ad orationem piæque opera, cum omni humilitate, simplicitate, timore et reverentiâ divinum implorando auxilium, etc. Sors *divinatoria* est illicita et damnata, utpote dæmonum societati innoxia, idèoque est peccatum mortale ex genere suo superstitionis contra religionem, quandoque etiam injustitiæ, si ea cognitio occultorum tendat ad infamandum aut puniendum innocentem, supra quem fortè sors cadit, vel reum occultum, cujus crimen aliter probari nequit. Hinc sortilegium, quo explicitè vel implicitè ad dæmonis auxilium, seu consilium sorte recurritur, est peccatum mortale, ut cum quis per sortes inquirat quis furtum commiserit, aut aliquid hujus modi ad divinationem pertinens. Et simile est si sorte queratur quid agendum, sortilegii enim crimen, et *divinatoriam* et *consultoriam* sortem comprehendit, dum ad dæmonem recurritur non solum explicitè, sed etiam implicitè, ut contingit per sortes inquirentibus occulta, et universaliter ea quæ à solâ naturâ intellectuali sciri aut fieri possunt. Ex eo enim quòd non quarunt à Deo, nec à naturâ, nec à fortunâ hoc expetunt, coguntur, velint nolint fateri quòd ad dæmonem recurrunt: implicitè quidem, dum ad sortes, ut institutas ad hunc effectum recurrunt; explicitè autem sicut in aliis divinationibus et incantationibus contingit. Ita Cajet. in Summâ.

Advertit tamen Cajetanus hic, quòd licet circa dæmonis expressam invocationem et expectationem, idem sit judicium de sortibus et de aliis, non tamen circa tacitam, idque ob fortunæ admixtionem; nam in aliis, nempe astris, somniis et signis, statim dum vires naturæ excedunt, oportet ut qui dat illis operam ad Deum vel ad dæmonem recurrat; sique neglecto Deo incurritur tacita dæmonum societas. In sortibus autem, à tacitâ invocatione dæmonum remotior est illorum usus, eò quòd eis utentes, non solum jocosè, sed seriò, sive prudenter sive stolidè hoc faciant, sæpè fortunæ se committunt. Tandem D. Thomas hic art. 8, ad 3, loquens de purgationibus vulgaribus, ait, quòd judicium ferri candentis, vel aquæ ferventis ordinatur quidem ad alicujus peccati occulti inquisitionem per aliquod quòd ab homine fit; et in hoc convenit cum sortibus. In quantum tamen expectatur aliquis miraculosus effectus à Deo, excedit communem sortium rationem. Unde hujusmodi judicium illicitum redditur, tum quia ordinatur ad judicanda occulta, quæ divino judicio reservantur; tum etiam quia tale judicium non est divinâ auctoritate sancitum. Unde prohibetur caus. 2, q. 5, can. *Consultatis*. Et eadem videtur ratio de lege duellorum, nisi quòd plus accedit ad communem actionem sortium, in quantum non expectatur ibi miraculosus effectus, nisi fortè quando pugiles sunt valdè impares virtute, vel arte, de quo alibi.

Physionomia et chiromantia naturalis est licita, quatenus ex corporis dispositione, aut lineis et partibus manuum, aliquis probabiliter conjectat corporis temperiem, et ex hæc probabiliter indagat animæ affectus et propensiones. Astrologia verò est supersticiosa et omni jure damnata, quia multa vana et falsa permiscet; ex aspectu enim partium corporis humani prædicat prosperos et adversos hominis eventus et multa alia, quæ inde sciri nequeunt; unde damnatur à Sixto papâ V, et libri hanc scientiam docentes interdiciuntur. Item ex D. Thomâ, 2-2, q. 95, art. 1, ad 2.

§ 8. De superstitionibus vanarum observandarum.

Hæc est tertia species cultûs divini exhibitî creaturæ ut Deo, proindeque vitii superstitionis; quæ in hoc differt à divinatione, quòd illa tota referatur ad cognitionem futurorum et occultorum modo debito consequendam: ista verò licet habeat aliquid talis cognitionis admixtum, præcipuè tamen ordinatur ad effectum externum tanquam ad finem, nempe ad comoda, quandoque et nocumenta mediis vanis, inutilibus et superstitionis procuranda. Hujus malitia consistit in hoc quòd creaturæ divinus honor tribuatur tanquam Deo, expectando ab eâ mediis inutilibus et inefficacibus effectus à Deo expectandos, per media quæ ipse constituit, et non quæ dæmon adinvenit. Unde in iuramento expresso aut tacito cum dæmone: sique definiri potest: Superstitio, quæ media inutilia seriò adhibentur ad consequendas aliquas commoditates, ad quas talia media nec à Deo nec à naturâ ullam virtutem habent. Tunc enim illis utens, ac vae.

fens inde consequi effectum intentum, ipso usu et facto protestatur se dæmonem tacite implorare, ut eis se ingerat, cum non possit aliter petitis frui, quàm fruendo cum ipso societatem.

Hujus vanæ observationis D. Thomas ponit quatuor species, 2-2, q. 96, et quatuor articulis explicat. Prima est *ars notoria* seu observantia ad scientias indebito modo comparandas. Secunda est *observantia sanitatum*, quæ videlicet ordinatur ad aliqua corpora immutanda. Tertia est observatio *futurorum eventuum*, quæ scilicet ordinatur ad conjecturas sumendas futuriorum, vel infortuniorum. Quarta tandem est *observantia sacrarum verborum ad collum suspensorum*.

Ars notoria juxta D. Thomam art. 1, est superstitio quâ quis affectat et credit se consequatur scientiam absque labore et studio, per quædam jejunia, orationes, inspectiones figurarum, prolationes verborum ignotorum, aliaque similia vana et inefficacia. Unde hæc ars his non utitur tanquàm causis, cum de se nequeant causare et procurare scientiam; sed solum tanquàm signis; non autem ut signis divinitus institutis, sicut sunt sacramentalia signa, ut constat. Restat igitur ut sint supervacua signa, et per consequens pertinentia ad pacta quædam significationum cum dæmonibus placita atque federata. Ideoque *ars notoria* est illicita, penitens repudianda et fugienda à Christiano, sicut et aliæ artes nugatorix vel novix superstitionis, ut dicit D. August. lib. 2 de Doct. christ., cap. 23. Et hæc superstitio est peccatum mortale propter initam societatem cum dæmone, ex cujus institutione hæc observantur. Insuper hujusmodi ars est inefficax ad scientiam acquirendam, cum per eam non intendatur acquisitio scientiæ per modum homini connaturalem, nempe ab inveniendo, vel addiscendo, studendo, etc., sed per infusionem et absque studio. Consequens est, quod iste effectus expectetur vel à Deo, qui tamen hoc donum non confert quibuscumque aut cum certâ observatione, etc., sed secundum arbitrium Spiritus sancti, distribuentis singulis prout vult: vel à dæmone, qui tamen nequit illuminare intellectum per illapsam et infusionem, ut ostenditur 1 p., q. 103, art. 3. Nec proinde subitò scientiam infundere, licet possit verbis docere hominem, ac colloquendo aliqua scientiarum documenta exprimere, si Deus permitteret: verum id non queritur per artem *notoriam*, cum perquiratur possessio scientiæ subitò per infusionem, et non per disciplinam et studium.

Dices: Ideò videtur esse inordinatum à dæmonibus inquirere de futuris, quia ea non cognoscunt, cum id sit proprium Dei. Atqui dæmones sciunt veritates scientiarum. Ergo, etc. — Resp. quòd exquirere cognitionem futurorum à dæmonibus, non solum est peccatum, propter hoc quòd ipsi futura non cognoscunt, sed propter societatem cum eis initam, quæ etiam in proposito habet locum. Ita D. Thomas art. 1 cit. ad 3. Unde non sola societas consummata, et inita cum dæmone, est illicita, et constituit peccatum mortale.

Circa observationes ad corporum immutationes ordinatas, puta ad sanitatem, vel ad aliquid hujusmodi,

D. Thomas art. 2, hanc regulam generalem statuit, nempe quòd in his quæ fiunt ad aliquos particulares effectus inducendos, considerandum est utrùm naturaliter videantur posse tales effectus causare: sic enim non erit illicitum; licet enim causas naturales adhibere ad proprios effectus. Unde si naturaliter non videantur posse tales effectus causare, consequens est quòd nec adhibeantur ad hos effectus causandos tanquàm causæ, sed solum quasi signa, unde pertinet ad pacta significationum cum dæmonibus inita, ut indicat D. August. lib. 2 de Civit., cap. 8. Ergo istæ observationes sunt illicitæ, ut docet idem August. lib. 2 de Doct. christ., cap. 20. Non enim absque necessitate recurrendum est ad miraculum; et ut ait Gerson. 2 p. Alphab. 33, lit. 1, observandum est pro regulâ generali circa talia, quæ sunt innumera, quòd nunquàm attribuenda est virtus aliqua supernaturalis quibuscumque rebus, nisi id trahi possit ex Scripturâ sacrâ vel traditione Ecclesiæ, vel ex divini revelatione approbatâ; et oppositum credere, speciem superstitionis habet.

Hinc si alicui femine tribuatur potio ad fascinandum, ac incendendum amorem venereum, vel aliquid aliud circa illam præstetur, quod de se non habeat virtutem naturalem ad hunc effectum, censetur vanæ observantia, et ope dæmonis procuratur. Secus dicendum si quædam observentur ad procurandum indirectè amorem venereum concitando humores, accendendo semen, perturbando imaginationem, quæ ad hoc vim naturalem habeant. Est tamen hic actus peccatum aliunde, scilicet ex malo fine coeundi, et ex nocentis quæ talia adhibita corpori afferunt. Sed de hoc magis infra. Hinc tanquàm superstitiosum, quidquid dicant medici, damnant auctores modum illum curandi ægrotum vulneratum valdè distantem, applicando unguentum aliquid aut pulverem sympathix dictum panno lino, aut baculo, aut gladio vulnerati sanguine tincto, cum nulla hujus sublix curationis causa naturalis in hoc probabiliter appareat, ut probat Bonacina disp. 3 in 1 Decal. q. 5, punct. 4, prop. 2, num. 18.

Et ibidem num. 20 dicit non esse simpliciter do superstitione damnandos homines quarundam familiarum dantes operam medendi quibusdam morbis, eamque peritiam successivè de patre in filios habentes; quia id potest esse secretum naturale, aut virtus et gratia gratis data à Deo. Tales nihilominus persone diligenter forent examinande ab ordinariis locorum, aut à confessariis, antequàm hoc munus exercere permitterentur. Hinc imagines astronomicæ habent effectum ex operatione dæmonum, atque adeò illicitum est illis uti ad sanitatem aliumve similem effectum obtinendum, ut probat D. Thomas ad 2, cujus signum est, quòd necesse est inscribi quosdam characteres, qui naturaliter ad nihil operantur: non enim naturalis actionis principium est figura. Sed in hoc distat imagines astronomicæ à necromanticis, quòd in istis fiunt expressè invocationes ad prestigia quædam; unde pertinent ad pacta expressa cum dæmonibus inita: in

astronomicis imaginibus verò sunt tacita quædam pacta per quædam figurarum seu characterum signa. Imagines verò quas quidam ponunt in cælo, sunt prorsus commentitiæ. Et dato quòd essent veræ, adhuc imagines sublunares per artem his similes efformate, non haberent per hanc consonantiam et conformitatem, vim et efficaciam ad corpora transmutanda in materiâ. Cùm enim sit tantum relatio et denominatio extrinseca, nihil conferri potest ad influentias suscipiendas, idèquæ hoc est merè signum et inventio diaboli, homines decipere volentis, et conantis, sub velamine imaginum, annulorum, characterum, aliorumque signorum et rerum vanarum.

Nec obstat quòd, sicut corpora naturalia subjiciuntur cælo, indeque ex ejus impressione consequuntur virtutes activas occultas, ita et artificialia, puta imagines, etc., non obstat, inquam, ob latam disparitatem. Quia idè naturalia è cælo sortiuntur virtutes activas, quia ex impressione cælestium corporum sortiuntur etiã formas substantiales, quas virtutes naturales eorum consequuntur: at verò corporum artificialium formæ procedunt ex conceptione artificis, et cùm nihil aliud sint quàm compositio, ordo, et figura, ut dicitur in 4 Physic., non possunt habere naturalem virtutem ad agendum. Figura enim resultans ex illis duobus, nempe ex compositione et ordine, nequit esse operationis naturalis principium, quod est naturalis potentia, proindeque artificialia ut talia, non habent talem virtutem ex se; neque ab impressione siderum, quia artificialium, ut tale, est opus voluntarium à conceptione et voluntate artificis procedens. Opera autem voluntariã non subdantur impressioni corporum cælestium, nisi quoad materiã, sicut nec ipsa voluntas, à quã procedunt, illis subditur et inde est quòd ex impressione cælestium corporum nullam virtutem sortiuntur in quantum sunt artificialia reduplicativè, sed solum secundum materiã naturalem quã fabricantur; v. g., si imago sapphirina sanguinem fluentem cohibeat, effectus iste nequit tribui figuræ et imagini, sed sapphiro quoad materiã suam considerato. Ita D. Thomas hic, per quod satis ostendit, quòd in 5 contra gentes, cap. 105, non locutus est in personã et opinione propriã, sed aliorum, quando innuit quòd imagines astronomicæ sunt tolerabiles, si absque characteribus fiant. Vel, ut ait Cajetanus hic, figura est actionis naturalis comprincipium et dispositio ad formã quæ est naturalis actio. is principium; nam sicut figura hominis est consequens formam hominis, ita similis figura est dispositio in materiã ad suscipiendam formam hominis; et figura cujuscumque organi corporalis, puta cordis, manûs, etc., est dispositio ad formas organicas, et ad operationes, non quatenus figuræ sunt, sed quatenus sunt quædam terminationes corporum naturalium. Idè nihil prohibere videtur quin figura quæ artificio humano ponitur terminare tale corpus sub tali sidere ob conformitatem, possit influxum participare: hoc enim non verificatur de artificialibus in quantum artificialia sunt, sed solum ut

terminationes, etc. Et sic semper intacta manet doctrina D. Thomæ, nempe quòd figura nullius sit operationis naturalis principium, et quòd artificialia ut talia reduplicativè nihil habeant à cælo, et quòd duo loca D. Thomæ inter se concordent. Verùm de hac Cajetani subtilitate alii judicent, ego autem standum censo solidæ D. Thomæ doctrinæ licet in Summã, seu ultimo suo testamento nobis traditæ.

Hinc etiam non caret vanã observatione, qui utuntur lapidibus, herbis, lignis, animalibus, pulvere, carminibus, artibus vanis, chartulis, etc., ad faciendum aliquid, puta ad sanandum dolorem capitis, et aliorum membrorum, ad curandum equum aliãque animalia, ad sistendum sanguinem, medendum vulnus, etc., cùm, ut suppono, ea remedia non habeant virtutem naturalem, nec supernaturalem ad tales morbos curandos, solumque proinde ex vi pacti cum demone initi procuretur sanitas. Imò est superstitio adjungendo cum mediis naturalibus aliqua vana, ut colligere herbas ut scindere venam diæ Veneris, tot candelas talis coloris, totque signa crucis adhibere, etc.

Quidam excusant illum qui ad curandum morbum adhiberet remedia, de quibus dubitat an habeant virtutem naturalem ad sanandum, dummodò sincerã voluntate protestationem præmittat, nolle se effectum consequi si ex aliquo pacto cum demone ea virtus proveniat. Secus dicendum quando certò vel probabilissimè constat actum esse superstitiosum, seu rem esse prorsus vanam et inutilem ad talem effectum; tunc enim malitia superstitiosis intervenit. Nec tunc protestatio prodest, cùm sit contraria factio, nisi fortè id fiat ad convincendum homines, et confundendum demones, prout fecit Cajetanus de annulo: quando verò fit ad experiendum effectum, seu adhibetur aliquid, ut profertur verbum ut habens vim ad talem effectum, intervenit superstitio, et factum protestationi contrarium est. Talia remedia exercentes ad sanandum, neque naturaliter neque ex divino aut ecclesiastico instituto ad id vim habentia, non excusantur à mortali, nisi propter imperfectionem actûs ipsorum hominum, quatenus non per se sunt ex intentione, sed per accidens et materialiter tantum demones invocant, puta quia nesciunt intervenire illi demonum invocationem, et bonã fide credunt se dare operam rei licitæ.

Hæc porrò ignorantia tacite invocationis et cultûs demonis, potest quidem habere locum in idiotis et simplicibus, quandoquã non sunt moniti, ut hæc desistant: nam post monitionem si non desistant, non excusantur amplius à mortali, quia cessat bona fides. Et inde convincuntur quòd non per ignorantiam peccant, qui postquam seiant aut dubitant de invocatione demonum, nihilominus faciunt. Et similiter non excusantur de præteritis ignorantes, qui, si scivissent, nihilominus fecissent, quia ignorantia non fuit causa illius actûs. Ita Cajetan. in Summã, verbo *Incantatio*. Eude acriter reprehendendi et monendi sunt varii generis homines, vel ex ignorantia vel ex malitiã similibus implicati superstitionibus, ut pastores ad gregem

suum à lupis aut scabiè, aliisque incommodis tutandum. Item fabri ferrarii circa equos sanandos. Item rustici qui multis vanis et superstitiosis ad propria et animalium suorum commoda, utuntur, vel recurrunt ad eos qui hujusmodi callent. Item vultuè, quæ contra morbos et dolores, nescio quibus chartulis, vanissimis verbis et orationibus, quandoque etiam afflatu, etc., utuntur, et vanâ quâdam confidentiâ id affectant.

Circa observationes futurorum eventuum, distinguendum est. Si enim prudenter, cum ratione et arte fiant, ut dum ex suis causis præcognoscuntur, tunc non sunt superstitiosæ et illicitæ. Sic, inquit D. Thomas hic art. 3, ad 1, *quia infirmitatum causæ præcedunt in nobis, ex quibus aliqua signa procedunt futurorum morborum, ea licitè à medicis observantur. Unde et si quis præsagium futurorum eventuum consideret ex sua causâ, non erit illicitum, ut si servus timeat flagella videns iram domini sui.* Et simile etiam esse posset, si quis timeret nocumentum alicui pueri ex oculo fascinant, ut dictum est 1 p. q. 117, art. 3, ad 2; item si quis ex subito et terrefacto volatu avium denuntiet ibi latere insidias unde aves recesserunt, non est superstitio, sed humana industria. Hinc etiam licitè observantur dies critici, annique climaterici ad periodum humorum et constitutionum. Item somnia, pulsus, urinam infirmi, rectè observant medici. Similiter agricolæ non illicitè observant causas sterilitatum, et nautæ tempestatum, ut sibi provideant. Et sic de cæteris. Si verò homines hujusmodi observationes attendant non ut causas, quia reverà non possunt esse causæ, sed ut signa quædam futurorum eventuum vel bonorum vel malorum, impertinentia, vana, sine ratione et arte, tunc, inquit D. Thomas hic art. 3, in corp., *cum non observentur ut signa à Deo tradita, eò quòd non sunt introducta divinâ auctoritate, observantur ex vanitate humanâ, cooperante dæmonum malitiâ qui vituntur animos hominum hujusmodi vanitatibus implicare. Et idèò manifestum est omnes hujusmodi observationes superstitiosas esse et illicitas. Et videntur esse quædam reliquæ idololatriæ, secundum quam observantur auguria, et quidam dies fausti vel infausti, quod quodammodo pertinet ad divinationem, quæ fit per astra; secundum quæ diversificantur dies: videtur quòd hujusmodi divinationes sint sine ratione et arte, unde sunt magis vanæ et superstitiosæ.* Hactenus D. Thomas.

Quasdam hujusmodi observationes refert D. Thomas hic in *Sed contra* ex D. August. lib. 2 de Doctrinâ christ. cap. 20, ubi ait quòd ad pacta cum dæmonibus inita pertinent millia observationum, puta si membrum aliquod salierit, si junctis ambulantiibus amicis, lapis aut canis, aut sterner, medius intervenit et transit; si surgentem è lecto sternutatio contingat, redire ad lectum; si domo egredientem limen calcare aut offendere ante ostium contingat, redire ad domum. Cum vestis à soricibus roditur, plus timere superstitiones mali futuri, quàm præsens damnum dolere, etc. Item dum quis domo egreditur, si canis aut funus ipsi occurrat, si dum iter incipit, mustellam aut lea rem in

viâ deprehendat. Si canis de nocte sub fenestrâ ululaverit, si sal in mensâ ceciderit; si tredecim in convivio sedent, si duo cutelli in modum crucis sint repositi; si auris sinistra tinniat; si surgentes è lecto primum terram pede sinistro tangant. Hæc et similia incidentia tanquam futurorum infortuniorum præsagia homines vani et superstitiosi habere solent. Item superstitiosi censentur, qui recitant certam orationem, aut casu aliquo vadunt, ut sciant cui nubere debeant; et ex primo occurrente præsagunt quales sint nuptias sortituri, vel ex ovo in phialam aquâ plenam immisso, etc. Item, juxta aliquos auctores, peccant venialiter ludentes, dum mutant locum, vel tantisper surgunt, ad abjiciendum malam fortunam, ut ipsi loquuntur: iniquè peccant mortaliter dum astrologos consulunt ad sciendum quibus temporibus et horis dierum ludum exercere valeant, ut eis prosperè succedat, vel ad hoc utuntur annulis, aut characteribus.

Ad hanc superstitionem spectat observatio dierum, quasi quidam sint fausti, quidam infausti, cum tamen omnes de se sint boni, nihilque mali contineant, ut potè à Deo ordinati, juxta illud Psal. 73: *Tuis est dies, etc.*; et alibi: *Ordinatione tuâ perseverat dies.* Solimque ex influentiâ siderum Deo sic disponente, recipiant aliquas qualitates et impressiones in naturalibus, propter quod licitum est, colligendis herbis, sciendis lignis, serendis agris, putandis vineis, purgandis corporibus, tendendis ovibus, navigationi incundæ, aliisque peragendis, aptiora tempora et convenientiora cæli dispositionem observare. Secus dicendum circa futura contingentia aut merè per accidens et omninò casualia; puta si tali horâ è domo egrediat, tegulâ obruetur. Si tali die iter agat, à feris vel ab hostibus occidatur. Si in meridie recumbat, inveniet thesaurum; si femiæ nent decem illis diebus post festum natalis Domini, omnes illarum factus qui eo anno nascentur erunt claudi, tam ex hominibus quàm ex animalibus. Si ungues præscindantur die Veneris, aut illis erratis, seu in quorum nomine reperitur R., pellicule avellentur ex digitis, et dolorem recitent. Item ova quæ gallina parit in die parasceve servata, habent virtutem extinguendi ignem in illum injecta. Item herbe collectæ in festo S. Joannis Baptistæ summo mane ante solis ortum habent virtutem sanandi animalia, et dissipandi tempestates ac grandines, dum postea illis ingruentibus concremantur, et sic de infinitis hujusmodi vanitatibus.

Quas reprobat Apostolus ad Galatas 4, Gentiles reprehendens recenter conversos, quòd iterùm converterentur ad pristinas superstitiones: *Dies observatis, menses, tempora et annos*, ut exponunt D. Augustinus Epist. 419, cap. 7, in Enchirid. cap. 79, ad Galat. 4, D. Ambros., D. Anselmus et D. Thomas super hunc locum; interdiciuntur etiam causæ 26, q. 7, can. *Non observetis*, et can. *Qui existimaret*, ibidem, et can. *Si quis Calendas*, anathemate feriuntur qui Calendas Januarii ritu paganorum colere, vel aliquid plus novi facere propter novum annum præsumperint. Narrat autem Suetonius in Augusto et Caligulâ diem primum

Jannarii magnâ celebritate apud ethnicos celebrari solitum. Inter autem cæteros ritus dabantur *Strenæ*, id est, certa quædam munera in *omen*, id est, precationem bonam novi anni prosperè decursuri. *Sirenâ* quidam dictam volunt quasi *ternam* à ternario numero, in precationem scilicet alterius anni tertique venturî, fausti et commodi, et ut nos dicere solemus *ad plures annos*; alii deducunt *ad strenuitate*, eò quòd datis illis muneribus omnia fausta et strenua optabantur ac sperabantur. Propter autem tales et similes ethnicorum superstitiones, damnatæ fuerunt à conciliis et canonibus, quasi mitterentur Jano in honorem. Verùm cum nunc à Christianis hoc modo supersticioso non usurpentur strenæ, sed in honorem circumcisions Domini aut amicitia forendæ et recreationis causâ, ex consuetudine fiant, non videntur reprobandæ. Si tamen id facerent tantùm ut omen certum prosperi eventûs, et fausti anni signum, non careret aliqua vanâ superstitione.

Qui igitur ex consideratione quorundam impertinentium et casualium eventuum præsigunt quid prosperi aut adversi futurum sit, indeque actiones suas moderantur, observantes aliqua tempora, loca, verba, audita, vel occursus hominum, aut animalium, etc., incidunt in istam superstitionis speciem; quæ differt à divinatione in hoc quòd non queruntur signa, sed casu occurrunt. Nec queritur notitia, sed intenditur potiùs directio operationum ad aliquod malum vitandum, aut bonum obtinendum; propter societatem autem aut pactum tacitum cum demone, est peccatum mortale ex genere suo. *Si enim*, ait D. Thomas hic art. 1, ad 2, *quòd à principio in istis observationibus aliquid veri homines experti sunt, hoc casu accidit. Sed postmodum, cum homines incipiunt suum animam hujusmodi observantiis implicare, multa secundum hujusmodi observationes eventum per deceptionem demonum, ut homines in his observationibus implicati, curiosiores fiant, et se magis inserant multiplicibus laqueis perniciosi erroris, ut Augustinus dicit 2 de Doct. christ. cap. 25.*

Auctores tamen docent, simplices et mulieres, in his ordinariè solum venialiter peccare, ratione ignorantia et bonæ fidei. Tum quia id à majoribus se accepisse dicunt, nec apprehendunt ut malum, sed ad bonas causas sibi ignotas referunt. Tum quia non adhibent fidem efficaciter his observantiis tanquam certis, sed tantùm quemdam inde timorem concipiunt, dubitantes ne præsens occursus sit signum alicujus futuri, ex communi utriusque causâ cœlesti, vel etiam ex divinâ providentiâ; propterea tamen non desistentes ab operibus prudenter agendis, sed solum cautiùs vigilantes, etc, ut dictum est supra. Tandem circa observantiâ orationum et rerum sacrarum, D. Thomas hic art. 4, ait, quòd *proferre divina verba aut invocare divinum numen, si respectus habeatur solum ad Dei reverentiâ, à quâ expectatur effectus, erit licitum: si verò respectus habeatur ad aliquid vanè observatum, erit illicitum, tum in verbis prolatis, tum in scriptis gestatis.*

Quare plura in his sunt cavenda. Primò quidem,

quid sit quòd profertur vel scribitur; quia si est aliquid ad invocationem demonum pertinens, manifestè est supersticiosum et illicitum. Similiter etiam videtur esse cavendum si contineat ignota nomina, ne sub illis aliquid illicitum lateat, ut dicit Chrysostomus homil. 43 operis imperfecti in Matth. Est etiam cavendum ne aliquid falsitatis contineat, quia sic ejus effectus non posset expectari à Deo, qui non est testis falsitatis, puta, inquit Cajetanus in Summâ, verbo *Incantatio*, quòd Christus habuit febrem, aut spasnum nervorum, et hujusmodi. Est enim diabolus pater mendacii, Deus autem non eget mendaciis nostris; et huic modus propinquus est præcedens, nempe quando adhibentur verba incerta et ignota. Mirum enim est quòd hujusmodi incerta habeant à Deo virtutem, et certa non habeant, et rursus quòd sanctis viris, quibus Deus credidit secreta sapientia suæ, virtutem potentia suæ in miraculis, et sacramentis, ac curam animarum, et quibus promisit notitiam omnis veritatis, secretas has sacrorum virtutes negaverit, et vetulis ac personis qualibuscumque hæc communicaverit: unde hujusmodi incerta, sunt saltem ut suspecta cavenda.

Secundò deinde cavendum est ne cum verbis sacris contineantur aliqua vana: puta aliqui characteres scripti, præter signum crucis, aut si spes habeatur in modo scribendi aut legendi, aut in quacumque hujusmodi vanitate, quæ ad divinam reverentiam non pertinet, quia hoc judicaretur supersticiosum. Unde rectè monet Cajetanus ubi supra: Si non vis falli, nulli in materiâ incantationum credas, quia impossibile videtur, ut non interveniat aliqua superstitio, saltem in modo dicendi, puta dicere: *Pater noster*, aut aures equi infirmi; id enim supersticiosum esse constat, et alia similia, quando circumstantiæ vanæ tanquam necessariæ adhibentur, et in iis vis precum constituitur. Eadem autem est ratio de reliquiarum portatione; quia si portentur ex fiducia Dei et sanctorum, quorum sunt reliquiæ, non erit illicitum. Si autem circa hoc attenderet aliquid vanum, puta ut gestarentur in vase quòd esset triangulare, aut aliquid aliud ejusmodi, quòd non pertinet ad reverentiâ Dei et sanctorum, esset supersticiosum et illicitum. Iactentis D. Thomas.

Ex quâ doctrinâ desumi potest regula generalis ad resolvendos omnes casus particulares in hæc materiâ occurrentes. Sic, inquit idem D. Thomas hic ad 2, *etiam in incantationibus serpentum vel quorumcumque animalium, si respectus habeatur solum ad verba sacra et ad virtutem divinam, hoc non erit illicitum; sed plerùmque tales incantationes habent illicitas observantias, et per demones sortiuntur effectum, et præcipuè in serpentibus, quia serpens fuit primum demonis instrumentum ad hominem decipiendum.* Hinc colligi potest, an sint damnandæ aliquæ consuetudines quarum ratio nescitur, ut colligere herbas, aut aperire venam jumentis in die S. Joannis Baptiste. Item Romæ, juxta Cajetanum, patientes contractiones nervorum, utuntur pro remedio, annulo fabricato ex primo carliuo oblato cruci Christi dùm adoratur in parasece. Item Cas-

sidorus in Psalm. 115 refert multos pro remedio in variis morbis solitos esse tribus vicibus recitare hunc Psalmi versum : *Diripuisi vincula mea*, etc., et sic de similibus. Si enim tales habeant animum adhibendi has circumstantias tanquam per se efficaces ad effectum à Deo impetrandum, nempe sanitatem aut rerum suarum incolumitatem, incidunt in crimen superstitionis ex suo genere mortale. Si verò eas adhibeant ex devotione quam didicerunt à viris piis et doctis, et quam Deus fortè alicui sancto inspiravit, sicut hodiè trīginta missæ Gregorianæ celebrantur pro defunctis, dummodò illi certo numero non adeò imitantur, ut eo aucto vel diminuto aut interpolato valor amittatur; aut trinam illam repetitionem versùs Psalmi supra dicti in honorem sanctissimæ Trinitatis referant; aut novem candelas B. Virgini offerant in honorem novem mensium quibus Christum in utero gessi; ita ut non confidant in numero et circumstantiis de se sumptis, sed à Deo expectent effectum, et nonnisi ab eè intendam recipere, tolerari possunt. Unde monendi sunt ut non ita iis imitantur circumstantiis, ut credant preces nullatenùs prodesse aut candelas, si ponantur in majori aut minori numero, etc.

Item dicendum si hæc faciant ut se magis excitent ad precandum propter diem sancto dicatum, aut aliam justam et rationabilem causam. Monendi adhuc sunt quòd tales circumstantiæ de se nihil conferunt aut influunt ad hos effectus, et caveant ne exinde ad vana ac superstitionis declinent. Hinc non caret superstitione dicere et credere quòd qui apud se, istud anulectum vel hæc brevia portaverit, aut has orationes recitaverit, tale malum evitabit, puta quòd non morietur in peccato, vulnus non accipiet in bello, etc. Vel tale bonum consequetur, aut puellæ favorem obtinebit, etc. Ratio est quia Deus per has orationes aut verba nullatenùs infallibilem effectum temporalem promisit : et consequenter superstitionis est in his rebus certam spem ponere. Nam dæmon dum simplices et idiotas hoc modo vano securos reddit, consequenter facit ut periculis se exponant, faciliùs peccent, et ut in peccatis moriantur. Non nego tamen pium et utile esse recitare quotidie orationes ad vitanda damna etiam temporalia, ad peccata fugienda, ad bonam mortem, et vitam æternam consequendam : dummodò orans ex parte suâ prudenter vitet pericula, et faciat omne quod potest et debet : nec præsumptuosè illis solis confidat, quasi nihil agendo boni, et malum sectando, infallibiliter effectum sit consecuturus : id enim foret plusquam vanum, et stultum.

Hinc etiam superstitio, vanaque observantia est, dicere et credere quòd verba Evangelii, ut producant effectum ad quem assumuntur, debent esse scripta in pelle aut in chartâ virgineâ, talis longitudinis à Virgine, in Oriente et cum certis cæremoniis, quòd reliquæ sanctorum debeant includi et portari in vase rotundo aut triangulari. Quòd nisi in tali horâ cum tot candelis talis coloris et longitudinis preces fundantur, non prosint : et quoties conditio aliqua vana et inutilis tanquam omninò necessaria adhibetur orationi vel rei

sanctæ, non ex Dei ordinatione nec ex Ecclesiæ institutione. Item quando effectus qui speratur est vanus, ut quòd annulus ferreus supra filum positus moveatur pronuntiat aliquid verbis sacris. Tunc enim credendum est verba hæc ad dæmonem referri, qui vult et affectat etiam hujusmodi sacris honorari.

Hinc Navarrus, Bonacina, Sanchez, Delrio, Filucius et alii, docent vanas et superstitionis esse publicas supplicationes in quibus imago vel statua alicujus sancti in flumen mergitur, aut in ejus os aqua immittitur ad pluviam obtinendam; quia hæc actio nec virtute naturali, nec institutione divinâ aut ecclesiasticâ habet hunc effectum : neque videtur sancto ita placere ut à Deo impetret; quasi verò non potius precatione, oratione et devotione populi quàm his nugis vanisque usui Ecclesiæ recepto contrariis, adigeretur ad impetrandam pluviam? Usus igitur verborum divinarum et rerum sacrarum, est de se sanctissimus et utilissimus, si respectus habeatur ad Dei reverentiam, et ex ejus ac sanctorum confidentiâ exerceatur. Sic, juxta Sylvestrum, verbo *Superstitio*, quæst. 10, in fine, pium est ac omni superstitione liberum, eligere diem sancti alicujus erga quem aliquis est specialiter affectus, ad inchoandum aliquod opus, v. g. ad faciendum primum sacram, ut sanctus ille specialem operam ferat, et sic de aliis : solimque talis usus redditur illicitus ac superstitiosus ex adjunctis et admixtis circumstantiis vanis, quasi habeant efficaciam infallibilem, aut physicam *ex opere operato*; cum id solis sacramentis competat : aut moralem, ita ut Deus ad illarum præsentiam operetur hos effectus, cum tamen id non habeatur, nec ex ejus ordinatione, neque ex Ecclesiæ et Apostolorum institutione.

§ 9. De magia et maleficio.

Magia superstitiosa nihil aliud est quàm ratio et facultas faciendi mira et insolita ope dæmonum, et per hoc distinguitur à naturali, quia hæc operatur mira per causas naturales, absque pacto et ope dæmonum, de quâ scripserunt B. Albertus Magnus et alii, qui secreta nature indagârunt et in quâ versatissimus fuisse legitur Salomon. Applicando enim activa passivis, multa mirabilia fieri possunt virtute humanâ, quæ de superstitione non sunt damnanda, etiamsi videantur supra captum humanum, nullaque appareat ratio naturalis, et causa illorum. Hinc non sunt damnanda plures artes, ut transmuttandi metalla, aliasque alchimie operationes exercendi; neque ludi histrionum, quos vocamus *des gobelets*; non enim statim judicandum est eos uti ope dæmonum, quia manuum agilitate hæc mira operari possunt: aliis non ita communiter ludus iste permittetur, prout fit, ut ait Sotus lib. 8 de Justitiâ, q. 5, art. 2, concl. 5. Verum quidem est quòd si immisceantur præstigia ad fascinandum oculos spectantium, characteres, aliaque diabólica, tunc ludentes rei sunt criminis superstitionis.

Hinc etiam non videtur damnanda de superstitione ars inveniendi aquas in terrâ latentes adhibita virgâ.

aliceæ vel amygdalinæ : id enim viribus humanis ob sympathiam virgæ et aquæ ac manûs hominis talis connexionis sub tali signo cœlesti nati, fieri potest.

Non puto tamen idem dici posse de inventione aliarum rerum, v. g., hominem virgæ posse deprehendere thesaurum absconditum, aut argentum perditum, aut designare furem oculum, minusque posse homicidam secretum distantem et incognitum motu virgæ deprehendere et insequi; aut divinare et cognoscere virginitatem puellæ absque ejus inspectione, etc. Hæc enim et similia videntur inconsulto demone, et absque ejus ope fieri non posse, nisi recurramus ad gratias gratis à Deo istis datas; quod tamen nullatenus verisimile est. Unde qui hæc exercent, necesse est ut plurimum falli ac decipi; etsi quando divinent et vera dicant, id omnino casu contingit, vel nonnisi consulto demone ista sciunt et declarant: aut saltem de invocatione demonis valde suspecti haberi debent, ac diligenter examinari. Si enim omnes damnent usum vertendi cribrum forinarium ad detegendum furti auctorem illo instrumento, eò quod nullam prorsus habeat connexionem cum hæc manifestatione furis, cur non damnabitur usus virgæ in prædictis casibus, cum minorem habeat convenientiam cum hujusmodi divinationibus? Nec est eadem ratio de inventione aquæ latentis in terrâ, ob qualitates ab aquâ in virgam, vel à virgâ in manu hominis humidam existente in aquam transmissas, vel ob sympathiam cum homine sub tali signo nato. Quæ ratio non currit in aliis, non enim habent humiditatem, sicut aqua, neque astra quidquam conferre possunt in eorum inventionem, sicut faciunt in inventione aquæ latentis.

Sylvester, v. *Maleficium*, q. 5, dicit effectus mirabiles magorum, ut quod quis evomat acus, clavos, campanulas, pilos, vittas, ossa magna, vel plumas ingeniosissimè consertas, etc., dupliciter contingere posse. Primò quia aut ista sunt illusiones, ita quod videntur ea quæ non sunt, sive per activa naturali id efficientia, sive per orasiam, quâ scilicet oculi tenentur ne rem cognoscant, sive per aeris condensationem. Secundò, quia si sint veræ res, ipse diabolus invisibiliter eas in stomachum intulit, et inde visibiliter educit, non obstante quod videantur i a magnæ, quia potest eas dividere et integrare saltem apparenter; cum hujusmodi corpora et eorum partes localiter ad nutum illius moveri possint, et invicem conglutinari.

Omnes igitur magiam superstitiosam exercentes, mira supra vires humanas ope diabolicâ operantes, habent cum demone expressum vel tacitum pactum, et invocationem. Deprehenditur autem tacita demonis invocatio ex multis. Primò ex adjunctis, ut si adhibeantur verba ignota apocrypha, vel imagines vel characteres significativos; referuntur enim hujusmodi verba et characteres ad demones ipsos intelligentes. Item si apponantur falsa; sunt enim signa patris mendacii. Item si adjungatur aliqua conditio vana, tanquam omnino necessaria, ut si ponatur virtus

in verbis sacris, dum tamen scripta sint in pelle, tali horâ, à tali prorsus, et similia, quæ nec ad Deum cultum spectant, nec ad rectam rationem: hæc enim vana diabolus apposuit tanquam sua sacra, quibus coli affectat. Secundò ex modo operandi, et ex excellentiâ effectûs sperati, quia scilicet excedit humanam industriam, aut virtutem agentium naturalium, ut operari in distans, cognoscere secreta aliorum, hominem aut animal statim sanare brevissimo tempore; principum consilia, et tractus hominum in locis remotissimis commorantium scire, volare per aera, etc. Tertio ex vanitate et inutilitate effectûs, ut quod verba quædam sacra habeant movere anulum supra filum suspensum: hoc ipso enim quod effectus est vanus, constat quod non fiat virtute divinâ, sed diabolicâ; non quidem assistente verbis sacris; sed sacrificio quo honoratur illis verbis: gaudet enim dæmon verbis et rebus sacris honorari, tanquam divinitatis simia. Hinc manifestè colligitur magiam diabolicam esse superstitionis peccatum gravissimum, et plerumque conjungi cum apostasiâ, idololatriâ, blasphemâ, sacrilegio, homicidio, luxuriâ, aliisque gravibus peccatis.

Quando igitur constat causam seu rem adhibitam, non habere vim naturalem ad hunc effectum, nec etiam rationabilem causam suppetere, nec ex sacri Scripturâ, aut ecclesiasticâ traditione, vel revelatione habetur nunc effectum esse divinum, neque maxima operantis sanctitas, aut alia urgentissima indicia suadent illum moveri à Deo; in dubio censendum est id esse superstitionis, et à demone provenire; etiamsi verba adhibita sint sacra, nec de facili virtus supernaturalis est præsumenda, eò vel maxime quod hodiè non sit hæc miraculorum necessitas.

Maleficium hic à nobis sumitur pro arte injustè nocendi aliis, ex pacto expresso vel tacito cum demone. Qui illud damnum patitur, dicitur maleficiatus aut incantatus; qui verò illud damnum procurat inferri à demone, interveniente pacto expresso vel tacito, vocatur incantator aut maleficus. Signum autem fœderis quod est inter illos, ut imago cerea cum acubus infixa, vel ligatura, vel aliquid hujusmodi, etiam maleficium dicitur. Unde differt à magiâ quod hæc ordinariè nonnisi ad divinationem et potentiam ostendendam utitur ope demonis: maleficium verò adhuc etiam ad alios nocendum adhibet demoniacam virtutem.

Porrò illi effectus aut damna non semper à maleficiis immediatè procedunt, sed mediante demone, qui apposito aliquo signo statim nocumentum infert ei cui maleficus nocere intendit; et sic dæmon vexat, afficit, paulatimque consumit corpus illius, cujus figuram cercam acu pungit maleficus; aut isto percussente aquam, excitat dæmon tempestates, grandines, etc., Deo sic permitente ex justo judicio. Sic enim possunt demones omnia facere quæ per motum localem, aut per applicationem virtutum naturalium activarum fieri possunt, ut homines aliaque corpora brevi in longinqua loca portare, pluvias causare, ventos, grandines, infirmitates aliaque hujusmodi, aerem condensare, colorare, figurare, etc. In eo apparere sub formâ

mulieris, viri, bestię, etc., amorem carnalem excitare, non quidem voluntatem d' recte cogendo, sed objective movendo representatione turpium, conturbando phantasmata, commovendo spiritus et humores, quibus omnibus voluntas allicitur ad amorem, aut odium; aliaque mala causare si à Deo permittantur. Vide D. Thom. in Supplemen. q. 58, art. 2 et ad 2, ubi ait quòd quia corruptio peccati prima, per quam homo servus effectus est diaboli, in nos per generationem devenit, ideo maleficii potestas permittitur diabolo à Deo in actu generationis, magis quàm in aliis.

Hujus autem maleficii impeditivi actus venerici, quod ligamen dicitur, variè ab auctoribus afferuntur causæ à demone indictæ quas colligit Sylvester v. *Maleficium* quest. 6. Primò, ex hoc quòd spiritus habeat potestatem supra creaturam corporalem ad motum localem prohibendum, vel faciendum, poterit dæmon impedire corpora ne mutuò appropinquent, directè vel indirectè se interponendo inter virum et feminam in corpore assumpto, prout narrat D. Anton. 2 p. hist. tit. 16, cap. 7, § 4 de quadam juvene. Secundò, quia dæmon potest hominem ad actum illum inflammare ut ante semen effundat, vel ab eo infrigidare, semen exsiccare, vas femineum nimium coarctare, adhibendo ad hoc virtutes efficaces naturales.

Tertiò, prohibendo directè rigorem et erectionem membri virilis, sicut et potest impedire motum localem ejuscumque organi. Item prohibendo immissionem spirituum vitalium, ne scilicet transeant ad membra in quibus est virtus motiva, quasi intercludendo vias seminis, ne ad vasa generationis transeat, vel ne ab eis recedat, vel emittatur. Quartò, turbando imaginationem et æstimativam facultatem, unum alteri conjugum aut duos ad invicem sibi reddendo odiosos, per immissionem fetoris, aut per representationem membrorum genitalium in illo actu horribilis formæ, et supra modum fœdæ.

Maleficium istud contingit quandoque mulieribus, sed rarò. Dùm verò femina in actu generationis est maleficiata, hoc accidit per solam opinionem, seu phantasie lesionem, quâ in ipso actu habet horrorem, odium, et abominationem illius, aut elongationem à viro, etc.

Vel per aretationem vasis. Ordinariè istud maleficium cadit supra viros: et illius signum est quòd quando coitum appetunt, virgam erigunt, sed dùm ad uxorem accedunt, relaxantur subitò organa; et quoties nituntur copulari, denuò laxantur et rigent.

Malefici omni jure damnantur. Et Exodi 22, morte plectendos esse docernit Dominus: *Maleficos non patieris vivere*. Imò et qui recurrit ad illos, Levit. 20, et in Decret. causâ 26, q. 16, can. *Non observetia*. Omnes isti tam observantes quàm consentientes, dicuntur abjurasse fidem christianam et Baptismum prævariassè, et tanquàm paganos et apostantes, id est, retrò abeuntes, et Dei inimicos ejus iram in æternum graviter incurrere. Item jure civili Cod. de male-

ficis et *Mathemat. l. nullus, l. nemo, l. culpa* graviter puniuntur. Tandem lex naturalis exigit à subditis reverentiam et fidelitatem erga dominos: non censetur autem quis habere reverentiam et fidelitatem erga dominum suum, qui petit auxilium, societatem et benevolentiam, ab ejus hoste infensissimo. Unde homo recurrens ad auxilium et societatem diaboli qui est Dei inimicus, sicque discedens à Domino suo, fit reus læsæ majestatis divinæ, et facit contra legem naturalem, et contra omnes alias. Ita Sylvester, v. *Maleficium*.

Ordinariè maleficii sunt multorum gravissimorum rei, de quibus à confessariis sunt interrogandi, si contingat illos respirare à laqueis diaboli, et ad Dominum converti. Inprimis, ferè semper inveniunt cum demone pactum, in quo diabolus spondet suffragium; et hi promittunt famulatum ejusque voluntati obsequium, vel in omnibus, vel quantum ad aliquid, spondent se negaturos Christum fidem, et Baptismum abjuraturos, etc. Si autem crediderint nostram fidem non esse veram, aut sacramenta nihil prodesse, etc., tunc intervenit etiam crimen hæresis. Secundò, sæpè adorant dæmonem eique offerunt honorem Deo debitum per sacrificia et contemptum nostrorum mysteriorum; solent blasphemias evomere in Deum, Christum, B. Virginem et sanctos, eique dicare proprios natos, ac solemini se professione obligare ad malum, et promittere se ad sectam illam quos poterunt adducturos, plures nefandas luxurias ad invicem, et cum demone frequenter committunt; de his omnibus debet illos interrogare confessarius. Tertiò, sacrilegia multa committere solent, offerendo sacra demoni in ejus honorem et cultum; utendo in incantationibus suis rebus et verbis sacris, ut oleo sancto, chrismate, cerâ benedictâ: imò quod horrendum est dicere, ipsâ Eucharistiâ. Quartò, conantur occidere parvulos Christianorum, ut non pertingant ad Baptismum, et procurare abortum, morbos, occisiones hominum et animalium. Causant damna innumera per vastationes segetum, vinearumque, suscitationes tempestatum, grandines, vermes, et similia. Et tunc peccant etiam contra justitiam, et ad damnorum illatorum restitutionem obligantur.

Multa remedia adhiberi possunt contra maleficia. Inprimis magna fides, juxta illud Apostoli: *In omnibus sumentes scutum fidei*, additâ magnâ fiduciâ in divinâ protectione, quam ferventer petere decet, invocare nomen Jesu, B. Virginis, angeli custodis, et aliorum sanctorum, eorumque intercessionem implorare, recurrendo ad orationem, et carnis macerationem per jejunium, penitentias, pluraque opera. Secundò, adhibere reliquias sanctorum, verba sacra, aquam benedictam, signum crucis, Ecclesiæ exorcismos et similia. Tertiò, frequentare sacramenta Pœnitentiæ et Eucharistiæ, Missas Deo offerre, elemosynas elargiri, peregrinationes ad loca sancta suscipere, etc. Quæ demùm intelligenda sunt, quando constat de maleficio, quod non nisi virtute supernaturali potest tolli: consulendi enim sunt medici ut examinentur à

cansis naturalibus oriatur, et remediis ordinariis curari valet.

An autem liceat petere à malefico, aut ab alio, ut maleficium maleficio dissolvat?—Respondent communiter auctores, nullatenus licitum esse maleficos etiam de se paratos adhibere ad operandum maleficium. nec consequenter ad maleficium alio maleficio dissolvendum, ob quemcumque finem, pro quemcumque re gravi, et bono publico. Ratio est, quia id solum à parato peti potest, quod ipse licitè præstare potest, solumque ex ejus malitià provenit ut adhibeat medium illicitum. Et aliunde ex parte petentis interest ut suæ necessitati consulat, ob quam potest permittere peccatum alterius, nec ipsi censetur cooperari, cum ex propriâ malitiâ duntaxat alterius proveniat, et constat de petente mutuum ab usurario parato et de exigente juramentum ab infideli parato per falsos deos jurare, prout fusè ostendimus tomo 3 de Just. q. 1, art. 4; et q. 2, art. 4, § 4. Id enim non est cooperari peccato usurarii aut infidelis, sed tantum uti corum malitiâ in bonum. Secus dicendum quando in nullo casu id præstari potest absque peccato, propter quod nequit ab scorto peti copula, etiam paratissimo; eò quod fornicatio sit de se intrinsecè mala, nec ob quemcumque finem coonestari valet. Atqui maleficium est de se intrinsecè malum, proinde in nullo casu licitè præstari potest, cum non fiat sine invocatione, auxilio, et societate dæmonis, et consequenter benevolentia erga illum tanquam erga benefactorem et amicum; unde in his sortilegiis non datur parvitas materiæ, ut ostendit Diana 5 part. tract. 5, resolut. 29.

Quandò igitur maleficus non potest maleficium sine alio maleficio tollere, eum sine aliquâ dæmonis invocatione et pacto id præstare nequeat, illud petere nequaquam licet; nec etiam generatim ab eo petere ut maleficium absolutè tollat, quando constat, non posse ab ipso tolli absque alio maleficio, sive quia nullum datur aliud medium, quo auferri possit; sive quia etsi aliud datur medium, à malefico tamen ignoratur: hoc enim esset ab eo petere quod sine gravissimo peccato exequi non potest. Secus censent plures auctores dicendum, quando probabiliter constat maleficium nösse alia media naturalia et licita ad tollendum maleficium. Tunc enim volunt licitum esse petere ab eo ut maleficium tollat, quamvis petenti moraliter certum sit illud non ablatum nisi alio maleficio. Ratio est quia tunc petitur res per se licita et honesta, nempe ablatio maleficii: ille verò potest et debet sine peccato eam exequi. Si ergo utatur medio illicito, peccatum ipsi soli, et non petenti imputabitur, ut jam dictum est de mutuario, qui utitur duntaxat peccato usurarii in suam utilitatem.

Solet à maleficis cum dæmone pactum iniri, ut quamdiù aliqua ligatura extiterit, vel aliqua res in tali loco defossa permanserit, aut quid simile, tamdiù maleficium duret: iisque ablati aut destructi, cesset. Idque dupliciter fieri potest: primò, ita ut interveniat duplex pactum, puta dum convenitur, ut dæmon tali exhibito signo aliquem vexet; et fit aliud pactum ces-

sandi à vexatione, remoto illo signo. Secundò, quòd sit unicum pactum, ita utposito tali signo dæmon nocere teneatur, eoque sublato remaneat liber ad nocendum, aut cessandum à nocimento. Dubium est, an sit licitum signum maleficii destruere ad hoc ut nocementum cesset.

Quidam hoc licere negant, eò quòd sit confirmatio pactum à dæmone initum, qui non aliâ ratione quam virtute pacti nocere desinit ablato signo. Alii tamen communiter affirmant hoc esse licitum, non solum quibuscumque aliis, sed etiam ipsi malefico; imò istum damnificatorem ad hoc teneri lege justitiæ; quoscumque verò alios, lege charitatis, si commodè possint et absque maleficio. Debent autem id facere non animo ut priori malefico pactum cum dæmone servetur, sed ut tollatur, et sanitas obtineatur. Ratio est quia ejusmodi signa destruere, non est invocare dæmonem, sed potius impedire et rescindere invocationem illius, quæ veluti virtualiter continuatur, quamdiù ea signa permanent: neque est pactum et amicitiam confirmare, sed magis dissolvere; neque eum honorare, sed potius eo contempto ab ejus amicitia recedere; nihilque aliud est quam auferre et comburere id quo dæmon ad nocendum allicitur. Quòd sanè laudabile ac meritorium est, quodque verificatur, si eum unicum, sive duplex cum dæmone pactum initum fuerit; et tantum abest ut signum quis auferendo, consentire dicatur, ut illud pactum confirmare, quin potius censetur illud detestari, et actione hurrânâ, opera diaboli dissolvere. Et per hoc patet solutio argumenti in contrarium allati.

Dices tamen: Quicumque signum destruit, non tantum intendit, ut dæmon nocere desinat, sed etiam ut sanitatem restituat: talis autem effectus non potest à dæmone expectari absque invocatione illius et pacto cum eodem inito. Ergo non licet. Resp. cum qui signum auferit, posse et debere tantum intendere ut auferatur id quo dæmon ad nocendum allicitur, ut ita fortè nocere desinat, quòd sanè absque ullâ confederatione et invocatione illius fieri potest. Quòd si ipsemet dæmon ablato signo, non solum nocere desinat, sed etiam ad sanitatem reddendam positivè operetur, id facit ex merâ suâ voluntate, aut ut fidem malefico datam servet: non verò ut rogatus aut inductus ab eo qui signum abstulit, qui tantum negativè, seu permissivè se habet ad illam dæmonis operationem, sicut etiam permittit ut maleficium in ipsum maleficium, aut aliquem alium transferatur. Hinc infertur, maleficium posse cogi vi, minis, verberibus, pecuniâ, etc., ad ea signa tollenda, cum hæc ablatio licitè fieri possit: neque id sit injuriam malefico inferre, sed ab ipso illatam repellere. Graviter tamen illum plectere, ad solum judicem spectat.

Infertur quoque quòd dum maleficis se accusat de nocimento alteri illato, per ligaturam aliudve signum in aliquo loco appositum, confessarius ipsum urgere debet ut tale signum dissolvat: imò ut reparat damnatum, si quòd ex maleficio consecutum fuit. Infertur præterea quòd si maleficus, qui signum apposuit, sit

ignotus, aut conveniri non possit, licitum est rogare alium qui novit quo in loco positum fuerit, ut illud dissolvat, sive notitiam illam habeat naturaliter, quia fortè fuit particeps sceleris, sive alià viâ quocumque modojam habitâ. Si tamen signum illud ignoret, nullus potest hunc maleficium inducere ut arte suâ utatur ad investigandum quo in loco positum sit; quia hoc esset illum inducere ad peccatum, nempe ad invocandum dæmonem, ut de loco et signo certior fiat illius ope. Inferunt tandem Sanchez, Lessius, Suarez, et alii, ad pactum cum dæmone initum rescindendum, licitum quoque esse apponere signum contrarium, dummodò sit ex se licitum et indifferens, quo scilicet posito destruat pactum et dæmon nocere desinat. V. g., si dæmon cum malefico pactum inierit nocendi alicui, nisi iste faciem lavaverit, aut signum crucis adhibuerit, aut tres Missas celebrari fecerit, si ex relatione malefici tale pactum huic constet, potest iste licitè se lavare, se signare, et tres Missas offerre, non intentione sanitatem positivè acquirendi illo medio aut dæmonis operatione, nec animo illum invocandi de novo, aut ex vi præcedentis pacti illum inducendi ad tollendum maleficium, sed solo animo tollendi signum et nocendi pactum, quæ intentio est bona et medium licitum, aut de se indifferens. Imò suppositâ dæmonis malitiâ censetur bonum et quamvis non liceat uti re vanâ ad aliquem effectum, ut ex vi illius rei aut per positivam dæmonis operationem effectus aliquis positivè obtineatur, licitum tamen videtur uti re vanâ pro signo, quo posito, nihil remaneat quo dæmon tanquam objecto ad nocendum et malè agendum alliciat; hic autem nihil aliud consideratur quàm quòd celebratio tot Missarum sit signum, quo posito dæmon nocere desinat.

Hinc si saga te tangit ad hoc ut iustificaris, et repercutiendi eam, tale nocumentum impediatur, id tibi licitum erit, vel quia dæmon statuit tunc nocere, vel quia tunc signum veneficæ non est tale, quale dæmon requirit.

Item si verum sit quod dicitur, nempe Infectum à sagâ sanari, aut à nocumento liberari, si det illi panem et salem, vel ab eâ accipiat, id facere erit licitum; quia fortè diabolus statuit non nocere posito tali signo: licitum est autem aliquid de se indifferens facere, ut pactum expiret, et nocumentum cesset.

Nam si liceat tollere signa, eo fine ut pactum nocendi dissolvatur, cur non licebit apponere alia signa per se indifferentia ob eundem finem? Cùm à parte rei positio talis signi nihil aliud sit quàm ablatio signi quo dæmon movetur ad nocendum; sicut enim fecit pactum nocendi, quamdiù, v. g., annulus in tali loco remanebit: ita et quamdiù maleficium affectus corpus suum non lavabit, aut nisi sagam repercutiat, etc. Unde, sicut in priori casu annulus in tali loco positus, est signum quo dæmon movetur ad nocendum, ita in posteriori casu, defectus lotionis, aut percussionis, est signum quo dæmon allicitur ad continuandum maleficium. Quod cùm in privatione consistat, nequit tolli nisi per actionem oppositam, nempe lotionem, et percussionem, etc. Ergo, si liceat primum, ac-

cundum quoque erit licitum. Ita auctores mox citati.

Verùm de hoc alii judicent. Existimo in hæc parte hominibus non multum laxandas esse habenas, ob periculum superstitionis, in quod callidus hostis de facili eos præcipitat, mediantibus his signis vanis quaerens honorari, invocari, pactumque confirmari saltem tacitè. Nec approbari aut permitti potest factum illorum, qui ligum vitis involutum linteo, tali loco, tali tempore, tali fuste percucunt, eâ intentione ut saga percussiones sentiat, aut à diabolo vexetur, sicque doloribus cruciata apparere, signum et maleficium dissolvere, atque ab inferendo malo cessare cogatur. Et sic de aliis multis, quæ tanquam superstitiones, sunt in cœtu Christianorum eliminanda, et recurrendum potius ad orationem, et ad alia remedia jam à nobis adducta. § 10. *De superstitionibus in adjuratione contingentibus.*

Adjurare est aliquam personam vel rem imperando, vel obsecrando inducere ad aliquid faciendum, vel omittendum ex invocatione alicujus rei sacræ, sicut Apost. ad Rom. 12, adjurat Romanos dicens: *Obsecro vos per misericordiam Dei ut*, etc. Ita Sylvester v. *Adjuratio*, et colligitur ex D. Thomâ 2-2, quæst. 90. Adjuratio convenit cum juramento, quòd pertineat ad divini nominis assumptionem; et quòd sicut istud adhibetur ad veritatis assertæ confirmationem, aut majorem promissionis factæ firmitatem: ita adjuratio fit, ut postulatio aut jussio sint efficaciores. Unde adjuratio ad sui honestatem requirit eosdem tres comites quos juramentum exigit, nempe veritatem, justitiam, et judicium. Justitia consistit in eo quòd res petita sit justa et licita, injuria enim fit Deo si interponatur tanquam intercessor rei illicitæ; quæ si fuerit venialis, erit solum venialis injuria; erit verò gravis, si res fuerit lethaliter illicita. Decet autem veritas, si fiat per falsum Deum, ut per Jovem, etc. Et tunc si seriò id fiat, est peccatum idololatriæ; item quando intervenit fictio, ut si quis dives petat eleemosynam per Deum, aut non adsit animus impetrandi quòd petitur. Tandem ad judicium requiritur ut adjuratio cum necessitate et debitâ reverentiâ fiat, nec temerè in quâvis occasione usurpetur, eò quòd nomen Dei assumatur.

Differt tamen adjuratio à juramento, quòd in isto, Deus adducatur tanquam testis veritatis, aut quasi fidejussor promissionis: in adjuratione verò tanquam objectum amoris vel timoris personæ quam adjuramus, ut inde ad rem petitam concedendam Dei amore vel timore inducatur. Differt etiam à simplici oratione, quòd per hæc petimus à Deo, per adjurationem verò ut sic, tantùm petitur propter Deum, aut imperatur creaturis: quòd si fiat ad Deum, v. g.: *Per crucem tuam libera nos*, etc., tunc est simul oratio et adjuratio. Item quando adjuramus Patrem æternum per Filium suum, vel per sanctos suos, qui illi accepti supra nos fuerunt, ad inclinandum illum per benevolentiam: sicut quando adjuramus dæmones, assumitur aliquid divinum ad inclinandum illum per compulsionem et violentiam, ut illi obsessis corporibus exeant. Unde in adjuratione semper assumitur poten-

tor virtus a l impetrandum, quod nos ex nostrâ infirmitate non possumus impetrare: ideòque semper adjurans, in se defectum ad hoc proficitur, eo ferè modo quo in juramento assumitur divina veritas, quasi firmior in testimonium veritatis à nobis dicitur. Ita D. Thomas in 4, dist. 15, q. 4, art. 5, q. 4, ad 1.

Duplex est adjuratio, una imperativa, alia deprecativa. Ut enim ait D. Thomas, 2 2, q. 90, art. 1, sicut homo juramento promissario seipsum obligat ad aliquid faciendum ob reverentiam divini nominis, quod est seipsum immobiliter ordinare ad aliquid faciendum, ita potest alios ordinare ad aliquid agendum, superiores quidem deprecando, inferiores verò et subditos, imperando; et dum utraque ordinatio per aliquid divinum confirmatur, tunc est adjuratio. Si aliquis per invocationem divini nominis vel cujuscumque rei sacræ, alicui non sibi subdito, adjurando, necessitatem agendi aliquid imponere intendat, sicut imponit sibi jurando; talis adjuratio illicita est, quia usurpat potestatem in alium, quam non habet: licet enim sit dominus suarum actionum, ideòque possit sibi ipsi necessitatem imponere; non tamen eorum quæ sunt ab aliis agenda, nisi sibi subditi: quos potest ex debito juramenti compellere, et propter aliquam necessitatem tali generi adjurationis necessitatem imponentis constringere. Unde peccavit princeps sacerdotum, præsumendo Dominum Jesum Christum, sic adjurare. Ita D. Thomas art. 1, ad 1.

Adjuratio verò deprecativa, quæ quis intendit solummodo per reverentiam divini nominis, vel alicujus rei sacræ aliquid ab alio obtinere absque necessitatis impositione, est licita respectu quorumlibet subditorum, imò et ipsius Dei. Aliter tamen utimur adjuratione ad homines, et aliter ad Deum. Nam adjurando hominem, intendimus ejus voluntatem immutare per reverentiam rei sacræ, non verò Deum, cujus voluntas est immutabilis; sed intendimus à Deo aliquid obtinere per æternam ejus voluntatem, idque non ex nostris meritis, sed ex illius bonitate. Quare interponimus aliquid divinum, non ad movendum, seu inducendum Deum inmobilem, sed ad excitandum nos, ut vehementius petamus, et petendo expleamus quod Deus ordinavit. Dum aut sanctos aut angelos bonos adjuramus et invocamus, interponimus aliquid sacrum, ut nos excitemus, eosque pariter movemus commemorando ea per quorum amorem et contemplationem libenter interpellant. D. Thomas ibid. ad 5. Difficultas restat an et quomodo liceat adjurare demones, et creaturas irracionales.

Dico primò, non esse licitum adjurare demones deprecativè, quia hoc pertinet ad invocationem, et videtur ad quandam benevolentiam, amicitiam, et confidentiam spectare, quæ erga Dei et hominum hostes infensissimos uti non licet. Sed solum licitum est adjurare imperati è et compulsivè, tanquam adversarios nobis in hujus vitæ incursu constitutos repellendo, ne nobis noceant spiritualiter vel corporaliter, secundum potestatem nobis traditam à Christo, Marci ultimo, et Luca 10: « Ecce dedi vobis potestatem calcandi, etc. » Non tamen est licitum etiam imperativè et compulsivè demones adjurare ad

aliquid ab eis addiscendum, aut ad aliquid ab eis obtinendum et obsequium consequendum, tum quia hoc pertinet ad aliquam societatem aut familiaritatem cum ipsis, tum quia in hujus vitæ cursu, illorum actus nostræ dispositioni non subdantur, ut scilicet eis veluti subditi ad nostrum obsequium utantur; nisi forte ex speciali instinctu vel revelatione divinâ aliqui sancti ad aliquos effectus dæmonum operatione utantur, sicut legitur de B. Jacobo, quòd per demones fecit Hæmogenium ad se adduci. Hæc D. Thomas, art. 2, q. 90, ex 2-2.

Hinc licitum est adjurare demones auctoritatè et compulsivè, per exorcismos, ut ab obsessis exeant corporibus, quia non exeundo nocent: et licitum est adjurare ut non noceant, et consequenter licitè adjurari possunt ad ea quæ ordinantur ad hujusmodi expulsionem eorum, et ad documentum cessationem; puta, ut dæmon ille nomen suum dicat, quia valet ad hoc ut exorcista nominatim contra ipsum præcepta dirigat; similiter ut causam nocendi et obsidendi hominem fateatur; valet enim ad hoc ut ad cautelam ea causa amoveatur. Item ut dicat si habet socios; valet namque ad ipsi exeanti imperandum, ut secum trahat socios quantum potest: et sic de cæteris hujusmodi. Si verò exorcista imperet dæmoni ut dicat curiosa, nihil ad expulsionem conducunt, idque ab eo requiritur ex quadam levitate et curiositate ductus, est grave peccatum, licet non videatur esse mortale, quia tale non videtur esse, nisi cum quis adjurat dæmonem obsecrativè, aut ad aliquid consequendum, puta notificationem, aut obsequium adjuratione ordinatur; quod tamen iste exorcista non facit, eò quòd non credat dæmoni, nec amicitiam et societatem cum ipso ineat. Ita Sylvester verbo *Adjuratio*, q. 5. Quid autem facere possint et debeant exorcistæ, et quid licitè querere non possint, latè ostendunt Sanchez, lib. 2 in *Decalog*, cap. 42, à num. 6 usque ad num. 56; et Bonacina, disp. 4, q. 1, puncto ultimo in 1 *Decal.* præcep.

Regula itaque generalis est, quòd semper cum dæmone nobis agendum est tanquam cum hoste, cum quo nulla est induciarum concessa libertas, ut scilicet interim possit homo cum dæmone quasi tempore treugæ conversari, ita ut nunquam tanquam cum socio conversari liceat, aut amico. Ad hostes autem duobus modis inculpabiliter nos exhibemus, scilicet expulsivè vel compulsivè: ideòque his solis duobus modis per se loquendo licitè ad demones nos habemus, vel expellendo, ut in exorcismis et orationibus supra abreptitiis fit, vel compellendo, ut sancti viri sæpè faciunt præcipiendo illis divinâ potestate, quæ sciunt se eos compellere posse, ut aliqua dicant, vel faciant, non ut spontanei, sed ut hostes in captivitatem servitutis reducti, quomodo Deus et angeli utuntur ministerio dæmonum. Si verò homo se habeat cum dæmone non tanquam cum hoste, sed ineat actum socialem cum eo, tunc facit aliquid ex genere suo peccatum mortale; nam actus ille socialis habet materiam repugnantem, cum terminetur ad hostem Dei et nostrum, quod repugnat societati, utpote quæ sub amicitia comprehenditur, nullaque cum hoste amicitia sit

concessa. Adde quòd actus ille socialis habet materiam repugnantem, non qualitercumque, sed perniciosè; eò quòd sit cum hoste in his in quibus est hostis; quia omnia dæmonis voluntaria, hostilia sunt propter perversam et obstinatam ejus voluntatem in malo. In quo differt ab hominibus invicem inimicis, in quibus quædam voluntaria possunt ad hostilitatem pertinere, quædam verò non. Inde sequitur quòd si homo exerceat cum dæmone actum socialem perfectè, committit peccatum mortale: si verò solum imperfectè, peccatum grave veniale facit, modò non faciat deprecativè. Habet autem rationem actus socialis perfectè, uti demoni-voluntariâ confabulatione, servitio, doctrinâ, et similibus: ista enim sunt vitæ socialis actus. Imperfectè verò, si quis ex levitate et curiositate, non credens se divinam amicitiam offendere, cum occurrente dæmone in assumpto corpore vel abreptitio per modum transeuntis loquitur, inquiri breviter curiosa, facit aliquid vanum ab eo fieri, puta movere lapidem, etc.

Tamen cum his omnibus stat quòd per accidens licitum esse potest ab occurrente dæmone inquirere, et cum eo loqui propter aliorum utilitatem, si casus exigat, quasi testimonium ab hoste oblato exigendo. Et tunc tanquam cum hoste hæc agenda sunt per modum transeuntis: ita ut finis proximus sit imminens utilitas id exposcens ad honorem Christi; quod rarò aut nunquam accidere videtur, nisi his qui possunt dæmones compellere, quoniam dæmonis verbis, cum sit mendax et hostis, nulla potest fides adhiberi, nisi adsit virtus compulsiva. Unde D. Thomas hic ait, fortè ex speciali instinctu, vel revelatione divinâ, aliquos sanctos dæmonum operatione ad quosdam effectus nullo posse. Hæc ex Cajetano referre volui, quia totam istam materiam egregiè explicant, parè tamen et cum grano salis intelligenda. Dico secundò absolute et secundùm se vanum esse creaturas irracionales, ut locustas, vermes, nubes, etc., adjurare; ita ut adjuratio referatur ad ipsas secundùm se, quasi ex seipsis se movent ad illas operationes nocivas, cum intentionem nocendi habere non possint, neque adjurationis percipiendæ, ac in vi illius cessandi à nocimento sint capaces. Unde vanum ac superstitiosum est vocare eas in litem, dare ipsis advocatum et defensorem ac copiam accusationis factæ à populo tanquam à parte adversâ, et quòd adjurator se constituat judicem ad eas per sententiam à nocimento repellendas, et expellendas à territorio.

Quia verò creaturæ irracionales ab alio aguntur ad proprias operationes; et aliunde eadem est actio ejus quod agit et movetur, ac illius quod agit et movet, sicut motus sagittæ etiam est quædam operatio sagittantis: idè operatio irrationalis creaturæ non solum ipsi attribuitur, sed principaliter Deo, cujus dispositione omnia moventur; ad diabolum etiam pertinet, qui permissione divinâ utitur aliquibus irrationalibus creaturis ad nocendum hominibus. Hinc adjurare creaturas irracionales relativè ad eum à quo aguntur et moventur, est licitum, nempe per modum depreca-

tionis ad Deum directæ, quomodò sancti miracula faciunt; et respectu dæmonis per modum imperii, et compulsivis, quæ ad ipsum referantur, ne irrationalibus creaturis tanquam instrumentis ad nostrum nocementum utatur, quomodò adjurantur in Ecclesiæ exorcismis, per quos dæmonum potestas eluditur ab irrationalibus creaturis. Ita D. Thomas hic, art. 5. Cum autem non constet an creaturæ à Deo aut à dæmone ad nocendum moventur, uterque modus adjurandi simul, nempe deprecativè Deum, et imperativè ac compulsivè dæmones, committere fit in Ecclesiæ exorcismis. Et si quando adjuratio ad ipsas creaturas aliquo modo dirigatur, id solum fit, quia in eis recipitur illa operatio seu effectus nobis adversus, quem per adjurationem avertere conamur; idèquæ à Sanchez et Suarez id excusatur à peccato: alii verò contendunt esse mortale ex genere suo, ob scilicet irreverentiam contra res sacras et Ecclesiæ exorcismos, quæ vanè adhibentur: posse tamen esse solum veniale, tum ob bonam fidem, tum ob ignorantiam, tum ob levitatem materiæ, siquæ ut plurimum fieri et contingere in pravi.

Appendix (1).

* DE POSSIBILITATE ET EXISTENTIA MAGIÆ.

Questiones morales modò expositæ supponunt possibilitatem et existentiam tum divinationis, tum magiæ. Mayol de eo puncto nihil disseruit, quòd tunc temporis in controversiam non adducebatur; at cum multi prodierint etiam inter Christianos, imò inter Catholicos, qui magnis eâ de re præjudiciis nisi fuit, abs re non erit aliquantulum huic discussioni immorari, ut vindicetur sensus Ecclesiæ contra quorundam opinionem, quæ processit ex radice infidelitatis circa doctrinam christianam de dæmonibus. Incruditos ad tractatum de Religione remittimus; res potissimum hic agitur cum Catholicis seu parùm edoctis, seu præjudiciis nimium dantes in his quæ spectant ad magiam. Porrò illis dicimus existentiam magiæ (sub quo nomine divinationem ceteraque istius modi, brevitate causâ, comprehendimus) licet non pertineat ad dogmata fidei, tamen circa temeritatis notam negari non posse.

Prob. 1° Scripturis: In veteri et novo Testamento videmus angelum malum qui ab exordio cum homine locutus est, dum in paradiso terrestri protoparentes nostros ab innocentia dejecit, eum eodem homine lapsò sæpè iniisse commercium quoddam ad eum decipiendum ac magis depravandum. Citari possunt incantationes magorum Ægyptiacorum, evocatio Samuels, etc. Hinc prophete ceterique viri divinitus inspirati multoties loquuntur de arte ariolandi, de maleficiis, etc.; graviter objurgant eos qui pythones consultant et per divinos à mortuis veritatem querunt: at quis dicat Deum debuisse tot mandatis, lortationibus, minis avertere homines à crimine quod nec pos-

(1) Appendix illa textui Mayol addita est operâ Editorum.

silibile foret, vel homines tantum indignissem omni ut à magià avocarentur, si demones nunquam operati essent præstigia vi, seu occasione harum invocationum?... Reperiuntur multi Scripturarum textus circa potestatem demonum et maleficia in *Theologiâ Scripturæ sacræ* quam edidimus in primo volumine cursûs Scripturæ, part. tertiâ, cap. 11, ad 13, et parte sextâ, cap. 29 et 30.

2° Traditione Ecclesiæ. Innumera possemus citare testimonia SS. Patrum, si id paterentur hujus notule limites, aut existimarem de eorum sensu dubium moveri posse. S. Augustinus librum integrum exaravit de *Divinatione demonum*; in eo explicat quibus variis modis demones multa noscent que hominibus sunt impervia, et simul quæ sit illorum potestas morbos immittendi ipsum aërem vitando, unde concludit: *Quæ cum ita sint, sciendum est, quoniam de divinatione demonum agitur, illos plerumque pronuntiare quæ ipsi facturi sunt.*—De Div. d. e. m., c. 5. S. Cyprianus, lib. de Vanit. idol., dicit spiritus malos sub statuis atque imaginibus ðelitescere, afflatu suo pectora inspirare suorum culorum, et sic oracula efficere: *Hi tamen, subdit S. doctor, adjurati per Deum verum, nobis statim cedunt et de obsessis corporibus exire compelluntur.* Hæc adeo manifesta erant, ut Tertullianus ausus fuerit in Apologiâ publicè provocare magistratus romanos ad experiendum quâ virtute, solo crucis signo Christianus quislibet demonem fugaret à corpore obsessorum et cum cogeret ad suam vanitatem confitendum: *Nisi, inquit, se demones confessi fuerint, christiano mentiri non audentes, ibidem illius Christiani sanguinem profundite.* Apolog., c. 34. Hæc directè quidem divinationem spectant. Quoad magiam, innumera sunt concilia tum generalia, tum privata quæ illam ut certam supponunt, et regulas tradunt servandas erga eos qui vel maleficiis operam dant, vel cum magis commercium ineunt; summam Ecclesiæ sapientiam certè continentium qui hæc omnia veluti mera phantasiæ deliramenta habent. Hunc continuum traditionis sensum, ne ultra limites accumularentur testimonia, habemus in constitutione Sixti V quæ incipit: *Cæli et terræ*, datâ anno 1586. Sic locutus est pontifex: *Sunt qui cum morte fœdus ineunt et pactum faciunt cum inferno, qui similiter ad occultorum divinationem et inveniendos thesaurus vel ad alia facinora perpetranda etiam expressâ cum diabolo faciâ pactione, in manifestam suarum perniciem animarum, nefarias magicæ artis incantationes, instrumenta et maleficia adhibent.* Rituale romanum cui concinunt omnes libri rituales in Ecclesiâ adhibiti, monet exorcisam ut *jubeat demonem dicere an detineatur in corpore obsessi ob aliquam operam magicam aut malefica signa vel instrumenta; quæ si obsessus ore sumpsertit, evomat; vel si alibi extra corpus fuerint, comburantur.*

Hinc colligere est quàm meritò S. Thomas condemnaverit sui ævi viros temerarios docentes quòd maleficium nihil est in mundo nisi in existimatione hominum qui effectus naturales quorum sunt causæ occulte, maleficiis imputant: *Hoc*, ait S. doctor, *est contra*

auctoritates sanctorum qui dicunt quòd demones habent potestatem supra corpora et imaginationes hominum quando à Deo permittuntur, unde per eos malefici aliqua signa facere possunt... Credimus demones ex subtilitate suæ naturæ multa posse quæ nos non possumus; et illi qui eos ad talia faciendâ inducant, malefici vocantur. Suppl., q. 58, art. 20.

3° Ratione simul et factis. Questio versari potest vel de possibilitate, vel de existentia magiæ; possibilitas probatur rationibus theologicis seu à fide potissimum desumptis, quia fide solâ novimus ipsos angelos; existentia autem factis evincitur.

Si quid obstatet quin agnosceretur possibilitas magiæ, esset vel ex parte demonum qui nullam vim haberent occultâ revelandi seu operandi portenta, vel ex parte hominum qui non possent inire cum demonibus commercium, vel ex parte Dei, cujus kaderetur providentia.

Non primum. Enimverò, si agatur de divinatione, angeli multa procul dubio cognoscunt quæ ab homine ignorantur; suâ celeritate incomparabiliter vincunt cursum quorumlibet hominum; ipsis insuper accessit per tam longum tempus quo eorum vita protenditur, rerum longè major experientia quàm potest homini. Hinc naturaliter fit, concludebat S. Augustinus libro supra laudato, cap. 3, ut multa seu remotioribus locis peracta, seu addita, nuntient vel prænuent, quæ homines per seipos nòsse non valent. Ipsamet futura contingentia quæ à liberâ hominum determinatione pendent, licet certò prævidere nequeant, ut alibi ostenditur, tamen possunt magnâ probabilitate conjicere propter agnitam illorum indolem et influxum quem se habituros præsumunt in eorum voluntatem... Si de operatione prodigiorum questio sit, non major est difficultas. Novimus ex Scripturâ sacrâ surrecturos ante finem mundi pseudoprophetas qui dabunt signa magna et prodigia ad seduccendos, si fieri potest, etiam electos; porrò hæc pseudoprophetarum virtus tota venit à demone; ille est enim qui horum ministerio apparebit, juxta S. Paulum: *Secundum operationem Satana, in omni virtute et signis et prodigiis mendacibus et in omni seductione iniquitatis.* Th., 2, cap. 2; ergo, etc. Angelus est quidem substantia spiritalis, unde non potest quidem agere in corpora contactu materiali, non secus ac Deus qui movet corpora non contactu, sed suâ solâ virtute, vel etiam anima quæ, licet simplicissima, suum proprium corpus movet, et eo mediante in alia agit modo quidem nobis ignoto, quia nos latet natura substantiarum spiritalium, sed modo efficit; ita et non est cur angeli non fuerint in suâ creatione simili virtute donati in materiam.

Non secundum: ex scilicet par e hominum veniret impossibilitas magiæ. Sicut cum angelis bonis, ut scilicet evenisse legitur in Scripturis, ita cum malis possunt habere commercium, dum substantiæ illæ angelicæ voce per aërem formata, aut signis in phantasiâ impressis, aut sub variâ specie apparendo, illos alloquuntur et sic suas ideas ipsis communicant.

Fieri igitur potest ut diabolus signa quorundam instituat, simulque quibusdam hominibus manifestet, quæ quoties illi adhibebunt, ipse suâ virtute aderit sive ad occultorum manifestationem, sive ad quorundam prodigiorum operationem.

Non tertium, seu ex parte Dei. Observandum, ante omnia, potestatem angelorum, quæcumque sit, ita subordinatam manere divinæ voluntati, ut nihil propriis valeant nisi eâ permittente, sicut legimus in libro Job, unde Deus maximâ facilitate impedit quidquid moliri intendunt, sive eos suo nutu solo colibeat certosque inter limites circumscribat, sive demonibus opponat angelos bonos qui adversus eos pugnant et vincunt, nisi ordo providentiæ postulet aliquid eis permitti. Hæc sola observatio sufficit ad ostendendum nullatenus sub eo respectu repugnare interventum demonis in magiâ. Quæ sint autem illa divina consilia quando demonibus permittitur ut homini noceant, sive ignoramus; aliquando id fit ad iustorum probationem, aliquando etiam in punishmentum malorum. Non magis certè repugnat bonitati Dei ut permittat diabolo maleficiis nocentem homini inferre, quam illius sanctitati ut hominem tentet ad malum (et operetur prodigia quibus educantur, si fieri potest, ipsi electi. Nunquam d. sui media quibus possimus malis materialibus uti, si patienter tolerentur ad expiationem peccatorum, et periculo tentationum nos subducere, recurrendo ad Deum.

Magia proinde possibilis comprobatur; an verò reapse existat, non ratione, sed factis ostendendum. Fatendum quidem non facilem fidem adhibendam esse omnibus quæ narrantur; in multis intervenit fraus, multa etiam ignorantie vel præiudiciis adscribenda sunt, sed quòd illud de omnibus sit dicendum nequaquam permittit ratio: hoc esset certè obstinata incredulitas. Impossibile est quòd ubique terrarum homines tum pagani, tum Judæi, tum Christiani reputaverint demones multa prodigia operari, si nullum factum ipsis unquam constitisset de illo interventu demonum; eo sensu magiæ meritò apponimus quod de miraculis dicebat celebris Pascalius: *Il me parait évidemment qu'il n'y a tant de faux miracles, de fausses révélations, de sorcelleries, que parce qu'il y en a de vrais.* (Pascal, *Pensées sur les miracles.*) Huic persuasioni universali suffragantur plurima monumenta sive in historiâ generali Ecclesiæ, sive in privatis sanctorum historiis consignata, quæ non uno loco ipsam memorant confessionem reorum et virtutem divinam quæ sancti aut exorciste fugaverint demones et dissolverunt opera magiæ. Non possumus facta specialia prosequi argumentis criticis: talis discussio transiret limites quos huic notamini præscribere necessum fuit; sed consulatur de divinatione opus P. Baltus, *Réponse à l'histoire des oracles de M. de Fontenelle*, 1re part., ch. 16, 18. 2e partie, ch. 10, 11, 12, 13, et alibi passim. Quod olim diabolus operabatur per oracula, non est cur idem non adhuc operetur per privatam divinationem, divinos suscitando qui vi pacti cum eo

acta, vel adhibitis resecta, vel quæ alio modo sint hominibus impervia, sed non excedunt captum demonis, manifestet De Magiâ, vide opus P. Lebrun, *Histoire critique des pratiques superstitieuses*, liv. 2. ch. 3, t. 2, t. 4, versus finem. Factus et Arrêts du parlement de Paris contre des Bergers, etc., et alibi.

Huic discussioni finem imponendo unum notatum volumus. Sunt quædam operationes quæ olim reputabantur magiæ, nunc verò legibus physicis melius cognitis, naturales omnino apparent; hæc multi concludunt errasse olim pastores Ecclesiæ et injustè egisse, dum veluti magos damnabant ac penis subiciebant, qui hisce operationibus operam deicis convinebantur. Hoc consecrarium respicimus, nam facilè concipitur demonem sæpius potuisse legibus naturalibus quidem, sed tunc ignotis, uti ad decipiendos homines variis prestigiis; aliunde Ecclesiæ constare potuit homines quos magos sive sortilegos vocamus adhibuisse reverà artes sacrilegas, media supersticiosa, pactum cum diabolo, ad obtinendum hæc effectus, unde hi fuerint rei graviter criminis magiæ, et si operatio, seu effectus impetratus ratione sui fuerit naturalis, dependens à legibus nature.... Præter auctores in decursu laudatos consule Smares., de Angelis, lib. 4, cap. 59; Le Grand, Dissertatio de *Miraculis*, quæ edita fuit in theologiâ Bailii ad calcem, tract. de Religione; Amandum à Sanctæ Crucis, Animadversiones criticæ in Hermanni Janssens. Hermeneuticam sacram. *

ARTICULUS III.

De peccato irreligiositatis quod reperitur in tentatione Dei.

Tentare aliquem est verbis aut factis eum probare, experiendo an sciat, velit, aut possit aliquid. Et hoc experimentum fieri potest, sive apertè, ut dum quis tentatore se profitetur, quo modo Samson, Judicium 14, propositum problema Philisthæis ad eos tentandum; sive insidiosè et occultè, sicut legitur Math. 22, Pharisæos Christum tentasse. Contingit autem aliquem alium tentare dupliciter: uno modo formaliter et expressè, puta cum quis dicto vel facto intendit experimentum sumere de illo, seu ex intentione tentandi explorat. Secundò virtualiter et interpretativè, puta dum non intendit quidem experimentum sumere, aliquid tamen dicit aut agit quod ad nihil aliud videtur ordinabile, nisi ad experimentum sumendum. Et cum nullus experimentum sumat de eo de quo est certus, ideò omnis tentatio ex aliquâ ignorantia vel dubitatione procedit, vel ejus qui tentat, sicut cum quis experimentum de aliquâ resumat, ut ejus qualitatem cognoscat; vel aliorum, sicut cum quis experimentum sumit de aliquo, ut aliis ostendat; per quem modum Deus dicitur nos tentare. Ita D. Thomas, 2-2, q. 97, art. 1 et 2. Unde tentare Deum, est experimentum facere de ejus potentia, sapientia, bonitate, aut voluntate, absque aliquâ necessitate aut utilitate; quando enim aliquis necessitate aut utilitate ductus

committit se divino auxilio in suis petitionibus aut factis, querens humiliter ab eo instructionem, et quid circa aliquid particulare velit, non dicitur tentare Deum, cum hoc ad charitatem, humilitatem ac prudentem religionem spectet; idcirco est licitum; dicitur enim 2 Paralip. 20 : *Cum ignoramus quid agere debeamus, hoc solum habentis residui, ut oculos nostros dirigamus ad te.* Sicut cum quis equum currere facit, ut hostis evadat, id non est experimentum de equo sumere: sed si equum currere faciat absque aliqua utilitate et necessitate, hoc nihil aliud esse videtur quam experimentum sumere de equi velocitate de qua dubitat, aut saltem non est omnino certus. D. Thomas ibidem.

Hinc primò ille censetur expressè et formaliter experientiam de aliqua Dei perfectione facere, quando ex intentione formali dubitat de eà, et ex tali dubitatione dicto aut facto vult experientiam de illà sumere. Et hæc Dei tentatio est peccatum mortale ex genere suo, quia irreverentiam exhibet divinæ excellentiæ, dubitando de illà: si enim divinæ excellentiæ voluntatis homo revereretur, nonnisi ex rationabili causâ presumeret querere secretum illius velle nōsse, prout experimur in hominibus; nullus enim absque irreverentiâ principis querit absque irrationabili causâ ab eo quid ipse velit, sicut nec quid sciat, aut quid possit; sicque velle ex dubitatione aliquid Dei attributum experiri, magnum Dei contemptum includit; idcirco nequit esse peccatum veniale solum ex pravitate matericæ, sed tantum ex defectu perfectæ deliberationis et propter imperfectionem actûs. Quoties igitur deliberatè et consultò fit, semper est peccatum mortale. Unde graviter prohibetur Deut. 6 et Matth. 4 : *Non tentabis Dominum Deum tuum.*

Imò Sanchez, l. 2, in Decal. c. 54, et alii docent, quòd etiam quando dubitatio deest, licet non sit tentatio Dei ita propria, adhuc tamen ex objecto, et ex naturâ suâ est mortalis, nisi fortè ex indeliberatione, ex ignorantia non omnino crassâ, et ex ineptâ quâdam specie pietatis ac simplicitate id faciens excusetur, etiam quando fit ex solâ curiositate videndi aliquid opus supernaturale et miraculosum, aut signum petitur à Deo suæ voluntatis absque dubitatione de ejus scientiâ ac potentia, si nulla sit rationabilis causa petendi. Ratio est, tum quia agere cum Deo tanquam eum ludione et vanarum curiositatum fautore et amatore, gravis est irreverentia ac despectus divinæ maiestatis. Tum etiam quia iste vult et intendit, quòd Deus suâ omnipotentia aliquid mirabile operetur ad finem omnino vanum, quòd immensam ejus sapientiam valdè dedecet: unde hoc vix à peccato lethali potest excusari.

Quando alicui fit revelatio, et dubitat an Dei sit aut demonis, potest concurrentibus circumstantiis debitis, nempe justâ necessitate, aut piâ utilitate, petere instructionem à Deo per aliquid signum, adhibendo petendi modum debitum, scilicet cum omni humilitate, eaque animi submissione, ut petens non ita finem suam illi signo particulari petito adstringat, ut nisi tale

concedatur, non sit crediturus; neque terminum Dei adiutorio ponat; neque interim omittit media ordinaria à Deo præstituta ad illam veritatem cognoscendam, aut rem assequendam, solamque petat ad hoc ut instruat, quid circa hoc placitum sit Deo. Ita D. Thomas art. 2, ad 5.

Hinc secundò, censetur ille implicitè et interpretativè tentare Deum, qui, tametsi non dubitet expressè de perfectione divinâ, aliquid tamen agit, quòd suapte naturâ ad nihil aliud pertinere et referri posse videtur, quam ad experimentum sumendum de perfectione divinâ, quasi dubitaretur de illâ; quòd accidit quando absque necessitate et utilitate neglectis mediis à divinâ providentiâ constitutis aliquid agit expectans à solo Deo effectum, et sine ratione committit se periculo, volens experiri utrum possit à Deo liberari: alioquin non est tentatio Dei, si nempe opus fiat sine respectu ad Deum, nec ab eo petatur aut expectetur effectus. Unde qui spontè se in ignem conjicit ad moriendum, nec intendens inde à Deo liberari, non dicitur tentare Deum.

Ex his faciliè resolvi possunt casus particulares circa Dei tentationem occurrentes. Sequitur enim quòd cum sancti suis precibus miracula facientes, ex aliqua necessitate vel utilitate moverentur ad petendum divinæ potestatis effectus, non tentabant Deum; sic enim Apostoli licitè petierunt à Domino quòd in nomine Jesu Christi fierent signa, ut dicitur Actor. 4, ad hoc, scilicet, ut virtus Christi in fidelibus manifestaretur, cum subesset justa necessitas, pia utilitas, et alia quæ ad hoc concurrere debent. Non existimo tamen nunc licitam esse absolutè, publicè, absque necessitate petere miraculum ad confirmandam fidem eorum infidelibus aut hæreticis; tum propter periculum scandaliquod inde suboriri posset si effectus non eveniret; tum quia modò sufficit Ecclesiæ testimonium et auctoritas; tum quia ista petitio est adeò excellens et extraordinaria, ut sine specialî Dei motione fieri non debeat. Unde, nisi petens habeat donum miraculorum, aut ex peculiari Spiritûs sancti inspiratione ad hoc certò moveatur, ut quidam sancti fecerunt, non caret tentatione Dei. Petere signum noluit Achaz pro populi instructione, quòd Deus volebat illi dære; idcirco peccavit. Gedeon verò ex debilitate fidei, signum petisse videtur, et idcirco à peccato non excusatur, sicut et Zacharias Luce 1. Abraham ex instinctu divino illud petiit, et non peccavit. D. Thomas art. 2, ad 5.

Sequitur præterea quòd prædicatores regni Dei ex magnâ necessitate et utilitate subsidia temporalia prætermittentes ut verbo Dei expeditius vacent, non ex hoc tentant Deum, si solius Dei auxilio imitantur: bene tamen si absque utilitate vel necessitate subsidia temporalia desererent; ut si quis vellet à cibo abstinere toto quadragesimali tempore ad Christi imitationem, aut nollet querere unde sustentari posset, expectans quòd Deus manna illi plueret, prout fecit Israelitis in deserto. D. Thomas ad 5, art. 1.

Sequitur insuper quòd B. Agatha non tentavit Deum nolendo medicinam carnalem corpori suo unquam

exhibere, sed à Deo solo expectando curationem; quia experta erat erga se divinam benevolentiam, ut vel infirmitates non pateretur, pro quibus corporali medicina indigeret, vel statim sentiret divinæ curationis effectum. Ita D. Thomas, 2-2, q. 97, art. 1, ad 3, ubi Cajetanus dicit quòd tempore martyrii respere medicinas, hoc non est tentare Deum, quoniam utilitas maxima est et necessitas promptitudinis animi ad sustinendum, et sic promptè testimonium fidei christianæ perhibendum: nam, si medicinam corporalem athleta fidei tunc susciperet, videretur minùs spontè hæc pati, et evitare passionem quantum potest. Item quòd respere aliquando medicinam ratione spiritualis profectus, non est tentare Deum, modò hoc sistat intra limites rationalis obsequii: sic enim viri sancti se offerunt Deo hostiam viventem in hoc mundo, dolores iliacos, ulcera, etc., quæ patiuntur, libenter suscipientes ad carnis mortificationem, et Christi imitationem, et ob hoc respuunt medicinas: quod tamen limitandum videtur, nisi ex medicina neglecta mortis periculum immineret. Tandem dicit Cajetanus quòd absolutè è toto tempore vite, nolle uti medicinà, de lege communi, esset tentare Deum: scriptum est enim: *Aliissimus de terrâ creavit medicinam, et vir sapiens non despiciat illam*, Eccles. 53. Unde infirmus graviter decumbens qui nollet medicamentum adhibere, credens quòd Deus cum sit sanaturus, non excusaretur à peccato gravi: secùs videtur dicendum si levi tantùm morbo laboraret, cum in primo casu imminet periculum vite; secùs in secundo, ut supponitur.

Sequitur præterea quòd qui temerè se offerunt martyrio, irritando et turbando infideles absque necessitate fidei vel fidelium, videntur tentare Deum, ex D. Thom. 1, 2-2, q. 124, art. 1, ad 3, et q. 97, art. 1; in *Sed contra* refert Augustinum, l. 22, contra Faustum, cap. 26, dicentem quòd Christus, qui palam docendo et arguendo, et tamen inimicorum rabiem valere in se aliquid non sinendo, Dei demonstrabat potestatem, idem tamen fugiendo et latendo, hominis instruebat infirmitatem, ne Deum tentare audeat quando habet quod faciat, ut quod cavere oportet evadat. Et ibidem ait D. Augustinus relatus à D. Thom. ad 3, art. 1, q. 97, quòd Paulus fugit, non quasi non credendo in Deum, sed ne Deum tentaret, si fugere nolisset, cum sic fugere potuisset. Nam, quando absque necessitate et utilitate prætermittit facere quod potest ad pericula evadenda, respiciens solum ad auxilium divinum, censetur tentare Deum, ut qui à grassatoribus impellitur, cum posset fugà sibi consulere, vult tamen sistere ad experiendum in se divinum auxilium. Idem à fortiori dicendum de eo qui spontè temerè se exponit probabili periculo mortis aut mutilationis absque causâ, ut qui existens in alto loco, nollet per gradus descendere, sese præcipitare; aut qui, cum posset fluvium pertransire supra pontem, aut naviculam, vellet super aquas ambulare, credens quòd Deus cum servaret incolumem, et sic de similibus.

Sequitur ulterjùs damnandam esse consuetudinem

quâ homines olim à crimine objecto se purgare solebant, monachacliâ, ferro candenti, vel aquâ fervente, aliisque purgationibus vulgaribus, cum constet in illis contineri saltem interpretativam Dei tentationem: tum quia sine necessitate tales se exponebant evidenti periculo, tum quia ad tuendum bonum commune sufficit ut de crimine aut de innocentia constet per depositionem testium, per juramentum, aliaque media ordinaria et suavia. Unde meritò reprobantur à jure lit. de Purg. canonicâ, cap. *Ex tuarum*, et tit. de Purg. vulg., cap. fin., et caus. 2, q. 5, can. *Consultisti*. Et à D. Thom. 2-2, q. 95, art. 8, ad 5, et 5 p., q. 80, art. 6, ad 3, et doctores asserunt judicem lethaliter peccare, si procedat ad torquendum, condemnandum vel absolvendum aliquem tanquam manifestatum his et similibus signis. Ratio est quia iudex ex indicis et probationibus procedere debet, ex quibus humano modo in veritatis notitiam devenire potest: hujusmodi autem iudicia non sunt humana, sed superstitiosa, æquivoca, aut saltem nobis ignota. Eodem modo ratiocinandum est, dum iudex procedit contra aliquem qui à malefico per divinationem, magiam, aliumve superstitiosum et diabolicum modum denuntiatus et cognitus fuit reus. Neque refert quòd Num. 5, mulier de adulterio suspecta purgabatur aquis amaris. Id expressè Dei voluntate fiebat, et licebat: quod tamen cum sit cæremoniæ, jam cessavit, nec in novâ lege ad miracula est recurrendum. Nec obstat quòd etiam in novâ lege has purgationes quandoque usurpatis, Deus variis miraculis confirmaverit; id enim in quibusdam casibus accidere potuit, in quibus ex speciali Dei motione fuerunt ab innocentibus injustè accusatis acceptatæ; quamvis qui eas indixerunt peccaverint, volentes Deum sic ostendere veritatem.

Sequitur etiam valdè notandum esse illud Eccl. 18: *Ante orationem præpara animam tuam, et noli esse quasi homo qui tentat Deum*. Ubi Glossa interlinearis ait: *Qui scilicet tentans Deum, orat quod docuit, sed non facit quod jussit*. D. Thomas hic, art. 3, ad 2, hæc verba explicans, inquit quòd ille qui ante orationem non præparat animam suam, dimittendò si quid adversùs aliquem habet, vel aliàs ad devotionem non se disponendo, non facit quod in se est, ut exaudiatur à Deo, et idèò quasi interpretativè tentat Deum, et quamvis hujusmodi quasi interpretativa tentatio videatur ex præsumptione seu indiscretionem provenire, tamen hoc ipsum ad irreverentiam Dei pertinet, ut homo præsumtuosè, et sine debitâ diligentia se habeat in his quæ ad Deum pertinent; dicitur enim 1 Petr. 5: *Humiliamini sub potenti manu Dei*. Et 2 ad Timoth. 2: *Sollicitè cura teipsum probabiliter exhibere Deo*. Unde etiam hujusmodi tentatio quadam veluti species irreligiositatis est. Tentatio verò Dei propria esse videtur, quòd aliquis imperitus indiscretè absque justâ causâ conciones habeat: sine præparatione, absque studio, meditatione aliisque præviis, sperans sibi à Deo suggerendos esse conceptus. Nec excusaretur ex illo Matth. 10: *Nolite cogitare, quomodò aut quid loquamini*; non enim dedit Christus omnibus gratias gratis datâs

et privilegia quæ contulit suis discipulis quos Spiritus S. repleverat. Vide D. Thomam, 2-2, q. 83, art. 4, ad 1.

Sequitur Dei tentationem esse speciem irreligiositatis, seu esse vitium virtutis religionis oppositum, quia cum finis religionis sit, reverentiam Deo exhibere, illa omnia religioni opponuntur, quæ directè ad Dei irreverentiam pertinent. Dubitare autem de excellentiâ Dei, et dicto, vel facto velle eam explorare explicitè aut implicitè, prout contingit in tentatione Dei, continet magnam illius irreverentiam, unde est peccatum mortale ex genere suo, non tamen ita grave sicut est superstitionis vitium, utpote quæ minus reverentiæ divinæ adversatur: nam superstitiosus pro testatur errorem excellentiæ divinæ contrarium, eique per certitudinem adhaeret; qui verò Deum tentat, protestatur dubitationem de divinâ excellentiâ. Sicut autem magis est infidelis qui in errore est confirmatus, quàm qui de veritate fidei dubitat, ita etiam magis contra Dei reverentiam agit, qui suo facto protestatur dubitationem. Ita D. Thomas hic art. 5 et 4.

Sequitur tandem, tentationem Dei formalem et expressam esse semper mortale peccatum, quoties fit cum plenâ advertentiâ et deliberatione, soùmque posse esse veniale propter indeliberationem et imperfectionem actûs, ut in primis motibus; tentationem verò Dei solùm materialem et interpretativam, quæ scilicet non est cum dubitatione et cum intentione expiorandi divinum nôsse, posse, aut velle, cum sit tantùm quid imperfectum in specie tentationis, esse solùm peccatum veniale, propter imperfectionem actûs ex parte suæ formæ: si tamen magnitudo seu qualitas tentationis reduceret actum in naturam suæ formæ, seu materia adeò gravis esset ut sine dubitatione et exploratione divinæ excellentiæ adhiberi non posset, prout in purgationibus vulgaribus contingit; tunc esset peccatum mortale. Ita Cajetanus in Summâ, v. *Tentatio*.

Hinc colligitur Dei tentationem in confessione explicandam esse. Imò et exprimendum an fuerit vel expressa vel tacita.

ARTICULUS IV.

De sacrilegio (1).

Sacrilegium est omnis *violatio*, seu *indigna tractatio rei sacræ*. Ad hujus definitionis intelligentiam observa: 1° rem sacram dici eam quæ deputatur ad cultum divinum; si agatur de personâ, sufficit quodlibet propositum aut votum privatum, ut sic Deo deputetur et inter sacra reputari possit; si autem agatur de locis vel rebus, necesse est ut consecratio fiat publicâ auctoritate, ut tenet communiter DD. 2° Res Deo sacra potest duplicem habere sanctificationem, unam ex ipsâ suâ institutione seu dedicatione, alteram priori supervenientem, ut si persona jam sacra, v. g., cleri-

cus, eximatur ab aliquo onere ob reverentiam statui clericali conciliandam; illa immunitas vel privilegium dicitur *sanctitas*, quia ordinatur ad priorem sanctitatem tuendam et illius gratiâ conceditur. 3° Sacrilegium supponit non qualemcumque violationem rei sacræ, sed illius violationem in eo in quo est sacra sive suâ institutione, sive lege ecclesiasticâ; unde aliud est sacrilegium naturâ rei independentem à jure positivo, ut si violetur virgo, et aliud ex jure positivo ita disponente. His positis dicimus 1°: Sacrilegium est peccatum oppositum virtuti Religionis. Ita omnes, et ratio est quòd illa virtus exigit ut res divino cultu dicata venerationi habeatur propter Deum ad quæ refertur.

2° Sacrilegium multiplicem potest habere malitiæ speciem; nam eùm sacrilegii objectum sit res sacra, secundum diversam rationem sanctitatis rerum sacrarum, quibus irreverentia exhibetur, necesse est quòd sacrilegii species distinguantur. Cum itaque tria sint genera rerum, quæ sanctitate ordinari possunt, nimirum persona, loca, et certæ quaedam res, hinc sacrilegium distinguitur in personale, locale, et reale. Quæ quidem specifica distinctio, ut optimè notant cum D. Thom. theologi, non ex co desumitur, quòd res à se invicem specie, imò toto genere distinguantur, sed quia diverso placè modo sanctitatem participant, et nanseiscuntur, unde sanctitas analogicè de illis enuntiat. Quamobrem subdit I. c. S. doct.: *Tantum sacrilegium est gravius, quanto res sacra, in quam peccatur, majorem obtinet sanctitatem*. Attribuitur autem sanctitas personis sacræ (id est, divino cultui dedicatis) et locis sacræ, et rebus quibusdam altis sacræ. Sanctitas autem loci ordinatur ad sanctitatem hominis, qui in loco sacro cultum Deo exhibet. Dicitur enim Machab. 5. Non propter locum gentem, sed propter gentem locum Deus eligit: et idèd gravius peccatum est sacrilegium, quo peccatur contra personam, quàm quo peccatur contra locum sacrum... Tertia species sacrilegii, quæ circa alias res sacras committitur, etc.

In hisce tamen speciebus, quæ atomæ sunt, varios agnoscit gradus seu modos idem D. Angel. secundum differentiam personarum, et locorum sacrarum, et secundum differentiam rerum sacrarum. Horum graduum et modorum aliquos enumerat ibidem D. Angel., quibus alios addunt theologi. Itaque quoad personas sacras atinet, seu quoad sacrilegium personale, quatuor ponuntur gradus seu modi sacrilegii, videlicet: 1° Personam sacram verberando, percutiendo, persequendo, vel reali aliquâ contumeliâ afficiendo. 2° Eam ad laicum forum trahendo. 3° Tributa et vectigalia absque legitimâ auctoritate, vel urgente necessitate imponendo. 4° Impudicas actiones cum ipsâ peragendo, tum respectu ipsius personæ sacræ, tum respectu complicitis; nam cujuslibet voti violatio sacrilegium est. Ex parte verò loci sacri sacrilegium committitur: 1° Locum sacrum incendendo, infringendo, spoliando, etc. 2° Immunitatem violando per violentam extractionem hominis illuc tanquàm ad asylum confugientis, quibusdam tamen casibus exceptis. 3° Locum

(1) Vid. Patuzzi Th. mor., t. 3, dissert. V; Billuart de Religione dissert. X, unde articulum hunc penè expressissimus interserendum textui Mayoli qui de sacrilegio disserit infra factis in materiâ luxuria.

sacrum polluendo vel per sanguinis injurias effusionem, vel per voluntariam pollutionem sive manifestam, sive occultam, vel per sepulturam hominis non baptizati, sive excommunicati non tolerati. 4° Profanas actiones inibi exercendo, quæ sive naturali lege, sive juris canonici prohibitione loci sanctitati repugnant, ejusmodi sunt mercaturas, negotiationes, convivia, scenas in templis instituere. 5° Furari, nam vatutum legitimus à jure canonico cap. *Quiaquis*, 17, quæst. 4 : *Sacrilegium committitur auferendo sacrum de sacro, vel non sacrum de sacro sive sacrum de non sacro*. Denique ex parte rei sacre, prout à loco et personâ distinguitur, primo loco enumerat S. Thom. *Sacramenta quibus homo sanctificatur, quorum præcipuum est Eucharistiæ Sacramentum, quod continet ipsum Christum. Et idè sacrilegium, quod contra hoc sacramentum committitur, gravissimum est inter omnia, inter violationes rei, non personæ sacre; nam licet Christus sit realiter in Eucharistiâ præsens, non est tamen inibi per modum corporis, sicut erat in mundo, et modò est in cœlo, sed alio ineffabili modo, scilicet sacramentali; idè indigna tractatio Eucharistiæ non constituit sacrilegium in personam, sed in rem sacram Post Sacramenta (sequitur S. Thom.) secundum locum tenent vasa consecrata ad Sacramentorum susceptionem, necnon eorum materiæ et formæ; et ipsæ imagines sacre, et reliquiæ Sanctorum, in quibus quadammodo ipsæ personæ Sanctorum venerantur, et dehonorentur. Deinde ea quæ sunt deputata ad sustentationem ministrorum, sive mobilia sint, sive immobilia.*

3. Sacrilegium est de se et ex genere suo lethale, ut ipso naturali lumine patet, cum gravem irroget Deo injuriam, afferatque damnabilem ejusdem dehonestationem. Potest tamen ratione imperfectionis actus, vel etiam parvitate materiæ esse veniale, ut si quis ex oblationibus fidelium tenem furetur monetam. Sacrilegii circumstantia semper est in confessione aperienda; novam enim addit peccato malitiam: nam, ut observat S. Thom., aliqua peccata licet specie inter se differant, convenire tamen possunt in unâ eademque sacrilegii specie; hinc scribit l. c. ad 2 : *Possibile est aliqua duo peccata differre specie secundum materiales actus, convenire autem in specie secundum unam rationem formalem sacrilegii, puta si quis sacramentalem violaverit verberando, vel concumbendo.*

Hinc multa deduci possunt consecraria; quædam exponemus quæ majoris momenti sunt: 1° Personæ Deo dicatæ vel per vota, vel per ordinationem, non in omni quod perpetrant peccato, sacrilegium committunt, sed solum cum in se violant castitatem. Ita docet S. Thom., 2, q. 99, art. 3, ad 3 : *Omne peccatum, quod sacra persona committit, materialiter quidem, et quasi per accidens est sacrilegium. Unde Hieronymus (Bernard. lib. II, de considerat., cap. 15) dicit, quod nuge in ore Sacerdotis sacrilegium sunt, vel blasphemia. Formaliter autem, et propriè illud solum peccatum sacre personæ sacrilegium est, quod agitur directè contra ejus sanctitatem; puta si virgo Deo dicatæ fornicetur. Et eadem ratio est in aliis.* Præ terea tenentur in confes-

sione aperire et gradum quem obtinent, et votum etiam castitatis, si regulares sint, cum hæc omnia sacrilegii peccatum aggravent, ut docent cum Suarez plures alii theologi.

2° Locum sacrum violant, et sacrilegium committunt qui res etiam non sacras, et loci sacri fidei commendatas in illo furantur. Et quidem oblationes fidelium è capsulis subripere, vel pecunias sive alias res in ecclesiâ depositas furari, sacrilegium esse concedunt etiam benigniores theologi, et confirmant punitione Heliodori horribiliter et severè ab angelis flagellati, quippe qui ærarium templi spoliarè vellet. At negant de furto, quod per accidens et casu fit in templo, ejusmodi est crumenam vel horologium vicino in ecclesiâ subripere; sed immeritò, tum quia in jure canonico, ut superius diximus, sacrilegium dicitur etiam auferre non sacrum de sacro; porro qui rem in loco sacro furatur, auferit non sacrum de sacro; ergo sacrilegus est. Præterea divus Thomas aperitè docet : *Omne illud, quod ad irreverentiam rerum sacrarum pertinet, ad injuriam Dei pertinet, et habet sacrilegii rationem*; porro furtum ejuscumque rei in ecclesiâ perpetratum ad irreverentiam loci sacri pertinet, ergo ad injuriam Dei pertinet, et est sacrilegium. Tertio, communi omnium sensu, qui furantem in Ecclesiâ non eo solo nomine detestantur, quia aliena rapit, sed quia rapit etiam in templo; ergo intimo sensu experiuntur, furtum illud speciale afferre deformitatem, quæ profectò non alia esse potest nisi irreverentia loco sacro præstita, proinde sacrilegium. Non sunt itaque audiendi probabilistæ, dum hujusmodi furta à sacrilegii crimine immunia declarant.

3° Locum sacrum violant, et sacrilegii rei sunt, qui in Ecclesiis de obscœnis et turpibus colloquiis miscent, et ad turpia sollicitant, licet extra ecclesiam peragenda, et multò magis qui turpes actus in loco sacro exercent sive manu, sive nutibus, sive tactu aliquo, quæ videntibus actionis inhonestæ speciem statim exhiberent. Quis est qui non videat irreverentiam hanc esse loci sacri violationem? Violatio autem loci sacri est sacrilegium.

4° Rei sunt habendi violationis loci sacri, qui in ecclesiis mercaturam, emptiones, et venditiones celebrant, cum Christus Dominus ejecerit de templo ementes et vendentes columbas, etiam fortassis ad usum sacrificiorum, nec non nummulariorum mensas everterit, et ara vendentium disperserit. Veniale fortè, si quis per accidens ob effugiendam pluviam brevi spatium vel pecuniam pro merce emptâ numeraret, vel ad ipsam mercem evolutam videndam et prospiciendam in ecclesiâ detineretur. Similiter qui commensationes et epulas in templo institueret, cum cap. *Non oportet* 2, dist. 24, statuatur : *Non oportet in basilicis, seu ecclesiis, agapem facere, et intus manducare*; et ut Apostolus ait 1 ad Corinth. 11 : *Numquid domos non habetis ad manducandum et ad bibendum? aut ecclesiam Dei contemnitis, et confunditis eos qui non habent?* Si quis tamen vel asyli, vel custodiæ causâ in ecclesiâ morari contingeret, non impediretur,

ut in loco remoto consuetum sumeret cibum et potum.

3° Quoad ecclesiasticorum locorum immunitatem plura docuit sanctissimus et sapientissimus pontifex benedictus XIV in suis institutionibus, et plura statuit in Bullâ quæ incipit, *Officii nostri*. In hæc itaque binas confirmat Benedicti XIII et Clementis XII Bullas, in quarum primâ statuabatur, non gaudere loci sacri asylo et immunitate, 1° impediens, ne quis recurrat ad locum immunitem, vel ab eo violenter extrahatur; 2° Interfectores ex animo præmeditato ac deliberato; 3° Adulterantes litteras apostolicas. 4° Reos furti, seu quid falsi committentes in Monte pietatis, vel in loco publico, ubi pecunie deponuntur, ex quo area pecuniaria ita minuatur, ut pœnæ ordinariæ locus sit. 5° Vitantes sive abradentes auras argentæque monetas ejusdemque principis, etiam exteri, cursum in loco habentes ubi delictum perpetratur, vel sine vitantibus monetas expendentes, ut fraudis consocii et participes censi possint. 6° Illos qui curiam simulantes insinuant sese in domos ad furandum, dummodò simul etiam committant homicidium aut mutilationem membrorum in eis qui etiam per accidens in eâ demo sunt, effecta tamen secuto. 7° Illum qui stans in Ecclesiâ vel in cœmeterio, interficit stantes extra ea loca, et vicissim. 8° Homicidium etiam in iuxâ, si ex processu reus sit deprehensus, seu in exilium eo nomine agatur; quod tamen declarat tantum in ditone Ecclesiasticâ. 9° Mandantes, id est, qui certum præmium mandatario sunt polliciti, licet non dederint, homicidio tamen et mutilatione commissâ. Quæ omnia confirmavit Clemens XII, additis nonnullis ad Ecclesiasticam ditonem pertinentibus. Idem Benedictus XIV citatâ Bullâ *Officii nostri*, præter prædecessorum Pontificum statutorum confirmationem, nonnulla alia adjecit. 1° Declaravit in præfatis legibus comprehendi etiam ecclesiasticos, et mulieres reas homicidii, sicut etiam occidentes baculo vel saxo, nisi fortè homicidium commissum sit casu aut necessariâ defensione, non verò si fiat ex odio et animo nocendi. 2° Declarat privativè ad episcopos pertinere facultatem demandandi extractionem delinquentem è loco immuni, adeò ut si locus sit nullius diocesis, sit ad viciniorum episcopum recurrendum, et si locus sit à residentiâ episcopi remotus, vicarii foranici de mandato episcopi indicia ad extractionem necessaria juridicè colligant, et ad episcopum transmittant. 3° Jure asyli privat eos qui sine recursu ad episcopum extrahunt, sive obsidere præsumunt loca immunita, ne alimenta ad reum deferantur, vel alio modo cogent reum ad se dandum curiæ seculari. Hæc tamen Bulla lata est pro ditone pontificiâ, et pro illis principibus, qui eam postulaverint. In encyclicâ verò ad Inquisitores quæ incipit *Elapso proximè*, et habetur Bullar, t. 3, n. 40, statuit, seu declarat, hæreticos, aut de hæresi suspectos, et Judæos post Baptismum in apostasiam lapsos, posse ab Inquisitoribus extrahi ab Ecclesiâ, sed ante vel post capturam episcopos commone re debent.

Plura verò docet in Instit. 4, n. 61, et primò quidem casus enumerat, in quibus de jure communi canonico delinquentes, asylo et ecclesiasticâ non gaudent immunitate, nimirum, 1° si publicus latro fuerit, ex can. *Sicut antiquitus, nisi publicus* 17, quæst. 4, et in decretali *Inter alia*, de Immunitate Eccles. 2° Nocturnus depopulator agrorum, in citatâ Decretali. 3° Qui homicidia et mutilationes membrorum in ipsis Ecclesiis vel eorum cœmeteriis committere non venturum, ut statuit Greg. IX, in cap. *Immunitatem*, de Immunit. Eccles. 4° Qui per assassinos interficiunt, vel eosdem ad hoc recipiunt domi, ut statuit Innoc. IV in cap. *Pro humani*, de homicidio in 6; 5° Homicidium proditurum, eum in cap. 1, de homicidio, innovatum invenitur Exodi præceptum: *Si quis per industriam occiderit proximum suum, et per insidias, ab altari meo evellet illum, ut moriatur*. 6° Hæretici, vel de hæresi suspecti, vel Hebræi à fide apostatae, juxta decretum Joan. XXII in suâ I Constit. in Bull. Rom. tom. 1.

Deinde doctissimus pontifex addit quid postea statuerit Gregorius XIV, nimirum non gaudere immunitate, qui fuerint publici latrones, viarumque grassatores, qui itinera frequentata, vel publicas vias obsident, ac viatores ex insidiis aggredantur. 2° Cùm in jure canonico diceretur, non gaudere immunitate nocturnos depopulatores agrorum, verbum *nocturnum* delevit, ut et diurni comprehensi intelligerentur. 3° Cætera juris canonici statuta confirmavit, et 4° aliud addidit statutum, quo declarat, non gaudere immunitate reos læsæ majestatis in personâ principis. Denique institutionem claudit ea recensendo, quæ à summis pontificibus Bened. XIII et Clemente XII, decreta sunt, et superius retulimus, nonnullas addens declarationes ab ipsis factas, videlicet, violantes ecclesiasticam immunitatem non gaudere jure asyli non solum in illâ Ecclesiâ quam violarunt, sed nec in aliâ quâcumque. Similiter unicam grassationem in viâ publicâ aut vicinâ admissam sufficere ad hoc, ut quis publicus latro et grassator dici valeat, dummodò tamen grassati mors vel mutilatio secuta fuerit. Hæc sunt à sapientissimo pontifice vel statuta vel declarata, quæ doctrinam omnem de asylo et immunitate templorum complectuntur.

6° Ut quis sacrilegii crimen incurrat in indignâ tractatione rerum sacrarum, necesse non est, ut habeat directam voluntatem, et intentionem eas inhonorandi vel contemnendi; hoc enim proprium solum est hæreticorum et infidelium et semper esse lethale peccatum, nullam admittens materiæ parvitatem; sed sufficit indirecta et virtualis, sita in ipsâ indignâ tractatione rei sacræ; et hæc parvitatem materiæ admittere potest: ut si quis ex incuriâ imaginem aliquam sacram perire sinat.

7° Sacrilegium est res sacras adhibere ad usum profanum, puta sacris vasis ad profanum convivium, vestibus sacris ad spectaculum profanum uti. Nam, ut manifestè patet, hæc esset violatio rei sacræ, et magnam erga Deum, in cuius honorem illa instituta sunt

et dedicata, injuriam continent. Non desunt tamen theologi, qui hanc doctrinam ad ea coarctant sacra, quæ benedictione aliquâ consecrantur; unde inferunt, sacrilegium non esse ad profanos usus adhibere candelabra, tapetes, manutergium, ampullas, pelvim, et similia; sed improbabiliter omnino; nam S. Thom., 2-2, q. 99, art. 3, inter res Deo dicatas et sacras enumerat ea quæ pertinent ad ornatum Ecclesiæ et ministrorum, et postea nullâ factâ distinctione definit: *Quicumque autem contra quodcumque prædictorum peccat, crimen sacrilegii incurrit.* Præterea in Jure Canonico statuitur c. 3 de Consecrat. ex decreto Clementis papæ: *Altaris palla, candelabra et velum, si fuerint vetustate consumpta, incendio dentur, quia non licet ea, quæ in sacrario fuerint, malè tractari.* Et reverà, nonne pius quilibet commoveri se sentit, si videat, tapetes, serica, candelabra, et similia profanis usibus adhibere?

8° Res sacras violant, et sacrilegii crimine polluuntur, qui sacris Scripturæ verbis ad satyras, ad profanas cantiones, ad libellos famosos, et ad quoslibet profanos usus abutuntur. Sic declaravit, et statuit Tridentina synodus sess. 4: *Post hæc mereritatem illam reprimere volens, quod ad profana quæque convertuntur et torquentur verba et sententiæ sacræ Scripturæ ad scurrilia scilicet fabulosa, vana, adulationes, detractiones..... mandat et præcipit ad tollendam hujusmodi irreverentiam et contemptum, ne de cætero quispiam quomodolibet verba Scripturæ sacræ ad hæc et similia audeat usurpare, ut omnes hujus generis homines temeratores et violatores verbi Dei juris et arbitrii pœnis per Episcopos coerceantur.* Hinc jure meritoque etiam benigniores theologi à lethali sacrilegio non excusant, qui in more habent sacræ Scripturæ verba ad sensus turpes, maledicos, scurriles, ineptos detorquere, cum gravem irrogent injuriam divinis verbis et Evangelio.

9° Sacrilegium committunt pictores qui Sanctarum imagines, puta S. Mariæ Magdalene, vel aliarum indecorè, et meretriciâ nuditate depingunt, cum harum visio non ad devotionem provocet, sed ad libidinem accendat, et pravas excitet cogitationes, sicut et qui ad innocentie tempus designandum Adamum et Evam nudos in terrestri paradiso representant, quæ profanè imagines à sacris templis sunt omnino removendæ

cum scandalum fidelibus offerant et offensivam. Sacrilegium etiam reale est rapere, destruere, et retinere bona Ecclesiæ, sicut et pia legata suppressere Ecclesiæ jura fraudando, cum D. Thomas loc. sæpius laud. inter res sacras enumeret etiam ea quæ sunt deputata ad ministrorum sustentationem, sive mobilia sint, sive immobilia.

10° Etiam peccato omissionis sacrilegium junctum esse potest. Hinc sacrilegii rei efficiuntur sacristæ, alique Ecclesiarum ministri, si ob negligentiam sacramentales species innovandi, eas sicuti corrumpi; si sacra Christmata et Eucharistiam debitâ diligentia custodire negligant juxta sacerorum canonum decreta; si ad altaris sacrificium corporalia, purificatoria et sacra vasa non munda, et intus deaurata ministrent, sed sordida, fæda, et lurida adhibeant. Omissio tamen recipiendi Eucharistiam in Paschate, et annuæ confessionis sacrilegium non est, sed sola præceptorum Ecclesiæ violatio, sicut et omissio auditionis Missæ in die festo cum nulla in hisce rebus sacris irrogetur injuria. Similiter sacrilegium non est bona per testamentum Ecclesiis relicta retinere; hoc enim, licet iniustitiæ peccatum sit, irreverentiam tamen non continet, quia, antequàm in Ecclesiæ transeant possessionem, non censentur sacra. Eademque ratione decimas non solvere propriè sacrilegium non est, licet cum iniustitiæ peccato conjuncta sit etiam quedam erga Deum irreverentia et irreligiositas, quippe quia decimarum solutio ad supremi divini domini recognitionem sit ordinata.

12° In confessione apericendum est et objectum sacrum quod violatur, et actio quæ violatur, cum eò gravius sit sacrilegium, quò res quæ violatur, magis est sacra, et quò actio, per quam violatur, turpior est, et etiam quia per ordinem ad diversam sanctitatem speciem mutant. Sic gravius sacrilegium est indignè personam sacram tractare, quàm locum sacrum, et qui sacramenta, vel imagines Dei, et Christi, vel lignum Crucis inhonorant, in Religionem peccant, quæ Deum respicit; qui verò Reliquias, vel imagines Sanctorum inhonorant, dulia aut hyperdulia adversantur. Sic gravius sacrilegium perpetrat, qui in Ecclesiâ fornicatur, quàm qui in eâ furatur.

EXPOSITIO SECUNDI PRÆCEPTI DECALOGI:

Non assumes nomen Domini Dei tui in vanum.

Prius est Deum suscipere ad colendum, quàm cum susceptum honorare: et ideo præmittitur præceptum quo prohibetur superstitio, vitium Religioni oppositum, et mandatur ut cultus divinus debitè offeratur, nec alteri quàm uni ac vero Deo tradatur: superstitio enim impedit Religionem quantum ad hoc, ne susci-

piatur Deus ad colendum, quia ille cujus animus impicatus est alicui cultui indebito, non potest simul debitum Dei cultum suscipere, juxta illud Isai. 28: *Convngstatum est stratum, ita ut alter decidat, etc.* Postea sequitur aliud præceptum quo prohibetur defectus reverentiæ erga Deum, cum scilicet contemnitur,

quod pertinet ad vitium irreligiositatis, quæ impeditur Religio quantum ad hoc ne Deus, postquam susceptus est, honoretur; facitque ut nomen ejus in vanum assumatur, quod in maximam illius irreverentiam cedit. Ex D. Thomâ, 2-2, q. 122, art. 5. in cor. Et ibidem ad 2 ait, quod non prohibetur quelibet assumptio divini nominis per hoc præceptum: sed propriè illa quæ assumitur divinum nomen ad confirmationem humani verbi per modum juramenti; quia ista assumptio divini nominis est frequentior apud homines. Potest tamen ex consequenti intelligi, quod per hoc prohibeatur omnis ordinata divini nominis assumptio.)

Hinc multi auctores tractant hoc in loco non solum de juramento, sed etiam de voto et de blasphemiâ. Quia non solum ille Dei nomen in vanum assumere censetur, qui per illud malè jurat, vel benè juratum malè implet: sed etiam qui malè et indebitè vovet, vel malè adimplet quod benè vovit. Item qui blasphemias et verba injuriosa in Deum et sanctos profert, prout declarat Catechismus concilii Trident. in Expositione hujus secundi præcepti, quibus nos conformantes illud dividimus in tres questiones. Prima erit de juramento, secunda de voto, tertia de blasphemiâ. Cum quo tamen stat, quod hoc præcepto directè prohibeatur sola assumptio vana divini nominis per modum juramenti, seu falsa juratio, quæ principaliter perjurium nominatur; unde D. Thomas in art. 5 citato ait, isto secundo præcepto prohiberi perjurium ad irreligiositatem pertinens. Et sanè in hebræo habetur: *Non jurabis nomen Elohe tui falsitati*, id est, ex intentione falsi. Inseritur autem nomen *Elohe tui*, ad reddendam præcepti rationem, scilicet, ex injuriâ quæ fit summo Deo, quem tu ipse colis et proferis judicem: magna siquidem illi irogatur injuria afferendo eum in testem falsi, qui est summus Deus quem colis, et proferis justum judicem et meminit nominis, quia intentio jurantis falsò non est, ut Deus testimonium perhibeat. Enumerat verò hoc sacrilegium D. Angel dicto jurantis, sed divini nominis attestatione auctorare quod dicit, et propterea directè fit injuria divino nomini. Ita Caj. super c. 20 Exod. v. 7.

Perjurium definitur à D. Thomâ, 2-2, q. 98, art. 1: *Mendacium juramento firmatum*; actus enim morales ex fine sortiuntur speciem: finis autem juramenti est confirmatio dicti humani cui quidem confirmationi falsitas opponitur. Per hoc enim confirmatur aliquod dictum, quod ostenditur firmiter esse verum; quod quidem non potest contingere de eo, quod est falsum. Unde falsitas directè evacuat finem juramenti: et propter hoc à falsitate præcipuè specificatur perversitas juramenti, quæ perjurium dicitur. Et ideò falsitas est de ratione perjurii. Primò igitur propriè et principaliter est perjurium, quando in juramento deest veritas, item aliquo modo et consequenter dici potest in juramento perjurium quando deest justitia: quocumque enim modo quis jurat illicitè, ex hoc ipso falsitatem incurrit, quia obligatus est ad hoc, ut contrarium faciat. Tandem quando deest judicium: qui

enim temerè et indiscretè jurat, ex hoc ipso periculo se committit falsitatem incurrendi. Ita D. Thomas, ubi omne illicitum juramentum, quod perjurium à D. Hieronymo vocatur, reducit ad falsum aliquo modo, ut sic falsitas non solum sit principalis ratio perjurii, sed lucus communis omnium perjuriorum: et propriè loquendo sola falsitas orationis cognita vel neglecta constituit perjurium simpliciter.

Juramentum falsum assertorium, non potest esse solum peccatum veniale ratione parvitatatis materiæ, cum Deus adducatur in testem falsitatis. Imò plures idem asserunt de juramento promissorio ob parvam rationem. Solum enim est differentia in hoc quod veritas juramenti promissorii debet esse futura pendens ab ipso jurante: veritas verò juramenti assertorii est speculativa et debet esse præsens; quæ diversitas non facit quod non debeat æquè jurans esse sollicitus ut verum sit quod juravit. Item juramentum respicit materiam, non quatenus est magni, vel parvi momenti, sed quatenus est vera. Ergo ejus obligatio non debet judicari ex ejus magnitudine, sed veritate. Verùm de hoc infra.

Cùm actus morales procedant à voluntate, cujus objectum est bonum apprehensum; ideò, si falsum apprehendatur ut verum, erit quidem relatum ad voluntatem materialiter falsum; formaliter autem verum. Si autem id quod est falsum accipiatur ut falsum, erit falsum materialiter et formaliter. Si autem id quod est verum apprehendatur ut falsum, erit verum materialiter, et falsum formaliter. Et ideò in quolibet istorum casuum salvatur aliquo modo ratio perjurii propter aliquem falsitatis modum. Sed quia in unoquoque potius est id quod formale est, quam id quod est materiale, non ita est perjurus ille qui falsum jurat, quod putat esse verum; sicut ille qui verum jurat, quod putat esse falsum: ut enim dicit August.: *Interest quemadmodum verbum procedat ex animo, quia ream linguam non facit, nisi rea mens*. Ita D. Thomas ibid. ad 3. Est itaque perjurium solum materiale, dum quis non intendens jurare falsum, contingit tamen ipsum jurare, aut exit ab homine tanquam actus imperfectus, puta ex lapsu lingue, aut aliàs inadverteat et ignoranter; et tunc non est peccatum mortale, quia non est perjurium; utpote quia nullus actus bonus vel malus potest esse talis sine sua formâ, nisi tamen actus redeat in naturam suæ formæ, quod in proposito contingeret, si quis non intendet jurare falsum, et tamen non curaret adhibere omnem diligentiam, ne juret falsum; tunc enim talis jurans falsum, incurrit perjurium mortale, quia propter talem negligentiam in tantâ re, actus rediret in naturam suæ formæ; ille enim convincitur quod maluit incurrere perjurium, quam discutere, uti debuit, an juret falsum. Est verò perjurium formale quando quis advertens se jurare falsum vult jurare falsum, et deliberatè sciens ac prudens perjuret. Et hoc semper est peccatum mortale, ut probat D. Thomas in hac q. 98, art. 2, dicens, quod *jurare est Deum testem invocare; pertinet autem ad Dei irreverentiam, quod*

aliquis testem eum invocet falsitatis, quia per hoc dat intelligere, vel quod Deus veritatem non cognoscat, vel quod falsitatem testari velit. Quod sine dubio gravis est Dei injuria. Idem probat S. doctor expressius art. 3, quia PROPTER QUOD INCOMMODUM TALE, ET ILLUD GRAVIS; videmus autem quod ea quæ ex se sunt peccata venialia, vel etiam bona ex genere, si in contemptum Dei fiant, sunt peccata mortalia. Unde multò magis quidquid tale est, quod de sui ratione pertinet ad contemptum Dei, est peccatum mortale: perjurium autem de sui ratione inportat contemptum Dei. Ex hoc enim habet rationem culpæ, quia ad irreverentiam Dei pertinet. Unde manifestum est, quod perjurium de sui ratione, est peccatum mortale. Hactenus D. Thomas. Et ibidem ad 2, ait, quod ille qui jocosè perjurat, non evitat divinam irreverentiam, sed quantum ad aliquam magis auget: et ideo non excusatur à peccato mortali. Ille autem qui ex lapsu lingue falsum jurat, si quidem advertet se jurare, et falsum esse quod jurat, non excusatur à peccato mortali, sicut nec à Dei contemptu; si autem hoc non advertat, non videtur habere intentionem jurandi, et ideo à crimine perjurii excusatur.

Perjurium in iudicio, est specialiter exprimendum, non quod in ratione perjurii differat specie: sed propter adjunctam multitudinem injustitiæ specie diversam, ex hoc quod jurans iudici juridicè interroganti, non obediat; quod in re gravi, etiam secluso juramento, esse peccatum mortale, ostendimus in octavo præcepto.

QUÆSTIO PRIMA.

DE JURAMENTO.

D. Thomas agit de juramento, 2-2, q. 89, per decem articulos, ejusque necessitatem statim art. 1 probat hoc discursu: *Juramentum ad confirmationem ordinatur, ut dicit Apost. ad Heb. 6; confirmatio autem in scribilibus per rationem fit, quæ procedit ex aliquibus naturaliter notis, quæ sunt infallibiliter vera. Sed particularia facta hominum continguntia non possunt per rationem necessariam confirmari: et ideo ea quæ de his dicuntur, solent confirmari per testes. Sed humanum testimonium non est sufficiens ad hujusmodi confirmationem propter duo: primum quidem propter defectum veritatis humanæ: quia plerumque in mendacium labuntur, secundum illud Ps. 116: « Os eorum locutum est mendacium. » Secundò propter defectum cognitionis, quia homines non possunt cognoscere neque futura, neque eorum occulta, vel etiam absentia, de quibus tamen homines loquuntur; et expedit rebus humanis ut certitudo aliqua de his habeatur; et ideo necessarium fuit recurrere ad divinum testimonium, quia Deus neque mentiri potest, neque eum aliquid latet. Assumere autem Deum in testem, dicitur jurare, quia quasi pro jure inductum est, ut quod sub invocatione divini testimonii dicitur pro vero habeatur. Et art. 3, docet quod jurare est actus latræ et Religionis; nam ille qui jurat, invocatur divinum testimonium ad confirmandum ea quæ dicit;*

nihil autem confirmatur nisi per aliquid quod certius est et potius; et ideo in hoc ipso quod homo per Deum jurat, proficitur Deum potius, utpote cujus veritas est indefectibilis, et cognitio universalis: et sic Deo aliquo modo reverentiam exhibet. Unde et Apostolus dicit ad Hebræos 6, quod « homines per majorem se jurant. » Et Hieronymus dicit super Matth., quod qui jurat aut veneratur, aut diligit eum per quem jurat. Et Philosophus etiam dicit in 1 Metaph., quod juramentum est honorabilissimum; exhibere autem reverentiam Deo, pertinet ad Religionem sive latræ. Unde manifestum est, quod juramentum est actus Religionis, sive latræ.

Et ad Hebræos 6, exponens hæc verba Apostoli: *Homines per majorem sui jurant, et omnis controversiæ suis ad confirmationem est juramentum, rationem ejus ponit, quia nihil aliud est jurare nisi dubium confirmare; sicut ergo in scientiis nihil confirmatur, nisi per id quod est magis notum, ita quia nihil certius est apud homines, quam Deus, ideo per ipsum tanquam per majus et certius juratur. Et sicut in scientiis quando fit resolutio usque ad prima principia vademonsrabilia, quiescit intellectus et finitur controversia; ita divinâ lege introductum est, quod cum pervenitur ad primam veritatem, est standum; quod fit quando ipsa in testimonium invocatur. Exodi 22: « Applicabitur ad deos, et jurabit, et sic sopitur omnis questio et controversia. »*

Licet oratio sit divini nominis invocatio, non est propterea juramentum, quia per eum divinum nomen invocatur gratiâ petendi ab eo auxilium tanquam à misericordè et omnipotentè: atverò juramento invocatur ut tanquam testis infallibilis veritatis, confirmet et manifestet, id quod jurejurando affirmatur. Item concionatores et alii referentes sacræ Scripturæ testimonia, non censentur jurare, cum Deus sponte suâ hæc testimonia dederit ad suas veritates asserendas atque ea referens nihil aliud facit, quam Dei asserta referre, nisi ulterius Deum in suarum assertionum testem invocet.

ARTICULUS PRIMUS.

Quid et quotuplex sit juramentum.

Jurare est Deum in testem assumere pro confirmatione alicujus rei, prout colligitur ex D. Thomâ locis mox adductis. Hinc fit non esse juramentum, nisi Deus tacitè vel expressè invocetur in testem; id enim est de juramenti essentiâ; est enim invocatio divini nominis in testimonium.

Tunc autem est invocatio expressa, quando fidei faciendæ causâ, divinum nomen expressè adhibetur, ut si quis dicat: *Jura per Christum; testis sit mihi Deus*, etc. Tunc vero est solum tacita, quando fidei faciendæ causâ aliquid sit indicans invocationem Dei, quamvis ejus nomen expressè non interponatur, ut si aliquis requisitus ut juret, manu tangat Evangelium aut crucem, aliudve signum quo ostendat se jurare, et de facto habeat intentionem jurandi. Item dum jurat per creaturas in quibus specialiter refulcet bonitas et potentia Dei, ut si juret per sanctos, per angelos, per

animam rationalem, per cælum, per solem : in his enim et similibus juramentis creatura non censetur per se adduci in testem, sed quatenus dicit ordinem ad Deum, præsertim si addatur nomen Dei, ut si juret per solem Dei, per ignem Dei : accipit enim creaturam pro creatore, nec vult eam esse testem, sed Deum, qui in ipsâ speciali modo residet, ut docet D. Thomas hic art. 6, ubi dicit quòd juramentum per creaturas relatas in Deum fieri potest duobus modis, nempe per simplicem contestationem, in quantum scilicet testimonium Dei invocatur, et in creaturâ divina veritas, cui juramentum innitur, relict. Item per execrationem, quando inducitur aliqua creatura ut in eâ judicium divinum exerceatur, si res aliter se habeat, quàm juramento confirmatur, ut : *Deus me damnet, nisi, etc. ; juro per caput meum, per vitam meam, etc.* Quasi illam creaturam obliget Deo tanquàm judici, ut de perjurio vindictamumat. Jurare per creaturas constituendo in illis per se sumptis finem juramenti, nempe confirmationem, afferendo illas tanquàm testes infallibiles veritatis, quod est proprium veri Dei, ad blasphemiam reducitur, et est species idololatriæ, eùm per hoc illis attribuat quod soli Deo competit. Hinc videtur quòd juramentum per falsos deos non sit juramentum, nec ex visu obliget, sed tantum propter conscientiam erroneam jurantis, existimantis esse vera numina. Ratio est, quia reverè tunc Deus non adducitur in testem, neque est ibi obligatio ex Religione proveniens, sed solum ex affectu et conscientia erronea : unde infidelis ad fidem conversus, non tenetur juramenta sua servare, nisi ex vi simplicis promissionis acceptæ, quia *utile per inutile non vitiatur*, ut habetur in Reg. juris in 6. Si autem Catholicus seriò juret per falsos deos, lethali- ter peccat ; secus si joco vel absque intentione jurandi ; hinc etiam quidam docent esse peccatum lethale jurare hoc modo per dæmonem, ob scilicet rationem allatam, quia honor Dei videtur tribui dæmoni, ad- duntque tale juramentum præcisâ conscientia erronea non obligare : tum quia testimonium Patris mendacii nequit humanam promissionem confirmare ; tum quia omnis societas et communicatio cum hoste Dei, qualis est, titulo invocationis dæmonum servare promissum, nobis est interdicta. Tandem jurare per creaturas sine ullo ordine ad Deum, sed duntaxat præcisè secundum dignitatem quam habent in seipsis, non est juramentum, quia tunc jurans non intendit Deum testem suorum verborum adducere, sed solum per res humanas dictum suum confirmare. Ut enim ait Cajetanus hic art. 6, dùm dicitur : *In veritate sic est, nihil aliud significatur quàm : Verè sic est ; nec obstat quòd Deus sit veritas, hinc enim non sequitur quòd quidquid affirmatur de veritate, affirmetur de Deo, quia veritas est communior quàm Deus.* Item qui dicit : *Per fidem meam sic faciam, aut, sic est, non intendit loqui de fide, quæ est virtus theologica, sed de fide quæ est virtus moralis, id est, de fidelitate, et perinde est ac si diceret. Ita hoc faciam, sicut sum fidelis in promissis vel in dicendo verum :*

seipsum ergo offert in testem, non Deum. Sicut re- ges promittentes in fide regiâ, non jurant per hoc, sed propriam fidelitatem excellentem afferunt ad confirmandum. Sic etiam solet dici : *Sic faciam in conscientia.* Itares se habet fide boni viri vel sacerdotis vel religiosi, quia, per se loquendo ex vi verborum tantum significant se loqui ex veracitate et fidelitate, quæ virum probum, sacerdotem, religiosum decet : per accidens tamen, si ista preferens putet se jurare, procul dubio iste ex intentione suâ jurat, non ex vi verborum. Unde consideranda est dicentis intentio.

Prima igitur regula est, ut testimonium divinum expressè aut tacitè adhibeatur in confirmationem alicujus dicti vel facti. Secunda verò regula est, ut semper habeatur ratio intentionis et animi interioris jurantis ; nam ut sæpè ait D. Thomas, peccata verborum maxime pensantur ex intentione proferentis : et in proposito satis est jurantem velle usurpare verba in eo sensu, in quo pro aliorum jurantium consuetudine usurpari solent, vel in quo juxta morem patriæ intelliguntur, puta si pro juramento habeantur. Tertia regula est, quòd ad essentialia juramenti non est necessarium istud verbum, *juro*, quia Deus sine illo potest tacitè revocari in testem. Unde in lege veteri, sic juramentum fiebat : *Vivit Dominus*, et Apostolus sic jurabat : *Testis est mihi Deus.* Imò nulla verba præcisè necessaria sunt ad substantiam juramenti, eò quòd sine ullâ verborum prolatione, sed solis signis Deus possit in testem invocari, ut si quis rogatus ac jus- sus manu tangat crucem aut librum Evangelii, aut pectus, si fuerit sacerdos, intendens et significans se jurare ; nam juramentum fit Deo, qui mentis est ins- pector. Tandem ad essentialia juramenti non est necessarium regulariter, ut verbis juratoris addatur contactus Evangeliorum aut rei sacræ, eùm sine istis signis sufficienter verbis adducatur Deus in testem. Tamen, ad incutiendum terrorem, et ob alias causas, leges volunt hoc modo juramenta præstari. Quarta regula est quòd ista verba : *Coram Deo loquor, vel Deus scit*, et hujusmodi, possunt dupliciter intelligi : uno modo *invocativè*, quando scilicet inducuntur ad confirmandum id quòd dicitur, et tunc habent rationem juramenti ; altero modo purè *enuntiativè*, quando solum per modum narrationis proferuntur ab iis qui non intendunt jurare ad confirmandum dicta sua, sed tantum significare ea quæ dicunt coram Deo dici, et ab ipso sciri : illaque ad divinum judicium remitte- re, et ad futuram vitam ubi omnia aperta erunt, ac per hoc exprimere se habere conscientiam rectam et Deum præ oculis, sic non mentiendo. Tunc non est juramentum, ut ostendit Cajetanus in hæc quæst. 99, art. 4, in fine. Quando autem non constat, sed dubium est de proferentis verba ista intentione, tunc putan- dum est non fuisse dicta invocativè et per modum ju- ramenti in viris bonæ conscientie illud abhorrentibus, sed tantum dicta esse enuntiativè, præsumendum est, nisi constet de contrario : secus verò dicendum in viris ad jurandum assuetis, nisi aliter constet de eorum

animo. Nam actus præsumitur factus juxta consuetudinem : si verò perferantur in judicio, aut in causâ concernente damnatum tertii, intelligenda sunt juxta communem audientium sensum : nam iste ita tenebatur illis uti, ne audientes deciperet aut damnificaret. Ita Cajetanus loco citato. Quinta regula : Juramentum est quoties aliqua fidei veritas adducitur in testimonium, comparando illi aliam veritatem, v. g. : *Hoc ita, et tam bene est, sicut Deus est veritas, sicut est unus Deus, sicut Christus natus est ex Virgine*, etc. Quia veritas divina invocatur in testem, et non simpliciter enuntiativè : imò et ad blasphemiam accedit.

Differentia per se formalis et essentialis juramenti, est adductio et invocatio Dei in testem ad confirmationem alicujus rei quæ eum in omnibus juramentis necessariò reperiri debeat, rectè Cajetanus hic, art. 1, infert omnia juramenta esse ejusdem speciei, solumque differre materialiter et per accidens penes assertionem, promissionem, contestationem et execrationem, quia hæ differentiæ materialiter et per accidens se habent ad Dei testificationem. Hoc igitur modo juramentum dividitur à D. Thomâ art. 1, in *corporum assertorium et promissorium* ex parte veritatis enuntiate, et ibidem ad 3, in illud quod fit *per simplicem contestationem*, et in illud quod fit *per execrationem* ex parte modi profertendi.

Assertorium est quando divinum testimonium inducitur ad præsentia et præterita asserenda, aut neganda. *Promissorium* est quando assumitur ad aliquid futurum confirmandum. Rursus tam assertorium quam promissorium aliquando fit simpliciter per nudam contestationem, dum scilicet quis invocat divinum testimonium sine obligatione sui vel alterius ad pœnam, ut cum dicit : *Testis est mihi Deus; coram Deo loquor; per Deum, per evangelia, per fidem Christi, per sanctos*, etc. Aliquando fit *per execrationem*, adducendo scilicet Deum non solum ut testem, sed etiam ut iudicem et punitorem, id est, se vel aliquid ad se perti-nens obligando ad pœnam, nisi sit verum quod dicit, v. g. : *Deus nunquam mihi parcat, malâ morte feriat, me damnet; sim maledictus à Deo; non permittat me ex hoc loco moveri, non me adjuvet, si id non sit verum*; Item quotiescumque Deus tanquam alicujus boni impetitor adhibetur in testem : *Ita Deus me adjuvet. Ita me salvet*, etc. Quia in isto loquendi modo subintelligitur contraria execratio nempe : *His bonis me priveat, si ita res non se habeat* : nisi hæc verba solum voluntatis appetitum significant, ac contrariam execrationem ex intentione profertentis excladant, ut dum quis dicit : *Ego sum pauper*, et alius respondet : *Facit Deus ut ita sim dives et felix ac tu es*, etc.

ARTICULUS II.

An et quando juramentum sit licitum.

D. Thomas hic, art. 2 probat juramentum esse licitum ex illo Deuteronomio. 6 : *Domini Deum timebis, et per nomen ejus jurabis*. Item ex origine et fine juramenti colligit ejus honestatem. Ex quidem origine, quia juramentum est introductum ex fide, quâ homines credunt Deum habere infallibilem veritatem

et universalem hominum cognitionem et provisionem. Ex fine autem, quia juramentum inducitur ad iustificandum homines et ad finiendum controversias, ut dicitur ad Hebr. 6; tandem quia juramentum est actus religionis, ut constat ex dictis, proindeque juramentum est secundum se licitum et honestum.

Verùm nihil prohibet aliquid esse secundum se bonum, quod tamen cedit in malum ejus qui non utitur eo convenienter, sicut sumere Eucharistiam esse bonum; et tamen qui indignè sumit, *judicium sibi manducat et bibit*, ut dicitur 1 ad Corint. 11. Sic juramentum cedit in malum alieni, ex eo quòd illo male utitur, id est, sine necessitate et cautèlâ debitâ. Videtur enim parvam reverentiam habere ad Deum, qui eum ex levi causâ testem inducit; quod non præsumeret etiam de aliquo viro honesto. Imminet etiam periculum perjurii, quia de facili homo in verbo delinquit, juxta illud Jacobi, 5 : *Si quis in verbo non offendit, hic perfectus est vir*. Unde dicitur Eccles. 23 : *Jurationi ne assuescat os tuum, multi enim casus in illâ*. Ex D. Thomâ, art. 2. Et art. 5 probat juramentum, non esse per se appetendum et frequentandum, quamvis secundum se sit bonum et honestum. Dicitur enim Eccles. 23 : *Vir multum jurans replebitur iniquitate*. Idemque reprobat August., lib. 2, de Mendaciâ. Ubi dicit quòd Apost. in Epistolis suis jurans, ostendit quomodò accipiendum sit illud Matth. 5 : *Dico vobis non jurare omninò, ne scilicet jurando ad facilitatem jurandi perveniatur; ex facilitate, ad consuetudinem, et à consuetudine in perjurium decidatur, et ideò non invenitur jurasse, nisi scribens, ubi consideratio cautior non habet linguam præcipitem*. Ratio est, sicut medicina est utilis ad sanandum, et tamen quantò est virtuosior, tantò majus nocumentum inducit, si non debitè sumatur; ita etiam juramentum utile quidem est ad confirmationem; attamen quantò magis est venerandum, tantò est magis periculosum, nisi debitè inducatur. Id enim quod queritur ad subveniendum infirmitati, vel defectui, non numeratur inter ea quæ sunt per se appetenda, sed inter ea quæ sunt necessaria, ut patet de medicinâ. Juramentum autem queritur ad subveniendum alicui defectui, quo scilicet unus homo alteri discredet; et ideò juramentum est habendum non inter ea quæ sunt per se appetenda, sed inter ea quæ sunt huic vitæ necessaria, quibus indebitè utitur quicumque ultra terminos necessitatis illis utitur.

Nec valet dicere sic perversum videri testimonium divinum ad res humanas confirmandas referre; non valet, inquam. Nam in juramento duo sunt consideranda, unum minis principale, nempe confirmare veritatem divino testimonio; alterum verò principale, quod est exhibere Deo hunc honorem, quo Deus ex veritatis confirmatione, id exigente hominum infirmitate, afficitur, ita ut ipsamet terminatio controversiæ humanæ, tandem in Dei reverentiam cedat, in quâ sanè nulla est perversitas, sicut nec in hoc quòd Incarnatio Christi simili modo ordinata fuerit in remissionem peccati, neque quòd gratia ad naturam hominis sanandam ordinetur, quia hæc omnia tandem ad Dei

rloriam, tanquam in finem principale referuntur, prout innitit D. Thomas, art. 4, ad 1. Hinc inferitur non solum licitum esse jurare, sed etiam obligatorium, quando recta ratio id exigit; sic iudex et potestas publica habet facultatem exigendi juramentum à subdito, quando hoc republicæ hono expediens judicaverit; imò quandoque hono non requisitus tenebitur iusjurandum offerre, scilicet vel pro hono publico, aut pro liberando innocente à morte, et non jurando peccaret. Debet tamen debito modo usurpari.

Dico igitur, quòd ut juramentum sit licitum et actus virtutis ac religionis, tres comites et circumstantiæ requiruntur jure divino et naturali, nempe *judicium seu discretio*, ex parte jurantis. Item *justitia* ex parte causæ, et *veritas* ex parte rei, ut docet D. Thomas art. 5, et probat ex illo Jerem. *Jurabis, vivit Dominus in veritate, in judicio, in justitiâ*. Et ex D. Hieron. *ibid.*, et ex causâ 22, q. 2, can. 2, et q. 4, can. ultimo.

Probat D. Thomas hæc ratione, quia *ad bonum usum juramenti duo requiruntur, primò quidem quòd aliquis non leviter, sed ex necessariâ causâ et directè juret, et quantum ad hoc requiritur iudicium, scilicet discretionis ex parte jurantis, secundo quantum ad id quod per juramentum confirmatur, ut scilicet neque sit falsum, neque illicitum; et quantum ad hoc requiritur VERITAS per quam aliquis juramento confirmat, quòd verum est. Et JUSTITIA per quam confirmat quòd licitum est; iudicio autem caret juramentum incautum; veritate juramentum mendax; justitiâ verò juramentum iniquum, sive illicitum. Hæc D. Thomas.*

Juramentum itaque debet fieri cum iudicio discretionis et prudentiâ, seu non temerè et inconsultò, sed consideratè et cum magnâ cautelâ jurans procedere debet, perpendendo an que juramento confirmanda sunt, absque juramento sufficienter probari atque confirmari possint: tunc enim juramentum non est adhibendum sine necessitate. Item considerando attentè quomodò res se habeat in se et quomodò ipsemet sit affectus. Tandem ut non ex quâcumque causâ, nec in re levi, sed tantùm gravi et necessariâ juret. Item juramentum fieri debet cum justitiâ, seu ut cadat super materiam justam licitam et honestam; quia gravis fit injuria Deo, si adducatur in testem rei turpis et illicitæ; quæ irreverentiâ est mortale aut veniale peccatum pro gravitate aut levitate materiæ, ut si quis juret se fornicaturum, est ibi duplex lethale peccatum contra duo præcepta Decalogi. Qui verò jurat se prolaturum mendacium jocosum, peccat tantùm venialiter secundùm aliquos, si habeat intentionem tale peccatum committendi; si verò tunc non habeat talem intentionem, juretque contra propriam mentem, mortaliter peccat, quia jam reus est perjurii, quod non desinit esse mortale, quamvis res videatur levis, eò quòd gravis Deo fit injuria, quòd adducatur in testem falsitatis, etiam in re aliqui levi. Imò et in hoc videtur inesse gravior injuria. Item materia juramenti non est res indifferens aut impossibilis aut impeditiva majoris boni, seu contraria Dei consiliis, v. g. non ingredi religionem. Item Deus non vult obligare ad aliquid

vanum, quale est juramentum non transcendendi per talem viam, non emendi in tali officinâ, etc., quamdium res illæ manent indifferentes; si enim habeant aliquid boni, puta quia non frequentando hanc officinam et viam, evitas aliquam jacturam facultatum aut occasionem peccandi et jures ad cavendum istud periculum, tunc teneris id adimplere, quia est materia apta juramenti. Item si tale juramentum feceris in utilitatem alterius, illud servare debes, modò sine peccato etiam veniali servari possit; tunc enim non censetur res indifferens. Item juramentum factum de re prohibita per legem naturalem, divinam aut canonicam, non est de re licità et apta. Item si sit contra legem civilem primariò et immediatè ordinatam ad bonum commune, aut inde redudat damnum tertii. In prædictis omnibus casibus juramentum non obligat, defectu materiæ aptæ.

Justitiam tanquam comitem utriusque juramenti, promissorii et assertorii, assignant auctores, diversimodè tamen. Nam in promissorio requiritur tum ex parte ipsius actûs jurandi, ut nempe sit justus, et non noceat proximo; tum etiam ex parte rei quæ juramento affirmatur, ut scilicet res justa promittatur. In assertorio verò non requiritur justitia ex parte rei assertæ, quia sæpè res injusta licitè detegitur: sed solum requiritur justitia ex parte actûs jurandi, id est, ex parte causæ, quæ compellit ad jurandum; nempe ut sit licita et justa, contra quod facit ille qui absque ullâ rationabili causâ occultam gravem proximi infamiam detegit et juramento confirmat; gravem enim Deo injuriam infert adducendo illum in testem suæ malitiæ, et violationis legis.

Tandem veritas consistit in hoc quòd jurans arbitretur cum fundamento, non levi sed valdè gravi et rationabili, verum esse quod profert in juramento assertorio: aliàs erit perjurium mortale in quâcumque materiâ etiam levi, quibuscumque verbis dicatur, et quâcumque coactione, metu, joco, levitate, consuetudine, utilitate, aut excusatione fiat. Nulla enim admittitur in hoc excusatio, nisi ob imperfectionem actûs, puta quia inadvertenter, tanquam primus motus, vel ex lapsu lingue, et si quod aliud est, reddens actum imperfectum, procedit, ob scilicet rationem supra adductam, nempe quia magna irreverentiâ irrogatur Deo inducendo eum in testem mendacem, aut ignorantem verum quæ apud homines geruntur; quod est de se intrinsicè malum et in nullo prorsus casu licitum. In illud peccatum incidit non solum qui falsum scienter jurat, sed etiam qui rem sibi dubiam, tanquam certam juramento affirmat, aut negat, cum mentiatur, seu contra id quod novit ac contra mentem suam loquatur. Denique jurans non excusatur à perjurio, si leviter ac temerè putans esse verum, illud asserat, sive postea contingat in re esse verum aut falsum quandoquidem non sufficienter providet ut verum dicat, sed hoc contingit per accidens. *Æqualis* tamen non requiritur diligentia in omni materiâ ad rei juratæ veritatem perscrutandam; sed ejus qualitas et conditio spectanda est; major enim requiritur in rebus egregiis et arduis, quàm minoris momenti, et in rebus

obscuris, quàm in omnino perviis et claris. Si verò præmissâ diligentia sufficienti rem probabilissimè putando veram juraverit, quæ tamen falsa est, tunc non est formale, sed tantùm materiale mendacium et perjurium; scilicet si non adhibuerit debitam curam; tunc enim erit peccatum mortale aut veniale pro ratione negligentia in veritate inquirendâ, et attentâ rei jurate dignitate.

Juramentum verò promissorium duplicem veritatem exigit, unam de præsentî quando fit, nempe ut reverâ jurans habeat tunc animum implendi suo tempore id quod promittit, ac se obligandi. Alteram de futuro, nempe ut rei juramento promissam adimpleat, nullâ omittendi subsistente justâ causâ. Quando deest veritas de præsentî, est peccatum mortale semper, sive res quæ promittitur sit licita, sive illicita, sive parva, sive magna, quia est perjurium formale, quod ob solam inadvertentiam et indeliberationem excusatur à mortali. Quando autem deest veritas de futuro, et res promissa non adimpletur, tunc non est semper mortale peccatum, puta quando materia non est capax vinculi obligationis, aut quia mala, aut quia impeditiva majoris boni, aut quia indifferens, solumque peccavit jurans adducendo Deum in testem promissionis, quam oportet falsificare. Item quando eventus est malus, ut patet de juramento Herodis; tolerabile enim erat sanè intellectum, sed malus fuit eventus, dum puella petiti caput Joannis Baptistæ: non enim tunc ex juramento astringebatur Herodes ad tantam scelus perpetrandum, quia eventus male petitionis vim excludebat juramenti. Hinc qui juravit gladium reddere domino petenti, non tenetur illi reddere si furiosus evaserit, etc. Idem dicendum quando eventus est impeditivus majoris boni, ut si quis juraverit matrimonium contrahere, et postea inspirante Deo, vult ingredi religionem.

Denique quando consuetus modus juramenti aliud fert. Sic in juramento hyperbolico assertorio et promissorio, veritas pensanda non est juxta sonum verborum, sed juxta sensum hyperbolicum à jurante intentum, v. g.: Juro quòd si hoc facias, statuan auri tibi rependam, quantum ponderas: sufficit enim quòd jurans habeat tunc animum copiosè remunerandi et de facto magnificè donet. Item qui jurat filio aut famulo, fore ut ipsum interimat aut ejus ossa fuste confringat, satis est ut habeat animum severè ac graviter puniendi. Similiter dum aliqui se honorare volentes, jurant per Deum quòd non se præcedent, et non prius altero, se per januam egressuros; in his enim et similibus casibus, juxta communem et sanum sensum, subintelligitur: Non te præcedam, nec prior transibo quantum ex me est; sicut dum D. Petrus dixit Christo: *Non lavabis mihi pedes in æternum*; et tamen absque peccato perjurii faciunt statim oppositum, permittendo se vinci.

An autem semper committat peccatum mortale, qui rem juratam parvam absque causâ non adimplet, vel ex parvitate materiæ excusetur, sub lite est; resp. tamen cum Cajetano, probabilius esse istum peccare

mortaliter, si totam omittat; scilicet dicendum, si solùm omittat partem minimam re promissæ, et reliquum promissionis adimpleat. Ratio primi est, quia iste, quantum est in se, facit ut Deus testatus fuerit falsum, fallax fidejussor ac confirmator promissionis inveniat; in quo sanè gravis injuria illi irrogatur. Sic qui sub juramento promisit dare alteri tres asses, tenetur per se loquendo sub mortali implere promissum, nisi fortè verisimiliter portet alterum parvam illam pecuniam sibi condonare (1).

Ratio secundi est, quia illa minima pars non consideratur tunc ut materia juramenti, cùm non facit juramenti vinculo separatim supposita, sicque nequaquam judicanda est efficere transgressionem juramenti, saltem mortalem; v. g., si quis promiserit triginta solidos, et omittat tantùm dare unum, vel juramento se obligavit recitare Psalmum, illumque recitando omittit unum versiculum, non peccat mortaliter.

Juramentum execratorium aliquando coincidit cum assertorio, ut dum adhibetur ad confirmandum rem præsentem aut præteritam, v. g., si quis dicat: *Deus me deservat nisi hæc ita sit aut si id non fecerim*; aliquando verò coincidit cum promissorio, ut dum adhibetur ad confirmandum aliquid futurum quod dependet à jurante; v. g.: *Hæc addat mihi Deus mala, nisi id fecero*. Proindeque juramenti execratorii veritas regulanda est eodem modo ac veritas juramenti assertorii et promissorii. Idem quoque dicitur est de juramento comminatorio, quod scilicet non est de malo inferendo à Deo, sed ab ipso jurante; v. g.: *Per Deum te castigabo, te percutiam*, etc., in quo differt ab execratorio, quod è converso, non est de malo inferendo ab ipso jurante, sed à Deo.

(1) Multi theologii ab eâ opinione recedunt, ut videtur est apud P. Antoine de virtute Religionis, cap. 4: *Alii*, inquit, *communiter, aut saltem communius docent, juramentum promissorium obligare tantum sub veniali in re levi, sive res levis sit tota materia promissionis, sive solum illius pars*. Vid. B. Liguari, lib. 3, n. 173; Billuart, dissert. 5, art. 6. Existimant in eo casu non esse perjurium propriè dictum, sed simplicem infidelitatem que proinde desumit gradum malitiæ à gravitate sui obligati. Sic ratiocinantur: 1º Perjurium est mendacium omne firmatum juramento; porro qui non adimplet promissionem antea factam se levem et infidelem prodit, non verò mentitur; quandoquidem nihil actualiter dicit aut facit contra mentem unde alii in errorem inducantur. 2º Ut Deus adduceretur in testem falsitatis, in quo est ratio perjurii, oporteret ut jurans illum invocaret vel ut testem futuræ executionis; talis autem non est intentio jurantis qui solum invocat Deum in testimonium suæ sinceritatis in promittendo, actualis voluntatis et obligationis que inde nascitur ad præstandum promissum, quamque Deus suâ auctoritate foveat. Sic in rebus humanis, testis non assumitur in contractu in testimonium futuræ executionis pacti, sed actualis promissionis et obligationis inde secuta, et si postea pactum initum violetur, non ideo dicitur hunc testem adductum fuisse ad testificandum falsum... Attamen agnoscenda est obligatio fidelitatis virtute Religionis consecrata propter interpositam auctoritatem Dei; illa obligatio commensuratur capacitati materiæ, adeò ut gravis aut levis sit, prout objectum est magni aut levis momenti.

(Edit.)

Juramentum itaque comminatorium, sicut et promissorium, inducit perjurium in duobus temporibus; præsentis scilicet, quando fit animo mendaci; et tunc sive materia sit justa, sive iniqua, semper est peccatum mortale, nisi ob inadvertentiam excusetur: juramentum enim cadens super animo mendaci, inexcusabile est à mortali. Item si fiat quidem animo veraci et cum intentione adimplendi in materiâ tam mortali quàm veniali, quam oporteat falsificare.

Vel etiam inducit perjurium in futuro, hoc est, tempore executionis. Et quidem si comminatio facta est de aliquo malo culpæ, sive mortali, sive veniali, potest et debet juramentum comminatorium non adimpleri; ut si quis comminatus fuerit percutere aliquem aut diripere ejus bona, aut impedire illum ab asequendo aliquo bono injustè, etc., tenetur non exequi. Si verò comminatio sit de justâ correctione, indictione, aut procuratione mali pœnæ, sive quoad corpus, sive quoad bona temporalia, tunc considerata sunt hæc tria. Primum, quòd sicut juramentum non est vinculum iniquitatis, ita nec impedimentum melioris boni. Unde quando melius est abstinere à mali comminati justæ executione, non tenetur jurans ad implendum juramentum, exemplo David qui licet jurasset percutere Nabal cum domo ejus, postea ad preces Abigail abstinuit. Secundum est, comminationem intelligendam esse secundum præsentem justitiam. Unde qui juravit justam punitionem, postea petenti veniam aut se emendenti, absque perjurio pareit, eò quòd cessaverit illa tunc præsens justitia, secundum quam juravit, propter pœnitentiam peccatoris; quò modo Deus ignoscit post comminationes, et David non quidem ad pœnitentiam Nabal, sed ad merita et preces Abigail innocentis, peperit ipsi Nabal, tantquam cessaverit ratio præsentis justitiæ ex aliquorum innocentia et supplicatione humiliter preveniente punitionem. Tertium est, quòd pœnæ in hac vitâ non sunt appetibiles nisi ut medicinæ, vel personæ puniendæ, vel boni communis causâ, et propterea quando pœna cessaret habere rationem utriusque medicinæ, non teneretur quis ex vinculo juramenti adimplere juratam comminationem; quando autem illi accidat, relinquatur judicio prudentiæ, quæ est circa singularia. Hactenus Cajetanus in Summâ, v. *Perjurium*, et v. *Minari*. Indeque colligit quòd parentes aut domini qui jurarent verberare filios aut servos, et postea illis parcerent, ne vel pacem domus turbent, vel quia cessavit præsens justitia ex quasi cessatione demeriti; vel quia amplius non est opus medicinâ talis pœnæ, vel quia amicus suam interponit supplicationem et veniæ petitionem, vel breviter quia judicator melius parcere, non tenetur ad comminationem juratam implendam eò quòd executio tunc foret impeditiva melioris boni, et sic de similibus. Quòd si omnia immutata sint, exequenda sunt minè justè; alioquin peccatum inconstantiæ est negligentis justitiam. Et juxta naturam causæ, de gravitate ejus judicandum est si juratæ non forent. Nam juramentum in hoc casu obligat sub perjurio ad executionem, ut jam ostensum est. Neque

justa causa omittendi comminationem juratam justam, erit cessatio bilis, furoris et voluntatis castigandi. Vide eundem Cajetanum, 2-2, q. 89. art. 7.

Quæres an ratione vitiosæ consuetudinis jurandi, indeliberata juramenta culpâ non vacent. — Suppono quòd quamvis prava jurandi consuetudo non sit in se peccatum, omissio tamen illius extirpandæ, potest esse culpa lethalis, ratione periculi moralis et proximi cui exponit hominem affectum, incidendi in juramenta mortalia, sicut illum in statu peccati mortalis constituere potest, prout contingit ei qui domi t nec concubinam, aut differt restitutionem, dum commodè restituere potest. Difficultas est quando jurandi consuetudo censeatur proxima et moralis occasio incidendi in juramenta mortalia.

Quidam docent quamcumque jurandi consuetudinem, etiam in eo qui mentiri non solet, esse hujus naturæ, quia, sicut in multiloquio est periculum mentiendi venialiter, ita et in frequentatione juramentorum immixto periculum mentiendi cum juramento, quod semper est mortale, juxta illud: *Qui amat periculum, peribit in illo*; et concludunt tales absolvendos non esse, tantquam in peccato mortali constitutos, nisi firmiter eam jurandi consuetudinem eradicare proponant, et in hoc laborent efficaciter. Alii docent, quòd dum aliquis est assuetus ad mentiendum, dum loquitur, et huic consuetudini conjuncta est consuetudo jurandi, etiam sic assuetus curam habeat cavendi juramentum falsum, adhuc est in statu peccati mortalis, dum non vult hanc consuetudinem evellere; quia est in periculo proximo conjungendi mendacia solita cum juramento; et quamvis iste fortè non advertat ad perjurium, illi tamen imputabitur ad culpam lethalem ratione consuetudinis prædictæ.

Nec obstat hanc consuetudinem jurandi, sicut et usum mentiendi præcisè, esse tantum venialem, quia per accidens se habet ad perjurium indeliberatum ex eâ consuetudine consecutum, quòd consuetudo secundum se sit tantum venialis; non enim quatenus est solum consuetudo venialis, est causa illius, sed quatenus est consuetudo jurandi plenè voluntaria. Undo censeatur effectus voluntarius in causâ; sicut omissio evellendæ talis consuetudinis erit mortalis.

Alii volunt consuetudinem jurandi etiam absque necessitate et reverentiâ, cum debitâ tamen advertentiâ ad rei juratæ veritatem, curando ne juramentum sit falsum, non constituere hominem in statu peccati mortalis, sive iste sit solitus mentiri absque juramento, sive non, quia habitus desumit suam malitiam ab actibus. Hi autem actus jurandi sunt tantum veniales, cum iste solitus sit advertere ne falsum juret. Secus dicendum quando est consuetudo jurandi inadvertenter circa rei juratæ veritatem, cum iste se exponat periculo jurandi falsum, solimque casu et præter ejus intentionem accidat quòd juret verum. Idem dicendum de eo qui habet consuetudinem jurandi absque advertentiâ an juret, necne; cum utraque hæc consuetudo sit voluntaria in suâ causâ, et utraque istum exponat æquali periculo incidendi in per

juris. Tandem consuetudo jurandi advertenter indiscriminatum, sive verum, sive falsum, constituit sic affectum in statu peccati mortalis, et omisso illius extirpanda, lethalis est, eò quòd ipsum pertrahat ad multa perjuria mortalia. Si tamen penitens pravam consuetudinem proposito efficaci retractavit, tunc consequentia falsa juramenta et verba blasphemie eadem consuetudine, quam conatur extirpare, quasi naturali et necessario impetu provenientia, non videntur ad peccatum imputanda, cum non ceaseantur voluntaria, nec in se, ut suppono, neque in sua causa, cum consuetudo non sit voluntaria sed de eà doleat, ut etiam suppono.

ARTICULUS III.

Utrum juramentum habeat vim obligandi.

Indubitatum est, juramentum ritè factum, cadens supra materiam licitam, honestam, et melioris boni non impeditivam, aliisque circumstantiis jam adductis vestitam, habere vim obligandi in foro conscientie; hoc ipso enim quòd quis deliberatè jurat, præcepto naturali religionis secundo Decalogi, obligatur ad non assumendum nomen Dei in vanum; imò juramentum carens discretionem et judicio, in hominibus qui sunt sui compotes, suique juris, ipsos obligat, eò quòd non sit absolutè et simpliciter invalidum, ejusque adimpletio non impediatur salutem animæ et illius profectum; vel si adsit aliqua justa causa non adimplendi, petenda est absolutio et relaxatio ab habente facultatem. Item si quis ex irâ juravit, adhuc obligatur; si impetus passionis non fuerit talis ac tantus, quòd induceret quendam mentis alienationem; tandem quæ hactenus de juramento à nobis dicta sunt, satis ostendunt habere hunc obligandi effectum; magisque patebit ista obligatio ex dicendis quest. sequenti de obligatione voti. Unde quæ circa juramenti obligationem supersunt explicanda, hic per breves questiones ventilabimus.

Quæres primò, an juramentum promissorium dolum obliget in conscientia?—Potest quis duobus modis habere fictionem circa juramentum promissorium primò, ut solùm exterius verbis mendacibus simulet se promittere, in corde tamen nolit. Similiter ut ore solùm proferat juramenti verba, non tamen jurare intendat. Secundò, ut verè promittat et juret, non tamen intendat implere promissum, et exequi juramentum. De hoc secundo modo non est difficultas. Certum quippe est istum peccare mortaliter, et in conscientia teneri ad implenda promissa, sive vi, sive jure tale juramentum fecerit, quia effectus naturalis juramenti est obligare jurantem, dummodò id quòd juratur, sit vera materia juramenti; defectus autem intentionis implendi non tollit vinculum juramenti. Adde quòd hæc obligatio exequendi promissum non provenit ex intentione implendi, vel non implendi, sed ex ipsâ naturâ promissionis veræ, ut constat de eo qui suscipit sacros ordines, aut qui verè emitit professionem religiosam, aut verè contrahit sponsalia, et de aliis similibus; ut etiam non habeant intentionem exequendi obligationes illas annexas, ad illas teneantur. Certum est etiam quòd qui fugit se promittere et jurare sine animo pro-

mittendi et jurandi, nullam ex vi et naturâ præcisè juramenti ac promissionis incurrit obligationem, sive jure, sive injuriâ requisitus juret; quia cum sint actus humani, ubi deest voluntas et intentio jurandi ac promittendi, ibi nullum est juramentum nec promissio, sed tantùm simulatio, et consequenter nulla obligatio ex vi juramenti; quia ad ea quæ honesta sunt, et ad quæ lege non astringimur, non nisi ex propria voluntate obligari possumus. Per accidens tamen ratione scandali aut damni proximo inde provenientis, potest istud juramentum obligare in conscientia. An autem iste peccet mortaliter etiam quando non obligatur, quidam absolutè affirmant, alii verò docent quòd si juramentum per injustitiam extorqueatur, in casu quo jurare non tenetur, peccat tantùm venialiter, quia est solùm mendacium officiosum, quo quis injuriam sibi illatam cavet.

Difficultas solùm restat de eo qui verè habet animum jurandi, non tamen promittendi, et se obligandi, an remaneat obligatus ex vi præcisè juramenti, seculo scandalo, et alterius damno. Licet auctores conveniant istam committere perjurium mortale, cum huic juramento desit veritas præsens, et animus non conformetur verbis juramenti, non tamen concordant circa vinculum obligationis in conscientia. Quidam enim volunt quòd licet in foro exteriori adigatur ad implendum promissum, quia Ecclesia judicans juxta verba prolata præsumit habuisse animam se obligandi, negant tamen ad id teneri in foro interiori conscientie, eò quòd verè juramentum non fecerit, apponendo scilicet conditionem contrariam ac destruentem essentiam juramenti; verba enim externa necessario pendent ab intentione proferentis. Sic negans exterius fidem, atque tamen hujusmodi intentione internâ non est verè hæreticus.

Alii verò probabilius affirmant jurantem in nostro casu, obligari etiam in foro conscientie, ad implendum promissum, sive dolo, sive coactè juraverit, quia videtur implicare, quòd quis verè jurare velit, et non se obligare; cum ex vero juramento oriatur obligatio necessario, tanquam naturalis effectus, perinde ac calefactio ab igne, ita ut animus verè jurantis separari nequeat ab obligatione servandi promissum, quando impleri potest; et hoc ipso quòd verè jurandi habeat intentionem, virtualiter et implicitè intendat promittere et se obligare, utpote quia id necessario consequitur ex juramento, sicque non est in ejus potestate hanc obligationem à juramento separare; confirmatur, quia juramento promissorio necessario requiritur veritas de presenti et de futuro, ita ut qui jurat habeat tunc intentionem adimplendi; et postea in executione, si materia sit licita, verificet illud adimplendo promissum, aliàs erit perjurus. Ergo ex vi juramenti, sicut manet obligatus ad veritatem de presenti dicendam, ita ad veritatem de futuro suo tempore implendam.

Quæres secundò an juramentum coactè per metum et vim elicatum, obliget in conscientia, si sit de re licitâ et honestâ?—Resp. affirmative cum D. Thomâ, q. 89, art. 7, ad 3, ubi ait, quòd in juramento eodè

quis coactus fecit, duplex est obligatio, una quidem, quæ obligatur homini cui promittit aliquid; et talis obligatio tollitur per coactionem, quia ille qui vim intulit, hoc meretur ut ei promissum non servetur; nec enim per injustitiam jus acquirit. Alia est obligatio quæ obligatur Deo ut impleat quod per nomen ejus promisit, et talis obligatio non tollitur in foro conscientie; quia magis debet damnum temporale sustinere, quàm juramentum violare, et aliunde voluntariè promisit, licet cum admixtione involuntarii. Hinc si quis metu coactus à latrone, ut mortem evaderet, eidem promisit sub juramento centum nummos, tenetur ex vi juramenti solvere, quia tale juramentum honestè et sine peccato impleri potest, ut suppono, et aliunde obligatio gravis non assumendi nomen Dei in vanum, non tollitur per injuriam illatam, can. *Verum*, et c. *Si verò*, de Jerejur. Idem dicendum de eo qui mutuum accipiens promisit sub juramento usuras solvere mutuatario, et sic de aliis similibus. Talis enim solutio est de actu virtutis, nempe ad redimendi vexationem cujus est consummatio, aut evocendi veracitatem et fidelitatem in promissis.

Possunt tamen isti repetere in judicio quod solverunt, vel prælo denunciare, vel ab eo relaxationem juramenti obtinere; satisfaciunt enim huic obligationi juramenti momentaneâ solutione, statimque possunt solutum repetere, quia juramentum tantum fuit de solvendo, neque dati repetitionem exclusit, can. *Ad audientiam*, de his que vi. Quòd si esset quoque juramentum non repetendi, non videtur tunc licitum repetere, nisi priùs impetratâ hujus juramenti relaxatione, eò quòd licitè et absque peccato observari possit. Quare dùm D. Thomas hic ait, *hunc posse repetere quod solvit, vel prælo denunciare, non obstante quòd contrarium juravit, quia tale juramentum vergeret in deteriorem exitum; eset enim contra justitiam publicam*, intelligit solum quòd non obstante juramento, adhuc potest latronem denunciare, puta si sub præcepto obligetur ad accusandum illum ob bonum publicum, vel juridicè interrogetur de hæc violentiâ, sibi à latrone illatâ. Si verò non advenerit casus extraordinarius in quo tenetur denunciare, si juraverit se non denunciaturum, tunc non potest sponte et in quantum in se est denunciare, et S. doctor, concludit quòd romani pontifices ab hujusmodi juramentis homines absolvunt, non quasi decernentes hujusmodi juramenta non esse obligatoria, sed quasi hujusmodi obligationes ex justâ causâ relaxantes. Vide insuper q. 98, de Perjurio, art. 3, ad 1.

Hinc etiam inferitur juramentum redeundi ad carcerem aliàs justum, obligare per se loquendo, etiam cum probabili periculo mortis sive justè, sive injustè, quia impleri potest absque animæ dispendio et peccato, cum sit opus eximie fortitudinis et religionis, sese periculo mortis exponere ut juramentum servetur de re jurato.

Hinc habetur juramentum præstitum ex errore circa substantiam rei promissæ, non obligare, eò quòd desit consensus, ut probant nostri theologi in primâ se-

cundæ. Item quoties dolus aut error versatur circa causam finalem, seu quoties jurans secundum prudentem existimationem, non censetur jurare voluisse, si dolum cognovisset; tunc enim ejus juramentum interpretatur sub conditione, si res ita sit.

Quæres tertio an liceat in juramento, verbis amphibologicis et æquivocationibus uti, ita ut ille cui juratur seipsum decipiat? — Usum aut potius abusum æquivocationum et restrictionum mentalium ventilabimus in principio octavi præcepti. Hic autem breviter statuimus, cum D. Thomâ, quòd tam in juramento assertorio quàm in promissorio, juridicè requisitus in judicio tenetur uti verbis claris, non ambiguis, et jurare secundum sensum et intentionem ejus cui præstat juramentum; idem dicendum, quando juramentum extra judicium fit in materiâ alteri damnosâ, ut sunt emptiones, venditiones, etc. Alioquin in his casibus jurans peccat mortaliter, et tenetur nihilominus servare juramentum ad mentem ejus qui illud legitime requisivit, ut ostendit D. Thomas, q. 89, art. 7, ad 4, dicens, quòd quando non est eadem jurantis intentio, et ejus cui jurat, si hoc provenit ex dolo jurantis, juramentum servari debet secundum sanum intellectum ejus cui juramentum præstat, existentem in bonâ fide, ut colligitur ex Isidoro. Quidam tamen explicant D. Thomam, quòd velit istum jurantem committere culpam et obligari ratione exterioris scandali vitandi, et adhuc cessante scandalo ad id teneri ex justitiâ, ratione damni per injuriam alteri subsecuti: ex vi tamen et religione juramenti, non obligari ultra dolo- sam suam intentionem, prout satis se explicat. S. doctor, tum in 3 sent., dist. 39, q. 1, art. 3, q. 3; tum hic loco citato, dicens: Sin autem jurans dolum non adhibeat, obligatur secundum intentionem jurantis, ut indicat D. Gregorius 27 Moral., cap. 8, et refert 22, q. 5, can. *Humanæ aures*. Ergo, secluso damno, licet peccet, non tamen tenetur juramentum servare nisi juxta suam intentionem.

Verum, quis dicatur dolo jurare, ut sciamus audiendum est cap. *In dolo*, causâ 22, ubi sic habetur: *In dolo jurat qui aliter facturus est, quàm promittit*, seu, ut exponit Gratianus, in cujus mente est, non sic faciendum ut promittit. Nec excusatur, ait Cajet. q. 89, art. 7, propter implicitam subauditionem in mente retentam, quoniam hujusmodi subauditio non excusat, quin sit falsa vocis significatio, cum intentione fallendi alium, ut intelligat sibi promitti, quod iste non intendit promittere. Et Sotus, lib. 8 de Just. q. 1, art. 7, ait: Si verba exteriorius prolata respectu intentionis jurantis planè falsa sunt, id est, menti ejus dissona, universim et absque ullâ exceptione est peccatum mortale. Neque jurans excusatur per illam mentalem restrictionem: *Dabo, si deo*; aut, *juro dare si deo*. Nam, postquàm illam verbis non explicat, sed verba sunt absoluta, non consonat menti os, sed ficta est juratio, quia intus non fit absolutè ut explicatur exteriorius. Quapropter quantumcumque per vim et injuriam fuerit juramentum extortum, factumque ad redimendam vitam, erit mortale perjurium.

Tandem, si usus restrictionum mentalium esset frequens, et pro levibus, in juramentis præstandis, nulla inter homines fidelitas, nulla societas, nec ullum poterit juramentum cum hostibus iurò fieri. Nam, si cum privato latrone liceat jurare, ad suam propriam intentionem, dicendo, v. g.: *Numerabo tibi centum nummos*, mente subintelligendo: *Si debeam*, licebit etiam cum publico latrone; et sic eladi poterunt omnia pacta et federa etiam juramento firmata cum rebellibus, quia legitimus princeps nihil eis debet. Verius ergo est unumquemque jurantem debere jurare et juramentum implere, secundum communem intellectum, nisi ex verbis à jurante prolatis possit contrarium declarare. Si ab aliquo injustè juramentum exigatur, potest quidem jurans uti verbis ambiguis, modò adsint conditiones in 8 præcepto explicandæ; sed non potest sic ad suam intentionem jurare, ut mente aliud intendat et teneat, quàm is qui juramentum petit, intendit, nisi verba illum intellectum patiantur, modoque infra explicando.

Unde Innocentius papa XI damnavit sequentes propositiones, 24: *Vocare Deum in testem mendacii levis, non est tanta irreverentia, propter quam velit aut possit damnare hominem.* — 25: *Cum causâ licitum est jurare sine animo jurandi, s' ve res sit levis, sive gravis.* — 26: *Si quis vel solus, vel coram aliis, sive interrogatus, sive propriâ spontè, sive recreationis causâ, sive quocumque alio sine jure se non fecisse aliquid, quod reverà fecit, intelligendo intrâ se aliquid aliud quod non fecit, vel aliam viam ab eâ in quâ fecit, vel quodvis aliud additum verum; reverà non mentitur, nec est perjurus.*

Petes an si aliquis audivit à viro optimæ famæ aliquam rem, possit cum juramento deponere in judicio se illam certò scire? — Resp. negativè, aliàs omnes testes de auditu efficerent testes de certâ scientiâ. Item in foro externo testis tenetur reddere rationem sui dicti: item quia omne crimen etiam occultum posset probari in judicio: v. g., qui secretò et nemine vidente fuit ab hoste laesus injuriis et verbere, posset producere testes quibus illud facinus narraret, et ipsi deinde coram judice testificari possent cum juramento se illud certò scire, aut vidisse, quod est maximum inconveniens. Tenetur itaque explicare, se tantùm illud scire ex auditu.

Quæres quartò an juramentum promissorium in rebus prohibitis per civiles aut canonicas leges obliget in conscientiâ? — Resp. 1°, juramentum factum de re prohibita per legem civilem, aut canonicam, quæ primariò et immediatè dirigunt ad bonum publicum, non obligare, eò quòd nequeat impleri absque peccato, cum lex tunc obliget ad culpam, tum quia juramentum quòd directè vergit in detrimentum injustum tertii, non obligat, can. *Quamvis*, de Pactis, in 6, cum non sit vinculum iniquitatis. Ergo multò mihiùs obligat quando vergit in detrimentum boni communis, prout contingit in nostro casu.

Hinc fit omnes contractus repugnantes legi canonicæ aut civili in bonum commune directè et immediatè ordinatæ, invalidos esse, etiamsi juramentum acce-

dat, quia privatus non potest propriâ auctoritate cedere bono communi: aliàs peccat juxta rei gravitatem. Et consequenter invalidum et non servandum est juramentum clerici renuntiantis privilegio fori, quia scilicet clericis directè ac immediatè concessum est ob bonum commune status clerici; nec potest clericus sine peccato tale juramentum exequi, can. *Si diligenti*, de foro competenti. Similiter non valet juramentum vendendi triticum degentibus extra regnum, contra prohibitionem legis civilis, quia lata est in favorem boni communis, et aliunde contractus prohibitus ob favorem publicum non confirmatur juramento; imò juramentum est validum, tum quia est de re illicitâ, tum quia non potest jus publicum ob publicam utilitatem constitutum privatorum conventionibus tolli.

Resp. 2°, juramentum factum contra legem canonicam aut civilem primariò principaliter et immediatè respicientem bonum et favorem privatæ personæ obligare, et contractum per eam prohibitus ac invalidum confirmare, dummodò non vergat in detrimentum tertii. Ratio est quia quilibet potest cedere juri suo absque præjudicio tertii. Item quia illa lex in favorem personæ privatæ lata, non intendit illi laqueum peccati ex transgressione injicere, sed solum intendit in ejus favorem actum irritare. Ergo, si juramento huic favori et privilegio renuntiet, tenebitur servare juramentum (1).

Hinc femina quæ juravit se solâ dote contentam, ad bona paterna non regressuram, tenetur stare juramento, quamvis lex civilis irritet illud pactum et promissionem. Idem dicendum de alienatione fundi

(1) In eo casu juramentum est procul dubio validum, quum observari possit sine peccato; an verò formet contractum et sic inducat obligationem justitiæ standi conventioni meritò in controversiam inducitur. V. C. de Lugo de Jure et Justitiâ, disp. 22, n. 201. Affirmat sententia communior potissimum innixa jure canonico et jure civili romano; opinio contraria nobis anteponenda videtur saltem in Gallis et aliis nationibus ubi eadem viget jurisprudentia civilis minores, etc. Enimverò, ut valeret contractus a minore irritus, necesse foret ut legislator, posito juramento, vim auferret suæ legis; tatis intentio nec presumenda est, nec realis probatur: non est presumenda, cum eo modo facillimum esset eludere legem et minores inducere ad firmandum juramento suas conventiones; nec realis probatur cum nulla sint indicia quibus innoscat; jus canonicum invocari non potest in re quæ forum civile solummodò spectat; jus romanum apud nos receptum non est ut sat unanimiter tenent jurisperiti. Vid. Pothier, *Traité des Obligations*, n. 106; Toullier, *Droit Civil*, t. 10, n. 322, 323. Tribunalia non attendunt ad juramenta quæ, cum sint aliquid contractus accessionum, nihil addere possunt illi in ordine ad justitiam.

Hinc sola est obligatio Religionis: minor non potest exuere jus radicale rescissionis, quia jus istud fundatur lege in illius quidem favorem natæ, sed independente ab illius voluntate; sed potest factio renuntiare usui hujus beneficii; lex statuit jus, sed non exigit ut reipsâ illo jure utatur.

dotialis. Item de contractu jurato minoris absque tutoris consensu celebrato. Item de donatione inter vivos et uxorem, inter patrem et filium, si juramento confirmetur. Item de promissione juratâ solvendi pecuniam cred tam ludo perditam, aliisque hujusmodi contractibus legi positivæ in bonum privatum directè ordinatæ repugnantibus; quia nimirum à jure non irritantur proximè nisi in favorem privatarum personarum: quilibet autem potest suo juri privato renuntiare, tum quia jus positivum ob reverentiam ac honorem Dei et observantiam religionis censetur velle auferre hujusmodi irritationem, et in hoc casu illis contractibus reddere vires quas ob rationes politicas et favorem privatorum abstulerat, et obligationem naturalem quam secum ferunt, quamque restrinxerat, intactam remittit, ac relinquit in suo robore.

Juramentum nihilominus non confirmat hos contractus in sequentibus casibus. Primò, quando directè et per se tendunt in injustum tertii præjudicium, qualis esset alienatio fundi dotialis, qui ex alienius dispositione deberet ad filios pervenire. Secundò, quando contractus irritatur à lege ob turpitudinem creditoris aut promissarii, seu illius in cujus favorem fit juramentum. Unde promissio jurata facta usurario de solvendis usuris non confirmatur juramento, contra legis prohibitionis inita, quia acceptio usurarum est turpis et peccaminosa in usurario, qui proinde non acquirit ullum jus ad hanc actionem sibi prohibitam et in se illicitam, can. *Debitorum, de Jurejur.* Promittens tenetur nihilominus usuras solvere, non quidem ratione contractus, qui invalidus est et peccaminosus, sed ne juramentum violetur, unde poterit pecunias solutas repetere. Idem dicendum de contractu per vim, metum aut dolum extorto, quia scilicet inest turpitudine et culpa ex parte juramentum exigentis. Si tamen jurans sine peccato illud servare videat, tenetur implere momentaneâ solutione, ut supra ostensum est. Tertio, quando jus irritum reddit non solum contractum, sed etiam juramentum appositum, tunc juramentum non obligat. Sic Tridentinum sess. 25, cap. 16, de Regular., irritam reddit omnem renuntiationem et dispositionem novitæ etiam juratam ante professionem. Quarto juramentum secundum, priori validè facto contrarium, non obligat, cum sit de re malâ et illicitâ, utpote quia impleri nequit absque prioris juramenti violatione, neque proinde contractum confirmat, quia juramentum additum actibus illicitis non præbet eis robur et firmitatem, can. *Quando, de Jurejurando.* Gesta tamen contra prius juramentum per se valida sunt, quamvis illicita, nisi aliunde sint irrita; quia per se loquendo ex juramento non redditur quis inhabilis ad actum contrarium, quem ex se aliâs validè efficere potest. Unde, quamvis peccet qui matrimonium contrahit aut testamentum revocat, postquam juravit se non contracturum, aut non revocaturum, matrimonium lamen sic contractum valet, et valida est revocatio testamenti. Similiter venditio facta contra promissionem juratam de non vendendo, facta tenet. Et sic

de cæteris. Est tamen perjurus iste homo. Per accidens hæc gesta erunt quoque invalida, puta si à jure irritentur aliunde. Quintò ut juramentum confirmet contractum, et faciat de invalido validum ac irrevocabilem, non sufficit quòd sit assertorium, quo scilicet quis juret de presenti, se rem verè et seriò alienare; sed ulterius requiritur juramentum promissorium de futuro, quo quis jurat se non revocaturum contractum, nec illi contraventurum. Nam resiliens à contractu apposito solum juramento de presenti, non est perjurus, si tunc haberet veram contrahendi et alienandi voluntatem, nec sub juramento promiserit se non revocaturum contractum jam initum: benè tamen resiliens à contractu confirmato per juramentum de futuro.

Pro cujus intelligentiâ notandum est, aliud esse juramentum firmare contractum, aliud verò juramentum esse servandum. Nam, quando juramentum confirmat contractum aliâs invalidum, tunc oritur duplex obligatio, una erga Deum, quâ jurans curare debet ne Deus adductus sit in testem falsitatis; altera erga hominem, qui jus hoc ipso erga jurantem acquisivit ob contractus validitatem. Quando verò juramentum non confirmat contractum, una tantum oritur obligatio, scilicet erga Deum; unde servandum est juramentum, si absque peccato servari potest, ob Dei reverentiam, ut juramentum præstitum latroni aut usurario de solvendâ pecuniâ indebitâ, qui tamen nullum inde jus acquirunt in eam, eò quòd contractus tunc remaneat invalidus ac in suâ pristinâ naturâ immutatus. Porrò quandonam juramentum confirmat aut non confirmet contractum luscis alibi declarabimus.

Ex dictis habet quòd juramentum contra bonos mores naturales præstitum, non obligat; secus si sit tantum contra bonos mores civiles. Tunc autem dicitur esse contra bonos mores naturales quando res promissa nequit impleri sine peccato, utpote contra legem obligantem ad culpam, qualis est lex naturalis, divina, canonica et civilis directè et immediatè respiciens bonum publicum; naturales enim mores in jure dicuntur illi quibus homo probus efficitur, eisque contrariatur peccatum. Tunc verò juramentum est tantum circa bonos mores civiles, quando servari potest absque peccato, nec est contra legem obligantem ad culpam, qualis est lex civilis immediatè et directè respiciens bonum privatum; nam in jure mores civiles dicuntur quibus homo efficitur bonus civis, et quos expedit vigere in republicâ ad hoc ut sit benè ordinata. Porrò ad dignoscendum quandonam lex civilis immediatè et directè respiciat bonum commune, respiciendum est an ex illius transgressione proximè lædatur bonum publicum, qualis est lex de non extrahendo frumento: nam ex hæc translatione regnum directè patitur detrimentum, cum hoc ipso destituatur necessarius ad vitam. Ad dignoscendum verò quando primariò et immediatè lex tendat ad bonum privatum, inspiciendum est si ex ejus violatione non lædatur immediatè bonum commune, ut lex de non alienando fundo dotali, aut ne minor contrahat sine

curatore, etc. Non enim directè multùm reipublice interest, ut bona sint unius potius quàm alterius civis.

Quæres quintò, an et quomodò obliget juramentum non ludendì? — Resp.: Quòd si consistet juramentum voluisse se obligare ad abstinentium ab omni prorsus ludendo etiam licito, tenetur servare juramentum; quia etiamsi ludus licitus possit esse actus virtutis, ejus tamen omissio est melius bonum; sicut validum est juramentum de non nubendo, utpote de meliori bono, quàm sit matrimonium. Jurans non ludere nomine proprio, potest ludere nomine alieno, si finis juramenti fuerit vitare jacturam pecuniarum: secus verò si fuerit jacturam temporis non facere, eò quòd ludo occupatus non vacaret suo ministerio; quia tunc pro alio ludendo eandem temporis facit jacturam. Idem dicendum si finis juramenti fuerit vitare iras, blasphemias, etc., si eodem modo orientur, dùm ludit pro alio. Jurans absolutè non ludere, si illius intentio ex conjecturis nequit colligi, quo scilicet sine tale juramentum emisit, tunc non solum non potest nomine proprio ludere, verùm etiam neque alieno, eò quòd ludus factus nomine alieno, sit verè ludus. Quidam sentiunt posse nihilominus istum tradere suas pecunias alteri ad ludendum suo nomine, et inspicere socium ludentem, nisi aliter colligatur de mente ludentis, et nisi finis juramenti fuerit vitare propriarum pecuniarum jacturam.

Quæres sextò utrùm obligatio juramenti transmittatur ad hæredes et successores jurantis? — Resp. hanc obligationem præcisè sumptam, non transire ad successores jurantis, benè tamen obligationem contractus super quem cadit juramentum, si contractus fuerit validus, vel saltem juramento firmetur, et efficiatur validus. Ratio primi asserti est, quia, ut ait D. Thomas, 2-2, q. 98, art. 2, ad 4, *juramentum est actio personalis, et obligationem spirituales inducens. In personalibus autem et spiritualibus nullus ligatur, nisi ex proprio consensu. Quamvis igitur pater in temporalibus scipsum et hæredem obligare possit per contractum validum, non tamen in spiritualibus, ut patet de voto et aliis. Hinc habetur ratio secundi asserti; nam obligatio contractus est realis et officii bona quæ transeunt ad hæredes, quæ in eis succedunt patri, ejusque personam representant.*

Unde hæredes non servantes contractum validum juratum, vel permissionem juratam defuncti pro se, et pro illis, non peccant contra religionem, nec perjurium committitur; peccant tamen contra justitiam. Secus dicendum quando contractus est invalidus; hæredes enim illius qui juravit solvere pecunias lutroni aut usurario, non tenentur solvere, quia jurans solum vi juramenti obligatus erat solvere, non verò ratione contractus. Qui tamen juravit alicui, v. g., Mævio, dare centum nummos, mortuo Mævio ante solutionem illius pecuniæ, tenetur ejus hæredibus solvere, quia obligatio jurantis non extinguitur morte Mævii, et jura defuncti transeunt in ipsius hæredes, nisi aliud suadeat materia subjecta, et

intentio jurantis, secundùm quam juramentum servandum est.

Subdit autem D. Thomas ibidem, quòd cum aliqua civitas jurat se aliquid servaturam, ille qui de novo fit civis, non obligatur quasi juramento ad servanda illa, quæ civitas se servaturam juravit; tamen tenetur ex quâdam fidelitate, ex quâ obligatur, ut sicut sit socius bonorum civitatis, ita etiam fiat particeps onerum. Canonici autem qui jurat se servaturam statuta edita in aliquo collegio, non tenetur ex juramento ad servandum futura, nisi intenderit se obligare ad omnia statuta præterita et futura: tenetur tamen ea servare ex ipsâ vi statutorum, quæ habent coactivam virtutem. Hactenus D. Thomas. Ubi Cajetanus ait, quòd episcopus aut canonicus, aut quævis alia dignitas habens multa juramenta, si admitteretur ad suum officium absque juramento, non teneretur ad illa servanda ex prædecessorum juramento. Unde, si non esset aliud vinculum obligans ad ea, nisi juramentum, talis persona foret omninò libera ab illis obligationibus. Sed si esset aliud vinculum obligans officium illud seu talem dignitatem, puta vinculum statuti vel contractus, tunc hæc persona quæ non juravit, adhuc teneretur hæc servare ratione hujus vinculi officio annexi; quia etsi vinculum juramenti prædecessorum non transeat ad successores, utpote quia est personale, benè tamen obligatio statuti aut contractus annexi illi officio, utpote realis. Idemque de aliis similibus est dicendum. Hactenus Cajetanus.

Subditus jurans obedientiam alteri in officio aut dignitate constituto, ejus dignitatis aut officii expresso nomine, ut religiosus jurans obedientiam generali sui ordinis, in quantum generali et ratione officii, tenetur, ex vi illius juramenti, obedire omnibus illius successoribus in hoc officio; quia licet juramentum sit personale ex parte jurantis, affert tamen obligationem realem ex parte ejus cui juratur, et transit cum re, puta dignitate, vel hæreditate, ut jam dictum est. Si verò juramentum fiat alicui, non ratione dignitatis, sed tantum nomine proprio, et personaliter, prout est privata persona, v. g., dicendo: *Juro tibi Petro obedientiam*, tunc eo mortuo vel amoto, non transit ad successores, præcipuè si juramentum istud non præstetur tali personæ circa rem ad dignitatem pertinentem, quia est vinculum personale huic determinatæ personæ affixum, et non illius officio. In dubio autem an actus aliquis personæ aut dignitati tribendus sit, ex conjecturis metiendum est. Quando juramentum fit alicui ratione dignitatis, tunc illo ab eâ amoto, amplius non obligat, sed ejus successoribus in illâ dignitate est exhibenda obedientia jurata: dignitas enim non variatur ex varietate personarum, 42, q. 4, cap. *Liberti*.

Quæres septimò, utrùm major sit obligatio juramenti, quàm voti promissorii? — Respondet D. Thomas negativè, hic q. 89, art. 8, quia omnis infidelitas irreverentiam continet et contemptum. Videtur autem infidelitas subjecti ad dominum esse maxima irreverentia. Cùm ergo obligatio voti causetur ex fidelitate quam Deo debemus, ut scilicet ei promissum

solvamus, ideo votum ex sua ratione est magis obligatorium quam juramentum, cujus obligatio causatur ex reverentia quam debemus ei, ex qua tenemur ut verificemus id quod per nomen ejus promittimus.

Quares octavo quando et quomodo obliget juramentum promissorium in favorem tertii verè et ex animo factum, ac promissione acceptatâ? — Resp. quòd si juramentum fuerit de re quæ sine peccato fieri potest, implendum est ac exequendum, etiamsi eventus rem juratam minus bonum reddat, quam oppositum. Ut si juravi Petro me daturum ipsi viginti nummos, non satisfacio per hoc quòd pauperiori donem centum. Quod tamen auctores limitandum censent in casu quo quis juravit feminæ, se eam in uxorem ducturum; potest enim absque juramenti violatione ingredi religionem, ex cap. 2, de Convers. conjugatorum. Tunc enim huic juramento censetur inesse tacita hæc conditio: Nisi moriar civiliter, et inspirante Deo suscipere debeam meliorem statum, cujus eventus matrimonii sit impeditivus.

Quando juramentum factum est in favorem tertii cum aliqua conditione, jurans non obligatur, nisi illa impleatur. Quia de natura conditionis est, ut suspendat actum cui accedit. Et quando tota obligatio pendet à conditione, illa deficiente, cessat obligatio. D. Thomas q. 89, art. 9, ad 2, ait, quòd homo potest alteri promittere aliquid sub juramento dupliciter. Uno modo, quando promittit aliquid pertinens ad utilitatem ipsius, puta, si sub juramento pronuntiat se seriturum ei, vel pecuniam daturum. Et à tali promissione potest absolvi ille cui promissio facta est: intelligitur enim jam ei solvisse promissum, quando facit de eo secundum utilitatem et voluntatem ejus, qui juravit. Alio modo promittit aliis alteri, quod pertinet ad honorem Dei, vel utilitatem aliorum, puta si aliquis sub juramento pronuntiat alicui se intraturum religionem, vel aliquid opus pietatis facturum. Et tunc ille cui promittitur, non potest absolvi promittentem, quia promissio non est facta ei principaliter, sed Deo; nisi fortè sit interposita conditio, ratione cujus possit, scilicet si illi videbitur cui promittitur, vel aliquid aliud tale. Hactenus D. Thomas.

Hinc colligitur quòd si jurans aliquid in favorem alterius, prius et principaliter honorem et cultum Dei respexit, ac intuitu principali religionis juravit, solumque posterius et secundario utilitatem tertii attendit, tunc iste nequit ipsi remittere obligationem, cum juramentum tunc se habeat quasi votum. Secus dicendum si non principaliter intuitu religionis juraverit, sed animo fidem suam alteri astringendi, ratione amicitia. In dubio autem hujus intentionis, presumenda est prior intentio, ob scilicet materia naturam in honorem Dei tendentis. Ita Sotus, lib. 8 de Just. q. 1, art. 1, ad 2.

Tandem qui jurat se facturum voluntatem alterius, intelligendus est, si id quod ei mandatur licitum sit, honestum, et portabile, seu moderatum; ex D. Thomâ q. 8, art. 2, ad 3.

ARTICULUS IV.

De irritatione et dispensatione juramenti.

Divus Thomas, q. 89, art. 9, ad 1, ait, quòd dispensatio quæ fit in juramento, non se extendit ad hoc quòd aliquid contra juramentum fiat: hoc enim est impossibile, cum observatio juramenti cadat sub præcepto divino, quod est indispensabile. Sed ad hoc se extendit dispensatio juramenti, ut quod sub juramento addebatur, sub juramento non cadat, quasi non existens debita materia juramenti. Materia autem juramenti assertorii, quod est de præterito vel præsentem, in quamdam necessitatem jam transit, et immutabilis facta est. Et ideo dispensatio non refertur ad materiam, sed refertur ad ipsum actum juramenti; unde talis dispensatio directè esset contra præceptum divinum. Sed materia juramenti promissorii est aliquid futurum, quod variari potest, ita scilicet quòd in aliquo eventu potest esse illicitum vel nocivum, et per consequens non esse debita materia juramenti, et ideo dispensari potest in juramento promissorio, quia talis dispensatio respicit materiam juramenti, et non contrariatur præcepto divino de observatione juramenti. Et in corp. ait 8. Doctor quòd necessitas dispensationis, tam in lege quam in voto, est propter hoc quòd id quòd in se vel universaliter consideratum, est utile et honestum, et secundum aliquem particularem eventum, potest esse inhonestum et nocivum, non potest cadere nec sub lege, nec sub voto. Quòd autem aliquid sit inhonestum vel nocivum, repugnat his quæ debent attendi in juramento. Nam si sit inhonestum, repugnat iudicio; si sit nocivum, repugnat justitiæ; et ideo pari ratione etiam in juramento dispensari potest.

Per quod ostendit S. doctor, quòd supra formale juramenti, nempe veritatem, non cadit dispensatio; nunquam enim quis dispensari potest ut scienter juret falsum; sed tantum supra materiam juramenti, quatenus id quod erat materia juramenti, non sit amplius talis ob circumstantias hic et nunc occurrentes. Ostendit insuper S. doctor quòd in juramentis assertoriis, nequit dispensatio locum habere, cum sint de actu præterito vel præsentem, quia materia jam transit et immutabilis efficitur; seu juramentum vel fuit verum, vel falsum, propter veritatem aut falsitatem actus jam præteriti aut existentis. Unde fieri non potest ut non sit vel fuerit, neque dispensari potest, ut actus jurandi, qui jam est aut fuit falsus, non sit aut non fuerit falsus. Idem dicendum de juramentis promissoriis, quantum ad veritatem quæ respicit tempus præsens in quo fuit juramentum; sicque non possunt non obligare, cum ea obligatio sit indispensabilis, et præcepti negativi de non adducendo Deum in testem falsitatis. Tota igitur dispensatio in juramentis promissoriis solum potest habere locum, quantum ad obligationem et veritatem, quæ respicit tempus futurum, seu futuram executionem et impletionem promissi, quod cum variari possit ac in aliquo eventu esse illicitum et nocivum, et per consequens fieri materia non apta juramenti, super eam solummodo, et non super actum jurandi præsentem dispensatio

Quoties juramentum est invalidum et non obligat, aut defectu intentionis jurandi, aut defectu materiae aptæ ac debitæ, tunc non est opus irritatione, dispensatione et commutatione; sed jurans de se ab illius implementatione abolvitur; si enim illud quod cedit sub juramento promissorio sit peccatum, tenetur jurans illud non servare: si verò sit majoris boni impeditivum, sicut cum aliquis jurat se non intraturum religionem, licitum est ei servare et non servare tale juramentum. Ita D. Thomas in isto art. 9, ad 3. Item irritatur juramentum et tollitur ejus obligatio per remissionem illius in cuius favorem præstitum fuit, ut si quis juraverit se daturum pauperi determinato elemosynam, paupere condonante obligationem, relaxatur juramentum. Quia tunc ille censetur tollere et remittere materiam Deo in sui favorem promissam, quæ sublata, cessat voti obligatio, nisi ea elemosyna nulli esset determinatio pauperi aut personæ promissa, quia tunc nullus pauper obligationem talis juramenti remittere posset, eò quòd soli Deo censetur præstitum, nec res promissa cedit in favorem certi pauperis, qui possit illam remittere, taliaque juramenta rationem voti induunt. Vide D. Thomam, 2-2, q. 89, art. 9, ad 2. Item irritare potest juramenta omnis ille qui habet dominium et potestatem in re promissam, et à sibi in hæc re subditis emittuntur. Sic pater juramenta filiorum et filiarum in minori ætate existentium, vir juramenta uxoris, prælatus juramenta subditorum irritare, etiam sine causâ, et annullare possunt. Ita D. Thomas in hoc art. 9, in fine, quia censentur hæc juramenta facta cum conditione saltem tacitâ: Si hi in quibus tales personæ sunt subjectæ approbaverint; nullus enim absolutè jurare potest in præjudicium alterius. Si tamen hi superiores in juramenta istorum antea consenserint, aut facta confirmaverint, tunc non possunt ampliùs absque legitimâ causâ irritare, aliàs peccant, quia per licentiam vel approbationem concessam, juramentum jam robur et confirmationem obtinuit; ad cuius proinde relaxationem requiritur superveniens causa; aliàs recurrendum erit ad jurisdictionem spirituales, ut obtineatur absolutio sine dispensatione. Licet enim papa et prælatus ecclesiastici solùm habeant jurisdictionem spiritualem, et non dominium rei promissæ, tamen possunt juramenta sibi subditorum relaxare, tum ratione officii, quia ita fieri expedit ad utilitatem reipublice, tum aliquandò in pœnam humane severitatis, etiam non consentiente eo in cuius favorem juramentum factum est; ut si observatio juramenti promissorii bono communi foret nocitura, aut juramentum per metum et injuriam fuerit extortum, ut si quis juravit latroni dare pecunias, aut usurario solvere usuras, si petat illius juramenti absolutionem à suo prælato et episcopo, potest illi concedi dispensatio: est enim justa causa, ne scilicet severitas hominum foveatur, idque sic fieri expedit bono communi. Item in odium excommunicatorum, liberantur subditi et alii à juramento fidelitatis illis præstito, 15, q. 6, can. *Nos sanctorum*, et can. *Juratos*. Item quandò sub juramento promittitur aliquid, de quo dubium est,

utrùm sit licitum vel illicitum, proficuum vel nocivum, aut simpliciter aut in aliquo casu, potest tunc quilibet episcopus in hoc suum subditum dispensare. Ita D. Thomas in hoc art. 9, ad 3; tandem cum juramentum sit minus obligatorium quàm votum, consequens est ut omnia juramenta subsint facultati episcopi ad dispensandum; quæ si forent vota, posset in eis dispensare; quia cui concessum est posse ordinariè in majus, concessum est posse in minus. Unde qui potest dispensare in votis, potest etiam dispensare in juramentis de eadem re sine voto, seu independentè et disparatè à voto, nec in ejus confirmationem factis. Cùm autem prælatus regularium habeant jurisdictionem in suos religiosos, qualem habent episcopi in dioecesanos, possunt pari modo eorum juramenta relaxare; et adhuc magis cùm sint domini voluntatum jurantium, qui non sunt sui juris, nec absque prælati consensu se aliis obligare et promittere possunt.

Hinc juramenta quæ habent annexum votum papæ reservatum, vel quæ, si forent vota, essent papæ reservata, nec episcopi nec prælatus religionum dispensare possunt, ut sunt vota castitatis, religionis, peregrinationis ad templum Hierosolymitanum, ad limina Apostolorum Petri et Pauli, et ad Compostellam, apud D. Jacobum, et juramenta circa ista quinque opera pia. Quidam tamen volunt quòd si hæc juramenta fuerint pœnalia aut conditionalia, tunc potest episcopus dispensare ante et post conditionem impletam, et pœnam incursum. Inò Sanchez addit posse episcopum in his dispensare, quandò jurans intendebat solùmmodò Deum in testem vocare, non verò ipsi promissionem facere, eaque opera in ejus obsequium offerre, cùm tunc non continent votum, ratione cuius papæ sint reservata. Verùm contrarium est tenendum, quia summus pontifex reservans sibi aliqua vota per generalem consuetudinem, etiam censetur reservare juramenta de iisdem rebus.

Summus pontifex in omni juramento, cessante damno tertie personæ ex causâ rationabili dispensare potest. Hæc enim facultas est necessaria ad bonum regimen Ecclesiæ, ut scilicet post causæ particularis occurrentis diligens examen, prælatus et maxime pontifices judicarent an æquum esset hujusmodi voti obligationem et juramenti religionem in causis particularebus remittere, et materiam, quæ voto et juramento subjecta erat, ex causâ subtrahere per absolutionem et dispensationem. Ita divus Thomas in hoc art. 9, ad 5.

Divi, cessante damno tertie personæ, quia non est in potestate papæ auferre jus tertii in rebus non ecclesiasticis, eò quòd non sit dominus honorum temporalium illius. Unde, licet sit in potestate papæ dispensare in omnibus votis, et commutare in aliquid gratius Deo, eò quòd sit ejus vicarius, non tamen in omni juramento, quandò fit in commodum tantum hominis, ut si juravit creditori suo solvere debitum, aut tenere contractum justum, eò quòd papa non sit vicarius illius hominis, nec ita habet dominium super eum, ut possit illum rebus suis temporalibus privare ad libitum, et hoc non

est propter defectum potestatis papæ, aut excellentiam juramenti, sed ex naturâ contractûs juramento firmati, scilicet inter hominem et hominem; quocirca cessante præjudicio hominis, ita juramenta subjiciuntur Ecclesiæ potestati, sicut et vota; nisi esset turpitudine ex parte recipientis injustè juramentum, aut urgens boni communis causa postularat.

Divi, ex causâ rationabili : nam prælatus sine eâ dispensans peccat, et non valet dispensatio in foro conscientiæ, ut ostensum est alibi de Just. tract. de Legibus; porro loquimur hic tantum de dispensatione, quatenus scilicet juramenti obligatio tollitur; non verò de irritatione, quatenus scilicet impeditur ne juramentum vim obligandi habeat, sed cassatur et annullatur: id enim etiam sine causâ fieri potest à papâ respectu rerum ecclesiasticarum, à viro respectu uxoris, à patre respectu filiorum, quoad materiam, in quâ ilis subjiciuntur, et in prælato respectu suorum religiosorum; causa verò legitima dispensandi in juramento desumenda est, tum ex gravitate operis et imbecillitate jurantis, tum ex diminutâ operis utilitate: tum si ex eventu ejus impletio non sit satis conveniens bono communi; tum ex aliis circumstantiis occurrentibus mutationem quandam inducentibus. Horum omnium ratio est, quia juramentum obligat ad sui observantiam, non ex jure humano, in quo valet dispensatio etiam sine causâ concessa, sed obligat ex jure naturali, divino, in quo nec papa validè potest dispensare. Homo tamen in cujus utilitatem et favorem juramentum factum est, tanquàm dominus rei promissæ, potest illud sine causâ dispensare, modo jam explicato; verùm hæc omnia clariùs patebunt quæst. sequenti de dispensatione et commutatione votorum.

ARTICULUS V.

De personis quibus non competit jurare, et de aliis rebus ad completam juramenti notitiam spectantibus.

Divus Thomas, art. 10, docet, quòd quidam sunt qui dictum suum confirmare non possunt propter defectum eorum. Et quidam sunt quorum dictum adeò debet esse certum, quòd confirmatione non egeat, sicque quidam sunt majoris auctoritatis, quàm quòd eos jurare deceat; aliqui verò minoris auctoritatis, quàm quòd eorum juramento steter. Unde nihil prohibet aliquos à juramento impediri ex causis contrariis, per modum superabundantiæ et defectûs. Nam in juramento duo sunt consideranda, unum quidem ex parte Dei, ejus testimonium inducitur; et quantum ad hoc debetur maxima reverentia. Propter hoc à juramento excluduntur pueri ante annos pubertatis, qui non coguntur ad jurandum, quia nondùm habent perfectum usum rationis, quo possint cum reverentiâ debitâ juramentum præstare; et etiam perjuri qui ad juramentum non admittuntur, quia ex retroactis præsumitur quòd debitam reverentiam juramento non exhibebunt; olim propter hanc reverentiam, non nisi jejunos poterat quis jurare, 22, q. 5, c. *Honestam*. Ubi divus Thomas loquitur de juramento in judicio.

Nam masculis ante annum 14, et puellis ante 12, interdicitur judicialiter et solemniter jurare, nec possunt à giudice cogi in causis civilibus 22, quæstione 5, can.

Puvuli; et in criminalibus non admittitur minor annis viginti, ff. de Testib. L. *Inviti* (1). Verùm, si admitti contingat ad jurandum, licet non faciat plenam fidem, facit tamen præsumptionem ad torturam sufficientem, juxta Sylvestrum, verbo *Impubes*. Item perjuri non admittuntur amplius ad juramentum in judicio 22, q. 7, can. *Pueri*. Cum quo tamen stat licitum esse omnibus jurare extra judicium etiam imuberibus, eosque moraliter peccare falsum jurando, si fuerint doli capaces et sufficienti usu rationis polleant.

Aliud, quod in juramento est considerandum, se tenet ex parte hominis ejus dictum juramento confirmatur. Non enim indiget dictum hominis confirmatione, nisi quia de eo dubitatur. Hoc autem derogat dignitati personæ ut dubietur de veritate eorum quæ dicit. Et idè personis magnæ dignitatis non convenit jurare, propter quod dicitur 2, q. 5, can. *Si quis presbyter*, quòd sacerdotes ex levi causâ jurare non debent: tamen pro aliquâ necessitate, vel magnâ utilitate, licitum est eis jurare: et præcipuè pro spiritualibus negotiis, pro quibus etiam juramenta competit præstare in solemnibus diebus, quibus est spiritualibus rebus vacandum: non autem tunc sunt juramenta præstanda pro temporalibus, nisi fortè ex magnâ necessitate. Hæc D. Thomas.

S. Anton. p. 2, tit. 10, cap. 3, § 5. Et Sylvester, v. *Juramentum*, 2, q. 3, varios casus referunt in quibus sacerdotes jurare possunt et debent in judicio coram suo giudice ecclesiastico; coram verò seculari non possunt, nisi adsit prælati licentia. Vice juramenti, per sanctam consecrationem sunt interrogandi tangendo proprium pectus, can. *Si quis presbyter*, 2, q. 5, et ita usu receptum est.

Quæres primò, an juramentum possit præstari per nuntium, aut procuratorem. — Resp. affirmativè, ex cap. *De statu regularium*, in 6, et cap. ultimo de Juramento calumniæ, in 6. Nam et matrimonium, licet sit actio personalis, potest tamen contrahi per procuratorem; ita et juramentum, dummodò a tus talis sit qui per procuratorem præstari possit, aut lex non præscribat, ut quis præsens propriâ manu juret. Item modò procurator habeat speciale mandatam alterius in hæc causâ et negotio particulari, suo nomine jurandi, nec dominus illud mandatam revocaverit.

Et tunc ille cujus nomine præstatur juramentum ligatur, non verò procurator, ut patet à simili de matrimonio. Hinc si quod iste jurare mandat suo procuratori, sit falsum, afficitur pœnis in perjuro constitutis, non verò procurator: et è contra si procurator non exequatur sincerè illius mandatam, sed nomine mandantis malâ fide scienter falsum juret, vel dubium tanquàm certum, perjuri peccatum committit, non

(1) hæc pendet à jurisprudentiâ eorum quæ varia statuit in variis nationibus.

quòd vinculo juramenti afficiatur, sed quia cooperatur perjurio alterius; sicut inducens alium ad jurandum falsum, reus est perjurii, licet non sit propriè perjurus.

Quæres secundò, an juramentum exigi possit ab eo qui creditur pejeraturus? — Resp. D. Thomas, 2-2, q. 98, art. 4, *distinguendum esse; aut enim quis exigit juramentum pro seipso propriè sponte; aut exigit pro alio ex necessitate officii sibi commissi. Et si quidem pro seipso aliquis exigit juramentum tanquam persona privata, distinguendum videtur, ut August. dicit in sermone de Perjuriis. Si enim nescit alium juraturum falsum, et idèò dicit, JURA MIHI, ut fidem et faciat, non est peccatum. Tamen est humana tentatio, quia scilicet procedit ex quâdam infirmitate, quâ homo dubitat alium esse verum dicturum. Et hoc est illud malum, de quo Dominus dicit Matth. 5: « Quod amplius est, à malo est. » Si autem scit eum fecisse contrarium ejus quod jurat, et cogit eum jurare, homicida est; ille enim de suo perjurio se interimit; sed iste manum interficientis impressit. Si autem aliquis exigit juramentum tanquam persona publica, secundum quod exigit ordo juris, ad petitionem alterius, non videtur esse in culpa, si ipse juramentum exigit, sive sciat eum falsum jurare, sive verum, quia non videtur ille exigere, sed ille ad cujus instantiam exigit (1). Hactenus D. Thomas in corp. Et ibidem, ad 4, dicit licitum esse malo uti propter bonum, sicut et Deus utitur; non tamen licet aliquem ad malum inducere. Unde licet ejus qui per falsos deos jurare paratus est, juramentum recipere; non tamen licet eum inducere ad hoc quòd per falsos deos juret. Nec licet juramentum exigere ab eo qui per verum Deum, falsum jurat; quia in tali juramento deest bonum fidei, quâ utitur aliquis in juramento illius qui verum per falsos deos jurat. Unde in juramento illius qui falsum per verum Deum jurat, non videtur esse aliquid bonum, quo uti liceat.*

An autem iudex possit hoc juramentum exigere etiam quando pars id non petit, et sponte suâ hoc facere ad informandam conscientiam suam, respondent auctores illud posse quando lege obligatur ad exigendum juramentum ex officio ad sibi comparandam notitiam publicam, et faciendum legitimum processum; secus si ad exigendum juramentum, nullâ partis aut legis necessitate cogatur: tunc enim instar personæ privatæ, tenetur peccatum proximi vitare, ut aliâ viâ non deficiente suo muneri procedere valeat.

(1) Solutio hujus quæstionis repetenda est ex principiis de cooperatione: petitio juramenti est, ratione sui considerata, actus bonus vel indifferens, unde æquè probabiliter et immediatè possunt prodire duo effectus: tota difficultas erit determinandi utrum bonus effectus qui solus intenditur compenset malum. Hoc rarissimè eveniet quando privatâ auctoritate juramentum postulabitur, quia si jurans prævideatur pejeraturus, nulla adveniet generatim utilitas ex petitione. E contra aderit illa compensatio quoties iudex publicâ auctoritate et ad instantiam partis adversæ, in casibus à lege prævisis, dedit juramentum; onus officii publici quod iudex ille gerit, et bonum publicum cujus valdè interest ut controversiæ per juramentum possint interdum dirimi, suppeditat rationem sufficientem cooperationis.

Nulli itaque licet absque necessitate tale juramentum exigere.

Quæres tertio, an ut juramentum obliget, necessariò requiratur ut jurans habeat formale actualem et expressam voluntatem se obligandi? — Resp. negativè: Sufficit enim quòd jurans, sciens naturam juramenti, seu vim quam habet obligandi, verè jurare velit, nec habeat positivam voluntatem non se obligandi: hoc ipso enim censetur vellet sequi naturam juramenti, ac proinde se obligare.

Quæres quartò, quænam conditiones in omni juramento promissorio simpliciter facto sint subintelligendæ ex jure communi, ad hoc ut juramentum obliget? — Resp. auctores quatuor assignare in Clavi reglâ lib. 5, cap. 5, n. 15 et sequentibus. Prima est, circa jus et auctoritatem superioris. Nam in omni juramento promissorio, subintelligitur: Nisi contrarium præcipiat et velit superior, in illis nimirum rebus quæ sunt illi subjectæ, seu in quibus jurans dependet ab illo. Secunda est observatio fidei propter quam juratur. Nam frangenti fidem, fides servanda non est: v. g.: Promisi tibi centum nummos, quia tu mihi promisisti equum; tunc si non adimplex ex parte tuâ promissum, nec ego teneor ex parte meâ adimplere, 2 de Jurejur. can. *Pervenit*. Et can. *Constitutus* de Pœnis. Item si etiam cum juramento promiserim, te non expellere de domo meâ tibi locatâ, subintelligitur: Modò solvas pensionem. Idem dicendum de patre qui promisit cum juramento, non exheredare filium; subintelligitur: Nisi crimen ingratitude commiserit. Tertia conditio respicit statum, tam jurantis, quàm ejus cui juratur, et etiam rerum pro quibus et ratione quarum juratur; puta si mutatio notabilis adveniat. Sic jurans servare statutum, eo revocato, non ampliùs obligatur. Item si quis ut officialis juravit, cessant officio non tenetur. Item qui prælato aut magistratui ut tali obedientiam jurat, si deponatur aut cedat prælato, aut peffecerit tempus quo cessat officium, ampliùs non tenetur. Item qui juravit alteri suum reddere gladium, si iste furiosus postea evadat, non obligatur restituere. Item qui juravit accipere in uxorem Bertam divitem, sanam, et virginem bonæ famæ, si postea incidat in paupertatem, aut lepram, aut in fornicationem, non tenetur. Item qui juravit inimico se nihil damni illaturum, non videtur peccare contra juramentum, si noceat ob novam injuriam supervenientem sibi illatam; subintelligitur enim jurasse se non nociturum propter injurias præteritas, et nisi novam causam dederit. Item qui juravit servare secretum sibi commissum, non peccat contra juramentum, illud secretum detegendo quando nequit illud celare absque gravi detrimento publico, vel privato suo aut alterius innocentis damno: nam promissio secreti censetur facta cum hac conditione: Si non adveniat præceptum et obligatio revelandi, can. *Sicut nostris*, de Jurejurando. Ratio horum omnium est, quia juramentum cadens supra propositum vel promissionem habentem tacitam conditionem ex intentione jurantis, vel ex dispositione juris, vel ex consuetudine jam re-

ceptâ, eo modo explicandum est, quo explicatur et obligat ipsa promissio; soritur enim conditiones actûs super quem cadit, sicut accessorium sequitur naturam principalem. Hinc quidam inferunt quòd qui promisit aliquid alteri absenti cum juramento, potest promissionem revocare antequàm acceptetur, quia censetur facta cum hâc conditione: Si acceptetur, et ante acceptationem non habet vim obligandi, proindeque tunc juramentum non ligat: peccant notarii et alii officiales transgrediendo taxationem pretii instrumentorum à lege taxati, faciuntque contra juramentum illam observandi, quod singulis annis, aut in principio sui officii faciunt. Quarta conditio est, ut quando generaliter aliquid promittitur sub juramento, semper subintelligatur: Si sit honestum, licitum, possibile, moderatum, etc., ut tradit D. Thomas hic art. 7, et nos jam explicuimus. Hinc promissio prodiga facta, v. g., meretrici, centum aureorum pro unâ copulâ etiam juramento firmata, obligat solum ad quantitatem pecuniæ quam viri conditionis æqualis dare conserverunt hujusmodi meretricibus, non verò ad illum excessum pretii. Ita Ledesma, Sotus, Bannes, Aragonius, Salonius et alii.

Quæres quintò, quænam pœnæ contra perjuro stantur? — Resp. primam et principalem esse infamiam, 6, q. 4, c. *Infames*, et c. *Quicumque*. Item 1. *Si quis major*, cod. de transact., ad hanc pœnam incurrendam requiritur ut quis solemniter jurando pejeraverit, et quòd postea in forojudiciali sit deperjuro ad eam publicè condemnatus. Vide D. Thomam, 2-2, q. 98, art. 5, ad 3; cæteras vide apud auctores.

Appendix.

DE PROMISSIONE.

In juramento promissorio et comminatorio involvitur aliqua promissio facta homini; et in omni voto continetur promissio facta Deo, tanquàm basis et fundamentum: ideòque ad pleniorem juramentorum et votorum intelligentiam, naturam simplicis promissionis explicandam necesse judicavimus.

Promissio nuda, seu quæ non firmatur juramento, neque restitur stipulatione, neque est de re aliàs debità, definitur: *Datio fidei deliberata et spontanea de re licità*. Nam ad veram promissionem non sufficit voluntas faciendi aliquid, sed requiritur ut quis alteri se obliget ex virtute fidei, seu fidelitatis ad faciendum, intendatque novum aliquid vinculum ad rem promissam implendam, sibi imponere, in quo promissio differt à simplici proposito aliquid faciendi. Item debet esse deliberata, id est, cum advertentiâ et libertate quæ sufficeret ad peccatum, cum sit actus humanus ad culpam imputabilis, et juxta D. Thomam, 2-2, q. 88, includat actum rationis ordinantis, deliberantis et discernentis quid pro alio debeat quis facere ipsi gratum, in quo differt à comminatione. Item debet esse spontanea, ex D. Thomâ, 2-2, q. 89, art. 7, ad 3; si enim non fuerit voluntaria, non censetur adesse verus consensus promittentis. Tandem debet esse de re licità; nam ad illicitum, sicut et ad impossibile,

nemo tenetur, ac in malè promissis fides est rescindenda, ex cap. ultimo de Pœnis.

Promissio merè interna homini facta absque ullâ externâ manifestatione eidem exhibitâ, non obligat de se, etiam quando talis est ut iste eam acceptaret, si sciret; quia, ut ait D. Thomas, q. 88, art. 1, Deo potest fieri promissio per solam interiorem cogitationem; homini verò non potest homo facere promissionem nisi per verba vel quæcumque signa exteriora, eò quòd homo videat quæ patent, sed Deus intueatur cor, ut dicitur 1 Regum 16; cum enim actus merè interni non sint idonea signa ad alteri homini significanda; ita neque ad illi se obligandum; modus quippe naturalis et humanus se obligandi inter homines, fit signis exterioribus. Adde quòd licet obligatio promissionis à solâ voluntate et intentione promittentis dependeat tanquàm à causâ principali conferente vim obligandi; adhuc tamen in exercitio dependet ab acceptatione promissarii tanquàm conditione sine quâ non; qui tamen nequit promissionem acceptare, nisi per signa exteriora illi manifestetur, ut patet; unde non obligat, nisi fiat per modum voti ipsi Deo.

Promissio igitur debet acceptari à promissario, nec ante acceptationem obligat, potestque à promittente revocari: nam verè promissio est datio fidei, quæ connotat alterius acceptationem, habetque hanc tacitam conditionem: Si alter acceptet; ita ut nolit promittens se obligare ad illi dandum, si acceptare recuset. Inde vota de rebus non bonis aut indifferentibus non obligant, ex hoc quòd Deus ea non acceptet. Item promissio onerosa non obligat, sed potest revocari ante acceptationem, quia ejus perfectio et obligatio requirit mutuum consensum contrahentium ac unionem voluntatum, ita ut qui primus se obligat censetur hanc saltem tacitam ponere conditionem, nempe, si alter acceptet ac vicissim se obliget; atqui similiter promittens, in nostro casu, non intendit alteri dando fidem, ei firmiter se obligare, donec constet de ejus acceptatione; nam dare, respicit accipere tanquàm correlativum, et in promissione tam onerosâ quàm gratuitâ, obligatio oritur ex mutuo partium consensu, utpote actu justitiæ. Ergo, etc. Item ut promissio acceptata obliget, necesse est ut idem status rerum et personarum immutatus permaneat tempore adimpletionis, in quo erant quando facta est promissio. Si enim evenierit notabilis mutatio, tunc promissio desinit obligare, puta si res promissa jam effecta est impossibilis, vel inutilis, vel nociva, vel illicita. Item si non subsit causa ob quam solum promissio facta fuit. Item si persona promissarii evaserit ingrata, etc. D. Thomas, 2-2, q. 110, art. 3, ad 5. Tandem simplex promissio debet esse vera, seu cum animo se obligandi facta; quia potissima vis obligandi nascitur ex intentione promittentis. Quamvis autem talis promissio ficta et sine animo se obligandi, non liget, fictio tamen illa nunquam erit peccatum mortale, quando scilicet alicui notabiliter nocet, aut nocere intendit, ac vinculum restitutionis inducet.

Difficultas restat an jam explicata simplex promissio

secundum se obliget sub peccato mortali ad sui impletionem, aut tantum sub veniali. Quidam volunt esse tantum peccatum veniale non implere simplex promissum, quia ex genere suo nihil aliud est quam mendacium, quod ex genere suo non est mortale, nisi aliquid periculosum aut charitati contrarium admisceatur, unde est tantum obligatio antidoralis secundum honestatem, ac veracitatis et fidelitatis virtutem. Sic D. Thomas, 2-2, q. 88, art. 5, dicit hominem homini obligari ex quolibet promissione naturaliter. Et q. 110, art. 3, ad 5, docet eum qui non adimplet promissum, infideliter agere, eo quod animum mutat frangitque fidem datam. Alii docent ex iustitia et ex genere suo obligare sub mortali. Nam ex iustitia commutativa tenemur reddere debitum; postquam autem aliquid promissum est alicui, iam est ipsi debitum, quia promissio est cum obligatione ad alterum, cui fit et datur fides. Ergo, nisi rei promissæ parvas excuset, erit peccatum mortale, non implere promissum. Deinde promissio in re gravi, quæ fit coram notario et testibus, ut omnes fatentur, obligat ex iustitia et ad mortale; atqui ista formalitas non addit novam aut majorem obligationem, sed solum probat iam contractam, nec mutat, neque à parte rei variat naturam promissionis, sed tantum reddit eam solemniolem et validiorem in forensi iudicio, non autem in foro conscientie; ubi obligatio oritur ex fide datâ et acceptatâ, quod æquè convenit promissionis nude et simplici, ut patet. Ergo, etc.

Dico tamen id totum pendere ex intentione promittentis. Si enim intendat se obligare graviter, ac conferre promissario jus iustitiæ ad rem promissam, vera est secunda sententia, quia sicut in potestate hominis est donare, ita et velle se obligare civiliter et ex iustitiâ ad dandum. Et tunc promissum erit debitum legale. Atqui magni momenti debitum legale absque causâ non solvere, est peccatum lethale, ut patet. Ergo tunc obligatur sub mortali. Quando verò promittens solum intendit se obligare moraliter ex honestate, fidelitate, benevolentia, gratitudine, etc., prout frequentius contingit et est in usu apud homines, nisi aliud expriment, tunc promittens peccat solum venialiter, et vera est prima sententia, quia hujusmodi obligatio non inducit simpliciter necessitatem, nec constituit debitum legale, sed morale duntaxat. Unde quando ex omissione adimpletionis, nullum aliud promissario provenit damnum, quam carere promissâ re etiam notabili, tunc promittens committit culpam venialem tantum eo quod violatio fidei datæ non opponatur iustitiæ, sed virtuti veracitatis et fidelitatis. Hinc communiter homines dum aliquid promittunt ex animo se obligandi sub mortali et ex iustitiâ solent promissionibus adhibere juramentum, aut testes, aut scripturam. Nisi ergo ita faciant, aut expriment, aut intendant, nolunt se obligare, nisi tantum moraliter et ex honestate. Cujus signum est, quod plerique non promitterent, si putarent se remanere obligatos sub mortali ad implendum promissum. Item quod si requirerentur ut promissionem juramento, aut scripto confirmarent, aut coram notario, et testibus, aut stipulatione illam munirent, id omnino

facere recusarent; quia, scilicet nolunt se graviter ex iustitiâ, sed tantum consuetâ honestatis moralis et veracitatis virtute obligare. Et quia promissio fit cum deliberatione et animi proposito, breviter explicandum est, in quo differant inter se. Sciendum est igitur quòd deliberatio est actus rationis deliberantis et consultantis utrum expediat, necne, aliquid facere et promittere. Nudum verò propositum est actus voluntatis procedens ex deliberatione de solâ convenientiâ rei faciendæ; mens siquidem nostra invenit communiter sic procedere in promittendo, scilicet, quòd primò obicitur menti consideratio alicujus rei faciendæ, deinde præmissâ consultatione intellectus utrum id sit conveniens necne, concludit ratio id expedire, et voluntas approbat; sique per utramque potentiam suo modo statuitur illud esse faciendum; et hic existit jam nudum propositum.

Promissio verò procedit ex deliberatione acceptandæ obligationis, sibi que illius imponendæ, quæ ex decreto et determinatione faciendi proveniat. Itaque dicendum est tunc aliquid promittere, quando intellectu et voluntate adeò firmiter statuit, se in gratiam alterius aliquid facturum, ut deliberatè etiam velit, ex tali decreto, obligatus manere ad illud faciendum, sibi que hanc privatam legem imponat. Quod dupliciter fieri potest, scilicet vel cum expressâ quâdam notitiâ habitâ ab illo qui crudité totam hanc promissionis naturam expressè intelligit et vult; vel in confuso, nempe cum quis ita statuit aliquid facere, ut veli se obligare modo quo alii qui verò promittunt, etiamsi ignoret promissionis naturam; quia tunc in virtute et implicitè vult se obligare. Idem dicendum de eo qui, conscius obligationis, habuit veram promittendi voluntatem, et tunc dum promittit illius obligationis non recordatur, si tunc fuerit sui compos, aut illud decretum antea non retractaverit, quia virtute et implicitè voluit obligari; ut si quis deliberatè incipiat caeremonias alii professionem religiosam prævias cum vero profutendi animo, quamvis tempore professionis, non habet plenam deliberationem et advertentiam propter animi perturbationem, aut attentionem ad alia, valerit professio; ob scilicet deliberationem virtuales, quæ vota sunt volita in seipsis, nisi tunc mens aut ebrius aut sui non compos, aut dormiens vota emitat, et quòd voti tempore foret incapax actûs humani eliciendi, et censetur suspensa prior illa voluntas virtualis.

QUESTIO SECUNDA.

DE VOTO.

Navarrus observat ex concilio Coloniensi, illum assumere nomen Dei in vanum, non solum qui per eum malè jurat, aut benè juratum malè implet, sed etiam illum qui malè vovet, aut quod benè vovit, malè implet. Ideò post juramentum, de voto agendum est: hæc enim duo magnam habent affinitatem et connexionem, ita ut quæ de juramento dicuntur, possint ac debeant proportionaliter voto applicari, et è contra; ac in utroque dispensatio, commutatio, irritatio et rela-

xatio flant ratione materiæ, ut docet D. Thomas, 2-2, q. 89, art. 9. Tamen quantum ad propositum spectat, differunt primò ex parte objecti, quia votum fit soli Deo: juramentum verò et Deo et homini fieri potest, ac frequentius fit homini. Secundò, ex parte materiæ, quia propria materia voti est bonum supererogationis: materia verò juramenti est etiam bonum de necessitate salutis, ut reddere debitum, servare fidem, et universaliter quodcumque licitum: ita tamen quòd non ponatur obex Spiritui sancto, jurando quidem licitum, sed majoris boni impeditivum. Tertio ex parte dispensationis, nam in votis dispensandis seu commutandis attenditur id quòd magis est acceptum, et gratum Deo: in juramentis autem oportet respicere ad præjudicium hominis, cui et in cuius favorem factum est, eò quòd juramentum fiat homini, et votum Deo. Hinc fit quòd cum papa sit Dei vicarius, potest in voto dispensare, et in aliquod aliud ei magis gratum commutare; quod nequit homo privatus spirituali carens auctoritate facere: è contra verò homo, cui juramento promissa est certa quantitas pecuniæ, potest tale juramentum relaxare: secùs verò papa in ejus præjudicium, quia iste est dominus rei suæ; secùs verò prælatus. Ita benè Cajetanus, 2-2, q. 89, art. 9.

D. Thomas q. 89, art. 5, ad 1, dicit *aliam rationem esse de voto et de juramento. Nam per votum aliquid in Dei reverentiam ordinamus: unde ex hoc ipso fit Religionis actus. Sed in juramento è converso reverentia divini nominis assumitur ad promissi confirmationem: et ideò illud quod juramento confirmatur, non propter hoc fit actus Religionis, quia actus morales species sortiuntur secundum finem.* Hinc videtur inferre quòd licet juramentum non sit per se appetendum, nec frequentandum, benè tamen votum, de quo agit, 2-2, q. 88, per duodecim articulos. Hic autem explicabimus primò, essentiam et divisionem votorum, examinando voti materiam propriam, intentionem, deliberationem ac libertatem votentis, conditiones voto appositas, differentiam inter votum solemne ac votum simplex, naturam voti religionis et castitatis, etc.

Secundò agemus de obligatione voti, quomodò scietur et quo tempore obliget, an etiam obliget quando ejus materia reddita est impossibilis, ut si post votum simplex castitatis, votens nupserit, etc.

Tertio de votis emissis ab iis qui sunt alterius potestati subjecti, ac de eorum irritatione, nempe de votis filiorum, uxorum, religiosorum, servorum, etc. Quarto de votorum dispensatione et commutatione: an papa in voto solemnii possit dispensare, etc.

ARTICULUS PRIMUS.

De essentia et divisione voti.

Votum definitur: *Promissio deliberata, Deo facta de meliori bono.* Ita communiter auctores eum D. Thomà in hâc questione 88, art. 1 et 2. Explicantur singulæ partiæ hujus definitionis.

Promissio tenet locum generis, et per hoc significatur quòd ad votum non sufficit simplex desiderium, aut etiam propositum ac deliberatio aliquid faciendi, nisi accedat animus se obligandi, seu nisi de facto ali-

quis voluntariè se obliget ad aliquid faciendum, et dimittendum. Obligat autem se homo homini ad aliquid per modum promissionis, quæ est rationis actus ad quam pertinet ordinare. Sicut enim homo imperando vel deprecando ordinat quodammodò quòd sibi ab aliis fiat, ita promittendo ordinat quòd ipse pro alio facere debeat. Sed promissio quæ ab homine fit homini, non potest fieri nisi per verba, vel quæcumque exteriora signa; Deo autem potest fieri promissio per solam interiorè cogitationem, quia, ut dicitur 1 Regum: *Homo videt ea quæ patent, sed Deus intuetur cor.* Exprimuntur tamen quandoque verba exteriora, vel ad sui ipsius excitationem, vel etiam ad alios contestandum, ut non solum desistat à fractione voti propter timorem Dei, sed etiam propter reverentiam hominum, unde in promissione perficitur ratio voti. Ita D. Thomas. Sufficit autem quòd promissio implicitè fiat; qui enim recipit sacros ordines, hoc ipso promittit castitatem, cum tale votum ex Ecclesiæ intentione ac institutione sit illis annexum: ideòque inhabilem reddit ad matrimonium eum qui voluntariè ordinator; et quicumque consentit et vult ordinari, censetur velle istud votum emittere, ac eam inhabilitatem suscipere, etiamsi expressè non promittat, sed solum virtualiter.

Dicitur *deliberata*, quia, ut ait D. Thomas, promissio procedit ex proposito faciendi: propositum autem aliquam deliberationem præcigit, cum sit actus voluntatis deliberatæ. Unde ad votum tria ex necessitate requiruntur: primò quidem deliberatio; secundò propositum voluntatis; tertio promissio, in qua perficitur ratio voti, quia votum inducit obligationem: nullam autem inducit propositum simplex, ejusque natura est variabilis; benè tamen promissio, ut supra ostensum est. Primò igitur homo deliberat et cogitat an velit et sit sibi expediens emittere votum, et quoniam; postea proponit se illud facturum, et se determinat ad promittendum Deo. Tandem de facto promittit Deo id quòd deliberavit et proposuit. Et tunc est votum, sive homo interiùs dicat: *Deo voto, promitto, sive me obligo*; sive nihil dicat, sed ostendat Deo verum animum omnem habet, se ex tunc ad aliquid obligandi. Cum enim votum, sicut et juramentum promissorium, sit quædam privata lex quæ quis se Deo obligat, requirit in eo plenam et perfectam deliberationem ejus ad quod se obligat: hic autem censetur plena et perfecta consideratio et deliberatio, quæ sufficit ad mortale in materiâ peccaminosâ, etiamsi brevissimo tempore fiat: cum enim sit actus intellectus, potest citissimè perfici, dummodò ratio advertat et liberè consentiat. Nec est sufficiens iudicium quòd ratio non fuerit libera, defueritque perfecta deliberatio, ex hoc quòd votentem statim voti poenit at. Nam homo facillè mutare potest mutatis circumstantiis. Verùm de his magis infra.

Facta Deo. Nam votum est actus religionis: religio verò est virtus moralis quæ Deum honoramus et colimus, tanquam primum principium à quo sumus et in quo vivimus, ex D. Thomà, art. 5, in corpore. Et ad 3 concludit quòd votum fit soli Deo. Quando au-

tem aliquid vovetur sanctis vel prælatis, ita intelligendum est, ut ista promissio cadat sub voto materialiter, in quantum scilicet homo vovet Deo se impleturum quod sanctis vel prælatis promittit, vel quatenus facit votum coram ipsis tanquam testibus ad majorem reverentiam; vel tanquam intercessoribus ad consequendum id propter quod obtinendum, facit votum: ideòque talis debet esse mens voventis ut illam gratiam principaliter à Deo speret obtinere, intercedente sancto illo.

De aliquo meliori et majori bono; seu voti materia talis esse debet ut non solum sit aliquid bonum absolute, sed etiam melius et Deo gratius, quam ejus oppositum: si enim talis sit materia ut impediatur majus bonum, ut est votum nubendi, quod est impeditivum operum consilii, et est minus bonum quam servare castitatem, aut ingredi religionem, non est apta voto, quia materia voti debet esse aliquid gratum Deo: id autem est Deo gratum, quod est melius, quam ejus oppositum; non enim acceptat Deus promissionem et obligationem sibi factam rei impediens suum majus obsequium. Licet igitur id quod vovetur semper optimum, aut solum consilii opus esse non debeat, debet tamen majoris esse virtutis officium, quam ejus contrarium. Hanc voti definitionem exactius explicabimus in sequentibus; ex ea enim bene intellectà facile resolvì possunt omnes casus particulares de istà materià in praxi occurrentes, proindeque prae oculis tanquam regula generalis semper est habenda, quoties supervenit dubium an aliquid sit votum, et an obliget.

Votum aliud est personale tantum, puta dùm quis opus vovet quod à personà solum impleri potest, v. g., castitatem, ingressum religionis, etc. Aliud reale, quando scilicet vovetur sola res, nihil ad personam voventis referens, ut elemosynas. Tandem aliud mixtum ex utroque, nempe dùm quis rem et personæ officium simul Deo promittit, ut si voveat peregrinationem Lauretanam ad propriis manibus offerendum B. Virginì aliquod munus. Rursus votum aliud est temporale, quod scilicet ad certum tempus, v. g., ad annum, solummodo durat et obligat. Aliud verò perpetuum, quod nempe durat per totam voventis vitam, ut est votum castitatis simpliciter emissum. Item votum aliud est conditionale, ut dùm apponitur conditio à cujus impletione obligatio pendet, ut dùm quis promittit Deo se ingressurum religionem, aut aliquid ei oblaturum, si ab infirmitate sanctus, et ab imminenti periculo liberetur: quandoque etiam apponitur certa pœna si non servetur, ut si quis dicat: Voveo jejunium in pane et aquà tribus diebus observandum, si inebriatus fuero; tunc secutà ebrietate, ad tale jejunium obligatur; secus verò si vitet ebrietatem, dummodo votum sit pœnale simplex; nam si voveat se non inebriaturum sub pœnà jejunii, tunc ex vi voti tenetur vitare ebrietatem, quia censetur includi votum absolutum non se inebriandi, et præterea votum conditionatum jejunandi supposità ebrietate. Aliud verò votum est omninò absolutum, quando quis vovet simpliciter aliquid absque conditione et pœnà apposità.

Et talis tenetur votum adimplere quamprimum commode potest. Tandem aliud est votum simplex, aliud solemne, quod scilicet emittitur tacite vel expressè in aliquà religione approbatà; vel quod est annexum ordini sacro, unde generaliter dicitur votum simplex, quod non est solemne. Hæc omnia explicabuntur in sequentibus.

§ 1. *De materià voti.*

D. Thomas, hic art. 2, statuit principium istud, ex quo cætera ad materiam voti spectantia deducit, nempe quòd promissio est alicujus quod quis pro aliquo voluntariè facit: non enim esset promissio, sed comminatio, si quis diceret se contra aliquem facturum. Similiter vana esset promissio, si quis alicui promitteret, id quod ei non est acceptum, et ideò cum omne peccatum sit contra Deum, nec aliquid opus sit Deo acceptum, nisi sit virtuosum, consequens est quòd de nullo illicito, nec de aliquo indifferenti debet fieri votum, sed solum de aliquo actu virtutis. Ea igitur quæ in omnem eventum sunt bona, sicut opera virtutis et alia bona, absolute possunt cadere sub voto: et è contra ea quæ in omnem eventum sunt mala, sicut ea quæ secundum se sunt peccata, nullo modo possunt cadere sub voto: ea verò quæ sunt quidem bona in se considerata et secundum hoc possunt cadere sub voto, quia tamen possunt habere malum eventum, tunc in hoc casu non sunt observanda, prout accidit in voto Jephthæ, Judicum 11. Quem tamen excusat S. doctor.

Sed quia votum promissionem voluntariam importat, necessitas autem voluntatem excludit, id quod est absolute necessarium esse vel non esse, nullo modo cadit sub voto: stultum enim esset, si quis voveret se non moriturum, vel se non esse volaturum. Illud verò quod non habet absolute necessitatem, sed necessitatem finis, puta quia sine eo non potest esse salus, cadit quidem sub voto in quantum voluntariè fit, non autem in quantum est necessitatis. Illud autem quod neque cadit sub necessitate absolute, neque sub necessitate finis, omninò est voluntarium, et ideò hoc propriissime cadit sub voto. Hoc autem dicitur esse majus bonum in comparatione ad bonum, quod communiter est de necessitate salutis. Ideò propriè loquendo votum dicitur de esse majori bono. Hactenus D. Thomas. Ex quà doctrinà bene intellectà facile colligitur, quænam materia sit apta voto; imprimis enim colligitur quòd cum materia voti sit solummodo bonum aut sub præcepto, aut sub consilio divino contentum, alienum est à materià voti omne opus in se illicitum. Ut si quis voveat occidere aliquem, aut dicere mendacium jocosum, utpote non gratum nec acceptum Deo, votum tunc est peccatum sacrilegii mortale, si cadat supra opus mortale, ob maximam injuriam quæ Deo irrogatur, quæ malitia est in confessione explicanda. Nisi ergo vovens non advertat aut ignoret inculpabiliter opus esse de se pravum, lethalliter peccat. Vel enim habet animum implendi, v. g., homicidii votum, et sic mortaliter peccat, tum propter illam malam voluntatem; tum etiam quia illud homi-

cidium habet ut necessarium ad benè votandum, et per votum firmat suam voluntatem ad tale facinus perpetrandum. Si verò non habeat intentionem occidendi, tunc excusatur quidem ab homicidio, non tamen à culpâ ex suo genere gravi, dum proficitur rem quam Deus execratur, esse illi gratiam; quod est non parva blasphemia, et peccatum irreligiositatis.

An autem votere opus solum veniale, ut verbum otiosum, mendacium jocosum, sitietiam peccatum mortale? Videtur quod sic, quia scienter Deo attribuit quod ei non convenit, nempe acceptare et gratum habere veniale peccatum: sicut est blasphemia quædam, ac gravis injuria Deo irrogata. Item quia non minus repugnat divinæ bonitati acceptare votum de peccato veniali, quàm divinæ veritati, attestari leve mendacium in juramento. Atqui in hoc juramento falso committitur peccatum mortale. Ergo similiter et in isto voto. Secus verò dicendum, si iste votens crederet hæc vota Deo displicere sicut peccata venialia; et nihilominus credens votum valere, aut saltem quæd valeat quantum valere potest, faciat hujusmodi vota. Nam tunc venialiter tantum peccat, excusante illum ignorantia communi, et existente intentione non malâ, sed promissione stultâ. Ita Cajetanus in Summâ, v^o *Votum*; potest etiam talis votens excusari à mortali, per surreptionem et naturalem inconsiderationem, aut quia non advertit ad id quod facit, an Deo promittat, necne: aut saltem non advertit per illam promissionem stultam protestari tale opus esse gratum et acceptum Deo.

Verùm opinio communior sentit hunc votentem peccare venialiter duntaxat, quia in hæc materiâ levi, nonnisi levis irreverentia adesse censetur, etiam respectu Religionis. Item quia implere hujusmodi votum, est veniale tantum; ergo et illud emittere. Item jurans se facturum aliquod opus veniale, peccat solum venialiter. Ergo etiam illud votens. Tandem quia quando Petrus, v. g., dicit Joanni: Voveo et promitto Deo mentiri in gratiam tuam, ordinariè nullam habet intentionem divini cultûs vel Deo promittendi, sed comandandi, vel promittendi Joanni, vel explicandi suam voluntatem: nominat autem Deum ut fidem suis dictis conciliet. Quare magis eum adducit in testem, quàm ut personam cui fit promissio stulta.

Omnes tamen conveniunt quòd si votens probè sciens et advertens se attribuere Deo quod ipsi non convenit, nempe acceptare hujusmodi votorum vincula, et tamen hæc votere velit, intendens ut Deo placeat tale opus, tunc foret blasphemia, et peccatum mortale. Quæ autem in hoc corollario hactenus dicta sunt de opere malo secundum se et ex objecto, proportionaliter applicanda veniant voto facto ob malum finem, nempe quòd est peccatum mortale contra Religionem, quando finis est mortalis: veniale verò, si finis fuerit solummodo venialis.

Pro cujus intelligentiâ, Cajetanus in Summâ, v^o *Votum*, § 2, notat vota hæc illicita pluribus modis fieri posse, primo promittendo Deo opus bonum ve-

stitum malo fine. Ut si quis voveat dare elemosynam propter vanam gloriam. Et ob hunc malum finem opus bonum redditur malum, fitque materia indebita voti, ex quo malus finis eam ingreditur. Non enim vovetur solummodo elemosyna, sed totum istud, nempe dare elemosynam propter inanem gloriam, sicutque votum est nullum, et peccatum mortale aut veniale, juxta prædicti finis qualitatem. Secundo promittendo Deo licitum ob illicitam petitionem obtinendam; ut si quis voveret Deo offerre centum nummos ad hoc ut posset occupare civitatem non suam, aut obtinere victoriam injustam, etc. Et tale votum est nullum, potiusque est blasphemia quàm votum, cum id sit facere Deum auctorem, seu patronum criminis, et votum ad illum malum finem tanquam medium assumatur, qui proinde est pars objecti nempe, elemosynæ promissæ, illudque reddit formaliter malum: unde censetur votum rei male et peccaminosæ, quatenus promissum bonum ordinatur, quasi effectivum et impetrativum mali.

Tertiò, promittendo Deo licitum pro objecto illicito, quasi in recompensationem et gratiarum actionem; ut si quis voveret Deo vas argenteum pro obtentâ uxore alienâ ad concubitum, aut pro partâ victoriâ injustâ, ita ut obligatio promissæ ordinetur ad malum, quasi recompensativam pro gratiarum actione. Et tunc nullum est votum; inò potius est blasphemia cum Deum agnoscat auctorem mali.

Quartò promittendo licitum pro petitione licitâ, ex causâ tamen turpi pendente, ut si quis habens concubinam, voveat Deo centum aureos, si filium ex eâ sibi coaccesserit. Ita quòd beneficium optatum, sit natiuitas filii, non verò illicitus concubitus, nullaque sit relatio et ordinatio boni ad malum, neque ad Deum. Tunc istud votum est validum et obligat, si conditio impleatur, nempe si nascatur filius, quoniam votum non cadit super illicito coitu, sed super dono filii, presupposito illo concubitu: et in hoc ac similibus casibus vovetur res bona et à Deo, sine ordine ad actum et finem turpem: sed tantum supposito quòd ille actus execratur, est ordo ad bonum effectum, nempe filii productionem. Quintò promittendo licitum, non pro aliquâ petitione obtinendâ, sed purè conditionaliter apponendo eventum illicitum, ut si quis voveat se ingressurum religionem, si committat adulterium, ad hoc ut caveat ab adulterio, vel ut penitentiam agat de adulterio, vel absolutè intendit in tali eventu se obligare ad tale votum. Et hujus modi vota sunt verè vota conditionalia, ac obligant adveniente conditione; et non aliâs. Hactenus Cajetanus in ultraque Summâ.

Colligitur insuper ex doctrinâ D. Thomæ jam relatâ, vota quæ repugnant divinis consiliis, seu quæ sunt de rebus impediendis opera consilii, non esse valida. Ut si quis voveat non ingredi religionem, mutuum non dare, non fide jubere, non elargiri elemosynam, etc., non esse valida. Quanvis enim quis licitè possit omittere opera consiliorum, non ingredi religionem, etc., non tamen potest ad illis opposita voto se adstringere,

cùm votum debeat esse de meliori bono, ut supra ostensum est; ideòque vota contra consilia evangelica absolutè ut talia, non obligant, nisi in individuo occurreret aliqua circumstantia et necessitas ratione cujus hæc opera forent hic et nunc respectu talis personæ, meliora bona quàm opposita. Tunc enim votum esset validum. Verùm tunc saltamus extra chorum, opera siquidem relata desinerent esse consilii per comparationem ad hanc personam.

Notat Cajetanus in Summâ, quòd qui de facto vovet illicitum, aut contra consilium, aut indifferens, peccat vovendo, quia abutitur voto. Peccat autem quandoque mortaliter, quandoque venialiter: si enim vovendo non facere ea quæ sunt consilii, habeat animum ita pertinacem, ut intendat obligare se voto, etiam in casu quo consilium acciperet vim præcepti, puta non dare elemosynam aut non mutare extremam necessitatem patienti, etc., tunc est peccatum mortale. Item si vovendo hujusmodi vota stulta Deoque displicentia, cognoscit quid facit, nempe quòd Deo tribuit id quod non convenit, et tamen sciens ac prudens adhuc velit hæc vovere, tunc lethaliter peccat; venialiter autem semper peccat vovens quodcumque tale, quia displicet Deo stulta promissio tam indifferentiùm quàm oppositorum consiliis, quàm venialium promissio Deo exhibitâ. Ita Cajetanus.

Colligitur præterea ex D. Thomâ, quòd qui vovit opus indifferens ut tale est, remanens in suâ indifferentiâ, non emittit votum validum, nec obligatorium, eùm careat debito fine, neque sit bonum ac Deo gratum. Secùs dicendum si apponeretur finis honestus, et ex aliquo respectu ferret moraliter bonum vel malum: tunc enim cadere potest sub voto. Pro cujus intelligentiâ sciendum est quòd, ut actus ex genere suo indifferens sit materia voti ex appositione finis honesti, non sat est quòd ex libertate aut falsâ apprehensione operantis in eum finem referatur; sed oportet ut talis relatio prudenter fiat cum fundamento ac proportionem alicujus convenientie inter tale medium et talem finem: id est, quòd verè ad illum conducat et sit utile, vel proximè, vel mediantibus aliis. Sic non ire, v. g., ad domum Joannis est opus de se indifferens; sed si in eâ domo verè sit et fiat aliquid mali, seu ne attrahens ad malum, puta ludus, aut mulier, etc., tunc non ire ad eam tendit ad bonum; sicque votum de hoc est validum: cessante autem hæc occasione mali cessat obligatio voti. Hoc ipso enim quòd non ire ad domum Joannis, non habet amplius rationem cautele, seu preservati à periculo, redit in naturam indifferens. Et sic non est amplius materia voti. Ita Cajetanus.

Quando verò relatio in finem est tantùm fundata in falsâ apprehensione voventis, tunc opus indifferens non extrahitur à suâ indifferentiâ, nec est materia voti. Sic, inquit Cajetanus, non nere aut non coquere in die sabbato, nec bonum nec malum morale importat, sed est indifferens: ideòque mulier hoc vovens nihil vovet, etiam si id faciat in reverentiam B. Virginis; et illam cessationem à nendo in honorem B. Vir-

ginis ordinare, nihil est ordinare; sicut nec ordinare in ejus reverentiam nere; unum enim non magis ad illius honorem conducit quàm aliud. Secùs dicendum si emitteret votum ab omni opere servili co die abstinenti, in honorem B. Virginis, ut hæc ratio expedi-
tior foret ad vacandum divinis, sicut in diebus festivis. Vovere rem indifferentem, ut talis est, censetur vana et stulta promissio, quia nec offertur Deo aliquid gratum, neque quod in ejus cultum cedat; est tamen per se loquendo peccatum veniale duntaxat, quia licet ista materia non sit apta voto, non est tamen directè injuriosa et contumeliosa Deo, solumque negativè se habet circa honestum finem, seu non apponit bonum finem, nec positivè vovet facere illud opus sine bono fine. Colligitur adhuc ex D. Thomâ, quòd materia voti debet esse in nostrâ potestate; sicque votum de re absolutè necessariâ et impossibili non est validum, eùm impossibile nulla sit obligatio, et necessitas absoluta tollat voluntarium ad validitatem voti requisitum.

Quando materia voti partim est possibilis et partim impossibilis, vel partim licita, et partim illicita, tunc vovens tenetur adimplere votum quoad partem possibilem, aut licitam, si possit separari ab impossibili et illicitâ; quia ex regul. juris in 6: *Utile per inutile non vitiatur*. Et hoc votum censetur factum per modum plurium votorum. Unde qui vovit recitare rosarium flexis genibus, si postea nequeat genua flectere, adhuc tenetur recitare, vel stando, vel sedendo. Item qui vovit peregrinationem pedestrem, tenetur equo, si pedibus eam perficere nequeat. Item qui vovit jejunare per totam quadragesimam, tenetur postea diebus quibus potest, si integrè jejunare non valeat. Nam votum istud complectitur virtualiter singula vota pro singulis diebus, et cadit per se primò super jejunia singulorum dierum, et sic de aliis. Id tamen videtur limitandum, nisi vovens totam materiam simul promiserit per modum unius, vel unam partem dependenter ab aliâ, nolendo se obligare ad unam, quin se obliget ad aliam, ita ut totum per se primò intenderit, partes verò solum secundariò. Cùm ergo non potuerit se obligare ad partem impossibilem aut illicitam, tunc ad possibilem aut licitam censetur voluisse se obligare. At ille qui duo distincta vota fecit, non per modum unius, quorum unum est principale, et aliud accessorium, tenetur exequi principale, etiamsi nequeat accessorium exequi, ut constat exemplis adductis de recitatione rosarii et de peregrinatione. Si verò principale implere nequeat, non tenetur ad accessorium, nisi aliter constet de illius intentione. Si qui vovit recitare rosarium flexis genibus, si nequeat orare et rosarium proferre, non tenetur genua flectere per spatium quod durasset rosarium.

Votum disjunctivè factum de duabus partibus quarum una est apta materia voti, non verò altera, v. g., si quis voveret dare elemosynam, aut fornicari, non est validum, quia votum sub formâ disjunctivâ reverè factum, et què cadit super utramque partem, ita ut sit liberum voventi, alteram eligere: in nostro autem

casu obligatio voti cadere nequit supra materiam ineptam. Ergo tunc vovens ad nihil se obligare intendit. Colligitur insuper ex D. Thomâ, quòd licet votum validè fieri nequeat de re absolutè necessariâ, ut de moriendo, de non volando, etc., benè tamen de operibus quæ habent necessitatem finis, seu quæ sunt necessaria ad salutem, ut præcepta legis naturalis aut divinæ: *Non occides, non machaberis, non fursum facies, etc.*, ac præcepta ecclesiastica, audiendi Missam diebus festis, etc. Ratio est, quia licet ad similia opera de præcepto teneamur, ex suppositione finis, nempe beatitudinis consequendæ, quomodò necessitatem quamdam important, prout tamen subjiciuntur nostræ voluntati, et in particulari à nobis liberè spontèque implentur, consequenter possumus ad ea opera nos ætiori vinculo voti adstringere; sicut, etsi lege naturali et divinâ obligemur ad non furandum, etc., id non impedit quin etiam ad id lege humanâ, et sub gravibus pœnis obligemur. Item qui professionem religiosam emittunt, aut sacros ordines suscipiunt, novo voti vinculo adstringuntur ad abstinendum à fornicatione et adulterio, à quibus tamen lege naturali et divinâ abstinere tenebantur. Item Paulus qui mutuo accepit centum nummos à Joanne potest eidem juramento promittere quòd solvet acceptum, etiamsi aliunde sit ex contractu debitum, volens se novo vinculo ligare. Idem dicendum de voto in nostro casu: unde David volens se hoc modo obligare Deo dixit: *Juravi et statui custodire judicia justitiæ tuæ*. Et colligitur ex D. Augustino serm. 7 de Tempore, 5 de Natal. Domini.

Confirmatur: qui enim vovet rem aliunde sub præcepto cadentem, non id facit, quia plus tribuat voluntati suæ, quam legi divinæ, sed ut firmius ac diligentius per præceptum quasi murum, ac per votum, quasi antemurale, se teneatur ac defendat contra hostium impugnationes, et fidelius persolvat debitum Deo.

Ceterùm cum obligatio voti sit distincta ab obligatione præcepti de eadem re, ac diversæ rationis; sicut quamvis unusquis sit actus, habet tamen duplicem bonitatem, unam scilicet propriæ virtutis, cujus speciei est actus; alteram verò religionis ratione voti: ita etiam qui non adimplet, unico actu duplex peccatum committit in confessione explicandum, ratione scilicet duplicis malitiæ. V. g., qui vovit castitatem, si postea fornicetur, duplicis est peccati mortalis reus, nempe luxuriæ, contra præceptum naturale: *Non machaberis*; et sacrilegii, contra votum: hæc enim circumstantia mutat speciem.

Et hoc modo interpretandus est D. Thomas quando in 4 Sent. dist. 38, q. 1, art. 2, q. 1, ait, votum singulare quòd est de operibus consiliorum habere completè rationem voti; commune verò, quòd scilicet est de operibus præceptorum, non habere completè rationem voti, ejusque fractionem novum peccatum non inducere. Solum enim docere voluit, quòd opera consilii propriè cadunt sub voto, quia solius voti sunt materia, et non præcepti: atverò res præcepta, quamvis verè et propriè cadat sub voto, illius tamen materia non est propria voto, seu vota solius, sed illi,

et præcepto communis. Sicut promissio simplex, licet ordinariè et propriè de rebus quæ non debentur fiat, potest tamen verè et propriè de rebus aliunde debitis fieri, ut jam ostensum est. Ita votum propriè et ordinariè fit de rebus quæ non sunt de præcepto, sed tantùm de consilio, juxta illud Deuteron. 23: *Si nolueris polliceri, abaque peccato eris*. Nihilominus verè et propriè potest votum fieri, etiam de re præcepta; additque Cajetanus quòd effectus voti in hujusmodi necessariis ad salutem, est facere idem alio modo Deo debitum ab ipso vovente: ita ut non fornicari, quòd erat debitum solum, ut erat castitatis, modò est etiam debitum, quia est religionis. Unde si vovens postea fornicatur, non solum committit peccatum luxuriæ, sed etiam irreligiositatis, agens contra votum. Ergo est ibi vera species voti, non enim circumstantia mutat speciem, nisi esset ibi ratio essentialis illius speciei. Quando igitur D. Thomas dicit rem necessariam et præceptam non habere propriè et completè rationem voti, id non accipit ex parte essentiae voti, sed ex parte materiæ voti, et vocat votum commune, quia obligat ad ea ad quæ communiter homines teneantur; votum verò propriè, quòd obligat ad ea ad quæ alius non teneretur. Ita Cajetanus.

Ledesma tamen, Zamel et alii volunt, quòd omittebat Missam audire in die festo incidente in Dominicam, vel jejunium vigiliæ incidentis in quadragesimam, non committat nisi unicum peccatum, quia hæc duo præcepta sunt de eadem materiâ, et ob idem virtutis motivum. Navarrus tamen in Manuali cap. 11, num. 4, oppositum docet, existimans ex illo duplici præcepto duplicem oriri malitiam. Quidam docent unico actu nos posse diversis præceptis satisfacere, v. g., unico jejunio, satisfieri voto, præcepto Ecclesiæ, et sacramentali penitentiae, ut si quis voveat jejunium quadragesimale, ac eidem imponatur in penitentiam. Ita Candidus disp. 25, art. 22, dub. 8, idque probat ex paritate rationis. Nam obligatus ad recitandum officium duplici titulo, nempe ordinis sacri et beneficii, unâ eademque recitatione utrique obligationi plenè satisfacit. Item potest aliquis recitare officium, et simul audire Missam, de præcepto. Item quando festum incidit in Dominicam, quamvis ratione utriusque teneamur audire Missam, utrique tamen obligationi per auditionem unius Missæ satisfacimus. Et sic de cæteris (1). Quidquid tamen sit de hoc, unusquis actus potest habere duplicem malitiam in confessione explicandam, ratione diversarum obligationum, et virtutum quibus contrariatur.

§ 2. De libertate sive deliberatione ad vovendum requisitâ.

Ad essentiam et validitatem voti duo requiruntur primum se tenet ex parte materiæ et objecti, nempe ut res quæ Deo promittitur sit bona et de melior bono, prout jam ostensum est. Secundum se tenet ex parte voventis: nempe ut sit sui compos suique juris,

(1) Hæc quæstiones expensæ sunt in tract. de Legibus.

habeatque veram intentionem promittendi Deo ac votendi. Si enim solum verbis exterioribus simulet se votere, promittendo scilicet aliquid se facturum, absque tamen proposito et animo promittendi, tunc per se loquendo, quantum est ex vi promissionis, non manet obligatus in foro conscientie; et tale votum coram Deo est nullum, cum sit tantum fictio voti et promissionis. Peccat tamen mortaliter huiusmodi votens, quia mentitur in re gravi, facitque Deo parvam injuriam.

Imò dum constabit Ecclesie huiusmodi votum emisisse, nec certis evidentibus signis probabit se non habuisse animum promittendi, cogetur in foro exteriori ad illud adimplendum, quia Ecclesia non iudicat de internis, 2-2, q. 5, can. *Humanae aures*. Neque huic credit etiam juranti se tantum externis ac fictè promississe, can. *Per tuas*, de Probationibus. Aliàs enim ingens eveniret perturbatio in Ecclesia; hoc quippe modo sponsalia, matrimonia, vota religiosa, aliaque similia facillè eloderentur. In isto igitur casu votens implere tenetur, non quidem ratione voti, sed ob præceptum superioris. Unde si non possit aliter quam apponendo verum animum, et cum verà intentione, votendo de novo, benè et licitè implere quod præcipitur: ad hoc poterit saltem in foro conscientie obligari, si aliud inconveniens aut peccatum inde non sequatur, quia licet voti emissio per se loquendo sit tantum de consilio per accidens tamen in nostro casu poterit iste obligari, ob vitandam novam culpam, præsertim supposità priori culpà et fictione, seu decipiendi intentione, cum *fraus et dolus nulli patrocinari debeat*. Imò etiam secluso speciali Ecclesie præcepto, qui sic fictè promissit, aliquando per accidens tenetur ad implenda promissa, puta propter injuriam eà occasione tertio illatam, ut in sponsalibus, et aliis promissionibus humanis, sæpè contingit, vel propter scandalum, vel ob alia. Vide Cajetanum in Summâ, verbo *Votum*, cap. 5.

Qui ibidem ait, quòd emittens votum fallax, nempe intendens quidem verè votere, sed non implere promissum, verè obligatur, et veram est votum, quia ibi intervenit intentio votendi, cum promissione Deo factâ de bono illi grato; nec minus tenetur coram Deo adimplere votum, quam si vovisset cum intentione servandi promissum; et ex suo iniquo proposito nihil reportat exemptionis à vinculo voti, cui se subicit. Imò peccat mortaliter sic votens, et in statu damnationis remanet, quousque adimplere intendat. Ratio est quia tam ex voto verè emisso quam ex juramento, obligatio adimplendi promissum consequitur tanquam necessarius et naturalis effectus, nec in potestate votentis illam impedire ne sinit, ut supra ostensum est: idem dicendum de eo qui probè sciens naturam voti et promissionis esse obligatoriam, verè vovet, et promittit; non intendit tamen se obligare, quia tunc velit nolit ex naturali quâdam resultantia et consequentia, voto adstrictus et obligatus manet.

Additque Cajetanus quòd imperfectio actûs in voto dupliciter invenitur. Uno modo per modum motûs

primò primi, quando scilicet promissio Deo facta non est actus deliberatus, sed ex repentino ac inconsiderato voluntatis impetu procedit. Et tunc est promissio imperfecta: sicut in tentationibus fidei, vacillatio, absque consensu, non est deliberata infidelitas; et affectus ad occidendum inimicum absque consensu rationis, non est mortale homicidium completè: sic de similibus. Et huiusmodi promissiones votivæ, non sunt verè vota sed inchoationes votorum, ac per hoc non obligant.

Alio modo invenitur imperfectio actûs votivi, ex defectu plenæ ac discussæ deliberationis. Non propterea tamen necessaria est deliberatio, quâ quis cum longâ meditatione et discursu actum discussum concludat, acceptet et eligat, omniaque perpendat ac consideret quæ ex tali operatione provenire possunt: sed ad voti obligationem ea solum deliberatio necessaria est, quæ sufficit ad constituendum actum deliberatum absolutè, et quæ sufficeret ad peccatum mortale committendum; non enim omne peccatum mortale semper est actus deliberatus ex modo illo deliberandi, cum constet multa homicidia, sacrilegia, luxurias, etc., committi ex passione absque huiusmodi longo discursu, discussione, meditatione, etc. Vota igitur deliberata absolutè sunt verè vota et obligationem inducunt, quia deliberatio quæ sufficit ad constituendum seipsum servum diaboli per peccatum, multò magis sufficere debet ad se Deo constituendum debitorem per votum. Ratio est quia homo tunc habet libertatem contra dictionis, quâ facere, vel non facere, promittere, vel non promittere possit, eò quòd cognoscat id quod facit et promittit, velitque spontè se obligare, ut ista deliberatio absoluta sufficiat ad constituendum actum humanum seu morale, ad jurandum, ad contrahendum matrimonium et ad alium quemcumque contractum civilem, ad inducendam obligationem inter homines, ad merendum eorum Deo, ad peccandum mortaliter, prout ostensum est contra peccatum philosophicum.

Quia tamen quantum ad modum votendi, non intervenit deliberationis modus, vota hæc dicuntur esse minus plena, utpotè quibus plenitudo votendi, scilicet per exactam discussionem et deliberationem, deficit: et propterea absque difficultate huiusmodi vota commutantur et dispensantur. Hinc fit valere vota quæ fiunt ob metum mali repentini, post mortis naturalis in infirmitate gravi: aut mortis violentæ, ut in naufragiis, incendiis, hostium invasione, aliisque periculis. Si enim in angustiis constituti, habuerint intentionem Deo se obligandi cognoscentes quid faciebant, seu cogitantes de infirmitate aut periculo, ac de incolumitate obtinendâ per votum, ad illud tenentur, etiamsi in illâ tribulatione ac perturbatione emiserint. Et generaliter votum factum ex metu gravi illato ex causâ intrinsicâ, est validum et obligat, cum spontaneè fiat à votente: nemo enim ipsum ad hoc cogit, sed à seipso voluntariè determinatur, quatenus talem metum sibi injiciens, ex suâ voluntate eligit votum tanquam medium ad evadendum malum et periculum, quod timet.

Idem dicendum de votis quæ in iracundiâ aliavè passione fiunt: si enim passio ita mentem non occu-

bilet, ut auferat cognitionem et usum rationis, nec impediatur excusetque peccatum mortale, sunt valida et obligatoria. Idem dicendum de votis quæ fiunt ex levitate animi et prontitate ad votendum, dummodò non procedant ex subreptione et motu subitaneo, absque ullâ prorsùs deliberatione, sicut motus primò primi. Moneo tamen deliberationem sufficientem posse fieri in momento temporis quo emittitur ipsum votum, puta si adsit advertentia etiam per imperceptibilem quasi considerationem ac perceptionem convenientis et disconvenientis, ita ut solâ prioritate naturæ deliberatio votum præcedat. Vide Cajetanum q. 88, art. 1.

Votum tamen factum ex metu gravi cadente in constantem virum, ab extrinseco proveniente, seu injustè incusso à causâ extrinsecâ liberâ, nempe ab alio homine ad illud votum extorquendum, est nullum. Votum enim, sicut et matrimonium, debet esse liberum, talis autem metus censetur tollere libertatem, et excludere voluntarium perfectum absque admixtione involuntarii, propter quòd jure ecclesiastico hujusmodi vota annullantur: est quòd jure naturæ forent valida, si votens haberet intentionem verè voti et se obligandi. Dixi, *ad extorquendum votum*, quia si metus incutitur ob alium finem, validum est votum, et in conscientia obligat, dummodò vis et metus talis sit quæ usum rationis non alienet; quia in tali periculo constitutus, v. g., invasus à latronibus ad necem aut spoliationem, aut damnatus ad trirames, voluntariè ac spontè, à seipso, nemine cogente, tunc eligit votum tanquàm medium sibi gratum, quo tale periculum evadat, nec metus est causa, sed duntaxat occasio voti.

Quando aliquis certus est se voti, dubitat autem an habuerit intentionem voti, tenetur ad illud adimplendum, quia probato facto, præsumuntur adfuisse necessaria ad illud, nisi probetur contrarium, et delictum non debet præsumi de vovente, nisi probetur. 2-2, q. 3, cap. *Absit*. Idem dicendum, quando votens dubitat an habuerit sufficientem deliberationem, an votum ex metu processerit, aut an ille metus fuerit gravis cadens in virum constantem, quia possessio stat pro voto, quod emissum fuisse constat, solùmque de causâ excusante dubitatur. Item si quis dubitet aut suspicetur se votum non adimplevisse, adimplere tenetur; quia obligatio voti est certa, et satisfactio dubia. Secus dicendum si fuerit dubium an reverà votum emissum fuerit. Tunc enim possessio stat pro libertate, ideòque non obligat.

Tandem votum emissum per errorem aut dolum versantem circa substantiam et rem promissam, non est validum nec obligatorium, eò quòd tunc promissio non sit voluntaria, cum nihil sit magis contrarium consensui, quàm talis error. Unde si versetur circa difficultates maximi momenti, notabiliterque existimationem votentis superantes, quibus cognitis, non novisset, votum censetur involuntarium; ut si quis voveret ire Compostellam falsò putans non longè distare; quando postea comperit longam distantiam, non tenetur. Secus dicendum, si error solùm contige-

rit circa accidentarias circumstantias, id est, quæ non sunt magni momenti, nec excedunt notabiliter votentis existimationem; ut si credens Compostellam distare septuaginta leucis, postea comperit esse distantem centum leucis: iste siquidem error per se loquendo non redivit votum irritum, nisi talis mutatio superveniat, quæ judicio viri prudentis censeatur excepta, puta quia rem promissam quasi in alio statu constituit, ut videatur diversa.

Votum simplex factum per errorem vel dolum circa causam finalem et motivam, non est validum: secus verò dicendum, si fuerit tantùm circa causam impulsivam. Ratio primi est, quia votum non obligat ultra intentionem votentis; votens autem censetur sub hac tacitè conditione vovisse, si causa finalis subsistat. Ut si quis voveat jejunare per mensem, ut possit sanitatem filio absentì obtinere, non tenetur ad jejunium, si antea filius jam erat mortuus. Item si dùm votum emissum est, causa finalis subsistebat, et tamen postea desit, cessat quoque obligatio voti. Sic qui vovit non ingredi domum in quâ habet mulier fornicaria, eà mortuâ, vel absente, potest ingredi domum.

Ratio verò secundi est, quia causa solùm impulsiva est illa quæ non existente adhuc opus fieret, licet non ita libenter vel celeriter, et eodem modo. Ergo si error circa illam versetur, modò causa finalis subsistat, validum erit votum, ut patet de eo qui vovit peregrinationem Romanam devotionis causâ ad visitanda limina Apostolorum, eamque libentius vovit, quia habet Romæ amicum invisendum. Tenetur enim implere votum, etiamsi tempore quo emissum fuit, jam mortuus esset ejus amicus; eò quòd fruitio et visio amici fuerit tantùm causa impulsiva voti, ut suppono

§ 3. De conditione apposita voto.

Hucusque explicuimus essentiam et definitionem voti; nunc in isto parag. et sequentibus, ejus divisionem examinamus, incipientes à voto conditionato, dùm scilicet aliquis promittit Deo se aliquid facturum aut daturum in ejus obsequium, non absolutâ voluntate, sed tantùm dependenter ab aliquâ conditione honestâ.

Et tunc votens juxta illam conditionem votum adimplere tenetur, et non aliter. V. g., pater vovit dare imaginem c. pellæ rosarii, si ejus filius infirmus ab hoc morbo liberetur; non obligatur ad offerendam tabellam, si ex illo morbo mori contingat. Et quidem si votens plures condiciones apposerit, nec intendebat se obligare donec omnes impleverit, non tenetur excipi votum, antequàm omnes conditiones evenerint. Si autem de hoc non cogitaverit, nec sciat discernere, tunc unâ conditione extante, tutius et melius est quòd votum adimpleat. Ratio cur votens conditionatè non tenetur ad votum, nisi post adventum conditionis est, quia in dispositione conditionali duæ reperiuntur voluntates, vel formaliter, vel virtualiter; una quæ his verbis exprimitur: Volo tabellam B. Virgini offerre, si filius meus convalescerit ab infirmitate. Altera quæ subintelligitur, nempe si filius meus ex eâ decesserit, offerre nolo. Quæ ambe voluntates sunt inefficaces ac suspenduntur, donec impleatur condi-

tio. Nam illà conditione adveniente, poterit vult et intendit Deo offerre tabellam : et tunc promissio conditionata transit in absolutam, habetque omnes suos effectus : non adveniente verò conditione, non vult nec intendit dare, sicut conditionalis nihil ponit in esse.

Invalidum est votum factum sub conditione contrariâ substantiæ voti, aut rei promissæ ex cap. fin. de Condit. appositis. Ut si quis voveat religionem profiteri sub eâ conditione, ut habeat proprium, aut luxuriosè vivat, aut non teneatur observare regulam, etc. Item nullum est votum factum sub conditione impossibili, ut si quis voveat ingredi religionem, si totam maris aquam hiberit, aut cœlum digito tetigerit : quantumvis hujusmodi conditio in matrimonio aut testamento, pro non adjectâ habeatur, ideòque hujusmodi contractuum valorem non impedit, jure humano ita rationabiliter statuente, Deus tamen tale votum respuit. Quando verò conditio turpis de futuro adjicitur voto, distinguendum est. Nam potest quis ad votum se astringere per modum pœnæ, ut si contigerit eum fornicari, voveat ingredi religionem. Et tunc adveniente fornicatione, tenetur votum exequi, et non antea. Adverte obiter votum pœnale dupliciter fieri posse. Uno modo sub disjunctione, ut si quis promittat se non lasurum, aut si luserit, illà die jejunaturum. Post ludum, solùm jejunare tenetur, nec propterea fit reus voti ludendo, quia ex vi illius non tenetur vitare ludum, sed tantùm ad jejunandum, supposito quòd ludat alio modo absolutè et determinatè. Ut qui voveat non accedere ad talem feminam sub pœnâ dandi decem nummos pauperibus, tunc si ad illam accesserit reus est voti, et insuper ad eleemosynam promissam tenetur, quia in hoc casu duo vota includuntur : unum scilicet absolutum, non accedendi ad eam feminam ; aliud verò conditionatum, nempe, supposito isto accessu, solvendi talem pœnam.

Potest verò aliquis se voto obligare ad aliquid faciendum sub parâ conditione alicujus eventus turpis contingenter futuri, et non per modum pœnæ. Et tunc si non dirigat votum ad talem effectum turpem, ut optet evenire, quin potius proptet non fieri, tunc valet votum ; non enim pendet à re turpi, nisi tanquàm a conditione, ut si quis voveat religionem, si Petrus obtineat copulam à tali dominâ, aut si exercitus Turcarum vincat classem Christianorum, scilicet dicendum si dirigat votum ad illum malum finem, et effectum turpem à Deo obtinendum. Tunc enim est invalidum, cum sit de materiâ illicitâ et peccaminosâ.

Votum factum sub conditione necessariò eventurâ, est validum ; ut si quis voveat dare eleemosynam, si sol cras oriatur : talis enim conditio non vitiat nec suspendit contractus, sed pro statim completa habetur. Unde istud votum statim obligat, ac si foret absolutum. Sic vovens castitatem, si sol cras oriatur, statim obligatur ex voto ad servandam castitatem, nisi expressè intenderit se ad eam non obligare ante adventum hujusmodi conditionis.

Quandoque particula si non apponitur ad suspendendum consensum, usque ad conditionis eventum,

sed apponitur ad determinandum tempus adimplendi votum. V. g., voveo religionem, si pater meus obierit : sensus enim est, voveo ingredi religionem, quando pater meus obierit. Et tunc votum est solùm apparenter conditionale, et reverà absolutum. Vovens sub conditione futurâ non potest aliquid facere, quo, postquam illa advenerit, ad impletionem voti inhabilem se reddat. Unde qui vovit religionem se ingressurum, si navis quæ brevi expectatur, ex Indiâ venerit, peccat si ante navis adventum contrahat matrimonium, nisi ex communi et probabili famâ constet navem ab hostibus captam, vel naufragio perissem, ac impossibile moraliter apparet conditionem eventuram. Item nisi vovens reservaverit sibi libertatem adimplendi aut non adimplendi ; ista enim intelligenda sunt juxta voventis intentionem, utpote quia ab eâ votum vim obligandi habet. Tandem, si conditio appositâ in voto, sit de præsentî vel de præterito, ut : Voveo religionem, si res ita se habeat, aut se habuit, non suspendit consensum voventis, nec efficit hujusmodi votum propriè conditionale, sed est absolutum, si tunc conditio vera sit, sive vovens sciat, sive ignoret conditionem extare : si verò conditio non existat, non valet votum. Ex D. Thomâ in 4 Sent. dist. 29, quest. unicâ, art. 5.

Votum conditionatum differt à voto verè disjunctivo ; quando enim mens voventis consonat verbis, quia nempe ad neutram disjunctionis partem vult præcisè se obligare, sed ad eam quam elegerit : tunc si utraque sit materia apta voti, debet alterutram eligere : v. g., si vovit dare quotidie eleemosynam aut recitare rosarium, est votum disjunctivum. Si verò mens illius sit conditionaliter se obligare, nempe se determinatè ligando ad unam, si exequi poterit, et in casu quo nequeat, aut non exequatur, se obligando ad alteram, tunc non est votum verè disjunctivum, sed conditionatum, ut si quis voveat dare decem nummos in eleemosynam, si facultas suppetat : sin minus, elargiri quinque. Tunc enim non datur voventi electio, sed tenetur absolutè et præcisè ad dandum decem nummos, si poterit ; sin minus, ad elargiendum quinque.

§ 4. De voto solemnî et simplicî.

Divus Thomas in hæc quest. 88, art. 7, ostendit votum solemnè effici per susceptionem ordinis sacri, et per professionem religiosam ad certam regulam ab Ecclesiâ approbatam, nec dici solemnè per hoc quòd fiat in publico : sic enim potest quidem habere quandam solemnitàtem humanam, sed non solemnitàtem spiritualem, et divinam, quam habet etiamsi coram paucis fiat. Unde aliud est votum publicum esse, aliud solemnè ; hujusmodi autem solemnitas pertinet non solùm ad homines ; sed ad Deum ; in quantum habet spiritualem et interiorem aliquam consecrationem seu benedictionem, cujus Deus est auctor, etsi homo sit minister. Votum quippe est promissio Deo facta, unde solemnitas voti attenditur secundùm aliquid spirituale, quod ad Deum pertinet, id est, secundùm aliquam

spiritualem benedictionem vel consecrationem, quæ ex institutione Apostolorum adhibetur in professione certæ regulæ, secundo gradu post sacri ordinis susceptionem, ut dicit Dionysius cap. 2 Eccles. Hierarch. Et hujus ratio est, quia solemnitates non conserverunt adhiberi nisi in assumptione novi status, et nisi quando aliquis totaliter mancipatur alicui rei. Non enim solemnitas nuptialis adhibetur, nisi in celebratione matrimonii, quando uterque conjugum sui corporis potestatem alteri tradit. Et similiter voti solemnitas adhibetur, quando aliquis per susceptionem ordinis sacri divino ministerio applicatur; et in professione certæ regulæ, quando per abrenuntiationem seculi et propriæ voluntatis, aliquis statum perfectionis assumit. Solùm igitur voto quo quis totaliter se subijcit divino ministerio seu famulatu, congruit solemnitas, idcirco votum tantùm solemnizatur per susceptionem sacri ordinis et per professionem ad certam regulam; solùmque hujusmodi vota impediunt matrimonium contrahendum, et dirimunt jam contractum, quod est effectus voti solemnitis, ut ostenditur 3 p in Supplem. q. 53, art. 2.

Ubi D. Thomas discretè assertit voti solemnitatem non consistere in consecratione et benedictione externâ et humanâ, sed interiori et divinâ, quâ aliquis assumendo novum statum ordinis sacri, aut professionis religiosæ, actuali quâdam dedicatione et traditione proprii corporis ac libertatis, se in Dei possessionem et dominium transfert, ejusque famulatu totaliter mancipatur, interveniente acceptance illius qui Dei vices gerit, et adhibitis quibusdam circumstantiis ac cæremoniis exterioribus ab Ecclesiâ institutis et approbatis, quibus significat se talem acceptare traditionem, ita ut hujusmodi persona non sit amplius sui juris, sed sub dominio alterius. Et consequenter istud votum jure naturæ et divino, religiosum professum prorsus inhabilem reddit ad se tradendum alteri per matrimonium, aut faciendum validè et licitè ea opera quæ contrariantur illis quæ vovit, quia jure naturali et divino nemo potest alteri dare, quod suum non est, irritaque est donatio. Clericus verò sacris initiatus, lege tantùm ecclesiasticâ redditur inhabilis ad matrimonium, ratione status cui annexa est continentia, prout indicavit Tridentinum sess. 24, de Reformatione, can. 9, ubi distinxit irritationem matrimonii causatam lege ecclesiasticâ in iis qui sacris sunt initiati, ab eâ quæ voto causatur in religiosis professis, ut significaret eam irritationem in illis provenire ab ipsâ naturâ et conditione votorum in professione expressâ vel tacitâ alicujus religionis approbatæ. Verùm hæc fusè à nostris theologis pertractantur in tractatu de Matrimonio, ad quos lectorem remitto, et ad D. Thomam in Supplem. q. 53, art. 2; in 4 Sent. dist. 38, q. 2, art. 1; quodlib. 3, art. 18, et quodlib. 11, art. 2, et opusc. contra retrahentes hominem ab ingressu in religionem, cap. 12.

Duplex autem est voti solemnitas. Una substantialis, et essentialis, consistens in actuali et totali traditione sui ipsius, quam facit proficiens religionem in manu

superioris, et in acceptance quam tacit prælatus nomine Dei. Alia verò accidentalis et cæremonialis, quæ consistit in cæremoniis et modis cum quibus illa traditio et acceptatio fit ex statuto Ecclesiæ. Et de hac tantùm solemnitate locutus est Bonifacius VIII, in sexto, cap. unico de Voto et voti Redempt., quando dixit ex solâ Ecclesiæ institutione esse inventam: scilicet verò de primâ et substantiali solemnitate. Ex locis D. Thomæ adductis colligitur esse differentiam essentialem inter votum simplex et solemne, in hoc quòd votum simplex sit tantùm promissio facta Deo; at verò solemne addat supra promissionem, actualem sui ipsius traditionem et exhibitionem Deo, ejusque acceptance (1).

(1) Sic communiter Thomistæ; at communis theologi aliam tenent sententiam cui adhaerendum putamus; videtur igitur duo hic esse accuratè decernenda: 1° Utrum ex rei naturâ, antecederet ad omnem Ecclesiæ constitutionem, aliquid habeat votum solemne, ex quo differat à voto simplici, et in quoniam illud consistat? 2° Posito quòd nihil tale reperitur, et quòd sola Ecclesiâ discrimen instituerit inter votum solemne et simplex, in quo præcisè consistat? Porrò:

Circa primum, quod est hic præcipuum, nobis videtur, ex naturâ suâ votum solemne non differre à simplici, seu aliis verbis, independentè à lege Ecclesiæ, nullum esse votum solemne. Illudque deducimus 1° ex declaratione Bonifacii VIII, cap. unico, *Quod votum, de voto*, in 6. Interrogatus quod votum dici debeat solemne ac ad matrimonium dissolvendum efficax, ac proinde non de solemnitate externa et accidentalibus, sed de substantiali, sic respondet: *Nos igitur attendentes quòd voti solemnitas ex solâ constitutione Ecclesiæ est inventa... declarandum duximus illud solum votum dici debere solemne, quod solemnizatum fuerit per susceptionem sacri ordinis, aut per professionem expressam vel tacitam factam alicui de religionibus per Sedem apostolicam approbatas.* Illa verba satis clara sunt, et si quid remaneret ambigui, tollitur per interpretationem Gregorii XIII mox afferendam. 2° Ex exemplo votorum quæ emittuntur in Societate Jesu, à Scholasticis et Coadjutoribus. Cùm declarasset Gregorius XIII, Const. *Quantò fructuosius*, 1 februar. 1585: *Omnes et quoscunque, qui in ipsâ Societate admitti, biennio probationis à quocunque peracto, tria vota, tametsi simplicia, emisserint, emittentque in futurum, verè et propriè religiosos fuisse et esse, et ubique semper et ab omnibus censeri et nominari debere; non defuerunt qui contrarium assererent, quorum errorem redarguens idem S. Pontifex in Const. *Ascendente Domino*, 25 maii 1584, hæc ait, ibid. p. 83, n. 5: *Considerantes voti solemnitatem solâ Ecclesiæ constitutione inventam esse, triaque hujusmodi societatis vota tametsi simplicia, ut substantialia religionis vota, ab hac Sede fuisse admissa, illaque emittentes in statu religionis verè constitui, quippe qui per ea ipsa societati se dedicant atque actu tradunt, sequè divino servitio mancipant.* Ex quibus duplex exurgit argumentum: 1° Gregorius XIII confirmat ea quæ ex Bonifacii VIII deduximus, cùm adhibeat eadem verba, loquendo sanè de solemnitate substantiali et propriâ, per quam votum solemne differt à simplici. 2° Illa vota declarantur simplicia; et tamen sit ubi traditio et donatio; ergo per illam traditionem non constituitur solemnitas. Equidem illa donatio non est irrevocabilis ex parte societatis, et hæc est ratio cur votum non dicatur solemne; sed est perfecta et irrevocabilis ex parte donantis; ergo si hæc applicanda essent quæ dicuntur de contractu donationis, quamdiu durat, deberet irritare matrimonium et conferre voto solemnitate. Vide Suarez. cap. 7, n. 15-21. 3° Demùm ex ratione: Postquam homo se obligavit erga Deum ad non utendum suo corpore, ut fit*

Ex quo fit votum solemnne impedire matrimonium contrahendum et dirimere contractum, simplex verò castitatis votum non dirimere matrimonium, si postea qui vovit, illud contrahat; quia non obstante eâ promissione, retinet sui ipsius dominium: proindeque potest validè se alteri per matrimonium tradere, quanquam lethaliter peccet contra fidelitatem Deo datam.

Tandem. ut ait D. Thomas hic q. 88, art. 7, ad 1, votum solemnne habet fortiorem obligationem apud Deum, quam votum simplex, et gravius peccat qui illud transgreditur. Dùm autem dicitur quòd votum simplex non minùs obligat apud Deum quam solemnne, intelligendum est quantum ad hoc quòd utriusque transgressor mortaliter peccat. Religionis perfectio substantialis, et professio religiosa essentialiter consistit in tribus votis solemnibus, paupertatis scilicet voluntariæ, continentiæ, et obedientiæ, ut probat D. Thomas 2-2, q. 186, art. 7, et opusc. de Perfectione vitæ spirit. cap. 11.

Votum paupertatis voluntariæ consistit in liberâ abdicatione bonorum temporalium tam quoad affectum, quam quoad effectum: quatenus aliquis aufert à suâ voluntate potestatem licitè possidendi proprium, promittitque in perpetuum sine proprio vivere, quasi mortuus civiler mundo, ita ut reddatur hoc ipso inhabilis et omninò incapax dominii, possessionis, ususfructus, imò et nudi usûs proprio nomine et jure, independenter ab assensu et licentiâ prælato. Unde toties peccat graviter monachus professus contra votum, quoties actum proprietarii exercet; quod contingit quando absque saltem tacitâ superioris licentiâ, aliquid sibi acquirit, aut sibi retinet, aut alienat, donatione vel contractu, aut rebus illis utitur inscio ac invito supe-

in quolibet voto, non concepitur quòd aliquid amplius faciat: nam 1° non potest se directè inhabilem reddere ad matrimonium, nisi accedat auctoritas publica, ait Suarez, c. 9, n. 3, quia jus matrimonii ineundi videtur magis jus publicum nature, quam individui, cum ordinetur ad conservationem speciei. 2° Non potest etiam, mediante donatione Deo faciâ, tum quia Deo non potest transferri dominium propriè dictum in corpus, cum sit supremus omnium dominus, nec quisquam dixerit votum inducere obligationem justitiæ propriè dictæ; tum quia si Deo jus dicatur conferri per votum, jus illud non erit incompatibile cum illo jure quod essentialiter oritur ex matrimonio, ut patet exemplo illius qui, post matrimonium consummatum, religionem amplectitur, ex alterius conjugis consensu. Ergo ex naturâ rei votum solemnne non differt à simplici.

Circa secundum duo hæc observare sufficiat: 1° Nullus est ritus specialis in quo consistat voti solemnitas ab Ecclesiâ constituta. Sunt enim vota quæ fiunt absque cæremoniis et benedictionibus peculiariibus, quæ tamen sunt solemnia: quedam è contra ritu valdè publico emittuntur et tamen non reputantur nisi simplicia. Unde ritus externus non constituit nisi solemnitatem accidentalem, de quâ hic non agimus. 2° Solemnitas voti in eo ergo tantùm sita est, quòd emittatur in religione ab Ecclesiâ approbatâ: cum igitur religio ipsa constituatur per vota solemnia, ultimâtè dicendum est votum solemnne illud esse quòd tale habetur ab Ecclesiâ.

Vid. Prælectiones theologicas de Matrimonio, auctore Carrère, t. 2, n. 615.

riore, etc., ut fusè ostenditur in tract. de Justitiâ.

Votum continentiæ perpetuæ consistit in liberâ abdicatione omnium venerorum, auferendo à suâ voluntate in perpetuum potestatem licitè utendi veneris, etiam per matrimonium licitis, ita ut per professionem monachus reddatur inhabilis ad conjugium, et teneatur abstinere ab omni violatione castitatis, tam corde quam opere; aliàs ultra peccatum luxuriæ, committit peccatum sacrilegii in confessione explicandum.

Votum obedientiæ consistit in renuntiatione et abdicatione spontaneâ et perpetuâ propriæ voluntatis, quatenus aliquis promittit et vult propter Deum, per totam vitam se submittere superiori præcipienti, adimplendo ejus voluntatem, ita ut totus è superiorum nutu pendeat. Sic fratres Prædicatores tenentur ex voto suæ professionis, castè et sine proprio vivere, regulam ac constitutiones non contemnere; præcepto in regulâ, vel in constitutionibus contento, vel à prælato facto in his quæ sunt secundum regulam et constitutiones usque ad mortem inclusivè obedire. In his tamen quæ sunt contra præceptum Dei et Ecclesiæ, vel contra regulam, nullus religiosus prælato obedire tenetur. Ita habent constitutiones nostræ dist. 1, cap. 15, textu 1; in quibus autem casibus transgressio obedientiæ apud nos sit peccatum mortale, declaratur ibidem dist. 14, textu 3, in fine. Religiosus ex voto obedientiæ tenetur obedire prælato, non solum in iis quæ religioni propriâ sunt, sed etiam in communibus, id est, in his quæ sunt de necessitate salutis, ut docet Cajetanus 2-2, q. 186, art. 5. Tandem religiosus per obedientiæ votum desinit esse sui juris ac libertatis, suæ personæ dominium transfert in religionem, quæ proinde jus acquirit in ipsum et in opera sua, potestque ipsum repetere, reducere, recuperare tanquam rem suam sibi mancipatam, si recesserit, etc. Unde profertens dat arborem, nempe suam personam, et fructus, nempe opera, illa promittendo.

Votum simplex religionis aut castitatis, aut suscipiendi sacrum ordinem, aut non contrahendi matrimonium, obligat sub peccato mortali propter fidem Deo datam et promissionem illi factam, subindeque peccat vovens si ineat conjugium, quòd, licet sit illicitum, non tamen invalidum. Ratio est quia tale votum simplex est tantùm promissio Deo facta proprii corporis ad continentiam servandam: res autem alicui tantùm promissa adhuc remanet sub dominio promittentis, et potest validè quamvis illicitè eam donare alteri. Unde iste vovens validè tradit corpus suum uxori per matrimonium, quamvis peccet lethaliter, etiamsi animo non consummandi illud contraxerit. Tum quia decipit sponsam, eique gravem injuriam facit; tum quia se exponit periculo frangendi castitatis votum, etc. Si quis autem post tale votum feminam illud ignorantem deceperit, sub spe et pacto futuri conjugii obtinendo ab eâ copulam, videtur quòd tunc, non obstante voto, tenetur contrahere matrimonium, si infamia et damnum nequeat aliter reparari; quia obligatio justitiæ videtur in hoc casu præferenda

obligationi voti, quando utrique satisfacere nequit.

D. Thomas hic quæst. 88, art. 3, ad 2, ait, quòd si illud quod quis vovit, ex quocumque aliâ causâ impossibile reddatur, debet hoc facere quod in se est, ut saltem habeat promptam voluntatem faciendû quod potest. Unde ille qui vovit monasterium aliquod intrare, debet dare operam, quantum potest, ut ibi recipiatur. Et si quidem intentio sua fuit se obligare ad religionis ingressum principaliter, et ex consequenti elegit hanc religionem vel hunc locum, quasi sibi magis congruentem, tenetur, si non potest ibi recipi, aliam religionem intrare. Si autem principaliter intendit se obligare ad hanc religionem, vel ad hunc locum propter speciale complacentiam hujus loci vel religionis, non tenetur aliam religionem intrare, si eum ibi recipere nolunt. Si verò incidit in impossibilitatem implendi votum ex propria culpa, tenetur insuper de propria culpa præteritâ pœnitentiam agere. Sicut mulier quæ votum virginitatem, si postea corruptatur, non solum debet servare quod potest, scilicet perpetuam continentiam, sed etiam de eo quod amisit peccando, pœnitere. Hactenus D. Thomas; idem docet q. 189, art. 3, ad 2.

Quibus S. doctoris verbis colligitur primò, quòd qui vovit ingredi monasterium ad religionem, debet facere totum quod potest, ut ibi recipiatur, ita ut per ipsum non stet; quòd si adhibita sufficienti curâ et diligentia, patiatur repulsam à monachis ipsum recipere nolentibus, tunc distinguendum est. Vel enim intendit simpliciter et absolute vovere ingressum religionis in communi, ita ut intentio illius primaria et principalis fuerit se obligandi ad religionis ingressum, quamvis postea particularem habeat affectum ad hunc vel illum ordinem, aut locum. Et tunc cum determinato illius ordinis aut loci, tantum secundariò et accidentaliter se habeat ad votum, quamvis iste fuerit repulsus ab unâ aut alterâ religione, adhuc tenebitur alias religiones adire, et tentare. Addunt tamen plures auctores, quòd si iste nequeat recipi in monasteriis existentibus in proprio regno, non tenebitur se presentare aliis extra regnum distantibus ac remotissimis: imò neque tenebitur adire monasteria singula suæ provinciæ; sed sat erit adire diversa monasteria diversorum ordinum in illâ provinciâ aut propè existentia, ex quibus cognoscere poterit quòd in nullo alio recipiatur. Ratio est quia cum votum sit de possibili morali, ejus obligatio est moraliter sumenda, et in proposito præsumitur vovens non intendisse ad monasteria extra regnum posita se conferre, nisi expressè ad ea se obligare voluerit. Unde, ait Cajetanus: *Adolescentula vel vidua, quæ vovet ingredi religionem, et nullum in terrâ suâ, aut propinquis locis inveniens monasterium quod illam velit, per hoc quòd quiescit patienter, reputans sibi esse amplius impossibile quod vovit, satis ostendit facto suo quòd non intendebat se obligare ut iret aut mitteret per mundum querendo monasteria.*

Subdit Cajetanus quòd si talis vovens non invenit nisi monasteria non reformata parata ad ejus receptionem, ita ut publicè constet quòd non servatur ibi regularis observantia, sed quilibet vivit ad placitum, et

reputantur male conscientie ferè omnes illi religiosi, non tenentur hoc intrare monasterium, ob scilicet periculum perversionis. Secus dicendum, si ibi viverent fratres cum timore Dei, vitam communem, essentialia ac substantialia religionis servarent, quamvis non ita strictè, ut regula et disciplina exigit, et accidentalia quædam non observarent.

Vel tandem vovit primariò et principaliter ingressum alicujus religionis determinatæ et in particulari, v. g., sancti Dominici. Et tunc repulsus à multis conventibus suæ provinciæ aut regni, si probabilis non fuerit spes quòd ab aliis recipiatur propinquis, non tenetur Gallus, v. g., adire conventus quos ordo habet in Italiâ, Germaniâ, etc., ob scilicet rationem mox adductam; neque intrare monasteria non reformata modo jam dicto, in casu quo non posset aibi recipi ad habitum: bene tamen potest etiam aliam religionem arctiorem intrare ac suscipere, cum votum non sit impedivum melioris boni. Idem dicendum si quis voveat determinatè habitum certæ religionis suscipere, principaliter in monasterio existente in tali loco, eò quòd sibi magis congruat, vel ob specialem devotionem, etc. Tunc si ibi nequeat recipi, liber erit ab obligatione voti, nisi repellatur solum ad tempus: si enim speret alio tempore recipi, tenetur expectare.

An autem qui vovit ingredi religionem, sed ideò non admittitur quia ignorat grammaticam, teneatur illam addiscere, aut suscipere habitum fratrum laicorum, quem religiosi ipsi offerunt, resp. id totum pendere ex intentione quam iste habuit dum vovit. Si enim tunc bonâ fide credebat eos qui apud istos religiosos choro desserviant non debere necessariò tenere grammaticam, non obligatur ad eam cum molestia et labore addiscendam, neque habitum conversorum suscipere, quem monachi illi offerunt. Secus dicendum videtur, si crederet grammaticam esse necessariam. Tunc enim aut tenetur illam addiscere, quia implicatè censetur vovisse media quamvis difficilia, conducentia ad finem. Aut si se credebat ineptum ad addiscendum, obligatur ad recipiendum habitum laicalem ipsi oblatum, quia quantum ad hoc non est illi impossibilis voti adimpletio.

An qui vovit ingredi religionem, possit exire sine peccato? Resp. quòd si iste voverit simpliciter ingredi religionem, cum animo et intentione experiendi illam et cum libertate remanendi, aut exeundi, si talem statum sibi non congruentem judicaverit, tunc ante professionem ex rationabili causâ potest exire absque peccato. Quidam volunt quòd, si intra annum probationis absque legitima causâ recedat, peccat quidem in eo quòd temerè et ex animi levitate ab incepto bono proposito recedat ac desistat, non tamen contra votum, nec facit quod est sibi illicitum, suoque jure utitur, ut colligunt ex D. Thomâ 2-2, q. 89, art. 4. Ibi dem tamen ad 3, ait, quòd ille qui intrat ut statim exeat, non videtur satisfacere voto suo: quia ipse in vovendo, hoc non intendit. Et ideò tenetur mutare propositum, ut saltem velit experiri an ei expedit in religione manere,

non eadem tenetur ad perpetuè remanendam. Debet itaque habere animum experiendi religionem, cum talis experientia inclinatur essentialiter in isto voto; aliàs non haberet rationem boni. Si tamen voverit ingressum religionis ac in eà permanentiam et professionem, si aptus ad eam iudicetur et admittatur à religiosis, tunc ex vi voti tenetur in eà perseverare ac profiteri, etiamsi sentiat aliquas difficultates. Siquidem videtur promisisse se illas superaturum, ac renuntiàsse beneficio probationis sibi concessò, adeò ut nisi religio ipsum expellet, nequeat absque dispensatione ad seculum redire. Quam diù petit, exprimere debet modum votum ingrediendi, sed et profitendi; aliàs dispensatio erit subreptitia. Vide D. Thomam loco citato. Vovens qui ita deliquit in eum finem ut non admitteretur in religionem, aut ut semel admissus ac habitu indutus ejiceretur, non modò peccat, sed non est liber in conscientia, quia culpà suà injustè ac in fraudem voti ea impedimenta apposuit, ut declarat D. Thomas in isto loco quem interpretamur; *culpa enim nulli patrocinari debet.*

Tandem qui vovit ingredi religionem, si postea nequeat recipi aut receptus ac indutus habitu non possit profiteri, sed è monasterio ejiciatur, egressus deinde et in seculo manens, potest matrimonium contrahere ac consummare absque scrupulo, nisi simul cum isto voto habuerit intentionem obligandi se ad castitatem et continentiam perpetuam. Quia, ut inquit Cajetanus, istud votum est formaliter de assumendo statu religioso, et perseverando si religioni placuerit: materialiter autem de observandis tribus votis. Cum ergo conditio non extet in proposito casu, quia iste rejicitur à monachis, sicut non obligatur ad primum et principale; ita neque ad secundum et accessorium; et cum ratio formalis quæ sub conditione pendebat, cesset, consequenter etiam votum totaliter cessat. Nec ratio et obligatio hujus voti cadit super castitatem, paupertatem, et obedientiam, nisi per religionis statum, si illum profiteatur, et non aliter.

Hinc sit quòd si ille qui emisit votum religionis habeat copulam cum muliere, diù est in seculo, aut diù nondum emisit professionem, solam peccatum luxuriae, non verò sacrilegii committat, cum nondum voverit castitatem, sed religionem duntaxat, ut suppono. Item si talis matrimonium contrahat, debitum reddere ne petere potest, cum nondum professionem, neque castitatis votum emiserit. Verùm de his magis infra diù de votis conjugatorum sermo erit.

§ 5. De voto personali et reali, an possit impleri per alium.

Votum personale simpliciter factum, non potest impleri per alium: quia ejus materia est actio propria ipsius voventis, ut jejunandi, castitatem servandi, etc. Ideòque si vovens verè effectus sit impotens illud implendi, non tenetur curare ut impleatur ab alio, nisi ab initio, diù vovit, expressè intentionem habuerit per alium perficiendi, quando per seipsum implere non posset; puta si voveret peregrinationem

ad sanctam Balmam, gratià honorandi reliquias aut poenitentiae locum B. Mariæ Magdalena: per se vel per alium.

Quando vovens per se ipsum non potest implere votum reale, tenetur exequi per alium, quia materia hujus voti non est actio voventis, sed res, v. g., elemosyna, quæ per alium à vovente exhiberi potest. At verò votum mixtum, quò parte est personale, debet per ipsum voventem impleri: quò parte autem est reale, per alium exequi potest et debet, nisi accessoriè duntaxat factum fuerit. Unde si vovens peregrinationem ad sanctam Balmam ibique offerre calicem, nequeat peregrinari, sufficit quòd promissum calicem mittat. Quòd si tantum peregrinationem voverit, non tenetur tunc sumptus peregrinationis quos fecisset, eò mittere; cum hæc expensæ non fuerint promissæ nisi accessoriè ad onus peregrinandi, à quo ob infirmitatem vel impotentiam liberatus est.

Quando vovens moritur non adimpleto voto sive culpabiliter sive inculpabiliter, ejus hæres non tenetur postea illud votum perficere, si fuerit personale, ut Jejunium, castitatem, ingressum religionis, etc., quia materia hujus voti est actio seu officium propriè ipsius voventis personæ: unde non ligat hæres, nisi spontè consenserint, et ad id se obligaverint in defectum alterius. Item nisi defunctus voverit mittere certas personas indeterminatas ultra mare ad juvandum fideles contra Turcas pugnantes; verùm tunc votum non est tantum personale, sed etiam reale. Postquam tamen hæres adiit hereditatem, tenetur vota realia defuncti solvere, salvà legitimà portione ac juxta vires hereditatis: quòd si multi fuerint hæres, tenentur ad id singuli pro ratà hereditatis. Licet enim tunc hæres ratione voti ad id non teneatur, quia tamen ratione hereditatis adeptæ obligatur ad defuncti debita persolvenda, consequenter etiam ad ejus votum reale adimplendum ligatur, utpote quod est quid Deo debitum, ut si voverit dare calicem ecclesie, facere talem elemosynam pauperibus, dotare pauperes puellas, etc., ejus hæres ista persolvere tenetur: debet tamen priùs extrahere legitimam, inò et solvere debita ex justitià ante extractionem legitimæ, quia legitima non potest sumi nisi ex bonis defuncti: non censentur autem bona illius, nisi quæ deductis debitis justitiæ supersunt. Neque ante extractionem legitimæ hæres tenetur solvere votum, quia vota non sunt Deo grata, neque ab eo acceptantur, quæ sunt in præjudicium alicujus, qualia sunt ea quæ impleri nequeunt, nisi ex legitimà filiis, vel aliis debita; vota tamen præferri debent legatis etiam piis, quia defunctus tenebatur adimplere vota, non verò solvere legata à se constituta, cum sint opus supererogationis.

Quando votum est mixtum, hæres non tenetur ad implendum illud quò parte est personale, sed tantum quò parte est reale; si sit æqualiter reale et personale, et defunctus ad utramque voluerit æqualiter se obligare, ut si voverit ire Compostellam, ibique offerre centum summam D. Jacobo in oblationem, tunc hæres tenetur summam illam eò mittere, non tamen

hanc peregrinationem suscipere. Ratio est, quia licet actio et obligatio personalis nequeat ad hæredes transmitti, benè tamen hæreditas ac obligatio realis eam afficiens.

Quando verò personale est expressum ac principale, reale autem tantùm tacitum et accessorium, ut si defunctus voverit ire Compostellam, nec expresserit quas expensas in itinere erat facturus, tunc hæres ad nihil obligatur, nempe ad peregrinationis sumptus Compostellam mittendos ad insumendos ad alios pios usus, nisi defunctus intendisset talem peregrinationem per alium perficere, in casu quo per seipsum illum exequi non posset. Ratio est quia sublato principali, tollitur accessorium: cum ergo tunc hæres ad votum personale, quod est principale, non teneatur, nec etiam ad reale, quod est tantùm accessorium, obligari potest.

Parentes qui puerum religioni profitendæ voverunt, non tenentur illum offerre, nec in religionem invitum introducere, nec antequàm usum rationis gaudeat, ut consensum præbere possit, quia cum promissio parentum sit alieni facti ac personæ alterius, tantùm eos obligat ad curandum, ut filius ingredi velit, votumque approbet ac ratum habeat: pendet enim ejus executio à filii voluntate. Nec tenetur in hoc parentibus obedire, tum quia iste ingressus est maximè arduus debetque esse omninò spontaneus, nec est res ad domesticam gubernationem pertinens: tum quia in iis quæ pertinent ad vitæ statum, quilibet debet esse sui juris, ut constat de matrimonio: nemo autem potest promittere quod non est in suâ, sed alterius potestate. Nisi ergo filius verè consentiat interitis quoddam parentes suo nomine tale votum emittant, aut emissum postea confirmet, ad illud non obligatur. Porrò hæc in re alivise onerosis, tacturnitas filii, per expresso illius consensu, non reputatur, nisi tunc interno consensu id approbaret.

Vota emissa ab aliquo communitate, v. g., colendi aliquid festum aut observandi jejunium, etc., obligant etiam successores illius populi qui vovit, non tantùm ratione consuetudinis, si jam sit præscripta, cum vim legis habeat, nec solum ex quâdam æquitate naturali et fidelitate, quatenus scilicet, sicut bonorum communitatis sunt participes, ita et onerum; sed etiam ratione statuti et legis à populo prædecessore late, vel ratione pacti, cujus obligatio transit ad hæredes, accedente consensu episcopi circa spiritualia promissa, et præcepto superioris suis subditis imposito, ob bonam reipub. gubernationem. Unde non servantes rem promissam à communitate, peccant contra istud pactum ac superioris præceptum: non tamen contra votum, cum sit actio personalis, nisi tale votum ipsimet acceptaverint; ad quod videtur communitas eos velle obligare nomine civium tam præsentium quàm futurorum promittendo. Vide D. Thomam 2-2, q. 93, a. 2, ad 4, ubi per fidelitatem, intelligit pactum et legem.

ARTICULUS II.

Utrum omne votum obliget ad sui observationem.

Suppono expediens ac utile esse aliquid vovere. Ut

probat D. Thomas hic art. 4, ex illo Psal. 57: *Vovete et reddite Domino Deo vestro*. Illud autem ad quod Deus faciendum nos invitat, est honestum ac expediens. Item hoc discursu, aliâ ratione promittitur aliquid homini, aliâ ratione Deo: homini quidem promittimus aliquid propter ejus utilitatem, non verò Deo, sed propter nostram utilitatem, ut dicit August. Et sicut id quod damus Deo, non est ei utile, sed nobis, quia quod ei redditur, reddeat additur, ut dicit idem Aug., ita etiam promissio, quâ Deo aliquid vovemus, non cedit in ejus utilitatem, qui à nobis certificari non indiget, sed ad utilitatem nostram, in quantum vovendo, voluntatem nostram immobiliter firmamus ad id quod expedit facere. Et idè expediens est vovere: Nec tamen propterea votum inducit necessitatem coactionis: homo enim vovens remanet liber, et propriâ voluntate et spontaneitate promisit; sed tantùm adducit necessitatem firmate voluntatis in bonum. Unde sicut non posse peccare, non diminuit libertatem, ita nec ista firmitas et necessitas, ut patet in Deo, et ut Apostolus ad Rom. 6, loquens de legis obligatione, ait: *Liberati autem à peccato, servi facti estis justitiæ*, et ex his verbis D. Aug.: *Felix necessitas, quæ in meliora compellit*. Idem Aug. c. 24 de Quantitate animæ ostendit, animam solis religionis actibus Deique obsequio et famulatu verè libertate dignam se præbere posse, quia servire Deo regnare est. D. Thomas autem hic, art. 5, probat votum esse actum latrice, sive religionis, tum ex illo Isai. 19: *Colent eum in hostiis et numeribus, et vota vovebunt Domino, et solvent*; tum quia ipsa ordinatio actuum cujuscumque virtutis in servitium Dei, et proprius actus latrice; cum autem votum sit promissio facta Deo; quæ nihil aliud est quàm ordinatio quedam ejus quod promittitur in eum qui promittitur, nempe in divinum cultum et obsequium; vovere est propriè actus religionis, quandoque solum imperantis, ut dùm vovetur aliquid quod est alterius virtutis, v. g., jejunare, etc., quandoque etiam elicientis ac ratione rei promissæ, ut orare, vel offerre sacrificium, etc. Id est, votum pertinet aliquando ad religionem ratione solius promissionis Deo factæ, quæ est essentia voti; quandoque etiam ratione rei promissæ, quæ est voti materia ad cultum divinum spectans. Idem D. Thomas, art. 6, triplici ratione probat quod facere idem opus cum voto, est melius et magis meritorium, quàm facere sine voto, primò quia actus inferioris virtutis est melior et magis meritorius ex hoc quod imperatur à virtute superiori, cujus actus sit imperium; sicut actus fidei vel spei melior est, si imperetur à charitate; sic etiam actus aliarum virtutum moralium, puta jejunare, quod est actus abstinentiæ, et continere, quod est actus castitatis, sunt meliora et magis meritoria, si stant ex voto; quia sic jam pertinent ad divinum cultum, quasi quædam Dei sacrificia, et sunt actus à virtute religionis imperati, quæ est præcipua et nobilior inter virtutes morales. Secundò quia ille qui vovet aliquid et facit, plus se Deo subjicit, quàm ille solum facit absque voto; subjicit enim se Deo, non solum quantum ad actum, sed

etiam quantum ad potestatem, quia de cætero non potest aliud facere, sicut plus daret homini qui daret ei arborem cum fructibus, quam qui daret ei fructus tantum, ut dicit Anselmus lib. de *Similitudinibus*. Et inde est quod etiam promittentibus gratiæ aguntur; in quantum enim se obligant ad dandum, jam quodammodo dant, sicut dicitur fieri aliquid dum ejus causa sit, quia effectus virtute continetur in causâ. Tertiò quia per votum voluntas immobiliter firmatur in bonum; facere autem aliquid ex voluntate firmatâ in bonum, pertinet ad perfectionem virtutis juxta Philosoph. lib. 2 Ethic., sicut etiam peccare mente obstinatâ, auget peccatum et dicitur peccatum in Spiritum sanctum.

Sequitur ex dictis hætenus quod expediat aliquid vivere absolutè loquendo, abstracto à conditionibus singularum personarum; non enim nisi cum maturo consilio ac omnibus ritè pensatis vovendum est, neque refert quod nullus debeat se periculis injicere, qui autem vovet se periculo peccandi injiciat, si non servet quod promisit; non refert, inquam; ut enim ait D. Thomas hic art. 4, ad 2, *quando periculum nascitur ex ipso facto, tunc factum illud non est expediens, puta quid aliquis per pontem ruinosum transeat. Sed si periculum imminet ex hoc quod homo deficit ab illo facto, non desinit propter hoc esse expediens, sicut expediens est ascendere equum, quamvis periculum imminet cadenti de equo; alioquin oporteret ab omnibus bonis cessare, quæ etiam per accidens ex aliquo eventu possunt esse periculosa. Unde dicitur Eccles. 11: « Qui observat ventum, non seminat, » etc. Periculum autem voventi non imminet ex ipso voto, sed ex culpâ hominis, qui voluntatem mutat transgrediens votum. Unde August. dicit: « Non te vovisse poeniteat, imò gaude « jam tibi sic non licere, quod cum tuo detrimento « licuisset. »*

Dico votum emissum ab eo qui vovere potest, et est de materiâ licitâ, habetque alia requisita ad validitatem, sub præcepto et peccato ad sui observationem obligare. Ita D. Thomas hic art. 3, et communiter auctores. Prob. ex Script. Eccles. 5: *Quodcumque voveris redde; multòque melius est non vovere, quam post votum promissa non reddere;* Psalm. 75: *Vovete et reddite Domino Deo vestro.* Primum est consilii, ut dicit Glossa ibid.: sed secundum est præcepti; ut enim ait Aug.: *Vovere est voluntatis, sed reddere, necessitatis.* Item Proverb. 20, v. 25.

Probatum ratione D. Thomæ. Ad fidelitatem hominis pertinet, ut solvat id quod promisit. Unde, secundum Aug., fides dicitur ex hoc quod fiunt dicta. Maxime autem debet homo Deo fidelitatem, tum ratione dominii, tum etiam ratione beneficii suscepti; et ideò maxime obligatur homo ad hoc ut adimpleat vota Deo facta. Hoc enim pertinet ad fidelitatem quam homo debet Deo; fractio autem voti est quedam infidelitatis species: unde Salomon rationem assignat Eccles. 5, quare vota sint Deo reddenda, *quia displicet Deo infidelis promissio.* Hinc Cajetanus in Summâ, verbo *Votum*, colligit violationem voti esse peccatum mortale

ex genere suo, quia est perfidia irreligiosa contraria virtuti fidei religiosæ, seu fidelitat. Deo debita: ex promissione illi factâ de re ipsi gratâ. Idem sentiunt communiter alii auctores, ex hoc quod violatio voti sit contra reverentiam Deo debitam, gravemque illi inferat injuriam. Unde D. Thomas quodlib. 3, art. 3, ait esse contra primum præceptum Decalogi de cultu lætrix, in quo etiam includitur ut non simus irreverentes Deo, mediante perfidiâ sacrilegâ fractionis voti. Alii volunt esse contra secundum præceptum, eò quod nomen Dei assumatur in vanum, et votum efficiatur vanum dum non impletur. Hinc Innocentius papa III, cap. *Licet, de Voto*, ait, tam necessariam esse voti impletionem, ut sine dispendio propriæ salutis alicui resiliere non liceat.

Potest tamen hujusmodi violatio esse tantum veniale peccatum ex oblivione ac inadvertentiâ, et ex levitate materiæ. Tunc enim nihil attribuitur Deo repugnans illius dignitati, ut contingit in perjurio et in blasphemâ, sed solum negatur ei quoddam debitum extrinsecum quod pertinet ad extrinsecam injuriam, quæ recipit magis et minus usque ad diminutionem culpæ venialis; tum quia votum non magis obligat quam divina præcepta; hæc autem in materiâ levi obligant tantum sub veniali, prout constat de præcepto non furandi. Unde, si quis voveret recitare unum *Ave Maria*, aut dare hodiè unum obolum pauperi, non peccaret mortaliter, sed solum venialiter id omitteundo; Cajetanus tamen, quamvis concedat non esse mortale omittere partem levem rei promissæ; v. g., si voverit quis recitare psalmum, omitteus versiculum non peccat lethaliter: bene tamen quando votum in totâ suâ materiâ etiam levi non observatur, puta si iste omninò omitteat recitare psalmum. Non ad eundem ut totum, est obligatio sub peccato mortali, quia habet rationem perfecti actûs transgressio totius sub præcepto cadentis. Vide eundem Cajetanum, q. 89, art. 7, in initio. Igitur violare votum in re gravi, est peccatum mortale contra religionem. Talis autem esse censetur quæ ad honorem Dei valdè conducit, ut vovere Missæ sacrificium, etc., aut quæ si à lege præciperetur, obligaret sub mortali. Quidam hoc limitant, nisi vovens rem gravem, solum intendat se obligare sub veniali; quia cum votum sit quedam privata lex, illius obligatio pendet ex voluntate voventis. Unde vovens singulis diebus audire sacrum, sub culpâ tantum veniali, non peccat nisi venialiter, sacrum semel die feriale non audiendo. Verum Sotus lib. 7 de Just. q. 4, art. 4, et alii, docent, quòd si materia voti fuerit de se capax obligationis mortalis, non est in potestate voventis illud suâ intentione sic limitare, quia licet in ejus potestate situm sit promittere vel non promittere hanc vel illam rem, factâ tamen promissione, obligatio nascitur non ex ejus voluntate, sed ex lege divinâ et naturali, quæ est gravis obligatio, quasi propria passio in materiâ gravi et capaci naturaliter dimanans. Sicut ergo non est in potestate voventis se obligare absolutè, ita et limitare ad veniale in materiâ gravi; aliàs nullatenus votum emitteat, cum sit

de re impossibili (1). Hinc fit è contra quòd violare votum in re levi, non sit nisi peccatum veniale, quamvis vovens intenderit se obligare sub peccato mortali, eò quòd materia levis non sit capax talis obligationis; proindeque non peccat nisi venialiter semel prætermittens Salutationem Angelicam, ad quam se obligare voluerat sub mortali. Alii tamen contrarium docent, eò quòd unusquisque possit sibi hanc legem imponere.

Quidam asserunt quòd quando votum tale est, ut licet pro aliquibus diebus non impleatur, semper duret obligatio implendi id quod omissum est, tunc peccatum mortale committitur, dum ex his materiis levibus omissis completur gravis materia prætermissa: v. g., si quis voverit dare quotidiè unum assem in elemosinam pro subventionem pauperum tenetur diebus sequentibus elargiri quæ omisit diebus præcedentibus, et sic supplere; et ideò posterior omissio semper est gravior, et post notabile tempus erit mortalis. Quando verò ex transgressione voti nulla relinquatur obligatio reparandi id quod omissum est, et consequenter obligatio voti non durat, sed extinguitur, tunc quantumvis multiplicentur leves transgressiones, nunquam possunt facere materiam gravem, quia non componunt unum totum, ut si quis in honorem B. Virginis voveat recitare unum *Ave Maria*, aut dare parvam elemosinam singulis sabbatis, ita ut votum huic diei sit affixum.

§ 1. *De tempore quo vovens tenetur ad implendum votum.*

D. Thomas hic art. 5, ad 3, ait quòd obligatio voti ex propria voluntate et intentione causatur. Unde dicitur Deuteron. 15: *Quod semel egressum est de labiis tuis, observabis, et facies sicut promissisti Domino Deo tuo, et propriam voluntate et ore locutus es.* Et ideò, si in intentione et voluntate vovens est obligare se ad statim solvendum, tenetur statim solvere. Si autem ad certum tempus, vel sub certâ conditione, non statim tenetur solvere. Sed nec debet tardare ultra quàm intendit se obligare. Dicitur enim ibidem: *Cum votum voveris Domino Deo tuo, non tardabis reddere, quia requirit illud Dominus Deus tuus, et si moratus fueris, reputabitur tibi in peccatum.* Hec D. Thomas. Quod confirmari potest ex illo Eccles. 5: *Si avidè vovisti Deo, ne moreris reddere; displicet enim ei infidelis et stulta promissio.* Hinc multi graves auctores inferunt, quòd qui absolute aliquid vovit, nullum determinando tempus, tenetur votum suum implere statim quando

commode potest, juxta boni ac prudentis viri iudicium, et maximè juxta confessarii sui pii docti ac prudentis determinationem, qui pensatis singularibus conditionibus personæ, materiæ et temporis, judicare et determinare debet quid sit faciendum, in dubio partem tutiorem eligendo, nempe ut statim votum impleatur. Unde, si per voventem stiet quominus votum statim adimpleat, quando moraliter sine notabili incommodo id præstare potest, censetur reus voti, prout colligitur ex D. Thomâ et locis Scripturæ adductis; quia Dominus illud acceptat ac requirit ab isto moroso debitore. Perinde ac dum aliquid alteri homini debemus, tenemur illud solvere statim quamprimum possumus, maximè requirente debitore. Ergo etiam vovens tenetur adimplere votum quamprimum commodè potest moraliter; aliàs mortaliter peccat, maximè si prævideat fore ut nisi tunc adimpleat, differenda sit postea notabiliter illius adimpletio, aut superventurum sit perpetuum impedimentum. Unde, nisi justam differendi causam habeat, nequit à peccato excusari. Sequitur insuper quòd qui emisit votum conditionatum, sive pœnale sit, sive non, positâ conditione, illud observare et adimplere tenetur. Sequitur adhuc quòd qui vovit aliquid facere determinando tempus, tenetur intra illud tempus sub peccato mortali votum implere, nisi aliunde ex justâ causâ excusetur. An autem transacto illo tempore omissâque culpabiliter adimpletionem voti, non teneatur amplius ad illud observandum, distinctione utuntur auctores.

Si enim votum emissum fuerit in honorem et devotionem illius temporis principaliter, ita ut determinatio diei se habeat tanquàm pars objecti voti, ut cum quis vovit jejunare in tribus sabbatis, aut in vigiliâ Visitationis in honorem et devotionem B. Virginis: non solum ipsum jejunium, sed etiam tale tempus sub objecto voti cadit. Et tunc, quamvis peccaverit non jejunans his diebus, illis tamen transactis non tenetur amplius ad votum, cum non existat amplius ejus objectum seu in aliis diebus supplere jejunium non tenetur: sicut qui omisit jejunia ab Ecclesiâ instituta, aut recitationem officii divini, aut sacri auditionem in die festo, non tenetur in aliis diebus supplere, eò quòd sit onus diei affixum: ita similiter istud votum se habet.

Si verò votum emissum fuerit absolute et simpliciter, et tempus adjectum, non intuitu ipsius, sed tanquàm terminus adimpletionis, et ut non ultra differatur, nec proinde si pars objecti voti, sed tantum se habeat ut determinativum executionis voti; tunc illud non adimplens statuto tempore etiamsi commodè posset, nedum peccat mortaliter, sed adhuc transacto illo tempore tenetur quamprimum poterit votum adimplere, nisi aliter constet de ejus mente ac intentione. Sic qui vovit ingredi religionem intra annum, si suâ culpâ non intret, peccat mortaliter; et adhuc post annum clapsum tenetur ad ingrediendum, quamprimum commodè poterit. Nam susceptio habitus religiosi, quæ fuit principalis materia et objectum voti, eadem manet et perseverat: tempus verò tantum ad expellendam

(1) Illa quæstio solvenda videtur ex principiis in tract. de Legibus positus. Ibi lib. 3, c. 27. Suarezius ostendit legislatorem posse subditos obligare solummodo sub levi in materiâ de se gravi, unde cum votum sit velut lex privata quam quis sibi imponit, non est cur non valeat votum sub conditione obligationis levis in materiâ de se gravi; etenim tale acceptatur à Deo quale ei à vovente offertur, modò nulla sit repugnancia aut læsio honoris ipsi debiti; porrò cum materia, quamvis supponatur in se gravis, tamen per se non sit obligatoria, sed tantum obligans eveniat per voluntatem vovens, nihil repugnat quominus gradus hujuscæ obligationis dependeat ab eâ voluntate; nulla etiam inde inferitur injuria in Deum, ut manifestum est; ergo potest quis votere materiam gravem non intendendo se obligare nisi sub levi. (Edit.)

dam moram fuit appositam. Is autem qui nullo præfixo tempore vovit religionem ingredi, datâ opportunitate, nulloque alio legitimo impedimento obstante, tenetur ingredi, nec multùm differre potest sine peccato. Hinc habetur quòd qui vovit jejunare uno anno integro, sed aliquibus diebus jejunium omisit, non tenetur jejunium inchoare, imò neque jejunia omissa post annum supplere, si voverit jejunare principaliter intuitu et ex devotione talis temporis, v. g., anni sancti: bene tamen si tempus solum fuerit appositum ut determinativum executionis voti, et quasi taxativum numeri jejuniorum. Tunc enim satisfacit supplendo dies prætermisissos; dicitur enim uno anno integro jejunare, qui tot diebus jejunat, quot in anno continentur, etiamsi id fiat cum aliqua interpolatione.

Hinc etiam habetur quòd, si prævideat votans se non posse adimplere votum præfixo tempore, potest et debet illud prevenire quando fuit appositum tanquam terminus ultra quem adimpletio voti non differatur: id enim non impedit quin citius impleri valeat: secus dicendum si terminus fuerit præfixus principaliter in honorem talis diei, sitque pars objecti voti.

Quando dubium est et non constat an tempus sit præscriptum principaliter et tanquam pars objecti, vel solum appositum tanquam determinativum executionis voti, tunc possessio stat pro voto, ac in ejus favorem presumendum est, et tempus solummodò præfixum ad non differendam voti executionem, subindeque etiam transacto eo tempore, remanere voti obligationem censendum videtur, eò quòd jam obligatio voti sit, proindeque in possessione existat.

Obligatio voti tollitur aut suspenditur, quoties tempore adimpletionis voti facta est illicita, aut impeditiva majoris boni aut indifferens aut impossibilis. Si enim tota materia voti effecta fuerit illicita, etc., ac in perpetuum, tunc simpliciter et in perpetuum tota voti obligatio cessat. Si verò tantummodò ad aliquod tempus talis effecta fuerit, tunc obligatio voti solum suspenditur pro tempore quo durat istud impedimentum, dummodò votum non sit alligatum tempori jam præterito, sed habeat tractum successivum. Item si pars voti tantùm facta sit impossibilis, illicita, etc., obligatio voti cessat vel suspenditur tantùm quoad illam partem: sic qui vovet dare viginti nummos pauperibus, quos integrè ob supervenientem pauperitatem solvendi est impotens, tenetur solvere partem quam potest; aliam verò, diàm ad pinguiorem fortunam evenerit, solvere tenebitur. Pro cuius majori intelligentiâ sit

§ 2. *Ad quid tenetur votans, quando ex ejus culpâ materia voti effecta est impossibilis.*

D. Thomas, in hoc art. 5, ad 2, docet quòd si illius quod quis vovet, quicumque aliâ causâ impossibile reddatur, debet facere quod in se est; ut saltem habeat promptam voluntatem faciendi quod potest. Et sic concludit: Si verò incidit in impossibilitatem implendi votum ex propriâ culpâ, tenetur insuper de propriâ culpâ præteritâ penitentiam agere. Sicut mulier quæ 19914

virginitatem, si postea corrumpatur, non solum debet servare quod potest, scilicet perpetuum continentiam, sed etiam de eo quod amisit peccando, penitere.

Ubi Cajetanus docet quòd si naturam hujus voti spectemus, hujusmodi mulier non liberatur ab obligatione servandi continentiam; quia servare virginitatem, non consistit in operatione, sed in non operando seu in negatione veneræ libidinis voluntariæ. Unde ad virginitatem requiritur, quòd quis nunquam voluntariè venerem admiserit voluptatem; hæc autem negatio, non pro aliquo tempore solum, sed ad semper obliget. Sicque votum virginitatis ex naturâ suâ obligat ad nunquam voluntariè admittendam opus venerem. Et quia universali negativæ contradicit quælibet affirmativa particularis, inde est quòd huic voto de nunquam admittendâ venerâ voluptate, quocumque tempore ea admittatur, est quid oppositum et contrarium: ac per hoc persona quæ post votum virginitatis semel corrupta est, tenetur adhuc servare continentiam et castitatem in posterum: aliàs toties mortaliter peccat, quoties actum carnalem exercet, nisi voventis intentio solum fuisset se obligare de cavendo primo libidinis actu quo amittitur virginitas, quam si contingat perdere, non vult amplius obligari: tunc enim non tenetur de cetero continere, sed nubere potest, quia votum ultra limites intentionis voventis non obligat; et actus agentium moralium non operantur ultra intentionem eorum. Ideò confessarius intentionem voventis examinare debet. Et ubi foret dubium de illius intentione, determinandum esset secundum id quod natura voti requirit, nempe voventem obligari ad continentiam servandam.

Ex istâ D. Thomæ doctrinâ sequitur quòd qui absolute vovit castitatem, non solum peccat nubendo absque dispensatione, sed etiam toties quoties debitum petit, licet teneatur reddere; quia, voto non obstante, sui corporis dominium transtulit in conjugem: imò in priori bimestri debitum reddens, peccat, et primâ vice quæ matrimonium consummat. Ratio autem cur non possit debitum licitè petere, est quia voto sese obligavit ad non utendum actu venero semper et pro semper, cum sit votum castitatis perpetuæ hoc ipso quòd simpliciter fuerit emissum; nec ab eo per matrimonium absolvitur, solumque astringitur ad conjugem petenti reddendum debitum. Quamvis autem post consummationem castitatem servare omninò sit ipsi impossibile, quia tamen possibile est partim servare, nempe debitum non petere, idè id est ei illicitum. Tenetur etiam habere voluntatem plenè castitatis votum servandi post conjugis obitum, nec sine dispensatione tunc potest alteri nubere, aliàs peccat. Vide D. Thomam in 4 Sent., dist. 58, q. 4, art. 5, q. 2, ad 5 et ad 4.

Qui post votum simplex castitatis contraxit matrimonium, potest quidem ante ejus consummationem ingredi religionem etiam reclamante altero conjugem, ut tradit concilium Trident. sess. 24, can. 6, et docet D. Thomas in Supplem., q. 83, art. 4, ad 5, et 2-2, q. 185, art. 8, ad 4, ad id tamen obligari, non est

ad eò certum. Alii enim affirmant, ut Cajetanus v. *Matrimon.*, quia quilibet tenetur adimplere votum, secundum quod potest; isto autem adhuc integrè potest servare castitatis votum ingrediendo religionem, per quem ingressum matrimonium ratum dissolvitur. Ergo cum eà solùm ratione possit votum adimplere, tenetur ad religionem capescendam, etiamsi illam non voverit, debetque sibi imputare, quòd cum poterit castitatis votum servare manendo in seculo et cœlibatu, voluit sciens et prudens matrimonium contrahere, idque D. Thomas videtur tanquam certum supponere, 2-2, q. 189, art. 8, ad 5. Alii verò negant, quia religio est quid difficilius, quod non censetur promitti ab eo qui simplex votum castitatis emisit: aliud enim est votum simplex castitatis, aliud religionis: unde iste vovens non est redigendus ad tales angustias, sed censendus moraliter impeditus ad votum tam difficili modo implendum, satisque est quòd illud adimpleat meliori modo quo potest, salvo statu matrimonii, nempe reddendo debitum, et non petendo; quantumvis suà culpà hanc impossibilitatem contraxerit, ut patet de eo qui suà culpà incidit in morbum, cum quo jejunium non est compatibile: non enim tenetur jejunare, etiamsi id voverit. Verùm si iste cum castitate voverit simul religionem, aut in fraudem voti castitatis transierit ad nuptias, et ante consummationem sentiat se Spiritu divino afflatum ad statum religionis assumendum, agnoscat in se dispositiones ac idoneitatem ad illam, et probabiliter videat quòd de facili sit admittendus in aliquod monasterium, existimo cum primà sententià hunc teneri ad istud medium, quamvis arduum et difficile assumendum, utpotè unicum possibile, et honestissimum: aliàs non facit totum quod in se est ad implendum votum; neque fraus ulli debet patrocinari: sic enim omnia hujusmodi castitatis vota de facili frustrarentur per matrimonium.

Qui votum simplex religionis emisit, et postea matrimonium contraxit, antequàm consummaverit tenetur ingredi religionem; quia voti adimpletio est ei licita et possibilis; consequenter peccat mortaliter primà vice quòd consummat matrimonium, sive reddendo, sive petendo debitum; quia se constituit in statu incompassibili cum impletione voti, et voluntariè apponit impedimentum ejus executioni: ideòque post cõsummationem tunc non solùm debitum reddere, sed et petere potest, cum votum religionis simplex non obliget ad castitatem, paupertatem et obedientiam, ac officium divinum recitandum, etc., nisi post professionem. Mortuo tamen altero conjuge, tenetur ingredi religionem, quia obligatio voti pristini non erat extincta, sed tantùm sopita et suspensa propter impedimentum; quo pròinde sublato, potest et debet iste votum suum implere. Idem dicendum si superveniat justa causa divortii perpetui: quia etiam tunc cessat impedimentum. Vide Cajetanum in Summâ, v. *Matrimonium*, cap. ultimo, versùs finem.

Solum votum non nubendi non æquivalet nec omninò coincidit cum voto castitatis: nam si iste postea fornicetur, non violat votum non nubendi, sicut nec

violat votum ingrediendi religionem, nisi aliud expresserit et intenderit. Hinc matrimonium iniens cum voto non nubendi, mortaliter quidem peccat faciendo contra votum: matrimonio tamen jam contracto, potest illud consummare, nec peccat sive petendo, sive reddendo. Quia istud votum habet solummodò pro objecto non inire matrimonium; quòd si obliget ad abstinendum ab actu conjugali, hoc non est per se et primariò, sed tantùm mediatè et secundariò, supposità abstinentià ab ipso matrimonio ineundo, quæ fuit primaria et immediata voti materia: quæ cum in nostro casu reddita fuerit impossibilis per matrimonium initum, non obligabit materia tantùm secundaria et accessoria, nempe abstinentia à conjugali copulâ. Iste tamen vovens, mortuo altero conjuge, tenèbitur alteri non nubere, quia votum pristinum non fuit extinctum, sed solùm suspensum durante matrimonii impedimento.

3. De obligatione voventis aliquid indeterminatè, aut quando de ejus intentione non constat.

Impedimenta excusantia ab impletione voti et ab ejus obligatione ex duplici capite oriri posse, constat ex dictis. Primum se tenet ex parte materiæ, puta si sit illicita, aut impeditiva majoris boni, aut inutilis, aut indifferens, prout ostensum est supra. Secundum se tenet ex parte intentionis voventis. Cum enim votum sit quedam privata lex quam quis sibi imponit, non obligat ultra seu extra limites intentionis voventis, sed præcisè ad illud tantum ligat ad quod vovens intendit se obligare, et non ad aliud: et quia ejus intentio sufficit ad quæcumque conditionem apponendam; quando illius mens certa est, tunc vota possunt quæcumque impedimenta recipere. Ita Cajet. in Sum., v. *Votum*, et subdit quòd quando voventis intentio nihil apposit limitatiõis, sed votum fecit simpliciter, tunc oportet casus occurrentes secundùm sacros canones et veritatis doctrinam piè interpretari: et quidem ita est semper explicandum, ut quàm maximè fieri possit, tollatur omnis occasio violandi votum, et peccandi periculum, aut saltem ut minùs peccetur.

Ad particularia autem magis descendendo, auctores tradunt sequentes regulas ad interpretandam voventis mentem, quando nullas determinavit circumstantias, nec ad aliquas expressè se obligavit, neque de ejus intentione constat. Prima est, ut verba voventis sumantur juxta sensum quem habent secundùm usum et intelligentiam communem: unde vovens castitatem simpliciter, tenetur ad omnem, et non solùm ad conjugalem. Secunda est, ut verba voventis sumantur juxta strictiorem explicationem quam habent ex usu communi, servatà eorum proprietate, ut sic vitetur periculum peccati frangendo votum. Hinc dum quis vovit aliquid omninò indeterminatum, et ex circumstantiis colligi non potest quid aut quantum promise- rit, votum est validum, si aliunde de substantià obligationis et animo se obligandi constet: hujus verò voti quantitas et qualitas est determinanda arbitrio viri

prudētis, consideratis personarum, locorum, et causæ promittendi circumstantiis. Quia etsi in jure civili ea incertitudo vitiet promissionem, non tamen in spiritualibus et in favorem causæ piæ. Adde quòd sicut ob deo favorem obligatio inducitur, etiamsi dos generaliter promittatur, ejusque quantitas tunc definiri debet arbitrio prudētis viri, spectatis facultatibus et conditionibus personarum, ff. *de Jure dot.*, l. *Cum post*, § *Gener.*; ita in voto ob favorem causæ piæ. Hinc vovens dare calicem certæ ecclesiæ, non satisfacit dando zincum, sed debet afferre argenteum vel aureum, prout communis Ecclesiæ usus observat; dist. 1 de *Consecrat.*, cap. *Calix*; quia intelligitur promissus calix cultui divino aptus et accommodatus.

Sic vovens dare pauperibus mensuram tritici indeterminatè, satisfacit servando minimam ex usitatis; quia sub isto voto solæ mensuræ usitatæ comprehenduntur, et quam maluerit ex usitatis dare potest. Cap. *Ex parte de Censibus*. Satisfaceret etiam dando eam mensuram de qua cogitabat, aut determinasset, si cogitasset, consideratis circumstantiis personæ vovētis, et materiæ subjectæ: nec tenetur quoad qualitatem dare melius et optimum frumentum, sed bonum; quia est certitudo de minoribus, de majoribus verò æquale dubium. Unde liberum illi est ex granis de quibus dubitat, quod maluerit eligere; quia in dubio, quod minus est ex usitatis ac juxta morem patriæ, censetur gratiosè promitti, et promittentem voluisse minus se gravare. Cap. *Ex parte de Censibus*. Et juxta regulam juris in 6, in obscuris et dubiis, minimum est sequendum, nisi aliter explicetur prudētis judicio. Et in reg. *Inspiciamus*, habetur quòd in obscuris, vir prudens inspicere debet quod verisimilius est. Hinc qui vovet jejunare aut orare indeterminatè, satisfacit jejunando uno aut altero die, recitando aliquas orationes nisi aliter constat de vovētis intentione. Item qui vovet peregrinationem, non determinando de iter faciendo pedibus aut equo, potest equester peregrinari.

Tertia regula est, ut quando dubitatur de intentione vovētis, tunc debet attendi quomodo servaretur materia voti, si caderet sub aliquo præcepto divino aut humano: cum enim votum sit quædam lex privata, de ejus materiâ ratiocinandum videtur in isto casu ac si esset materia alicujus legis, quoad illius implementationem et obligationem: quare vovens audire Missam, aut recitare officium, tenetur adhibere attentionem. Item vovens dare eleemosynam certo pauperi, si ille ante acceptam eleemosynam moriatur, tenetur alteri dare; sic enim legatum pium ex communi sententiâ explicari solet. Item qui vovet jejunare in aliqua feriâ quartâ, tenetur etiam abstinere à carnibus, eo modo quo jejunium ecclesiasticum obligat. Item qui vovet jejunare per totum mensem septembris, non tenetur jejunare diebus dominicis, nisi expressam habuerit intentionem ad id etiam se obligandi. Quia præsumitur habuisse intentionem se obligandi, eo modo quo Ecclesia ad jejunium obligare solet; nunquam autem obligat ad jejunandum die dominicâ. Hoc etiam qui

vovet jejunare in vigiliâ alicujus sancti, nisi aliud expresserit aut intenderit, præsumitur habuisse intentionem se accommodandi Ecclesiæ consuetudini, proindeque si festum illius sancti incidat in feriam secundam, non tenetur die dominicâ, sed potest sabbato præcedenti jejunare. Tandem vovens rosariam dicere, non satisfacit solâ mente recitando.

Quæres primò, utrum adstrictus voto, satisfaciat dum illud adimplet ejus immemor et non attendens ad talem obligationem? Resp. affirmativè, quia votum solùm exigît ut spontè et voluntariè aliquis actu humano opus illud injunctum exequatur; non verò ut alio speciali voluntatis actu intendat etiam et velit obligationi illius satisfacere. Unde qui vovet limina Apostolorum visitare, satisfacit huic voto, si illa visitet postquam Romam adit alterius negotiâ aut curiositatis causâ; nam adimplevit opus promissum. Idque colligitur ex D. Thomâ 2-2, q. 104, art. 5, ad 2, ubi docet quæpiam posse actum virtutis implere, non attendendo ad rationem præcepti: quamvis enim ad cujuscumque præcepti impletionem requiratur voluntas et intentio exequendi opus injunctum per præceptum, v. g., audiendi sacrum in die festo, aut jejunandi in vigiliâ alicujus sancti; non tamen exigitur voluntas et intentio actualis satisfaciendi præcepto per illud opus quod exequimur; quia similiter præceptum solum injungit opus actu humano ac libero implendum, et non ut illud opus exequamur ex illâ formali et actuali intentione. Hinc qui præcepti immemor aut ignorans esse diem festum, audit sacrum, verè satisfacit præcepto; nec est necessarium ut aliam Missam audiat, dum postea novit esse præceptum de illâ. Si tamen aliquis coactè et per vim absolutam invitus adimpleat votum vel præceptum, non satisfacit suæ obligationi, quia deest actus humanus voluntarius. Unde qui vovet jejunium, illud non implet si omninò invitus ablato sibi cibo jejunat, aliis manducaturis si habere posset cibos. Idem dicendum de eo qui expressè statuit se nullo voto per illud opus satisfacere, quia actus non operatur ultra agentium intentionem.

Quæres secundò, an ille quem vovisse poenitet, peccet moraliter, et adhuc tenetur ad observationem voti. Monet Cajetanus in *Summâ*, v. *Votum*, ne quis fallatur putans in variis casibus et eventibus occurrentibus votum non ligare; quia si persona quando vovet hæc prævidisset, votum non emisisset. Falsa quippe est hæc imaginatio, et destructiva omnium humanorum contractuum. Multi namque conjugati non obligarentur ad conjugium, et similiter multi professi non tenerentur ad religionem; quia si prævidissent tunc quæ post occurrent, non se ligassent, et sic de aliis. Item quòd voventem statim voti poeniteat, non est sufficiens signum, deliberationem et consensum defuisse. Nam homo mutatis circumstantiis facillè mutatur, multaque veros contractus ineunt, quos statim poenitet celebrasse; neque per hoc solvuntur ab obligatione. Ergo etiam obligatio voti remanet. Difficultas solam est an isti poenitentes peccent mortaliter.

Resp. 1° quòd qui de voto facto ita tristatur et pœnitet, ut tamen propositum habeat illud adimplendi, non peccat mortaliter. Et tunc opus votivum factum cum illâ tristitiâ et pœnitundine, quamvis non habeat illam excellentiam meritâ, quam aliqui habuissent si prima illa voluntas quòd vovit in suo fervore et robore vigeret: adhuc nihilominus magis meritorium est, quam si fieret sine voto; quia impletio voti est actus religionis quæ est potior virtus quam abstinentiâ, cuius actus est jejunare. Ita expressè D. Thomas 2-2, q. 88, art. 6, ad 2. Ratio est quia actus ille pœnitundinis non est contra aliquod præceptum, nec de objecto prohibito ex vi obligationis voti. Unde sicut non est peccatum mortale nolle vovere in futurum, ita neque vovisse nolle. Propter tamen periculum cui vovens se exponit, nisi conetur eam pœnitundinem repellere, est peccatum veniale: imò fieri potest ut illa pœnitentia habeat justam causam, et ita coonestetur ut nullum sit peccatum; sicut quem pœniteret de emissâ professione, eò quòd habeat parentes necessitatibus oppressos, quibus extra religionem liberius et facilius subvenire posset.

Resp. 2° quòd illequem ita pœnitet de voto ut intendat illud non adimplere, et omittit gravem rem promissam, peccat mortaliter, cum habeat affectum ad mortale peccatum, nempe voti transgressionem, sicut peccaret mortaliter qui haberet voluntatem violandi aliquod præceptum graviter obligans. Item qui dolet quòd opera gravia ex voto præscripta executus fuerit, peccat mortaliter perinde ac ille quem pœnitet grave præceptum observasse. Ratio est quia transgressio et propositum illius eandem habent malitiam; et in hoc casu pœnitere aliquem de operibus voti vel præcepto sub mortali præscriptis, jam à se factis, idem est ac si doleret quòd peccatum mortale non commiserit.

§ 4. *In quo plures casus particulares circa voti obligationem occurrentes, resolvuntur per breves questiones.*

Quæres primò, an toties novum peccatum committatur, quoties votum frangitur scienter, aut ex oblivione et negligentia vincibili et culpabili?

Resp. quòd cum votum sit quedam privata lex, eodem ferè modo ratiocinandum est de eo ac de præcepto. Unde sicut præcepta negativa obligant semper et pro semper, ita votum negativum quamdiù durat et subsistit. Sic qui vovit non bibere vinum per annum, toties mortaliter peccat, quoties intra illum annum bibit vinum. Item cum votum continentie consistat in negatione cujuscumque actus venerei, iste vovens toties mortaliter peccat, non solum contra castitatem, sed etiam contra religionem, quoties actum venereum voluntariè exercet. Et sic de similibus. Cum enim tempus voti non finiatur primâ vice, sed adhuc obligatio ulterius duret, iste vovens contra faciendum, non minùs peccat secundâ et tertîâ, quam primâ vice. Si verò esset votum non bibendi vinum in unâ die mensis, tunc non erit peccatum mortale hæc vel illâ die bibere, nisi fortè esset dies ultimus mensis, et in aliis precedentibus non abstinuisset: tunc enim peccaret.

Ita Sylvester, v. *Votum* 2, q. 20; D. Anton. 2. p., tit. 2, cap. 2, § 5.

Qui subdunt quòd in voto affirmativo, puta jejunandi, ejus fractio non est mortalis nisi primâ vice, utpote quia tunc impossibile jam est illâ die observare jejunium; unde secundâ et tertîâ vice manducans, non peccat, nisi id faceret ex contemptu, eò quòd etiâsi posset servare adhuc jejunium, non faceret, vel ob scandalum aliorum videntium eum pluries manducare. et jejunium Ecclesie aut voti frangere.

Quæres secundò, an qui baptizatur, votum propriè emittat, dum pompis mundi abrenuntiat, et se ad Ecclesie præcepta observanda obligat?

Resp. cum Cajetano, q. 88, art. 2, ad 2; Soto, lib. 7 de Just. q. 1, art. 2; D. Anton., p. 2, tit. 41, cap. 2 § 2, et aliis communiter, non esse propriè et strictè votum, sed tantum largè, quòd probat Cajetanus quia verba hæc, scilicet, *abrenuntio, volo, credo*, quæ dicit baptizatus, non significant promissionem, quæ tamen est de essentiâ voti; ergo non est ibi votum explicitè; nec etiam implicitè, quia non extat aliud Ecclesie statutum quo significetur baptizatum aliquid vovere. sicut implicitè fit votum continentie in sacri ordinis susceptione. Item quia neque ex professione religionis christianæ quam facit baptizatus id colligi potest: ad id enim satis est, ut illam corde et ore profiteatur cum proposito mutandi vitam absque ullo voto, ut contingit etiam in sacramento Pœnitentiæ. Adde quòd vovere est opus consilii: baptizari verò est de præcepto. Adde etiam patrinum promittere pro baptizato: nullus autem potest alium voto ligare. Nec ex hoc quòd homo tunc accipiat novum vite statum, inferri potes eum propriè vovere. Nam dum quis suscipit sacerdotium, assumit novum statum, divinis tamen obsequiis mancipatur et consecratur sine voto. Nec D. Thomas q. 88, art. 2, ad 2, asserit in baptismo emitti propriè votum, sed largè tantum pro voluntate et proposito amplexandi legem Christi et novam vitam ineundi in professione fidei. Hinc christianus faciens contra spon siones Baptismi, v. g., vacando operibus carnis, fornicando, etc., non committit duplex peccatum, unum scilicet contra præceptum, et aliud contra votum, sed unicum tantum, licet sit gravius alio quod infidelis committit in eodem genere et eodem modo, ob circumstantiam personæ et voti largè sumpti: propter quod D. Petrus Epist. 1, cap. 3, vocat sponsonem illam stipulationem conscientie bonæ. Verum homine de his solemnibus stipulationibus parum curant: ideòque, ut in plurimum illorum Baptisma facit eos magis reos majorique supplicio reddit obnoxios, et ut cum Sapiente loquar, illud convertit in sacrificium stultorum, quod abominationis est Deo. Eccles. 4, v. 15. Proverb. 15, v. 8, et cap. 20, v. 27. Ut enim ait Gregorius Nazian., Oratione in S. Bpt., Baptismus nihil aliud est, quàm purioris vivendi rationis pactum cum Deo initum. Et D. August. lib. de verâ Innocentiâ, cap. 524, sic monet: *Qui gaudes de Baptismi susceptione, vive in nom hominis sanctitate*: et lib. de Vita Christi, cap. 1, subdit: *Si Christianum te esse delectat,*

que Christianitatis sunt gere. Hinc sancti Patres occasionem sumunt invehendi contra praves Christianos. Tertullianus, lib. de Pudicitia cap. 10, vocat eos prostitutores christianis sacramenti. Salvianus, lib. 4 de Provid., vocat eos fideifragos, desertores, prævaricatores, qui nomen Dei infamant, suamque professionem moribus impugnant. Magister Sentent. in 4, dist. 38, q. 2, docuit illas sponsiones esse verè vota, quem secutus est D. Thomas ibidem. Nec ab eo longè recedit in Summâ, ut consideranti patebit: solùm enim vult votam baptizatorum esse de necessariis ad salutem; quod quidem facit ut non tam perfectam habeat rationem voti, cujus materie propriè est opus supererogationis; non tamen tollit veram rationem voti, ut supra ostensum est. Cajetanus, ut ab hac difficultate se expediat, dicit quòd D. Thomas hic non affirmat in Baptismo esse votum, sed supponendo hoc à Magistro in 4 Sentent., et à glossâ dictam, quod ipsemet ibidem approbavit, exponit modum quo hæc sponsiones comprehendantur sub voto, dicens: *Quòd hoc modo sub voto baptizatorum cadit abrenunciare pompis diaboli, et fidem Christi suscipere; quis voluntariè fit, licet sit de necessitate salutis.*

Ut ut sit, à communi sententiâ nolo recedere; existimo tamen quòd istud pactum cum Deo in Baptismo initum, licet non sit votum strictè sumptum, non minùs Christianos liget, nec minùs de eo observando deceat eos esse sollicitos ac de voti verè implementatione.

Quæres tertio, an votum de nimia abstinentiâ, aut corporis maceratione obliget?

Resp. D. Thomas, 2-2, q. 88, art. 2, ad 3, quòd maceratio corporis, puta per vigiliâs et jejuniâ, non est Deo accepta, nisi in quantum est opus virtutis; quòd quidem est in quantum cum debità discretionè fit, ut scilicet concupiscentiâ refrænetur, et natura non nimis gravetur. Et sub tali tenore possunt hujusmodi sub voto cadere; propter quòd Apostolus ad Rom. 12, postquàm dixerat, « exhibeatis corpora vestra hostiam viventem, sanctam, Deo placentem, » addidit: « Rationabile et obsequium vestrum. » Sed quia in his quæ ad seipsum pertinent facillè fallitur homo in judicando: talia vota congruentius secundum arbitrium superioris, sunt vel servanda vel prætermittenda; ita tamen quòd si ex observatione talis voti magnum et manifestum gravamen sentiret, et non esset facultas ad superiorem recurrendi, non deberet homo tale votum servare. Vota verò quæ sunt de rebus vanis et inutilibus, sunt magis deridenda, quàm servanda. Hactenus D. Thomas.

Observat autem Cajetanus ibidem, quòd quando hujus voti observantia esset manifestè nociva notabiliter, tunc non obligat, nec absolutè opus est recurrere ad superiorem, etiamsi in promptu et de facili haberetur iste recursus, cùm in tali casu cesset res promissa esse pro tunc opus virtutis et materia voti; et à fortiori quando non suppeteret facultas recurrendi ad superiorem. Verùm hæc doctrina intelligenda est regulariter et per se loquendo de personâ particulari istud votum emittente in propriam duntaxat utilitatem,

seclis aliis adjunctis. Per accidens enim si accedat ratio boni communis hujus voti observationem exigentis, potest ad illam cum propriæ vite dispendio obligari, ut constat de monacho carthusiano, promittente observare suas constitutiones et laudabiles consuetudines, proindeque nunquàm comedere carnes, nec etiam in periculosa infirmitate: ad id enim observandum tenetur, ut ostendemus infra, quia id non promisit pro se solo sed pro conservatione discipline regularis in suo ordine, ne introductâ istâ relaxatione paulatim destrueretur.

Quoad verò vota de rebus vanis, idem D. Thomas loquens de votis quibus mulieres promittunt se nolle pectere caput tali vel tali die, ac de similibus, ait quòd talia vota mulierum sunt sortilegia magis quàm vota; sunt enim reliquæ quædam idololatriæ, secundum quam observantur dies et menses; et idè pro non votis habenda sunt; et peccant talia votentes, quia, ut dicit Hieronymus, cum infidelibus etiam nec nomina debemus habere communia. Ita D. Thomas, in 4 Sent. dist. 38, q. 1, art. 1, q. 2, ad 2. Hæc tamen mulieres ob simplicitatem et bonam fidem, à gravi peccato excusantur, ut dictum fuit in expositione primi præcepti.

Petes an qui vorit aliquo die non comedere carnes, toties peccet quoties illas comedit? Resp. affirmativè, quia votum abstinendi à carnibus etiam pro aliquâ die, est negativum, ad instar præcepti ecclesiastici de abstinentiâ à carnibus certis diebus, siquè obligat pro semper, nec cessat per unam transgressionem, sicut cessat præceptum jejunandi postquàm fuit fractum jejuniùm. Ergo et votum prædictum. Qui tamen ex voto se obligavit simpliciter ad jejunandum, non toties peccat quoties illâ die comedit carnes, quia in isto voto directè non clauditur abstinentiâ à carnibus, sed indirectè, quatenus est pars essentialiter ad jejuniùm requisita, et accessoriiè se habet ad jejuniùm. Ergo cùm semel violato jejuniò, cesset obligatio circa principale, videtur etiam cessare circa accessorium, nempe circa abstinentiam à carnibus.

Quæres quartò, an qui vorit, jejunare in vigiliâ alicujus sancti, si festam illud incidat in feriam secundam, teneatur die Dominicâ jejunare, vel potiùs in sabbato præcedenti? Idem queritur de eo qui vorit jejunare per totum annum in illâ die in quâ tunc incidit festum Ananitionis B. Virginis aut alterius sancti. An si in Dominicam incidat, teneatur ad jejunandum in omnibus dominicis diebus illius anni, vel debeat illud jejuniùm transferre in omnia illius anni sabbata? Quidam distinguunt dicentes, quòd si iste vorit jejuniùm afflictionis, debet tunc jejunare in sabbato præcedenti, juxta morem et usum Ecclesiæ universalis. Si verò vorit jejuniùm exaltationis, jejunare debet in Dominicâ, cùm id sit licitum et honestum, dammodò non fiat in contemptum illius diei, vel ex superstitione et errore hæreticorum, ut docet D. Thomas, 2-2, q. 147, art. 5, ad 5, et ibidem explicat quid sit jejuniùm afflictionis et quid sit jejuniùm exaltationis. Verùm quando iste votens dubius est an intenderit expressè se obligare ad jejunandum etiam in die

Dominicâ, si vigilia sancti, aut festum Annuntiationis in eam diem incidit; tunc quamvis possit jejunare die Dominicâ, seclusâ superstitione, singularitate vel scandalo, quia probabile est quòd implicitè elegerit potius jejunium exultationis quàm afflictionis; si tamen velit tunc jejunare in sabbatis, voto satisfecisse censetur. Respondeo tamen, cæteris paribus, unicuique ex istis magis consulendum esse quòd se conformet universali Ecclesiæ quantum ad morem et diem jejunandi, sicut et jejundet in sabbatis, et non diebus Dominicis, prout fusiùs ostendimus supra, in expositione primi præcepti, art. 2, § 1, in fine.

Quæres an qui absolutè vovit non comedere carnes die Veneris, teneatur abstinere à carnibus, si dies Natalis Domini incidat in feriam sextam? Idemque dubium moveri potest de Dominicanis aliisque Religiosis, quibus ex constitutionibus suis interdictus est usus carniùm. An scilicet peccent mortaliter contra præceptum Ecclesiæ, illo die Veneris manducantes carnem? Respond. eum qui vovit jejunare aut carnes non comedere quolibet die Veneris, ad id observandum teneri, etiamsi in eum diem incidat festum Natalis Domini, nisi vovens illud expressè voluerit excipere. Istud quippe votum absolutè ac simpliciter emissum, censetur pro quâlibet die Veneris obligare: neque huic voventi favet privilegium manducandi carnes eo die traditum in cap. fin. *de Observat. juniorum*, et à B. Pio V confirmatum in sua Constitutione. Illo enim privilegio excipiuntur ac eximuntur qui voto aut regulari observantiâ adstricti sunt ad carnium abstinentiam servandam. Unde respectu ipsorum remanet et obligat præceptum Ecclesiæ abstinendi à carnibus in die Veneris, pròindeque et votum subsistit in suo robore pro illo die. Hinc Medina et alii colligunt Dominicæ in illâ sextâ feriâ carnes manducantem lethaliter peccare, cum non censetur à præcepto Ecclesiæ dispensatus, sed ab hoc privilegio expressè exclusus. Sanchez tamen, lib. 7 de Impedim. matrim., disp. 8, num. 16, pag. 29, affirmat religiosum istum non peccare, nisi tantum contra suas constitutiones, eodem prorsus modo ac si die Dominicâ aut aliâ non prohibita manducaret carnes. Vide rationes apud ipsum Sanchez.

Quæres quintò, ad quid teneatur ille qui duo diversa vota emisit, unum post aliud, in casu quo sint incompatibilia. Resp. quòd si vovens sit certus de sua intentione, votum adimplere debet juxta illam. Item utrumque votum adimplere tenetur si possit. Si verò sint incompatibilia, tunc si fuerint æqualia, debet servare primum, seu priùs emissum, cum hoc ipso non potuerit se obligare ad secundum impossibile cum primo. Si verò inæqualia extiterint, tunc majus servare debet, nempe illud quod est arctioris vinculi. Item quando vovens certus est se non posse utrumque votum adimplere, non tenetur aliquid pro eo alio die facere, cum jam per impossibilitatem excusetur, sicut qui propter infirmitatem non potest aliquibus diebus quadragesimæ jejunare, non tenetur alio die

supplere jejunium, aut in aliud bonum commutare. Si autem vovens dubitaret, an utrumque votum implere posset, tunc non valeret propriâ auctoritate impletionem unius, v. g., jejunium in aliud diem transferre, aut in aliud opus commutare, sed requireretur auctoritas superioris. Vide Sylvestrum, v. *Votum*, 2, q. 17, ubi citat D. Thomam, in 4 Sent., dist. 38, q. 1, art. 4, q. 1.

ARTICULUS III.

De votis emissis à personis quæ alterius potestati subdantur, ac de eorumdem irratione.

D. Thomas de hac materiâ tractat in istâ q. 88, art. 8, et docet quòd nullus potest se firmiter obligare per votum in his in quibus alteri subditur, sine consensu sui superioris. Ratio est quia votum est promissio Deo facta. Nullus autem potest per promissionem se firmiter obligare ad id quod est in potestate alterius, sed solum ad id quod est in sua potestate. Quicumque verò est subjectus alicui, quantum ad id in quo est subjectus non est sui potestatis facere quod vult, sed dependet ex voluntate alterius. Item quia sub promissione Deo factâ non cadit, nisi quod est virtuosum: est autem contra virtutem, ut id quod est alterius, homo offerat Deo; et idè non potest omninò salvai ratio voti, cum quis in potestate alterius constitutus, vovet id quod est in potestate alterius, nisi sub conditione, si ille ad ejus potestatem pertinet, non contradicat. Ubi Cajetanus ait, quòd opus supererogationis à subdito promissum sub voto, dupliciter se habere potest ad subditum voventem: Primò ut inhibuitum in communi, quale est peregrinationis votum respectu religiosi, quia non potest absque licentiâ exire extra claustrum; aut ut inhibuitum in particulari, quale est opus mortificationis, verberando se, etc., si à preloto fieri prohibeatur religioso absque licentiâ. Secundò ut non prohibuitum, puta si religiosus voveat opus operationis quando sibi vacat. Si igitur subditus voveat opus supererogationis inhibuitum, subintelligitur conditio affirmativa, nempe si superior consenserit: quoniam aliter materia voti non esset opus virtuosum; votum autem est promissio Deo facta, et non debet esse ridiculosa. Unde tenetur subditus consensum superioris requirere, antequàm sit in morâ persolvendi votum: nisi enim tenetur requirere superior. m de relaxandâ inhibitione, seu concedendâ licentiâ, vana et ridicula esset promissio. Si autem subditus vovet opus supererogationis non inhibuitum, tunc conditio subintellecta est negativa, nempe si non contradicat superior. Ratio est quia actus supererogationis qui est in potestate superioris non inhibuitus, est verè actus virtutis: et stante conditione non inhibitionis, est in potestate voventis durante conditione; ergo potest esse materia voti: et subditus interim tenetur sub mortali adimplere durante conditione non contradictionis superioris ac etiam de hoc nihil scientis.

Igitur subditorum vota non sunt ipso facto invalida

nec absolutè et firmiter obligatoria, sed medio modo se habent, quoniam obligant stante conditione subintellectà, scilicet si superiori placet aut non ei displicet. Nam subjectio votantis reddi ejus vota conditionalia. Dixi autem: *Si placet aut non displicet*, propter diversam materiam voti: quia si votum sit de rebus subdito prohibitis, tunc subintelligitur: *Si superiori placeat*. Et tunc tenetur requirere bonà fide superioris beneplacitum, explicando ei suum votum, ad hoc ut integrà fide agat cum Deo cui promisit; fortè enim concederet superior intellecto voto, quod negaret nesciens subditi votum. Si tamen subditas in communibus votis petens licentiam, non significet quòd hoc voverit, putans sibi hoc sufficere, excusatur pro tunc nò executione voti superiore negante licentiam. Non tamen propterea votum est irritatum; quia ad irritationem voti requiritur voluntas superioris ad irritandum; quæ in proposito non intervenit. Unde remanet obligatus ad petendum iterùm quando prudentia suadet petere licentiam operis promissi, donec irritetur votum. Si verò votum sit de non prohibitis subdito, tunc subintelligitur: *Si superiori non displicet*. Ita quòd tenetur exequi votum quousque superiori notificatum sibi votum displiceat. Ita Cajetanus in utràque Summà.

Si superior in votum subditi consenserit, et postea sine causà legitimà revocet licentiam ac votum annullat, valet quidem irritatio; idèoque non tenetur subditus votum implere, quia etsi superior consenserit, non desinit propterea esse superior, nec sibi admittit potestatem irritandi, neque actu ac de facto in subditum adhuc transtulit rei promissæ dominium. Verùm tunc superior peccat, quia ex quo jam consensit, sibi imposuit obligationem votum licitè non irritandi, nisi accedat gravior causa, quàm quæ sufficeret ad irritandum inculpate subditi votum, in quod antea non consensisset. Sicut ergo tunc peccaret saltem venialiter, sine causà bonum opus impediendo, ita et in isto secundo casu. Imò Cajetanus vult superiorem peccare etiam mortaliter; quia licet apud superiorem consentientem adhuc remanserit dominium illius rei Deo exhibendæ, remanet tamen ligatus ad exhibendam illam Deo ratione voti subditi, ac de consensu superioris, sicque tanquàm defensor et violator vinculi ad Deum, mortaliter peccat. Igitur irritatio voti nihil aliud est quàm ejus annullatio facta à superiore ex ejus voluntate pendet: vel quia habet dominium supra rem promissam, idèoque sine illius consensu alienari nequit; vel quia habet potestatem dominativam supra voluntatem votantis, et liberis illius promissiones; vel quia inhibere potest actum promissum, et contrarium præcipere, quæ irritatio cum non sit propriè actus jurisdictionis, sed dominii, potest fieri ex levi et modicà causà, sicque excusari à culpà etiam veniali, tam in concedente quàm in petente. Votum sic irritatum deinceps non obligat, nec reviviscet, sed extinguitur.

§ 1. De votis puerorum.

Certum est pueros ante usum rationis non esse votandi capaces, quia votum essentialiter includit deliberatam promissionem: pueri autem non habent deliberatam rationem, si careant illius usu, sicut et amentes. Quando autem adsit sufficiens usus rationis, nequit pro omnibus certa et uniformis regula assignari, cum aliis citius, aliis tardius adveniat. Et quidem ex juris præsumptione ante septenarium pueri non censentur habere usum rationis, loquendo de his quæ regulariter et communiter contingant. Nam ut ait D. Thomas, q. 88, art. 9, in corp.: *Contingit aliquando propter naturæ dispositionem, quæ legitus humanis non subditur, in aliquibus, licet paucis, accelerari rationis usum, qui ob hoc dicuntur doli capaces. Et tunc quartum est de se, voto simplex possunt se obligare. Si enim tunc possint se obligare diabolo per peccatum mortale, cur non poterant se Deo obligare per votum?* Unde diligenter attendendum est an sint doli capaces, an sciant discernere quid sit Deo vovere, an possint peccare mortaliter? Tunc enim si emittant votum simplex, contrahunt obligationem adimplendi, donec à patre irritetur. Hinc colligit D. Thomas quòd *si puer vel puella ante annos pubertatis nondum habeat usum rationis, nullo modo potest ad aliquid voto se obligare: si verò ante annos pubertatis attingit usum rationis potest quidem, quantum in ipso est, se obligare: ejus tamen votum potest irritari per parentes, quorum curæ remanet adhuc subjectus.* Hujus autem rationem assignat S. doctor, dicens quòd votum simplex habet efficaciam ex deliberatione animi quæ quis intendit se obligare. Quòd autem talis obligatio robur non habet, dupliciter potest contingere: Uno quidem modo propter defectum rationis, sicut patet in furiosis et amentibus, qui voto non possunt obligari ad aliquid dum sunt in furia vel amentia. Alio modo quia ille qui voverit est alterius potestati subjectus. Et ista duo concurrunt in pueris ante annos pubertatis; quia patiuntur rationis defectum, ut in pluribus, et sunt naturaliter sub curâ parentum vel tutorum, qui sunt eis loco parentum: et idè eorum vota ex duplici capite robur non habent. Si verò habuerint usum rationis ac fuerint doli capaces, ex uno tantum capite infirmantur: non enim propter hoc in aliquo eximuntur à curâ parentum, quæ subjacet legi humanæ respicienti ad id quod frequentius accidit. Verùm quantumcumque sint doli capaces ante annos pubertatis, non possunt se obligare voto solenni religionis propter Ecclesie statutum, quod respicit id quod in pluribus accidit. Ratio est, quia solemnitas voti in quâdam spiritali benedictione et consecratione consistit, ut dictam est supra, quæ fit per ministerium Ecclesie: idè solemnizatio voti sub dispensatione et acceptatione Ecclesie cadit, quæ statuit impubes ad emittenda solennia religionis vota esse inhabiles; de aliis autem votis secùs est dicendum, quia non tam ad ætatem quàm ad rationis plenum usum spectant: sicque pueri doli capaces, etiam

ante annos pubertatis possunt quocumque voto simplici se obligare; potest tamen à parentibus irritari; cùm enim ut plurimum non ita ratione ac iudicio vigeant, lex ecclesiastica, quæ respicit id quod evenit ut plurimum, voluntatem illorum in eâ ætate parentibus ac tutoribus subijcit. Imò Cajetanus docet tunc pueros doli capaces posse se obligare voto solemnâ continentie, suscipiendo sacrum ordinem, cùm Ecclesia tale votum acceptet. Idque ex eo patet quòd Ecclesia exigit à tali puero spontè ac liberè ordinato, ut se in eo sacro ordine deliberatè suscepto recognoscat, cui inseparabiliter est annexum continentie votum in Ecclesia occidentali. Quamvis enim concilium Trident. sess. 2, de Reform. cap. 12, voluerit neminem in sacerdotis admitti ante annum ætatis suæ vicesimum secundam, si tamen aliquis ante annos pubertatis, nempe decimum quartum, spontè susceperit sacrum ordinem, sibi collatum, ad votum continentie obligatur. Verùm de hoc alii iudicant.

Pater et tutor etiam vota personalia aut realia aut mixta, quæ filius impubes emisit exequenda tempore pubertatis, aut etiam alio tempore, mortuo patre, possunt irritare; quia semper verificatur quòd fuerint ab impubere emissa, et habeant inhibitam conditionem pendentem ex patris consensu, iure ita disponente ob immaturum ac imbecille impuberum iudicium. Ergo cùm in adventu pubertatis nulla facta fuerit mutatio in eo voto, si post eam non fuerit confirmatum, pater poterit illud irritare, sicut poterat priùs. Ita Sylvest., v. *Votum*, 4, q. 2, in fine. Sotus lib. 7 de Just. q. 3, art. 1; D. Anton. p. 2, tit. 11, cap. 2, § 7. Dummodò tamen filius post annos pubertatis votum illud antea factum non confirmet de novo ac ratificet, quasi jam de novoovens et se obligans: tunc enim in votis personalibus non est ampliùs in facultate patris irritare, cùm jam filius in his sit sui juris: secus dicendum si filius putans votum in impubertate emissum valere, cum illà credulitate illud tantùm sæpè renovet ac implere simpliciter statuatur; tunc enim nulla additur firmitas voto præcedenti; idèoque potest à patre irritari; sed ad confirmationem voti requiritur, ut pubes tunc de novo voceat, aut saltem animo velit ut votum ante pubertatem emissum valeat tunc, etiamsi antea non valuerit, in his scilicet quæ pertinent ad statum vite, etc. Imò Cajetanus, 2-2, q. 189, art. 5; Navarrus, cap. 12, num. 71; Lopez, Valencia, et alii, non improbabiler docent patrem, qui non irritavit vota personalia aut realia à filiis ante pubertatem emissa, ea deinde post pubertatem irritare posse, si filius ea tunc non confirmarit, ob scilicet rationem jam adductam: quia nulla facta est mutatio in voto ex naturâ suâ, ex hoc quòd mutata fuerit persona filii, et ut habetur in Reg. juris in 6: *Quæ à principio non tenent, tractu solo temporis non firmantur*. Esto enim quòd tunc votum irritari nequeat ex parte materie promissæ, ut religionis et continentie; potest tamen irritari ob subjectionem voluntatis filii ad patrem eo tempore quo illud votum emissum fuit. Cùm igitur illud votum filii impuberis emissum fuerit cum depen-

dentia ad consensum patris, adhuc obligatio ex illo pendet, sicut antea pendebat; fuit namque votum emissum sub conditione, si pater consenserit, et reverà nondùm consensit. Nec est eadem ratio de voto servorum. Nam datur patri facultas dispensandi in votis impuberum filiorum ob defectum firmi iudicii: datur verò potestas dispensandi dominis in votis servorum, ob præjudicium quòd ipsis irrogatur: quando autem servus liber evasit, tunc nulla ejus vota sunt domino præjudicialia, jamque cessavit omnis ratio potestatis illius in servum. Hinc fit ut vota aliqua subditorum irritata à superiore, cessante statu subjectionis reviviscant, ea scilicet quæ non possunt irritari, nisi quatenus superiori præjudicant, qualia sunt vota quæ ab uxoribus aut servis emittuntur; alia verò nunquam reviviscant, ea nimirùm quæ irritantur ob defectum maturi iudicii in voventibus, qualia sunt vota impuberum. Quidam tamen volunt patrem tunc solummodò posse irritare vota filii in impubertate emissa, quando solum post annos pubertatis illa novit, quia tacurnitas filii nequit afferre præjudicium patri. potestatis, dummodò statim ac illud scit contradicat: secus verò si seiverit, dùm filius adhuc erat impuber, et intra illud tempus ei concessum, non irritaverit, quia tacendo consentire videtur.

Et hæc de votis filiorum in impubertate factis. Quoad ea verò quæ emittunt post pubertatem, D. Thomas licet art. 8, ad 1, ait, *quòd ex quo homo venit ad annos pubertatis, si sit liberæ conditionis, est suæ potestatis, quantum ad ea quæ pertinent ad suam personam, puta quòd obliget se religioni per votum vel quòd matrimonium contrahat. Non autem est suæ potestatis quantum ad dispensationem domesticam: unde circa hoc non potest aliquid vovere, quòd sit ratum sine consensu patris*. Vide 2-2, q. 104, art. 5, in corp. Ex quibus verbis inferitur primò, vota personalia à filiofamiliâ post annos pubertatis emissa, et etiam mixta quæ per se primò respiciunt personam, ut votum castitatis, religionis, etc., non posse à patre irritari, quia in rebus quæ pertinent ad electionem status, filius non est subiectus parentibus. Hinc filiofamiliâ, non consentientibus, imò in vitis parentibus, matrimonia post pubertatem contrahentes, quamvis graviter peccent, ea tamen validè incunt; seu hæc matrimonia sunt quidem illicita, divinis humanisque legibus prohibita, et punitione digna: non tamen invalida, prout declarat concil. Trident. sess. 24, cap. 1 de Reformat. matrimonii, hisce verbis: *Tametsi dubitandum non est clandestina matrimonia libero consensu contrahentium facta, rata et vera esse matrimonia, quamdiu Ecclesia ea irrita non fecit: et proinde jure damnandi sunt illi, ut eos sanctus synodus anathemate damnet, qui ea vera et rata esse negant, quiq; falsò afferunt matrimonia à filiisfamiliâ sine consensu parentum contracta, irrita esse, et parentum ea rata vel irrita facere posse*. Idem colligitur ex responsis Nicolai papæ I, ad consulta Bulgarorum c. 3, et ex Innocentio papæ III, de Sponsal. cap. *Cum adhuc*, cap. *Tuo fraternitati*, c. *Tua nos*. Et ex Alexandro III, cap. *Cum olim*, eod. tit., magisque explicabi-

tar infra in 4 præcepto. Item filius post annum 14, et filia post 12 completum, possunt votum castitatis et religionis etiam invito patre licite validèque emittere. Nec pater illud irritandi jus habet. Item concilium Trident. sess. 25, de Regular., cap. 15, decernit non valere professionem nec vota solemnia religionis ante annum decimum sextum completum. Unde, si quis ante illud tempus emitat ea vota, nulla erunt. Si tamen filius aut filia etiam invito patre post adeptum et completum decimam sextam ætatis suæ ætatem, velit emittere professionem religiosam transacto probationis anno integro, verè proficitur ac emitat vota solemnia indissolubilia.

Porrò votum solenne religionis ante prædictam ætatem emissum, proindeque invalidum, non habet vim voti simplicis: ideòque sic professus non tenetur ex vi illius voti ad religionem et continentiam, ut probat Cajetanus 2-2, q. 88, art. 9, et declaravit concilium Trident. loco citato. Item de Regular. in 6, cap. 15. Et cap. Non solum, habetur quòd talis ante legitimam ætatem professus, potest liberè redire ad seculum; quòd Ecclesia non diceret, inquit Cajetanus, si iste quantum in ipso est, teneretur ad religionem aut continentiam. Vota tamen personalia et mixta filiorum puberum, quæ patriæ potestati præjudicant, et grave ac alienius momenti afferant præjudicium, pater irritare potest; ut si filiusfamilias voveret jejunia extraordinaria, quæ periculum morbi ipsi afferrent, vel si tot preces et exercitia spiritualia voveret, quæ forent impedimenta paterni obsequio, aut studio cui ex præcepto patris vacat; quia hæc vota juri, potestati et domesticæ gubernationi nocent, cum ejus officium sit curare ut filius studio aut alteri operi ad vitam transigendum necessariò incumbat: tum quia cum istis votis ledatur jus paternum, censentur illicita ex parte materis. Idem dicendum quando filius vovit principaliter longam peregrinationem, quam sine sumptibus exequi non valet, si tale votum esset notabiliter præjudiciale gubernationi domus et patriæ potestati; quia tamen sumptus sunt quid accessorium, quod proinde sequitur naturam principalis, nempe peregrinationis, multi doctores concedunt istum filium posse saltem suspendere executionem hujus voti usque ad tempus quo fuerit emancipatus: aut consentiant ad omnem scrupulum amovendum securius esse petere dispensationem à prælato, quàm à patre irritari.

Colligitur secundo ex verbis D. Thomæ supra relatis, omnia vota realia à filio post pubertatem emissa usque ad vigesimum quintum annum completum, aut donec fuerit emancipatus, seu extra patriam potestatem constitutus, posse à patre irritari; quia hæc irritatio non fundatur in defectu iudicii ad vovendum, sed in defectu materis propter subjectionem. Ergo ex duratione subjectionis, et non ex ætate pendet duratio potestatis patriæ ad irritandum filiorum puberum vota realia; toto autem hoc tempore filii sunt sub curâ parentum in illis quæ pertinent ad dispensationem honorum, ita ut sine parentum licentiâ nihil de bonis

suis dispensare valeant, nisi sint castrensia, aut quasi castrensia, id est, in bello vel in officio publico acquisita, ff. de Minoribus 25 annorum. Ergo parentes vota adolescentum realia, seu ad quorum impletionem requirantur sumptus, v. g., dare elemosynam, peregrinari, etc., irritare possunt, dummodò etiam non sint personalia principaliter, solùmque realia accessoriè; ut si pubes profiteatur in religione successionis capace, eo ipso dat jus monasterio ad bona sua, non possunt pater et tutor istud dominium impedire eoque bona retrahere.

§ 2. De votis conjugatorum.

Divus Thomas, in 4 Sent., dist. 38, q. 1, art. 1, q. 3, ad 4, ait quòd in his in quibus uxor viro tenetur, et converso, neuter voveri potest sine mutuo consensu, sicut patet de voto continentiar; sed quia in dispensatione domus, et regimine vitæ mulier est subjecta viro, et non è converso; ideò vir potest in talibus voveri sine consensu uxoris: sed non è converso. Et in eodem lib., dist. 32, q. 1, art. 4, ad 2, ait quòd alter conjugum dissentiens voto alterius non peccat, quia non dissentit ut bonum illius impediatur, sed ne sibi præjudicium generetur.

Ex quibus D. Thomæ verbis colligitur primò quòd vir et uxor quantum ad votum castitatis ad paria iudicantur, ut habetur causà 32, q. 1, can. Si quis, et docet D. Anton. p. 3, tit. 1, cap. 22, § 2, ubi refert DD. Raymundum, et Albertum Magnum, ac tenent communiter auctores. Unde nequit unus conjug sine licentiâ alterius voveri aliquid quòd directè vel indirectè tendat in præjudicium status matrimonii postquam facti consummatum. Ut enim ait D. Thomas, 2-2, q. 88, art. 8, votum est tantum de illis rebus quæ nostræ subjacent potestati; non autem de illis in quibus aliquis est alteri subjectus. Cum igitur conjug non habeat corporis potestatem quantum ad illum actum, sed in alium transtulerit, huic juri nequit præjudicium afferre per votum castitatis et aliarum rerum, quibus conjugale debitum aut omninò, aut non ita commodè reddi posse impeditur: non enim potest alienum voveri invito illius domino. Hinc quando matrimonium est ratum, sed non consummatum, si tunc conjug emitat votum simplex religionis aut assumendi ordinem sacrum, est validum, et obligat ad sui impletionem; ita ut primò vice consummans matrimonium lethaliter peccet, sive petendo debitum sive reddendo. Verùm postea licebit ei petere et reddere, nisi votum simplex castitatis emisisset, quia tunc non licet petere debitum, sed tantum reddere. Soluto tamen matrimonio, aut facto divortio ratione adulterii, tenetur votum adimplere, prout ostensum est supra art. 2, § 2, vide ibi.

Si cerò conjug absque licentiâ alterius hujusmodi vota emitat religionis et ordinis sacri post consummatum matrimonium, eam animo tunc implendi, et pro tunc se obligandi, in isto casu votum est invalidum ob rationem mox adductam: secus si votum emitat

pro tempore soluti matrimonii aut divortii facti : quia tunc votum est de re omninò licitè et sanctè, implendà tempore quo cessabit omne impedimentum. Idem dicendum si conjux emittat tale votum absolutè et simpliciter, nullum in suà mente ac intentione præsumendo tempus ; nempe quòd istud votum religionis aut ordinis sacri valebit pro tempore soluti matrimonii, quia non est præsumendum illicitè ac perperàm hoc votum emitti, quando de oppositè intentione vovens non constat, ne delictum presumatur, ff. *Pro socio l. merito*. Ergo cum licitè fieri nequeat nisi pro tempore soluti matrimonii, concludendum est voventem se ad hoc obligare voluisse. Quòd si emittat votum simplex castitatis, valet et obligat ad non petendum debitum ; tenetur tamen conjux alteri petenti reddere ; eoque seluto matrimonio obligatur ad non inendum aliud matrimonium absque dispensatione, et ad abstinendum à quovis actu venereo præter redditionem debiti : talisque actus erit sacrilegium, utpotè contra votum. Non potest tamen conjux absque licentià alterius vovere tunc castitatem cum animo nec petendi nec reddendi debitum ; imò est lethale peccatum, cum promittatur Deo res illicita moraliter contra justitiam. Hinc multi docent votum non petendi debitum ab uno conjuge absque alterius licentià emissum, validum esse, eumque sub mortali ad non petendum obligare ; quia conjux ex lege matrimonii non tenetur debitum petere, sed tantum reddere, cau. à 53, q. 5, cap. *Dicat*. Item quia cum non petere sit liberum ac opus virtutis, potest esse materia voti : aliunde verò id non est in præjudicium alterius, sed solius vovens, cui renuntiare potest. Tandem si hoc redundet in aliquale alterius conjugis gravamen, illud subire tenetur, cum conjux vovens utatur jure suo. Addit Sanchez quòd ad huic gravamini occurrendum, quoties iste vovens sentit in conjuge appetitum coitus, aut fornicationis periculum, potest petere debitum pro eo, quia tunc petere ut mos geratur alteri conjugi, est potius illi reddere tunc interpretativè petenti, ut docet D. Thomas in 4, dist. 38, q. 1, art. 5, q. 2, ad 4. Alii verò contrarium docent, quia scilicet inimicum foret matrimonium onerosum alteri conjugi quem semper oporteret petere ac verecundiam in petendo subire. Unde tanquam illi præjudicium ab ipso irritari potest : ita D. Thomas in 4 Sent., dist. 32, art. 4, ad 3. Hancque sententiam probabiliorè existimo in casu quo vir tale votum emitteret. Nam contra naturalem mulierem verecundiam, uxor semper cogeretur petere debitum, indeque nimium quam par sit gravaretur : idèoque ob istud notabile proprium præjudicium, videtur eam tale viri votum irritare posse. Idque colligitur ex D. Thomà in additionibus ad 3 part., q. 64, art. 5, ad 1 et 2 argum., ubi dicit *ex hoc solùm inferri posse virum et uzorem in petendo et reddendo debitum non esse æquales æqualitate quantitatis, non verò æqualitate proportionis. Ex hoc enim quòd vir nobiliorem partem habeat in actu conjugali, naturaliter habet quòd non ita erubescat petere debitum, sicut uxor. Et inde est, quòd uxor ita non tenetur reddere debitum non petenti viro, sicut vir uxori qui tenetur ipsi reddere, etiamsi ex-*

pressè verbis non petat, solùmque expressa signa, appareant voluntatis illius. Hinc quamvis uxori non sit concessum vota omnia viri irritare, potest tamen omnia et sola quæ ipsi præjudicant quoad moderatè debiti redditionem, mutuanque cohabitationem, quia quantum ad hoc uxor acquisiit potestatem in corpus viri, ut habetur 1 ad Corinth. 7. Consequenter, si vir absque uxoris licentià eas preces aut abstinèntias ac vigiliis voveat quæ ejus corpus ita debilitent ut fiat impotens reddendi moderatè debitum, possunt talia vota quoad excessum utori præjudicantem, ab eadem irritari.

Quando votum castitatis post matrimonium consummatum fuit emissum ab uno conjuge cum consensu et licentià alterius, aliqui dicunt conjugem post eam licentiam datam non posse amplius exigere debitum, quia videtur juri suo renuntiàsse, perinde ac si dedisset licentiam ingrediendi religionem ac prostituendi ; aliàs prædicta licentia foret inutilis. Alii verò asserunt quòd si nihil aliud specificetur, hujusmodi votum iurilaterius officit juri concedentis licentiam, sed subintelligendam esse hanc tacitam conditionem, nempe ut vovens se obliget quidem ex parte suà ad continentiam, sed absque conjugis præjudicio, ita ut petere nequeat, tamen reddere tenetur ; ea quippe videtur esse alterius conjugis intentio, dum de contrarià non constat ; addunt nihilominus quòd si non coactus nec ignarus expressam concesserit conjugi licentiam vovendi omnimodam castitatem, et etiam non reddendi debitum, adhuc potest validè quoad hoc votum irritare ; verum mortaliter peccat, si absque justà causà faciat : secus dicendum si iusta causa subsit, nempe si sit persona juvenis et in periculo incontinentiæ versetur : factà autem hęc irritatione, non est amplius culpa in petendo debito ; et alter conjux tenetur reddere quia cessavit obligatio voti, cum alter petendo censetur illud annullare. Quòd autem absque justà etiam causà validè, quamvis illicitè et cum peccato possit istud votum quoad redditionem debiti irritare, inde colligitur quòd per eam licentiam non abdicavit à se jus justitiæ quod habet in corpus conjugis, sicque non nisi rem suam petit, licet modo indebitò : conjux tamen vovens tenetur non petere, ac seluto matrimonio à secundis nuptiis abstinere, et ad cæteros castitatis actus integrè obligatur ex hoc voto. An verò possit et teneatur huic petenti cum peccato debitum etiam reddere, alii negant, quia putant hujusmodi revocationem licentiæ ac irritationem voti esse nullam. Item quia reddendo consentiret et cooperaretur alterius peccato. Tandem quia D. Thomas, 2-2, q. 62, art. 5, ad 1, docet non esse restituendum depositum aut solvendum debitum quando probabiliter apparet hanc redditionem domino petenti fore nocivam.

Alii affirmant, quia hæc licentia non derogat juri petendi quod habet conjux qui non vovit, et consequenter habet jus ut ipsi debitum reddatur, nec inducit aliquod pactum justitiæ per quod vovens abdicat à se illud jus justitiæ, sed tantum facit ut conjux vovens obligetur ex virtute religionis ad non petendum ; non

verò quòd non teneatur ex justitià ad reddendum alteri quòd suum est referendo hanc debiti redditionem ad bonum honestum, scilicet ad fidem promissam in matrimonio et justitiam servandam. Nec refert quòd alter conjux petendo peccet. Nam et quando petit solius delectationis gratià, peccat venialiter; et tamen reddens nullo modo peccat: dum enim opus non est de se solum, imò est debitum, solùmque efficitur malum ex fine aut intentione malà petentis, aut ex alià circumstantià extrinsecà operantis, tunc illud reddens non censetur consentire nec cooperari peccato illius; quia non cooperatur propter eundem finem, sed alium honestum habet. Igitur in casu proposito, quamvis conjux volens alterum petentem corrigere ac precibus avertere debeat, si existimet se proficere posse, ad hoc prestandum charitate impellente; si tamen adhuc urget ac à petitione desistere nolit, potest tunc, imò debet reddere debitum, cum ad id ex justitià teneatur. Tandem quando uterque conjux communi consensu et voluntate ambo castitatem voverunt, adeò tenentur illud votum servare, ut si ante obtentam dispensationem coeant, sacrilegium committant; tunc enim neuter absque peccato mortali petere debitum aut reddere potest; quia uterque renuntiavit juri suo quod habebat in corpus alterius, propter quod poterat ejus votum castitatis irritare, liberatque hoc ipso alium à servitute et obligatione reddendi debitum, ac se privat jure petendi, sicque alter non tenetur, imò neque potest licetè reddere. Et rursus voto castitatis obligatur continere, nec potest absque sacrilegio cum alià fornicari; quòd si copulam extra matrimonium habent, alter conjux non eximitur propterea à voto, quia obligatio unius ab alterius quidem obligatione pendet, non tamen ab observantià voti alterius. Caus. 55, quest. 5, cap. *Quod Deo*. Quamvis autem per tale votum conjuges absolvantur à debiti conjugalis usu, minimè tamen à mutua cohabitatione aliisque obsequiis, quia illa non connectuntur necessariò nec dependent à debiti obligatione. Verùm non tenentur, nec debent in eodem lecto simul recumbere, ob probabile periculum incontinentiæ. Quòd si post mutuum illud castitatis votum sibi remittant illam juris renuntiationem in corpus suum, sibi que exigendi et reddendi debitum conferant potestatem; erunt quidem sacrilegi voti transgressores; verùm remissio tenet et erit valida, quamvis illicita; sicut et qui vovit de non vendendo equum, si postea vendat, tenet venditio, licet sit sacrilega et peccaminosa. Unde isti conjuges postea tenebuntur reddere debitum alteri, tanquam ad pristinam servitutem redacti; neuter tamen poterit sine peccato petere obstante voto, nisi priùs dispensationem obtineant. Observandum quòd si conjugati verò non emiserint votum continentie, sed solummodò pactum inter se fecerint, proposerint, aut renuntiaverint simpliciter de non petendo debito, tunc licetè possunt non continere ac redire ad usum matrimonii, sibi invicem remittentes ac dissolventes istud pactum, propter periculum incontinentiæ: imò si adsit tale periculum, per Ecclesiam cogendi sunt ad redeundum

in pristinum statum, quia tunc ista conventio censetur temeraria et periculosa.

Colligitur secundò ex verbis D. Thomæ supra relatis quòd vir et uxor in directione ac gubernatione domus et familiæ non sunt pares. Nam vir est caput mulieris, quæ proinde est ipsi subjecta in dispensatione domus ac regiminiæ vitæ: ideòque maritus vota multa uxoris circa hujusmodi irritare potest, quæ è converso si essent à marito facta, uxor irritare non posset, nisi aliunde actus conjugali afferrent præjudicium, prout jam dictum est. Sic vir absque consensu mulieris potest vovere elemosynas, peregrinationes non multùm longas, aliqua jejunià, domicilium ad loca pia transferre, et similia quæ uxor nequit irritare, nisi forent præjudicialia debito reddendo: si tamen eadem vota ab uxore emittantur, vir ea potest irritare, non solùm quando sunt in præjudicium actus matrimonialis, ut nimis abstinentia, gestatio habitus religiosi, et alia per quæ matrimonium reddi potest odiosum, in quo vir et uxor sunt paris conditionis: sed etiam quando sunt in præjudicium domus et familiæ, ut large elemosynæ, vigiliæ extra domum, peregrinationes, auditio plurium Missarum in usà die feriali, aliaque similia vota ab uxore facta, sive ante, sive post matrimonium. Vir enim irritare aut melius suspendere potest vota uxoris ante matrimonium emissa, ac eorum executionem impedire pro tempore constantis matrimonii; ita tamen ut eo dissoluto reviviscant. Caus. 55, q. 5, cap. *Noluit*. Quamvis enim actus liber, quo mulier ante matrimonium vovit, non fuerit viro subjectus, et sit omninò præteritus, materia tamen illa voto promissa, est jam planè viro subjecta, quatenus potest in præjudicium illius redundare.

Quidam auctores docent maritum omnia prorsus uxoris vota inito matrimonio emissa, et pro tunc implenda irritare posse, nullo excepto, etiam vota non mentendi et servandi præcepta; idque probari potest ex D. Thomà, 2-2, q. 88, art. 8, ad 3, ubi comparat uxorem religioso in vovendo, dicens quia nullum tempus est exceptum in quo prælatus non possit religiosum circa aliquid occupare: nullum votum religiosi est firmum, nisi sit de consensu prælati, sicut nec votum puellæ existentis in domo, nisi sit de consensu patris, nec uxoris, nisi de consensu viri. Ergo sicut prælatus habet dominium voluntatis subditi, et potest in universum ejus vota irritare, ita et maritus respectu uxoris; cum enim mulier sit levis, improdens, et facilis in verbis ac promissis, ideò Deus subdidit ejus voluntatem viro suo in votis emittendis. Numerorum cap. 50, caus. 55, q. 5, can. *Noluit*. Et can. *Manifestum*. Et can. *Fin*. Nullumque est tempus quo non possit vir uxorem ordinare in bonam gubernationem domus et familiæ. Tandem quamvis uxor non sit subjecta viro quoad materiam præceptorum divinarum, tamen subdita est quoad novam illam obligationem servandi ex voto, quam sibi imponit.

Dicendum tamen videtur virum posse dantaxat irritare uxoris vota sine ejus licentià emissa quæ sunt

in præjudicium domûs, familiæ et actûs matrimonialis; quia tantùm quoad ea uxor est viro subdita. Nam in votis solummodò potest subdi viro ratione materiæ præjudicialis, non autem quoad voluntatem se voto obligandi absque viri præjudicio, quia matrimonium per se primò et ultimè ordinatur ad bonum prolis et familiæ. Ergo propter illud tantùm subditur viro, qui proinde non est caput ejus spirituale, sicut superior respectu religiosi, sed politicum, in ordine ad communitatem monasticam. Idque colligitur ex verbis D. Thomæ in initio hujus parag. relatis, quibus indicat solummodò uxorem teneri viro in dispensatione domûs et familiæ; et etiam 2-2, q. 104, art. 5. Nec in loco pro primâ sententiâ adducto S. doctor intendit facere comparationem aequalitatis, sed tantùm proportionis inter uxorem et religiosum quoad vota. Potest igitur uxor absque mariti licentiâ, aliqua vota facere, ut recitandi aliquas preces, largiendi elemosynas ex bonis quorum habet dominium et liberam administrationem, non mentiendi, etc. Quæ vir per se loquendo non potest irritare: non enim est dominus materiæ voti nec voluntatis uxoris votentis, nisi quoad illa quæ sunt in suum præjudicium.

§ 3. De votis Religiosorum.

D. Thomas, 2-2, q. 88, art. 8, ad 3, ait quòd religiosus subditus est prælato, quantum ad suas operationes secundum professionem regulæ. Et ideò, etiamsi aliquis ad horam aliquid facere possit, quando ad alia non occupatur à prælato, quia tamen nullum tempus est exceptum, in quo prælatus non possit eum circa aliquid occupare, nullum votum religiosi est firmum, nisi sit de consensu prælati.

Ubi S. doctor duo dicit: primùm directè respondet objectioni sibi factæ, nempe quòd religiosi possunt aliqua facere absque licentiâ prælatorum, puta dicere aliquos psalmos. Ergo multò magis promittere, eò quòd majus sit facere, quàm promittere. Cui argumento respondet S. doctor, quòd etsi ad horam, etc. Secundò statuit istud principium statim in initio, nempe quòd religiosus subditus est prælato quantum ad suas operationes, secundùm professionem regulæ, quæ abdicavit à se dominium sue personæ, voluntatis, operationum et rerum; quod transiit in prælatum è cuius nutu dependet; ita ut non sit ampliùs sui juris nec habeat proprium velle aut proprium nolle, sitque quasi mortuus civiliter et spiritualiter mundo. E quibus rectè infert istam conclusionem nempe quòd: *Nullum votum religiosi est firmum, nisi sit de consensu prælati, qui gerit vires Dei.* Cajetanus hic, Sylvester, v. *Votum 3*, q. 3, et alii volunt D. Thomam loqui tantùm de voto propriè sumpto, quod scilicet est de meliori bono seu de opere consilii et supererogationis. Potest enim prælatus religioso suo subdito quodlibet supererogationis opus, præter transitum ad arctiorem religionem, inhibere, quia istæ operationes possunt ordinari ad ea quæ sunt regulæ, in quibus religiosus directè subditur prælato suo; sic et omissiones supererogationis, saltem

indirectè et reductivè ad regulam ordinari possunt. Cùm igitur omne votum habeat pro materiâ operationes aut omissiones ipsius religiosi, consequens est ut religiosus non sit dominus materiæ voto promissæ, cùm religiosus sit subditus prælato in omnibus operationibus exercendis et omittendis, quæ non sunt de necessitate salutis aut peccata, excepto exercitio excedente ea quæ sunt regulæ, aut transitu ad arctiorem religionem vel statum. Quando religiosus vovet facere ea quæ sunt statuta in regulâ, ut jejunare in feriâ sextâ, silentium tenere, etc., tale votum est de re supererogationis, quando fit de his quæ sunt dispensabilia à prælato; quia est de his quæ sunt religioso ex dispensatione licita, et ad quorum opposita potest cogi à prælato, ut quòd cœnet in aliquâ feriâ sextâ, etc. Tunc enim prælatus hanc cenam de illicitis secundùm constitutionem, facit licitam per dispensationem; et oppositum his observantiis est quandoque opportunum ad ea quæ sunt religionis, et præterea commissa est prælati auctoritas dispensandi. Neque istud est aliquid præcipere contra aut præter regulam, sed secundùm regulam, quæ dat illis auctoritatem dispensandi, factaque dispensatione regula non obligat quantum ad istud opus. Quando verò votum religiosi esset de eo ad quod quis divinâ lege obligatur sub mortali, ut non furandi, non occidendi: vel sub veniali, non dicendi mendacium officiosum, aut verbum otiosum, etc., tale votum est firmum, non minùs quàm si à secularibus fieret, quia non est de his quæ subsunt potestati prælati directè vel reductivè, nec quoad qualitatem; ut scilicet de illicitis possit facere licita; nec quoad executionem, ut scilicet illas operationes vel earum omissiones à subdito executionis præcipere valeat. Unde hujusmodi vota irritata nequit; sed potest prælatus ea commutare nomine Dei: et quandoque sunt ita indiscreta ut vovens puniri mereretur pro eo quòd tanto periculo se exponit peccandi mortaliter. Nec oportuit D. Thomam hæc vota specialiter excipere, quia, ut sæpè dictum est, non sunt nisi largè et impropriè vota.

Non desunt tamen alii contrarium docentes quia licet prælatus non sit absolutè dominus materiæ præceptorum, quatenùs subditus ad eam obligatur præcepto divino et naturali: benè tamen quatenùs subditus novo vinculo obligari vel non obligari potest, per obligationem peculiarem virtutis religionis ortam ex voto, quæ cùm introducta sit tantùm ex subditi voluntate, cujus dominium habet prælatus, consequenter illud votum irritare potest absque suo consensu emissum, aliaque omnia vota regulariter loquendo, exceptis substantialibus religionis, nempe tribus solemnibus; item excepto voto transeundi ad arctiorem religionem, quia in cap. *Licet de regularibus*, jus canonicum illud, à potestate prælatorum eximit, concedendo monachis liberam hujus transitûs facultatem, petito saltè, hæc non obtento, superioris consensu. Vide D. Thom. q. 189, art. 8. Ratio est, quia cùm voluntas religiosorum plene quoad omnia alia vota sit subiecta, ita ut jure possit prohibere illis ne novis se votorum vinculis obstringant, semperque censeantur conditionati.

ratione talis subjectionis, meritò poterit irritare vota illa, liberà obligatione novà factà : sicque universatè verificantur verba hæc D. Thomæ : *Nullum votum religiosi est firmum, nisi sit de consensu prælari.* Nec propterea peccant religiosi votentes, cum non faciant aliquid quod de jure facere non possint. Ut enim ait D. Thomas, q. 88, art. 8, ad 4, licet votum eorum qui sunt aliorum potestati subditù, non sit firmum sine consensu eorum quibus subjiciantur, non tamen peccant votendo, quia in eorum voto intelligitur debita conditio, scilicet si suis superioribus præeuerit, vel non renitentur.

An autem vota religiosi sine superioris consensu emissa, sint etiam valida, ita ut interim ipsam obligent, donec fuerint à prælato irritata, aut ad hoc sit necessaria ejus confirmatio et ratificatio, sub lite est. Sylvester, v. *Votum* 3, q. 5, refert duas sententias. Quidam enim negant illud votum tenere, et religiosos non obligari volunt ad illius impletionem, eò quòd consideratà humanà fragilitate et religionis onere, nulla obligatio addi potest absque periculo præjudicii observantiæ eorum ad que tenetur ex vi sue professionis, et sine periculo reddendi se onerosum aliquando prælato suo et aliis fratribus cum quibus vivit, propter sollicitudines et singularitates istorum votentium; quòd Ecclesia considerans et simul arctitudinem professionis religiose, que tanta est, ut omnia alia vota in votum professionis commutari possint, voluit auctoritate Dei, nullum aliud posse superaddi, propter vitandam periculum transgressionis, ut colligitur ex causà 33, q. 5, can. *Noluit*, et causà 20, q. 5, can. *Monacho*. Ergo religiosus quantum est in se non obligatur ad impletionem voti à se emissi absque assensu superioris, utpote quòd est ipso jure nullum. Alii verò affirmant votum esse validum, et votentem quantum est in se ad illius impletionem teneri, quousque à prælato revocetur : tum quia in illo canone *Monacho*, cui imitantur adversarij, sic habetur : *Monacho non licet vota votere sine consensu abbatis. Si autem voterit, frangendum erit.* Quasi ipso jure non fractum ac nullum : tum quia D. Thomas dicit tantùm, hujusmodi votum non esse firmum, quia scilicet irritari potest; non tamen propterea sequitur esse de facto irritum et nullum : tum denique quia in hujusmodi votis subintelligitur tacitè ista conditio : si superior non contradicat. Ergo valent quousque renitatur prælatus.

Respondeo tamen ex dictis supra, art. 3, quòd si votum fuerit emissum de materià prohibità à prælato in generali aut in particulari, vel de materià præjudiciali regulæ et constitutionibus, non valet, nec votens ante consensum affirmativum prælatis tollentis prohibitionem, aut dispensantis, potest illud implere. Et in hoc sensu vera est prima sententià. Quando verò non est de re prohibità aut præjudiciali, tunc ante prælatis consensum est validum et obligatorium, quamdiam prælatus non irritaverit aut dispensaverit, quia ista materia est in se licita, et subintelligitur conditio negativa, nempe : si prælatus non contradicat,

me obligo ac promitto Deo dicere septem psalmos, aut jejunare ferià tertià, etc. Proindeque hujusmodi votum obligat, quousque accedat prælatis prohibitio aut irritatio : liberumque est religioso tale votum manifestare aut celare prælato, si commodè illud implere valeat. Et in isto sensu vera est secunda sententià.

Prælatus irritare potest vota que religiosus professus ante religionis ingressum emiserat potiori jure quàm maritus ea vota uxoris irritare valet, cum religiosus plus subdatur prælato, quàm uxor viro. Addo irritationem non esse tunc necessariam, cum omnia vota juris auctoritate cessent et commutentur in vota solemnia professionis religiose, ut habetur de voto ac voti redempt., cap. *Scripturæ*. Et probat Sylv., v. *Votum* 4, q. 7, v. *Tertium*.

Superior nedùm irritare potest religiosi vota in religione exequenda, sed etiam explenda pro alio tempore quo erunt sui juris, ut quando erunt episcopi. Ratio est quia licet non possit votum ex parte materiæ irritari, benè tamen ex parte votentis propter subjectionem voluntatis, quò fuit emissum, prout dictum est § 1, de votis impuberum exequendis tempore pubertatis, ut probat Sylvester loco citato, q. 2, vers. 5.

Superior qui concessit licentiam votendi suo religioso, si ante votum emissum illam revocet, religiosus nequit validè votere. Et non solum ante, sed etiam post votum emissum superior illam revocare potest : prudentià tamen et judicio uti debet, considerando an utilius ac decentius sit relinquere votum intactum, aut illud irritare, in re tanti momenti cum justà causà procedendo, ac rationalitèr jus suum ac jurisdictionem exercendo : aliàs graviter peccat, quia est infidelis Deo in re gravi. Ipse tamen subditus manet liber à vinculo voti, quia etiam post concessam eam licentiam religiosus remanet prælato subjectus sicut antea; et superior retinet dominium suum nec non et potestatem votum irritandi, ut docent Cajetanus in utràque Summà; Sylvester, v. *Votum* 4, q. 3, v. 6; Sotus lib. 7 de Just. q. 3, art. 1, ut supra ostendimus art. 2.

Etiam si abbatissæ ac monialium prælatis careant jurisdictione spiritali, possunt tamen religiosarum vota specialia absque illarum assensu emissa irritare, cum supra earum voluntatem majorem habeant potestatem dominativam, quàm parentes et maritus supra filium et uxorem.

Vota novitiorum qui nondùm professionem emisissent, nequeunt irritare prælatis religionum, cum tales novitii sint sui juris, nondùmque habeant subjectionem, in quà fundatur hæc irritatio : possunt tamen illa suspendere quatenus convenienti regimini et observantiæ regulari officiant. Imò juxta aliquos omnia novitii vota ante professionem emissa, sunt ipso jure suspensa, cum longè tunc melius sit opera religionis implere, quàm votum cum illis impossibile. Quòd si novitius dimittat habitum, tunc hujusmodi vota

rum obligatio reviviscit, et tenetur illa exequi. Si verò professionem emisit, omnino cessant ea vota personalia, et jure communi in solemnia religionis vota commutantur, ut probat D. Thomas, 2-2, q. 88, art. 12, ad 1. Vota autem realia novitiorum, regulariter loquendo, non possunt à superiore suspendi, quia ordinariè observantiam regularem non impediunt: possunt tamen sicut et personalia in opera religionis commutari, nisi fuerint facta in favorem alicujus tertii qui jus in rem promissam et acceptam acquisivit. Cum autem isti novitii possint egredi, si in noviciatu contingat aliqua vota ipsis commutari, talis commutatio fieri debet in aliqua opera que in seculo exercere valeant, ex hypothesi quòd egrediantur: auctores circa hæc afferri solent in tract. de Just. et Leg.

Quæres an religiosus ritè professus qui postea, ob mores depravatos et incorrigibilitatem, expellitur à religione, teneatur adhuc ad vota essentialia professionis, ac præcepta religionis observanda?

Resp. religiosum professum per sententiam definitivam in perpetuum à monasterio expulsus, non teneri ad obedientiam illi superiori præstandam, cum desinat esse religiosus illius ordinis: tenetur tamen vitam et mores emendare, esse in preparatione animi redeundi ad religionem et obedientiam, si religiosi eum admittere velint. Iterum si fuerit in sacris in seculo remanere potest ac vivere in habitu clericali sub obedientia episcopi. Item neque ad votum paupertatis strictè tenetur, cum ad vitam necessaria debeat sibi comparare: ita tamen ut nullà ratione possit divitias accumulare, aut testamentum condere, sed bona quæcumque acquirit, ad romanum pontificem vel ad Ecclesiam pertineant, iustarum honorum illorum que vacantia dicuntur; quia vota obedientiæ et paupertatis tenetur servare meliori modo quo potest, aliàs mortaliter peccat; si tamen non fuerit in sacris, non tenetur officium recitare. Jejunia verò aliasque observantias religionis non tenetur implere, quia ad ea solum tenebatur ratione religionis, à qua tamen fuit exclusus. Ad votum solenne castitatis servandum in seculo manens, omnino obligatur: ita ut sit prostris inhabilis ad matrimonium contrahendum, etiamsi non sit in sacris, et si committit luxuriam peccatum, sacrilegium quoque committet. Circa hæc vide Navarum de regularibus consil. 51. Azorium 1 p. Institut., lib. 12, cap. 16, dub. 6 et 9. Sayrum in Clavi regii lib. 6, cap. 9, num. 25.

§ 4. De votis servorum.

D. Thomas in hac questione 88, art. 8, ad 2, ait quòd ex quo homo venit ad annos pubertatis, si sit libere conditionis, est suæ potestatis quantum ad ea que pertinent ad suam personam; puta, quòd obliget se religioni per votum, vel quòd matrimonium contrahat. *Servus autem quia est in potestate domini etiam quantum ad personales operationes, non potest se voto*

obligare ad religionem, per quam ab obsequio domini sui abstraheretur. Hujus rationem reddit S. Doctor, 2-2, q. 189, art. 6, ad 2, dicens quòd quia servitus est in penam peccati inducta, idè per servitatem aliquid admittitur homini, quod aliàs ei competeret, ne scilicet liberè de sua personà possit disponere; servus enim id quod est, domini est. Sed filius non patitur detrimentum ex hoc quòd subjectus est patri, quin possit de sua personà liberè disponere, transferendo se ad obsequium Dei, quod maxime pertinet ad hominis bonum. Et q. 104, art. 5, in fine corp., explicans in quo servus sit domino subjectus, ait: *In his que pertinent ad dispositionem actuum et rerum humanarum, tenetur subditus suo superiori obedire secundum rationem superioritatis, sicut miles duci exercitus in his que pertinent ad bellum, servus domino in his que pertinent ad serviitiam opera exequenda; filius patri in his que pertinent ad disciplinam vitæ et curam domesticam. Et sic de aliis.* — Ex quibus deducitur hæc regula generalis, quòd ea que hactenus dicta sunt à nobis de votis subditorum, intelligenda sunt quantum ad illa in quibus sunt subditi: ita quòd si aliqua sint in quibus non sunt subditi, de illis possint vota facere absolutè valida: secus si in illa re sint subjecti, quia tunc vident de alieno, id est, de eo quod sine alicuius licentià dari aut fieri nequit. Hinc fit dominum ea tantum servorum vota irritari posse, que sunt sibi præjudicialia, seu per que subtraheretur ab ejus obsequio, ut votum religionis capescendæ, de longà peregrinatione faciendâ, de nimia abstinentiâ et jejunio quibus debilitaretur ac ad serviendum fieret ineptus. Et sic de aliis similibus que obsequio debito præjudicant et possunt esse impedimento: secus vero illa vota que nullum domino præjudicium afferunt, nec ejus obsequium impediunt. Unde potest servus invito domino votere castitatem, aliquas preces et abstinentias moderatas, item observantiam præceptorum naturalium ac divinarum, nec dominus talia vota etiam supererogationis irritare potest. Ratio est quia potestas domino competit ratione servitutis debite: quare solummodò extenditur ad ea vota irritanda que minuunt aut defraudant servitium: secus verò ad ea que sine præjudicio obsequiorum impleri possunt, cum in his non sit subjectus domino, sed existat sui juris; non enim dominus est superior quoad voluntatem servi simpliciter, sed tantum ratione servitutis ei debite, et hæc doctrina procedit non solum de voto emisso tempore servitutis, sed etiam de eo quod fecit antequàm foret servus: si enim obsequiis præjudicium afferat, potest quidem à domino irritari: cessante nihilominus statu subjectionis reviviscit, prout dictum est de voto uxoris; quia scilicet post adeptam libertatem, adimpletio illius nullatenus domino præjudicium affert. Vota à servo tempore servitutis emissa, que tunc non fuerunt à domino irritata, ab eodem postea quando libertatem adeptus est fuit, irritari nequeunt, quantumvis durate servitute non fuerint ab ipso confirmata. Ratio est quia jam cessavit domini superioritas et præjudicium, proindeque non subsistit amplius facultas et ratio irritandi

vota servi in domino. — Dominus non potest irritare vota quibus servus promisit se aliquid adimpleturum tempore quo erit sui juris, quia tunc nullo modo præjudicant domino. Non potest tamen paterfamilias vota famulorum et mercenariorum propriè irritare, quia cum mancipia non sint, illius dominativæ potestati non subdantur. Poterit tamen impletionem votorum obsequio sibi debito præjudicant, usque ad terminum famulatus suspendere, ut docent Sotus, Suarez, Sanchez, Bonacina et alii quos refert et sequitur Casidius art. 15 de Votis, in fine.

ARTICULUS IV.

De dispensatione et commutatione votorum.

In hujus secundæ questionis decursu jam attulimus varios modos quibus aliquis ab obligatione voti impediri aut liberari possit, nempe vel ex parte materie, vel ex parte intentionis votantis, vel ex defectu libertatis et deliberationis ad votandum requisitæ.

Item cessatione votum tolli ostensum est, quando scilicet quis ob aliquam causam, aut usque ad certum tempus votum emisit: v. g., vovit aliquis de non intrandâ aliquâ domo ob periculum quod animæ suæ imminet ex habitatione mulieris impudicæ, eâ recedente aut mortuâ, cessat tale votum. Item aliquis vovit singulis feriis sextis per unum duntaxat annum jejunare, expleto illo anno, votum cessat. Et sic de aliis similibus, quia non obligat votum ultra intentionem votantis. Item quia votum est particularis quedam lex: in eo sicut in lege, locum habere potest epikia, seu interpretatio et declaratio quædam illius deobligationis in isto casu particulari, utpotè quia tunc ejus adimpletio foret illicita, juri naturali et recte rationi contraria; v. g., quis vovit non comedere carnes, et in eum locum devenit, ut non inveniat alium cibum, ita ut nisi carnes comedat, fame est periturus. In hoc casu votum non obligare ipsa æquitas et ratio naturalis dicit: eâ tamen necessitate transactâ, manet iste voto adstrictus sicut antea. Item irritatione votum reddi nullum ac invalidum, per totum articulum tertium præcedentem demonstravimus, ostendentes omnes illos qui habent potestatem dominativam in eos qui vota emiserunt, illa irritare posse, proindeque hanc potestatem non esse spiritualem et ecclesiasticam, sed duntaxat civilem et politicam; nec ex jure ecclesiastico, sed naturali descendere. Et per illud, irritatio differt à dispensatione et commutatione votorum: debet enim potestatem ecclesiasticam et spiritualem, seu jurisdictionem in eos qui vota emiserunt habere omnis qui dispensat aut commutat ea. Hinc fit parentes, maritos, dominos posse quidem irritare vota filiorum, uxorum et servorum; non tamen dispensare nec commutare; et è contra summum pontificem et episcopos fidelium vota commutare ac dispensare posse, sed non irritare, defectu scilicet potestatis dominativæ in illos. Prælati verò

religionum cum gaudeant utraq; potestate, dominativâ scilicet et spirituali in suos religiosos, illorum vota irritare et commutare ac dispensare valent, quod etiam summo pontifici competit, utpotè quia non minorem habet auctoritatem in religiosos quàm ipsorum prælati, et censetur esse supremus omnium ordinum prælatus generalis. Differt adhuc irritatio à dispensatione, quod dispensatio requirit causam, secus irritatio.

D. Thomas, 2-2, qn. 88, art. 10, docet eodem modo ratiocinandum esse de dispensatione voti ac de dispensatione legis. *Lex autem ponitur respiciendo ad id quod est ut in pluribus bonum. Sed quia contingit hujusmodi in aliquo casu non esse bonum, oportuit per aliquem determinari in illo particulari casu legem non esse servandam. Et hoc propriè est dispensare in lege: nam dispensatio videtur importare quandam commensuratum distributionem, vel applicationem communis alicujus ad ea quæ sub ipso continentur; per quem modum dicitur aliquis dispensare cibum familiæ. Similiter autem ille qui vovet, quodammodo sibi statuit legem, obligans se ad aliquid quod est secundum se, et ut in pluribus bonum: potest autem contingere quòd in aliquo casu sit vel simpliciter malum, vel inutile, vel majoris boni impeditivum; quod est contra rationem ejus quod cadit sub voto. Et ideo necesse est quòd determinetur in tali casu votum non esse servandum. Et si quidem determinetur absolute aliquid votum non esse servandum, dicitur esse dispensatio voti. Si autem pro hoc quod servandum erat, aliquid aliud imponatur, dicitur commutatio voti. Unde minus est votum commutare, quàm in voto dispensare: utroque tamen in potestate Ecclesiæ consistit. Hætenus D. Thomas. — Sicut igitur dum quis beneficio et favore principis ab aliqua lege solvitur et eximitur, ab eâ dicitur solutus et dispensatus: ita, dum quis ecclesiasticâ potestate à voti vinculo solvitur illiusque obligatione liberatur, dicitur in voto dispensatus. Unde dispensatio ista definiari potest ablatio vinculi et condonatio obligationis voti, nomine Dei facta à gerente vices illius: est actus jurisdictionis spiritualis, non verò ordinis. Unde episcopus nominatus, electus et à summo pontifice confirmatus, etiam nondum ordinatus nec consecratus episcopus, habet istam dispensandi potestatem.*

Esse in Ecclesiâ Dei hanc potestatem dispensandi in votis, colligitur ex illo Matth. 16: *Quodcumque solveris super terram, erit solutum et in cælis.* Hæc enim verba, et similia quæ habentur Matth. 18, doctores communiter intelligunt de solutione cujuscumque vinculi ad salutem spirituales animarum rectamque Ecclesiæ gubernationem conducente, proindeque de dissolutione votorum; cum per eorum dispensationem, animarum salutem rectamque gubernationem provideatur, prout optimè declarat Innocentius papa I, q. 7, can. *Dispensationes.* Et colligitur ex immemoriali Ecclesiæ consuetudine. Ratio est, quia ista dispensatio se extendit tantum ad materiam voti, hoc nimirum sensu, ut id quod sub voto cadebat, seu quod erat materia voti, per absolutionem non sit amplius materia illius:

ideoque dispensatio, absolutio et relaxatio non cadunt supra votum, cum ejus observatio sit de jure naturali et divino, sed supra ejus materiam, quæ secundum aliquam causam et eventum particularem hic et nunc potest esse nociva, inhonesta et inutilis, proindeque inepta et indebita. Unde penes Ecclesiam prælatos relictæ fuit potestas dispensandi, tanquam ad bonum regimen necessaria, quatenus post causæ particularis occurrentis diligens examen, tandem judicarent in dubiis an æquum foret hujusmodi voti obligationem in casibus particularibus remittere, et materiam quæ voto subjecta erat, ex causâ subtrahere per absolutio- nem et dispensationem, prout supra dictum est de relaxatione juramenti. D. Thomas loco mox citato. Adde quod unusquisque potest credere rebus in suum obsequium promissis, atque sibi debitum ex vi talis promissionis remittere per se vel per alium ejus vices gerentem, qui nomine ipsius illud relaxat. Cum ergo Ecclesie prælati vices Dei gerant, possunt per dispensationem voti obligationem nomine illius, et potestate ab ipso acceptâ remittere ob justam et rationabilem causam, modo jam explicatam. Ex D. Thomâ ibidem, art. 12, in corp. et ad 2. Nec id est verè ac propriè dispensare in jure naturali et præcepto divino, ut ostendit D. Thomas articulo 10, citato, ad 2; sicut enim ex jure naturali et præcepto divine tenemur implere votum, ita etiam tenemur ex eisdem obedire superiorum legi et mandato, et tamen dum dispensatur in aliquâ lege humana, non fit ut legi humane non obediatur, quod est contra jus naturæ et præceptum divinum: sed fit ut quod erat lex, non sit lex in hoc casu; ita etiam auctoritate superioris dispensantis fit, ut hoc quod continebatur sub voto, non contineatur, in quantum determinatur in hoc casu id non esse materiam congruam voti; et ideò dum prælatus Ecclesie dispensat in voto, non dispensat in præcepto juris naturalis et divini, sed determinat et explicat id quod cadebat sub obligatione deliberationis humane, quæ non potuit omnia circumspicere; seu non facit ut stante voto liceat ei contrariari, sed solum tollit ejus vim et obligationem, judicando et determinando, ut quod ante dispensationem erat votum et obligabat, non sit amplius votum et careat vi obligantis.

Ad validam voti dispensationem duo requiruntur: Primum, auctoritas prælati, eò quod sit actus jurisdictionis; ut enim ait D. Thomas art. 12, in corpore, votum est promissio Deo facta de aliquo quod sit Deo acceptum. Quid autem in aliquâ promissione acceptum sit et cui promittitur, ex ejus pendet arbitrio. Prælati autem in Ecclesia gerunt vicem Dei; et ideò in commutatione vel dispensatione votorum, requiritur prælati auctoritas, qui in personâ Dei determinat quid sit acceptum, juxta illud 2 ad Corinth. 2: *Nam et ego quod donavi, si quid donavi, propter vos in personâ Christi*. Et signanter dicit, *propter vos*: quia omnis dispensatio petita à prælato, debet fieri ad honorem Christi in cujus personâ dispensat, vel ad utilitatem Ecclesie quæ est ejus corpus. Hactenus S. doctor; et

ibidem in argum. *Sed contra*, ait quod sicut ad dispensandum in præcepto legis requiritur superioris auctoritas, ita etiam in dispensatione voti. Id tamen non impedit quia possit quandoque aliquis propriâ auctoritate votum suum commutare in melius, ut explicabitur infra. Secundum est justa et rationabilis causa, ut colligitur ex D. Thomâ art. citato ad 2, ubi refellit quosdam auctores dicentes quod ideò prælati possunt in votis pro libito dispensare, quia in quolibet voto includitur conditionaliter voluntas prælati et superioris; sicut ob hoc pater et dominus possunt vota filiorum et servorum pro libito absque causâ annullare, ut jam ostensum est. Ostenditque S. doctor hanc opinionem falso inniti fundamento: *Quia cum potestas prælati spiritalis, qui non est dominus, sed dispensator, in edificationem sit data, et non in destructionem, ut patet ex 2 ad Corinth. 10, sicut prælatus non potest imperare ea quæ secundum se Deo displicent, scilicet peccata, ita non potest prohibere ea quæ secundum se Deo placeant, scilicet virtutis opera: et ideò potest homo absolutè ea verere. Ad prælatum tamen pertinet judicare quid sit magis virtuosum, et Deo magis acceptum. Et ideò in magis dispensatio prælati non excusaret à culpâ, puta si prælatus dispensaret cum aliquo super voto de ingressu religionis, nullâ apparente causâ obstante. Si autem esset causa apparens per quam saltem in dubium verteretur, posset stare iudicio prælati dispensantis vel commutantis; non tamen iudicio proprio, quia ipse non gerit vicem Dei, nisi fortè in casu in quo id quod vovit esset manifestè illicitum, et non posset opportunè ad superiorem recurrere*. Hactenus S. doct. Quamvis igitur vota subditorum absque causâ irritari possint ab iis qui habent potestatem dominativam super illos, aut quia sunt de materiâ illis subjectâ, aut quia voluntas personæ vovensis est omninò illis subdita, et censentur quasi una persona, non tamen ab iis qui solum jurisdictionem spiritualem habent, utpotè in edificationem et non in destructionem ipsis concessam; alioquin Deus non consentit in dispensationem, sicque non est illicita, sed etiam invalida et nulla, neque sic dispensatus in conscientia tutus manet.

Quamvis autem sint justæ ac legitime causæ ad votorum dispensationem et commutationem, id pendet ex variis circumstantiis ac prudentem et proborum iudicio, attentis omnibus attendendis; maxime his tribus, juxta cap. *Magne de voto*, nempe: quid liceat secundum æquitatem, quid deceat secundum honestatem, et quid expediat secundum utilitatem. Inde auctores istas causas generales assignant, quas desumunt, primò ex parte materiæ, puta si executio voti efficitur impossibilis aut inutilis, aut illicita, aut majoris boni impeditiva, etc. Secundò ex parte vovensis, puta ob ejus infirmitatem, debilitatem ad votum adimplendum: v. g. quis vovit imprudenter longum jejunium in pane et aquâ, aut longam peregrinationem pedestrem, et similia, quæ postea verâ complexionis debilitate aut aliâ indispositione vel accidenti superveniente, non nisi cum valdè arduâ difficultate exequi

valet. Habet iste justam petendæ et obtinendæ dispensationis causam: secus dicendum, si difficultas solum ex pravâ dispositione et molestiâ voventis procedat. Cum quo tamen stat quòd si adsit probabile periculum frequenter transgrediendi votum et peccandi ob statum voventis, sive ex fragilitate animi aut corporis, tunc intervenit legitima causa dispensandi vel commutandi ejus vota. Ut si quis simplex votum castitatis emisit, et ob frequentes fortissimasque tentationes carnis quas patitur, continere non valet, sæpèque votum violet; habet justam causam petendi et obtinendi voti dispensationem; ipsique melius est nubere quàm uri. Tertio ex modo faciendi votum, puta si imprudenter, ex levitate, aut metu, vel in tenerâ ætate emissum fuerit, etc.

Positâ justâ et sufficienti causâ, potest prælatus, vel alius habens potestatem delegatam simpliciter dispensare; tutius tamen est uti commutatione, quia sæpè evenit ut non occurrat causa sufficiens ad totam voti obligationem tollendam, sed tantùm ad eam commutandam in aliam leviorè; idque prudentis superioris judicio expendendum relinquatur. Qui tamen petit dispensationem, caveat ne veritatem occultet quoad substantialia voti, vel quoad causam requisitam ad dispensationem obtinendam; quia tunc dispensatio foret invalida, eò quòd ad ejus valorem requiratur vera notitia voti ex parte dispensantis: cum enim dispensatio sit actus humanus, debet procedere ex causâ cognitione, ex deliberatione, et veritate nati, ex Trident. sess. 25 de Reform. cap. 18. Qui semel legitimè fuit dispensatus, non adimplendo votum, nullatenus censetur infidelis; quia, ut ait D. Thomas art. 10, ad 3, *ad fidelitatem Deo debitam non pertinet quòd homo faciat id quod est malum, vel inutile, vel majoris boni impeditivum, ad quod tendit voti dispensatio: et ideo dispensatio voti non est contra fidelitatem Deo debitam.*

Plura circa dispensationem in lege atulimus tract. de Justitiâ, de legibus, quæ dispensationi in voto proportionaliter sunt applicanda, cum sit quædam privata lex. Nunc agendum superest de personis quibus competit facultas dispensandi in votis.

§ 1. *Utrum summus Pontifex ex legitima causâ possit in omnibus votis etiam solemnibus Religiosis dispensare (1).*

Certum est papam in omnibus votis simplicibus,

(1) Solutio hujus questionis pendet ab eâ quam supra expendimus circa naturam voti solemnis; si enim hæc solemnitas et ejus discrimen à voto simplici pendat à solâ lege ecclesiasticâ, ut multò probabilius nobis visum est, concludendum erit S. Pontificem posse ab eo voto sicut ab aliis dispensare, quàm fatentibus omnibus possit dispensare à jure positivo ecclesiastico. Hæc sententia multùm confirmatur præxi Sedis apostolicæ, quæ interdùm, sed præsertim postremis his temporibus, post perturbationem Galliarum, multas dedit dispensationes religiosis et monialibus, ut nemo ignorat. (Edit.)

imò et in voto solemnî continentie ordinibus sacris annexo, cum causâ dispensare posse; ut enim ait D. Thomas art. 12, ad 3: *Cum gerat plenariè vicem Christi in totâ Ecclesiâ, ipse habet plenitudinem potestatis dispensandi in omnibus dispensabilibus votis.* Quibus ultimis verbis supponit aliqua esse vota omninò indispensabilia, nempe solemnè continentie in professione religiosâ, prout statuerat articulo 2, immediatè præcedenti. Et de hoc præsentem movemus questionem.

Supponendo priòs ex jam dictis art. 1, §. 4, duplicem esse voti professionis religiosæ solemnitàtem, unam substantialem et essentialè, consistentem in traditione vel ipsius factâ in manu superioris ad servandum illa quæ promittuntur, et in acceptatione quam superior facit nomine Dei, ita ut ex tunc religiosus fiat totaliter consecratus et mancipatus Deo ad castè sine proprietate propriæque voluntate vivendum, quasi mortuus civiliter mundo; aliam verò ceremoniale et accidentale quæ consistit in quibusdam ceremoniis, benedictionibus et modis per quos ex statuto Ecclesiæ fit illa traditio et acceptatio. His positis: Dico super votum solemnè professionis religiosæ ritè emissum, nullam prorsus cadere Ecclesiæ dispensationem. Ita expressè D. Thomas, 2-2, q. 82 art. 11, ubi grandævus in suo ultimo testamento retractat quod junior in 4 sent., dist. 38, q. 1, art. 1, ad 3, et ad Anibaldum eadem dist., art. 2, opinatus fuerat. Ille enim rejectis aliis opinionibus, imò solvens rationes quas in prædictis locis adduxerat ad probandam contrarium, evidentissimè solidissimèque nostram stabilivit conclusionem, quam adeò veram censuit, ut contra sibi innatam solitamque modestiam ac in reprehendendo parcitatem, verius non fuerit dicere eos qui sentirent religiosum posse auctoritate papæ fieri non religiosum, ignoranter id asseruisse. Ex quâ reprehensione patet, quàm seriò et mordicè S. Doctor hanc tenuerit sententiam.

Eamque probat primò auctoritate Innocentiû papæ III, de statu Monach. cap. *Cum ad monasterium*, ubi ait: *Quòd abdicatio proprietatis sicut etiam custodia castitatis, adeò annexa est regule monachi, ut contra eam nec summus Pontifex possit indulgere.* Ridiculum autem ac puerile est hanc decretalem interpretari in sensu composito, seu quòd stante monachatu nequeat Pontifex religiosum dispensare à custodiâ castitatis, bene tamen in sensu diviso, seu destruendo monachatum, et religiosum reddendo non religiosum. Nam in isto sensu nulla poterat esse difficultas, nec ullam admisisset pontifex differentiam inter votum simplex et solemnè, quia etiam in voto simplici castitatis nequit papa dispensare ab ejus custodiâ in sensu composito, quandiu scilicet illud votum manet in suo robore; id enim foret dispensare in lege naturali et præcepto divinò, quod nulli humanæ potestati competit. Probat secundò S. doctor ratione efficacissimâ. In hæc decretali apertè dicitur quòd castitas adeò est annexa professioni religiosæ, ut contra eam nec summus pontifex indulgere possit, quia nimirum de-

bitum continentie est de substantiâ et essentiâ statûs religionis per quem homo abrenuntiat seculo, totaliter Dei servitio mancipatus; quod non potest simul stare cum matrimonio, in quo incumbit necessitas procuranda uxoris et prolis et familie et rerum quæ ad hoc requiruntur. Unde Apostolus dicit 1 ad Corinth. 7, quòd qui est cum uxore, sollicitus est quæ sunt mundi, quomodò placeat uxori, et divisus est: inde nomen monachi ab unitate sumitur per oppositum ad divisionem prædictam; indeque votum solenne religionis ex naturâ suâ jure divino dirimit matrimonium subsequens, redditque religiosum professum jure naturæ et divino prorsus inhabilem ad matrimonium, aut ad faciendum validè et licitè ea opera quæ contrariantur illis quæ ovit. Cùm enim per votum castitatis tradidit Deo corpus suum ad illi castè servendum, nequit illud alteri tradere ad actum contrarium; quia jure naturali et divino nemo potest alteri dare quod amplius suum non est: aliàs irrita prorsus est talis donatio. Nec est simile de voto et debito continentie ordini sacro annexo: non enim essentialiter, sed tantùm lege ecclesiasticâ illi adjungitur, sicut jure tantùm humano dirimit matrimonium, sicque facit consanguinitas. Greci siquidem sine illo voto sunt veri sacerdotes; et licet indecentissimum foret papam cum sacerdotibus occidentalibus dispensare, dispensatio tamen valerè, essentque adhuc veri sacerdotes. Atverò votum continentie est de intrinsecâ et essentiali ratione statûs religiosi, ita ut eo sublato non esset religio, nec religiosus; proindeque nequit per Ecclesiam dispensari, quòd religiosus professus talis remaneat, matrimonium valide et licitè inire valeat accedente quâcumque causâ et necessitate, cò quòd professio religiosa cum matrimonio stare ac compati nequeat jure naturali et divino.

Atqui per quæcumque potestatem ecclesiasticam nequit effici ut qui semel ritè solemniter professus est religionem, non sit amplius religiosus professus, licet quidam juriste ignorantèr contrarium dicant. Non enim potest facere aliquis Ecclesiæ prelati ut id quod est consecratum Domino et sanctificatum, consecrationem et sanctificationem amittat, quamdiù durat subjectum sanctificatum ut constat Levitici ultimo: *Animal, quod immolari potest, si quis venerit, sanctum erit, et nutari non poterit.* Quia ex hoc ipso quòd vovebatur, sanctum reputabatur, quasi divino cultui mancipatum; idèò ob hanc rationem non poterat commutari; idem patet in rebus inanimatis: nam calix consecratus retinet consecrationem, nec potest præstitus efficere quòd desinat esse consecratus, si maneat integer. Unde multò minùs potest facere aliquis prelati ut homo consecratus, quamdiù vivit, consecratus esse desinat, puta quòd ille qui est sacerdos non sit sacerdos, licet possit ob aliquam causam executionem ordinis inhibere. Homo autem per professionem religiosam consecratur et se devovet Deo, totaliter se illi tradit ac sub speciali ejus dominio se mancipat. Ergo quamdiù vivit nequit ab illo Dei dominio subtrahi, nec veluti manumitti per quæcumque eccle-

siasticam potestatem, neque amittere illam consecrationem et dedicationem Deo in quâ solemnitas voti professionis religiosæ consistit, ut dictum est supra: maximè cùm hujus potestatis nullum in Scripturâ nec in traditione fundamentum habemus, sed potius contrarium ex illo Levitici loco colligatur; quæ lex de immolandis victimis, licet fuerit ceremonialis, ex eâ tamen parte quâ præcipiebat ne id quod semel erat Deo consecratum in alios usus profanos converteretur, præceptum naturale et divinum involvebat. Quare sicut papa non potest facere ut qui se uni per verum matrimonium legitimè tradidit uxori, ab illâ semoveatur quantum ad vinculum, ita multò minùs spiritualis matrimonii vinculum, quo homo per professionem religiosam sese verè tradidit ac mancipavit Deo ac in illum statum se consecravit, amovere et destruere potest. In summa, vis hujus rationis D. Thomæ consistit in hoc quòd si Ecclesia in hujusmodi voto dispensaret, aut de religioso faceret non religiosum, aut religiosum uxoratum et incontinentem: utrumque autem repugnat juri naturæ et præcepto divino. Ergo votum solenne religionis est ab Ecclesiâ omninò indispensable.

Objiciunt primò adversarii. Una ratio dispensandi in voto est, si sit impeditivum melioris boni. Sed tale votum potest esse impeditivum melioris boni, nam bonum commune est divinius quàm bonum unius; potest autem per continentiam alicujus impediri bonum totius multitudinis, puta per contractum matrimonii aliquarum personarum religiosarum, regnorum pax aut conversio ad fidem procurari. Ergo, etc.

Respondet D. Thomas in hoc art. 11, ad 1, *quòd periculis rerum humanarum est obviandum per res humanas, non autem per hoc quòd res divinæ convertantur in usum humanum; professi autem religionem mortui sunt mundo, et vivunt Deo: unde non sunt revocandi ad vitam humanam occasione cujuscumque eventus.* Quare causa dispensandi in voto, quod est mera promissio facta Deo, est quidem dùm majoris boni est impeditivum; quia tunc est per Ecclesiam dispensabile: secùs dicendum de voto includente perfectam, omnimodam et perpetuam sui dedicationem et traditionem Deo ad castè vivendum, etc. Tunc enim censetur esse omninò indissolubile, perinde ac matrimonium ratum et consummatum. Quando autem aliquid est omninò indispensable ex naturâ suâ, nulla potest suboriri et subesse causa dispensabilitatis. Item negari potest, majus bonum ex hac dispensatione provenire in casibus prædictis: non enim debemus respicere ad bonum castitatis, nec quòd iste cum servet, sed ad jus naturale et divinum quod violaretur per hanc dispensationem, ob rationem allatam. Idque satis innuit D. Thomas hic ad 2, dicens, *quòd in voto continentie per professionem solemnizato non possit dispensari; hoc non est in quantum est actus castitatis, sed in quantum incipit ad latrariam pertinere per professionem religiosam, seu in quantum per eam religiosus esse consecratus, dedicatus et mancipatus Deo ad castè vivendum,*

proindeque nequit ab eo auferri ac manumitti per humanam potestatem absque violatione juris naturalis et divini, et alteri per matrimonium tradi; sicut unus conjugum post matrimonium ratum et consummatum, nequit ab alio auferri quoad vinculum, ejusque corpus alteri tradi per humanam potestatem, et ob quamcumque causam, etiam ob boni communis promotionem; quia id esset contra naturam indissolubilem matrimonii, et contra istud præceptum divinum Marci 10: *Quod Deus conjunxit, homo non separet*; voti autem solemnem vinculum fortius est quam matrimonii, cum ipsum dirimat.

Objic. secundò: Solemnitas voti est tantum de jure positivo ecclesiastico, ut definitivè Bonifacius papa VIII, cap. unico de voto et voti redemptione. Ergo potest auctoritate pontificiâ auferri.

Resp. solemnitatem accidentalem et ceremoniam esse quidem de jure ecclesiastico: secus substantialem et essentialem. Deinde dato quòd solemnitas voti solum foret de jure ecclesiastico, vinculum tamen et obligatio inde inducta est de jure divino. Sicut donatio est quidem ex liberâ donantis voluntate; acceptatâ tamen ab alio factâque rei traditione, obligat jure naturæ, nec amplius subjacet libertati donantis illam rescindere. Item consecratio calicis ex constitutione Ecclesiæ: ubi tamen est ritè facta, eam removere nequit, quamdiu manet integer. Item quòd aliquis sit rex aut superior pendet à voluntate et dispositione humanâ: de jure tamen naturæ est quòd subditi teneantur illi obedire, et sic de aliis. Quomodo igitur Ecclesia potest quidem efficere ut matrimonium quod antea erat verum et legitimum, non sit amplius tale, apponendo aliquas condiciones, sine quibus non est validum, ut patet in matrimonii clandestinis, quæ post Tridentinum non sunt valida; inde tamen colligi nequit, quòd substantia et essentia matrimonii ab Ecclesiâ dependeat: ita, quamvis votum solemnè religionis ab Ecclesiâ dependeat quantum ad aliquas condiciones, puta quòd fiat in tali ætate, in religione approbatâ, in manibus talis superioris, etc., ita ut siue illis professio non sit valida, inde tamen non sequitur quòd substantia hujusmodi votorum solemnium, non sit de jure divino, proindeque ab Ecclesiâ independens. Unde ritè emissa, sunt indispensabilia, non secus ac matrimonium legitime contractum est omnino indissolubile per humanam potestatem. Hinc et Mathæus potius subiit martyrium, quam consentire quòd Hyphigenia filia regis Æthiopiæ, nuberet Hyrtaco, contra votum solemnè castitatis quod ipso hortante jam emiserat illa, et ab eo fuerat acceptatum.

Objic. tertio plura facta. Constat enim ex variis historiis aliquando pontifices dispensasse cum aliquibus religiosis professis ut nuberent.

Resp. Sylvester, v. Vocem, 4, num. 5, in fine, pontifices id fecisse non de jure, sed de plenitudine potestatis. Subdique hæc verba: *Ego etiam vidi pontificem majora facientem cum scandalo totius Christianitatis. Unde aliud est facere de facto, aliud determinare*

quòd ita possit fieri de jure. Aliàs dicendum foret, quòd posset etiam sine causâ validè dispensare, etiam non licitè. Respondent alii, pontifices in his dispensationibus secutos fuisse opinionem, quæ apud canonistas probabilior reputabatur. Respondeo autem fabulosas, vel saltem valde dubias esse illas historias, ut ostendunt nostri theologi: aut si aliquæ veræ sint, eas licentias quoad hoc non fuisse dispensationes, sed declarationes nullitatis professionum hujusmodi monachorum, propter defectum consensûs, vel alterius conditionis.

Objic. quartò. In voto solemnè paupertatis et obedientiæ potest ab Ecclesiâ dispensari, ut patet in religiosis professis qui ad episcopatum assumuntur. Ergo etiam in voto solemnè continentiæ potest Ecclesia dispensare.

Resp. D. Thomas hic ad 4, quòd *religiosus qui sit episcopus, sicut non absolvetur à voto continentiæ, ita nec à voto paupertatis: quia nihil debet habere tantum proprium, sed sicut dispensator communium bonorum Ecclesiæ? Similiter etiam non absolvetur à voto obedientiæ, sed per accidens obdiere non tenetur, si superiores non habeat; sicut nec abbas monasterii, qui tamen non est à voto obedientiæ absolutus. Vide etiam 2-2, quæst. 186, art. 8, ad 5.*

Objic. quintò. Sicut votum abstinentiæ observatum, potest vergere in periculum personæ, ita etiam observatio voti continentiæ. Sed in voto abstinentiæ, si vergat in corporale periculum voventis, potest fieri dispensatio. Ergo pari ratione in voto continentiæ potest dispensari.

Respondet D. Thomas hic ad 5, quòd *cibus directè ordinatur ad conservationem personæ, et idè abstinentiæ cibi directè potest vergere in periculum personæ. Unde ex hæc ratione votum abstinentiæ accipit dispensationem. Sed coitus non ordinatur directè ad conservationem personæ, sed ad conservationem speciei; unde nec directè abstinentiæ coitus per continentiam vergit in periculum personæ. Sed si per accidens ex eâ periculum aliquod personæ accidat, potest aliter subvenirî, scilicet per abstinentiam vel alia corporalia remedia, etc.*

Remanet igitur intacta D. Thomæ doctrina solida, nempe quòd nulli hominum potestati subjacet religiosum ritè professum, efficere non professum; quæ professione stante redditur omnino ad matrimonium inhabilis ipso jure naturali et divino, in quo Ecclesia nequit dispensare. Neque potest sacerdotem secularem reddere non sacerdotem, sed tantum in hoc dispensare, quòd remanens sacerdos matrimonium contrahere valeat, eò quòd solum jure ecclesiastico, continentia sit illi annexa.

§ 2. Utrum episcopi valeant dispensare in votis.

Postquam D. Thomas, art. 12, ad 3, determinavit summam pontificem habere plenitudinem potestatis dispensandi in omnibus dispensabilibus votis, statim subdit: *Aliis autem inferioribus prælatis communitè dispensatio in votis quæ communitè sunt, et indigent præ-*

quenti dispensatione, ut habeant de facili homines ad eam recurrant: sicut sunt vota peregrinationum et jejuniorum et aliorum ejusmodi. Vota verò majora, puta continentie et terræ sanctæ reservantur summo pontifici.

Hæc duo tantum vota pontifici reservata assignat D. Thomas, quia, inquit Sotus lib. 7 de Just., quest. 4, art. 5, forsitan alia non erant excepta suo tempore; nunc tamen jure novo, et ex consuetudine receptâ, hæc etiam tria summo pontifici reservantur, nempe votum ingrediendi religionem (1); peregrinationis romanæ ad limina Apostolorum Petri et Pauli, et peregrinationis Compostellanæ ad S. Jacobum; et ita de facto servatur. Docent tamen auctores, episcopos ex justâ et rationabili causâ suos subditos dispensare posse in voto castitatis, quando non est absolutum, sed ad aliquam circumstantiam restrictum, ut si non fuerit perpetuum, sed ad tempus, puta ad annum, vel ad quinquennium, aut decennium; quia votum reservatum pontifici, est perpetue continentie aut castitatis: odiosa verò, ut cohibitiones et exceptiones, sunt restringenda prout sonant. Idem dicendum quando quis vovit certam continentiam servare, puta non committere adulterium aut aliud determinatum libidinis genus: potest enim episcopus in eo dispensare. Item quando votum continentie non est præcipue intentum, sed in aliâ re præcipue intentâ inclusum, ut si quis voverit sacrum ordinem suscipere, cui utique annectitur continentie votum, aut si quis promiserit non ire matrimonium, in quo voto castitas omnimodè non continetur; potest episcopus in his dispensare, quia non est votum simpliciter castitatis; unde nec violatur votum si postea iste fornicetur quia votum est solum de non nubendo; et qui vovet sacros ordines, non vovet castitatem præsentem, sed tantum ad eam obligatur postquam ordinatus fuerit. Similiter episcopus dispensare potest cum eo qui vovit ingredi arctiorem religionem, v. g., Carthusianorum, ut su-

scipiat mitiorem: ratio est quia id non est dispensare in voto religionis, cum iste semper religioni capessendæ obligatus maneat; sed tantum in modo, circumstantiâ et qualitate illius, seu in arctiori vinculo.

Præterea potest episcopus dispensare in votis istis conditionaliter factis sub conditione de futuro, dummodò conditio nondum sit impleta; ut si quis voverit limina Apostolorum visitare, si rem amissam recuperaverit. Ratio est quia vota papæ reservata decet esse absoluta et perfecta ad vitanda animarum pericula et laqueos, et non extendenda ad rem odiosam, qualis est reservatio. Hujusmodi autem vota nondum adimpletâ conditione, non sunt perfecta, cum adhuc non obligent. Ergo non censentur reservata. Idem dicendum de voto penali, v. g.: Voveo me non lusurum taxillis sub penâ ingrediendi religionem, cum hujusmodi vota ante incursum penam non obligent, nec antea sint vota religionis, sed non ludendi taxillis, super quibus episcopus potest dispensare. Verum si conditio jam fuerit adimpleta, tunc votum transit in absolutum, et per se loquendo solus pontifex dispensare potest. Id tamen plures limitant in casu quo votum conditionale non sit penale; existimant enim episcopum post incursum penam adhuc posse in eo dispensare, quia, ut supra dictum est, in istis casibus non est votum religionis capessendæ, sed non ludendi taxillis; nec ex devotiose religionis procedit, sed apponitur ex odio et penâ, ut sic iste deterreatur à ludo. Cum igitur impositio illius penæ sit odiosa et penalis, est restringenda; alii tamen graves auctores contrarium docent. Insuper si votum circa reservatam materiam, non sit principale, sed accessorium, episcopus dispensando in principali potest et in accessorio dispensare, v. g., dispensando in voto suscipiendi sacros ordines, censetur hoc ipso dispensare in voto continentie perpetue illis annexo. Item si quis voveat non ludere sub penâ ingrediendi religionem, episcopus illum dispensando à voto non ludendi, dispensabit etiam à voto religionis; quia sublato principali, aufertur accessorium. Secus dicendum quando principale est reservatum: v. g., si quis voveat castitatem perpetuam, quam si violet, voto se obligat ad jejunium in pane et aquâ, episcopus poterit quidem dispensare in eo jejunio, sed non in voto castitatis. Item episcopus potest dispensare in his votis quando dubitatur an sint obligatoria, et an sint reservata; ut si dubium sit an sufficiens intervenerit deliberatio. Nam casus reservati non sunt dubii sed certi; et in dubiis odia sunt restringenda. A fortiori si quis probabiliter dubitet an tale votum emisserit. Tunc enim nulla subest obligatio, neque opus est dispensatione; quia in dubiis melior est conditio possidentis; et nemo in re dubiâ privandus est sibi naturali et ingenitâ libertate. Item potest episcopus dispensare in votis reservatis, si per metum gravem emissa fuerint. Tum quia reservatio, cum sit odiosa, non videtur ad hæc vota extendenda: tum quia credibile probabiliter est papam ob imperfectionem consensûs et injuriam illatam ea non sibi reservare. In

(1) In Galliis votum ingrediendi religionem monachum non est reservatum S. P. ut declaravit S. Cong. Pœnit. in responso directo ad DD. Bouvier episcopum Cenomanensem, anno 1836: *Votum mulieris, ait S. C., cujus intentio respuerit ad monasteria prout nunc in Galliis existant, non est reservatum; quia scilicet monasteria eadem à Sede Apostolica attentis peculiaribus circumstantiis, non tanquam ordines verè et propriè religiosi, sed uti piissimorum familiarum foeminarum existimantur. Ibidem S. Cong. declarat suam decisionem spectare solummodò ad moniales. Circumstantiæ illæ peculiæres ad quas alluditur in responsione Pœnitentiariæ, videntur esse modus quo moniales voverent paupertatem juxta leges civiles apud nos vigentes, attentâ disciplinâ præsentis Ecclesiæ. Ad rationem ordinis religiosi requiritur solemnitas trium votorum, castitatis, obedientie et paupertatis, adeò ut unum ab altero se juncti nequeat; votum autem paupertatis, ut sit solemne, debet à professo excludere dominium; porro moniales apud nos ita paupertatem voverent ut nihilominus servent dominium honorum; unde concluditur, illarum professionem non gaudere privilegiis nec habere naturam professionis solemnem. De eò puncto alibi fusius fortassis disseremus.* (Edit.)

omnibus casibus supradictis absoluta perpetuæ validitatis dispensatio conceditur ab episcopis, ita ut hæc vota non reviviscant.

Tandem possunt episcopi in his votis dispensare, ut potius suspendere executionem, quando periculum est in morâ, nempe quia expectando dispensationem pape, imminet grave periculum offensæ Dei, aut magni scandali, vel damni tertie personæ, aut aliteris notabilis inconvenientis. Verùm tunc non perimunt votum, sed tantùm suspendunt ejus obligationem. In his enim et similibus angustiis, non censetur pontifex invitus, cum non in perniciem, sed in utilitatem animarum ordinetur reservatio. Hinc qui absolutum perpetuæ castitatis votum transgressus fuit, dum se matrimonio alligavit, si adsit periculum incontinentiæ, potest ab episcopo dispensari circa debiti conjugalis petitionem. Idem dicendum si conjuges sint ita pauperes ut non habeant unde dispensationem papalem obtinere valeant: tenetur tamen iste mortuo altero conjuge, votum castitatis servare. Verùm quamvis auctores communiter asserant posse episcopum hoc modo dispensare, tutius existimo ut iste conjugatus petat dispensationem à papâ, vel per se, vel per alium, si commodè fieri possit. In cæteris autem votis que papa non sibi reservat nec prohibet, possunt episcopi suos diocesanos dispensare, nisi in alicujus tertii gratiam fuerint emissa et ab eodem acceptata; ut si quis venerit tali pauperi vel xenodochio, vel Ecclesiæ largiri elemosinam; quia in isto casu ille tertius privaretur jure suo quod habet in re per acceptationem et stipulationem, sique fieret ipsi injuria. Porro illi censentur alicujus episcopi subditi, ut ab eo possint petere et obtinere votorum dispensationem, qui habent domicilium in illius diocesi; qui, etsi tunc in aliâ diocesi reperiantur, possunt ab episcopo proprii loci dispensationem votorum petere, dummodò illud domicilium omninò non deseruerint, sed sint post aliquos menses redituri; quia actus jurisdictionis voluntariæ potest extra propriam diocesim exerceri. Item illi censentur subditi, qui, licet non habeant domicilium in illâ diocesi, inceperunt tamen ibi habitare, cum intentione majori anni parte commorandi: secus dicendum si per illam diocesim solummodò transierint, nisi sint vagi: hi enim contrahunt diocesim in eo loco in quo pro tempore reperiuntur, et ab episcopo possunt in votis dispensari. Hoc privilegio dispensandi in votis gaudet capitulum sede vacante, cum tunc succedat in locum episcopi, habeatque jurisdictionem etiam fori externali. Parochi et alii sacerdotes seculares non possunt in votis dispensare, nisi speciale ad hoc privilegium habeant, quia non sunt prelati, nec habent jurisdictionem fori externali.

Quod diximus de episcopo intelligendum est à pari de archiepiscopo respectu suæ diocesis, etiam nondùm recepto pallio: per confirmationem enim recipit ea que sunt jurisdictionis, qualis est potestas dispensandi. In votis tamen subditorum suffraganei sui dispensare nequit. Nam licet in foro contentioso sit iudex

appellationis respectu illorum, quia tamen earum cura animarum ordinaria illi non incumbit, nec habet jurisdictionem ordinariam nisi in suâ diocesi: ideò non potest suffraganei subditos in votis dispensare. Imò nec in suâ visitatione, esto possit confessionibus illorum audire, à peccatis absolvere et indulgentias largiri, eò quòd id specialiter in jure illi conceditur, non aliud. Quidam tamen volunt quòd dum adest justa causa dispensandi, et episcopus malitiosè ac injustè dispensare renuit, potest archiepiscopus et metropolitani, per appellationem imploratus, dispensare cum subdito illius: censetur autem justa causa adesse, quando grave bonum publicum aut privatum voventis, iudicio prudentum, talem dispensationem exigit. Prelati possunt seipsum ex justâ causâ dispensare in votis in quibus possunt subditos, prout indicat D. Thomas 2-2, q. 185, art. 8: hic enim actus jurisdictionis in seipsum, non est jurisdictionis contentiosæ, nec ex se sacramentalis, ideò jure naturæ non repugnat exerceri in seipsum, eò quòd idem secundum diversas rationes possit esse agens et patiens. Tutius tamen est ut facultatem hanc secum dispensandi confessorio committat, cum sit actus delegabilis. Docent tamen aliqui quòd in isto confessorio non accipit jurisdictionem ab episcopo, sed à superiore mediante electione episcopi factâ de tali personâ ad secum dispensandum, quia supponunt eam non habere: sicut pontifex eligendo sibi confessorium, non constituit illum iudicem supra se, nec tribuit illi facultatem absolventi à peccatis, sed seipsum constituit materiam potestatis quam sacerdos à Christo in ordinatione accepit, quamque supra papam exercere potest eo ipso, quòd papa seipsum materiam ejus potestati subjectam esse velit et constituat. Ita Sayrus in Clavi reglâ lib. 6, cap. 11. num. 110.

§ 3. De commutatione votorum, quomodo sit facienda.

Commutare votum, nihil aliud est, quàm materiam voti in aliam mutare, ut jejunium in orationem, peregrinationem in elemosinam; et tunc dicitur redemptio voti, quando votum transmutatur in pecuniam, aut aliquid pretio æstimabile. Per commutationem non tollitur voti vinculum, prout fit per dispensationem, sed sola voti materia transmutatur in aliam eodem vinculo manente: ita ut votens ex obligatione prioris voti, et non ex præcepto commutantis tenetur ad exequendum illud in quod votum commutatum fuit postquam illud acceptavit; et implendo facit actum patrie, sique omitendo peccet contra religionem, id est, contra fidelitatem seu promissionem Deo factam, vel saltem si non observet primum votum: tenetur enim unum vel alterum observare.

Commutatio regulariter loquendo requirit auctoritatem Ecclesiæ, ut ostendit D. Thomas hic, art. 12, quia ad prelatos Ecclesiæ vicem Dei gerentes spectat declarare quid sit illi gratum et acceptum. Item requiritur justa causa ad hoc ut votum commutetur in ali-

quid minus, aut in rem de cuius æqualitate dubitatur : quia eo ipso quòd materia subrogata non est melior neque evidenter et manifestè æqualis, magis consentaneum est fidelitati Deo debite, solvere materiam promissam et per se debitam, quando nulla subest legitima causa aliter disponendi. Porrò iusta causa commutandi est difficultas maxima in voto persolvendo, repugnantia parentum vel mariti, utilitas et impedimenta voventis, etc. Idem dicendum quando commutatio fit in æquale bonum, quia indiget auctoritate prælati, cuius usus non potest esse ad libitum, sed debet esse rationi consentaneus, proindeque aliquam requirit causam. Adde quòd habet tunc admixtam aliquam dispensationem, quæ semper legitimam exigit causam. Unde commutatio sicut et dispensatio invalida est, et superior sine ullà iustà causà votum commutans in æquale, peccat venialiter. Quòd si in rem longè minoram commutet aliusque causà, videtur etiam mortaliter peccare, saltem si non obliget voventem ad supplendum aliud quod requiritur, ut nova voti materia æqualitatem contrahat cum antiquà ; quia sic in re gravi manifestè abutitur auctoritate. Quidam tamen volunt confessarios, tempore jubilei, posse in vi illius commutare vota poenitentis commutationem poenitentis etiam nullam assignando causam. Quia quando potestas commutandi vota non delegatur simpliciter, sed cum aliquo onere ob bonum commune, prout fit per jubileum, nullà alià opus est causà ad commutationem votorum, quà voluntas præstandi opera in-juncta, et lucrandi jubileum. Nam pontifex eam ob causam talem facultatem concedit. Verùm præterquàm quòd non constat, an ea sit mens pontificis, adhuc ista commutatio vix in praxi locum habere potest, cum poenitens non potestulet votorum commutationem, nisi ad eam petendam ex aliquà causà moveatur. Igitur privilegium ac jubileum operatur quidem ut vota commutari possint in aliquid minus, vel parùm minus. Verumtamen debet adesse aliqua causa, eamque esse papæ intensionem dicit Lopez, 1 p. Institutionum cap. 47. Addit Sayrus quòd, cum voti commutatio sit res admodùm difficilis et periculosa, requirit maximum iudicium et discretionem, et hæc præ oculis habenda ac consideranda assignat :

Primò, ut quantum fieri potest conetur commutans servare æqualitatem et proportionem, ita ut commutatio fiat in bonum æquale. Quia commutare ex usu communi idem est ac in æquale mutare : quæ tamen æqualitas non consistit in puncto indivisibili, nec scrupulosè metiendi est, sed ad boni viri arbitrium cessante fraude et latà culpà metiendi. Unde sufficit quòd habens potestatem delegatam commutandi vota, in hæc re, bonà fide procedat, nec requiritur quòd materia subrogata sit alteri physicè æqualis, sed moraliter, ita ut juxta prudentis arbitrium æquivalente, seu æquè ad Dei gloriam conducat. Plerùmque etiam magis expedit ut vota commutentur in similia, v. g., votum personale itinerandi, in onus personale gestandi cili-cium ; votum reale ædificandi ecclesiam, in alias fundationes pias, et votum mixtum peregrinandi, in

opera tum personalia, ut jejunandi, tum realia, ut dandi aliquas eleemosynas, habità ratione non solùm laboris quem peregrinaturus subisset, sed etiam expensarum quas fecisset peregrinando, quia hæc omnia cadunt sub voto. Et sic de similibus. Ratio est, quoniam hoc magis consentaneum est intentioni ipsius voventis, quæ non minus quàm materiæ promissæ æqualitas, quantum commodè fieri potest, servari debet. Cum quo tamen stat, quòd interdum liceat hæc similitudinem non servare, adeòque votum personale, in onus reale commutare, et votum reale in onus personale, v. g., jejunium in eleemosynas, et vice versà. Quia in commutatione similitudo materiæ, non tam physicè quàm moraliter spectari debet, habito respectu ad Dei gloriam et voventis utilitatem.

Secundò, oportet considerare quid deceat, ne scilicet ex tali commutatione scandalum aliquod consequatur. Item quid expediat, et quoad ipsum voventem, et quoad proximum.

Tertiò, considerata est qualitas et conditio voventis, ætas, infirmitas, robur corporis, officium, status, inopia. Item attendenda sunt verba Bullæ, quia privilegia juxta illorum tenorem sunt interpretanda : et quando in virtute alicujus jubilei conceditur facultas commutandi vota in certam eleemosynam aut aliud opus pium, in id solùm commutari potest ; et cui datur facultas votum commutandi, non potest virtute illius commutare, vel relaxare pœnas ob violatum votum contractas, juxta Navarrum tom. 1 Consil. Postquàm votum alicujus etiam ritè et ex juxtà causà commutatum fuit, iste adhuc potest si velit votum primum servare, juxta Sayrum, Azorium et alios ; quia prior obligatio non est penitus extincta, sed in aliam commutata, cum hæc tacitè conditio est ut vel prius votum, vel id in quod commutatum est, persolvat, prout ei utilis et commodius visum fuerit : eò quòd tota commutatio fiat ipsius voventis gratià, ita ut talis privilegio uti possit, aut non uti, sicut illi placuerit.

Quando commutatio non fit in aliquid evidenter melius, auctoritatem commutandi habent ii qui dispensandi habent facultatem, sive ordinariam, sive delegatam. Et sicut in votis papæ reservatis dispensare nequeunt, ita nec illa commutare : quicumque enim potest dispensare in votis, eadem commutare potest ; et non è converso, quia illi cui datur majus, datur et minus in eodem genere ; et non vice versà : majus autem est dispensare in voto, quàm commutare, cum per primum aboleatur ac omninò tollatur obligatio : secus verò per secundum. Qui tempore jubilei non petit dispensationem vel commutationem voti, quo obstrictus est, potest, juxta aliquos auctores, eam transacto jubileo obtinere ab eodem confessario, vel ab alio ex approbatis ab ordinario, dummodò opera præscripta servaverit ; quia eo ipso acquisivit jus ut posset talem commutationem obtinere transacto jubileo, etiamsi voluntariè, et à fortiori si ex oblivione, tempore jubilei eam non peterit. Sicut licet opera

prescripta ad tempus jubilei sint determinata, nihilominus privilegium quoad absolutionem à reservatis non est limitatum ad tale tempus : ita ut poenitens, qui lucratus est jubileum, acquisierit jus ut postea à quovis sacerdote approbato absolvi possit à peccatis reservatis quæ in confessione jubilei tempore facta, ex oblivione prætermisit. Alii contrarium docent, quia facultas absolvendi à peccatis, dispensandi et commutandi vota, est alligata illi tempori quindecim dierum : sicque transacto jubilei tempore confessarius jurisdictione caret. Idò autem poenitentem postea absolvere potest à reservatis omissis, quia supponitur eum tempore jubilei validam fecisse confessionem et generalem à peccatis obtinuisse absolutionem : atverò vovens tempora jubilei non obtinuit dispensationem generalem, ac commutationem votorum, sicque est dispar ratio. Verùm hujus casus resolutio pendet ex mente et intentione pontificis, quæ ex tenore Bulle venari debet : idèdque verba illius attentè sunt ponderanda et consideranda, ac inspiciendum quid in hoc patiaturs usus sive consuetudo. Auctores tamen utriusque sententiæ concedunt, eum qui vi jubilei habet facultatem dispensandi in votis aut commutandi, posse voti dispensationem, vel commutationem in aliud tempus differre ex rationabili causâ, dummodò vovens lucratus fuerit jubileum; quia cum tempore statuto causa incepta fuerit, potest alio tempore terminari, ac jurisdictio ad eam perficiendam tunc extendi. Addunt quoque, quòd si poenitens in jubileo à confessario petat ut plura et omnia ejus vota commutet, de quorum numero non recordatur expressè, recordatur tamen esse talis objecti, tunc confessarius potest illi dicere : Pro omnibus tuis votis facies hoc vel illud. Et tunc adeò valida erit hæc commutatio, ut si postea poenitens recordetur expressè et distinctè de numero votorum, aliâ commutatione non indigeat, dummodò prior commutatio cum maturo ac prudenti judicio facta fuerit. Ratio hujus est, quia tunc adest justa causa ex parte voventis, et jurisdictio apud commutatam.

Votum jam commutatum potest iterùm ab habente facultatem commutari ex justâ et rationabili causâ, quia cum hæc facultas sit absoluta, ut suppono, non est limitata ad unam vicem. Imò Sylvester, Corduba, Sayrus, Candidus, et alii docent quòd, si vota reservata, puta religionis et castitatis perpetuæ, commutata fuerint à summo pontifice in materiam non reservatam, puta ad confitendum quolibet mense, aut in alia pietatis opera; potest hæc materia non reservata commutari in aliam ab episcopo et à confessario vi jubilei, eò quòd sublata semel materia reservata et translata in non reservatam, subest facultati episcopi aut confessarii : sicut peccatum excommunicatione papali affectum, desinit esse reservatum, remotâ excommunicatione.

Quæres an aliquis absque facultate episcopi vel confessarii, auctoritate propriâ votum suum commutare valeat? — Resp. 1° quòd dum votum evidenter in id quòd melius est, commutatur, seu quòd hic et

nuncspectatis omnibus circumstantiis est Deo gratus, et voventi ad voti sui finem accommodatius, tunc non est opus prælati auctoritate, ut colligitur tit. 2 *de Jurejur.* cap. *Pervenit*, et *de Voto ac voti Redemp.* cap. *Script.* et cap. *Sanè de Regular.* Ratio est, quia votum obligat eò quòd sit promissio de re Deo gratâ. Ergo quisquis offert Deo rem evidenter illi gratiorem, voto satisfacit. Idèd enim D. Thomas hic art. 12, docet necessariam esse superioris auctoritatem, ut scilicet definiat et determinet in personâ Dei, cujus vices gerit, quid sit Deo acceptum, an illud, vel istud. Ergo quoties evidenter constat melius esse illud in quòd fit commutatio, auctoritas prælati non est necessaria.

Resp. 2° quòd ad commutandum votum in aliud minus bonum, semper necessaria est prælati auctoritas, quia tunc interverit dispensatio admixta cum commutatione, cum non extinguatur totum votum, sed pars : ad dispensationem autem requiritur justa causa et prælati auctoritas, ut supra ostensum est. Imò etiam ad commutandum votum in aliquid aliud quòd est evidenter æquale bonum, requiri prælati auctoritatem docent Cajetanus, Sotus, Corduba, Sayrus, et alii graves auctores : v. g., qui vovit ingredi unam religionem, non potest propriâ auctoritate id commutare in ingressum alterius religionis æqualis; aut qui vovit tradere hunc filium religioni, nequit absque auctoritate prælati offerre alium æquè idoneum, quia cum hoc non sit melius bonum, nec Deo acceptius, nulla subest ratio cur à priori promissione propter illud recedere liceat propriâ voluntate. Quidam tamen id limitant in voto reali de re aliqua usu consumptibili, quæ faciliè in aliam mutari solet : ita ut vovens unam, possit per se loquendo tradere aliam prefit æqualis, v. g., vinum pro tritico. Quia nimirùm ista moraliter idem reputantur, quamvis physicè sint distincta. Quòd intelligendum est, nisi ex speciali causâ requiratur species promissa, puta quia promissario reputatur magis commoda. Non est tamen licitum dare pecuniam æquivalentem pro domo, pro calice, aut vice versâ; tum quia inter ista non est facilis transmutatio, tum quia fieri potest ut res promissa in specie sit utilior promissario.

QUÆSTIO TERTIA.

DE BLASPHEMIA.

Blasphemia, ut sic, importat maledictionem sive execrationem alicujus boni presentim excellentis, ut notat Bannes ex D. Hieronymo super cap. 4 Epistolæ ad Ephesios. Et cap. 3 Epistolæ ad Titum. Unde extenditur etiam ad homines in aliquâ excellentiâ constitutos. Verùm tamen ex usu communi fidelium, sumitur duntaxat pro maledictione quâ quis derogat et conviciatur divinæ excellentiæ et bonitati; cujus rationem reddit D. Augustinus libro 2 de Moribus Manichæorum dicens : *Quantvis blasphemia inter homines dici*

possit, quorum dignitati derogatur, tamen quia de aliorum bonitate dubitari potest, divina verò bonitas indubitabilis est: idèò blasphemia erga Deum tantum communitur usurpatur. Et de hæc solummodò strictè sumptà erit sermo in præsentii.

ARTICULUS PRIMUS.

Quid et quotuPLEX sit blasphemia.

Etsi peccatum blasphemiae confessioni fidei opponatur et quodam modo ad infidelitatem pertineat, quatenus scilicet importat quamdam derogationem excellentiae et bonitatis divinae, asserendo de eo quod ei non convenit, vel negando quod ipsi competit, prout ostendit D. Thomas, 2-2, q. 43, art. 4, formaliter tamen et per se primò blasphemia magis contrariatur religioni, quàm confessioni fidei. Quia cum sit peccatum honori et laudi Dei contrarium, opponitur necessario illi virtuti ad quam spectat colere et laudare Deum, qualis est religio. Vel, ut ait Bannes, confessio fidei sumi potest dupliciter. Uno modo prout est simplex assertio fidei. Altero modo ut est quaedam laus divina et honor: infidelitas contrariatur confessioni fidei priori modo sumptæ: blasphemia verò illi opponitur posteriori modo acceptæ. Vel dicitur opponi confessioni fidei eò quòd magnam habeat similitudinem et affinitatem cum infidelitate, hoc ipso quòd similiter versatur circa aliquid falsum de Deo, saltem ex intentione blasphemantis, qui intendit aliquam imperfectionem Deo impingere, ac contemptibilem reddere, cum tamen nihil imperfectum et contemptibile habere possit. Vel tandem eò quòd blasphemia oriri possit, et quandoque oriatur ex infidelitate, habeatque malitiam hæresis aut odii Dei annexam. Etenim blasphemia potest esse cum fide, et sine fide, quia contingit utroque modo dicere quòd Deus non potest facere hoc vel illud. Idque non solum verbo exteriori, ut patet, sed etiam interiori. Nam quis credens Deum esse omnipotentem, potest velle dicere secum quòd Deus non potest, et delectari de hoc mendacio, ut illi injuriam faciat; quamvis non possit tali opposito assentiri, et absque falsâ opinione exercendo solam detestationem voluntatis, ut communitur fit à Christianis blasphemis. Unde blasphemia non propriè consistit in ipso assensu vel asseveratione falsi, sicut infidelitas; sed tantum in locutione falsâ de Deo, quæ longè differt ab assensu falsi, cum possit quis etiam deliberatè velle dicere et significare aliquid falsi, etiamsi nihil falsi ipse sentiat aut asseveret: et in hoc sensu exponendus est D. Thomas loco citato. Ex quibus natura, aut potius malitia blasphemiae facillè colligitur. Est enim: *Locutio falsa contra Deum per modum convicii*. Cujus definitionis partes sigillatim explicantur claritatis gratiâ.

Dicitur inprimis *locutio contra Deum*, ut distinguitur ab infidelitate, quæ requirit assensum mentis. Non enim omnis locutio est assensus aut cum assensu, cum aliquando contingat ut tam intus in corde, quàm etiam in voce dicamus et significemus ea quibus non assentimur.

Dicitur *falsa*: nam blasphemia semper aliquid falsi continet, eò quòd consistit in dicendo aliquid de Deo quod ipsi non convenit, puta esse injustum, crudelem, mendacem, etc. Vel auferendo et negando aliquid quod habet, non esse bonum, providum, omnipotentem, etc. Vel quando creaturis aliquid proprium Deo attribuitur, ut qui dicit, fato omnia regi: vel Deo aut sanctis injuriam irrogando, ut maledicendo Deum, mala ipsi imprecando, nominando irreverenter caput, ventrem, mortem Dei, Christi, et sanctorum. Vel enim membra quæ non habent nominantur; et sic intervenit aperta falsitas; vel quæ habent, et sic etiam aliquid falsi continetur ex intentione dicentis et modo dicendi irrisorio, et contumelioso, quia ut quid vituperabile dicuntur in actu exercitio; cum tamen nec Christus nec sancti habeant aliquid vituperabile. Ut enim notat Bannes, contingit quòd aliqua locutio sit blasphemata quantumvis secundum se vera eribat: quia ex intentione loquentis et intenditis tribuere Deo aliquam imperfectionem, efficitur falsa: sicut accidit aliquem esse mendacem dicendo verum, qui dicit illud materialiter, et non ex intentione suâ: nam de ratione mendacii formalis, non est veritas speculativa et in se, sed ex intentione dicentis. Adde ex Cajetano quòd licet hujusmodi blasphemii, non dicant in actu signato Christum et sanctos habere aliquid vituperabile: satis tamen hoc significant in exercitio ex modo dicendi, ignominiosè enuntiando. Neque cum solo vocabulo significativo enuntiatur, sed etiam nutu aliisque signis. In blasphemiam autem optativâ et imperativâ, falsitas non consistit in enuntiatione ejus quod est aut non est, sed in affectu, nempe ut sit quod non potest vel deest esse. Qui enim optat Deum non esse beatum, aut esse maledictum, aut alia hujusmodi, non dicit Deum se esse aut non esse, sed ut sit vel non sit, quod esse non potest aut debet. Quamvis igitur ratio blasphemiae non semper exigat falsitatem enuntiativâ, illam tamen petit ex modo loquendi, quatenus significatur in actu exercitio id inesse Christo vel sanctis tanquam aliquid contumeliosum; vel quatenus blasphemans ex modo procedendi optat et imprecatur eam imperfectionem Deo repugnantem. Tandem cum blasphemiam sit contumelia contra Deum prolata, nihilque per modum veri significatum, possit in contumeliam Dei cedere: inde manifestè sequitur blasphemiam esse locutionem falsam contra Deum.

Tandem additur *per modum convicii*, quia, ut ait D. Thomas, nomen blasphemiae importat derogationem excellentis alicujus bonitatis et præcipuè divinæ; per quod differt ab infidelitate, de cuius ratione non est derogare honori divino; quin potius hæreticus putat obsequium se prestare Deo: blasphemus autem, saltem in actu exercitio tribuens Deo aliquam imperfectionem, aut negans perfectionem, virtualiter censetur velle ejus honori derogare, ipsique injuriam et contumeliam inferre, etiamsi nihil mali Deo imprecetur aut optet. Nam in cap. *Statuimus*, tituli de Maledicis, maledictus appellatur blasphemus: ibidemque maledicus dicitur non solum imprecator mali, sed etiam

cnuntiator mali, ut detractor, et consequenter etiam ibi reputatur blasphemus quicumque dicens malum de Deo vel de sanctis enuntiativè, advertens aut advertere debens verbum esse contumeliosum, ac in Dei vel sanctorum injuriam cedere. Unde de ratione blasphemix est quòd verbum prolatum indirectè saltem redundet in derogationem divinæ bonitatis et honoris Dei vel sanctorum.

An verò requiratur ad rationem veræ et propriæ blasphemix, quòd blasphemus habeat de facto voluntatem derogandi divinæ majestati ac conviciandi, quidam affirmant. Idque probant ex D. Thomâ, q. 13, art. 3. ad 3, ubi dicit quòd blasphemus intendit nocumentum inferre honori divino. Ubi Bannes ait, quòd eùm D. Thomas dicit detestationem voluntatis esse de ratione blasphemix, non accipit detestationem pro formali odio divinæ bonitatis, quod opponitur directè charitati; sed sufficit quòd talis detestatio sit alicujus excellentiæ divinæ, ut honoris, divinæ justitiæ. Hinc probat D. Thomas, art. 4, in damnatis interiorem cordis blasphemiam et post resurrectionem etiam vocalem, esse talem divinæ justitiæ detestationem. Hinc etiam infideles dicentes falsa de Deo, idè non sunt propriè blasphemii, quia ea proferunt judicantes esse vera, et non ex pravo affectu ac detestatione divinæ excellentiæ. Alii verò negant, quia rarissimè homines committerent peccata blasphemix, eùm ex passione iræ aut consuetudine, aut virilis et generosi animi affectatione, et non ex intentione conviciandi ac derogandi divinæ bonitatis, hujusmodi verba ordinariè procedant. Hinc Cajetanus, q. 15, art. 3, ad 3, rectè colligit ex D. Thomæ litterâ, quòd licet omnis blasphemia, in quantum est voluntaria, sit à voluntate pravâ, non tamen omnis blasphemia est cum voluntate affectâ ad derogandum divinæ bonitatis, sed aliquâ tantùm. Sicut omne credere est voluntarium, non tamen omne erodere est à voluntate affectâ charitate: ut enim ait D. Thomas, ista detestatio affectûs, se habet ad blasphemiam, sicut charitas ad fidem. Sicut ergo fides habet suam speciem et potest esse sine charitate, licet sit informis: ita et vera blasphemia sine aliquo odio et detestatione Dei; seu, ut ait D. Thomas, secundùm intellectum tantùm, et non secundùm affectum detestandi Deum, sed ex iracundiâ aliâve passione, habetque propriam speciem et malitiam blasphemix intrinsicam: solâ enim perfectione extrinsecâ caret, quam habet dùm procedit ex odio Dei; quia tunc est perfecta ac formata, sicut fides affecta charitate. Subdit autem Bannes, art. 3, ad 3, quòd sicut fides intrinsecè in propriâ specie perficitur ex piâ affectione voluntatis, quæ quidem voluntas pia est magis perfecta cum charitate quàm sine charitate, ita etiam blasphemia perfecta requirit detestationem voluntatis; quæ detestatio major est, quando est cum odio divinæ bonitatis secundùm se. Cæterum sicut pia illa motio fidei potest esse sine charitate, ita potest esse detestatio Dei, sine odio expresso divinæ bonitatis. Hæc Bannes. Unde juxta ipsum sufficit et requiritur ad veram blasphemix rationem detestatio aliqua

saltem indirecta et virtualis alicujus excellentiæ divinæ, ut honoris, vel justitiæ, vel providentiæ Dei, modo jam explicato. Hoc ipso enim quòd quis sciens et prudens vult seriò usurpare hujusmodi verba advertens eorum sensum in Dei contemptum et convicium redundare, eo ipso vult injuriam et contumeliam ipsi inferre ac ejus excellentiæ derogare; quod sine illius detestatione fieri non posse videtur, ita ut hæc detestatio sit blasphemandi causa. Porrò blasphemia non exigit locutionem externam, sed sufficit interna, quâ quis in mente aut corde judicat et dicit Deum non esse, aut esse quod est aut non est. Unde dividitur in blasphemiam cordis et oris. Rursus blasphemix aliæ sunt hæreticales, quæ scilicet continent et significant errorem contra fidem, seu quando per modum indicativî modi asseritur aliquid articulis fidei contrarium, v. g.: Deus est injustus. Aut dicitur: Renego Deum, Crucem, Chrisma, aut B. Virginis puritatem, etc. Et in his casibus, si adsit assensus cum pertinaciâ, necdum intervenit peccatum blasphemix, sed etiam hæresis.

Aliæ sunt blasphemix simplices, quæ scilicet ex se directè non continent falsitatem contra veritatem fidei, licet fortè aliquando ex modo dicendi et in actu exercitò significant errorem fidei oppositum. Tales sunt illæ quæ per modos optandi, imperandi aut imprecandi proferuntur, ut maledictus sit Deus, displiceat Deo vel invito Deo, vel ah! mors Dei, vel per caput et sanguinem Dei, etc. Talis etiam blasphemia est quâ quis per modum contumeliæ et irrisionis nominat Christi aut sanctorum membra pudenda. Docet tamen Cajetanus in Summâ, quòd dicere ad Sanguinem Dei, vel ad Corpus Dei, sive invocando per modum injuriantis, sive resonando in rixâ aut turbatione contra aliquem, non est blasphemia: quoniam postquàm Verbum caro factum est, Deus habet corpus et sanguinem; et non dicitur per modum injuriantis, quamvis irreverenter, dùm secundo modo profertur, propterea hoc secundo modo est quidem peccatum grave, sed non mortale, eò quòd non sit contra Deum, sed præter Deum, et tantò gravius est, quantò frequentius. Hæc Cajetanus. Quòd tamen videtur esse limitandum, dummodò non dicatur ex indignatione contra Deum, aut per modum vituperii et contemptûs, aut de Deo ut Deus est. Ut si aliquis ex irâ contra hominem, dicit ipsi: Per Deum, aut per Corpus et Sanguinem Dei, per crucem Christi, etc., pœnas dabis. Non est blasphemia, sed juramentum, quia hæc non dicit per modum irrevèntiæ aut convicii contra Deum. Hinc etiam non committitur blasphemia, dùm dicitur, *coram Deo* vel, in conspectu Dei, dummodò hæc verba proferantur absque animo dicendi convicium contra Deum, quia de se ac ex usu communi, nullam continent injuriam contra Deum, nihilque ipsi tribuunt, nec aliquid ab eo auferunt per contumeliam. Unde potius continent juramentum. Hinc non est blasphemia dicere: Hoc ita verum est sicut verum est Deum existere, aut sicut Evangelium, etc. Si hæc verba proferens solùm intendat significare quandam similitudinem tantùm et analogiam, nempe id esse suo modo

verum, sicut verum est Deum existere: est enim hyperbolica quædam locutio, quæ exaggeratur illius dicti veritas. Sunt tamen homines arcendi ab hujusmodi locationibus: tum quia continent juramentum; tum quia nomen Dei non est passim irreverenter usurpandum. Si verò animus proferentis sit veritatem illam humanam coacquare divinæ quoad certitudinem et firmitatem, tunc verba sunt blasphemia, utpotè falsa et injuriosa Deo.

Insuper blasphemia est, contumeliis afficere sanctos prout habent ordinem ad Deum, affirmando vel negando. Quia sicut Deus laudatur in sanctis suis, quatenus multa bona in eis et per eos operatur: ita dum eos spernimus, maledicimus eorum sanctitatem, et miracula calumniamur; Deum in sanctis suis inhonoramus et blasphemamus. Advertunt tamen auctores non committi blasphemiam dum aliquid vile quod habuerunt antequàm sancti essent narratur, v. g.: Quòd iste sanctus fuerit eunuchus, aut vilissimæ conditionis; dummodò hæc et similia non proferantur ad minuendam ejus sanctitatem; seu modò proferantur de eo ut homo est, et non quatenus sanctus est, nec redudent ad ejus infamiam hic et nunc in istis circumstantiis et ex modò dicendi irrisorio. Pari modo blasphemaret, si quis per contumeliam aut maledictionem dehonoreret res sacras quatenus sunt divinitus institutæ, puta sacramenta; ita quòd expressè aut tacitè judicio prudentùm gloriæ divinæ detrudere vellet, significando eas continere aliquid falsi et contemptibilis. Tandem blasphemare censendi sunt qui creaturis maledicunt, reduplicativè, quatenus sunt creaturæ Dei, et opera manuum ejus: secùs si solum intendant maledicere quatenus malum ipsis inferunt, puta si offendens in lapidem, ipsi maledicat.

Blasphemia habet quidem diversos gradus. Gravior enim est contra Deum quàm contra B. Virginem; et hæc gravior quàm contra sanctos. Rursus gravior est quæ ex odio et ex affectu detestativo Dei aut sanctorum proccedit, quàm quæ ex passione extraneâ, aut malâ consuetudine: quasi non sit animi generosi, qui loquitur sine blasphemîa, ut videtur apud multos presertim milites inolevisse. Tandem longè major Deo vel sanctis irrogatur injuria per aliqua verba, quàm per alia. Veritamen omnes blasphemîæ intra rationem et limites blasphemîæ considerate, sunt ejusdem speciei, sicut juramenta per Deum non differunt à juramentis per sanctos, quia, ut ait Cajetanus, 2-2, q. 13, art. 1, ad 3, blasphemîa propriè loquendo non habet plures speciei. Item quia hoc peccatum Religioni opponitur, quæ est una, sive Deo, sive sanctis propter ipsum Deum cultus exhibeatur: ita maledicere Deum vel in seipso vel in sanctis suis est ejusdem speciei peccatum: etenim hoc ipso quòd ita detrahitur de honore ipsorum; aliquid etiam derogatur gloriæ Dei, cujus munere et gratiâ suam cœlestis consecuti sunt dignitatem. Hinc concludit Cajetanus quòd confessarius non tenetur inquirere varietatem blasphemiarum in Deum et in sanctos, quasi habeant diversitatem specificam, sed tantùm ut iudicet de majori gravitate; ne-

tabiliter enim differunt quântum ad peccati gravitatem; ita ut hæc qualitas et circumstantia blasphemîæ sit necessariò in confessione explicanda: sicut in peccato furti explicanda est quantitas materiæ, non solum propter restitutionem faciendam, sed etiam ad declarandam peccati gravitatem, quoniam de facto non furatus fuerit, sed voluerit furari, ut rectè ait Bannes, supra hunc primum D. Thomæ articulum; quia non solum est circumstantia peccati, sed aliquid spectans ad objectum, et ad constitutionem actûs in suo esse individuali. Unde non tantùm declarandum est objectum, sed etiam qualitas illius, eò quòd per aliqua verba major irrogetur injuria, quàm per alia; diversitas enim judicii notabilis confessarii, hic et nunc consurgit ex qualitate blasphemîæ. Insuper si fuerit blasphemîa hæreticalis, debet explicari quænam fuerit: et de his cognoscunt inquisitores; à fortiori explicanda est in confessione blasphemîa, quæ alterius speciei maliitiam habet adjunctam, ut si ex odio Dei procedat, vel contineat errorem directè contra fidem, et sit hæreticalis, ut de se patet.

ARTICULUS II.

Utrum blasphemîa semper sit peccatum mortale

Dico blasphemiam esse peccatum mortale ex genere suo, solumque posse esse veniale in individuo ex inadvertentiâ, indeliberatione et subreptione ac lapsu linguæ, propter scilicet imperfectionem actûs: id enim commune est omnibus peccatis etiam gravissimis, quòd scilicet hic et nunc in individuo possint esse tantùm venialia ob non plenam libertatem, et propter imperfectionem actûs indeliberati: itaque nunquàm à mortali quis excusatur, si sit mentis compos, nisi propter inadvertentiâ, id est, si ex lapsu linguæ protulit verbum blasphemum, non advertendo sensum verborum: ita quòd si advertisset, certus est quòd non dixisset. Tunc enim fuit blasphemîa, non formaliter, sed materialiter tantùm. Unde blasphemîa formaliter sumpta semper est peccatum mortale in quâcumque materiâ, utpote quæ non admittit parvitatem ab eo excusantem. Ita expressè D. Thomas, 2-2, q. 13, art. 2, et cum eo communiter auctores.

Probat primò D. Thomas in argumento SED CONTRA: *Pœna mortis non inferitur nisi pro peccato mortali. Sed Dominus illam tulit pro blasphemîa: dicitur enim Levit. 24: « Qui blasphemaverit nomen Domini morte moriatur, lapidibus opprimet eum omnis multitudo. » Ergo blasphemîa est peccatum mortale.*

Probat insuper D. Thomas in corp. hæc ratione: *Peccatum mortale est per quod homo separatur à primo principio spiritualis vite, quod est charitas. Unde quæcumque charitati repugnant, ex suo genere sunt peccata mortalia. Atqui blasphemîa secundùm genus suum repugnat charitati divinæ, quia derogat divinæ bonitati, quæ est objectum charitatis. Ergo est peccatum mortale ex genere suo.*

Probat adhuc in solutione ad 2 argum. *Quod opponitur præceptis Decalogi, est peccatum mortale ex genere suo. Atqui blasphemîa opponitur alicui præcepto Decalogi, cum enim blasphemîa opponatur confessioni*

fidei eo modo quo dictum est, ejus prohibitio reducitur ad prohibitionem infidelitatis, quod intelligitur in eo quod dicitur: « Ego sum Dominus Deus tuus », etc.; vel prohibetur per id quod dicitur: « Non assumes nomen Dei in vanum. » Magis enim in vanum assumit nomen Dei, qui aliquid falsum de Deo asserit, quam qui per nomen Dei aliquid falsum confirmat. Et art. 3, ad 2, ait S. doctor quòd super illud ad Ephesios 41: « Blasphemia tollatur à vobis; » Glossa dicit: « Pejus est blasphemia, quam pejorare; qui enim pejerat, non dicit aut sentit aliquid falsum de Deo, sicut blasphemus, sed Deum adhibet testem falsitatis, non tanquam æstimans Deum esse falsum testem, sed tanquam sperans quòd Deus super hoc non testificetur per aliquid evidens signum. » Hæc D. Thomas. Ergo ex S. doctore blasphemia opponitur primo vel secundo Decalogi præcepto; sicque est de se intrinsecè mala et peccatum mortale ex genere suo; et est quid pejus, magisque opponitur secundo præcepto quàm perjurium: nullum autem perjurium assertorium potest esse solùm veniale ex parvitate materiæ, sed tantùm ex indeliberatione, ut supra ostensum est. Ergo nec blasphemia, etc.

Probat denique S. doctor, art. 3, ad primum, ubi ostendit blasphemiam esse maximum peccatum, ac omne aliud illi comparatum levius esse, ac gravior homicidio, quod primum locum tenet inter peccata contra proximum; quia ex objecto blasphemia directè contra Deum tendit, sique præponderet homicidio, quod est peccatum in proximum. Item quia etsi ex parte nocuum homicidium præponderet, verùm tamen cum in gravitate culpæ magis attendatur intentio voluntatis perversæ, quàm effectus operis, et blasphemus intendat nocuum inferre honori divino, idè simpliciter loquendo gravius peccat quàm homicida. Atqui homicidium est intrinsecè malum ac ex genere suo mortale; et ut rectè ait Bannes, nullum homicidium potest esse veniale ratione materiæ, ob scilicet ejus parvitatem, quæ nulla datur, etiamsi occidatur fœtus in ventre matris, aut impediatur conceptio, eò quia vita hominis, quæ in fœtu erat in potentiâ, est res gravissima. Ergo à fortiori nulla blasphemia potest esse solùm veniale peccatum ex parvitate materiæ, cum Dei contumelia ac derogatio ipsius excellentiæ sit res adhuc longè gravissima.

Restat igitur ut si blasphemia possit esse quandoque venialis, id tantùm oriatur ex hoc quòd possit absque deliberatione ex subreptione procedere. Idque dupliciter contingere posse docet D. Thomas hic, art. 2, ad 3, uno modo, quòd aliquis non advertat hoc quod dicit esse blasphemiam; quod contingere potest, dum aliquis subitò ex aliquâ passione in verba imaginata prorumpit, quorum significationem non considerat: et tunc est peccatum veniale, et non habet propriè rationem blasphemix. Alio modo quando advertit hoc esse blasphemiam, considerans significata verborum, et tunc non excusatur à peccato mortali, sicut nec ille qui ex subitò motu iræ occidit juxta se sedentem. Hæc D. Thomas. Ubi igitur iracundia vel passio, vel perturbatio non est talis ac tanta, ut rationis judicium, et deliberationem

antevertat, nec omninò impediatur quin homo advertat aut advertere possit se blasphemare, cognoscens sensum verborum quæ profert, profectò non excusatur à blasphemix formali et mortali, nam etiam cum passione movetur malo animo. Unde nisi ignorantia aut inadvertentia cum passione hos motus excuset, passio sola eos excusare nequit. Porrò non est opus longo tempore ad deliberandum ac advertendum, sed in momento temporis potest esse sufficiens judicium rationis, atque deliberatio, quæ requiritur ad meritum vel demeritum.

Quòd si indeliberatio non proveniat ex subitâ passione, sed ex pravo habitu, quatenus homo consuetudine blasphemandi affectus, non considerat nec advertit verbum quod profert esse blasphemiam, quidam volunt non esse lethale peccatum, quando indeliberatio est causa dicendi, id est, quando iste homo hoc verbum non protulisset, si advertisset esse blasphemiam. Imò etiamsi foret ita dispositus habitualiter ut si adverteret adhuc blasphemaret, adhuc non esset novum peccatum mortale, quia illa blasphemia non esset in se voluntaria, ut patet à simili in peccatis ebriorum ante ebrietatem prævisis, quæ dum fiunt, non habent novam malitiam formalem, sed tota malitia est in causâ. Nec ad peccatum sufficit habitualis dispositio et proclivitas ad peccandum, sed requiritur actualis dispositio. Nam juxta D. August. non imputat nobis Deus quid laceremus, si hoc vel illud occurreret, sed tantùm quod actu facimus: alioquin homines luxuriæ aut avaritiæ dediti, qui oblata opportunitate solent his peccatis consensum præbere, semper actualiter peccarent ex illâ pravâ dispositione habituali.

Alii verò rectius id limitant, quando homo assuetus blasphemare, dolet de hoc malo habitu contracto, studetque, laborat et conatur illum à se repellere ac extirpare. Tunc enim potest probabiliter presumi illam inadvertentiam procedere à subitâ passione à quâ impeditus fuit ne consideraret talia verba continere blasphemiam; neque ea protulisset, si id advertisset: tunc enim ob indeliberationem excusatur à peccato mortali. Secus dicendum quando nullatenus se emendare curat: quoties enim blasphemans ex habitu advertit ad illam pravam consuetudinem illamque evellere non conatur, toties mortaliter peccat, quia voluntariè persistit in morali periculo et occasione proximâ blasphemandi, illo pravo habitu inclinante ad blasphemias. Qui autem voluntariè persistit in morali periculo et in proximâ occasione peccandi mortaliter, peccat mortaliter, et dicitur esse in statu peccati. In hoc igitur casu indeliberatio non excusat, quia scilicet procedit ex pravâ consuetudine, concomitante quodam propriæ salutis contemptu, vel latâ negligentia, quâ iste homo non curat vitare peccata, maloque movetur animo: sicque tunc illæ blasphemix sunt lethales, saltem in suâ causâ culpabili voluntariè neglectæ, sicut de peccatis hominis ebrii antea prævisis dici solet.

Qui assuetus est blasphemare, nec tamen se emendaverit, etiamsi in præteritis confessionibus emendationem promiserit, non est absolvendus statim, sed

confessarius ad tempus debet absolutionem differre, eique proponere varia remedia ad hoc immane vitium extirpandum, ut interim hanc pravam consuetudinem aliquâ ex parte deponat. Quòd si postea se corrigere non curaverit, nec aliqua emendatio in ipso appareat, non est absolvendus, cum ad hoc non sit dispositus. Quousque igitur aliqua vera signa voluntatis efficacis se emendandi dederit, ac de facto ex parte se emendaverit, absolutio videtur differenda, regulariter loquendo.

Alii verò qui non sunt assueti, sed semel aut iterum blasphemârunt, si doloris et detestationis hujus peccati dederint signa, et firmum emendandi se, et cavendi in posterum concipiant propositum, absolvi poterunt, impositâ salutari et debitâ pœnitentiâ quæ, juxta decretum concilii Lateran., sess. 9, § *Ad abolendum*, debet esse gravissima pro arbitrio confessarii rigidi et austeri: quamvis auctores velint hujusmodi secreta non esse moribus utentium comprobata. Unde satis erit, si sacerdos blasphemie crimen, quam immane sit et quibus pœnis jure divino, canonico et civili, sit plectendum, ostendat pœnitenti, ac exaggeret: ipsique pœnitentiam quam prudenter spectatis circumstantiis proportionatam et salutarem judicaverit, imponat. Non loquimur autem de blasphemis hereticibus: ad inquisitores enim pertinet de illis cognoscere.

ARTICULUS III.

Utrum peccatum blasphemie sit maximum.

Blasphemie impietatem, malitiam, et gravitatem pro modulo nostro rudi brevique penicillo delineare tentabo. Nam ad eò immane flagitium ac horribile monstrum nativis evpingere coloribus, mortalium excedit vires et ingenia, eum divinæ majestatis honorem hujusmodi convicio directè læsum æquâ lance librare, nemini detur. Doctor noster Angelicus duobus articulis ultimis quæst. 15 ex 2 2, tanti mali horrorem conatur ingerere, ostendens esse peccatum maximum, ac damnatis familiare. Primum probat tum auctoritate Glossæ in illud Isaie 18: *Ad populum terribilem*, etc., ubi dicit quòd *omne peccatum, blasphemie comparatum, levius est*. Tum hæc ratione, *Quia blasphemia opponitur confessioni fidei, et ideo habet in se gravitatem infidelitatis, et aggravatur peccatum, si superveniat detestatio voluntatis: et adhuc magis si prurmpat in verba: sicut et laus Dei augetur per dilectionem et confessionem. Unde cum infidelitas sit maximum peccatum secundum genus suum, consequens est quòd etiam blasphemia sit peccatum maximum ad idem genus pertinens, et ipsam aggravans.*

Secundum quoque probat tum auctoritate Apocalypsis 16: *Estuaverunt homines estu magno, et blasphemaverunt nomen Domini habentis potestatem super has plagas*: ubi dicit Glossa, quòd in inferno positi, quamvis sciant se pro meritis puniri, dolerunt tamen quòd Deus tantam potentiam habeat, quòd plagas inferat. Id autem esset blasphemia in præsentî; ergo et in futuro. Tum hæc ratione: ad rationem blasphemie vertinet detestatio divinæ bonitatis. Illi autem qui

sunt in inferno retinebunt perversam voluntatem aversam à Dei justitiâ in hoc quòd diligunt ea pro quibus puniuntur; et vellent eis uti, si possent; et odiunt pœnas, quæ pro hujusmodi peccatis infliguntur. Dolent tamen etiam de peccatis quæ commiserunt, non quia ipsa odiant, sed quia pro eis puniuntur. Sic ergo talis detestatio divinæ justitiæ, est in eis interior cordis blasphemia. Et credibile est, quòd post resurrectionem erit in eis etiam vocalis blasphemia, sicut in sanctis vocalis laus Dei. Hactenus D. Thomas. Igitur damnati respicientes Deum ut prohibentem culpas, et inferentem pœnam propter illas, consequenter ipsum odio habent, ejusque justitiam detestantur, indeque prorumpunt in blasphemias.

Ex hæc angelicâ doctrinâ facile est blasphemie gravitatem venari. Sicut enim virtutes theologice sunt maximæ ac perfectissimæ virtutes, eò quòd immediatè ac directè tendant in Deum ut est in se, tanquam in proprium objectum: sic peccata quæ illis opponuntur, nempe infidelitas, desperatio, et odium Dei, sunt maxima peccata, proindeque et alia flagitia, quæ magnam cum istis habent affinitatem, et ad ea redeuntur. Atqui blasphemia opponitur confessioni fidei, quatenus ex illâ confessione redundat quadam laus Dei, magnamque habet cum infidelitate similitudinem, et persæpè oritur ex desperatione, detestatione et odio Dei, nullamque habet excusationem nec rationem, et meretur extrema supplicia tum in hæc, tum in aliâ vitâ. Has deformitates tribus paragraphis sequentibus ostensuri sumus, indeque concludemus esse maximum peccatum.

§ 1. — Inprimis blasphemiam in corde aut ore viri Christiani, indicium esse fidei jam emortuæ, cujus rationem funebrem conficit, aut saltem languentis citòque peritura, certo certius esse debet. Dùm enim Scriptura, Levitici 24, loquitur de blasphemo quodam, præponit hanc prælationculam: *Ecce egressus filius mulieris Israelitidis*, etc., quem locum interpretatur Origenes de egressu et apostasiâ à fide, quasi hoc ipso quòd quis blasphemat, infidelem redeat. Item 2 Esdræ 9, v. 18, idololatria adorantium conflatum vitulum, magna appellatur blasphemia; ex quo enim dixerunt Israelitæ: *Iste est Deus tuus, qui eduxit te de Ægypto*, tecerunt blasphemias magnas, et infideles pariter ac blasphemii evaserunt. Item conqueritur Deus Jeremias 9, v. 3, quòd Israelitæ extenderunt linguam suam quasi arcum mendacii et non veritatis, murmurando scilicet ac blasphemando. Et statim subdit: *Egressi sunt et me non cognoverunt, fidem abnegantes.*

Item sancti Patres disertè pronuntiant Christianum blasphemis assuetum, facilè in hæresim, infidelitatem et atheismum labi. Tertullianus, lib. 13 de Pudicit., ait: *Cæterum ethnici et heretici quotidie ex blasphemia emergunt*. S. Gaudentius, præfatione in Exodum, ait: *Verus Dei cultor ille est cujus fides inter adversa non deficit, cujus lingua benedicere nomen Domini Dei sui in omni angustiis tempore, in omni tribulationum plagâ non deficit*. Proindeque ille non est verus Dei cultor, sed infidelis, cujus lingua nomen Dei discerpit

blasphemando. D. Damascenus in Parall., cap. 59, ait: *Qui peccat, legem Dei violat: at qui blasphemat, adversus divinum nomen, impietatem admittit.* Origenes, homilia 14 in Leviticum, exponens verba supra allata de blasphemo qui egressus, etc., ait: *Exiit à veritate, exiit à timore Dei, à charitate, à fide.* D. Chrysostonus, homil. 19 in cap. 7 Matth., ait, quod qui turpiter blasphemii ululat contra Deum, non est ovis, sed lupus pelle ovina coopertus, quomodo Scriptura hæreticos adumbrat; ex voce enim dignoscuntur lupi et ab ovibus discernuntur.

Idem colligitur ex variis modis derogandi divinæ bonitati per blasphemiam, quos assignat D. Thomas in hæc q. 15, art. 1. Vel enim Deo tribuitur quod ei non convenit: quomodo blasphemarunt Manichæi, Deum auctorem peccati proclamantes: Judæi, Christi miracula in Beelzebuth facta calumniantes. Vel cum removeretur à Deo, quod illi essentialiter convenit. Sic blasphemarunt Sabelliani, personarum distinctionem confundentes; Ariani, Filio consubstantialitatem cum Patre denegantes; Macedoniani, Spiritui sancto divinitatem eripientes. Vel cum creaturæ tribuitur quod est Dei proprium, ut Basilides et Menander, mundum istum inferiorem ab angelis creatum somniantes; sic impij, mundum fato regi asserentes; sic etiam magi, qui in virtute diaboli miracula operari præsumunt. Vel tandem cum membra Christi, Deiparæ, aut sanctorum seriò nominantur tanquam contemptibilia, cum tamen nihil contemptibile habeant, sed sint omni veneratione digna. Blasphemia igitur est locutio falsa contra Deum aut sanctos; et homo blasphemans dicit, quod infidelis aut hæreticus sentit, et credit de Deo. Sicque in actu exercito significat aliquid Deo repugnans ac injuriosum, confessioni fidei, modo jam explicato, contrarium, proindeque ad infidelitatem reductivè pertinens. Ut enim ait Cajetanus hic, art. 2, quamvis Christianus blasphemans non sentiat verum esse quod dicit, dicendo tamen induit personam sentientis sic esse ut dicit: dicit enim tanquam si crederet sic esse, aut sic possibile esse, prout diversimodè dicit. Unde D. Thomas rectè asserit blasphemiam habere gravitatem infidelitatis; cadunt enim super materiam eandem indebitam, quæ est objectum utriusque.

Et ibidem docet quòd blasphemia, quæ est cum cognitione ejus quod blasphematur, gravior est peccatum, ceteris paribus, quam illa quæ est cum ignorantia; quia scilicet plus habet de malitia in intentione sua, cum habeat plus de voluntario circa illud objectum. Unde est blasphemia perfectior et completa ex utràque parte, nempe tam ex parte rei blasphematæ, quam ex parte blasphemantis; id est, et secundum se, et secundum blasphemantem. Qui verò non credit in Deum, committit blasphemiam tantum secundum se et ex parte Dei blasphemati, ac per hoc blasphemia perfectior est sine infidelitate, quam cum infidelitate. Idque confirmatur ex illo 2 Petri 2: *Melius erat eis veritatem non cognoscere, quam post agnitam retroire, et multò magis injuriari.*

Fidelis igitur blasphemans pejor est graviusque

peccat, quam infidelis, quam Turca, quam Judæus, quam hæreticus. Fateor equidem ea quæ de Deo isti dicunt, falsa esse; verum sustineo, et ignorantiæ et errore intellectus ipsorum procedere. De Deo enim loquuntur prout sentiunt et credunt, eumque sermone depingunt ad modum quem habent in mente, *putantes in hoc obsequium se præstare Deo*, laudem et reverentiam, non convicium neque contumeliam rependere. Si quando Spiritus sanctus infusus Evangelii luce, dignetur infidelitatis tenebras depellere, eosque ad fidem catholicam adducere, statim ac mutabunt opinionem, mutabunt et loquelam; quod corde credent, ore proferent: nec amplius falsa de Deo, nec injuriosa, sed vera et honorifica tantum usurpabunt verba. Sicut modò sua colunt et venerantur idola interius exteriusque, suos falsos deos, quos veros credunt, nunquam conviciis ac maledictis impetunt pro quacumque re: imò ipsorum gloriæ zelo perciti, si audirent aliquem contra fictitia hæc nomina blasphemantem, sanguine proprio aut alieno parati essent istam eluere maculam, Hinc tyrannorum rabies et furor adversus martyres, à quibus idola vilipendi et blasphemari reputant, tanquam fluvius inundans mundum christiano sanguine, erumpebat, ac in dies magis desæviebat. *Erubescet, Sidon, ait mare*: erubescet, ó Christiane, ó blaspheme, tuum verumque Deum tot conviciis ac maledictis quotidie dehonorans, aliosque blasphemantes, frigidè sine ullà cordis commotione absque zelo vindictæ audiens: imò et quandoque cum lætitiâ et exultatione auscultans. Non sic Turca Mahometem, quem tamen non Deum, sed duntaxat hominem credit prophetam, injuriosè tractat, sicut tu Creatorem tuum conviciis infamas? Hunc pronus in terram veneratur et adorat, solùmque benedicit et laudat, nec patietur ab aliquo maledictis impeti: statimque extremo afficeretur supplicio quisquis auderet verba blasphemix in hunc pseudoprophetam conjicere. Imò juxta D. Bernardinum Senensem, sermone 41, tantam habent pro Christo, quem excellentem prophetam virumque sanctissimum fuisse reputant, venerationem, ut in Alcorano statutum legatur quòd quicumque contra Christum blasphemarit, medius dividatur et abscondatur: quid non facerent, si Deum esse crederent ejusque profiterentur Religionem ut divinam?

Danielis 3, v. 96, idem ferè legimus à Nabuchodonosore statutum cum vidisset tres pueros in fornacem conjectos, ope Dei quem ipsi colebant, illæsos evasisse. Tunc enim ait *Benedictus Deus eorum, etc.*, subditque: *A me ergo positum est hoc decretum, ut omnis populus, tribus et lingua quæcumque locuta fuerit blasphemiam, contra Deum Sidrac, Misac, et Abdenago, dispareat, et domus ejus vastetur, etc.* Rex igitur quamvis infidelis, nec isto miraculo conversus in verum Deum, adhuc tamen sub gravibus pœnis à quocumque etiam idololatrâ blasphemari vetat. Certò viri Ninivitæ, et infideles surgent in judicio adversus generationem istam Christianorum blasphemantium, et condemnabunt eam.

Judæis fas non erat nomen Dei tetragrammaton

simpliciter etiam proferre, ob maximam quã illud prosequerentur reverentiam; tãdem horrore, irã et mœstitiã affliciebantur audientes blasphemantem, ut statim vestimenta sua scinderent, prout colligitur ex cap. 26 Matth., v. 65. Imò nequidem ipsum proprium blasphemie non usurpare audebant, sed utebantur contrario benedicendi verbo. Sic enim in Scripturã passim legitur: 3 Regum 21, v. 10 et v. 12. Et Job. 4, v. 11, ipsemet diabolus sic locutus est Deo: *Tange cuncta quæ possidet, nisi in faciem benedixerit tibi, pro blasphemaverit.* Item ipsemet Job ibidem v. 5, dùm ejus filii vicissim conviviis se excipiebant, timens ne tunc laxaret linguam in aliquas blasphemias, ut ipsis diluculo sacrificia offerret: *Dicebat enim, ne fortè peccaverint filii mei, et benedixerint Deo.* Hujus sanctissimi viri uxor suadere volens ne prius animum exhalaret, quàm multis probris ac conviciis in Deum cogestis suo dolori in vindictam satisfaceret, dicebat ei: *Benedic Deo, et morere, cap. 2, v. 9.* Apud Judæos mortis penã affliciebatur blasphemus: et quidem totius populi manibus lapidabatur, ut legitur Levit. 24, v. 14, idque duplici potissimum ratione statuit Dominus. Prima ut tanti flagitii gravitate et justã punitione convincerentur Judæi, ex hoc quòd in eam totus simul populus paribus animis et manibus consentiret. Altera ad cunctorum emendationem, ut ne quis postea perpetraret et in se auderet admittere quod in alio acriter puniret, ut dicit Salvianus, lib. 3 de Providentiã.

Posteriores Judæos profundè peccasse fateor in Christum blasphemantes, tanquàm seductorem, seditiosum ac reum in crucis patibulo vitam exhalare rabidè procurantes. Quis enim tantum facinus non exhorrescat? omne scelus procul dubio superat hoc deicidium. Verùm, Apostolo teste 1 ad Corinth. 8: *Si cognovissent, nunquàm Dominum gloriæ crucifixissent,* eosque ob eam ignorantiam excusare conatur Christus moriens, dùm dicebat: *Pater ignosce illis, non enim sciunt quid faciunt.* At Christianus sciens et volens conviciis impelit, et linguã suã auctorem vitæ iterum crucifigit in semetipso. Ut enim ait Augustinus tract. 9 in Joannem: *Flagellatur Deus flagellis Judæorum, flagellatur blasphemis Christianorum.* Et ut addit Lyranus in cap. 18 Matth., si tunc conspuitur salvis infidelium, ita nunc dehonoratur, illuditur, conspuitur opprobriis malorum fidelium, et colaphis, id est, blasphemis eorum cædit. Juxta D. Bernardinum Senensem serm. 41, lancea et gladius est lingua blasphemantis, scindens et discernens Deum, si possit, in pluries partes.

Quem igitur Judæi ignorantes semel tantum crucifixerunt Christum, multoties quotidie Christianus blasphemans, de industriã iterum crucifigit in semetipso! Proh! horrendum et execrandum scelus. *Non enim minus peccant qui blasphemant Christum regnantem in cælis, quàm qui crucifixerunt ambulantem in terris,* ait August. in cap. 26 Matth. Imò longè gravius peccare, evidenter colligitur ex Augustini verbis hæc comparatione illustratis. Græve scelus est alapã aut fuste ma-

gistratum, prætorum, aut præsidem tunc ferire discurrerentem per plateas, aut per campos habitu communi indutum: talisque percussor gravi supplicio plectendus esset. At culpa longè gravior censeretur majorique penã expianda, si percuteret purpuratum, insulatum, justitiæ chlamyde vestitum, pro tribunali, in curiã, super lilia sedentem. Sic Judæi immane quidem scelus perpetrarunt, Christum Dominum habitu ut hominem inventum mortalem, viatorem, quasi in incognito in terris deambulantem blasphemantes et crucifigentes. At blasphemii nunc extum assumptis infirmitatibus, divinitatis gloriã totum splendorem, impassibilem, immortalem, in cœlis regnantem, in dexterã Patris sedentem, conviciis impetunt, rursumque crucifigere tentant. Quid hæc impietate sceleratius? quid immanitate istã crudelius? quid isto facinore execrabilius? de crucifixoribus non conquestus est Deus, etiam dùm ab eis horrenda pateretur et acciperet tormenta: mortem suam sibi gloriosam, nobisque proficuum considerabat, indeque lætatur; camque, ut decretum Patris impleteret, libenter acceptabat. At verò mortem sibi intentatam à blasphemis, tanquàm injuriosam, nocivam et detestabilem exhorret ac execrat, verbisque Isaie cap. 52 consequitur, dicens: *Jugiter totã die nomen meum blasphematur.* Item per os Jeremiæ Thronorum 3, v. 12: *Tendit arcum suum, et posuit me quasi signum ad sagittam.* O bone Jesu, blasphemii lingua verè arcus est pravus, è quã conviciorum tela vibrat et contorquet in caput, ventrem, sanguinem et corpus tuum assumptum, tanquàm in signum blasphemis lacinatum. An non satis passus es à Judæis, à crucifixoribus, à quibus attritus fuisti tormentis, et opprobriis saturatus? Impii hæc nedùm iterare, refricare, innovare, sed et suis blasphemis augere moluntur, et super dolorem vulnerum tuorum, et confusionem ac infamiam opprobriorum addere immaniter tentant; perditio latroni non dissimilis, qui tecum in cruce pendens, tibi afflicto et morienti improperebat et conviciabatur, suisque blasphemis in eadem, imò majori damnatione erat, quã perdidit Judæi.

§ 2. — Ad secundum accedo punctum, nempe quòd blasphemia opponatur spei et charitati virtutibus theologis, et ad desperationem ac detestationem, odiumque Dei reducat; aut ab his pestilentibus fontibus, ut in plurimum oriatur, sitque blasphemus damnatus ac demonibus affinis, imò et peior illi existat.

Prodiit enim quasi ex adipe iniquitas blasphemorum, transierunt in affectum cordis; nec sunt macie mali, seu, ut ait Augustinus, eviguitate quãdam necessitatis affecti, sed ex adipe malitiæ, quia nullã necessitate, nullo motivo, solãque passione, impatientiã et desperatione ad blasphemandum inducuntur. Superbum honoris altitudo ad ambitionem movet; epulonem cibi jucunditas ad gulam trahit; libidinosum carnis delectatio ad venereas voluptates accendit; super pretium rerum alienarum, et quandoque necessitas, ad rapiendum impellit. Alii itaque peccatores aliquo motivo inducuntur, et quãdam speciem boni apparentis intendunt, quod absque Dei injuriã liben-

tissimè obtineri vellent : non enim per se et primariè, sed duntaxat per accidens et secundariò Dei offensam intendunt. At blasphemator nullo simili incentivo movetur, neque nullam speciem boni etiam apparentis sibi præfigit, sed per se et primariò Dei injuriam et vituperium, saltem ex modo procedendi, respicit : indeque prorsùs inexcusabilis efficitur, ac indignus venià, juxtà illud Matth. 12 : *Spiritus blasphemix non remittetur*, id est, vix et nonnisi cum maximà difficultate remissionem obtinebit. Ut enim exponit Cajetanus hic, quidam blasphemant ex coactione et fragilitate, et hi peccant in Filium; alii ex deceptione et errore, et hi peccant in Patrem; alii ex solà malignitate, et hæc est pessima species, ac contra Spiritum sanctum. Est autem et in hoc genere sceleratissimum, et in quo malitia crevit usque ad summum, quando quis in vituperis Dei delectatur et gloriatur. Quid ergo videtur aliud spiritus blasphemix, quàm affectatio et desiderium vituperationis divinæ? Eo ipso igitur quòd hoc malum nihil habet in se excusationis, non meretur habere excusationem remissionis.

Unde ibidem subditur : *Qui blasphemaverit contra Spiritum sanctum, non remittetur ei, nec in hoc seculo neque in futuro*; quia scilicet fontem misericordiæ sibi claudit, dum directè bonitati divinæ contrariatur et derogat. Fateor equidem omne peccatum in hoc mundo, quamdiù homo vivit, esse ei remissibile, tum ratione gratiæ ac meritum Christi, quæ nullatenus exauriri possunt, tum ratione liberi arbitrii quo homo viator Dei gratià adjutus potest deserere malum, et consentire bono. Verùm spiritus blasphemix, ut plurimum de vià ordinariè ex parte blasphemantis potest dici irremissibilis, tum quia, ut ait Cajetanus Matth. 12, blasphemus vix potest se humiliare ad veniam petendam, et ad bonum. Unde August. ait : *Tanta labes est illius peccati, ut deprecandi humilitatem habere non possit. Sicut Judas cum dixit : Peccavi, faciliùs desperans ecurrit ad laqueum, quàm humilitatis veniam petit. Et forsitan vix inveniet mediatorum ac intercessorem apud Deum, qui velit audeatque offensum ac iratum placare, et pro illo exorare, ad veniam obtinendam. Ut enim Heli dicebat filiis suis 1 Regum 2 : Si peccaverit vir in virum, placari ei potest Deus. Si autem in Dominum peccaverit vir, quis orabit pro eo?* Seu rarò invenitur qui accedere audeat intercessor : sicut in rebus humanis rarò invenitur qui in causà perduellionis seu læsæ majestatis apud principem intercedat. Et ut ait D. Gregorius super hunc locum : *Cujus prece peccatum illud indulgetur, quod in ipsum indultorem committitur? Quis miserebitur tui, blasphemator, qui in Deum directè peccas ex certâ veluti quâdam malitiâ? Audi, obdurate, Jeremiam sic lamentantem, cap. 15, v. 4 : Quis miserabitur tui, Jerusalem? aut quis contristabitur pro te? aut quis ibit ad rogandum pro pace tuâ? Quasi diceret, ait Origenes, hom. 10 : *Perduellionis rea es, ô Jerusalem; ipsi quoque angeli pro te peccatores accedere non audent. Quis hominum pro te rogare non reformidet, ne tui tecum criminis particeps censeatur?**

Est peccatum ad mortem, non pro illo dico ut roget quis, ait D. Joannes Epist. 1, cap. ultimo. Tale peccatum juxta sanctos Patres, D. August. lib. 4 de Serm. Domini in monte. Tertullianum lib. de Pudicitia cap. 2. Cyrillum Alexand. lib. 4 in Levit. Chrysostomum in Psalm. 41. Rupertum lib. 2 in Num. cap. 4, nihil differt à peccato in Deum, à peccato in Spiritum sanctum, à spiritui blasphemix, quia irrationabile videtur remitti, ratione obstinationis vel repugnantix, eò quòd excludat, contemnat, et abiciat omnia quæ illud remittere valent. Sicut enim morbus est mortalis, quando tollit virtutem naturæ, inducit cibi fastidium, medici contemnit consilium, sic peccatum videtur esse ad mortem ac irremissibile contrariè, quod excludit, abjicit et contemnit ea per quæ fit peccati remissio. Talis videtur esse blasphemix spiritus, quo quis ex malitiâ, ex electione et ex habitu, sibi complacens in blasphemix, peccat in Spiritum sanctum : bonitati divinæ derogat, Dei misericordiam et gratiam contemnit, mentem excreat, cor indurat, nec compunctione scinditur, nec pietate molliitur, nec movetur precibus. Currit adversus Deum erecto collo, et pingui cervice armatus : et ut ait Glossa Lucae 12, hic blasphemus exigentibus malis suis meritis, sicut nunquàm ad remissionem, ita nec ad penitentiam est perventurus : non enim meretur eam agere, ut recipiatur. In quo sensu Tertullianus lib. de Pudicit. cap. 13, ait, quòd *in isto et in futuro ævo, crimen irremissibile est blasphemix*. In terrâ incipit, per vitam blasphemantis continuatur, et in inferno durabit in æternum, etiam quoad actum.

Omnia quæ committit homo peccata lethalia dum vivit nec ante mortem penitentia delet, illum quidem detrudunt ad tartara ; verùm in limine sistunt, et cum eo non ingrediuntur : in inferno quippe avaritia, luxuria, gula, aliaque similia vitia non exercentur. At blasphemix in terrâ habuit initium, et in inferno carebit fine. Sicut enim sancti in cœlo Deum continuò laudabunt per æternitatem non solùm mentaliter, sed etiam vocaliter, post resurrectionem, sic et damnati in inferno continuò Deum blasphemabunt. Et hæc erit eorum occupatio per totam æternitatem, velut canes rabidi contra Dominum ultorem scelerum oblatrantes, Apocalyp. 16, v. 10 : *Commanducaverunt linguas suas præ dolore, et blasphemaverunt Deum cœli, præ doloribus et vulneribus suis, etc.* Horribilia quæ patiuntur tormenta, desperatio consequendi salutem ac liberationem ab hujusmodi pœnis, odium quod in Deum illas inferentem concipiunt, et voluntas in malum obstinata detestans divinam justitiam, linguas damnatorum in continuas laxant blasphemias.

Audi, blaspheme, et ausculta. Qui vult profiteri aliquam artem, ejus tirocinium prius exeret, et qui intendit habitare in aliquâ regione, hujus populi idioma addiscit. Post hanc vitam mortalem duæ erunt regiones habitandæ per totam æternitatem, nempe cœlum et infernus. Idioma et occupatio beatorum in cœlo erit Deum laudare et benedicere : è converso idioma, professio et exercitium damnatorum in inferno, erit

Deum in æternum maledicere et blasphemare. Posuit interim nos Deus in hoc mundo, ut discamus quam artem in alio velimus proficere. Unde qui nunc assuevit divinis obsequiis et officiis, qui Deum laudat et benedicit, tirocinium professionis beatorum assumit addiscitque in terris, quod in æternum professurus est in cœlis: è contra verò qui nunc os blasphemii assuefaciunt, Deumque conviciis impetere solent, tirocinium artis damnatorum ac dæmonum incipiunt, ad eam profitendam et exercendam in inferno per totam æternitatem, prout inuit Ezechiel, cap. 32, v. 27, dicens: *Descenderunt in infernum cum armis suis.* Lingua verbaque sunt gladius, pharetra, tela et arma, quibus blasphemantes contra Deum bella movent. Alii ex impietate et detestatione, quos gentiles denotarunt per gigantes armatos, ut Jovem de solio suo detruderent. Alii animo vanitatis, quasi blasphemia est fortitudinis et magnanimitatis insigne. Alii ex passione et desperatione, dum ipsis aliquid molestum occurrit; cum hujusmodi armis blasphemii descendunt ad tartara: *Et posterunt gladios suos sub capitibus suis.* Hæc arma nunquam deserent; sed etiam jacentes in flammis inextinguibilibus, Deum conviciis atque blasphemii impetere non cessabunt.

Hæc erit pars, hæc sors blasphemorum: loquela enim manifestos eos facit cives ac domesticos Babylo-nicæ civitatis, cœlestisque Jerusalem penitus extraneos et exules, utpote illis barbara et invisæ laus divina, sicut et charitas: amor Dei ab ipsorum corde exultat, amor sui usque ad contemptum, detestationem et odium Dei solummodò regnat, eumque ut infensissimum hostem habent et tractant. Dum enim aliquis inimicitias cum alio gerit, odio prosequitur illum, omnia ejus facta et dicta in malam partem interpretatur, injuriosa de ipso verba profert, ut aliis ridiculum ac despicibilem reddat; quæcumque sibi adversa inscio auctore accidunt, ex ejus officinâ proditisse autumat. Sic se gerunt tales impii erga Deum; filii tenebrarum ex patre diabolo, patris sui desideria dehonoriandi Creatorem implere volentes, damnatorum consortes, quidquid ipsis molestum et adversum evenit, Deum blasphemii impetunt diabolo pejores.

Postquam enim emanat lectaque sententiâ reus est condemnatus ad mortem, et ducitur ad supplicium, nullaque spes evadendi affulget; si in querimonias ac injurias prorumpat, de hoc non multum curant iudices, neque moventur, sed patienter ferunt, tanquam effectus excusabiles desperationis, tristitiæ, mortisque apprehensionis, quibus ratio hujus hominis concutitur ac perturbatur; et adhuc magis excusant motus iræ, verbaque contumeliosa, si quæ proferat in actuali supplicio, dum corpus ejus à carnifice dilaniatur aut comburitur, ob doloris excessum. Verùm si alius reus dum examinandus sedet coram iudicibus, solumque instruitur processus, ante sententiam et condemnationem ausu temerario absque causâ et ratione, injuriis ac contumeliosis verbis eos lacesseret, quæ-

nam foret ista dementia? quisnam furor? nullam sanè veniam ac excusationem mereretur, sed inevitabile, graviusque supplicium sibi accerseret. Pari modo non est mirum quòd dæmones et damnati blasphemant: facta est alea, emanataque sententiâ irrevocabilis, igno tartareo in æternum sunt cruciandi, nec sperant se posse evadere: et idèò tanquam desperati feruntur ad omne quod eis perversa voluntas suggerit: nec Deus his blasphemii movetur, sed eorum supplicio suam exultat justitiam. Tu verò, ô homo viator, homo christianus et catholicus, qui nulla aut parva sentis incommoda, qui nondum condemnatus es, nec flammis æternis applicatus, qui continèd multa bona à Deo recipis, receptorum majora si velis converti, qui habes sacramenta et locum pœnitentiæ, conviciis atque blasphemii audes contra divinam majestatem insurgere, tuumque iudicem continis injuriis exacerbare, ejusque justitiam contra te armare! Thesaurizas tibi iram in die vindictæ et revelationis justi judicii Dei.

Blasphemi ut plurimum in puncto mortis desperantes, semetipsos tradunt impenitentem, ac blasphemando, impiam in manibus dæmonum efflant animam. Testis est Julianus Apostata, qui in bello Persico divinitus lanceâ inter costas percussus, sanguinem suum manu in cœlum jaculando dixit: *Exple iram tuam, Galilæe, vicisti, vicisti.* Testes alii innumeri, prout experientiâ comprobatur, necnon historiis quæ similibus scatent exemplis. Tunc enim vident Deum quasi pedem supra ipsos tenentem, manum elevatam ad feriendum habentem, pondus divinæ justitiæ sentire incipiunt, et jam prædamnatos se considerantes, descendunt cum armis suis seu blasphemii ad tartara. Tunc illa convicia, quæ tanquam futilia et levia floccifaciabant, apparent horribilia monstra, et peccata irremissibilia, ac desperatione horribili conturbati, ista Caini verba usurpant: *Major est iniquitas mea, quàm ut veniam merear*, Gen. 4, v. 13. Ut enim ait Tertull. lib. de Pudicitia, cap. 13: *Illis venia negatur, qui de fide in blasphemiam impeerunt.* Et ex omnibus blasphematoribus, quos Scriptura refert, Sennacherib, Antiochum, Nicanorem, et similes, nullus legitur pœnitentiam egisse, quia, ut ait D. Bernard. Seneisii, tom. 1, serm. 41: *Blasphemus in puncto mortis non recordatur pœnitendi se propter ingratitude, et remanet damnatus eò quòd sit extra gratiam Dei: et in isto misero statu, sanctorum orationibus destitutus, inter salutis desperationem et infirmitatis anxietatem, misera ipsius anima comprehenditur à dæmonibus, et verificatur illud Threnorum, cap. 1: « Omnes persecutores ejus apprehenderunt eam inter angustias. » Dæmones enim apprehendunt blasphematoris animam quasi inter duos muros, scilicet peccatorum et infirmitatis. Murus peccatorum arceat eam ab ingressu cœli: murus verò infirmitatis cogit illam ad egressum ex hoc mundo, sive à corpore. In hac angustia comprehendunt eam dæmones, et in infernum demergunt.* Hæc Bernardinus.

§ 3. — Tertium superaddo punctum ad malitiam et gravitatem maximam peccati blasphemie adstruen-

dam : non enim satis est ostendisse illud ad infidelitatem reduci, et de Christiano facere infidelem, Turcam, et Judæum, eisque longè deteriorem. Nec sufficit probasse illud includere desperationem, detestationem, ac odium Dei, et reddere blasphemum damnatis et dæmonibus similem : imò et istis pejo-rem : sed ulterius adstruendum est, hominem rationis usu denudare, ac in brutum transformare : imò et ipsis bestialiore effecere.

Omne vitium est contra naturam hominis, ut probat D. Thomas, 1-2, q. 71, art. 2, dicens : Vitium contrariatur virtuti : virtus autem cujuscumque rei consistit in hoc quòd sit benè disposita secundum convenientiam suæ naturæ. Unde oportet quòd in quolibet re vitium dicitur ex hoc quòd est disposita contra id quod convenit suæ naturæ. Unde de hoc unaquæque res vituperatur : à vitio autem nomen vituperationis derivatum creditur, ut August. dicit, lib. 3, de libero Arbitrio. Subdit autem S. doctor : Sed considerandum est quòd natura uniuscujusque rei potissimè est forma, secundum quam res speciem sortitur : homo autem in specie constituitur per animam rationalem, et ideò id quod est contra ordinem rationis propriè est contra naturam hominis in quantum est homo. Bonum autem hominis est secundum rationem esse, et malum hominis est præter rationem esse, ut dicit Dionysius, cap. 4, de divin. Nominibus. Unde virtus humana, quæ facit hominem bonum et opus ipsius bonum reddit, in tantum est secundum naturam hominis, in quantum convenit rationi. Vitium autem in tantum est contra naturam hominis, in quantum est contra ordinem rationis. Hæc D. Thomas, de blasphemæ peccatum præ aliis maxime contra rationem, subindeque contra naturam hominis militat. Voluntas enim à ratione mota, fertur in bonum reale vel apparens, prout scilicet illud objectum præ se fert aliquam speciem boni utilis, aut delectabilis, aut honesti, eoque motivo inducitur. Sic avarus per fas et nefas perquirat divitias, tanquam bonum utile ; libidinosus carnis delectationes amat, tanquam bonum delectabile ; et superbus ambit honores ac dignitates, tanquam bonum honestum ; blasphemator autem nullam speciem boni etiam apparentis intendit, nulloque simili motivo inducitur ad blasphemandum. Unde dicitur 2 Petri 2, v. 12 : *Velut irrationalia pecora naturaliter in captivem et in perniciem in his quæ ignorant blasphemantes, in corruptione suâ peribunt.* Indeque nullum honorem, nullam voluptatem, neque utilitatem, sed infamiam, desperationem, cruciatum, calamitates, innumeraque incommoda percipit, ut breviter demonstro. Inprimis blasphemus de famâ et honore periclitatur apud Deum et homines, qui eum tanquam monstrum horrent et fugiunt. Et sanè si in blasphemando esset aliquis honor, agazones, aurige, servi, plebei, ebrii, furiosi, imò damnati et dæmones forent in summo honoris gradu constituti, cum hanc artem optimè balteant, ac frequentius exerceant. Quod quàm sit absurdum et à veritate alienum, nemo non videt, indeque facilè colli-

gitur blasphemiam esse quid inhonestum, vile, infame, nonnisi perditus, impiis, contemptibilibus homuncionibus, et damnatis, omnimodâ infamiâ laborantibus, proprium ac familiare scelus.

Quòd si dicas, blasphemam esse quoddam fortitudinis et magnanimitatis insigne, quasi non sit virilis animi, aut eloquentis sermonis, qui loquitur sine blasphemâ, proli cæcitas ! proli dementia ! ubinam sumus ! quò devenimus, ut non in præclaris factis, sed in verbis contumeliosis promendis ac injuriosis contra Creatorem, animi generositatem ac robur statuamus ! O ubi estis fontes lacrymarum ! ô phrænesis ! ô deliramentum ! Quasi verò in signis ignaviae et debilitatis, possit consistere fortitudinis et magnanimitatis insigne, verbis quippe nihil levius ac debilius. His armis utuntur mulieres et personæ ignavæ dum altercantur : in minas ac convicia prorumpunt, nec maledicendi faciunt finem. Quis sanæ mentis ob hoc reputaret ac diceret esse fortes ac generosas ? Sic, ô impie blasphemator, tuam istis conviciis proditis ignaviam et debilitatem, dum adversario resistere nequis, dum impar viribus succumbis, arma mulierum sumis, verba scilicet injuriosa Deo et proximo ; et hoc ipso te victum, animo dejectum ac infirmum profiteris. Quibus personis formidabilem te reddere putas his blasphemis ? sanè nonnisi solis pueris aut mulierculis ; quibus placere poteris his diabolicis locutionis tuæ ornamentis ? nulli sanè, nisi fortè impiis hominibus tui similibus : cæteri cum horrore tuas audient blasphemias, te contemnent, ac parvipendunt. Et verificatur istud Dei oraculum 1 Regum 2, v. 50 : *Quicumque glorificaverit me, glorificabo eum. Qui autem contemnunt me, erant ignobiles.* Vilescent, spernentur, et honore privabuntur.

Verè magnanimitatis et fortitudinis solum exhibuerunt Christi martyres, intrepidi ac tyrannos accedebant, ac tribunalia sine timore duci, et in carceribus detineri patiebantur, horribilissima quaque tormenta constanter sustinebant, mortemque atrocissimam læti aspicebant et recipiebant. Ab his potius sent facillimè se liberare abnegando Christum ; sed gloriosam mortem potius subire, quàm hæc probrosâ infidelitate fœdari elegerunt : qui verò è contra minis, terroribus et suppliciis succumbentes, fidem et Christum abnegabant, meritò tanquam debiles, ignavi, viles, infames reputantur. Ergo in Dei abnegatione et blasphemâ nequit consistere vera fortitudo et animi generositas, sed signum potius est dejecti animi, viribusque destituti.

Accipe nodum à martyribus, sed et ab angelis, quàm vilis et inhonesta sit blasphemia. Refert apostolus Judas in suâ canonicâ, quòd cum Michael archangelus, altercaretur de Moysis corpore cum diabolo disputans, non est ausus judicium inferre blasphemiam, sed dixit : *Imperet tibi Dominus.* D. Hieronymus hæc verba expendens, ad Titum 3, ait : *Merebatur quidem diabolus maledictum, sed per archangeli os blasphemia exire non debuit.* Inhonestum quippe, indecens sæquæ nobilitati repugnans judicavit cælestis militiæ prin-

ceps, etiam diabolo maladicere. Quamto magis indecorum ac vituperabile erit maledicere Deo prout facere consequerunt blasphemii, viri sine honore! Nec etiam voluptatis motivo quis ducitur ad blasphemandum: blasphemii enim ultrò fatentur se ex passione, ex iracundiâ, ex impatienciâ et ex perturbato animo ordinariè in blasphemias prorumpere. Quanam autem potest inesse voluptas, ubi fel, amaritudo, furor et desperatio movent et excitant? instar canis rabidi excandescunt et oblatrant contra Deum. Et in hoc peiores se esse demonstrant, quòd canis contra dominum suum rabiem non convertit: hi verò contra Dominum et Creatorem omnium debacchantur et in surgunt: nec tantum in bonis suis illum offendunt ac indirectè impetunt, sicut alii peccatores, sed etiam in cœlum ponunt os suum, divinæque majestati in seipsâ directè derogant, maledicunt, injuriuntur, ac velut furiosi Titanes in solem tela vibrant. Si quis sagittam ejacularetur circa cor summi pontificis, quem tamen non vulneraret, impediende aliquâ laminâ quâ cooperatus est, foret nihilominus iste pœpicida, et ut talis puniretur, quia quantum in se est interficere conatus est. Sic blasphemator reus est decidui: ut enim ait D. Bernard. Senensis, *qui blasphemat, sagittam mittit contra Deum, quantum est ex se intendens illum destruere, prouindeque et cuncta quæ sunt in mundo destruere tentat, utpote quæ in nihilum hoc ipso redigerentur, si per impossibile destrueretur Deus. Quanta igitur est blasphematoris sæuitia! quantus furor! quanta rabies! quis voluptatis sensus in isto corde felleo suboriri potest?*

Minus adhuc utilitatis incentivo moventur homines ad blasphemandum: non enim Dei convicia ad comparandum divitiis, corporis valetudinem, aliaque bona temporalia possunt esse media, minusque ad spiritualia obtinenda. Hæc omnia sunt dona Dei; quibus vult, imperitur. Certum autem est quòd injuriis eum lacessere et exacerbare, nequit esse via ad tales largitiones assequendas. Sicut videmus homines laudibus et obsequiis captare benevolentiam eorundem à quibus sperant recipere dona, ut his illecti liberalitatem exercent; summopere cavent ab iis quæ possent eorum animos alienare, et perfrictæ aut insanæ mentis censeretur homuncio, qui indigens alterius beneficiis, ipsum maledictionibus in facie et contumeliis oneraret, præsertim principem aut regem, putans his injuriis atrocibus se posse gratuitas et liberales ab eodem obtinere largitiones: dum excitat iram, et gravissima meretur supplicia; dic, impie blasphemator, quomodo te gereres erga hominem tibi ingratum, cui largitus es bona, quem honoribus et benedictionibus semper prævenisti, summoque amoris affectu prosequeris, cui nunquam tantillum mali intulisti, si odium pro dilectione, maledictiones ac convicia pro benedictionibus, mala pro bonis tibi rependat, et in hoc ingrati animi vitio perseverare velit? an novis beneficiis et largitionibus ipsum cumulares? nequaquam; sed potius datis spoliare si posses Dic, impie, si inermi ab hostibus

in vaso ensem, quo se defenderet, mortemque vitaret, præbuisses, et interim contra te Jistringeret gladium et contorqueret, an non ea auferres arma? an non insanum ac furiosum hunc hominem inter inimicorum manus desereres, ut periret? Vitam, corpus, animam, bona et cuncta quæ habes tibi liberaliter largitus est Deus, nec cessat quotidie te novis cumulare beneficiis; si tantillum à beneficiendo et te sustinendo desisteret, in nihilum redactus esses. Dona hæc merentur gratiarum actiones, laudes et obsequia: et tamen continuis non desinis illum afficere contumeliis, injuriis et blasphemis!

Linguam et loquelam homini impertiri vult, ut ab eo benedictionibus repleteret, et laborum vitulo laudisque sacrificio honoraretur ac coleretur: et tu, ô naturæ monstrum horribile, in Dei maledictiones et blasphemias hoc membrum laxas, eoque uteris tanquam ense, tanquam sagittâ ad feriendum Creatorem tuum! quomodo audes al ipso petere et expectare bona? an non abscondenda maledicta tua lingua? an non privandus obtentis jam beneficiis? an non mereris vitam cum morte et damnatione æternâ commutare? Ingratitudo collata jam bona auferit, ulteriora ne dentur impedit, ingratumque pœnæ subjicit, D. Bernardo teste, serm. 52 in Cant. Est ventus urens, siccans sibi fontem pietatis, rorem misericordiæ, fluentia gratiæ: preemptoria res est ingratitude, hostis animæ, inimica salutis; nihil ita displicet Deo, præsertim in filiis gratiæ; et ubi illa fuerit, jam gratia accessum non invenit, locum non habet. Quenam autem major ingratitude, quam beneficia nedum non recognoscere, sed etiam despiciere ac injuriis afficere benefactorem, ipsisque beneficiis uti ad offendendum ac lædendum benefactorem, prout faciunt blasphemii erga Deum, qui prouinde non bona, sed mala ab eodem expectare debent?

Deus namque severe punit blasphemos in vitâ, in morte, et post mortem, ut constat de Nicanore, de Antiocho, de Sennacherib, de Ario, de Olympio, de Nestorio, de Juliano Apostatâ, cæterisque blasphemis, quos Deus horribili et improvisâ morte punivit, æternisque flammis cruciandus adjudicavit. Nec in privatum duntaxat ipsorum exilium, sed etiam in commune reipub. detrimentum blasphemæ atrocitas, ira Dei excitativa, redundat. Nam Justiniano imperatore teste, nunquam Deus blasphemiam inultam sinit, sed peste, fame, terræ motu, aliisque gravioribus plagis immissis ulciscitur et punit. In Novellis, authenticâ 77. Item Nicolaus Boërius, decisione 501, refert quòd Galliarum rex Robertus, Hugonis Capeti filius, in civitate Aurelianensi ante crucifixi imaginem pro pace regni orans, audivit ab ipsâ imagine extirpandas esse blasphemias, si vellet pacâ frui. Hæc de causâ Deus blasphematores à populo lapidibus obrui jusserat, Levit. 24, ut scilicet hæc punitione averterent mala, quæ ex blasphemâ communitati impendebant; omnesque concurrerent ad necem illius, qui Dei iram et plagas super omnes induxerat. Blasphemiam enim, nisi vindicetur, sui enormitate videtur assistentes et vicinos adeoque totam regionem polluere, ac vindictâ

divinæ obnoxiam reddere; quam ut averterent Judæi, Deo nocentem tanquam hostiam piacularem tradebant, manus super caput illius imponentes, quasi hoc ritu reipsâ precarentur Deum ut in reum omnem peccati pœnam devolveret, nec in regionem aut populum criminem admittendum vindicaret. Cajetanus super hunc locum ait: *Utinam hodiè servaretur, quandò jam blasphemare licet impunè, non solum in iracundiâ, ut iste litigando blasphemaverat, sed etiam colloquendo quietè: significanter enim describitur iste divinâ sententiâ lapidatus ob blasphemiam in jurgio, ut hinc intelligeremus multò magis puniendos, qui quieto animo blasphemant.* Hæc ille.

Cùm igitur peccatum blasphemie sit cunctis adeò quitale et nocivum, mirum non est leges omnes divinas, civiles et canonicas, in blasphemos severè animadvertere. Paulus, ut refert 1 ad Timoth. 1, Hymenæum et Alexandrum tradidit Satanæ, ut discerent non blasphemare; Moyses Pharaonem blasphemum demersit in mare Rubrum. In relatâ Justiniani authenticâ ultimo supplicio blasphemii tradi jubentur: variisque pœnis in diversis regnis adjudicantur. In nostro, Philippus Augustus à Deo Datus, edicto suo statuit, ut in lacum vel flumen mergerentur citra mortem. S. Ludovicus constituit, ut candenti ferro, aut laminâ eorum facies inureretur: neque quâvis supplicatione dimoveri potuit quin civis Parisiensis blasphemum hanc subiret pœnam, dicens eandem se libenter perpessurum, si tam horrendum blasphemie scelus à suo regno posset hoc oris dedecore profligare. Alii reges Galli eodem zelo ducti, tam immane peccatum sub gravibus pœnis prohibuerunt. Item in jure canonico variæ statuuntur pœnæ contra blasphemos, in titulo de Maledicis, can. *Statuimus*, in Conc. Lateran. sub Leone X, sess. 9, § *Ad abolendam*. Item in constitutione Julii papæ III, quæ incipit: *In multis*, et in Bullâ B. Pii V quæ incipit: *Cum primum Apostolatus*. Blasphemie hæreticales cognoscuntur et puniuntur à fidei inquisitoribus aut episcopis. Blasphemie verò non hæreticales sunt mixti fori: ideòque in illis datur locus præventioni.

Verum etsi hujusmodi leges non observentur, nec impii publicè blasphemantes tanti criminis in hoc se pœnas statutas luant, nemine audente et volente illos denunciare, nec curantibus Dei honorem magistratibus, Deus tamen immane hoc scelus inultum non relinquit, ut constat exemplis adductis: et adhuc horrorem inexcitâ aliud quod narrat D. Gregorius 4 Dialog., cap. 18, de puero quinquenni blasphemis assueti. Cùm enim pater illius aliquando in sinu teneret, malignos ad se spiritus venisse conspiciens, clamare cœpit: *Obsta, pater, contra Mauros homines qui me tollere volunt; et blasphemans declinavit faciem, ut se ab eis in sinu patris absconderet. Tunc subito dæmones in gehennam illum arripuerunt.* Notat autem D. Gregorius, non sine peculiari Dei providentiâ hunc puerum jamjam moriturum blasphemis iterâsse, *quantenus, inquit, reatum suum pater ejus agnosceret, qui parvuli animam negligens, non parvulum peccatorem gehennæ ignibus nutriisset, et ut ostenderet Deus vro*

quo reatu talibus eum tradidisset executoribus. Quòd si pueri quinque annorum animam rapuerunt dæmones, quantò magis blasphematores adultos?

Ex his liquidò constat blasphemos nullo motivo, nullâque ratione duci ad blasphemandum, sed solo passionis impetu ad id moveri, ut etiâ patebit ex hoc discursu. Mentis inops, rationis usûs expers censendus est, quisquis viribus longissimè impar, debilis et infirmus, audet provocare, lacerare et aggredi heroem invictum, robustissimum gigantum, et infinitè se potentiorum. Sic furiosi ac insani reputantur Titanes qui contra solem jacula dirigebant. Item gigantes arma capessentes ut Jovem de solio detruerent. Ab hæc insanîa nos avertit Christus, dùm ait, Lucæ 14, v. 31: *Quis rex iturus committere bellum adversus alium regem, non sedens prius cogitat si possit cum decem milibus occurrere ei, qui cum viginti milibus venit ad se? Alioquin adhuc illo longè agente legationem mittens, rogat ea quæ vacis sunt.* Hæc est insanîa et cæcitas blasphemii, qui cùm sit vilis homuncio, terra et pulvis Creatorem suum temerariè provocare non veretur, injuriis conviciisque in eum insurgendo qui solo flatu ad nihilum, ex quo extraxit eum, redigere possit, imò et suspendendo tantummodò suum concursum. Quæro à te, ô blasphemator, si in ore profundissimæ suspensus abyssi, tenereris ab aliquo, te retinente ac impediante ne caderes et contereris, certè non nisi demens ac furiosus injuriis et conviciis ipsum contra te exacerbares, sed precibus et omni submissione animi ipsum rogares ne te dimitteret, tanquam insignem tuum benefactorem agnosceres ac laudibus efferres. An ignoras quòd suspensus manes subitis inferni abyssum, et quòd Deus tenuissimo vitæ filo retinet te ac impedit ne in profundum demergaris, indeque deberes eum colere et rogare ut non te deserat, neque patâtur hujusmodi casum evenire? Quis diabolicus furor, quænam cæca dementia mentem tuam invasit, ut eum audeas continuis impetere conviciis? nec reformides quòd manum suam à tui conservatione extrahat, mortem immittat ac ad tartara detrudat? O insensate? malitia excreavit cor tuum; ratione non uteris, et nequidem hominis nomine dignus es.

Insanîa est manifesta, illum turpiter contemnere, qui nihil vitiosum et contemptibile habere potest, sed est omnibus perfectionibus dotatus ac infinitè excellentissimus in omni virtutum genere, nihilque boni ipsi deest. Contra rationem et humanitatem esse reputatur conviciis ac injuriis afficere personam in dignitate constitutam, quæ nos semper obsequiis et benedictionibus prævenit, sua omnia bona liberaliter largitur, omnibus indigentibus nostris abundè providet, nostra negotia tanquam propria curat, parata et vitam pro salute nostrâ profundere, quæque nihil mali unquam nobis intulit. Nescio an talis benefactor inter homines reperiri possit: unum scio Creatorem nostrum ac redemptorem, hæc et alia majora beneficentia insignia continuò erga omnes homines exercere. Cuncta quæ habes, ô blasphemator, Dei dona

sunt, et si hæc tibi parva videantur, paratus est conferre majora. Vitam pro te et sanguinem fudit, se totum dat tibi in cibum, hæreditatem pollicetur æternam, mihi que tibi malè contulit: et tu, ô ingratissime, retribuis mala pro bonis: non gratiarum actiones, sed contumelias ac convicia rependis! Non sic generosus Christi martyr Polycarpus, qui tyranno munitanti mortem, ni vellet Deum abnegare et blasphemare, tunc hæc intrepidè respondit: *Quæ causa, quæ ratio abnegandi et maledicendi Deum, cum mihi nihil unquam mali fecerit, sed continuè sua conferat bona? occidit possim, tuaque sustinere tormenta sum paratus: verùm nunquam adduci potero ad tantum benefactorem abnegandum.* Et tu, ô perfide, absque cogente tyranno, absque tormentorum metu, ex teipso, quietè, de industria, Deum insignem tuum benefactorem abnegas et maledicis? Nonne brutis irrationaliter existis? *Nam beneficia et feræ sentiunt, nec ullum tam inmansuetum est animal, quod cura non mitiget et in amorem suæ veritat.*

Seneca, lib. 1 de Beneficiis: *Ratione impensè beneficii ovis lupum fugiens sequitur pastorem. Canis in extraneis latrans, domino suo caudâ blanditur,* ait D. Thom., opusc. 61 Nunquam contra ipsum insurgit, etiam dum vapulat. Contra omnes alios homines altercans, latratu morsibusque etiam cum periculo vitæ illum defendit ac tuetur, in recognitionem bucellæ panis quam ab eo accepit. Omitto alia exempla passim obvia brutorum: quædam videri possunt apud Granatensem, lib. 1 Duris peccatorum, c. 2, § 3, ubi ex leonem, et brutorum erga benefactores gratitudine, disertissime stringit calamum contra ingratitudinem hominum erga Deum. Sed nullus major ingratitudo, quam blasphematoris, qui nemùm obliviscitur beneficiorum, et liberalitatem Dei benefactoris non recognoscit, sed et illum corde aversatur, linguâ dehonorat ac contemnit, et acceptis largiis donis, tanquam armis contra largitorem crudeliter pugnat! ô naturæ monstrum! ô lingua viperea! ô irracionale animal, ipsique bestiis irracionabilibus!

Dic, ô blasphemator, si quas hæc verba in Deum contumeliosa proferendi habeas causas et rationes. Narra si quid habes ut justificeris; nullas cerè afferre poteris, nisi solam impietatem, solam malitiam, solam passionem, solam amentiam et dementia. Irracundiam forte allegabis, quæ ubi insurgit, linguam tuam in blasphemias laxat? eam excitant filii et servi tui protervi, non obedientes et malè inservientes, uxor tua querula, impatiens, aspera, te exacerbando! inimici tui injuriis te afficientes, et malè tractantes! Iudis dum non prosperè succedit! sermone hujus vitæ, quæ te libemipsum gravem ac molestum reddunt, etc.! Verùm, ô ridicula excusatio! Ut quid enim Deum conviciis impetis, cum non sit in causa cur sic effrenatè irascaris, nullumque tibi malum inferat? Irram malam nollatenus approbat, sed tanquam vitium capitale vetat et punit: ideòque duplici peccato reus existis, blasphemie scilicet, et iracundie, cujus motus deordinatos per rationem comprimere poteras et te-

nebaris, quæ tamen passioni miserè succumbit. Item Deus non vult nec facit quoddam domesticus tui non obediendo, iram tuam provocant, cum filiis expressè jubeat ut honorent et ament parentes, severèque protervos puniat, mandat ut famuli obediant et fideliter inserviant heris; ut uxor sit subdita viro quasi domino; ut quisquis suos diligit inimicos, ut nemo maledicta et convicia in proximum coniciat, ac contra illum irâ malè excandescat, sicut habetur Matth. 5. Sine causâ igitur, sine ratione Deum blasphemias.

Hoc apologo aut parabolâ, ô blasphemator, tuâ insanâ, tuaque irracionabilitate convinceris. Fuge tibi marchionem aut patremfamilias, qui suis domesticis præcipit, ut honore et obsequio se invicem præveniant, in charitate, in pace, sine jurgio vivant: alias se in delinquentem severe animadvertendum promittit et jurat. Ecce interim contingit duos famulos suos discordare, verbis et percussibus ad invicem altercare, unumque ex ipsis succumbere. Qui videns se victum, et viribus imparem ad conserendum cum alio, debæchatur contra herum suum, convicia et maledicta in facie ipsi exprobat, et quibuscumque potest injuriis eum afficit. An non insanam, furiosum, et proorsus irracionalem reputares hunc bardum et ignavum servum, qui cum non habeat sufficientes vires ad resistendum conservo, temerariè audet injuriis impetere ac provocare potentissimum herum, qui nec verbis nec factis eum læsit; etiamsi ex auctoritate juste posset facere absque servi injuriâ et injustitiâ; qui jurgia prohibuit, qui sub suâ protectione cum reciperet ac contra alium defenderet, si humiliter ad suum tribunal recurrisset ejusque opem implorâset, etc.? Conclude, blasphemator, te pari insanâ et irracionabilitate laborare, cum simili modo erga Deum te geras, tuamque in hæc pictura nativam imaginem adumbratam habeas.

Ludo alearum incumbis, nec tibi prosperè succedit. An propterea Deum conviciis et maledictis afficiendi habes capsam, qui ludos ad lucrum principaliter intentum assumptos, per se et per ministros suos prohibet? Deus non te impellit nec trahit ad hujusmodi ludos, nec proinde censendus est causa jacturæ quam facis. Si non vis perdere, noli ludere, damnum tibi imputa, quod avertere et impedire potes, cessando à ludo. Dic, ô insane, an putas quòd Deus potest tibi procurare victoriam et lucrum, an non? ut quid cum conviciis impetis, si putes non esse in potestate illius causare lucrum neque damnum in ludo? Si credas, ut de facto res se habet, lucrum et damnum ex Dei voluntate ac ordinatione promanare, in hoc te insanum prodis, quòd medium omninò contrarium ad finem tuum obtinendum assumis: nempe injuriis ac conviciis contra Deum prolatis, ab eo obtinere vis, quòd in lucro ac victoriâ te præferat alteri colludenti! ut quid Deus tibi potius favere debet quam illi? Blasphemia estne via ad ejus bona obtinenda? putasne his conviciis Deum timore concutere, ut illo ductus votis tuis annuat volens nolens? quid ferocius? quid stolidius? quid ridiculius excogitari potest!

Tandem, ut uno verbo dicam, sicut ira non absolvit

sicarium à reatu et à pœnâ homicidii, ita neque à crimine et à punitione blasphemie, quæ gravius est homicidio, ut supra ostensum est. Et quemadmodum gravi supplicio plectendus esset, qui ex irâ regem terræ in facie conviciis ac contumeliis afficeret, neque ulla passionis haberetur ratio, imò reputaretur major regiæ majestatis contemptus, ita à fortiori qui ex irâ contra Deum blasphemis insurgit.

Allegabit forsân blasphemus usum qui videtur apud multos inolevisse, quasi non censeatur virilis animi, nec eloquentis sermonis, qui loquitur absque blasphemâ. Verùm apud quos invaluit maledictus iste usus? certè nonnisi apud insanos, apud perditos, apud reprohos filios Belial, filios fidei et Religionis christiânæ desertores, ipsoque hominis nomine indignos, falsum honorem ambientes, generositate animi ac fortitudine prorsus expertes, illam in verbis sonantibus et non in præclaris gestis constituentes, timidos ut lepores, debiles ut pueros, clamoros ut mulierculas. Quasi verò in proferendis verbis Deum dehonorentibus, honor hominis et Christiani possit consistere, ipsoque Dei contemptu ac maledictione, suas valeat ostentare vires. Quenam est hæc eloquentia? non Ciceroniana, sed diabolica, nomen Dei sanctum et terribile, in contemptum immiscere familiaribus sermonibus, extra propositum sine contextu et connexione, ut : *Abnego Deum; feci heî convivium invito Deo; optare fûi exceptus; mors Dei; sanguis Dei; bonus perdicea manducavi, etc.* Quenam sunt hujus orationis partes? quæ figuræ in rhetoricâ inauditæ? quis sensus his blasphemis intercalatus? quis non ridet, aut potius non horret et detestatur insolentem, extravagantem, ridiculum, absurdum, insanum, et pessimum hunc eloquendi modum, solis agzonibus, aurigis, mulionibus, ebriis, furiosis et dementibus familiarem? quis talia audiens temperet à lacrymis?

Allegabit denique jam à se contractum blasphemandi habitum, os suum jurationis assuetum, indeque non posse à blasphemâ se cohibere. Verùm hoc est atramento se lavare, ac dealbare xelle, et criminiosorem se prodere. Signum quippe est hominem sic assuetum, non unâ aut alterâ vice duntaxat blasphemasse, sed multoties Deum conviciis lacessisse, atque ex repetitis frequentatisque actibus talem habitum contraxisse; et ex hoc minis excusabilem, magisque puniendum esse declaratur hoc discursu. Facile enim indulgetur ei qui unâ aut alterâ vice peccat; sed si iterare velit malos suos actus, et in criminibus perseverare, nulla habetur excusationis ratio, nec indulgentiæ locum invenire meretur. Sic qui primâ vice furtum committit, mitius punitur, et forsân flagello emendabitur, ac liliatus liber dimittitur. Si verò postea continet ac multiplicet graviora furtâ, tunc deprehensus suspendetur, quia nullam ampliùs meretur veniam. Quæro an legitima foret excusatio rei, qui convictus de falsâ monetâ eudendâ, aut de homicidio aut de furto, diceret coram iudice : Ecce contraxi habitum occidendi, furandi, monetam adulterinam eudendi, non possum me ab his facinoribus continere?

aut si quis de crimine perduellionis vel de blasphemis contra regem prolatis accusatus, confiteretur se his assuetum esse, nec posse aliter facere? nonne indè aggravaretur crimen? nonne reus sine remissione condemnaretur, statimque puniretur? et tu, blasphemator, falsò reputas hæc assuetudinem tuam alleviare et excusare crimen? ô cæca dementia!

Dic, quomodò te gereres erga domesticum famulum tuum, quem carpis de ebrietate, de furtis domesticis, aliisque vitiiis, si tibi fateretur habere consuetudinem se inebriandi, furandi bona tua et despoliandi domum, nec ab his se cohibere posse? An acceptares istam excusationem, et apud teipsum retineres? nequaquam, sed puniendum iudici traderes, aut saltem domo tuâ pelleres. Et tu vis quòd Deus continis à te injuriis ac conviciis lacessitus, contra te non irascatur, non puniat, sed dissimulet, patiatur, et ignoscat per hoc quòd ex malâ consuetudine blasphemus, nec ab his conviciis te abstinere posse fatearis! ô stolidum caput!

Igitur respicite, ô miser, à diaboli laqueis à quo captivus detineris. Redi ad meliorem frugem; os tuum divinis laudibus ac benedictionibus assuefac. In lacrymas et lamenta erumpe ad lavandas et expiandas tetras blasphemie maculas. Cor tuum dolore et compunctione scinde ac contere; quibuscumque poteris Dei benedictionibus, adorationibus, laudibus et obsequiis, ejus honorem à te læsum repara; veniam obnixè pete; divinam misericordiam incessanter implora cum rubore, confusione et humilitate maximâ. Beatissimam Virginem ac sanctos ut intercessores et patronos apud Deum interpella. Dolg de præterito; cave de futuro. Pœnitentiam age continuam de peccatis tuis, occasiones blasphemandi fuge, ut ludum, tabernam, consortium malorum, etc. Impone tibi aliquam pœnam, quoties contigerit te jurare et blasphemare, ut violentie pœnitendâ cedat consuetudo jurandi, inquit divus Augustinus, puta dentibus morde tuam linguam, vel cum eâ fac signum crucis in terrâ. Vel punge te acu in brachio, aut percutere alapâ os tuum, aut da elemosynam pauperi, aut jejuna, etc. Hanc aut similem tibi prescribere medicinam, et impone pœnitentiam preservative tanquam frenum quo à blasphemie peccato cohibere te possis. Non enim gravis et inveteratus morbus sine amarâ medicinâ, sine extractione sanguinis et venæ scissione, aut sine abstinentiâ ac temperato regimine curatur. Noli scandalizare proximum; cave ne artem blasphemandi addiscas filiis et familiæ tuæ; sed severè corrige, si scias blasphemare. Domum tuam ob blasphemias tibi resonantes inferno non dissimilem, in paradisum convertite; resonent laudes Dei, et dic cum Propheta : *Benedicam Dominum in omni tempore, semper laus ejus in ore meo.* Observa salutare istud Christi monitum : *Sit sermo vester, est, est, non, non : quod autem amplius est, à malo est, à diabolo, à maligno spiritu est, qui te participem gehennæ reddere tentat.*

Exhortatio ad corrigendum blasphemos.

Noster Guillelmus Peraldu, tom. 2 de Peccatis lin-

guæ, cap. 4, sic ait: *Non solum blasphemii culpabiles sunt apud Deum, sed etiam illi qui tolerant istud peccatum, cum prohibere possint, ut parentes qui suos non corrigunt filios blasphemantes, et quandoque hæc de causa eos perdunt, Deo ipsis de medio tollente, ut patet exemplo jam allato ex divo Gregorio.*

Similiter illi qui permittunt contumelias Deo fieri, et blasphemias proferri in domibus suis cum prohibere possint. Nullus enim permitteret contumeliam et injuriam in domo sua inferri alicui, quem sanctum crederet, ex quo prohibere valeret. Quamto magis tolerare non debet ut contumelia Creatori in domo sua inferatur? vix possunt homines sustinere quod coram ipsis dicatur convicium de patre aut domino terreno. Quomodo ergo possunt hæc sustinere de patre cœlesti, et omnium Domino? numquid foret culpabilis, qui domum suam daret in templum ad dæmoni sacrificandum? nonne taberna in qua luditur et blasphematur, templum est in quo dæmon honoratur et colitur, Deus verò blasphematur et spernitur? quomodo ergo hæc sustineri possunt?

Domini etiam culpabiles sunt qui in terris suis talia fieri permittunt, sicut reprehensibiles sunt qui in ditionibus suis idololatriam tolerant: blasphemiam quippe videtur idololatriam pejor in hoc quod non solum honorem Deo auferit, sed etiam contumeliam infert. Magna perversitas est principum, qui bona subditorum suorum accipiunt quando Deus hoc prohibet; nolunt verò eos privare, quando possunt ad honorem Dei et salutem animarum accipere, pecuniariam scilicet pœnam meritorie illis pro blasphemiam imponendo. Non sunt etiam sine culpa qui locant taxillos, chartas pictas, ac similia, et qui assistant blasphemantibus, quasi velint de eorum fetore habere ac in crimine participare, Judæis deteriores in hoc, quod isti obturbant aures suas, auditâ blasphemiam, et in signum doloris scindebant vestimenta sua. Et ut breviter dicam, in hoc distingui possunt filii Dei, à filiis diaboli, quod filii Dei tolerare nequeant, quod Pater cœlestis à blasphemantibus conviciis sagittetur; filii verò diaboli de hoc minime curant. Hacenus Peraldus. Et statim in hujus confirmationem refert exemplum de quodam viro cujus uxor tres filios pepererat, quos suos esse ac legitimos maritus iste reputabat; cui tamen uxor inornens testata est unum ex illis tantum suum esse, ac mortua est, eo non indicato nec declarato. Postea iste pater condens suum testamentum, totam suam hereditatem reliquit uni tantum qui legitimus esset, relegatis aliis duobus. Cùmque post ejus mortem orta esset contentio inter filios de hereditate adundâ, dubium istud delatum est judici dirimendum, qui præcepit ut defuncti patris corpus alligaretur ad arborem, tanquam signum contra quod hi filii sagittas emitterent; ita ut qui directius attingeret cor patris, censeatur ejus filius legitimus, solusque hereditate potiturus. Duo primi filii ceperunt tela in patrem vibrare, quod cernens tertius, et hanc patris offensam sustinere non valens, ultra modum contristatus, dixit aliis quod hereditatem acciperent, et quod nollet hæc injurias

patris sagittatione illam disputare. Ex quo se verum ac legitimum filium probavit, et hæreditatem obtinere meruit. Sic se gerunt filii Dei in proposito, è contra verò spurii et filii Belial.

Graviter etiam delinquant judices et magistratus qui honorem Dei parùm aut nihil curantes, blasphemiarum cursum pro vitii posse nullatenus compescunt, et in publicè blasphemantes, ut sui muneris est, severe non animadvertunt, non insistentes observationi et executioni legum Dei, Ecclesiæ ac principum, contra blasphemos latarum; neque timore ac inflictione pœnarum debarum homines ab hujusmodi flagitiis coercentes; cùm tamen propriarum injuriarum implacabiles se exhibeant vindices, et honoris regie majestatis zelantissimi defensores: ita ut quisquis temerario ausu conviciis principem afficeret, debitâ pœnâ ab ipsis inviolabiliter plecteretur.

Confessarii pariter culpâ non vacant, si pœnitentem de blasphemiam se accusantem non reprehendant ac corrigant, ostendendo ipsi quam immane sit istud peccatum, exaggerando hujus flagitii gravitatem maximam, proponendo rationes adductas et alias que illum ad hujus vitii horrorem et odium concipiendum excitare possunt, referendo graves pœnas jure divino, ecclesiastico et civili constitutas; infligendo illi ac imponendo severam pœnitentiam purgativam, necnon et alias medicinales ac preservativas, quibus tanquam freno retineatur in posterum. Quod si habitum blasphemandi contraxerit, suspendenda est absolutio, quousque apparuerit aliqua resipiscentia et emendatio. Qui enim antea promisit sæpius emendationem, et tamen à consueto peccato non destitit, præsumendus est quod iterum cadet, et quod non sit rectè dispositus ad se corrigendum in vosterum. Unde opus est hoc modo tentare ac probare an habeat verum firmumque se emendandi propositum. Caveat igitur summo opere confessarii, ne in blasphemiam è christianorum cœtu eradicandis sint desides, suoque desint officio.

Addo et omnes fideles debere blasphemos corrigere. Nam ad hoc obligantur jure ecclesiastico, idque sub gravissimis pœnis, ut videri potest in concilio Laterano sub Leone X, sess. 9, et in Bullis pontificum Julii III et B. Pii V, supra citatis. Verùm ultra quod per non usum hujusmodi sanctiones fuerunt abrogatæ, ut sententiam auctores, adhuc loquuntur de judiciali denuntiatione blasphemii faciendâ ab eo qui audit eum publicè blasphemantem. Unde loquendo de privatâ correctione, videtur quod quis audias blasphemantem, jure naturali tenetur acriter reprehendere si commodè possit, et inde aliqua spes emendationis appareat: illo siquidem jure tenetur unusquisque publicè peccantem arguere, dum speratur ejus emendatio, ut sic pudefactus resipiscat. Quod maxime locum habet in crimine blasphemiam, per quod omnium Creator et Dominus tam atrociter vilipenditur ac directè in se dehonatur: cujus honoris zelo commotus D. Chrysost., homil. 4 ad populum, in fine, pro concionis mercede hanc à suis ovis exigebat mercedem: « Unam, inquit, pe-

« tere volo retributionem pro concione hâc atque sermone, ut in civitate blasphemantes mihi castigetis. » Et statim ad singulos auditores sermonem dirigens ait : « Si quempiam in foro blasphemantem audieris, accede, increpa : et si verbera infligere oporteat, ne recuses : ipsius faciem alapâ percute ; contere os ipsius : percussione manum tuam sanctifica. » Si de hoc præclaro facto coram iudice accusatus fueris, vade erecto capite, audacter sustine te actum justitiæ ac Religionis exercuisse in perduellum et divinæ majestatis læsæ reum ; quod enim in divinam Religionem committitur, in omnium fertur injuriam.

Commune crimen est publica injuria, cuique licet accusare et punire volenti : si enim regem terræ blasphemantes punire oportet, multò magis Deum contumelia afficientes. Times forsân ne blasphemus sic oburgatus insurgat contra te, percutiat et occidat ? ô quanta pro te hæc erit gloria, quam à Deo accepisti, vitam pro honore illius profundere, sicque martyrii palmam obtinere ! Martyrium tibi hoc est. Non audisti quid Joannes fecerit ? tyrannum vidit nuptiarum leges subvertentem, et cum fiducia increpavit. Et sanè si cerneres amicum tuum circumdatum canibus furiosis aut hostibus insurgentibus ad dilaniandum ac occi-

dendum, non sineres eum perire, si posses succurrere, verbis saltem non parceres ad clamandum, ad petendum auxilium, ad increpandum, etc. Ecce nomen Dei sanctum coram te scinditur à blasphemantibus, et nihil illis dicis ? forsân rides et letaris ? aut saltem nullam inde commotionem sentis ? si audires aliquem, sorori aut uxori aut patri tuo convicia et contumelias inferentem, non remaneres immotus, insensibilis, et mutus ; sed continuò audacte ipsum increpares, omni respectu humano deposito. Audis blasphemantes in Deum Patrem tuum cœlestem, nec audes ipsos arguere, ita tibi vilescit Deus ? audi ipsum de te conquerentem Malach. 1, v. 6 : *Filius honorat patrem, et servus dominum. Si ergo pater ego sum, ubi est honor meus ? et si dominus ego sum, ubi est timor meus ?* Quòd si increpare non audeas, saltem benignè ipsum mone, et ostende quàm immaniter Deum tractet, et quòd sine tristitiâ et horrore nequis istas blasphemias audire. Quòd si id arduum ac difficile adhuc tibi appareat, saltem ejus maledictiones retunde Dei benedictionibus, et dum verba ejus contumeliosa ac Dei convicia tuas aures offendunt, tunc de ore tuo formetur istud ac egrediatur resonans echo : *Sit nomen Domini benedictum, etc.*

EXPOSITIO TERTII PRÆCEPTI DECALOGI :

Memento ut diem sabbati sanctifices.

Deo fidelitatem, reverentiam et famulatum debemus. Fidelitas consistit in hoc quòd alium non agnoscamus Dominum, nec ad creaturam deferamus ejus principatum, quod fit per idololatriam ac superstitionem. Reverentia verò postulat ut nihil ejus nomini injuriosum committatur. Famulatus tandem Deo debetur in memoriam et compensationem beneficiorum quæ ab ipso recipimus : remotis itaque impedimentis verè Religionis, quæ sunt idololatria et irreverentia, redditiqûe fidelitate ac reverentiâ per primum et secundum præceptum, consequens fuit ut poneretur tertium præceptum de Sanctificatione sabbati, per quod homines in verâ Religione fundarentur, adunarentur, Deoque famulatum ac cultum debitum redderent : ad Religionem enim pertinet Deo cultum exhibere. Sicut autem Scriptura divina traditur nobis sub aliquibus corporalium rerum similitudinibus, ita cultus exterior Deo exhibetur per aliquod sensibile signum. Et quia ad interiorem cultum Domini, qui consistit in oratione et devotione, magis inducitur homo ex interiori Spiritûs sancti instinctu, præceptum legis dandum fuit de exteriori cultu secundùm aliquod sensibile signum (1).

(1) Theologi communis tradunt, observantiam diei Dominicæ in lege novâ non esse juris naturalis aut divini positivi, sed ex constitutione Ecclesiæ et consue-

QUÆSTIO UNICA.

DE OPERIBUS QUÆ ISTO MANDATO PRÆCIPUNTUR ET PROHIBENTUR.

Quia præcepta Decalogi sunt veluti quædam prima et communia legis principia, ideò in tertio mandato præcipitur exterior Dei cultus sub signo communis beneficii : quod pertinet ad omnes, scilicet ad represen-

tationem populi christiani. Hæc observatio multùm inservit ad solvendas multas quæstiones practicas, ut mox dicetur ; quæ propter ei paulisper inhærendum, ut detegantur fundamenta quibus innascitur (V. Liguori l. 5, n. 265).

Spectato solo jure naturali, valdè conveniens est ut homines diem unam identidem impendant cultui divino ; hoc tamen non est ab eo præceptum ; possumus enim aliquod tempus vite nostræ deputare ad vacandum divinis, in quantum exoptat nostrum erga Deum officium, licet non assignetur dies quadam præceteris, dies integra potius quàm illius pars, abstinentia ab opere servili vel aliquod opus aliud religionis... Si attendatur ad jus positivum, triplex potest assignari epocha ; sed in nullâ occurrit præceptum divinitus impositum quod hucusque pervenerit et regat observantiam diei Dominicæ ; non *jus primordiale* : admodùm verisimile est Deum ab exordio mundi præscripsisse ut homines sabbatum servarent ; hoc insinuat benedictio illa data diei septimo quæ narratur in Genesi, cap. 2, et modus quo postea inculcata fuit Judæis lex sabbati : *Memento ut diem sabbati sanctifices* ; hujusmodi locutio supponit hanc legem priùs extitisse et

landum opus creationis, à quo requiescere dicitur Deus die septimâ : in cujus signum dies septima mandatur sanctificanda, id est, deputanda ad vacandum Deo. Et ideò Exodi 20, præmisso præcepto de sanctificatione sabbati, assignatur ratio, quia sex diebus fecit cœlum et terram, et in septimâ die requievit. Hæc D. Thomas, 2-2, q. 122, art. 4.

Memento igitur, ut diem sabbati sanctifices, ut intelligamus rationem præcepti esse recordationem; et non placere Deo quietem ab operibus die septimâ, nisi ratione memoriæ, nisi ratione interni cultûs. Exterior namque munditia ab operibus, nisi ab interno proveniat cultu, vana est. Unde scriptum est à Jeremiâ : *Deriserunt sabbata ejus*. Deridenda quippe est sola externa requies, utpotè jactura septimæ partis temporis. Ita Cajet. super cap. 20 Exodi.

Memento, etc. Quasi dicat Deus : Observa et celebra sabbatum velut sanctum, et à reliquis diebus separatum, quieti et recolendis creationis operibus aliisque Dei beneficiis dicatum, cujus finis ut te moneam, ad-

in memoriam revocari Judæis : huic persuasioni vim aliquam addit usus plurimum populorum, præsertim in Oriente, qui diem septimum nummi consecrant (vid. Godescard, *Fêtes mobiles, du dimanche, chap. 1er*). Quidquid sit de illâ institutione primitivâ, ad summum dici posset Deum velle ut unus dies de septem suo cultui dedicetur; sed nihil inde colligere possumus quod modum hujus sanctificationis determinet... *Non jus Mosaicum*; fuit enim abrogatum per mortem Christi et Evangelii promulgationem, unde dies olim sanctificanda in alteram immutata est, et multa nobis licent quæ tunc erant Judæis vetita, præsertim circa opera servilia.... Tandem *non jus novum à Christo datum*: nullibi reperimus in Evangelio aut in Traditione, Christum ordinasse servari diem Dominicam per auditionem Missæ et abstinentiam à quibusdam operibus. Hoc multum confirmatur praxi Ecclesiæ, quæ eximit ab obligatione servandi diem Dominicam modo assueto, multis ob causas quæ verisimiliter non sufficerent ad dispensandum à lege divinâ.... Concludamus igitur observantiam diæ Dominicæ, saltem quoad modum seu ritum sanctificationis, fundari constitutione Ecclesiæ et consuetudine populi Christiani.

Hinc in ordine ad praxim colligemus 1° in præcepto diæ Dominicæ, sicut in aliis legibus, duo esse secernenda, scilicet finem præcepti quem Ecclesia intendit, et præceptum ipsum seu modum ab ea imperatum ad finem illum assequendum. Maxime convenit ut omnes, quantum in se est, finem prosequantur ac prout ut emulantur majorem diæ partem dare piis religionis et charitatis exercitiis; sed ad id tantum stricte tenetur quod imperavit Ecclesia, et eatenus sub eo respectu peccant, quatenus aut omittunt quæ sunt præcepta, vel operibus vacant à quibus abstinere jubet Ecclesia. Juxta axioma communiter receptum apud theologos : *Finis per se non cadit sub præcepto*; eodem sensu dicit D. Thomas : *Non idem est finis præcepti et id de quo præceptum datur*, 1-2, q. 100, art. 9, ad 2. Colligemus 2° attendendum esse ad consuetudinem legitimam locorum, quando determinare opus est an talis actio in specie sit prohibita vel licita diæ Dominicæ. Nec omnia opera libera licent, nec cuncta servilia sunt æquè prohibita; nec idem opus ubique gentium servile reputatur; nec pendet à moribus hominum qui sunt valde diversi in locis variis; unde cum observantia Dominicæ et fastorum legibus et consuetudinibus regatur, modificari simul eisdem causis potest : prout necesse est ad illas attendere, et in dubio ad superiores recurritur.

didi verbum, *Memento*. Ut enim ait D. Thomas, art. 4 citato, ad 3, in observantia sabbati duo sunt consideranda; quorum unum est sicut finis; et hoc est ut homo vacet rebus divinis : quod significatur in hoc quod dicit : *Memento ut diem sabbati sanctifices*; illa enim dicuntur sanctificari in lege, quæ divino cultui applicantur. Aliud autem est cessatio operum, quæ significatur cum dicitur : *Septimâ die non facies omne opus, nempe servile*, ut exprimitur Levit. 23. Hæc ergo sanctificatio sabbati, quæ hic directè præcipitur, erat vacatio ab omni opere servili, ut Judæi hoc modo colendo sabbatum profitebantur Deum Creatorem esse ac largitorem bonorum omnium; ideò sabbatum appellatur, quia Domini quies fuit; nam periclit mundi officium sex diebus, dieque septimo cessavit ab opere creationis, quæ cessatio vocatur quies.

Observat D. Thomas, art. 4 citato, ad 1, quòd præceptum de sanctificatione sabbati litteraliter intellectum, est partim morale, id est, secundum rationem naturalem debitum : et partim cæremoniale, id est, debitum, quia statutum, quia lege positum. Morale quidem, quantum ad hoc quòd homo deputet aliquid tempus vitæ suæ ad vacandum divinis; inest enim homini inclinatio naturalis, ad hoc quòd cuilibet rei necessariæ deputetur aliquid tempus, sicut corporali refectio, somno, et aliis hujusmodi : unde etiam spirituali refectio, quæ mens hominis in Deo reficitur secundum dietamen rationis, aliquid tempus deputat homo, nempe quòd aliquid tempus dedicetur Deo, ad vacandum ejus cultui, ad commemorandum illius beneficia, præcipuè beneficium creationis recta ratio exigit : ad commemorandum, inquam, non solum privatim, sed publicè; non solum cultu interno, sed aliquo exteriori signo, et sic habere aliquid tempus deputandum ad divinis vacandum, est præceptum naturale ac morale, et quantum ad hoc ponitur inter præcepta Decalogi. Verum in quantum in hoc præcepto determinatur speciale tempus in signum creationis mundi, sic est præceptum cæremoniale : seu quòd tempus dicandum divino cultui publico, sit quæque dies septima, aut alia dies; quòd sit dies integer, aut pars diæ; quòd tot opera inhibeantur illâ diæ, cæremoniale est : possent enim rectè ratione aliter statui; et in quantum tale, non ponitur inter præcepta Decalogi. Ideò autem juxta Cajetanum super Exodum, Deus inseruit ore proprio aliquid juris positivi juri morali naturali, ad auctorandum alia jura positiva, quæ per Moysen promulgata erant; nisi enim ipse Deus aliquid jus positivum promulgasset, fortè populus suspicatus fuisset, quòd nihil juris positivi proficisceretur à Deo; et non mandata Dei, sed mandata hominum existinasset omnia jura positiva promulgata à Mose. Ob hanc etiam rationem quidam volunt huic soli præcepto Decalogi additum fuisse verbum, *Memento*, quia illi soli competit esse partim cæremoniale, et populus monendus erat quo potissimum tempore determinato exhibere tenebatur Deo cultum exteriorum publicum : id enim lex naturæ non præscripsit, etsi dicitur aliquid tempore ritu Religionis esse colendum

Deum. Hinc fit quòd cùm determinatio illa diei septimæ fuerit cæremonialis, potuerit ab Ecclesiâ mutari in alium hebdomadæ diem. Sic observantia diei Dominicæ in lege novâ succedit observantiæ diei sabbati, non ex vi præcepti legis, sed ex constitutione Ecclesiæ, et populi christiani consuetudine, ut ait D. Thomas hic, ad 4. Sicut enim morte Christi alia cæremonialia abolenda erant, ita etiam sabbatum, quâ parte cæremoniale erat, cessare debuit, ut umbræ cederent corpori, et cessarent imagines sub præsentia veritatis, ac antiqua observantia novo excluderetur sabbato. Judæi in memoriam creationis diem sabbati festum habebant: Christiani verò in memoriam novæ creationis factæ per gratiam Christi in ejus resurrectione, quâ in novitate vitæ ambulare edocentur, celebrant diem Dominicam, quia in eâ Christus resurrexit. Ita Innocentius papa III, de Consecrat., dist. 3, can. *Sabbato*; D. Thomas, opusc. de Decem præceptis, et 1-2, q. 103, art. 3, ad 4; Tertullianus in Apolog., cap. 16 et de Coronâ militis, c. 3 et lib. contra Judæos, cap. 4; D. Cyprianus, Epist. 35 et 59; Clemens Alexand., l. 2 et 7 Stromatum; D. August. Epist. 418 ad Januar. cap. 13, serm. 154 de Temp.; D. Leo papa, Epist. 79 ad Dioscorum; Origenes, homil. 7 in Exod.; Justinus Apolog. 2 ad Anton.; S. Clemens, l. 7 Constit. Apost., cap. 20 et 31. Ecclesia igitur à tempore Apostolorum primum ex septem hebdomadæ diebus ad divinum cultum consecrare voluit, quem et diem Dominicum appellavit, cujus mentionem fecit D. Joannes Apocalyp., cap. 1 v. 10, dicens: *Fui in spiritu in die Dominicâ*. Item D. Paulus 1 ad Corinth. 6, per unam sabbatorum, quæ est dies Dominica, ut S. Chrysostomus interpretatur, collectas fieri jubet, ut intelligamus, jam in Ecclesiâ diem Dominicum sanctum habitum esse, ut dicit Catechismus concilii Trident. p. 3, de 3 Decal. præcepto, § 12, ubi refert Patres jam à nobis adductos. Item § 25.

Docet autem D. Thomas, 2-2, q. 122, art. 4, quòd *nunc observatio diei Dominicæ non est figuralis, sicut fuit observatio sabbati in veteri lege: et ideò non est ita arcta prohibitio operandi in die Dominicâ, sicut in die sabbati; sed quædam opera conceduntur in die Dominicâ, quæ in die sabbati prohibebantur, sicut decoctio ciborum, et alia hujusmodi; et etiam in quibusdam operibus prohibitis facilius propter necessitatem dispensatur in novâ quàm in veteri lege, quia figura pertinet ad protestationem veritatis, quam nec in modico præterire oportet: opera autem secundùm se considerata pro loco et tempore immutari possunt.* Hactenus D. Thomas.

Idem S. doctor, 1-2, q. 103, art. 3, ad 4, ostendit quòd sicut sabbatum, quod significabat primam creationem, mutatum fuit in diem Dominicum in quo commemoratur nova creatura, inchoata in resurrectione Christi, ita aliis solemnitatibus veteris legis, novæ solemnitates in lege gratiæ succedunt, quia beneficia illi populo exhibita, significant beneficia nobis concessa per Christum. Sic festo phase, succedit festum passionis et resurrectionis Christi, etc. Vide D. Thomam ibidem. Nec solum hæc principaliora, sed et

alia in honorem sanctorum festa instituire potuit ac de facto ritè statuit Ecclesia, ut fusè probant theologi Cæterùm sicut in lege veteri non solum sabbatum, sed et aliæ solemnitates erant in præcepto: ita etiam in novâ, non solum Dominica dies, sed etiam alia festa ab Ecclesiâ instituta observanda sunt de præcepto, ita ut eadem opera in illis vententur aut prescribantur, quæ in die Dominicâ præcipiuntur, aut prohibentur.

Summus pontifex et concilium generale jus habent instituendi dies festos observandos sub mortali in totâ Ecclesiâ et receptos abrogandi, eò quòd habeant supremam potestatem supra totam Ecclesiam, et auctoritatem condendi leges, et quia communiter non procedunt ad festa instituenda sine gravi et rationabili causâ, maturè prius examinâtâ, non requiritur ad hoc populorum consensus.

Episcopi novos dies festos sanctorum qui jam sunt canonizati vel saltem beatificati, non nisi in suis diocesisibus instituire possunt; non debent tamen id facere absque urgentissimâ causâ; imò si festa velint esse perpetua, requiritur cleri et populi consensus. Quia cùm semper non procedant cum tantâ deliberatione, et festorum multitudo redundet in præjudicium operariorum et pauperum, absque populi et cleri consensu, non debent festa multiplicare. An verò possint penitus ac in perpetuum abrogare festa quæ à pontifice sunt jam instituta, ac de jure servantur, alii judicent: non nego tamen eos ex causâ rationabili posse pro aliquo tempore dispensare non solum cum aliquo particulari, sed etiam cum toto populo, ut laborare valeant. Verùm existimo hos remanere obligatos ad audiendam Missam, si commodè possint. Non possunt domini seculares propriè loquendo sine episcopi licentiâ et consensu festa instituire; quia cultus diei festi, est actus Religionis, est res purè ecclesiastica, esto ob finem civilem, v. g., in signum lætitiæ pro partâ victoriâ possint subditis præcipere sub aliquâ penâ, ut tali die ab operibus servilibus abstineant. Tandem consuetudo universalis totius Ecclesiæ à pontifice scita et tolerata tacitè vel expressè approbata, cùm habeat vim legis, idem potest circa dies festos, quod circa alia præcepta humana, nempe vel festa abrogare, vel nova instituire. Communiter consuetudo invexit quòd obligatio colendi festum ac diem Dominicam incipit à mediâ nocte, et terminatur ad mediam noctem, sicque passim observari videmus: si tamen consuetudo et praxis recepta aliter se haberet, observanda esset; illa enim temporis duratio et extensio à consuetudine loci præscriptâ dependet. Imò Sayrus, lib. 7, cap. 3, num. 13, ait quòd si consuetudo communis alicujus loci esset incipere festum à vespere, et aliquæ artes propter suum exercitium haberent propriam consuetudinem illam servandi à mediâ nocte usque ad mediam noctem, ut sutoria et barbitonsoria, excusarentur vel dispensatione Eugenii papæ IV, ex S. Antonino, vel ratione consuetudinis propriæ omnium ferè illarum artium, ex Tabienâ, Sylvestro, Cajetano, Cosmo. Vel ut notat Navarrus, cùm festum communiter mēro

romano incipit à mediâ nocte ad mediam noctem, ff. de feriis, l. *more romano*, non indigent barbitonsores tali dispensatione, ut per duas aut tres horas noctis in sabbato, et aliis diebus pro festis laborent, cum absque tali privilegio usque ad mediam noctem tondere possint. Ubi autem contraria esset consuetudo, tunc illos dispensatio prædicta excusare poterit. Haectenus Say rus. Verùm de hoc infra acturi sumus.

Diem Dominicam festosque in honorem Dei consecratos violare, peccatum est sacrilegii, quia injuria fit temporis sacro, quantum ad illud ad quod est sanctificatum: idèòque est ex genere suo mortale, nisi indeliberatio, aut parvitas materię, seu breve tempus, aut justa causa excusans faciat quòd non sit contra præceptum divinum, et quia tempus festivum sanctificatum est ad exteriorem cultum Deo exhibendum positivè vacando divinis, et negativè abstinendo ab omni opere servili, inde istud præceptum exprimitur primò affirmativè: *Memento ut diem sabbati sanctifices*. Secundò negativè: *Non facies omne ovus in eo*, nempe servile, ut exponitur Levit. 25. Idcirco peccatum violationis committitur, vel omitendo divina pro tunc præscripta, vel faciendo opera servilia alique per Ecclesiam adjuncta, *extra de feriis*. Et hæc sunt à nobis exponenda.

ARTICULUS PRIMUS.

Quibus operibus vacare teneantur fideles in diebus dominicis et festivis.

Non prohibuit Deus operari in sabbato, ut otiosi et desides illud sacrum tempus traducamus, sed idèò voluit ut à laboribus et operibus corporalibus cessaremus, quatenus mens nostra facilius piis ac divinis operibus insisteret, remotis hujusmodi impedimentis, ac præscripto majestatis suæ exteri cultui.

Ex communi omnium consensu, omnes fideles postquam ad annos discretionis pervenerint, usumque et iudicium rationis habuerint, diebus dominicis aliisque festivis tenentur ex præcepto, et sub peccato mortali vel celebrare, vel audire unam integram Missam, prout art. 6 ostensuri sumus; sola Missa est de præcepto: hortatur tamen Catechismus Concil., § 17, Christi fideles ut aliis piis operibus in festis vacando, ea sanctificent. *Itaque diem sabbati tunc plenè et perfectè celebramus, cum pietatis et religionis officia Deo præstamus: hocque planè sabbatum est quod Isaias delicatum appellat, quoniam festi dies sunt veluti deliciæ Domini, et piorum hominum. Quare si religioso huic sanctoque sabbati cultui, misericordiæ adjunguntur opera, certè mazina sunt et multa præmia, quæ eodem capite nobis proponuntur.* Et ibidem § 33, mandat parochis ut diligenter doceant quibus operibus atque actionibus Christiani homines diebus festis exercere se debeant, nempe ut actus religionis eliciant, ut divina Ecclesiæ sacramenta, quæ ad salutem nostram instituta sunt ad animæ vulnerum curationem crebrò adhibeant, peccata sua sæpè sacerdotibus confiteantur, ut sacramentum Eucharistiæ sacramentum crebrò recipiant, ut attentè diligenterque sacram concionem audiant, divinis lau-

dibus et officiis intersint, sedulòque se exerceant in officiis ac operibus misericordiæ: ita ut diem sacrum in colendo Deo transigant, utpotè illi dicatam; per hoc enim indicatur, eo tempore fideles divinis obsequiis se dedicare oportere. *Siquidem ille dies sanctus est, quòd tunc præcipuè sanctitatem et religionem homines colere debeant.*

An autem hoc præcepto præter cultum æternum, teneamur adhuc ad purè æternum, alii affirmant volentes, homines diebus festivis teneri aliquem bonum actum mentis erga Deum, ut actum ejus dilectionis elicere, aut si sint in peccato mortali, formare actum contritionis, ratio est quia cum hoc præceptum sit affirmativum, pertinens ad Dei famulatum, exigii potiùs famulatum interiorem quàm exteriorem, utpotè nobiliorem et Deo gratiorem. Item quia jure divino aliqua sanctificatio in diebus festivis præcipitur, præter designationem et determinationem Missæ ab Ecclesiâ factam; sed non est alia commodior, quàm justificatio per actum dilectionis Dei. Ergo. Item Levit. 6 dicitur: *Sabbatum requiesctionis est, affligetis animas vestras*. Idem repetit Dominus ibidem, cap. 23. Unde in ipso Missæ introitu, præmittitur *confiteor* non solum à celebrante, sed etiam à ministro inserviente ex parte Ecclesiæ et assistentium; per quod satis innuitur singulos audientes, teneri saltem generaliter dolere de peccatis commissis; aliàs si assistant Missæ sacrificio in diebus festis aut dominicis in peccato mortali, retinentes affectum ad illud, videntur esse indispositi et lethaliiter peccare; ob scilicet Dei præceptum colendi et sanctificandi hos dies, ac nos ipsos consequenter: et Ecclesiæ institutionem, determinantis modum quo oporteat et diem festam et nos ipsos sanctificare audiendo scilicet Missam: quod sanè affectum ad peccatum mortale non compatitur, sed prærequirit actum penitentię et doloris, tanquam dispositionem requisitam ad debitè assistendum sacrificio Missæ, ut oportet, ut Ecclesia intendit, et ad vacandum Deo. Ita docent Angelus in Summâ, v. *Ferię*, num. 41; Petrus de Soto, lect. 15 de Pœnitent., et alii, citantque D. Thomam, divum Raymundum, divum Antoninum, divum Carolum Borromæum, idque videtur indicare Catechismus. § 14, ubi ait: *Præterea fideles docendi sunt ex iis verbis, modum et rationem colligi posse; quâ in totâ hebdomadâ opus facere conveniat, ita scilicet ut diem festum semper spectentus, quo die cum actionum et operum nostrorum Deo quasi reddenda sit ratio: ejusmodi opera efficiamus necesse est quæ neque Dei judicio repudientur, neque nobis, ut scriptum est, in singulum sint et in scrupulum cordis.*

Alii verò communiter oppositum docent, Probatque Cajetanus, 2-2, q. 122, art. 4, quia istud præceptum Decalogi non est de cultu interiori, sed tantum exteriori, ut expressè docet B. Thomas in isto art. 4 ubi sic ait: *Et quia ad interiorem cultum, qui consistit in oratione et devotione, magis inducitur homo ex interiori Spiritus sancti instinctu, præceptum legis dandum fuit de exteriori cultu, secundum aliquod sensibile signum; si ergo actus interior religionis non con-*

tinetur sub hoc præcepto, multò minùs actus interiores aliarum virtutum, de quarum numero est contritio, utpotè actus penitentiae. Idem dicendum de actu interioris dilectionis Dei, quia claritas est virtus distincta à Religione, ejusque præceptum non continetur in Decalogo, sed in principio omnium tanquam finis eorum præfigitur : finis autem præcepti non continetur sub ipso præcepto. Ergo ad hos actus interiores jure divino homines in die festo minimè obligantur. Nec etiam jure ecclesiastico : tum quia Ecclesia non se extendit directè ad Actus merè internos, tum quia id quod Ecclesia præcipit, continetur in cap. *Missae*, de Consecrat., dist. 1, nempe abstinere ab opere servili, et audire Sacram, sub quo indirectè comprehenditur actus interior, nempe velle audire sacram cum decenti attentione et reverentià ad hoc ut sit actus humanus religiosus ; quæ absque speciali actu contritionis et dilectionis Dei impleri possunt. — Respondendum mihi videtur ad hanc quæstionem, quòd audiens Missam cum reverentià et attentione, etiamsi non sit in statu gratiæ, neque eliciat actum specialem contritionis, adhuc tamen satisfacit huic præcepto, nec proinde peccat contra illud, cum præscripta à jure divino et à jure ecclesiastico adimpleat, Deoque exhibeat cultum exteriorem designatum ab Ecclesià, et eo modo, quo ab illà præcipitur, ut probant rationes pro secundà sententià ad ductæ, quam tenet D. Thomas, Cajetanus, Sotus, Lopez, Corduba, Navarrus, Sylvester, D. Antoninus, et alii.

Monendi sunt tamen homines, ut tunc memores beneficiorum Dei, præsertim redemptionis, actus dilectionis erga tantum benefactorem, necnon compunctionis ac contritionis pro offensis contra tam bonum patrem et dominum liberaliter commissis, saltem dum Missam audiunt in festis diebus exerceant, additis aliis sacrificiis internis orationis, devotionis, gratiarum actionis, actuum fidei, spei, charitatis, etc., et ad hoc summopere hortandi ac excitandi sunt : tum quia vix aliter possunt habere attentionem ad divina, quæ tamen est de præcepto auditionis Missæ ; tum quia finis in quem Deus et Ecclesià festos dies ordinârunt, est ut in illis saltem homines vacent divinis, ac corpore et mente Deo serviant, exercendo actus religionis tum internos, tum externos ; ne sint minùs devoti quàm Judei, qui in sabbato jure sacrificium dupli- cabant, ut legitur Num. 28, v. 9, quod significat, inquit D. Thomas opusc. de decem præceptis, quòd in sabbato debemus offerre sacrificium de omnibus quæ habemus. Unde primò debemus offerre animam dolendo de peccatis, Psal. 50 : *Sacrificium Deo spiritus contribulatus*. Item orando pro beneficiis, Psal. 140 : *Dirigatur, Domine, oratio mea, sicut incensum in conspectu tuo*. Factus est enim dies festus ad habendam spiritualem lætitiàm, quam facit oratio. Unde et tali die multiplicari debent preces. Item res tuas sacrificando per eleemosynas, ad Hebræos 13 : *Beneficentiæ et communionis nplite oblivisci*, etc. Item verba Dei legendo ac meditando, ut Judei faciunt. Actor. 13 : *Voces pro-*

phetarum quæ per omne sabbatum leguntur. Unde Christiani, quorum iustitia debet esse perfectior, ad conciones et ad officium Ecclesiæ tali die convenire debent. Joann. 8 : *Quis ex Deo est, verba Dei audit*. Haetenùs D. Thomas opusc. de tertio præcepto, § ultimo : tum quia auditio illa Missæ ac festi sanctificatio non est meritoria homini existenti in mortali peccato, habenti affectum ad illud, nec elicienti actum contritionis aut compunctionis. Nam iniquorum dona non probat Allissimus, et victimæ impiorum sunt abominabiles Domino : ut quid tantorum meritum perditio? Nonne satius esset audire et sequi sacri concilii Tridentini verba, sess. 22, cap. 2 : *Docet sancta Synodus sacrificium Missæ verè propitiatorium esse, per ipsunquæ fieri ut, si cum vero corde, et rectâ fide, cum metu et reverentiâ contriti ac pœnitentes ad Deum accedamus, misericordiam consequamur et gratiam inveniamus in auxilio opportuno*. Hujus quippe oblatione placatus Dominus, gratiam et donum penitentiae concedens, crimina et peccata etiam ingentia dimittit. Declarat insuper sancta Synodus quòd optaret Ecclesià ut omnes Missæ assistentes, essent in statu et dispositione communicandi realiter et de facto cum sacerdote celebrante, prout faciebant primi Christiani. Dicit insuper quòd Missæ in quibus solus sacerdos communicat sacramentaliter, verè communes censeri debent, partim, quòd in eis populus spiritualiter communicet, etc.; qui autem retinet affectum ad mortale peccatum, nec elicit actum compunctionis et contritionis, verè non est in statu ac dispositione communicandi spiritualiter.

Quamvis igitur absolutè hoc non sit necessarium ad satisfaciendum saltem quoad substantiam præcepto sanctificandi diem festum et audiendi sacram, ita ut qui omittit actum contritionis, non propterea peccet, qui videtur tamen requisitum ad dignè, meritoricè, et ut oportet implendum, ut scilicet obtineatur finis à Deo et ab Ecclesià intentus, in hujus præcepti impositione, et ut homo illius observationis fructum non privetur, nec se exponat periculo non attendendi divinis, prout tenetur dum sacro assistit. Vide Cajetanum in Summâ v. *Contritio*; finis tamen non cadit sub præcepto.

Quæres secundò utrùm isto præcepto obligentur homines ad non peccandum in die festo, ita ut tale peccatum contineat specialem militiam contra religionem in confessione explicandum? v. g., an qui die Dominico fornicatur, uno actu duplex committat peccatum, nempe contra castitatem, et aliud contra sanctificationem sabbati?

Affirmant Aleissus, Lyranus, Angelus, Major, Adrianus, B. Albertus Magnus, D. Bonaventura, D. Antoninus, Gerson, Scotus, Medina, Nider, Corduba, Abulensis, et alii. Quia scilicet tunc peccans facit injuriam temporali sacro, illudque contaminat, proindeque est sacrilegus, sicut et qui profanat templum, aut violat personam sacram. Ejusdem sententiæ videtur esse D. Thomas, opusc. 4 de decem præceptis in tertio præcepto § 2, ubi ait : *In festis debemus cavere culpam,*

Jeremias 7 : « Custodite animas vestras et nolite portare pondera in die sabbati, » onus scilicet animæ vel pondus malum et peccatum. *Psal.* 37, iniquitates « sicut onus grave gravate sunt super me. » Item quia omne peccatum est opus servile, *Joannis* 8 : « Qui facit peccatum, servus est peccati. » Et idè contra hoc præceptum facit, quisquis in sabbato peccat. *Isaie* 1, v. 14. « Sabbatum et festivitates vestras non feram, » quare ? quia, « iniqui sunt cœtus vestri, » etc. Idem clariùs et fortiùs astruit S. doctor, 2-2, q. 122, art. 4, ad 3, ubi distinguit triplex opus servile. Primum quo homo servit peccato, juxta illud : *Qui facit peccatum servus est peccati*, et secundùm hoc omne opus peccati dicitur servile. Secunda servitus est quæ homo servit homini per opera corporalia. Tertia, est quæ homo servit Deo per opera patriæ. Et postea subddit S. doctor, quòd opera quæ dicuntur servilia primo et secundo modo, contrariantur observantiæ sabbati, in quantum impediunt operationem hominis ad divina : et quia homo magis impeditur à rebus divinis per opus peccati, quàm per opus licitum, quamvis sit corporale, idè magis contra hoc præceptum agit qui peccat die festo, quàm qui aliud corporale opus licitum facit. Unde *August.* in lib. de decem Chordis, ait, quòd « meliùs faceret Judæus in agro suo aliquid utile, quàm si in theatro seditiosus existeret, et meliùs feminæ eorum die sabbati lanam facerent, quàm quòd tota die in neomentis suis impudicè saltarent. » Hæc D. Thomas. Item Catechismus concilii loco citato § 31, postquam ostendit omne servilis operis genus ex præcepto tunc esse vitandum, quia mentem nostram à divino cultu abstrahit, statim subdit : *Quò magis peccat à fidelibus sunt vitanda, quæ non solum animum, à divinarum rerum studio avocant, sed nos à Dei amore prorsus sejungunt.* Citatque D. August., tract. 3 in Joann. et in *Psal.* 32, serm. 1, et in lib. de decem Chordis, cap. 3.

Quidam recentiores id limitant in casu quo fidelis eâ die Eucharistiam sumpserit : tunc enim si grave peccatum, v. g., fornicationem committat, tenetur hanc circumstantiam in confessione explicare : tùm ob gravem irreverentiam ac ingratitude, tùm quia defuit officio et obligationi vitandi occasiones, scurrilia, et vana, et assistere Christo hospiti sanctissimis exercitationibus, atque actionibus ; tùm denique quia peccatum istud videtur habere specialem turpitudinem et repugnantiam cum hoc sacramento. Alii volunt esse circumstantiam temporis necessariò confitendam quando peccatum enorme committeretur in die maximè solemni, ut in Parasceve, puta si comedix et ludiera spectacula exercerentur : id enim esset res impia, gravis irreverentia, et contra Ecclesiæ prohibitionem. Negant verò Cajetanus in utràque Summâ, Sotus, Sylvester, Navarrus et alii : tùm quia peccatum, non dicitur opus servile propriè, sed tantùm metaphoricè, unde non prohibetur hoc præcepto, licet contrarietur fini illius, abstrahendo et avocando mentem à divinis ; imò magis impedit hominem à rebus divinis opus peccati, quàm opus servile de se licitum, ut ait D. Thomas ; qui proindè intendit quòd opus peccati sit solum

contra fidem præcepti, non verò contra ejus substantiam : unde non sentit D. Thomas peccatum commissum in die festo, esse contra præceptum sanctificationis illius, quia finis præcepti non cadit sub illo præcepto. Item loco citato in responsione ad 1, exponens auctoritatem D. Ambrosii dicentis, quòd lex prohibet hominem in sabbato gravari peccatis, ait, quòd cessare à peccato pertinet ad sensum moralem, seu mysticum hujus præcepti. Item in 3 sent., dist. 37, q. 1, art. 5, q. 2, ad 2, expressè dicit quòd peccata mysticè dicuntur opera servilia, et non propriè. Nam nullus est servus sui ipsius, sicut nec justitia propriè esse potest in ordine ad seipsum.

Confirmatur ex Cajetano : Solus cultus exterior, puta audire Missam, et cessatio à servilibus operibus cadit sub hoc præcepto. Ergo id solum quod contrariatur directè exteriori cultui Dei, est contra hoc præceptum ; hoc autem est opus servile propriè, non verò omne peccatum : clarè enim liquet, quòd sicut sanctitati sacerdotis non contrariatur quodlibet peccatum, sed illud tantùm quod contrarium est ei ad quod sanctificatus est, puta si percussit seipsum, aut abutatur sacerdotio, et hujusmodi : ita sanctitati temporis deputati ad exteriorem cultum non contrariatur quodlibet peccatum, sed illud tantùm quod illum cultum admittit aut violat, et directè repugnat sanctificationi illius ; ut si fiat aliquid non per se illicitum, sed in contemptum festi, et intentione illud violandi, si exerceatur opus servile, si Missa non audiat, etc. — Respondeo igitur ad questionem, non omne peccatum in die festo commissum, induere malitiam sacrilegii ; idèquè hujusmodi circumstantiam temporis sacri nequaquam mutare speciem, neque ita notabiliter aggravare, ut sit necessariò detegenda ac explicanda in confessione. Ratio est, quia etsi peccare mortaliter in die festo, sit contra finem extrinsecum sanctificationis sabbati, et ex hoc aliquantulum augeatur culpa, quia tamen non impedit cultum Dei externum qui cadit sub præcepto, nec illi contrariatur directè, neque est opus propriè servile, idè non est transgressio festi, neque contra religionem. Idè autem luxuria in personâ sacrâ induit malitiam sacrilegii, quia est contra votum. Item per effusionem voluntariam et peccaminosam seminis et sanguinis humani, idè profanatur locus sacer, quia ex statuto ecclesiastico ita ordinatur, sicut et quando in eo committitur furtum, ut res sacræ furto subripiuntur, ob scilicet injuriam quæ illis infertur. Nihil autem tale extat, nempe nec votum, neque statutum ecclesiasticum, aut præceptum respectu temporis sacri. Ergo peccatum non erit sacrilegium, ex hoc præcisè quòd sit perpetratum in die festo ; aliquantulum tamen aggravatur per hoc quòd sit contra finem hujus præcepti, avertendo mentem nostram ab interiori Dei cultu, impediendo ne quiescat spiritualiter in Deo, et non vacet rebus divinis. Ut enim ait D. August., serm. 231 de Temp., idè dies iste Dominicus appellatur, ut in eo à terrenis operibus et mundi illecebris abstinentes, tantùm divinis cultibus serviamus, dantes scilicet huic diei honorem et reverentiam. Hinc multùm re-

prehendendi sunt fideles, qui tunc nedùm divinis obsequiis non vacant, sed profana sodalitiâ, choreas, tripudia, theatralia exercent, tabernas et ludos frequentant, ebrietatibus, dissolutionibus et impudicitiiis se immergunt, magisque Deum offendunt quàm in reliquis hebdomadæ diebus, quasi dies Dominica sit turpium actuum sentina, potiusque dicata diabolo, quàm vero Deo. Unde Cyrillus Alexand., lib. 8 in cap. 5 Joannis, exclamat: *Idne est, ô Christiani, celebrare diem festum, indulgere ventri, et in concessis voluptatibus habenas laxare, in irrisionem divini nominis et dei pravavationem?* Et Tertullianus conqueritur quòd occasio luxuriæ pietas deputatur. Deus ipse hujusmodi festa detestans, ait Isai. 1: *Calendas vestras et solemnitates odit anima mea facta sunt mihi molesta, laboravi sustinens.* Et Malach. 2: *Ecce ego projiciam vobis brachium, et dispergam super vultum stercus solemnitatum vostrarum.*

Notate verba hæc, *solemnitates vestras*, non meas; quasi sic Deus exprobrare velit: Solemnitates sunt vestrae, quia vestris voluptatibus consecrasti et insuitis; non meæ, quia non mihi meoque cultui, sed potius offensæ ac contemptui dicatis, nec meam, sed vestram voluptatem, ac voluntatem perfcistis; vestras ergo solemnitates ferre nequeo, eas abhorret anima mea tanquàm stercus foetidum, amarulento peccatorum vestrorum *foetore conspurcatis; nec auditis vocem meam, quâ clamo. *Videte ut sabbatum meum custodiatis, quia signum est inter me et vos in generationibus vestris, ut scialis quia ego Dominus qui sanctifico vos.* Et iterum: *Sancti estote, quia ego sanctus sum.* Sed potius tunc auditis vocem mundi, carnis et Satanae ad vana, ad obscœna, ad impia illectantium, ita ut dies festi, non mihi, sed Veneri, Baccho, Adonidi, Satanae dicati et consecrati videantur.

Certè eo modo quo dies festi nunc celebrantur, diceret potius dissolutionibus, ludis, voluptatibus, rixis, ebrietatibus, blasphemiiis alisque impietatibus esse dicatos, quàm divino cultui, pietati, et sanctitati christianæ. Longè enim plura tunc committi peccata, quàm in cæteris omnibus hebdomadæ diebus collectim sumptis, experientiâ comprobatur. Idque provenit ex hoc quòd cum plerique homines durante hebdomadâ laboriosis operibus, aut negotiis occupentur, non tantas habent peccandi occasiones: diebus autem dominicis aut festis, genio, ac otio vacant, quod multam malitiam docet et ingerit, multorumque scelerum occasio est, ac fomentum. Videmus namque plebeios ac mechanicos homines illis diebus indulgere ludis, comessationibus; indeque blasphemiiis ac contentionibus; suaque prodigere nece saria sustentationi uxoris, ac familiæ, et quod per totam hebdomadam laborando lucrati sunt, paucis horis tunc deglutire.

Mulieres totum ferè tempus matutinum ornati corporis insumunt ac superbæ vanitati dedicant. Poeta ad ecclesiam accedunt, *pompaticè ingredientibus domum Domini.* Non tam ut orationi ac cultui divino vacent, quàm ut videant, et videantur: reliquum verò diei cum juvenilibus discurrunt, amatoribus conversatio-

nibus, quandoque et inhonestis ludis, aut choreis operam dant: *Præstaretque sæpius, Augustino teste, vel juvenes stivam aratri ducere, vel puellas lanam facere, et collum trahere, quàm in his ludis periculose saltare.*

Concludimus hisce Cajetani verbis in Summâ: Quòd licet cum abstinentiâ à servilibus, solius Missæ cultus sufficiat in festo ad evitandum mortale peccatum, teneantur tamen fideles diem expendere in divinis laudibus, saltem eundo ad prædicationem et ad vespervas. Unde qui festos dies post Missam vanè consumunt ludendo, jocando, otiosèque vagando, aut venando, spectaculis intendendo, et hujusmodi: licet ex ipsis operibus, utpote non servilibus, mortale non incurrant, ex omissione tamen divini cultûs, ad quem festa instituta sunt, graviter peccant (1), quia non reddunt quæ sunt Dei Deo; et quia quantum est in se, ridiculo exponunt christiana festa, juxta illud: *Viderunt eam hostes, et deriserunt sabbata ejus.* Et hoc præcipuè tangit viros graves et majores et dominos: cæteri namque eos imitantur. Hæc Cajetanus v. *In festo licita.* In fine, et 2-2, q. 122, art. 4, in principio, ait, quòd Ecclesia quantum ad tempus et opera, posset aliter determinare in observatione festorum. Subditque hæc verba: Et licet quoad opera præscripta nulla appareat necessaria mutatio, tamen quoad tempus multis videtur quòd oporteret festum esse solùm manè, et usque ad meridiem tantum. Et hoc propter communiter accidentia; quia post prandium in festis communiter committuntur infinita peccata, quæ aliis diebus non sunt, nec ferunt, si liceret laborare, etc.

Hæc miseria miseriarum, ut nequeat Deus integrum hebdomadæ diem sibi dicatum, totumque suo cultui mancipatum à Christianis obtinere! *Si enim jussis, et, inquit Catechismus romanus § 56, nos quotidie sibi religionis cultum tribuere, nonne pro suis erga nos beneficiis, quæ maxima et infinita sunt, omnis opera laudanda esset, ut prompto, alacrique animo, ejus dicto audientes essemus? nunc verò paucis ad ejus cultum institutis diebus, non est cur nos negligentes atque difficiles in ejus functione simus, quod sine gravissimâ culpâ præterire non possumus.*

(1) Non convenit inter theologos quale sit objectum totale legis de sanctificatione diei Dominicæ et festorum in quantum lex illa consideratur ut positiva; dubitant an habere debeamus reos peccati mortalis qui præter Missam nulli alteri religionis operi incumbunt, eo ipso solo quòd *omittunt cultum divinum ad quem festu ordinata sunt.* Convenientissimum quidem est ut fideles diebus festivis verbum Dei audiant, vespertinis intersint officiis, actibus pietatis vacent, et merito reprehensibiles sunt ii qui hos dies otio absument; verùm, quàm mihi in specie præceperit Ecclesia sub gravi, præter auditionem Missæ et cessationem ab operibus servilibus, multi docent theologî, illum de quo agitur non peccare mortaliter, *quatenus legis positivæ transgressorem, licet possit sub alio respectu se reum culpe lethalis constitutere, nimirum aut ratione scandali, aut nimia salutis negligentia, aut quia non curat de iis addiscendis quæ scire debet et tamen ignorat.* Hinc illi theologî, ubi exponunt objectum præcepti de sanctificatione festorum, silent de obligatione ad quam alludere videtur Cajetanus, et solum hortantur fideles ad pietatis exercitia. (Vide hanc questionem fusè discussam in appendice II ad calcem volutinis.)

ARTICULUS II.

An et quænam opera animæ sint prohibita in die festo.

Sola opera servilia inhihentur in die festo, prout colligitur ex cap. 23 Levit. *Opus autem servile, inquit D. Thomas, 2-2, q. 122, art. 4, ad 3, dicitur à servitute quâ homo servit homini: homo verò est alterius servus, non secundum mentem, utpotè quæ libera manet, sed secundum corpus. Et idèd opera servilia secundum hoc dicuntur opera corporalia in quibus unus homo alteri servit: sicque nullius spiritualis actûs exercitium est contra observantiam sabbati, puta si quis doceat verbo vel scripto. Unde num. 28 dicit Glossa, quòd fabri et hujusmodi artifices otiantur in die sabbati: lector autem divinæ legis, vel doctor ab opere suo non desinit. Nec tamen contaminatur sabbatum: sicut sacerdotes in templo sabbatum violant, et sine crimine sunt.* Haec enim D. Thomas.

Nec obstat quòd interveniat opus corporale tanquam spiritualis actûs exercitium, ut scribere ad docendum vel discendum, vel ad significandum alteri per litteras, consilium dare verbo vel scripto, legere in scholis non solum theologiam, sed et philosophiam, et quamcumque aliam licitam scientiam, consilia et electiones facere, ac similia; non enim per hoc desinunt esse mentis opera; et cum ad exteriorem materiam perficiendam non ordinentur, prout artium mechanicarum exercitia materiam perficiunt, puta lanam, linum, ferrum, lignum, etc., procul dubio licita sunt in die festo; quoniam nihil horum est opus servile, nec inter prohibita ab Ecclesiâ computantur. Imò ex hoc capite evensari videntur qui diebus festis picturis inspicendis vacant, non ut pingant, sed ut delineando discant. Et archimagistri qui designant in chartâ quomodò aliquid sit fabricandum, ad instruendum aliquid de futuro opere: hæc enim spiritualis potius est exercitatio, non operis mechanici, sed doctrinæ et disciplinæ. Ita Cajetanus in Summâ, v. *Festum*. Verùm id limitare, quando intervenit rationalis causa. Sic Romæ vidi multos pictores in festo corporis Christi delineantes in chartâ pulchras imagines, et præsertim in Vaticano picturas egregias textiles stromatum in exteriori deambulatorio toto illo die publicè expositas: idque licitè facere non est dubium; quia cum postea hujusmodi peristromata ex hoc loco publico amoveantur et occultantur, non suppeteret ipsis amplius facultas addiscendi, et talia extraordinaria opera retrahendi ac imitandi. Per se tamen loquendo non videntur excusari, qui in die festo designant, vel in chartis delineant, quæ postea sunt fabricaturi, quia opus pingendi de se est servile, nec conditionem servilitatis exiit ob intentionem addiscendi artem; alioquin etiam liceret quamlibet artem mechanicam in die festo exercere ad eam addiscendam; quod nullus dixit: non nego tamen quia liceat artis mechanicæ et servilis regulas addiscere, ac memoriæ mandare, quia id non est opus servile.

Idem Cajetanus supra locum D. Thomæ in initio adductum, hanc regulam assignat, nempe quòd in proposito non sufficit quòd actus sint spirituales ex princi-

pio, sed etiam requiritur ut sint tales ex termino, seu quòd principaliter ordinentur, et per se terminentur ad aliquid spirituale: ita quòd actio à principio spirituali proveniens per corporale instrumentum; ad hoc ut dicatur spiritualis, debeat per se ordinari ad spiritualem passionem inferendam, sicut actio doctrinæ ordinatur ad causandam disciplinam, quæ est opus spirituale: actiones verò, quæ per se ordinantur ad corporalem passionem inferendam, seu ad exteriorem materiam perficiendam, non computantur inter spirituales, quanvis sint à principio spirituali, ut patet de artibus mechanicis: ars enim est virtus intellectualis, ut ostenditur 6 Ethic. Quia tamen ordinantur ad perfectionem corporalium operum, idèd earum exercitationes non sunt actus spirituales. Hinc infert quòd sicut licitum est docere philosophiam et cæteras disciplinas, ita licitum est advocatis prestare patrocinium, quantum est ex genere operis, quia ordinatur ad notitiam et persuasionem veritatis causæ: constat autem nôsse et persuadere, spirituale quid esse: ex prohibitione tamen Ecclesiæ actus iste spiritualis nequit licitè in die festo exerceri: bene potest advocatus dare operam studij causâ litum, scribere quibus studuit, informare punitim iudices, consilia dare, aliaque præstare quæ sine strepitu iudicii fieri solent.

Infert quoque, civibus licitum esse ad consilia convenire et eligere ad officia diebus festis, quoniam consiliari et eligere sunt opera animæ. Nec referi quòd tendant ac terminentur ad negotia temporalia. Hæc enim tantum materialiter se habent ad electionem, quæ per se et formaliter est terminus consilij. Infert adhuc, quòd licet scribere non sit de genere suo actus servilis, sed communis liberis et servis, est prout est species quædam locutionis permanentis, sit actio libera: quando tamen non egreditur latitudinem corporalis operis, sicut mechanicum quoddam opus, ut pingere et statuum sacre, tunc est opus servile. Hinc transcribere est illicitum in die festo, quoniam mechanicum, et corporalis operis limen non excedit. Ita Cajetanus. Quidam id limitant in casu quo quis propter lucrum transcriberet libros, processus instrumenta, etc., nisi esset pauper, aut nisi ex causâ curaret aliquid brevi tempore transcribi, aliàs non habiturus copiam scripturæ, quâ maximè indigeret. Alii distinguunt de actione transcribendi quæ fit ad inde eruendum sensum spiritualem, quo propria transcribentis aut alterius mens illustretur. Et de actione quâ quis uteretur exemplari ad illud tantum materialiter imitandum quoad characterum efformationem. Et docent primam transcriptionem in die festo esse licitam, ne dum si fiat gratis et ob recreationem, sed etiam si fiat ob lucrum temporale, quia nullum opus de se liberale, ob lucrum et finem operantis fit servile: hæc autem transcriptio, non secus ac scriptio est actio mentalis ac spiritualis, et per accidens est quòd fiat intentione lucri. Secundam verò esse illicitam etiam si fiat gratis, quia est operari mechanicè, perinde ac characteres depingere. Unde peccant transcribentes ac pingentes, nisi ex circumstantiis, ex benignâ Ecclesiæ permissione ac morali quâdam necessitate, ne homines totâ die otio vacent, excusentur

ipsisque indulgeatur ut causâ recreationis ad reficiendum animam per aliquod breve tempus hujusmodi opera exercere valeant. Hinc infertur artem typographicam esse à fortiori mechanicam et servilem; quia tam ipsa coordinatio characterum quam eorum impressio in chartâ tendit ex se tantum ad materialem illorum figurationem, ut in papyro represententur: esto quod remotè ex illâ coordinatione et impressione resultet mentale signum ad illustrandum animum; quæ est etiam ratio cur pingere historiam in tabellâ, aut figurare in aulaeo, sit opus mechanicum, etiamsi id remotè tendat ad conservandam memoriæ historiam quam representant, quia est labor quidam manuum ordinatus immediatè et proximè ad lucrum et corporis sustentationem, non secus ac alia officia mechanica, nec fit immediatè ad docendum, vel ad discendum, aut ad aliquid spirituale et liberum tanquam ad finem proximum.

Jure ecclesiastico quatuor hæc in die festo exerceri prohibentur, quamvis non sint opera servilia. Nempe placitum, seu iudicium civile. *Judicium criminale*, seu ad mortem pœnam. *Sacramentum*, seu juramentum publicum; nisi pro pace aliâve necessitate, ita ut omnis strepitus judicialis in die festo inhibeatur, nisi necessitas urgeat, aut pietas suadeat. Tandem *Mercatus*, ut habetur titulo *de Feriis*. Cùm enim ista mentem abducant à divinis, et homines impediunt à sanctificatione festorum, meritò ab Ecclesiâ tunc prohibentur exerceri, utpotè jurgis, clamoribus et distractionibus obnoxia.

Primò igitur prohibetur iudicium forense, ac strepitus judicialis litium, seu quæcumque pertinent intrinsecè ad acta iudicii, ad formationem processûs, citationem partium, auditionem testium, sententiæ prolationem: ita ut facta in die festo censeantur nulla et irrita. *Can. Compæstus. Et l. Ut in die. Cod. de feriis.*

Secundò iudicium criminale, per quod intelligitur sententia mortis, aut alia quævis corporalis pœna. Sententia igitur illicitè et invalidè profertur in die festo, tam in causâ civili, quam criminali, tam in spirituali quam temporali. Nihilominus sub eâ prohibitionem Cajetanus dicit non esse contentas excommunicationis sententiæ, quas prelati ferunt inhibendo ne aliquid fiat, quoniam id non est procedere aut iudicare, sed legem condere; à fortiori nec sententiam, quæ quis absolvitur ab excommunicatione, utpotè quæ strepitum judicialem non exigit. Sicut autem sententia quæ fit cum judiciali strepitu illicita est et invalida in die festo, ita et executio talis sententiæ, cùm sit veluti terminus et complementum illius.

Sententiâ arbitrii lata in die festo est illicita ac invalida, cùm fiat modo judiciali, qui tunc est prohibitus: partes tamen inter se litigantes, iudicem arbitrum in die festo communi consensu eligere possunt, quia tale pactum non censetur actus judicialis. At sententiâ arbitratoris seu amicabilis compositoris, quæ scilicet non fertur juris ordine, nec propriè est iudicium, seu actus iudicis, neque partes ligat, licita

est et valida in die festo. Citatio duas partes continet, nempe mandatum iudicis de reo citando, et talis mandati executionem. Horum quodlibet est illicitum ac invalidum in die festo, cùm pertineat ad strepitum judicialem. Testes in die festo, neque recipi, neque examinari possunt, nam tale examen est actus judicialis spectans ad forum contentiosum. Adde quod testes non examinantur nisi prævio juramento, quod nequit exigi in die festo. Hinc graviter peccat notarius dicta testium tunc scripto excipiens: similiter etiam quando transcribit instrumenta, aut conficit contractus, etiamsi privatim tantum scribat, id enim satis redolet strepitum judicialem, et prohibetur in concilio 5 Mediolan. tit. de festorum Cultu. Item Turonensi, ann. 1585. Nisi ob aliquam necessitatem aliâve justam causam talia instrumenta fieri permittantur, ut quæ ex necessitate testamentorum, aut matrimoniorum causâ differri non possunt.

Quibusdam probabile videtur oblationem libelli contra partem citatam, non esse illicitam in die festo; quia cùm non procedat à iudice, sed à litigante, non est actus judicialis, sicut neque denuntiatio iudici facta in die festo: verum ipsa libelli oblati intimatio parti contrariæ auctoritate iudicis facta, est actus judicialis, qui proinde in die festo fieri non debet. Licita etiam videtur appellatio in die festo: tum ob rationem jam dictam, tum quia interponitur ob propriam defensionem jure naturæ quodlibet die licitam: tum quia fieri potest sine magno strepitu, et aliandè est res favorabilis; tum quia sæpè contingere potest ob paupertatem, locorum distantiam, etc., ut nonnisi in die festo quis valeat commodè appellare. Jura tamen prohibent ne in die festo appellationis prosecutio fiat; quia hæc sine strepitu judiciali fieri nequit, nec est adeò necessaria ac ipsa appellatio. Urgente nihilominus necessitate, aut pietate suadente, iudicium forense complectens formationem processûs, examinationem testium, citationem partis, prolationem et executionem sententiæ, in die festo licitè validèque peragi potest. Unde si periculum imminet ne debitor, vel latro fugam irrecupabiliter capescat, statim contra illum procedi potest: item quando testis aut iudex alio tempore commodè haberi non potest. Excusantur etiam iudices rurales qui in oppidis tractant causas civiles: nam pauperes qui in villis degunt, nequeunt à suis consuetis laboribus absque gravi incommodo aliis diebus abstinere. In quâ tamen re multi auctores censent consulendum esse summum pontificem, aut saltem episcopum loci, ut iudicet de necessitate aut pietate requisitâ ad hoc ut iudex vel notarius hæc licitè faciant ac scribant; item juxta Cajetanum, immanitas sceleris notorii quandoque exigit reum captum subito suspendi absque processu et sententiâ, ut sæpè contingit publicis latronibus, aut temporis seu belli, aut loci conditio requirit ut statim etiam in die festo debitâ pœnâ afficiantur.

Tertiò juramentum iudiciale prohibetur in die festo, nisi pro pace vel necessitate, quæ recte rationi relinquatur iudicanda. *Ex D. Thomâ, 2 2, q. 89, art. 10.*

Quartò tandem inhibetur mercatus : implentur enim tunc homines vociferationibus ac distractionibus, mentem vagà et sanctitate divi, divinoque cultu abstrahuntur, prout experientià comprobatur : ideòque concilia graviter talia commercia prohibent diebus festivis, mandantque praelatis ut auctoritatem regum ac imperatorum implorent ad ea eliminanda, ut colligitur ex concilio Parisiensi, lib. 5, cap. 50, in quo sanè eluxit pietas et zelus regum Christianissimorum, mandantium officialibus, ut curarent dies festos ritè observari, ac impedirent ne mercatus aut nundinæ in eis celebrarentur, prout habetur in ordinationibus Aurelianiensibus art. 25, et Blesensibus art. 58, et in supremi statùs et regis senatùs consulto, emanato die 23 mensis julii an. 1666. Imò D. Carolus in suis constitutionibus mandat, ne diebus festivis nundinæ, emptoria, mercatusque agantur, nec quidquam fiat, exerceaturve, quod ad earum nundinarum, vel mercatùs apparatus pertineat, etiamsi in diem proximè sequentem illa cadant.

Recentiores tamen casuistæ volunt, quòd hic nomine mercatùs, non intelligantur illi, qui bis aut ter solum in anno alicubi celebrari solent, juxta diversarum regionum ac provinciarum consuetudinem, qui alio nomine vocantur nundinæ, quia, ut constat, consuetudo recepta facit istos in die festo, videntibus et non contradicentibus praelatis locorum : unde tale jus pro abrogato haberi potest ubi sic fit; imò contrarià consuetudine prævalente, nullibi fortè locum habet. Verùntamen audiendum est sacrum. Nam hujusmodi consuetudo est odiosa, utpotè contraria juri, et consequenter non est extendenda, sed potiùs restringenda. Nolunt insuper hic prohiberi emptiones panis, vini, herbarum, fructuum, aliarumque rerum ad minutum spectantium ad victum et usum illius diei, quæ passim emuntur ubi inveniuntur : non enim est dubium licitè fieri juxta locorum consuetudinem à superiore non reprobata, seu nisi episcopus aliquid horum prohibeat aut reprehendat, vel per totum diem festum, vel usque ad certam horam, puta post decantatam majorem Missam, etc., ex quo capite excusantur tabernarii, hospites, laniones et similes, de quibus judicandum est juxta consuetudinem à praelatis non reprehensam. Ita Cajetanus in summâ.

Praelati enim Ecclesiarumque rectores graviter prohibere possunt hospitibus et tabernariis, ne domicilium habentes in parochiali loco, recipiant in suis tabernis, neque eis præbeant panem, vinum, aut quidquam aliud diebus dominicis, aliisque festis, tempore divini officii : ac ipsis parochianis tempore prædicto tabernas prohibere, prout colligitur ex concilio Senonensi, an. 1524. Item Carnutensi, an. 1526. Item Parisiensi an. 1557. Rothomagensi, an. 1581. Item Turonensi, an. 1583, idque confirmatur ex constitutionibus Aurelianiensibus, art. 25, et Blesensibus, art. 59, prout refert dominus de Sainte-Beuve, doctor Parisiensis, tom. 1, in variis Resolutionibus post casum 208, ubi probat contravenientes hujusmodi ordinationibus peccare lethaliter, ac incurrere censuram, si quæ ipso facto incurrenda

lata esset. Vide Sylvestrum v. *Dominica dies*. Volunt itaque nomine mercatus hoc loco intelligi actus mercandi seu contractus emptio, venditio, locatio, locutionum, etc., sive privatim, sive publicè, vel publicè solemnitate fiant. Hinc mercatores regulariter et absque justà causâ privatim in suis officinis non aperti vendentes diebus festivis, non excusantur à peccato. Item juxta Cajetanum in Summâ, intelligitur mercatus, juxta vulgare expressum, qui alicubi singulis hebdomadibus celebratur, et venditur necessaria ad victum; non tantùm ad minutum, sed et in magnâ quantitate revenditoribus. Item venduntur panis, ferraamenta, utensilia, animalia, aliæque similia, quandamque nundinarum speciem redolet iste mercatus. Et de hoc ait Cajetanus, quòd consuetudine approbatur; et ubique quantum meminit vidisse, si die festo occurrat, in alterum diem transferretur. Verùm circa hunc quoque mercatum, attendenda est locorum recepta et approbata consuetudo superiore permittente aut vidente, et non contradicente, etiamsi commodè posset.

ARTICULUS III

An omnia opera corporalia sint prohibita in die festo.

Opera exteriora in tres classes reponi solent. Quædam enim sunt ex genere suo servilia, seu quæ à servis propriè et communiter exercentur, qualia sunt exercitia mechanica, ut arare, fodere terram, agros colere, suere ac vestes conficere, mere, et similia, et hæc ex communi Ecclesiæ usu, ac doctorum consensu prohibita sunt in die festo, ac vetantur expressò Levit. 23. Quædam verò sunt ex genere suo libera, qualia sunt artium liberalium exercitia, ut pulsare instrumenta musica, componere libros, legere, scribere, disserere, etc.; constat ex dictis hujusmodi opera in die festo licitè exerceri posse, eò quòd non sint servilia, sed liberalia ac spiritualis actus exercitia. Alia denique sunt communia liberis et servis ex genere suo. Et hæc in quantum talia non sunt servilia, neque illicita in die festo : ita ut ipsa opera servilia quando transeant in communia, fiant licita, ut ostendit D. Thomas, 2-2, q. 122, art. 4, ad 2, dicens, quòd tunc exiunt à conditione servilium, induuntque rationem communium operum, quando sunt necessaria ad salutem corporalem propriam vel proximi, vel ad vitandum damnum rerum exteriorum, etc. Hinc non est illicitum in die festo iter facere, navigare in fluminibus, eaque parere quæ ad usum itineris sunt necessaria, dummodò non adsint circumstantiæ exigentes opera servilia, ut si magno cum labore ac notabili tempore mulis aut curribus tunc imponenda essent onera ac supellectilia; vel si jumenta onusta aut currus onusti deberent de uno in alium locum transferri : id enim per se loquendo est opus servile, illudque inchoare in die festo, abusivus est, nec absque justà necessitate tunc suscipi debet, sed in alium diem est differendum ac incipiendum. Non tamen dicitur inchoare qui die festo cum junctis vacuis ad locum accedit, ut ibi inveniat onera qua

sequenti die suscipiat, et deferat; quoniam hoc non est nisi itinerari. Item licitum est tunc parare necessaria ad usum itineris, ut cibum, vestes, et alia quibus indiget ille qui defertur in lecticâ, v. g., quoniam ista sunt accessoria, ac per accidens fiunt propter iter: ideoque sunt licita eadem ratione quâ iter est licitum. Ita Cajetanus supra locum D. Thomæ adductum in fine. Consuetum nihilominus est, ut qui cum hujusmodi oneribus jam itineri se dedit, possit continuare vecturam, nec teneatur cum suo incommodo quiescere in locis ubi festa occurrunt. Unde à fortiori excusantur agazones et alii qui merces publicæ utilitatis causâ sine morâ transferunt. Igitur si muliones et agazones, ante diem festum, iter bonâ fide inchoaverint cum bestiis oneratis, excusantur à peccato, iter continuando diebus festis, vel propter publicam utilitatem, vel certè propter grave damnum quod ipsi poterent, si omnibus festis quiescere cogerentur. Consuetudo verò iter inchoandi diebus festis, aut potius abusus, faciliè admitti nullo modo debet.

Bellum item, juxta Cajetanum in Summâ v. *Bellum*, exercere in diebus festis absque necessitate, peccatum est, propter inquietudinem divertentem à sanctificatione festorum: non tamen est mortale peccatum, si auditio Missæ absque legitimâ causâ non omitatur, quia non est opus servile. Et simile est judicium de aliis diebus, quibus prohibitum est sacris canonibus prædari, scilicet in Adventu et Quadragesimâ, etc. *Extra de treuga et pace*, can. *treuga*, si tamen ista jura subsisterent; nam abrogata esse dicuntur per non usum. Igitur bellum sive defensivum sive offensivum tunc honestari potest ob necessitatem. Excusari etiam videntur exercitationes militares quæ tempore pacis diebus festis fieri solent: tum ob consuetudinem non reprobata, tum quia sunt quedam veluti representationes præriorum, et ordinantur ad instruendum milites circa disciplinam ac præliandi modum. Item Cajetanus supra art. D. Thomæ citatum in fine, ait quòd ludere cum globalis magnis vel parvis et hujusmodi, saltare, choreas ducere, pulsare instrumenta musica, aliaque similia per se et in rigore loquendo, si modico temporis spatio fierent cum debitis circumstantiis in die festo, licita essent, secluso scandalo, et absque pravâ intentione aliisque malis adjunctis, cum vix possit homo otiosè absque delectatione integrum diem transire, ut dicitur lib. 9 Ethic.; sed quòd toto quasi die, vel magnâ festi parte hæc fiant, illicitum est, eò quòd contrarietur fini præcepti, nempe vacare divinis: impeditur enim homo propter hæc à vacatione rerum divinarum, ut patet; non tamen est peccatum mortale, quia non est contra id quod directè præcipitur hoc tertio mandato, aliud enim est id de quo datur præceptum, et aliud quod est finis præcepti, ut sæpè dictum est: aliunde tamen possunt esse peccatum mortale, ut si fiant cum scandalo, vel ex pravâ intentione, vel cum periculo peccandi, etc. Imò Corduba ait, omnes asserere, quòd est mortale ludere publicè pilâ vel aliis ludis in die Cœnæ Domini vel in

Parasceve, ob scilicet magnitudinem irreverentia. Vide Sylvest. v. *Ludus*, q. 2, num. 7.

Consuetudo invaluit ut venatio non censeatur opus servile, ideoque moderatè illam exercere in die festo recreationis causâ post auditam Missam, non videtur esse contra istud præceptum; sed solum quando impedit à debito culto, ut si quis propter illam omitat Missam, aut servitores suos ad hanc occupando impediât audire Missam, et simile est judicium de aliis divinis quibus interesse debet, juxta doctrinam D. Ambrosii, dist. 96, cap. *An putatis*. Potest tamen esse contra finem præcepti, nempe divinis rebus vacare, si per totam diem cum magno strepitu et apparatu venatio exerceatur, cum mentem à divinis abstrahat. Unde August., serm. 151 de Tempore, ait, quòd in diebus festis nullus in venatione se occupet, et diabolico mancipetur officio circumagendo campos et sylvas, clamorem et cachinnum ore exultans, non gemitum nec orationis verba ex intimo pectore ad Deum proferens. Imò Sylvester, v. *Venatio*, ait, quòd si fiat causâ lucri, non est licita, nisi eo modo quo piscatio est licita in die festo, causâ scilicet lucri aliâs perituri, vel causâ famis, vel aliâ simili, episcopi vel proprii sacerdotis licentiâ accedente. Argum. ca. *Licet*, de feriis. Fortè quia consuetudo, aut superioris auctoritas id non permittit. Piscatio communiter reputatur opus servile, et à plebeis ad questum ordinariè exercetur: ideoque non est licita in die festo, nisi fortè recreationis causâ, moderatè, per breve tempus et sine magno labore in flumine, et rarò per occasionem solum exerceatur, ut si pisces hamo capiantur: consuetudo enim videtur id excusare. Imò ex jure communi licitum est diebus festis piscari in flumine aut in mari certum genus piscium qui tantum determinatâ anni parte certisque diebus adveniunt, et illicò pertranseunt, et nisi tunc capiantur, non apparent amplius, ut sunt alosæ, acipenseræ, murenæ, salmones, thummi, et similes. Teneantur tamen piscatores tunc aliquam elemosynam vicinioribus ecclesiis vel pauperibus elargiri, prout statuitur in ca. *Licet*, tit. de Feriis. Inde colligitur piscationem esse opus servile, sic enim non opus esset dispensatione, et exceptio firmat regulam in contrarium prout habetur in Reg. juris.

ARTICULUS IV.

In quibus casibus opera servilia in die festo exerceri possint absque peccato.

Nonnullæ causæ ab auctoribus communiter assignantur et recipiuntur, quibus serviliter laborantes in die festo excusantur à peccato.

Prima est communis huic et aliis præceptis, nempe indeliberatio et ignorantia. Perspicendum igitur est, si quis formaliter, hoc est, ex intentione, commiserit vel omiserit ut festum violaret, seu non curans quòd violet festum. Tunc enim est peccatum mortale ex genere suo, sive id quod committitur sit opus servile, sive ab Ecclesiâ prohibitum. Si verò non fuerit quidem intentio formalis et explicita violandi festum, ni-

hilominus tam affectus fuit commissioni aut omissioni, ut non curaverit implicitè ac virtualiter de violatione festi, tunc actus redit in naturam suæ speciei, et à mortali non excusatur: benè tamen si nec intentio fuit violandi, neque ita affectus fuit ut non curaverit implicitè de violatione sabbati; quia tunc non est propriè contra præceptum, nec violatio censetur plenè voluntaria. Potest tamen gravius, et minùs grave peccatum veniale in hujusmodi violatione intervenire juxta modum excessùs, consideratis personà, notitià, ratione, et reliquis singularibus. Et hinc excusantur à peccato mortali infinitè commissiones et omissiones, quasi bonà fide non contra præceptum patratæ. Cajetanus in Summâ v. *Festum*.

Secunda est quoque communis, nempe parvitas operis et exiguitas temporis: modicum enim pro nihilo reputatur; ita quòd propter imperfectionem actùs, id est, violationis festi, non censetur gravis violatio: sicut propter imperfectionem nocentium, lædere proximum in minimo, veniale est dumtaxat, ut patet in furto, detractioe, et contumeliâ. Sic etiam levitatem materie in præsentì admittendam esse colligitur ex hoc quòd non ex quolibet opere servili notabiliter impediatur cultus divinus, nec gravis irreverentia Deo irrogetur, neque ingens inobedientia Ecclesiæ determinationi ac institutioni exhibeatur. In his igitur, saltem nonnisi veniale intervenit peccatum, etiamsi nulla justa adsit causa, quin et in alium diem differri possint. Hinc excusantur à mortali parùm laborantes, vel suendo, ut mulieres aliquas actùs punctiones facientes, vel tondendo ut radentes unam barbam vel aliquid reparando, ut vestes purgantes, cubiculum verrentes, etc., vel emendo aut vendendo aliquid, minimum tempus in hoc insumentes: et generaliter excusantur famuli et ancillæ, opera ordinaria exigui temporis exercentes.

Quænam verò pars temporis censetur notabilis et requisita ad hoc ut vacans operibus servilibus à peccato mortali non excusetur? Alii putant ad mortalem culpam requiri tantùm temporis spatium in laborando, quantum opus est ut attingat tertiam diem viginti quatuor horarum partem. Alii exigunt tres, alii duas solum horas. Verior tamen et communis opinio est sufficere unam horam, aut tres quadrantes. Probabiliùs fortè dici potest, prudentis arbitrio determinandum esse quòd ille excessus aut spatium ad peccatum mortale pertingat, ac judicandum ex conditione operis. Nam labor unius aut sesquihoræ videtur gravior materia respectu fabri ferrarij aut agricolæ, quàm sartoris aut barbitonsoris.

Plura pauca opera servilia uno eodemque die festo diversis vicibus facta, censentur continuari et adunari; proindeque peccatum mortale constituere, quoties simul sumpta materiam notabilem constituunt. Prout à simili statuitur de eo qui in unius et ejusdem diei officio voluntariè multos versuculos diversis vicibus omittit, et de eo qui in die jejuniij multoties manducat parùm aliquid sumendo. Et tandem de illo qui repetitus paulatim et successivè parvis furtis summam no-

tabilem comparat. Inde tamen non licet inferre quòd ille mortaliter peccet qui pluribus diebus festis aliqua parva opera servilia præstat, quæ simul sumpta notabilem materiam et temporis partem important; nam parva furta per annum facta moraliter continuari censentur: secùs verò illa modica opera servilia. Cùm enim cultus diei festi sit illi diei affivus, sicut et jejunijs ac officijs, sequitur illius obligationem transire cum ipso die, atverò semper obligatio non lædendi proximum perseverat, facitque ut unum furtum uno die factum moraliter cum alio die altero facto continuetur. Et sic de alijs.

Tertia causa est consuetudo præscripta, quando scilicet ita se habet consuetudo generalis aut specialis in aliquâ patriâ, cognita et non solum patienter tolerata, sed etiam non reprobata, ac non reprehensa ab episcopis, et prælatis, cùm tamen commodè obstat possent. Hinc enim coquorum tabernariorum, hospitum, nautarum in fluminibus, vendentium et ementium ad minutum comestibilia, conducentium equos aut operarios pro die crastinâ, nundinarum, itinerumque exercitia, et similia consueta excusantur, et meritò, quia sicut consuetudo potest facere de opere licito, illicitum quantum ad tempus, ita è contrario potest de illicito aliàs in festo, efficere licitum; habet enim vim abrogandi et mutandi ista utpotè de constitutione humanâ. Ita Cajetanus in Summâ v. *Festum*.

Quarta causa est Religio; quomodò opera ad cultum divinum proximè deserventia, quamvis alioqui forent servilia, licitè diebus festis peragi possunt, qualia sunt pulsare campanas, gestare crucem et reliquias in processionibus, et alia per se conjuncta divino cultui, ut probat D. Thomas loco sæpè adducto. Dixi proximè deserventia divino cultui quasi partes illius, aut præparatoria immediatè et simultaneè cum illo, prout olim erat occisio et excoriatio victimarum, et nunc pulsatio campanarum ad Missam et Vesperas. Nam si sint ita præparatoria et antecedentia, ut pro festo die præcedenti fieri possint, qualia sunt Ecclesiam verrere, altaria ornare, hostias coquere aut scindere pro Missis, ac similia, non possunt absque rationabili causâ reservari in diem festum. Quia hæc opera ad divinum festi cultum præsupponunt ordinariè; et proinde nisi causa rationabilis adsit, debent congruo tempore, id est, ante festum fieri; causa autem rationabilis est, aliquando festorum continuatio, populi concursus, aut quia præcedenti die non poterant commodè omnia præparari aut absolvi. Et licet hujusmodi opera absque rationabili causâ sint illicita in festo, si tamen bonâ fide et simplici corde fiant, veniale tantùm committitur peccatum, quia sunt infra ea quæ per se ordinantur ad divinum cultum, et spectant ad Dei obsequium. Ita Cajetanus, 2-2, q. 122, art. 4, ad 3, in medio. Opera tandem quæ ordinantur ad divinum cultum per accidens tantùm, et valdè remotè ut conficere calicem, ecclesias edificare, agros, ecclesiæ excolere, etc., nequeunt in festo exerceri absque gravi peccato, nisi fiant urgente necessitate, aut accedente licentiâ episcopi, vel saltem parochi, ubi usus sic habet. Ratio

est quia ista sunt opera ex genere suo servilia, et aliunde non per se spectantia ad Dei servitatem, sicut alia jam enumerata. Idque confirmatur ex consuetudine populi christiani, quæ est optima legum interpretis; quæ vix et fortè nonnisi alicubi sine scandalo toleratur hujusmodi labores fieri in obsequium pauperularum et clesiarum. Ita Cajetanus ubi supra.

Quintam causam ponit idem Cajetanus in summâ v. *Festum*, nempe rationis; et distinguit inter opera quæ per se et directè sunt pietatis, ut sepelire mortuos, servire infirmis : taliaque dicit semper esse licita in die festo. Et inter opera servilia, quæ solùm accidentaliter possunt ad pietatem ordinari, ut sternere vias publicas, reficere pontes pro viatoribus; taliaque dicit non esse licita in die festo, nisi adsit simul necessitas, et episcopi licentia. Quia opus religionis, quale est observare festum, non est prætermittendum propter pietatem, cessante necessitate. Item quia hæc non sunt licita propter consanguineos, ad quos una eademque pietas est ac erga patriam; quamvis igitur sola misericordie ratio sufficiat ad excusandum judicialia opera in die festo, ut supra ostensum est, non tamen ad excusandum omnia opera servilia, nisi adsit simul necessitas, aut vitatio damni imminētis. Quia opus judiciale non est ex se servile, sed solùm est illicitum per Ecclesie prohibitionem. Pro miserabilibus autem personis noluit Ecclesia id vetare, sed tolerat judices in pagis jus rusticis dicentes causâ pietatis, quia aliis diebus non possunt sine damno convenire, et similia, ut habetur cap. *Licet*, de Feriis : atverò in jure idem non conceditur de operibus servilibus.

Sextam et principalem causam assignat D. Thomas, 2 2, q. 122, art. 4, ad 3, nempe *necessitatem propriam, aut proximi, quia facit ut opera servilia transeant in communia; idèque sint in die festo licita: quilibet enim tant servus quam liber tenetur in necessariis providere, non tantum sibi, sed etiam proximo; præcipuè quidem in his quæ ad salutem corporis pertinent, juxta illud Proverb. 24: « Erue eos qui ducuntur ad mortem. » Secundariò autem etiam in damno rerum vitando, juxta illud Deuter. 22: « Non videbis bovem fratris tui aut ovem errantem, et præteribis; sed reduces fratri tuo. » Et idè opus corporale pertinens ad conservandam salutem proprii corporis, non violat sabbatum: non enim est contra observantiam sabbati, quòd aliquis comedat, et alia hujusmodi faciat quibus salus corporis conservatur. Et propter hoc Machabæi non polluerunt sabbatum pugnantes ad sui defensionem die sabbati, ut legitur 1 Machab. 2. Similiter etiam Elias fugiens à facie Jesabel in die sabbati. Et propter hoc etiam Dominus, Matth. 12, excusat discipulos suos qui colligebunt spicas in die sabbati propter necessitatem quam patiebantur: similiter etiam opus corporale quod ordinatur ad salutem corporalem alterius, non est contra observantiam sabbati. Unde dicitur Joan. 7: « Mihi indignamini, quia totum hominem salvum feci in sabbato. » Similiter opus corporale quod ordinatur ad imminens damnum rei exterioris vitandum, non violat sabbatum. Unde dicit Dominus, Matth. 12: « Quis erit ex vobis homo qui habet unam*

ovem, et si ceciderit sabbato in foveam, nonne tenebit et levabit eam? » Hactenus D. Thomas. Hinc resolvì possunt innumeri casus particulares. Hæc quippè necessitas multos ramos habet, scilicet necessitatem proprii corporis, necessitatem corporis proximi, necessitatem vitandi imminētis damni, tam in rebus propriis quàm proximorum, et demùm necessitatem publicæ utilitatis. Hinc primò excusantur qui sunt ita indigentes, ut nisi laborent in festis, non possunt se suosque filios sustentare; debent tamen in secreto laborare, ad vitandum scandalum, ac priùs audire Missam: præcepta siquidem Ecclesie, secundùm quod in pluribus, invenitur, intelligenda sunt ligare; communiter autem homines communibus Ecclesie festis servatis, providere sibi suisque possunt. Sed ubi aut tot sunt multi plicata festa, aut tanta urget necessitas, ut non possit quis illa servando sibi suisque providere, cessat legis vinculum, nisi quis dicat quòd tenetur ille mendicare, quod stultum esse dicit Cajetanus in Summâ v. *Festum*. Unde non solùm extrema, sed etiam gravis et urgens necessitas excusat, ut quis tunc laborando possit victum sibi et suæ familiæ necessarium non solùm pro illo die, sed et sequenti comparare. Et quidem ubi magna et evidens necessitas occurreret, id posset quis auctoritate propriâ, maxime ubi non est facilis recursus ad superiorem; in dubio verò, vel abstinere debet, cum sola necessitas certa excuset, vel petere dispensationem à paroco saltem, si commodè episcopus adiri non possit.

Secundò excusantur qui præparant ea quæ ad communem et necessarium victum dici pertinent, ut qui carnes vendunt aut coquant. Item qui panes, herbas, fructus et hujusmodi vendunt propter necessitatem adveniantium, qui occupati aliis diebus agriculturæ aut negotiis commodè non potuerunt emere; secus autem dicendum de pistoribus et molitoribus: pridè enim farina et panis confici potuit; si tamen ob festorum concursum, aut supervenientem hominum multitudinem egentium pane, carne, etc., occurrat urgens necessitas, quæ præveniri non potuit, tunc excusantur. Idem dicendum de lanionibus, nempe quòd quando in æstate carnes corrumperentur inter plura festa continua, aut quando advenit concursus hominum qui prævideri non potuit, excusantur in die festo mactantes, et excoctantes animalia. Hinc etiam excusantur medici curantes in die festo, pharmacopœe conficientes medicinas, chirurgi extrahentes è venâ sanguinem aut vulneribus medentes, quia hæc omnia sunt necessaria ad corporalem hominis salutem. Porrò solùmmodò possunt conficere medicinas pro illo die necessarias: secus verò pro aliis diebus laborare. Quia eatenus excusantur, quatenus necessitas postulat et permittit. Item non excusantur à mortali barbitonsores radentes per plures horas in die festo, multòque magis id in consuetudinem habentes, nisi ratione parvitas materiæ, ut si faciant unam barbam; aut ratione necessitatis, ut si aliquem tondere sit necessarium ad levandum dolorem capitis. Quidam addunt si quis petat non esse propter nuptias,

aut qua Missam novam debet illo die festo celebrare, et præcedenti fuit legitime occupatus, aut iter faciebat, etc. Alii subdunt quod quando agricola, pastores, rustici, qui in diebus profestis solent laborare ac occupari in agro, et nonnisi in die festo commodè accedere possunt, indigentque rasurâ, tonderi petunt. Tandem Dominus à S. Beuve doctor Sorbonicus, tom. 3, casu 173, excusat barbitonsores, si ex denegatione tendendi eos qui accedunt ad suam officinam in die festo, elongationem ipsorum et infrequentiam patiantur, quia scilicet videntes se repelli ad alios barbitonsores cum proprio hujus damno adirent, qui eos absque scrupulo raderent. In isto siquidem casu excusetur istud opus à servilitate, quatenus scilicet ordinaretur ad imminens damnum proprium rerum exteriorum vitandum. Unde tunc magis videntur reprehendendi qui tonderi petunt; aliâs si repellantur ab uno barbitonsore, alios requirunt quàm ipsimet radentes. Verùm cum alii artifices et mercatores, eandem indemnitate rationem justè afferre valeant; nempe quod si accedentes ad suas officinas in die festo repellantur, ad alios accederent cum proprio detrimento, lata aperiretur via servilia opera exercendi in diebus festivis. Unde si non accedat gravis necessitas, se et familiam suam sustentandi isti artifices, nequit laborare in die festo, per hoc præcisè quod privetur luero, quod alii laborando et peccando sunt accepturi. Aliâque viâ his inconvenientibus est occurrendum, nempe quod omnes tonsores civitatis ex se ipsis propriâ sponte conveniant de aliquâ poenâ pecuniariâ, v. g., sex librarum, toties quoties statim subeundâ ab eo qui diebus festivis adventantes radendos receperit. Vel ad hanc conventionem faciendam adigantur à missionariis et confessariis, nec aliter absolvantur, vel tandem à magistratibus ac superioribus illa poena constituatur, et laborantis infligatur. Denique circa hæc et similia considerandum est, an prelati scientes prohibeant et contradicant, aut permittant, etsi possent commodè obviare, juxta superius dicta de consuetudine. Hinc etiam constat quid dicendum sit de fabris ferrariis, nempe eos posse quidem ratione necessitatis calcare equos in itinere jam constitutos, ut sic illud continuare valeant, applicando ferrum aliâ die fabricatum, quia scilicet id est necessarium et accessorium itineri, quod licetè suscipitur et continuatur in die festo, ac modico tempore et sine magno labore exerceri potest: ipsis tamen non licet equos aut mulos quiescentes et non itinerantes tunc calcare. Hinc tertio excusantur, qui segetes metunt, aut colligunt, aut vindemiant, etc., imminente tempestate, ne fruges pereant. Item qui fœnum demessum in locum à pluvîâ tutum, ne aquis ingruentibus corruptum deferunt, quando periculum est in morâ. Item qui res suas aut alienas liberant ab illuvione, aut igne, aut incursionibus, aliâque similia faciunt tunc necessaria ad seipos aut proximos indemnes servandos. Excusantur similiter artifices eorum, quæ continuam exigunt operam, ut decoctio laterum, saponum, calcis, vitri et similia: hi enim possunt licetè in festo opus suum continuare,

nutriendo ignem, immittendo ligna in fornacem, et non omitiendo ea ex quibus grave damnum oriretur. Item excusantur pastores ducentes et pascentes gregem, custodes sylvarum et vinearum, etc., continuantes opus suum in die festo. Item licet sub hastâ vendere, aut licitatione conducere prædia in oppidis auctoritate publicâ, et excusantur domini earum rerum, ne scilicet damnum incurrant, quia aliis diebus non comparant emptores utpotè occupati agriculturæ. Inde etiam quidam excusant parvos mercatores extraneos, qui suas merces in capsâ inclusas propriis humeris transvehentes de loco in locum continuo transire solent, maxime per pagos, quia scilicet aliis diebus emptores non reperirent.

Excusant similiter eos qui multos habentes sub se operarios conductos in officinis ferrariis, lapidicinis, sylvis cædendis, aliisve operibus, diebus dominicis aut festivis eos ad computandum convocant, et promeritam mercedem solvunt, quia scilicet alio die cogenerent perdere diurnam laborem ad familiam alendam necessariam. Ob eandem rationem excusant mercatores vendentes oppidanis et rusticis pannum, calceos, et alia hujusmodi, intra tamen parietes domesticos. Verùm nonnisi ex consuetudine à prælatis non reprehensâ, si quæ in illis partibus vigeat, aut ob exiguitatem operis ac temporis, excusari posse mihi videntur hæc et similia opera mechanica. Item legitime excusantur piscatores in capturâ quorundam piscium, qui certo tantum anni tempore transeunt et capiuntur, ob scilicet damnum vitandum, prout supra ostensum est. Excusantur denique servi, famuli, subditi, et alii compulsi à dominis ad laborandum in die festo, quibus nisi pareant imminet grave damnum in personâ vel rebus: ex necessitate quippe gravis imminens damni, non peccant laborantes auditâ Missâ, si commodè audire valeant. Quod si hujusmodi dominus ante servitii tempus expletum absque gravi incommodo deserere valeant, recedendum est, quia obligatio serviendi per annum, v. g., juxta morem Catholicorum, et absque festorum irreverentiâ ac periculo peccandi interpretanda est. Quod si exire non possint, saltem expleto termino, hujusmodi famulatum deserere tenentur. Porrò hujusmodi necessitas obedientiæ et coactionis non excusat famulos et alios, si id operis ipsi jungantur in injuriam et contemptum diei festi. Tunc enim nullatenus est parendum, sed potius moriendum, quia urget aliud præceptum fidei non negandæ, et timenda est illa Christi comminatio: *Qui meos sermones erubuerit coram hominibus, etc.* Unde si dominus hæreticus in contemptum Religionis servos ac subditos compellere vellet ad festum violandum, illis mors potius subeunda esset, quàm in Christi contumeliam ejus violentiæ cedendum.

Quinto excusantur ob necessitatem publicæ utilitatis, qui in die festo preliantur, aut imminente bello aggeres, foveas, circumvallationes, etc., construunt, tormenta bellica parant, propugnacula ædificant, muros hostium diruunt, aliâque necessaria faciunt ad vitandum imminens damnum rerum exteriorum. Item

necessitas publicæ utilitatis excusat labores illos, qui nisi absque discretionem dierum fierent, magnum respublica sentiret incommodum. In quo genere sunt cursores sive pedites, sive equestres, quorum opera valdè utilis est reipublicæ excusantur enim nedùm à labore et peccato, sed et quandoque ab auditione Missæ, ob scilicet necessitatem publicam, accedente consuetudine scità et non reprehensâ à prælatis. Ita Cajetanus, qui excusat etiam nautas supra mare, aliosque exercentes artes quæ continuum exercitium plusquàm sex dierum inducunt: nam si oporteret quiescere diebus festis, nullus inveniretur marinus nauta, quoniam damnosa esset ejus ars et sæpè impossibilis. Idem dicendum de tabellaris ac vectoribus publicis, qui onera de loco in locum deferre solent, quorum opera est maximè utilis, et necessaria ad communem reipublicæ utilitatem, ut constat.

Tandem septima et ultima causa excusans est dispensatio obtenta ab episcopo, quæ ut sit valida requirit aliqualem causam. Cæterum quia ex gravi, apertâ et evidenti necessitate laborans, potest absque tali dispensatione illi occurrere, hinc colligitur quòd etiam dàm causa non est sufficiens ut sine dispensatione quis laborare valeat, aut quando de hoc est dubium, potest episcopus legitimè dispensare; non enim ad hoc requiritur ut causa sit evidenter legitima, sed ipsius auctoritas, causæ inevidentiam aut insufficienciam supplet. Parochii etiam auctoritatem habent dispensandi in locis ubi episcopus non residet, nec commodè adiri potest, ac facultatem laborandi ad tempus et non in perpetuum concedendi, quia ad regimen animarum et ob crebros ac quotidianos casus, hæc auctoritas est parochis necessaria: idque ex communi usu et consuetudine confirmatur et approbatur. Vide supra, tom. 12, tract. de Legibus, lib. 6, de dispensatione, cap. 10 et seq.

ARTICULUS V.

In quo cætera dubia occurrentia circa hujusmodi opera breviter explicantur.

Quæres primò, an opera quæ licitè fieri possunt in festo, reddantur illicita ex hoc quòd fiant propter lucrum? — Resp. Duas circa hoc esse sententias: prima est affirmativa. Quia quæcumque opera fiunt mercenariè, sunt serviliter, eò quòd fiant propter alium, scilicet propter dantem pretium et mercedem: liber enim in hoc differt à servo, quòd liber propter se sultique causa est, servus autem propter alium ut dicitur in principio Metaph. Ergo cùm opera servilia sint in die festo illicita, ita et mercenaria.

Confirmatur. Nam ut ex D. Thomâ jam retulimus, idè opera ex suo genere servilia in die festo licitè exercentur ratione damni imminentis, aut ratione necessitatis; quia ex tunc in communia liberis et servis transeunt. Ergo è contra libera et communia opera redduntur illicita in die festo, si transeant in servilia; hoc ipso autem transeunt in servilia, quo fiunt mercenariè seu principaliter propter lucrum, quantumcumque etiam ratione necessitatis aut ratione damni im-

minentis exercentur: tunc enim iste mercenarius verè servit illi, à quo mercedem accipit. Confirmatur insuper ex illo effato communi: Quidquid agunt homines, intentio judicat omnes: iste autem mercenarius principali intentione lucrum respicit, et ad illud ordinat opus suum, tanquàm in famulatum alterius. Adde quòd non implicat idem opus esse servile, et non servile, variatis circumstantiis. Sic pingere, transcribere libros, piscari in fluviis, pulsare cytharam, aliaque musica instrumenta, studere, docere, et alia hujusmodi opera recreationis causâ, sunt licita in die festo: secus dicendum, si ob quæstum ac lucrum principaliter exercentur: servilia quippe ex tali mercede ac famulatu efficiuntur. Esto quòd si fiant principaliter ad serviendum homini patienti necessitatem, aut ob periculum damni imminentis et secundariò tantùm propter lucrum sint licita: idemque judicium possit fieri de operibus liberis quæ mercenariè fiunt, nempe quòd hæc et similia sint licita in festo, si merces solùm secundariò intendatur.

Secunda sententia docet quodlibet opus quod vel ob necessitatem aliquam, vel ob consuetudinem, vel ob alias causas assignatas licitum est in diebus festis, tunc quæque licitè exerceri posse, etiamsi principaliter fiat intuitu lucri et mercedis. Unde D. Thomas tum in 3 sentent. tum 2-2, quest. 122, art. 4, tractans quænam opera, et quomodò servilia sint licita in die festo, nunquàm meminit lucri aut mercedis; quod sanè non omisit si judicasset propter hoc reddi illicita. Inde consuetudo populi christiani absque scrupulo conscientiæ habet quòd percipiatur hujusmodi lucrum. Sic musici, doctores, advocati, procuratores, medici, chirurgi, coqui, nautæ, cursores, etc., ita pro mercede operantur diebus festis, sicut et in aliis; et opera quæ reputantur licita in diebus festis, eadem intentione exercent quâ in aliis diebus, scilicet propter lucrum: idè enim se applicant ad locandum tunc operas suas ad res licitas, et non ad illicitas ac prohibitas, quia indigent pecuniâ, quæ erit merces: si enim non sperarent se accepturos pecunias, aut iis non indigerent, non locarent operas suas neque in festo, neque in aliis diebus, sed viverent ut nobiles. Unde ista est communis dispositio et intentio operantium, tam in festis quàm in aliis diebus. Ita quòd ex fine et ratione operis, habent causas excusantes opus à peccato, scilicet necessitatem, vel imminens damnum, vel consuetudinem, etc., vel genus operis per se licitum; ex fine verò operantis, seu ex ratione applicandi se tunc ad illa opera, habent mercedem.

Confirmatur: Ex hoc enim quòd isti faciant opus concessum sicut licitum in festo, non peccant. Ex eo verò quòd ad illud opus se applicant ut recipient mercedem, nullam deformitatem, nihilque contra finem festi opponunt: quoniam non minus abstrahunt à divinis faciendo illudmet opus, absque mercede, quàm pro mercede. Nihil tandem faciunt contra id quòd est vetitum præcepto diei festi, quia non propterea opus illud efficitur servile: merces enim non reddit opus ex se non servili servile, tum quia opera servilia in-

veniuntur etiam sine mercede, ut patet in illis qui mechanica, ut calceos, vestes, texturas, etc., propter seipsos propriumque usum duntaxat faciunt; ergo servilitas operis, penes mercedem non attenditur; colligiturque manifestè, quòd aliud est esse servile, aliud esse mercenarium: tum quia operari serviliter, non est operari propter se, eò quòd servus quidquid operatur, in gratiam domini facit: operari autem mercenariè, est operari propter se; nam mercenarius operatur principaliter propter mercedem sibi necessariam aut utilem: servo autem non redditur aliqua merces. Ergo non censendum est opus esse servile per hoc quòd fiat propter mercedem. Neque etiam ex hoc quòd exerceatur propter alium, quia tunc non serviliter, sed gratis fieri potest. Adde quòd opus de se liberale non efficitur servile per hoc quòd fiat in obsequium alterius. Sed opus servile est illud duntaxat quod ex se et ex genere suo est proprium servorum, ad quod servos deputatos habemus, ut sunt opera mechanica; quæ tamen ob causas enumeratas exiuntur à servilitate transeunt in communia aut licita in die festo, neque redeunt in servilitatem ex hoc solo quòd fiant propter mercedem aut propter alium: quoniam neutrum horum, nec utrumque simul constituit servilitatem propriè dictam, licet aliquam servilitatis affinitatem adducat. Hactenus Cajetanus.

Prima opinio est probabilis et tutior. Secunda verò est communior et probabilior. Requirerem tamen iudicium prælatorum aut prudentium virorum ad discernendum in quibus particularibus casibus ex benignà Ecclesiæ permissione, et morali quòdam necessitate, aliisque titulis, licitè pro aliis operantis in die festo, licitè etiam principali intentione possint sperare ac exigere mercedem laborum. Videtur enim non posse absolutè unam generalem ac uniformem regulam pro omnibus constitui. Nam scribere aut transcribere propter se, est licitum in die festo: secus verò pro mercede et propter alium: quia corporalis operis limen tunc non egreditur et censetur opus servile ac mechanicum, sicut pingere, statuam facere, etc., ex quo patet opera mercenaria quandoque habere aliquid de servili, seu non exui à servilitate hoc ipso quòd ob lucrum et propter alium exerceantur, ut contingit in arte typographica, aliisque huiusmodi. Tandem circa hæc attendenda est consuetudo approbata et præscripta. In quibusdam enim locis consuetum est non tantam mercedem solvere pro conductione operario- rum aut equorum in die festo, quanta dari solet pro labore aut itinere aliorum dierum, ex hoc quòd tunc otio vacarent, etc. Item quando Ecclesia concedit piscationem thunnorum aliorumque piscium illic discedentium, ob scilicet lucrum transitorio inde piscatoribus obvieniens, eisdem injungit propter hanc indulgentiam, ut ecclesiis vicinis, et Christi pauperibus honestam lucri portionem elargiantur.

Quæres secundò, an civis absens à suà patriâ in quâ celebratur dies festus, adhuc teneatur illum observare, si in loco ubi reperitur tunc non sit festum. — Resp. negativè. Unusquisque enim tenetur observare

festum illius loci in quo degit, non autem illa quæ tunc in propriâ patriâ observatur dum abest; quia cum præceptum tunc in eo loco celebrandi festum, sit quodam modo illi affixum, tantum obligat ratione existentie in eo loco, et non extra territorium. Imò potest quis ad locum ubi non est festum ire, ad ibi serviliter et mercenariè operandum, quia iure suo utitur, nec dicitur violator legis, non observando illam in loco ubi non obligat. Mihi tamen videtur, quòd in hæc re omnis fraus abesse debet: nec passim, id est admittendum, sed duntaxat ex justâ causâ et necessitate, puta quia iste pauper est, familiamque magnam alendam habet, aut quia labor ejus multum utilis esse potest in eo loco, aut intervenit alia similis causa. An autem si in ipso die festi tantum è patriâ suâ egredietur ad eundem in alium locum ubi non est festum, teneatur prius audire Missam, si commodè possit, et summo mane ante destinatum et consuetum tempus discessus, ibi Missæ celebrentur, sub lite est. Alii enim negant, si ante meridiem seu tempus quo cessat celebratio Missarum in eo loco, iste sit perventurus ad locum in quo non celebratur festum. Ratio est, quia cum in loco proprio existens, differre posset auditionem usque ad ultimum sacrum, si ante illud tempus quo celebrari solet ultima Missa, inveniatur in loco ubi non est festum, eximitur obligatione. Alii verò affirmant: tum quia tempore quo iste profectus est è suâ patriâ, jam præcepto audiendi sacrum adstrictus erat, ipsumque deprehendit in loco ubi vim habet: tum quia præcius impedimenti futuri auditionis Missæ, tenetur prævenire tempus, summoque mane audire sacrum, si commodè possit, quod maximè verificatur, si post hanc Missam mane celebratam, non supersit alia dicenda in suâ patriâ, eò quòd tunc præcepti tempus urgeat.

Ex hoc autem quòd subditus extra territorium suum existens, non obligatur ad jejunia, et festa municipalia illius, colligitur ipsum obligari ad jejunia et festa municipalia loci in quo tunc existit et commoratur: non enim propter suam peregrinationem ab omni omniumque legum obligatione debet esse immunis. Unde tenetur se conformare moribus illius populi, juxta illud:

Cum fueris Romæ, Romano vivito more;

Cum fueris alibi, vivito more loci.

Peregrini et advenæ existentes in loco in quo celebratur festum, ibique sistentes per unum diem, vel per majorem ejus partem, censentur moraliter commorari, ac tenentur audire sacrum, quod quidam limitant, quando commodè sua negotia, aliàs expedire poterant, et per multum tempus ante prandium illud accederent, quod arbitrio boni ac prudentis viri, spectatis omnibus circumstantiis judicandum relinquunt. Si verò solum pertranseant iter facientes, ac per unam horam ad sumendum cibum obiter maneant, non tenentur audire sacrum; cum enim parum pro nihilo reputetur, non censentur eo die in isto loco existere. Si tamen in eo dormierint ibique celebretur tunc Missa quam commodè possunt audire, nec habrant

commoditatem illam audiendi in alterâ parte ejusdem territorii per quod notabile tempus, puta usque ad meridiem, sunt iter facturi, tenetur tunc sistere ad eam audiendam, si non multum tempus expectare debeant, possintque sine magno rerum ac negotiorum dispendio id præstare.

(Hæc omnia fusè pertractantur tom. 12 theol., tractatu de Legibus).

ARTICULUS VI.

De præcepto ecclesiastico audiendi Missam in die festo.

Est Ecclesiæ præceptum obligans sub mortali peccato quemlibet Christianum ad Missam integram attentè audiendam singulis Dominicis et festis diebus, nisi ipsum moralis impossibilitas, seu gravis necessitas impediât et excuset. Can. *Missas*. Et can. *Omnes fideles*, de Consecr., dist. 1.

Nec ab isto præcepto eximuntur pueri, dum incipiunt habere usum rationis sufficientem ad peccandum, quia unusquisque fidelis, cum ad annos discretionis pervenit, obligatur Ecclesiæ præceptis; tenetur enim eo tempore abstinere à carnibus diebus vetitis, semel in anno confiteri, etc. Unde pueri antea sunt assuefaciendi ad audiendam Missam, item surdi ac cæci tenentur adesse.

Simplex loquendo fideles tenentur audire integram Missam, id est, à principio confessionis usque ad benedictionem: si autem omittatur aliqua pars magna, erit peccatum mortale, si verò parva, erit solum veniale, quia hæc est natura præcepti et virtutis moralis, quando est simpliciter necessaria, ut in materiâ gravi, obliget sub mortali, in materiâ verò levi, solum sub veniali; atqui Religio, ad quam pertinet istud præceptum, est virtus necessaria. Ergo, etc., dist. 1 de consecr., can. *Omnes fideles*. Can. *Missas*. Et can. *Cum ad celebrandas*. Idque etiam convincitur ex consuetudine et usu communi totius Ecclesiæ, quæ semper voluit hoc modo obligari fideles. Item D. Thomas, 1-2, q. 100, art. 3, ad 2, docet, quòd præceptum servandi festa duo continet. Primum est, in quantum præcipitur, quòd aliquo tempore homo vacet rebus divinis, et quantum ad hoc est præceptum morale, et ponitur in Decalogo. Secundum est taxatio temporis, scilicet diei Dominicæ et festorum, et secundum hoc est præceptum ecclesiasticum. Itaque hujusmodi dies sunt consecrati et deputati cultui divino: in nullâ autem aliâ re, poterant fideles melius vacare cultui divino, quàm assistendo sacrificio Missæ, ut de se patet. Unde istud præceptum ecclesiasticum est convenientissimum, præceptoque divini omnino conforme. Et ut ait Sotus in 4 sent., dist. 13, art. 1, isti allegati canones non habent formam novi præcepti, sed tanquam de re compertissimâ, et à temporibus Apostolorum usitatissimâ censentur, quod sanè indicat, præceptum istud nunquam in Ecclesiâ fuisse ambiguum, sed usu communi, et fidelium more, semper et ubique fuisse observatum. Tandem fundatur in illo divino mandato *Sabbata sanctifices*. Hæc autem sanctificatio ordinatur ad vacandum divinis, idque Ecclesia de au-

diendâ Missâ consultò interpretata est.

Licet autem dicti canones solum mentionem faciant diei Dominicæ, non propterea excluduntur festa ab eadem obligatione, sicut non eximuntur religiosi ab eâ lege, quamvis seculares in iis solummodò exprimentur, eadem quippe rationes militent pro festis, ut scilicet homo aliquibus diebus ab Ecclesiâ cultui divino dedicatis, vacet divinis, et consuetudo, quæ est legum interpretis, ita habet. Imò expressè loquuntur de festis canones, dist. 1 de Consecr., can. *Qui in die solemnî*. Et can. 2, Extra de paroch. Ita Sylvester, D. Anton. Ledesma, Sotus et omnes communiter.

Item licet dicti canones dicant *Missas* in plurali, nemo tamen per se loquendo ex vi præcepti tenetur plures Missas audire in die festo, etiam natalis Domini, id enim nullâ lege cavetur, et consuetudo audiendi tres, non est ita universalis et manifesta ut vim legis obtineat; unde isti canones singula singulis referunt et intendunt, quòd illi qui audiunt istam Missam, audiunt totam, similiter et qui audiunt aliam, et sic de cæteris, prout benè exponit Sylvester v. *Missæ*. Unde fideles audiendo unam Missam satisfaciunt huic præcepto, exceptis illis, qui aut ex voto, aut ex penitentia à confessario impositâ, aut statuto particulari vel pacto, tenentur audire duas, idque dijudicandum est ex intentione, quam habuit votans aut confessarius, an intenderit satisfacere huic duplici obligationi audiendo unam tantum Missam, pluribus titulis; in quo casu illam omittens teneretur se accusare de violatione voti, et transgressione præcepti Ecclesiæ. Ita Sylvester, Navarrus, Sotus, Ledesma, et alii. Item ad satisfaciendum huic præcepto, non est necesse audire Missam propriam diei et festi, id enim nullo jure nullaque ratione fulcitur, solumque præcipitur indistinctè Missam audire, sive votivam, sive aliam, tametsi sacerdotes reprehensione sint digni, qui nullam rationem festi habentes, satis esse putant alias dicere Missas ad instantiam secularium, sine causâ multum urgente: docendus est quippe populus, non sequendus. Ita D. Anton., 2 p., tit. 9, cap. 10. Sotus, lib. 4 Sent., dist. 3, art. 1. Ledesma, Cajetanus, et communiter auctores.

Tandem dictis canonibus præcipitur fidelibus, ut audiant *totas*, id est, integras Missas, quòd non est intelligendum more mathematico, ut nulla prorsus particula omitti possit absque peccato, parum enim pro nihilo reputatur, sed sumendum est moraliter, ut habet civitas humana, et scilicet non omittatur pars notabilis Missæ; verum non est facile determinare istam partem admodum.

Conveniunt omnes auctores, quòd tertia pars Missæ est magna; quinta verò censetur parva, loquendo de accidentalibus; secus verò de substantialibus, et essentialibus sacrificio. Si quis enim dum consecratur hostia, egrediatur ab ecclesiâ, et post ejus elevationem redeat ut continet auditionem Missæ, non satisfacit præcepto, sicut nec ille, qui dum sacerdos hostiam sumit, non assistit ejus communioni, etiamsi omnes alias Missæ partes audiat et nisi aliam inte-

gram Missam audiat, lethaliter peccat, eò quòd istæ actiones etsi minimo tempore fiant, non sunt minimæ, et id quod pertinet ad substantiam sacrificii, reputatur pars gravissima Missæ. Ex hoc etiam colligitur quòd partes Canonis Missæ præponderant aliis quæ sunt extra Canonem, ut orationes quæ in principio et fine Missæ dicuntur, sique minor quantitas potest sufficere ad constituendam partem gravem, quæ non est tam mensuranda ex quantitate temporis quo durat, quam ex qualitatibus et circumstantiis, quibus vestitur, maximèque ex dignitate et affinitate, quam habet cum sacrificio. Ita Ledesma, Nugnus, et alii.

Metiabilis verò pars accidentalis Missæ, moraliter metienda est, et arbitrio prudentum definienda videtur. Sylvester, Tabiena et alii docent, quòd si quis audiat Missam à principio Epistolæ, usque ad finem Missæ, non peccat mortaliter; bene tamen si omittat etiam Epistolam; et hanc sententiam Nugnus reputat probabiliorē. Alii verò docent, quòd si quis audiat à principio Evangelii usque ad finem Missæ, non peccat mortaliter: si verò post Evangelium Missam audiat, non est tutus à mortali peccato. Ita Sotus, Navarrus, Vilalobos, Turrianus et alii. Nugnus hanc sententiam reputat probabilem. Pari modo in fine Missæ, si post communionem sacerdotis quis exiret, non peccaret mortaliter, quia partem notabilem non omitteret. Si tamen unius et ejusdem Missæ partes in principio usque ad Epistolam exclusivè, et in fine postcommunionem ac benedictionem omitteret, si istæ partes omissæ simul sumptæ integrent partem notabilem Missæ, consurgit transgressio præcepti lethalis.

An autem omissio auditionis partis levis, debeat suppleri ad vitandum peccatum veniale, v. g., si quis veniat ad ecclesiam cum animo audiendi integram Missam, et fortè inveniat eam inceptam, et perductum usque ad Kyrie eleyson ac orationes, et audiat illam, teneatur illum defectum supplere audiendo illam partem omissam alterius Missæ.

Nugnus affirmat ad id teneri, ut liberetur etiam à peccato veniali, quia in canonibus supra allatis præcipitur quòd audiatur tota Missa, à confessione usque ad benedictionem, et quamvis iste adimpleat præceptum, quoad substantiam, ideòque non peccet mortaliter, non tamen debito modo et quoad accidentia. Unde si videat se posse audire integram Missam, et habeat intentionem audiendi tantum illam jam inceptam, peccat venialiter, si postea possit supplere illum defectum et non faciat, in eo peccato permanet, et aggravat.

Ledesma verò distinguit, et Loc quidem concedit de eo qui de industriâ et ex proposito non vult audire illas partes Missæ, puta quia sacerdos est valde morosus, ejusque Missa longa, ideòque non intrat in ecclesiam, nisi dum legit Epistolam, et deinde audit Missam usque ad finem animo satisfaciendi præcepto. Iste, inquam, venialiter peccat, nisi suppleat hunc defectum in aliâ Missâ quamvis ad id simpliciter

non obligetur. Negat vero de eo, qui veniens ad ecclesiam cum verâ et sincerâ voluntate audiendi Missam integram, invenit inchoatam in orationibus: iste siquidem omninò involuntariè Missam audit non integram, neque proinde peccat etiam venialiter non supplendo eum defectum, audiendo illas partes omissas in aliâ Missâ, etiamsi habeat commoditatem supplendi. Porrò qui partem notabilem Missæ non audit, si non habeat tunc propositum supplendi illum defectum, audiendo aliam, mortaliter peccat, et quamdiu est tempus et occasio audiendi aliud sacrum, obligatur ad supplendum defectum, mutandum malum propositum, et adimplendum præceptum; si verò audiendi aliam Missam voluntatem habet, et de facto audiat, tum satisfacit præcepto, et non peccat.

Difficultas restat an ad supplendum hunc defectum, iste teneatur audire aliam Missam integram, aut sufficiat auditio partium solummodo omissarum.

Alii docent satisfacere præcepto audiendo tunc duas medietates, aut partes notabiles Missæ, non simul, sed successivè à diversis celebrantibus, quia præceptum Ecclesiæ solum obligat ad audiendam integram Missam, et non ad audiendam totam continuatam ab uno sacerdote. Iste autem audit integram moraliter loquendo; quando enim non est valdè notabilis interruptio, nec intervallum temporis notabile inter istas partes, censentur moraliter integrari, continuari, et efficere unam Missam: nec hujusmodi unitas impeditur per diversitatem celebrantium, cum etiam unum reputetur sacrificium; si moriente sacerdote post hostie consecrationem, alter sacrificium perficiat. Ergo cum ista lex sit pœnalis, non est amplianda, sed potius restringenda, ita ut impleatur in casuposito, saltem quoad substantiam; fatetur tamen esse peccatum veniale gravissimum, si fiat absque magnâ necessitate, maximè si interveniat inversio ordinis requisiti, ut prius audiat posteriores partes Missæ, deinde priores. Ita Sotus, Major, Navarrus, Nugnus, Hurtado et alii.

Alii asserunt istum teneri ad audiendam alteram Missam integram, unius et ejusdem sacerdotis, eò quòd in nostro casu, non audit totam unam Missam, quia ex istis partibus nequit conflare unum totum, sique non adimpletur præceptum, quod est de audiendâ unâ Missâ non interpolatâ. Adde quòd ex oppositâ sententiâ sequeretur fidelem posse simul et semel audiendo duas medietates Missæ in diversis altaribus et à sacerdotibus celebratæ, satisfacere, cum non teneatur totam ab uno audire, simulque possit attendere ad duo. Quod tamen falsissimum esse constabit ex mox dicendis.

Utraque sententiâ reputatur probabilis. Quidam tamen isto modo distinguunt, nempe primam sententiam posse verificari de partibus solum accidentalibus sacrificio, puta si quis veniret ad ecclesiam audiretque Missam in quâ tunc fit consecratio hostiæ, usque ad finem. Tunc iste posset supplere partes omissas, audiendo illas in alterâ Missâ usque ad consecrationem exclusivè; secus dicendum de partibus essentialibus

sacrificio, puta si post consecrationem hostiæ recessit ab ecclesiâ, non satisfaceret postea audiendo in aliâ Missâ reliquas partes usque ad finem, ita ut in unâ parte Missæ contineatur consecratio, et in alterius Missæ parte hostiæ sumptio, et adhuc pejus se haberet, si prius in unâ Missâ assisteret communioni, et supplere vellet assistendo consecrationi alterius Missæ. Ratio est quia ex iis mediâtionibus separatis, non constituitur unum moraliter sacrificium, perinde ac si aliquis sacerdos sumeret de corpore et sanguine Christi jam in aliâ Missâ ab alio consecrato, et denuò consecraret, sed non sumeret, utique non diceretur ex hæc duplici parte unum confici sacrificium integrum, quod in hoc consistit ut idem sacramentum prius conficiatur, et postea consumatur, eademque victimam plenè et perfectè per consecrationem et sumptionem sacrificetur, nec ista unitas consistit essentialiter in unitate ministri, sed in unitate morali ministerii jam dicti circa victimam: idèque dùm sacerdos post consecrationem moritur, et alter Missam illam prosequitur, est unum integrum sacrificium, et fideles, qui ei assistunt, satisfaciunt præcepto. Secus dicendum in casu proposito.

Innocens papa XI damnavit hanc quorundam recentiorum opinionem: *Satisfacit præcepto Ecclesiæ de audiendo sacro, qui duas ejus partes, inò quatuor simul audit à diversis celebrantibus.* Caret enim omni prorsus probabilitate. Quia iste modus ridiculus audiendi Missam est contra Ecclesiæ intentionem, neque ex eo impletur præceptum sicut Ecclesiæ mandat et contra consuetudinem in illâ continuatam ac approbatam audiendi integram Missam successivè et distinctè quoad singulas partes, non verò simul et semel ac confusè nulloque servato ordine inter eas. Et tandem est contra reverentiam sacramento debitam, ut de se patet.

Probat Nugnus ratione à priori. Istud præceptum obligat ad Missam integram audiendum, ut habetur de Consecrat. dist. 1, can. *Missas*. Atqui iste fidelis non audiret Missam integram. Ergo non satisfacit præcepto. Probatur min. Ille duæ aut quatuor partes Missæ simul et semel audite, neque in esse physico, neque in esse morali, constant unam Missam integram. Ergo, etc. Probatur antecedens. contra rationem rei successivæ in esse physico et morali, est habere partes simul et semel eodemque tempore existens, ut de se patet. Atqui de ratione Missæ est, quòd sit successiva, ejusque auditio est actio successiva. Ergo ex illis partibus simul et semel auditis nequit confari una integra Missa. Prob. min. Missa ejusque auditio habet veras partes physicè et moraliter ordinatas sibi que succedentes, unam post aliam, proindeque illæ duæ aut quatuor partes in nostro casu non possunt reputari tanquam partes unius Missæ etiam moraliter loquendo, sed tanquam unica pars tantum: perinde ac si aliquis homo haberet intellectum angelicum, ita ut posset attendere ad horas matutinas quas aliqui recitent, et ad horas canonicas simul eodemque tempore ab aliis recitatas, et tunc ipse recitaret officium Vesperarum, satisfaceret sæ obligationi

ritè persolvendi officium divinum, quod est absurdum.

Nec est eadem ratio quando fidelis diverso tempore audit unam Missæ mediâtionem et postea aliam alterius Missæ, quia in isto casu servatur veræ successionis ratio, duæque istæ mediâtes continuantur moraliter et efficiunt unam integram Missam: ad continuitatem quippe moralem non obstat aliqua parva interruptio.

Probatur tandem ex inconvenientibus quæ inde orirentur. Si enim præceptum impleri possit audiendo simul quatuor partes Missæ, ergo etiam audiendo octo aut decem simul eodem tempore: v. g., unus sacerdos incipit in troitum Missæ, alius Evangelium, alius consecrationem, alter Pater noster, alter communionem, ita ut antequàm iste perveniat ad finem Missæ, unusquisque aliorum pervenerit ad locum alterius; sicque fidelis audire posset integram Missam in momento: atqui hoc est absurdum. Ergo et illud: unde sequitur, etc. Hinc quidam inferunt, eum qui duplicem Missam distinctè audire tenetur, non posse eas simul et semel eodemque tempore audire, dùm simul in duplici altari conjuncto etiam celebrantur. Sic enim posset etiam audire quinque, si altaria quinque forent ante illius conspectum; et unicè presentia ac attentione posset illis satisfacere, aliisque innumeris, quod de facili non videtur admittendum; adde quòd duo divini cultus debiti debent ut duo persolvi, et non confundi sub uno tempore et unâ actione.

An autem aliquis tempore quo Missam in festo audit, possit absque necessitate recitare horas canonicas, vel quascumque alias preces, ad quas ratione voti aut ordinis, aut poenitentia: injunctæ tenetur, ita ut simul et semel duplici obligationi satisfaciatur? — Respondent communiter auctores, maximèque recentiores, affirmative. Quia Missam qui audit, non tenetur ad verba sacerdotis attendere, sed sufficit quòd mente attendat ad Deum, et res divinas. Id autem rectè facere potest, recitando horas canonicas absque necessitate. Cajetanus tamen in Summâ, licet non damnet de peccato mortali istum recitantem horas canonicas, dicit eum malè facere, idque non esse usquequàm tutum primâ facie, et Nugnus existimat esse peccatum veniale, si fiat absque ullâ necessitate; quia licet ratio mox adducta probe impleat præceptum quoad substantiam, iste tamen agendi modus magnam arguit indecentiam, devotionis carentiam, et negligentiam erga divina replet: signum quippe est, quòd non vult tanto tempore vacare divinis, et aliunde sufficiens est Missæ mysterium ut totus circa illud occupetur homo, et ad illud solùm attendere debeat. Sylvester verò id damnat de peccato mortali, quia scilicet ibi sunt duæ graves obligationes, quarum quælibet attentionem et devotionem etiam exteriorem requirit, nec potest esse exterius attentus Missæ, qui exterius est attentus officio, cum unum aliud impediatur. Item quia duo divini cultus debiti debent ut duo exsolvi, et non confundi sub eodem tempore, et unâ actione et attentione: ea-

que videtur esse mens Ecclesiæ, etc. Sylvestrum sequuntur Angelus, Rosella, Armilla (1).

Ille qui omisit audire Missam die ab Ecclesiâ præcepto, nequit satisfacere eam audiendo alterâ die, nec ad id tenetur, quia est onus dici affixum, nec potest præveniri aut retardari, neque suppleri in altero die.

§ 1. *De requisitis ad ritè implendum præceptum audiendi Missam diebus dominicis et festis.*

Tria hæc requiruntur, nempe assistentiâ, seu præsentia corporalis et moralis, debita intentio obediendi Ecclesiæ, et attentio interior, saltem virtualis. De quibus sigillatim obiter agendum est.

Fideles iuprimis ex vi hujus præcepti tenentur assistere Missæ, præsentia nedum corporali, sed et morali, ac per se loquendo, in quantum in ipsis est et commodè fieri potest audire, vel saltem videre celebrantem: ad id tamen non tenentur absolutè, aliàs surdi, et cæci non implerent istud præceptum, neque ii qui audiunt Missam sacerdotis submissè loquentis, nec qui ob populi multitudinem in magnâ ecclesiâ distant ab altari, ita ut sacerdotem audire et videre nequeant. Intentio igitur Ecclesiæ, dum præcipit fidelibus ut audiant Missam, est ut illi assistant, præsentés sint, Deo vacent, intersintque cum reverentiâ, ut sacrificium suâ præsentia honorent, et advertant tunc offerri; debent esse in Ecclesiâ, aut saltem in ejus atrio.

Præterea fideles debent audire Missam cum intentione saltem implicitâ et virtuali adimplendi præceptum Ecclesiæ, eique in hoc obediendi, et non habere voluntatem huic obligationi contrariam in repugnantem. Tunc enim satisfaciunt præcepto, etiamsi huic intentioni admiscetur aliqua prava voluntas et affectio, videndi amasiam, etc. Quia iste substantiam operis præcepti implet, si Missam audiat, et cavet peccatum omissionis Missæ, quavis malo illo proposito ac sinistro animo peccet, sicut impletur præceptum, dum immiscetur vana gloria cum auditione Missæ. Ita Sotus, Ledesma et alii. Hinc qui nolentes positivè audire Missam, detinentur ibi per vim, nullatenis satisfaciunt præcepto, quia non habent intentionem obediendi Ecclesiæ, nec expressam et actualem, neque implicitam et virtualem; si tamen adducti ad Ecclesiam nolentes ac per vim, facerent de necessitate virtutem, ex quo ibi detinentur, mutantur propositum et intendenter audire Missam, ac obidere Ecclesiæ, tunc, licet antea graviter peccaverint ex malâ illâ voluntate, satisfaciunt tamen Ecclesiæ præcepto. Hinc qui habet quidem intentionem et devotionem audiendi Missam in die festo, eamque audit, non tamen

habet voluntatem per eam adimplendi præceptum Ecclesiæ, sed tantum per aliam, quam vult audire, per illam primam Missam non satisfacit præcepto, cum habuerit voluntatem contrariam et repugnantem, et tenetur aliam audire, ita ut si non habeat propositum alteram audiendi, aut spem probabilem quòd illam de facto audiet, peccabit mortaliter. Ita Nugnus, Petrus Ledesma, qui citat D. Antoninum, Navarrum et Martinum de Ledesma. Hinc si aliquis manè surgens existimans non esse diem festum, neque cogitans de præcepto, audit Missam ex devotione tantum cum debitis circumstantiis, postea cognoscens esse diem festum, an teneatur audire alteram Missam, non est certum. Nugnus ait istum casum esse dubium, et protestatur, quòd tunc ipse non auderet alteram Missam non audire. Ledesma et alii docent valdè probabile esse istum hominem ad id teneri, quia non apparet quòd habuerit intentionem etiam virtualem adimplendi Ecclesiæ præceptum, cum ignoraret obligationem. Alii verò probabiliter negant, quia cum non habuerit voluntatem positivè contrariam præcepto, censetur habuisse intentionem implicitam illud adimplendi, solùmque postea tenetur illam Missam auditam ad præceptum implendum referre.

Quidquid sit de hoc, iste casus differt à duobus jam relatis, quia iste homo ex quo non habuerit voluntatem contrariam, probabiliter autemare possumus, habuisse interpretativam adimplendi præceptum, quia omnis vir prudens et religiosus semper habet intentionem adimplendi præcepta, si occurrant. In dictis autem casibus homo habet formaliter et positivè intentionem contrariam præcepto.

Tertiò denique requiritur, non solum quòd fideles tunc sint præsentés, nec in tali distantia ab altari, ut per se loquendo audire et videre non possint, nec attendere ad ministerium, quòd non sint occupati in aliâ re, quòd assistant sacrificio cum intentione satisfaciendi præcepto, sed etiam requiritur quòd habeant attentionem interiorè, saltem virtualem ad divina; illa namque Missæ auditio debet esse actus humanus deliberatus, virtuosus, religiosus, ad cultum Dei pertinens, sicque ad implendum istud præceptum non sufficit exterior attentio, sed etiam necessaria est interior, religiosa, ordinata ad cultum divinum, et ad vacandum Deo, et hunc actum interiorè indirectè præcipit Ecclesia ratione actûs exterioris, scilicet auditionis Missæ, tanquam formam et perfectionem illius, utpotè necessariam ad hoc ut sit bonus et virtuosus ac religiosus. De hoc sacerdos fideles monet, dum dicit: *Sursum corda*, etc.

Itaque quilibet fidelis quantum est ex parte suâ, debet esse ita dispositus ut vellet hujusmodi attentionem fore actualem; non tamen est necessaria quòd duret actualiter per totam Missam, cum attentâ humanâ fragilitate, id sit impossibile, sed sufficit quòd duret virtualiter, quòd non distrahatur voluntariè per maj rem, aut notabilem Missæ partem, quòd tunc non occupetur operibus exterioribus hujusmodi attentioni et reverentiæ contrariis, quòd non dormiat,

(1) Standum videtur sententiæ communiori, ob principia in tract. de Legibus statuta. Non docet quidem quòd quis sine rationabili causâ velit simul duobus legibus satisfacere; verùm, quùm illud nullibi prohibuerit Ecclesia, et solâ attentâ naturâ rerum nihil obstat quominus eodem actu possimus simul varias virtutes colere, diversis mandatis obtemperare, dicendum est clericum posse simul audire Missam et horas breviarii persolvere. (Edit)

non studeat, non tractet de negotiis, non colloquatur cum sociis: qui enim tenetur ad prosecutionem unius oppositorum, hoc ipso obligatur ad fugam alterius. Unde si quis per notabilem Missæ partem occupetur in his et similibus attentionem mentis impediens, mortaliter peccat, neque implet præceptum etiam quoad substantiam, quia attentio interior pertinet ad illius substantiam: si verò solummodo per levem Missæ partem distrabatur, aut loquatur, etc., peccat tantum venialiter.

Servitores Missæ, seu ministri, præsertim solemnibus, qui discurrunt aliquando per ecclesiam, aut vadunt in sacramentum, ad deferendum vinum aut aquam, aut thus, et alia huiusmodi quæ ministerio expediunt, intelliguntur interesse Missæ, etiam pro tempore illo, ut doceat D. Antonin., Sylvester, Tabiena, Navarrus et alii communiter: quod Petrus de Ledesma dicit esse verum, quando servitores bonæ fide, sincerè, et absque fraude procedunt, promptè se expediendo, et diligentiam adhibendo, ne remaneant in sacramentum, aliove loco plusquam opus est ac sufficit ad ministerium. Item debent præparare urceolos, calicem et alia quæ præveniri ac disponi poterant ante Missæ inceptiorem, et non remittere ac differre ad tempus Missæ. Caveant à fortiori ne vanis colloquiis, voluntariis distractionibus, et occupationibus ad Missam non pertinentibus, præsentiam moralem et assistentiam debitam amittant; tunc enim non satisfaccient præcepto, ac sub lethali aliam Missam tenerentur.

Ex dictis hætenus habetur quòd quilibet fideiis adultus sui compos, cuiuscumque sit ætatis, sexus, vel conditionis, peccat mortaliter si absque legitima causâ omittat integram Missam audire, etiamsi absque contemptu, ex solâ pigritiâ et negligentia id faciat in die festo. Quare Innocentius papa XI meritò damnavit hanc quorundam recentiorum propositionem: *Præceptum servandi festa non obligat sub mortali, sepositis scandalo, si ab sit contemptus*. Atqui præceptum servandi festa principaliter continet auditionem Missæ; ut enim ait D. Anton., in quibusdam casibus homines excusantur à violatione festi insistendo operibus servilibus, modò Missam audiant. Ergo ommissio Missæ in die festo potest esse mortalis, etiam secluso scandalo et contemptu (1).

(1) Dubitatur ubinam Missam audire debeant fideles. Difficultas duplex est: 1° an Missa audienda sit in ecclesiâ, vel sufficiat ut audiat in oratorio privato? 2° posito quòd audienda sit in ecclesiâ, an illa ecclesiâ debeat esse parochialis? Utrumque ex poni potest iure communi et iure gallicano; incipiamus à iure communi.

Ad primum, dicendum videtur non satisfieri præcepto ecclesiastico per auditionem Missæ in oratorio privato, secluso casu privilegii. Ita olim statuerat ius commune cui non putamus fuisse derogatum per contrariam consuetudinem. (Vid. Benedictum XIV in lib. de Synodo, lib. 11, c. 14, n. 7.) Existentiam juris communis probant plurima monumenta ab eruditissimis collecta; illud etiam supponit controversia quæ extitit inter regulares et parochos de Missâ parochiali; utrinque enim admittebatur fidelibus liberum non esse ubi voluerint Missam audire, sed disputabatur an Se-

§ 2. *Quænam sint causæ ab hoc præcepto excusantes.*

Conveniunt auctores quòd cum istud præceptum sit ecclesiasticum, non obligat cum tanto rigore, et pia mater Ecclesia non intendit ad id filios suos ligare, habentes legitima impedimenta audiendi Missam, et veras ac necessarias causas excusantes.

Prima est censura; qui enim est excommunicatus, aut interdictus, etiam suâ culpâ, arcetur à divinis officiiis, et ab auditione Missæ tam festivis quam aliis diebus, neque peccat illam omitendo, nisi facilè posset obtinere absolutionem censure, et non vult eam petere, aut circa hoc negligenter se habet. Quia

des Apostolica, privilegiis religiosis concessis, eximeret laicos ab onere Missam audiendi in parochiâ. Quòd autem huic juri derogatum non sit per contrariam consuetudinem, deducitur ex ipsis privilegiis quæ identidem concedunt SS. Pontif. et restrictionibus appostitis in textu; in eo quippe legitur quòd nolit pontifex et famuli qui actu necessarii non sunt servitio domini privilegiati, et Missæ intersunt in illius oratorio, minime liberi censeantur ab obligatione Missam audiendi in ecclesiâ diebus festis de præcepto. (Vid. Bullarium Bened. XIV, t. 15, p. 220, ed. Mech.; Lignori, lib. 3, n. 318, 319.)

Ad secundum, satisfiit obligationi à præcepto induta, Missam audiendo in ecclesiâ publicâ, quamvis non sit parochialis. Jure veteri nullis SS. pontificum decretis confirmato cautum erat ut fideles Missam audirent in parochiali ecclesiâ Dominicis et diebus festivis: *illis constitutionibus*, ait Bened. XIV, *derogatum nunc est, non solum contrariâ consuetudine, verum etiam posterioribus constitutionibus SS. pontificum*. Citat privilegia concessa regularibus à Leone X, Pio V, Clemente VIII. Hæc solum statuebant libertatem, rem divinam quolibet die audiendi in ecclesiis regularium; sed occasione hujus libertatis paulatim introducta fuit consuetudo diversas ecclesias à parochiali adeundi; et tandem res eò devenit, ut integrum cuique fuerit in quolibet ecclesiâ mysteriis adesse, modò non sit capella, seu oratorium privatum. Hinc fit, ut S. congregatio non semel expunxerit à statutis synodalicis præceptum quod episcopi fidelibus imponere tentaverant, adeundi ecclesiam parochialem pro auditione sacri. De Synodo, l. 11, cap. 14, n. 11. (Vide hanc questionem fusè tractatam apud Billuart, de Relig. dissert. 6, art. 7.)

Hucusque dicta spectant jus commune; nunc, si attendatur ad consuetudines Ecclesiæ Gallicanæ, varia erit pro variis temporibus et locis derisio. Olim disciplina satis unanimes erat adigendi fideles ad Missam parochialem, saltem ex tribus Dominicis die unâ; hoc restantur libri rituales, et clerus Gallicanus, in suis comitiis anni 1700, condemnavit propositionem huic discipline adversam. (V. Collet, Prælect. t. de Decalogo, cap. 3, n. 50.) Nunc illa disciplina in quibusdam diocesis in desuetudinem lapsa est, in aliis asservatur. Unusquisque consulere debet proximi communem locorum in quibus versatur, et in dubio pastores debent rem ad episcopum deferre, quia statuet prout expedire iudicaverit... Non obstat huic quam afferimus disciplinam jus commune supra expositum, quòd illud jus solâ consuetudine invecum, exceptis privilegiis regularium, in Gallis non fuerit introductum, ut testatur ipsemet clerus Gallicanus. Quòd igitur episcopi non possent in regionibus ubi fideles gaudent jure adeundi ecclesiam quam voluerint (non enim penes est episcopum privare suos subditos prerogativâ jure communi acquisitâ), hoc apud nos posse existimamus, attentis circumstantiis expositis.

Qui ab episcopo habent privilegium oratorii privati, attendere debent ad conditiones ei præfixas, non transiliant limites gratis sibi concessæ. (Edit.)

tunc sub culpâ non audit Missam, cum faciliè posset tollere ad hoc impedimenta, quod est medium per se ordinatum tunc ad Missæ auditionem; qui enim tenetur ad aliquem finem, pariter obligatur assumere media ad illum ordinata. Sic qui est excommunicatus in Paschate, et non vult sibi procurare absolutionem quantumvis habeat opportunitatem, peccat contra præceptum confessionis et communionis annuæ, quod tunc temporis obligat. Item qui tempore interdicti habet privilegium audiendi Missam, tenetur ad eam audendam, quia sublatum est respectu illius impedimentum, nec ampliùs arceatur ab eâ audiendâ, neque excusatur, cum voluntariè eam omittat. Item excusantur fideles qui in die festo nequeunt aliam Missam audire, quam sacerdotis publicè et nominatim excommunicati ac declarati: secùs dicendum, si non fuerit declaratus sed toleratus; idem dicendum de sacerdote notoriò concubinario, post concilium Constantiense.

Secunda est ignorantia invincibilis, præsertim facti, puta quòd sit festum tali die, vel ex inadvertentiâ inculpabili, aut oblivione naturali, omittitur auditio Missæ; ignorantia verò invincibilis juris, quòd nempe extet præceptum audiendi Missam in die festo, non videtur admittenda inter fideles, nisi fortè contritos in sylvis, aut nisi circa pueros in principio usus rationis. Si autem omissio Missæ procedat ex negligentia leviter culpabili, an excuset? puta dùm quis habens sincerum propositum in die festo audiendi Missam, sese ita alicui negotio aut operi applicat, ut obliviscatur illius, et dùm advertit, jam tempus est elapsum celebrationis Missæ? Quidam docent illam omissionem esse solùm venialem, si tale opus fuerit bonum: mortalem verò, si extiterit malum, ut ludere, etc. Alii verò docent, quòd opus illud non excusat, eò quòd sit bonum, sed præcisè ex hoc quòd reddat eam omissionem involuntariam, propter inadvertentiâ, quam causavit, et quam providere aut præcavere non poterat, præsertim si tale est ut moraliter periculum probabile oblivionis præcepti non traheret. In his verò et similibus casibus ponderandæ sunt circumstantiæ et conditiones personarum: an temerariè, absque rationabili causâ, vel bonâ fide, atque sincere procedant, ex motivo humane rationi consentaneo.

Tertia est impotentia, nam ad impossibile nemo tenetur. Sic qui in lecto decumbunt gravi infirmitate oppressi, aut compedibus detinentur in domo, aut carcere, nec possunt inde egredi ad veniendum in ecclesiam, excusantur ab auditione Missæ. Idem dicendum de detentione morali et civili, cum egressus domus est alicui interdictus sub juramento, et de superioris mandato habet eam pro carcere. Idem dicendum quando non est copia celebrantis in eo loco, nec in promptu est alia ecclesia nisi ita distans, ut fideles intra tempus celebrationis Missarum pervenire nequeant. Idem dicendum de iis qui supra mare navigant, nec celebratur Missa in navibus, longèque distant à terrâ, neque ad portum, aliumve locum ubi Missa celebretur, accedere valent; secùs dicendum

de iis qui supra fluvium navigant, de quibus est eodem modo ac de itinerantibus ratiocinandum. Item quando ingruit pluvia, nix, aut tempestas, et torrentes inundaverunt, et aliunde ecclesia distat unâ aut duabus leucis, nec ad illam tunc fideles pedites pervenire valent, neque habeat vecturam. Quanta autem locorum distantia sit necessaria ad excusandum ab auditione Missæ, non faciliè determinari potest, sed ex circumstantiis personarum, temporum, viarum, et aeris, prudentis iudicio hic et nunc relinquatur discernendum.

Quarta est gravis et urgens necessitas publica aut privata, periculum mortis, infirmitatis, vel infamiæ notabilis, vel etiam magnæ jacturæ bonorum temporalium. Sic excusantur qui ardua habent negotia, quæ non possunt dimittere ut differre, absque magno detrimento, vel scandalo. Item convalescentes è gravi infirmitate, qui non possunt è domo egredi absque periculo relabendi, aut notabilem contrahendi debilitatem. Item qui ab inimicis queritur ad necem, dummodò in contemptum Religionis non ei minitentur mortem si ad ecclesiam vadat. Item periculum incidendi in latrones, si per iter solus vadat; unde si socii nolint audire missam, nec illum expectare, non tenetur illam audire; maximè, si ignoret viam, utpote difficilem et periculosam, aut ab iis sociis sustentetur recipiatque itineris expensas: sola autem commoditas aut complacentia habendi istos socios, absque aliâ necessitate et causâ rationabili, non est ratio sufficiens, ut itinerans excusetur à præcepto audiendi Missam. Porrò in diebus festis iter facientes antequàm proficiscantur, si prævideant se in loco eâ die et horâ perventuros, ubi Missam audire non possint vel ob horam intempestivam, vel ob sacerdotum penuriam, tenentur audire Missam, nisi urgentissima necessitas aut valdè notabile detrimentum secùs suaderet; nempe sine morâ discedere ad non perdendum commoditatem navigandi vel operarios ad magni momenti negotium gerendum necessarios, alique hujusmodi, tunc occurrentia; et non solùm quando aliquis incipit iter suscipere in die festo, tenetur audire sacrum, nisi sit moraliter certus quòd inveniet Missam in loco ad quem eâ die est perventurus; sed etiam dùm iter continuat diebus festis, nisi tunc rationibus mox allatis excusetur. Ad istud impedimentum reducit etiam periculum infamiæ notabilis. Hinc excusantur ab auditione Missæ matres quæ puellas solas nequeunt in domo relinquere, nec ad ecclesiam ducere, sine detrimento castitatis illarum, unde ad eas custodiendas non possunt è domo egredi. Item excusatur puella gravida, quæ reputatur honesta et infamaretur, si tumefacto utero prodiret in publicum. Item excusantur viri et præsertim femine nobiles, non habentes decentem vestitum, secundum proprium statum. Verùm in his duobus casibus, puella gravida et personæ nobiles, tenentur audire Missam ante lucem, secretò, et dùm non est concursus populorum, si habeant talem opportunitatem. Item excusantur rustici existentes in villis, quorum unus necessariò remanere debet ad custodiendam villulam, dùm alii re-

cedunt et vadunt ad locum distantem audire Missam, ne latrones bona diriperent, etc.

Quinta est charitas et misericordia, puta si sit necessarium esse cum infirmo, nec est alius qui assistat; et sequitur grave damnum infirmi, si solus relinquatur; si præsertim extremâ ferè laboret infirmitate: tunc excusantur ab hoc præcepto qui ei ministrant. Item nutrices quæ infantes non possunt relinquere solos in domo, nec ad ecclesiam deferre absque gravi incommodo celebrantis, et adstantium molestiâ. Item sacerdos qui necessariò occuparetur in audiendâ confessione extremè decubentis, dum periculum est in morâ, nec postea haberet tempus celebrandi aut audiendi sacrum. Item potest mulier omittere auditionem Missæ, ne præbeat occasionem peccandi juveni petulanti, illius conspectui sese exhibendo, dum id probabiliter timet, quamvis non teneatur clausa in domo eo tempore remanere.

Sexta est ratio officii justæque obedientiæ. Sic excusantur milites custodientes castra aut portas civitatis, quando sine periculo numerari suo deesse nequeunt. Item pastores, vectores mercium, cursores publici, et alii qui absque magno detrimento non possunt tunc ad Missam audiendam detineri. Item famuli, qui ut dominis suis obediunt et inserviunt, Missam audire nequeunt, nisi in contemptum fidei et Religionis illis præciperent, idque rarò admodum, et non semper contingat, et ministerium sit ad eò necessarium ac urgens, ut in alium diem et horam commodè nequeat differri: aliàs dominus hæc opera non necessaria præcipiendo peccat, et famuli semper ipsis obedire in his non debent, etiamsi inde timeant aliquam levem reprehensionem, convicia, et querelas parvi momenti, ipsisque consulendum, imò est injungendum à confessario, ut datâ opportunitate alium dominum quærant, istumque deserant.

Septima est usus communis et consuetudo recepta, à superioribus approbata aut tolerata. Sic excusantur mulieres, ubi est consuetudo, quòd post partum etiamsi convalescerint, abstinent per aliquot dies ab ingressu ecclesiæ et Missæ auditione. Item viduæ, quæ post mariti obitum à domo non exeunt ad honestam tristitiam et luctum ostendendum per octo dies. Non enim in his et similibus casibus prolongari debet tempus nisi ad summum pro mensem pro nobilibus mulieribus, secùs verò pro aliis, præsertim rusticis, quæ ferè statim è domo exeunt propter alias necessitates et negotia, proindeque tunc tenentur audire Missam.

Monendi sunt qui ab audiendâ Missâ in die festo, propter aliquas ex his causis se dispensant, ut se ipsos probent et examinent, an de facto haberent bonam voluntatem, propositum et sincerum animum audiendi Missam, et de facto audivissent, si aliquid ex his impedimentis tunc non occurrisset, quodque non fuit voluntarium, nec quiescit per fraudem aut vanam excusationem, et temerariam ac irrationabilem existimationem, quod sufficeret: hinc enim requiritur bona fides. Item perpendi debent conditiones et circumstantiæ personarum, locorum, temporum, re-

rum, negotiorum hic et nunc occurrentium, et quândoque prudentis ac pii viri iudicium est requirendum, ac juxta prudentiæ regulas procedendum.

Brevis dissertatio

DE PROFANATIONE REI SACRÆ

PER SIMONIAM PECCATUM.

Simonia non est minùs contra Religionem quàm transgressio sabbati: per eam siquidem irrogatur injuria rei sacræ, sicut per opera servilia in die festo sine legitima causâ exercita, violatur temporis sacri sanctitas, idèoque D. Thomas simoniam reposit inter irreligiositates, 2 2, q. 100, et de eâ breviter hinc agimus.

Nomen simoniæ à Simone Mago acceptum est, de quo legitur Actor. 8, quòd obtulit Apostolis pecuniam ad spiritualem potestatem emendam, et postea vendendam, ut ostendit D. Thomas art. 1, ad 4, ex cap. *Salvator*, causâ 1, q. 3. Simonia tamen non est propriè hæresis, ut docet D. Thomas ibid. ad 1. Licet enim aliqui ante Simonem fuerint hoc vitio infecti, ut Giezi, Esau, Balaam, etc., non tamen in eis reperta fuit integra ratio simoniæ, quia vel tantùm emerunt, aut solùm vendiderunt dona gratiæ, neque id contigit in lege gratiæ, aut in bonis illius, neque simul cum hæresi peccatum istud perpetrarunt, sicut Simon: idèoque congruentiùs ab illo tanquàm à primo auctore derivatur. Venditio autem Christi facta à Judâ, sacrilega quidem fuit, sed non simoniaca propriè et in rigore, fuitque potiùs traditio quàm venditio: nec enim accepit pretium pro Christi personâ, quasi eam venderet tanquàm si ejus dominium haberet, sed solùm pro actione quâ ostendebat Judæis locum et tempus opportunum quo illum capere possent ad occidendum.

Simonia definitur: *Irreligiositas per quam studiosâ voluntate emitur vel venditur aliquid spirituale, vel spirituali annexum.* Irreligiositas ponitur loco generis; convenit enim simonia cum cæteris vitiis Religionis contrariis; addit liberam et deliberatam voluntatem subjiciendi res spirituales commutationi rei temporalis pretio æstimabilis, camque intendere vel formaliter vel virtualiter debet simoniacus, seu non duci alio motivo et titulo honesto, puta gratitudinis, aut debitiæ sustentationis, etc. Tandem intervenire debet emptio et venditio, quibus juxta D. Thomam hic art. 1, ad 5, intelligitur ac comprehenditur omnis contractus non gratuitus, sed onerosus, ut locatio, permutatio, transactio, etc. Et per hæc simonia differt ab aliis speciebus irreligiositatis.

igitur ad dignoscendum an actio aliqua sit simoniaca, attendendum est si tria hæc in illâ reperiantur. Primò, res spiritualis aut illi annexa, quæ est materia simoniæ. Secundò res temporalis et pretio æstimabilis. Tertiò deliberata voluntas cas ad invicem commutandi per pactionem et contractum onerosum. Ex quâ regulâ generali, omnes ferè casus particulares in istâ materiâ occurrentes facilè resolvi possunt, eamque

diligenter examinabimus postquam simoniæ malitiam demonstraverimus.

Simoniam communiter dividitur in *mentalem, conventionalem, et realem*, tanquam in diversos status seu gradus ejusdem peccati ab invicem separabiles, seu quorum unus potest sine alio reperiri. Simonia purè mentalis constituit peccatum cordis, et consistit in voluntate, proposito et intentione emendi aut vendendi rem spirituales, nec fòis manifestatur aliquo pacto etiam tacito, et est absque operis externi consummatione; aliquando tamen potest esse conjuncta cum simoniâ conventionali sine reali, puta quando res non traditur, et aliquando cum reali sine conventionali, ut quando intentioni commutandi adjungitur rei traditio, sed non explicatur prava intentio.

Simoniam conventionalis supponit mentalem et ex illâ oritur, additque pactum vel conventionem externam, saltem tacitam, commutandi rem spirituales, sed id nondum fuit ex utrâque parte executioni mandatum, seu nihil adhuc fuit datum, nisi fortè ab uno contrahentium.

Simoniam realis supponit mentalem et conventionalem, additque traditionem realem pretii et rei spiritualis, vel saltem donationem rei spiritualis credito pretio quod pro ipsâ datur.

Ad istas simonias reduci potest simonia confidentialis circa beneficia in confidentiam collata et accepta, quomodo scilicet sit expressa vel tacita conventio, ut ille cui resignatur beneficium, illud postea conferre teneatur alteri certæ personæ, aut ut sinat alium beneficii fructus percipere, vel ut aliud onus in favorem alterius subeat.

Dico primò simoniam esse peccatum mortale ex genere suo, ac de se intrinsecè malam et omni jure prohibitam; ita communiter auctores cum D. Thomà hic art. 1, et causâ 1, cap. penult., dicitur *omnia crimina in comparatione simoniacæ hæresis, quasi pro nihilo reputari*.

Probat D. Thomas eam esse contra jus naturale, quia actus aliquis est malus ex genere eò quòd cadit super materiam indebitam, ut ostendit 1-2, q 18, art. 2. Res autem spiritualis est materia indebita emptionis et venditionis triplici ratione. Primò quidem, quia non potest aliquo pretio terreno compensari, sicut de sapientiâ dicitur Proverb. 3, quòd sit pretiosior cunctis opibus, etc., et ideò Petrus in ipsâ sui radice Simonis pravitate condemnans dixit: *Pecunia tua tecum sit in venditionem, quoniam donum Dei existimasti pecuniâ possideri*. Secundò, quia homo etiam prælatus Ecclesiæ non est dominus spiritualium rerum, sed dispensator, juxta illud 1 ad Corinth. 4: *Sic nos existimet homo ut ministros Christi, et dispensatores mysteriorum Dei*. Tertio quia venditio repugnat spiritualium origini, quæ ex gratiâ Dei voluntate proveniunt, undè Dominus dicit Matth. 10: *Gratis accepistis, gratis date*. Et ideò, aliquis emendo vel vendendo rem spirituales, irreverentiam exhibet Deo et rebus divinis: propter quod peccat peccato irreligi-

giositatis. Hactenus D. Thomas. Adde quòd adhuc est contra jus titium et charitatem non minùs quàm usura. Si ergo usura jure naturali sit illicita, eò quòd per eam vendatur quod est invendibile, eadem ratione simonia erit contra jus naturale, cum per eam alienetur res alterius, et pro pretio commutetur quod est invendibile.

Probat in super simoniam esse contra jus divinum positivum, ex illo Matth. 10: *Gratis accepistis, gratis date*, ubi Christus Dominus loquitur imperativè et imponit præceptum, ut docent D. Hieronymus et alii sancti Patres, quos refert Suarez tom. 3 de Religione lib. 4, cap. 2, idemque convincitur ex dicto et facto Christi Matth. 21, et Joann. 2, ejicientis de templo vendentes, ut exponunt et interpretantur D. Hieronymus et Beda super Matth. D. Ambrosius super cap. 19 Lucæ, D. Chrysost. homil. 13 in Marcum, D. Thomas super cap. 2 Joannis, et alii sancti Patres, qui referuntur causâ 1, q. 5. Tandem id colligitur Actor. 8, ex reprehensione Simonis Magi factæ à D. Petro. In veteri etiam Testamento, reprehenditur Jeroboam 3 Reg. 13, quòd sacerdotes pecuniâ crearet. Idem Eliazus leprâ punivit Giezi, eò quòd accepit pecuniâ à Naaman ob miraculosam lepræ mundationem, ut dicitur 4 Reg. 5. Esaü vocatur profanus ab Apostolo ad Hebr. cap. 12, ob primogenituræ simoniacam venditionem. Tandem 2 Petri 2, item in Epist. Jude reprehenditur Balaam de hoc crimine.

Reprobatur denique simonia passim in jure canonico, et speciali titulo, gravibusque penis jure ecclesiastico in fine hujus dissertationis referendis, prout; et meritò quia istud crimen est perniciosissimum Ecclesiæ propter avaritiam, ambitionem, et rerum sacrarum vilipendium, quod quidem in parvâ etiam materiâ, gravem continet difformitatem et injuriam ac profanationem mortalem, ideòque non videtur admittenda parvitas materiæ in peccato simoniæ.

Dico secundò admittendam esse quamdam simoniam solo jure ecclesiastico prohibitam. Ita communiter auctores contra Durandum.

Explicatur conclusio. Ecclesia prohibere potest et de facto prohibuit sub peccato veræ ac propriæ simoniæ et sub variis penis, ne aliqua emanent et vendantur, non quidem efficiendo ea sacra, sed ob majorem reverentiam rerum sacrarum quibus sunt quodammodò connexa; talia sunt permutatio unius beneficii cum alio, nisi fiat de licentiâ papæ, ex cap. *Quæsitum*, cap. *Olim*, de rerum permutatiõne, et cap. *Cum pridem*, cap. *Clerici*, de pactis. Idque rectè prohibuit ad vitandam negotiationem in beneficiis et majorem elongationem à simoniâ juri naturali et divino repugnante. Item resignatio beneficii propriâ auctoritate facta cum reservatione pensionis, cap. *Pactionem*, cap. *Acceptimus*, de pactis, cap. *Quam pio*, 1, q. 2. Ecclesia damnavit ac prohibuit beneficiorum collationes, presentationes, etc., cum pacto, modo, vel conditione, etc., tanquam simoniam redolentes, quia cum beneficiis, temporalia bona annexa habeant, quæ multoties sunt imparia, permutatio, resignatio, etc., la-

tentis simoniae periculo foret obnoxia, nisi vigil supremus Ecclesiae Pastor id examinaret ac approbaret. Item officia sacristae, oeconomi, et alia temporalia Ecclesiae, prohibentur vendi in cap. Satisfactor, l. q. 3, et in eorum venditione committitur simonia jure ecclesiastico: habent enim sufficientem ordinem et connexionem cum rebus spiritualibus, ut in specie veræ simoniae ab ecclesiâ constitui possint.

Prob. conclusio. Ecclesia potest suis legibus materiam aliquam constituere intra aliquam virtutis speciem ad quam antea non spectabat, illam prohibendo aut præcipiendo ex motivo, affinitate et honestate talis virtutis tanquam necessariam ad illam; et tunc hujusmodi transgressio nedum erit contra obedientiam, sed etiam contra illam virtutem. Ergo Ecclesia potest aliquam actionem emendi aut vendendi rem annexam rei sacrae, de se non simoniacam et non malam prohibere ut simoniacam, et intuitu Religionis tantum, ob scilicet reverentiam rerum sacrarum; eamque invendibilem efficere, tanquam quid necessarium ad honestatem virtutis Religionis, et reverentiam rei sacrae debitam conservandam: et tunc venditio et emptio erit verè ac propriè simoniaca, quantumvis hoc non sufficiat ad simoniam contra jus naturale et divinum constituendam. Probatur antecedens variis exemplis: quando Ecclesia præcepit jejunium ex motivo temperantiae, ille qui eo die facit duas comestiones moderatas, quantumvis contra temperantiam ex hoc præcepto non agat, attamen transgressio præcepti jejunii, nedum est contra obedientiam, sed et contra temperantiam, et tenetur de hoc in confessione se accusare, nempe de ipsâ materiâ in quâ fregit Ecclesiae præceptum, declarando peccati speciem. Idemque dicendum de percussione clerici, quæ prohibita est ab Ecclesiâ ob reverentiam ordinis sacri. Item de effusione voluntariâ seminis, aut sanguinis in ecclesiâ, ob reverentiam loci sacri prohibita, quorum præceptorum transgressio est sacrilegium, quantumvis aliâ materia hæc ad Religionem non pertineret: idque non provenit ex hoc quòd tale præceptum materiam naturam mutet, sed quia Ecclesia illam ex tali motivo prohibens, intra lineam virtutis Religionis constituit: et sic transgressor non satisfaceret dicendo in confessione: Peccavi contra obedientiam, semel violavi præceptum Ecclesiae; sed tenetur explicare in quâ materiâ illud fregit. Idemque dicendum de venditione hujusmodi officiorum et aliarum rerum spiritualibus annexarum ab Ecclesiâ prohibita. Ratio horum omnium est, quia in proposito concurrunt duplex ratio obligandi: altera generica, altera verò specifica. Prima est illa quæ procedit ex præcepto superioris, abstrahendo ab hæc vel illâ materiâ virtutis. Secunda resultat ex conditione materiam. Ut subjectæ illi præcepto, seu motivo superioris, qui illam constituit in tali specie virtutis. Quare ille qui vendit aut emit hujusmodi officia, ritè non se accusaret in confessione, solùm dicendo quòd peccavit contra obedientiam, sed tenetur declarare simoniam.

Confirmatur, simulque convellitur Durandi fundamentum. Quantumvis enim Ecclesiae prohibitio non muta-

verit hujusmodi rerum materias in esse physico, eas ex corporalibus efficiendo spirituales in esse physico, et in se sacras, bene tamen in esse morali, efficiendo illas invendibiles ex motivo Religionis, ob scilicet majorem reverentiam rerum ecclesiasticarum. Nec est eadem ratio de prohibitionem venditionis prædiorum et bonorum immobilium ecclesiasticorum: non enim prohibentur vendi et alienari ob reverentiam illis ac sanctitati ecclesiarum debitam, nec proinde ex motivo Religionis; sed duntaxat propter temporalem ecclesiarum utilitatem, ne scilicet si ea bona dissipentur, ministri sufficienti stipendio careant, et cultus divinus minuat. Quantumvis autem simonia strictissime sumpta, quæ est contra jus naturale et divinum, consistat in emptione et venditione rerum quæ sunt in se essentialiter sacrae, ut sunt gratia gratis datae et sacramenta, item in commutatione earum rerum quæ habent sanctitatem ex Ecclesiae institutione, mediante aliquâ benedictione et consecratione, ut vasa sacra, etc., item in venditione earum rerum quæ habent sanctitatem ex beneplacito Ecclesiae, non tamen per aliquam benedictionem, sed per conjunctionem et connexionem ad alias res sacras et spirituales, prout habent beneficia ecclesiastica cum ministerio sacro et titulo clericali: potest nihilominus reperiri vera simonia solo jure canonico inducta in emptione rerum quas Ecclesia prohibet vendi ob reverentiam rerum ecclesiasticarum, et ex motivo religionis, ut sunt officia sacristae, etc., prout mox explicatum est.

An autem omnes possint omnis simoniae peccatum contrahere? — Respondetur affirmativè. Nam D. Thomas hæc art. 4, ad 7, ait, quòd papa potest incurrere titulum simoniae, sicut et quilibet alius homo: peccatum enim tantò in aliquâ personâ est gravius, quanto majorem obtinet locum. Quantumvis enim res Ecclesiae sint ejus ut principalis dispensatoris, non tamen sunt ejus ut auctoris et possessoris: et idè si reciperet pro aliquo spirituali pecuniam de redditibus ecclesiae alicujus, non caret titulo simoniae. Et similiter etiam posset simoniam committere recipiendo pecuniam ab aliquo laico, non de bonis Ecclesiae. Et in 4 Sent., dist. 25, q. 3, art. 3, ad 2, ait, quòd opinio contraria est erronea: si enim papa pro aliquo spirituali manus acciperet, simoniam committeret sicut et alius homo; quia in ipso Petro, cui papa succedit, simonia vitium damnationem inchoavit in novo Testamento. Quantumvis res Ecclesiae sint aliquo modo papæ, non sunt tamen ejus omnibus modis habentis sicut illud quod ad manus habet. Non est autem dubium quòd simoniam committeret, si quis aliquòd spirituale debitori suo daret, ut quòd suum est reciperet: et ita etiam in proposito papa à simoniâ non excusaretur, si quòd ab aliis, spiritualibus pro temporalibus rebus ecclesiarum daret.

Convenient omnes in hoc quòd papa simoniam contra jus naturale et divinum incurrere potest, sicut et alii homines, quia ipse ad præcepta juris naturalis et divini tenetur, sicut et ceteri, nec in eo dispensare potest. Conveniunt insuper, eum non ligari penis contra simoniacos in jure latis, cum nullum agnoscat

superiorem in terris, qui eum punire valeat, et cogere. Difficultas solum est, utrum possit incurrere peccatum simoniae solo jure ecclesiastico introductae.

Plures affirmant, tum quia D. Thomas absolute et absque limitatione asserit papam posse esse simoniae cum, sicut quolibet alium hominem: atqui alii homines in hujusmodi venditione sunt simoniaci, ergo etiam papa; tum quia papa vendens haec officia graviter peccat, eo quod absque justa causa violet istud Ecclesiae praecipuum. Atqui non violatur, nisi per peccatum simoniae. Ergo, etc.; tum quia princeps subditur suis legibus quoad vim directivam, ut docet D. Thomas 1-2, q. 95, art. 5, et nos demonstravimus in tract. de Legibus. Jus enim naturale dicitur principem debere conformari aliis, et pati legem quam ceteris imponit, quantum potest ac decet. L. 1, tit. *Quod quisque juris*; et cap. *Cum omnes*, de Constit., proindeque papa potest peccare contra jus canonicum. Sic frangendo jejunium absque rationabili causa, committeret intemperantiae peccatum; celebrando absque vestibus sacris, incurreret sacrilegium, proindeque si vendat hujusmodi res, incurrit peccatum simoniae; tum denique quia Ecclesia prohibuit talium rerum venditionem ob religionis motivum, ob sanctitatem et reverentiam rerum ecclesiasticarum, ad vitandum periculum et suspicionem simoniae et avaritiae. Atqui eadem rationes militent, eademque inconvenientia reperitur in venditione facta à pontifice, ut constat. Ergo, etc. Fatentur tamen aliquas esse res, quae etiam juxta ipsos canones non concernunt papam, ut de non permutandis et resignandis beneficiis in confidentia, de pensione non imponenda absque superioris consensu, etc.

Alii verò docent quòd, cum papa sit supra omne jus positivum, potest validè ac licitè secluso scandalo secum et cum aliis dispensare, in hujusmodi venditione, ne sit simoniaca, et ne ille qui tunc cum ipso contrahit, incurrat poenas jure ecclesiastico impositas; expressus autem papae consensus in illam venditionem, censetur saltem tacita relaxatio talium poenarum: non enim verisimile est pontificem velle relinquere inhabilem ad consequendum ac retinendum id quod ipsi volens et sciens vendit, aut poenis affici pro actione cujus ipse est causa vel saltem concussa.

Alii tandem asserunt pontificem esse justà et rationabili causa, pro gravi alicujus ecclesiae necessitate, posse secum et cum aliis dispensare, licetque vendere hujusmodi res: seorsum dicendum quando non subest pia, justa et rationalis causa in his dispensandi: tunc enim peccat et illi qui cum ipso contrahunt. Verùm de his alii judicent: in facto enim principis non debet de facili praesumi delictum, sed semper cum omni quà par est reverentia et animi submissione est suscipiendum à subditis.

ARTICULUS PRIMUS.

De materia circa quam simonia committitur, seu de rebus spiritualibus, et illis annexis.

Cajetanus in Summâ, v. *Simonia*, ait quòd res spiritualis, in proposito denominatur à Spiritu sancto,

ut est ratio vitae spiritualis quâ in Christo vivimus, sentimus, intelligimus, et operamur; talisque dicitur et per ordinem ad animae salutem, quae per autonomasiam vocatur spirituali bonum, quia est suprema participatio Spiritus sancti, maximaque perfectio spiritus creati: ideòque omnia dona, quae ad hanc salutem per se et proximè ordinantur, singulari titulo spiritualia, vocantur sacra.

Res autem sunt sic spirituales et sacrae multis modis. Primò quaedam sunt purè spirituales et supernaturales etiam secundum suam substantiam, ut gratia sanctificans, virtutes infusae, dona Spiritus sancti, gratiae gratis datae, etc. Secundò quaedam sunt spirituales effectivè, quia licet in se sint corporales, operantur tamen effectus spirituales, ut sunt sacramenta, ad quae reducuntur sacramentalia, consecrationes virginum, benedictiones nubentium, Missae, orationes vocales, aliaque hujusmodi rerum spiritualium causa, quae sunt quidem compositae ex corporali et ex spirituali: formaliter tamen ac principaliter sunt spirituales. Tertio quaedam res sunt spirituales passivè, ut ita dicam, quia per se sunt ex spiritualibus causatae, seu ex potestate et jurisdictione spirituali procedentes tanquam effectus, vel operationes ad eam ordinatae: ut dispensare in voto et matrimonio, absolere à censuris, etc.

D. Thomas hic art. 1, ad 6, ait quòd sicut anima vivit secundum seipsam, corpus autem vivit ex unione animae, ita etiam quaedam sunt spiritualia secundum se essentialiter, sicut sacramenta, etc., quaedam verò sunt spiritualia ex hoc quòd talibus adherent. Unde 1, q. 5, cap. *Si quis objecerit*, dicitur: Spiritualia sine corporalibus rebus non proficiunt, sicut nec anima sine corpore corporaliter vivit.

D. Thomas autem hic art. 4, in corp., ait quòd aliquid potest esse annexum spiritualibus dupliciter, uno modo sicut ex spiritualibus dependens, et ea semper essentialiter supponens, ideòque dicitur cum illis *consequenter* connexum; quomodo habere beneficia ecclesiastica, dicitur spiritualibus annexum, quia non competit nisi habenti officium clericale, unde hujusmodi nullo modo possunt esse sine spiritualibus: sequuntur enim divina officia, pro quibus celebrandis instituta sunt beneficia; et propter hoc ea nullo modo vendere licet; quia eis venditis intelliguntur etiam spiritualia venditioni subjici; quaedam verò sunt annexa spiritualibus, in quantum ad spiritualia ordinantur, et vocantur *antecedenter* illis annexa, quae cum ex natura sua sint materialia, praecedunt rem sacram ad quam referuntur, ejusmodi sunt calices, vasa, vestimenta sacra, altaria; quae ordinantur ad sacramentorum usum, item jus patronatus, quod ordinatur ad presentandum clericos ad ecclesiastica beneficia, et alia hujusmodi, quae non praesupponunt spiritualia, sed magis ea ordine temporis praecedunt; et ideò aliquo modo vendi possunt absque simonia, non tamen in quantum sunt spiritualibus annexa, et dummodò in eis aestimetur sola materia cum forma artificiali, nullà habità ratione benedictionis aut consecrationis item

Jus potronatûs per se vendi nequit, sed tamen in alium transfertur per venditionem prædii et honorum temporalium quibus est annexum; ita tamen ut non plus vendantur, quàm valereat, absque eo jure, c. Si quis objecerit, 1, q. 3. De his sigillatim agemus in sequentibus paragraphis.

§ 1. *Utrum aemper sit illicitum pro sacramentis pecuniam dare.*

In sacramentorum administratione, tria considerari possunt: Primò, ipsum sacramentum; secundò, labor quem minister suscipit ad illud conferendum; tertio, stipendium illius sustentationis.

Conveniunt omnes auctores cum D. Thomâ hîc, art. 2, ipsa sacramenta, sicut et gratiam quam conferunt, non posse vendi; sunt enim quedam supernaturalia sacra propter animæ salutem spiritalia instituta. Sicque accipere pecuniam pro spiritali sacramentorum gratiâ, est crimen simoniæ, quod nullâ consuetudine excusari potest, quia consuetudo non præjudicat juri naturali vel divîno. Et istud sacrilegium vocatur horribile cap. *Causa Ecclesiæ*, tit. de *Simoniâ*, multisque juribus reprobat, caus. 1, q. 1. Idemque dicendum, si detur pretium pro materiâ proximâ sacramentorum; ut pro ablutione, impositione manuum, consecratione, etc. Secûs verò si detur pro materiâ remotâ, ut pro aquâ, vino, pane, oleo, etc., ut docet D. Thomas art. 2, ad 1, quia hujusmodi materia est purè clementum corporale: potestas verò ad sacramenta administranda, et eorum administratio sunt res in se intrinsecè spirituales, ordinantur ad finem supernaturalem, et sunt causa gratiæ, donorum, etc. Addit tamen D. Thomas art. 2, in corp., quòd cum sacramenta dispensentur per Ecclesiæ ministros, quos oportet à populo sustentari, juxta illud 1 ad Corinth. *Qui altari deserviunt, cum altari participant*, ideò accipere aliqua ad sustentationem eorum qui sacramenta Christi ministrant, secundum ordinationes Ecclesiæ et consuetudines approbatas, non est simonia neque peccatum; non enim sumitur tanquam pretium mercedis, sed tanquam stipendium necessitatis. Unde super illud primæ ad Timoth. 5: *Qui bene præsumt presbyteri, etc.*, dicit Glossa ex D. Aug., lib. de Pastoribus c. 2, desumpta: *Accipiunt sustentationem necessitatis à populo, mercedem dispensationis à Deo*. Excipiendum tamen est sacramentum ordinis; in jure enim ecclesiastico, cap. *Nullus abbas*, cap. *Sicut episcopus*, caus. 1, q. 2, cap. *In ordinando*, quæ jura expressè fuerunt renovata à Trident. sess. 21, cap. 1, de Reformatione, vetitum est episcopis eorumque ministris quocumque titulo aut prætextu etiam sustentationis, vel etiamsi gratis offeratur, quidquam recipere pro ordinibus conferendis; notarius verò episcopi, si salarium habeat assignatum, nihil recipere potest pro dimissoriis, aut sigillo concedendis, etiamsi gratis offeratur: si tamen non habeat salarium, cum non debeat opes suas gratis præstare, potest tunc aliquid recipere per modum stipendii sustentationis, ubi hoc ex consuetudine habetur, dummodò decimam unius aurei partem non excedat,

et omnes isti simoniam juris ecclesiastici committunt, si aliquid accipiant.

Quoad operas, labores et functiones ministri, auctores communiter distinguunt duplicem laborem in reum spiritalium functionibus et administrationibus, unum intrinsecum, alium extrinsecum. Intrinsecus est ille qui per se intrinsecè est ita necessariò conjunctus cum hujusmodi functionibus spiritalibus, ut sine illo nec validè, nec licitè, neque decenter exerceri queant: ut quòd sacerdos projiciat aquam super eum quem baptizat, quòd studeat et loquatur dum concionatur, quòd si induat vestibus sacris, quòd procedat ad altare, quòd ceremonias servet dum celebrat, etc.; i te enim labor per se est omninò requisitus ad talem functionem sacram, prout hîc et nunc ab hominibus moraliter exercetur: labor verò extrinsecus est ille qui solùm per accidens est conjunctus cum ministerio sacro, ita ut possit sine illo validè, licitè ac decenter fieri, solùmque accidentaliter hîc et nunc illi annexatur ac requiratur ratione circumstantiarum loci, temporis, personarum, ut si sacerdos debeat conficere tres leucas ad celebrandum pro aliquo eum vocante, si ad Missam horâ tardâ et cum solemnitate cantandam obligetur, etc. His suppositis,

Dico ministrum posse absque simoniâ et peccato accipere aliquid temporale pro labore extrinsecò: secûs verò pro labore intrinsecò. Conclusio est communis inter auctores.

Prob. prima pars ex cap. *Charitatem*, 12, qu. 2, et cap. *Relatum*, eadem quest. Ratio est, quia cum iste labor extrinsecus sit omninò temporalis, et solùm per accidens hîc et nunc annexus cum spiritali, est pretio æstimabilis; et dum locatur aut venditur, res sacra minime subjicitur venditioni, nullaque illius ratio habetur, etiam ex intentione operantis, ut suppono, qui cum aliunde ad illum non obligetur, ex officio, aut beneficio, aut stipendio, non tenetur illum præstare gratis in obsequium et gratiam alterius.

Prob. secunda pars, quia talis labor est pars necessaria rei spiritalis, et ita cum illâ connectitur, ut separari nequeant, ac unum moraliter censetur cum sacra functione; ergo moraliter censetur vendere rem spiritaliam, qui pro labore intrinsecò illius pretium accipit: neque enim aliquid valet, vel æstimatur, vel proficit, nisi per ordinem ad spiritalia. Ut autem dicitur cap. *Si quis objecerit*, 1, qu. 1, quisquis horum alterum vendit, sine quo nec alterum provenit, neutrum inventum relinquit.

Possunt tamen ministri pro functionibus spiritalibus, et pro labore etiam intrinsecò aliquid temporale exigere tanquam stipendium sustentationis. Nam sicut operario merces debetur, ita et ministris qui in spiritalibus populo serviunt, debetur ex justitiâ stipendium, ut colligitur ex illo c. 10 Matth. et Luce 8: *Dignus est operarius mercede sua*. Item 2 ad Corinth. 9, Apostolus id probat variis exemplis, et D. Thomas hîc art. 3, et quodlibet 10, art. 6. Ratio est, quia ministri ad hoc sunt destinati, ut populo serviant in spiritalibus, indeque se privant facultate vacandi operibus

mechanicis, et negotiationibus quibus possent referre lucrum ad decentem sustentationem, idque in populi spirituale commodum, qui proinde tenetur et justitiâ illos sustentare, etiamsi aliunde ex patrimonio fuerint divites; ut enim ait Apostolus, nemo militat stipendiis propriis, et quod debetur ex justitiâ, reddendum est independentè à conditione personarum et absque respectu ad illas, ut in tractatu de Justitiâ, ubi agitur de rerum dominio fusè ostenditur: nempe beneficiarium etiam habentem pingue patrimonium, posse adhuc sumere ex fructibus beneficii necessaria ad decentem sustentationem. Possunt itaque ministri cogere laicos coram judice ad solvendum stipendium sustentationis quod pro suis functionibus ipsis debetur, si solvere renuant: cæterum in hæc parte debentur esse omninò scandalum, nec plus exigendum quàm jam sit taxatum vel laudabili consuetudine statutum; alias committunt injustitiam, et incurrunt obligationem restituendi.

Solvuntur argumenta quæ D. Thomas in hæc q. 100, arti. 2 et 3, sibi objicit in contrarium circa Sacramenta in particulari.

Arguitur primò itaque: Pecuniam dare pro Baptismo, non videtur illicitum in aliquo casu, puta quando sacerdos puerum morientem sine pretio baptizare non vellet. Ergo non semper est illicitum emere vel vendere sacramenta. — Respondet D. Thomas, quòd in casu necessitatis quilibet potest baptizare. Et quia nullo modo est peccandum, pro eodem est habendum si sacerdos absque pretio baptizare non velit, ac si non esset qui baptizaret. Unde ille qui gerit curam pueri, in tali casu licitè potest eum baptizare, vel à quocunque alio facere eum baptizari. Posset tamen licitè aquam à sacerdote emere, quæ est purum elementum corporale. Si tamen esset adultus qui baptismum desideraret, et immineret mortis periculum, nec sacerdos eum vellet sine pretio baptizare, deberet, si posset per alium baptizari: quòd si non posset ad alium habere recursum, nullo modo deberet pretium pro baptismo dare, s. d. potius absque baptismo decedere: suppleretur enim ei ex baptismo flammis, quod ei ex sacramento deesset. Hactenus D. Thomas. Verum circa puerum moribundum, supponamus hunc casum, nempe tunc solum adesse ejus patrem, manibus truncum, vel voce carentem, neque alium posse habere ministrum quàm istum, qui non vult baptizare puerum absque pretio. Quid tunc agendum?

Conveniunt auctores, quòd si minister iste corruptus pretium exigeret in contemptum sacramenti et Religionis, omninò foret illicitum dare illi pecunias, sed potius sinendus esset puer mori absque baptismo, quia præceptum negativum de fide non negandâ, de rebus sacris non irreverenter tractandis, et de Leo non continentendo positivè, semper ac pro semper obligat, ac in nullo casu illud potest esse licitum. Conveniunt insuper, quòd pater pueri posset tunc offerre pecuniam huic ministro, non quidem pro sacramento, nec tanquam pretium illius, sed solum ad tollendum istud impedimentum avaritiæ, ad eum inducendum ut debito modo administret sacramentum, etc. Dum enim

aliquis mihi injuriam infert, licitè possum illum justis minis terrere, proindeque et muneribus allicere ut ab eâ inferendâ cesset. Verùm si talis minister protestetur se nolle puerum baptizare, nisi ab ipso reverà enatur baptismus, et nisi pater juret, se illi daturum pecunias pro sacramento et tanquam pretium ejus, quid tunc agendum? Circa istum casum tres sunt auctorum sententiæ.

Prima assertit licitum esse tunc pecuniam dare non solum pro redimenda vexatione, sed etiam pro emendo sacramento, eò quòd existiment in casu extremæ necessitatis, non esse simoniacum emere sacramenta, quia emptio rei spiritualis est quidem intrinsecè mala: ita tamen ut quavis ex objecto aut fine honestari nequeat, potest nihilominùs in aliquo speciali casu et ex aliquâ circumstantiâ, puta extremæ necessitatis spiritualis honestari, sicut accipere et retinere alienum, quavis de se sit intrinsecè malum: in casu tamen extremæ necessitatis fit licitum, et cessat esse furtum; emptio autem rei spiritualis, non est magis intrinsecè mala quàm furtum, aut quàm occisio hominis facta à personâ privatâ ad justam sui defensionem.

Secunda assertit tunc licitum esse patri pueri vel alteri qui ejus curam habet, pecuniam offerre et dare ministro, non quidem eo fine et intentione ut sacramentum ab illo emat, sed ut vexationem redimat ac injuriam propulset, quantumvis ab eo jurare coactus fuerit se illi daturum pecuniam tanquam pretium sacramenti, quia salvatur semper intentio quam habuit dandi pecuniam ad redimeendam vexationem, et non ad emendum sacramentum, ad quod noluit et non potuit sese obligare, utpotè in nullo prorsus casu licitum. Sicut ergo quavis sit intrinsecè malum exigere lucrum supra sortem præcisè ex vi mutui, tanquam illius pretium; non tamen offerre aliquid supra sortem usurario paratissimo, et nolenti illud dare nisi sub usuris reduplicativè: mutuarius enim ad sibi in necessitate subveniendum, mutuum isto modo petens et accipiens non peccat, neque censetur alterius peccato cooperari, sed illud duntaxat invitus permittere, ut ostensum est in quest. de Mutuo et Usurâ: ita in nostro casu non peccat pater pueri, dans pecuniam pravo ministro ex rectâ intentione, excusante extremâ necessitate spirituali, quam non potest alio modo sublevare, nisi invitus permitiendo actionem simoniacum ministri, solumque peti ab eo id ad quod tunc tenetur, et quòd absque peccato prestare posset, si vellet.

Tertia sententiâ assertit quòd emptio rei spiritualis est ita de se intrinsecè mala, ut in nullo prorsus casu honestari valeat, neque ex objecto, fine, aut aliâ circumstantiâ, sicut perjurium, aut occisio innocentis, ob scilicet injuriam quæ tunc rei sacræ irrogatur, quæ est omninò invendibilis, nec existit sub dominio avari ministri, qui proindè eam vendens, est simoniacus, pariter et illam emens, cum ista duo sint correlativa; et cum juxta Apostolum ad Rom. 3, non sint faciendâ mala ut eveniant bona, satius est tunc puerum committere divinæ providentiæ, et de eâ confidendum quòd illi in hujusmodi necessitate constituto provide-

bit de idoneo ministro ad eum baptizandum; idque doctrinæ D. Thomæ videtur conformius. Adde quòd si in nostro casu non sit emptio sacramenti, pariter adultus, cui parochus injustè denegat administrare dùm decumbit nisi emat et pretium solvat, posset licitè illi pecuniam dare, non quidem intentione emendi sacramentum, sed redimendi suam vexationem, et ob eadem bona motiva quæ referuntur ab auctoribus secundæ sententiæ: eadem quippè rationes militant de uno ac de alio. Quod etsi quidam tanquam licitum admittant, quia scilicet in hoc gravi periculo damnationis æternæ constitutus, urgentissimam habet causam negligendi peccatum mali ministri; et quamvis per baptismum in voto absolutè salvari possit, forsitan tamen existimabit se non habere veram contritionem, quæ est opus difficilissimum.

Alii tamen communiter docent esse prorsus illicitum, cum D. Thomæ hic; et hanc statuunt differentium in proposito inter puerum et adultum, quòd puer est in extremâ necessitate spiritali absolutè simpliciter constitutus, cui aliter subveniri ejusque damnatio impeditur nequit nisi per baptismum in re: secus verò dicendum de adulto, qui per baptismum in voto et per contritionem salvari potest. Nec Deus ipsi denegabit auxilium efficacæ ad hoc, si instanter petat, prout D. Thomas hic innuere videtur.

Exempla verò de furto, de usurario, et de occisione injusti aggressoris adducta ab auctoribus primæ et secundæ sententiæ, nihil probant contra tertiam. Ideò enim bona rapere in extremâ necessitate non est furtum, neque peccatum, quia in eo casu bona sunt communia, proindeque non rapitur alienum. atverò necessitas etiam extrema pueri, non reddit res sacras vendibiles, neque purgat et denudat venditionem ac emptionem à malitiâ intrinsicâ et ab irreverentiâ rebus sacris illatâ. Item malitia usuræ non provenit ex excellentiâ mutui aut lucri supra sortem, sed tota consistit in injustitiâ, quatenus venditur id quod non est dignum pretio distincto, aut venditur duplici pretio, proindeque solummodò se tenet ex parte usurarii, nullatenus verò ex parte mutuatarii, qui sibi injustitiam facere nequit, sed tantum illam patitur, et permittit invidus: at verò malitia simoniæ provenit ex excellentiâ rei spiritalis, quæ est supra omne pretium, proindeque gravis ipsi irrogatur injuria, dùm venditioni et emptioni subjicitur: neque necessitas extrema ementis tollit hanc injuriam ac irreverentiam; neque facit quòd possit cedere juri rei spiritalis, nempe quòd sit invendibilis: bene tamen mutuatarius potest cedere juri suo, ac bonis suis, et velle hanc injustitiam pati. Adde quòd cum etiam in gravi necessitate licitum sit petere et accipere mutuum sub usuris ab usurario porato, licitum quoque foret in gravi etiam necessitate emere sacramentum à ministro simoniaco, quod tamen nullus admittit, sicque non valet paritas. Tandem justa sui defensio et moderata, est jure naturali licita, proindeque et occisio injusti aggressoris, quando invasus nequit aliter vitam suam defendere, neminque injuriam facit, sed jure

suo utitur. Atverò in nostro casu gravis fit injuria rebus sacris, undequeque ista commutatio proveniat.

Arguitur secundò: Maximum sacramentorum est Eucharistia, quæ in Missâ consecratur; sed pro Missis cantandis, aliqui sacerdotes præbendam vel pecuniam accipiunt. Ergo multò magis licet alia sacramenta emere, aut vendere. — Resp. D. Thomas hic ad 2, quòd *sacerdos non accipit pecuniam quasi pretium consecrationis Eucharistiæ, sed Missæ decantandæ; hoc enim esset simoniacum, et quasi stipendium suæ sustentationis, ut dictum est.* Idemque dicendum de aliis sacerdotibus, nempe quòd pro Missis celebrandis possunt à petentibus eas stipendium recipere: non tamen duplex stipendium pro unâ Missâ, etiamsi petentes non dent sufficiens ad congruam sustentationem celebrantis, prout determinavit sacra Congregatio cardinalium concilii Tridentini. interpretum, auctoritate Urbani papæ VIII, anno 1625, et confirmavit Alexander papa VII, damnans istam quorundam recentiorum propositionem: *Non est contra justitiam pro pluribus sacrificiis stipendium accipere, et sacrificium unum offerre; neque etiam est contra fidelitatem, etiamsi promittam, promissione etiam cum juramento firmatâ, dari stipendium, quod pro nullo alio offeram.* Et in eodem decreto Urbani papæ VIII, prohibetur tanquam damnabile lucrum, ne sacerdos qui stipendium pro Missâ suscipit, alteri celebrandam committat, reservatâ sibi parte ejusdem stipendii aut elemosinæ; idque confirmavit Alexander papa VII, damnans similem quorundam recentiorum propositionem quæ est nona inter proscriptas ab illo (1).

Arguitur tertio: Sacramentum pœnitentiæ præcipuè in absoluteione consistit; sed quidam absolventes ab excommunicatione pecuniam exigunt: ergo non semper illicitum est sacramentum emere, aut vendere. — Resp. D. Thomas ad 3, quòd *pecunia non exigitur ab eo qui absolvitur, quasi pretium absoluteionis, hoc enim esset simoniacum, sed quasi culpa pœnæ præcedentis, pro quâ fuit excommunicatus.*

Arguitur quartò: Matrimonium est sacramentum; sed quandoque datur pecunia pro matrimonio. Ergo, etc. — Resp. D. Thomas, ad sextum, quòd *quidam dicunt quòd pr. matrimonio licitum est pecuniam dare, quia in eo non confertur gratia. Sed hoc non est usquequæque verum, et ideò aliter dicendum est, quòd matrimonium non solum est Ecclesiæ sacramentum, sed etiam naturæ officium: et ideò dare pecuniam pro matrimonio in quantum est naturæ officium, licitum est: in quantum verò est Ecclesiæ sacramentum, est illicitum. Unde secundum jura prohibetur ne pro benedictione nuptiarum aliquid exigatur. Extra de Simoniâ, cap. CUM ECCLESIAE.*

Arguitur quintò: Consuetudo facit ut non sit peccatum id quod aliàs peccatum esset, sicut dicit August. lib. 22 contra Faustum, quòd habere plures uxores quando mos erat crimen non erat. Sed apud quosdam est consuetudo quòd in consecrationibus episcoporum, benedictioni-

(1) Quæ sit disciplina Ecclesiæ circa illud punctum infra explanabimus, ubi deventum fuerit ad tractatum de sacrificio Missæ. Edit.

bus abbatum, ordinationibus clericorum, pro chrismate, oleo sancto, et aliis ejusmodi aliquid datur. Ergo. — Resp. D. Thomas ad 4, quòd, sicut dictum est, *consuetudo non præjudicat juri naturali vel divino, quo simonia prohibetur; et ideo si aliqua exigantur ex consuetudine quasi pretium rei spiritualis cum intentione emendi vel vendendi, est manifestè simonia, et præcipuè si ab invito exigantur: si verò exigantur quasi quædam stipendia per consuetudinem approbata, non est simonia, si tamen desit intentio emendi vel vendendi, sed intentio referatur ad solam consuetudinis observantiam, et præcipuè quando aliquis voluntariè solvit. In his tamen omnibus sollicitè cavendum est quod habet speciem simoniæ, vel cupiditatis juxta illud 1 ad Thessalon. ultimo: Ab omni societate mali abstinete vos.*

Ex dictis hæc tenens inferitur, quòd sicut actio quæ est de essentiâ sacramenti, nempe labor illi intrinsicè annexus vendi non potest absque simoniâ, ita neque usus materic sacramenti, quo ad ejus substantiam attinet, v. g., usus chrismatis, aut olei sancti, quod ibi consumitur; item calcis consecrati, corporaliû, etc.

§ 2. *Utrum sacramentalia et actus ac functiones spirituales vendi possint absque simoniâ.*

Dico quòd pro sacramentalibus pretium recipere, sive pro ipsis, sive pro exercitio aut receptione illorum, est simonia juris divini et humani.

Probatur, quia sunt res intrinsicè spirituales, à potestate spirituali procedentes, et ad finem supernaturalem ordinatæ. Ut enim ait D. Thomas hic art. 3, *sicut sacramenta dicuntur spiritualia, quia spiritualem conferunt gratiam, ita etiam quædam alia dicuntur spiritualia, quia ex spiritali gratiâ procedunt, et ad eam disponunt, quæ tamen per hominum ministerium exhibentur: et ideo vendere quod in illis est spirituale, aut emere, simoniacum est.*

Nec refert quòd sacramentalia habeant spiritualitatem ex benedictione aut consecratione Ecclesiæ. Non refert, inquam; eâ enim suppositâ, verè sunt res spirituales et sacræ intrinsicè; proindeque illas cum re temporali commutare, est intrinsicè malum et simoniacum, sicut aqua benedicta, calix consecratus, et alia ejusmodi habent spiritualitatem ex Ecclesiæ benedictione; post eam tamen illa vendere, est simonia contra jus divinum: quemadmodùm imago licet sit depicta dependenter à voluntate artificis, hoc non impedit, quominus semel depicta sit naturaliter representativa prototypi: item licet taxatio pretii tritici sit à lege positivâ, hoc tamen supposito, contra jus naturale est, illud vendere ultra pretium illud legitimum. Idem dicendum est de functionibus ordinum, puta cantare solemniter Evangelium, servire Missæ, exercere officium acolyti, exorcistæ, etc., quia sunt actiones spirituales, à potestate spirituali procedentes, et ad finem spirituales ordinatæ; idem dicendum de exequiis defunctorum, de sepulcrâ, et de processionibus publicis, de orationibus etiam privatis, etc.; pro his enim et similibus functionibus, nequit per modum pretii aliquid exigi.

Objicies: Ad impetranda orationum suffragia, pecunia datur sanctis viris. Item prædicatoribus etiam spiritualia seminantibus, temporalia debentur, juxta Apost. 1 ad Corinth. 9, celebrantibus etiam divinas laudes in officio ecclesiastico, et processiones faciuntibus aliquid datur; et quandoque annui reditus ad hoc assignantur. Ergo, etc. — Resp. D. Thomas hic art. 3, ad 2, quòd *illi qui aant elemosynas pauperibus ut orationum suffragia ab ipsis impetrent, non eo tenore dant, quasi intendentes orationes emere, sed per gratuitam beneficentiam pauperum animos provocant ad hoc quòd pro eis gratis et ex charitate orent. Prædicantibus etiam temporalia debentur ad sustentationem ipsorum, non autem ad emendum prædicationis verbum. Unde super illud 1 ad Timoth. 5: « Qui bene præsent presbyteri, etc., » dicit Glossa: « Necessitatis est accipere unde vivitur; charitatis est præbere: non tamen venale est » Evangelium ut pro his prædicetur: si enim sic vendunt, magnam rem vili vendunt pretio. » Similiter etiam aliqua temporalia dantur Deum laudantibus in celebratione officii divini sive pro vivis, sive pro mortuis, non quasi pretium sed quasi sustentationis stipendium; et eo etiam tenore pro processionebus faciendis in aliquo funere aliquæ elemosynæ accipiuntur. Si tamen hujusmodi fiant interveniente pacto, aut etiam cum intentione exemptionis et venditionis, simoniacum esset: unde illicita esset ordinatio si in aliqua ecclesiâ statueretur quòd non fieret processio in funere alicujus, nisi solveret certam pecuniæ quantitatem, quia per tale statum præcluderetur via gratis officium pietatis aliquibus impendendi. Magis autem licita esset ordinatio, si statueretur quòd omnibus certam elemosynam dantibus talis honor exhiberetur, quia per hoc non præcluderetur via alius exhibendi. Et præterea prima ordinatio habet speciem exactionis: secunda autem habet speciem gratuitæ recompensationis. Hæc tenens D. Thomas. Pro his itaque aliisque similibus functionibus aliquid potest recipi, non quidem per modum pretii, sed ratione laudabilis consuetudinis, per modum elemosynæ, vel stipendii sustentationis, aut laboris extrinseci.*

De jejuniis et operibus misericordiæ, quidam dicunt quòd si ab aliquo offerantur pro alio, ea ordinante ad finem merè temporalem, ut scilicet obtineat sanitatem aut corporaliter adjuvetur, nullo prorsus spirituali interveniente, tunc aliquid recipere non erit simonia, quia temporale illud est pretio æstimabile; secus dicendum si interveniat spirituale, puta si offeras quod satisfactorium et impetratorium est, aut meritum de congruo in illis actibus virtutum, ut eo mediante Deus conferat amico salutem animæ et corporis, eum isto modo includant supernaturalitatem, et ex dono Dei gratuito procedant.

Objicies insuper: Scientia non est minùs spiritualis quàm potestas: sed pro usu scientiæ licitum est pecuniam accipere, sicut advocato licitum est vendere justum patrocinium, et medico consilium sanitatis, et magistro officium doctrinæ. Ergo pari ratione videtur quòd liceat prælato aliquid accipere pro usu spirituali.

sue potestatis, puta pro correctione, vel dispensatione vel alio ejusmodi. Respondet D. Thomas hic art. 5, ad 5, quod ille cui committitur spiritualis potestas, ex officio obligatur ad usum potestatis sibi commissæ in spiritualium dispensatione, et etiam pro sua sustentatione statuta stipendia habet ex reditibus Ecclesiæ. Et ideo si aliquid acciperet pro usu spiritualis potestatis, non intelligeretur locare operas suas, quas ex debito officii suscepti impendere debet: sed intelligeretur vendere ipsam spiritualis gratiæ usum. Et propter hoc, non licet pro quâcumque dispensatione aliquid accipere; nec etiam pro hoc quod vices suas committat, nec etiam pro hoc quod subditos corrigat, vel à corrigendo desistat. Licet tamen ei recipere procuraciones quando subditos visitat, non quasi pretium correctionis, sed quasi debitum stipendium. Ille autem qui habet scientiam, et non suscepit cum hoc officium ex quo obligatur aliis usum scientiæ impendere, licet potest suæ doctrinæ vel consilii pretium accipere, non quasi veritatem aut scientiam vendens, sed quasi operas suas locans. Si autem ex officio ad hoc teneretur, intelligeretur ipsam vendere veritatem, unde graviter peccaret: sicut patet in illis qui instituntur in aliquibus Ecclesiis ad docendum clericos Ecclesiæ, et alios pauperes, pro quo ab Ecclesiâ beneficium recipiunt, à quibus non licet eis aliquid accipere, nec ad hoc quod doceant, nec ad hoc quod aliqua festa faciant, vel prætermittant. Hactenus D. Thomas.

Vendere usum cujuscumque scientiæ naturalis, seu notitiam cujuscumque veritatis studio et industriâ naturali comparabilem, non est simonia, quia materia simoniæ sunt dona Spiritûs sancti, et res supernaturales ac sacræ. Sed iste scientiæ quamvis sint spirituales, non habent aliquid supernaturalitatis, neque ad finem supernaturalem de se ordinantur, neque sunt dona gratis accepta, ut debeant aliis gratis communicari, sed studio ac labore comparantur. Quando autem D. Thomas ait quod qui venderet ipsam veritatem, graviter peccaret, non intelligit de peccato simoniæ, sed alterius vitii: subdit enim S. doctor, quod tunc aliquis censetur ipsam veritatem vendere, quando ex officio tenetur docere alios, et nihilominus ab eis exigat pretium, quod sanè est tantum peccare contra justitiam commutativam, et non contra religionem. Quamvis autem simoniacum sit vendere theologiæ infuse usum, seu cognitiones divinitus transmissas mysteriorum fidei et Scripturarum, utpotè interpretationes sermonum et Spiritûs sancti dona; item exigere pretium pro theologiâ acquisitâ aliis edocendâ seu propagandâ quantum ad ista officia, nempe quantum ad manus prædicandi, catechizandi per modum exhortationis ad movendum, dandi consilia ad conscientias pœnandas et salvandam animam, Scripturas interpretandi ex dono gratiæ. Non tamen quantum ad munus docendi, inforo more scholastico conclusiones ex principiis per discursum naturalem, et interpretando Scripturas modo humano, ac instruendo intellectum alterius de cognitione hujusmodi veritatum. Ratio prima est quia quoad omnia illa munia, theologia habet aliquid supernaturalitatis formaliter, unde pro illis et

pro eorum labore intrinseco nequit accipi pretium, sed duntaxat pro labore extrinseco, et pro stipendio sustentationis. Ratio verò secundâ est, quia etsi theologia isto modo considerata radicalè quendam supernaturalitatem includat, quatenus scilicet ex mysteriis fidei ut ex principiis discurrit, formaliter tamen et secundum essentiam, est naturalis studio humano comparata, et per discursum naturalem deducit ac cognoscit suas conclusiones et veritates. Neque per se intenditur et attenditur an moveat vel non ad effectus supernaturales piosque motus, sed solum ad labores et sumptus, quibus doctor hanc scientiam sibi comparavit, ad labores quos in docendo sustinet, et ad utilitates et commoda quibus inde gaudent discipuli.

Simonia est emere aut vendere actus jurisdictionis ad potestatem ecclesiasticam in foro conscientiæ spectantes, ut facultatem absolvendi à peccatis confessis, aut à censuris, aut dispensandi in foro interno, in votis, juramentis et fidelibus. Item simonia est emere aut vendere actus jurisdictionis ad potestatem ecclesiasticam pertinentes in foro externo, sive sint actus jurisdictionis gratiosæ, sive contentiosæ, ut pro dispensationibus votorum, pro relaxationibus juramentorum etiam in foro externo, pro absolutione à censuris, pro dispensationibus in legibus ecclesiasticis, in irregularitatibus, in impedimentis matrimonii, etc., pro visitationibus, correctionibus, electionibus, collationibus et confirmationibus beneficiorum, et pro quocumque acta iudicii ecclesiastici aliquid accipere per modum pretii, est simoniacum; quia tales actus procedunt à causâ spirituali, scilicet à potestate ecclesiasticâ, et ad finem spiritualem animarum ordinantur. Pro iis tamen functionibus, aliquando quid accipi potest per modum stipendii pro sustentatione, aut si gratis detur.

Verùm episcopi pro dispensationibus aliisve functionibus spiritualibus recensitis, non possunt aliquid accipere nedum tanquam pretium, sed nec etiam titulo stipendii et sustentationis: id enim ipsis prohibetur 1, q. 5, cap. *Ex vultis*, et de simoniâ cap. *Jacobus*, aliisque juribus, illisque præcipitur ut omnia spiritualia, purè, sine onere et pacto conferant: idemque traditur à Trident., sess. 24, cap. 61, et sess. 25, de Reformatione, cap. 18. Ideoque non conferentes ea gratis, committunt simoniam, saltem jure positivo: imò et injustitiam, quia sufficientes et copiosos redditus habent ad onera sustentanda, ad alendos suos officiales, etc., solamque possunt exigere procuraciones pro visitatione Ecclesiarum. Possunt tamen pro dispensationibus aliquid eas potentibus imponere per modum pœnæ, aut compensationis, consummando scilicet votum, v. g., in elemosynam pauperibus vel piis operibus applicandam; quomodo juxta stylum curiæ Romanæ pro dispensationibus in votis, in impedimentis matrimonii et in legibus ecclesiasticis exigitur pecunia, quia dispensationes sunt odiosæ, et sic oportet illas reddere difficiliore potentes, exigendo ab eis pecunias, vel in pœnam vel in compensationem ad elemosynas aut pia opera Pontifices tamen ritè

annatas pecuniarias exigant et recipiunt, ab iis quibus conferunt provisiones beneficiorum, non quasi pro venditione et collatione; sic enim foret simonia juris divini, sed tantum aliâ ratione, nempe pro pontificatûs oneribus sustentandis, quæ tanta sunt, tanque gravia, ut vix tot reditus et summae sufficiant; ideòque potuit aliquid imponi supra reditus ac proventus beneficiorum, titulo charitativi subsidii, vel etiam pro hominibus et recognitione ejus supremi domini in omnes mundi Ecclesias, sicut in lege veteri observabatur respectu summi sacerdotis, prout legitur Numerorum 18, vel ob alias justas causas.

§ 5. *Utrum sit simoniacum aliquid exigere ab iis qui recipiuntur vel profutur in Religione.*

Divus Thomas hic art. 3, ad 4, brevissimè complexus est omnia quæ de istâ materiâ dici possunt. Ait enim, quòd *pro ingressu monasterii, non licet aliquid exigere, vel accipere tanquam pretium*: esset enim simonia, ex jure naturali et divino; quia status religionis tam in ingressu seu sumptione habitûs, quam in professione, est status perfectionis spiritualis, seu tendentia ad illam, et tunc homo Dei laudibus, obsequiis ac observantiis religiosus mancipatur ex amore Dei, et quæ omnia ordinat ad finem supernaturalem, nempe animæ salutem et felicitatis æternæ consecutionem. Item foret simonia ex jure ecclesiastico, id enim damnatur in concil. Nicæno II, act. 8, can. 18; in Lateran. sub Alexandro III, can. 10, et in alio Lateran. sub Innocentio III, can. 64, et refertur tit. de Simonia, can. *Quoniam simoniaca*. Et in extravag. communni, primâ de simonia. Et de regularibus cap. *Non satis*, cap. *Cum in Ecclesiâ*, et in aliis iuribus.

Subdit autem S. doctor: *Licet tamen, si monasterium fuerit tenue, quòd non sufficiat ad tot personas nutriendas, gratis quidem ingressum monasterii exhibere, sed accipere aliquid pro victu personæ, quæ in monasterio fuerit recipienda, si ad hoc non sufficiant monasterii opes. Similiter etiam licitum est, si propter devotionem, quam aliquis ad monasterium ostendit largas elemosynas faciendo, facilius in monasterio recipiatur, sicut etiam licitum est aliquem à converso provocare ad devotionem monasterii per temporalia beneficia, ut ex hoc inclinetur in monasterii ingressum, licet non sit licitum ex pacto aliquid dare vel recipere pro ingressu monasterii, ut habetur 1, quæst. 2, cap. QUAM PIO.* Hactenus D. Thomas. Nulla itaque erit simonia si pro habitûs religiosi sumptione aut professione recipiatur aliquid non ex pacto tacito vel expresso, nec tanquam pretium illius, sed tantum per modum elemosynæ ab ingrediente liberaliter et gratiosè monasterio collatæ: erit tamen simonia si timens non aliter recipi nisi dando aliquid, offerat se bona sua monasterio relicturum, eoque animo recipiatur, vel si minis terreatur, aliisque technis vexetur, quòd non admittetur ad professionem nisi saltem honorum partem conventui cedat. Ita Sylvester, v. *Simoniam*, q. 13, § 5, et D. Anton. 2 p. tit. 1, cap. 5, § 1, et alii, qui adhuc docent, quòd

si aliquis inserviat religiosus propter promissionem sibi factam, quòd ipsum recipient, erit simonia, quando illa obsequia assumerentur ut pretium ingressûs. Secus autem dicendum esset si nulla haberetur ratio circa religionis ingressum tanquam circa pretium laborum; sed vel ob victum monasterio inscrivere vellet, vel ut ejus indoles melius probaretur, vel ob alias bonas rationes ab auctoribus allatas. Tandem ex verbis D. Thomæ habetur, quòd si monasterium fuerit tenue, aut præ paupertate insufficiens ad alendos religiosos, potest accipere ac exigere ab ingredientibus aut profertibus aliquam pecuniam, non tanquam pretium ingressûs, sed ut stipendium sustentationis illorum, dummodò amplius non exigatur quam pro sustentatione religiosi per totam ejus vitam requiritur, sicque tunc solum datur temporale pro temporali.

Tota difficultas est, an idem sit concedendum monasteriis prædicitibus tam virorum quam monialium, ita ut sicut ipsis licitum est pro anno novitiatûs aliquid exigere ratione victûs et vestitûs, prout conceditur à Trident., sess. 25 de Reformat., cap. 16, sic non sit simoniacum aliquid exigere vel per modum dotis, vel per modum stipendii pro sustentatione religiosi per totam vitam. Prima sententia asserit monasterium opulentum non posse absque simonia peccato aliquid temporale exigere, vel accipere ex pacto, etiam pro sustentatione religiosi, et videtur esse D. Thomæ mens in 4 sent. dist. 25, q. 5, art. 2, quæst. 2, ad 7; et 2-2, loco citato, ut consideranti patebit. Idem docent D. Bonaventura, D. Raymundus et alii. Prob. 1° quia in cap. *Quoniam*, de simonia, pontifex reprehendit quasdam moniales, quæ paupertatis ficto prætextu pro sustentatione recipendarum ad habitum, dotem exigebant. Item in 1 extravag. de simonia districtè prohibetur sub excommunicatione ne quid exigatur ab ingredientibus religionem ad quemcumque effectum et finem, exceptis iis quæ liberè spontè, cessante quâcumque pactone, dare vel offerre voluerint. Ergo, etc.

Prob. 2° quia tunc illud temporale non censetur verè ac purè dari in sustentationem, cum monasterium pingue illo subsidio minimè indigeat, sitque plusquam sufficiens ad hujusmodi personas nutriendas. Ergo censetur saltem tacitè et virtualiter exigi pro ipso religionis ingressu, talisque pactio simoniam redolet.

Prob. 3° quia habere jus ad monasterii bona, est quid spirituale, sicut et jus ad beneficii reditus; ergo pariter simoniacum est aliquid pretium ab ingredientibus exigere pro tali jure; quemadmodum episcopus foret simoniacus, si pecuniam exigeret ab aliquo pro jure quod accipit ex hoc quòd in numero beneficiariorum recipiatur et coarpetur. Verum quidem est quòd si persona recipienda ad habitum talis foret conditionis, quòd vel ob provecctam ætatem, vel ob graves infirmitates habituales, vel ob ingenii tarditatem ac hebetudinem, aliasque rationes, prudenter timetur ne onerosa monasterio futura sit, ita ut non solum illi inservire non valeat, sed forsitan indigeat quòd ei ab aliis serviatur cum notabili incommodo et sumptu,

tunc non videatur illicitum, pretium ab eà exigere, non pro receptione ad habitum, sed duntaxat ad compensanda religionis onera et ad monasterium indemne servandum. Porrò taxatio facultatum temporalium monasterii extra quam minimè liceat aliquid exigere à recipiendis, non est determinata ad certam arctamque necessitatem et quantitatem, sed debet esse abundans, et quasi superexcedens. Nam Trident. sess. 25, cap. 5 de Regular. sic statuit: *In temporalibus monasteriorum facultatibus, eam in eandem esse rationem, ut monialium numerus commodè sustentari possit.*

Secunda sententia negat esse verè et propriè simoniam, etiamsi monasterium sit ditissimum; ita sentiunt ex nostris, Sotus, Sylvester, Torres, Arauxo, Candidus, et alii graves auctores.

Probatür primò, quia talis exactio et receptio pecunie titulo sustentationis religiosi est ejusdem rationis in monasterio divite ac in paupere, et versatur circa idem objectum; in utroque enim non apponitur pecunia tanquam pretium receptionis ad statum religiosum, quod est quid spirituale, sed ut stipendium ad sustentationem personæ, quod est aliquid temporale; sicque temporale pro temporali et non pro spirituali commutatur: opulentiæ autem unius monasterii, rerum naturas non immutat; unde divus Thomas, et communiter auctores, docent quòd sacerdotes et beneficiarii, etiamsi fuerint ex patrimonio, vel ex beneficio, aut aliunde divites, possunt absque simoniâ stipendium sustentationis exigere pro Missis, aliisque functionibus quas liberè et absque debito, in gratiam aliorum exercent. Ergo hujusmodi exactio pecunie non est simonia de jure divino, quantumvis monasterium sit ditissimum.

Probatür secundò, quòd nec etiam sit simoniaca de jure positivo et ecclesiastico: nam concilium Tridentinum, sess. 25, cap. 16 de Reform., permittit etiam monasteriis divitibus, ut ab ingressuris aliquid recipere valeant pro victu, aliisque expensis tempore novitiatus faciendis. Eadem autem est ratio de aliis temporibus, quia utrobique datur temporale pro temporali, et pro onere sustentandi religiosum. Præterea omnes canones à nobis adducti et adducendi, indiscriminatim loquuntur de omnibus monasteriis tam divitibus quam pauperibus, ut considerantur patebit. Adde quòd si esset aliqua specialis prohibitio, jam abrogata est per longam consuetudinem contrariam ferè ubique introductam, præsertim circa moniales, superioribus videntibus, consentientibus, inò urgentibus ad solutionem dotis, etiam in monasteriis divitibus, idque justis de causis factentibus, ne scilicet monasteria, præsertim monialium, graventur nimis, et paulatim depauperentur in evidens ipsarum et religionis detrimentum.

Confirmatur, quia, ut jam dictum est, si recipiendus graves contraxerit ægritudines habituales, nulla erit simonia aliquid ab eo petere, ut compensetur onera religionis; atqui moniales intra cœnobii cancellos continuò reclusæ, ut plurimum frequentes infirmitates contrahunt, multis indigent, nec sunt valdè idoneæ ad lucrandum et monasterii facultates augendas, prout

faciunt religiosi, concionibus, stipendiis Missarum, elemosynis, etc. Indeeque videmus frequenter monasteria alias opulenta, his expensis, aliisve infortuniis ad tantam inopiam redacta, ut prelati quandoque moniales ex illis solvere, ac ad proprios parentes ibi nutriendas transferre coacti sint. Ergo, etc. Postquam noster Arauxo pro hæc sententiâ rationes allatas proposuit, statim solvit argumenta in favorem primæ sententiæ adducta, concedendo quòd nihilominus si monasterium opulentum, habensque sufficientissima bona ad sustentandos recipiendos, ab eis aliquid ex pacto exigat pro sustentatione, committit peccatum avaritiæ et simoniæ præsumptæ; quia non decet personas religiosas divitiis congregandis anhelare, sed parvo victu et vestitu esse contentas, juxta Apostoli sententiam 1 Timoth. 6: *Habentes alimenta et quibus tegamur, his contenti simus.* Et cum aliud monasterium illo subsidio nullo modo indigeat, non modica præsumptio erit, quòd non pro sustentatione, sed pro ipsomet ingressu et receptione ad habitum, temporale subsidium accipiat, et hoc modo intelligendus est D. Thomas, nempe quòd sit simonia præsumpta, non autem vera et realis.

Jura autem quæ afferuntur, solùm prohibent aliquid recipi pro ipso religionis ingressu: et dato quòd etiam prohibeant sustentationis stipendium, hujusmodi prohibitio jam est abrogata per contrariam consuetudinem, videntibus prelatiis et consentientibus, ob bonas rationes. Nec est eadem ratio de bonis temporalibus monasteriorum, ac de redditibus beneficiorum; utpotè quæ ad sustentationem ministrorum ab Ecclesiâ sunt applicata: alia verò ab ipsis religiosis, ut in plurimum propriâ industriâ, et labore sunt acquisita, vel certè à fidelibus gratiosè illis donata, ut qui in monasterio degunt, commodè vivere, Deoque sine distractione inservire valeant. Et hæc sunt quæ pro utràque sententiâ stabilientiâ adduci solent; si tamen mihi liceat quid circa hoc sententiam explicare, videtur mihi dicendum hujusmodi conventiones et pactiones à monasteriis opulentis factas non vacare scandalo, neque peccato, non solum avaritiæ, sed et simoniæ: præsertim circa monialium pinguisimas dotes longè excedentes sumptus sustentationis et necessitatum ipsarum, ac contributiones communes; ut dùm exigitur à postulante pro dote summa quatuor aut quinque millium librarum, quæ efficiunt annum pensionem trecentarum librarum, cum tamen ducentæ plusquam sufficiant ad monialem decenter sustentandam. Per abusum siquidem et corruptelam intolerabilem introductum videmus quòd monasteria quòd sunt opulentiora, eò pinguiores dotes à postulantiis requirunt, quasi status et ingressus religionis in eo conventu ipsis venderetur. Itaque moniales hujusmodi conventuum opulentissimorum videntur postulantes recipere tantum propter pecuniam taxatam, ac conventam, eam etiam inceptas recipient, dummodò pinguisimam dotem secum afferant; alias verò idoneas, et à Deo vocatas nullatenus admittant, si de dote conventâ, et apud ipsas statuta obolus deficiat.

Et hoc est quod D. Thomas, doctores et jura reprobant; inde meritò concilium Trident. sess. 25, cap. 5 de Reform. regul. statuit, ut in *monasteriis et domibus tam virorum quam feminarum, is tantum numerus constitutatur et conservetur, qui ex propriis redditibus monasteriorum, vel consuetis elemosynis commodè sustentari possit*. Et consequenter ad impediendum ne de cætero fiant pacta de alimentis aut dote in receptione novitiorum quamvis enim concilium id expressè non prohibuerit, evidenter tamen sequitur ex illius decreto. Neque valet consuetudo contraria, quam Urbanus IV dicit potius esse corruptelam, et quæ rejicitur in cap. *Veniens*, de Simonia, et cap. *Cum in Ecclesiæ corpore*, sic decernitur: *Putant plures ex hoc licere, quia legem mortis de longè invaluisse consuetudine arbitrantur, non attendentes quòd tantò graviora sunt crimina, quantò diutius infelicem animam tenuerunt alligatam*.

§ 1. *Utrum sit licitum pecuniam accipere pro his quæ sunt spiritualibus annexa.*

Recolendum est ex dictis quòd res temporales possunt esse dupliciter spiritualibus annexæ, quedam antecedenter, quedam verò consequenter, ut docet D. Thomas hic art. 4, et in 4 sent., d. 25, q. 3, art. 2, q. 3, ad 4, ubi ponit hoc discrimen inter illas, quòd in temporalibus consequenter annexis spiritualibus, spirituale est prius et principale; temporale verò posterius et accessorium, nihilque æstimatur nisi per ordinem ad spirituale, proindeque nisi ab illo separetur, vendi nequit, illo non vendito, ut sunt beneficia ecclesiastica: et de his verificatur regula tradita in canone, *Si quis objecerit*, 2, q. 3, videlicet: *Qui vendit id quod sine alio subsistere non potest, neutrum in venditum relinquit*; in aliis verò antecedenter annexis, temporale est prius et principale: spirituale verò posterius, minùs principale, et quasi accessorium illius, ut sunt calices, vestimenta sacra, etc. De primis loquens D. Thomas ait: *Hujusmodi nullomodo possunt esse sine spiritualibus; et propter hoc ea nullomodo vendere licet, quia eis venditis, intelliguntur etiam spiritualia venditioni subjici*. De secundis verò dicit, quòd *aliquo modo vendi possunt, non autem in quantum sunt spiritualibus annexa*, ubi S. doctor declarat calices, vestimenta sacra non posse vendi, aut secundum spiritualitatem, aut secundum quòd sunt annexa spiritualibus, sed aliquo modo; id est, secundum temporale quod habent antecedenter ad spirituale (1).

Igitur res temporales quæ ante consecrationem, vel benedictionem habent valorem intrinsicum, ut calix consecratus, imago benedicta, reliquæ argento aut auro ornate, ecclesia consecrata, et alia hujusmodi, possunt ratione valoris intrinseci quem de se habent vendi absque simonia, dummodò non plùs vendantur ratione consecrationis aut benedictionis: non enim

per consecrationem amittunt hujusmodi valorem; ergo, sicut ante illam poterant vendi, ita et post illam, nullà habità ratione oramus quem habent ad spiritualia, ut docet D. Thomas hic art. 4 ad 1. Et ad 2 dicit quòd earum rerum materia vendi potest pro necessitate Ecclesiæ et pauperum. Unde si ad usus sacros, et præcipuè ecclesiasticis personis vendendæ sint, nullumque imminet periculum quòd emptor faciet eas usibus humanis deservire, integræ vendi poterunt juxta valorem quem habent ratione materiæ et formæ artificialis. Si verò vendantur aliis et ad usus profanos, tunc præmissâ oratione, priùs confringi debent, quia post confractionem, non intelligitur esse vasa consecrata, sed purum metallum: unde si ex eadem materiâ similia vasa integrarentur, iterum consecrari indigerent. Et in hoc differunt ab actionibus sacramentalibus seu confectivis sacramentorum, et consecratis vasorum, à prædicatione verbi divini, ab horarum canonicarum recitatione, et similibus; quòd istæ intrinsecè et secundum suas entitates sunt spirituales, utpote materiæ sacramentorum, vel sacramentalium, vel actus virtutum: illæ verò neque secundum suas entitates intrinsecè sunt spirituales, neque sunt ita spiritualibus annexæ, ut suam temporalitatem amittant.

Inter hujusmodi res temporales antecedenter spiritualibus annexas, D. Thomas hic art. 4, reponit jus patronatûs, quod Ecclesia patronis concessit presentandi ad aliqua beneficia, quod quidem vendi non potest secundum se consideratum; absque simonia tamen transfertur ad emptorem prædii, aut villæ cui annectitur. Hinc fit esse simoniam quando jus patronatûs transit ad alium per prædium ab eo emptum si pluris vendatur ratione illius juris, ut dictum est de calice. Unde in nullo humano contractu oneroso, vel solutione, aut compensatione rei temporalis haberi potest ratio augendi illius pretium ratione juris patronatûs. Sic non licet habenti jus patronatûs illud dare in solutionem debiti temporalis: nec potest unus hæres alteri jus patronatûs cedere in compensationem majoris portionis quam accepit, neque dare in feudum, aliòve contractu oneroso distrahere absque simonia saltem de jure ecclesiastico, ut constat ex cap. *Præterea*, de *Jure patronatûs*. An autem sit etiam simonia cum de jure divino, siquæ jus ex se spirituale, quidam affirmant, alii verò negant: potest tamen ab uno in alterum transferri jure hæreditario, non solum ad hæreses necessarios, sed etiam voluntarios, quamvis non sint consanguinei: jura enim absolutè loquuntur. Item transferri potest per liberam donationem, idque propriâ auctoritate, ut patet ex cap. *Unico*, de *Jure patronatûs*, in 6, cap. *Cura*, de *Jure patronatûs*. Tandem transferri potest cum re venditâ, cui est affixum, sive transferatur per ejus venditionem, dummodò non plùs vendatur ratione illius juris, sive per donationem illius prædii, eò quòd accessorium sequatur principale cui adheret: jus patronatûs autem se habet tanquam accessorium ad rem vel locum cui est affixum.

Inter hujusmodi res D. Thomas hic art. 4, ad 3,

(1) Hæc sunt sumenda, secluso speciali jure positivo; nam quedam minoris valoris, ut S. chrisma, sacrum oleum, alia hujusmodi vendere prohibitum fuit ab Ecclesiâ, ne res sacra cum temporali venderetur.

reponit locum sepulturæ, et jus quod aliquis habet ut sepeliatur in loco sacro, aut religioso, quia hujusmodi loca ad hoc deputata per quamdam consecrationem, et benedictionem Ecclesiæ, sicut illi annexa antecedenter, cum consecratio aut bene dictio illi terræ superveniat. Unde non possunt quidem vendi habito respectu et ordine ad benedictionem, bene tamen habito respectu ad locum materiale, qui secundum se est pretio æstimabilis. Jure tamen ecclesiastico in cap. *Abolendæ, de Sepulturis*, et cap. *Audivimus*, et cap. *Cum in Ecclesiâ, de Simonia*, prohibita est venditio terræ sacræ, seu benedictæ ad usum sepulturæ; proindeque talis venditio, aut locatio censetur simoniaca jure positivo.

Quidam docent quod poterit nihilominus aliquis accipere pretium si se obliget ad non admittendos alios in loco sepulturæ in Ecclesiâ cujus curam habet, ab eo qui vult illius jus possidere, quia hujusmodi obligatio est temporalis, pretio æstimabilis, et se habet per modum laboris extrinseci et accidentalis. Et in isto casu non venditur neque locatur terra, aut locus sacer, sed obligatio ut nullus alius ibi sepeliatur præter illum qui offert pecuniam pro acquirendo hujusmodi jure, idque patet ex usu communi. Ita tenet Arauco.

Dices: Abraham emit ab Ephron speluncam duplicem ut habetur Gen. 23; et tamen nullam commisit simoniam; ergo, etc. Respondet D. Thomas hic, art. 4, ad 3, quod spelunca duplex quam Abraham emit in sepulturam, non habetur quod erat terra consecrata ad sepeliendum, et ideo licebat Abraham terram illam emere ad usum sepulturæ, et ibi institueret sepulcrum: sicut etiam nunc liceret emere aliquem agrum communem ad instituendum ibi cœmeterium, vel etiam ecclesiam. Tamen quia apud gentiles loca sepulturæ deputata, religiosa reputabantur, si Ephron pro loco sepulturæ intendit pretium accipere, peccavit vendens, licet Abraham non peccaverit emens, quia non intendebat emere nisi terram communem. Licet enim etiam nunc terram ubi quondam fuit ecclesia, vendere, aut emere in casu necessitatis, sicut et de materiâ sacrorum vasorum dictum est. Vel excusatur Abraham quia in hoc redemit suam vexationem; quamvis enim Ephron gratis ei sepulturam offerret, perpendit tamen Abraham, quod gratis recipere sine ejus offensâ non posset. Hæc D. Thomas.

§ 5. *Utrum vendere aut emere beneficia ecclesiastica sit simonia de jure divino.*

Sub nomine beneficii comprehenduntur episcopatus, abbatia, prioratus, dignitates et parochiæ: ad illud etiam spectant quodammodo commendæ, præstimoniam, pensiones, et alia hujusmodi quæ maximam habent cum beneficiis affinitatem. Prælatuæ tamen regulares in quibus solum datur jus ad ministeria spiritualia, puta curam animarum, habentque jurisdictionem spiritualem absque ullo jure ad fructus, non sunt propriè beneficia; eas tamen pretio comparare est simoniacum. Beneficium dicitur *Titulus*,

seu jus ecclesiasticum ad spiritualia membra exercenda ordinatum, cum jure eo titulo recipiendi aliqua temporalia emolumenta. Sicque in beneficiis ecclesiasticis duo jura includuntur, nimirum jus ministrandi spiritualia, quod dicitur officium, quia est quid onerosum: et jus percipiendi temporalia emolumenta propter administrationem spiritualium, quod dicitur præbenda, et ex utroque jure conflatur et dicitur beneficium. Conveniunt auctores esse simoniam de jure divino, vendere beneficium propter officium, seu jus ministrandi spiritualia, quia jus illud et titulus sunt quid spirituale, proindeque omnino jure naturali et divino invendibile, neque summum pontificem in hoc posse dispensare. Conveniunt similiter beneficia esse jure divino invendibilia, etiam secundum posterius jus percipiendi temporalia emolumenta, si consideretur ut conjunctum cum priori et per respectum ad illud, quia sic est quid spirituale. Tota difficultas est an possint separari saltem per intentionem vendentis et ementis, ita ut feratur in jus temporale præcise, nullatenus verò in spirituale: et licet vendens utrumque conferat ementi, unum tamen gratis, aliud verò pretio tradere valeat absque simoniâ, prout jam dictum est de calice consecrato.

Conveniunt pariter auctores quod vendere beneficia ecclesiastica, etiam intuitu solius temporalis emolumenti est simonia contra jus ecclesiasticum; prohibetur enim in cap. *Super eo, de Transactionibus*. Et cap. *Querelam*. Et cap. *Tua nos, de Simonia*, et causâ 4 per totam questionem 5. An autem sit simonia jure divino quoque prohibita, negant canonistæ et quidam theologi. Affirmant verò D. Thomas hic art. 4, Cajetanus, Victoria, Torres, Sotus, Ledesma, et alii ejus discipuli, cum quibus

Dico, vendere beneficia ecclesiastica, etiam intuitu solius temporalis emolumenti, esse simoniam contra jus naturale et divinum; proindeque non posse in hoc cadere summi pontificis dispensationem.

Probat 1° D. Thomas in *Sed contra* ex cap. *Si quis objecerit*, 1, q. 3, ubi Paschalis papa sic decernit: *Quisquis horum alterum vendit sine quo nec alterum provent, neutrum invenditum relinquit.* Et habetur etiam cap. *Salvator*, 1, q. 3. Cujus sensus est quod quando temporale sine spirituali haberi non potest, qui vendit temporale, vendit etiam spirituale: atqui jus beneficiale ad emolumenta temporalia, ita est essentialiter et indispensabiliter connexum cum jure ad officia ecclesiastica, ut nullo modo separari possit; nam jus illud ad temporalia est essentialiter propter officium spirituale; ita ut si ab hoc respectu et ordine etiam per intentionem separaretur, considerari nequeat ut jus beneficiale est, sed ut jus solum ad illos fructus, quod fuit beneficiale; beneficium enim non potest esse sine titulo clericali spirituali: ergo beneficium quandiv tale remanet, invendibile est jure divino etiam secundum jus temporale, ut docet D. Thomas art. citato in corp. Confirmatur, nam beneficium per se essentialiter ordinatur ad spirituale officium juxta illud, beneficium datur propter officium, nec potest à præ

latis dari, nisi prout sic ordinatum ad spirituale officium et prout includit titulum clericalem, ac jus percipiendi fructus tanquam stipendium officii: atque illud sic vendere est simonia contra jus naturale et divinum; ergo, etc.

Tandem Alexander papa VII damnavit istam recentiorum propositionem quæ est 22 inter proscriptas: *Non est contra justitiam beneficia ecclesiastica non conferre gratis, quia collator conferens illa beneficia pecuniâ interveniente, non exigit illam pro collatione beneficii, sed veluti pro emolumento temporalis quod tibi conferre non tenebatur.* Et à fortiori summus pontifex declarat esse, etiam contra religionem, et quid simoniacum.

Hinc colligitur esse simoniam contra jus divinum vendere beneficium, non solum habens curam animarum, sed etiam si sit simplex: nam si in primo id nequeat fieri ob annexam curato beneficio potestatem ordinis et clavium, ita nec in secundo ob annexum titulum, et officium clericale, quod est spirituale, ideòque materia divinitus vetita. Licet enim in spiritualibus sint diversi gradus, et potestas ordinis ac clavium sit sacerationi clericali officio, sunt tamen utraque sub eodem spiritualium genere non enim magis et minus distinguunt speciem.

Officij 1°: Beneficiorum divisionem et præbendam assignationem esse juris positivi, ecclesiastici et non divini; ergo ea vendere quoad emolumenta temporalia, non est simonia juris divini.

Respondet Cajetanus hoc sophisma esse non causæ ut causæ: nam dependentia titularum à jure ecclesiastico non est causa illicitæ horum venditionis, sed ipsamet spiritualitas beneficii: res enim spirituales, quantumvis à jure positivo dependant, sunt tamen extra humanum commercium, nec vendi possunt nisi pro simonia; tales sunt consecrationes altarium, Ecclesiarum, calceum, virginum, quæ sunt quidem juris positivi, sed non nisi simoniacè vendi possunt. Ad valorem igitur hujus argumenti necessarium esset probare titulum beneficii, jus ad ecclesiastica ministeria, et ad emolumenta, esse rem profanam et merè temporalem, non verò esse quid positivum.

Officij 2°: Beneficiarius potest locare fructus beneficii ad certos annos, et id facere etiam posset ad totam vitam suam, stando in jure divino, nisi obstaret jus canonicum, per bullam Pauli II et in Clemente. I de rebus Ecclesiæ non alienandis. Atqui locatio, præsertim ad longissimum tempus facta, æquiparatur venditioni. Ergo, etc. Respondeo quòd quando beneficiarius locat aut conducit fructus beneficii, non locat jus beneficiale quod habet, nec illud transfert in conductorem, sed tantum pro certâ pecuniâ dat illi vices suas, ut nomine suo habeat facultatem percipiendi fructus illos; et postea fieri potest vice successoris ad quem transit beneficium, et jus ad tales fructus, quod sine beneficio transferri non potest.

Officij 3°: In calice consecrato potest vendi temporalis sine spirituali; ergo et in beneficiis. Respondeo negando consequentiam et paritatem. Constat enim ex

cicis § precedenti, articulo 1, quòd temporale annuum antecedenter spirituale, qualia sunt v. g. sacra, potest vendi absque simoniâ, quia prius non dependet in suo valore à posteriori. Secùs dicendum in temporali annexo consequenter spirituali, et quod est illo posterius, ut in beneficiis ecclesiasticis, quia temporale jus in illis inclusum est medium ordinatum ad officium spirituale: medium autem ut tale vendi nequit, nisi simul vendatur ipse finis. Constat igitur quòd vendere beneficium est simonia de jure naturali et divino, proindeque quòd nullus percipere potest in hoc dispensare, nisi prius jus percipiendi fructus separet à clericali titulo, et jure ministrandi spiritualia, extinguendo spirituale officium, vel obligationem ad illud, proindeque destruendo beneficium, quod sine illo subsistere nequit, sicut homo sine animâ, aut nisi prius separet partes fructus illius,tribuendo unam beneficiario, et aliam alteri per modum pensionis, quæ sic separata à beneficio, erit merè temporalis: idque solum papa efficere potest ex justâ causâ, cum sit supremus omnium honorum ecclesiasticorum dispensator.

§ 6. *Utrum commendæ, præstimoniam et pensiones absque simoniâ vendi, aut redimi possint.*

Commendæ sunt in duplici differentiâ: aliæ enim habent annexum ministerium spirituale, puta quando alicui commendatur seu committitur cura vel administratio alicujus Ecclesiæ cum talibus redditibus, ob quam administrationem ipsi fructus beneficii, secundum totum, vel secundum partem assignantur. Et istæ commendæ absque simoniâ vendi non possunt, quia jus illud percipiendi fructus est annexum titulo vel officio spirituali, quod est invendibile, sive sit in perpetuum, sive ad tempus. Unde talis commendæ censetur esse beneficium ecclesiasticum, vel se habere ad instar illius; ergo sicut titulus est invendibilis, ita et jus percipiendi fructus. Aliæ verò sunt commendæ quæ nullum habent ministerium spirituale annexum, nec dantur titulo spirituali, sed omninò seculari, nimirum ratione militiæ, etc. Et hæc vendi possunt absque simoniâ, non tamen absque peccato contra justitiam distributivam, nisi hoc fiat auctoritate pontificis ex rationabili causâ, v. g., applicando pretium ad majus bonum commune, quia pontifex est supremus distributor illarum, ceteri verò solum dispensatores qui non possunt frustrare finem intentum à fundatoribus volentibus ut hujusmodi commendæ gratis darentur in remunerationem præstantium ad Ecclesiam et rempublicam christianam defendendam.

Præstimoniam vendi nequeunt absque simoniâ, quia sunt beneficia quædam spiritualia ecclesiastica, utpote quædam jura solis clericis collata et perpetua ad aliquam portionem ecclesiasticorum reddituum percipiendam, semperque conferuntur à prælatis cum eadem solemnitate quâ cætera ecclesiastica beneficia conferri solent. Adde quòd B. Pius V in quodam motu proprio quem refert Navarrus in Manuali cap. 25, num. 122, decrevit quòd portiones præstimoniales sunt annexæ spirituali titulo; idemque

referunt Sotus, et Torres. Illud autem spirituale cui sunt annexi fructus præstimoniales, nihil aliud est quam ordo clericalis cum obligatione recitandi divinum officium, ut probat noster Arauxo, et colligitur ex dictis.

Pensio est jus percipiendi partem fructuum alienius beneficii, auctoritate pontificis consignatam; et est duplex: alia laicalis, alia clericalis. Prima datur ob ministerium aliquod temporale, nec petit in subiecto ordinem, ideòque indifferenter conceditur laicis et clericis, ut est illa quæ datur filiis magnatum ad defensionem Ecclesie; vel aliis secularibus pro officis temporalibus: et de his pensionibus non est difficultas, cum non habeant aliquam spirituales annexam, neque sint beneficia ecclesiastica. Licet enim provenerint ex fructibus beneficii, hoc tamen non est illas esse annexas beneficio, sed potius assumi et separari à titulo beneficii, et quando dantur clericis, ordo clericalis per accidens contingit, nec se habet ut titulus, sed ut conditio personæ obtinentis pensionem.

Pensio clericalis exigit ordinem ex parte subiecti, et ad functiones spirituales confertur cum titulo et onere spirituali, proindeque solis clericis conceditur. Et hanc vendere est simonia de iure divino, cum tam ex parte principii, quam ex parte finis spiritualibus sit annexa, induatque rationem beneficii clericalis, seu instar illius computatur, eò quòd titulo spirituali, et ad officium spirituale detur. Et ad hanc reducitur pensio quæ datur parochis senis, qui per multos annos Ecclesie inservivit, et beneficium reliquit, ut scilicet inde congruè sustentari valeat, quamvis huiusmodi pensio dicatur mixta: datur enim illi propter functiones spirituales ante actas. Proinde est annexa titulo et ministerio spirituali, non quidem exhibendo, sed jam exhibito. Unde addi potest tertia pensio quæ dicitur mixta, quia licet ex parte subiecti exigat ordinem, saltem ut conditionem, datur tamen titulo omnino temporali, et ad functionem et finem temporalem et pro beneficio, non verò pro beneficii titulo, ut illa, quæ datur clerico pauperi ut alatur, aut quæ resignanti beneficium quod pacificè possidet, relinquitur, aut quæ ex ortu lite circa beneficia alteri litigantium assignatur ob bonum pacis. Et has pensiones vendere non videtur esse simonia, saltem stando in solo iure divino et naturali, quia nihil spirituale continent.

Quotiescumque autem aliqua pensio est vendibilis, est etiam redimibilis sine simonia; et est contra quando est invendibilis ratione alienius functionis spiritualis annexæ, ut pensiones clericales, est etiam irredimibilis absque pontificis auctoritate, quia redimere pensionem nihil aliud est quam quòd beneficiarius det pensionario certam summam pecuniæ abundantiorum, ut se exoneret ab obligatione solvendi annualem partem. Aliquando conceditur ista pensionis annuæ redemptio per solutionem quinque annatarum, aliquando plurium.

Stando in novo iure constitutionis bulle B. Pii V, quæ incipit *Ex proximo*, nulla pensio ecclesiastica vendi potest sine peccato simoniæ: eò quòd B. Pius V

in illà constitutione obliget omnes pensionarios habentes pensiones ex beneficiis Ecclesie assignatas quacumque de causâ illas habeant, ut sint clerici, et ut officium parvum B. Virginis quotidie persolvant, proindeque illas annectit titulo et officio spirituali, quâ suppositâ annexione, manent iure divino invendibiles, quamdiu per alterius pontificis voluntatem non fuerint à tali obligatione disjunctæ

ARTICULUS II

De rebus temporalibus quæ sunt pretium rerum spiritualium, et concurrunt ad simoniam.

Postquam D. Thomas hic explicuit res spirituales quæ sunt materia simoniæ, proponit hic art. 55, res temporales quæ habent rationem pretii in simonia, et quæ pecuniâ mensurari possunt, easque in tres classes dividit, nempe, in *munus à manu*, *munus ab obsequio*, et *munus à lingua*, citatque Urbanum papam dicentem quòd quisquis res ecclesiasticas, non ad quòd institutæ sunt, sed ad propria lucra munere linguæ, vel obsequii, vel pecuniâ largitur, vel adipiscitur, simoniacus est, ut habetur 1, q. 5. capite *Salvator*. Dicit autem S. doctor quòd *nomine pecuniæ intelligitur cuiuscunque pretium quod pecuniâ mensurari potest: manifestum est autem quòd obsequium hominis ad aliquam utilitatem ordinatur, quæ potest pretio pecuniæ æstimari, unde pecuniariâ mercede ministri conducuntur. Et ideò idem est, quòd aliquis det rem spirituales pro aliquo obsequio temporali exhibitio, vel exhibendo, ac si daret pro pecuniâ datâ, vel promissâ, quia illud obsequium æstimari potest. Similiter etiam quòd aliquis satisfaciat precibus alicujus ad temporalem gratiam querendam, ordinatur ad aliquam utilitatem quæ potest pecuniæ pretio æstimari; et ideò sicut contrahitur simonia accipiendo pecuniâ, vel quamlibet aliam rem exteriorem, quod pertinet ad munus à manu, ita etiam contrahitur per munus à lingua, vel ab obsequio.* Hactenus D. Thomas.

§ 1. In quo explicantur hæc tria munera in particulari.

Per *munus à manu* intelligit D. Thomas pecuniâ, sive numeratam, sive promissam, sive parvam, sive magnam, quæ datur tanquam pretium rei spiritualis. Et nomine pecuniæ comprehendit etiam omnes res temporales pretio æstimabiles; proindeque ad hoc munus à manu innumera fore reducuntur, puta quando aliquis pro re spirituali debitum remittit aut se remuneraturum promittit, aut differt ejus solutionem, aut alium obligat ad mutuandum, aut anticipatè solvendum, aut ut constituat pensionem super beneficium quòd confert, aliàs non collaturus, etc. Eaque ex pacto tacito vel expresso exiguntur.

Noster Arauxo ponit duas regulas generales ad dirigendum quandam hæc munera habent rationem pretii aut doni gratuiti. Prima est quòd quoties donum aliquod largitur principali intuitu accipiendi pro illo beneficium, aut è contra beneficium confertur propter donum acceptum, vel accipiendum, ibi simonia invenitur, quia tunc initur contractus onerosus, qui vel

est emptio explicita, vel implicita, vel emptio. aequivalens. Sufficit autem ad hujusmodi contractum non solum intentio formalis quâ aliquis expressè et formaliter intendit dare vel recipere munus pro re spirituali, sed etiam virtualis quâ quis non expressè, sed implicitè intendit pro re spirituali munus dare vel accipere, qualis fuit casus qui habetur in cap. *Tua nos*, de Simoniâ, ubi pontifex loquens de illo qui Ecclesiæ cathedrali bona sua dederat, ut inter canonicos admitteretur, decernit quòd simoniaci erant tam iste quàm canonici admittentes, propter scilicet virtuales et implicitam hujusmodi intentionem. Hujus autem prave intentionis ordinariè signum est, quando non intervenit aliquis ex justis titulis assignatis et assignandis. Secunda regula est quòd munus à manu censetur dari gratis quando conceditur ex benevolentia et amicitia, et sine ullâ intentione obligandi recipientem. Tunc enim non constituit collationem beneficii simoniacam, sive detur ante, sive post illam, prout habetur in cap. *Quam pio*, et in cap. *Sicut episcopus*, 2, q. 2, et in cap. *Placuit*, 1, q. 1. Censetur etiam gratuita donatio quando munus à manu debetur ex aliquo justo titulo, ut sustentatione, aut pro aliquo extraordinario labore, aut pro vexatione redimenda; id enim non facit quin beneficium gratis conferatur.

Munus ab obsequio dicitur, omne hominis opus quod ad usus et commoditates illius ordinatur, et ex quo accrescit aliqua utilitas temporalis recipienti tale obsequium, ita ut habeat rationem mercedis, possit pecuniâ conducti ac locari, sique pretio æstimabile. Circa quod noster Arauxo statuit duas regulas. Prima est quòd munus ab obsequio habet rationem pretii, et constituit simoniam in triplici casu. 1° Quando beneficium ecclesiasticum confertur alicui in recompensationem obsequiorum jam exhibitorum ante beneficii collationem, et si episcopus conferat beneficium famulo qui ei per tres annos sine salario, aut valde diminuto inservivit, ut obsequia præterita recompenset. Item si vicario, cui tenetur singulis annis salarium tribuere, loco illius tribuat beneficium, ut se à tali debito liberet. Secundus casus est quando episcopus confert beneficium in recompensationem futurorum obsequiorum absque pacto, ut si habeat secretarium qui nullum vult salarium, eò quòd scit episcopum habere intentionem ipsi dandi aliquid beneficium. Tertius est quando intervenit pactum, ut si episcopus dicat famulo: Volo ut mihi servias absque salario, et dabo tibi beneficium; vel intentionem habeo recompensandi tua officia aliquo beneficio ecclesiastico. Ratio est quia in his casibus beneficium datur ut merces obsequii præteriti, vel futuri; eadem enim ratio est promissionis in futurum, ac solutionis præsentis debiti, prout declaratur in cap. *Cum essent*, de Simoniâ. Secunda regula est quòd munus ab obsequio habet rationem gratuita donationis quoties non exhibetur cum intentione alium obligandi, sed fit principaliter ex mera benevolentia, licet minùs principaliter habeatur respectus ad beneficium; quod explicatur in duobus casibus. Primus est si aliquis aliàs dignus beneficio, aut

ministerio spirituali serviat episcopo, ut constet illi de ejus sufficientia et merito, indeque assequatur aliquid beneficium. Secundus est quando aliquis servit episcopo cum hac intentione ut ejus benevolentiam et gratiam sibi comparet, sique postea ratione illius rei conferat beneficium.

Quæres an sit simoniacum alicui promittere, donare, aut legare rem temporalem, ac pretio æstimabilem, sub conditione, aut modo, ut præstet obsequium spirituale, non per modum retributionis, seu commutationis, sed in commodum ejus qui rem spirituales præstat. Plures auctores respondent negativè et pluribus exemplis probant, puta si parentes filiis munera dent, aut promittant sub conditione ut sacramenta frequentent; si Christianus viro infideli aliquid donet sub conditione ut Baptismum recipiat; si vir pius mulieri hæreticæ promittat futuras cum eâ nuptias, si ad catholicam fidem convertatur. In his enim et similibus casibus pro illis obsequiis et actionibus spiritualibus, res temporales promittuntur per modum inductionis in utilitatem spirituales illius qui eas exercet. Cui doctrinæ auctores duplicem limitationem addunt. Prime est ut largientes tali munera non imponant alteri ullam obligationem simpliciter, sed semper ipsum relinquunt liberum ad opus spirituale faciendum, si voluerit: aliàs efficerent contractus onerosos et reciprocos, et non censerentur liberales donatio. Secunda est quòd conditio, vel modus adjectus non sit de dando, vel faciendo aliquid in utilitatem illius qui dat vel promittit vel alterius personæ, cuius ille quasi vicem gerat: tunc enim conditio transiret in commutationem rei temporalis pro spirituali, sique esset simoniaca. Inter res tamen spirituales, seu obsequia, servatis se vendis, potest dari commutatio, et permutatio, unius cum aliâ, v. g.: Ego pro te hac hebdomadâ celebrabo, Missasque applicabo cum onere, ut tu pro me celebres, totidemque applices Missas hebdomadâ sequenti, et sic de cæteris. In beneficiis tamen omne pactum initum cum eo qui beneficium accipit, omnis conditio, vel modus absque licentiâ pontificis appositus, quantumvis de re spirituali, sunt jure ecclesiastico simoniaca.

Per munus à lingua intelliguntur preces, supplicationes, adulationes, laudes, intercessiones, favores, etc., ita ut non interveniat qualiscumque laus, aut intercessio, etc., sed quæ tendat et resolvatur in commodum temporale, quale est rogare regem, ut talem promoveat episcopum, vel ad honores evehat aliquem ejus consanguineum, etc., illumque laudare ob eundem finem. Vel si interveniat etiam pactum ratione ejus laus et amicitia, quæ de se non sunt pretio æstimabiles, convertantur in rationem pretii: quamvis enim laudare Petrum, v. g., non sit pretio æstimabile, me tamen obligare ut eum laudem, pretio æstimatur; unde dare beneficium pro istâ obligatione est simoniacum. Et quamvis aliàs munera à lingua non semper habeant rationem pretii, potest tamen collatio aut petitio beneficii propter illa ex aliis capitibus reddi vitiosa, prout constabit ex argumentis quæ

sibi objicit D. Thomas hic art. 5 mox referendis.

Objicies 1° : D. Gregorius in *Regist. lib. 2, cap. 57*, dicit quòd ecclesiasticis utilitatibus deservientes, ecclesiasticà dignum est remuneratione gaudere; sed deservire ecclesiasticis utilitatibus perinet ad munus ab obsequio; ergo videtur licitum pro obsequio accepto ecclesiastica beneficia largiri. Respondet D. Thomas hic, ad primum, quòd *si aliquis clericus alicui praelato impendat obsequium honestum ad spiritualia ordinatum* (puta ad Ecclesiæ utilitatem, vel ministerium ejus auxilium) *ex ipsa devotione obsequii redditur dignum ecclesiastico beneficio, sicut et propter alia opera; unde non intelligitur esse munus ab obsequio, et in hoc casu loquitur Gregorius. Si verò sit inhonestum obsequium, vel ad carnalia ordinatum* (puta quia servivit praelato ad utilitatem consanguineorum suorum, vel patrimonii sui, vel ad aliquid hujusmodi) *erit munus ab obsequio, et est simoniacum.*

Objicies 2° : Sicut carnalis videtur esse intentio, si quis alicui det beneficium ecclesiasticum pro suscepto beneficio, ita etiam si quis det intuitu consanguinitatis: sed hoc non videtur esse simoniacum, quia non est ibi emptio et venditio; ergo nec primum. Respondet D. Thomas ad secundum quòd *si aliquis aliquid spirituale alicui conferat gratis propter consanguinitatem, vel quancumque carnalem affectionem, est quidem illicita et carnalis collatio, non tamen simoniaca, quia nihil ibi accipitur; unde hoc non pertinet ad contractum emptionis et venditionis, in quo fundatur simonia. Si tamen aliquis dat beneficium ecclesiasticum alicui hoc pacto vel intentione, ut exinde suis consanguineis provideat, est manifesta simonia.*

Objicies 3° : Id quod solum ad preces alicujus fit, gratis fieri videtur: et ita non videtur locum habere simonia; sed munus à linguà intelligitur, si quis ad preces alicujus beneficium conferat; ergo, etc. Respondet D. Thomas ad 3, quòd *munus à linguà dicitur, vel ipsa laus pertinens ad favorem humanum, quod sub pretio cadit: vel etiam preces ex quibus acquiritur favor humanus, vel contrarium evitatur. Et idèd si aliquis principaliter ad hoc intendit, simoniam committit: videtur autem ad hoc principaliter intendere qui preces pro indigno porrectas exaudit; unde ipsum factum est simoniacum. Si autem preces pro digno porrigantur, ipsum factum non est simoniacum, quia subest debita causa ex qua illi pro quo preces porrigantur spirituale aliquid conferatur; potest tamen esse simonia in intentione, si non intendatur ad dignitatem personæ, sed ad favorem humanum. Si verò aliquis pro se rogat ut obtineat curam animarum, ex ipsa præsumptione redditur indignus, et sic preces sunt pro indigno: licet tamen potest aliquis, si sit indignus, pro se beneficium ecclesiasticum petere sine curâ animarum. Hæc D. Thomas, quem explicans Arauxo, vult quòd, dum S. doctor dixit quòd quis principaliter preces pro indigno porrectas exaudit, factum simoniacum præstat, intelligendus est secundum præsumptionem, eò quòd collator, hoc ipso quòd non movetur ex dignitate et merito subjecti ad conferendum beneficium indigno,*

censeatur moveri ex aliquo pretio sperato, aut ex precibus exhibitis per modum pretii, vel propter preces non quæsumque, sed ad utilitatem temporalem collata ori conducentes, ut ex pacto, vel promissione fassas, quia, ut sic, convertuntur in pretium beneficii collati.

Objicies 4° : Hypocritæ spiritualia opera faciunt, ut laudem humanam consequantur quæ ad munus lingue pertinere videntur; nec tamen hypocritæ dicuntur simoniaci; non ergo per munus à linguà simonia contrahitur. Respondet D. Thomas ad 4, quòd *hypocrita non dat aliquid spirituale propter laudem, sed solum demonstrat, et simulando magis furtivè subripit laudem humanam quam emat; unde non videtur pertinere ad vitium simoniæ.*

§ 2. An, si temporale sit principale motivum dandi spirituale, non verò pretium, committatur simonia.

Suppono 1° quòd motivum potest esse duplex, nempe principale ac primarium, et minus principale ac secundarium. Tunc est principale et primarium quando principaliter movet voluntatem, ac per se directè intenditur; minus principale verò est quando ordinatur ad aliud, solumque ex consequenti et quasi per accidens intenditur. Ut si quis inserviat episcopo intendens per istum famulatum primario ejus benevolentiam sibi conciliare, solumque secundario, ex consequenti et per accidens, obtinere alicujus beneficii provisionem, si dari contingat; non tamen sistendo ibi, sed ordinando famulatum, ac benevolentiam praelati, tanquam medium ad beneficii consecutionem; temporale tunc, nempe famulatus, est motivum minus principale; si verò directè et immediatè ordinaret famulatum ad consequendum beneficium, esset motivum principale. Similiter potest è converso dari spirituale non primario et principaliter, sed tantum secundario et minus principaliter ad consequendum temporale, ut contingit in canonico qui primario et principaliter frequentat chorum ad Dei laudes decantandas; minus principaliter autem ad lucrandas distributiones. Ut ait D. Thomas, quodlib. 8, art. 11, dicens, quòd *si hujusmodi distributiones respicit quasi finem operis principaliter intentum, simoniam committit, et idèd mortaliter peccat. Si autem habeat principalem finem Deum in tali actu, et ad hujusmodi distributiones respicit secundario non quasi finem, sed sicut in id quod est necessarium ad suam sustentationem, constat quòd non vendit actum spiritualem, et ita simoniam non committit, nec peccat.* Hæc D. Thomas.

Suppono 2° ex hoc quòd sacerdos non celebraret si non reciperet Missæ stipendium, aut non frequentaret chorum si nullæ darentur distributiones, non propterea semper inferendum esse eum habere temporale pro motivo et fine principali; in proposito enim, nomine finis et motivi principalis non intelligitur ille sine quo res spiritualis non conferretur aut ministraretur, cum sit tantum concomitans; sed intelligitur id ad quod actio spiritualis tendit et ordinatur ex intentione operantis absque justo titulo. Si enim,

v. g. stipendium sustentationis respiciatur ut finis principalis non operis, sed operantis, qui ad illud ordinatum actum spiritualem, aliqui docent talem deordinationem non excedere limites peccati venialis; alii verò dicunt esse peccatum lethale nimie cupiditatis, sacrilegii mentalis, et radicalis simoniæ, eò quòd iste sacerdos tunc videatur rem temporalem magis æstimare quàm spiritualem.

Dico igitur quòd dare spirituale pro temporali, vel è contra, seculo titulo stipendiæ, aliòve justo et honesto, est simoniacum, etiamsi temporale non fuerit pretium, sed motivum principale conferendi spirituale.

Conclusio nostra definita fuit ab Innocentio papà XI, qui damnavit istam quorundam recentiorum propositionem: *Dare temporale pro spirituali non est simonia, quando temporale non datur tanquam pretium, sed duntaxat tanquam motivum conferendi spirituale, vel efficiendi spirituale; vel etiam quando temporale sit solum gratuita compensatio pro spirituali, aut è contra. Et id quoque locum habet etiamsi temporale sit principale motivum dandi spirituale: imò etiamsi sit finis ipsius rei spiritualis, sic ut illud pluries æstimetur quàm res spiritualis.* Idem decernit Innocentius papa III in cap. *Tua nos*, de simonià, et docet etiam D. Thom. in 4° sent. d. 25, q. 3, art. 3, ad 1; et 2-2, q. 10, art. 5, ad 3.

Probatur conclusio: ad veram simoniam non semper requiritur expressa voluntas ac directa, et formalis intentio vendendi et emendi, nec pretium rigorosè sumptum; sed coram Deo sufficit vera intentio, emptio ac venditio virtualis, et pretium æquivalenter. Sic enim peccans mortaliter, licet non intendat formaliter et expressè suum ultimum finem in creaturâ consistere, suo tamen facto censetur interpretativè illam habere pro ultimo fine, cum se et omnia sua in eam referat. Atqui dum conferens spirituale habet pro motivo principali receptionem alienjus emolumenti temporalis, ac ex hoc movetur et agit; vel è contra, quando aliquis dat temporale ex principali motivo recipiendi spirituale, habet saltem virtualement intentionem huiusmodi res inter se commutandi et pretium æquivalenter recipiendi: quia cum non intercedat aliud principaliter intentum quo mediante spirituale assequatur, immediatè vult commensurare munus illud temporale cum beneficio, sicque illud dare in pretium illius.

Confirmatur, quia intentio illa dandi temporale ad recipiendum spirituale non tanquam pretium, sed motivum, non destruit, nec immutat rerum naturas, neque actionis, quam iste operatur; qui enim non nisi acceptis, v. g. ducentis nummis, dominium prædii vellet à se abdicare, et in alium transferre, censetur illud vendere, quantumvis protestaretur se non intendere venditionem. Item qui ad magos recurrunt, et sortilegiis scienter utuntur, ridiculè dicerent se demonis artibus renuntiare, cum ea facta contrarium probent; sic, in nostro casu, qui directè et immediatè, ac principaliter per pecuniam, aut aliud pretio æstimabile beneficium recipere intendit, non liberatur

à simonià mentali pro hoc quòd dicat se dare, aut accipere illam pecuniam, non tanquam pretium beneficii, sed tanquam motivum conferendi.

Inde videtur dicendum quòd si temporale fuerit motivum proximum et immediatum, directè, per se, et ratione sui inducens ad dandum, aut recipiendum spirituale quod aliunde non est debitum; tunc committitur simonia, sive sit motivum magis, sive minus principale. Secus verò dicendum si fuerit duntaxat motivum remotum, per accidens, et occasionale, quòd non per se, sed ratione alterius tantum movet et inducit. Siquidem motivum primo modo sumptum est causa agendi et verè influat; non verò secundo modo acceptum. Unde D. Thomas, opusc. 65 de Officio sacerdotis, dicit quòd pecunia non debet esse causa celebrandi, sed occasio excitans.

Dices: Spirituale licitè referri potest ad temporale tanquam ad finem intermedium. Sic, v. g., potest aliquis sacrificium Missæ ad sanitatem corporalem ordinare; ergo absque irreverentiâ et injuriâ, proindeque absque simoniâ, spirituale potest ordinari ad temporale tanquam ad finem. — Respondeo negando quòd sacrificium Missæ referatur ad sanitatem tanquam medium ad finem; solum enim ordinatur tanquam causa ad effectum, et aliquid excellens, maximeque virtutis ad utilitates etiam temporales præstandas (1).

ARTICULUS III.

De pactis, aut conventionibus quæ possunt constituere simoniam.

Recolendum est ex dictis tria hæc concurrere ad

(1) Principia statuta non obstant quin liceat dare aliquid temporale pro spirituali, et vicissim, quando illud sit ex merâ gratitudine, benevolentia, adeo ut sit donum reapse et absolutè gratuitum. Nam simonia essentialiter requiritur ut temporale detur pro spirituali tanquam pretium vel formaliter, vel virtualiter; at donum merè gratuitum et plenè spontaneum excludit ideam pretii; hæc duo sunt prorsus diversa. Sed ne simonia occultetur sub pallio clementiæ gratitudinis, attendendum est ad varias circumstantias personarum dantis et accipientis, quantitatis, muneris, temporis et modi solutionis, an donator sit pauper nec assuetus similia largiri, an res data sit magni valoris proportionatè ad rem sacram, et nulla fuerit opportunitas exigens ut sic expenderetur, an collator ante collationem insinaverit se aliquid pretendere aut sperare. His maturè consideratis, iudicabitur de naturâ actûs.

Hinc etiam inferes licitum esse dare temporale sub spe obtinendi à donatario rem spiritualement, titulo gratitudinis, modò semper speretur non ut debitum titulo muneris, sed ut donum ex merâ amicitia vel gratitudine; licet enim sperare quòd licet accipere, ut modò dicebamus, etc.; ratio à priori est quòd tunc adest quidem spes obtinendi temporale occasione spiritualis; sed spirituale istud non obtinetur nec speratur nisi mediante alio motivo magis proximo et honesto, scilicet gratitudine et amicitia pro quâ conciliandè datur temporale, et ex quâ conciliatè speratur gratuitè spirituale. Ita Billart de Religione dissert. 41, art. 3, et plures alii citati apud Liguori, lib. 5, n. 54; sed hæc sunt plena periculi, ut ibidem advertit B. Liguori, et faciliè præsumenda est simonia mentalis, nisi satialis titulus, vel constet de opposito ex circumstantiis. (Edit.)

constituendam simoniam, nempe res spirituales, quæ sunt ejus materia; res temporales, quæ sunt illarum merces; et actiones illas inter se commutandi, nempe emptionem et venditionem, de quo tertio restat agendum. Per emptionem et venditionem non intelligitur contractus gratuitus, sed omnis contractus onerosus quo res spirituales et temporales inter se commutantur; nec semper requiritur intentio formalis, sed sufficit virtualis et pretium æquivalens, ut supra dictum est. Unde quoties nec ratio stipendii locum habet, nec laboris accidentarii et extrinseci, nec honestæ amicitiae, propinquitatis, aut consanguinitatis, nec redemptio vexationis licita, nec aliæ cause justæ, et nihilominus temporale datur solo intuitu obtinendi spirituale, vel è contra, hujusmodi intentio sufficit, ut præsumatur non dari gratis, nisi de opposito constet. Ecclesia autem in foro externo id velat tribus capitibus, cap. *Si questiones de simoniâ*, primò ex conditione personarum tam dantis quàm accipientis, puta si sint divites, aut pauperes, liberales, nobiles amici, consanguinei, timoratae conscientie, etc. Secundò ex quantitate et qualitate muneris magni, aut exigui; summa enim valdè notabilis pecunia non facillè præsumitur dari liberaliter. Tertio ex circumstantiâ temporis, et occasionis largitionis, ut si munera dentur post receptionem rei spirituales, tunc facillè præsumitur ex liberalitate aut gratitudine donatarii, quàm si eorum collationem præcedant.

§ 1. *Utrum committatur simoniâ, antidoralem obligationem in pactum deducendo.*

Donum gratuitum procedit ab amicitia honesti, non verò utilis, sitque absque animo et spe retributionis, quæ si postea sequatur, non tribuitur cum intentione remunerandi beneficentem pro re collatâ, sed tantùm in recognitionem affectûs illius, ut ostendit D. Thomas 2-2, q. 78, art. 2, ad 2; et hujusmodi liberalis et gratuita donatio, in his materiis non est simoniaca. Gratuita compensatio supponit rem jam acceptam, illamque respicit potius quàm affectum benefactoris, ac pro eâ remunerandâ, et quasi æquandâ tribuitur. Ex quo patet compensationem non esse propriè gratuitam donationem, cùm intendatur à compensante tanquàm satisfactio quædam et exoneratio beneficii accepti, quamvis nullum pactum, aut obligatio civilis interveniat, sed antidoralis duntaxat. Et de hæc obligatione antidorali procedit difficultas, an in pactum deduci possit absque simoniâ.

Recentiores quidam docent pacta non esse iniqua, nec simoniaca, quibus dans et recipiens conveniunt, dicunt et expriment tantùm se velle ex gratitudine et benevolentia, proindeque antidorali obligatione ligari. Ut si ille qui beneficium recipere optat, dicat alteri: *Gratis tibi dono hanc pecuniam, tali conditione, modo, ac pacto, ut mihi vicissim ex gratitudine conferre debeas beneficium, vel aliam rem spiritualem.* Aut è contra si dicat: *Tibi confero gratis hoc beneficium, è tamen conditione ut te obliges ad mihi tribuendas pecunias ex gratitudine, contra quos*

Dico, dare vel accipere rem spiritualem cum illâ intentione gratuite compensationis, aut è contra, et illam antidoralem obligationem in pactum deduci esse simoniam, prout definit Innocentius papa XI, in verbis relatis § præcedenti, ubi statuit simoniam committi etiam quando temporale est solum gratuita compensatio pro spirituali, aut è contra; Ecclesia autem hujusmodi gratuitas compensationes prohibere potuit ob reverentiam rerum sacrarum, et simoniæ periculum; et de facto prohibet omne pactum omnemque conventionem circa res spirituales et maximè circa beneficia, quod semper præ oculis est habendum in hæc materiâ.

Probatur conclusio prima ex D. Thomâ q. 4. de Malo, art. 4, ad 13, ubi postquàm sanctus doctor ostendit eum qui mutuo dat, posse licitè sperare aliquid minus à mutuario, non quasi debitum, sed quasi gratuitum et absque obligatione præstandum, id negat de simoniâ, dicens: *Alia tamen est ratio de simoniâ et de usurâ, quia simoniacus non dat id quod suum est, sed id quod est Christi. Et ideo non debet sperare aliquam recompensationem sibi faciendam, sed solum honorem Christi, et utilitatem Ecclesiæ: sed usurarius nihil alteri præstat nisi quod suum est: unde potest aliquam amicabilem compensationem sperare per modum prædictum.* Ubi S. doctor affert rationem à priori: qui enim nihil suum dat alteri, sed tantùm quod est sui domini, ex hoc non debet intendere, nec sperare aliquam recompensationem sibi fieri, sed illud tantùm expendere juxta illius voluntatem et mandatum, ita ut si jusserit gratis omnino dari (ut de rebus spiritualibus jussit), dispensator nullam possit recompensationem sibi usurpare, quantumvis mutuans possit aliquam amicabilem expectare à mutuario qui suum præbet. Et à fortiori simoniacum esse sentit D. Thomas cum qui in dispensatione spiritualium antidoralem obligationem exigit ex pacto quo alium ad recompensationem obligat, cùm istud pactum additum mutuo reddat illud injustum et usurarium, prout declaravit Innocentius XI, damiando hanc quorundam recentiorum opinionem: *Usura non est dum aliquid ultra sortem exigitur tanquàm ex benevolentia, et gratitudine debitum.* Idemque reprobat D. Thomas, 2-2, q. 78, art. 2, in corp., et ad 4.

Confirmatur ex eod. D. Thomâ q. 15, de Malo, art. 4, 5, ubi sic ait: *Obligare ex certo pacto ad beneficium recompensandum, non competit amicitia honesta, quia in tali amicitia, amicus benefaciens affectum amici inclinat, ut sibi gratis et liberaliter recompenset cùm opportunitas fuerit. Sed obligare ex certo pacto ad recompensandum beneficium, est proprium in amicitia utili.* Sed hæc amicitia utilis non est omnino liberalis ac gratuita, sed potius est mercenaria, ut patet; ergo res spiritualis non omnino gratis confertur. Adde etiam quòd D. Thomas hic art. 5, ad 1, admittit quidem bene meritos de Ecclesiâ compensari posse titulo meriti per receptionem alicujus beneficii, negat tamen posse episcopum titulo compensationis remunerare suos famulos, aut clericos aliquo beneficio propter obsequia temporalia, sibi aut suis parentibus præstata.

Probatür secunda conclusio : Simonia est ob rem datam imponere accipienti novum onus vicissim dandi, in quo essentialis ratio pactionis onerosæ consistit, ut : *Do ut des ; facio ut facias*, ut si quis petat à me, ut gratis ei donem librum, et ego donem cum pacto et conditione, ut ipse vicissim donet mihi plicum, et iste sciat me illi aliter non daturum librum, tunc sine dubio non intervenit remuneratio et donatio gratuita, sed permutatio : atqui ex prædicto pacto imponitur novum onus accipienti, induciturque novam obligationem pretio æstimabilem ab obligatione naturali distinctam, quam si non impleat, nedum erit ingratus, sed etiam injustus, vel ad minus infidelis. Ergo, etc.

Probatür tertia : Si hoc pacto admissio, non interveniat permutatio simoniaca, aut usuraria, nulla erit simonia, nullaque usura juri naturali repugnans, quam quilibet faciliè non possit palliare ac declinare; semper enim dicere posset : *Gratis ac liberaliter tibi conferam hanc rem spiritualem, eà tamen conditione, ut vicissim te obliges ad dandam mihi pecuniam ex gratitudine.* Item dici potest de usurâ

§ 2. *Utrum redemptio vexationis circa res spirituales, et maxime beneficia, sit simoniaca.*

D. Thomas hic art. 2, ad 5, duabus regulis totam hanc resolvit materiam dicens, quòd *antequam alicui acquiratur jus in episcopatu, vel quâcumque dignitate vel præbendâ per electionem, vel provisionem, seu collationem simoniacum esset adversantium obstacula pecuniâ redimere : sic enim per pecuniam pararet sibi viam ad rem spiritualem obtinendam ; sed postquam jus alicui jam acquisitum est, licet per pecuniam injusta impedimenta removere.* Ratio disparitatis est, inter vexationem juris acquisiti et acquirendi; quia in secundo casu, per redemptionem datâ pecuniâ, non solum tollitur impedimentum, sed et acquiritur res spiritualis, quod est simoniacum. Secus verò in primo casu, quia jam spirituale possidetur, proindeque non acquiritur per redemptionem, sed solummodò vexatio redimitur, seu impedimentum tollitur.

Explicatur prima regula : quando enim jus est acquisitum, qui sic redimit vexationem suam, non dat pecuniam pro re spirituali, sed pro tollendâ injuriâ aut violentiâ, neque alterius injustæ actioni cooperatur, sed rem bonam facit utendo jure suo, sive jus acquisitum conservat indemne. Illud autem jus acquisitum seu in re, debet esse plenum, certum, ac indubitatum, saltem apud peritos; si enim vexetur circa dubium, non est licitum vexationem pretio redimere; puta si dubium sit de valore electionis, præsentationis, aut institutionis, quia tunc iste per pecuniam, viam sibi pararet ad hoc ut jus spirituale dubium et nutans, firmitatem contraheret, sicque censeretur aliquid spirituale emere.

Insuper requiritur quòd vexatio sit injusta : si enim justa esset, ut in exemplo mox adducto contingit, huic non licet pecuniâ redimere. Idemque dicendum, si dubium sit quòd lis sit injusta, eò quòd si dubium sit probabile, hoc iuso lis est justa : sicque hoc esset jus

spirituale dubium, pecuniâ firmare, quod est simoniacum. Sic, v. g., si prælatus vellet aliquem beneficium privare ob grave crimen ab eo commissum, non licet hanc vexationem pecuniâ redimere, nec testes avertere, ne justè testimonium contra ipsum ferant, nec alium qui vellet opponere in idoneitatem pecunius impedire. Neque licet duobus litigantibus circa aliquod beneficium si lis fuerit justa, alteri parti offerre pecuniam, vel pensionem, ob rationem adductam.

Intelligenda est secunda regula D. Thomæ, nempe quòd non licet redimere vexationem circa jus acquirendum, quando vexatio apponitur ab his qui possunt obesse et prodesse; nimirum ab illis qui aliquo modo ad collationem beneficii immediatè concurrere possunt, eligendo, aut confirmando, etc., quia hoc est parare sibi viam ad acquirendum beneficium. Prima regula D. Thomæ colligitur ex cap. *Dilectus* de Simoniâ, et ex cap. *Quæsitum* 1, q. 5. Regula verò secunda, ex cap. *Matheus* de Simoniâ et ex cap. *Sicut tua*, et cap. *Hoc*.

§ 3. *Utrum in permutationibus et transactionibus beneficiorum reperitur simonia.*

D. Thomas hic art. 1, ad 5, ait quòd, *nomine emptionis et venditionis intelligitur omnis contractus non gratuitus ; unde nec permutatio præbendarum, vel ecclesiasticorum beneficiorum fieri potest auctoritate patrum absque periculo simoniæ ; sicut nec transactio, ut jura determinant. Potest tamen prælatus ex officio suo hujusmodi permutationes facere pro causâ utili vel necessariâ.*

Certum est res spirituales inter se permutari posse, v. g., ut tu hodiè pro me Missam celebres, et cras ego pro te celebrabo ; cum enim non commutetur spirituale pro temporali, nulla est suspicio simoniæ. In aliis verò rebus spiritualibus, et temporalibus annexis, potest esse aliquod periculum ne compensetur excessus valoris temporalis unius, per alterius spiritualitatem, ut si imaginem materiæ communis miraculosam, cum aliâ pretiosissimâ auri et lapidum commutet ; censetur enim spirituale pro temporali commutari. Similiter oportet servare in hoc proportionem ; nam si utriusque spirituale temporale est annexum antecedenter, licet commutari possunt, ut calix pro calice, aut casulâ : et tunc si in materiæ æstimatione reperitur aliqua inæqualitas, pecuniâ compensari potest, eò quòd materia harum rerum sit vendibilis, ac pecuniâ æstimabilis : si verò inæqualitas sit in aliquo spirituali, gratis donandus est excessus, aut aliâ re spirituali, non temporali compensandus. Difficultas restat de spiritualibus quibus temporalia sunt consequenter annexa, ut sunt beneficia ecclesiastica.

Dico permutationes beneficiorum esse simoniacas, si fiant privatâ auctoritate, et sine superioris consensu, saltem de jure positivo ecclesiastico. Ita divus Thomas in 4, disinet. 25, q. 3, art. 3, ad 8.

Probatür : Hujusmodi enim permutationes prohibentur in cap. *Quæsitum*. Et cap. *Omnia* de rerum permutatione, et cap. *Majoris* de præbendis. Et in cap. *Ultimò* de pactis. Et cap. *Præterea* de transactionibus,

in quibus iuris omnis padio in beneficiis prohibetur, et proinde permutatio, quæ sine pactione et contractu oneroso fieri nequit. Idem dicendum de actionibus beneficiis annexis, ut si quis dicat alteri: Elige me ad hoc officium spirituale, et ego eligam te; vel si dicat: Confirmo te ad hoc beneficium, dummodò mihi des aut promittas hanc capellaniam. Possunt tamen rectè fieri hujusmodi permutationes beneficiorum absque simoniâ, si sequentes serventur conditiones. Prima est ut commutatio fiat auctoritate superioris prelati, ad quem id iure spectat, nimirum auctoritate episcopi in commutandis beneficiis quæ conferre potest in suâ diœcesi, cap. *Quæsitum* et cap. *Conquerenti* de rerum permutatione; modò qui beneficium habet, pleno iure illud possideat cum iure in re firmiter acquisito. Jura enim tantùm permittunt permutare beneficia sua iis qui habent jus in re. Item dummodò permutatio purè fiat: requiritur enim auctoritas pontificis quando additur onus, et fit commutatio pensionum.

Secunda quòd beneficium commutandum sit pleno iure acquisitum: hinc fit duos habentes expectativas à papâ non posse ad invicem auctoritate episcopi commutare; tum quia solùm habent jus ad rem, tum etiam quia gratiâ illa est personalis, nec in aliam personam transit.

Tertia, ut nulla padio inter partes præcesserit, saltem absoluta; auctores tamen concedunt partes posse inter se de hoc negotio tractare; imò quidam dicunt facere posse pactionem conditionatam, et permutationem conditionalem quæ suspenditur usquedùm superior consentiat, ut illo consensu adveniente, non sit liberum permutantibus vel resignantibus retrocedere, prout tradit Innocentius papa, cap. *Inter cætera*, de præbendis.

Quarta regula, ut sine auctoritate pontificis nulla pensio, nullum onus imponatur, nullaque fiat exactio, ut compensatio excessus fructuum pro aliquo pretio æstimabili; ex cujus conditionis defectu si partes inter se conveniant ut unus solvat omnes expensas et accipiat suis sumptibus Bullas ad utrumque permutantium spectantes, aut similia faciat, simoniam committunt: nisi hæc pontifici declarentur et ipse annuat, siquidem à resignatorio, petitur onus quod de iure non inest; quilibet enim de iure tenetur proprias Bullasolvere, et expensas facere. An autem quando beneficia sunt inæqualia, possit hæc inæqualitas compensari datâ pecuniâ, vel aliquâ pensione ex pinguiori beneficio detractâ, dicendum est esse simoniacum, ex capite *Cum pridem*, capite *Ultima* de pactis, capite *Quam pio*, capite *Cum olim*, capite *Universorum* de rerum permutatione; tunc enim emitur et venditur temporale pro spirituali, quia excessus ille fructuum beneficii pinguioris non emitur, nisi ut est quid beneficiale, seu ut est annexus spirituali titulo beneficii, et comparandus per spirituales functiones: unde non potest beneficium per viam commutationis præcisè hoc modo à quæcumque auctoritate permutari, cum sit contra jus naturale et divinum: potest tamen aliis

viis à summo pontifice fieri, si nempe tanquàm supremus dispensator utatur translatione personarum à beneficio in pensionem, et à pensione in beneficium, in se suscipiendo provisionem et renuntiationem illarum rerum, et post earum mutationem distribuendo illas prout sibi videbitur expedire. Quia tunc non proprie intervenit permutatio inter partes, cum reverà non conferant unam rem pro aliâ, sed tantùm se constituent in manus pontificis, suum desiderium ei erponentes; et ille tunc potest separare à beneficio pinguiori partem fructuum, illamque applicare in compensationem alterius qui tenue beneficium recipit.

Quinta est ut permutatio fiat ex justâ causâ utili, ve necessariâ Ecclesie, cap. *Quæsitum* de rerum permutatione. Et ex D. Thomâ, loco citato. Item in 4 sent., d. 25, q. 5, art. 3, ad 8. Quidam docent sufficientem causam esse si aer unus loci sit salubrior permutanti, vel in loco sui beneficii perpetuas habeat querelas et inimicitias, etc., modò non interveniat aliqua causa quæ sit pecuniâ aut pretio temporali æstimabilis.

Eodem ferè modo loquendum est de transactionibus circa beneficia litigiosa ad componendam vel dirimendam litem in rebus spiritualibus, in quibus amicabilis et gratuita compositio non prohibetur, dum scilicet altera pars spontè et liberaliter cedit juri suo, et à lite desistit. Hoc enim simonicæ labe vacat, et tanquàm laudabile approbatur in cap. *Super eo* de transactionibus, nec ex vi illius compositionis requiritur auctoritas prelati nisi in casu quo post gratuitam compositionem, seu cessionem, faciendâ esset nova institutio, aut collatio beneficii, aut renuntiatio ad quam auctoritas prelati foret necessaria. Difficultas solùm est de ransactione non gratuitâ, de re dubiâ, de lite incertâ ad eam dirimendam.

Dico in his transactionibus committi simoniam dum remittitur vel retinetur jus spirituale pro temporali emolumento, et è contra, prout colligitur ex cap. *Jam pridem* de pactis, cap. *Ultimo* de rerum permutatione. Ratio est, quia in his transactionibus verè commutatur jus spirituale pro re temporali, et è contra, et est quoddam genus permutationis inius rei cum alterâ ad litem dirimendam. Hinc habetur quòd si duo homines litem habeant circa jurisdictionem spirituales, tunc non est licitum transigere mediante pecuniâ, vel aliâ re pretio æstimabili, vel promittendo eam, ex cap. *Præterea* secundò de simoniâ. Item si beneficium sit litigiosum, non est licitum componere litem, vel dando pecuniam actori, ut desistat, vel illam recipiendo ab eo, et cedendo beneficium. Item si de rebus sacris, ut de reliquiis lris orta esset, simoniacum est transigere de his datâ, vel acceptâ pecuniâ, nisi necesse esset eas redimere ab injusto detentore. Si enim olim primi Christiani martyrum corpora per pecuniam à carnificibus redimere solebant. Idem dicendum est de aliis rebus sacris quibus res temporales sunt antecedenter annexæ. Item simoniacum est acquirere jus presentandi datâ pecuniâ; cap. *Præterea*, 4, de transactionibus.

Dico secundò in materiâ beneficiorum Ecclesiam

prohibuisse hujusmodi transactiones propria auctoritate fieri, etiamsi in eâ pro spirituali transigatur. *Cap. Constitutus* de religiosis domibus. *Cap. Super eo* de transactionibus. Idque prohibuit Ecclesia intuitu religionis et ob reverentiam rerum sacrarum, ac exigit iudicium superioris, proindeque voluit intervenire simoniam in hujusmodi compositionibus beneficiabilibus, si propria auctoritate fiant.

Hinc committitur simonia si litigans super pingui beneficio transigat cum adversario quod ipse retineat pingue beneficium, et colligantem tenue cedat; tunc enim censetur permutare, vel resignare, tenue beneficium pro jure quod alter habet super pingue, quod propria auctoritate fieri non potest, sicut nec etiam quod duo litigantes super pura beneficia inter se conveniant, ut unus unum retineat, alter verò habeat aliud; omnis enim pectio in materiâ beneficiâ simoniaca est, quâdò sit propria auctoritate.

Quidam tamen docent episcopum vel arlâtrum posse aliquid temporale distribuere et applicare illi qui cedit juri suo, tum ob bonum pacis, tum ob finem litis; tunc enim nulla habetur ratio juris spiritualis, sed duntaxat commoditatis et utilitatis temporalis, qua consurgit ex bono pacis. Quâ de causâ, hujusmodi transactio permittitur et toleratur in cap. *Nisi essent* de præbendis, tum ratione laboris et expensarum quas iste fecit in prosecutione litis, ad hoc scilicet ut servetur indemnis. Transactio tandem de re spirituali pro aliâ re spirituali jure divino non est illicita, etiamsi propria auctoritate fiat; aliquando tamen prohibetur ab Ecclesiâ, ut dictum est de beneficiis. Item vetatur omnis cum laicis compositio circa decimas absque approbatione papæ, ex cap. *Decimas 16*, cap. *Veniens* de transactionibus, et cap. *Venerabiles* de confirmat. utili. Solus pontifex potest approbare pensionem alligatam non tam personæ beneficiarij quàm ipsi beneficio, seu quæ transeat cum eadem obligatione ad ejus accessorem; episcopi verò so'um cum approbare possunt si extinguatur morte primi beneficiarij cui tale onus fuit impositum: cap. *De cætero*, et cap. *Veniens* de transact., et cap. *Nisi* de præbendis: quod demùm intelligendum est nisi partes antea convenerint inter se absolutè, ac transegerint de hujusmodi pensione; tunc enim reser.atur papæ, ut dictum est supra.

§ 4. *An in renuntiatione beneficii factâ in favorem alterius, aut in confidentiam, simonia committatur.*

Renuntiatio, sive resignatio beneficii, nihil aliud est quàm voluntaria abdicatio quâ quis beneficium suum dimittit in manibus prælati. Ex cap. *Admonet*, et ex cap. *In dubiis* de renuntiatione, et ex cap. *Nisi cum pridem*, et cap. *Finali* eodem titulo. Renuntiatio duobus modis contingere potest in favorem tertie personæ. Primò, absque confidentiâ; secundò, cum confidentiâ, sive spe quod ille in quem resignatur beneficium servabit illud, vel fructus illius pro ipso collatore aut famulis, sive consanguineis illius. De renuntiatione beneficii in favorem tertij factâ primo modo, vel absque confidentiâ, auctores asserunt non esse simoniacam stando in jurâ divino, benè tamen

stando in jure positivo, si fiat absque certis conditionibus cum quibus à vitio simoniæ purgatur.

Probatr, quia dupliciter explicari potest conditio in renuntiatione: primò tanquàm onerosa et obligatoria, suspendensque omninò effectum renuntiationis nisi beneficium detur tertie personæ. Secundo modo tanquàm simplex modus renuntiationis, et declaratio affectûs solius, ut conferatur beneficium tali personæ. Quamvis autem primo modo resignatio includat pactum ac obligationem, non tamen secundo modo; relinquunt enim superior liber ad admittendam, vel rejiciendam resignationem; solùmque est simplex et libera resignatarii commendatio. Atqui ubi non intervenit obligatio aut pactum, non admisceretur simonia, quâ non tollitur ratio gratuita donationis, nec fit contra Christi præceptum Mathæi 10: *Gratis accepistis, gratis date*; cum illo enim stat quoddò possimus vellet gratis dare; ergo nec talis renuntiatio, nec collatio facta ab ordinario in virtute illius est simoniaca.

Stando tamen in jure novo in Bullâ B. Pii V, quæ incipit: *Quanta Ecclesiæ*, quæcumque resignatio facta sub conditione qualitercumque explicatâ sive admittâ, est invalida et simoniaca, si fiat coram ordinariis, et quibuscumque prælatis inferioribus summo pontifici. Imò si cum episcopo, vel collatore ineatur antea pactum, vel obligatio conferendi illud beneficium certæ personæ designatæ, videtur esse simoniacum, et contra jus divinum, eò quod tunc episcopo imponatur onus pretio æstimabile in materiâ beneficii, quod positâ institutione Ecclesiæ est quid spirituale, et etiam contra jus canonicum prohibens hæc, et alia pacta in materiâ beneficiorum, ut habetur in cap. *Finali* de pactis.

Hinc etiam sequitur committi simoniam in renuntiationibus reciprocis factis coram episcopo, ut si, v. g., Petrus dicat Paulo: Ego resigno beneficium meum in favorem tui amici, eâ conditione ut tu renunties aliud beneficium in favorem mei nepotis, vel amici: tum quia omnis pectio in beneficiis interdicta est tanquàm simoniaca; tum quia licet ibi quædam permutatio inesse videatur, habet tamen rationem renuntiationis factæ in favorem tertij et conditionalis ex conditione adjectâ ut virtualiter onerosâ sive obligatoriâ, quam proinde ordinarij non possunt admittere et approbare. Eademque ratione renuntiatio triangularis facta coram episcopo est invalida et simoniaca, quæ scilicet inter tres fieri solet, ut si Titius renuntiet canonicatui in favorem Caii; Caius verò renuntiet beneficio curato in favorem Sempronij; Sempronius verò beneficium simpliciter renuntiet in favorem Titij. Hæc enim non est simplex permutatio, nec pura resignatio, sed habet plura pacta adjuncta quæ coram prælato ordinario papâ inferiori rectè celebrari nequeunt absque simoniâ saltem juris positivi. Concilium Trid. sess. 25 de Refor., c. 13, damnat easdem resignationes reciprocas et triangulares. Hinc etiam sequitur Petrum, v. g., committere simoniam, qui resignans beneficium in manu pontificis, cum reservatione pensionis sibi solven tæ, vel alterius oneris, et tunc resignatarium

futurum in solvendo tardum, petit ab eo vel fidei jussoem secularum, vel aliquam hypothecam, vel ut anticipatè solvat. Ratio est quia totum hoc pertinet ad pacta simoniaca jure canonico prohibita, et obligat alium ad id quod de jure non inest, eique onus pretio æstimabile imponit.

Pariter simoniam committit, si habens beneficium litigiosum et multas expensas fecit pro eo obtinendo, et postquam possessionem pacificam habet, velit illi renuntiare cum hoc onere, ut sibi solvantur expensæ factæ, quia petit quod de jure non inest resignationi, nec facit eam puram, et pro temporali permutat. Nec valet dicere Petrum nihil requirere præter suam indemnitate; non valet, inquam, quia non alia tunc approbatur indemnitas quam illa quæ compenset laborem et expensas cum hujusmodi resignatione conjunctas: secus verò alias quas olim resignans sustinuit, ut beneficium quod possidet sibi compararet. Tandem resignatio beneficiorum confidentialis est simoniaca etiam in manu legitimi prælati facta cum spe, et à fortiori cum pacto tacito vel expresso quòd ille in cujus gratiam resignat aliquis, alteri ad beneplacitum suum idem beneficium resignabit, aut beneficii fructus, vel pensionem, vel aliquid aliud assignabit, aut debitum aliquod legale super additum subeat. Item si Petrus, v. g., in favorem Joannis renuntiavit suo beneficio, et Joannes aliud suum beneficium resignavit in favorem Petri, eà confidentiâ, pacto, aut conventionem, ut prædicti in favorem nepotum postea eadem beneficia resignarent, vel fructus, aut partem eorum sibi unusquisque vel aliis conferat; has enim resignationes confidentiales, ut simoniacas reprobandurunt Pius papa IV et B. Pius V, per Bullam quæ incipit, *Intolerabilis*: has etiam retrocessiones reprobravit concil. Trid. sess. 24, cap. 29, et sess. 25, cap. 7; ubi damnat accessus, regressus, et ingressus, et similiter expectativas, et confidentias tanquam imaginem quandam hæreditariæ successione referentes. Et ob eandem causam improbat coadjutorias cum futurâ successione, nisi urgens necessitas aut evidens utilitas Ecclesie aliud postulet, et decernit tunc non nisi causâ à Rom. pontifice diligenter examinatâ, concedi debere.

ARTICULUS IV

De pœnis contra simoniacos in jure laici.

Postquam D. Thomas 2-2, q. 100, simoniæ irreligiositatem et maliçiam per quinque articulos demonstravit, tandem art. 6, declarat pœnas, quas canones contra simoniacos infligunt, et per quem prælatum ab his dispensari, aut absolvi possint, sique finem imponit huic questioni de materiâ simoniæ. Porrò inter alias pœnas contra simoniacos in jure laicos, tres præcipuè assignantur in extravaganâ *Cum detestabile* de simoniâ. Prima est censura excommunicationis et suspensionis ab executione et exercitio ordinum. Secunda est ut quis privetur eo quod per simoniam acquisivit. Tertia est ut pretium restituere teneatur: assignantur et aliæ pœnæ, nempe infamitæ

depositionis, repulsæ ab altari, ab Ecclesie ingressu, etc., de simoniâ, cap. *Sicut*, cap. *Hoc* 1, q. 1; cap. *Erga simoniacos*, et cap. *Sanè* 15, q. 3, contra simoniacos tam vendentes quam ementes spiritualia aut etiam mediatores, ut refert D. Thomas art. 6 citato. Certum est quòd simonia purè mentalis, quæ totaliter sinit et consummatur in mente, non subjacet pœnis ecclesiasticis, imò neque simonia mentalis, quæ licet afferat opus exterius, nullatenus tamen explicat parvum affectum, prout colligi potest ex cap. *Cogitationes* de penitentia, dist. 1. Item ex hoc quòd tunc desit pactum et conventio, proindeque non interveniat contractus exterior emptionis et venditionis, nec exterior simonia punibilis in foro externo.

Certum insuper est quòd simonia merè conventionalis, in quâ neque res spiritualis, neque pretium tradita fuerunt, sed tantum facta est conventio de dando et accipiendo, non affert secum pœnas ipso facto incurrendas; sicut nec etiam simonia conventionalis, quæ est consummata quidem ex parte ementis, qui dedit pretium, non verò ex parte vendentis, qui spiritualia nondum tradidit, eò quòd istæ leges canonicæ solummodò emptionem et venditionem consummatam ipso facto hujusmodi pœnis subjiciant, aliàs infligendas tantum esse decernunt. An autem in simoniâ conventionali consummatâ ex parte solius vendentis, qui jam tradidit beneficium aut rem spirituales, non verò ex parte ementis, qui distulit solutionem pretii promissi ipso facto incurrantur hujusmodi pœnæ, sub lite est. Quidam enim negant, idque ex stylo curiæ Romanæ, in quâ ita observatur, probant: item ex hoc quòd sola simonia ex utraque parte consummata ipso facto pœnas juris affert. Alii verò affirmant, quia contractus emptionis et venditionis perfectè consummatus censetur, quando res est tradita emptori, etiamsi pretium nondum fuerit venditori persolutum, sed tantum promissum, datâque fide creditum, ut colligitur ex cap. *Ea que* 1, q. 3. Quidquid sit de hoc.

Certum est excipiendam esse simoniam confidentialem, ex quâ, juxta Bullas utriusque papæ Pii IV et V, in simili casu incurritur ipso facto excommunicatio soli pontifici reservata. Item decernitur quòd collatio et resignatio beneficii in talem confidentiam facta, est nulla, et sic beneficium resignare tenetur, qui illud hoc modo simoniaco accepit, omnesque fructus restituere; idque etiam non sit omninò completa simonia, quia nondum tradidit quòd promisit, sed statim ac recepit beneficium in confidentiam, dictam excommunicationem incurrit, et beneficium cum fructibus ex tunc absque aliâ declaratione dimittere tenetur, ejusque collatio ad Sedem Apostolicam reservatur, fructusque beneficiales percepti Cameræ Apostolicæ consignantur. Item qui acceperint aliqua beneficia in confidentiam, privantur omnibus beneficiis antea justè acquisitis, ipsoque jure redduntur inhabiles ad illa vel ad alia in posterum obtinenda.

Tandem simonia vera et realis, ex utraque parte completa, pœnis relatâs subjicitur: ipsas tamen re-

ipsa et de facto tales simoniacos non incurrere, nisi in beneficiis, in ordinibus, et in ingressu ac professione religionis, auctores conveniunt; idque colligunt ex extravag. 2, de simoniâ, ex constitutione Martini V, Pauli II, contra simoniacos, ex Urbano papâ V, in extravag. 1. de simoniâ, et ex cap. *Ex insinuatione*, et cap. *Quoniam* de simoniâ. Hujus ratio esse potest, quia ex simoniâ in his contractâ Ecclesia graviora mala proficisci, et majora disciplinæ canonice eversionis pericula, scandalaque imminere prospexit. Debent tamen iudices, dum viâ accusationis aut inquisitionis procedunt ex officio, debitas pœnas pro qualitate criminum simoniacis infligere, de quo tamen certa regula præscribi nequit: solùmque de tribus principalioribus pœnis acturi sumus in sequentibus.

§ 1. *De censuris latis contra simoniam committentes in ordinibus, in ingressu, vel professione religionis, et beneficiis.*

Ex simoniâ reali completâ in ordinum susceptione contractâ, excommunicationem papæ reservatam incurrunr, tam ordinans quàm ordinatus, etiamsi eam simoniam occultè incurrerint ex extravaganti 2. *Cum detestabile* de simoniâ, et ex cap. *Placuit* 1, q. 1. Igitur qui simoniacè aliquem ordinat, aut ad hoc modo conferendum ordinem mediator, seu præsentator existit, quæcumque dignitate etiam cardinalitâ existat, eo ipso excommunicationem papæ reservatam incurrit ex dictâ extravag. Item est privatus et suspensus à collatione quorumcumque ordinum, etiam primæ tonsuræ, per Bullam Sixti papæ V, contra malè promotos, quæ incipit: *Sanctum et salutare*; nec quantum ad hoc revocata fuit per Bullam Clementis VIII. Item est suspensus ab executione omnium aliorum munerum pontificalium, eique interdictus est ingressus Ecclesiæ ex eadem Bullâ. Tandem si contra suspensionem vel interdictum fecerit, est suspensus ab administratione suæ Ecclesiæ, et à perceptione fructuum suorum beneficiorum ex eadem Bullâ.

Similiter simoniacè ad ordines promotus, primò est excommunicatus extravag. *Cum detestabile*. Secundò est suspensus ab executione susceptorum ordinum, et ab aliis suscipiendis, ut habetur expressè in Bullâ Sixti V; si verò ab alio, ipso nesciente data fuerit pecunia pro susceptione ordinum, multi negant, istum incurrere suspensionem, apud Bonacinam q. 7, § 6, prop. 1; et Lessium, lib. 2, cap. 53, dub. 21. Alii contrarium docent apud Felnum in cap. *Per tuas*, num. 5, et est expressa D. Thomæ, sent. 2-2, q. 100, art. ultim. ad 5. Item si presumpserit ministrare in his censuris, efficitur irregularis. Tandem per Bullam Sixti V, ipso facto privatur omnibus dignitatibus, officiis, beneficiis, et redditu inhabilis ad omnia. Id tamen negat Bonacina. Si spectemus solum jus antiquum, episcopus absolvere potest à censuris, aut cum simoniaco ordinato dispensare, præsertim si delictum sit occultum et non deductum ad forum contentiosum, ex Trident. sess. 24, cap. 6, quod Lessius verum esse dicit, etiamsi cum eo epi-

scopo simonia commissa fuisset. Ubi tamen Bulla Sixti V est recepta, non potest episcopus ab his censuris absolvere, saltem si delictum sit publicum. Vide D. Thomam 2-2, q. 100, art. ultimo, ad 1.

Item excommunicantur ipso facto tam qui beneficium simoniacè acquirunt, quàm ille qui confert vel procurat alteri per simoniam realem completam vel confidentialem, eligendo, præsentando, postulando, insinuando, confirmando, commendando; et excommunicatio reservatur pontifici, etiamsi delictum non fuerit publicum. Ex extravag. *Cum detestabile*.

Nomine autem beneficii hic comprehenduntur abbatie, prioratus, et prælaturæ regularium, quæ non consistant in nudâ commissione, ad quam revocabili, sed per electionem aliamve providendi rationem alicui tanquàm munus ordinarium conferuntur: tum quia dicta extravagans ea officia comprehendit: tum quia de illis est eadem ratio ac de beneficiis, et non inappropriè inter beneficia computantur. Ita Cajet., in Summâ, verb. *Excommun.* cap. 7; Navarrus, cap. 25, num. 111; et cap. 27, num. 106, et alii. Qui omnes addunt, quòd licet pensiones clericales sint materia simoniæ in eo qui pretio illas in alterum transfert, aut ex pacto per anticipatam solutionem privatæ auctoritate extinguit: in his tamen non incurrit excommunicatio, quia nomine beneficiorum, non solent comprehendì pensiones temporales super beneficiis impositæ, sicut neque vicarie temporales ad nutum amovibiles, capellanie collativæ, etc., non enim pœnæ sunt extendendæ ultra casus in jure expressos. Tandem simonia realis completa circa ingressum religionis, seu cum pacto dandi aliquid pretio æstimabile pro ipso statu religioso, inducit excommunicationem papæ reservatam, singularibus personis tantibus quàm recipientibus. Item suspensionem conventui si consenserit, seu capitulum suspenditur ab officio capitulari ad jurisdictionem vel administrationem ecclesiasticam pertinentem. Ex extravag. Urbani papæ IV, relatâ.

An verò dantes vel recipientes aliquid non pro pretio statûs religiosi, sed solum pro sustentatione novitii, incident in istam excommunicationem, certum est quòd si conventus fuerit pauper, non incurrit simonia, proindequè nec censura; si verò fuerit opulentissimus, divus Thomas et alii volunt tunc incurri. Alii verò negant, juxta superius dicta.

Quidam volunt dantes aut recipientes pecuniam pro ingressu religionis, committere quidem simoniæ culpam, quia susceptio habitûs ordinatur ad professionem: nihilominus probabile esse non incurrere censuras, donec professio admittatur; quia censura non incurritur nisi adsit effectus completus sub censurâ prohibitus; quamdiu autem non emittitur professio, non est completa receptio et admissio in religionem. Unde licet ingressus fuerit simoniacus, si tamen postea factum retractetur, vel non accipiatur pecunia, aut reddatur, et professio gratis admittatur, nulla incurritur excommunicatio: sicut è contra si receptio ad habitum gratis facta fuit, et postea tempore profes-

simonis aliquid exigitur, censura contrahitur, quia tunc intervenit actus sub censurâ prohibitus. Alii tamen communiter contrarium docent, nempe has pœnas incurri tam pro ingressu simoniaco, quàm pro professione. cap. *Lx usinuatione*, et cap. *Quoniam*, de Simoniâ. Ubi Innocentius III decernit moniales tam recipientes quàm receptas, sine spe restitutionis de suo monasterio expellendas, et in locum arctiorem ad agendam pœnitentiam detrudendas. Urbanus V, pœnas pœnis addendo, declaravit pro receptione simoniacâ incurri easdem censuras ac pœnas contra simoniacos in ordine aut beneficio latas à Mart. IV et Paul. II. Vide Arauxo p. 2, disp. 14, art. 6, num. 15.

§ 2. *De secundâ pœnâ simoniaci, nempe quod teneatur rem spiritualem, v. g., beneficium dimittere.*

Contractum simoniacum ipso jure naturali esse nullum et irritum, aliqui negant; quia emens rem spirituales non facit injustitiam, sed illam patitur cum deberet eam recipere gratis, sicque dando pro illâ pretium, solummodò peccat contra religionem. Nec etiam vendens, quia collatio et alienatio ejus quoad substantiam non est contra domini voluntatem, cum dominus absolutè non prohibuerit eam dispensare, solùmque sit invitus quoad modum dispensandi. Velle enim dari gratis: sicque ille qui eam pretio accipit, validè possidet, nec jure nature restituere tenetur. Ita Sotus, lib. 9 de Just. q. 8, art. 2, ad 2. Sylvester, verb. *Simoniâ*, q. 20, num. 1, Navar., cap. 23, num. 9, Victoria, Lopez, Arag., Villalob., idque Arauxo, p. 2, disp. 14, art. 6, num. 17, pluribus rationibus confirmat. Affirmant verò alii, quia ad actionem turpem, quæ absque peccato fieri nequit, non potest esse obligatio, nec de eâ præstandâ fieri contractus validus. Ista autem commutatio est intrinsecè mala. Nec refert collata simoniacè sacramenta validè ministrari: id enim non contingit ex vi contractûs simoniaci, sed ex vi institutionis Christi. Idem dicendum de jurisdictione vel administratione et collatione simoniaciis rerum spiritualium, nempe earum dominium vel non transferri in accipientem; vel transferatur, id non provenire ex vi contractûs, sed ex institutione Christi et Ecclesie. Sic ordines simoniacè accepti, manent validi quoad characterem. Verùm privantur exercitio, cap. *Pertuas*. Et cap. *Si quis* de simoniâ, et ex D. Thomâ 2-2, q. 100, art. 6, ad 1. Item consecratio et benedictio Ecclesie simoniacè facta est valida. Item si quis vendat calicem consecratum majori pretio propter consecrationem, non propterea eam amittit, nec emptio est invalida. Tandem in professione religiosâ simoniacè factâ, constat eam esse validam ex cap. *Veniens* de sim. et ex D. Thomâ 2-2, q. 100, art. 6, ad 5. Hæc igitur et similia non sunt valida ex vi contractûs simoniaci, qui nullus est, sed solùm ex Ecclesie constitutione; quæ ita disposuit ob bonas rationes, vel ratione voti. Quamvis etiam dici posset, quòd in ordine et professione religiosâ intervenit etiam aliqua pœna et privatio ecclesiastica, quatenus

scilicet, non quidem secundum totum, sed secundum partem dimitti debent. Nam simoniacè promotus privatur exercitio ordinum; et simoniacè professus expellitur ex monasterio, et in aliud arctius recludendus ad agendam pœnitentiam deportatur. Difficultas ergo solùm movetur de beneficiis simoniacè acceptis.

Et quidem non teneri jure divino et naturali illud dimittere, qui sic accepit, tenet communior sententia. Si enim naturaliter et ex jure divino talis obligatio oriretur, reperiretur etiam in simoniacè ordinato, et professo, et in aliis simonis jure naturali et divino non minùs prohibitis, quàm in simoniâ beneficiariis; cum utrobique sit par ratio si jus divinum et naturale spectemus. Deinde hic nihil deficit ad substantiam acquisitionis et ad dominium transferendum: nam est potestas in conferente, capacitas in accipiente, et vera voluntas ac intentio in utroque. In primis enim conferens potest absolutè beneficium donare; deinde accipiens per simoniam non fit incapax acquirendi, cum iste posset donare gratis, et ille sic recipere. Quòd autem cum pretio vel sine pretio fiat, id red-det quidem actum licitum vel illicitum, non tamen invalidum, ut constat exemplis jam adductis: nam simonia non habet majorem vim naturalem auferendi potestatem à conferente, et capacitem à recipiente beneficium, quàm alia peccata, neque majorem repugnantiam; sed ambitio, superbia, avaritia alique peccata aliquando concomitantia, istam collationem et receptionem, de se non tollunt: ergo neque simonia, etc.

Si dicas D. Thomam 2-2, q. 100, art. 6, in corpore naturali demonstrasse eam obligationem dimittendi ac restituendi rem spiritualem simoniacè acceptam, eò quòd hæc venditio sit contra voluntatem veri ipsius domini; respondent 1° quòd licet alienatio simoniaca sit contra domini voluntatem eò quòd absque debitâ reverentiâ ejus res tractetur et vilipendatur, postquam tamen est facta, nulla fit ei injuria in retentione, modò debitè administratur; sicut obligatio ad actum turpem committendum non tenet, postquam tamen est adimpletus et executioni mandatus, valida est traditio pretii pro eo, ut constat de copulâ cum meretricè habitâ quæ pecuniam proinde non tenetur restituere, quamvis illicitè copulam promiserit et permiserit. Resp. 2° quòd quando dominus prohibuit absolutè rem suam alienari, et est invitus quoad substantiam, non est valida alienatio, nec potest ab accipiente res illa retineri: secùs si fuerit invitus tantùm quoad modum alienandi pro pretio, ut hic contingit. Resp. 3° rationem D. Thomæ esse optimam congruentiam ad justificandas et confirmandas leges pontificias, quas D. Thomam in toto illo articulo supponit, irritantes istas beneficiorum alienationes et translationes simoniacas. Et sanè si ob simoniam quis foret inhabilis jure divino et naturali ad accipiendum et retinendum beneficium, non esset in potestate pontificis cum eo dispensare, eamque collationem validam efficere, cum non sit supra jus naturale et di-

vinum, quod tamen est contra praxim. Imò si quis simoniacè in papam foret electus, nunquam posset rehabilitari. Tandem sola violatio justitiæ commutativæ de jure naturali obligat ad restitutionem: simoniaca autem actio de se est contra religionem; non verò contra justitiam, nisi quis vendat ea quæ ex justitiâ ministrare tenebatur. Verùm tunc aliunde quàm ex simoniâ hæc obligatio provenit.

Quidquid sit de hoc, examinabitur enim exactiùs parag. sequenti, difficultas est de jure positivo ecclesiastico tantùm, an scilicet annullaverit ipso facto transactionem simoniacam beneficiorum, obligarit simoniacum ad restituendos fructus, reddideritque inhabilem ad alia beneficia.

Dico igitur, eum qui beneficium ecclesiasticum simoniacè accepit, teneri jure positivo humano illud quamprimum dimittere cum amissione pretii pro eo dati, in conscientiâ ante sententiam judicis. Ita communiter auctores, licet aliqui velint hanc pœnam non incurri nisi post judicis sententiam.

Prob. 1° ex extravag. secundâ Pauli II, *Cum detestabile*. Ubi pontifex decrevit electiones, presentationes, collationes et alias provisiones beneficiorum per realem simoniam factas, esse irritas, ut nullum jus tribuere, ut provisus fructus faciant suos, sed sub periculo animæ suæ ad eorum restitutionem teneri, sive delictum fuerit occultum, sive manifestum. Hoc ipso enim quòd collatio est nulla, sive occultè sive manifestè fiat recipiens beneficium nullum jus ad illud acquirit, nec proinde ad ejus fructus; sique in conscientiâ ante judicis sententiam renuntiare teneretur, et quod accepit ut pote alienum restituere. Idque D. Thomas, 2, 2, q. 100, art. 6, in *Sed contra* probat ex can. *Si quis episcopus* 1, q. 1. Et latius explicat ibidem, ad 5. Idem, habetur cap. *Inquisitionis* de accusationibus. Item cap. *Mattheus*, et cap. *Sicut tuis* de simoniâ, et passim in jure.

Idem dicendum de eo qui simoniam quidem non fecit, sed tamen eo sciente et non contradicente, ab alio pro ipso facta est, ex cap. *Nobis fuit* de simoniâ, junctâ glossâ. Et ex cap. *Sicut tuis* eodem titul. Vide Covar. regulâ *Peccatum*, parte 2, § 8, num. 7. Imò D. Thomas loco citato docet etiam eum qui hoc ignorans accepit beneficium per simoniam ab alio factam, teneri ad illud resignandum, eò quòd collatio sit nulla, exceptis his casibus. Primò si ejus inimicus in odium fraudulenter dedisset pecuniam pro beneficio, ut reipsâ illo privaretur. Secundò si admonuerit expressè ne ad hunc finem, ulla fieret pecuniaria conventio ex cap. *Nobis fuit*, et cap. *Sicut tuis liberis*, titul. de Simoniâ. Verùm tamen qui citra duos istos casus ignorans pro se alterius factam simoniam, bonâ fide provisus fuerit, sed ante exactum triennium hujus simoniæ notitiam habet, poterit à proprio episcopo dispensari, quamvis pretium simoniacum fuerit ab altero sine provisâ culpâ persolutum, et sic à suo ordinario rehabilitatus, poterit de novo provideri de eodem beneficio citra recursum ad papam juxta Guilelmum Durandum, Joannem Andream, Zerolam et alios quos citat Cabeutus, lib. 5, cap. 3, num. 3. Qui

addit quòd iste si in illâ ignorantia et bonâ fide integro triennio persisterit, jurebat privilegio triennalis pacificæ possessionis, et refert Gomezium, Rebuffum, Bonacinam, q. 7, § 2, num. 20. Aliquòd hoc negant, quia in hæc regulâ excipitur simoniaca possessio *absque simoniaco ingressu*. Verùm auctores supra allati dicunt hæc verba intelligenda esse de eo qui scienter per se vel per alium adeptus est beneficium ex suâ culpâ atque simoniâ, non verò de illo qui bonâ fide et absque suâ culpâ illud habuit. Iste enim etiam post pacificam triennem possessionem beneficii tenetur illud dimittere, et contra illum potest lis moveri. Ita Suarez, lib. 4 de Relig., cap. 57, num. 9, dub. 25, num. 140; Villalob. Comes, Uguinus, Palus et alii.

Si verò iste bonâ fide possidens beneficium, et ignorans id esse factum per simoniam alterius, intra illud triennium hoc sciens pacto consenserit, ratumque habuerit, pecuniam promissam solvendo, aut reddendo illi qui pro se dedit simoniacè, imò etiamsi antea contradixisset, tamen post adeptum beneficium consenserit et pecuniam solverit, tunc juxta D. Thomam, loco citato, tenebitur ad resignandum beneficium et ad reddendum fructus perceptos, etiam ante judicis sententiam, cum ipso facto incurrat hanc pœnam à jure his simoniaciis inflictam; ut colligitur ex cap. *Sicut tuis*, et ex cap. *Nobis*, de Simoniâ. Quia licet requiratur condemnatio judicis ut aliquis privetur bonis temporalibus jam acquisitis, quorum habet verum dominium, non tamen ut spoliatur bonis communibus Ecclesiæ, quæ appropriantur unicuique juxta ejusdem Ecclesiæ leges; ipsis autem juribus beneficiarius simoniacæ de facto privatur beneficio et fructibus, aliisque pœnis mulctatur, ut refert. D. Thomas loco citato.

Igitur qui simoniacè beneficium habet, simoniæ consentiens, protinus nullâ expectatâ judicis sententiâ tenetur illud resignare in manibus prælati; quia antiquus possessor liberè à se titulum beneficii ablicavit, et aliunde legibus pontificiis inhabilis effectus est ad idem beneficium. Ergo non debet ipsi reddi, sed in manibus prælati reponi. Quidam excipiunt papatum ex cap. *Licet de evitandâ*, titul. de Electione; quoniam in aliis electionibus patet recursus ad superiorem, ut eas existente legitima et rationabili causâ ratas et validas reddat; qui tamen recursus in pontificis electione non patet. Lessius tamen lib. 2, cap. 35, dub. 25, num. 145, dicit contrariam sententiam nempe quòd talis non sit verus pontifex et teneatur pontificatum dimittere, videri quibusdam veriore. Nam cap. *Si quis pecuniâ*, distinct. 79, Nicolaus papa II decernit istum non esse canonicè electum. Idemque probari potest ex concilio Lateran. sub Julio II, sess. 5. Adverit tamen Lessius, quòd iste etiamsi fortè à parte rei non esset verè pontifex, ob hos vel similes canones, tamen hoc ipso quòd recipitur à duobus partibus cardinalium, esset habendus ab Ecclesiâ per pontifice. ut patet ex dicto cap. *Licet*. Sique ratione tituli colorati, concurrente communi errore,

in suis definitionibus habeat infallibilem auctoritatem, Deo illi propter commune bonum assistente. Unde Ecclesia non erit incerta de suo capite; quia sciet quis ex parte rei verè sit caput, vel quis pro tali sit habendus. Verùm id examinare non est hujus loci; vide à nobis dicta in tract. de Fide.

Tenetur insuper ad restituendum fructus non solum perceptos, sed etiam eos qui percipi potuerunt à possessore diligenti. Quod tamen intelligendum est de fructibus qui supersunt, deductis expensis factis causâ fructuum, exceptis fructibus illis qui aliâ expensi sunt in utilitatem Ecclesie, ut ait D. Thomas loco citato. Uno verbo tenetur restituere omnes fructus qui proveniunt à beneficio, non verò illos qui correspondent ejus industriae, labori, etc. In quo iste differt ab eo qui consecutus est beneficium ignorans simoniam ab alio pro se factam, aut contradicens, aut non consentiens, nec approbans illam, sive ante, sive post ademptionem beneficii: lic enim tenetur quidem resignare beneficium cum fructibus extantibus et in quibus factus est ditior: non autem tenetur restituere fructus consumptos, quia bonâ fide possidet. Ita D. Thomas loco citato. Porrò hujusmodi restitutio fructuum perceptorum ex beneficio simoniacè obtento, fieri potest vel Camere Apostolicæ, ubi jus spoliarum viget. Stando tamen in jure communi videntur illi fructus restituendi Ecclesie beneficii, cui illata fuit injuria in ejus beneficio simoniacè collato, ut docet D. Thomas loco citato ad 4, vel pauperibus, vel alteri Ecclesie indigenti, de auctoritate superioris. Quidam tamen volunt auctoritatem superioris ad hoc minimè requiri, quia illorum nullus apparet legitimus dominus. Probabile quibusdam videtur hos fructus successori in beneficio relinquere posse ac restituere, Clement. de Elec. et cap. *Cum vos*, de Officio ordinarii. Alii tandem dicunt istum simoniacum posse tanquam de bonis incertis, cum Papâ compositionem facere. Mediatore quoque et cooperatore simoniæ in defectum beneficiarii simoniaci, tenentur ad eandem fructuum restitutionem, cum ipsi suâ culpâ causam damni dederint, eademque excommunicatione Papæ reservatâ ligantur ipso facto ex extravag. *Cum detestabile*. Ex quibus omnibus patet has leges pontificias de resignatione beneficii et restitutione fructuum non esse penales solum, sed irritantes actiones, et inhabiles constituentes personas ad hæc retinenda, et horum rationem affert D. Thomas, art. 6, tum in corp., tum ad 3.

Disputant auctores an ista simonia, non solum ipso facto privet personam beneficio per eam acquisito, sed etiam aliis antea jam ritè et legitime obtentis? Respondent communiter negativè, sed solum per sententiam judicis posse illis eorumque fructibus in pœnam et odium delicti privari. Nec vacare per supervenientem simoniam ipso facto, in ullo jure exprimitur. Excipitur tamen simonia confidentialis, in quâ propter motum B. Pii V, simoniacus omnibus beneficiis antea obtentis ipso facto privatuz. Item excipitur simonia commissâ in electione summi pontificis et statuit con-

cil. Lateran. sub Julio II, sess. 2. Tandem in simoniâ per quam examinatores futurorum parochorum aliqui ab eis recipiunt, sive ante, sive post examen, ut statuit Trident., sess. 24, cap. 18 de Reformat. Et docent Navar. concil. 52 de Simon., et Lessius, lib. 2, cap. 33, dub. 26, qui tamen addit in his omnibus videri usu receptum, ut non tenentur qui sua beneficia dimittere ante sententiam judicis. In istis tribus casibus inducitur privatio omnium quæ quis possidet beneficiorum, et etiam inhabilitas ad futura recipienda ipso facto ante judicis sententiam.

An autem eadem inhabilitas ad futura beneficia obtinenda incurrat extra istos tres casus in aliis simoniis beneficiaribus, negant uterque Navarrus et alii, quia in jure nihil de hæc inhabilitate exprimitur. Affirmanz verò Bonacina, Filucius, Ugolinius, Lopez, Gregorius Tolosanus, et alii, idque probant ex extravag. *Cum detestabile*; et ex caus. 4, q. 1, ubi plures canones declarant simoniam inducere in subjecto ipso facto incapacitatem ad beneficia. Sublato tamen per absolutionem illo incapacitatis obice, tunc debite absolutus recuperat ad beneficia obtinenda habilitatem. Hæc autem dispensatio et absolutio pertinet ad solum pontificem, etiamsi delictum fuerit occultum. Plures docent, quòd exceptis beneficiis, aliæ res spirituales simoniacè acceptæ non sunt obnoxie restitutioni etiam jure ecclesiastico ante judicis condemnationem, quia non potest afferri textus in quo hæc de facto imponatur exceptis beneficiis et eorum fructibus, ut jam ostendimus.

Quòd si dicas contractus et pactiones simoniacas esse irritas, nulliusque valoris, ut habetur cap. *Fin.*, de Pactis; et cap. *Matthæus*; et cap. *Consulere*, de Simonia; et cap. *Præterea*, de Transactionibus. Ergo qui rem spiritualem simoniacè accepit, non acquirit ejus dominium, nec proinde illam retinere potest. — Resp. Lessius dub. 30, inde tantum sequi rem spiritualem, quæ restitui potest, esse restituendam, si repetatur, et pretium pro eâ datum restituatur: non autem altero non repetente, aut nolente pretium reddere. Quamvis enim pactum sit irritum, non tamen obligat ad mutuum restitutionem cum damno partis, nisi superior in pœnam ad hoc cogat. Vel, ut alii volunt, in his juriibus irritatur solum contractus et pactis de futuro, quia nullus obligari potest ad turpem actum et peccatum: non verò post ejus executionem, jam factam, et rerum traditionem, quæ potest habere suum effectum usquequò à superiore rescindatur, etiamsi illicite fiat, ut de meretrice jam diximus.

§ 3. De tertiâ panâ, nempe restitutione pretii simoniacè accepti.

Attento solo jure positivo ecclesiastico, nulla exstat lex expressè obligans ad restituendum pretium simoniacè acceptum, nisi in odium delicti, in his tribus casibus, scilicet per ordine, beneficio, et ingressu religionis. Primò igitur pretium acceptum, pro collatione ordinum vel aliorum sacramentorum aut sacramentalium est restituendum: item si pendium si nota-

biliter excedat id quod pro sustentatione exigi poterat, saltem quoad illum excessum. Verum, ut notat Lessius, hoc jure divino potius quam ecclesiastico est restituendum. Imò jus ecclesiasticum nihil invenitur eà de re disposuisse. Quare attendendo ad illud jus præcisè, videtur quod in hæc simonià, sicut et in aliis ab Ecclesia introductis, superior quidem in odium delicti possit præcipere restitutionem pretii simoniaci, et tunc in conscientià, qui accepit restituere tenebitur, non tamen ante condemnationem, cum nullum extet jus hæc inducens obligationem. Secundò ubi pretium acceptum fuit pro ingressu religionis est restituendum, ex cap. *Veniens* 19, de simonià. Putant nihilominus Bonacina, Lessius et alii, ex vi præcisè juris ecclesiastici hæc obligationem restituendi non incurri, nisi post condemnationem judicis. Tertio ubi pretium acceptum fuit pro collatione beneficii, aliove actu ad hunc finem ordinato, ut sunt electio, presentatio, confirmatio, etc., faciendæ restitutio, idque statuitur cap. *De hoc*, tit. de Simonià, in quo dicitur esse restituendum Ecclesie cui facta est injuria, quia *acceptum illud sine gravi salutis suæ periculo retinere non possunt*. Proindeque statim in conscientià, etiam ante judicis condemnationem est restituendum, cum constet id quod non est restituendum ante judicis sententiam, posse interea absque salutis periculo retineri. Unde sicut jus, recipientem tale pretium, reddit incapacem retinendi, sic à dante removet facultatem repetendi illud, et utrumque in pœnam delicti illo privat, applicando Ecclesie quæ fuit læsa in suo beneficio irreverenter tractato, nisi fortè obtineatur compositio à sacrâ pœnitentiariâ dùm crimen est occultum, aut ab Apostolicâ Datarîâ si crimen sit publicum, aut nisi consuetudine sit receptum, ut detur pauperibus. Ratio hujus est, quia emens beneficium non dat pretium sub conditione transferendi dominium pretii in eum qui vendit, sed in eum ad quem de jure pertinet ex Ecclesie statuto; Ecclesia siquidem acceptat in hæc parte venditionem illam et emptionem; seu ut meliùs dicam, non irritat vim contractûs, qui ex naturâ suâ transfert dominium pretii in vendentem rem spiritualem, sed cum res spiritualis sit Dei et Ecclesie, vult quòd pretium in Christi aut Ecclesie cedat utilitatem, etique restituatur; sicque ex vi talis contractûs additâ lege ecclesiasticâ pretium transfertur in dominium Ecclesie læsæ. Per accidens tamen hæc restitutio fieri potest pauperibus, de consensu superioris, in casu quo capitulum vel collegium vendiderit beneficium, ut docent D. Thomas, 2-2, q. 100, art. 6, ad 4; et qu. 62, art. 5, ad 2. Cajetanus qu. 32, art. 7, ad 2. Item Victoria, Covarruvias, Aragon, Turrecrem. D. Anton., Sylvester, Arauxo, Torres et alii.

Difficultas est an jure divino, qui pretium simoniacè accepit restituere teneatur, et inprimis certum est, quòd qui pretium accepit, sed rem spiritualement non tradidit, jure naturali tenetur illud restituere, non quidem Ecclesie vel pauperibus, sed eidem à quo accepit, rescindendo contractum. Hic enim videtur habere jus naturale repetendi, quia non dedit nisi sub

conditione, quæ non est adimpleta, et ob causam quæ minimè secuta est, sicque potest suum pretium repetere, et alter eadem restituere tenetur, quò tamen postea posset à judice in pœnam delicti privari. Ita Navarrus, Cajetanus in Summâ, verb. *Simonià*, et alii. Certum est insuper esse obligationem naturalem restituendi pretium in simonià, quando cum irreligiositate conjuncta est injustitia, ut si quis accepit pretium pro re spirituali, quam ex justitiâ gratis conferre aut ministrare tenebatur. Hinc parochus cui assignata est congrua sustentatio, tenetur ad restitutionem, si pro sacramentorum administratione mercedem contra Ecclesie consuetudinem exigat. Idem dicendum de eo qui exigit pro stipendio sustentationis, labore et ministracione spiritualium aliquid excedens contra statutum, taxam et consuetudinem approbatam: tenetur enim jure naturali et divino ad restituendum hujusmodi excessum.

Difficultas est an in omni verâ et propriâ simoniâ, talis ratio injustitiæ reperitur cum irreligiositate connexa, sicque quando res spiritualis fuit tradita, et pretium solum, universaliter qui illud accepit, in conscientiâ jure divino restituere teneatur statim tanquàm rem non suam, sed alienam. Videtur quòd qui rem spiritualement simoniacè emit et dat pretium, si spectemus jus naturale et divinum, non peccet contra justitiam commutativam, nec contra Deum, quia Deus vellet res spirituales ipsi donari gratis, et non cum onere pretii; unde facit iste contra religionem irrogando injuriam rebus sacris, et est simoniacus, non tamen contra justitiam erga Deum. Nec etiam contra vendentem, quia vellet ab eodem spiritualia accipere gratis, sicut Dominus ordinavit dari; sed quia iste non vult dare sine pretio, involuntariè mixtè consentit in emptionem, sicque non celebrat absolutè talem contractum, qui est nullus, sed alium duntaxat, scilicet donationis, qui est validus, quamvis hic et nunc illicitus et simoniacus sit, quia à vendente ponitur obex et pactum pretii, cui iste illicitè consentit, et sic cooperatur ad irreligiositatem, non verò ad justitiam. Unde potior est difficultas de vendente res sacras, utrùm peccet contra justitiam commutativam, proindeque jure naturali et divino teneatur restituere pretium acceptum.

Prima sententia est negativa. Ita Navarrus cap. 25, num. 105 et 104, ubi dicit eam esse communem canonistarum et theologorum. Eamdem docent Covarr. ad Reg. *Peccatum*, p. 2, § 8, ubi dicit esse communem. Item Sylvester, v. *Simon*, q. 20. P. à Navar., lib. 2, cap. 2, num. 400. Victoria et Cajetanus in utraque Summâ.

Hanc limitat Lessius, dub. 28, et dicit esse veram in casu quo quis in alterius gratiam privet se aliquâ re spirituali, et pro incommodo quod patitur compensationem temporalem exigat. Iste, inquit, jure divino non tenetur ad restitutionem: hoc enim damnum temporale est per se pretio æstimabile. Imò etiamsi incommodum fuerit spirituale, non facio illi injuriam exigendo compensationem temporalem, quia nemo in

me habet jus ut suâ causâ teneat illa damna gratis subire; v. g., me privare reliquiis vel coronâ benedictâ, nec similia recuperare possem: esto quod agatur contra reverentiam rebus sacris debitam, dum pretio humano æstimantur. Idem etiam sentit de conferente aliquo pretio aliquid spirituale, quod annexum habet commodum temporale, ut si quis canonicatum vel episcopatum venderet, jure divino non teneretur ad illius pretii restitutionem, quia peccat quidem contra religionem, sed non contra justitiam. Secunda sententia est affirmativa, quam tenent Sotus lib. 9 de Just. q. 8. Henricus quodlib. 6, q. 26. Medina c. de Rest. q. 2. Barthol. Medina lib. 2 Summæ cap. 14, § 21. Adrianus quodlib. 9, art. 3, et alii quos citat et sequitur Torres 2-2, q. 100, art. 6, et videtur esse sententia D. Thomæ 2-2, q. 100, art. 6, in corp. ubi exemplo ac ratione id probat, et ibidem ad 1 et ad 3.

Dico, vendentem res spirituales et sacras pro pretio temporalis, universaliter videri peccare non solum contra religionem, sed etiam contra justitiam, ideòque teneri jure naturali et divino ad restituendum pretium.

Probatum conclus.: Ratione D. Thomæ nullus potest licitè retinere id quod contra voluntatem domini acquisivit, puta si aliquis dispensator de rebus domini sui daret alicui contra voluntatem et ordinationem domini sui, ac venderet pro eâ accipientis pretium, non posset illud retinere. Dominus autem, cuius Ecclesiarum prelati sunt dispensatores et ministri, ordinavit ut spiritualia gratis darentur, secundùm illud Matth. 10: *Gratis accepistis, gratis date*. Ergo, etc. Nec valet dicere, dominum non esse invitum quoad substantiam alienationis, sed solum quoad modum exigendi pretium. Id enim convincit optimè nostrum intentum, quia tunc fit istum œconomum vendere rem non suam, sed sui domini in hoc invitè; sicque non posse illud sibi retinere contra ejus voluntatem et expressam prohibitionem: siquidem ut venditio rei sit valida, debet esse propria res vendentis, aut si sit aliena, debet fieri de voluntate ejus domini, et ad ipsum debet pertinere ejus pretium, nisi gratuitâ liberalitate velit œconomus donare. Ergo in nostro casu dispensator spiritualium ea vendens, non potest sibi appropriare pretium. Quo enim titulo illud retinebit? nullo sanè, cum non sit eorum dominus, et à vero domino id sit illi expressè prohibitum, expliciter et confirmatur hujusmodi ratio. Si dominus precipere dispensatori suo ac œconomò, ut si quando velit frumentum suum alienare, non nisi gratis et liberaliter distribuatur pauperibus in eleemosynam, et expressè illi prohiberet venditionem, iste verò pretium ab accipientibus exigeret, procul dubio, si postea dominus id non ratificaret, nec ipsi tale pretium donaret, sed reprobarret, et tale pretium tanquam sibi injuriosum damnaret, non posset œconomus iste illud sibi retinere, sed teneretur vel restituere pauperibus, vel ipsi domino tribuere, quia voluntas pauperum emittentium ad reddendam vexationem suam fuit mixta ex invo-

luntario. Sicque istud pretium injustè accepit œconomus, nec sibi retinere potest; benè tamen pauperes justè possunt retinere frumentum, quia in hoc voluntas domini impletur. Eadem autem ratio videtur militare de vendente et emente res sacras in nostro casu. Ergo, etc. (1).

Objicies primò: Simonia est ejusdem rationis in vendente et in emente; contractus enim non debet claudicare, sed utriusque contrahentis debet esse æqualis conditio. Atqui emens simoniacè rem spirituales non peccat contra justitiam, nec tenetur ad ejus restitutionem jure naturali et divino, prout jam insinuavimus; ergo neque eam vendens tenetur jure naturali pretium restituere. Adde quòd sæpè contingit ementem alium invitare et inducere ad vendendam sibi rem spirituales et pro eâ voluntariè pretium offerre. Tandem vel iste contractus onerosus est validus, vel nullus jure divino. Si primum dicatur, vendens potest retinere pretium. Si verò secundum dicatur, neque etiam emens potest sibi retinere rem spirituales.

(1) Qui simoniacè pretium accepit non tenetur *jure naturali* ad restituendum in his casibus: 1° quando confers pretium istud habuit intentionem donandi quovis modo posset, etiam gratis; tunc enim nulla committitur injustitia, cum donator omne dominium abjecerit in sua bona in favorem alterius; 2° quando poterat aliunde consequi pretium, titulo legitimo, ut, v. g., titulo stipendii ab Ecclesiâ determinati, modo tamen mutaverit suam intentionem simoniacè: mutata illà intentione pravâ, jam pretium possidet, non ut pretium rei sacræ, et qui illud solvit non potest esse rationaliter invitus huic detentioni, ut per se patet; 3° quando in commutatione fuit aliquid temporale rei sacræ annexum et æquivalens pretio soluto, modo tamen illa commutatio non irritetur ab Ecclesiâ. Inter ea que esse possunt objectum contractus simoniaci, alia pendet ab ordinatione Ecclesiæ, ad eâ ne validè quidem transferri possunt contra illius voluntatem: hujusmodi sunt beneficia ecclesiastica; alia autem non ita pendet à voluntate Ecclesiæ, sed habent independentem ab eâ valorem pretio æstimabilem, ut sunt res temporales antecesserunt annexæ rei sacræ: exempli causâ, oleum sacrum, chrisma, cruces, imagines, coronæ benedictæ, etc. In priori casu, supponendo quòd jus canonicum non solum prohibeat, sed insuper irritet contractum, siquædatio pretii hædit simul religionem in quantum simoniaca, et justitiam in quantum fit virtute conventionis nulla: non potest proude retineri ullo titulo; in posteriori casu conventio inficitur labe simoniæ, saltem jure ecclesiastico, quando fuit prohibita ad reverentiam rei sacræ conciliandam sensu supra exposito, sed valet sub respectu justitiæ, quia dominum hæjus rei temporalis erat penes contrahentem independentem ab Ecclesiâ et illud libere transmisit in commutationem rei alterius acceptæ similiter temporalis et valoris æquivalentis.

Dixi, *jure naturali*: Ecclesia enim posset in his et aliis casibus, obligare eum qui pretium simoniacè accepit, ad illud expendendum in pios usus, ut sic reparet scandalum, et reus poenam sui peccati luat; illa Ecclesiæ ordinatio obligaret non titulo justitiæ, sed titulo vel religionis, vel obedientiæ. Nullam legem canonicam eâ de re novimus præter casum simoniæ in ordine, beneficio et ingressu religionis de quo in Mayoli textu agitur: quoad alios casus ad determinandum utrum et cui fieri debeat restitutio, recuratur ad tractatum de contractibus ubi de *solutione indebiti* et de *conventionibus suo conditione turbi*.

Respond. D. Thomas hic, art. 6, in corp., quòd *quicunque muneris interventu spiritualia quæcumque consequitur ea retinere non potest, quia conferens ea dat contra domini voluntatem, sicque simoniaci tam vendentes quàm ementes tenentur ad restitutionem.* Et ad primum ait dicendum quòd *ad hoc ut aliquis prioretur eo quod accipit, non solum est pœna peccati, sed etiam quandoque est effectus acquisitionis injustæ: puta cum aliquis emit rem aliquam ab eo qui vendere non potest.* Et 2-2, q. 32, art. 7, in corp., ait: *Alio modo est aliquid illicitè acquisitum, quia quidem ille qui acquisivit retinere non potest, nec tamen debetur ei à quo acquisivit; quia scilicet contra justitiam accipit, et aliter contra justitiam dedit, sicut contingit in simoniâ, in quâ dans et accipiens contra justitiam divinæ legis agit. Unde non debet fieri restitutio ei qui dedit, sed debet in eleemosynas erogari. Et eadem ratio est in similibus, in quibus scilicet datio et acceptio sunt contra legem.* Hactenus D. Thomas. Itaque lex divina Christi Domini ore promulgata irruat tam emptionem quàm venditionem rerum spiritualium, cum præceperit dari gratis, sicut gratis ab eo accipiuntur, per hoc ostendens esse contra earum naturam et rationem, quòd venales habeantur: sicque non solum vendens tenetur restituere pretium, sed etiam emens debet restituere rem spiritualem, quia uterque facit contra veri Domini voluntatem et ordinationem, et injuriam Ecclesiæ irrogat, vendens eam in dispositione injustâ sui beneficii. Item quia gratia, si non gratis datur vel recipitur, gratia non est, ut probè annotavit Leo Papa I, cap. *Gratia*. Sic etiam Simon spirituale donum Dei emere volens, contra Spiritûs sancti gratiam, atque ad eò contra jus divinum peccavit. Nec minorem injuriam infert Deo qui emit quàm qui vendit. Nam vult Deus gratiam suam sibi soli deberi; qui autem emit, profitetur se non à Deo ipso tanquàm donum, sed à venditore tanquàm mercem accipere: unde utrumque et emere et vendere est contra justitiam Dei, seu contra Deum.

Deus non dedit facultatem ministris suis vendendi spiritualia, nec aliis habilitatem ea recipiendi per emptionem: ita quòd iste modus alienandi ita graviter ei displiceat, ut circa res sacras appositus, annullet omnes contractus onerosos solumque gratuitas donationes et receptiones voluerit esse validas. Et si quando administrationes simoniacæ sint validæ, id non habent in vi et ex meritis contractus onerosi; sed aliunde, ait D. Thomas hic ad 1, dicens quòd ille qui simoniacè recipit sacrum ordinem, recipit quidem characterem ordinis propter efficaciam sacramenti; non tamen recipit gratiam neque ordinis executionem, eò quòd quasi furtivè susceperit characterem contra principalis Domini voluntatem. Id ergo provenit ab institutione Christi vel Ecclesiæ, cui in hac parte suam concessit potestatem ob bonum commune, et ne familia christiana remedio esset orbata. Admittendum est summum pontificem præmissâ resignatione spiritualium et restitutione temporalium, posse hos simoniacos absolvere et cum eis dispensare, in vi alterius collationis gratuitæ ac legitimæ. Neque enim exemplum

allatum de frumento pauperibus vendito est omnino simile; ideò enim possunt illud restituere etiam venditum pretio, quia est venale et commutabile; secùs verò res spirituales. Item quia dominus frumenti ratum habet et approbat quòd illud servent: secùs vero dominus rerum spiritualium; positivè enim resistit huic emptioni, et non vult quòd emens earum acquirat dominium, sicut nec quòd pretii dominium in vendente transferatur. Et juxta hunc loquendi modum concedendum est totum argumentum ab adversariis propositum.

Juxta verò alium modum supra insinuatam, neganda est consequentia et paritas de emente et vendente. Vendens enim rem spiritualem facit alteri injuriam, quatenus exigit ab eo pretium pro collatione rei quam, domino jubente, debebat illi conferre gratis, sicque emens non facit injuriam, sed illam patitur. Nullus enim emens præsumitur in nostro casu omninò spontè ac simpliciter voluntariè velle tribuere pretium, sed solum dat quatenus alius rem spiritualem non vult conferre gratis, prout tenetur: sicque est tantum in eo voluntarium mixtum, extortum per injuriam. Ideò enim vult dare, quia exigit; in illâ autem exactione est injuria. Sicut cum quis exigit aliquid pro eo quòd gratis facere tenebatur, ac proinde non ita transfert dominium, quin possit repetere: imò alter spontè tenebitur restituere, propter injuriam quâ extorsit: ideòque negari potest transferri dominium pretii in vendentem; quia emens non intendit dare, sed solum solvere quatenus debet, seu quatenus alter justè exigere potest: non enim intendit cedere juri suo quòd habet, vel alteri dare plus juris quàm habet.

Idque confirmari potest quodammodò exemplo illius qui petit mutuum ab usurario, et offert auctarium supra sortem, videns quòd mutuum non possit obtinere gratis: iste enim non intendit transferre dominium pretii usurarii in alium, eique plus juris tribuere quàm ei debeatur: ideòque non habet titulum cur solvantur usuræ, et ab eo retineantur, sed in conscientia sunt restituendæ. Ita in nostro casu deest jus et titulus ad pretium rei spiritualis exigendum et retinendum: et sicut quis ordinariè non obligatur ad mutuandum, sed supposito quòd velit mutuo dare, tenetur illud facere gratis, ita non tenetur quis à se abdicare rem spiritualem, et alteri conferre, sed supposito quòd conferat, debet ex justitia illam gratis donare. Non enim ista collatio debet esse minus gratuita quàm mutuatio, neque res spiritualis minus invendibilis quàm usus pecuniæ seorsim sumptus. Item sicut usurarius tenetur restituere illud pretium usûs pecuniæ; non verò mutuarius summam mutuam quam consumere potest, cum sit verè factus illius dominus, sed solum æquivalentem tempore præfixo reddere debet, etsi fortè peccaverit inducendo alium ad mutuandum sub usuris, et conventionem de hoc factâ absque justâ necessitate: ita vendens rem spiritualem debet pretium restituere jure naturali et divino, non verò emens eodem jure se ab

dicare re spiritali emptâ, etiâsi peccaverit, etc.

Possent tamen auctores supra citati ab hoc simili se facile expedire negando paritatem cum Soto, lib. 9 de Just., q. 8, art. 1. Usura enim solùm prohibetur in bonum proximi, puta ad cavendum injustitiam, ne pretium pro eo quod non est vendibile, recipiatur. Quare usura solùm ex parte accipientis, et non ex parte dantis est injustitia. In simoniâ verò ex utrâque parte peccatur, contra Religionem et contra Dei justitiam; quippe qui non tantùm dispensatoribus suis jussit gratis donare, verùm etiam cunctis inhiibuit ne aliter quàm gratis reciperent, ut illâ ratione confiterentur se à solo Deo suscipere. Hæc Sotus: quidquid tamen sit de hoc,

Objicies secundò: Si jure naturali et divino pretium esset restituendum, ei utique esset restituendum à quo acceptum fuit: alienum siquidem restituendum est ad quem pertinet, donec aliquâ lege positivâ eo privetur in pœnam. Atqui hoc est falsum, cum liberè transtulerit ejus dominium in alium, et habuerit voluntatem à se abdicandi. Ergo, etc. Resp. quòd attempto solo jure naturali et divino, pretium restituendum est ei à quo acceptum fuit, utpote qui non omninò et simpliciter voluntariè illius dominium à se abdicavit, et in alium transtulit. Ita Sotus loco citato, Bannes, 2-2, q. 52, art. 7, et Torres ubi supra; dignus est tamen ut lege aliquâ positivâ illius pretii recuperatione privetur in pœnam et odium delicti. Quamvis si vendens tale pretium traderet Ecclesiæ vel pauperibus abundè videretur suæ obligationi satisfacere. Idque emens rationalitèr deberet velle et approbare, in satisfactionem et pœnitentiam delicti sui.

Objicies tertio: Datum ob causam retineri non potest causâ non subsequentâ. L. 1 de Conducto ob causam. Et cap. Si *nesces sit* de Donat. inter vir. et uxor.; sed ille qui dedit rem spiritualem, hæc de causâ dedit ut fieret dominus pecuniæ. Ergo, vel res spiritalis retineri potest, vel pretium non est restituendum. Resp. istud argumentum solùm probare primam responsonem primæ objectionis, et confirmare primum dicendi modum ibi relatam. Quia verò militat contra secundum, dico primò majorem esse veram, quando causa traditionis erat honesta vel justa; secùs verò si esset injusta vel inhonesta, ut constat juribus allatis; tunc enim ejusmodi conditio rejicitur, et pro non adjectâ reputatur. Dico secundò vendentem res spirituales ac tradentem habere intentionem absolutam, ut constat de conferente ordines simoniacè; aliàs ista collatio esset invalida quoad substantiam: tradentem verò pretium habere solùm intentionem et voluntatem conditionatam, seu solvendi quatenus debet, et quatenus alius justè exigere potest; sicque pretii non transferre dominium, etc.

Objicies quartò: Pecunia accepta per simoniam mentalem non est restituenda. Ex cap. ultimo de Simoniâ, ubi Gregorius papa IX expressè determinat simoniacos mentales non teneri ad resignationem spiritalium et temporalium ex pravo affectu acceptorum, sed per solam pœnitentiam satisfacere suo Crea-

tori. Idemque adstruit D. Thomas hic, art. 6, ad 6; ridiculum autem esset dicere D. Thomam loqui de simoniâ purè mentali, in quâ exterius nihil apparuit, nihilque datum aut acceptum fuit; quia in toto articulo D. Thomas disputat an aliquis justè privetur eo quod simoniacè acquisivit. Ergo neque ex simoniâ reali oritur obligatio restituendi pretium: probatur consequè: sunt enim ejusdem speciei, ut utraque secundùm jus divinum est verè simoniâ injuriosa Deo, illicita datio et acceptio fit in illis. Nomine enim simoniæ mentalis non intelligimus illam, quæ in solo affectu et intentione præcisè consistit absque ullo actu exteriori, seu quam quis committere intendit, absque ullo externo opere eâ mente præstito, sed illam quâ quis latente intentione pecuniam accipit in pretium, aut ex aliquibus signis probabiliter putat illam sibi ab alio dari etiam tanquàm pretium, nihil exterius de hoc ambo expressè dicentes, explicantes, aut paciscentes.

Hinc difficili argumento duplex solet adhiberi responso, juxta duplicem auctorum sententiam. Prima enim concedit antecedens, et negat consequè, quia in hæc simoniâ mentali, deest pactum et promissio pretii, proindeque et vera ratio emptiois et venditionis, quæ invenitur in simoniâ reali. Ita Cajet. in utrâque Summâ; Navar., cap. 25, num. 102, ubi multis probat argumentis. Item P. à Navarrâ, lib. 2 de Rest. c. 2, num. 575; Sylvester, v. *Simonia*; Covar. ad Regul. *Peccatum*, p. 2, § 8; Victoria, p. 2, relec. de Sim.; Arauxo p. 2, disp. 14, art. 6, et dub. 5, num. 17, ubi citat Vasquez, Malderez et alios.

Secunda sententia negat antecedens. Ita Sotus, lib. 9 de Just., q. 8, art. 1, in fine; Henricus quodlib. 6, q. 26; Adrianus quodlib. 9, art. 5; Joannes, et Bartholom. Medina, Torres q. 400, art. 6, disp. 6, conclus. 2, et alii docentes simoniam mentalem cum hæc pravâ intentione latente opere completam, ex utrâque parte perfectam cum traditione rei spiritalis, et solutione pretii, non inducere quidem jure positivo obligationem restituendi aliasque pœnas ab Ecclesiâ inflictas, quia deest conventio, nec exterius apparet emptio et venditio completa: bene tamen jure divino, naturali et in conscientiâ coram Deo. Tum quia, ut bene ratiocinatur Sotus, si ex simoniâ reali oriatur in conscientiâ obligatio restituendi ex naturâ rei, oportet ut sequatur ex vi actionis secundùm se et ex injustitiâ in eâ inventâ. Sed eadem est actio et injustitia in opere subsecuto ex simoniâ mentali, solùmque differunt in modo: quia in reali intervenit pactum secùs in mentali: quod parùm refert ad restitutionem, si iniquitas jure naturali est eadem coram Deo. Ergo, etc. Tum quia omnis acceptio exterior de se injusta et procedens ex intentione injustâ obligat ad restitutionem. Atqui simonia illa mentalis opere executâ, talis est; procedit enim ex intentione iniquâ proportionatâ materiæ injustæ, et in re exequitur actionem contra justitiam accipiendo pretium. Ergo, etc.

Denique usura mentalis, opere subsecuto, quamdiù non retractatur usuraria intentio, jure naturæ obligat

ad restituendam pretium acceptam, ut ostenditur in 5 lib. quest. 1; ergo et simonia mentalis; quod enim in temporalibus est et facit usura, in spiritualibus est simonia: ideo enim usura mentalis tunc obligat ad restitutionem, quia habet eandem malitiam ac usura realis. Atqui eadem ratio militat pro simonia mentali, quae imperat actum externum. Ergo, etc.

Ad decretalem Gregorii IX, relictis variis expositionibus quae videri possunt apud utrumque Navarram, Sotum et alios locis citatis, — resp. Pontificem loqui solum de fore externo in quo iudex non potest hos simoniacos mentales compellere ad resignandum, satisfaciendum et restituendum, nec proinde obligationem restituendi aliasque poenas jure positivo humano inflictas incurrere: teneri tamen in foro conscientiae ex jure divino et naturali, Deo satisfacere per poenitentiam, retractando et non adimplendo, ac mutando illam pravam intentionem, cum qua si acceperint pretium, illud ex justitia restituere tenentur in conscientia: aliis non valet poenitentiam agere, cum non dimitatur peccatum nisi restituatur ablatum et injuste acceptum.

Casus de quo fuerat interrogatus pontifex respiciebat quosdam monachos qui animo simoniaci ad miserant juvenem ad religionem, et propter illius ingressum facti sunt heredes honorum illius. Videtur itaque pontifex velle quod dicta bona possent retineri à monachis, mutata priori intentione prava, de qua coram Deo poenitere debebant, et habere intentionem ea recipiendi ex gratuita donatione, aut pro sustentatione illius juvenis, aliove justo motivo. Vel quia, si monachi fecissent restitutionem, ad quam jure naturae tenebantur, eam illi juveni facere debuissent; ille autem per professionem abdicaverat à se dominium, et translaterat in monasterium; quidquid enim acquirit monachus, acquirit monasterio. Ideoque cum isto justo titulo haec bona essent acquisita conventui, recte judicavit pontifex restituenda non esse in hoc casu particulari: nec tamen idem universaliter statuit pro aliis simoniacis mentalibus. Quorsum enim de re tam obscura sententiam definitivam pro omnibus universaliter ferre voluisset? Tandem vult papa quod facta dispensatione resignatio tam temporalium quam spiritualium, acempe praebendae, quam forte animo simoniaci monachi acceperant, illius fructum, quae aliis sine tali dispensatione necessaria erat, non ferret: nec tenerentur amplius resignare, sed per solam poenitentiam satisfacerent Creatori. Similiter nec illi religiosi sic recepti simoniaci, inde abire cogebantur, et transire ad aliud monasterium, ut injunctum est in concilio ge-

nerali Constantiensi, sicut habetur cap. *Quoniam*, sed solam per poenitentiam satisfacere Deo tenebantur. Ubi *ad solam* non excludit quin ex natura simoniae facienda esset haec resignatio spiritualium, et restitutio temporalium: imò cum dicat mandatum dispensandi ad id extendi, palam docet super his dispensationem fuisse necessariam.

Ad D. Thomam dicendum, inquit Torres, cum loqui de abrenuntiatione beneficii, quae est poena ecclesiastica, nullamque de restitutione mentionem facere, quae jure naturali et divino, ipso facto inducitur, et exprimitur Matth. 10: *Gratis accepistis, gratis date*. Quia si D. Thomas sentiret pretii restitutionem esse poenam ecclesiasticam, non solum uteretur verbo abrenuntiandi, quod proprie ad beneficia pertinet, sed etiam usus esset verbo restituendi, quod pretio proprie adaptatur. Vel, ut ait Sotus, D. Thomas ibi non loquitur de simonia mentali de qua est sermo in illa decretali Greg. IX; alias cum inter pontificia decreta jam tunc exstaret, citasset illam: sed vocat simoniacum mentalem eum qui intendit pretio dare aut accipere rem spiritualem, tamen verè non dat. Vel melius dici potest D. Thom. ibi ad 6 solum velle simoniacum mentalem non incurrere poenas exteriores ab Ecclesia inflictas: non tamen negare obligationem restituendi simoniaci accepta, quam jure naturali et divino inductam jam antea ostenderat: aliis foret sibi statim contrarius. Si ergo illa mente simoniaci aliquid recipit, jure naturali et divino illud restituere tenetur, non verò ecclesiastico; ad id enim compelli nequit à iudice. Si verò nihil recipiat, ad nihil quoque tenetur, nisi ad poenitendum coram Deo: imò post poenitentiam et retractationem illius malae intentionis, si contingat postea aliquid ipsi dari, non tenetur abrenuntiare et restituere.

Absolvit tandem D. Thomas istam questionem 100 de simonia articulo 6, ad 7 argum., dicens, quod dispensare cum eo qui est beneficiatus simoniaci scilicet, solus papa potest. In aliis autem casibus, potest etiam episcopus dispensare: ita tamen quod prius abrenuntiet quod simoniaci acquisivit, et tunc dispensationem consequatur, vel parvam, ut habeat laicam communionem, vel magnam, ut post poenitentiam, in alia Ecclesia in suo ordine remaneat; vel majorem, ut remaneat in eadem, sed in minoribus ordinibus; vel maximam, ut in eadem Ecclesia etiam majores ordines exequatur, non tamen praelationem accipiat. Haec D. Thomas; verum circa hujusmodi dispensationes, perpendendum est quid nunc ferant Bullae pontificiae, et consulendi sunt canonistae.

EXPOSITIO QUARTI PRÆCEPTI DECALOGI:

Honora patrem tuum et matrem tuam, ut sis longævus super terram, etc.

Quidam docent quinque Decalogi præcepta digito dei scripta fuisse in una tabula lapideâ, et quinque in

aliâ. Ita Josephus, lib. 3 Antiquitatum, idque refert ex communi hominum aetatis suae consensu. Idem tenent

Hugo, Exodi 20, Setus, lib. 2 de Justitiâ, q. 5, art. 4, idque colligit ex hoc quòd tabule essent æquales, sicutque putat conjecturam esse, in secundâ tabulâ solummodò reposita fuisse quinque præcepta negativa, nempe: *Non adulterabis; non occides; non furaberis; non falsum testimonium dices; non concupisces*. Alta verò prima et antecedentia, quatuor scilicet erga Deum, et quintum erga parentes, in primâ tabulâ fuisse conscripta. Quia verò duo isti ordines, in duo capita, scilicet de dilectione Dei et proximi resolvuntur, inde Patres et doctores, non tam ad numerum et ordinationem, quam ad mysterium attendentes, illa que dilectionem Dei continent, dicunt esse primæ tabulæ; cetera verò esse secundæ tabulæ. Hactenus Setus. Alii verò ponunt quatuor præcepta in unâ tabulâ, et sex in aliâ. Ita etiam Origenes hemiliâ in Exodum, existimans quatuor erga Deum versari præcepta. Communiter tamen alii Patres et doctores docent tria duntaxat erga Deum præcepta emanata fuisse; solaque in primâ tabulâ exarata. Septem verò circa proximum, et hæc in secundâ tabulâ contineri: decebat enim ut mandata quæ Deum respiciunt separatim in unâ tabulâ reponerentur, indeque usus communis obviavit ut primæ tabulæ præcepta passim ab omnibus nuncupentur. Quia tamen quartum istud præceptum de pietate filiorum erga parentes, magnam habet affinitatem cum aliis tribus præcedentibus mandatis de religione erga Deum summum Patrem nostrum, ac primum et fontalem nostri esse auctorem, ut constabit ex dicendis, ideò in hæc primâ parte nostri operis et libri, anquam in primâ tabulâ, illud unâ cum præceptis erga Deum collocamus.

Ut enim ait D. Thomas, 2 2, q. 122, art. 5, *præcepta Decalogi ordinantur ad dilectionem Dei et proximi. Inter proximos autem, maxime obligamur parentibus. Ideo immediate post præcepta ordinantia nos in Deum, ponitur præceptum ordinans nos ad parentes, qui sunt particulare principium nostri esse, sicut Deus est universale principium. Et sic est quedam affinitas præcepti ad hujus præcepta primæ tabulæ. Est enim pietas in parentes atque affinis illi quæ Deo debetur, ut teste Aristot., lib. 8 Ethic. cap. 7 et 2, diis, parentibus et magistris æquale reddi non possit. Pietatis virtus habet pro suo principali actu reddere debitum parentibus et patriæ, quia sunt nostri esse et gubernationis principia, cum ab iis et in eâ nati et nutriti simus. Unde sicut ad religionem pertinet cultum Deo exhibere, ita ad pietatem principaliter spectat exhibere cultum parentibus et patriæ. Cum quo tamen stat pietatem habere actus secundarios ordinatos ad principalem, aut ei annexos. Nam in cultu parentum, includitur cultus omnium consanguineorum: quia etiam consanguinei ex hoc dicuntur, quòd ex eisdem parentibus processerunt, ut constat ex Arist., lib. 8 Ethic. In cultu autem patriæ intelligitur cultus omnium civium, et omnium patriæ amicorum: communicationes enim consanguineorum et concivium, magis referuntur ad principia nostri esse, quàm aliæ communicationes cæterorum hominum, et ideò ad has nomen pietatis magis extenditur. Hæc D. Thom. 2-2, q. 101, art. 1.*

Hoc siquidem præcepto affirmativo, quod est primum relativè datum ad homines, quodque a primis benefactoribus nostris, videlicet patre et matre, initium habet, admonetur omnes ut honorem debitum unicuique reddant, sicutque extenditur ad cunctos homines seu proximos nostros. Duo tamen præcipuè in isto mandato continentur. Unum est inferiorum respectu suorum superiorum: alterum è contra superiorum in ordine ad inferiores; hi enim omnes debitores sunt ad invicem. Siquidem et filii parentibus, cives patriæ, servus ac subditus domino: et è contra parentes filiis, patria civibus, dominus subdito, aliquid debent. Primarius tamen pietatis actus qui isto præcepto intelligitur, est filiorum reverentia erga suos parentes; et consequenter inferiorum omnium erga superiores suos: secundarius verò est parentum cura erga filios, et superiorum officium erga subditos suos.

Hujus præcepti observationi additur præmium: *Ut sis longævus super terram*. Unde Apostolus ad Ephesios scribens, illud vocat primum in promissione. Circa quod D. Thomas, 2-2, q. 122, art. 5, ad 4, ait quòd *longævitas promittitur honorantibus parentes, non solum quantum ad futuram vitam, sed etiam quantum ad presentem, juxta illud Apostoli 1 ad Timoth. 4: « Pietas ad omnia utilis est, promissionem habens vite quæ nunc est et future. » Et hoc rationabiliter; qui enim est gratus beneficio, meretur secundum quandam congruitatem, ut sibi beneficium conservet: propter ingratitude autem meretur aliquis beneficium perdere. Beneficium autem vite corporalis, post Deum à parentibus habemus; et ideò ille qui honorat parentes, quasi beneficio gratus, meretur vite conservationem, qui autem non honorat parentes, tanquam ingratus meretur vitæ privari. Quia tamen presentia mala vel bona non cadunt sub merito vel demerito, nisi in quantum ordinantur ad futuram remunerationem, ut dictum est (nempe 2-2, q. 101, art. 10), ideò quandoque secundum occultam rationem divini unius judiciorum, quæ maxime futuram remunerationem respiciunt, aliqui qui sunt pii in parentes, civitas vitæ privantur: alii vero qui sunt impii in parentes, diutius vivunt. Hactenus D. Thomas. Unde promissio hæc intelligenda est quantum est ex parte pietatis. Aliunde siquidem hujus promissionis efficaciam impedimentum præstari potest. Idem D. Thomas opusc. 4 de quarto Decalogi præcepto, § 2, addit aliam rationem cur huic adjungatur præmium, dicens, quòd quia est naturale filiis parentes diligere, posset credi nullum ex hoc ipsis deberi præmium. Ne igitur hæc imaginatio subvertatur, promittitur illis longævitas secundum vitam presentem et futuram, prout exponit Apost. 1 ad Timoth. 4, dicens, quòd *pietas ad omnia utilis est, promissionem vite habens, quæ nunc est et future.**

Cur autem hæc mercede non gaudeant multi filii parentibus obedientes et aliunde non vitiosi, tres rationes hujus assignat Catechismus concilii Trident. parte 3, circa quartum præceptum, § 34. Prima est, quòd iis optimè consulitur, qui prius vitæ excedunt,

quàm à virtutis et officii religione discedant : rapiuntur enim ne malitia mutet intellectum eorum, aut ne fictio decipiat animam illorum. Idem docet D. Thomas, opusculo citato, et ad Ephesios, cap. 6, et 4 ad Timoth. 4, lect. 2. Secunda est, quia dùm perniciës et rerum omnium perturbatio impendat, è corporibus evocantur, ut communium temporum acerbitatem evadant : à facie enim malitiæ, inquit propheta, collectus est justus; quod fit ne eorum aut virtutis aut salus periclitetur, eùm à mortalibus flagitiorum pœnas repetit Deus. Tertia, ne tristissimis temporibus ex propinquorum amicorumque calamitatibus acerbissimos luctus sentiant.

Quarta addi potest ex D. Thomâ, opusculo citato, nempe quòd nostra vita præsens est longa, quando est plena, nam juxta Philosophum, propriè non mensuratur tempore, sed actione. Tunc autem plena est vita, quando est virtuosa : et ideò virtuosus et sanctus diù vivit, quamvis citò moriatur corporaliter, juxta illud Sapientiæ 4 : *Consummatus in brevi, explevit tempora multa : placita enim erat Deo anima illius.* Optimè autem mercatur ille qui tantùm facit unà die quantum alius in anno. Hæc D. Thomas.

Et ibidem asserit quòd honorantibus parentes, quinque desiderabilia promittuntur. Primum est gratia in præsentì, et gloria in futuro, Ecclesiast. 5 : *Honora patrem tuam, ut superveniat tibi benedictio à Deo*, etc. Contrarium debetur maledicentibus, et etiam in lege maledicuntur à Deo, Deuteron. 27. Si enim filii non recognoscunt beneficium vitæ naturalis, quam habent à parentibus, sanè indigni sunt vitæ gratiæ, quæ est major, et per consequens vitæ gloriæ, quæ est maxima. Secundum est vita longa, prout jam ostensum est, et habetur Ecclesiast. 5 : *Qui honorat patrem suum vitâ vivet longiore*; et ad Ephes. 4. Præmium ergo est vita corporalis. Sed contrarium, scilicet mortem immaturam acquirunt illi qui inhonorant parentes. Habemus enim ab eis vitam, sicut milites a rege feudum habent; et ideò sicut æquum et dignum est quòd ob prodicionem, isti feudum amittant, ita et quòd filii ob injuriam parentibus illatam, vitam perdant. Scriptum est enim Proverb. 30 : *Oculum qui subsannat patrem, et qui despicit partum matris suæ effodiant eum corvi de torrentibus, et comedant eum filii aquilæ*; et Proverb. cap. 20 : *Qui maledicit patri suo et matri, extinguetur lucerna ejus in medijs tenebris.* Item Levit. 30, v. 9 : *Qui maledixerit patri suo, aut matri, morte moriatur.* Tertium desiderabile, est habere filios sibi subditos, gratos ac receptos : qui autem honorat parentes suos, eodem modo honorabitur à filiis propriis, juxta illud Eccles. 5 : *Qui honorat patrem suum, jucundabitur in filiis suis.* E contra verò filii inhonorantes parentes, eisque inobedientes experiuntur proprios filios sibi similes, duos, protervos, injuriosos, et deoque sic disponente, in ipsos vindicantes mala quæ parentibus intulerunt, iisdemque ferè injuriis illis afficientes, ita ut verificetur in proposito istud Christi oraculum Matth. 7 : *In quâ mensurâ mensi fueritis, remetietur vobis.* Quartum desi-

derabile est gaudere bonâ et laudabili famâ Filii qui honorem debitum parentibus tribuunt, odore bonæ famæ implentur, bene audiunt apud homines et ab ipsis laudantur atque honorantur, Eccles. 3, v. 12 et 13 : *Ne gloriaris in contumeliâ patris tui, non enim est tibi gloria ejus confusio : gloria enim hominis ex honore patris sui, et dedecus filii, pater sine honore.* E contra verò opprobrium et ignominiam acquirunt sibi filii irreverentes, protervi, inobedientes, Proverb. 19, v. 26 : *Qui affligit patrem et fugat matrem, ignominiosus est, et infelix.* Et Eccl. 3 : *Quàm malæ famæ est, qui derelinquit patrem*, etc. Quintum desiderabile est habere divitias hancque temporalia : filiis parentes suos honorantibus impertit Deus sua dona. Ad Ephesios 6 : *Honora patrem tuam et matrem tuam, quod est mandatum primum in promissione, ut bene tibi sit et sis longævus super terram.* Pietas enim ad omnia utilis est. Et Eccles. 3, v. 5 : *Sicut qui thesaurizat, ita qui honorificat matrem*; et v. 9, 10, 11 : *In opere et sermone et omni patientiâ honora patrem tuam, ut superveniat tibi benedictio ab eo, et benedictio illius in novissimo maneant. Benedictio patris firmat domos filiorum : maledictio autem matris fundamento eradicit.* In Scripturâ sacrâ et in historiis innumera leguntur iracundiæ et ultionis dæmonis exempla in filios impios, protervos, ingratos et duos in parentes suos.

QUÆSTIO PRIMA

QUÆNAM PIETATIS OFFICIA HOC PRÆCEPTO FILII ADSTRINGANTUR EXHIBERE PARENTIBUS SUIS.

Aristoteles in lib. 8 Ethic. quatuor docet esse filiorum erga parentes officia, scilicet : *Amorem, honorem, obedientiam et subsidium.* Quæ sub honoris nomine in hoc quarto præcepto comprehendì declarat Catechismus concilii Trident., p. 5, in explicatione istius mandati, § 40. Et addit : *Scitè autem in lege posita est honoris vox, non amoris, aut metûs, etiamsi valde amandi ac metuendi parentes sint; etenim qui amat, non semper observat et veneratur. Qui metuit, non semper diligit : quem verò aliquis ex animo honorat, item amat, et veretur.*

Honor igitur, qui hic præcipitur filiis et parentibus debetur, ex communi Patrum ac Doctorum consensu, in istis quatuor præcipuè consistit, nempe in reverentiâ, in obedientiâ, in amore et in subsidio, de quibus sigillatim agendum est.

ARTICULUS PRIMUS.

De observantiâ filiorum erga parentes debitâ.

Honorare aliquem, juxta Catechismum, loco citato, est de eo honorificè sentire, et quæ illis sunt, maximè putare omnia. Et juxta D. Thomam, importat quamdam reverentiam altius exhibitam in testimonium excellentiæ illius : hæc autem reverentia eadem exhiberi potest actu interno et externo. Interior consistit in hoc quòd est de eâ honorificè sentire, etc. Quoad verò præsens spectat, maximè consistit in recognitione superioritatis, et consequenter in timore quadam reve-

rentiali erga illum. Et licet coram Deo, qui est inspector cordium, testimonium conscientie sufficeret, inquit D. Thomas, 2-2, q. 105, art. 1, *ideoque honor quoad Deum possit consistere in solo interiori motu cordis, dum scilicet aliquis recogitat vel Dei excellentiam, vel etiam alterius hominis coram Deo, atamen quoad homines, aliquis non potest testimonium ferre, nisi per aliqua signa exteriora, vel verborum; puta cum aliquis ore pronuntiat excellentiam alicujus, vel factis, sicut inclinationibus, obviacionibus, et aliis hujusmodi: vel etiam exterioribus rebus, puta in xeniorum vel munerum oblatione, aut imaginum institutione, vel aliis hujusmodi.*

Utrumque honorem et cultum interiorum et exteriorum filii indispensabiliter parentibus suis exhibere tenentur. Id enim jus naturæ dictat, et istud quartum præceptum super eo fundatur. Si enim regibus, dominis et superioribus debeat observantia et honor à subditis, nonne reverentia et honor à filiis debetur parentibus, quos natura fecit ipsorum superiores et dominos; qui non tantum gubernationem, sed et sustentationem et ipsum esse ac vivere eisdem tribuunt? Certè si principes et superiores ex hoc quòd sint principium gubernationis respectu aliquarum rerum, mereantur venerationem ob talem excellentiam, indeque sit quòd omnes tales personæ patres appellentur ob similitudinem curæ, sicut servi Naaman dixerunt illi 4 Regum 5: *Pater, etsi rem grandem dixisset Propheta, etc.*, quantò major parentibus carnalibus debetur honor et reverentia à filiis? Necessè enim est quòd per quemdam ordinatum descensum distinguatur ac reddatur iste honor, juxta excellentiam personarum, quibus est exhibendus. Pater autem carnalis participat rationem principii, quæ universaliter invenitur in Deo; est enim principium et generationis, et educationis, et disciplinæ, et omnium quæ ad perfectionem humane vitæ pertinent. personæ autem in dignitate aut superioritate constituta, quæ quantum ad aliquid providentiam et curam circa nos gerunt, particulariter participant solummodò proprietatem patris, quatenus sunt principium gubernationis aliquarum rerum, et ob hoc, sunt colendi ab iis quos regunt. Ergo multò magis colendi sunt parentes carnales à filiis. Homo quippe efficitur diversimodè debitor aliis, secundum eorum diversam excellentiam, et diversa beneficia ab eis suscepta: in utroque autem Deus summum obtinet locum, qui et excellentissimus est, nobisque essendi et gubernationis est primum principium. Secundaria verò nostri esse et gubernationis principia sunt parentes: et ideo post Deum homo est maxime debitor parentibus suis. Ita D. Thomas, 2-2, q. 101, art. 1.

Id docuerunt ethnici solo lumine naturali edocti. Aristoteles in lib. 8 Ethic. Pythagoras instituto primo in versibus aureis, ubi ait: *In primis venerare deos, deinde parentes.* Plato, lib. 11 de Legibus, dicit quòd filii, parentum facies non aliter venerari debent, quam Deorum quorundam invisibilium imagines; pejusque est parentum facies non honorare, quam ianuinatas

deorum imagines despiciere. Et in lib. 4 de Leg. tantum facit parentum curam et honorem, ut post deorum cultum, statim parentum venerationem præcipiat tam vivorum, quam defunctorum; sunt enim parentes, Dei communis omnium creaturarum parentis visibiles ac viventes imagines, nec non et instrumenta quibus usus est ad nos coudendos, sustentandos ac regendos. Ipsorum potestas et auctoritas est quædam emanatio et participatio bonitatis, potestatis et paternitatis Dei; ut enim ait Tertullianus de Orat., cap. 2: *Appellatio patris, et pietatis est et potestatis.* Hinc semper à filiis colendi sunt, etiamsi viliosi, discolori, debiles, etc., quia adhuc semper remanent patres et genitores, Deique viva simulacra, sique per ordinem ad illum et propter ipsum honorari debent. Iude monet Sapiens, Eccles. 5: *Ne glorieris in contumeliâ patris tui; non enim est tibi gloria ejus confusio. Gloria enim hominis ex honore patris sui, et dedecus filii pater sine honore. Filii, suscipe senectam patris tui, et ne contristes eum in vitâ illius. Et si defecerit sensu, veniam da, et ne spernas eum in vitâ tuâ.* Quasi diceret: Pater tuus senex est: senectus autem multas secum affert infirmitates et defectus, quandoque et prudentiam iudicii in verbis et factis absorbet. Tu verò ne propterea despicias eum, sed semper honora supportans eum omni patientiâ, et pallio quodam reverentiæ excusa ac contege hujusmodi defectus. *In omni opere et sermone et patientiâ honora patrem tuum, ut tibi superveniat benedictio ab eo, et benedictio illius in novissimo maneat.*

Tenentur itaque filii exhibere interiorum reverentiam parentibus, honorificè de illis sentiendo, bonamque opinionem et æstimationem concipiendo et conservando, tanquam superiores eos recognoscendo, paternam auctoritatem reverendo, metumque filialem et reverentialem erga ipsos habendo. Indè mortaliter peccant, qui ita contemnunt parentes in corde suo ac dedignantur, ut se existimant abjectos et inhonorabiles, eò quòd pro illorum filiis habeantur, sicut multoties contingit, quando filius erectus est ad aliquam dignitatem, alioquem statum: pater verò in paupertate et in ignobilitate adhuc degit. Si enim ejusmodi irreverentia fuerit notabilis, indeque pater gravem recipiat afflictionem et merorem, censetur mortalis. Ita Navarrus, Medina, Lopez, Toletus, Rodriguez et alii, quos refert et sequitur Sayrus, lib. 7, cap. 5, num. 4. Admittunt tamen filium tunc non peccare mortaliter, si id faceret absque contemptu, ad evitandum, aliquid damnum in vitâ, vel in honore, vel in bonis, quod incurreret, si ejus pater cognosceret, maxime si pater tacitè vel expressè pro utilitate filii in id consentiat; et aliunde filius in animo non contemnat neque neget patrem, sique paratus eidem subvenire in necessitate, etc.

Tenentur insuper filii verbo honorare parentes, cum humilitate, modestiâ et reverentiâ loquendo, salutando, conversando, ubique coram illis aut de illis in absentia proferendo quod non redoleat observantiam et pietatem. Hinc peccant mortaliter filii,

verbis irrisoriis et contumeliosis parentis animo cœlerratim afflictiis, aut probris ac conviciis lacerantes, aut maledictiones conjicientes, aut de illis graviter detrahentes, indeque ad iram notabilem eos provocantes: monstruosum quippe videtur loquelam tantquam telum dirigere contra eos à quibus didicerunt loquendi formam et modum. Unde Exodi 21: *Qui maledixerit patri suo aut matri, morte moriatur.* Item Proverb. 20: *Qui maledicit patri suo et matri, extinguetur lumen ejus in mediis tenebris,* et Proverb. 30: *Oculus qui subsannat patrem, et qui dispicit partum matris suæ, effodiant eum corvi de torrentibus, etc.* Tanti clarum est lumine naturali præceptum istud non conviciandi, neque maledicendi parentes, ut statim filius debeat occurrere illius memoria; inde fortè indeliberatio quæ in aliis præceptis posset à mortali excusare, videtur in isto vix aut rarè habere locum. Idemque dicendum videtur de parvitate materiæ; nempe quòd convicium et maledictum quod in alios coniectum leve reputaretur, in parentes inmissum quandoque censetur grave. Tandem si verba contumeliosa quæ filii contra parentes proferunt, sint ex se provocantia ad magnam iram, peccant mortaliter, etiamsi parentes ad illam indignationem de facto non provocentur: è contra verò, si verba de se non sint laha, sed de se et ex modo dicendi levia apparent, solùmque per accidens ex cholericâ indole patris, qui de omni re sumit occasionem irascendi, non censentur mortalia: præsertim si filius ad hunc finem non proferat nec ac talem malam patris dispositionem advertat. Verùm ab iis etiam omninò est abstinendum. Ut enim ait D. Ambrosius, lib. 8 in Lucam: *Primus gradus iste pietatis est: « Honora patrem tuam et matrem tuam: » namque hos auctores tibi esse voluit Deus; honora obsequis, ut abstineas à contumeliis, quia ne vultu quidem, lædenda est pietas parentum, etc.*

Tententur præterea filii opere honorare parentes, coram ipsis caput discooperiando, corpus modestè componendo, assurgendo, inclinando, etc.; eorum consilia in rebus magni momenti semper exquirendo et sequendo, suasque actiones ad illorum arbitrium voluntatemque conferendo, à Deo suppliciter petendo, ut eisdem benè et feliciter cuncta eveniant, ut Deo ac sanctis commendatissimi sint. Hinc mortaliter peccat filius qui parentes etiam levi percussione afficit, aut solùm elevat manum ad percutiendum, licet non percutiat; aut injuriosè et ipsum conculit, licet in terram non projiciat; aut pilcum de capite dejicit, etc., quia id censetur gravis injuria. Unde Exodi 21: *Qui percusserit patrem suum, aut matrem, morte moriatur.* Item peccat filius quando ex contemptu, sciens et volens negat parentibus exteriora hæc honoris signa, cum faciat contra debitum naturale in re gravi; item si torvis oculis, fronte elatâ et perfrectâ, naso rugato, ipsos subsannet; si denubus strideat in eos, alisque irrisoriis et dehonorationis signis volens ac lubens illos deprimat. Ut enim ait D. Thomas, 2-2, q. 75, art. 2, *gravisimum est irridere Deum, et ea quæ Dei sunt. Deinde secundum*

locum tenet irrisio parentum; Proverb. 30: « Oculum qui subsannat patrem, » etc. Hi impii filii sequuntur omninò vestigia maledicti Cham, qui nuditatem venerandi Noe, non modò operire neglexit, sed derisit, verùm quoque irridendam cæteris enuntiavit. Unde tantam læsæ pietatis meruit pœnam, ut etiam posteri ipsius peccati sui maledictis obligarentur. Equum enim fuit ut qui parentis sui ignominiam detexit, in filiis suis ignominiosus ab omnibus notaretur. Inde Ambrosius, lib. de Arcâ Noe, cap. 31, loquens de Cham dicit, *hoc facto ostendisse se ebrium ac cæcum: qui enim neque præteritam gratiam generationis, neque præsentem reverentiam patris, neque futuram pœnam paternæ injuriæ considerabat, verè ebrius erat, et quod putabat videre se, non videbat. Erat in illo profunda cæcitas, qui patrem videre non poterat: nam si vidisset patrem non utique risisset: neque enim ridendus, sed verendus est pater. Præceptum Domini est, Levit. 18, vers. 7: « Turpitudinem patris tui, et turpitudinem matris tuæ, non discooperies. » Non sic fecerunt alii duo filii Noe, Sem et Japhet: non solùm enim obvelaverunt parentem suum, ne ab aliis nudus cerneretur, sed incedentes retrorsùm, ne ipsi quidem nudum cernere volent, ob reverentiam.*

Unde cum omni patientiâ filii parentum defectus sufferre debent, eos excusando, occultando quantum possunt, et pallio quodam reverentiæ contegendo, præsertim dum senes existunt, prout monet Sapiens Eccles. 5, dicens: *Fili, suscipe senectam patris tui; si defecerit sensu, veniam da, et ne spernas illum in virtute tuâ. Considerans quantas ineptias, judicii debilitates, et quasi stultitias tuas dum infantili adhuc ætate degeres, ipsi patienter supportarunt parentes tui; sic enim fiet quòd senectutis quoque tuæ infirmitates supportent filii tui, dum in illam veluti secundam infantiam perveneris. Quare retribue illis, quomodò et illi tibi, ait Sapiens Eccles. 7. Et quomodò vis à filiis tuis tibi fieri, fac parentibus tuis.*

Iste honor qui per patientiam exhibendus est parentibus, consiit etiam in hoc quòd filii absque irâ et indignatione mores ipsorum agrestes, difficiles, biliosos, melancholicos, inurbanos ferant, ut ipsis superveniat benedictio et benedictio in novissimo maneat, seu usque ad mortem filiorum duret: *Benedictio enim patris firmat domos filiorum, maledictio autem matris eradicat fundamenta,* ut ait Sapiens loco citato. Magna utique vis paternæ benedictionis est, ita ut ex ipsâ quasi filiorum pendeat felicitas. Inde olim filii nullum non movebant lapidem ut illum perciperent, ut videre est in Jacob et Esau. Hinc D. Ambrosius, lib. de Benedict. Patriarcharum, cap. 1, ait: *Quantam addiscimus parentibus referre reverentiam, cum legimus, quia qui benedicebatur à patre, benedictus erat, et qui maledicebatur, erat maledictus. Idè hanc prerogativam donavit Deus, ut filiorum pietas provocaretur. Prærogativa igitur parentum, disciplina est filiorum. Honora ergo patrem ut benedicat te: honoret pius filius propter gratiam; impius propter Dei timorem. Et si pauper est, et si non habeat divitiarum copias, quas relinquit filiis,*

habet tamen benedictionis hereditatem, quæ sanctificationis opes successoribus largiatur. Filii igitur in omni patientiâ debent honorare patrem, ut ab eo mereantur accipere benedictionem, et ut Dei favor et protectio, usque ad finem vitæ illorum eos prosequatur, seu usque ad illud tempus perseveret ac conservetur benedictionis virtus, horam scilicet mortis et iudicii particularis, nec extinguatur, sed potius accendatur lucerna in mediis tenebris. Non ergo parùm existimanda est paterna benedictio, neque inanis reputanda superstitio: frequenter enim confirmatur à Deo, verbaque tam benedictionis quàm maledictionis sortiuntur effectum quem protendunt ut constat de Noe, Isaac, Jacob, et in numeris aliis exemplis. De hæc benedictione aut maledictione parentum in filios, legendus est Plato in lib. 41 de Legib.

Hanc filiorum patientiam ad ferendos parentum defectus prescribit Plato, lib. 4 de Legib., dicens: *In verbis per totam vitam parentes venerari maximè decet: levium enim volatiliumque verborum contra parentes gravissima imminet pœna.* Nam omnibus præpo-ita est nemesis iudicii, angelus, huiusmodi omnium consideratrix. Oportet itaque iratis parentibus animique exultantibus cedere, sive verbis, sive rebus id faciant, non ignorantem patrem ingenti iure et ratione hinc succensere posse, si quando ab eo injuriæ sibi fieri arbitratur. Hæc Plato. Peccant igitur filii contra honorem parentibus debitum, quando ad gravem iram ipsos provocant, nisi occasio planè sit accepta, et non data. Licitum est nihilominus filio vi resistere parenti sibi necem inferre volenti, si aliter quàm per violentiam evadere nequeat, cum sit justa sui defensio, quæ jure naturæ est licita.

Nec solum parentes vivos, sed etiam defunctos filii honorare tenentur: sic Tobias, cap. 4, dicebat filio suo: *Cum acceperit Deus animam meam, corpus meum sepeli, etc.* Idemque Abraham, Isaac, Jacob, Joseph et alii Patriarchæ commendarunt filiis suis, Genes. 25 et 49. Et Plato loco citato ait: *Mortuis verò parentibus monumenta decentissima, ponere oportet; annuas quoque defunctorum curas, quæ ornamentum afferunt, instaurare decet, et novâ quotidie repetitâ memoriâ semper parentes nostros sanmperè honorare. Si hæc servabimus, vitamque sic agemus, digna à diis, cæterisque naturæ nostræ superioribus præmia reportabimus, cum bonâ spe viventes.* Hæc Plato 4 de Legibus; quanto magis decet Christianos filios honore prosequi defunctos parentes, memoriam ipsorum recollere, orationibus piisque operibus illorum animas adjuvare: dicitur enim Eccles. 5: *Eleemosyna patris non erit in oblivione: nam pro peccato matris restituetur tibi bonum.* Quasi diceret Sapiens, eleemosynam pro animâ patris refrigerandâ datam, coram Deo esse valde acceptam et non solum parentibus profuturam, sed et filio grato ac pio in bonum vertendam ac restituendam. Unde subdit: *Et in justitiâ edificabitur tibi, et in die tribulationis commemorabitur tuâ, et sicut in inferno glacies, solventur peccata tua.* Ubi Deus tria promittit filiis pro pietate parentibus defunctis exhibitâ, nempe re-

missionem peccatorum, auxilium in tribulatione, et tempore mortis ad bonam consequendum, et meritum justitiæ in ædificium gloriæ æternæ. Non sic impii filii, non sic, qui parentes defunctos perinde ac si nunquam existitissent, non recolunt, benefactorum tam insignium penitus obliviscuntur, et postquam illorum corpora sepelienda curarunt, perit apud ipsos parentum memoria cum campanarum sonitu.

ARTICULUS II.

De obedientiâ quam filii parentibus suis reddere tenentur.

Ex hoc quòd filii teneantur honorare parentes tantquam suos superiores, rectè sequitur quòd ipsi debeant obedientiam præstare. Est enim de jure divino et naturali, quòd inferior obediat superiori; ac per hoc status naturalis conservatur. Ut enim dicit Aristoteles in suis Oeconomicis: *Videmus ad sensum in naturalibus, in artificiatibus, et in politicis, quòd superiorum ac majorum est imperare et inferiorum obedire. Nam pars rationalis animæ, ut superior, præcipit appetitui; ars architectonica præcipit arti inferiori, et ejus est obedire, ut patet de militari et frenofactiva; et in politicis, principis est imperare, et subditorum obedire. Cum igitur pater sit superior ad filios, sicut rex ad subditos, pastor ad oves, regulans ad regulatum, oportet filios obedientiam exhibere parentibus de jure naturali.* Hæc Aristoteles. Et D. Thomas, 2 2, q. 69, art. 2, ait, quòd *quicumque facit contra debitum justitiæ, mortaliter peccat: pertinet autem ad debitum justitiæ quòd aliquis obediat suo superiori in his ad quæ jus prælationis se extendit.* Parentes autem sunt superiores respectu filiorum. Ergo filii ex debito justitiæ, quod est de jure naturali, tenentur obedire parentibus, in his quæ pertinent ad bonam gubernationem: aliàs peccant mortaliter, ut mox explicabitur. Idem D. Thomas, 2 2, q. 104, art. 1, 5 et 6, et alibi passim, probat jus naturale et ordinem justitiæ exigere ut inferiores suis superioribus obediant, et consequenter filii parentibus; quæ obedientia cum procedat ex reverentiâ parentum, sub pietate continetur, et hoc quarto Decalogi mandato præcipitur.

Unde est etiam de jure divino, Eccles. 3: *Qui timet Deum honorat patrem, et quasi dominis servit his qui se genuerunt.* Qui timet Deum, mandata ejus observat, sique implet præceptum quod dedit honorandi parentes, eisque obediendi tanquam dominis secundis post se omnium supremum Dominum, ad Ephes. 6: *Filii, obedite parentibus vestris in Domino. Hoc enim justum est.* Ut enim exponit D. Thomas ibidem, patres debent naturaliter instruere moribus: filii autem instruentibus parentibus tenentur naturaliter obedire, sicut infirmi obediunt medicis: unde proprium filiorum est obedientia. Et ad Colos. 3: *Filii, obedite parentibus per omnia: hoc enim placitum est Domino.* Item Proverb. 1: *Audi, fili mi, disciplinam patris tui, et ne dimittas legem matris tuæ,* id est audi præcepta patris corde humili, eaque ex obedientiâ serva; quia Dei vicariam quandam gerit potestatem in terris, ex quo omnis paternitas in cælis: sique læsio ejus auctoritatis et inobediëntia in Deum

proximè redundat. In patre igitur considera, recognosce, cole, et reverere patrem cœlestem, cujus imaginem et personam repræsentat, eique prompto animo obtempera : neque reputes matrem quasi infirmiori vasculo obediendum non esse ; utrique enim debes obedientiam, cùm utilia doceant, et honesta suadeant. Unde Augustinus ait : *Mater mea præcepta vitæ, quæ in animo plantaverat verbo, irrigabat lacrymis, elebat exemplis.* Genesis 27, Rebecca dicebat Jacob : *Fili mi, nudi vocem meam; consurge et fuge ad Laban, ne iratus Esau te occidat;* haic mandato obediens Jacob, in præmium vidit Angelos ascendentes et descendentes per scalam, tanquàm opem ipsi laturos, necnon et cœlum apertum. *Igitur Jacob,* inquit Rupertus, lib. 8 de Trinitate, cap. 4, *postquàm præcepta peregit, revertentes ei fuerunt obvium Angeli Dei, ut sciamus quia post obedientiam laborem, cuique viro fidei superest supernis revelationibus glorificari, et cœlestium spirituum crebrâ visitatione remunerari.*

Hinc sapiens Proverb. 1, immediatè post verba relata, addit hæc : *Ut addatur gratia capiti tuo, et torques collo tuo.* Quasi diceret : Obedientiam quam reddes non solum patri, sed et matri tuæ, verticem tuum ornabit, et omnibus Dei donis, cœlestibus gratis coronabit, ut ad æternam et immarcescibilem coronam pervenire valeas. Non enim filii à parentibus tantum esse et vivere accipiunt, propter quod eisdem honor et reverentia debetur; sed etiã instructionem et disciplinam, ut dicitur lib. 8 Ethic., propter quod illis obedire ac ipsorum auctoritati conformari tenentur. Et quidem obedientiam quam filii parentibus eo titulo debent, quædam veluti similitudo est illius quam creature Deo, ut principio sui, debent; sicut et patris imperium propè ad divinum accedit propter eandem rationem.

Ut autem filii perfectæ obedientiæ meritum et coronam consequantur, debent obedire promptè absque morâ et reiteratione, statim ad mandati executionem sese accingendo; si rationabili ex causâ non sit retardanda. Item debent obedire simpliciter, sine discussione, vel examine mandatorum, si manifestam non contineant pravitatem aut injustitiam; item ex animo libenter, ita ut propriæ voluntati in hæc parte renuntient, ejusque repugnantiam superent; item hilariter, non ex tristitiâ, nec cum impatientiâ, murmuratione, querimoniâ, etc. Hilarcm enim datorem diligit Deus. *Nec vultu lædenda est pietas parentum,* ait Ambrosius : ac juxta Augustinum præfat. in Psalm. 70 : *Sic audiendus est pater, quomodo Deus, quia jussit obedire patri.* Heroicæ specimen obedientiæ habemus in Isaac; dùm Abraham paratus erat ipsum immolare, non reluctavit, non clamavit, sed simpliciter libenter, promptè se obtulit ad mortendum, dixitque patri : *Quod jussus es, pater, perfice : quod disponis constanter adimple. Ego enim nec remno, nec recuso; quod volueris volo; quod optas exopto; quod desideras, et ipse desidero : denique eo voto istam mortem excipio, quo te mihi eam inferre cognosco.* Verba sunt Ambrosii de fide Abraham in tomo 1. Sic Isaac suum

archetypum Christum etiã antequàm in mundum veniret, optimè imitatus est, *qui factus est obediens usque ad mortem, mortem autem crucis, ac de facto revera immolatus, ejus implevit immolationem, sicut veritas complet figuram : Propter quod et Deus exaltavit illum, etc.,* ad Philip. 2. Nec solum Patri æterno, sed et Joseph, solo nomine et officio patris etsi gaudenti, ac castissimæ Mariæ matri suæ, dùm vitam mortalem in terris ageret, obediendam præstavit, ut dicitur Lucæ 2 : *Et erat subditus illis.*

Hinc D. Bern. homil. 1 super *Missus est,* sic invenitur contra inobedientes : *Erubescere, superbe cinis. Deus se hominibus subdit; tu dominari gestiens, tuo te præponis auctori? Et sermon. 6 in Cantica, ait quod sit in senibus sobrietas et morum perfectio requiritur, ita in adolescentibus obsequium, subjectio et obedientia ritè desiderantur.* Et D. Cyprianus de duodecim Abusibus inquit : *Sicut fractus non invenitur in arbore in quâ flos prius non apparuit, sic in senectute honorem legitimum consequi non potest, qui in adolescentiâ disciplinæ non se subject : disciplina autem non est sine obedientiâ. Adolescentes ergo sine disciplinâ est filius sine obedientiâ.* Quòd si hæc et similia non alligant filios ad obediendum parentibus suis, eos saltem terreat mala et supplicia, quæ ira et justitiâ Dei infligit inobedientibus, ut constat de filiis Heli, de Absalon, aliisque innumeris. Totis artibus contremiscant audientes hæc verba Dei, Deuter. 21 : *Si genuerit homo filium contumacem et protervum, qui non audiat patris et matris imperium, et coercitum obedire contempserit, apprehendent eum et ducent ad seniores civitatis illius, et ad portam judicii dicentque ad eos : Filius noster iste protervus et contumax est, monita nostra audire contemnit, concensationibus vacat et luxurie. Laniabunt eum obruet populus civitatis et morietur, et auferatis malum de medio vestri, et universus Israel audient pertimescat.* Indeque convincantur hanc inobedientiam non esse levem culpam, cui tanta in lege Dei assignatur pœna. Obedientiam discant sanctissimorum virorum exemplis, et præsertim Rechabitarum, qui ne à patris mandato unquàm recederent, à vino absque vite commoditatibus in perpetuum temperârunt, prout refertur Jeremie, cap. 35.

Queritur in quibus filiis teneatur obedire parentibus suis. — Respondeo cum B. Thomâ, 2 2, questione 104, art. 5, *teneri obedire in his quæ pertinent ad disciplinam vitæ, et curam domesticam; quia ad hæc jus paternum se extendit; et in his filius subditur patri imperio.* Idem tradit quodlibet. 2, q. 5, art. 1. Inde peccat filius mortaliter qui non vult obedire parentibus in his quæ pertinent ad bonum regimen domus, vel familiæ et rei familiaris, quando res gravis præcipitur, et quando ex contemptu seu ex quâdam obstinatione et pertinaciâ voluntatis renuit obedire. Ex levitate autem materiæ, si desit contemptus præcepti, excusatur à mortali. Item si pater non intendat eum obligare in rigore ad præstandam obedientiam sibi debitam; nam præceptum non obligat ultra intentionem præcipientis. Et tandem quando filius solum ex inco-

guitantiâ vel ex inadvertentiâ, aut ex sensualitate, non obedit; tunc enim est solùm veniale peccatum.

Cajetanus in Summâ, v. *Contemptus*, has duas regulas assignat: *Prima est inter consolationem et subjectionem, propter quam puella indignata, parata ex se induere puerum, quæ dicente matre: INDE PUERUM, non vult vestire illum, ne mater habuerit consolationem de benè induto puero, non peccat ex contemptu, sed ex indignatione; nec indignatio ducit illam ad contemptum, quia illa non eligit non subire, sed non consolari. Nec præterit mandatum ut non obediat, sed ut non consoletur. Et simile est de similibus iudicium. Secunda est inter contemptum simpliciter, vel secundum quid. Propter quam subditus qui dicente prelato: CLAUDE OSTIUM, ut non faciat verbum prælati, in hoc tamen minime, paratus absolutè obedire, omittit claudere ostium, non peccat mortaliter, quia non contemnit simpliciter mandatum, sed secundum quid, hoc est, quia non illud præterit ut faciat contra prælati mandatum absolutè, sed cum hæc additione: IN MINIMO. Ita quòd τὸ ΜΙΝΙΜΟΝ minuit rationem mandati. ac per hoc minuit rationem contemptus, ut tanquàm actus imperfectus, non sit contemptus simpliciter, ac per hoc neque peccatum mortale. Et ex hoc capitè verificatur, quòd peccare venialiter ex contemptu infra limites venialis, non est mortale peccatum: id enim est ex contemptu secundum quid peccare venialiter. Nam dum quis simpliciter et absolutè contemnit mandatum, non modificat illud ex minimo opere: et è contra dum quis ex hoc quòd de minimo solùm agitur in contemptum tendit, propriè non ruit in contemptum, sed sustentatur effectus à minimo tanquàm non contemnat; sicut in minimo furto sustentatur, tanquàm non furetur, qui occultè aliquid minimum subripiat. Hæc Cajetanus.*

Item peccant filii quando non obediunt parentibus in his quæ spectant ad bonos mores et animæ salutem; ut dum præcipiunt quòd ludos prohibitos vitent, domos certas suspectas non frequentent, ad meretrices non accedant, ab aliorum consortio, quod noxium ipsis ac periculosum esse nôruunt, abstineant; ut noctu è domo propriâ ad nocturnas grassationes non egrediantur; ut diebus festis, concionibus ac divinis officiis int. rsint. In his enim et similibus, filii, si non obediunt parentibus severè ac rigorosè præcipientibus, peccatum mortale frequenter incurrere possunt, nisi fortè excuserint ex parvitate materiæ aliisque causis mox enumeratis.

Filii igitur parentibus tenentur per omnia obedire in iis in quibus illis subijciuntur, nempe domesticâ gubernatione, et morum instructione: secus verò in aliis in quibus non subsunt, ut in electione statûs perfectioris, nempe clericatûs, aut religionis. Unde si sentiant se à Deo vocari, possunt, imò debent illis inscisci aut etiam reclamantibus ingredi religionem, aut assumere clericatum et sequi præclarum D. Hieronymi in Epistolâ ad Heliodorum effatum: *Licet sparso crine, scissis vestibus, ubera quibus te nutrierat, mater ostendat; licet in limine pater jaceat, per calcatum perge patrem, per calcatum perge matrem, sticis oculis, ad vexillum crucis evola: summum genus pieta-*

tis est in hæc re esse crudelè. Vide quæ ne hæc retractat Plantus, lib. 5, cap. 34. Tunc enim juxta D. Thomam ad Ephes. 6, lect. 4, ad Coloss. 5, lect. 4, verificatur illud Christi Domini verbum Luce 4: *Qui non odit patrem suum et matrem suam, non potest meus esse discipulus.* Magis enim diligendus ac præferendus Pater celestis quàm carnalis; et, ut ait D. Gregor., *Matr. il. 57 in Evang.: Parentes quos in viâ Dei adversarios patimur, odiendo et fugiendo nescire debemus.* Alludit ad hæc verba Deuteron. 33: *Qui dixit patri suo et matri suæ: Nescio vos; et fratribus suis: Ignoro istos, et nescierunt filios suos; hi custodierunt eloquium tuum et pactum tuum servaverunt.* Verùm hæc intelligenda sunt per se loquendo, si nempe parentes ac affectu carnali rejuvent et impediunt: potest enim evenire casus in quo per accidens filius mortaliter peccet, si contra voluntatem rationabilem patris religionem ingreditur, puta si parentes extremâ necessitate laborent. Circa hæc omnia legendus est D. Thomas, 2-2, q. 101, art. 4, per totum.

Similiter quando filius non sentit se vocari à Deo, neque se aptum agnoscat ad religionem profutendam, aut clericatum assumendum, non debet parentibus id præcipientibus obedire, cum hæc sint opera libertatis et voluntatis, ad quæ nemo cogi potest. Unde Christus Dominus Luce 9, dicebat: *Si quis vult venire post me, etc.* Omnes invitati ut voluntariè veniant; neminem autem cogit, sed sui juris esse voluit. Hinc Tridentinum, sess. 25, de Regular. et Monial., cap. 18, anathemati subijcit omnes et singulas personas cujuscunque qualitatis vel conditionis fuerint, si quomodocunque cogerint aliquam virginem vel viduam, vel aliam quancunque mulierem invitam ad ingrediendum monasterium, vel suscipiendum habitum cujuscunque religionis, etc. Similique anathemati subijcit, qui eam volentem ingredi vel profiteri religionem, quoquo modo absque justâ causâ impederint. Vide D. Thomam, 2-2, q. 189, art. 9.

Item per se loquendo filius quoad matrimonium, non semper parentibus obedire tenetur, ut probat D. Thomas in Supplemento, q. 47, art. 6; et 2 2, q. 104, art. 5; quia, cum matrimonium sit servitus perpetua, nequit pater filium ad illud cogere per præceptum, cum sit liberæ conditionis, sed potest eum inducere ex rationabili causâ. Et tunc sicut se habet filius ad causam illam, ita se habet ad præceptum patris, ut scilicet si causa illa cogat de necessitate vel de honestate, ita et præceptum patris similiter cogat, et non aliâs. Quando autem Apostolus ad Coloss. 3 dicit obediendum esse parentibus per omnia, non loquitur de illis in quibus filius est liber ac sui juris, cujuscumodi est matrimonium. Idem docet D. Thomas quodlib. 2, q. 5, art. 1. Si tamen filius nubere velit, tenetur docere dignam, nec sibi exosam cogere accipere quam parentes illi proponunt. Si enim illam sine causâ legitima respuat, solimque id faciat ad nubendum indignæ ac infra statum suum notabiliter, certè huic nubendo contra rationabilem parentum consensum, facit illis ac familiæ injuriam, et morta-

uter peccat. Quidam filium à peccato mortali absolvunt, si tunc sumat æquè dignam, nec multùm patris ac familie interst, quòd huic nubat; quod tamen alii limitant in casu quo filius ex causâ aliquâ rationabili ac gravi, feminam illam æquè dignam, præferret alteri à parentibus oblata, quia, v. g., longè magis propensum animum erga illam experitur, aut cum illâ magis pacificè vivere poterit, etc. Si tamen filius ex merâ suâ voluntate, nullâque gravi causâ motus, nuptias à parentibus propositas respuat, non videtur à mortali excusandus: eùm in re justâ et gravi, patris mandatum non adimpleat. Item quamvis dignam ducat, si tamen pater aliam dignam offerat, et adsit aliqua necessitas in familiâ, cui subveniri potest per matrimonium cum istâ, tenetur filius sub mortali peccato, contrahere cum istâ juxta patris voluntatem si velit matrimonium inire, nullaque aliunde justa et rationabilis causa eam respuendi tunc interveniat.

Quia igitur gravia incommoda ut plurimum oriri solent ex hoc quòd filii aut filiae, insciis aut invitis parentibus matrimonia contrahant, inde meritò Ecclesia semper hujusmodi matrimonia prohibuit. Unde peccant mortalitèr filii sine causâ hoc modo contrahentes matrimonium; est tamen validum, dummodò adsint cætera ad ejus validitatem requisita. Idque disertè fuit definitum à concilio Tridentino, sess. 24, de Reformat., cap. 1, ubi damnat eos qui *salvò affirmant matrimonia à filiis familiâs sine consensu parentum contracta, irrita esse, et parentes ea rata, vel irrita facere posse; nihilominus sancta Dei Ecclesia ex justissimis causis illa semper detestata est, atque prohibuit.* Nec possunt principes seculares ponere conditiones novas matrimonia annullantes, quæ attingant vim Sacramenti, eùm id sit penitus extra limites potestatis secularis; neque Deus hanc facultatem alteri, quàm suæ Ecclesie concessit. Unde si aliquas faciant nullitatis Sacramenti declarationes in nostro, aliove simili casu, solum intelligendæ ac concludendæ sunt intra limites pœnarum merè civilium, ut scilicet quoad actus civiles, quoad emolumenta civilia, hæreditates, successiones nullum tribuant jus hujusmodi filiis familiâs, hisque sint omninò privati, ut probant nostri theologi in tract. de Sacramentis. Et Cabazatus, l. 3 juris canonici Praxis, cap. 26, num. 6, refert clerum Gallicanum ann. 1629, Parisiis congregatum, quo tempore Rex christianissimus Ludovicus XIII suum fecit publicari edictum, quo renovabat articulum 40 comitorum Blesensium hujusmodi filiorum familiâs matrimonia annullantium; regem supplicasse ut hujusmodi voces, *validè aut invalidè*, in prædictis declarationibus contentæ, non aliter intelligantur quàm per relationem ad contractum civilem, quatenus non substat sacramento, et nullatenus ad contractum spirituales sacramenti (1).

Hinc turpiter hallucinantur qui putant filios familiâs posse tutâ conscientia aliam uxorem ducere ex quo per arrestum parlamenti separantur à primâ, quam

(1) Hæc questio expenditur in tract. de Matrimonio, ubi de impedimentis à lege civili statutis.

absque parentum consensu duxerant, taleque matrimonium declaratur nullum. Non enim potest parochus eos conjungere; aliàs erit potius concubinatus quàm verum matrimonium, eùm senatus tantum annullare possit primum matrimonium quoad honores, successiones et actiones civiles quæ ex vi contractus et conventionum connubialium nasci possent: secus verò quoad vinculum et vim sacramenti. Id tamen non impedit quominus juxta legem naturalem, divinam et humanam, consensus parentum regulariter requiratur, eùm ad bonam domûs et familiæ administrationem spectet, quòd sicut pater filiis tenetur de necessariis providere, ita etiam quòd illos matrimonio convenienter colloct. Quando igitur filii familiâs sine justâ causâ matrimonium etiam coram parochi et sufficienti numero testium, non clandestinum, ineunt, peccant mortalitèr; si tamen filius aut filia à parentibus durè et asperè tractetur, si pertransierit tempus nubendi, nec parentes curant illis providere de nuptiis competentibus ob avaritiam, vel ob contemptum aut odium, et filia jam attingit annum ætatis suæ 23, filius verò annum 30, juridicis factis requisitionibus requisitis et solitis, si ex cupiditate nolunt filias elocare quibus decet, sed volunt cogere ad nubendum eis quos odiant, aut quibus non expedit ad conscientia vel quietis securitatem, aut aliâ simili ex causâ, tunc à peccato excusantur, si parentibus non obediant.

Tandem filii non tenentur obedire parentibus dum præcipiunt res malas, injustas, contra bonos mores, legique divinæ contrarias, ut quòd farentur, vindictam exercent, odio habeant inimicos, illos provocent ad duella, mentiantur, perjurium faciant, ut filie suam pudicitiam vendant, aliudve peccatum committant. Monet enim filios Apostolus, ut parentibus suis obediant *in Domino*, et non in his quæ sunt contra Deum: quia, ut dicitur Actorum 5: *Obedire oportet Deo magis quàm hominibus.* Dum autem impia et peccaminosa jubent, contra Dominum præcipiunt; unde Math. 10, et Lucæ 14, dicit Deus: *Qui amat patrem aut matrem plus quàm me, non est me dignus.* Et in laudem tribus Levi dicitur Deuteron. 33: *Qui dixit patri suo et matri suæ: Nescio vos,* etc. Vide D. Thomam, 2-2, q. 104, art. 5; D. August., serm. 6 de Verb. Domini; et Epist. 243 ad Lætam, et D. Hieron., Epist. 1 ad Heliod. Quare sicut peccatum est non obedire parentibus dum aliquod præcipiunt in Domino, id est, quoad domesticam gubernationem et bonos mores, ita peccatum est illis obtemperare quando jubent facere aliquid contra Dominum.

Postquàm filius gravem inobedientiam fecit deditque parentibus suis gravis iræ occasionem, si non taceat, sed ultra procedat replicando, in querimonias erumpendo, et perseverando in primâ inobedientia in re gravi, tunc committit aliud peccatum mortale ex circumstantiâ adjunctâ primo peccato, et necessario confitendâ. Nam causæ conservantur et iterantes in voluntate aliquod peccatum, participant et in illo eandem malitiam, taliter quòd sint lethales, si illud fuerit mortale. Istæ autem replicationes et querimonie fi-

litorum inobedientiam indicant voluntatem non retractatam, conservantem ac iterantem primam inobedientiam, novasque graviore iras excitant. Ergo in praxi tenentur filii eas confiteri. Adde quod sæpe contingit quod parentes et domini, post prædictas replicationes, novum mandatum vel negotium filiis imponunt. Tunc propter correctiones et objurigationes præcedentes, aliquando filii non obediunt absolute, aut solent prædictum negotium exequi murmurando, conquerendo, replicando, aut aliquid pejus faciendo. Unde tunc hæc circumstantia in confessione est explicanda, tum ob rationem mox adductam, tum quia inde parentes sumunt occasionem irascendi, jurandi, blasphemandi, etc. Intervenit sæpe alia circumstantia, nempe quod filii et famuli in corde suo concipiunt motus iræ, vindictæ, odii et rancoris ac contemptus in parentes, licet exterius evomere non audeant, quos intus promunt; quæ omnia censentur mortalia. Hæc et alia similia attendere debent confessarii, dum confessiones filiarum et filiorum familiâs excipiunt.

ARTICULUS III.

De amore quo filii parentes prosequi tenentur.

Licet amor comparatur igni, magis tamen descendit quam ascendat. I. *Ita quidem*, ff. quod metus, et L. *Liberorum*, ff. de verb. Sign. Ideo parentibus expresso specialique præcepto Deus non mandavit ut filios diligant, quia ad hoc natura ipsa sufficienter inclinât, et pertrahit illos, cum ipsa quoque bruta fœtus suos ingenti amore prosequantur; bene tamen filiis hoc quarto Decalogi præcepto mandavit ut parentes diligant; non enim filius tantumdem diligit patrem, sicut ab eo diligitur, ait D. Thomas 4 p., q. 96, art. 3, ad 2. Vide etiam 2-2, q. 26, art. 9. Et sanè si unusquisque proximum suum amare tenetur, quanto magis filii parentibus debent amorem, cum nemo sit illis proximior, utpote quia eadem cum illis persona, ac veluti eorum portio censentur? Unde D. Thomas loco citato ait, quod illi qui sunt magis conjuncti, sunt ex charitate magis diligendi. Tum quia intensius diliguntur; intensio enim dilectionis est ex conjunctione dilecti ad diligentem: hæc autem est naturalis originis in esse filiorum inimitabilis; est alius prior et immobilior quia est secundum id quod pertinet ad naturam et ad substantiam: ceteræ verb conjunctiones sunt experientiales, et removeri possunt. Tum quia pluribus titulis et rationibus filii tenentur plus amare parentes quam ceteros. Dicit enim Philosophus quod ex magnis beneficiis ab ipsis receptis nequeant respondere ex æquali. Dæct autem parentes filio tria: Primum stabilimentum quoad esse, Eccles. 7: « *Honora patrem tuum, et genitricem matris tuæ non obliviscaris; memento quoniam nisi per illos natus non fuisses.* » Secundum nutrimentum sive sustinimentum ad vitæ necessaria, Tertiò, documentum, ad Hebr. 12: « *Patres quidem carnis vestræ habuimus creditores.* » D. Thomas, opusc. 4.

Debeant itaque filii insitum erga parentes amorem gerere in corde, qui tantâ illos prosequuntur dilectio-

ne, quibus post Deum omne debent quod sunt, qui indicibili curâ et labore ab infantia usque ad maturam ætatem illos perduxerunt; perpendant quantâ sollicitudine et letitia eos susceperint, sustentaverint, ac educaverint, sibi plurima subtrahentes, ut ipsis providerent; gemitus matris non obliviscantur, cujus specialem mentionem fecit Sapiens loco citato; quia licet sollicitudo, amor et labores patris frequenter minores non sint, matris tamen amor, dolores, sollicitudines et labores, manifestiores ac sensibiliores esse solent, gestando pœram in utero, pariendo, lactando, curando, ducendo, secum retinendo, etc. Quanta enim post conceptum foetum mater subit fastidia, insonnia, vertigines, præcordiorum angustias, cordisque deliquia? Tibi, inquit Ambrosius, *illa cibam, quæ voluit non accepit, tibi quem voluit accepit; tibi illa jejunavit; tibi vigilavit, tibi flevit.* Quam gravissimos in partu dolores perpessa est, qui frequenter cum mortis periculo sunt conjuncti! Unde Scriptura acerbissimos cruciatus, dicit esse dolores at parturientis. Prole deinde editâ, impensè laborat in eâ lactandâ, cibandâ, mundandâ, fasciandâ, curandâ, ut somnum capiat, eximendâ ut sugat ubera, disponendâ ut exoneret alvum, malceandâ ne ploret; ita ut nocte dieque amor maternus circa infantem occupetur, nec aliud facere possit aut cogitare. Tandem proles grandior effecta, majores affert curas, anxietates, dolores et timores, ut illi provideatur, instruatur, à malorum consortiis abducatur, à flagitiosâ vitâ abstineat, à periculis sit immunis, à morbis curetur, omniaque sentit infansita quæ illi accidunt. Hæc et alia libenter sustinet maternus amor; propterea Tobias moriturus, amorem erga matrem filio suo, sub nomine honoris, ingenerare volens dicebat ei, cap. 4: *Honorem habebis matri tuæ omnibus diebus vitæ ejus: memor enim esse debes, quæ et quanta pericula passa sit propter te in utero matris.*

Non minor autem, imò major, dilectio debetur patri in quantum pater est, quam matri per se loquendo, in quantum mater est, seclusis aliis circumstantiis: potest enim in omnibus hujusmodi tanta esse distantia virtutis et malitiæ, ut amicitia solvatur aut minuetur. Ita D. Thomas, 2-2, q. 26, art. 10, et probat quod per se loquendo cæteris paribus, pater sit plus diligendus, quia pater et mater amantur ut principia quædam naturalis originis: pater autem habet rationem excellentiorem principii quam mater, quia pater est principium per modum agentis: mater autem magis per modum patientis, et materiæ. Et ideò per se loquendo, pater est magis diligendus. Nec obstat quod mater plus amet filium et plus laboret pro eo. Non obstat, inquam, quia hoc pertinet ad aliam rationem dilectionis: alia enim est species amicitie, quâ diligimus amantem, et quâ diligimus generantem. Nunc autem loquimur de amicitia quæ debetur patri et matri secundum rationem generationis. Major autem excellentia principii in patre præponderat majori labori matris in generatione; quosiam ratio boni magis attenditur in objecto per se dilectionis, quam ratio difficilis et laboriosa.

Hinc mortaliter peccant filii qui parentes odio habent. Nam lumine naturali quisquis tenetur diligere proximum, ejusque odium vitare; cum ergo magis teneantur parentes diligere, longè gravius peccant ipsos odio habendo. Unde istud quartum Decalogi præceptum de honore et amore parentum includit consequenter fugam contrarii, nempe odii; et ex hæc parte est negativum obligans semper et ad semper. Nullo enim tempore et casu, ac propter nullam causam, filius licitum est parentes odio habere, aliquid grave malum corporis aut animæ ipsis exoptare, puta mortem, sive ut liberentur à molestâ illorum custodiâ, vel ut citius capiant hæreditatem, prout fusè ostenditur in tractatu de justitiâ, ubi refutantur recentiorum opiniones circa istam materiam, et afferuntur eorum propositiones variæ ab Ecclesiâ damnatæ. Porro circumstantia hujusmodi odii vel injuriæ explicanda est in confessione, sicut circumstantia parricidii aut percussiois, quia habent specialem malitiam oppositam virtuti pietatis parentibus debite.

Neque sufficit amor internus filiorum erga parentes, sed tenentur signo exteriori quandoque illum manifestare. Et hæc ratione hujusmodi præceptum de honore et amore parentum, est affirmativum. Hinc filii peccant, qui licet in corde parentes odio non habeant, vix tamen signum aliquod amicitiae illis exhibent, vivque verbum bonum, sed asperè loquuntur, impudens agunt, et torvis oculis respicere solent. Si id habeant in consuetudinem, si parentes inde gravem concipiant mœrorem, ut communiter contingit, non video quòd à culpâ lethali sint excusandi, ut docet Sylvester, verbo *Filii*, num. 25. Quoties igitur ex circumstantiis vir prudens judicat subsesse necessitatem talia amoris signa externa parentibus exhibendi, tunc saltem filii ad illa tenentur hoc quarto Decalogi præcepto.

Verum sicut tenentur filii parentibus obedire in Domino, secus verò contra Deum, ita et illos amare ordine ad Deum ejus sunt instrumenta; non verò plus quàm Deum, qui dicit Math. 10: *Qui amat patrem aut matrem plus quàm me, non est me dignus.* Carnalis quippe affectus maclandus et evellendus è corde filiorum est quando Deus jubet, cosque in sui speciale obsequium religionis, aut clericatus vocat; cum tunc et animam suam, si illam ament, perdere astringat. Unde Augustinus Epist. 58, ait: *Non successeant parentes, hoc præcipere Dominum, ut eos oderimus, quando hoc nobis de animâ nostrâ præcipitur.* Hunc carnalem affectum in beneficiariis ecclesiasticis erga parentes suos Ecclesia præcipit ita ordinatum esse ut fructus ac reditus beneficiorum, nullatenus ad eos dandos, sed ad pauperes sublevandos, et in opera pia expendant, prout disertè statuit Tridentinum sess. 23, cap. 4 de Reformat. ubi sancta synodus omnino illis interdicit, *ne ex redditibus Ecclesiæ consanguineos familiares suos augere studeant, cum et Apostolorum canones prohibeant ne res ecclesiasticas, quæ Dei sunt, consanguineis donent; sed si pauperes sint, iis ut pauperibus distribuant: eas autem non distrahant, nec dis-*

sipent illorum causâ. Imò quàm potest, eos sancta synodus monet, ut omnem humanum hunc erga fratres, nepotes, propinquosque carnis affectum, unde multorum malorum, in Ecclesiâ seminarium existit, penitus deponant. Unde facientes contra istud strictissimum Ecclesiæ præceptum, mortaliter peccant. Similiter Deo militantes, non implicant se secularibus parentum negotiis, sine justâ et urgenti necessitate, abstantes ab omnibus quæ distrahunt à Deo, qualia sunt secularia negotia, quia sollicitudo hujus seculi suffocet verbum.

ARTICULUS IV.

De subsidio quod filii parentibus in necessitate tam spirituali quàm corporali existentibus, præstare tenentur.

D. Thomas, 2-2, q. 122, art. 5, ad 3, ait, quòd parentibus in quantum hujusmodi, debetur reverentiæ honor. Sed sustentatio et a'ia hujusmodi debentur eis ratione alicujus accidentis; puta in quantum sunt indigentes vel servi, vel aliquid hujusmodi. Et quia quod est per se, prius est eo quod est per accidens, idè inter prima etiam præcepta legis, quæ sunt præcepta Decalogi, specialiter præcipitur honoratio parentum, in quâ sicut in quodam principali, intelligitur mandari et sustentatio, et quidquid parentibus debetur. Sic enim Christus Dominus istud præceptum interpretatur Math. 15, ubi redarguit Phariseos irritum illud facientes propter suas traditiones, prætextu quodam religionis et oblationis averteutes filios à sustentatione parentum, quasi Deo gratius foret, si suas res in templo offerrent, quàm si in parentum subsidium impenderent. Et 2-2, q. 101, art. 2, docet D. Thomas quòd pietatis officium est ut filii parentibus sustentationem exhibeant. Nam parentibus aliquid debetur dupliciter, uno modo per se, alio modo per accidens. Per se quidem debetur eis id quod decet patrem, in quantum pater est: qui cum sit superior, quasi principium filii existens, debetur ei à filio reverentia et obsequium; per accidens autem aliquid debetur patri, quod decet eum accipere secundum aliquid quod ei accidit: puta si sit infirmus, quòd visitetur, ac ejus curationi intendatur; et si sit pauper quòd sustentetur, et sic de aliis hujusmodi, quæ omnia sub debito obsequio continentur. Hæc D. Thomas. Et ibidem, ad 2, explicans illud Apostoli 2 ad Corinth. 12: *Filii non debent thesaurizare parentibus, etc.*, ait, quòd quia pater habet rationem principii, filius autem habet rationem existentis à principio, idè per se convenit patri ut subveniat filio, et propter hoc non solum ad horam debet ei subvenire, sed ad totam suam vitam, quod est thesaurizare. Sed quòd filius aliquid conferat patri, hoc est, per accidens ratione alicujus necessitatis instantis, in quâ tenetur ei subvenire, non autem thesaurizare quasi in longinquum, quia naturaliter non parentes filiorum, sed filii parentum sunt successores.

Itaque attendens Dominus frequentem parentum necessitatem, et penuriam ob imbecillitatem, vel deficientem ætatem, præcipit filiis ut parentes suos ho-

corant, necessaria eisdem subministrando quantum possunt: quamvis enim tale subsidium eis deberi, jus ipsam naturæ dicit, prout apparet exemplo ciconiæ aliorumque animalium, relato à D. Ambrosio et Cassiodoro, nec non infidelium, prout referunt Plinius et Valerius, non tamen hoc jure ita evidenter apparet, sicut quoddam parentes erga filios ad id teneantur: ideò Deus expressum de hoc filiis mandatum fecit, cui adjunxit promissionem vite longævæ, ut hoc præcepto ac præmio alliciantur. Ad illud quoque subsidium ex virtute gratitudinis parentibus impendendum filios teneri, monet Scriptura: *Memento quòd nisi propter illos natus non fuisses, et retribuere illis, quomodo et illi tibi.* Nihil illis par reddere possunt filii, etiamsi alimenta retribuunt *Pater, fili, parentes,* inquit divus Ambros. super caput 18 divi Luca: *Illi debes quod habes, tui debes quod es.* Et D. August. 1. 2. de Serm. Domini in monte, cap. 4, ait: *Quid charius esse debet filiis, quam pater?* Tenetur igitur filius sub mortali parentibus suis in gravi necessitate corporali constitutus subvenire quantum potest, puta si sint infirmi, eos visitare ac curationi incumbere: si detineantur in carcere, ipsorum liberationem procurare. Si pauperes, aut mente capti existant, debet dare operam ut de necessariis debitè illis provideatur, etc.

An autem ad subveniendum magnis parentum corporalibus indigentibus, teneatur filius ab ingressu religionis aut egredi ex illa, ut eis subveniat ac sustentet? Sermo autem est tantum de patre et matre, et non de aliis. Respondet D. Thomas, 2-2, q. 101, art. 4, ad 3, quòd *hoc ipsum quod parentibus carnalibus ex pietate exhibemus, in Deum referimus; sicut et alia misericordiae opera, quæ quibuscumque proximis impendimus, Deo exhibita videntur, juxta illud Matth. 15: «Quod uni ex minimis meis fecistis, mihi fecistis.» Et ideò si carnalibus parentibus nostra obsequia sunt necessaria, ut sine his sustentari non possint, nec nos ad aliquid contra Deum inducant, non debemus eos intuitu religionis deserere. Si autem sine peccato eorum obsequiis vacare non possumus, vel etiam si absque nostro obsequio sustentari possunt, licitum est eorum obsequia prætermittere, ad hoc quòd amplius religioni vacemus.* Idem asserit, 2-2, q. 189, art. 6, et quodlib. 5, q. 6, art. 11, et quodlib. 10, quest. 5, art. 1. Supponit D. Thomas quòd paupertas illa parentum instat et præsens est, in qua filius tenetur eis subvenire, sicut expressè dixerat ibidem art. 2, ad 2, et quòd est necessitas extrema, aut valde gravis; ita ut sine filii ope eam vincere nequeant: si enim absque filio vitam transigere possent, licitum erit filio desertis parentibus religionem intrare. Idem dicendum quando sunt alii qui eorum curam habere debent licet parentela adstricti, vel etiam extranei, qui volunt ac possunt illis subvenire in tali necessitate. Supponit adhuc quòd filius remanendo in seculo possit subvenire parentum necessitati de præsentibus, quomodià instat et durat: et religionem ingrediendo subvenire non posset, aliàs inutiliter remaneret in seculo, potiusque gravaret parentes, quam sublevaret. His suppositis

concludit D. Thomas, quòd quando tanta est parentum necessitas ut filius teneatur subvenire, puta quia est quasi extrema, et sine filii obsequio sustentari non possunt, nec aliunde ad aliquid contra Deum cum inducant, tenetur remanere in seculo, ad illis subveniendum, quomodià durat ista necessitas: secus dicendum, si absque filii obsequio sustentari possunt, aut sine peccato illorum obsequio vacare nequeat, à quo tamen periculo esset immunis in religione, quia unusquisque juxta ordinem charitatis debet magis diligere suam propriam salutem spiritualem, quam corporalem proximorum.

An autem si filius fuerit jam ingressus ac professus religionem, et postea parentes in extremam necessitatem inciderint, ita ut hæc paupertas tantum post professionem supervenerit, teneatur tunc filius egredi è religione ad illis subveniendum? Resp. D. Thomas art. 4, jam citato ad 4, aliud dicendum esse de eo qui est adhuc in seculo constitutus, et aliud de eo qui jam est in religione professus. Primus enim non debet religionem intrare, quia transgrediretur præceptum de honoratione parentum, etc. Postea subdit: *Ille verò qui jam est in religione professus, reputatur jam quasi mortuus mundo, unde non debet occasione sustentationis parentum exire è claustris, in quo Christo consecratur, et ac iterum negotiis secularibus implicare. Tenetur tamen salvè sui prælati obedientià et suæ religionis statu, juxta studium adhibere, qualiter ejus parentibus subveniatur.*

Ubi S. doctor non negat quòd iste professus, de licentià superiorum possit exire è monasterio, salvoque suæ professionis statu decenter laborare ac operam dare, ad subveniendum necessitati parentum: sed negat ad id teneri etiam invito prælato suo, ut volunt alii, qui id probant, quia est de jure naturæ, quòd præveniet omni vinculo et voto: non enim vota debent esse impediitva operum justitiæ. Unde sicut licitum est furari propter extremam necessitatem alterius, ita licitum est actualem obedientiam subtrahere prælato, et furari bona Ecclesiæ, si aliter non possit subveniri huic patris necessitati. Unde Christus Matth. 15, redarguit Phariseos docentes propter cultum divinum et obligationem, filium debere extreme parentum necessitati decesse; ostenditque quòd subtrahere necessaria parentibus propter Dei cultum, est transgressio præcepti hujus de honorandis parentibus. Adde quòd si religiosus stans in ostio monasterii videret aliquem opprimi ab equo indomito, aut hominem claudum existentem in domo confligente incendio, teneretur exire è monasterio ad illis succurrendum etiam prævalente prælato suo.

Contra quos stat D. Thomas in omnibus locis supra adductis, et probat ex hoc quòd cum religio et pietas sint duæ virtutes, non potest fieri quòd se mutuo impediunt, ut propter actum unius, actus alterius excludatur; cujuslibet enim virtutis actus debitis circumstantiis limitatur: quas si prætereat, jam non erit actus virtutis, sed vitii. Unde ad pietatem pertinet officium et cultum parentibus exhibere secundum debi-

tum modum : non est autem debitus modus, ut plus homo tendat ad colendum patrem, quàm ad colendum Deum ; sed sicut dicit Ambrosius super Lucam, necessitudini generis divinæ Religionis pietas antefertur. Si ergo cultus parentùm abstraheret nos à cultu Dei, jam non esset pietatis parentùm insistere cultui contra Deum. Unde quòd professus remaneat tunc in monasterio, non est contra jus naturæ, nec impeditivum justitiæ. Nam justitia supponit debitum : at verò hoc ipso quòd professus sit mortuus mundo, tollitur omnis ratio justitiæ obligationis et debiti erga parentes, satisfactique præcepto illos honorandi, succurrendo ipsorum necessitati modo debito salvâ professione et statu Religionis secundùm suam facultatem. Cùm autem per professionem jam transierit in alterius dominium et potestatem, ea solum præstare potest, quæ salvo sui statûs detrimento fieri valent. Adde quòd semel Deo dicatur, non est ad usus humanos transferendum, contra Dei et prælatorum voluntatem ; liberatur itaque professus ab obligatione egrediendi ad parentes sublevandos, ob scilicet impotentiam, cum nec temporalia, nec proprium velle habeat.

Quare istud præceptum de honore parentùm est affirmativum, solumque obligat filium pro loco, tempore et statu in quo illum reperit. Unde si reperit cum impotentem ac civiliter mortuum, per deportationem ad insulam, aut per professionem religiosam, obligat solummodò, ut quantum commodè potest juxta suum statum, conetur parentibus providere : sicut quando invenit filium uxoratum non obligat ad remanendum cum parentibus ; quia jam est obligatus ad habitandum cum uxore, satisfactique præcepto, si quantum patitur conditio sui statûs, parentibus indigentibus subvenire studeat ; nec tenetur ad ea omnia, quæ si solutus ac liber esset, facere deberet. Christus autem Dominus in eo loco tantùm damnat Pharisæos qui suadebant filiis ut ea quæ necessaria erant parentibus, illis detraherent, ut Deo offerrent : nullatenus verò intendit, ut filii ea quæ in templo jam obtulerant Deo, repeterent, ut inde parentibus subvenirent. Ex quo solum convincitur quòd dum filii nondùm se Deo dedicarunt per professionem, sed sunt adhuc liberi, tunc desertis parentibus sic indigentibus, Religionem intrare non possunt ; non verò, quòd si jam Deo sit consecratus filius per professionem, teneatur se subtrahere Deo et Religioni, ad subveniendum parentibus suis : et per hoc solvuntur argumenta in contrarium. Tandem ad ultimam argumentum responderetur, quòd cùm ista misericordiæ opera non requirant in religioso professo mutationem statûs, nec permanentiam extra monasterium ; sed ritè possint ab ipso præstari remanendo in religione, et in observantiâ suæ regulæ, potest hoc modo subvenire, proximo. In nostro autem casu supponitur rem aliter se habere : si enim professus isto modo absque mutatione statûs, ac detrimento vite regularis, subvenire parentibus posset, ad id teneretur, et prælatus censeretur rationabiliter invitus. Ita Sayrus, lib. 7, cap. 6.

Hucusque sermo fuit tantùm de patre et matre. Nam si fratres et sorores sint in eadem necessitate constituti, non tenetur quis absolutè ab ingressu religionis abstinere, ut illis subveniat, multòque minùs tenetur jam professus è religione egredi : non enim hoc præcepto ita strictè ligatur erga fratres aliosque propinquos, ac erga patrem et matrem. Itaque filii parentibus subvenire tenentur in necessitatibus corporalibus, quatenus si non valent illis dare esse prout ab eis acceperunt, saltem rependant conservationem in esse, exhibitione necessariorum vitæ ; præsertim in senectute, prout ipsi parentes eos in esse per educationem et sustentationem conservarunt, in minori ac debili ætate constitutos.

Tenentur adhuc filii parentùm necessitatibus spiritualibus consulere, maximè dum extremè decumbunt, procurando ut auxilia et sacramenta Ecclesiæ suscipiant, aliaque opera ad benè moriendum disponantia, exercent. Unde peccant filii qui non curant de hæc, qui parentes impediunt à faciendo testamento, aut restituendo alieno, reparando damno proximis illato ; qui juxta vires suas et facultates non curant exequias et anniversaria officia illis celebrari ; qui ex negligentia aut avaritia, debita ipsorum solvere, et legata maximè pia adimplere in longum tempus differunt, imò et sacrilegè sibi retinent : quo fit ut quandoque Dei judicio infelix mors eis accidat, simulque contingat quòd postea hæredes illorum voluntatem similem testamenti ipsorum nihil solliciti sint adimplere, sique familia super familiam, et domus supra domum in infernum miserè cadat. Patrinis etiam, matrinis ac tutoribus filii reverentiam et obedientiam reddere tenentur : hujusmodi quippe obligatio in hoc fundatur, quòd in illis dirigendis, curandis et instruendis, hi in locum defunctorum parentùm succedant, eorumque officio fungantur. Fratibus quoque, sororibus et consanguineis debent amorem et aliquale subsidium in necessitatibus, prout commodè possunt ; adhærent quippe patri tanquàm rami trunco ; carnaliter inter se conjunguntur, simulque habitant in unum : ideòque debet esse inter ipsos conjunctio et unio animorum, ut in pace degant, honore se invicem præveniant, alter alterius onera portet ac defectus patienter ferat insuper huic vinculo naturali et necessitudinì sanguinis, superaddendum est gluten charitatis. Ut enim probat D. Thomas, 2 2, q. 26, art. 8, illi qui sunt magis conjuncti, magis sunt ex charitate diligendi, illisque magis benefaciendum ceteris paribus, ut probat ibidem, quæst. 31, artic. 3. Filii tandem pietatis officia erga patriam exhibere tenentur in quâ nati et nutriti sunt. Nam post Deum homo maximè debitor existit parentibus et patriæ, tanquàm secundarius sui esse et gubernationis principiis. Et sicut in cultu parentùm includitur cultus omnium consanguineorum, ita in cultu patriæ intelligitur cultus omnium civium, et omnium patriæ amicorum, ut probat D. Thomas, 2-2, q. 101, art. 1.

QUÆSTIO SECUNDA.

QUÆNAM OFFICIA PARENTES FILIIS PRÆSTARE TENENTUR,
ET VIR AC Uxor AD INVICEM.

Quamvis in isto quarto Decalogi præcepto nulla facta sit mentio de obligatione parentum erga filios, certum tamen est de jure naturæ multa illis debere officia exhibere, quæ tacite sub isto præcepto intelliguntur ac comprehenduntur. Ut enim ait D. Thomas, 2-2, q. 122, art. 5, ad 2: « Hoc præcepto intelligitur « mandari quicquid pertinet ad reddendum debitum « cuiuscumque personæ, sicut secundarium includitur « in principali. » Adde quod filius est aliquid patris, et patres amant filios sicut aliquid ipsorum, ut dicit Philosoph. 8 Ethic. Unde sicut non est præceptum de amore sui ipsius, quia ad hoc natura inclinatur, ita necesse non fuit ut hoc præcepto paternus amor exprimeretur, prout ostendit D. Thomas, 1-2, q. 100, art. 5, ad 4. Ad illud tamen reductivè tanquam correlativum pertinere potest.

Regimen paternum originem ducit ab amore filiorum quem natura parentibus indidit, quia omne generans producit sibi simile: similitudo autem est per se causa amoris; unde Eccles. 15, dicitur quod omne animal diligit sibi simile. Pater enim præsidet filiis, eosque regit non propter bonum proprium, ut dominus servum, sed propter ipsorum filiorum utilitatem, et vult eis bonum: velle autem alicui bonum, est illum amare. Cum igitur natura nos doceat quod illorum curam habeamus ac sollicitudinem quos diligimus, filiorum cura parentibus incumbit, præsertim cum amor parentum procedat in filios, ut à causâ in effectum, et à superiori inferius; et aliunde naturale sit quod superiora influant in inferiora easque conservent. Hujusmodi autem cura et regimen tria hæc officia exigit. Primum ut parentes nutriant, sustentent et defendant filios suos ad conservandum illos in esse quod dederunt. Secundum, ut verbo et exemplo in virtute instruant, bonisque moribus informet. Tertium, ut corrigant et à vitiis arceant exhortationibus, minis et flagellis, si opus fuerit ad disciplinam. Has tres obligationes patrum erga filios promulgavit Apostolus cap. 6 ad Ephesios, dum dicit patribus: *Educate filios, ecce primam; educate illos in disciplinâ, ecce secundam; et in coercitione Domini, ecce tertiam, quas sigillatim explicandas suscipimus.*

ARTICULUS PRIMUS.

De obligatione parentum sustentandi filios, eisque providendi de necessariis ad vitam.

In omni specie, cuiuscumque natura dat esse, sollicita est per media debita conservare ipsum in esse: sic postquam igni tribuit esse, incidit ipsi calorem per quem resisteret corruptentibus, siccitatem ac levitatem quæ ascenderet ad propriam sphaeram, ubi naturaliter conservatur; inde manavit commune istud effatum: Qui dat esse, dat consequentia ad esse. Pater autem per virtutem generativam dat esse filio; proindeque per nutrimentum, fulcimentum aliisque media

necessaria vite, obligatur ad eum conservandum in esse. Ad quod satis superque inclinatur amore paterno, cum et cuncta animalia laboribus non pareant, insuper periculis se exponant, ut sustentent et conservent fetus suos, amore naturali ea impellente. Quamvis magis in specie humana iste amor parentes urgere debet ut filiis de necessariis ad vitam honestè transigendum providant? Numquid oblivisci potest mulier infantem suum, ut non misceatur filio uteri sui? inquit Deus Isai. 49. Et cap. 58 hortatur homines ad elemosinas largiendas, præsertim propinquis dicens: *Carnem tuam ne despereris.* Septuaginta autem interpretes sic legunt: *Domesticos seminis tui ne despereris.* Unde graviter contra istud jus naturæ parentes delinquant, qui notabiliter negligunt filiis providere de necessariis ad vitam corporalem, dum possunt; ut enim, inquit Apostolus 4 ad Timoth. 5: *Si quis suorum maxime domesticorum curam non habet corporis et animæ, fidem negavit facto suo, et est infidelis deterior.* Nam ipsi infideles in hoc naturæ obtemperant, et exactam fidelitatem servant, filiorum curam habentes ac subsidia corpori necessaria subministrantes. Hinc graviter peccant matres gravide dum non curant vitare id omne quod potest abortum procurare, nempe labores arduos assumendo, gravia pondera deferendo, immodicè discurrendo, saltando, et se fatigando, effrenatas iras aut tristitias immoderatas concipiendo, et periculo abortus se exponendo. Quamvis crudelius agunt, longèque gravius peccant, quæ studiosè ac de industria per pharmacum aliudve facinus factum cum quidam violentiâ ante debitum tempus educunt ac perimunt ad honorem proprium salvandum?

Peccant etiam matres quæ absque justâ causâ proprio lacte filios non nutriant, cum possint absque sul dispendio; sed aliis tradant alendos, cum ipsa natura ad hoc animalia etiam inclinet. Unde sic de talibus conqueritur Dominus Thren. 4: *Lamie nudaverunt mammam, lactaverunt catulos suos.* In Hebræo, loco *Lamie* habetur *Tamim*, dracones, canes, etc. Nullum quippe brutum invenitur, quod per se factum non nutrit. *Filius autem populi mei crudelis ut struthio.* De qua Job cap. 30, ait: *Derelinquit ova sua in terrâ, obfiriscitur quod pes conculeet ea, aut bestia agri conterat, daretur ad filios suos quasi non sint sui.* Idque etiam reprobatum dist. 5, cap. *Ad ejus*, his verbis: *Præter hæc conjugatorum moribus consuetudo irrepsit, ut filios quos gignunt, nutrire mulieres contendant, easque aliis mulieribus ad nutriendum tradant. Quod sanè ex solâ carnis incontinentiâ videtur fuisse inventum, qui dum se continere nolunt, dispiciunt lactare quos gignunt.* Non enim tam bene nutritur infans regulariter loquendo lacte alieno ac materno, usque non tam suæ naturæ conformi, sæpèque contingit, ut infans vel non vivat, vel vivat debilius aut agrestior. Præterea imbibit pravas nutritricis inclinationes naturales, vitiaque tum corporis, tum animi, quæ paulatim instillantur à nutritrice. Tandem fit ut et mater filium et filius matrem minus amet dividens suum amorem inter illam et nutritricem.

Quando igitur mater sine causâ proprio lacte filium non nutrit, peccatum veniale committit. Addit tamen Navarrus in Man. cap. 14, num. 17, ex personarum et ferum circumstantiis judicandum quando sit mortale: siquidem non semper esse tantum veniale, incommoda multa quæ inde sequuntur, possunt probare. Unde per se et communiter est peccatum veniale; quandoque verò per accidens; ob mala quæ filio inde proveniunt, potest fieri mortale. Si tandem mater ex justâ et rationabili causâ filium per seipsam non lactet, nullum committit peccatum. Verùm tunc sub mortali tenetur ei querere bonam nutricem, quæ non sit morbo infecta, etc., et habere curam ut ritè educetur. Vide Ambrosium, lib. 5 in Hexameron., cap. 18. Peccant etiam matres et nutrices ponentes infantes in lectum ad secum dormiendum ante tenus ab Ecclesiâ prescriptum. id enim sub excommunicatione et peccato est illis vetitum, ob scilicet periculum oppressionis tenellorum parvulorum, qui faciliè suffocari ac necari inde possunt. Nec excusantur propter frigus, aut clamores parvulorum, quia non sunt facienda mala, ut evitentur aliud malum; sed potest aliter provideri, puta ponendo tabulam aliquam intermediam suspensam externis supra lecti strangulam, ut inde infans nequeat oppriri, aliove modo utendo, quo juxta sanctorum judicium infans suffocationis periculo non exponatur. Peccant etiam parentes qui infra necessitatem infantes recenter natos januis templorum aut monasteriorum exponunt, aut ob avaritiam ad hospitalia mittunt. Si enim pauperes non exiterint, tenentur solvere hospitali expensis pro educatione hujus infantis factis, cum hospitalia ad solos pauperes alendis instituta fuerint. ff. de lib. apose. l. necare. Nisi ergo justam sic exponendi filios habeant causam, mortaliter peccant; tum quia videntur filios deserere ac contra naturalem et paternam pietatem agere; tum quia probrosam ac contumeliosam est filios sic exponi, aut in hospitali domo alii et sustentari. Unde eam. *Si quis*, distinct. 50, dicitur: *Si quis dereliquerit filios suos, et non eos aluerit, et quod pietatis est necessaria non præberit, sed sub occasione continentie negligendos putaverit, anathema sit.* Vide August. lib. 1 de Nupt. cap. 5; et Lactantium, lib. 5, cap. 9.

Peccant graviter parentes qui filiis et filiabus alimenta ad vitam, quam illis dederunt, sustentandam necessaria non subministrant, prout possunt. Inde quandoque contingit ut domo paternâ discedere cogantur, et mendicare, aut furari aut militiam aliamve periculosam artem non sine dispendio salutis exercere. Porro nomine alimentorum intelliguntur victus, vestitus, lectus, habitatio, medicinæ dum ægrotant, cæteraque ad vitam sustentandam et conservandam, juxta personæ conditionem et statum necessaria. Unde tenentur et parentes honesto aliquo labore et exercitio bona sibi comparare, si aliunde non habeant, quibus filii tam in vitâ, quam post ipsorum mortem sustentari valeant. A fortiori peccant qui otio tabescentes, aut prodigi, aut ludis et comessionibus vacantes, bona sua dissipant in familiæ detrimentum, eam ad gravem

indigentiam redigentes. Quæ omnia intelliguntur de filiis etiam si sint proscripsi auctoritate principis, aut ab Ecclesiâ excommunicati, aut monasterio ejecti. hæc enim non auferunt obligationem jure nature introductam. Intelliguntur etiam de filiis illegitimis et spuris, cum de jure naturæ parentes illis alimenta præstare teneantur. Quare id negligentes sine causâ, graviter peccant. Quòd si filii suas uxores absolutè sustentare nequeant, tenentur parentes etiam iis alimenta ministrare, cum ad id filius obligetur, ac in defectum, pater filiorum onera sustinere debeat. Hujus officii monet Apost. 2 Corinth. 12, dicens: *Non enim debent filii parentibus thesaurizare, sed parentes filiis.* Quia thesaurizatio et congregatio fit in posterum: videmus autem quòd secundum naturam filii succedunt parentibus, et non è contrario, nisi in aliquo tristi eventu: et ideo naturaliter amor parentum est ad hoc ut congregent filios. Ita exponit D. Thomas hunc locum Apostoli. A predictis obligationibus parentes liberantur, tum quando filius aliunde habet unde decenter spectato statu sustentari possit; tum quando parentes sunt in gravissimâ necessitate constituti ac impossibilitate; tum quando sine gravi infamia notâ aut vitæ periculo non possunt eum alere, ut si femina innupta illum ex fornicatione procreavit. Potest enim tunc eâ de causâ cum hospitali exponere hęc conditione ut expensis satisfaciât, si potest, rectamque illius institutionem curet. Tum denique ob eas causas propter quas parentes exheredare possunt filios suos, nisi filius in extremâ aut valde gravi accessitate fuerit constitutus. Tunc enim parentes nullo jure excusari possunt à debito eum alendi.

Si filius aliquo tempore se sustentavit alimentis aliunde quam à patre acceptis, non tenetur pater in foro conscientie ei restituere alimenta pro illo tempore, aliquot debita, quia filio debeantur alimenta in subsidium vitæ. Si ergo aliunde habuerit sustentationem, non tenetur pater aliquid solvere, nisi filius coactus fuerit debita contrahere ut se sustentaret: æquitas enim videtur postulare ut pater hæc filii debita extinguat causâ se sustentandi contractâ; cum ad eam sustentationem teneatur pater. Onus et obligatio nutriendi filios transit ad parentum hæredes, et ad eos quibus bona filiorum testamento vel donatione obveniunt, si ista donatio à jure non rescindatur, et bona talem obligationem ferre possunt. Transit etiam ad fiscum, quando ob crimen parentum bona ipsorum publicantur, excepto crimine hæresis, aut læsæ majestatis. Tunc enim nihil reservatur pro filiis (1). Pater tenetur sub mortali dotem constituere filia volenti nubere; tum quia dos succedit in locum alimentorum, tum quia tenetur consulere statum filiarum easque collocare, si matrimonium eligant, aut monasterium ingredi velint, ac matrimonium spirituale inire. Ergo tenetur ad dotem illis constituendam, cum sine hæc nequeant ita collocari. Et non solùm filia te-

(1) Hæc remittenda ad tractatum de *Justitiâ*; dispositiones juris de quibus agitur non habent locum in Gallis.

gitinæ, sed etiam spurix debet pater, etiamsi sit clericus, constituere dotem. Nam alimenta et dos in jure æquiparari consueverunt: sed pater debet alimenta filix spurix ministrare. Ergo et dotem pro ratione alimentorum eidem constituere. Parentum, unum præ aliis locupletandi studium, odia filiorum in ipsos, fratrumque inter se dissidia implacabilia sæpè parit: circa quod legendus est D. Ambros., l. 5 in Hexameron, cap. 18; et lib. 2 de Jacob et Vita beatâ cap. 2; et lib. de Joseph cap. 2.

ARTICULUS II

An parentes teneantur esse solliciti de instructione, eruditione et informatione filiorum et filiarum circa bonos mores.

Non est bonum vivere, sed bonè vivere, inquit Seneca, lib. 7 de Beneficiis: ideò cura parentum non coarctatur ad esse, et ad bonè esse filiorum tantum quoad corpus, ministrando eis alimenta ad vitam conservandam necessaria; sed maxime in instituendis beneque informandis illorum animis versari debet. Hoc ipso enim quòd aliquis est pater, annexum habet onus magistri et præceptoris ad filios erudiendos, Eccles. 7: *Filii tibi sunt, erudi illos, et cura illos à pueritia eorum.* Hanc quippe eruditionem requirit ignorantia et inordinata concupiscentia in quâ veniunt homines in mundum: Unde Augustinus ait: Quis ignorat eam quantâ ignorantia veritatis, quæ jam infantibus est manifesta, et cum quantæ vanæ cupiditatis abundantia, quæ incipit apparere in pueris, homo in hanc vitam veniat, ut si vivere dimittatur ut velit, et facere quicquid velit, in omnia vel in multa facinorum et flagitiorum genera perveniat? Ideòque pueri sunt erudiendi ignorantia expulsi, et morum informatione, et his officiis sedulo incumbere debent parentes, si bonos optent habere filios, ut ait Sapiens Prov. 29: *Erudi filiam tuam, et refrigerabit te, et dabit delicias animæ tuæ.* Unusquisque enim, ait D. Ambros., in filiis suis æstimatur, si bonè filios suos instituit, et disciplinis erudit: siquidem ad negligentiam patris refertur dissolutio filiorum, Unde rectè ait Sapiens Eccles. 11: *In filiis tuis cognoscitur vir;* et cap. 30 disertissimè idem tradit Sapiens.

Peccant itaque parentes qui non student et non laborant quantum in ipsis est, ut filii addiscant mysteria nostræ fidei, nempe symbolum, Christi exempla et documenta, quæ à Clemente Alexand. à Pedag., cap. 3, *breves ac directæ sunt viæ ad aternitatem.* Modum vivendi christianè, et orandi ut oportet, nempe Orationem Dominicam et Salutationem Angelicam; præcepta Dei et Ecclesiæ, ut ea servant, ut abstineant ab omni peccato saltem mortali, ut virtutibus acquirendis sedulo incumbant, denique ut omnia ad salutem necessaria cognoscant, teneant et sectentur. Ili enim parentes faciunt contra naturalem amorem et obligationem, quâ filiorum curam in spiritualibus sicut in temporalibus habere tenentur, suntque juxta Apostolum, infideli deteriores; et tanquam infideles Dei ministri se gerunt in dispensatione illis creditâ filiorum,

tam sacrum depositum sic incautè curantes; de quo monet illos D. Chrysost., hom. 9 in 1 Epist. ad Timoth. dicens: *Magnum habemus pretiosumque depositum, filios, ingenti illos servemus curâ, omnia faciamus ne faria nobis astutus auferat.* Nempe diabolus per peccatum et pravos mores. Tenentur itaque parentes filiis addiscere doctrinam christianam et evangelicam, aut procurare, imò præcipere ut ab aliis addiscant, mittentes ad ecclesiam, ad instructiones parochiales vel ad scholas, etc., quia omnes fideles tenentur sub mortali peccato addiscere et scire doctrinam christianam: patri autem interest ex officio præcavere ac impedire peccata in filiis.

Tenentur quoque parentes filiis præcipere ac curam adhibere ut Missam debite audiant, non laborent serviliter diebus festivis, sed vacent divinis, ut ad peccatorum confessionem, et communionem accedant dum urget præceptum; imò ipsos exhortari et urgere ut frequenter confiteantur et communient, aliisque piis operibus sedulo incumbant, educantes ipsos secundum legem Dei: ita ut nullatenus in ipsis ferat, nullam gravem vel lethalem transgressionem. Si enim regis ministri debeant ex officio gubernare subditos conformiter ad imperium et ordinationes regis, quantum magis parentes Dei vicarii, filios secundum Dei voluntatem et legem regere tenentur? ideòque graves, morales et ordinarias diligentias adhibere debent ad eos formandos ac instruendos, ut rectè pièque vivant, legisque præcepta adimpleant. Cum enim ista educatio sit negotium magni momenti, non levem sed gravem requirit diligentiam.

Tenentur igitur pater sub mortali providere filiis in spiritualibus; ita scilicet ut diligenter curet, ne malos mores imbibant, sed bonis instruatur disciplinis; ne pravorum consortia, loca suspecta hereticorum scholas frequentent: ne otio torpescant; ne blasphemis, ebrietatibus, comessionibus, impudicitias se dent et assuescant, etc. Ut sicut ursæ catulos suos lingua lambendo reformat, ita pater filios aedulo monendo, docendo, instruendo, bonis moribus informet.

Postquam Spiritus sanctus parentibus indixit et imperavit ut de filiorum eruditione curam haberent, Eccles. 7, statim subdit: *Filii tibi sunt? serva corpus illorum, et ne ostendas faciem hilarem ad illos. Trade filiam, et grande opus feceris, et homini servato da illam.* Major enim adhibenda est cura et vigilantia circa filiarum institutionem et custodiam, quia infirmitas; sexus facili negotio in malum flectitur; et ut dicit D. Hieronym., tenera res impudicitia flamma, quasi flos ad levem marcescit auram. Ideò cohibende sunt ab evagatione, ne extra domum discurrant, et nunquam solæ, nunquam sine matre prodeant, inquit Hieronymus Epist. ad Demetriadem, ne illis accidat sicut Dinæ, Genes. 34, quæ ex curiositate egressa est ut videret mulieres regionis illius; et hæc occasione in Sichem corrupta est. Quò videtur respexisse Oseas, cap. 7, dicens: *Ephraim quasi columba seducta non habens cor.* Filia enim sola, à matre separata, domo egressa, est vetut columba seducta, quam faciliè accipiter, seu pro-

cus capit ac in suam trahit voluntatem. Unde clausa vivere debet in domo. *Soror nostra parvula est : quid faciemus sorori nostræ ?* dicit Deus Cant. 8. Et respondet : *Si murus est, ædificemus super eum propugnacula argentea*, id est, arctissimâ custodiâ intra murorum et parietum ambitum tanquam thesaurus absconditus occultatur; qui si præ vestustate rimas fecerint resarciantur sine morâ, ne cujusquam aspectui pateat, idque efficiendum, etiamsi multâ pecuniâ foramina sint obturanda. *Si ostium est, compingamus illud tabulis cedrinis*. Nempe si aliquid sit ostium per quod videri possit à proximis, quod rimas faciat, compingamus illud tabulis; quæ si ex alio ligno non suppetant, ex cedro fiant et assumantur. Vide quàm arctam custodiam filiabus requirit Spiritus sanctus, ut quasi instar testudinis semper domui suæ inhærere debeant, illamque veluti secum ferre quoocunque ierint.

Cùm enim filia inclians annis pubertatis inclinata sit delectari secundum sensum et concupiscentiam, illud inprimis prohibendum est quod frequentissimè est occasio perdendi corporis et animæ pudicitiam. Hoc autem est discursus et evagatio extra domum propriam : vident enim et audiunt quæ non licent, et ob hoc tentantur à propriâ intrinsicâ concupiscentiâ. Videntur etiâ et appetuntur à lascivis, et sic ab eis tentantur et alliciuntur verbis, nutibus, nunciis, donis, etc. Ad removendam igitur filix occasionem peccandi, optimum remedium est prohibere illi discursus vagos extra domum.

Item cum decenâ pudore et verecundiâ quæ est ornamentum pudicitiarum, et præcipuum frenum, ne quid turpe committant, non stat discursus extra domum. Nam sicut inassueti conversari cum hominibus, verecundantur dñm eis loquuntur, aut quid pertractant, ut patet de rusticis ingredientibus curias principum, sic jam assueti verecundiam deponunt. Unde si puella extra domum non discurrat, nec cum viris familiariter conversetur, laudabilem servabit verecundiam : è contra si discurrat et conversetur, paulatim fiet audax, intrepida aspectu, sermone, et gestu coram viris, et quandoque etiam petulans ac perfriete frontis evadet : hujusmodi exutâ verecundiâ paulatim domesticatur et se familiarem reddit homini. Tunc permittit se palpari, etc. Habent puellæ exemplum absconionis hujus in B. Virgine Mariâ quæ *Alma*, id est, abscondita ab Isaiâ, cap. 7, dicta fuit, quia scilicet nunquam viri aspectibus se obtulit, semper in domo clausa et custodita, quam solam solus Angelus invenit in penetralibus, et turbata fuit in sermone ejus timens angeli salutationem. Hujus exemplum proponit D. Ambros. exponens hæc verba Lucæ 1 : *Exurgens Maria cum festinatione*, etc. : *Discite*, inquit, *virgines, non circumcursare per alienus cedes, non demorari in plateis, non in publico miscere sermones*, etc.

Idem non debent parentes permittere quòd puellæ in domo propriâ ab adolescentibus, et juvenibus ac universaliter à viris nimis familiariter et crebrò visitentur, neque alliciuntur et emolliantur ab eis per minusculâ, aut blanditorias et amatorias epistolas, aut

per internuntias personas lenocinantes etc. Parum enim prodesset non permittere filiabus discursum, nisi in domo debet custodiantur, et si in portu faciant naufragium. Unde Eccles. 42, de parente discreto legitur : *Filia patris abscondita est, vigilia, et sollicitudo ejus auferit somnum*, etc. ; semper enim evigilat circa ejus custodiam, tam intra quàm extra domum existentis, auferendo ab illâ prædictas occasiones, servando ejus corpus integrum, ut iradat viro castam et illibatam. Et tunc grande opus fecisse dicit Sapiens, Eccl. 7, in quo ostenditur difficultas servandi pudicitiam in filiâ, et quòd inter domesticas curas nulla major ac molestior est parentibus. Item parentes non permittant filios nobiles otio vacare, neque cum ancillis aut mulieribus domesticis vel vicinis, narrationibus et ludis inhonestis intendere, sed quotidie horis congruis operi illis proportionato et decenti incumbere; nec tamen debita et honesta recreatio ad animum exhilarandum eis denegetur. Nisi enim filix domo clausæ exerceant aliquos labores et operationes juxta inclinationem suam, impatientes erunt clausuræ ; et ad illicita secretissimis modis se convertent, in quibus concupiscentiâ stimulative delectari valeant; nam *multam malitiam docet otiositas*, et aliunde non est malitia super malitiam mulieris.

Inde mulier otiosè vivens nunquam victuosa, nunquam domui utilis, et benè regulabilis à viro esse poterit, sed soli corpori suo inserviet, nihil aliud curabit quàm de cibo, potu, dormitione, luxu, ludo, conversatione. Et certè in Scripturâ, sola mulier operosa laudatur tanquam fortis et virtuosa. Nam de muliere fortis dicit Sapiens Proverb. 31, quòd *quæsit lanam et linum*, etc. Caveant tamen puellæ ne operentur in societate nuptiarum, sive aliarum, quæ tunc laborantes, nesciunt nisi lasciva loqui, sed ut pestiferas fugiant, quoniam *corrumpunt bonos mores colloquia prava*. Item cantilenas obscenas aut amatorias delectandi causâ non promant, ut dicit D. Hieron. ad Lætam : *Filia tua mundi cantica ignoret, turpia non intelligat, et hæc tenera lingua psalmis dulcibus imbuatur*.

Arceant etiam puellæ à cultu corporis inordinato, à nimio luxu et ornatu vestium supra decentem earum statum et patrie consuetudinem, à vestitu lascivo, à nuditate pectoris, mammarum, brachiorum et hujusmodi libidinis incentivis. Idque dissuadet Apostolus 1 ad Timoth. 2 dicens : *Volo mulieres orare in habitu ornato*, id est, honesto, *cum sobrietate et verecundiâ ornantes se, non in tortis crinibus, aut auro et margaritis, vel veste pretiosâ, sed quod decet mulieres promittentes pietatem per opera bona*. Habeantque puellæ præ oculis exemplum Esther, de quâ dicitur cap. 2 suæ historię, quòd non quæsit muliebrum cultum, sed quæcumque voluit Egeus eunuchus, custos virginum, hæc ei ad ornatum dedit. Et ideò quia non confidit in vanitate ornatis, sicut reliquæ virgines, postpositis omnibus sola eligitur ab Assuero rege in veram uxorem, et coronatur regina, Deo ita disponente Tandem peccant parentes si permittant et

posantur filias suas amasios petulantes et procaces habere, cum quibus sinant eas discurrere, liberèque ac secretò solam cum solo conversari, vel à malo consortio non separent. Item si inter filiam desponsatam de futuro et sponsum ejus ante matrimonium, tactus impudicos allave turpia permittant, aliisque periculis non obviet. Item si spectacula ac comedias, lectionemque librorum turpium aut amatoriorum vulgò Romanis, frequentare cum aliquo pudicitie et salutis dispendio sinant: Veneri quippe parens filios offert, qui earum pudicitiam non multùm curat, de quo videtur conqueri Deus, Psalm. 104, dicens: *Immolarunt filias suas dæmonibus*, quas forsàn à religionis ingressu et castitatis voto retrahunt.

Non sic Job, qui ne filiorum peccata etiam levissima faceret sua, continuis ea sacrificiis expiabat, dicens: *Ne fortè peccaverint filii mei*. Sanè admiratione digni sunt filii, sed admiratione dignior horum pater et magister: illorum enim nullum peccatum apertum apparebat; hujus verò tanta in Deum liberosque suos charitas erat, ut peccatorum etiam, quæ mente concipiuntur, curam susciperet, tantamque gereret filiorum providentiam, inquit D. Chrysost., ut de incertis quoque eorum et occultis tremere paveretque delictis. *Solus enim infantium*, ait D. Hieron. Epist. ad Lætam, *majorum utique lucrum est in vultu*.

Verùm, longum iter per præcepta: breve et efficitur per exempla; nam verba movent, exempla trahunt: et ut ait D. Cyprianus lib. de duplici Martyr: *Efficacius est vitæ quàm linguæ testimonium: habent et opera suam linguam, habent suam facerdotium tacente linguâ*. Potius agenti creditur, quàm docenti. Validiora tamen sunt parentum exempla erga filios; ut enim ait D. Basilus, teneri puerorum animi sunt instar cere, in quâ facilius parentum imagines exprimentur, et domestica exempla, sicut frequentius veniant ad oculos, ita altius et profundius penetrant ad animos, ut notat Juvénalis, satyrâ 14. Ut umbræ figuras corporum, sic filii parentum mores imitantur: et quemadmodum frustra laborabit, qui existente corpore curvo, velit facere umbras rectas, ita operam suam perdet qui parentibus in malos mores absentibus, velit filios habere bonos. Sunt parentes veluti filiorum speculum, in quo se vident et conformantur; ac velut simiæ, quæcumque in eis bona aut mala vident, in seipsis expriment. Sicut igitur parentes dum docent filios ambulare, non dicunt ut unam pedem ante alium ponant, sed manum ducunt, et cum eisdem ambulant, ita parùm refert si dicant filio, ut genuflexus Deum oret, dum se accingit ad dormiendum; ut conscientiam examinet, ut opera pietatis exerceat, etc., nisi et ipsi tunc genuflectant ad simul orandum, et præcant ac præbeant in bonis actibus, imitantes aquilam, quæ provocat pullos suos ad volandum, super eos volitans.

Caveant parentes ne coram filiis jurent, blasphement, de proximo detrahant, verba obscena proférant, Religionem irrideant, aliisque mali artibus ad peccandum, pravosque mores imbucendos impellant eos. Hinc Juvénalis parentes monet ut filios suos re-

vereantur et timeant aliquid scel'ris coram illis machinari, ne et ipsi scelerati evadant.

Martina debet pueris reverentia; si quid

Turpe paras, ne tu pueri contempseris annos:

Sed peccaturo obviat tibi filius infans.

Hinc est etiam illa D. Hieron. ad Lætam exhortatio circa filiam: *Nihil in te et patre suo videat, quod si fecerit peccet*. Scandalum istud quod filius præbent, non leve et transiens, sed gravissimum ac permanens reputandum est peccatum, neque minus quam si illos interficerent. *Hos ego*, inquit D. Chrysostomus, lib. 3 adversus vituperatores vitæ monasticae, *patres parricidii ipsis immaniores aceleratioresque dixerim: illi enim corpus ab animâ separant; isti animam et corpus aternis ignibus tradunt*. Et ibidem docet quòd isti parentes qui malo exemplo dederint occasionem filii sectandi vitia, pravosque mores induendi, nedùm propriis damnabuntur peccatis, sed et acrioribus suppliciis ob filiorum peccata adhuc cruciabuntur. *Neque suorum tantum peccatorum penas dabunt, sed et eorum quæ filii peccarint*. Insultarunt pueri Elizæo, dicentes: *Ascende, colre*, 4 Regum 2, et devorati fuerunt à duobus ursis. Rationem hujus reddit Justinus Martyr, q. 80 ad Orthod.: *Quosiam ea verba pueri à parentibus suis, qui semper in Prophetas infesto animo erant, didicissent; idcirco Elizæus corde liberorum parentes castigavit, per ursos, qui fetus lambendo formant, ut eorum incuria ex belluarum curâ durius argeretur*. Hòc etiam spectat exemplum de puero quinqueenni relatum à D. Gregorio, qui à patre blasphemante, didicerat blasphemare et inter ejus brachia existens, subito in gehennam à demonibus abreptus fuit.

Non immeritò dici solet quòd pater debet esse quasi filiorum centrum, juxta illud Job 29: *In circuitu meo pueri mei*. Tum quia sicut centrum non magis ad unam quàm ad alteram partem circuli accedit, ita pater non debet magis ad unum quàm in alium filium ordinari et per se loquendo propendere. Tum quia sicut, totum centrum terminat omnes lineas et totum singulas, ita totus pater debet omnibus filiis et totus singulis curandis et instruendis occupari. Tum maximè ad rem nostram, quia sicut omnes lineæ in centrum, ita filiorum mores in parentum mores incurrunt, seu illis conformantur. Ut enim inquit Chrysolog. serm. 111: *Parentis vitium, filiorum exitium. Namquid non in semine tota arbor? vitium ergo seminis est vitium totius arboris*. Ad Rom. 11: *« Si radix sancta, et rami. »*

Cautè igitur ambulare debent parentes coram filiis, nihilque facere aut dicere, quod ipsorum offendat aspectum vel auditum; sed seipsos bonorum operum præbere exemplum, vitæque christianæ speciem et exemplar in suis actionibus eisdem exhibere imitandum, puta manè et vespere solitas fundendo ad Deum preces. Misse sacrificio, ac divinis officiis devotè interessendo, sacramenta frequentando, inimicos diligendo, vindictam reprobando, omnibus, maximè pauperibus, per eleemosynam benefaciendo; et, ut ait Catechismus, se liberis præbendo magistros et exemplaria sanctitatis, aequitatis, continentie, mo-

destiæ, omnisque virtutis. Sicque paterfamiliâs debet esse valdè circumspectus in suis verbis et actibus, ac dare operam ut operationes suæ ordinentur, colliment, et tendant in familiæ ædificationem, et non in ruinam spiritualem et destructionem. Ut enim inquit Salvianus, lib. 7 de Gubern. Dei : *In domo suâ est quasi corporis sui caput, et vita ejus cunctis norma vivendi*. Se habet ad filios, sicut se habet in corpore humano caput ad membra; cujus est ea movere per imperium, dirigere in finem, ac regularè illorum operationes juxta rationem rectam. Sicque singule patris operationes debent esse veluti norma et regula, cui in suis actibus conformatur filius, magisque propendit in vitiosas, quàm virtuosas ex natura corruptione. Unde subdit Salvianus : *Pessimum hoc est in isto negotio, quòd libentius omnes deteriora sectantur, et facilius mala institutio depravat bonos, quàm bona emendat malos*.

Tandem parentes audiant hæc Catechismi verba in fine hujus præcepti; ubi monet, *ne quod sædissimum est, in filiorum educatione ac doctrinâ, præpostera consilia ineant : etenim permulti in hæc unâ cogitatione curaque versantur, ut opes, ut pecunias, ut latum et amplum patrimonium liberis relinquunt. Quos non ad Religionem, non ad pietatem, non ad bonarum artium disciplinam, sed ad avaritiam et rem familiarem augendam cohortantur : nec de filiorum existimatione et salute sunt solliciti, dummodò pecuniosi sint et perdivites. Quo quid dici, aut cogitari turpius potest? ita ut ad illos non tam rerum copias, quàm sua scelera et flagitia transferant, quibus tandem non ad cælum se duces præbeant, sed ad inferorum supplicia sempiterna*, etc. Lege D. Cyprianum, libro de Opere et Eleemosynis. Item Salvianum, lib. 4 ad Ecclesiam catholicam. Item D. Chrysost., lib. 5 in Epist. 2 ad Thessalon. D. Hieron. in Epist. 7 ad Lætam.

ARTICULUS III.

Utrum parentes quandoque teneantur verbis addere verbera, et malos protervosque filios severiori disciplinâ corrumpere.

Postquàm filii nec monitionibus, nec documentis, neque bonis parentum exemplis induci valent ad virtutem sectandam, vitandaque peccata, tunc urgendi sunt ac comprimendi severis objurgationibus, comminationibus, increpationibus et correctionibus : imò et disciplinâ verberum, ac pœnarum inflictione, quando verba nihil obtinent, et non proficiunt. Hanc obligationem Scriptura pluribus in locis parentibus imponit. Proverb. 25 : *Noli a puero subtrahere disciplinam : si enim percusseris eum virgâ, non morietur. Tu virgâ percutes eum, et animam ejus de inferno liberabis*. Quid enim sibi volunt, inquit D. August., multimodæ formidines, quæ colibendis parvulorum adhibentur varietatibus? quid pædagogî, quid magistrî, quid ferulæ, quid virgæ, quid his pœnis agitur, nisi ut imperitia debelletur et prava cupiditas infrenetur? Flagella magne sunt efficacæ in erudiendo. His erudiuntur et corriguntur etiam animalia irrationalia, et non solum dùm ipsa percipiuntur, sed etiam dùm vident alia fla-

gellari. Et apud homines, qui verbis erudiri et emendari nolunt, corriguntur verberibus, ut ait Sapiens Proverb. 22 : *Stultitia colligata est in corde pueri, sed virga disciplinæ fugabit eam*. Hoc freno coercendus est filius, qui tanquàm equus indomitus, non vult subijci paterno magisterio. Aliàs. si pater talem verberibus non refrenet, perinde faciet ac si ferocienti equo non calcare addat, sed habenas remittat, se pariter cum equo in præcipitia dejecturus. Non tam diligentem custodiam requirunt flores ne marcescant, quantam disciplinam exigit cura filiorum, ne in pravos mores dilabantur, ut innuit D. Hieron., Epist. ad Lætam. Periculosa valdè ac reprehensibilis est negligentia in his. Nam ut dicitur Proverb. 15 : *Qui parcit virgæ, odit filium suum; qui autem diligit, instanter erudit*. Et Eccles. 50 : *Qui diligit filium suum, assiduat ei flagella, ut lætetur in novissimo die*. Puer sine severâ hæc disciplinâ evadit ridiculus, parentibus injuriosus, et sibi aliisque noxius, ejusque scelera progenitoribus impunitantur, indeque illius supplicia in parentum capita refunduntur. Diogenes, teste Plutarcho, videns puerum intemperantiùs comedentem, patri impegit colaphum, ac si filii pœnas luere debuisset. Celebre est illud apud Boetium, Gersonem et alios, de quodam juvene Romano factum, qui cum ob immania flagitia capite foret damnatus, antequàm patibulo affigeretur, rogavit ut liceret parentem suum complecti et ultimùm affari. Et cum venientem patrem sub specie honoris fingeret se osculari velle, subito ejus nasum mordicùs apprehensum dentibus præscidit, dicens : *Tu, pater, me suspendis, tu me interfecis; dùm enim meam flagitiosam vitam severè non emendasti, me in hanc contumeliosam mortem deduxisti*. Unde verificatur illud Eccles. 41 : *De patre impij queruntur filij, quòd propter illum sunt in opprobrium; et cap. 50, inquit Sapiens : Læta filium tuum, et parentem te faciet. Lude cum eo, et contristabit te. Non corrideas illi, ne doleas, etc.*

Et contra verè hæc correctione puerorum formatrice, omnes virtutes sanctique mores in eis precæantur, teste D. Cypriano, tract. 2 de Habitu virginum : *Disciplina, inquit, est custos spei, retinaculum fidei, lux itineris salutaris, fones ac nutrimentum bonæ indolis, magistra virtutis*, etc. Ideòque parentes quoties vident pravos mores in filiis et peccata mortalia manifesta, ut perjuriam, blasphemias, detractiones, ebrietates, rixas graves, et similia, sub gravi obligatione tenentur illis graviter prohibere, cum omni curâ et diligentia possibili, arguendo, obsecrando, increpando, comminando, et si opus fuerit, temperatè flagellando ac puniendo, quia ex officio tenentur sub mortali corrigere, malaque impedire, eorumque curam habere. Idque facere possunt sine proprio incommodo, ob imperium et auctoritatem coercitivam in illos. Sed eadem obligatione tenentur etiam pœnis adhibitis filios arcere ab illis occasionibus et periculis, in quibus regulariter et pro majori parte solent immineere peccata mortalia. Item quando occasiones non sunt certæ, sed dubiæ, et suspectæ, adhuc hujusmodi pericula præcavere debent parentes, easque occasiones

filiis prohibere, si possint absque detrimento, ob scilicet eandem rationem.

Duas tamen in his correctionibus filiorum, parentes cavere debent extremitates, in quibus sæpè offendere consueverunt. Primum ne quid acerbius in liberos aut loquantur aut statuunt; et si deliquerint, moderate corrigant aut puniant. Idque Apostolus ad Ephesios 6, et ad Coloss. 3 ita præcipit: *Patres, nolite ad indignationem provocare filios vestros, ut non pusillo animo fiant.* Alius est enim principatus patris ad filium, et domini ad servum; instruntur filii non tanquam servi ob utilitatem domini, sed tanquam liberi ob propriam utilitatem: ideòque cum excessu rigiditatis non sunt arcendi, nec subiucendi, ita ut provocentur in nimiam indignationem, iracundiam et desperationem: hæc quippe provocatio non excitat ab bonum. Cujus ratio est, quia homines retinent impressionem quam à pueritiâ habuerunt: naturale autem est, quòd qui in servitute nutriuntur, semper sint pusillanimes; ita D. Thomas in hæc verba Apostoli. Si igitur filii videant et sentiant parentes in se assidue, tam duros, asperos, litigiosos, timendum est ne despondeant animum, et segnescant in suis operibus, in pietate et Dei timore, ac cultu languescant, ac tandem desperent, fugiant, omneque jugum tam Dei quam parentum excutiant. Unde rectè monet Catechismus in fine hujus quarti præcepti: *Ut parentes nimiam severitatem effugiant, malitque liberos corrigere, quàm ulcisci.*

Hinc graviter peccant parentes, qui furore et quasi rabie perciti, filios tanquam servos immaniter tractant, et in correptione notabiliter excedunt; torvis semper et terribilibus oculis aspiciunt, diris imprecationibus, injuriis ac maledictionibus continuò impetunt, nunquam verbum gratiosum proferunt, nunquam paternum affectum ostendunt, sine causâ justâque ratione crebris percussioibus affligunt potiusque tanquam tyrannos aut carnifices, quam patres se gerunt: feris pejores, inquit D. Augustin. serm. 52 de Tempore. Nulla enim bestia est, quæ non filiis suis blandè murmuret, et cum terreat homines, parvulos fovet. Fremit leo in sylvis, ut nemo transeat; intrat in speluncam ubi habet filios suos, omnem rabiem feritatis deponit; foris eam ponit, cum ipsâ non ingreditur: hi verò parentes è contra eam statim ac domum ingrediuntur suscipiunt, et nonnisi adversus familiam rugiunt ac debacchantur; immoderatè igitur filios corripientes, verberantes, notabiliterque ledentes, mortaliter peccant, per se loquendo.

Parentes itaque, sicut Dei vices gerunt in regimine filiorum, etiam ipsum in correptione imitari debent. Dcus autem ex amore sapienter et dulciter flagellat nunc filios suos, ad erudiendum, ad perficiendum ac à morte liberandum. Sic parentes ex dilectione notarum et odio vitiorum ad correptionem procedere debent, tanquam medicinam proportionatam qualitati delicti et complexionis infirmi, moderatè et sapienter eos flagellando, ex desiderio quod habent, ut hæc pœnâ adducantur ad fugam mali et prosecutionem boni, et non ut iracundiæ et passioni propriæ satisfi-

ciant, prout videtur innuere Apostolus quando dicit ad Ephesios 6: *Et vos, patres, nolite ad iracundiam provocare filios vestros, sed educate illos in disciplinâ et correptione Domini*, seu ad modum quo Deus suos corrigi et flagellat, quos amat, et cum amore, mansuetudine, ac clementiâ castigat. Hi parentes peccant per excessum: alii verò in aliud extremum declinantes peccant per defectum, vitia filiorum palpantes, dissimulantes, blandè, segniterque corrigentes. Hos patres remissos et ignavos, peccato redarguit Catechismus Tridentinus locò citato dicens: *Si qua culpa commissa est, cum necessaria sit castigatio et objurgatio, ne quid liberis per indulgentiam remittant: sæpè enim filii parentum nimia lenitate et facilitate depravantur. Quamobrem à dissolutâ indulgentiâ deterreat exemplum Heli summi sacerdotis, qui quòd in liberos indulgentior fuerat, maximo supplicio est affectus.* Reprehendit quidem Heli filios, ut legitur 1 Regum, cap. 2, v. 13; verùm nimis blandè, cum severissimè in re tanti momenti deberet in illos animadvertere. *Non unius iniquitas*, inquit Theodoretus, q. 40, ad hunc locum, *non egebat lenibus medicamentis, sed acerrimis et asperimis. Oportebat ergo, cum post primam et secundam monitionem perseverassent in nequitia, eos à templi ambitu expellere*, etc. Non satis erat blanditiis nimium paternis, imò penè feminèis eos corripere; sed adhuc tenebatur eorum obstinationem severis objurgationibus palam confundere, dignaque disciplinam et pœnam, quâ refrenarentur, addere; nempe alapas, verbera, à suo conspectu amotionem, officiorum privationem, etc. Ex hoc igitur, quòd in hos pater, cum essent tales, non se vehementem et rigidum censorum, correctorem, percussorem ac punitorem exhibuerit, conqueatur Deus de illo 1 Regum 3: *Eò quòd noverat indignè agere filios suos, et non corripuerit illos*, quasi non sit corripere omninò, dùm in his casibus blandè corripuerit filii. Inde Heli adversus eos et seipsam clementissimè alioqui Dei iracundiam concitavit, et divinæ justitiæ flagellis attritus fuit. Inde mox iter ultimam auditâ populi victi à Philistæis ruinâ et clade, filiorum necè, et capturâ aræ, ut acerbissimè puniretur, non modò suam luendo pœnam, sed etiam suorum calamitatem intuendo, ut inde graviori cruciatu torqueretur.

Expendamus, quæso, et genus mortis quo sublatus est: *Cecidit de sellâ retrorsum juxta ostium, et fractis cervicibus mortuus est*, 1 Reg. 4. Non moriturus sellâ sedens sed de illâ cadens, ut qui filios probè non instituit, magisterii cathedrâ indignus censeatur: oportuit enim non solum à pontificatu removeri, sed penitus extingui, ne ad eum amplius rediret. Non cadit in faciem, sed in tergum, ut qui filiorum scelera, ut par erat, non advertit, quò ipse tandem rueret ignoraret. Cecidit juxta ostium templi in quo filios suos in sacrilegia ruere permisit, ut ubi culpa commissa est, ibi infligeretur, et pœna, ut ait D. Gregor.: *Ibi cecidit, ubi deliquit*, et locum quem filii suis sceleribus profanarant, pater suo cruore lavaret ac expiaret. Cervicibus effracts occubuit, quia filiis peccantibus clementer iu-

dulsit eorumque cervicis indomitas non subegit. Caput cadendo illis, quia sedendo, capitis proprium officium in familiâ administrandâ non curavit, sed neglexit. Vide D. Chrysost., Homil. 9 in 1 Epist. ad Timoth.

Quid de parentibus dicendum filiorum peccata palpantibus, excusantibus, aliquando et laudantibus; qui conniventes dissimulant, et ne eos molestent, subtrahunt disciplinam, contra Domini præceptum Proverb. 23, facientes: *Tu virgâ percuties eum, et animam ejus ab inferno liberabis.* Si hæc patiantur à Deo flagella, qui filios verbis tantùm, et non dignâ ultione emendant, quid illis fiet parentibus qui ad mala hortantur, et peccando attrahunt? Si Heli summus sacerdos, licet in se bonus existeret, cùm nullius proprii peccati arguatur, licet ætatis suæ nonagesimum octavum ageret, et caligasset ejus oculi nec videre posset, cæcus, debilis, decrepitus, licet filios grandævos, utpote uxoratos, admonitionibus salutiferis ac urgentibus à peccatis corrigere tentaret, quia tamen non dignâ ultione efficaciter emendavit, in se pariter et in ipsis tantam animadversionis divinæ exceperit vindictam: quanto tremore concuti debent parentes, ne si ignavâ ergo filios indulgentiâ ac impunitate utantur ac virgâ parcant, Dei flagellis unâ cum filiis involvantur, sibi que et illis æternæ amaritudinis calicem propinent?

Ex his patet mansuetudinem et severitatem in filiorum correctione conjungendas esse; quamvis enim parentes primas lenitati tribuere debeant, secundas saltem severitati et punishmenti minime denegent, exemplo Samaritani, alligando vulnera spiritualia liberorum, infundant oleum et vinum; ut per vinum mordeantur vulnera, et per oleum foveantur, ac demulceantur, faciendo quoddam temperamentum ex utroque, ut neque multâ asperitate exculcerent filii, neque nimia benignitate solvantur, et virga distractionis ac manna dulcedinis in parentis pectoris, sicut olim in arcâ, simul contineantur. Idque faciliè assequatur ac mediocritate in correctione filiorum servabit, si ad illam ex charitate procedat, de quâ ait D. Bernardus, Epist. ad Fulconem: *O bona charitas, quæ sive infirmos foveat, sive exerceat protractos, sive arguat inquietos diversis diversâ exhibens, sicut filios diligit universos! Cùm te arguit mitis est, cùm blanditur simplex est, piè solet scire, sine dolo mulcere, patienter novit irasci, humiliter indignari,* etc. Lege D. Chrysost., Homil. 21 in Epist. ad Ephes., et lib. 3 adversus vituperatores vitæ monasticæ, cap. 3, usque ad 8. August., sermone de Tempore 94, aut nunc 15; et in Psalm. 50. D. Bern., serm. 10 in Psalm. *Qui habitat,* et Gratianum, causâ 5, q. 5, can. *Non osculatur*

ARTICULUS IV.

Quod puerilis ætas aptissima eruditioni et morum informationi rectè censeatur, et sit.

Omnia tempus habent, inquit Sapiens, et omni negotio tempus est ac opportunitas: tempus erudiendis et informandis filiis aptum, est juvenus et adolescentia, ut passim in Scripturâ et Patribus declaratur, nec non rationibus, similitudinibus, ipsâque experientia com-

probatur. Ecclesiast. 6: *Fili, à juventute tuâ excipe doctrinam, et usque ad canos invenies sapientiam.* Ita ut Spiritus sanctus velit homines à teneris annis excipere sapientum hominum instructionem, ut eligant tunc et præ omnibus arripiant doctrinam, ad instruendum. Se tradant, nec detrectent monita et documenta salutaria suscipere, et sapientes atque prudentes usque ad canos evadent. Hinc elaborandum est parentibus ut filios à juventute ad normam virtutis effingant; nam quod pueri hauserint sive pium illud sit, sive sæcûs, velut characterem quodam animæ impresso et imbibito, ad ultimum usque senectutem servant. Proverbium est, inquit Salomon, quod ego non edidi, sed inveni jam antea omnium ore celebratum ac communitè receptum, satis superque experientiâ comprobatum: *Adolescens juxta viam suam, etiam cùm senuerit non recedet ab eâ,* Proverb. 22. In Hebræe, Cajetanus legit: *Assuefac puerum super os viæ; etiam cùm senuerit non recedet ab eâ.* Quo monet Salomon ut non differatur instructio pueri, sed in ore viæ, hoc est, in ipso aditu, in ipso principio pueri, cùm incipit patere ingressus in ejus animum, ipsam parentes assuefaciant ad virtutem. Quamvis enim non sit capax doctrinæ, est tamen capax consuetudinis, quæ est altera natura, et ea quæ primùm imbibimus ordinariè retinemus etiam in senectute. Dùm ergo est adhuc in bivio puer, eique sicut olim Herculi patent duæ viæ, virtutis scilicet et vitii, parentibus incumbit eum veluti manu ducere in viam rectam et per semitas justitiæ, ipsique calcare addere ut eam teneat, et vitiorum latam viam deserat. Unde alii legunt: *Initia erudi puerum super os viæ,* veritatis et justitiæ, etc. Pagninus legit: *Imbue puerum,* etc. Bonitas enim vitæ profundius infigitur, ait Philosophus, cùm inveniat subjectum magis tenerum; sic vasa sapientum quidquid primùm acceperunt, juxta illud poetæ:

Quo semel est imbuta recens, servabit odorem Testa diu.

Idem docent Quintilianus, 1 Instit., cap. 1; Philo in lib. quod omnis probus sit liber; et D. Hieron. Epist. 7, ad Lætiam, ubi sic ait: *Difficiliter eraditur, quod rudes anni perbiberunt; lana unâ conchylia, quis in pristinum candorem revocat? recens testa diu et saporum retinet, et odorem, quo primùm imbuta est.* Naturâ tenacissimi sumus eorum que primis annis didicimus. Idque confirmatur ex lib. Job., cap. 20, ubi de impio dicitur: *Ossa ejus implebuntur vitii adolescentiæ ejus, et cum eo in pulvere dormient.* Ubi non dicit, caro implebitur, sed ossa ejus, etc., quia sicut quæ ossibus adherent et insunt, cum ipsis durescunt et durant: ita planè vitia juvenutis, ut ait D. Gregorius, lib. 15 Moral., cap. 5, quotidie duriora existant, adeoque inolescunt, ut in senectute solidentur, imò in sepulcro cum peccatore reponantur.

Equum indomitum et veluti feram belluam juventutem vocat D. Chrysost., Homil. 4 in 1 ad Timoth. Ideo tunc domandi sunt filii et ad virtutem assuefaciendi, aliâs mali et incorrigibiles evadent; et ut ait Quintilianus, citius franges, quàm corriges que in pra

vum obdurerunt, ut constat de animalibus et feris quæ nisi dum adhuc teneræ sunt, mansuefiant, nunquam postea cicurari possunt; et de plantis curvis, quæ nisi tunc dum pullulant, torqueantur et in rectum dirigantur, postea arbores factæ facilius rumpuntur et scinduntur, quam flecti valeant. Inde Sapiens Eccles. 30, ait: *Equus indonitibus evadit durus, et filius remis sus evadet præceps. Curva cervicem ejus in juventute, et tunde latera ejus, dum infans est, ne forte induret, et non credat tibi* Sumptus nimirum metaphorâ à bobus et juvenis, dum imposito jugo ad terram invertendam et excolendam domantur. Sic filii sunt domandi et curvandi sub jugo virtutis à pueritiâ, in quâ sunt facilius domabiles et dociles; et quod tunc capiunt, firmiter retinent, sicut ramosculus recens facilius flectitur quàm ramus qui crevit in solidum; sicut cera mollis de facili tunc recipit impressiones, et ut ait D. Hieron., Epist. 12 ad Gaudentium: *Ut aqua in areolâ digitum sequitur præcedentem, ita ætas mollis et tenera in utramque partem flexibilis est, et quodcumque duxeris trahitur.* Sed nescio quomodò adolescentia, etsi in utramque partem facilis, in vitia tamen magis declinat quàm in virtutes: idcõque ad illam tunc sunt filii incurvandi, et à parentibus, tanquàm peritis naucleris, per hujus mundi procellosum mare, ad portum salutis dirigendi. Nam quemadmodum ignis dum parvus nutritur et cautè custoditur, utiliter luceat ac calefaciat: è contra verò dum licenter grassari permittitur, in incendium laxatur, ita puer bonis moribus natus, si tunc probè instruat, malis verò cupiditatibus flagrat, si negligatur et nimis indulgenter tractetur. Tandem sicut ex materno ubere sagitur lac, quo omnia infantis membra reficiuntur et ad sanam aut malam complexionem et indolem efformantur usque ad senectutem, ita ex juventute hauriuntur mores quibus reliquæ ætates imbuuntur, ita ut senectus sit veluti echo juventutis, et sentina nedum corporis defectuum, sed et animi vitiorum in pueritiâ contractorum.

Unde ex malâ juventutis educatione, certissimum malæ senectutis vaticinium est desumendum, prout olim D. Gregor. Nazianzenus dum esset Athenis, et malâ Juliani adhuc Juvenis institutione, futura scelerâ apostatæ prophetavit: è contra verò qui benè educati in juventute bonis moribus florent; magnis virtutibus in decursu vite tanquàm faciendæ arbores usque ad senectutem fructificabunt, prout de justo vaticinatur Jeremias, Thren. 3: *Bonum est viro, cum portaverit jugum ab adolescentiâ suâ; sedebit solitarius, et tacebit, quia levavit se supra se.* Ubi bonum sumitur pro sano, quia virtus, quam in juventute discimus, sana est et fortis, nec ullo morbo debilitateque laborat. Item sumitur pro perfecto, virtus enim quæ à juventute non sumit exordium, vix perfecta esse potest, aut partibus sibi necessariis constans; quæ verò à juventute incipit et incrementa capit, omnibus numeris ordinariè absoluta et perfecta est, et quasi consurgens aurora, et lux splendens crescit usque ad perfectam diem. Tandem homin hic accipi potest pro factili. Nam si quis virtuti à juventute assuescat, nullo negotio ejus exer-

citium sibi comparabit, bonum itaque est viro, cum portaverit jugum legis et mandatorum Dei ab adolescentiâ; cum assueverit disciplina, mortificationi, penitentia, etc. Sic enim fiet sanctitate illustris. Ita Christus à suo præsepio cepit pauperem et duriorum vitam agere. Unde ait: *Pauper sum ego, et in laboribus à juventute meâ.* Sic Joannes Baptista vix humiliter secessit in cretam indutus cilicio, et meruit fieri Christi paranympus. Sic D. Nicolaus à pueritiâ jejunabat. Sic S. Benedictus pueros passim in suam religionem recipiebat, ut à teneris assuescerent austeritati et disciplinæ monasticæ.

Lece fructus hujus puerilis educationis: *Sedebit solitarius et tacebit, securus, quietus, impavidus in virtute persistet, feriatas, inquit D. Ambros., Psal. 118, ab omni interpellatione mundanæ sollicitudinis aut voluptatis; sedebit ille singulariter, quasi is qui non inveniat faciliè æqualem, singulariter donatus præmiis; singulariter remotus à strepitu interpellantium passionum, et quietus silebit: cui non est necesse jurgari cum corpore, et deertare cum variis cupiditatibus; multaque corporis et animæ tranquillitate perfructur, et singulari Dei familiaritate præmiabitur.* Hujus rationem reddidit Propheta, quia scilicet *levavit se supra se, nempe à terrenis ad cœlestia; seipsam supergressus, libravit se à mundo in æthera, quia ut ait D. Bernard., serm. 2 in festo Apostolorum: Cùm adolescens esset, et lubricæ ætatis sentiret ardorem, senem induit, relinquens quod erat, assumens quod non erat, LEVAVIT SE SUPER SE, quia non respicit ad se, sed ad illum qui est super se, SEDEBIT ENIM ET TACEBIT etiam modò à strepitu diabolicarum suggestionum, à strepitu carnalium desideriorum, à strepitu mundi. Felix anima, quæ linguas istas non exaudit, audit licet.*

Notite errare, inquit Apostolus ad Galatas 6: Deus non irridetur: quæ enim seminaverit homo, hæc et metet. Quoniam qui seminavit in carne suâ, de carne et metet corruptionem: qui autem seminavit in spiritu, de spiritu metet vitam æternam. Qui vult tempore messis colligere bonos fructus, debet bonum semen in terram projicere tempore serendi opportuno. Juventus autem est tempus serendi; senectus verò metendi. Unde qui in juventute malis et vitiis incumbunt, seminant in carne, et in senectute metent corruptionem ac damnationem æternam: qui verò in pueritiâ virtutibus bonisque operibus solliciti sunt operam dare, in spiritu seminant, in senectute metent spiritualium bonorum præmium, nempe vitam æternam, Eccles. 25: *Quæ in juventute tuâ non congregasti, quomodò in senectute tuâ invenies?* Et ibidem, cap. 6, ait Sapiens: *Fili, à juventute tuâ excipe doctrinam, et usque ad canos invenies sapientiam* E contra verò si juvenes voluptatibus et passionibus in adolescentiâ laxent habenas, ait Ecclesiastes, cap. 11, v. 9 et 11, *scito quòd pro omnibus his adducet te Deus in judicium, quòd scilicet dicet messoribus suis: Colligite primum zizania, et alligatæ ea in fasciculos ad comburendum. Aufer iram à corde tuo, et amove militiam à carne tuâ: adolescentia enim et voluptas vana sunt.*

Tandem Ecclesiastes ibidem cap. ultimo utiliter his

verbis nos admonet : *Memento creatoris tui in die juventutis tuæ*. Hinc discant parentes studiosè et diligenter pueros bonis moribus informare ostendendo illis Dei beneficia et mandata, juxta illud Deuteron. 6 : *Narrabis ea filiis tuis*, etc. Sic Tobias docuit filium suum ab infantia timere Deum et recedere ab omni peccato. Tunc enim maximè formanda est ætas hominis quia simulandi nescia est, ac præcipitibus tanquam cera mollis faciliè cedat. Item de fidei catholicæ mysteriis, de doctrinâ christianâ, de principiis nostræ Religionis sunt ab infantia erudiendi : ita ut si possibile esset, sacram doctrinam unâ simul cum lacte matris imberberent. Tum quia cum ea quæ sunt fidei transcendant rationem, expedit ut præponatur et addiscantur in illâ ætate, quæ dictorum rationem non querit, sed simpliciter acceptat : hæc autem est prima et puerilis ætas. Tum quia in omni gente, quæ sub aliqua lege vivit, primò erudiri solent pueri in divino cultu. Tum quia his quæ sunt fidei firmissimè ac inseparabiliter assentiendum est per totam vitam : ea autem quæ ab infantia tenere consuevimus, sunt in nobis quasi altera natura, proindeque immutabilia et indelebilia permanent. Tum quia prima ætas cum non sit in aliis distracta, ex suâ teneritudine sicut mollis cera faciliùs, distinctiùs, et elegantius recipit impressiones, ut constat de idiomate vulgari, quod in infantia addicitur faciliùs, et perfectiùs ac elegantius profertur ; nec ita faciliè discitur neque tam eleganter profertur comparatum in ætate adultâ. Idem etiam patet de studio literarum : ridiculus enim censeretur senex qui tunc vellet addiscere theologiam aliasque difficiles scientias : nulla autem ars difficultior quàm vivere christianè et secundum Christi Evangelium. Ideoque à tenerâ ætate, doctrina christiana est tenenda, ac suscipienda : nam ars longa, vita brevis.

Plus videntur parvuli indigere custodiâ et eruditione quàm animalia irrationalia, inquit D. Thomas, lib. 4 de Erud. princ. cap. 2 ; illa enim à naturâ sibi nociva et fugiunt, ac salutem suam appetunt et querunt. Manet columba super rivos aquarum, ut videns umbram accipitris, eum fugiat ; aves et animalia in retia et pedicas non incidere conantur ; vix potest ita cautè lapis accipi ac projici, quin cognoscant et fugiant, etc. Pueri aliter se habent, noxia appetunt, et salubria refugiant. *Sensus enim et cogitatio humani cordis in malum prona sunt ab adolescentiâ suâ*, Genesis 8. Unde multùm damnosa est negligentia circa puerorum eruditionem : bona enim quæ non agnoscuntur, non desiderantur, non queruntur, non obtinentur. Hanc tamentans philosophus Crates apud Plutarchum, lib. de Educ. puer. ait : *Quò tenditis, homines, qui rei faciendæ vimium impenditis studium ; filiis verò instituendis, quibus vestras opes relinquitis, per exiguum ?* Subdit autem Plutarchus : *Quibus ego adderem, tales patres perinde agere, ac si quis de calceo sit sollicitus, de pede nihil curet*. Item Juvenalis, satyrâ 14, parentem carpit qui plus expoliendis aedibus, quàm erudiendis filiis incumbit, item D. Hieronymus, Epist. ad Lætam ait : *Si tantû vitrum, quare majoris non sit pretiû margaritarum ?* Id est,

quare animas filiorum gemmis pretiosiores ita negligenter custoditis ? Tandem D. Thomas loco citato docet banc parentum negligentiam reprehensibilem ostendi ex curâ quam circa res viliores habent : *Diligentes enim sunt circa pecora custodienda et opportuna tempore edomanda ; multique parentes videntur chariores habere porcos, quàm filios suos. Dixit Augustus Cæsar de Herode, qui proprios filios occiderat : Mallem esse porcus Herodis quàm filius, quia pascit porcos, et filio occidit ; quodammodò etiam filios occidunt, qui defectu custodiæ et disciplinæ eos perire permittunt*. Negligentia ista parentum multùm quoque est exosa Deo, ut patet in Heb. 1 Regum 5, in pueris insulantibus Elizæo Propheta, 4 Reg. 2, pueri quinquennis inter parentis amplexus subito in gehennam à daemonibus arrepti, et aliorum exemplis, quos Deus in ipso ætatis flore de medio sustulit, et acriter punivit. Idque satis indicavit regius Psaltes Psalm. 57, dicens : *Priusquàm intelligerent spinæ vestræ rhamnum, sicut virentes, sic in irâ absorbet eos*. Id est, antequàm filii vestri, quos tanquàm spinas parvas sinitis degere, intelligant sentiantque se adolevisse, eoque excrevisse ut rhamnum exequent altitudine, duritiæ et acumine, existentes adhuc in eâ immaturâ ætate planè vegeti et virentes ; Deus in irâ suâ absorbet eos, violentaque morte excindet, non sinens in malitiâ crescere et roborari : sicut optimus agricola succrescentes in agro suo teneras adhuc spinas radiciculis evellit, ne in rhamni robur pervenientes, durissimis aculeis pungant et cruentent hominum manus.

ARTICULUS V.

De pædagogo filiis præficiendo.

Quemadmodum viri nobiles aut divites, bonorum fortunæ administrationem committunt œconomo, ut negotia gerat, sic filiorum curam et regimen pædagogo tradere expedit, cum per seipsos omnibus familiæ officiis et oneribus vix sufficere possint. Et sanè si procurandis possessionibus, agris, et brutis, ac mercibus omni studio laborent ut inveniant hominem in his peritissimum, vigilem, laboriosum et fidelem, quantò magis pro erudiendis et formandis filiis, hominem probum, prudentem et peritum inquirere debent ? Lege D. Chrysostomum, hom. 9 in Epist. 1 ad Timoth. Pædagogus in regendis et erudiendis filiis est patris vicarius, et filio sicut auriga equo lascivienti : cum enim puer deficiat in usu et actu rationis intrinsecè, donec ad perfectiorem deveniat ætatem, necesse est illi assignare aliquod directivum et regulativum extrinsecum, ut laudabiliter et moraliter vivat, ejusque appetitus irascibilis et concupiscibilis frenetur ac dirigatur Auriga autem non dirigit equum, nisi freno, calcariibus, et verberibus, eò quòd sit animal irrationale ; sed pædagogus docere debet puerum rationis capacem ; et ideò verbis, documentis, admonitionibus, minis et verberibus, maximèque bono suo exemplo est erudiendus, ita ut in omni suo operi exteriori bonorum morum eidem se præbeat exemplum, suis admonitionibus conforme ; nihilque vitiosum, leve, aut temerè factum coram puero ostendat : faciliùs enim mala

quàm bona exempla imbibit. Græcorum narrat historia Alexandrum Magnum in moribus et in incessu Leonidis pædagogî sui non potuisse carere vitis, quibus adhuc puerulus fuit infectus: sic proclivis et malorum æmulatio, ait D. Hieron., Epist. 7 ad Lactam, et quorum virtutes assequi nequeas, citò imitaris vitia. Inde Apost. ad Rom. 2. mirè invenitur in hos doctores, qui aliud docent, aliud faciunt. Inprimis igitur pædagogus debet in se habere vitæ et morum probitatem, cum sit veluti exemplar puero sibi commisso.

Insuper debet esse prudens in agilibus, ad hoc ut seipsum et discipulum in agendis bene regulare valeat. Ad quod necesse est ut advertat ea in quibus discipulus deficit ac declinat à debitis moribus, et studeat suâ sagacitate obliquum ac quasi tortuosum paulatim vortere in bonam partem, rectamque efficere. Item debet prævidere futura, ut scilicet per debita media conservetur in bonis moribus, removendo incentiva et occasiones, quibus posset redire ad pristinam obliquitatem, et circumspicere se gerendo ad dignoscendum in singulari inclinationes pœri: neque enim iisdem modis utendum est cum omnibus; v. g., pœr mansuetus, benignè est erudiendus, et cholericus magis asperè, etc. Item oportet eum esse vigilem et cautum, ne discipulum doceat verum admixtum falso, et ne illi proponat bonum sub specie mali, nec è converso. Isaïæ 5: *Væ qui dicitis malum bonum!* etc. Tandem pædagogus debet esse sufficienter instructus in illis scientiis in quibus debet erudire pœrum, ut eum brevi temporis spatio juxta illius docilitatem et capacitatem erudire valeat, cum methodo et claritate procedendo. Vide plura apud D. Thom., lib. 5 de Eruditione principum, cap. 9, et apud Javellum, tract. 3, Oeconomix christianæ, cap. 5.

Peccant igitur pædagogi, præceptores et scholarum magistrî, primò, si profectum discipulorum in literis non promoveant sedulò, nec curent quòd segniter studeant et tempus terant; si horis debitis scholas non intrent aut solitas lectiones non faciant; si non se reddant habiles et aptos ad cum methodo, absque confusione et obscuritate docendum, suoque officio satisfaciendum; si ex proposito falsa doceant ut vera, vel superstitiosa et salutè noxia tradant; si plures admittant discipulos quàm erudire valeant; si in his et similibus officio suo notabiliter desint; peccant etiam contra justitiam solita stipendia accipientes et retinentes, proindeque obligantur ad restitutionem. Similiter peccant, dùm stipendium exigunt majus justo pretio, vel quàm consuetudo aut gymnasii leges ferant.

Peccant insuper si peccata discipulorum dissimulent, et non corrigant quando possunt; si non doceant bonos mores, eos deterrentes à vitis communibus pœris, ut mendaciis, juramentis, parvis atrocitatibus, contentiosis, ludis inhonestis, familiaritate cum personis alterius sexûs, aliisque malis, adhibendo ad monitiones, objurgationes, minas, correctiones, ferulas, flagella, aliasque pœnas, juxta mensuram delictorum, et complexionem ac conditionem delinquentis,

admixtà quòdam benignè et non austerè et tyrannicè auctoritatè, ut videantur, magis amore, quàm timere discipulos regere; cum juxta Ciceronem, præstet diligi quàm metui, et juxta Senecam, generosus sit hominis animus, magisque amore quàm vi trahatur. Licet ut verum fatear, ex hoc quòd juvenus impeta quodam feratur ad illicita, sitque prona ad vitia, indigeat severiori disciplinâ flagroque frequenter refruari, sicque timore pœnæ abstrahatur à noxiis. *Ornamenta juvenis ætatis*, inquit D. Ambros., lib. 4 de Offic., c. 17, *sunt timorem habere, parentibus deferre, honorem exhibere senioribus, castitatem tueri, humilitatem non aspernari, diligere clementiam, verecundiam; hæc est corona gratiarum.*

Peccant insuper, si eos non instruant de doctrinâ, de elementis fidei, de modo orandi, de præceptis Dei et Ecclesie, de modo ritè sumendi Sacramenta, præsertim confitendi, communicandi, et debite audiendi sacrum. Non enim culpâ vacant si ex desidîâ sinant discipulos hæc et similia ignorare, et non addiscere. Præterea eos adducere debent ad exercenda et in praxim redigenda bona hæc documenta, applicando illos ad bonum, ad orandum, ad sacrum devotè audiendum, ad confitendum, communicandum et operibus christianis pro modulo suo vacandum: parùm enim prodesset retrahere pœrum à vitis et à societate pravorum, nisi etiam de necessariis ad vitam christianam instruantur, et ad virtutem sectandam officiaque christiana implenda compellantur. Aliàs pædagogi assimilarentur medico inservienti, qui prohibet infirmo nociva, et non assignat illi congruum vitæ regimen ac nutrimentum opportunum; tunc enim paulatim deficit et moritur, quia virtus naturalis, sicut removenda est à malis debilitantibus, sic fovenda est bonis confortantibus. Peccant præterea, si malis moribus imbutos, et aliunde scandalosos ac perniciosos ad scholas cum aliis admittant, vel ex iis non removeant. Item si ipsismet discipulis sint malo exemplo; ut enim ait Seneca: *Hunc elige doctorem, quem mireris, cum videris, magis quàm cum audieris.* Hunc eligo magistrum, inquit Beetus, cap. 6 de Discipl. scholarî, qui sit in sermone verax, in judicio justus, pius in affata, virtute insignis, bonitate laudabilis, mansuetus, rigidus, non negligens, nec arrogans, etc., ita ut seipsum discipulis honorum operum præbeat exemplum. Et ut ait D. Hieron., Epist. 85 ad Oceanum: *Perdit auctoritatem docendi, cujus sermo opere destituitur.* Peccant denique rectores et magistrî denegantes doctoratûs insignia dignis, et conferentes indignis, quod Navarrus dicit esse peccatum mortale, præsertim in theologiâ, jure canonico, civili, et medicinâ: secûs in aliis materiis et artibus. Vide Cajetanum in Summâ, verbo *Doctoratus*.

Ex magistrorum moribus aut doctrinâ seminarium fit reipub., apud illos enim est officina scientiæ vel ignorantix; pietatis vel impietatis, formatio vel corruptio pœrilium ingentorum, columna et fundamentum, bonum vel malum communitatis, quia illinc pro-

deunt, qui ad eam administrandam evocantur. Quare interest magistratibus, interest populis, interest reipub. scholarum summam habere curam, et videre num ibi præpositi doctores et magistri tales sint, ex quibus respub. juvari aut lædi possit, ac eligere speculorum instar, in quibus non sit macula vitæ vel doctrinæ, quia juxta parentum mores filii componunt suos, velutique simiæ imitantur præceptorum facta, dictaque sequuntur, cum quibus velint nolint consuescant, ex illis veluti fontibus derivantur rivuli; ex puris, boni; ex corvo malum ovum; vixque aliter fieri potest, quin si non omnia, saltem aliquid ex doctrinâ et moribus doceantur retineant. Sic fertur Alexandrum ab intemperato præceptore hausisse intemperantiam. Item instructi à Pharisæis, dicebantur à Joanne, *genimina viperarum*, etc.

Discipuli erga præceptores non pauca tenentur officia præstare, cum juxta Philosophum, ipsis nequeant beneficis acceptis æquale reddere. *Quid majus*, inquit Chrysostomus, Hom. 60 in Matth., *quàm adolescentulorum fingere mores?* Quid difficilius, quid laboriosius, quàm juventutem per se corruptam ad vitia pronam, ad lapsum facilem promovere ad virtutem? puerorum autem præceptores in hoc laborant, diversarumque personarum partes in hac curâ assumunt: assimilantur enim parentibus, quia puerorum animos quasi regenerant, ac bene esse tribuunt: unde à discipulis tanquàm patres et animorum formatores coli debent; cum etiam in Scripturâ Genesis 45, num. 8, 2 Paralip. 2, num. 13; Esther 13, num. 6, parentis nomen magistro et pædago accommodetur.

Item assimilantur medicis, quia à morbis animæ discipulos curant. Item agricolis qui priùs illorum animos tanquàm agros spinosos et steriles purgant à sentibus, noxiisque herbis; postea arantes, bonum semen respurgunt, inserunt, et innovant arborum, seu propensionum naturalium qualitates. Item figulis, rudos pueros in vasa honoris efformantibus, qui aliàs vasa contumeliæ erunt evasuri, instar ursæ paulatim lambendo. Item statuariis, ex rudioribus lapidibus, et impolitissimis primùm superflua detruçantibus, et deinceps statuas præstantissimas conficiantibus. Item ducibus et pastoribus super gregem vigilantibus, tam in temporalibus quàm in spiritualibus.

Hinc discipuli peccant, si præceptoribus et pædagogis honorem et reverentiam non exhibeant, tum interitùs tum exteritùs. Item si bonis eorum documentis dociles non se præbeant; si eos contendant, aut convitiis vel contumeliosis verbis traducant. Si acquisitioni scientiæ non incumbant, et sequitur studeant, aut tempore studiorum lusui vacent, aut ab scholâ, et lectione sine justâ causâ absint, aut alios etiam secum retrahant; si cum condiscipulis rixis et clamoribus contendant; si cum eisdem in scholâ confabulentur indeque impediatur lectio; si malo fine studeant. Si pecunias parentùm, studiorum causâ datas, inutiliter in aliis vanis et noxiis expendant, aut dilapident. Si gymnasii sui leges, vel academiæ statuta non servent. Si addiscant scientias superstitiosas

aut vetitas, vel libros prohibitos legant: si stipendium præceptoribus debitum non solvant, cum possint. Si erga illum ingratos se præbeant, nolentes servitia et beneficia quæ ex se pendunt, facilliquè rependere valent, eidem exhibere. Si præceptoribus et pædagogis obedire renuant in rebus ad studium, vel bonos mores spectantibus. Si ab iis admoniti aut castigati, se emendare neglexerint ab eo delicto, sed obmurmuraverint, aut nutu minus intentaverint, aut superbè et protervè oculi fuerint. *Mira perversitas!* exclamat D. Bern., erm. 42 in Cantica, *medicanti irascitur, qui non irascitur sagittanti!* demoni scilicet, vitiorumque tela in animam vibranti!

Ratio horum omnium est, quia inter præceptores et discipulos est quodammodo eadem obligatio quæ inter parentes et liberos, cum præceptor sit quasi patris vicarius, ejus locum tenens viceque gerens in his quæ pertinent ad eruditionem, instructionem et morum informationem suorum liberorum.

ARTICULUS VI.

De officio mariti erga uxorem, et uxoris erga maritum.

De officiis conjugatorum ad invicem tractant Catechismus romanus, p. 2, titulo de Matrimonio, § 21 et 22; S. Carolus in Instructionibus; D. Gregorius Pastoralis, p. 3, admonitione 28; Apostolus ad Ephesios 5; ibidem Chrysostomus, Hom. 20, et alii interpretes. Ad mutuum amorem tenentur conjuges, ita ut sicut sunt una caro, habent unum torum, unam mensam, unam hæreditatem, ita sint unus spiritus, et unum cor, habeant unum velle et unum nolle, et amoris conjugalis vinculo conglutinentur. *Ubi una caro, unus et spiritus*, inquit Tertull., lib. 2 ad uxorem, cap. 9. Unde amor iste debet esse castus, firmus, inviolabilis, fidelis, patiens, qui faciat alter alterius onera portare, datamque mutuò fidem in facie Ecclesiæ, promissionem et donationem usque ad obitum observare; aliàs non sapiet conjunctionem cœlestem in Spiritu sancto, nec significabit Christi unionem cum suâ Ecclesiâ, cui tamen conformari debet et ad vivum exprimere in ratione sacramenti.

Viri, inquit Apostolus ad Ephes. 5, *diligite uxores vestras, sicut et Christus dilexit Ecclesiam, et seipsum tradidit pro eâ ut eam sanctificaret*, etc. Quia certè ex amore quem habet vir ad uxorem, magis eas vivil, et pacificè uterque se habet: si autem vir aliam magis diligit quàm suam, se et eam discrimini exponit. Alteram rationem ponit Apostolus: *Ita ut viri debent diligere uxores suas, ut corpora sua; sunt enim duo in carne unâ*. Nullus unquàm carnem suam odio habuit: et ideo sicut peccaret contra naturam, qui seipsum odio haberet, ita et qui uxorem. Nam id quod pro viribus conservamus, diligimus: quilibet autem nutrit et fovet carnem suam, propter conservationem. *Qui suam uxorem diligit, seipsum diligit: nemo enim unquàm carnem suam odio habuit, sed nutrit et fovet eam, sicut Christus Ecclesiam*. Hunc denique amorem probat idem Apostolus auctoritate Scripturæ: *Propter hoc relinquet homo patrem et matrem suam, et adheret uxori suæ, et erunt duo in carne unâ*. Quæ auctori-

tas habetur Genesis 2, ubi Adam hujusmodi verba protulit, videns uxorem de costâ suâ formatam; et triplicem conjunctionem viri ad mulierem designat. Primam per affectum dilectionis, quia tantus est utriusque conjugis amor, ut patres relinquunt; secundam per conversationem; tertia est per carnalem conjunctionem. Ita D. Thomas. Ex his etiam colligitur vicissim uxores debere diligere viros suos, primò sicut Ecclesia diligit Christum; secundò sicut corpora sua et carnem suam; tertio, quia propter virum relinquunt patrem ac matrem, eique adherent, fiuntque una caro cum ipsis.

Domus et divitiæ dantur à parentibus; à Domino autem propriè uxor prudens, inquit Sapiens Proverb. 19. Septuaginta Interpretes legunt: *A Domino aptatur mulier viro*. In optimo enim conjugio in quo Deus præsidet, in quo sacramentum suam contulit gratiam, amor iste conjugalis est sanctus et sanctificans, immaculatus, benè ordinatus, patiens, inalterabilis, perseverans. Ubi tales nuptiæ, inquit D. Ambros., lib. 8, in Lucam cap. 16, ibi harmonia: Deus enim illos junxit. Harmonia dicitur conveniens et apta rerum omnium commissa connexio. Sicut ergo in optimâ harmoniâ omnes inter se voces diversæ pro ratâ proportionem concorditer respondent, et æqualiter attemporantur, ita in optimo matrimonio omnia inter se conjugum non solum externa facta, sed etiam interna desideria concinere debent et concordare: inter conjuges summa regnare debet charitas, concordia et pax. *Ubi harmonia non est, ibi pugna atque dissensio, quæ non est à Deo, quia Deus charitas est*. Amor ille inordinatus exiguo floret tempore, sæpè vertitur in odium, et quod deterius est, in perfidiam.

Ad fovendum amorem istum, debent primò conjuges sibi invicem compati suæque partis ferre corporis et animi defectus. Si enim Apostolus ad Galatas 6, hanc tolerantiam omnibus commendat et præcipiat, dicens: *Alter alterius onera portate, et sic adimplebitis legem Christi*, quantò magis decet conjuges mutuum supportationem exercere, tum defectus patientes tolerando, tum mutux necessitati subveniendo. Maritus quidem, utpote fortior et robustior, uxori tanquàm infirmiori vasculo, debet supportationem: ut enim ait Cassianus, Collat. 16, cap. 23, sustentans ac tolerans proximum, sani et validi obtinet locum. Et in proposito hæc Apostoli verba ad Galat. 6, applicari possunt: *Si præoccupatus fuerit homo in aliquo delicto, vos qui spirituales estis, hujusmodi instruite in spiritu lenitatis, considerans teipsum, ne et tu teneris*. Uxor verò, utpote viro subjecta, non minus illum supportare tenetur, data illi à Deo in adiutorium simile, ac de ejus costâ procreata. Unde verbis contumeliosis ex passionis impetu ac imperiosè non debet mariti defectus reprehendere, sed amore reverentiali, prece, lacrymis cum omni humilitate et patientiâ ipsum admonere, ac quæ decent eorum statum ac familiæ bonum mansuetè representare. Secundò juvat ad hanc concordiam et dilectionem fovendam, mutius honor, adimplentes illud Apostoli ad Rom. 5: *Honore invicem prævenien-*

tes. Nullus enim potest verè diligere eum quem despiciat; nec cum hoc contemptu tractare, cum conservari. Ista autem honoratio, quæ est dilectionis effectus, debet esse velox et prompta, ut indicat *ad prævenientes*. Maritus quidem uxorem honorare, et non despectui habere, neque serviliter tractare, cum non si serva, sed socia; ut enim ait August., Epist. 99: *Qui viro nec domina, nec ancilla parabat, sed socia, non de capite, nec de pedibus, sed de latere erat producenda*. Idque D. Petrus, Epist. 1, cap. 3, commendat dicens: *Viri, similiter cohabitantes secundum scientiam, quasi infirmiori vasculo mulieri impartientes honorem, tanquàm et cohæredibus gratiæ*.

Uxorem, honorem et reverentiam debere marito, tanquàm capiti et domino certo certius constat. Mirè in hoc fuit Anna erga virum Elcanam reverentia; ad primam enim illius vocem dicens: *Cur fles?* quamvis tristitiæ fluctibus demersa, statim exiit, domum cum vocans et dicens: *Ecce ego, domine*; imitata Saram, quæ maritum ob honorem, dominum suum appellare solebat. Tertio, amor iste conjugis ad suam partem ita limitari ac restringi debet, ut non solum omnem alterius contactum, et familiaritatem, sed etiam desiderium et concupiscentiam debeat eliminare; ita ut nihil faciat aut dicat, quod vel minimam redoleat infidelitatem, ejusque speciem referat, ne inde occasionem suspitionis et zelotypiæ capiat alter conjux. Sicut vermis ingenerari solet pomo etiam delicatissimo, sic zelotypia oritur ex amore nimis tenero et excessivo; et sicut vermis pomi corrumpit substantiam, sic illa amoris veritatem, inducitque dissidia et contentiones, odia, judicia temeraria detractationes, contumelias, aliaque gravia peccata, quandoque et homicidia; ultra continuum mentis inquietudinem, felleam cordis amaritudinem, diramque nocte dieque vexationem, domus ac familiæ perturbationem et eversionem, etc. Quarto, amor conjugum debet esse in Domino: valdè enim culpabilis est, si vir ad complacendum uxori, vel uxor ad satisfaciendum viro, aliquod Dei præceptum violent: sic peccavit Adam nolens uxorem contristare, ex amabili benevolentia, quæ sæpè offendiit Deus, ne offenderat amicus. Sic sapientissimus Salomon uxorem excreatus amore, ad cultum etiam idolorum deflexit. Et tunc urget illud quod Christus dicit Lucae 14: *Qui non odit ad lucem et uxorem, non potest meus esse discipulus*. Amanda quidem est uxor à viro, sed post Deum, minusque Creatore; similiter et uxor debet amorem et obedientiam viro, sed in Domino, ut dicit Apost. ad Coloss. 3, et non contra Dominum. Hic amor charitate, quæ primariò et principaliter Deum respicit, regulandus est, eaque conjuges se ad dilectionem et timorem Dei, illius legis observantiam, ad pietatis et virtutis opera juxta statum suum per agenda mutuo exhortari ac impellere decet: ne conjugium à Deo in auxilium mutuum ordinatum, nedum ad domesticæ rei gubernationem, sed et ad spirituales profectum, felicisque et eternæ vitæ adjuvamentum, utrique conjugi in laqueum et in scandalum ce-

dat. Quintò amor iste non debet casuiter conjugalem excludere, quæ restringit immoderatam conjugii usum, illumque ad honestatis et rectæ rationis limites reducit et retinet: *Ut sciat unusquisque vas suum possidere in sanctificatione et honore, et non in passione desiderii, sicut et gentes quæ ignorant Deum*, 1 ad Thesal., cap. 4; quod multi non attendentes, falsò putant in conjugio omnia sibi li ere cum suâ, et ita *fiunt sicut equus et mulus, quibus non est intellectus*. An non quis ex suo dolio bibens vinum immoderatè, inebriari potest? nihil fœdus, inquit Hieronymus, quàm amare uxorem quasi adulteram. In alienâ uxore, omnis amor turpis est, in suâ nimius; et D. August., lib. contra Julianum ait: *Intemperans in conjugio, quid aliud nisi quidam adulter uxoris est?* audiant hi intemperati conjuges, et sectentur monita angeli ad Tobiam, cap. 6, et Tobix ad uxorem, cap. 7.

ARTICULUS VII.

De peccatis viri et uxoris.

Peccant conjuges si debitâ intentione non contrahant matrimonium, ut si illud ineant non propter finem intentum à Deo qui illud instituit, nempe prolem, fidem et sacramentum, quæ se habent per se ad illud; sed propter alios fines extrinsecos, qui solùm per accidens se habent ad illud, puta propter divitias, aut pulchritudinem, aut sanitatem, aut componendam pacem, aut comparandam nobilitatem et potestatem ex parentelâ, aut ob alias similes causas. Quidam volunt esse peccatum mortale moveri ex his tanquàm ex causis principalibus et primariis ad contrahendum matrimonium; quia cum sit verum sacramentum, non potest in eo principaliter intendi finis ille extrinsecus ac omninò per accidens se habens ad ejus intentionem, absque injuriâ et abusu rei sacræ, sicut peccaret mortaliter, qui principaliter susciperet Baptismum propter sanitatem, vel questum, ob eandem rationem. Verùm D. Antoninus, 3 p., tit. 1, cap. 19, § 9; Sylvester, v. *Matrimonium*, q. 4, num. 3, hanc opinionem dicunt esse multùm duram, quia multos involvit, et videtur esse contra factum David, 3 Regum 1, qui Absag Sunamitem duxit in uxorem, non spe proliis, sed vitandæ fornicationis gratiâ, cum eam non cognoverit, sed præcisè, ut cum calefaceret: nec inde peccavit. Unde si ad vitandam fornicationem in seipso matrimonium principaliter etiã intendatur, licet sit tantùm finis secundarius, adhuc non est peccatum mortale, sicut nec tali fine uxorem cognoscere, sed est tantùm veniale respectu illius personæ, quæ juxta spem communem potest habere prolem, utpote præponendo contra rationis ordinem secundarium finem primario et principali. Secùs verò respectu senis qui non potest generare, nullaque est spes de prole habendâ, sed est timor de fornicatione, tunc nullum est peccatum; aliàs non possent senes contrahere absque peccato. Ridelium quippe est ut hi contrahant solâ vel principali spe generandi, cum spes vel intentio, vel electio non sint de impossibili. Quando autem finis principalis est impossibilis, ut in sene et sterili spes generandi, tunc licitum est de fine secundario, nempe

de vitandâ fornicatione, facere principale. Vide D. Thomam in 4 Sententiarum dist. 34, art. 2, ad 3; et dist. 34, q. 2, art. 2, et ad 4.

Aliæ causæ jam recensitæ contrahendi matrimonium, ut acquisitio divitiarum, nobilitatis, honoris, etc., licet in se sint honestæ, et secundariò per matrimonium intendi possint, non tamen primò et per se, cum ad hæc matrimonium non sit principaliter ordinatum; sicut vir cognoscens uxorem propter sanitatem aut delectationem, peccat venialiter, perinde ac ille qui Baptismum ob sanitatem corporalem recipit. Ita D. Antoninus, Sylvester, et Paludanus in 4 Sent. dist. 31. Item peccant conjuges, si absque dispensatione prætermittant solitas publicas proclamationes. Item si sacramentum matrimonii existentes in mortali peccato recipiant, quod lethale constat esse peccatum. Item ex D. Anton., 3 p., tit. 1, cap. 19, § 21, conjuges mortaliter peccant, si in contractu matrimonii utantur fictione in damnum partis, ut si unus non adhibeat verum consensum, nec intendat contrahere, sed alium decipere ad copulam ab eo extorquendam, vel alud hujusmodi. Item peccat lethalter qui habens votum castitatis, non habita priùs dispensatione matrimonium contrahit. Item qui sciens se esse excommunicatum, ducit uxorem, juxta D. Anton., et tandem qui violentè cogit aliquem ad ineundum matrimonium, eò quod gravem ipsi injuriam inferat. Porro circa peccata quæ conjugati committere possunt circa usum matrimonii, exercendo actum conjugalem absque debito fine et modo, vide in 2 p. Decalogi in explicatione sexti præcepti, ubi materia hæc à nobis examinatur.

Vir nequit tractare uxorem ut ancillam, sed ut sociam et tanquàm caput commentarum suum; consequenter debet eam regere mansuetè, non cum tyrannide, austeritate aut rigore, sed verbis, non verberibus, amore, et non timore, dulcedine, non amaritudine. Unde Apost. ad Coloss. 3 dicit viris: *Notite esse amanti ad illas*. Et D. Anton., 3 p., tit. 14, cap. 9, § 1, addit quòd viri debent corrigere uxores secretò et non cum confusione et verecundiâ, publicè vel contemptibiliter. Hinc viri peccant primò, si contumelias cum verbis turpibus, seu verba aliqua ad infamandum apta uxori dicant, ut quòd sit meretrix, ebriosa, etc., aliãve injuriâ afficiant, et inde sequatur infamia, aut probabile periculum illius, etiãms absque animo infamiam aut injuriam inferendi protulerint; nam in corrigendo et reprehendendo eas, discretio est necessaria. Ita quòd moderatè procedant, talibusque utantur verbis, ut exinde non infametur, neque exasperentur. Advertendum tamen quòd inter conjuges viles, non multùm ponderantur et æstimantur contumeliosa quedam verba, quæ inter nobiles et honorabiles censerentur gravia, ut tu mentiris, insana es, etc., aliæque convicia in se notabilia, quæ nihilominùs inter ipsos parùm æstimantur, fiuntque sine intentione honorem graviter lædendi ac subitæ passioni adscribuntur: sunt enim rixosi, et ad invicem clamorosi, sed mox pacati fiunt, et potiùs ex animi levitate pravâque consuetudine hæc convicia effluunt. Peccant secundò

virī, qui atrociter percutiunt aut verberant uxores, cūm hoc modo nec etiām servum cadere liceat: ut enīm ait Sotus lib. 5 de Justitiā q. 2, art. 1, nisi gravissima urgeat necessitas, cui aliter non possit occurrī, et uxor semel atque iterūm admonita se emendare recuset, dedecus est viro percutere uxorem, adeōque nefas uti tali jure superioritatis. Curandus est enīm uxorum honor, nec ad castigationem veniendum, nisi adeō sint agrestes, inhonestæ, talesque earum mores, ut recta ratio dicat esse puniendas et corrigendas: et tunc moderatē licet eas verberare habitā ratione conditionis et statūs, etc.

Peccat tertio maritus, si cūm possit alimenta uxori non suppeditet, quam cum dote accepit. Idque verum est, etiāmsi uxor ex culpā mariti ab eo recedat, quia æquum non est, ut quis commodum ex peccato suo reportet. Secūs si uxor propriā culpā à marito recesserit; nam uxor tenetur in viri obsequio et cum illo commorari ad usam matrimonii, si velit ab eo sustentari, nisi per accidens ob illius sævitiam cogatur ab eo recedere. Quando uxor ex mariti culpā recessit, et cessante sævitia, aliāve causā separationis redire recusat, tunc maritus eam alere non tenetur. Quōd si ob utriusque culpam recessit, maritus non tenetur eam alere, si optans et quærens ei reconciliari, ipsa nolit: è contra si ipsa redire velit, et maritus nolit eam in suum consortium admittere, illam alere tenetur. Item maritus tenetur alere uxorem etiā quando accepta dote casu fortuito perit; nihil enim æquius videtur, quāam fortuitis casibus uxoris maritum, vel uxorem fortuitis casibus mariti, participem esse, ff. *Solut. matrim.*, l. 1. *Si cum dote*, § *Maritus*. Maritus qui duxit uxorem absque mentione dotis censetur cessisse juri suo, quo poterat eam exigere, ipsamque uxoris personam accepisse pro dote, et tenetur eam alere, nisi ipsa dives extiterit: tunc enim tacitè videtur promississe dote; unde si nolit marito eam sibi constituere, non tenetur maritus ipsam alere.

Peccat quarto maritus circa spiritualia uxoris, si eam impediāt ab impletionē præceptorum Dei et Ecclesiæ absque legitimā causā, ut audiendi Missam diebus festivis, etc. Si verò illam impediāt sine causā circa ea bona opera quæ sunt tantūm de consilio, ut confitendi, communicandi, etc., tunc peccat venialiter. Aliquando etiā mortaliter juxta Sayrum, quando scilicet uxori multū expeditet his operibus vacare, atque marito constaret magna utilitas, quam uxor inde percipit. Peccat quinto maritus, qui cum uxore cohabitare recusat, vel absque justā causā diū abest, vel negligit gubernationem domūs aut rem familiarem, vel bona prodigaliter expendit ac dilapidat. Item qui permittit uxorem uti nimis vanitatibus et ornatibus, aut ire ad loca dissolutionibus plena, sine causā, juxta D. Anton. loco citato, non est immunis à culpā.

Quomodò autem in conversatione se gerere debeat erga uxorem quoad politiam et bonum regimen, in hoc certa regula assignari non potest propter varias conjugum conditiones. Si itaque vir habeat uxorem superbam, non se ei exhibeat nimis familiarem et af-

fabilem; nam elevabit se supra virum humilem et benignum, et tandem despiciet eum, ut legitur 2 Regum cap. 6 de Michol, filiā Saulis, respectu viri sui David. Si verò uxor humilis et mansueta extiterit, vir se ei exhibeat benignum ac gratiosum, potius leniendo et adhortando ac precando, quā durè admonendo et exasperando, sicut se gessit Elcana erga Annam uxorem, 4 Regum 1. Si uxor prudens et discreta videatur viro, tunc si quis corrigendum in eā apparuerit, admoneat illam verbis gravibus et adhortatoriis, et non injuriosis aut comminatoriis, ne nimis inde exacerbetur; nam indignata mulier ingeniosa malum machinatur. Si autem uxor imprudens et temeraria fuerit, vir asperis modis comprimat eam: se habet enim velut animal irrationale, quod non nisi minis et verberē domatur. Et sic de aliis.

Uxor in iis quæ spectant ad domūs gubernationem et bonos mores, tenetur obedire marito, quasi domino, et capiti, ut declarat Apost. ad Ephesios 5, et ad Coloss. 3. Hinc graviter peccat si in his notabiliter inobedientem se præbeat, si marito spreto gubernare velit; si eo invito se ingerat in administrationem negotiorum, nisi adesset justa causa, puta quia maritus prodigus bona familiæ dilapidat. Quando igitur ex contemptu quodam vel pertinaciā marito rigorosè præcipiendū rem notabilem in his in quibus est illi subjecta, obedire non vult, peccatum lethale committit. Secundò graviter peccat uxor quando, sciens aut scire debens maritum ad magnam iram, ad juramenta, vel L'asphemias fore excitandum, si verba verbis addat, si respondeat ejus mandatis obmurmurando, nihilominus ipsa non desistit obloquutione et murmuratione iram mariti provocare. Ratio est quia tunc videtur mariti salutem spirituales continere, eidem præbens peccati mortalis occasiones, cūm facillè posset ac deberet tacendo id vitare, utpote quia inferior debet cedere superiori, tantāque reverentiā decet uxorem virum prosequi, ut tota ab illā discat domus et familia quantum illi honorem debeat.

Tertio peccat uxor, si absque gravi fundamento, solāque zelotypiā malè judicet de continentia mariti; si quid notabile expendat contra viri verūntatem, et consuetudinem feminarum similis statūs, nisi hoc faciat de bonis paraphernalibus. Item si eum ad inopiam reductum alere recuset, eum possit: aut eidem inservire diū agrotat. Imò prius docent uxorem etiā nobilem, ex vi contractūs matrimonii, ideōque ex justitiā teneri ad omnia obsequia licita erga maritum, quantūvis vilia, ut lavare illius pedes, cibos condire, donum verrere. Alii hoc negant, dicentes uxorem non teneri nisi ad ea obsequia, quæ illius dignitatem et nobilitatem decent; unde si plura exhibeat, remuneratione sunt digna. Existimo tamen uxorem ordinariè per se, aut per famulos et famulas teneri curam habere rerum quæ int'us sunt, scilicet in domo, juxta leges à viro præscriptas, eaque præstare obsequia ad bonum familiæ necessaria, ita ut si negligat, aut dilapidet bona, nec curet de bonā administratione, peccet. Quarto peccat uxor si nolit sequi virum doni-

cilium mutantem, dummodò possit sine periculo vitæ et salutis : tenetur enim sub mortali cum comitari, nisi inter ipsos pactum contrarium præcesserit, seu ante matrimonium pacti fuerint de non migrando in aliud domicilium. Hoc tamen pacto non obstante uxor tenetur virum sequi interveniente aliquâ justâ necessitate illinc discedendi, aliò migrantem; ut si superveniat gravis morbus, aut capitalis inimicitia, aliave justa causa non prævisa. Si maritus tantùm post nuptias effectus fuerit vagabundus, non tenetur uxor illum comitari; secus si ante matrimonium vagari solebat, et hunc mariti morem non ignoravit uxor, sed novit à principio.

QUÆSTIO TERTIA.

DE OFFICIIS SUPERIORUM ET INFERIORUM AD INVICEM.

Hic sermo est de superioribus et inferioribus tam in temporalibus quàm in spiritualibus, nempe quomodò se gerere debeat servus erga dominum, et dominus erga servum. Item episcopi et parochi erga ves suas, et oves erga suum parochum, ac episcopum : et quid sibi debeant ad invicem in vi hujus præcepti.

ARTICULUS PRIMUS.

De officiis dominorum et famulorum ad invicem.

Non loquimur hic de servis qui mancipia nuncupantur, respectu quorum dominus habet imperium despoticum. Hi enim in religione christianâ rari sunt, nec habentur apud nos Francos; sed tantùm de servis est sermo quos servitores, famulos, aut ministros appellamus, qui serviunt stante eorum libertate quoad personam, suaque obsequia mercede alteri locant per unum vel plures annos, seu illi locant seipso ad ministrandum prout opus fuerit. In quo differunt ab operariis qui vel diurnas tantùm operas, vel ad certum genus operis faciendum locant.

Officia patrisfamiliâs erga servos, eadem ferè sunt ac erga filios. Comprehenduntur quippe illis Apostoli verbis 1 ad Timoth. 5 : *Si quis suorum et maxime domesticorum curam non habet, fidem negavit, et est infideli deterior.* Hujusmodi autem officia Spiritus sanctus variis Scripturæ locis tradit Eccles. 7, v. 22 et 23. Item cap. 30. Item ad Ephes. 6, ad Coloss. 4. De iis tractat D. August., lib. 19, de Civit., cap. 16. D. Gregorius, in Pastor. part. 3, admon. 6. Consistunt autem :

Primò in hoc quòd eorum animæ salutì spirituali prospiciat, et dei operam ut instruantur de doctrinâ christianâ, ut à peccatis abstineant, præcepta Dei et Ecclesiæ impleant, et catholicè vivant. Tum quia, ut dicitur Eccles. 17 : *Mandavit Deus unicuique de proximo suo*; à fortiori domino mandavit curare salutem servi sui, utpote domestici et proximioris; tum quia servus in domo habet conversari cum uxore, filiis, filiabus et ancillis, unde si sit moribus inprobis, puta maledicus, susurro, fur, ebriosus, impudicus, etc., totam corrumpet familiam, juxta commune effatu.

Corrumpunt bonos mores colloquia et exempla prava. Adde quòd si mali exiterint, Dei iram et maledictionem supra domum et familiam attrahere poterunt : sicut è contra benedictionem, si boni ac virtuosì fuerint. Hinc peccant domini quando sunt notabiliter negligentes circa famulorum salutem spiritualem, puta si non curent, quantum in ipsis est, ne assuescant juramentis, blasphemis, detractionibus, aliisque peccatis; ut debitis temporibus confiteantur, communi-cent, Missam audiant, ut ignorantés addiscant mysteria fidei; ut cum ancillis domi nimis liberè ac familiariter non conversentur, tollendo multorum peccatorum occasiones, eorumque actionibus invigilando. Secundò hujusmodi cura consistit in correctione et punitione delictorum Eccl. 5 : *Panis et disciplina et opus servo.* Qui cùm domini sint servorum superiores et patres, ex quo tenentur eos ad salutem æternam dirigere, possunt uti mediis ad hunc finem necessariis, nempe eorum peccata manifesta corrigere, ipsosque moderatè verberare, objurgare, etc. Unde D. Aug., 19 de Civit., cap. 16, sic monet patremfamiliâs : *Pro omnibus tibi subditis, qui in domo tuâ sunt, oportet te rationem reddere.* Et D. Chrysost. ait : *Divinus planè leges violat et jura naturæ, qui negligit suos : maxima pena, suppliciumque paratum est inmensum illis qui servos neglexerint.* Inò si hæc moderatè objurgatione et castigatione emendari nolint, tenetur dominus illos domo expellere, nisi inde ceiores evasuros probabiliter timeat.

Hinc peccant domini qui non corrigunt et non castigant famulos peccantes, vel nimis durè ac crudeliter eos plectunt; absque gravi causâ gravibus injuriis illos afficiunt, diabolos, canes, hæreticos, etc., appellantes. Unde Apost. ad Ephes. 6, postquàm mandavit servis ut obsequia debita præstent dominis suis, statim subdit : *Et vos, domini, eadem facite illis, remittentes minas, scientes quia et illorum et vester Dominus est in cælis, et personarum acceptio non est apud Deum.* Quasi diceret : *Et vos, domini, similem humanitatem, benigmitatem, et amorem tanquàm in naturâ et Religione proximis, exhibete servis; nolite superbiere nimisque imperiosè ac inhumaniter eos tractare, quia communi Deo servitis, qui à vobis severam rationem exiget tyrannidis in servos; talemque Dominus se exhibebit, quales vos servis exhibuistis : non enim respicit personam hominis.*

Tertiò, curare debent ut servi otio non vacent, quoniam tanquàm equi impinguati recalcitrabunt, et de his loquitur Sapiens Eccles. 35, dicens : *Jugum et loram curvant collum durum, et servum inclinant operationes assidua; mitte illum in operatione ne vacet; nullam enim malitiam docuit otiositas; in opera constitit eum; sic enim condecet illum. Verum sine judicio nihil fueris grave. Si est tibi servus fidelis, sit tibi quasi anima tua; quasi fratrem, sic cum tracta, etc.* Inde insolitè et extraordinariis laboribus ac oneribus non sunt opprimendi, idque prohibet Dominus Levit. 23, dicens : *Mei enim sunt servi; ne affligas eos per potentiam, seu metuito Deum tuum;* juxta Hebræum habetur : *Non subiurabis*

eum in fractione, seu in multo nimioque labore frangente et exhauriente vires servi ad tempus, quasi essent boves, aut equi; sed cum debitâ moderatione ac discretione sunt exercendi. Et ad hoc impelli debent domini timore Dei, cuius sunt servi, et qui illorum afflictionem in dominos vindicat, ut legitur Exodi 3.

Quartò, non debent quidem domini nimis delicatè sustentare servos; ut enim dicitur Proverb. 29: *Qui delicatè à pueritâ nutrit servum suum, postea sentiet eum contumacem.* Verùm alimenta necessaria et convenientia illis subministrare tenentur; et peccant, si illis desint in victu necessario, vel ob nimios labores in aegritudinem conjiciant, et in eâ denegent subsidium. Non tenentur tamen solvere mercedem famulo pro tempore quo absque illorum culpâ ægrotare contingit, nisi aliter inter ipsos conventum fuerit, aut consuetudo aliud postulet: sicut conductor domûs aut equi non tenetur solvere pensionem pro tempore quo rei conductæ non potest habere usum absque ullâ propriâ culpâ. Nec etiam videntur domini teneri famulum suis expensis à gravî infirmitate curare: ideòque si morbus fuerit periculosus, gravis, et qui nonnisi notabilibus sumptibus curari valeat, licitum est ad hospitalem domum illum transferre; quamvis leviter ægrotanti, cibaria tenuisque expensas per decem aut quindecim dies negare non debeant: videtur enim à christianâ charitate alienum, proximo apud te egenti negare aliquod leve subsidium, cum facilè præstare possis. Imò in defectum aliorum tenentur domini servo in extremâ necessitate constituto subvenire; quando domini animo se compensandi curant in domo servum ægrotum, æquum videtur ut de hæc suâ intentione illum admonent si sumptus tales sint futuri, quos famulus sciens à se solvendo, nollet illi remanere, eoque modo sibi provideri, sed ad hospitale transiret, aut parviori victu, villioribusque medicinis uteretur. Sed heu! quàm pauci apud Christianos exercent erga servos ægrotautes charitatem quam habuit centurio vir infidelis erga suum, qui pro illius salute sic sollicitè festinabat, inquit Chrysost., hom. 21 Oper. imperf., quasi non damnum pecuniæ, sed propriæ salutis in morte illius passurus! Nullam enim differentiam æstimabat inter servum et dominum; quia etsi dignitas diversa est inter illos, una tamen est illis natura. Servus erat illi pretiosus, et tanquam puerum in domo habebat. Unde dicebat Matth. 8: *Puer meus jacet in domo paralyticus, et malè torquetur;* sed imitantur potius domini christiani crudelitatem viri Amalecitæ, de quo servus ejus Ægyptius sic conquestus est 1 Regum 30, respondens David à quo refocillatus et interrogatus fuerat quisnam esset: *Puer Ægyptius ego sum, servus viri Amalecitæ: dereliquit autem me dominus meus, quia ægrotare cæpi nudius tertius.*

Quintò, tenetur dominus sub mortali solve famulis justum stipendium, quia dignus est operarius mercede suâ: dummodò fideliter laboraverint et debitam præstiterint operam, ac nisi ipsi ex conventione liberè factâ, minori contenti sint stipendio; possunt enim œdere juri suo, non tantum ex parte, sed etiam ex

toto. Nec tamen putandum, quando famulus relinquat domino determinationem stipendii, fas esse domino illi dare quod libuerit: tenetur enim saltem ei tradere stipendium quod juxta receptam loci consuetudinem infimum est intra latitudinem justî pretii; cum tunc censeatur esse tacita servi intentio, non famulii omnino gratis, sed quòd dominus juxta regulas æquitatis ac prudentiæ determinet pretium pro more patriæ. Ilinc peccant graviter domini qui integrè non solvunt famulis stipendium justum, et de quo ab initio conventum fuit, sed absque legitimâ causâ, et tantum frivolis avaritiæ rationibus, vel totum, vel partem sibi retinent. Contra quos tela vibrat Scriptura Jacobi 5: *Ecce merces operariorum, qui messuerunt regiones vestras, quæ fraudata est à vobis, clamat, et clamor eorum in aures Domini Sabaoth introivit.* Peccant adhuc quando debitæ mercedis solutionem procrastinant: idque Dominus vetat Levit. 19, dicens: *Non morabitur opus mercenarii tui apud te usque mane.* Et quædam homicidii species reputatur Eccles. 34: *Qui effudit sanguinem, et qui fraudem facit mercenario, fratres sunt.* Peccant insuper domini absque justâ causâ servum dimittendo ac expellendo domo ante terminum constitutum, et per se loquendo tenentur ad integri stipendii solutionem, quia conductor tenetur solvere pensionem, quando præcisè ob suam culpam, aut voluntatem aut impedimentum ipsi superveniens, non est usus re conductâ. Hinc etiam fit quòd si dominus operâ famuli conducti, quem apud se retinet propriâ culpâ non utitur, tenetur per se loquendo promissum stipendium eidem solvere. Per accidens tamen, puta si famulus expulsus statim operas suas alteri locavit equali pretio, ac servatur indemnus, tunc minimè tenetur. Item si famulus domi remanens, interim pro mercede, alteri inservivit, potest dominus illi de stipendio promisso tantum detrudere quantum ab alio accepit.

Si verò ipse famulus sponte suâ ante terminum statutum recedat à domo et obsequio domini absque legitimâ causâ, redire tenetur ac inservire, si dominus eum recipere velit: aliàs tenetur ad compensationem domino, si aliquid damnum inde patiat, ad cujus ratam potest ei denegari, aut retineri salarium debitum. Si autem promisit ruri servire per annum, inquit Sylvester, v. *Familias* 6, et elapsis sex mensibus licentis, discedat, tunc non debetur ei mediæ salarii juxta Bartol., sed computabitur crassum cum macro. Verùm hæc omnia fusiùs à nobis ventilata fuerunt tom. 3 de Just., q. 6, art. 1, § 2 de Locatione famulorum ac mercenariorum.

Officia servorum erga dominos assignat Apostolus ad Ephes. 6, dicens: *Servi, obedite dominis carnalibus cum timore et tremore, in simplicitate cordis vestri, sicut Christo, non ad oculum servientes, quasi hominibus placentes; sed ut servi Christi, facientes voluntatem Dei ex animo, cum bonâ voluntate servientes, sicut Domino, et non hominibus: scientes quoniam unusquisque, quodcumque fecerit bonum, hoc recipiet à Domino, sive servus, sive liber.* Idem docet ad Coloss. 3. Servi itaque debent habere pro dominis omnino amorem et timorem.

quia sunt illis loco parentum, et Apostolus non tam conditionis necessitate, quàm officii delectatione, bonâ voluntate, atque erga Dominum benevolentia monet eos servire. *Dicit tibi Christus, inquit D. August. Psal. 124: Prior serviivi indignis; non ideò christianus factus es, ut dedigneris servire.* Quânto magis non debet homo dedignari, ex toto animo, ex totâ bonâ voluntate, cum totâ dilectione servire domino, etiam malo? et Tertull. in Apolog. ait: *Domînum Dei vicem dicam.* Amori addendus est timor; habet enim dominus erga famulos dominium et regimen patronale, quod ex parte patroni fundatur in potestate: ex parte autem servi et ministri, in timore et amore. Secundò, debent servi dominis honorem et reverentiam, ob dignitatem et superioritatem. *Servi dominos suos omni honore dignos arbitrentur, ne nomen Domini et doctrina blasphemetur, inquit Apost. 1 ad Timoth. 6.* Ideòque peccant illos contemnendo, irridendo, odicendo, desideria vindictæ concipiendo, verbis contumeliosis et imprecationibus impetendo, malè de eis loquendo, superbè ac arroganter respondendo, non assurgendo, non salutando, non discooperiendo caput, etc.

Tertiò, dominis obedire tenentur servi in iis quæ justè præcipiunt: habent enim auctoritatem et imperium. Eorum voluntati tanquàm regulæ directivæ subjiciuntur in actionibus suis, suntque principia secundaria gubernationis, post supremum omnium Dominum. *Servi, inquit D. Petrus Epist. 1, cap. 2, subditi estote in omni timore dominis, non tantum bonis et modestis, sed etiam discolis.* Ideòque servi peccant protervè nolentes exequi dominorum justa mandata, quæ scilicet bonam familiæ gubernationem concernunt, nec ipsorum vires excedunt, nec sunt contra Deum: cum enim tanquàm servi Christi et ex amore Dei tantum, dominis obedire debeant, non possunt absque deordinatione et peccato, eorum mandata quæ sunt contra Dei voluntatem et legem, exequi, ut indicat Apostolus dicens: *Cum bonâ voluntate servientes sicut Domino, et non hominibus. Sic, inquit D. August., milites christiani servierunt imperatori infideli; et quando dicebat: Producite aciem, ite, pugnatè contra illam gentem, statim obtemperabant. At ubi veniebat ad causam Christi, non agnoscebant nisi illum qui in celo erit.* Unde famuli nequeunt sine peccato ferre internuntia vel litteras, vel referre hinc inde horam dominis ad peccandum cum concubinâ, vel facere excubias vel custodiam, dum cum feminâ peccatum committunt, sed tenentur eorum famulatum deserere dum his turpibus commerciis applicantur cooperantes ipsorum peccatis, juxta illud Matth. 5: *Si oculus tuus scandalizat te, erue eum et projice abs te.* Cujus sensum esse dicit D. August., serm. in monte cap. 15, quidquid illud est quod ita diligis ut pro dextro oculo habeas, si scandalizat te, id est, si tibi impedimento est ad veram beatitudinem, erue illud et projice abs te. Vide in tractatu de Justitiâ, articulo de Restitutione, ubi materia ista fusius ventilatur. Si verò domini non exigant à servis et ancillis res de se intrinsecè malas et contra legem Dei, sed tantum contra Ecclesiæ præcepta, ut non audire sa-

crum, serviliter laborare diebus festivis, vesci carnisbus vetitis diebus, etc., tunc recedendum est è domo ac obsequio illorum, si hæretici existentes id præcipiant in odium fidei, et contemptum Religionis, potiusque est moriendum quàm parendum. Quando verò ex avaritiâ aliove motivo ducti, hæc à servis exigunt unâ aut alterâ vice, possunt ipsis obtemperare servi, si ad id cogantur, autumantes fortè ex necessitate aliâve justâ causâ dominos moveri ad hoc mandandum quòd si talia mandata frequenter itent, et quasi in consuetudinem deducere velint, tunc servi etiam ante terminum præfinitum deserere debent hujusmodi famulatum, si absque gravi incommodo recedere valeant; aut saltem expleto jam termino ad alium dominum accedere.

Quartò, famuli juxta conventionem factam laborare tenentur, cum non aliter debeat ipsis stipendium. Unde qui non sufficienter laborat, prout debet, nequit totum stipendium accipere, et tenetur ad restitutionem excessûs: imò etiam ad compensationem damni emergentis ac lucri cessantis cum per injustitiam illius causa exiterit. Cum autem dominus non teneatur ex justitiâ dare aliquid famulo supra id de quo inter ipsos conventum fuit, nefas est famulo occultâ uti compensatione subripiendo aliquid de bonis domini, etiamsi stipendium ipsi non videatur suolabori et obsequiis præstitis adequatum, ut ostensum est fusiùs in tractatu de Justitiâ. Sanè periculosa res est famulis in hæc parte indulgere, ut sibi de bonis dominorum compensationem faciant, tum quia homines in re propriâ volent sibi favere, proindeque furtis innumeris aperiretur via, tum quia hæc clanculariæ acceptiones non paucis subjacent scandalis et periculis infamiæ ac punitionis corporalis famulorum, si deprehendantur. Quintò, tenentur famuli fidelitatem dominis servare, tum debito obsequio illos non fraudando, tum non revelando secreta silentio tenenda, tum nihil de bonis ipsorum furando, tum illis non nocendo aut dissipando, tum impediendo quantum possunt ne dominus in personâ aut rebus suis damnum patiat, etc.; fidelem enim curam in rebus dominorum tuncdus censetur polliceri. Ideòque tenentur in foro conscientiæ de damno ex culpâ levi ipis illato, illudque resarcire, quod passi sunt domini; tenetur famulus eo sciente et non impediendo dum obstare commodè potest, si res illæ furto sublata specialiter in ejus custodiâ et curâ erant demandatæ: tunc enim ex officio et ex justitiâ obligatur ad damnum illud avertendum si possit. An autem idem sit dicendum de aliis servis quibus specialiter res non est commissa, quidam affirmant, eò quòd ex proprio famuli officio diligenter curare debeat res domini, et plusquam alii extranei ejus damnum avertere teneatur; quilibet autem alius ex lege charitatis tenetur damnum proximi impedire, si possit, proindeque famulus ad id tenetur ex obligatione justitiæ. Alii docent famulum ad id quidem magis obligari quàm extraneos, ex charitate tantummodo, et non ex justitiâ, quia res non fuit specialiter ejus custodiæ et curæ commissa, nec de eâ respondere debeat. Alii tandem communiter docent

omnes famulos teneri impedire ex officio et ex justitiâ ne extranei res domesticas furentur; solâque ex charitate teneri impedire aut denuntiare aliorum domesticorum furta, ut scilicet ab iis desistant, eaque reparent secretò ac fraternè hunc monendo conservum. Si verò nulla sit emendationis spes, damnumque continetur ac perseveret et notabile existat, nec aliter quam denuntiando vitari possit, tunc servus sciens alterius famuli furta, tenetur sub peccato mortali domino illum prodere ac denuntiare; aliàs non erit à confessorio absolvendus, prout ostenditur tract. de Just. q. de Restit.

ARTICULUS II.

De officio parochorum et omnium ad invicem.

Tenentur primò Ecclesiarum rectores ad residentiam in suâ parochiâ, gregi invigilare et assistere, prout præcipitur in Trident. sess. 23, cap. 1 de reformatione; alioqui in conscientiâ fructus non faciunt suos, et pro ratâ absentie restituere tenentur fabricæ Ecclesiæ, vel piis operibus. Possunt tamen ex justâ causâ et licentiâ episcopi abesse ad breve tempus, providendo interim de alio idoneo ministro, qui eorum vires obeat. Tenentur secundò, præcepto divino omnes quibus animarum cura commissa est, oves suas agnoscere, et pro his sacrificium offerre, ex Trident. Ibidem. Hinc Sotus libro 9 de Justitiâ, quæst. 3, art. 1, et in 4 Sent. dist. 13, quæst. 2, art. 2, sentit parochum ad quotidie celebrandum teneri vel per se, vel per alium, si sit dives, ut parochiani quotidie Missam audire valeant. Ratio est quia hi habent congruam sustentationem de illorum decimis, oblationibus et elemosynis, sicut pro ratione decimarum et stipendii, vel quotidie vel aliquando profectis diebus celebrare tenentur. Alii tamen communiter asserunt parochos solùm teneri ad celebrandum in illis diebus in quibus parochiani tenentur ex præcepto audire Missam, vel quando urget aliqua necessitas communicandi infirmum et non sunt reservata species consecrata, vel propter nuptias, nisi aliquâ consuetudine aut constitutione particulari, aut superioris mandato astringentur ad sæpius aut etiam quotidie celebrandum vel per se, vel per alium. An autem, quando ex officio vel ex constitutione aut præcepto incumbit parochis celebrare et pro ovibus suis offerre sacrificium, adhuc pro eo in illis diebus oblato accipere stipendium et pro pecuniis offerre possint, videre est hujus difficultatis resolutionem in tractatu de Justitiâ.

Tenentur terciò, administrare parochianis suis ea sacramenta quæ possunt, nempe Baptismi, Pœnitentiæ, Eucharistiæ, extremæ Unctionis, et solemnizationis matrimonii, pigros ad eadem suscipienda exhortari ac urgere, præsertim dum versantur in periculo mortis, nihilque omittere eorum quæ possunt eos levare ad felicem consequendam mortem: ita ut tam in vitâ quam in morte curent eorum salutem spiritualem omnibus viis ac subsidiis possibilibus, tanquam si nutritrix fovet filios suos, 1 ad Thessalon. 2. Tenentur

quartò eos pascere nedùm sacramentorum administratione, sed et verbi Dei prædicatione, ex Trid. loco citato, ubi nihil dicitur de tempore quo obligantur ad populum concionandum. In sess. 5 tamen cap. 2, mandatur: *Ut per se vel per alios idoneos, si legitime impediti fuerint, diebus saltem dominicis et festis solemnibus plebes sibi commissas pro suâ et earum capacitae pascant salutaribus verbis, docendo quæ scire omnibus necessarium est ad salutem, annuntiandoque eis cum brevitate et facilitate sermonis, vitia quæ eos declinare, et virtutes quas sectari oportet, ut pœnam æternam evadere, et celestem gloriam consequi valeant.* Vide Bonacinam circa 3 Decalog. præcept., disp. 5, q. unicâ, punct. 2, num. 29. Item Trident. sess. 24 de Reform. cap. 4, ubi mandat ut parochi singulis diebus Dominicis et festis solemnibus populo doctrinam christianam explicant per se vel alium, idque sub gravi obligatione, eôm ad id cogi possint à prælatis sub pœnâ excommunicationis.

Obligantur igitur pastores animarum ex officio ad pascendam plebem sibi commissam concionibus, monitis salutaribus et instructionibus, publicè et privatim docendo Christianorum officia et excitando ad rectè vivendum, arguendo in omni patientiâ et doctrinâ, ne impletur illud Thren. 4: *Parvuli petierunt panem, et non erat qui frangeret eis; aut ne sibi hanc Dei maledictionem attrahant Ezech. 34: Væ pastoribus Israel, qui pascebant semetipsos, et greges meos non pascebant!* Tenentur quoque vitia publica et scandala reprehendere, corrigere, aut impedire, vel ea deferre episcopo, aut magistratibus corrigenda. Ipsorum tamen correctiones et reprehensiones debent esse paternæ, discretionis, prudentiæ et lenitatis conditæ. Tenentur quinto frequenter visitare infirmos, ac consolari afflictos, ex cap. 1 de Celebratione Missarum; maximeque pauperum curam habere, ex Trident. sess. 25, cap. 8 de Reformatione, et sess. 25, cap. 1 de Reform. Tenentur denique honorum omnium operum exemplo pascere plebem, ex Trident. sess. 25, cap. 1 de Reform., et ex 1 ad Timoth. 4: *Exemplum esto fidelium in verbo, in charitate, in conversatione, in castitate, ut scilicet non scandalizent parochianos verbis, gestibus, actionibus sacerdotali characteris indignis, sed etiam ut student modestiâ, gravitate humili, vitæque sanctitate illos ædificare, præbendo se formam, normam et exemplar virtutum, quod omnes imitentur et imitentur, iisque se conforment tanquam legi animatæ, inquit Chrysost. Magis enim docent et auctoritatem sibi conciliant exemplo sanctæ vitæ, quam eruditè docendo et concionando, quia, ut inquit Seneca, plus homines oculis quam auribus credunt. Et D. Petrus Epist. 1, cap. 5, præscribit pastoribus, ut fiant *forma gregis; nec non et Christus Dominus dicit: Vos estis sal terræ; si sal infusatum fuerit, ad nihilum valet ultra, nisi ut mittatur foras et calculetur ab hominibus. Vos estis lux mundi; si lumen quod in te est tenebræ sint, totum corpus tenebrosum erit. Non potest civitas abscondi supra montem posita.* Vide D. Gregorium parte 2, cap. 1 et 3 in Pastoralis, et homil. 17 in*

Evang. super cap. 10 Lucæ; D. Hieronymum in Epitaphio Nepotiani; Tridentinum sess. 14, in Procemio de Reformatione, et sess. 22, cap. 1 de Reformat.; Isidorum, lib. 3 de summo Bono, cap. 36; Chrysost., homil. 4 Epist. ad Titum; D. August., serm. 46 de Pastoribus, cap. 3, 5 et 6.

Officia vero parochianorum erga pastores suos hæc sunt: nempe honore colere, obedientiam præstare, et debita stipendia ac jura solvere. Si enim parentibus carnalibus honor et obedientia debeatur, eò quòd ab eis accipimus vitam et alimentum corporale, quantum magis illis debemus à quibus vitam et alimentum spirituale suscipimus? Unde et patres spirituales eos vocare solemus. *Nam in Christo Jesu per Evangelium ego vos genui*, dicebat Apost. 1 ad Corinth. 4. Non solum fideles pariunt, sed et lacte ex ubercibus Ecclesie deducto, ac sacramentorum administratione alunt, et perficiunt, juxta illud ad Galat. 4: *Filii mei, quos iterum parturio donec formetur Christus in vobis*. Vide paterna, imò materna viscera; vide anxietatem, ejulatium quem emittit Apostolus multò tristiorum quam solet esse parturientis, quasi diceret: *Uti B. Virgo Christum corporaliter peperit, ac sine dolore, sic et ego quasi spiritualis puerpera Christi, imò ingenti cum labore et dolore parturio, et enitit ut Christum efformem in vobis*. Unde non solum ob dignitatem sacerdotalem debent fideles honorare parochos, sed ob curam et laborem eos regendi, sicut patres filii; ideòque hujusmodi observantia hoc quarto Decalogi præcepto etiam comprehenditur. *Nam sacerdotes non modò plus revereri debemus quàm principes, sed etiam quàm proprios parentes*, inquit Chrysost. lib. 3 de Sacerd. Porro hic honor obligat parochianos, ut benè de parochio suo loquantur, cumque tum corde interiùs, tum verbo et signo exteriùs, veneratione prosequantur, ejusque defectus non prodant nec exaggerent, sed quantum est in se supportent, ac excusent. Item, ut justum illius procedendi modum non reprehendant, ut non ipsum contemnant, nec ejus personam irrideant, neque imiten-

tur impietatem maledicti filii Cham, timeantque vindicem Dei manum, cujus honor laeditur in suis ministris et vicem gerentibus, juxta illud Lucæ 10: *Qui vos spernit, me spernit*. Et Zachariæ 2, v. 8: *Qui tetigerit vos, tangit pupillam oculi mei*. Et Exodi 22, volens Deus homines avertere ab inhonoratione superiorum ecclesiasticorum, dicit: *Dius non detrahes*.

Tenantur insuper fideles eorum verbis ac monitionibus deferre, in his quæ ad peccata vitanda vel ad bonum spirituale consequendum spectant, seu tenentur ipsi obedire in spiritualibus, et animæ salutem concernentibus. Unde Apostolus sic eos admonet ad Hebr. 13: *Obdite præpositis vestris, et subjacetis eis. ipsi enim pervigilant, quasi rationem pro animabus vestris redditur, ut cum gaudio hoc faciant, et non gementes; hoc enim non expedit vobis*. Sicut enim gregi ovium, ut à lupo salvæ sint, et ad bona pascua deducantur, expedit sequi pastorem. ejusque vocem audire, ita et fideles promptè debent suo obedire pastori, ut subito proficiant et salventur: ut enim dicit Dominus Lucæ 10: *Qui vos audit, me audit, et qui vos spernit, me spernit*. Imò à Christo præceptum est ut vel improbis pastoribus oltemperemus, Matth. 25: *Super cathedram Moysis sederunt Scribæ et Pharisei*, etc. Tenantur tandem fideles ad sustentationem pastoribus debitam promptè ac fideliter exsolvendam, idque voluit Apostolus indicare 1 ad Timoth. 5, dicens: *Qui benè præsumt presbyteri, duplici honore digni habeantur, maxime qui laborant in verbo et doctrinâ. Dicit enim Scriptura: Non alligabis os bovi trituranti*. Et: *Dignus est operarius mercede sua*. Ubi Apostolus illo duplici honore intelligit et observantiam et subsidium temporale, prout indicant hæc verba: *Non alligabis os, etc.* Idemque colligitur ex 1 ad Corinth. 9, à vers. 7 usque ad v. 15: et in eodem sensu intelligit Catechism. Trid., p. 3 de hoc quarto præcepto § 16, refertque D. Ambrosium in Commentario hujus loci.

PRÆLOQUIUM DE JUSTITIA ET INJUSTITIA

Sex Decalogi præcepta, quæ supersunt explicanda, dantur de justitiâ communiter dictâ, quæ inter æquales attenditur. Sicut enim per partes justitiæ debitum redditur aliquibus determinatis personis, quibus homo ex aliquâ ratione speciali obligatur: ita etiam per justitiâ propriè dictam, aliquis debitum reddit communiter omnibus. Et ideò post tria prima Decalogi præcepta pertinentia ad partem potentialem justitiæ, nempe Religionem, quâ redditur debitum Deo; et post quartum, quod est pietatis, quâ redditur debitum parentibus, in quo includitur omne debitum, quod ex aliquâ speciali ratione debetur, necesse fuit, quòd ponerentur consequenter aliqua præcepta pertinentia ad justitiâ propriè dictam, quæ indifferenter omnibus debitum et æquale reddit. Ita D. Thomas, 2, 2, q. 122, art. 6, in corp.

Generaliter autem homo quantum ad omnes ordinatur, ut nulli injustitiâ et nocumentum inferat, neque opere, neque ore, neque corde. Opere quidem inferitur nocumentum proximo, quandoque in propriam personam, quantum ad consistentiam personæ, et hoc gravius est exteris nocumentis, et prohibetur per hoc quod dicitur: *Non occides*; quandoque autem in personam conjunctam, quantum ad propagationem prolis. Et hoc est gravius quàm usurpatio honorum exteriorum, et prohibetur cum dicitur: *Non machaberis*; quandoque autem in rem possessam, quæ ordinatur ad utrumque, tanquam adminiculum, scilicet propriæ vitæ, ac personæ conjunctæ, et quantum ad hoc dicitur: *Non furtum facies*. Nocumentum autem ois prohibetur, cum dicitur: *Non loqueris contra proximum tuum falsum testimonium*. Nocumentum

verò cordis prohibetur, cum dicitur: *Non concupisces*; quo prohibentur actus interiores. Sed quia delectatio adulteri, et utilitas divitiarum, sunt propter seipsa appetibilia in quantum habent rationem boni delectabilis et utilis: ideo oportuit in eis prohiberi non solum opus, sed et concupiscentiam. Homicidium verò et falsitas sunt secundum seipsa horribilia, quia vita proximi et veritas naturaliter amantur, et hæc crimina non desiderantur nisi propter aliud. Unde non oportuit circa peccatum homicidii et falsi testimonii, prohibere peccatum cordis, sed solum operis. Adde quòd omnes passiones irascibilis derivantur à passionibus concupiscibilis; et ideo in præceptis Decalogi, quæ sunt quasi prima elementa legis, non erat mentio facienda de passionibus irascibilis, sed solum concupiscibilis. Ita D. Thomas, 1-2, q. 100, art. 5, in corp. et ad 5 et 6; et 2-2, q. 122, art. 6, ad 4. Omnia alia nocumenta quæ proximis inferuntur, reduci possunt ad ista quæ his præceptis prohibentur, tanquam ad quedam communiora et principaliora, ut ostendit D. Thomas ibidem ad 1; quia autem communiter ad hoc obligatur homo, ut nulli inferat nocumentum, ideo præcepta negativa, quibus prohibentur nocumenta quæ possunt inferri proximis, tanquam communia fuerunt proponenda inter præcepta Decalogi. Ea verò quæ sunt proximis exhibenda, diversimodè exhibentur diversis; et ideo non fuerunt inter præcepta Decalogi ponenda de his affirmativa præcepta. Ita divus Thomas ibid. ad 1.

Ad penetrandam igitur hujusmodi præceptorum naturam et extensionem, præmittenda est brevis justitiæ delineatio, de qua fusè agit D. Thomas, 2-2, q. 58, et de injustitiâ q. 59, et in sequent. Justitiam autem in genere, prout est una ex quatuor virtutibus cardinalibus, convenienter definiri ostendit, quòd sit *perpetua et constantis voluntas, jus suum unicuique tribuens*. Quo modo etiam justitiam communiter explicant D. Augustinus, Cicero et omnes juriste cum Ulpiano ff. de Just. et Jure, et omnesque theologi. Hanc autem definitionem D. Thomas sic in formam reducit, dicens quòd *justitia est habitus secundum quem aliquis constanti et perpetua voluntate jus suum unicuique tribuit*. Per prima verba, justitia convenit cum aliis habitibus virtutum; ad hoc enim ut aliquis actus circa quamcumque materiam sit virtuosus, requiritur quòd sit voluntarius, et quòd sit stabilis et firmus. Per ultima verò vocabula ab aliis differt. Cum enim omnis virtus sit habitus, qui est principium boni actus, necesse est quòd virtus definiatur et distinguatur per actum bonum circa propriam materiam virtutis. Est autem justitia circa ea quæ sunt ad alterum unicuique quod suum est tribuendo, tanquam circa propriam materiam et objectum: unde est specialis virtus moralis, et inter quatuor cardinales reposita, existens in voluntate tanquam in subjecto proximo: non enim justus dicimur per hoc quòd rectè aliquid cognoscimus. Sicque justitia non ordinatur ad dirigendum actum cognoscitivum, neque est in intellectu, sed ex hoc quòd aliquid rectè agimus;

proximum autem principium actus est vis appetitiva. Cum ergo justitia nequeat residere in appetitum sensitivo, eò quòd apprehensio sensitiva non se extendat ad hoc quòd considerare valeat proportionem unius ad alterum, quando redditur unicuique quod suum est, sed hoc sit proprium rationis, restat ut justitia tantum subjectari possit in appetitu rationali, sed in voluntate. Adde quòd peculiaris est difficultas in voluntate ad tribuendum alteri jus suum, quæ non invenitur in hoc quòd voluntas eligit proprium bonum: nam respectu alieni voluntas retardatur, et impeditur ab ipsa utilitate proprii boni; quocirca requiritur specialis constantia et firmitas in justitiâ. Ad quod denotandum dicitur Sap. 5: *Induet pro thorace justitiæ, pro gula judicium certum, acutus inexpugnabile equitatem*, etc. Et per hoc etiam differt ab aliis virtutibus moralibus, quia ipsa sola in voluntate tanquam in subjecto residet, ad hoc ut eam determinet ad promptè et delectabiliter eligendum, et operandum bonum rationis, quod est ad alterum.

Proprium namque justitiæ est ut ordinet hominem in his quæ sunt ad alterum, cum importet quandam æqualitatem, prout ipsum nomen demonstrat. Dicuntur enim vulgariter ea quæ adæquantur, *justori*; nihil autem est sibi æquale, sed alteri; aliæ verò virtutes perficiunt hominem solummodo in his quæ ei conveniunt per ordinem ad seipsum; quatenus scilicet hujusmodi actiones per ordinem ad operantem sufficienter rectificancur, rectificatis passionibus per temperantiam et fortitudinem, quæ resident in appetitu sensitivo, in quo est tota difficultas ad agendum illarum bonum; sed actiones quæ sunt ad alterum indigent speciali rectificatione, non solum per comparationem ad agentem, sed etiam per comparationem ad alium ad quem sunt. Illud enim in opere nostro dicitur esse justum, quod respondet secundum aliquam æqualitatem alteri, puta recompensatio mercedis debite pro servitio impenso, etiam non considerato qualiter ab agente procedat, sive ex irâ, sive ex invidia, aut vanâ gloriâ, etc.

Hinc fit justitiam non versari circa passiones propriè loquendo, sicut versantur temperantia et fortitudo: tum quia justitia subjectatur in voluntate cujus motus vel actus non sunt passiones, sed solummodo motus appetitus sensitivi; tum quia per passiones interiores non ordinamur immediatè ad alterum, unde justitia tantum versatur circa actiones externas per quas homo ordinatur ad alterum, seu quibus homines inter se communicare possunt aliquid sibi tribuendo, vel subtrahendo: ita tamen ut ipse res sint materia remota justitiæ, actiones verò exteriores sicut materia illius proxima. Advertendum autem, quòd operationes exteriores mediæ sunt quodammodo inter res exteriores, quæ sunt earum materia, et inter passiones interiores, quæ sunt earum principia. Contingit autem quandoque esse defectum in uno eorum, sine hoc quòd sit defectus in alio: sicut si aliquis subripiat rem alterius, non cupiditate habendi, sed voluntate nocendi; vel è converso, si aliquis rem alterius concupiscat,

quam tamen subripere non velit. Rectificatio ergo operationum secundum quod ad exteriora terminantur, pertinet ad justitiam : sed rectificatio earum secundum quod à passionibus oriuntur, pertinet ad alias virtutes morales, quæ sunt circa passiones. Unde subreptionem rei alienæ justitia impedit quatenus est contra æqualitatem in exterioribus constituendam : liberalitas verò impedit eam in quantum procedit ab immoderata concupiscentiâ divitiarum. Sed quia operationes exteriores non habent speciem ab interioribus passionibus, sed magis à rebus exterioribus, sicut ex objectis : idè per se loquendo operationes exteriores magis sunt materia justitiæ, quam aliarum virtutum moralium.

Hinc rectè dicitur justitiam habere medium rei, alias verò virtutes morales medium rationis. Cujus sensus est proprium justitiæ esse tantundem reddere quantum debetur, sine ullo ordine ad ipsum operantem ; sive enim sit sanus, sive æger, sive vir, sive mulier, sive senex, sive juvenis, etc., debet exhibere æqualitatem inter opus exhibitum et jus alterius, quia justitiæ materia est operatio exterior, secundum quod ipsa vel res, cujus est usus, debitam proportionem habet ad alteram personam. Et idè medium justitiæ consistit in quâdam proportionis æqualitate rei exterioris ad personam exteriorem : æquale autem, est realiter medium inter majus et minus ; seu medium rei vocatur quod in æqualitate rerum consistit, puta pretii et rei venditæ. Alverò medium quod attenditur ab aliis virtutibus, quæ circa passiones versantur, non est sic determinatum in re et ex naturâ rei, sed juxta regulas prudentiæ potest et debet variari, per ordinem ad operantem, variasque illius circumstantias. Unde cum valde diversæ sint hominum complexiones et conditiones, certissimum est non posse unum et idem medium rei in materiâ temperantiæ et fortitudinis pro omnibus constitui, sed singulis illud assignandum esse, quod juxta rationem rectam cujusque dispositioni, et viribus magis congruit, sicque medium in adæquatione conditionum in eis à rectâ ratione hic et nunc determinabitur ; v. g., medium in actu temperantiæ non est comedere unam libram panis, sed pro loci, temporis, laboris, et complexionis personarum circumstantiis, aliquando medium erit sumere sex uncias, aliquando plus, prout à rectâ ratione judicabitur. Ratio hujus est quia istæ virtutes morales principaliter consistunt circa passiones, quarum rectificatio non attenditur nisi secundum comparisonem ad ipsum operantem, cujus sunt passiones, nempe secundum quod irascitur et concupiscit, prout debet juxta diversas circumstantias.

Objectum justitiæ est jus seu justum alteri debitum et æquale, quod proinde supponit in alio jus exigendi, et respectu talis juris dicitur suum, debitum et æquale : idè enim debeo tibi decem nummos, quia est in te jus eos à me repetendi. Et rursus idè illud opus solutionis hujusmodi summæ dicitur æquale, quia commensuratur juri quod habes ad nonnisi decem nummos à me exigendum. Unde quando dicitur quod justitiæ

actus est reddere unicuique quod suum est, significatur proprium ejus munus esse constituere æqualitatem per ordinem ad jus alterius, ita scilicet ut opus exhibitum commensuretur cum jure quod alius habet hic et nunc exigendi. Quâ ratione reddens quod potest, etsi non reddat totum quod debet, censetur exercere actum justitiæ, quia creditor pro tunc non habet jus exigendi majorem summam : et extante re furto acceptâ, non sufficet reddere æqualem, quia dominus habet jus in rem illam tanquam suam in individuo. Illud porrò debitum, quod justitia attendit et respicit, non debet esse tantum morale, seu quod ex virtutis honestate solum debeatur, sive sit ad eò necessarium ut sine eo honestas morum conservari non possit, quale est debitum quod attendunt veritas, gratitudo, et vindictio, sive sit tantum necessarium secundum quid ad conservandum morum honestatem ; quâ ratione liberalitas, affabilitas, et amicitia debitum respiciunt ; sed debet esse legale, seu ad quod reddendum aliquis lege astringitur, ita ut illud non reddens sit injustus. Et istud est duplex : unum simpliciter, quod requirit, ut simpliciter sit debitum, ut constituat æqualitatem simpliciter, et tandem ut sit simpliciter ad alterum saltem quoad voluntatum, injurium seu dominiorum distinctionem. Aliud verò secundum quid, quando scilicet deficit vel perfecta æqualitas, vel alteritas et distinctio inter illos homines : sic inter dominum et servum, patrem et filium, quatenus concipiuntur ut sunt quid unum, non est justum simpliciter, sed tantum est justitia secundum quid, quæ scilicet tendit ad servandum jus secundum quid, eò quod non versetur inter personas omnino distinctas, neque perfectam adæquationem habere possit ; licet aliunde sit naturaliter magis debitum, magisque perfectum quam jus legale quod inter æquales versatur, et quod est simpliciter debitum. Hinc habetur quomodo Religio erga Deum, et pietas erga parentes deficiant à perfectâ ratione justitiæ : cum æquale reddere non possint, licet ad alterum, nempe Deum, Religio ordinetur eique reddat debitum cultum : indeque istæ virtutes dicuntur virtutes justitiæ annexæ, seu partes illius potentiales propter quamdam affinitatem et connexionem, quam ratione objecti habent cum illâ.

§ 1. De divisione justitiæ perfectæ in suas partes subiectivas.

Explicatâ jam naturâ et definitione justitiæ cardinalis, nunc dividenda est in suas species. D. Thomas duas ponit subalternas, nempe generalem seu legalem et particularem. Prima dicitur generalis secundum virtutem et influentiam, in quantum scilicet ordinat actus omnium aliarum virtutum ad suum finem, nempe ad bonum commune eas movendo per imperium : sicut charitas potest dici virtus generalis, in quantum ordinat actus omnium virtutum ad bonum divinum. Quia tamen charitas respicit bonum divinum tanquam proprium objectum, idè est specialis virtus secundum essentiam ab aliis distincta. Ha justitia est ista spe-

cialis quedam virtus ab aliis essentialiter distincta, secundum quod respicit bonum commune tanquam proprium objectum; nec dicitur generalis per prædicationem, sicut animal est generale ad hominem et equum et alia hujusmodi; ideòque non est essentialiter omnis virtus, seu idem per essentiam cum omni virtute, sed tantum imperativè, quatenus actus omnium virtutum possunt ad justitiam pertinere secundum quod ordinat hominem ad bonum commune. Et quia ad legem pertinet ordinare in bonum commune, ideo est quòd talis justitia dicitur legalis, quia scilicet per eam homo concordat legi ordinanti actus omnium virtutum in bonum commune.

Justitia ista legalis ordina bona singulorum civium ad bonum commune tanquam bona partium ad bonum totius, in quo non est tam perfecta ratio alterius, sicut inter duos cives, sique ex hac parte non habet justitiæ rationem tam exactam, sicut habet justitia particularis; cum quo tamen stat, quòd eam excedat in ratione debiti, quæ est potissima conditio justitiæ; et aliunde est ad alterum in communi consideratum, ratioque æqualitatis propriè et perfectè in eâ invenitur, quia per illam homo reddit, quantum debet reipub. reddere secundum legem. Unde absolutè loquendo hæc justitia perfectiorem rationem habet quam justitia particularis. Justitia legalis residet in principe principaliter et quasi architectonicè: in subditis verò secundariò et administrativè. Est tamen una et eadem secundum speciem in illis, eò quòd sit idem objectum formale in eis, et secundum se non habeat magis imperare in principe quam in subditis, sed tantum per accidens ex parte subjecti.

Dividitur in epikiam seu æquitatem, et in justitiam legalem strictè sumptam tanquam in duas species infirmas. Ratio hujus divisionis desumitur ex hoc quòd lex, à quâ denominatur justitia legalis, habet duplicem finem, alterum intrinsecum et immediatum, quem ipse legislator immediatè respicit; alterum extrinsecum et mediatum, sed magis principalem, quem ipse legislator principaliter et ultimatè intendit. V. g., lata est lex de non aperiendis portis civitatis tempore belli, ne hostes civitatem occupent et irruant: iste est finis intrinsecus et immediatus hujus legis, eumque immediatè et expressè verba legis præ se ferunt. Finis verò remotus, sed magis principalis est salus et incolunitas reipub. quæ ex ingressu hostium periclitaretur. Justitia legalis ut sic et in amplà acceptione considerata, respicit indifferenter utrumque finem. Epikia verò, si vè æquitas, respicit finem legis remotum, sed magis intentum à legislatore tanquam proprium objectum, et prætermisissis verbis ipsius legis, aliquando eam interpretatur et sequitur, secundum quòd postulat æquitatis ratio et communis utilitas: nam salus et tranquillitas reipub. est regula et mensura, per quam judicandum est an illo tempore hostes arceri debeant, an introduci in civitatem, si inde ipsorum interneciones probabiliter sperentur. Tandem justitia legalis strictè sumpta, quam ob penuriam nominum sic appellarunt auctores, finem legis proximum tantum res-

picit, et ad ejus verba, sicut scripta sunt, rigorosè attendit. Si que hæc justitia procurat bonum commune per regulas et leges ordinarias et præscriptas. æquitas verò seu epikia illud procurat præter regulas communes, et per altiora principia attendit et sequitur voluntatem legislatoris, aliter interpretando quam ejus verba sonant, in quo sanè est major difficultas quam in alio.

Secunda species subalterna justitiæ cardinalis et perfectæ, dicitur justitia particularis, quæ scilicet ordinat hominem immediatè circa ea quæ sunt ad singularem personam. Bonum enim commune civitatis, et bonum singulare unius personæ, non differunt solum secundum multum et paucum, sed secundum formalem differentiam: alia est enim ratio boni communis et boni singularis, sicut alia est ratio totius et partis; et ideò Philosophus in 1 Polit. ait quòd non benè dicitur civitatem et domum, et alia hujusmodi differre solum multitudine et paucitate, non verò specie. Quo fit ut præter justitiam legalem, quæ immediatè respicit bonum commune, solumque mediatè hominem ordinat ad bonum unius singularis personæ, admitenda sit alia justitia specie distincta, quæ immediatè ordinet hominem circa particularia bona quæ sunt ad alteram singularem personam, sicut oportet esse aliquas virtutes particulares, quæ ordinant hominem ad seipsum, aut in seipso.

Hæc justitia particularis subdividitur in duas species, nempe in distributivam et commutativam. Ratio hujus divisionis est, quia privata persona ad quam justitia particularis ordinatur, comparatur ad communitatem sicut pars ad totum. Potest autem ad aliquam partem duplex ordo attendi: unus quidem partis ad partem, cui similis est ordo unius privatæ personæ ad aliam, et hunc ordinem dirigit justitia commutativa, quæ consistit in his quæ mutuo sunt inter duas personas ad invicem. Alius ordo attenditur totius ad partes, et huic assimilatur ordo ejus quod est commune ad singulas personas. Quem quidem ordinem dirigit justitia distributiva, cujus proprium est distribuere bona communia secundum proportionalitatem: et ideò sunt duæ species justitiæ particularis, scilicet commutativa et distributiva, cujus est ordiinare bonum commune ad personas particulares per distributionem; sicut è contrario ad justitiam legalem pertinet ordiinare ea quæ sunt privatarum personarum in bonum commune.

Justitia distributiva et commutativa non tantum distinguuntur secundum unum et multa, sed etiam secundum rationem debiti: alio enim modo debetur alicui id quod est commune, et alio modo id quod est proprium. Item medium non accipitur in illis eodem modo; nam in justitiâ distributivâ medium sumitur secundum proportionem geometricam; eò quòd in tali justitiâ detur aliquid personæ privatæ in quantum id quod est totius, est debitum parti; quod quidem tantò majus est, quanto ipsa pars majorem habet principalem in communitate. Et ideò in justitiâ distributivâ, non accipitur medium secundum æqualitatem rei ad

rem, sed secundum proportionem rerum ad personas. Ut scilicet sicut una persona excedit aliam, ita etiam res quæ datur uni personæ, excedit rem quæ datur alteri. In justitiâ verò commutativâ medium sumitur secundum quantitatem arithmetica. Nam in commutationibus redditur aliquid alicui singulari personæ propter rem ejus quæ accepta est, ut maxime patet in emptione et venditione: et ideo oportet adæquare rem rei; quantum plus iste habet, quam suum sit de eo quod est alterius, tantundem restituat ei cuius est. Ut si ab initio uterque habeat quinque, et unus eorum accipit unum de eo quod est alterius, iste habebit sex, et alteri relinquuntur quatuor: erit ergo justitiâ, si uterque reducatur ad medium, et accipiatur unum ab eo qui habet sex, ac detur ei qui habet quatuor. Sic enim uterque habebit quinque, eritque æqualitas secundum arithmetica medietatem, quæ attenditur secundum parem quantitatis excessum, sicut quinque est medium inter sex et quatuor; nam in unitate excedit, et exceditur. Advertendum tamen quod in actionibus et passionibus, conditio personæ facit ad quantitatem rei: major enim est injuria si percutiatur princeps, quam si percutiatur privata persona. Et ideo conditio personæ in distributivâ justitiâ attenditur secundum se: in commutativâ autem secundum quod per hoc etiam diversificatur res, seu injuria compensanda; unde solum per accidens antecederet et præsuppositivè respicit aliquando dignitatem personæ, ut ad æqualitatem valeat injuriam compensare. Eadem est utriusque justitiæ materia remota, nempe personæ, res, et opera; possunt enim distribui à communi in singulos, et commutari de uno in alium. Diversa verò materia proxima, videlicet actus principales quibus utimur personis, rebus, et operibus: una siquidem justitiâ est directiva distributionum; alia verò commutationum quæ attendi possunt inter duas personas, quarum quædam sunt voluntariæ, et quædam involuntariæ.

Commutationes voluntariæ sunt, quando uterque actus, scilicet *dare et accipere*, fiunt animo commutandi; et aliquis voluntariè transfert rem suam in alterum. Et quidem si transferat rem suam simpliciter in alterum absque debito, sicut in donatione, non est actus justitiæ, sed liberalitatis: in tantum autem voluntaria translatio pertinet ad justitiâ, in quantum ibi est aliquid de ratione debiti. Quod quidem contingit multipliciter: uno modo quando quis transfert simpliciter rem suam in alterum pro recompensatione alterius rei, sicut accidit in emptione et venditione; alio modo quando aliquis tradit rem suam alteri concedens ei usum cum debito recuperandi rem; quem si gratis concedat, vocatur ususfructus in rebus quæ aliquid fructificant, vel simpliciter mutuum, in rebus quæ non fructificant, ut sunt denarii. Si verò neque ipse usus gratis conceditur, vocatur locatio et conductio. Tertio modo aliquis rem suam tradit ut recuperandam non ratione usûs, sed vel ratione conservationis, ut in deposito, vel ratione obligationis, sicut cum quis rem suam pignori obligat, aut pro alio fide jubet. De his

aliisque omnibus contractibus acturi sumus in septimo Decalogi præcepto, tract. de Restitutione in particulari.

Commutationes verò involuntariæ sunt, quando actus, nempe damnificatio, tam ex parte recipientis quam ex parte illam inferentis, non fit animo commutandi, ut scilicet reddatur æquale, sed aliquis vitur re alterius eo invito. Et quidem si hoc faciat occultè per fraudem, est furtum: si autem manifestè per violentiam, est rapina. Si verò id præstet in personam alterius propriam, eam lædendo quantum ad consistentiam personæ, dicitur percussio vel homicidium; si lædat quantum ad dignitatem personæ per verba occultè, est detractio; si verò manifestè, est contumelia. Tandem si lædat in personâ conjunctâ, ut in uxore cum eâ concumbendo, est adulterium, de quibus agemus in sequentibus.

In omnibus autem hujusmodi actionibus sive voluntariis, sive involuntariis, est eadem ratio accipiendi medium secundum æqualitatem recompensationis. Et ideo omnes istæ actiones formaliter ad unam speciem justitiæ pertinent, scilicet commutativam, utpote quæ est species infima justitiæ particularis; justumque commutativum consistit formaliter in æqualitate rei ad rem, seu actus justitiæ commutativæ est dare et reddere æquivalens quod non variatur nisi materialiter, per reddere æquivalens in tali vel tali materiâ, et per consequens justitiâ commutativa non diversificatur nec multiplicatur specie propter diversitatem materiæ. Item multitudo vitiorum oppositorum non est signum multitudinis virtutis oppositæ, cum malum consurgat multifariam, et ex quibuscumque singularibus, bonum verò tantum ex integrâ causâ.

§ 2. De injustitiæ naturâ et divisione.

Postquam D. Thomas egit de Justitiâ, 2-2, q. 58, statim tractat de Injustitiâ, q. 59, eamque dividit in injustitiam illegalem, quæ secundum essentiam est speciale vitium, in quantum respicit speciale objectum, scilicet bonam commune quod contemnit; quantum verò ad intentionem et influentiam, est vitium generale, quia per contemptum boni communis potest homo ad omnia peccata deduci: et in injustitiam particularem, ut dicit inæqualitatem quamdam ad alterum, prout scilicet homo vult habere plus de bonis, puta divitiis et honoribus, et minus de malis, puta laboribus et damnis. Et sic injustitiâ habet specialem materiam, et est particulare vitium, justitiæ particulari oppositum. Tandem cum contrariorum eadem sit ratio, eodem ferè modo ratiocinandum est de injustitiâ, ac locuti sumus de justitiâ. Eadem quippe materia circa quam versatur justitiâ, est materia circa quam versatur injustitiâ, quamvis ratio formalis objecti debeat esse diversa et opposita.

Per se et formaliter loquendo, nullus potest injustum vel facere nolens, vel pati volens. Ratio est quia actio de sui ratione procedit ab agente: passio autem secundum propriam rationem est ab alio. Unde non potest esse idem secundum idem agens et patiens, ut

dicitur in 5 et 8 Physic., cap. 40; principium autem proprium agendi in hominibus est voluntas, et ideò illud propriè homo per se agit, quod volens facit. Et è contrario illud propriè homo patitur, quod præter voluntatem suam patitur, quia in quantum est volens, principium est de seipso: et ideò in quantum est hujusmodi magis est agens quàm patiens. Per accidens tamen et quasi materialiter loquendo, potest aliquis id quod est de se injustum, vel facere nolens, sicut dum quis præter intentionem operatur, vel pati volens, sicut cum aliquis plus alteri dat suâ voluntate, quàm debeat. Iste enim non facit propriè nec injustitiam nec inaequalitatem, quia cum homo per suam voluntatem possideat res, non est præter proportionem vel pro positum, si aliquid ei subtrahatur de rebus exterioribus quarum est perfectè dominus, dando voluntariè cui non debet.

Dicendum ergo est quòd aliquem facere, et alium pati injustum materialiter loquendo, semper se comitantur, quia id quod est materialiter in his, attenditur secundùm id quod exterius agitur, prout in se consideratur: passio autem est effectus actionis exterioris. Sed si formaliter loquamur, potest aliquis facere injustum hoc intendens; alius tamen non patietur injustum, quia volens patietur. Et è contra potest aliquis injustum pati, si nolens patietur id quod est injustum: at tamen ille qui hoc facit ignorans, non faciet injustum formaliter, sed materialiter tantùm, quia id quod est ibi formale et per se, attenditur secundùm voluntatem agentis et patientis, ut jam dictum est. Consensus itaque et voluntas patientis tollit rationem formalem injus- tum, dummodò non procedat ex ignorantia: talis enim consensus tunc censetur involuntarius, cum ignorantia causet involuntarium. Item non debet oriri ex violentia et injus- titia agentis: aliàs non erit omninò liber, si non procedat ex liberâ et spontaneâ voluntate ipsius patientis. Item non debet talis consensus habere aliquid admixtam involuntariâ: tunc enim non auferit rationem formalem injus- tum, ut constat de eo qui latroni minitanti mortem, offert pecunias, ut vitam salvet. Item de mutuario, qui feneratori solvit usuras; hi enim et similes patiuntur formaliter injustum. Tandem non sufficit quòd utcumque sit liber consensus, sed requiritur ut respectu injustum inferentis sit etiam simpliciter liber absque ullâ admixtione involuntariâ. Sic quamvis Christus Dominus simpliciter voluntariè mortem pateretur consensus orto ex obedientia Patris et charitate ergo homines, respectu tamen Judeorum et crucifigentium, nullum habuit consensum, sed tan-

tùm permissionem et patientissimam tolerantiam, sique poteratur simpliciter injustum ab illis. Et idem de martyribus proportionabiliter dicendum. Hinc manavit istud axioma: *Scienti et liberè consentienti non fit injuria.*

Injustitia, quâ quis per se, seu ex intentione facit injustum in quâcumque materia, seu intendens rem, aut famam, aut honorem, aut membrum, etc., tollere, est peccatum mortale ex genere suo, quia est illativa nocuenti: omne autem nocumentum alteri illatum ex se charitati repugnat, quæ movet ad volendum bonum alterius. Item est contra justitiam, cum semper consistat in nocimento proximi. Tandem est contra legem Dei, quia vel reducitur ad furtum, vel ad adulterium, vel ad homicidium, vel ad aliquid hujusmodi, ut patebit ex sequentibus. Injustitia verò materialiter, quâ solùm per accidens aliquis injustum facit, potest quia necintendit offendere in aliquo proximum, nec scit per actum suum se ledere quemquam, non est peccatum mortale, nisi magnitudo nocuenti illati, aut negligentia sciendi redocat actum in naturam suæ formæ seu justitiæ, ut si quis ex loquacitate mulierem communiter pro pudicâ habitam notabiliter in famâ ledat. Item si quis jaciendo sagittam interficiat hominem ibi existentem, quia non adhibuit omnem diligentiam suam in inquirendo an ibi esset homo qui sagittâ lædi posset: et licet ignorantia facti excuset eum qui adhibuit aliquam diligentiam ad eam vincendam prout tenebatur, non tamen quando fuit negligens. Ignorantia verò juris ordinariè non excusat, ut si quis violenter ejiciat propriâ auctoritate hominem jam olim possidentem agrum suum, quia putat licere sibi rem sibi propriam vindicare. In hujusmodi enim, actus redit in naturam injus- titiæ. Quando igitur facere injustum materialiter sit peccatum mortale, et quando non, ad illud dignoscendum, oportet ex parte facientis causam pensare, et ex parte patientis quantitatem nocuenti; contingit enim ignorantiam quandoque excusare, et quandoque non.

Tandem injustitia quamvis sit ex genere suo peccatum mortale, potest tamen esse solùm veniale in individuo, vel propter imperfectionem actûs, qui non est cum plenâ deliberatione et advertentiâ, ut sunt primi motus: vel ex parvitate materiæ, ut in re minimâ. Qui enim in parvis facit injustitiam, deficit à perfectâ ratione ejus quod est justum facere, in quantum potest reputari non esse omninò contra voluntatem ejus, qui hoc patitur: puta si quis auferat alicui pomum unum, vel aliquid tale, de quo probabile sit quòd ille non ledatur, nec ei displiceat, etc.

EXPOSITIO QUINTI PRÆCEPTI DECALOGI :

Non occides.

Nonnulli stolidè dixerunt, omnem omninò quorumcumque animalium ac bestiarum occisionem, hoc præ-

cepto fuisse vetitam, prout de Manichæis refert D. Augustinus, lib. de Hæresibus, hæresi 47. et lib. 6

contra Faustum, cap. 6 et 8; et lib. 2 de Moribus Manichæorum, cap. 14; et 13; et libro 1 de Civitate, cap. 2, quos ibidem confutat. Cùm audimus, inquit, *non occides*, non accipimus hoc dictum esse de fructibus, quia nullus eis est sensus; nec de irrationalibus animalibus, quia nullâ nobis ratione sociantur; restat ergo ut intelligamus de homine. Hunc Augustini locum refert D. Thomas, 2-2, q. 64, art. 1 in *Sed contra*, et probat quia omnia animalia sunt propter hominem, quibus utatur in usum et cibum, et ipsâ ordinatione divina, quod sine ipsorum mortificatione fieri nequit. Alii extiterunt hæretici hanc prohibitionem ad omnem prorsus hominem extendentes, ita ut nullum ex ipsis ex quâcumque causâ occidere, etiam auctoritate publicâ, esset licitum, prout refert Alphonsus à Castro libro undecimo, verbo *Occidere*. Scotus in 4 Sent. dist. 45, negat ullum hominem etiam malefactorem, auctoritate privatâ aut publicâ licitum esse occidere, nisi in certis casibus in *lege veteri* expressis, in quibus Deus dispensare voluit, nempe ariolos, homicidas, blasphemos, adulteram, quæ tamen in novâ lege non potest morte puniri, eò quòd Joannis 8 hujusmodi poena à Christo Domino fuerit revocata. Hinc etiam inferunt non esse licitum furem diurnum suspendere, quia in Scripturâ id non exprimitur, nec bullâ speciali super hoc descendente de celo constat. Idemque dicendum de aliis malefactoribus.

Verùm hæc sententia ab omnibus reprobatum tanquam falsa, periculosa, contraria bono communi, legibus justis, et consuetudinibus ubique receptis; quibus constat incendiarios, fures domesticos, patriæ proditores, læsæ majestatis reos, monetarum falsarios, milites desertores, hæreticos, aliosque similes malefactores, in illâ legis divinæ exceptione nullatenus comprehensos, extremo supplicio justè per judicis sententiam affici. Aliàs nulla esset civibus securitas, tantò licentius mali eos vexarent et grassarentur, quantò certius nõssent, propter hujusmodi scelera, non fore morte puniendos. Nec favet D. Aug. lib. 1 de Civit., cap. 21. Ibi enim ait: *Et ideò nequaquam contra hoc præceptum fecerunt, qui Deo auctore bella gesserunt, aut personam gerentes publicæ potestatis, secundum ejus leges, hoc est, justissimæ rationis imperium, sceleratos morte puniunt*. Quando autem subdit et concludit: *His igitur exceptis, quos vel justa lex generaliter, vel ipse fons justitiæ Deus specialiter occidi jubet, quisquis hominem, vel seipsum, vel quemlibet occiderit, homicidii crimine innectitur*; Bannes docet 2-2, q. 64, art. 2, ad 3, D. Augustinum per legem divinam intellexisse legem naturalem, quæ est lex Dei, quæ dicit puniendos esse malefactores secundum jura statuta, et præter hos occidi etiam posse, quos Deus speciali revelatione jussit interfici, prout jussit Abraham occidere filium suum: et aliquando D. Augustinum appellare exceptiones hujus præcepti, quæ potius dicerentur explicationes. De quo magis constabit art. sequenti.

Alii sic coerant istud præceptum: *Non occides*, supple *innocentes* Juxta illud Exod. 23: *Innocentem*

et justum non occides. Verùm hoc est falsum, quia ille qui etiam nocentem propriâ auctoritate occidit, nisi hoc faciat per accidens in sui justam defensionem cum moderamine, homicidium committit, et contra istud præceptum peccat, ut infra ostensuri sumus. Ergo non coeratur ad innocentes. Dicendum igitur est cum D. Thomâ 1-2, q. 100, art. 8 ad 3, *quòd occisio hominis prohibetur hoc Decalogi præcepto, secundum quòd habet rationem INDEBITI, seu INJUSTI*. Sic enim præceptum continet ipsam rationem justitiæ. *Lex autem humana hoc concedere non potest, quòd licitè homo indebitè occidatur; sed malefactores occidi, vel hostes respub., hoc non est indebitum*. Unde hoc non contrariatur præcepto Decalogi, nec talis occisio est homicidium, quod isto præcepto prohibetur, ut August. dicit in 1 lib. de liber. Arbit., c. 4. Hactenus D. Thomas. Ex quo Bannes rectè inferit istud præceptum esse naturale, quòd de se prohibet ea quæ sunt contra rectam rationem, proindeque omnem et solam hominis occisionem, quæ jure naturæ est indebita, et à rectâ ratione aliena. Cùm enim hujusmodi præcepta Decalogi sint veluti conclusiones deductæ ex primis juris naturalis principiis, *quod tibi fieri non vis*, etc., mensurari et explicari debent juxta rectæ rationis regulas et dictamen. Unde si alicui auferatur quod suum erat, si debitum et justum est quòd ipsum amittat, rectaque ratio dicet quòd ab eo auferatur, hoc non est furtum aut rapina, quæ Decalogi præcepto prohibentur. Similiter et Abraham, dum consensus occidere filium, non consensus in homicidium, quia debitum et rectæ rationi consonum erat occidi, per mandatum Dei, qui est Dominus vitæ et mortis.

Isto igitur præcepto, *Non occides*, omnis et sola nominis occisio prohibetur, quæ intrinsicam habet deformitatem ad rectam rationem, et à justitiâ deviat, et appellatur homicidium, quod de se intrinsicè et semper est malum, et non solùm quia prohibitum. Ad hoc autem semper est attendendum, tanquam ad regulam generalem in hæc materiâ, non verò ad exceptiones in lege veteri factas, quæ erant potius interpretationes quardam juris naturalis, quas recta ratio dictabat. Vel enim ille Dei ordinationes et concessiones de occidendis homicidis, blasphemis, erant legales et judiciales, vel naturales et morales. Si primum dicatur, cùm jam legalia cessaverint, homicidas nunc occidere non foret licitum. Si verò admittatur secundum, ergo etiam nunc licitum erit alios malefactores occidere, quando lex naturæ, rectaque ratio id exiget, nec ad Bullas imaginarias recurrendum erit.

QUÆSTIO PRIMA.

DE HOMICIDIO.

Totam hujus præcepti materiâ duabus quæstionibus complectemur. Prima et principalis erit de homicidio, de quo agit D. Thomas, 2-2, q. 64, per octo articulos, quos hic brevi explicatione et commentario perstringemus; fusiùs enim ventilantur à nobis tom. 2 de Justitiâ et Jure, q. 3, p. 2. In alterâ verò quæstione tractabimus de quibusdam aliis vitiiis tam into-

rioribus quàm exterioribus ad istud præceptum reductivè pertinentibus. Ut enim ait D. Thomas, 1-2, q. 100, art. 5, ad 5, et 2-2, q. 122, art. 6, ad 2, omnia nocumenta quæ inferuntur in personam proximi comprehenduntur, ac prohiberi intelliguntur sub prohibitione homicidii, tanquam sub principali et famosiori analogato. Neque necesse fuit Deum hujusmodi vitia prohibere speciali præcepto, prout fecit de peccato luxurie, et de peccato furii, eò quòd homicidium secundùm se non sit delectabile, sed horribile, cum non habeat rationem alicujus boni concupiscibilis, sicut habet luxuria, nec boni utilis, ut habet furtum.

ARTICULUS PRIMUS.

Ut iam sit licitum occidere peccatores auctoritate publica.

Dico id esse licitum, imò et necessarium. Ita D. Thomas, 2-2, q. 64, et art. 2, et cùm eo communiter auctores. Probat D. Thomas, 1° ex Scripturâ. Exod. 12: *Maleficos non pateris vivere.* Psalm. 100 dicebat David: *In matutino interficiebam omnes peccatores terræ, etc.* Item ad Rom. 13 de principe et iudice seculari dicit Apostolus: *Dei minister est tibi in bonum: si autem malum feceris, time; non enim sine causâ gladium portat. Dei enim minister est vindex in iram ei qui malum agit.*

Probat D. Thomas 2° hæc ratione: Omnis pars naturaliter est propter totum, et ad illud se habet sicut perfectum ad imperfectum, et propter hoc videmus quòd si saluti totius corporis humani expedit præcisio alicujus membri, puta cum est putridum, vel corruptivum aliorum membrorum, laudabiliter et salubriter abscinditur. Atqui qualibet persona singularis comparatur ad totam communitatem sicut pars ad totum. Ergo si aliquis homo sit periculosus communitati, et corruptivus ipsius propter aliquod peccatum, laudabiliter et salubriter occiditur, ut bonum commune conservetur: *Modicum enim fermentum totam massam corrumpit*, ut dicitur 1 ad Corinth. 5. Idque incumbit his quibus reipub. et boni communis cura commissa est, ut colligitur ex Apostolo ad Rom. 13, talisque malefactorum punitio est omninò necessaria ad conservationem et vitam hominum, politicam et quietam.

Probat 3° D. Thomas: Licitum est occidere bestias, ut jam ostensum est. Atqui homo, peccando, ab ordine rationis recedit, ideòque decidit à dignitate humanâ, prout scilicet homo est naturaliter liber, et propter seipsum existens, et incidit quodammodò in servitutem bestiarum, ut scilicet de ipso ordinetur, secundùm quod est utile aliis, juxta illud Psalm. 48: *Homo cum in honore esset, non intellexit, comparatus est jumentis insipientibus, et similis factus est illis.* Et Prov. 11, dicitur: *Qui stultus est, serviet sapienti.* Ergo quamvis hominem in suâ dignitate manentem occidere, sit secundùm se malum, tamen hominem peccatorem occidere, potest esse bonum, sicut occidere bestiam: pejor enim est malus homo, quàm bestia, et plus nocet, ut Philosophus docet in 1 Polit.

et in 7 Ethic. Hinc Dominus, Math. 13, prohibuit extirpare zizaniam, per quam representantur filii nequam, ut tritico pareceretur, id est, bonis, ut ostenderet malos esse ac disponi, non propter seipsos, sed propter bonos, et salutem honorum esse rationem quare mali non sint eradicandi de terrâ viventium. Quando igitur nequeunt occidi mali, quin simul occidantur boni, vel quia latent inter bonos, vel quia habent multos sequaces, ita quòd sine bonorum periculo interfici non possunt, sinendum est eos vivere: secus verò quando non imminet periculum bonis, sed magis tutela et salus. Ita D. Thomas hic ad 5.

Dico secundò iudices non posse licitè malefactorem condemnare ad mortem absque accusatore saltem virtuali, sine testibus, eoque non citato, nec illi loco defensionis concesso, et non servato juris ordine. Ita D. Thomas, 2-2, q. 67, art. 5, et cum eo communiter auctores.

Probat, quia quondò iudex omittit juris ordinem: quoad hæc essentialia et substantialia, non procedit iudicè, neque ut jus servans et dicens. Ergo nequit hoc modo damnare ad mortem aliquem reum, etiamsi fuerit morte dignus, absque homicidii reatu. Scriptum est enim Deuter. 16: *Justè, quod justum est, exequeris* Hinc Cajetanus in Summâ (v. *Homicidium*) docet reos esse homicidii occidentes veneno, vel aliâ secreto de mandato dominorum, aliquem non citatum, non auditum, non damnatum, etiamsi læsæ majestatis reus diceretur. Nec excusata auctoritas principis hoc mandantem, etiamsi illi constaret quòd iste meretur mille mortes, quoniam scientia et potestas currunt pari passu, id est, quòd oportet potestatem publicam moveri à scientiâ publicâ, et secundùm illam regulari. Nec hoc est de jure positivo, ut possit princeps solutus legibus non servare, sed est juris naturalis. Exigit enim natura actûs publici (qualis est justa occisio hominis ex publicâ potestate) ut sit ex publicâ potestate et publicâ scientiâ. Alioquin cause non sunt sibi invicem commensuratae, quando potestas est publica, et scientia privata: nec adhibetur causæ effectui commensurata, dum actio potestatis publicæ ponitur exire à scientiâ privatâ, prout contingit in nostro casu: scientia enim publica non habetur, nisi servato juris ordine. Subdit autem Cajetanus se non propterea damnare iudices, qui reptos in flagranti crimine notorio (ut latrones in viis et hujusmodi) statim suspendi jubent. Siquidem ibi intervenit notorium facti loco accusatoris et testium, faciens publicam scientiam, et excusans publicam voluntatem et potestatem ad publicum actum justitiæ. Scientia quippe publica tripliciter haberi potest: scilicet vel ex propriâ rei confessione judiciali, vel ex probatione judiciali, vel ex notorio facto. Quidam tamen à reatu homicidii excusant principes id mandantes, et alios consulentes, et denique exequentes occisiones hujusmodi in quibusdam rarissimis casibus, puta dum consuetus juris ordo servari nequit absque gravissimo publico incommodo, scandalo, seditione civili, familiæ principis infamiâ, etc. Videtur tamen quòd etiam tunc hujus facinorosi casus

secreto et absque strepitu tractanda foret ac discutienda, ut certò constaret de delicto per legitimam probationem, et conservaretur, quantum fieri potest, ordo judicialis, omniaque christiano modo peragerentur, ac salutis animæ rei occidendi provideretur. verùm hanc difficultatem fusiùs ventilare proderit in tractatu de Justitià.

Quæres primò an quandò reus morte puniendus non est in statu gratiæ, neque vult ad eam se præparare per debita poenitentis remedia, iudex debeat eum morte afficere, etiamsi in æternum damnatur?—Resp. quòd iudex christianus curare debet quantum potest de salute spirituali hujus hominis, et ad hunc finem aliquantulum differre supplicii executionem, si nihil obstat in contrarium. Si tamen obstinatè in suà impoenitentia perseverare velit, morte plectendus est, quia iudex non attendit ad bonum ejus qui punitur, sed bono communitatis: atqui bono communi maximè adversaretur, si eo prætextu supplicium remitteretur, aut nimium differretur; daretur enim occasio sceleratis habendi vel fingendi semper impoenitentiam, ut poenam effugerent. Ergo debet iudex istum morte punire. Ipse sibi imputet et damnationem æternam, cum noluerit suæ salutis consulere. Ita Sotus, lib. 5 de Just., q. 1, art. 2, ad 4.

Quæres secundò an princeps aut respubl. possit cuilibet privato concedere facultatem occidendi bannitos, diffidatos, et aliquos malefactores insignes, generaliter. — Respondeo id per se non esse licitum ante latam contra ipsos sententiam mortis condemnatoriam, ob scilicet rationem superiùs, allatam; quia jus naturale, aut saltem jus gentium non patitur quòd non citatus nec auditus prætermisso juris ordine poenà mortis afficiatur. Per accidens tamen aliquando multùm expedit aliquem sceleratum interimere propter damnum reipub. imminens, si non potest aliter capi, ut solito modo ac supplicio puniatur, urgetque gravissimà causa. Tunc enim respub. jure defensionis naturalis, potest sibi hanc vià consulere, cum privatis etiam sit licitum occidere invasorem injustum, existentem in peccato mortali, ad se ab eo defendendum; quia id totum ab ipsius malitià provenit, quia non vult desistere à nocentibus et ad poenitentiam converti. Sic alicubi privatis conceditur permissio occidendi bannitos aliosque sceleratos, proposito etiam præmio occisori. In quo casu, iste non occidit auctoritate privatà, sed publicà principis deputantis omnes ut ministros ad exequendam sententiam capitalem contra illos reos. Vide, Bannem 2-2, q. 64, art. 3. Unde tunc isti diffidati possunt quidem fugere ne ab istis comprehendantur; nequeunt tamen eis vi resistere, præsertim cum ipsorum occisione; quia jus se isto modo defendendi per legem et justam judicis sententiam ipsis ablatum est, sicut ob hoc non est licitum reo justè ad mortem damnato resistere ministris justitiæ, aliàs daretur bellum ex utràque parte justum, quod nullatenus est admittendum. Ex D. Thomà, 2-2, q. 69, art. 4.

ARTICULUS II.

Utrum privatæ personæ sit licitum occidere malefactores.

Divus Thomas, 2-2, q. 63, art. 3, movet istud dubium, et non loquitur de occasione factà ab homine privato ad justam sui defensionem. De hoc enim solummodò tractat art. 7 sequenti. Concludit D. Thomas personæ privatæ non esse licitum occidere hominem peccatorem, et eum eo sentiant communiter auctores. Probât hâc ratione: Occidere malefactorem in tantum est licitum, in quantum ordinatur ad salutem totius communitatis. Ergo occisio hæc ad illam solummodò pertinet, cui committitur cura communitatis conservandæ; sicut ad medicum pertinet præscindere membrum putridum, quandò ei commissa fuerit cura salutis totius corporis. Atqui cura boni communis commissa est principibus habentibus publicam auctoritatem, qui soli sunt Dei ministri, et vindicæ gladium portantes, juxta Apostolum, non verò homines privati. Ut enim dicit D. August., lib. 1, de Civit., cap. 26, qui sine aliquâ publicâ administratione, malefactorem occiderit, velut homicida judicabitur, et tantò ampliùs, quantò sibi potestatem à Deo non concessam usurpare non timuit.

Confirmatur ex eodem D. Thomà loco citato ad 5; quamvis enim sit licitum cuilibet privatæ personæ facere aliquid ad utilitatem communem, quod nulli nocet, si tamen sit cum nocentibus alterius, hoc non debet fieri, nisi secundùm judicium ejus ad quem pertinet æstimare quid sit partibus subtrahendum, pro salute totius, qui minister est Domini vitæ et mortis; Dei scilicet qui dicit: *Mihi vindicta et ego retribuam*, à quo accepit talempotestatem, cui ordinationi, ut patet, populi communitatem se submiserunt, remittentes vindictam à seipsis propriâ auctoritate faciendam, eamque petendo et expectando à publicis Dei ministris, ut sie pax et tranquillitas conservaretur, innumerisque cædibus et malis obviaretur; et per hoc constat rationem D. Thomæ esse demonstrationem, et non bonam tantùm congruentiam, ut dicit Delugo. Igitur privatâ auctoritate occidere hominem etiam malefactorem extra casum justæ defensionis, et præcisè aliis adjunctis, ut si fiat jussu Dei, sicut contigit Levitis, qui ex mandato Domini, per Moysen eis intimato, occiderunt proximos et amicos, prout legitur Exod. 32, est de se omninò illicitum, eò quòd habeat rationem aggressionis et vindictæ, quam natura personis privatis non concessit. Et meritò, cum nemo in propriâ suâ causâ possit esse rectus iudex, nemoque foret qui se ultra justum et æquum non vindicaret, passione iræ, et dolore injuriæ illatæ obcæcatus et percitus, ut contingit in plurimum. Nec ex hoc quòd homo peccator comparetur bestiis, inferri potest quòd sicut cuilibet privato licitum est occidere bestiam sylvæ, maximè nocentem, ita etiam liceat propriâ auctoritate occidere hominem peccatorem. Nam D. Thomas hic, ad 2, negat paritatem, quia bestia naturaliter est ab homine distincta: unde super hoc non requiritur aliquod judicium an sit occidenda, si sit syl-

vestris: si verò fuerit domestica, requiretur iudicium, non propter ipsam, sed propter illius domini damnum. Atverò homo peccator non est naturaliter distinctus ab hominibus iustis: et ideò indiget iudicio publico, ut discernatur an sit occidendus propter communem salutem.

Objicitur primò: Marito invenienti uxorem suam in flagranti adulterio, concessum est ac proinde licitum, tunc eam occidere propriâ auctoritate, et ante sententiam iudicis, ut probatur variis legibus apud Covarruviam in 4 decret., p. 2, cap. 7. § 7, et alios, qui leges id concedentes afferunt tanquam expediens ad bonum publicum. Ergo conclusio nostra non est universalitèr vera. — Resp. leges civiles id tantùm permisisse, solùmque ob justum mariti mœrorem tunc conceptum, aut quasi furorem, eidem pœnam homicidii iudicialiam in foro externo remisisse: nullatenus verò tantquam licitum concessisse, neque eum à culpâ in foro interno eximere potuisse, prout colligitur ex causâ 33, q. 2, can. *Iuter hæc*, et cap. *Admonere*, et cap. *Si quid verius*. Sique jure canonico reprobantur, si quæ sint tales leges civiles, tanquam injustæ; et meritò Alexander papa VII hanc damnavit propositionem: *Non peccat maritus occidens propriâ auctoritate uxorem in adulterio deprehensam*. Idque etiam reprobaverat D. Thomas in 4 sent. dist. 57, q. 2, art. 1, in corp., et in additionibus ad p. 3, q. 69, art. 1.

Objic. secundò: Moyses, Exod. 12, occidit Ægyptium propriâ auctoritate, qui Hebræum vexabat: nondùm enim publicâ auctoritate fungebatur. Ergo, etc. — Resp. D. Thomas 2-2, q. 60, art. 6 ad 2, quòd Moyses videtur Ægyptium occidisse, quasi ex inspiratione divinâ auctoritatem adeptus, ut innuitur per hoc quod dicitur Actuum 7, quòd percusso Ægyptio æstimabat intelligere fratres, quoniam Dominus per manum ipsius daret salutem Israel. Vel potest dici quòd Moyses occidit Ægyptium defendendo eum qui injuriam patiebatur, cum moderamine inculpate tutelæ. Nam D. Ambros. dicit in lib. 1, c. 3 de Officiis, c. 3, quòd qui non repellit injuriam à socio, cum potest, tam est in vitio, quam ille qui facit, et inducit exemplum Moysis. Vel potest dici eum D. Augustino, lib. 2 super Evodum, cap. 2, et lib. 2 contra Faustum, cap. 7, quòd sicut terra ante vilia semina, herbarum inutilium fertilitate laudatur, sic illud Moysis factum, vitiosum quidem fuit, sed magnæ fertilitatis signum gerebat; in quantum scilicet erat signum virtutis ejus quâ populum liberaturus erat. Hæc D. Thomas; et ibidem loquens de Phinee, ait quòd ex inspiratione divinâ, zelo Dei commotus, occidit filium Zambri, Num. 25, vel quia, licet nondùm esset summus sacerdos, erat tamen filius summi sacerdotis, et ad eum hoc iudicium pertinebat, sicut et ad alios iudices, quibus hoc erat præceptum.

Objic. tertio: Nihil deperit veritati à quocumque dicatur, sed à quocumque accipienda est: ergo etiam nihil deperit justitiæ à quocumque justum determinetur, quod pertinet ad rationem iudicis, et executioni mandetur, proindeque et à privato malefactor occida-

tur auctoritate propriâ, si mortem mereatur. — Respondet D. Thomas, 2-2, q. 60, art. 6, ad 1, negando paritatem, eò quòd veritatis pronuntiatio non importet compulsionem ad hoc quòd suscipiatur, sed liberum sibi unicuique eam recipere, vel non recipere prout vult. Iudicium verò importat quendam compulsionem et vim coactivam, et ideò injustum est quòd aliquis iudicetur ab eo qui publicam auctoritatem non habet, et quòd non ab ejus ministris de ejus mandato, sed à privatis personis propriâ auctoritate occidatur

ARTICULUS III.

Utrum occidere malefactores liceat clericis auctoritate publicâ fungentibus.

Divus Thomas 2-2, q. 61, art. 4, hoc non esse licitum probat duplici ratione: *Primâ quidem, quia sunt electi ad altaris ministerium, in quo representatur passio Christi occisi; et qui cum percuteretur, non repercutiebatur, ut dicitur 1 Petri 2; debent autem ministri suum dominum imitari. Nec obstat quòd Deus etiam corporaliter malefactores occidat; non enim propterea oportet quòd omnes in hoc eum imitentur. Nam Deus universaliter in omnibus operatur, quæ recta sunt; in unoquoque tamen secundum ejus congruentiam; et ideò unusquisque debet Deum imitari in hoc quod sibi congruit. Secundâ, quia nunc clericis committitur ministerium novæ legis, in quâ non determinatur pœna occisionis vel mutilationis corporalis: et ideò ut sint idonei ministri novi Testamenti, à talibus abstinere debent. Nec valet dicere D. Petrum interfecisse Ananiam et Saphiram: non enim propriâ auctoritate vel manu eos occidit, sed magis divinam sententiam de eorum morte promulgavit. Neque ex hoc quòd potestas spiritualis sit major, et Deo conjunctior quàm temporalis inferri debet, quòd sicut potestati temporalis licitum est occidere malefactores, multò magis sit licitum clericis. Quia eorum ministerium est in melioribus ordinatum, quàm sint corporales occisiones, scilicet in his quæ pertinent ad spiritualem salutem, et ideò eis non congruit quòd se minoribus ingerant. Hactenus divus Thomas.*

Bannes in Commentario hujus art. probat non esse prohibitum clericis occidere malefactores jure naturæ, duplici ratione: *Primâ, quia rectæ rationi nullatenus repugnat quòd iudex ecclesiasticus malefactores sibi subditos mortis supplicio afficiat, et officium justitiæ vindicativæ reipub. tam necessariam exerceat. Secundâ, quia jus naturæ semper manet unum et idem apud omnes: constat autem Exod. 52, Levitas et sacerdotis hujusmodi ministerium exercuisse; Eliam sacerdotis Baal; Samuelem, regem Amalec Agag occidisse, etc.*

Probaturs insuper hanc prohibitionem non esse introductam jure divino positivo, cum nec in Scripturâ, neque ex Traditione habeatur. Nec refert illud Apost. 1 ad Timoth. 3: *Oportet episcopum non percussorem esse*. Ibi enim loquitur de episcopo nondùm creato, sed creando, et describuntur virtutes et conditiones quibus gaudere debet ille qui ad episcopatum eligitur, juxta Sayrum. Verùm Apostolus ibi docet quibus do-

tibus præditi esse debent episcopi, ostenditque debere esse episcopum *non iracundum, non vinolentum, non percussorem*: nam percussio sequitur ad iram, et ebrii de facili percutiunt. Talis itaque esse debet, qui non sit sævus objurgator, nec ad contumelias ac convicia pronus, nec linguâ feriat, nec manibus percutiat, non sæviat, nec sit asper in domesticis et subditis Ita Chrysost. et alii Patres Græci. D. Thomas autem in argumento *Sed contra* non semper concludit, neque Scripturæ locum in sensu literali adducit, sed juxta quandam congruentiam, interdum arguit in oppositum, quomodò hic procedit ad ostendendum ex Apost. patientiam, mansuetudinem, et modestiam episcopo necessariam: ad quam perficiendam Ecclesia deinde prohibuit omnibus clericis etiam publicam potestatem temporalem ac spiritualem simul habentibus, malefactores occidere. Ita Bannes.

Itaque hujusmodi prohibitio est solùm de jure ecclesiastico antiquissimo, ut colligitur ex dist. 43, can. *Sententiam*, ne clerici vel monachi, et in tit de Clerico percussore, et introducta est ob statum decentiam et munditiam, quæ inesse debet locis et vasis sacris, et à fortiori ministris altaris, proindeque sanguinis effusione non polluentis, et ob alias duas rationes à D. Thomâ allatas; idcirco, concludit Bannes quòd sine urgenti necessitate non debet in hoc statuto dari dispensatio. Hunc clerici in sacris, sententiam mortis ferentes absque dispensatione aut privilegio, peccant mortaliter; alii verò tantùm venialiter, quia cum careant ordine sacro, nequeunt illi facere injuriam, et ideò non peccant mortaliter, sicut qui sunt in sacris: faciunt tamen contra decentiam statum, se immiscendo in causâ sanguinis. Cum autem papa sit supra jus ecclesiasticum, potest ob reipub. utilitatem, et gravem necessitatem dispensare clericos ad hoc ut per seipsos, licitè sibi subditos possint condemnare malefactores ad mortem, quando habent dominium temporale et spirituale. Possunt tunc, si careant tali privilegio papæ, eligere judices in suis ditionibus, eisque concedere auctoritatem condemnandi malefactores ad mortem, prout recta ratio et justitiæ leges dictabunt, ut expressè docet D. Thomas hic, ad 3, et tenet Glossa super canones citatos. Idque jure communi ipsis competit, quia scilicet per hanc delegationem et commissionem in generali, non amittitur mansuetudo ecclesiastica. Unde etiam concionatores licitè possunt exhortari prætores et judices, ut malefactores secundùm leges puniant. Item confessarius monere potest et debet judicem suum penitentem in foro conscientiæ, ut justè exerceat suum officium etiam in criminalibus, eique absolutionem denegare, si notabiliter illi desit. Idem de casuistis dicendum, nempe quòd interrogati, possunt licitè aperire mentem suam, et consulere judicibus quid faciendum in generali circa causas sanguinis. Hinc inquisitores non incurrunt irregularitatem, quando hæreticos brachio seculari junniendos tradunt, quamvis certi sint, quòd inde sequetur eorum mors: debent tamen servare formam in cap. *Novimus*, de verb. Signif. unascritptam, nempe rogare

judices ut benignè circa illos se gerant. Igitur non est indecens, imò necessarium, ut prælati habentes jurisdictionem temporalem, possint licitè exercere judicium sanguinis saltem per judices delegatos, ex quo id non possunt per semetipsos; cum ad rectam gubernationem, et reipub. tranquillitatem expediat quòd malefactores puniantur, sicut et ipse legislator, qui leges justas de malefactoribus in communi occidendis tulit, non amisit mansuetudinem, nec incurrit irregularitatem.

D. Thomas, 2-2, q. 40, art. 2, ostendit clericis et episcopis illicitum esse exercere bellum, et pugnare tum quia cum bellica exercitia maximas habeant inquietudines retrahentes animum à contemplatione divinorum, interdiciuntur clericis, sicut et negotiationes; tum quia ut imitentur opere quod gerunt ministerio altaris in quo representatur passio Christi, non competit illis occidere, vel effundere sanguinem, sed magis esse paratos ad propriam sanguinis effusionem pro Christo qui, Matth. 26, Petro in personâ episcoporum et clericorum dixit: *Converte gladium tuum in vaginam*, etc. Inde meritò jure ecclesiastico prohibetur clericis exercere bellum. Causâ 22, q. 8

Si tamen respub. in extremâ aut gravissimâ necessitate constituta foret, aut fides catholica vel Ecclesia periclitaretur, tunc licitum esset clericis in bello pugnare, quia necessitas non habet legem, et est de jure naturali quòd quisquis in his casibus pugnet pro patriâ, præsumendumque est quòd in his, si pontifex adesset, dispensaret ab eâ prohibitione ecclesiasticâ.

ARTICULUS IV.

Utrum licitum sit alicui occidere seipsum.

Divus Thomas, 2-2, quæst. 64, art. 5, concludit in nullo prorsùs casu licitum esse seipsum directè occidere, et cum eo conveniunt omnes auctores.

Probatur 1° ex D. Augustino, lib. de Civitate, cap. 20, ubi ait: *Restat ut de homine intelligamus, illud quod dictum est: Non occides, nec alterum, nec te; neque enim aliud quàm hominem occidit, qui seipsum occidit.* Legendus est D. Augustinus à cap. 17 usque ad 27, ubi refellit rationes et causas quibus aliqui falsò existimare poterant licitum esse seipsum occidere.

Probat insuper D. Thomas triplici ratione. Primò quia scilicet vetatur isto præcepto quælibet occisio recte rationi repugnans. Atqui nihil magis recte rationi repugnat quàm seipsum occidere; quia quælibet res seipsam amat naturaliter, se in esse conservat, et corruptentibus resistit, quantum potest; ergo seipsum occidere est contra rationem et contra inclinationem naturalem, idque damnarunt etiam gentiles, Cicero lib. 1 de Officiis, et in 1 quæst. Tusc., et lib. de Somnio Scipionis. Item Aristoteles 3 Ethic., cap. 7, et lib. 5, cap. 11 et alii. Semperque est peccatum mortale, utpote semper contra legem naturalem, et contra charitatem quâ quilibet seipsum diligere debet. In quo differt ab occisione proximi, seu alterius, que non semper est contra rationem, ut occidere malefactores auctoritate publicâ, etc. Secundò, quia quælibet pars,

id quod est, est totius. Sed quilibet homo est pars communitatis, proindeque id quod est, communitatis est. Ergo seipsum interfecit, injuriam illi facit, privando eam membro et parte, ut docet Arist. 5 Ethic., cap. ultimo. Hinc meritò respub. cadavera eorum qui se interimunt remittit carnifici suspendenda, deinde per vicos et plateas publicè raptanda, et tandem in sterquilinum projicienda, et absque sepultura. Jure etiam canonico, causâ 23, q. 5, can. *Tu dixisti*, can. *Non est*, et can. *Placuit*, prohibetur ne pro istis homicidis, fiant ullæ oblationes et commemorationes, et ne cum Psalmis cadavera hæc ad sepulturam deducantur. Tertiò, quia vita est quoddam donum divinitus homini attributum, et ejus potestati subjectum, qui occidit, et vivere facit; et ideò qui seipsum vitam privat, in Deum peccat, sicut qui alienum servum interficit, peccat in dominum cujus est servus, et sicut peccat ille qui usurpat sibi judicium de re sibi non commissâ; ad solum enim Deum pertinet judicium mortis et vitæ. Deuteron. 32: *Ego occidam, et ego vivere faciam*, et homo non est dominus suæ vitæ.

D. Thomas in resp. ad 1 argum. concludit quòd homicidium est peccatum, non solum contra justitiam, sed etiam contra charitatem; et ex hæc parte occisio sui ipsius est peccatum contra charitatem, per comparisonem ad seipsum. Per comparisonem verò ad reipub. et ad Deum, habet rationem peccati etiam per oppositionem ad justitiam. Joannes à S. Thomâ multis argumentis probat istum solum peccare contra justitiam legalem et generalem: Bannes verò hic contendit peccare etiam contra justitiam particularem et commutativam, esseque verè homicidam, et solum per accidens à restitutione excusari ex impossibilitate, nempe quòd ejus vita ad reipub. custodiam redire non possit, idque colligi potest exemplo servi quo utitur D. Thomas.

An verò quidam possint invincibiliter ignorare, in omnibus casibus sui occisionem directam esse lethale peccatum, affirmat Diana, tom. 8 Coord. recusat. 49 et 50; negant verò Cajetanus, 2-2, q. 124, art. 5, et alii. D. Aug., lib. 7, de Civit., cap. 17, ait: *Tantò quis fit nocentior, cum se occiderit, quantò innocentior in eâ causâ fuit, quâ se occidendum putavit*. Hinc D. Thomas hic, ad 2 infert quòd non est licitum ob quodcumque peccatum commissum, occidere seipsum, nec etiam judicii: ille enim qui habet publicam potestatem, potest malefactorem occidere per hoc quòd potest de ipso judicare: nullus autem est iudex sui ipsius. Ei tamen licet se committere iudicio aliorum, et D. August., lib. 1, de Civit., cap. 17, ait: *Judas cum se occidit, sceleratam hominem occidit; et tamen non solum Christi, verum etiam suæ mortis reus fuit hanc vitam, quia licet propter scelus, alio scelere suo occisus est*. Tempus salubre pœnitentiæ sibi admittit, qui hoc facit. D. Thom., ad 3. Hinc nemini licet seipsum occidere ad vitandum peccatum futurum ob timorem, scilicet ne in illud consentiat, ait D. Thomas, ad 3, quia *non sunt facienda mala, ut eveniant bona*, vel ut videntur mala, præsertim minora, et minus certa. Lu-

certum enim est an aliquis in futurum consentiat in peccatum: potens est enim Deus hominem quòcumque tentatione superveniente liberare à peccato, et D. August., lib. 1, de Civit. cap. 25 et 27, id mirè reprobatur. Hinc nemini licet seipsum occidere ad vitandam in se violentiam et peccatum alterius. Sic non licet mulieri, ait D. Thomas, seipsam occidere, ne ab alio corumpatur: quia non debet in se committere crimen maximum, quod est sui ipsius occisio, et vitè minus crimen alienum. Non enim est crimen mulieris per violentiam violatæ, si consensus non adsit: quia non inquinatur corpus nisi de consensu mentis, ut B. Lucia dixit. Constat autem minus esse peccatum fornicationem vel adulterium, quàm homicidium, et præcipuè sui ipsius. De hoc legendus est D. August., lib. 1, de Civit., cap. 18, et c. 19, ubi factum Lucretiæ egregiè ventilat. Nec D. Hieronymus contrarium sensit, dura super cap. 1 Jonæ ait: In persecutionibus non licet propriâ manu perire, *absque eo ubi castitas periclitatur*. Nam *re absque*, hic non dicit exceptionem et exclusionem, sed continuationem et inclusionem sicut Cant. 4 dicitur: *Absque eo quod intrinsecus latet*, et 2 ad Corinth. 11: *Præter ea quæ extrinsecus sunt*, etc. Sic enim doctores communitè D. Hieronym. interpretantur, addique Bannes quòd dùm laudat Lucretiam et similes feminas, non proponit exempla à christianis feminis imitanda, sed ad eas confundendas, quæ à levioribus commodis abstinere nolunt ad castitatis custodiam. Hinc nemini est licitum seipsum interficere ut infamias, labores, agritudines, paupertatem, aliasque hujus vitæ miseras et ærumnas evadat; quia, ut ait D. Thomas, ultimum malorum hujus vitæ, et maximè terribile est mors, juxta Arist. in 5 Ethic., ideòque inferre sibi mortem, ad alias hujus vitæ miseras evadendas, est majus malum assumere ad minus vitandum. Subditque angelicus doctor, quòd sibi mortem inferre ad vitanda mala pœnalia, habet quidem speciem quamdam fortitudinis, propter quod quidam seipsum interfecerunt, æstimantes se fortiter agere, de quorum numero fuit Razias 2 Machab. 14; non tamen est vera fortitudo, sed magis quædam mollities animi non volentis mala pœnalia sustinere, ut docet Aristot. 5 Ethic., cap. 8, D. August., lib. de Civitate, cap. 22, 23, 24 et 25.

Hinc denique infert D. Thomas non licere homini seipsum interficere, ut ad immortalem et felicioram vitam transeat quia transiit de hæc vitâ ad aliam felicioram, non subjacet libero hominis arbitrio, sed potestati divinæ, sicut et ejus ingressus per nativitatem, prout ponderant Lactantius, lib. 3, cap. 18, et Tullius locis citatis, et D. Aug., lib. 1 de Civit., cap. 20. Rationem hujus radicalem affert D. Thomas hic, nempe quòd homo constituitur dominus sui ipsius per liberum arbitrium; et ideò potest de seipso disponere quantum ad ea quæ pertinent ad hanc vitam, quæ hominis libero arbitrio regitur, non tamen quantum ad ea quæ non subjacent sub arbitrio.

Ad exempla Samsonis, Elcæaris, et quarundam sanctarum mulierum, quæ tempore persecutionis

seipsas occiderunt, quarum memoria in Ecclesiâ celebratur, ut Pelagia, Apollonia, resp. D. Thomas hic ad 4, ex D. Augustino, lib. 1 de Civit., cap. 21, ubi ait: *Nec Samson aliter excusatur, quòd seipsum cum hostibus ruinâ domûs oppressit, nisi quia Spiritus latenter hoc jussurat, qui per illum miracula faciebat*; et cap. 26, loquens de illis mulieribus, ait: *Si hoc fecerunt, non humanitas deceptæ, sed divinitus jussæ, nec errantes, sed obediens, sicut de Samson: aliud nobis fas non est credere*. Similiter Eleazarum speciali Dei instinctu, sese morti exposuisse, par est credere. Vel dicendum quòd nec Samson, nec Eleazar seipsos directè occiderunt et ex intentione, sed tantum ob commune bonum et hostium ruinam, sese exposuerunt periculo, operantes virtutis actionem, ex quâ per accidens fuerunt interfecti, quòd esse licitum mox ostendemus. Ut enim ait Cajetanus Judicum, cap. 16, in hujusmodi casibus, non eligitur mors propria in seipsâ, sed per se eligitur mors hostium, et concomitans propria mors toleranda admittitur, propter bonum ultionis hostium.

§ 1. *Utrùm in aliquo casu liceat seipsum indirectè occidere.*

Constat ex dictis nunquàm esse licitum directè et positivè operando ac ex intentione, seipsum interficere, ut se suspendendo, jugulando, confodiendo, comburendo, præcipitando, etc. Difficultas solùm restat an seipsum occidere indirectè, negativè, per accidens et remotè, non faciendò scilicet id quo vita conservari potest, sit etiam illicitum in omni casu.

Supponimus autem quòd nullatenus homo propriam necem intendat, nec ad hunc finem consequendum aliquod operetur vel omittat, sed quòd sui occisio omninò remotè, solùmque per accidens sequatur ex aliquâ actione, aut omissione quam præstare vel relinquere non poterat, aut non tenebatur: ita ut neque in causâ, neque indirectè sit intenta et voluntaria ejus occisio. Tunc enim nullum erit peccatum, quia omne peccatum debet esse voluntarium. Imò quandoque erit opus laudabile et heroicæ virtutis non defendere propriam vitam, sed eam certo mortis periculo exponere, exercendo alicujus virtutis actus. Aliquando erit necessarium, et de præcepto sese mortis periculo exponere, si id ad salutem reipub. expedit. Aliquando verò solùm de consilio, propter scilicet aliorum exemplum et ædificationem: secus verò dicendum quando sui occisio censetur voluntaria in causâ, quatenus sequitur ex aliquâ actione vel operatione, à quâ homo poterat commodè abstinere, et tenebatur, et non fecit. Et ex istâ regulâ generali resolvi possunt omnes casus particulares qui agitari solent, et afferri possunt in hac materiâ. Eamque insinuat D. Thomas hic, ad 5, ubi ait, quòd ad fortitudinem pertinet ut aliquis ab alio mortem pati non refugiat, propter bonum virtutis, et ut videt peccatum.

Hinc inferitur 1° quòd ex debito officii milites justè, laudabiliterque mortis periculo sese exponunt in bello justo, et in statione periculosâ, in quâ à duce con-

stituuntur. Item parochi sacramenta ministrantes, et alii inservientes peste infectis, aut baptizantes infan-tem cum periculo mortis; item missionarii evangelium infidelibus annuntiantes. Item subditi se exponentes tunc, quo princeps erat confodiendus, aut tabulam jam occupatam illi cedendo in naufragio, vel panem in tempore famis, et extremæ necessitatis. Item fideles coram tyranno, proprio sanguine fidem confitentes, quando per omissionem illius confessionis subtraheretur honor Deo debitus, et utilitas proximo impendenda; imò non solùm pro fidei defensione, sed etiam pro ejuscumque virtutis tutelâ, id est licitum, ut constat de D. Joanne Baptistâ, de D. Thomâ Cantuariensî, et aliis, ut probat D. Thom., 2-2, quæst. 124, art. ult.

Hinc 2° inferitur injustè invasum, si prudenter existimet se esse in statu gratiæ Dei, licitè permittere posse suam occisionem potius quàm occidere invasorem ne damnetur, nisi foret ipse persona publica reipub. vel filiis, aut aliis multum utilis. Ratio est, quia cum aliquid propriâ suâ vitâ præstantius, nempe salutem spiritualem proximi, habeat pro objecto, non prodigit suam vitam, sed actum heroicum superabundantis charitatis exercet.

Hinc inferitur 3° quòd si aliquis mulieri necem minuetur, nisi se violari sinat, potest illa ob bonum servandæ castitatis, potius necem pati quàm ei copulam permittere, quamvis ad hoc non teneatur, dum non timet consensum in peccatum. Tunc enim merè negativè se habendo, interiùs, exteriùsque resistendo; et quantum potest actum impediendo, non peccat; quia tamen in re tam lubricâ, et ob vehementem naturæ inclinationem, valdè periculosâ, difficillimum est non consentire, licitè potest hujusmodi periculum prævenire se defendendo ac morti exponendo. Homo verò cui tyrannus aut alius minuetur mortem, nisi cum feminâ consentiente et paratâ copulam vetitam haberet, absolutè teneretur mortem pati potius, quàm venire ad actum, quia cum activè concurrat, nequit hanc copulam absque consensu, cooperatione et peccato exercere.

Hinc inferitur 4° licitum et laudabile, esse personæ privatæ propriam vitam exponere, pro vitâ corporis sui amici, aut alterius conditionis, ut docet D. Thom. in 3 sent., dist. 29, q. 15, art. 5, ad 3. Item lib. 1 de Regim. principum c. 10; et 2 2, q. 126, art. 4, ad 2; et art. 5, ad 3. Item D. Hieronym. in c. 7 Micharæ. D. Ambros. lib. 5 de Officiis, c. 12. D. August. lib. de Amicitia, c. 10. Lactant. lib. 3 divin. Inst. c. 18; et colligitur ex Christi Domini oraculo, Joan. 15: *Majorem hâc dilectionem nemo habet, quàm ut animam suam ponat quis pro amicis suis*. Ratio est, quia tunc homo iste non vult majus bonum amico suo quàm sibi, sed solùm præfert bonum honestum amicitie et charitatis, propriæ vitæ corporali, majusque et præstantius illa bonum sibi eligit. Vide Sotum lib. 3 de Just., q. 1, art. 6.

Inferitur 5° quòd homo ad prolongandam vitam non tenetur uti cibis exquisitis et delicatioribus, etiamsi

possit, sed sufficit quod sumat communes, necessarias ac sufficientes ad conservationem sui individuali, et decentes officiorum suorum functiones. Id enim non est se occidere, aut velle vitam minuere, sed tantum non prolongare mediis omnibus exquisitis et extraordinariis, ad quod minimè tenetur, sicut si aliquis certò sciret, quòd in Indià salubriorem et clementiorem aëram habendo, diutius viveret, non tenetur illuc se recipere. Advertunt nihilominus Victoria, Aragonius, Lopez et alii, quòd si quis singulari medià, vel cibo nocivo, ut fungis, herbis crudis, etc., uteretur, cum facillè posset vesci bonis, ita ut proprià experientià, vel peritorum medicorum sententià adverteret vitam brevi cessare, non excusaretur à peccato, quia hoc non esset tantum vitam non prolongare, sed positivè tollere, nisi fortè id faceret peculiari consilio et revelatione divinà; quo modo credendum est fundatores monachorum elegerint loca incommoda et insalubria ad monasteria ædificanda, victumque porcum et adhuc alimentorum grossiorum duntaxat usum monachis suis præscripsisse, quantumvis inde vita abbreviaretur per accidens; solam enim intendebant finem spiritualem, nempe carnis mortificationem, animæ profectum, et faciliorem cum Deo unionem.

Inferitur 6° licitum esse assumere austeritates, penitentias, abstinentias, labores ex intentione domandi corpus, superandi tentationes, virtutes assequendi, et Deo pro peccatis satisfaciendi, etiamsi prævideatur vitam inde fore abbreviandam, dummodò homo id non intendat, sed tantum permittat ob profectum spiritualem, quem per se ut finem ex amore Dei intendit; quia id non est procurare vite abbreviationem, cum per accidens respecta illius contingat, sed solam non conservare et non prolongare eam, ad quod non tenetur. Inde non peccat qui majoris perfectionis desiderio, et securitatis circa salutem animæ, religionem strictiorem ingreditur, licet sciat valetudinem non ita firmam sibi futuram, et periculum brevioris vite incurere. Nam si monialis ex suo monasterio exire nequeat per aliquod tempus morbis causà, sed in eo permanere debeat, etiam cum mortis periculo, exceptis tribus casibus in bullà B. Pii V contentis, scilicet epidemice, lepræ et incendii, cur non poterit novitius permanere in religione, etiam cum periculo abbreviationis vite? sicut miles potest non deserere stationem et licitè velle subire mortis periculum. Quòd si novitius brevius vivat in religione ob deliciarum et melioris cibi carentiam, non ipse se interimit, sed moritur ob naturæ suæ debilitatem et agritudinem, quam non tenetur exquisitis et extraordinariis mediis adhibitis ex se et ex innatà infirmitate deficientem sublevare. Fateor tamen non esse licitum penitentias indiscretis abbreviare sibi notabiliter vitam; ille enim non solam non impedit mortem, sed directè et positivè eam sibi procurat, quod est prorsus illicitum. Circa hoc legenda est præclare D. Thomæ doctrina in 4 sent., dist. 15, q. 5, art. 4, q. 2, ad 5. Item quodlib. 5, art. 18; et 2-2, q. 141, art. 6. D. Bernard. serm. 3 de Circumcisione, D. Greg. lib. 50 Moralium.

Hinc inferitur 7° Carthusianos etiam extreme decumbentes, licitè ac laudabiliter ab esu carniom perpetuò abstinere, etiam cum mortis periculo. Quia hoc non est vitam abrumpere, sed duntaxat non conservare nec protegere per omnia media exquisita ob bonam virtutis et commune illius religionis: iste autem cibus in eà censetur alienus et extraordinarius. Undè sanctissimum istud statutum, jam per plura secula promulgatum, et ab ipsis Carthusianis religiosè observatum fuit, pluresque vixerunt usque ad perfectam senectutem corpore et animo incolomes: à D. Bernardo laudatum, ab Ecclesià nunquam abrogatum, imò saltem tacitè approbatum, quatenus ob austeram quam degunt vitam, aliis religiosis concedit transitum ad illam religionem. Miraculo inceptum narratur, quo carnes pro Carthusiano decumbente paratæ, in pisces sunt conversæ. Laudantur Ægypti deserta incolentes, qui tantam crepes, legumina, radices et herbas in victum adhibebant, et juxta D. Hieronymum, aliquid coctum edere, luxuriam reputabant, etiam dum infirmabantur. Cur ergo Carthusianis perpetua à carnibus abstinentia vitio tribueretur? Quinimò Carthusianus extreme decumbens, nedum licitè à carnibus abstinere potest, sed adhuc ad hoc sub peccato tenetur. Quotiescumque enim id quod lege humanà præcipitur, ita conducit ad bonum commune, ut illud sit majus et præstantius, quàm propriam vitam conservare, tunc lex humana, etiam cum periculo vite, cives obligat, et multis exemplis ostensum est à nobis in tract. de Legibus. Atqui conservatio vigoris disciplinæ, austerioris penitentiae, et strictioris observantiae in Carthusianis, quæ per hujusmodi carniom usum paulatim relaxaretur est majoris momenti, quàm vita Carthusiani infirmi, ut patet; ergo pro illo bono communi, tenetur subire periculum vite. Adde quòd non ordinariè, nec frequenter mors ex eà abstinentià præcisè incurritur.

Inferitur 8° quemlibet hominem teneri ad sumendum cibum saltem communem, necessarium et sufficientem ad vite conservationem; aliàs graviter peccaret, tum quia faceret contra inclinationem naturalem, et contra sui dilectionem naturalem, reusque homicidii foret. Undè D. Thomas, 1 p., q. 97, asserit quòd etiam Adam peccasset si necessarium cibum non sumpsisset. Hinc etiam ægrotus et morti proximus, si possit sumere cibum cum aliquà spe vite, ad hoc tenetur. Adde tamen noster Victoria in relect. de Temperantià, quòd si animi defectio tanta sit, et appetitivæ virtutis tanta perturbatio et consternatio, ut non nisi per summum laborem, et quasi cruciatum ægrotus cibum sumere valeat, jam censetur adesse quedam impossibilitas, ideòque tunc videtur à mortali excusandus, maxime ubi est exigua aut ferè nulla spes vite.

An autem eadem sit ratio de pharmaco ac de alimento, negat idem Victoria, quia cibus est medium à naturà ordinatum ad vitam animalis tuendam, non verò medicina. Undè dicebat B. Agatha: *Medicam carnalem corpori meo nunquam exhibui*; pluresque sunt nationes, nec medico neque medicinis utentes. Homo

autem non tenetur omnia media possibilis ad vitam conservandam, sed ea dumtaxat adhibere, quæ à naturâ per se sunt ad hoc ordinata. Quare aliud est mori ex defectu alimenti, aliud defectu sumptionis pharmaci. Primum est sibi mortem violentam inferre: secundum verò est tantum mori, ex vi morbi naturaliter ingruentis, solumque non impedire mortem aliunde imminuentem, seu non prolongare vitam omnibus mediis, ad quod non tenetur homo. Si tamen haberet certitudinem moralem, quod per pharmacum reciperet incolumitatem, eoque neglecto moreretur, non videretur tunc posse illud respuere absque gravi peccato, sicut peccaret si illud non daret alteri agrotò in pari casu. Verùm quia vix de hoc haberi potest certitudo, ideo non videntur de peccato lethali damnandi, qui in universum ab omnibus pharmacis abstinent; quarevis absolutè non sint laudandi, eò quod Deus creaverit medicum propter necessitatem, ut ait Sapiens. Tamen propter amorem Dei, ex motivo pœnitentiæ et mortificationis in aliquibus morbis dolorosis, ut capitis, iliæ, aliisque similibus mortis periculum non inferentibus, remedia laudabiliter respuere possunt.

Inferitur 9° licitum esse navigare, bella gerere, per multum tempus in studiis laborare, aliisque exercitiis, ut cursorum et similibus operam dare, etiam cum periculo abbreviationis vitæ, quia hujusmodi artes sunt valde reipublicæ necessariæ, et aliundè non adeò periculosæ, quin sit aliqua spes evadendi mortem: constat enim non omnes eas exercentes perire.

Inferitur 10° non esse peccatum reo, ex motivo pœnitentiæ et expiationis criminis, se offerre iudici eum quærenti ad pœnam infligendam. Id enim non est se occidere, sed solum se manifestare, ut iudex pro suo placito de eo disponat, actumque honestum et laudabilem iustitiæ exerceat; nec censetur concurrere ad suam mortem, sed solum ex bonâ causâ eam non impedire, se occultando aut fugiendo. Ob eandem rationem reus jam damnatus ad mortem, etiamsi possit eam carcere fugere, licitè tamen potest in eo remanere, quantumvis sciat quod ducendus est ad supplicium. Non potest tamen iustè condemnari ad se trucidandum, ad sibi propinandum venenum, aut venam abscondendam, ut perdat totum sanguinem cum vitâ, etc., nec reus obedire licitè potest. Unde tunc niti debet quantum in sua potestate est, ut non recipiat aut deglutiat venenum, etc., ne scilicet iudicis peccato cooperetur, solumque potest passivè se habere patiendam mortem ab alio sibi inferendam.

Pro cuius majori elucidatione advertendum est in proposito esse duplex actionum genus, quarum aliæ solum remotè disponunt ad mortem, ad quas scilicet nec proximè, nec efficienter sequitur mors, sed ad eam facilis patiendam conducunt, ut scalam patibuli ascendere, reponere, extendere et inclinare caput truncandum, linguam extrahere ut scindatur, etc. Aliæ verò sunt, quibus homo disponitur ad necem proximè et immediatè ac efficienter ad illam conducunt, seu sunt ipsamet occisionis causa, ut è scalâ et

turcâ, fune ad collum ligato, se projicere, venenum haurire, etc. Esto igitur quod reus per se teneatur actiones primi generis exequi, quantum necesse est ad patiendam et permittendam sui necem: nullatenus tamen potest licitè exequi actiones secundi generis, quia tunc censetur proximè et directè se occidere, sicut carnifex diceretur eum occidere, talia agendo: id autem omninò repugnat naturæ, ut de se patet.

§ 2. *Proponuntur quidam casus particulares, de quibus est controversia.*

Homo dupliciter peccare potest contra obligationem conservandi vitam. Primò positivè, faciendo aliquid mortis inductivum, ut si ferro se percutiat, si in ignem aut in flumen se precipitet. Secundò negativè, seu non fugiendo mortis pericula, dum potest, ut feonem furiosum ad eum venientem, incendium, etc. Aliquando talia pericula provenire possunt ex causis naturalibus et necessariis, ut ex incendio et inundatione aquarum, ex ferâ, etc.; tunc enim non potest expectare, et in periculum vitæ se conjicere, sed tenetur fugere si possit, aliàs censetur suæ mortis auctor. Qui enim vult causam necessariam, et ex se hic et nunc determinatam ad talem effectum, videtur eum velle. Aliquando verò proveniunt ex causis liberis, ut si quis sciat aliquem ad necem eum quærere; et tunc non tenetur semper fugere, sed ex bonâ et gravi causâ potest quandoque patienter expectare et pati mortem; cum enim solum contingenter occisio sequatur à causâ liberâ, illam non fugiendo, sed tantum permissivè se habendo respectu illius, non videtur semper velle effectum. His positis,

Quæres primò utrùm reus per sententiam damnatus ad fame moriendum, non solum licitè possit cibos sibi oblatos comedere, sed etiam ad hoc teneatur? — Resp. affirmativè cum D. Thomâ, 2-2, q. 69, a. 4, ad 2, ubi ait quòd in isto casu cibum non sumere clanculum oblatum, esset seipsum occidere, quod nemini licet; nec ab homicidio excusari potest eò quod habeat justam causam non sumendi cibum, puta ad se conformandum justæ sententiæ. Non enim potest iuste condemnari ut non comedat, si occultè cibos accipere valeat, quia foret contra jus naturæ, et idem esset ac illi præcipere ut seipsum occideret, quia non solum dicitur aliquis se interimere quando ferro se occidit, sed etiam quando mediis communibus vitam non conservat. Nec aliter in hoc casu iudex dicitur ipsum interimere, nisi impediendo ut comedat, solumque hinc reo præcipitur ut hoc mortis genus patiatur, dum ipsi non ministratur cibum, prohibendo ministris, et alios impediendo ne ei alimentum conferant; qui tamen, si non fuerint iustitiæ officiales, non peccant, sicut dum adjuvant ad fugiendum è carcere. Sic laudabiliter Rues Atheniensis Cymonem patrem suum in carcere lacte proprio pavit, ne inediâ moreretur, ad quod fuerat condemnatus. Itaque conformare se justæ sententiæ iudicis non est ratio sufficiens ut reus possit abstinere à cibo ut moriatur; nunquam enim committitur potest reo executio sententiæ capitalis: aut si id non

sit executio sententiæ, nec sui occisio, posset etiam innocens injustè ad fame moriendum damnatus, respicere cibos sibi oblatos, quod tamen falsum esse constat. Neque est eadem ratio de non fugiendo è carcere, quod res licitum esse jam ostendimus, quia hoc solum est mortem expectare ab extrinseco infligendam: at verò nullatenus comedere est sibi inferre mortem ab intrinseco provenientem, et ex causis naturalibus ac necessariis.

Quæres secundò an licitè possit aliquis velle potius mortem imminentem ex aliquo morbo pati, quàm illi adhibere remedium valdè periculosum et dolorosum, v. g., amputationem aut abscissionem membri? etc. — Resp. affirmativè, quia è duobus malis, licitum est eligere quod appareat minus, quando simul ambo devitari nequeunt. Sed aliquando hujusmodi remedia sunt ipsa morte duriora. Ergo tunc valet istud: *Non est tanto digna dolore salus*. Undè recusare tunc talem curationem, non est se occidere, sed duntaxat vitam non conservare cum tanto dispendio ac dolore, medicisque extraordinariis ac laboribus, unàque brevi morte, solummodò permissà et nullatenus intentà aut procuratà, se à pluribus tormentis et mortibus liberare. Aliunde non adest certitudo moralis, quòd adhibitis hujusmodi remediis morbus curetur, vitæque conservetur ut suppono. Ergo viro privato licitum est illa respicere.

Nec ad hoc cogi potest à superiore, quando illa ustio vel abscissio membri, præcisè respicit salutem infirmi, ne scilicet moriatur, quia superiores absolutè non possunt omnia licita et honesta, sed tantùm quæ moderata et non excedunt vires aut constitutiones præcipere; quæ verò difficillima sunt, actusque heroici, ut acerbissimos cruciatus, morte duriores pati, non cadunt sub hominis obedientiâ. Idque in præsentì casu videtur insinuare D. Thomas, 2-2, q. 63, art. 1. Adde quòd superior aut civium, non habet jus in corpora subditorum aut civium, nisi in ordine ad bonum commune. Si tamen iste infirmus esset persona publica, aut subditus foret ita necessarius communitati, ut eo mortuo, non inveniatur alius similis, et aliundè probabilis sit spes quòd per hujusmodi abscissionem, vitabit mortem, tunc propter bonum commune, maximum hunc cruciatum subire tenetur, et ad hoc à rebus, vel à superiore compelli potest.

Hinc puella aut femina cancro aliove morbo in vendendis et secretis partibus laborans, non tenetur admittere inspectionem ac curationem à medicis et chirurgis, quanvis licitè possit. Ratio est, quia plerùmque ob custodiam pudicitia: ab hoc non minùs abhorrent femina: quàm ab ipsà morte. Deinde non tenetur admittere id cui periculum turpis motus et carnalis delectationis inesse potest, satiusque tunc est dicere: *Malo mori quàm fœdari*. Hinc laudantur quidam viri graves et perfecti, calculo laborantes, qui in his partibus se tangi aut inspicì ad morbi curationem omninò recusarunt, dicentes se satis vixisse, si aliud non suppeteret remedium ad vitandam mortem. Quidam tamen auctores volunt quòd si curatio hujusmodi ab obstetricibus aut aliis mulieribus adhiberi potest, tunc

femina illam admittere teneatur, eò quòd cessent rationes jam adductæ.

Quæres tertio an licitè possit aliquis sumere venenum ad experiendam virtutem theriacæ? — Resp. id non esse de facili admittendum neque consulendum, cum sit valdè periculosum: et aliunde nulla sit necessitas, cum tale experimentum æquè benè fieri possit in brutis: post factum tamen auctores illud excusant à mortali, si adsint hæc conditiones: Prima quòd ille, qui theriacam composuit pro homine legali habeatur, probèque sciât optimam componere, eamque spectantibus peritis ac insignibus medicis solito more juxta artis præcepta confecerit. Secunda quòd priùs ac sapiùs illius virtutis experimentum fecerit, eamque comprobaverit supra aliquod brutum. Tertià quòd tam ille qui dat, quàm qui sumit venenum, certò sciant theriacam ita efficacem esse, ut nullum prorsus subitè mortis aut notabilis damni periculum; si enim illi se exponeret, mortaliter peccaret.

Quæres quartò an aliquis, domo confligente, ut incendium ac certam mortem effugiat, possit licitè è fenestrà aut tecto altissimo se projicere, cum mortis periculo? — Resp. id esse licitum, dummodò aliqua saltem tantilla spes evadendi mortem per hanc præcipitationem appareat, quantumvis sit periculum gravis vulneris, aut confractionis membrorum. Idque naturali instinctu faciunt animalia; constat enim mures inde fugere, etiam cum periculo quòd extra domum confligentem capiantur et occidantur. Ratio est, quia tunc homo habet justissimam causam fugiendi crudelem mortem ex incendio, quod nequit facere, nisi se precipitando è tecto, ut suppono, eamque fugam per se et directè eligit, et per accidens est respectu illius, quòd sit conjuncta cum periculo mortis.

Quæres quintò an sit licitum militibus injicere ignem in pulverem tormentarium ad evertendam turrim hostium, ex quo certum sit eos milites momento dissipandos. Item an ipsis liceat comburere naves proprias, ne in hostium manus perveniant, etiamsi certò sin perituri? — Resp. id esse licitum, dummodò sit probabilis spes quòd qui ignem injiciunt, evadant periculum et ruinam. Tunc enim ex justà causà boni communis ex mandato regis aut ducis se periculo possunt mortis exponere, et ita committere fieri solet, ni fallor, in eversione turrim, et combustione navium hostilium. Item si spes modicissima sit evadendi, aliundè tamen certa sit mors ab hostibus sustinentia, poterunt vel in aliam navim se conferre, vel in mare se projicere et natare, vel tentare ea omnia ad cladem hostium, etiam cum morali periculo pereundi in illà ruinà communi. Imò quidam docent id esse licitum, etiam quando certum est non posse mortem vitari, dummodò directè non intendatur, sed tantùm debilitatio et clades hostium, si accedat ducis aut regis mandatum, et gravissima causa boni publici, ne scilicet integræ naves ad hostium manus perveniant, qui hujusmodi prædà illiciti, audaciores et fortiores evadent, ardentisque ad alias naves deprædandas advolabunt. E contra verò, si hæc prædà carcant, et ti-

meant idem illis eventurum, non audebunt sic naves ingredi. Nec militibus id licitum est facere ob alias leves causas, puta ne capti ab hostibus in servitutem redigantur, neque ad vindicandam mortem ab eis sibi interendam, et ob alias similes rationes, quia, ut dictum est supra, non est licitum se occidere ad vitandas hujus vitæ ærumnas, et hic adaptari potest id quod Martialis poeta de quodam dixit:

Hostem cum fugeret, se Phœninus ipse peremit;

Dic, rogo, num furor est, ne moriari mori?

Valet tamen ad hanc actionem justificandam, si spes aliqua modica fuerit evadendi à morte, et communi periculo, vel natando, vel se constituendo prius in loco minùs periculoso, ut jam dixi.

Quæres sextò, an qui exercent hastiludium, torneamentum, agitationes taurorum, etc., peccent mortaliter. Respondet Cajetanus in Summula, v. *Hastiludium* (quo pro exercitatione bellicâ, aut pro solemnitate festivâ alicujus jucunditatis regie, armati equites duo contra se invicem currunt cum lanceis), ex suo genere peccatum mortale non esse, si verum est quod supponimus, scilicet quòd in pluribus mors aut mutilatio, aut quodcumque notabile nocuumtum personæ, aut hujusmodi periculum non intervenit; quoniam actus humani, ex eo quòd ut in pluribus invenitur, judicantur, et hujusmodi ludi militares, ex hæc solâ causâ solummodò sunt perniciosi, nempe ex nocuumto personali. Torneamentum (id est, ludus, quo ad virium ostentationem et audaciæ, milites multi ex conducto conveniunt et congregiuntur temerè), si sæpè mortes hominum inde proveniant, peccatum esse mortale, constat ex pernicie vitæ humanæ, sive in effectu, sive in periculo frequenti absque rationali causâ. Unde tales ibi propereæ mortui, carent ecclesiasticâ sepulturâ, etiâsi ad pœnitentiam conversi fuerint, ut canonica jura disponunt. Ita Cajet. Certum est autem ut in plurimum inde mutilationes et cordes evenire, idcòque esse illicitum. Taurorum agitationes, eadè regulâ sunt mensurandæ, nempe si cum probabili periculo mortis, aut gravi nocuumto fiant, et ut in plurimum mortes accidant, sunt condemnandæ: secus si fiant câ moderatione et cautelâ, ut prorsus absit tale periculum. Eas sub gravibus pœnis damnavit B. Pius V in Constitutione quæ incipit, *De Salute gregeis*, quam deinde Gregorius papa XIII ad instantiam Philippi III, Hispaniarum regis, moderavit quoad censuras latas contra seculares et superiores illas permittentes; intactam et immutatam nihilominùs illam reliquit quoad pœnas latas contra clericos tam regulares quam seculares habentes beneficia ecclesiastica, vel in sacris ordinibus constitutos, quibus prohibitum fuerat, ne eisdem spectaculis intersint, sub pœnâ excommunicationis.

§ 3. *An et quando liceat seipsum mutilare.*

Mutilatio est abscissio et separatio membri à corpore, quòd idcò tunc dicitur mutilum, seu non integrum, eò quòd aliquâ sui parte sit orbatum, et dici potest particularis quædam occisio, quatenùs membrum truncatum animæ influxu, vitæque privatur.

De illâ agit D. Thomas, 2-2, q. 65, art. 1, et concludit primò, quòd cum membrum aliquid sit pars totius humani corporis, est propter totum, sicut imperfectum propter perfectum, unde disponendum est de membro corporis humani, secundum quod expedit toti. Membrum autem humani corporis, per se quidem utile est ad bonum totius corporis: per accidens tamen contingere potest, quòd sit nocivum, puta cum membrum putridum est totius corporis corruptivum. Ergo tunc est licitum, de voluntate ejus cuius est membrum, illud præscindere propter salutem totius corporis, quia unicuique commissæ est cura propria: salutis: et eadem est ratio, si fiat voluntate ejus, ad quem pertinet curare de salute illius qui habet membrum putridum et corruptivum. Aliter autem aliquem membro mutilare non est licitum.

Concludit secundò D. Thomas, quòd si membrum sanum fuerit, et in suâ naturali dispositione consistens, non potest præscindi absque totius corporis detrimento ab aliquâ privatâ personâ, etiâsi volente eo cuius est membrum; quia per hoc fit injuria communitati cuius est ipse homo, et omnes partes ejus. Unde quia ipse totus homo ordinatur tanquam in finem à communitate, cuius est pars, potest contingere quòd abscisso membri, etsi vergat in detrimento totius corporis, ordinetur tamen ad bonum communitatis, in quantum infertur alicui in pœnam ad cohibitionem peccatorum. Idcòque sicut per publicam potestatem aliquis licitè privatur totaliter vitâ, propter aliquas majores culpas, ita etiâsi privatur membro propter aliquas culpas minores.

Ex istis duabus conclusionibus tanquam principis, omnes casus particulares, in hæc materiâ occurrentes, faciliè resolvì possunt. Nec valet dicere mutilationem esse contra naturam à Deo institutam, quæ exigit ut corpus hominis sit integrum membris. Respondet enim D. Thomas hic ad 1, quòd *nihil prohibet id quod est contra particularem naturam esse secundum naturam universalem, sicut mors et corruptio in rebus naturalibus est contra particularem naturam illius quod corruptur, cum tamen sit secundum naturam universalem. Et similiter mutilare aliquem membro, etsi sit contra naturam particularem corporis ejus qui mutilatur, est tamen secundum naturalem rationem in comparatione ad bonum commune.* Hactenùs D. Thomas. Nominè autem membri, quidam intelligunt partem hominis, quæ habet officium per se distinctum ab aliis partibus, et est quasi integrum instrumentum proximum alicujus actionis, ut oculus visionis, per deambulationis, idcòque colligunt ex Aristotele, lib. de Animalibus; et ex Apostolo 1 ad Corinth. 12. Cajetanus verò, Sotus et alii existimant inter membra computandas esse partes non solùm quæ habent actum separatim, sed etiâsi quæ habent conjunctim, aliisque opem ferunt, ut patet de testiculis quibus carentes eunuchi inter mutilos reputantur, dist. 55 de Corporibus vitatis, quia sufficit ut sit pars sodalis et accessoria, satisque est ut specialia habeat cooperationem ad officium membri principalis; hinc auricula et digitus sunt verè mem-

brum, secûs verò pars digiti. Inferitur primò, non esse licitum homini seipsum mutilare, quando membrum est sanum, nec aliunde per accidens nocivum, quia sicut non est dominus sui, ita nec suarum partium, cum homo sit omnes suae partes simul. Si tamen habens manum aut pedem ligatum, invaderetur à ferà, vel ab hoste, aut ab incendio cum imminente periculo vitæ, quod aliter evadere nequit nisi per fugam, et sui membri abscissionem, tunc licitè se mutilare posset, quia licet non sit dominus sui ipsius et membrorum, est tamen administrator et gubernator illorum. Ideòque dum abscissio alicujus membri necessaria foret ad vitæ conservationem, illud separare et truncare potest, cum partes ordinari debeant ad totum, et consequenter bono totius postponi. Quando autem D. Thomas dicit non esse licitum abscindere membrum, quando est sanum, loquitur de corpore extra istas angustias, et in plenâ incolumitate constituto, neque hoc et similes casus comprehendere voluit, et quos recta ratio dicit licitos esse.

An autem quis licitè possit se mutilare, dum hostis aut tyrannus id jubet, eique necem minatur, nisi pedem sibi abscindat, quidam affirmant: potest enim quis sibi eruere unum oculum ne alter duos eruat. Sic naturâ duce, castor dentibus sibi genitalia amputat, eaque venatoribus relinquit, ut illâ prædâ contenti, à persequendo desistant, et hujus membri jacturâ vitam propriam conservet et redimat. Sic etiam Josephus lib. 3 de Bello Judaico, cap. 27, refert quòd, jubente imperatore, ipse sibi Levam amputavit, ut aliam retinere posset. Nec faciendum est hic discrimen, an illa dependentia vitæ et salutis totius corporis ab abscissione membri, proveniat ex causâ naturali, ut quia cancer membrum invasit, aut vipera momordit: an ex violentiâ et voluntate alterius, aut ex aliâ causâ extrinsecâ. Utrobique enim est par ratio, nec id est peccato tyranni cooperari, sed potius volenti majus malum et scelus inferre, minus peccatum consulere. Tandem omnes concedunt, quòd si aliquis ligatus detinetur in carcere, et non potest mortem injustam à tyranno inferendam evadere, nisi abscindendo sibi manum quâ catenatus est, fugiat, potest eam sibi amputare. Ergo idem facere potest in nostro casu; parùm enim refert quòd abscissio illa necessaria sit ex præcepto et intentione tyranni, vel præter illius intentionem, cum in utroque casu necessaria sit ad fugiendam mortem, et recta ratio, prudensque membrorum administratio, ad vitam tuendam illam dicitur in utroque casu.

Alii verò negant, quia dum contractio et abscissio membri est necessaria ad vitandam mortem imminentem à ferâ, aut ab incendio, etc., tunc eligitur minus malum ad vitandum majus, et aliunde hoc non est cooperari peccato alterius, prout contigit dum quis obedit tyranno præcipienti, ex cujus malitiâ mutilatio hic et nunc solummodò est necessaria ad vitandum majus malum, totum ab ejus iniquâ intentione proveniens: indeque non est faciendum minus malum ad vitandum majus, neque consulendum. Alii tandem hoc

limitant in casu, quo tyrannus intenderet per hanc mutilationem injuriam facere naturæ rationali, et creatori, in ejus scilicet contemptum, aut odium fidei in præcipiendo. Tunc enim non posset homo absque peccato illi obedire, etiam ad vitam conservandam, ut de se patet. Si verò tyrannus non eo animo, sed ex crudelitate, aliòve simili motivo procedat, tunc homo sibi membrum abscindendo, non peccat, et probant rationes pro primâ sententiâ adductæ. Inferitur secundò, quòd licet per publicanum potestatem possit reus mutulari, non potest tamen condemnari ad exequendam illam sententiam, amputando sibi membrum sanum. Id enim nimis crudele et inhumanum foret ac contra naturalem inclinationem. Unde iudex id præcipiendo peccaret, similiter et reus illi obediendo ejusque peccato cooperando. Inferitur tertio ex D. Thomâ hic, ad 3, quòd membrum non est præscindendum propter salutem corporalem totius, nisi quando aliter subveniri non potest toti; salutem autem spirituali semper potest aliter subveniri, quàm per membri præcisionem, quia peccatum subjacet voluntati. Et ideò in nullo casu licitum est membrum præscindere propter quodcumque peccatum vitandum, neque ad virtutem exercendam. Porrò factum D. Marci Eremitæ, qui sibi ex humilitate, ne sacris initiaretur, pollicem amputavit, si vera sit historia, non est laude dignum, solimque excusari potest, si ex Dei speciali impulsu et revelatione id egerit. Neque alius etiam de ejus voluntate licitè potest alicui amputare membrum sanum ob hunc finem, quia per hoc fit injuria communitati. Inferitur quartò ex eodem D. Thomâ ibidem, non esse licitum castrare seipsum, neque permittere se ab alio castrari, etiam absque vitæ periculo, ad facilitiùs carnis tentationes vincendas, ad securiùs cum feminis, quarum curam spiritualem aliquis habet conservandam, citatque D. Chrysost. sic exponentem illud Math. 10: *Santæ Eunuchii qui seipsum castraverunt propter regnum caelorum*, non per membrorum abscissionem, sed malarum cogitationum interemptionem. Maledicti enim est obnoxii qui membrum abscindit. Etenim qui homicide sunt, talia presumunt. Et postea subdit: Neque concupiscentia mansuetior ita fit, sed molestior. Aliunde enim habet fontes sperna quod in nobis est, et præcipue à proposito incontinenti et mente negligente: nec ita abscissio membri comprimit tentationes ut cogitationis frenum. Hactenus D. Thomas. Idem docent D. Ambros., lib. de Viduis, cap. 13. D. August. lib. 6 contra Julianum, cap. 14. D. Basilium, lib. de verâ Virginitate, et Epist. 87 ad Simplicia. n. Idemque prohibent decreta ecclesiastica can. 22 Apostolorum: *Si quis abscindit*, dist. 55, can. *Significavit*, de Corp. Villato; can. *Qui partem*, et can. primo concilii Nicæni, cui videtur occasione dedisse Leontius presbyter, cui cum fuisset interdicta habitatio suspecta cum feminâ nomine Eulaliâ ab Eustachio Antiocheno assistite, virilia sibi amputasse fertur, ut ab eâ non recederet consuetudine; verùm tanquam duplici reus crimine, fuit ab illo depositus. Item Origenis eviratio ob eundem finem facta, tanquam facinus ab Ecclesiâ im-

probata fuit, etsi zelo fecisset Dei, sed non secundum scientiam, ut ait D. Hieronymus.

Ex quo à fortiori colligitur nullatenus licitam esse evirationem ad vocis suavitatem conservandam, quâ quis sibi lucrum comparare possit, aut ad fidelitatem circa feminas servandas in aliquo principum palatio, vel ob alias similes causas et utilitates. Infertur denique solummodo ad vitam et totius corporis salutem conservandam, licitam esse evirationem et membri abscissionem, quando scilicet non potest ei aliter subveniri. Tunc enim aliquis in istâ aegritudine et angustia constitutus, non solum permittere potest tale membrum sibi ab alio amputari, sed etiam potest ipsemet illud sibi abscindere, si peritii chirurgi, aut alterius copiam non haberet, et periculum esset in morâ, neque suppeteret alia via evadendi mortem. Ratio est, quia hoc recte rationi ac prudenti administrationi et gubernationi membrorum congruit. An autem quilibet teneatur abscissionem cum ingenti cruciatu pati ad servandam vitam, dictum est in § præcedenti.

ARTICULUS V.

Utùm liceat in aliquo casu interficere innocentem.

Supponimus ex D. Thomâ, 2-2, q. 64, art. 6, quod Deus habet dominium mortis et vite. Ejus enim ordinatione moriuntur et peccatores et justi. Et ideo ille qui mandato Dei occidit innocentem, talis non peccat, sicut nec Deus, cujus est executor, et ostenditur Deum timere, ejus mandatis obediens, prout fecit Abraham, dum perrexit ad occidendum filium suum Isaac. De hoc non procedit præsens difficultas, sed solummodo de justitiâ humanâ, an possit in aliquo casu interficere innocentem, re et judicio existimatum talem. Dico: In nullo casu licitum est per se directâ intentione innocentes occidere, benè tamen aliquando indirectè, per accidens et præter intentionem. Ita D. Thomas loco citato, et communiter auctores. Probat D. Thomas ex illo Dei mandato Exodi 23: *Insontem et justum non occides*; probat insuper ratione, ex hoc quòd aliquis homo dupliciter considerari potest: uno modo secundum se, alio modo per comparisonem ad aliud. Secundum se quidem considerando hominem, nullum occidere licet, quia in quolibet etiam peccatore, debemus amare naturam quam Deus fecit, quæ per occisionem corrumpitur; sed occisio peccatoris fit licita per comparisonem ad bonum commune, quòd per peccatum corrumpitur, ut supra dictum est. Vita autem justorum est conservativa et promotiva boni communis, quia ipsi sunt principalior pars multitudini; et ideo nullo modo licet occidere innocentem.

Dices 1°: Licitum est abscindere membrum, quando salutis totius corporis humani expediens erit, eò quòd ordinetur ad bonum totius. Atqui similiter innocens est pars reipub. et ad eam ordinatur tanquam imperfectum ad perfectum. Ergo licitum est illum directè occidere, quando bono communis id expedierit. — Respondeo esse maximam differentiam inter hominem innocentem et membrum, eò quòd ma-

nus, v. g., naturaliter non est proper seipsum, sed propter totum. At verò homo ex naturâ suâ est aliquid totum in se, immediatè ordinabile in finem beatitudinis, habetque solum rationem partis secundum conversationem humanam, et communem convictum politicum. Hinc fit quòd quamdiù non peccat contra leges, nequit respub. illum directè vitâ privare, etiamsi ex illius nece sequatur reip. salus; quantumvis manum sanam et integram liceat amputare pro totius corporis salute, ad quam duntaxat ordinantur omnia membra seorsim, nec habent utilitatem propriam, quæ intendi debeat, neque de se sunt capacia injuriæ, et quasi despoticè gubernantur ab homine. Cùm tamen respub. solum politicè regat cives, et illorum vitæ dominium non habeat, ita ut possit de illis ad libitum disponere in suam utilitatem, inde non potest occidere civem in suâ hominis dignitate manentem, quatenus scilicet non se redegit per peccatum ad conditionem bestiarum et servorum, ut possit de ejus vitâ disponere, sed remanet liber et per seipsum existens.

Dices 2°: Licitum est reipubl. occidere hominem innocentem peste infectum, tanquam membrum putridum, ne scilicet alios inficiat. Respondet Bannes quòd nullâ ratione id est licitum, eò quòd iste homo nullam adhuc propter infirmitatem illam incurrat culpam. Ipse tamen tenetur ex charitate et ex justitiâ se ab aliis separare, et cavere eorum infectionem, et potest respub. id ei præcipere; quod si non fecerit, et periculum infectionis inde imminet, tunc licitè potest respub. in pœnam peccati illum occidere, prout magis constabit ex dicendis.

Dices 3°: Tantò majus videtur esse peccatum quòd committitur in proximum, quantò gravius infertur damnum ei in quem peccatur. Atqui occisio plus nocet peccatori quàm innocenti, qui de miseriâ hujus vitæ ad cœlestem gloriam transit per mortem. Ergo cùm liceat in aliquo casu occidere peccatorem, multò magis licebit occidere innocentem vel justum. Resp. D. Thomas hic, ad 2, quòd in pensandâ gravitate peccati magis est considerandum id quòd est per se, quàm id quòd est per accidens. Unde ille qui justum occidit gravius peccat quàm ille qui occidit peccatorem. Primò quidem, quia nocet ei quem plus diligere debet: et ita magis contra charitatem agit. Secundò, quia injuriam infert ei qui est minùs dignus, et ita magis contra justitiâ agit. Tertio, quia privat communitatem majori bono. Quarto, quia magis Deum contemnit, juxta illud Lucæ 10: *Qui vos spernit, me spernit*. Quòd autem justus occisus ad gloriam perducat à Deo, per accidens se habet ad occisionem.

Ex dictis colligitur neque esse licitum occidere eum, qui in præsentis est innocens; prudenter tamen et probabiliter timetur ac vehementer quòd postea in futurum erit reipub. hostis valdè noxius. *Non enim sunt faciendâ mala, ut eveniant bona*, et ut vitentur alia mala; et ne quidem Deus actu punit hominem pro peccato futuro. Neque justum est ac rationi consonum, mediis illicitis providere bono communi; et ita

presenti casu al'is viis occurri potest malo quod timetur, scilicet exilio, custodiâ, observatione diligentî, bonâ instructione, etc. Inde non est licitum infantes Turcarum occidere, etiamsi timendum sit quòd adulti effecti, contra Christianos pugnabunt. Potest quidem Deus utpote vitæ et mortis dominus, pro peccatis parentum innocentes eorum filios morte plectere, et è converso; id tamen non conceditur justitiæ humanæ, cum non habeat illorum vitæ dominium, ut docent D. August. in 7 caput; Josue, cap. 8; et D. Thomas, 2-2, quæst. 87, art. 8, nisi filii initentur praves mores, et sequantur peccata parentum. In quo sensu duntaxat intelligi debet Scriptura Exodi 20, et Matth. 23. Solùmque potest justitia humana filios innocentes privare honoribus, bonisque temporalibus, in exilium mittere, ob peccata parentum. Idemque repetit D. Thomas, 2 2, q. 108, art. 4, ad 1.

Probatür secunda pars nostræ conclusionis, nempe quòd indirectè, per accidens, et præter intentionem, ex gravissimâ causâ, dando operam rei licitæ ac necessariæ, licitum sit occidere innocentes, quando aliter vitari nequit ipsorum mors: etenim nemo jure suo utens, alteri censetur injuriam facere, ut fert commune axioma. Atqui aliquando mors innocentum contingit ex aliquâ actione, quam homo jure suo facit, nec eam omittere tenetur. Ergo tunc mors innocentis illi non imputatur.

Sic in bello justo directè intenditur victoria et nocentium internecio, ex quâ per accidens occiduntur etiam innocentes, qui cum illis sunt permixti et discerni nequeunt; nec tenentur milites abstinere ab evertendis turribus, expugnandis urbibus, aut domibus incendendis, ne simul pueri et innocentes, qui ibi reperiuntur, pereant; aliàs victoriam non obtinerent, neque bono communi reipub. consulere. Neque tunc moraliter et in ordine ad actionem humanam, innocentum mors illis imputatur, dummodò illam non intendant, neque ut finem, neque ut medium. Unde si filios hostium obsessorum habentem in suis castris, eos occidere non possent, ut per hoc egerent parentes ad urbem reddendam pro filiis à nece liberandis, quia tunc directè intendere innocentes necem tanquam medium ad hunc finem, quod non est licitum. Solùmque possunt velle causam, nempe urbis expugnationem, non propter conjunctionem quam habet cum tali effectu, nempe occisionem innocentum; sed cum alio, nempe nocentium necem, quos aliter lædere non possunt, ad quod per accidens se habet quòd sit connexa cum innocentum elade.

Sic invasus ab injusto aggressore, qui se infante tanquam clypeo protegit, si non possit vitam suam tueri, nec se defendere etiam cum moderamine, nisi feriendo infantem, potest ad necessariam vitæ suæ defensionem p. recutare illum, gladium directè vibrando in aggressorem injustum, esto quòd per accidens et præter intentionem, illo ictu simul lædatur infans ipso invito interpositus, propter scilicet localem conjunctionem ibidem repertam. Nequit tamen infantem prius et directè impetere, ut illo occiso et sublato,

altero ictu aggressorem feriat, utpote quia mors innocentis non potest intendi tanquam medium, cum tunc directè eligatur et ametur propter utilitatem, quam habet ad finem volitum.

Sic quidam docent quòd ille qui equo fugit hostem insequentem ad occidendum, nec potest aliter mortem vitare quam currendo per iter angustum aut angulum, in quo jacet infans aut claudus, quem equi pedibus proferret, debet quidem omnem diligentiam et curam adhibere, ne illi noceat, declinando à viâ rectâ per aliam partem; et si id fieri non possit erigere debet calcariibus equum, ut per saltum relinquat infantem intactum, vel alia media adhibere, quæ in illâ necessitate et celeritate occurrent. His tamen adhibitis, non tenetur sistere, sed licitè cursum prosequi potest ad salvandam vitam, quando aliunde extrema necessitas spiritualis infantis, puta si nondum sit baptizatus, non obstat. Ratio est, quia tunc occisio innocentis contingit per accidens et omninò præter intentionem agentis, qui ordinat illum cursum ad salvandam vitam, per viam communem, ad quod jus habet velletque ibi non reperiri infantem.

Alii verò, etsi concedant posse istum excusari, quando intervenit dubium an ex illo cursu infans sit occidendus, cum tunc non teneatur certè morti se tradere ad vitandam alterius incertam, si tamen certè sciat inevitabilem prorsus esse innocentis mortem, nec habere spem tantillum ipsum salvandi, tunc cum illâ morali certitudine, negant excusari posse ab homicidio, etiamsi præter ejus intentionem contingat, quia isti innocentes nullatenus sunt injusti invasores. Aliunde habent jus ad locum communem, et sunt in possessione illius viæ; sicut illicitum est extremè indigenti auferre panem quem jam assecutus est, vel tabulam quâ extremè indiget ad vitandum naufragium, etiamsi qui auferre tentat, in eadem extremâ necessitate sit constitutus, ob parem rationem.

§ UNICUS. *In quo resolvuntur aliqui casus controversi et difficiles circa indirectam innocentum occisionem.*

Queres primò, an sit licitum innocentem tradere tyranno urbis excidium minitanti, nisi illum tradant ad occidendum, sicut olim Atheniensium hostis petebat Demosthenem? — Respondeo circa hunc casum metaphysicum, varias esse sententias, ut fusè ostenditur in tractatu de Justitiâ, quas nunc sub brevitate transeurimus.

Prima affirmat id esse licitum, quia tunc respub. habet jus ad abscondendum membrum illud propter incolumitatem et salutem totius corporis, ne scilicet tota gens pereat, cum et homo membrum etiam sanum pro salute et vitâ sui corporis abscondere valeat. Insuper talis innocentis traditio non est intrinsecè mala, nec est eum occidere; aliàs ne quidem ipsi innocenti foret licita. Sed ex eâ solùm per accidens consequitur ejus mors ab extrinseco, nempe ex tyranni malitiâ, et nihil aliud est quam innocentem exponere certissimum mortis periculo ob bonum commune, se defendendo isto modo contra tyrannum, quo-

modò eùm urbs obsidetur, exponuntur cives ad illius defensionem, illorumque vita postponitur bono communi.

Secunda sententiã negat licitum esse tradere innocentem tyranno ad occidendum directè et immediatè, quia hoc idem esset ac ipsum directè occidere, et cooperari malitiæ tyranni, eique ministrare in re turpi, quod in nullo casu est licitum; aliàs Pilati et Judæorum facinus occidendo Christum propter metum Romanorum posset excusari. Deinde talis innocens habet jus se defendendi contra tyrannum, et contra omnes qui ejus malitiã cooperantur et ministrant; proinde et contra rempub., quæ proinde jus non habet ipsum directè tradendi in manus tyranni, aliàs daretur bellum ex utrâque parte per se justum, nisi tunc innocens vellet juri suo renuntiare. Non enim respub. habet dominium despoticum supra vitam civium, sicut habet homo supra corporis sui membra, prout jam dictum est.

Tertiã docet in hoc casu rempub. non posse huic innocenti præcipere, ut ipsemet se tyranno tradat, neque eum teneri, imò nec posse licitè ire ad tyrannum, ut ab eo occidatur. Ratio est, quia hujusmodi traditio vel est intrinsecè mala, vel non. Si primum dicatur, nequit ab innocente exerceri, sicut nec à repub. præcipi. Si verò dicatur secundum, tunc sicut ob hoc potest innocens se tradere ob boni communis defensionem, idem etiam à reipub. fieri immediatè poterit, quia tenetur assumere media non mala, sed licita ab bonum commune tuendum, quod eodem modo procuratur et intenditur, ac ab innocente seipsum immediatè tradente.

Quarta assertit tunc innocentem tencri seipsum tyranno tradere, idque rempub. ipsi præcipere posse, qui si facere renuerit, hoc ipso nocens efficitur, et consequenter respub. acquirit jus illum morte plectendi, et multò magis tyranno tradendi. Quia ex charitate saltem tenetur propriam vitam communi civium cladi postponere, postquam respub. adhibitis omnibus mediis licitis non potuit aliã viã quàm ejus morte se liberare, et cum Jonã prophetã dicere: *Tollite me, et mittite in mare; scio enim quòd propter me venit hæc grandis tempestas super vos.* Incipit enim tunc esse causa moralis ruinæ urbis. Ideòque respub. potest hoc ei præcipere, æquè benè ac si civis foret in extremã necessitate constitutus, et unum panem solummodò haberet, posset eum cogere ad panem dandum principi in eadem extremã necessitate constituto, etiamsi si fame moriturus esset; et quotidie præcipitur militibus, ut maneant in statione periculosa, et loco in quo certa mors illis imminet, pœnæque capitis imponitur, si mandatum transgrediantur. His positis,

Pro verã sententiã dico rempub. ad has angustias redactam, licitè posse deserere hunc innocentem, seu illum non defendere, et non impedire quin capiat à satellitibus ad hoc à tyranno missis, imò et portas civitatis ipsas aperire, aut innocentem foràs expellere. Ratio est, quia etsi respub. per se et ordinariè

loquendo, teneatur cives suos à grassatoribus defendere ac protegere, per accidens tamen, quando inde ruina boni communis imminet, ut contingit in nostro casu, non tenetur cum tanto periculo, sed potest illos certæ mortis periculo exponere, neque ad eam protectionem cives etiam innocentes sui habent, ut constat exemplis adductis. Ille autem innocens in nostro casu sic derelictus et expositus, landabiliter potest non fugere, nec se defendere, sed velle mortem pati et expectare: tunc enim cessat obligatio præcepti naturæ conservandi vitam, ob ruinam communem. Sicut dùm percussit caput, manus se exponit obruncationi ad ejus malum avertendum. Et martyres Christi è carcere exire volebant, etiamsi commodè possent, expectantes ibi mortem pro fidei defensione subeundam. An autem tunc innocens iste licitè fugere possit, vitamque salvare, quidam affirmant, ex hoc quòd jure naturæ jus habet ad vitam conservandam. Alii verò negant, quia tunc nedum cessat obligatio præcepti conservandi vitam, sed adhuc urget aliud præceptum strictius obligans, nempe conservandi bonum commune, quod proprio est preferendum; et addunt quòd si ad tyrannum placandum hoc minimè sufficeret, teneretur etiam, ad illum animosè pergere, et cum eo aut suis satellitibus pugnare, vitamque suam certo mortis periculo exponere pro Reipub. salute, prout dictum est de militibus.

Quæres secundò, utrùm judex inferior non solum licitè possit, sed etiam teneatur ad mortem damnare eum quem scientiã privatã novit innocentem esse, et reverã talis est, qui tamen secundum allegata et probata in judicio, convincitur esse reus?

Respondet D. Thomas hic, ad 2, quòd judex, si scit aliquem esse innocentem, qui falsis testibus convincitur, debet diligentius examinare testes, ut inveniat occasionem liberandi innoxium, sicut Daniel fecit. Si autem nec hoc potest, non peccat secundum allegata sententiam ferens, quia ipse non occidit innocentem, sed illi qui cum asserunt nocentem: minister autem judicis, si sententia intolerabilem errorem contineat, non debet obedire: aliàs excusarentur carnifices, qui martyres occiderunt. Si verò non contineat manifestam injustitiam, non peccat præceptum exequendo: quia ipse non habet discutere superioris sententiam, nec ipse occidit innocentem, sed judex cui ministerium exhibet.

Et fusiùs probat, 2-2, q. 67, art. 2, tum ex DD Ambrosio et August., qui dicunt judicem bonum nihil ex arbitrio suo facere, sed secundum leges et jura pronuntiare; tum ratione efficaci, quia judicare pertinet ad judicem, secundum quòd fungitur publicã potestate: et ideò debet informari in judicio, non secundum hoc quod ipse novit, sed secundum id quod sibi innotescit, tanquam personæ publicæ. Hoc autem sibi innotescit, et in communi, et in particulari. In communi quidem per leges publicas, vel divinas, vel humanas, contra quas nullas probationes admittere debet. In particulari autem negotio aliquo, per instrumenta et testes, et alia hujusmodi legitima docu-

menta, quæ debet sequi in iudicando magis, quam id quod ipse novit tanquam privata persona. Ex quo tamen adjuvari potest, ut districtius discutiat probationes inductas, ut possit earum defectum investigare; quòd si eas non possit de iure repellere, debet, prout dictum est, eas in iudicando sequi. Hactenus divus Thomas. Sentit igitur S. doctor, quòd iudex debet quidem tunc omnem curam adhibere, omniaque media tentare ad infirmam et repellendam accusationem, tum examinando et rejiciendo testes, vel quia sunt ignoti, vel infames, vel urgendo de circumstantiis loci, temporis, aliisque, ut possit dissidentes invenire: tum dissimulando, differendo, et sinendo reum è carcere secretò fugere, si absque incommodo et scandalo fieri possit, tum remittendo iudicium ad supremum iudicem, et coram illo testificando quòd hujus hominis innocentiam probè novit, ut ipse faciat, quod postea voluerit.

Si autem omnibus tentatis, nequeat cum liberare, quidam dicunt quòd debet coram populo asserere veritatem, et innocentiam illius, quam novit, probare. Alii dicunt quòd officio suo potius renuntiare debet, quam illum condemnare. Verùm cum iudex utatur jure suo, nulli facit injuriam, nec pròinde officio renuntiare, damnumque reportare ad cavendum alterius damnum, quod ipse non dat, obligatur. Igitur in nostro casu, si iudex ad instantiam partis aut populi, et ad vitandum scandalum, aliasve ob causas et circumstantias abstinere nequeat à iudicando, et sententiam proferendo, tunc sive in criminalibus, sive in civilibus, non solum potest, sed etiam tenetur in conscientia, judicare secundum allegata et probata, ac mutationis aut mortis poenà condemnare hunc hominem, qui secundum leges et probationes convincitur eam mereri, quantumvis privata scientia, certò cognoscat esse innocentem. Ita D. Thomas omnesque ejus discipuli, et innumeri alii auctores insignes extranei.

Ista conclusio demonstratur ratione D. Thomæ jam allatâ. Actus enim publicus, qualis est condemnatio juridica, sive in criminalibus, sive in civilibus, per se habere debet causas publicas, nempe personam, potestatem et scientiam, seu notitiam publicam: non enim iudex agit tanquam persona privata, sed publica, fungens auctoritate publicâ, cui tanquam concausæ concausæ, correspondet solummodò notitia publica. Hujusmodi autem scientia facti in aliquo particulari negotio publica, non habetur nisi per processum, per instrumenta, per testes et allegata ac probata, sicut scientia publica juris habetur per leges publicas. Ergo ut ritè suo officio publico fungatur, potest, imò tenetur secundum hujusmodi causas publicas judicare tam in criminalibus quam in civilibus. Confirmatur. Dùm iudex in nostro casu condemnat reum, quem scientia privata novit innocentem, aut committit injustitiam, aut non: si dicatur primum, tunc nec etiam in civilibus posset hoc modo judicare, quia committeret injustitiam. Si verò dicatur secundum, habemus intentionem. Sicut enim iudex propter commune bonum, potest civem privare bono temporali, ita et vitâ, quando

in facto probatur juridicè nocens. Et in hoc casu reipub. habet jus non solum in bona fortunæ, sed etiam supra vitam illius hominis, bonumque commune præferendum est particulari. Neque iudex sic iudicando, contra conscientiam suam agit, quod nunquam est licitum, sed agit contra scientiam suam privatam et speculativam de innocentia hujus hominis, rectèque judicat hic et nunc tanquam persona publica morte condemnandum esse, ex hoc quòd in iudicio legitimis probationibus convincatur de crimine, proindeque non agit contra conscientiam, utpote quæ in iudicio practico consistit; et sic procedit iudex: Mihi ex officio consurgit obligatio iudicandi secundum allegata et probata. Atqui iste homo pro reo ex illis habetur, proindeque juxta leges est morte plectendus; ergo debeo illum condemnare. Ut enim rectè ait D. Thomas hic, ad 4, homo in his quæ ad propriam personam pertinent, debet informare conscientiam suam ex propria scientia; sed in his quæ pertinent ad publicam potestatem, debet formare conscientiam suam, secundum ea quæ in publico iudicio sciri possunt, etc.

Dices 1°: Si iudex scientia privatâ sciret aliquam legem iniquam esse, non posset secundum illam judicare, etiamsi à pluribus probaretur esse justam. Ergo Neque in nostro casu potest condemnare, etc. Resp.: Neg. consequ. et paritatem. Tum quia bonitas legis non pendet à iudicio hominum iniquorum aut ignorantium, sed ex hoc quòd lata est ab habente auctoritatem, et est conformis æquitati et legi naturæ: atverò veritas facti in iudicio pendet ex illius notorietate et ex testium probationibus. Tum quia iudex potest facillè et publicè demonstrare iniquitatem legis: secus verò falsitatem facti, dùm per instrumenta publica probatur et verificatur, ut contingit in nostro casu, nam per ejus scientiam privatam, nequit haberi publica et juridica probatio.

Dices 2°: Medium non debet eligi quando contrariatur fini intento; sic prudens medicus non adhibet medicinam, quam certò scit esse infirmo noxiam, quantumcumque alii medici probent esse utilem. Ergo prudens iudex testium probationes, quas scit pervertere veritatem, respicere debet. Resp. quòd ut iudex prudenter agat, et teneatur istud medium adhibere, sufficit quòd omninò requiratur et conducat ad manifestandam juridicè veritatem, quantum in iudicio publico manifestari potest et debet, non verò secundum quòd est à parte rei et in se, cum hoc non sit semper necessarium nec possibile, indeque innumera orirentur inconvenientia. Nec exemplum medici est ad propositum. Curatio enim per se solum ordinatur hic et nunc ad salutem hujus infirmi: sententia verò iudicis ordinatur ad pacem et tranquillitatem reipub., quæ exigit ut in iudiciis unicuique tribuatur jus suum secundum allegata et probata.

Dices 3°: Ex nostris principiis facillè excusari posse Pilati facinus condemnantis Christum ad mortem contra propriam notitiam quam habebat de ejus innocentia, ob scilicet allegata et probata à Judæis contra ipsum. Resp. iudicium Pilati fuisse iniquissimum, ut

ostensum est in tractatu de Justitiâ, et insuper quia Christi innocentia omnibus erat manifestissima, sicut et malitia Judæorum, nihil prorsus nisi mendacia et contradictiones apertas proferentium, quas proindè Pilatus facilè per juridicam exceptionem à testificando repellere poterat et debebat; et non, utpote partes et accusatores, admittere tanquàm testes. Adde quòd Pilatus, non ex Judæorum probationibus Christum condemnavit, sed ex timore humano, ne scilicet displicere Caesari, et in crimen transivit alienum, relinquendo judicium proprium. Tandem nostra sententia probari potest ex hoc quòd iudex nequeat condemnare eum quem certò novit privatâ scientiâ esse reum, quem ipse vidit parantem homicidium; qui tamen probatur innocens in iudicio per allegata et probata, aut per propriam confessionem secretam et extrajudicalem, ut habetur in can. *Sacerdos*, de officio ordinarii; et de jure naturali ac divino statuitur *ut in ore duorum vel trium stet omne verbum*, ob scilicet rationem à nobis allatam.

Quæres tertio utrùm licitum sit matri gravidæ infirmæ sumere, aut præbere pharmacum ad sanitatem recuperandam, aut mortem vitandam, tendens ad ejectionem fœtus et abortum. Abortus est ejectio fœtus inanimati aut animati cum quâdam violentiâ ex utero matris ante tempus debitum. Fœtus informis et inanimati abortio non est quidem homicidium propriè et physicè loquendo, cum nondùm sit completè homo. Morali tamen æstimatione censetur esse homicidium, et ad illud accedit, atque hoc quinto Decalogi præcepto prohibetur, quando directè intenditur, aut studiosè et voluntariè procuratur, quia quantum in se est ad hoc tendit ut tollat vitam hominis jam inchoatam, sicque occidit homo, non qui talis adhuc est actualiter, sed qui generabatur. *Non enim refert*, inquit Tertullianus, lib. 9 Apolog., *natum quis eripiat animam, an nascentem disturbet. Homo est, et qui est futurus. Etiam fructus omnis jam in semine est*. Porrò ex medicorum consensu ac rationibus invictis, item ex Aristot., lib. 9 de Animalibus, ex D. Thomâ in 5 sent., q. 5, art. 5, constat factum animâ rationali animatum esse longè ante tempus nativitatis suæ, idque supponunt utrùmque jus civile et canonicum, dum tantas pro abortu fœtus animati imponunt poenas: meritòque Innocentius XI hanc propositionem damnavit: *Videtur probabile omnem fœtum, quamdiù in utero est, carere animâ rationali; et tunc primùm incipere eandem habere cum paritur, ac consequenter dicendum erit, in nullo abortu homicidium committi*. Idque reprobatur ex Script. Jeremiæ 1, qui sanctificatus fuit in utero matris, sicut et Joannes Baptista, et Exodi 21: *Qui percusserit mulierem prægnantem*, etc. Ex quibus colligitur in nullo casu licitum esse abortum de industria et ex intentione procurare, sive fœtus fuerit animatus, sive non. Ita Tertull. in Apolog. Minutius Felix in Octavio, Lanctantius, lib. 5, cap. 20 divinar. Institut. D. Ambros., lib. 5 in Hexameron., cap. 18. D. Ang., lib. 1 de Nuptiis, c. 15, et serm. 244 de Temp. D. Hieronym. Epist. 22 ad Eustochium, cap. 5, D. Thomas in 4 sent., dist. 31.

Abortum tanquàm ingens facinus reprobantur canones, extra de Homicidio, cap. *Si aliquis*. Item jus civile ff. de Pœnis. L. *Si quis atiquid*, et ff. de Siccariis ad L. *Cornelianam*, et ad L. *Pompeianam*, de Parricidiis. L. *Divus*. L. *Necare*, ff. de Liberis agnoscendis. L. *Si mulierem*, ff. de Lege Aquil., ubi imponitur mortis pœna. Item pontifices Sixtus Papa V in suâ Constitutione quæ incipit *Effrenatam*, imponit irregularitatis pœnas aliasque graves, et Gregorius Papa XIV id confirmat, quando fœtus fuerit animatus, cætera verò in Bullâ Sixti V contenta, reducit ad juris communis terminos. In suâ Constit. *Sedes Apostolica*, istud peccatum est reservatum ordinariis. Imò quidam sentiunt quòd confessarius debet esse ad hoc specialiter deputatus, habereque in particulari facultatem ab excommunicatione, et ab hoc casu absolvendî, quando fœtus est animatus. Tandem Innocentius Papa XI damnavit hanc propositionem: *Licet procurare abortum ante animationem fœtus, ne puella deprehensa gravis occidatur, aut infanctur*. Censetur autem tœtus animatus circa diem quadragesimum, si fuerit masculus: circa verò octogesimum, si sit femina, in dubio autem an sit femina, præsumitur animatus post diem à conceptione quadragesimum, juxta praxim sanctæ Pœnitentiariæ Romanæ.

Probatur ratione. Non est licitum directè velle pollutionem procurare, neque eam intendere, sive tanquàm finem, sive tanquàm medium ad sanitatem, etc., prout ostensuri sumus in sexto Decalogi præcepto. Ergo à pari, imò et à fortiori nunquàm est licitum procurare directè et ex intentione abortum, etiam quando fœtus nondùm est animatus. Prob. conseq.: Non mihi est de se intrinsecè malum ac rationi repugnans, imò magis est contra naturam, prodigè ac perdere semen virile, jam in matricem receptum; commixtum cum muliebri semine, coagulatum, etc., quàm simpliciter semen effundere per pollutionem, quia tunc propinquius ad propagationem speciei, et ad naturam humanam accedit, cum sit inchoativè proximè futurus homo. Ergo si pollutio sit ita de se intrinsecè mala, ut in nullo casu licitum sit eam ex intentione procurare, eò quòd natura seminis effusione solummodò ordinaverit ad propagationem speciei, et non ad salutem individui: à fortiori in omni casu illicitum erit procurare directè abortum, fœtu etiam nondùm animato, cum sit magis contra naturam finem, magisque contrarietur propagationi speciei. Unde D. Thomas in 4 Sent., dist. 31, dicit *esse grave peccatum, et inter maleficia deputandum, et contra naturam, quia etiam bestię fœtus expectant*. Hinc non est licitum præbere matri gravidæ infirmæ pharmacum tanquàm medium ad procurandum sanitatem illius per abortum; id est, si aliter non conducatur ad sanitatem aut vitam matris, nisi quatenus expellit fœtum etiam inanimatum, dare non licet; eò quòd tunc etiam directè intendatur abortus, non quidem per se, sed propter alium finem, ut scilicet sequatur effectus sanitatis matris, quem aliter consequi non posset.

Quando igitur fœtus nondùm est animatus potest

matri infirmæ præberi pharmacum utile ad ejus sanitatem aut vitam tuendam, quæ in sumptione hujus remedii per se et directè solummodò intendi debet, absque tamen probabili periculo abortûs et intentione eum procurandi, etiam indirectè; sed si casu inde proveniat, id totum per accidens et præter intentionem contingat. Sicut est licitum infirmis sumere remedium ad pravos humores expellendos utile, et curandum morbum, ex quo per accidens ac præter intentionem expellitur etiam semen, et obtinetur sanitas aliunde. In istis enim casibus abortio et pollutio non censentur procuratæ et voluntariæ, sed tantùm permixtæ istis infirmis jure suo utentibus. Talia remedia possunt esse benigna purgatio, fortè etiam venæ sectio modica, et alia quæ non tendunt ad nocendum fœtui, aut expulsiõni seminis, nisi remotè et negativè, purgando scilicet pravos humores.

Major autem est difficultas quando fœtus est animatus, tunc enim occiditur homo innocens, quod nec etiam potestati publicæ licitum est. Quidam volunt eodem modo ratiocinandum esse, ac de fœtu nondùm animato, nempe adhiberi posse remedium ex quo solum per accidens et præter intentionem sequatur abortus, quando non suppetit alia via conservandi vitam matris. Alii negant, quia hominis innocentis occisio honestari nequit ex periculo vitæ matris, cum non sint *facienda mala, ut eveniant bona*, et D. Ambrosius, lib. 3 de Officiis, cap. 9, rectè dixerit: *Si aliter subveniri non possit, nisi alter ledatur, commodus est neutrum juvare, quàm alterum gravari*. Quando igitur probabiliter timetur periculum abortûs, inde etiam solum per accidens et præter intentionem secuturi, non est licitum præbere matri tale remedium, etiamsi de se non sit mortiferum sed dubium (1).

Verùm quidquid sit de hoc, quod in variis casibus et circumstantiis hic et nunc in facti contingentia occurrentibus diversimodè determinari potest, nempe si non adhibito isto remedio probabile esset utrumque moriturum; si matre moriente, fœtus quoque periret, et utriusque salus esset desperata, etc.; item quid-

(1) Illa quæstio, sicut præcedentes, solvitur ope principiorum de cooperatione: scilicet administratio remedii quod directè et immediatè alium habet effectum præter fœtus abortum, est per se actus indifferens; igitur poni poterit quoties omnibus attentis bonus effectus censetur compensare malum: tum enim bonus, qui est curatio matris, solus ab agente intenditur, et malus, seu ejectio prolis, sequitur per accidens præter intentionem; è contra ab illâ remedii administratione abstinendum erit, si prævaleat malus effectus. Hinc fluunt pleraque consecutaria quæ Mayo admitterit: sic licebit administratio remedii, si nulla spes affulgeat prolem baptizandi, nam salus matris ad minus tanti est quàm salus temporalis et momentanea prolis, imò magis præponderat; illicitum erit, si spes probabilis affulgeat baptizandi prolem; salus enim æterna illius evidenter prævaleat vitæ temporali matris... Hæc ratiocinandi methodus plurimùm inservit ad solvendos multos casus qui in hæc materia occurrunt; hæc tria semper attendantur, an actus ponendus sit per se indifferens; an duo effectus bonus et malus æquè immediatè et probabiliter sequantur; tandem an bonus quem solum agens intendit prævaleat malo aut saltem illum compenset.

quid sit, an comparandò præcisè mortem corporalem matris, aut ejus periculum, cum filii morte etiam corporali, licitum sit aut non, eam alteri præferre; omnes tamen conveniunt quòd si de salute spiritali filii sit periculum, tunc nulla est comparatio facienda. In casu itaque quo medici probabilem habent spem fore ut matre cum suæ vitæ periculo, non sumente tale pharmacum, fœtus animatus in lucem prodire possit vivus ut baptizaretur: è contra eo adhibito, absque baptismate moreretur, tunc ab eo sumendo, mater omninò abstinere tenetur, quia infans est in extremâ necessitate animæ salutis, à quâ nequit se liberare, sed mater tenetur illi succurrere ordine charitatis proponendo suam vitam corporalem salutem spiritali filii, qui ejus curæ est commissus. Sicut teneretur sacerdos puerum in extremâ salutis spiritalis necessitate constitutum baptizare, dum non est alius à quo possit baptizari, etiam cum propriæ vitæ periculo.

Si ex medicorum judicio, aliove indicio credatur matre mortuâ adhuc infantem vivere, secundus est ejus uterus, ut infans baptizetur; imò eâ adhuc in extremis agente, et desperatâ sanitate, os ejus tenendum est apertum, si id deserviat ad impediendum ne infans suffocetur. An autem liceat ejus uterum secare dum adhuc vivit, ad hunc finem ut infans educatur et baptizetur, alii affirmant, imò et ad hoc patiendum eam teneri volunt, quando aliter infans educi nequit, ob scilicet rationem mox allatam. Aliis verò hoc durissimum videtur, quia scindere matrem, est innocentem directè ac positivè occidere, aut mortem accelerare, quod est per se malum, neque ob bonum finem baptizandi infantem, cohonestari potest. Quamvis enim lege charitatis teneamur vitam corporalem, pro salute spiritali proximi, periculo exponere, non tamen cum tanto cruciatu, ac tam horrendâ morte. Unde videtur quòd tunc divinæ ordinationi circa pueri salutem standum foret, ne fortè etiam mater aliunde ex morbi dolore cruciata, et mortis imminenti honore turbata, his additis extremis cruciatibus, præ impatientiâ et desperatione vitam spirituales cum corporali perdat.

An autem id sit licitum, saltem quando mater jam ob sua delicta à iudice capite damnata fuit, et interim cum prædicto periculo ægrotat, et an possit iudex hanc ei penam uteri incisionis imponere, supponunt auctores quòd dùm femina rea gravida condemnatur ad mortem, differenda est sententiæ executio, donec pepererit, ut habetur in lege, et communiter observatur ab ipsis etiam tyrannis Christianorum persecutoribus. Baron. enim ad annum 205, narrat de B. Felicitate, quòd cum esset in carcere prægrans, ne post sociorum certamina, suum ob hoc diù expectare cogere, fuis ad Deum precibus maturitatem partûs octavo mense impetravit. Cum autem instantis dolore partûs vehementius augetur, quidam insullanus dixit ei: Quomodò eras mortem feres, quæ ita perturbabis dùm parturis? cui illa respondit: *Naturæ debitas pœnas naturali tantùm virtute ægrè sustineo; quæ autem eras pietatis causâ subire cogar, quantumvis inmania, superabit gratia divina*

Hoc supposito, ad casum propositum resp. quidam non esse licitum Cæsareâ incisione illius feminae partum prævenire, ut educto et baptizato infante, mater subeat mortis sententiam, quia talis sectio non potest non valde nocere fœtui, vixque tunc extraheretur vivus. Alii verò affirmativè respondent, maxime si major sit spes, quòd hæc viâ proles baptizari possit, quam quòd mortuâ matre supervivere valeat, ut baptizetur. Quia tunc servatur iustitia, nec fit contra jus, neque injuria inferitur matri, quam iudex legitime potest suo jure, eo mortis genere punire. Nec tunc purè et simpliciter occiditur ad extrahendum infantem, sed ad ejus crimina debitâ pœnâ plectenda, ex quâ occasione procurari potest etiam bonum proli; quod tamen cum peritî medici consilio, et experti chirurgi operatione, et servato juris ordine fieri debet.

Ex dictis inferitur, quòd qui mulierem percussit gravidam, aut cum eâ concumbens cum agitatione nimia, nullâque moderatione ac cautelâ adhibita, ne sequatur abortus, peccat moraliter ob probabile periculum illius. Si tamen non intendat eum procurare, etiamsi prævidisset, si inde oriatur abortus, non videtur incidere in censuras à Sixto Papâ V latas, quia studiose et de industriâ illum non quæsit. Item femina grævda peccat mortaliter, quæ saltando, laborando nimis se agitando, aliudve faciendo, exponit se gravi periculo abortûs. Item si per latam culpam negligens fuerit in eo cavendo, non caret culpâ mortali tunc abortiendo.

Inferitur etiam nullatenus licitum esse feminae succre, aut præbere potionem ad sterilitatem procurandam, ut colligitur ex cap. *Si aliquis*, extra de Homicidio, et habetur in Pœnitentiâ Romano, tit. de Homicidio, cap. 32. Item ex Bullâ Sixti Papæ V, *Effrenatam*, in quâ talia facientes gravibus censuris, variisque pœnis plectuntur et tanquàm homicidæ reputantur. Item ex D. August., lib. 1 de Nuptis et Concup., cap. 15; ex D. Hieronym., Epist. 22 ad Eustochium. Ratio est, quia cum penitûs obstet conceptioni prolis, est contra intentum ac ordinem naturæ, et finem copulæ, nulloque bono motivo cohonestari potest. Unde sive mater consueverit prolem morbidam vel mortuam parere, sive experta fuerit se vitæ discrimen pariendo subituram, aut quia nimis arcta habet foramina, aut quia præ uteri angustâ prolem ferre non potest, et aliâ causâ, id non licet, sanè si quoties contravenitur modo naturali concubitûs; ut ex naturâ facti, generatio sequi non valeat, peccatum lethale committatur contra naturam, eò quòd virile semen frustretur fine, ad quem natura ipsam destinavit. Non minùs erit peccatum mortale, per petitionem sterilitatis semen fine propagationis privare, quam per talem concubitum, aut per pollutionem, ut de se constat

ARTICULUS VI.

Utrum liceat occidere aliquem se defendendo.

Divus Thomas hic, art. 7, concludit licitum esse vitam suam defendere contra injustum aggressorem, quia secundum omnia jura, vim vi repellere licet, dummodò invasus servet moderamen inculpate tute-

læ, et nullemodò intendat occisionem, neque ut finem, neque ut medium ad defendendam vitam propriam, nec ipsum præveniat, sed duntaxat in actuali conflictu vim repellat, adhibeatque omnes conditiones ad justam sui defensionem requisitas, ex quarum explicatione et penetratione tota hæc materia pendet, idèoque sunt prius à nobis sigillatim explicandæ.

Quinam censetur injustus aggressor? — Omnis ille qui auctoritate privata aliquem invadit ad eum occidendum, censetur injustus aggressor; et quidem si ex proposito, cum plenâ libertate et advertentiâ id faciat, dicitur aggressor injustus formaliter, cujuscumque gradûs et conditionis fuerit, sive superior, sive subditus, sive clericus, sive religiosus, sive pater, sive filius, sive invasus dederit causam culpabilem aggrediendi, sive non. Si verò alium aggreditur absque sufficienti libertate et notiâ, ut si sit ebrius aut amens, aut puer, aut ignorantia invincibili laborans, putet alium esse occidendum, tunc dicitur aggressor injustus solum materialiter, quia etsi non peccet irvadendo, infert tamen realiter damnum indebitum, vel saltem modo indebito, sicque non censetur habere jus vitam suam retinendi cum invasi occisione, neque illi auferre jus quod habet ad vitam suam defendendam contra quemlibet invasorem, etiam cum occasione illius, quando ad hoc nulla alia suppetit viâ, et tunc ferè perinde se habet, ac si invaderetur à ferâ. Si tamen invasus fugere potest, aut alio modo se tueri, quam ipsum occidendo, tenetur id facere.

In quo consistat moderamen inculpate tutelæ. — Moderamen inculpate tutelæ consistit in hoc quòd injustè invasus nihil plus faciat quàm quod sufficit ad præcisè requiritur ad justam et necessariam vitæ suæ defensionem et conservationem, nec utatur majori violentiâ quàm oportet, ut se defendat; alii quin excessus foret illicitus, quia tunc non esset propriè vim vi repellere et se defendere, sed potius aggredi, et vim inferre, quod non licet. Ita ut si invasus percutiendo aut vulnerando leviter aggressorem, possit sufficienter avertere malum quod timet, aut fugâ non ignominiosâ, aut obijciendo aliquod obstaculum parietis, ostii, aut cujusvis alterius rei, quâ hostiles ictus arceat, tenetur hujusmodi media adhibere. Nec potest aggressorem graviter vulnerare, nec plura ei vulnera inferre, si damnum sufficienter per eum avertere valeat; multoque minùs illum interficere licet. Item juxta aliquos auctores, ad hoc moderamen requiritur paritas in armis aut saltem, quòd non interveniat disproporatio notabilis, qualis censetur esse, si aggressor pugno tantum invaderet, et invasus ense illum impeteret. Verum per accidens contingere potest aliquem armis indigere, ut se defendat ab aliquo potentiore aggressore inermi. Quis enim dicat puerum aut debilem non posse ferro uti ad se defendendum contra gigantem, qui manibus valet eos suffocare si velit, aut in flumen projicere? Non est hic semper attendenda armorum proportio, sed necessitas se justè et sufficienter defendendi.

Qualis debeat esse intentio invasi, dum se defendat?

— Docet D. Thomas, *nullatenus tunc licitum esse in vaso directè intendere injusti invasoris occisionem, nec tanquam finem et objectum suæ voluntatis, quia sic foret homicida. Nec tanquam medium ordinatum hic et nunc ad sui conservationem.* In hoc enim art. 7, dicit S. doctor, *licere alicui se defendendo, invadentem occidere, quia potest non intendere invadentis occisionem. Nihil enim prohibet unius actus esse duos effectus, quorum alter sit in intentione, alius verò sit præter intentionem, etc., nec est necessarium ad salutem, ut homo acutum moderate tutelæ prætermittat ad evitandam occisionem alterius, quia plus tenetur homo vitæ suæ providere, quam vitæ alienæ. Sed quia occidere hominem non licet nisi publicâ auctoritate propter bonum commune, illicitum est quòd homo intendat occidere hominem, ut seipsum defendat, nisi ei qui habet publicam auctoritatem, qui intendens hominem occidere ad sui defensionem, refert hoc ad publicum bonum, ut patet in milite pugnante contra hostes, et in ministro iudicis pugnante contra latrones, quamvis etiam isti peccent, si privatâ libidine moveantur.* Hæc D. Thomas. Ergo censet illicitum prorsus esse privatæ personæ privatâ auctoritate fungenti, eligere velle et intendere occisionem aggressoris tanquam medium ad vitæ suæ defensionem, cum id sit tantum concessum militibus ac iudicibus auctoritate publicâ fungentibus ad boni communis defensionem, quibus plus in hac parte licet quam privatis, ut art. 3 ostendit D. Thomas, dicens, quòd occidere malefactorem licitum est in quantum ordinatur ad salutem totius communitatis : et ideò ad illum solum pertinet, cui committitur cura communitatis conservandæ. Ergo nunquam est licitum privatis personis, occisionem malefactoris intendere, et eam assumere, etiam tanquam medium ad bonum propriam, vitæque suæ conservationem.

Confirmatur : D. Thomas dicit illicitum esse quòd homo intendat occidere hominem, ut seipsum defendat, nisi ei qui habet publicam auctoritatem, qui hoc refert ad bonum publicum. Atqui intendere occisionem hominis ut finem, nemini licet, nec etiam habenti publicam auctoritatem; ut enim licita sit et honesta, ordinari debet ad bonum publicum, quod privatis non est concessum, sed personis tantum publicis, quibus cura communitatis est commissa. Ergo occisio hominis à nemine intendi potest ut finis sistendo in eâ; proindeque quando D. Thomas concedit personis publicis intendere occisionem malefactoris, idque denegat privatis, loquitur præcisè de intentione circa medium, et nullatenus circa finem. Nec unquam dixit quòd occisio hominis sit medium licitum private personæ, ad conservationem vitæ, sed quòd ipsa defensio est medium ad conservationem vitæ, et quòd ipsa occisio aggressoris est tantum effectus per accidens et præter intentionem consecutus.

Quapropter effectus ille nullâ ratione dici potest moralis et voluntarius ipsi se defendenti, nec directè, ut patet, neque indirectè; quia non tenetur illum effectum vitare, dum se defendit cum moderamine. Sicut medicus præbendo potionem infirmo, intendit quidem

sanitatem : nullatenus verò ejus debilitatem tanquam effectum consequentem, quamvis eam prævideat, sed tantum permittit illam vel negligit propter majus bonum, etiamsi mallet ægrotum curare, sine illâ, si posset. Idem dicendum in proposito de invaso occidente injustum aggressorem. Solùmque debet intendere actum sui defensivum, quatenus est vitæ suæ conservativus : non verò quatenus habet pro effectum occisionem invasoris; qui tamen non habet necessariò consequi ex vitæ defensione. Si enim dum ego defendo vitam meam, ipse aggressor se separet, non sequitur occisio illius : atverò si persistat adhuc, et ego me non possim aliter defendere, tunc necessariò ex suppositione consequitur occisio aggressoris, non ex ipsâ defensione, et ut operatio se defendentis, volita et moralis; sique respectu illius dici debet effectus per accidens.

Unde tunc idem actus materialiter est sui defensio et alterius occisio. Defensio est bona, eò quòd se teneat ex parte injustè invasi, et consideretur tanquam medium proportionatum fini, nempe vitæ conservationi. Occisio verò est mala, et se tenet respectu aggressoris, quia non invadere debebat, aut se ab eo periculo subtrahere : ideòque censetur ei voluntaria indirectè. Cæterum ille qui se defendit est quidem causa physica hujus occisionis, nullatenus verò moralis; effectus enim qui non intenditur, sed præter intentionem agentis, et consequenter per accidens solùm contingit, agens non censetur causa moralis, etiamsi talis effectus physicè ab eo procedat. Sique in genere moris, mors ista est defensio, non verò occisio respectu invasi.

Duo autem documenta affert Bannes ad judicandum quinam dicantur effectus per accidens, et in quo casu teneatur homo relinquere actionem aliàs bonam, ne inde consequatur malum. Primum est quando actio bona secundum se (ex quâ sequitur aliquis effectus secundum se illicitus vel nocens alteri) est tamen mihi necessaria ad conservationem illius, ad quòd habeo jus. Et tunc mihi licitum est, in illâ bonâ actione perseverare; dummodò effectus ille per accidens consecutus non sit notabiliter noxius bono communi, et multò magis licitum erit perseverare in illâ actione, quando est promotiva boni communis. Hoc documentum verificatur in actione defensionis propriæ vitæ, ad quam sequitur occisio aggressoris, et in sumptione medicinæ, ad quam sequitur per accidens ebrietas, vel effusio seminis. Verificatur etiam in bello justo, quando milites occidunt per accidens innocentes. Secundum est, quando illa actio quæ bona est, aut certè non mala secundum se, tamen non est mihi necessaria, sed potiùs parùm utilis, et si ab eâ cessem, parùm aut nihil nocenti mihi accidit, ex aliâ verò parte sequitur aliquod grave nocentum proximo, tunc teneor ex charitate ab eâ actione cessare, vel etiam ex justitiâ; v. g., si quis animi recreandi gratiâ, velit jaculari dum videat hominem transeuntem, et nihilominus jaculetur et occidat hominem : occisio illa non potest dici effectus per accidens, et præter

intentionem jaculantis, sed censetur ei indirectè volita occisio illa, eò quòd tenebatur abstinere ab illa actione, ex quâ parùm aut nihil damni reportatur, quamvis aliàs haberet jus et potestatem jaculandi.

Solida hæc D. Thomæ doctrina quibusdam recentioribus apparet nimis scrupulosa, dura, impossibilis in actuâli conflictu. Fragilitas quippe humana nullatenus permittit invaso hujusmodi abstractionem metaphysicam facere, instante tunc urgentissimo vitæ periculo. Verùm nullatenus descenda est veritas neque justitia, propter difficultatem et arduitatem, quæ secum affert in praxi, aliàs mandata Dei et Ecclesiæ, aut principum statuta, non obligarent. Eademque ratione non teneretur invasus servare moderamen inculpate tutelæ se defendendo; difficillimum quippe est, quòd tunc insurgente iræ motu, ac livore vindictæ, non majori vi utatur quàm oportet, taliterque se possidet, ut non excedat. Tandem tentatio urgens et subita non permittit invaso difficilem hanc deliberationem et abstractionem metaphysicam facere, nempe sibi licitum esse intendere occisionem aggressoris solummodò tanquàm medium aut effectum connexum cum suâ defensione, nullatenus verò tanquàm finem; et tamen adversarii concedunt ad id teneri. Ergo istud adversariorum fundamentum non est solidum. Adde facilius videri quòd invasus solummodò intendat sui defensionem, et ob hoc, non solum repellat ac retundat aggressoris ictus, sed etiam si opus fuerit, ipsum impetat, feriat, gladium intra ejus viscera immittat, nihilque eorum, quæ ad moderatam ac necessariam sui defensionem requiruntur et sufficiunt, omittat, etiamsi inde per accidens et præter ejus intentionem occisio aggressoris eveniat. Hoc enim modo æquè benè ac facile potest se defendere, ac si directè eam intenderet, cum actio physica pugnandi ac ferendi sola in his angustiis conducat ad defensionem, non verò actio moralis et intentio occidendi (1).

(1) Theologi communissimè recedunt ab eâ Thomistarum opinione, et tenent licitum esse quandoque intendere mortem inimici ut medium evadendi proprium periculum. Hæc videntur ratione magis fundata; enimverò supponi potest invasum in his versari angustiis ut non possit vitam suam servare nisi per actionem directè occisivam alterius; ergo in eo casu mors inimici est medium ipsi licitum, et quod proinde potest intendere; nam dum intendit ut medium actionem directè occisivam ut vulnus in cor, excussionem cerebri, simul mortem intendit, quàm hæc duo sint per se natu à suâ inseparabilia... Rationes et paritates adductæ in favorem prioris opinionis nos parùm movent. 1° Supponunt instar principii Deum auctoritati publicæ solum demansse jus nocentem occidendi ad procurandum bonum publicum; hoc est gratiù assertum si sumatur ad sensum adversariorum; quidni diceretur Deum illud jus unicuique dedisse pro casu injuste aggressionis, ad tuendos homines probos contra audaciam malorum? Si in eâ repulsione servetur moderamen inculpate tutelæ non læditur charitas, nam amor sui præponderat amori debito proximo, unde quisquis potest præferre propriam vitam vitæ injusti aggressoris, nec læditur justitia; qui enim alium impetit, eo ipso agnoscere debet jus in eodem bonorum genere, injuriam repellendi quantum satis est ad vitandum detrimentum; ergo Deus præsumitur illud

Nec valet dicere, licitum esse velle et intendere quod licet facere. Sed in nostro casu licitè invasus occidit aggressorem. Ergo, etc. Adde quòd licitum est optare malum temporale et mortem injusti persecutoris. Ergo et eam intendere. Non valet, inquam. Ad primum enim argumentum respondent Bannes et Joannes à S. Thomà, distinguendo majorem. Licet intendere, quod absolutè per se licitum est facere, concedunt. Quod solum est licitum facere physice et per accidens, sero potiùs quòd non est illicitum in suâ causâ per accidens, quomodò tantum licita est aggressoris, negant. Ideo enim non est illicita, quia defectu voluntarii excusatur à peccato, nec est moralis, et omninò per accidens sequitur ad actum honestum defensionis; si verò intenderetur, esset moralis et haberet formaliter rationem objecti voliti, siquæ non excusaretur à peccato. Unde tantum sequitur licitum esse intendere defensionem propriæ vitæ, ad quam materialiter et per accidens sequitur aggressoris occisio.

Resp. ad secundum argumentum privatam personam solummodò posse optare mortem injusti persecutoris, ob bonum commune, ei à giudice, seu magistratu, vel à Deo inferendam, si advertat, non nisi per mortem illius bonum commune absolutè conservari posse. Secis verò licitè velle aut optare mortem alicujus à seipso, aut ab aliâ personâ privatâ formaliter, et ex intentione inferendam, etiam per ordinem ad bonum commune, quia privata persona nullam habet auctoritatem occidendi aliquem, nec etiam ex motivo servandi bonum commune. Ex quo directè consequitur quòd nec licitè potest intendere aut velle occisionem malefactoris à seipsâ faciendam, etiam ex motivo conservandi bonum commune, et quòd multò minùs licitè possit intendere aut velle occisionem aggressoris à se inferendam ex motivo conservandi vitam propriam ab eo invasam, sed quòd habeat solummodò facultatem seipsam defendendi; esto quòd ad eam moderatam et necessariam defensionem sequatur per accidens, et præter intentionem occisio invadentis. Quare pro defensione passivâ, et vitæ propriæ conservatione, potest eam ac-

singulis permittere, et hunc ordinem providentiæ nobis manifestat, tum instinctu naturali nobis invito, tum sensu communi juxta quem licet vin vi repellere. 2° Non magis probat exemplum medici qui remedium ægroto administrat; nam vel debilitas virum est medium necessarium aut utile ad recuperationem sanitatis, vel non: si priùs, illam debilitatem intendit ut medium proportionatum ad finem; si posterius, non est cur illam debilitatem medius evitentis. 3° Tandem, ad exemplum ducis militaris evententis turrem, unde securam prævidet necem plurium innocentum, responderi potest, magnum esse discrimen: illa turris eversio duos effectus immediatè producit; bonus solus intenditur, et alter per accidens et præter intentionem accidit; è contra si quis gladio transfodiat aggressorem, illa actio unicuique habet effectum immediatum, nempe mortem, quem effectum non per accidens, sed naturâ suâ producit... Igitur licet quandoque intendere mortem inimici, non quidem quatuorvis illius malum vel ut finem actus, sed ut medium necessariam vitandi proprium vitæ discrimen. (Edit.)

tionem elicere, quæ formaliter sit sui defensio, et sit tantum materialiter alterius occisio; seu debet esse sui defensio tam physicè, quàm moraliter, eò quòd per eam actionem intendatur sui defensio. Actiones autem humanæ desumunt speciem moralem ab eo quòd intenditur; occisio verò invadentis physicè tantum, eò quòd nullatenus intendatur, nec proinde peccaminosa sit, licet prævisa et præcognita, ut non volita et fortuita, nec approbata, sed permissa tantum, et tolerata materialiter; ita ut in hoc moraliter non agat, sed eam patiatur invitus, solùmque contingat occisio aggressoris ex necessitate, quia non vult desistere ab aggrodiendo, et invasus nequit alià vià propriam vitam conservare. Propterea non omittit suam defensionem, nec tenetur ab eà cessare, etiamsi prævident inde necem aggressoris eventuram præter intentionem, quia cæteris paribus plus tenetur vitæ propriæ, quàm alienæ conservare. Neque hoc erit in praxi difficile: sicut enim sui defensio est distincta ab occisione invasoris, et sine hac dari potest, ita etiam sine illà intendi ab invaso, nec est certus quòd ictus vibratus sit lethalis, et quòd inde alterius mors sit secutura, toto tempore antecedente mortem aggressoris. Inflicto verò vulnere lethali, et jam secutà ejus morte, potest invasus ita suam mentem rectificare, ut non eam approbet, sed tantum suam defensionem, et de illà solà gaudeat. Sicut eadem Christi crucifixio, ex parte Judæorum considerata, impia et detestanda erat: ex parte verò Christi patientis, sancta et approbata. Ecce solidissimum doctrinæ Thomisticæ principium et fundamentum contra quòd nullatenus prævalebunt omnes adversarii ejus.

§ 1. *Utrius defensionis propriam vitam, licet injustum aggressorem in ipso conflictu occidere servatis conditionibus allegatis.*

Respondeo affirmativè cum D. Thomà et aliis communiter, et habetur nostra conclusio Exodi 22, quem locum refert D. Thomas hic in *Sed contra*, cum D. Augustini expositione. Habetur etiam in jure canonico extra de homicidio can. *Significasti*, et can. *Interficiasti*. Item dist. 4, can. 7, et dist. 85, can. *Consentire*. Item causà 41, quest. 5, can. *Qui consentit*, causà 25, q. 5, can. *De occidendis*. Item tit. de sent. excom., can. *Si verò*. Item ex concilio Viennensi, caus. *Si furiosus*, in quibus juribus asseritur quòd vim vi repellere, omnia jura permittunt, dummodò id fiat cum moderamine inculpate tutelæ, non ad sumendam vindictam, sed ad propulsandam injuriam. Idem colligitur ex jure civili ff. de vi armata. De Just. et Jure L. *Ut sim*. De Injuriis L. *Injuriarum*. Ad legem Aquiliam L. *Esti*, et L. *Itaque*.

Probatur conclusio, quia, ut ait D. Thomas, actus quo intenditur vitæ propriæ conservatio, non habet rationem illiciti, cum jus naturale dicet licitum esse unicuique conservare vitam propriam, quantum potest omni modo licito et necessario, et secundum jura, vim vi repellere, licet cum moderamine inculpate tutelæ. Neque est necessarium ad salutem, ut homo actum il-

lum prætermittat, et à sui necessariâ defensione absteat, ad evadendam occisionem alterius, quia plus tenetur homo vitæ suæ providere quàm alienæ. Confirmatur, quia aliàs jus naturæ esset occasio iniquitatis, et esset melior conditio hominum iniquorum quàm bonorum. Tunc enim quique pessimi justos invaderent, spoliarent et occiderent, scientes se tunc non posse licitè ab eis interfici. Igitur jure naturæ unicuique licitum est se defendendo cum moderamine, occidere quemcumque aggressorem injustum etiam solùm materialiter; quod etiamsi invadendo non peccet, cum tamen realiter damnam indebitam, aut saltem modo indebito alteri inferat, habet invasus jus se contra ipsum defendendi, etiam cum ejus occisione, si nequeat aliter se tueri; præcisè enim comparando vitam unius cum vitâ alterius unusquisque præferre potest vitam propriam vitæ alterius personæ private.

Imò etiamsi invasus dederit causam aggressionis ex suâ culpâ, adhuc potest se defendendo cum moderamine occidere aggressorem, quando non suppetit ipsi alia via conservandi vitam suam. Quamvis enim iste aliàs peccaverit, feceritque huic personæ private injuriam, cum tamen aggressor sit injustus, eò quòd careat jure et auctoritate ipsum puniendi et occidendi, sed hoc sit reservatum personæ publicæ, habet jus conservandi vitam suam, etiam cum occisione illius. Hoc enim jus non fundatur in eo quòd quis non suâ culpâ invadatur, sed in eo quòd injustè à privatâ quacumque personâ impetatur. Hinc adulter deprehensus in flagranti et invasus à marito, potest licitè se cum moderamine defendere etiam cum ipsius occisione. Id etiam licitum est ei qui invaditur ab eo quem injuriis lacessivit: non enim justè possunt hujusmodi personæ se vindicare hoc modo, sed tantum eam petere et expectare, à personâ fungente auctoritate publicâ. Nihilominus potest invasus qui moraliter certus est se esse in statu gratiæ ex motivo charitatis vel alterius virtutis, hoc jure non uti, et velle non conservare vitam suam, ne occidat aggressorem, indeque damnetur, ut supra ostensum est. Si tamen aggressor esset rex, aut alia persona publica reipub. valdè necessaria, aliundè verò invasus foret persona vilis, cujus vita nihil ad bonum publicum confert, non potest illam defendere et conservare, cum occisione illius, sed tenetur tunc mortem potius ferre quàm inferre, quia bonum commune præferendum est particulari. Quod etiam magis verificatur, si invasus dederit causam aggressionis ex suâ culpâ. Supposito autem quòd invasus sit innocens, tenetur adhuc pati illam mortem: non licet tamen alicui tertio, cui nota sit ejus innocentia, tunc juvare principem in occisione istius, nisi fortè videat istum, cum fugere posset, velle tamen pugnare, et incurrere periculum vitæ principis.

Objicitur primò D. Augustinum negasse nostram conclusionem, lib. 4 de libero Arbit., cap. 5, et Epist. 154 ad Publicolam. Item plures alios Patres contrarium sensisse. Resp. D. August. nostram communem sententiam expressè docuisse, quest. 84 in Exodum. In locis verò allatis, solùm velle non esse licitum præ-

venire invasorem, ipsum ante vel post conflictum occidendo; aut loqui solum de eo qui absque moderamine ipsum occidit, vel de illis qui ex odio, livore aut vindictâ eum interficiunt. S. Thomas hic, ad 1. ait verba Augustini intelligenda esse in eo casu, quo quis intendit occidere hominem, ut scipsum à morte liberet; unde signanter dixit, *pro his rebus, in quo designatur intentio. Colligitur etiam hujusmodi expositio ex verbis Augustini ad Publicolam, ubi ait: De occidendis hominibus, ne ab eis quisquam occidatur, non mihi placet consilium, nisi fortè sit miles, aut publicâ functione teneatur, etc.* His quippe solum conceditur directè intendere malefactoris necem tanquam medium, ut patet ex dictis. Eodemque modo exponendi sunt alii Patres, vel dicendum est eos loqui solum de concilio ac majori perfectione. cum enim in lege non prohibeatur justa defensio, evangelicâ tamen consilii est, ab eâ abstinendo, patienter injurias ferre, exemplo Christi, qui, *sicut agnus coram tendente se obmutat.* Tandem Christianos hortantur ad hanc animi præparationem, ut scilicet sint dispositi, non resistere malo, vel non se defendere, si opus fuerit.

Objicitur secundò : Secundum ordinem charitatis, debemus præferre salutem spiritualem proximi nostræ vitæ corporali. Ergo et nunquam aggressorem occidere. Resp. dist. antecedens. Quando proximus est in eâ necessitate constitutus ut vita nostra corporalis sit accessoria ad salutem ejus spiritualem, aliàs eam consequi nequeat, concedo; secus, nego. In nostro autem casu invasus in nullo est hujus necessitatis, sed solum iniquæ voluntatis articulo constitutus, cum ipsem spontè et ex suâ malitiâ se conijciat in tale periculum, à quo etiam facile posset se liberare, si se separaret, et invaderes steret. Illi ergo imputatur mors corporalis et spiritualis, et non se defendenti, qui jure suo utitur.

Objicitur tertio, nullum esse christianum sic occidentem, quem conscientia de peccato non torquet, et qui audeat mori sine hujus occasionis confessione. Unde penitentia subjicitur, et si fuerit clericus, ab altaris ministerio arcetur, donec ipsi dispensatio Sedis apostolicæ auctoritate concessa fuerit, ex decreto concilii Trident., sess. 14 de Reform., cap. 7, et olim ex eo contrahebatur irregularitas, ut habetur in decretis, dist. 50, can. *De his clericis*, ex Nicolao papâ, et refertur à D. Thom. hic, ad 3. Resp. quòd dum quis omninò certus est non excessisse moderamen, nullatenus debet angî de peccato, nec obligatur ad illius confessionem, nec est penitentia subjiciendus, etc. Quando autem quis dubitat an debitum moderamen servaverit et an ex intentione occiderit, vel certus est in hoc excessisse, tunc, cum sit reus in foro conscientie, subjicitur confessioni et penitentia. Vix autem contingit ut iræ impetu abreptus, moderationem servet. Irregularitas autem quandoque consequitur actum homicidii, etiamsi sit absque peccato, ut patet in iudice qui justè aliquem condemnat ad mortem. Porrò nunc Ecclesia in casu nostro abstulit hujusmodi irregularitatem, in concilio Viennensi, Clementinâ *Si furiosus*. An autem conderit jus novum antiquo contra-

rium; an solum explicaverit et confirmaverit antiquum, volens quòd irregularitas olim imposita fuerat solummodò propter homicidium absque moderamine et illicitè patratum: secus verò si servetur debitum moderamen, prout nunc etiam decernitur: parùm refert.

§ 2. Utrum liceat futurum aggressorem prævenire.

Ille dicitur futurus aggressor, qui est jam determinatus et dispositus ad invadendum, ac in eo proposito permanet, etiamsi nondum de facto invadat, aut forsitan non aggreditur: prævenire verò in præsentî est inimicum impetere et damnificare antequàm actualiter invadat et noceat. Quando autem post unum actum quem contra me fecit, prævenio alterum, quem probabiliter prævideo, ac prudenter timeo esse futurum in meum damnum, non censetur simpliciter, sed tantum secundum quid præventio. Certum est non esse licitum prævenire eum qui nondum te invadere et occidere decrevit; seis tamen quòd cras id decerneret, vel ex revelatione, vel ex conjecturis humano modo certis, quando habebit notitiam de offensâ quam ei intulisti, attentâ ejus naturâ et ingenio prudenter times quòd se vindicare volet, et te occidere: quia istud periculum est valdè remotum ac incertum; et hic homo tunc est adhuc verè innocens, nec de hoc cogitare coepit, neque ista præventio est propriè defensio, sed vera aggressio formalis, et directè occisio hominis ordinata ad propriæ vitæ conservationem.

Difficilis solum est an liceat prævenire eum qui jam decrevit te occidere, vel aliquid jam fecit ad exequendum tale propositum, ut si paravit arma, venenum, etc., solumque expectat opportunitatem aggrediendi; an, inquam, medio tempore illo, antequàm invadat et instet tuum damnum, possis licitè illum occidere, etiamsi pro tunc maneat quietus. Affirmant recentiores esse licitum, indeque plures casus particulares justificant. I. Si quis falsis criminibus, apud iudicem agat in mortem alterius, neque aliàs sit spes effugii, quàm per mortem talis accusatoris, aut falsorum testimonium, licitum est illos occidere. II. Si quis vadit ut solvat canes, aut leonem, aut vocet famulos contra te, qui sine dubio te interficiant, licitum tibi est illum prævenire et interficere. III. Si uxor in eodem cubiculo conclusa et in lecto cum marito decumbens deprehendat pugionem sub cervicali, certòque sciat quòd à marito sit occidenda, potest eum præveniendò interficere dormientem. IV. Si quis in oppidulo vel domo aliqua conclusus, unde nullum pateat effugium, sed necesse habeat, per manus inimici transire ipsum expectantis ut occidat: potest illum prævenire ac interficere. Dico tamen in nullo ex predictis casibus, aliisque similibus, et nunquam licitum esse prævenire et occidere futurum aggressorem, sed solum licet in actuali conflictu, cum moderatâ defensione illum præter intentionem occidere.

Conclusio nostra colligitur ex D. Thomâ hic, art. 7, ubi quæstionem sub hoc titulo proponit: *Utrum alicui liceat aliquem occidere defendendo se;* et respondet af-

firmativè, volens per hoc indicare quod occisio illa accidat solum in conflictu, dum aliquis aggreditur, actualiter, et *defendendo se* fortuitò interficiat invadentem. Unde non ponit in titulo hanc formulam : Utrum liceat aliquem occidere ad sui defensionem, quia potest esse ambigua, an ante vel post conflictum id liceat; nec tam benè explicat, quòd illa occisio potest solum fieri fortuitò et in ipso conflictu. Idque tanquam certissimum supponit D. Thomas, dum citat jura illa, *vis vi repellere licet*. In quibus decernitur, quòd *abibè vis vi est repellenda*. In cap. *Si verò*, de sent. Excom., quod quidem non fit nisi cum actu et physicè inferatur vis, et supponitur tanquam necessarium ad justam defensionem, ut vis sit illata personæ. Ergo actio quæ quis kedit illum qui adhuc personaliter eum non lœsit, nec ledere incœpit, non est defensio, sed aggressio, nec tendit ad propulsandam injuriam, sed ad sumendam vindictam, quod est illicitum. cap. *Siquifecisti*, 2 de Homicidio.

Probat in super concluso : Ut defensio sit licita, debet servari moderamen inculpate tutelæ. Sed qui occidit insidiantem et solum parantem arma ad eum aggrediendum, toto tempore medio antequàm aggrediatur, et inferat actualiter damnum, et quo adhuc quietus manet, longè excedit istud moderamen. A fortiori quando solum decrevit eum interficere, nihilque egit aut agat in ordine ad aggressionem. Ergo id nullatenus potest esse licitum. Prob. min. : istud moderamen necessariò exigit, et in eo consistit, ut non major adhibeatur violentia et conatus, quàm requiritur et sufficiat ad propulsandam injuriam se defendendo contra invadentem. Atqui iste majorem violentiam infert. Ergo, etc. Prob. minor. ; de facto enim actu aggreditur et occidit alium, qui præsentialiter et actu non invadit, sed solum id facere decrevit aut comminatus est, vel præparat tantum necessaria ad offendendum; ad quod damnum vitandum et se moderatè defendendum, satis superque esset ut iste etiam apud se decerneret se munire, pararet arma, omniaque necessaria ad se ritè defendendum, quando personaliter et actualiter physicè adversarius ager, vel agere incipiet, ac invadet. Ergo, etc.

Confirmatur. Voluntas et propositum aliquem damnificandi non est ipsa damnificatio. Item sola præparatio armorum ad aliquem ledendum, non est vis et læsio illata; et adhuc ista voluntas mutari potest, et præparatio armorum, non sortiri suum effectum. Ergo ex hoc, non cœnetur aliquis vim pati, ut possit vi et occasione istius eam repellere, sed tantum dum physicè ab eo invaditur; nam ante conflictum non debet dici propriè aggressor neque ante potest alius eum occidere ad vitam suam defendendam, cum defensio illa debeat esse ad repellendam offensam illatam, et non ad repellendam futuram, quia defensio respicit offensam tanquam correlativum, proindeque cum sit in actu, etiam offensa debet esse physica præsens et in actu secundo illata. Aliàs actu defendens seipsum, non defenderet se ab offendente, sed à se præparante ad offendendum, et actio illa esset potius aggressio quàm

defensio. Quare licet defensio non sit ad offensam factam et completam, est tamen in ordine ad offensam incœptam : offensio autem non dicitur incœpta, nisi dum persona in se aut in bonis suis offenditur.

Nec tamen propterea volumus quòd invadendus debeat quietus ac immotus expectare, quod inimicus eum aggrediendo graviter læserit ac vulneraverit antequàm se defendat gladiumque distingat, etc. Imò debet quantum potest se tueri et impedire ne vulnus ab eo recipiat, et dum videt illum accedentem et in prociecta paratum et determinatum ad ledendum, ipso quoque distingat ensam, et pugnet propulsando offensam, et defendendo vitam suam etiam cum occisione aggressoris, si aliter nequeat eam conservare. Sed tantum volumus quòd ante conflictum actualem non liceat eum prævenire ledendo, sed duntaxat se determinando ad justam defensionem, parandoque arma aliaque necessaria ad illam; ita ut defensio offensionis proportionetur, sitque solum virtualis, si suam correlativum fuerit tantum virtuale.

Hinc justificari nequeunt casus particulares quos tanquam licitos, recentiores in exemplis mox relatis admittunt; inprimis enim Alexander papa VII damnavit istam propositionem : *Licet interficere falsum accusatorem, falsos testes, or etiam judicem à quo iniuria certò imminet sententiæ, si alià viâ non potest innocens dæmonem evitare*. Et meritò, quia pestilens hæc doctrina innumeris cordibus viam aperit; cum enim in omnibus ferè litibus homines faciliè credant se injustè opprimi et injustitiam pati, dum condemnantur; nunquam accusatores, testes et iudices, possent esse securi, si liceret litiganti, qui causâ casurus est ad justam sui defensionem eos occidere. Adde quòd occidere istos non est medium per se ordinatum ad eam injuriam repellendam; nam iste occisor tunc extremo supplicio ob hoc facilius puniretur; unde solum potest se juris ordine defendere. Ex quo patet primum casum allatum esse illicitum. In damnatione autem hujus causus, damnantur pariter alii tres, et omnes similes de præventionem inimici. Nam falsus accusator, et falsi testes, jam aliquid egerunt adversus accusatum, illuna accusando et testificando apud judicem, et iudex ipso processum fecit; sicque omnes isti incœperunt eum ledere ac injustè invadere. Ergo summus pontifex definivit non esse licitum prævenire et occidere inimicum, etiamsi incœperit aliquid agere ad aggrediendum. Tandem post illatam injuriam, et quando aggressio omninò cessavit recedente aggressore, non est licitum eum persequi, propriæ auctoritate ledere : jam enim non foret defensio licita, sed aggressio, et præteritæ injuriæ vindictio ac punitio, quæ tunc ad judicem duntaxat pertinet. Solidissima D. Thomæ doctrina supra explicata (nempe quòd occisio malefactoris et injusti aggressoris, nequit licitè à personâ privatâ unquam intendi tanquam medium volitum ad propriæ vite conservationem et sui defensionem) istorum errorum monstra penitus elidit. Qui enim aut preveniendo, aut postea persequendo, occidit injustum aggressorem extra conflictum actualem directè vult ac

intendit ejus occisionem, eamque tanquam medium ordinat ad vitam suam conservandam.

§ 3. *Utrum liceat propria bona temporalia defendendo, eorum raptorem interficere.*

Dico id esse licitum, si fuerint bona magni momenti, si nullā aliā viā recuperari valeant, si occisio furis fiat subito, et cum moderamine inculpatae tutelae, neque à defendente directē intendatur. Ita D. Thomas hic et communiter auctores. Probat D. Thomas in *Sed contra* ex illo Exodi 22: *Si effringens fur domum, sive suffodiens inventus fuerit, et accepto vulnere mortuus fuerit, percussor non erit reus sanguinis.* Ex quo D. Thomas infert quòd cum id sit licitum, multò magis licebit defendere propriam vitam cum occisione aggressoris, quàm propriam domum. Supponit igitur hujusmodi verba Exodi ita esse intelligenda, ut pro domùs defensione liceat furem occidere.

Dices ibi sermonem esse duntaxat de fure nocturno; statim enim additur: *Quòd si orto sole hoc fecerit, homicidium perpetravit, et ipse morietur,* fortè quia fur nocturnus præsumerit venire etiam ad occidendum; secus verò fur diurnus, sed solum ad rapiendum. Ergo ob solam bonorum spoliationem non licet furem occidere. Contra est, quia ista lex judicialitè condemnat furis occisorem in foro externo, non absolutè, sed in casu quo aliter possit quis defendere ac recuperare bona sua; præsumerit enim quòd fur diurnus ordinariè repelli potest absque occisione, sive advocando cives ad auxilium; sive quia potest deprehendi aut recognosci, et bona quae auferi in iudicio repeti possunt ac recuperari, ac proinde ipsum occidens censetur ordinariè excedere moderamen. Aterò occisor furis nocturni ordinariè excusatur, quia nec tam facile ac securè repelli potest, nec tam distinctè agnoscitur, ut rem ab eo ablatam dominus in iudicio repetere valeat; noctu enim ablata sunt ferè irrecuperabilia. In foro tamen conscientiae interfecto furis nocturni reus erit homicidii si reverà aliā viā poterat sibi cavere, et moderamen excesserit: et interfecto furis diurni innocens erit in casu quo non potuit aliter bona sua defendere, etiam cum moderamine.

Idem D. Thomas in eodem art. 7, ad 1, exponens hæc verba D. August., lib. 4 de lib. Arbit.: *Quomodo apud divinam providentiam à peccato liberi sunt, qui pro his rebus quas contemni oportet, humanà cæde polluti sunt?* resp. intelligenda esse in eo casu quo quis intendit se defendendo occidere hominem. Ergo censet D. Thomas licitum esse pro his rebus, quas contemni oportet, ut sunt bona temporalia, licitam esse occisionem, modò non intendatur, et serventur conditiones jam allatae.

Prob. 2° nostra conclus. ex can. *Olim* de Restit. spol. et cap. 2 de Homicidio; ex cap. *Dilecto*, de sent. Excomm. Item ex jure civili l. *Furem*, dig. ad legem Corneliam de Sicariis, l. 4, dig. ad legem Aquilianam. Et ex Cicerone orat. pro Milone.

Dices: In can. *Interfecti*, extra 2 de Homicidio, si *interfecti, te tuaque liberando, non peccasti*; ergo id

tantum est licitum quando fur venit armatus et cum periculo personae bona rapit; secus verò ob solam bonorum conservationem. Contra est. Nam juxta Cajetanum, illa verba *te, tuaque*, licet ponantur copulativè, intelligenda tamen sunt disjunctivè: alioquin non sufficeret ut invasorem occidere posset, solum motivum liberandi *te*, vitamque conservandi, nisi simul tunc interveniret etiam necessitas liberandi tua bona. Aut frustra additum fuisse *tuaque* cum sola necessitas defendendi vitam excuset ab homicidio; aut si præcisa necessitas defendendi bona non excuset propter copulationem, nec etiam præcisè necessitas liberandi personam excusabit. Idèò autem pontifex hoc modo loquitur quia in casu de quo consultus fuerat, necesse erat, res, et personam simul liberare, solimque voluit damnare occisionem furis, quando absque illà deprehendi poterat, aut bonà recuperari.

Prob. 3° ratione. Bona fortunae sunt adminicula vitae et virtutis, mediocriter ordinata ad ejus conservationem, et necessaria, non solum præcisè ut vivamus, sed etiam ut convenienter vivamus. Ergo sicut licitum est vitam tueri, ita et hæc bona. Alioquin daretur ansa et occasio furibus et latronibus viros probos spoliandi bonis, nihilque ab illis esset tutum, si defensio necessaria non possit opponi. Hæc autem semel concessà, concedi etiam censetur occisio furis per accidens et præter intentionem, sine quâ sæpè nequeunt etiam cum moderamine defendi, idque conceditur omnibus etiam clericis ac religiosis, ut colligitur ex can. *Dilecto* de sent. excomm. quibus sicut et aliis pontifex in hæc bonorum defensione applicat istud juris axioma, *vim vi repellere licet* (1).

(1) Huic sententiæ suffragantur plurimi theologi maximi ponderis; non paucos tamen reperimus qui contrariam propugnant. Fagnanus, vir in jure canonico peritissimus, remature discussa sub vario respectu, sic concludit. *Quidquid sit de jure civili, ceterò secundum canones in foro saltem penitentiali et quoad Deum absolutè credimus non posse laicum sine peccato occidere spoliatorem SECUNDUM COMMUNEM CANONISTARUM SENTENTIAM.* T. 5 de Homicidio, cap. *Interfecti*, n. 22. Ita Billuart diss. 40 de Justitiâ, art. 6; Patuzzi, Th. in quintum Decalogi præceptum, cap. 5, n. 11; Collet, t. 6, p. 201, et multi alii tum veteres, tum recentiores. Hoc probant 1° auctoritate SS. Patrum qui nedum permitunt occisionem raptoris bonorum fortunæ, vix et summâ difficultate explicari potest an illud concedant contra invasorem vitæ; item SS. Pontificum, quorum textus reperiuntur in jure canonico; hæc testimonia reperiuntur apud Patuzzi, n. 12, 13, 14. 2° Ratione. Cum præceptum non occidendi sit gravissimi momenti et valdè generale, admittere non debet exceptionem nisi firmâ ratione fundetur et legitimâ compensatione; at hic non habemus rationem illam sufficientem, legitimam compensationem, moderamen inculpatae tutelae; nam illud moderamen non supponit solummodò injustam invasionem, sed insuper aliquam proportionem inter bonum servandum et medium quod ad id assumitur; non datur illa proportio inter bonum temporale et vitam, quæ est ordinis certè præstantioris; unde aibat Fagnanus loco citato: *Non servatur hoc moderamen si tu auferas mihi bona, et ego auferam tibi vitam; nam injuria corporalis major est realitè,* n. 49. Igitur qui tamen occidit sola bona fortunæ eripere molientem, majus malum illi infert eo quod vitare studet. 3° Prævis consecratis quæ ex contrariâ opinione deducuntur; inde legitime concla.

Dices : Secundùm ordinem charitatis, plus tenemur diligere vitam proximi, quàm nostra bona ; ergo et eam illis præferre, etc. Contra est, quia, ut rectè ait Cajetanus, cuilibet imminet cura rerum suarum in ordine præcipuè ad virtutem ; non autem cura alienæ vitæ, nisi in casu necessitatis. Constat autem, quòd plus tenetur quis providentiam habere eorum quorum cura sibi imminet simpliciter et absolutè, quàm eorum quorum cura sibi imminet, nisi in casu necessitatis. Idque manifestatur ex iis quæ docentur, 2-2, q. 53, art. 8, nempe quòd non tenetur homo ex charitate singulos proximos in speciali diligere. Si ergo non teneor absolutè invasorem in speciali diligere, sequitur quòd nulla sit mihi commissa cura de illius vitâ : è contra verò constat quòd debeo habere curam de adminiculis vitæ meæ et virtutum. Igitur ille ordo charitatis non me obligat, nisi quando proximus est in urgentissimâ necessitate perendi vitam, nec potest ipsemet ab eâ se liberare, et quando extremè indiget meis bonis ; quod minimè contingit in proposito cum invasor spontè seipsum ponat in eo casu et periculo, possetque se liberare ac conservare vitam cessando ab injuriâ inferendâ ; nec tantis bonis meis indiget, sed ex suâ malitiâ et rapacitate vult ea occupare, meque redigit ad illius occisionem, cum non possim aliter ea liberare ac moderatè defendere. Et certè cum ob hanc

deretur illum qui injuriam gravem passus est, posse etiam post longum tempus furem occidere qui rem in loco tuto posuit, si non alia sit via rem recuperandi ; imò vix ulla dari potest ratio cur non liceat occidere illum qui obsistit ut habeamus bonum ad quod habemus jus inchoatum, v. g., ad hereditatem ; hæc autem et alia istius modi quantum perturbarent societatem nemo non videt. Concludendum igitur foret non licere in statu saltem civili sua bona sic defendere. Auctoritas publica supplet defensionem privatorum, et sic simul coercetur latrones et servatur ordo publicus ; quòd si aliquando illud medium sit insufficiens ad vitandum damnum, hoc fit per accidens, nec idèò induci debet principium periculosum. Extra statum civilem, et ubi nulla subest auctoritas publica quæ tueatur privatos, aliter probabitur dicendum foret ; hæc defensio forsitan necessaria esset ad servanda bona et cohibendam audaciam malorum. Hinc societates quæ nullum superius tribunal agnoscunt bellum justè gerunt adversus alias gentes à quibus læsæ sunt in bonis temporalibus.

Adversarii opponunt 1° axioma : *Vim vi repellere licet* ; sed nihil inde in eorum favorem ; nam necessitas subauditur : *Modò servetur moderamen et legitima proportio* ; alioquin sequerentur multa quæ ipsi rejicere coguntur. Solum nos ex illo axioma deducimus posse aliquem vi repellere furem, et si fur ut se expediat et iratus illâ defensione vitam invasi impetat, tunc licet ei vitam propriam tueri cum alterius occisione, si necesse sit ; jam enim non sua, sed seipsum defendit. Idem dicemus de casu quo ablatio rei aliquem conduceret in extremâ necessitate, quia qui auferit necessarium vitæ subsidium, non fortunam, sed ipsam vitam aggreditur. Opponunt 2° legem Exodi quæ pronuntiat innocentem à sanguine qui luren nocte, domum effluentem occideri ; sed canonistæ, dicit S. Augustinus, communiter respondent, sic misse statutum, quia aggresso per noctem incertum est an fur venerit animo occidendi vel furandi, et ita subest periculum simul personæ et rerum. E contra lex statuetat furem diurnum non debere occidi, quia discerni potest an fur tantum ad furandum occidat. (F.rr.)

rationem possim defendere, et præferre vitam meam corporalem salutis æternæ invasori, quantumvis illi præponderet, cur non potero defendere facultates meas cum dispendio vitæ corporalis illius, etiamsi sit illis pretiosior ?

Porò ut furis occisio sit licita, debent ea bona quæ defenduntur, esse magni valoris, et ex quorum amissione dominus reportet notabile damnum. Quamvis enim unusquisque se suaque tuendi jus habeat, ratio tamen recta dictat pro re exiguâ non esse vitam proximi prodigendam, conferendumque damnum quo tibi caves, cum illo quod furi inferis, indignumque ac inhumanum esse pro minimo tuo nocimento, eidem malum irreparabile inferre. Nec valet dicere tunc furem injuriosum et contumeliosum etiam esse, et non solum lædere dominum in re suâ, sed adhuc in honore, idèòque occidi posse ; non valet, inquam, quia animi generosi ac liberalis est, parvi facere hanc minimam ablationem, et reputare furem potius ex necessitate quàm animo injuriandi rapuisse, ac præ vererundiâ illam ab eo in elemosynam petere non ausum fuisse. Tunc christianum decet consilium Christi Matth., cap. 5 sequi de remittendâ tunicâ aut pallio ei qui auferit ea : quod in præparatione animi, quando scilicet proximus illis extremè indiget, est etiam præceptum. Unde meritiè Innocentius papa XI damnavit hanc propositionem : *Regulariter occidere possum furem pro conservatione unius aurei* ; regulariter enim nummus etiam aureus non est ita necessarius ad vitam, ut sine ipso nedum simpliciter, sed etiam commodè subsistere nequeat, nec multum virtutum acquisitioni nocere potest per se loquendo. Per accidens tamen in aliquo casu potest id contingere, puta cum totum alienjus inopis patrimonium, et necessaria vitæ sustentatio in eo nummo consisteret. Unde Pontifex consultò apposuit, *Regulariter*. Requiritur præterea ut res ablata nullatenus possit aliter recuperari quàm per furis occisionem se defendendo cum moderamine inculpatae tutelæ, eamque non intendendo ; et de hoc dominus sit moraliter certus. Unde prius monendus est fur ut desistat, si fieri potest, terrendus ut restituat ablata. Item si dominus eum cognoscat et testes habeat, indeque possit convenire in judicio, et per viam juridicam aliamve commodam faciliè repetere valeat ablata illum occidendo, non servat moderamen : item si furem apprehendere et detinere valeat, etc. Tandem requiritur ut furis occisio fiat subito, et non ex intervallo ; censetur autem quis subito furem percutere, non solum quando actualiter rapit, sed etiam quando adhuc incepta invasio et defensio continuatur ; ut si fur cum bonis ablati fugiat, et monitus ac perterrefactus nolit sistere ac bona ablata dimittere, nec sit spes aliâ viâ recuperandi ea quàm telo aut sagittâ eum occidendo, antequàm se recipiat in locum tutum, aut rem occultet. Quia scilicet toto illo tempore censetur esse in flagranti ac vim inferre, quam proinde aliâ vi repellere licet, nisi tunc rem ablatam dimittat. Quando verò jam se recepit in locum tutum aut furtum occultavit, tunc nequit dominus ei vim inferre, nec ablata propriâ

auctoritate repetere. Quia jam cessavit aggredi, nec est amplius invasor, sed solum iniquus detentor. Natura autem et jura non permittunt percussorem illius à privata personâ factam, ne scilicet innumeris cordibus, ac inconuenientibus aperiretur via, si unicuique liceret sibi facere justitiam. Et iste fur tunc habet jus ut ablata non auferantur ab eo per vim, quam proinde aliâ vi repellere potest, sed solummodò per viam juridicam.

Hinc meritò Innocentius papa XI damnauit hanc propositionem: *Non solum licitum est defendere, defensione occisiva, quæ actu possidemus, sed etiam ad quæ jus inchoatum habemus, et quæ nos possessuros speramus.* Item damnauit aliam huic affinem solumque ab eâ tanquam particularem à communi, differentem, nempe: *Licitum est tam hærediti quam legatario, injustè impediendum ne vel hæreditas adatur, vel legata solvantur, se taliter defendere, sicut et jus habenti ad cathedram vel præbendam, contra eorum possessionem injustè impediuentem.*

Ratio hujus pontificiæ condemnationis, et discrimen harum propositionum à nostrâ conclusione, consistit in hoc: Primò, quia id esset præuenire invasorem, quod nullatenus licet: secus verò quando actualiter fur rapit bona jam possessa. Secundò, hic actus occisivus minimè est defensivus ex se, nempe repulsivus illius actionis impediens ea ad quæ jus habemus, sed solum directè et per se ordinatus ad occisionem illius, tanquam medium intentum ad propriam defensionem: secus verò contingit in occisione furis, quæ solum per accidens sequitur defendendo bona possessa. Tertio tandem, quia aliâ suppetit via ad jus suum obtinendum, nec occidendo impediens, seruator justum moderamen, utpote qui non sunt proximè auferentes rem, sed solum ita remotè ut vix moraliter possit contingere casus, in quo aliud remedium adhiberi non valeat ad futurum illud damnum vitandum. Cùm enim antecederet ordinariè aliqua diuturnitas temporis, novæ semper provenire possunt circumstantiæ, et via aperiri ad impedimentum illud repellendum aliter quam per occisionem injustè invadentis: secus verò in casu nostræ conclusionis dùm fur bona rapit. Unde conclusio nostra inde roboratur magis, sicut et ex hac propositione jam allatâ, nempe: *Regulariter possum occidere furem pro conservatione unius auri.* Ubi pontifex solum prohibet occisionem furis pro parvâ ablatione; et consequenter non putavit esse licitum pro conservandâ aut recuperandâ re maximi momenti, servatis debitis conditionibus supra positis. Inò in duabus propositionibus allatis, videntur damnati, qui non ponebant discrimen inter ea quæ actu possidemus, et illa ad quæ solum jus habemus, quantum ad illorum defensionem etiam cum occisione alterius.

§ 4. *Utrum pro defensione honoris et famæ licitum sit calumniatorem occidere.*

Præ horrore, fateor, decedit calamus, tremunt viscera commoventur, dùm considero opinionum portentosa execratione digna, quibus novelli probabilitatum patroui istud strictissimum de non occidendo

præceptum, laxare in hac parte moluntur. Satis foret horrendas hab assertiones, Vaticano fulmine percussas, æterno oblivionis tumulo conspelleire quàm eas referre et refellere.

Quidam enim docuerunt licere calumniatorem occidere, etiam ante injuriæ illationem, quando scilicet id decrevit aut comminatus est facere, quod satis superque refellit ex dictis supra: nempe quòd etiam ad necessariam vitæ defensionem, nullatenus licitum est prævenire injustum aggressorem. In casu enim determinationis et comminationis calumniæ spargendæ, quæ fortassis non inferetur, nondùm est aggressor, neque calumniator, nec desunt alia media licita ad famam conservandam et defendendam cum moderamine. Unde Alexander papa VII hanc damnauit propositionem: *Est licitum religioso, vel clerico calumniatorem, de se, vel de suâ religione gratia crimina spargere minantem, occidere, quando alius modus defendendi non suppetit, uti suppetet non videtur, si calumniator sit paratus, vel ipsi religioso, vel ejus religioni publicè et coram gravissimis viris predicta crimina impingere, nisi occidatur.* Quidam ex ipsis docent licitum esse occidere calumniatorem aut injuriantem, etiam post injuriam jam irrogatam; ut si vir nobilis, fuste vel alapâ percussus, ad eam abstergendam, illum cessantem et se reparantem reperciat. Et à fortiori licitum esse docent calumniatorem et dehonorantem occidere in ipso conflictu, dùm scilicet jam physicè et actu in alicujus personam inferre nititur injuriam. Contra quos

Dico non esse licitum alicui honorem et famam defendendo, actualiter et physicè suam personam dehonorantem aut calumniantem occidere. Nullumque dari casum quo pro solius famæ et honoris defensione præcisè, liceat adversarium occidere.

Prob. 1°: Non est licitum se defendendo excedere moderamen inculpatæ tutelæ. Sed qui defendendo honorem et famam, occidit adversarium, illud longè latèque excedit. Ergo peccat et censendus est homicida. Prob. min.: Istud moderamen consistit in hoc quòd accessus non utatur majori violentiâ quàm opus fuerit ad vim repellendam, nec per se loquendo potentioribus armis utatur, ut supra ostensum est. Sed qui occidit dehonorantem se et calumniantem, nititur majori vi quàm oporteat, ac potentioribus armis. Ergo. Prob. minor.: Iste adversarius non impetit alium vi et armis, ut suppono, sed verbis dumtaxat et injuriis; neque tendit ad vitam alteri auferendam, solumque vult illum dehonorare. Ergo si propter hoc præcisè armis impetatur et occidatur, ei sine dubio majoris vis inferitur quàm oporteat, cùm sufficienti verba, scripta, probationes contrariæ ad injuriam illam verbis retundendam, nec desint alia media, præter adversarii occisionem, ad vitandum aut reparandum honoris et famæ damnum, scilicet per testes, per viam juris, per satisfactionem petendam, et per alia licita, magisque efficacia. Non enim amissio illa famæ et honoris est malum irreparabile, sicut amissio vitæ et honorum quandoque, sed resarciri potest interuentu

amicorum aut iudicis cogentis adversarium ad se retractandum, ac satisfaciendum.

Nec dici potest, quòd per juris remedia aliasque hujusmodi vias, honor lesus apud homines non censeatur sufficienter reintegrari, sed solummodo per adversarii occisionem. Contra est, quia apud homines probos, hæc media satis superque sufficient, qui juxta rationem rectam et secundùm legem Dei de vero honore judicant. De errore autem vulgari et de improbis hominibus, non est multùm curandum; judicant enim secundùm leges diaboli, qui, ut dicitur Joan. 8, *Homicida erat ab initio*, et qui ut damnabilem vindictam ex tartaræ ejus officinâ prodeuntem foveret ac ampliret, honorificam, speciosamque hujusmodi sanguinariam defensionem exhibuit, ut sic homines feris assimilaret, mundumque tam animarum quàm corporum credibus repleret.

Confirmatur, simulque adversariorum fundamentum destruitur: quoniam enim honor et fama sint bona præstantiora divitiis et facultatibus, dato etiam quòd ipsâ vitâ sint potiora, tamen quoad propositam spectat, in hoc differunt, quòd occisio injusti aggressoris potest esse medium necessarium hic et nunc ad conservandam vitam invasi et per accidens consequi, quando scilicet nulla alia suppetit via: idemque dicendum de furis occisione. Honor verò et fama aliter defendi ac resarciiri possunt, et nunquam occisio adversarii potest esse medium necessarium ac conveniens ad hoc præstandum. Ideò enim infamatus illum occidit, non ut ab illo recipiat satisfactionem, ac recuperet honorem ablatum, cum ex ejus morte hoc reddatur impossibile, sed duntaxat ut recuperet alium honorem de novo advenientem, ex judicio hominum insensatorum, qui inde generosum ac fortem existimabunt, eò quòd valeat injurias vindicare; falsoque eo honore vindicæ putat se compensare honorem ablatum, quem potuisset reparare, si non reduxisset conviciantem in statum impossibilitatis satisfaciendi, illum occidendo.

Inde non defendit tunc honorem, nec recuperat ablatum, sed vindictam solummodo exerceo truculentam, ex quâ magis infamatur; eò quòd tunc ejus perussio ac dehonoriatio reddatur publica et ad omnium aures perveniat, nec inde probantur esse falsa et injusta convicia ipsi illata que evulgantur, sed tantùm quòd ea impatienti ac iniquo animo tulerit. Scpe autem iniquo animo feruntur et ea que verè justèque sunt dicta, et veritas odium et indignationem quandoque parit. Confirmatur tandem. Si enim honoris et famæ defensio esset de jure naturali, sicut et defensio vite ac honorum, æquè clericis, religiosis, plebeis, et omnibus competeret; atqui, non esse licitum his occidere adversarium pro defensione honoris et famæ, sed nobilibus tantùm, docent ipsimet adversarii, et mox ostensuri sumus; ergo, etc. Hinc meritò Innocentius papa XI hæc propositionem damnavit: *Fas est viro honorato occidere invasorem qui nititur calumniam inferre, si aliter hæc ignominia vitari nequeat. Idem quoque dicendum, si quis impingat alapam, vel*

juste percutiat, et post alapam impactam, vel ictum justis, fugit. Hinc etiam inferitur non esse licitum viro nobili, à fortiori nec aliis insequi et ex intervallo repercutere adversarium recedentem et fugientem post illatam injuriam, prout declaravit pontifex, et rationes à nobis mox allate demonstrant: quia etiam non est ampliùs defensio, sed vindicta, que auctoritate privatâ semper est illicita, perinde ac si quis tibi manum abscidisset, eamque postea impeteres ac ejus manum abscinderes. Nec eadem est ratio de furo dùm fugit et nondùm se recepit in locum tutum: adhuc enim censetur aggressor, quia secum defert rem ablatam, que extat in specie et in individuo, eamque recuperare possum insequendo ac percutiendo. Qui verò ab alio recepit alapam aut dehonoriatus fuit, illum insequendo et percutiendo nihil recuperare potest, vulnus enim acceptum remanet et honor ablatum non reparatur. Consistebat enim in illâ aestimationis notâ, quam offensus debebat exhibere, quam quidem non exhibet percussus, et multò minus occisus. Tandem intenditur tunc directè occisio offensoris, tantùm nisi ad acquirendum honorem æquivalentem per vindictam damnabilem. Ex quo colligitur hæc et alia errorum portenta processisse vel ex neglecta doctrinæ solidæ D. Thomæ, vel ex contrario hujc principio, videlicet nunquam licere personæ privatæ intendere directè invasionem aggressoris ob suam defensionem.

§ 5. *An ad salvandum honorem puellæ gravide, licet abortum procurare; et an licitum sit femine suam pudicitiam defendere etiam cum occisione aggressoris.*

Incipiendo à primo casu, probabilistæ quidam asserunt id licere quando fetus nondùm est animatus: contra quos stant communiter auctores, cum quibus

Dico, quòd sive fetus fuerit animatus sive non, minime licet abortum procurare, etiamsi aliter puellæ infamia, aut mors ab extrinseco solum provenitura, vitari nequeat. Prob. conclusio. Non enim aucti faciendâ mala, ut evasiant bona; sed abortus factus etiam inanimatus est ita de se extrinsecè malus, ut in nullo prorsus casu licitum sit eum directè et ex intentione procurare, non minus, imò magis quàm pollutionem voluntariam, aut sterilitatis potionem, ut supra ostensum est. Ergo ad salvandum puellæ gravide famam et vitam, nullatenùs licitus esse potest et honestari: aliàs pari modo foret licitum reo, propter delictum ejus habet testes, ad mortem damnando, eos interficere, ut mortem evadat: fetus enim non aliud damnum inferit matri, quàm innocenter prodendo ac testificando illius peccatum.

Dices primò, factum esse aggressorem vite et famæ matris, que nequit aliter se tueri, nisi per ejus occisionem in his circumstantiis. Contra est primò, quia fetus nullatenùs est aggressor injustus, neque ullo modo invadit; ergo adversarium fundamentum est falsum. Prob. antecedens. Non enim voluntariè aut liberâ suâ actione ac per se matri vocet, sed necessariâ et naturali sequelâ duntaxat est occasio quòd parentes cognoscant ejus delictum, per hoc prævisè

quòd su repositus in tali loco, nempe in illius utero. Ergo non ex sua culpâ, sed eorum solummodo qui eum ibi reposerunt, provenit matris nocementum, quòd proinde totum sibi imputare debet, non verò innocenti. Contra secundò, quia non minus, imò magis fœtus animatus posset dici aggressor et occidi ac fœtus inanimatus : ergo non est aggressor. Prob. antecedens, quia fœtus animatus non minus est occasio infamiae aut necis puellæ, cùm non minus, imò magis ejus uterum tumefaciat, delictum parentibus ac cæteris manifestet, indeque infamia aut mors illius sequatur. Ergo, etc.

Dices secundò, è duobus malis, minus est eligendum, quando alterutrum vitari non potest; sed quando fœtus nondum est animatus, procurare ejus abortum, est minus malum quàm infamia vel mors puellæ, supposito quòd tale ejus nocementum sit inevitabile. Ergo, etc.

Contra primò, quia ex hoc sequerentur plura inconvenientia. Nam majus malum est occidere hominem, quàm perdere bona. Ergo non esset licitum occidere furem etiam nocturnum; quod tamen constat esse falsum. Sicut enim illa mors furis ei imputatur ex eo quòd voluntariè et ex culpâ suâ huic periculo se exposuerit, ita in nostro casu infamia et mors puellæ est illi imputanda ob eandem rationem. Contra secundò, quia minus videtur malum quòd fœtus etiam animatus pereat, quàm quòd sanctimonialis interficiatur et infametur, simulque et totum monasterium; quòd parentes occidant complice, digladientur, aliaque mala oriantur : quod tamen non est licitum. Unde esto quòd abortus posset esse minus malum per comparisonem ad personas particulares, non tamen per comparisonem ad bonum commune speciei hominum, quorum propagatio multùm læderetur ex hoc, si foret licitum.

Dices tertio, quòd quando fœtus non est animatus, nulli prorsus fit injuria, cùm illius non sit capax, bene tamen quando est animatus. Ergo, etc. Contra, quia semper fit injuria naturæ et speciei ac communitati humanæ; natura enim tunc frustratur suo fine : non enim concessit homini facultatem effusionis seminis extra actum conjugalem, et multò minus ejectionem fœtus, quia etiam bestię fœtus expectant, et quantum possunt, conservant. Hinc meritò Innocentius papa XI hanc propositionem damnavit : *Licet procurare abortum ante animationem fœtus, ne puella deprehensa gravida occidatur, aut infametur.*

Dico secundò pro alterius casus resolutione feminam defendendo suam castitatem licitè posse occidere aggressorem, si alia via non suppetat. Ita communiter sentiunt auctores (1).

(1) Plures qui negant licitum esse occidere invasorem in bonis fortunæ, idem tenent de invasore pudicitie; nam pudicitia considerari potest, vel sub respectu virtutis, vel sub respectu fortunæ, honoris, dignitatis carnis; in quantum refertur ad virtutem, non potest ab invitè auferri et ipsa violentia horrorem injicit qui removet periculum consensus interni; in quantum verò refertur ad bonum fortunæ, etc.,

Probatur, quia femina tunc in re tantè momenti utitur jure suo, vim vi repellendo, non minus quàm in defensione suorum membrorum, facultatum, et honorum, quæ virtuti castitatis sunt postponenda. Imò ad hanc defensionem tenetur, si cognoscat sibi imminere probabile periculum consensus in peccatum; quod in re tam lubricâ videtur esse timendum. Tunc enim salutis suæ spirituali magis providere debet quàm vitæ aggressoris; ita tamen ut non intendat directè occidere illum, sed se defendere, ctiamsi prævideat ex eâ defensione mortem illius sequi posse. In hac enim castitatis defensione, sicut et vitæ ac honorum, mulier debet uti moderamine inculpatæ tutelæ, unde prius fugere debet, si possit, aut clamare, contra niti, resistere, percutere aggressorem, etc. Quòd si hæc non sufficiant, nec possit aggressorem repellere aut occidere, nullo modo debet cooperari ad hanc actionem, accommodando corpus suum, seque componendo ad turpem congressum. Item tenetur motu corporis, pedibus manibusque, aliove motu illum impedire. Nec potest quieta remanere ac passivè se habere, id est, absque abstractione positivâ sui corporis aut aliquo motu huic actui contrario, sed debet quantum potest, membrum et semen virile non recipere, continuo se agitando, retrahendo, stringendo crura, adversarium mordendo, etc. Ratio est, quia illa requies non censetur resistencia, sed cooperatio, qualis esse potest ad turpem congressum ex parte feminæ, quæ merè passivè se habet ad copulam. Hinc aliqui putant rarò in praxi contingere feminam in nostro casu violari absque ullâ suâ culpâ : quia rarissimum est quòd sic resistendo, non possit copulam impedire præsertim si fuerit virgo aut arcta. Sed ot metum, aut ob animi imbecillitatem, quandoque etiam latentis lascivie affectum invita succumbit. Tandem, si femina firmissimum habet propositum non consentiendi tunc delectationi venereæ, se Dei adjutorio cum fiduciâ committendo, nec timeat quòd sit probabile periculum consensus, licitum erit illi non occidere invasorem, sed se defendendo citra occisionem, ac resistendo quantum poterit, involuntariè pati integritatis amissionem corporalem, ne ille jacturam vitæ et salutis æternæ faciat.

§ 6. *Utrum ad proximam vitam, aut pudicitiam, aut bona defendendum, licitum sit occidere injustum invasorem.*

Dico 1° licitum esse personæ privæ, cum modera-

est ordinis vitæ inferioris, quapropter non debet servari cum invasione occisoris. Hinc S. Augustinus lib. 4 de libero Arb. cap. 5, proffertur se non invenire quo pacto defendere posset eos qui interficerent invasorem pudicitie. Hæc nobis speculative verisimiliora videntur, sed in praxi ponderandum est periculum peccati in quo quis ob suam fragilitatem conjicit per illam violentiam externam; adest quidem, præter mortem invasoris, aliud medium vitandæ offensam Dei, quod est in gratiâ; sed cum illud medium, quòd plerumque supponit satis exitum animi fortitudinem, sit observatu difficile, non faciliè damnandum foret qui suam pudicitiam tueretur per vim quæ etiam impelleret aggressorem in vitæ discrimen. (Eort.)

mine, aliisque conditionibus ad necessariam defensionem requisitis, defendere vitam ac pudicitiam proximi invasi, etiam cum occisione injusti aggressoris (1).

Prob. Nam ex præcepto charitatis, quilibet potest et tenetur diligere proximum sicut seipsum, eique in necessitate constituto succurrere ac facere quod sibi fieri vellet. Ergo et hunc invasum defendere, etiam cum occisione injusti aggressoris. Hinc D. Thomas, 2-2, q. 60, art. 6, ad 2, excusat Moysen dum occidit Ægyptium aggredientem Israelitam, ipsum defendendo; et refert hæc D. Ambrosii auctoritatem: *Dum quis non liberat alium patientem, dum potest, tunc est in vitio quam qui injuriam facit*. Idque maximè verificatur dum persona invasa est illi amicitia aut affinitate conjuncta, vel necessaria reipubl. et hono communi; et aliunde ex aggressoris morte, nulum provenit communitati nocumentum. Confirmatur. Supposita aggressoris malitia necesse est ut sequatur vel mors illius, vel invasus. Atqui magis prospiciendum est vite innocentis injuriam patientis, cæteris paribus, quam vite malefactoris. Ergo quando quis nequit utrumque salvare, magis succurrere debet invaso, eum defendendo cum nece aggressoris, dum aliter innocenti prospicere non potest. Eodemque modo licitum est unicuique opem ferre mulieri à corruptore vi oppressæ, defendendo illius pudicitiam, etiam cum morte aggressoris. Si tamen innocens non velit hoc modo suam vitam defendere, cum posset, ac nolit ab alio defensione occisivâ defendi, malitque mortem pati quam invasorem occidi et daminari, ex motivo charitatis, tunc non tenetur persona particularis extranea, invasum defendere, saltem cum invadentis occisione. Idemque dicendum est de feminâ oppressâ à corruptore, si se defendere, aut ab alio defendi nolit, aut valdè tepidè se habeat, nec clamet, nec adjutores ac defensores advocet. Tunc enim corruptorem occidere non licet personæ privatæ extraneæ; si tamen ea injuria et vis illata redundaret in alium, puta patrem aut matrem feminæ possent istâ defendendo cum moderamine ejus pudicitiam occidere corruptorem, si desistere nolit ab eâ injuriâ inferendâ, neque alia via suppetat ad eam impediendam, ut quidam docent.

Cæterum si femina talem concubitum abhorreat, et idè non clamet, quia timet ne ex manifestatione hujus violentiæ et invasionis, aliquam infamie notam contrahat, tunc persona privata etiam extranea quæ id probè et certò sciret posse licitè huic feminæ opem ferre, eamque defendere cum invasoris occisione.

Hinc graviter peccat persona privata, etiam si sit clericus aut religiosus, quæ certò sciens conspirationem injustam contra alterius vitam, ipsi non mani-

festat, ut se incolumem servet, quando aliâ viâ non potest huic nocumento obviari. Idem dicendum de eo qui scit latrones decrevisse ad de nocte alterius domum invadendum, furandum, et fortè occidendam, non admonet de hoc dominum per se, vel per aliam, ut sibi caveat. Idque revelare tenetur etiamsi sub secreto hujusmodi conspirationis notitiam habuerit: non enim tenetur quando vergit in grave nocumentum innocentis aut boni communis, aliâque viâ averti nequit. *Unicuique enim mandavit Deus de proximo suo; et Proverb., cap. 24, dicitur unicuique: Erue eos qui ducuntur ad mortem, et eos qui trahuntur ad interitum liberare non cesses.*

Dico 2°: Quando persona privata defendendo proximi bona, necesse habet occidere furem, idque præstare nequit absque gravi suarum rerum damno, vitæque propriæ probabili periculo, quamvis tunc possit eam defensionem exhibere, ad hoc tamen in isto casu minimè tenetur. Probatur prima pars conclusionis. Quamvis enim cum duo nostri proximi sunt in eâ necessitate constituti, ut unus habeat perdere vitam, alius verò solùm bona temporalia, teneamur magis succurrere primo, quam secundo, cæteris paribus, non tamen in nostro casu, quia, ut supra dictum est, latro non est censendus in articulo necessitatis perendi vitam, cum ipemet ex propriâ malitiâ se tali periculo exponat, et facilè possit se ab eo liberare. Unde sicut propter hoc invasus habet jus se suæque defendendi cum moderamine, etiam cum occisione furis, ita etiam habet jus vocandi amicos aut alios, ut ei opem ferant in eâ defensione, qui proindè licitè poterunt ei succurrere. Idque confirmari adhuc potest rationibus supra adductis.

Probatur secunda pars conclusionis: Lex enim charitatis non obligat ad succurrendum proximo, cum majori nostro proprio nocumento, ut scilicet nos exponamus periculo mutilationis aut necis ad ejus bona temporalia conservanda. Et certè cum ipemet dominus ob timorem perendi vitam, possit sua bona non defendere, et eorum ablationem pati multò magis id licebit aliis. Stante igitur gravi illo periculo persona privata non tenetur, sufficitque ut moneat, furem denuntiet, clamet, aliove modo impediatur furtum, si possit. Sunt aliqui ex officio obligati ad bona proximi defendenda, nempe principes, prætores, gubernatores, et magistratus, eorumque satellites, atque etiam milites et feudatarii ac famuli stipendiarii, alique quibus ex officio aut ex stipendio commendata est cura et tutela aliorum.

Utrùm autem omnes isti ex justitiâ obligati teneantur proximos defendere etiam cum propriæ vite periculo, resp. auctores, circa hoc non posse dari unam certam regulam universalem, sed expendendas esse varias circumstantias ad dignoscendum quando et cum quanto periculo ac damno proprio hujusmodi personæ teneantur alienum damnum impedire, nempe quantitatem et gravitatem periculi, quod ministris publicis inde imminet. Item probabilitatem impediendi damnum innocentis. Item stipendium quod ministro datur

(1) Hæc sunt intelligenda in sensu præcedentium assertionum, unde non plus licet ad proximi defensionem quam in propriam; qui succurrit injustè invaso non agit virtute publicæ auctoritatis, quæ nocentes plectit gravibus pœnis ad bonum publicum, sed tantum nomine invasi qui, cum possit per alium quod posset per seipsum, meritò defenditur iis mediis quæ sibi jure naturali sunt permissa. (Err.)

ad eam obligationem suscipiendam : præsertim si illud recipiant ad hoc ut iis dominus stipatus quasi armatâ familiâ securus incedat : isti enim cum majori periculo proprio tenentur defendere dominum quàm alii servi conducti ad ministrandum. Milites adhuc cum majori vitæ periculo ad cives defendendum , quàm alii ministri publici. Governator verò civitatis, qui magis est minister ad pacem, quàm ad bellum, et cujus persona magis est necessaria ad bonum publicum non debet sed tanto periculo exponere, quanto ejus satellites, dum mittuntur ad capiendum aliquem malefactorem.

§ 7. De monomachiâ et duellistarum cædibus.

Duellum dicitur quasi duorum bellum, et in jure monomachia appellatur, seu unius cum altero conflictus, aut paucorum inter se certantium ex conducto, certo tempore, ad locum designatum sese de industriâ conferentium, ad dimicandum cum vitæ periculo.

Dico istud singulare certamen esse de se intrinsicè malum, illicitum, et omni jure prohibitum. Ita communiter auctores.

Probatur 1°, quia alium ad luelum provocans est verè aggressor, et de industriâ intendit ac eligit mortem illius; quod in nullo casu potest esse licitum, ut sæpè dictum est. Illud verò acceptans transit in crimen alienum, nec censetur adhuc invasus ab alio, ut possit licitè vim vi repellere cum debito moderamine, cum semper aliâ viâ justè se suaque tueri valeat. Potest enim et debet christianè et honorificè duellum non acceptare, ac respondere se nolle ex conducto singulare certamen inire, ne Deum, Ecclesiam et principem offendat; posse tamen sibi justâ licitâque defensione consulere, si à quoquam injustè invadatur, et ense ferre ad se tuendum : hoc autem modo vim moderatè repellit. Si verò postea adversarius absque pacto et conventionem per occursum ipsum aggressiatur, et armis impetat, tunc in actuali illo conflictu, licitè poterit se armis defendere cum moderamine, etiamsi per accidens et præter ejus intentionem sequatur mors aggressoris. Unde acceptatio duelli nullo modo est licita, neque necessaria ad ignominie decorem et ignavi animi notam vitandam, cum apud viros sapientes et verè christianos id summæ tribuatur laudi et honori, et legibus poli et furi duellistæ reputantur infames, ac puniantur ut tales. Satis enim vir nobilis suam generositatem ostendit, dum non fugit, nec domo se reclusum servat, nec per vias indirectas incedit, etc., sed modo solito conversatur, suaque negotia peragit nihil timens, paratus se defendere si invadatur. Hinc meritò Alexander Papa VII hanc propositionem damnavit : *Vir equestris ad duellum provocatus potest illud acceptare, ne timiditatis notam apud alios incurrat.*

A fortiori non erit licitum acceptare duellum, propter alias causas, quas refert ac refellit Cajetanus in utrâque Summâ. In primis ad ostentandas vires, aut artus digladiandi dexteritatem, ut legitur 1 Regum 17 de Goliath. Est enim mortale peccatum, pro tam vano

fine vitam propriam corporalem et spiritualem periculo exponere. David autem non nisi à Spiritu sancto specialiter excitatus, cum Philisteo gigante pugnavit. Idem dicendum putat Cajetanus, quando absque justâ necessitate, designantur plures in pari numero milites utriusque exercitûs ad singulare certamen in eundem ex conducto, et ad vires ostentandas, quia finis belli locum non habet in isto singulari certamine, cum non ordinetur ad bellandum, minuendumque vires hostium, sed ad vanam hominum ostentationem. Concedit tamen Cajetanus licitum esse bellum justum resolvere in duellum : quando scilicet una pars habet justum bellum, videt se viribus imparè, et meritò timet infelicem exitum, si pugnam generalem cum toto exercitu suscipiat. Iste enim dux in eo casu sibi cautè et prudenter providet, ac viribus suis utitur meliori modo quo potest ad vitandam communem suorum militum et subditorum cladem. Inde etiam constat non esse licitum duella voluptatis aut spectaculi gratiâ inire, ut olim in circo Romano fieri solebat. Digladiatores tamen excusantur, qui joco et exercitiâ causâ certant ad invicem, unde etiam militaria exercitia quæ non ad cædem aut vulnerationem ordinantur, nec per se afferunt illius periculum, non censentur duella.

Nec etiam licitum est duellum ad litem terminandum, quia justitia causæ exponitur periculo, et qui eam habet, succumbere potest : unde non est medium ad hoc ordinatum, et aliunde valdè periculosum et atrocissimum. Neque tandem adhiberi potest duellum ad purificationem criminis objecti, ac manifestationem innocentie et veritatis : id enim fit cum usurpatione divini judicii et tentatione Dei. Nec est verum testimonium illius, sed diabolica inventio, sortilegium ac superstitionem redolens; inter purificationes vulgares ab Ecclesiâ damnatas reponitur à D. Thomâ, 2-2, q. 93, art. 8, ad 3. Denique non est medium aptum ad talem finem consequendum, cum innocens possit ab adversario occidi.

Utrum verò judex possit offerre duellum innocenti injustè accusato et damnando ad mortem, aut eum damnare, nisi duellum eum injusto accusatore accipiet; utrum, inquam, licitè illud acceptare valeat, quidam affirmant, eò quòd licet judex et accusator peccent, duellum offerendo, iste tamen injustè accusatus, non peccat illud acceptando, ut quâ possit viâ vitam propriam et innocentiam valeat defendere. Alii verò id non admittunt, quia judex instar agentis naturalis debet habere vim et virtutem restitivam ac propulsivam multò fortioiorem, ut subjiciat reum, et uti mediis licitis. Unde peccat in nostro casu : videtur autem illius peccato cooperari, qui duellum acceptat. Si tamen falsus accusator ipsum gladio impeteret ad occidendum; posset tunc in eo actuali conflictu se defendere etiam cum aggressoris occisione, per accidens et præter ejus intentionem proveniente.

Prob. 2° nostra conclus. Duella reprobantur in jure canonico causâ 2, q. 5, can. *Monomachia*, et tit. de Cler. pugn., cap. *Henricus*, et cap. *Cura*, extra de Purgat. vulgari. In concilio Trident. sess. 25 de Reform.,

cap. 19, ubi duellistis imponitur poena excommunicationis ac omnium bonorum proscriptio, et perpetuae infamiae, et tanquam homicidas puniendos esse decernitur. Item ecclesiastica sepultura privantur, si in ipso conflictu decesserint; censuris etiam subiciuntur consulentes, cooperantes, spectatores, etc. Item in Bullis Gregorii Papae XIII, quae incipit *Ad tollendum*; et Clementis Papae VIII, quae incipit *Illas vices*, et Alexandri Papae VII loco citato.

Ceterum Ecclesiae Gallicanae antistites experimentis addiscentes, per huiusmodi poenas et reservationes pontificias, Gallorum duella nullatenus emendari, sibi hujus atrocis criminis absolutionem in publicis totius Gallicani cleri Comitibus reservarunt, atque circa hoc missis ad regem oratoribus nova poenalia edicta impetrarunt, cum solenni promissione nullo casu has poenas remittendi, easque praesertim, quae infamiam ac ignobilitatem personis ac familiis nobilissimis inurunt (1).

§ 8. De bello et militum occisionibus.

Bellum à duello differt, quod non est certamen unius vel paucorum pari ac designato numero inter se pugnantium, sed eorum numerus liber relinquitur, et turmatim praelium initur. Bella gerere licitum esse constat: unde D. Augustinus merito impugnat Faustum dicentem ea esse damnanda, lib. 25, c. 74 et 75, cum illa Deus quandoque imperaverit, ut colligitur ex Script. Num. 25. Item in libris Regum, et in Psalmis, et Luca 5, ubi D. Joannes Baptista non dixit militibus quod arma abjicerent ac militiae renuntiarent, sed solummodo, ut eam justè exercerent: *Neminem concutitis, contenti estote stipendiis vestris*, etc. Sicut enim iudex illatas civibus injurias potest resarcire, et malefactores punire ac occidere, sic princeps et respublica licitè possunt injurias, quae in damnum publicum redundant indicto bello vindicare, quamvis inde hostium caedes consequantur. Imò licitum est militibus in bello justo in sui defensionem illas intendere tanquam medium, ordinando illas in bonum commune tanquam ad finem, ut docet D. Thomas, 2-2, q. 64, art. 7.

De bello agit ex professo D. Th., 2-2, q. 40, per 4 articulos. In primo probat non semper esse peccatum, sed esse licitum si fuerit justum, proindeque caedes in eo factas, non esse homicidia. Porro ad justitiam belli, has tres condiciones exigit. Primò auctoritatem in movente bellum, nempe ut sit supremus princeps, non habens supra se alium apud quem conqueri possit, et ab eo expectare vindictam ac justitiam. Secundò requiritur causa justa, ut scilicet illi qui impugnantur, propter aliquam culpam, talem impugnationem mereantur; ex defectu harum duarum conditionum, bellum est injustum, et obligat ad restitutionem damnorum injustè laesit illatorum. Undè sicut iudex antequàm sententiam ferat, tenetur litigantium causas diligenter examinare, ita princeps antequàm bellum

contra alium moveat, debet priùs per se et per viros prudentes ac probos expendere causas, et tentare alia media dirimendi controversiam, si nempe debita satisfactio pro injurià accepta, absque vi et armis obtineri valeat. Requiritur tertio, ut sit intentio bellum rocta, quò scilicet intenditur, vel ut bonum commune promoveatur, vel ut malum vitetur; propter autem pravam intentionem, nocendi cupiditatem, ulciscendi crudelitatem, implacatum et implacabilem animum, feritatem rebellandi, libidinem dominandi, odii aut invidiae impulsus, et si quae sunt similia, bella sunt culpabilia et peccaminosa contra charitatem; sicut dum iudex legitimum justè quidem reum damnat ad mortem, peccat contra charitatem, si cum aliquo odio aut irà id faciat.

Igitur causa legitima indicendi bellum, est injuria accepta, ut ait D. August. super Josue, quae alià vià, quam armorum vi resarciri nequit. Nec ad hoc, quolibet injuria sufficit, sed debet esse gravis iudicio prudentum: si enim ob levem injuriam bellum indiceretur, reparatio damni, quae inde speratur, multam excederet quantitatem noementi illati, propter caedes, incendia, vastationes maximas, aliisque atrocias, quae in bello contingunt. Ut autem dicitur Deuter. 25, juxta mensuram delicti, debet esse plagarum modus. Item, haec gravis injuria debet esse illata principi, vel toti reipub., vel majori ejus parti, et non praecisè aliquibus privatis, quia æquum non videtur omnes universaliter pati, et respub. perturbari pro paucorum privatorum noemento, si directè non redundet contra bonum commune.

In bello justo licet omnia facere quae necessaria sunt ad vindicandam injuriam, et ad boni communis defensionem, ut vastare, obsidere, destruere arces, nocentes interficere absque nimia atrocitate aliisque damna inferre, quantum necesse est ad habendam pacem et securitatem ab hostibus. Ut enim ait noster Victoria de jure belli, princeps supremus non solum habet auctoritatem in suis subditos, sed etiam in extraneos ad coercendum illos ut ab injuriis inferendis abstineant; et hoc jure gentium et totius orbis auctoritate et consuetudine. Imò videtur quòd etiam de jure naturali hoc illi concedatur; quia nisi esset penes aliquos vis et auctoritas deterrendi improbos ac coercendi ne innocentibus nocent, perturbaretur nec posset stare mundus. Ea autem quae sunt necessaria ad gubernationem et conservationem orbis, sunt de jure naturali, et hostes tunc obnoxii sunt principi tanquam iudici proprio, ratione delicti. Hinc in ipso conflictu praelii, vel in oppugnatione aut defensione civitatis et quandiu res est in periculo, licitum est indifferenter occidere omnes qui contra pugnant.

An verò partè jam victorià, et ubi periculum ab hostibus cessat, liceat interficere omnes qui contra tulerunt arma, vel ad bellum iniquum cooperati sunt, resp. quandoque id esse licitum dummodò id recta ratio dicet, puta si probabiliter timeatur, quòd isti futuri sint boni communis perturbatores, ac arma iterum contra sumpturi, nec aliter pax firma et securitas

(1) Vid. bullam Benedicti XIV, *Detestabilem*, ann 1752. Bullar., t. 10, ed. Mechliniensis.

haberi possit in posterum, nisi timore supplicii hostes ab injuriâ demò inferendâ contineantur. Quamvis secundum jus et consuetudinem inter Christianos hactenus usitata, parcendum sit multitudinî, et sciendum in capita, ut punitio paucorum sit exemplum et cautela plurimorum. Imò, juxta nostrum Victoriam, non semper licet omnes nocentes interficere solummodò ad vindicandam injuriam, quia etiam inter cives ubi esset delictum commune totius civitatis aut provincie, non liceret interficere omnes nocentes, nec in communi rebellionè perdere totum populum. Unde pro simili facto, D. Ambrosius Theodosio imperatori interdixit ingressum Ecclesie. Id enim foret contra bonum publicum, quod tamen est finis belli et pacis. Ergo nec etiam licet omnes nocentes ex hostibus intermittere, sed habenda est ratio injuriæ ab hostibus illatæ, camque justè quidem vindicare, seclusâ omni atrocitate et inhumanitate. Possunt tamen in captivitate redigi dum bellantes capiuntur, non quidem eo fine ut perpetuò libertate priventur, sed solum ad tempus, donec pecuniam pro suâ redemptione solverint; qui tamen aufugere possunt, si valeant, dummodò id non faciant animo vagandi sed ad suos suamque patriam redeundi. Digest. de Captivis, l. *Nihil interest*, et ex Insit. de rerum Divis. § *Item ea*, circa quod servandum est jus gentium, bellique leges sunt attendendæ.

An verò saltem obsides, qui vel tempore induciarum, vel peracto bello recipiantur, interfici possint, si hostes conventioni non steterint, fidesque fregierint, resp. auctores id esse licitum, si obsides sint nocentes et perturbatores, imò etiam si innocentes extiterint, ut aliqui volunt, quia fragranti fidem fides servari non debet, et huic periculo videtur exponi obsides, ut puniantur, pro aliis, ac tanquam fidejussores pro illis solvant, si promissis non stent. Tandem id quandoque censetur necessarium, ad hoc scilicet ut terreantur hostes, ac talis pœnæ metu fidem servant. Aliis hoc videtur inhumanum et illicitum: nunquam enim licet, etiam in bello, per se ac directè occidere innocentes. Innocentes autem sunt in duplici differentia: alii enim sunt innocentes jure nature, ut pueri, senes, mulieres et alii qui arma gestare nequeunt, nec bello, per se loquendo, cooperari. Alii verò sunt innocentes ex præsumptione juris, ut rustici, clerici, religiosi cùm enim eorum status alienus sit à militiâ, præsuntur innocentes per respectum ad illam, nisi fortè tam de prioribus quam de posterioribus contrarium constaret. Posset enim contingere mulieres, senes, etc., consilio, suasionè, aut etiam auctoritate concurrisse ad bellum. In quo casu censerentur reipsâ nocentes. Si tamen sint reverà innocentes, nunquam licitum est eos directè ac ex intentione occidere, sed solum per accidens præter intentionem et indirectè, ut supra ostensum est. Possunt tamen in bello privari bonis temporalibus, et ex illis princeps damna illata ab hostibus, inter quos sunt isti innocentes, resarcire potest, quia illa bona sub dominio humano cadunt, secus verò innocentis vita. Eodemque modo licet in-

nocentes in captivitate ducere, sicut licet eos bonis spoliare, quia libertas et captivitas inter bona fortunæ reponuntur: potest enim quis se in servitutem et captivitatem tradere. Cætera quæ de bello dicenda forent circa spoliationem bonorum, deprædationes hostium, furta et rapinas militum, tractantur à nobis in expositione septimi præcepti Decalogi, art. 4. Hic autem solum agimus de occisionibus quæ fiunt in bello.

COROLLARIUM.

Ex dictis hactenus facillè dignosci potest quænam cædes hominum sint vera homicidia, et contra istud quintum Decalogi præceptum, quænam verò non. Colligitur etiam homicidium esse de se intrinsicè malum, et peccatum mortale ex genere suo, contra charitatem et justitiam, ac cæteris paribus, tantò gravius aliis delictis quæ committuntur contra proximum, quantò vita hominis, quæ tollitur, cæteris bonis exterioribus est pretiosior. Porrò homicidii malitia augeri potest ex quatuor circumstantiis. Primò ex conditione personæ quæ occiditur, ut si fuerit persona publica aut sacra, aut consanguinea, aut parens et vocatur parricidium. Secundo, ex circumstantiâ loci; ut si homicidium in loco sacro perpetretur; et est sacrilegium in confessione explicandum, tollitur enim ecclesia, dum in eâ injustè quis vulneratur, et sanguis humanus funditur. Tertiò, ex circumstantiâ temporis, quando scilicet homicida longo tempore propositum occidendi habuit, aut ad illud implendum et exequendum diù laboravit, insidias paravit sæpissimè, fraudem adhibuit, atrocem crudelitatem, etc. Quartò, ex circumstantiâ sociorum, ut si aliquis induxit et vocaverit ad hujusmodi facinus perpetrandum, etc. Cæterùm, homicidium nequit esse solum veniale peccatum ex parvitate materiæ; tollitur quippe hominis vita à quocumque sive à paupere, vili et plebeio, sive à divite ac nobili adimatur, et inducit obligationem restituendi.

§ 9. De homicidio casuali.

Divus Thomas, 2-2, q. 64, art. 8, quærit utrùm aliquis casualiter occidens hominem incurrat homicidii reatum: et hoc subito finem imponit tractatui de homicidio, suoque more multa paucis complectitur, duas afferens regulas generales, quibus resolvi possunt omnes casus particulares circa homicidium casuale occurrentes, et dignosci an qui illud patravit incurrat homicidii reatum, seu sit reus pœnæ. Reatus enim, ut docet D. Thomas in 2 lib. Sent., dist. 42, quæst. 1, art. 2, propriè loquendo nihil aliud est quam obligatio ad pœnam. Et quia hæc obligatio est media inter culpam et pœnam, ex eo quòd propter culpam aliquis ad pœnam obligetur, ideò reatus accipitur ali quando pro utràlibet. Ideò sensus hujus tituli D. Thomæ art. 8, potest esse an ex homicidio casuali incurratur homicidii culpa, aut saltem pœna, seu irregularitas. Unde Bannes hic, et alii auctores tractatui de irregularitate: et nos ipsi in tractatu de Just.

D. Thomas in isto art. 8, docet quòd juxta Philosophum in lib. 2 Physic., textu 49, casu dicitur aliqui

evenire dùm contingit, causâ agente præter intentionem : et ideò ea quæ casualia sunt simpliciter loquendo, non sunt intenta, neque voluntaria directè aut indirectè et in causâ, proindeque in quantum hujusmodi non sunt peccata, quia juxta D. August. omne peccatum est voluntarium. Contingit tamen id quod non est actu et per se volitum vel intentum, esse per accidens volitum vel intentum, secundùm quòd causa per accidens dicitur removens, prohibens. Unde in illo qui non removet ea ex quibus sequitur homicidium, si debeat removere, erit quodammodo homicidium voluntarium indirectè, utpote quia tunc concurrant hæc tria quæ requiruntur et sufficiant ad illud constituendum, nempe quòd possit, quòd teneatur, et non faciat. Hoc autem contingit dupliciter : uno modo quando dans operam rebus illicitis quas vitare debebat, homicidium incurrit ; alio modo, quando non adhibet debitam sollicitudinem.

Prima igitur regula generalis ab omnibus recepta, et secundùm jura, est quòd si aliquis det operam rei licite, debitam diligentiam adhibens, et ex hoc homicidium sequitur, non peccat, nec incurrit homicidii reatum : secus dicendum si non adhibeat sufficientem diligentiam, ne inde consequatur homicidium. Ut si cæmentarius reparans tectum, apponat signum quo homines admoneantur ne illuc transeant, prout communiter fieri solet, tunc si quis transiens cadente tegulâ lædatur aut occidatur, tale homicidium nullatenus cæmentario imputabitur, utpote nullatenus ei voluntarium, nec etiã indirectè et in causâ, et colligit D. Thomas hic in *Sec contra* ex D. August., *Epist. 154 ad Publicolam*. Benè tamen si non apposerit tale signum ; per hoc enim poterat homicidium impedire et debebat, unde illud omittendo, censetur non adhibuisse diligentiam necessariam et sufficientem. Et sic de aliis similibus.

Porrò debita hujusmodi diligentia et circumspectio desumenda et mensuranda erit ex circumstantiis loci, temporis, personarum, et ex qualitate ac naturâ negotiorum, ita ut ubi majus periculum prævidetur aut timetur, ibi major diligentia adhibeatur ; in quibusdam enim negotiis, diligens censetur, qui facit illud quod fieri consuevit, ut habetur extra. de Homicidio, can. *Joannes*, de eo qui campanas juxta solitum licite pulsat, qui nullus est reus negligentie, si inde ex earum casu fortuito aliquis occidatur. In quibusdam verò aliis negotiis aliquid periculi remotè habentibus, ille censetur diligens, qui ea sic disponit et facit ut circumspectus, quæ prudenter et rationabiliter considerari debent, et generaliter ea diligentia dicitur sufficiens, quam viri probi ac prudentes in his circumstantiis adhibere solent ac sufficientem judicant, ut rectè docet Cajetanus in Commentario hujus art. 8 D. Thomæ.

A fortiori reus erit homicidii qui dando operam rei illicitæ, nec adhibendo sufficientem diligentiam, hominem occidit etiã præter intentionem, ut docet hic D. Thomas : tunc enim censetur homicidium indirectè voluntarium et in causâ. An autem si adhibeat talem

diligentiam, adhuc incurrat homicidii reatum et irregularitatem, sub lite est. Sylvester enim, Cajetanus et alii affirmant. Imò D. Thomas videtur hoc indicare hic, dùm ait, quòd homicidii reatus ex duplici capite incurri potest : uno modo quando aliquis dat operam rei illicitæ, quam vitare debebat ; altero modo quando non adhibet sufficientem diligentiam, etiamsi det operam rei licite. Ergo sunt duo modi differentes incurrendi reatum et irregularitatem ex homicidio casuali culpabili, quorum uterque sufficit sine altero. Ibidem hoc satis adhuc indicat sanctus doctor verbis quibus concludit corpus præfati art. 8, ut legenti patebit. Idem docent canonistæ. Et ratio est, quia dans operam rei illicitæ, nunquàm censetur adhibuisse diligentiam sufficientem, ne sequatur mors alterius, nisi penitus omittat eam actionem ; sic enim poterat et tenebatur impedire : proindeque si inde eveniat, censetur voluntaria indirectè et in causâ, hoc ipso quòd eam actionem omittere noluit. Cano verò, Penna et alii negant. D. Thomas enim, 1-2, q. 75, art. 8, ait, quòd *quandoque nocentiam quod alteri inferitur, nec est pravisum, nec intentum ; et tunc si per accidens se habeat ad peccatum, non aggrat peccatum directè ; sed propter negligentiam considerandi nocentia quæ consequi possunt, imputantur homini ad peccata mala quæ eveniunt præter ejus intentionem, si dabit operam rei illicitæ*. Hæc D. Thomas.

Sotus tandem, Covarruvias, Bannes et alii utuntur hæc distinctione, nempe quòd ille qui dat operam rei illicitæ de se, ex naturâ suâ periculosa, læsiva, et ad mortem tendentis, incurrit reatum et irregularitatem, quantumvis adhibeat sufficientem diligentiam, ex cap. fin. de Homicidio in 6, ubi quidam judicatur incurrisse irregularitatem, qui mandavit servo suo ut quempiam verberaret, non tamen occideret, ex hoc quòd verberatus postea mortuus fuerit. Et D. Thomas hic, ad 2 docet quòd ille qui percutit mulierem prægnantem, dat operam rei illicitæ. Et ideò si sequatur mors vel mulieris, vel pueri animati, non effugiet homicidii crimen, præcipuè cum ex tali percussione in prompta sit, quòd mors sequatur. Si verò quis dabit operam rei illicitæ, quæ de se et ex naturâ suâ non tendit ad lesionem nec ad mortem, si adhibeat sufficientem diligentiam ne sequatur, non incurrit homicidii reatum et irregularitatem, ut si quis conscendens alienam arborem ad furandos fructus, inde cadens in terram super alium hominem ibi subtus arborem existentem, illum occidat, non censetur homicidii reus, eò quòd talis ascensus arboris non habebat hujusmodi periculum annexum, et casus fuit omninò fortuitus : idem dicendum de eo qui vedendo arborem furtivam, vel laborando in die festo, vel pulsando campanas tempore interdicti, etc., adhibita sufficienti diligentia, hominem casualiter occidit. Hæc enim et similes actiones illicitæ sunt aliunde quàm per respectum ad homicidium, cum nullam habeant tendentiam et propinquitatem ad illud, siquæ nullo modo reddunt illud indirectè voluntarium, si ad illud vitandum diligentia sufficiens præcesserit. Esto quòd in foro externo ille

qui hujusmodi actiones exercet, præsumatur negligens in considerandis nocentis quæ inde sequi possunt, eò quòd debuit cogitare ea evenire posse.

Secunda regula generalis est, quòd quando aliquis dat operam rei illicitæ etiam per respectum ad læsionem et necem, quia scilicet ad illam tendit, ejusque proximè affert periculum, quantumcumque adhibeat diligentiam, si tamen ex sua actione sequatur occisio alterius, incurrit homicidii reatum et irregularitatem, ut dicit D. Thomas hic, ad 2 de eo qui percussit mulierem gravidam. Idem dicendum de eo qui gravem illi timorem incutit, quoniam tales actus, ut in pluribus, tendunt ad causandum abortum. Item tenere infantes tenellos secum in lecto inter dormiendum, est opus periculosum et illicitum per respectum ad homicidium, quia inde facit et ut plurimum sequitur eorum oppressio et suffocatio; nec propter frigus censetur hoc licitum, quia non sunt faciendæ mala, ut evitetur aliud malum, sed alio modo provideri potest, puta tenendo tabulam intermediam supra cooperaturam lecti, ne infans ab eâ suffocari possit, aut aliquid simile faciendo. Ad hoc genus reducit Cajetanus immoderatam sagittæ emissionem, relaxationem equorum calcitrantium aut animalium malignantium, et quorumcumque de se lædere valentium: hæc enim aliæque similia culpabilem reddunt necem inde consequentem. Comprehendit etiam sub hoc genere immoderatam medicinam, quæ tantò magis medicum reddit homicidiam, quantò minus est præter intentionem; quia non debet tentare medicinarum vim cum periculo vitæ alienæ: nec ubi certa morbi notitia deest, potest exhibere periculosam de vitæ medicinam, de cujus medicinæ viribus non potest se excusare qui valet medicinæ. Hæc Cajet.

Si verò aliquis det operam rei illicitæ ex aliâ tantum ratione et circumstantiâ quam per respectum ad homicidium, cujus nullum prorsus affert periculum, videtur illius reatum non incurrere si accidat, dummodò adhibuerit sufficientem diligentiam ad illud vitandum, ut constat exemplis et rationibus pro tertâ sententiâ adductis, per quam concordantur duæ aliæ contrariæ et optimè salvatur D. Thomæ doctrina, nempe quòd occisio hominis per accidens, seu præter intentionem, culpabilis reddi potest ex duplici capite, scilicet vel ex immoderata actione, vel ex negligentia. Distinguit autem Cajetanus negligentiam eorum qui possunt et debent ex officio providere, à negligentia eorum qui possunt et debent ex articulo necessitatis providere. Nullus enim negligit, qui licet possit, non tamen debet; negligentia itaque hæc tria exigit, scilicet, posse, debere et non facere. Unde imputatur homicidii peccatum dominis et officialibus, si ex eorum negligentia occidatur homo; et hoc sive in casu invasionis particularis occurrat, sive in casu quo publice vis non providetur, sive in casu quo civitas sine justitia aut quasi sine justitia regitur, et quasi cuilibet licet impunè occidere, mutilare, ob favores, aut pecuniam, aut ignaviam, etc. Omnium enim ma-

lorum hujusmodi rei sunt, qui tenentur custodire justum publicum.

Sub hoc quoque genere comprehenditur negligentia medicorum, qui alicujus ægri curam susceperunt, dum ob eorum negligentiam in studendo, visitando, etc., perit, quoniam ex susceptâ curâ tenentur. Imputatur denique homicidii crimen iis qui possunt et ex articulo necessitatis occurrente tenentur occurrere, si non occurrunt: puta si non pascit fame morientem, juxta illud D. Ambrosii: *Si non pavisti, occidisti*. Item si non occurrat ad tuendum proximum invasum, si potest cum moderamine, juxta illud D. Ambrosii: *Qui non repellit à proximo injuriam si potest, tam est in vitio quam ille qui facit*. Item si revelando aut retrahendo, etc., non providet ne aliquis ex sibi noto traetatu, proposito, etc., interficiatur, quia tenetur adjuvare et quantum in se est eruere proximos à morte. Hactenus Cajetanus in Summâ.

Et in Commentario hujus octavi D. Thomæ articuli assignat tres conditiones communes duabus regulis et radicibus jam à nobis allatis, nempe quando contingat homicidium casuale imputari homini danti operam rei illicitæ vel etiam licitæ, non adhibenti sufficientem diligentiam. Primò, ut non habeat intentionem nec directè neque indirectè alium occidendi, aliàs homicidium non esset casuale, sed volitum. Secundò, ut mors proximi consequatur ex illâ actione vel omissione diligentia, et non aliunde ex aliis causis, ut si non ex vulnere inflicto, sed ex malâ curâ et regimine proveniat. Tertiò, quòd teneatur remove id ex quo sequitur homicidium, seu quòd ad hoc obligatus fuerit naturali, vel divino, vel humano jure. Ratio est, quia cum homicidium casuale non sequatur ex intentione, nec possit esse directè voluntarium, restat ut solum se qui possit ex opere et actione istius hominis, et esse voluntarium indirectè in eâ causâ. Ad voluntarium autem indirectum, non sufficit quòd voluntas possit illud prohibere, sed etiam requiritur quòd debeat et non faciat.

Porrò quotiescumque aliquis incurrit reatum homicidii casualis, sive dando operam rei illicitæ, sive non adhibendo sufficientem diligentiam, tunc ad dignoscendum an culpa sit mortalis, aut venialis, in primo casu desumi debet à naturâ actûs illiciti; in secundo verò casu, à negligentia qualitate. Si enim actus ille fuerit periculosus et mortalis, iste incurrit culpam lethalem; si verò fuerit solum venialis, culpa etiam erit solum venialis. Idem dicendum de negligentia; v. g., si vir nobilis dans operam rei licitæ, puta venationem moderatæ, non satis circumspexit, et ex levi negligentia occidit hominem casu et per accidens, occisio illa erit solum venialis. Atverò monachus dando operam venationi, quæ est ipsi venialiter illicita, si post adhibitam sufficientem diligentiam, casu hominem occidat in nemore, quidam docent quòd occisio erit venialis; in quo casu, secularis nec etiam venialiter peccasset, quia scilicet in causâ est solum veniale peccatum ex parte monachi: nullum verò est peccatum in seculari qui exercet venationem moderatam.

adhibitâ sufficienti diligentâ. Vel, ut ait Cajetanus, solus venationis reus foret monachus, idque colligit in simili casu, ex cap. *Dilectus*, vel cap. *Significasti*, extra de Homicidio, et ex D. August. dicente quòd Loth, non quantum ille incestus, sed quantum christas præcedens meruit, in culpâ fuit.

QUESTIO SECUNDA.

DE AFFECTIBUS ET VITIIS, QUÆ AD HOMICIDIUM QUODAMMODO REDUCI POSSUNT.

Cùm lex Christi sit spiritualis, quæ proinde non solo externo opere, sed magis spiritu adimpleri debet, non sufficit ad hoc præceptum implendum continere manus à cæde et membrorum mutilatione, aut quâvis aliâ violentiâ, nisi etiam homines contineant animum ab omnibus affectibus, qui ad homicidium possunt tendere, iracundiâ scilicet, odio, alienæ mortis pravis desideriis, aut gaudio de illâ, aliisque proximi nocuentis. Hinc Catechismus concilii Tridentini reprehendit Judæorum stupiditatem credentium se istud præceptum observare abstinendo præcisè ab homicidio, ostenditque interprete Christo prohiberi etiam voluntatem occidendi, iram, rixam, dissensiones, et alia hujusmodi, ex quibus occisiones hominum plerumque oriri solent. Ideoque de illis breviter hæc sermo erit.

ARTICULUS PRIMUS.

An aliquis, ob bonum propriam temporale, alterius mortem vel grave malum optare possit absque peccato.

Dico, hoc esse prorsus illicitum et ab Ecclesiâ merito condemnatum. Innocentius enim papa XI istam quorundam damnavit propositionem et opinionem: *Si cum debita moderatione facias, potest absque peccato mortali de vitâ alicujus tristari, et de illius morte naturali gaudere, illam inefficaci affectu appetere et desiderare; non quidem ex displicentiâ personæ, sed ob aliquod temporale emolumentum.*

Probat primò nostra conclusio ex D. Thomâ in questionibus disputatis q. 2 de Virtutibus, et q. unicâ de Charitate, ubi ait, quòd possumus illis quos ex charitate diligimus, velle aut inferre aliquod malum temporale propter tria. Primò propter correctionem; secundo, in quantum temporalis prosperitas aliquorum est in detrimentum alicujus multitudinis, vel etiam totius Ecclesiæ; tertio ad servandum ordinem divine justitiæ, juxta illud Psalm.: *Lætabitur justus cùm viderit vindictam*, etc. Idemque docet in 3 lib. Sent. dist. 30, art. 1, ad 4. Atqui motivum proprii boni temporalis, etiam valde notabilis, ad nullum ex his tribus capitibus reduci potest, prout consideranti patebit. Ergo sentit D. Thomas id non esse licitum.

Confirmatur. Ex eodem D. Thomâ, 2-2, q. 26: Ordo charitatis cadit sub præcepto; ex illo autem plûs tenemur diligere et estimare vitam proximi quàm ejus divitias. Ergo videtur gravis inordinatiô, et valde ordinis charitatis opposita, optare proximo mortem omninam malorum maximum, ex motivo fruendi illius bonis temporalibus, maximè cùm et bona fortunæ

nobis propria et quæ actu justèque possidemus, tenemur vite proximi postponere, cæteris paribus; id est ut debeamus esse in præparatione animi ad ea profundenda ad eum ab injustâ nece liberandum, in casu quo illis extremè indigeat, ut supra ostensum est. Nihilque refert ad propositum, quòd furem invadentem ea licitè occidere valeamus pro illorum defensione. Non refert, inquam; in nostro enim casu Petrus, v. g., cui Paulus optat mortem, non invadit bona Pauli, sed sua justè possidet, nullumque injustam patitur Paulus ex hoc quòd nondùm habeat Petri divitias, ut suppono, proindeque rationabili motivo caret optandi mortem Petri, ad ejus divitias acquirendas.

Dices, D. Thomam docuisse contrarium, 2-2, q. 76, art. 1, in corpore, et in 3 Sent. dist. 30, art. 1, ad 4. Contra est, quia D. Thomas in primo loco sic loquitur: *Quandoque verò dicitur aliquod malum sub rationis utilitâ, puta cùm aliquis optat aliquem peccatorem pari aliquam aegritudinem, aut aliquod impedimentum, ut vel ipse melior efficiatur, vel ut saltem ab aliorum noxamento cesset.* Hæc sanè verba, quibus recentiores pessimam suam doctrinam fulcire conantur, nullum ipsius patrocinium præstant, ut patet. Solummodo enim indicat S. doctor aliquando esse licitum optare peccatori aliquam aegritudinem, pro majori illius bono aut aliorum, quos injustè vexat. Petrus autem in nostro casu non est malefactor, nec aliquem injustè vexat ut suppono, nec Paulus ipsi optat solùm aegritudinem et melior inde evadat et ex motivo boni illius spiritualis, sed mortem proindeque malum omnium gravissimum illi exoptat ex motivo habendi ejus bona et proprii commodi temporalis. Quod quantum distet à verbis D. Thomæ nemo non videt: ut enim faveret istis recentioribus, debuisset dicere: Licitum esse optare aliquem etiam justum et innocentem incurrere mortem naturalem, ob aliquod temporale emolumentum inde consequens optanti, quod S. doctor ne quidem somniavit. Nec magis faveat adversariis alius locus D. Thomæ ex 3 lib. Sent.; ibi enim solùm docet licitum esse optare malum temporale injustè vexanti alium, quem plûs diligere tenemur, et communitatem vel Ecclesiam; Petrus autem, ut jam dixi, in nostro casu est innocens et neminem vexat.

Observandum est ex Cajetano, hujusmodi timores et tristitias de bono alterius nocivo, indigere freno rationis conferentis qualitatem mali suæ causæ, et præponentis præponenda, ut tristitia de bono, ex sanctâ seu rectâ detestatione mali excusanda sit: et aliunde debet esse certa et clara malorum sequela. Si enim ambiguum sit an aliquis potentiâ vel divitiis abutetur in alterius damnum, quamvis tunc licitum sit timere et cavere, non tamen tristari de bono alterius tibi justè, vel saltem non injustè nocivo; multoque minùs tibi licitum est optare illius mortem, præcisè ex motivo habendi divitias, quas justè possidet, et qui tibi nullatenus nocet. Itaque pro minori malo et noxamento removendo, non est licitum optare malum longè majus ei qui etiam injustè illud tibi infert.

Hinc D. Thomas non dixit quòd liceat optare mortem peccatoris, ut ipse melior efficiatur, vel ab aliorum nocimento cesset, sed dixit propter hoc ei optari posse ægritudinem, aut aliquid impedimentum. Duo igitur requiruntur, ut alicui malum temporale optari possit licitè. Primum est quòd optetur mali remotio spiritalis vel temporalis in eo cui optatur malum, vel in alio quem injustè vexat; ita tamen ut si carentia boni, propter quod inducendum optatur malum, non sit reverà malum in optante, eò quòd sit privatio et carentia boni indebiti, tunc nullum prorsus malum temporale, sive grave, sive leve alteri optari possit. Secundò, requiritur proportio debita inter malum quod optatur et nocimentum quod timetur et quod per hoc intenditur removendum, ut mox explicatum est.

Probatur secundò nostra conclusio ratione fundamentali. Optare alicui mortem naturalem etiam affectu inefficaci ex motivo emolumentum temporalis etiam magni momenti, est actus intrinsecè malus, continens specialem difformitatem contra rectam rationem, contra æquitatem ac justitiam, et contra dilectionem proximo debitam. Ergo id nequit esse licitum. Prob. antecedens: Contra rectam rationem, contra justitiam et charitatem est ut quis alteri à quo minimè laeditur, nec malum accipit, neque injustum patitur, optet malum, et omninò irreparabile. Item quòd ille, qui justè possidet bona sua, illis privetur, et præcipuè mediante malo omnium gravissimo, scilicet morte. Atqui hoc contingit in præsentem. Ergo contra rationem et æquitatem est alicui ob emolumentum temporale mortem optare, de eà gaudere, ac de illius vità tristari; aliàs liceret etiam ex eodem motivo alterius mortem à Deo petere; licitum quippe est petere quocumque licitum est desiderare, quod falsissimum esse constat. Ne valet dicere desiderium et gaudium de morte alterius non esse de eà quatenus est malum illius, sed quatenus est bonum optantis, nempe ut est adductiva pinguis hæreditatis. Non valet, inquam, quia eadem ratione viarum grassatores, ac malefactores, possent se excusare dicendo quòd occidunt transeuntes ex bono motivo, nec volunt illorum necem, quatenus est illis mala, sed quatenus est causa emolumentum inde sibi provenientis, quod est absurdum. In proposito autem primum objectum et finis operis est malum proximi, licet motivum et finis operantis sit bonum proprium; quod motivum nequit tale objectum cohonestare, nec à malitià denudare, cum non tollat desiderium de morte alterius, quam non licet private personæ illi inferre, sicut motivum furandi ad dandam eleemosynam, non excusat à peccato furti. Confirmatur, nam actus internus etiam inefficax sumit speciem ab eodem objecto, à quo actus externus ipsi correspondens. Sic cogitatio morosa de re turpi, peccatum est ejusdem speciei cum opere venereo illi correspondente, ut patet. Et ut ostendunt nostri theologi 1-2, omnes actus voluntatis, præter intentionem finis, sumunt speciem ab objecto, seu fine voluto, non à motivo. Ergo sicut non est licitum personæ private mortem proximi, præsertim innocentis procurare, ita nec eam optare

ac desiderare ob proprium temporale emolumentum. Hinc idem pontifex Innocentius XI meritò damnavit adhuc istam recentiorum propositionem: *Licitum est absoluto desiderio cupere mortem patris, non quidem ut malum patris, sed ut bonum cupientis, quia nimirum ei obventura est pinguis hæreditas*. Et adhuc istam, præcedentibus abominabiliorem: *Licitum est filio gaudere de pericidii parentis, à se in ebrietate perpetrato, propter ingentes divitias inde ex hæreditate consecutas*. Heu! quis in tali filio, aut potius nature monstro, tripudium hujusmodi non abhorreret? Quis hanc ferocem et supra modum barbaram impietatem non execraretur? Tam amara et inopinata parentis credes, à cæteris dolore et lacrymas extorquet; et in filio gaudium sine inhumanitate et culpà excitabit! in filio, inquam, propriis manibus illam inferente! Sic etiam esset licitum filio gaudere de homicidio patris à sicario voluntariè ac injustè perpetrato, quia tunc filius respectu hujus cædis, non minus culpà vacaret, quàm dùm ipse in ebrietate constitutus illam perpetravit; et quamvis alterius culpa tunc intercedat, objectum tamen gaudii in filio non foret hujusmodi culpa, sed effectus bonus inde subsecutus, pinguis scilicet hæreditas, de quo juxta istos recentiores, licitum est gaudere. Et certè si licitum sit absoluto desiderio cupere mortem patris, non quidem ut malum patris, sed ut bonum cupientis, etc., licitum etiam erit de ipsà gaudere quocumque modo accidat, quia impletio desiderii affert gaudium, et si desiderium sit licitum, gaudium quoque de eodem objecto, et ex eodem fine erit licitum. Hinc etiam exploditur aliud recentiorum dogma asserentium licitum esse matri filiarum mortem expetere, eò quòd ob inopiam vel earum deformitatem, illas juxta votum suum aut conditionem elocare nequeat, vel earum ob causam torvè malòque tractetur à marito.

Quæres an quis possit licitè sibi optare mortem naturalem, Deumque rogare ut illam immittat.—Resp.: 1° quòd si quis patriæ cœlestis desiderio accensus, exemplo D. Pauli, cupiat *dissolvi et esse cum Christo*, vel mortem exoptet ut eripiat ex hoc seculo nequam ut Deum non ampliùs offendere valeat, aut injurias contra ipsum illatas non videat, tunc iste non peccat, quinimò actus heroicæ charitatis exercet. Resp. 2° quòd si quis sui compos, ad vitandas hujus vitæ calamitates et ærumnas, ex irà, impatientià, et passione immoderatà, sibi deliberatè exoptet mortem, non solo ore, sed ex corde, non videtur à gravi peccato excusandus. Tum quia D. Thomas 2-2, q. 125, art. 2, ad 2, ait quòd ille qui se periculis mortis exponit, ut fugiat servitatem vel aliquid laboriosum, à timore vincitur, quod est contrarium fortitudini. Ergo velle incurrere mortem potius quàm sustinere mala morte minora, non est virtutis, sed vitii: tum quia tale desiderium graviter lædit charitatem, quam quisquis sibi debet, dùm vult privari vità que est maximum bonum naturale, cujus non est dominus, absque causà rationabili, cum tunc tale desiderium bono fine, nempe majori commodo ac maximi momenti bono non ho-

nescitur. Hinc colligitur mulierculas et præsertim vetulas graviter peccare, quæ ob res minimas vociferantur, et ex impatientiâ sibi mortem exoptant, nisi eas excusare velimus ex defectu advertentiæ et deliberationis, aut quod non seriò mortem sibi optent, ut id plurimum contingit.

Non omitenda est hæc Cajetani doctrina in Summâ v. *Maledictio*, ubi ait quòd maledicere seu optare malum alteri, duplîciter incurritur, scilicet vel per se, id est, ex intento e maledicendi, ut malum pœnæ sub ratione mali ipsi eveniat, et sic est peccatum mortale; nisi propter imperfectionem actûs, vel ex parte mali, quia minimum est, et parùm pro nihilo reputatur; vel ex parte affectûs, quia non ex consensu rationis cupiebat, excusetur. Secundò incurritur: maledictio, materialiiter, cum quis maledicit verbo, sed non animo maledicendi, sed ex subreptione, vel lapsu linguæ, aut malo usu, huiusmodi profert. Et est veniale peccatum. Monet tamen Cajetanus confessorium ne fiat quoad duo: Primò ad discernendum, si persona maledixerit ex animo, an non. Si quidem non oportet inspicere ad tempus quietis, sed ad tempus iræ et furoris: ex hoc enim quòd post iram persona quieta nollet malum illi cui imprecata est, non habetur signum sufficiens quòd non maledixerit ex animo, sed solùm quòd non perseveraverit in malo animo. Unde oportet scire si, tunc quando imprecabatur, passio iræ et furoris in tantum prævaluit quòd flexit voluntatem ad consensum, ita ut tuac voluisset ut eveniret quod imprecabatur. Nam si sic est, non excusatur à mortali: sicut nec ille qui ex nimio libidinis ardore fornicari vellet, quamvis transactâ tentatione nollet, ac gaudeat quòd non fecerit, et multùm doleret si fecisset, etc. Secundò docet Cajetanus quòd ad discernendum animum ejus qui maledixit creaturæ irrationali respectivè ad bona humana, v. g., diei in quo quis natus est, etc., oportet examinare animum dicentis. Si enim optando alteri vel sibi malum notabile, dixerit: Maledictus sit dies nativitatîs! quasi optans alium non esse natum, aut fuisse malè natum; sine dubio est peccatum mortale. Si verò ex irâ maledixit illi diei, et intendit quòd dies sit maledictus, non tamen per hoc intendit velle ut ille habuerit, vel habeat malum ex nativitate suâ, ita ut non intelligat verborum proprium sensum, quòd scilicet redundet in maledicendum illum hominem nascentem, est peccatum veniale. Hactenus Cajetanus.

ARTICULUS II.

De iracundiâ et odio proximi ac inimici.

Catechismus concilii Tridentini reducit ad istud præceptum ea quæ Christus Dominus contra iram tradit Matth. 5, aliæque peccata interiora contra proximum. Intelligendus tamen est Christi sermo de irâ malâ quæ vindictæ libido est, et lædendi conjunctum affectum habet: potest enim quandoque ira bona esse, quâ scilicet irascimur his quos diligimus, non ut lædamus, sed ut corrigamus, juxta illud Psalm. 4: *Irascimini, et nolite peccare.*

Ira juxta D. Thomam 2-2, q. 458, art. 1 et 2, pro-

priè loquendo est passio quadam appetitûs sensitivi, à quâ vis irascibilis denominatur. Passio autem appetitûs sensitivi in tantum est bona, in quantum ratione regulatur: si autem ordinem rationis excludat, est mala. Ordo autem rationis in irâ potest attendi quantum ad duo. Primò quidem quantum ad appetibile in quod tendit, quod est vindicta. Unde si aliquis appetat quòd secundum ordinem rationis fiat vindicta, est laudabilis iræ appetitûs, et vocatur ira per zelum. Si autem aliquis appetat quòd fiat vindicta qualitercumque contra ordinem rationis, puta si appetat puniri eum qui non meruit, vel ultra quàm meruit, vel etiam non secundum legitimum ordinem, vel non propter debitum finem, qui est conservatio justitiæ et correctio culpæ, erit appetitûs iræ vitiosus, et nominatur ira per vitium. Alio modo attenditur ordo rationis circa iram quantum ad modum irascendi; ut scilicet motus iræ non inmoderatè fervescat, nec interiùs nec exteriùs. Quod quidem si prætermittatur, non erit ira absque peccato, etiamsi aliquis appetat justam vindictam. Monet autem D. Gregorius, lib. 5 Moral., cap. 33, curandum summopere esse ne ira quæ ut instrumentum virtutis assumitur, menti dominetur, ne quasi domina præeat, sed quasi ancilla ad obsequium parata à rationis tergo nunquam recedat. Hæc autem, etsi in ipsâ executione actûs judicium rationis aliquatè impediât, non tamen rectitudinem rationis tollit. Unde D. Gregorius ibidem dicit quòd ira per zelum turbat rationis oculum, sed ira per vitium excecet. Non est autem contra rationem virtutis ut intermittatur deliberatio rationis in executione ejus quod est à ratione deliberatum, quia etiam ars impeditur à suo actu, si dum debet agere, deliberet de agendis.

Igitur ira vitiosa est appetitûs vindictæ inordinatus à rectâ ratione exorbitans, ut dum quis appetit vindictam injustam, sive sit injusta secundum se, puta quia appetit quòd alius occidatur, qui mortem non meruit; sive sit injusta quantum ad actorem, puta quia licet mereatur mortem, non tamen ab homine privato; sive sit injusta quantum ad intentionem appetentis, quia licet ille mereatur mortem à iudice, iste tamen illam appetit non ut justam, sed ut sui animi satisfactivam. Sic autem ira est peccatum mortale ex genere suo, quia contrariatur charitati, ut docet D. Thomas 2-2, q. 458, art. 2. Et quidem capitale, ut probat D. Thomas ibidem art. 6, cum ex irâ multa vitia oriri possint, sive ex parte sui objecti, quod multam habet de ratione appetibilitatis, in quantum scilicet vindicta appetitur subratione justæ vel honesti, quia suâ dignitate allicit; sive ex suo impetu, quo mentem præcipitat ad inordinata quædam agenda. Ira enim dicitur janua vitiorum per accidens, scilicet removendo prohibens, id est, impediendo judicium rationis, per quod homo retrahitur à malis. Directè autem et per se ira est aliorum causa specialium peccatorum, quæ dicuntur fluxus ejus: sex autem assignat D. Gregorius, lib. 31, Moral., nempe rixam, tumorem mentis, contumeliam, clamorem, indignationem, et blasphemias, quas exponit D. Thomas ibidem art. 7. Ira tamen potest esse

solummodò peccatum veniale in individuo ex imperfectione actûs, vel ex parte irati, dùm ira non est ex consensu rationis, ut contingit in passionum motibus antequàm venièrè consentiamus; vel ex parte vindictæ, quæ minima est, ut contingit in punitionibus minimis, quæ si fierent pro nihilo haberentur.

Contingit insuper iram à rectâ ratione discordare ex alio capite, nempe quantum ad modum irascendi, puta dùm quis immoderatè et nimis ardentè interiorius fervescit, aut exteriorius secundùm exteriores motus supra modum excandescit. Et tunc ira non est sine peccato veniali quidem, si justam appetat vindictam nudusque sit iste excessus; si verò sit connexus cum aliquo contra Dei et proximi dilectionem et blasphemiam, maledictionem ex animo, etc., tunc ex adjuncto lethali erit peccatum mortale. Vide D. Thomam questione citatâ, et q. 12 de Malo.

Indignatio est quando aliquis ex irâ sic afficitur contra proximum, ut illum habeat tanquam indignum suâ adfabilitate, conversatione, etc. Et est peccatum propter inordinatam passionem, et communiter veniale, procedens ex hoc quòd indignum quis reputat se à tali homine nunc pati seu tractari. Potest tamen esse peccatum mortale, quando scilicet procederet usque ad subtrahendum aliquid de necessitate salutis proximo, aut usque ad deliberatum contemptum, aut odium proximi cresceret, aut causaret scandalum, etc. Potest autem quandoque esse sine peccato, quando scilicet ex justo rationis iudicio procedit, juxta illud D. Gregorii: *Indignantur justî, sed non indignantes*, hoc est non habentes affectum inordinatum. Sic superiores justâ de causâ possunt isto modo erga inferiores se gerere, ut sic magis doleant de casu, et in futurum cautius ambulare discant. Unde D. Thomas 2-2, q. 158, art. 8, ait quòd defectus iræ, quæ est simplex motus voluntatis quo aliquis non ex passione sed iudicio rationis pœnam infligit, est peccatum; citatque D. Chrysost. homil. 11 super Math. Oper. imperfect. dicentem quòd ille qui cum causâ non irascitur, peccat. Patientia enim irrationabilis vitia seminat, negligentiam nutrit, et non solum malos, sed etiam bonos invitat ad malum. Non loquimur hîc de peccato indignationis quod procedit ex superbâ, sed de eâ quæ iram comitatur.

Odiùm inimici dupliciter considerari potest: primò ratione inimicitie reduplicativè; secundò ratione substantie, seu nature hominis. Certum est autem quòd sub priori consideratione non est diligendus inimicus: sic enim malum ut tale diligeret, nempe prout pravam animi affectionem et peccatum habet. Sed tantum sub posteriori ratione, nempe prout est homo et noster proximus: sic enim mandat Christus Dominus ut à nobis diligatur Math. 5: *Ego autem dico vobis: Diligite inimicos vestros*, etc. Quibus verbis non solum consilium, sed etiam præceptum insinuat. Inimicus enim est noster proximus: sub præcepto autem tenemur nostros proximos amare sicut nos ipsos. Item quia contra rationem est odisse naturam propter culpam, et opus Dei propter malitiam hominis. Item quia vindicta Deo reservatur et ejus

ministris; sicque contra rationem et contra justitiam est sumere vindictam de inimico propriâ auctoritate: tandem quia plures ethnici solo lumine naturali id venserunt justum ac rationabile, ut multis exemplis demonstrant auctores.

Nunquàm licitum est inimicum odio habere, sed statim ac odium contra aliquem concepimus, illud sub peccato deponere, tenemur. Ratio est quia præceptum de non odio habendi proximos est negativum, proinde obligans semper et ad semper: hoc autem præceptum negativum habetur et continetur virtualiter in præcepto affirmativo quo inimicos diligere tenemur. Hoc autem præcepto affirmativo obligamur ad non frustrandum nec excipiendum à communibus benevolentie signis exterioribus; inimicum, eâ solum ratione quia est inimicus, et qui aliter facit, mortaliter peccat, nisi levitas materie, aut inconsideratio actûs illud reddat veniale, prout colligitur Math. 5: *Diligite inimicos vestros, benefacite his qui oderunt vos, et orate pro persequentibus vos*. Quibus verbis non tantum præcipitur inimicorum dilectio, sed etiam exhibitio ad minus signorum benevolentie communium. Cùm enim effectus et signa benevolentie ex interiori dilectione procedant eique proportionentur, eodem modo ratiocinandum est de istis signis exterioribus ac de dilectione inimici. Sunt enim quædam signa vel beneficia dilectionis quæ exhibentur proximis in communi, puta dùm quis orat pro omnibus fidelibus, vel pro toto populo, aut aliquid beneficium impendit toti communitati, etc. Et talia inimicis etiam exhibere est de necessitate præcepti, nec possunt ab iis excludi absque livore vindictæ, et absque peccato.

Alia verò sunt amicitie signa specialia et beneficia quæ exhiberi solent quibusdam personis. Et ista inimicis præstare non est de necessitate salutis, sicut nec omnes homines singulariter diligere, nisi secundum præparationem animi, nempe quòd homo sit ita animo dispositus ad hoc quòd inimicum in singulari diligeret eique succurreret sicut aliis, si foret in necessitate constitutus: extra verò necessitatis casum ea benevolentie signa specialia exhibere ei propter Deum est tantum de con-ilio et de perfectione charitatis, ut docet S. Thomas 2-2, q. 23, art. 8, in quo innuit non esse faciendam differentiam de inimicis, magis quàm de quovis alio homine ut proximus est: omnibus autem in necessitate constitutis subvenire tenemur ex charitate. Imò si inimicus ut talis non peccet contra Deum, non videtur contra rationem charitatis aliquando eam diligere etiam ut est nobis molestus ac contrarius, si illa contrarietas aliòdè non sit offensâ Dei, sed tantum nobis invisâ.

Cajetanus in Summâ, v. *Odiùm*, ait quòd odij effectus seu signa prohibita sunt, subtrahere proximo debita beneficia eo modo quo sunt illi debita ad hoc, et similiter debita colloquia eo modo quo sunt illi debita ab isto. Sunt autem debita proximo à concive quæ debentur civitati in communi; à consanguineo quæ debentur consanguinitati in communi; à Chri-

stiano quæ debentur S. Ecclesiæ et communioni fide-
lium in communi. Sufficit itaque ut in communibus
orationibus et aliis Ecclesiæ generalibus non excipiam
Christianum inimicum; in communibus civitatis offi-
ciis non excipiam concivem inimicum; in communi-
bus consanguinitatis, non excipiam consanguineum
inimicum, etc. Et propterea nisi casus accidat, in
quo debeam huic in particulari, sicut non teneor actu
interiori cogitare de isto in particulari, ita nec teneor
in particulari benefacere aut loqui. Hinc confessarius
tollere potest multos scrupulos personarum offensa-
rum, quæ absque odio cum illo qui offendit, nolunt
particulariter conversari aut colloqui, quia non tene-
tur nisi in casu debiti.

Verùm Bannes bene monet quòd in hæc materiã
quædam definiuntur à D. Thomã et à doctoribus licita
esse secundum rigorem legis, absolutè secundum se
speculativè, quæ tamen in praxi frequenter ex cir-
cumstantiã et scandalo proprio vel alieno non sunt
licita. Si enim, v. g., quis se sentit valdè propensum
ad rancorem, odium, et vindictam, videlicet remedium
esse ne in malum consentiat, considerare bona aliqua
quæ sunt in inimico, ad illum cor inclinare, pro ipso
orare, etc., tunc his remediis uti debet ex vi hujus
præcepti quo tenetur non odio habere inimicum, et
non se vindicare. Hinc casus in istã materiã occurren-
tes licitè resolvì possunt. Imprimis si aliquem verbo
aut signo salutare, sit specialis honoris vel benevo-
lentie signum, non tenetur aliquis per se loquendo
illud exhibere inimico, sicut nec aliis proximis com-
munitè; per accidens tamen aliunde et ex circum-
stantiis ad id poterit obligari ex charitate, quando
scilicet et hoc postulabit ratio vitandi scandali, si aliqui
inde sumerent occasionem idem faciendi, aut existi-
mandi odium inimici esse licitum, aut non esse grave
peccatum. Item quando sentiret per omissionem hu-
jusmodi signorum crescere in corde suo inimici
odium. Item quando probabiliter speratur eã saluta-
tione inimicum odium deponitur, et ad reconcilia-
tionem venturum: è contra verò ex illius omissione
magis implacabilem futurum. Bannes existimat signa
specialia non esse, quæ secundum consuetudinem
patriæ fiunt tali personæ. V. g., si inimicus sit meus
consanguineus, aut notus, aut affinis in proximo gradu,
cui ego antea hujusmodi signa honorifica exhibebim,
maximè si esset episcopus seu prælatus meus, vix ego
possem dissimulare eaquemittere absque peccato
mortali: tunc enim censetur quedam vindicta. Simi-
liter inter consanguineos hæc signa honorifica parti-
cularia sunt veluti communia et debita inter ipsos:
sicut enim inter illos specialis debet esse dilectio, ita
etiam specialibus benevolentie signis mutuo se pro-
sequi debent, præsertim cum talium signorum omis-
sio vix possit esse absque scandalo.

Hinc juxta Sylvestrum et alios, qui salutant alios ho-
mines in quorum cõtu reperitur ejus inimicus, gra-
viter peccat si eum ab hujusmodi salutatione excipiat;
quia regulariter loquendo tunc intervenit scandalum,
escalentis et acerbitio inimici, et excluditur à signo

illo communi benevolentie et dilectionis. Hinc qui
inimicum paris conditionis salutantem ipsum, ex animo
ac de industriã vicissim non salutat. mortaliter pec-
cat ob eandem rationem. Considerandã tamen sunt
circumstantiæ loci, temporis, personarum et consuetu-
dines patriæ; si nempe id reputetur pro notabili con-
temptu, qualis ferè semper esse videtur quando non
resalutans est inferioris conditionis. Si enim esset
superior, prælatus, aut pater, aut nobilis, tunc illa
denegatio resalutationis erga inferiorem, filium aut
plebeium, non habetur pro contemptu, nec causat
scandalum; quia etiam ante inimicitiam solebat eum
non resalutare, neque ad hoc tenebatur: prudentiã
tamen in his judicandis opus est, et ponderandum quã
intentione fiat ista denegatio. Idem dicendum de col-
loquio et conversatione cum inimico. Hinc quando
inimicus veniam petit, tunc non satis est ejus dilec-
tionem in corde habere, et odium deposuisse; sed
exhibenda sunt illi signa particularia reconciliationis,
spectatã occasione et conditione personæ. Non tene-
tur tamen læsus remittere omninò satisfactionem in-
jurie et reparationem damnorum; debet tamen ex
charitate acceptare si inimicus eum offerat sufficientem
et abstinere à gravi illius damno, quod à judice
reciperet. Experienciã enim constat, quòd vix depu-
sito odio, injuriarum actionem aliquis in judicio pro-
sequitur.

ARTICULUS III.

*De rixã, discordiã, contentione, litigio, seditione, cru-
delitate, aliisque similibus vitis.*

Rixa juxta D. Thomam 2-2, q. 41, art. 1, est quæ-
dam contradictio ad facta perveniens, seu quando
aliqui ex irã invicem se percutiunt: et ideò videtur
esse quoddam privatum bellum quod inter privatas
personas agitur, non ex aliquã publicã auctoritate,
sed magis ex inordinatã voluntate quã unus homo
intendit alium lædere. Semper importat peccatum, et
quidem mortale in eo qui alterum invadit injustè. In-
ferre enim nocentum proximo etiam opere ma-
nuali, non est absque peccato mortali. In eo autem
qui se defendit, potest esse sine peccato: et quando-
que cum peccato veniali, et quandoque cum peccato
mortali secundum diversum motum animi illius,
et diversum modum se defendendi. Nam si solo
animo repellendi injuriam illatam, et cum debita
moderatione se defendit, non est peccatum, nec
propriè dici potest rixa ex parte ejus. Si verò cum
animo vindictæ vel odii, vel cum excessu debite
moderationis se defendat, semper est peccatum.
..ed veniale quidem, quando aliquis levis motus odii,
vel vindictæ se immiscet, vel cum non multum ex-
cedit moderatam defensionem. Mortale autem quando
obfirmato animo in impugnationem insurgit ad eum
accidendum, vel eum graviter lædendum. Rixa igitur
propriè est peccatum mortale ex genere suo, quia est
nociva proximo. Et si ex utrãque parte se tenet, id
est, si mutuo contra se pugnent irati, utrinque est pec-
catum mortale. Ad Galat. 5, rixæ ponuntur inter opera
carnis, quæ *quæ agunt regnum Dei non consequuntur.*

Discordia importat quandam disgregationem voluntatum, in quantum scilicet voluntas unus stat in uno, et voluntas alicujus alterius stat in altero; sicque ab aliquo discordare, est recedere ab ejus voluntate. Idque potest esse aliquando bonum, aliquando malum; sicut enim voluntas hominis adhaerens Deo est quedam regula recta à quâ peccatum est discordare, ita etiam voluntas hominis Deo contraria, est quandam perversa regula à quâ bonum est discordare. Unde facere discordiam per quam tollitur bona concordia, quam charitas facit, est grave peccatum. Hinc ad Galat. 5, dissensiones et discordiæ ponuntur inter opera carnis, de quibus subditur quòd *qui talia agunt, regnum Dei non consequuntur*. Et Proverb. 6 dicitur: *Sex sunt quæ odit Dominus; et septimum detestatur anima ejus, nempe seminare discordias inter fratres*. Causare verò discordiam per quam tollitur mala concordia, scilicet in malâ voluntate, est laudabile, et hoc modo laudabile fuit quòd D. Paulus, Act. c. 23, posuit dissensionem inter eos qui erant concordēs in malo scilicet inter Sadduceos et Phariseos. Et Dominus de se dicit Matth. 10: *Non veni pacem mittere, sed gladium*.

Discordia potest bonam concordiam tollere dupliciter: uno modo per se, alio verò modo per accidens. Per se quidem in humanis actibus et moribus dicitur esse id quod est secundum intentionem. Unde per se discordat aliquis à proximo, quando scienter et ex intentione dissentit à bono divino et à proximi bono, in quo debet consentire. Et hoc est peccatum mortale ex suo genere propter contrarietatem ad charitatem: potest tamen esse solum veniale propter imperfectionem actus, ut in primis motibus. Item ex parte materiae, ut si tollat concordiam solum in minimis. Requiritur autem quòd quis dissentiat à divino et proximi bono in quo debet consentire: nam discordiæ peccatum completum tollit concordiam, non quancumque, sed debitam, quæ scilicet est ex debito inter se et proximum. Unde si quis nolit concordare cum proximo circa bonum supererogationis, puta ad ingrediendum simul religionem, non pertinet ad discordiæ vitium, quia alius non tenetur consentire in tale bonum.

Per accidens verò in humanis actibus oriri potest discordia quando contingit præter intentionem, seu cum quis discordat ab altero, non ut discordet, sed ut non minus rectè aut rectius velit aut operetur. Unde cum intentio aliquorum est ad aliquod bonum, quod pertinet ad honorem Dei, vel utilitatem proximi; sed unus æstimat hoc esse bonum, alius autem habet contrariam opinionem, discordia tunc non est peccatum, nec repugnat charitati, nisi hujusmodi discordia sit vel cum errore circa ea quæ sunt de necessitate salutis, vel pertinacia indebitè adhibeatur. In quo casu judicandum est tantum inesse culpæ aut excusationis quantum culpæ aut excusationis habet error in primo, et pertinacia in secundo. Si enim sint venialia, non nisi peccatum veniale incurritur: et similiter si error ille sit excusabilis propter ignorantiam,

puta quia homo non tenebatur illud scire, pariter et discordia excusabitur. Item considerandum est datum seu nocumentum quod ex hac discordiâ consequitur. Discordia autem quæ fuit inter DD. Paulum et Barnabam, fuit per accidens, et non per se: uterque enim intendebat bonum. Sed uni videbatur hoc esse bonum, aliud alteri: quod ad defectum humanum pertinebat. Non enim erat talis controversia in iis quæ sunt de necessitate salutis, quamvis hoc ipsum fuerit ex divinâ providentiâ ordinatum propter utilitatem inde consequentem. Hæc D. Thomas 2-2, q. 57, art. 1.

Sicut discordia importat contrarietatem quandam in voluntate, et rixam in opere, ita contentio dicit contrarietatem quandam in locutione. Aliqui enim dicuntur contententes ex hoc quòd unusquisque defendit locutione id quod sibi videtur, verbisque contra alium tendit. Unde contentio vocatur pugna locutionis, non secundum rationem, vel quantum ad rem de quâ est contentio, vel quantum ad modum contendendi. Unde quandoque est peccatum veniale, quandoque mortale: si enim pugnet contra veritatem cognitam, judicanda erit secundum veritatis naturam; id est, si veritas impugnata sit veritas fidei, aut necessaria ad salutem alicujus, aut pertineat ad bonos mores, contentio pugnans contra talem veritatem, est perniciosa, et per hoc peccatum mortale. Quâ de causâ Apostolus ad Galat. 5, illam ponit inter opera carnis. Si verò hujusmodi veritas talis non est, ut oppositum sit mendacium perniciosum, contentio contra illam erit solum peccatum veniale: quæ demum intelligenda sunt formaliter de pugnantia ex intentione contra veritatem, ut eam verè impugnet. Nam si ex aliâ intentione procedat, puta disputationis vel exercitii gratiâ vel ex ignorantia inculpabili, tunc non est contentio nisi materialiter, cum non tendat ut veritatem impugnet et supprimat, et est aliquando laudabilis si disputatio suscipiatur ad veritatem melius explorandam.

Alia est contrarietas in verbis quâ falsitas oppugnatur: et hoc ex sua naturâ non est peccatum, nisi fortè in modo, quando scilicet nimis est vehemens et clamosa contentio, vel si fiat ad ingenii ostentationem, aut propter aliquem alium finem illicitum. Sive autem exercitii et disputationis gratiâ impugnetur veritas, aut seriò destruat falsitas, servandus est modus qui conveniat personis et negotiis, ut sit laudabilis: si enim, excedat convenientiam personarum et negotiorum, videtur vituperabilis. Communiter tamen est solum peccatum veniale, quia non contrariatur charitati sed modestiæ, nisi immodestia quâ quis uteretur, esset mali exempli et simplices personas scandalo afficeret. Vide D. Thomam 2-2, q. 58, art. 1. Litigium consistit in verbis. Et quidem si contradictio procedat contra personam alterius qui contradicens consentire recusat propter defectum amoris animos unientes, videtur hoc pertinere ad discordiam charitati contrariam. Quando verò contradictio oritur ratione personæ, quam aliquis contristare non vult, tunc est litigium, quod amicitie vel affabilitatis

opponitur, ad quam pertinet delectabiliter cum aliis convivere. Unde Philosophus dicit in 4 Eth. quòd illi qui ad omnia contrariantur, causâ ejus quòd est contristare, neque quoscunque curantes, discolori et litigiosi vocantur.

Litigii peccatum incurri potest dupliciter. Vel formaliter, contradicendo ex intentione hominem contristandi, vel materialiter, seu absque tali intentione. Utroque modo est vituperabile, utpote contra rectam rationem exigentem ut homo affabiliter cum aliis conversetur, sicut decet. Communitur autem videtur esse peccatum veniale, propter parvitatem nocimenti intenti seu subsequenti; nam hujusmodi tristitia videtur quid minimum. Si tamen quis intenderet confundere hominem aut contemptibilem reddere per hujusmodi contradictiones, esset peccatum mortale propter contemptum proximi, ejusque notabile nocumentum. Vide D. Thomam 2-2, quæst. 116, art. 1.

Seditio est vitium quo unitas multitudinis dissolvitur, discordantibus inter se partibus illius communitatis. Differt autem à bello et à rixâ quòd ista duo importent mutuum impugnationem in actu: seditio verò potest dici etiam dùm est solum præparatio ad talem impugnationem; insuper quia bellum propriè est contra hostes et extraneos; rixa est pugna unius ad unum, vel paucorum ad paucos. Seditio verò propriè est inter partes unius civitatis aut regni inter se tumultuantes. Differt quoque à schismate in duobus: 1° Quia schisma propriè opponitur spirituali unitati multitudinis, scilicet unitati Ecclesie: seditio autem opponitur temporali vel seculari multitudinis unitati, puta civitatis vel regni. 2° Quia schisma non importat aliquam præparationem ad pugnam corporalem, sed solum importat dissensionem spiritualem: seditio autem importat præparationem ad pugnam corporalem. Cùm itaque seditio opponatur et justitiæ et communi bono, manifestum est quòd ex genere suo est peccatum mortale, et tantò gravius quantò bonum commune, quod impugnatur per seditionem, est majus quàm bonum privatum, quod impugnatur per rixam. Peccatum autem seditionis primò quidem et principaliter pertinet ad eos qui seditionem procurant, et illi gravissimè peccant. Secundò autem ad eos qui illos se-

quantur perturbantes bonum commune: illi verò qui bonum commune defendunt, eis resistentes, non sunt dicendi seditiosi; sicut nec illi qui se defendunt, dicuntur rixosi. Vide D. Thomam 2-2, q. 42.

Vindicatio fit per aliquod pœnale malum inflictum peccanti. In vindicatione autem considerandus est vindicantis animus; si enim ejus intentio feratur principaliter in malum illius de quo vindictam sumit, et ibi quiescat, est omninò illicitum, quia delectari in malo alterius, pertinet ad odium, quod charitati repugnat, quâ omnes homines debemus diligere. Nec aliquis excusatur, si malum intendat illius qui sibi injustè intulit malum, sicut non excusatur aliquis per hoc quòd odit se odientem. Non enim debet homo in alium peccare per hoc quòd ille peccavit prius in ipsum; hoc enim est vinci à malo, quod Apostolus prohibet ad Rom. 13, dicens: *Noli vinci à malo, sed vince in bono malum*. Si verò intentio vindicantis feratur principaliter ad aliquod bonum, ad quod pervenitur per pœnam peccantis, puta ad emendationem ipsius, vel saltem adhibitionem ejus, et quietem aliorum, et ad justitiæ conservationem, et Dei honorem, potest esse vindicatio licita, aliis debitis circumstantiis servatis. Vide D. Thomam 2-2, q. 108, art. 1.

Crudelitas directè opponitur clementiæ: sicut enim, quæ cocta sunt et digesta, suavem et dulcem saporem habere solent, ita et illa quæ sunt cruda, horribilem et asperum saporem habent. Clementia autem importat quandam animi lenitatem sive dulcedinem per quam aliquis inclinatur ad diminuendas pœnas. Unde crudelitas, quæ à crudo aut à cruore venit, directè opponitur clementiæ: et est quedam asperitas, austeritas et atrocitas animi per quam aliquis fit promptus ad augendas pœnas. Differt à sævitia et feritate sicut malitia humana à bestialitate; nam enim sævitia et feritatis à similitudine ferarum accipitur, quæ etiam dicuntur sævæ. Est peccatum mortale pro quanto excessum in puniendo adhibet; crudelis enim causam puniendi habet, in quo differt à sævo; sed in pœnis excessum adhibet, ideòque manifestè peccat contra proximum, plus eum puniendo quàm merita, ultra malam dispositionem proprii animi quæ se ipsum crudelitate fœdat.

EXPOSITIO

SEXTI PRÆCEPTI DECALOGI:

Non mœchaberis;

ET NONI:

Non concupisces uxorem proximi tui.

Postquàm Deus prohibuit nocumentum in personam proximi quantum ad consistentiam personæ dicendo:

Non occides, statim vetat nocumentum in personam illi conjunctam quantum ad propagationem prolis, di-

cendo: *Non mœchaberis*. Nam post animæ cum corpore unionem, nullum aliud invenitur arcus vinculum quàm conjugium, in quo vir et uxor efficiuntur una caro: idèque *mœchia* est grave peccatum contra justitiam, et expressè prohibetur in Decalogo.

Verùm isto præcepto, *Non mœchaberis*, non solùm prohibetur adulterium, sed etiã quæcumque carnalis copula extra legitimum matrimonii usum, omnisque membrorum quæ ad generationem ordinata et destinata sunt abusus. Ex famosiori enim et notiori analogia, nempe *mœchiâ*, seu adulterio, totum luxuriæ genus Deus voluit intelligi ac comprehendì, ut notat D. Augustinus, et referretur causâ 52, q. 4, can. *Mœchetices*. Nec tantùm opera et actus exteriores luxuriæ prohibentur, sed et cogitationes turpes, morose, voluntas, desiderium et affectus inordinatus venererorum. Quia tamen plures ex Judæis obcæcati putabant vetari tantùm actum luxuriæ externum, non verò internum, Deus claritè et expressiùs speciali præcepto, nono scilicet decalogi, concupiscentiam prohibere voluit. Et Christus Dominus Matth. 5, vers. 28 et 29, eam legem explicuit et Judæorum errorem correxit.

Nomine luxuriæ hic intelligitur peccatum in excessu venererorum contra rationem, et intentionem Dei auctoris naturæ. Et est peccatum mortale ex genere suo, imò et capitale, ut probat D. Thomas 2-2, q. 153, per totam. Peccatum enim in humanis actibus est quod fit contra ordinem rationis, qui habet ut quælibet convenienter ordinet in suum finem. Quantò autem aliquid est magis necessarium, tantò magis oportet ut circa illud rationis ordo servetur. Unde per consequens magis est vitiosum si ordo rationis prætermittatur. Usus autem venererorum est valdè necessarius ad bonum commune, quod est conservatio humani generis. Et idè circa hoc maximè attendi debet rationis ordo, et per consequens si quid circa hoc fiat præter quàm ordo rationis habet, vitiosum erit. Hoc autem pertinet ad rationem luxuriæ, ut ordinem et modum rationis excedat circa venerea. Et idè absque dubio luxuria est grave peccatum.

D. Gregorius, lib. 31 Moralium, ponit luxuriam inter vitia capitalia, idque probat D. Thomas, quia vitium capitale est quod habet finem multùm appetibilem; ita quòd ejus appetitù homo procedat ad multa peccata perpetranda, quæ ex illo vitio tanquàm ex principali oriri dicuntur. Finis autem luxuriæ est delectatio venererorum quæ est maxima. Unde hujusmodi delectatio est maximè appetibilis secundùm appetitum sensitivum, tum propter vehementiam delectationis, tum etiã propter connaturalitatem hujusmodi concupiscentiæ. Unde manifestum est quòd luxuria est vitium capitale. Item D. Gregorius assignat luxuriæ sequentes filias, nempe cæcitatè mentis, inconsiderationem, præcipitationem, inconstantiam, amorem sui, odium Dei, affectum præsentis seculi et horrorem futuri, quas egregiè suo more explicat D. Thomas, loco citato. Igitur actus venericus tunc est malus

quando aliquis eo utitur contra ordinis rationem, id est, non juxta finem ad quem ordinatur à naturâ, nec modo debito ac convenienti. Sicut enim usus alimenterum ordinatur ad conservationem individui, ita usus venererorum ad conservationem speciei et generis humani, proindeque ejus finis est procreatio prolis: modus verò conveniens et debitus est ut homo suâ uxore utatur sibi per legitimum matrimonium conjunctâ; aliàs semper est peccatum mortale. Nec datur parvitas materiæ quâ luxuria hic et nunc in individuo à mortali peccato excusari possit. Cùm enim tota ratio difformitatis illius, nempe deordinati concupiscentiæ circa delectationes venereas, salvetur in quâlibet materiâ luxuriæ etiã parvâ, nequit ex hac rationem à mortali excusari, sed solummodò ex indeliberatione et inadvertentiâ, eam tunc perfectè ad rationem actûs moralis non pertingat (1).

QUÆSTIO PRIMA.

DE LUXURIÆ SPECIEBUS.

Divus Thomas 2-2, q. 154, art. 1, convenienter assignat sex luxuriæ species, scilicet simplicem fornicationem, adulterium, incestum, stuprum, rapum, et vitia contra naturam. Et hujus numeri rationem reddit, quia peccatum luxuriæ consistit in hoc, quòd aliquis non secundùm rectam rationem delectationis venereâ utitur. Et idè tot debent assignari ejus species, quot modis contingit objectum à quo sumit speciem, et quod est materia actûs veneris, non convenire rectè rationi. Inque dupliciter evenire potest: uno modo, quia objectum seu materiæ habet repugnantiam ad finem actûs veneris. Et sic, in quantum impeditur generatio prolis, est vitium contra naturam, quod in-

(1) Doctrina communis theologorum, non dari levitatem materiæ in peccato luxuriæ, intelligi debet de omni luxuriâ directè volitâ, et in eo fundatur quòd ipsamet delectatio carnalis levis directè intendi nequit quia homo incurrat periculum proximum commotionis gravis et consensus in eam, ob summam illius fragilitatem et istius passionis deordinationem quæ excecatur mentem. Si questio sit de delectatione carnali non propter se appetitâ, sed solùm indirectè in causâ volitâ, adhibitâ potest levitas materiæ, et qui ponit actum voluntariè, ex quo sive per se, sive per accidens sequitur levis commotio, peccatiduntaxat venialiter modò illa delectatio in se displiceat et absit periculum consensus in eam. Ita communiter theologi, saltem quoad sensum; licet enim non pauci illud negare videantur, tamen in ipsâ re intellectè ac sensu quem exponimus non dissentiant, ut sapienter animadvertit Billuart, de Fortitudine, dissertatione 5, art. 2. Omnia peccata admittunt levitatem materiæ, et si excipiat luxuria, sola ratio discriminis oritur à periculo decidendi in gravem deordinationem si quid vel leve in eâ materiâ permittatur; porrò non adest illud periculum proximum gravioris deordinationis et consensus, quando non est consensus directus in ipsam luxuriam, sed tantùm in suâ causâ: hoc docet experientia quotidiana. Hinc non arguitur peccati mortalis qui sine ratione sufficiente, sed ex levitate, seu aliquâ indiscretâ curiositate, se exponit levi sensuum commotioni, modò semper hæc non intentalur et non sit, ratione personalis fragilitatis, periculum probabili lapsûs. (F. D. T.)

venitur in omni actu venero, ex quo sequi non potest generatio. In quantum verò impeditur debita educatio et promotio prolis natæ, est fornicatio simplex, quæ est soluti cum solutâ. Alio modo materia in quâ exercetur actus venero potest esse non conveniens rationi rectæ per comparationem ad alios homines. Et hoc dupliciter: primò quidem ex parte ipsius femine, cui aliquis commiscetur, quia ei debitus honor non servatur. Et sic est incestus, qui consistit in abusu mulierum consanguinitate, vel affinitate junctarum. Secundò ex parte ejus in cuius potestate est femina, quæ si est in potestate viri, est adulterium; si autem est in potestate patris, est stuprum si violentia non inferatur; raptus autem, si vis inferatur.

Diversificantur autem istæ species magis ex parte femine quàm viri, quia in actu venero femina se habet sicut patiens et per modum materie; vir autem per modum agentis. Prædictæ autem species secundùm differentiam materie assignantur: quæ diversitas materie habet annexam diversitatem formalem objecti secundùm diversos modos repugnantiæ ad rationem rectam, ut dictum est. Inter luxuriæ species, peccatum contra naturam est maximum et gravissimum, ut probat D. Thomas in quæst. citatâ art. 12. Secundum locum tenet incestus, eò quòd sit contra naturalem reverentiam quæ debetur personis conjunctis. Tertium locum obtinet adulterium, per quod homo abulitur muliere alteri subjectâ quoad usum generationis, quod est quid gravius quàm si foret alteri subjecta tantùm ad custodiam, ut contingit in stupro, quod proinde quartum locum tenet. Utrumque autem aggravatur per violentiam, ideòque raptus virginis est quid gravius quàm stuprum, et raptus uxoris quàm adulterium. Insuper hæc omnia aggravantur adhuc secundùm rationem sacrilegii. Tandem simplex fornicatio infimum locum tenet inter peccata quæ per se constituunt species luxuriæ. Vide D. Thomam, loco citato. De his speciebus sigillatim acturi sumus in sequentibus. Verùm antequàm hujus præcepti explanationem aggrediar, petenda rogandaque est venia, si in hæc materiâ lubricâ et turpi tractandâ, interdum usus fuero aliquo verbo minis decenti, ut probi ac diligentis commentatoris officio satisfaciam: non enim sponte et ex voluntate id accidit, sed solâ necessitate. Cavebo tamen ne aliquid scribam quod pias aures offendere valeat, quamvis juxta Apostolum, *omnia munda mundis, coinquinatis autem et infidelibus nihil sit mundum*. Faxit Deus ut lectores sine noxâ et offensione hujusmodi commentaria pertranseant, ac nulli obsint, sed omnibus prosint!

ARTICULUS PRIMUS.

De fornicatione simplicis.

Dico quòd fornicatio simplex est de se intrinsecè mala et peccatum mortale, utpote legi divinæ et naturalis repugnans in re gravi, et in nullo casu licita, nec ideò est mala quia prohibita, sed ideò prohibita quia de se mala. Unde qui puellam quamvis consen-

lientem, aut meretricem etiã paratissimam carnaliter cognoscit, toties quoties mortaliter peccat, et numerum hujusmodi copularum tenetur in confessione declarare. Peccant quoque lenones et alii inducentes et concurrentes ad hujusmodi peccatum.

Probatur 1° ex Scripturâ sacrâ, Tob. 4: *Attende tibi ab omni fornicatione, et præter uxorem tuam nunquam patiaris crimen scire*. Crimen autem importat peccatum mortale. Item Levit. 21 prohibetur scortam et vile prostibulum duci in uxorem. Item Deuteron. 23 dicitur: *Non erit meretrix de filiabus Israel, neque fornicator de filiis Israel*. Item Ecclesiastici 19 dicitur: *Qui se jungit fornicariis, erit nequam*. Item Apostolus ad Galat 5, præmissâ fornicatione et quibusdam aliis vitiis, subdit, quòd qui *talìa agunt, regnum Dei non consequentur*. Item 1 ad Corinth. 6, ait: *Noiite errare, neque fornicarii, etc., regnum Dei possidebunt*. Et ibidem Apostolus supra congerit argumenta ad ingerendam hujus peccati detestationem. Item ad Ephes. 5, ait: *Fornicatio et immunditia nec rinometur in vobis*. Idem in primo Apostolorum concilio decretum ac mandatum fuit gentilibus noviter conversis ut à fornicatione se abstinerent, prout habetur Act. 15. Item in decretis causâ 22, q. 1, cap. *Prædicandum*, imponunt variæ penitentia pro hujusmodi peccato. Et tandem in concilio Viennensi Clement. *Ad nostram*, de Hæreticis, definitum fuit quòd asserere fornicationem non esse peccatum mortale, est in hæresim incidere.

Probatur 2° ex D. Thomâ 2-2, q. 15, 4, art. 2; et in lib. 3 contra Gent. cap. 122, cuius ratio sic in formam reducit: omnis voluntaria humani seminis emissio secundum se et à naturâ ordinatur ad generationem, educationem et instructionem prolis; si- que quando caret dicto ordine, deformis est deformitate privationis debili ordinis ad suum finem naturalem. Atqui fornicatio simplex est concubitus privatus naturali ordine ad naturalem educationem et instructionem prolis; ergo est de se intrinsecè mala. Prob. min. Actui fornicario secundum se sumpto competit ut homo non teneatur post coitum manere et cohabitare cum feminâ, nec prohibeatur ex vi præcisè hujus actus ad alias accedere. Ergo actus fornicarius, quantum est ex se, impeditivus est convenientis educationis prolis natæ. Prob. anteced. Quia educatio ista convenienter fieri nequit nisi postea homo cum muliere remaneat, eamque juvet ad prolem educandam et instruendam: videmus enim in omnibus animalibus, in quibus ad educationem prolis requiritur cura maris et feminae, quòd in eis non est vagus concubitus: sed maris ad certam feminam unam, sicut patet in omnibus avibus. Secus autem in animalibus, in quibus sola femina sufficit ad educationem foetus in quibus est vagus concubitus, ut patet in canibus, et hujusmodi aliis animalibus. Manifestum est autem quòd ad educationem hominis non solum requiritur cura matris à quâ nutritur, sed multò magis cura patris à quo est instruendus et defendendus, et in ba-

nis tam interioribus quàm exterioribus promovendus. Et idèd contra naturam hominis est, quòd utatur vago concubitu : sed oportet quòd sit maris ad determinatam feminam, cum quò permaneat, non per modicum tempus, sed diù ; vel etiam per totam vitam. Et inde est quòd naturaliter maribus in specie humanà inest sollicitudo de certitudine prolis, quia ejus educatio eis imminet : hæc autem certitudo tolleretur si foret vagus concubitus.

Nec obstat quòd fortè non oriatur proles ex fornicatione ; aut si oriatur, fornicator sufficiens providèbit de educatione et instructione prolis ; aut si in hoc deficiat, femina dives, potens et industriosa, sola sufficere poterit ad educationem et instructionem convenientem prolis. Non obstat, inquam : nam in humanis actibus naturaliter consideratur rectitudo aut obliquitas ad rationem juxta illud quod convenit per se formaliter, et totam speciem consequitur ac communiter accedit ; et non secundùm id quod per accidens in uno vel altero individuo et in aliquo casu particulari accidere potest ; id enim quod cadit sub legis determinatione, judicatur secundùm id quod communiter accidit, et non secundùm id quod in aliquo casu evenire potest. Cùm itaque simplex fornicatio per se et communiter careat naturali ordine ad educationem et instructionem prolis, semper est jure naturæ illicita, quamvis per accidens in aliquo casu, ex conditione scilicet talis personæ sequi possit educatio prolis. Hinc Innocentius papa XI hanc quorundam recentiorum propositionem meritò damnavit : *Tam clara videtur fornicationem secundum se nullam involvere malitiam, et solum esse malam, quia interdicta est, ut contrarium omnino rationi dissonum videatur.* Et enim recte ratiocinatur Sotus, lib. 5 de Justitià, q. 4, art. 5, error est hæresi proximus, asserere fornicationem non esse contra jus naturæ : nam inde sequeretur gentibus non fuisse delictum ante legem scriptam, ipsam prohibentem ; quin verò neque post scriptam, quia lege Moisaicà non tenetur. Similiter neque modò fornicatio respectu Turcarum aliorumque infidelium foret peccatum, cùm possent inculpabiliter ignorare illius prohibitionem, si in solâ Scripturâ sacrâ contineatur.

Concubinatus est grave fornicationis peccatum, valdèque periculosum, ob scilicet morale periculum relabendi : est enim fornicatio quædam continuata cum feminâ solâ determinatâ, quæ scilicet non omnibus indifferenter se exponit sicut meretrix, sed uni soli ; ita ut sit veluti quædam cohabitatio ferè perinde ac si matrimonio esset illi conjuncta. Hinc fit quòd semper maneant in statu et proposito peccandi ; unde concubinarîi in confessione non sunt absolvendi, nisi priùs concubinam ex domo expellant, habeantque sincerum propositum non ampliùs accedendi ad illam, quia aliàs sunt in occasione proximâ peccandi. Imò etiãmsi concubinam apud se non habeant, adhuc tamen non sunt statim absolvendi, sed ipsis priùs injungendum est ut eam non videant nec visitent, non alloquantur soli cum solâ, in secreto, etc. Et priùs de

eorum continentia et propositi veritate ac firmitate videnda est experientia, et interim aliquæ penitentia medicinales ipsis imponendæ ac præscribendæ sunt, donec à peccandi consuetudine cessaverint : præsertim si jam promiserint se emendare et promissis non steterint, nec se continuerint, neque periculum vita verint. Idem prorsus faciendum est quia concubi nam. Vide D. Thomam in 4 Sent., dist. 35, q. 2, art. 3.

Hinc meritò Alex. papa VII hanc quorundam recentiorum propositionem damnavit : *Non est obligandus concubinarîus ad ejiciendam concubinam, si hæc nimis utilis esset ad oblectamentum concubinarîi, vulgo regalo ; dum deficiente illo, nimis agrè ageret vitam, et aliæ epulæ tedio magno concubinarium afficerent ; et alia sanata nimis difficilè inveniretur.* Vide Trident. sess. 25 de Reformat., cap. 8, ubi concubinatum in laicis graviter puniri mandat ; et sess. 25, cap. 14, præscribit formam procedendi in causis clericorum concubinariorum. Item Innocentius papa XI sequentes novellistarum propositiones circa occasionem proximam damnavit : *Pœnitenti habenti consuetudinem peccandi contra legem Dei, naturæ, aut Ecclesiæ etsi emendationis spes nulla appareat, nec est neganda nec differranda absolutio, dummodo ore proferat se dolere, et proponere emendationem. Item potest ei quando absolvi, qui in proximâ occasione peccandi versatur, quam potest et non vult omittere, quinimò directè et ex proposito querit, aut ei se ingerit. Item proximâ occasio peccandi non est fugienda, quando causa aliqua utilis, aut honesta non fugiendi occurrat. Tandemlicitum est querere directè occasionem proximam peccandi pro bono spiritali vel temporali nostro, vel proximi.*

Denique cùm fornicatio simplex sit peccatum mortale, ab aliis speciebus luxuriæ distinctum, in confessione distinctè est explicanda, prout definiit Alexander papa VII, hanc propositionem damnando : *Qui habuit copulam cum solutâ, satisfacit confessioni præcepto, dicens : Commisit cum solutâ grave peccatum contra castitatem, non explicando copulam.* Item in hoc peccato sicut et in aliis, pœnitens tenetur in confessione peccati consuetudinem declarare, prout definiit Innocentius papa XI, damnando istam propositionem : *Non tenemur confessario interroganti fateri alicujus peccati consuetudinem.* Indèque constat pœnitentes à confessario interrogandos esse an consuetudinem habeant labendi in illud peccatum de quo se accusant, præsertim in materiâ luxuriæ, ad hoc ut occasiones et pericula relabendi præscindere valeat, et remedia convenientia opponere.

Copula habita cum viduâ considerata præcisè ut tali, est simplex fornicatio, quia juxta Apostol. 1 ad Corinth. 7, *soluta est à lege viri*, ut non sit adultera cum alio viro copulam habendo. Fornicatio autem simplex, ut jam diximus, est concubitus soluti cum solutâ, nedùm à matrimonio, sed etiam à cognatione, affinitate, ordine sacro, religione et voto. Hæc verò vidua, ut suppono, caret istis vinculis et adjunctis.

Concubitus viri christiani cum muliere infideli, Turcâ vel Judæâ est circumstantia in confessione ape-

rianda, ob scilicet specialem difformitatem et cuiusdi-
di-paritatem, ut probat Diana coordinatus 3 parte,
tractatu 4, resolutione 158; et multò magis concubitus
feminae christianae cum viro infideli aut Judæo.

ARTICULUS II.

De stupro.

Stuprum juxta D. Thomam 2-2, q. 151, a. 6, im-
portat illicitam virginum deflorationem sub curâ paren-
tum existentium, et est determinata luxurie species,
differtque à fornicatione, quæ est copula cum muliere
jam corruptâ. Stuprum duo offendit, scilicet signacu-
lum virginitatis in feminâ, et paternam custodiam
in parente, ac ex utroque simul desumenda est differ-
rentia propria et essentialis stupri.

Probat D. Thomas hanc conclusionem quia ubi
circa materiam alicujus viti occurrit aliqua specialis
deformitas, ibi debet poni determinata species illius
viti. Luxuria autem est peccatum circa venerea ex-
istens ut supra dictum est: in virgine autem sub
custodiâ patris existente, quedam deformitas specialis
occurrit, si corruptatur, tum ex parte puella: quæ
ex hoc quod violatur, nullâ pactione conjugali præce-
dente, et impeditur à legitimo matrimonio conse-
quendo, et ponitur in viâ meretriciandi, à quo retra-
hebatur, ne signaculum virginitatis amitteret. Tum
etiam ex parte patris, qui de ejus custodiâ sollicitu-
dinem gerit, juxta illud Eccl. 42: *Super filiam luxu-
riosam confirma custodiam, ne quando faciat te in op-
probrium venire inimicis.* Et Eccl. 7: *Filiæ tibi sunt,
custodi corpus earum.* Nam sicut naturali ordine,
patris est alere filiam, et providere illi usque ad nup-
tias inclusivè, ita ejusdem est custodire filiam benè
habilem ad matrimonium; minus autem reddetur ha-
bilis si corrupta fuerit, ut patet. Nec refert quòd filia
sit grandævæ ætatis, puta quinquaginta annorum,
neque amplius apta generationi. Non refert, inquam,
quia, ut ait Cajet. supra hunc D. Thomæ articulum,
quandiu virgo est, semper quantum est ex habilitate
decoris naturalis, apta est conjugio; idèòque semper
ex tali defloratione redditur inhabilis. Per accidens
autem omninò est quòd filia tunc sub nullius custodiâ
existat, neque id tollit rationem stupri: quoniam mo-
rales species attenduntur juxta id quod communiter
inveniri natum est. Constat autem quòd communiter
puella sub parentum, vel alterius loco illorum custo-
diâ sunt, et esse debent ante matrimonium; eorum-
que virginalis signaculum, quantum est in se, nequit
esse sine indigentia paternæ custodiæ et ordine ad
illa m.

♦ Idem Cajet. addit, quòd etsi virginitas sit virtus
communis utriusque sexui, stuprum tamen propriè est
solutus feminæ. Unde vir virgo extra matrimonium
cum meretrice primò concubens, non committit
stuprum, sed simplicem fornicationem, quia nec sig-
naculum aliquod naturale perdit quo inhabilior fiat
matrimonio, nec amittit aliquid quod paternæ custo-
diæ naturaliter sit commendatum usque ad conju-
gium, ut patet ex hoc quòd filii ante matrimonium

post annos pubertatis absque ullâ custodiâ discurrunt,
adèò ut si pater eos rigidè custodire vellet, contra
naturalem morem agere videretur: cum tamen puella
ante conjugium naturali inclinatione à parentibus dil-
igenter custodiantur, nec liberè vagari aut discur-
rere permittantur. Quod autem in naturalibus con-
muniter fit, ostenditur sic natum esse fieri, ut dicitur
in 2 Physicorum. Hinc inferitur hominem in confes-
sione non teneri explicare circumstantiam primæ co-
pulae quam habuit cum solutâ jam corruptâ, quia
copula non habet specialem illam deformitatem quam
habet in puellâ virgine, quæ proinde de stupro et
defloratione debet se acensare. Subdit idem Cajetan.
quòd mollit, quâ puella virgo se ipsam primò vol-
untariè polluit, cum non sit luxuria naturalis, sed
contra naturam, non est stuprum, sed longè majus
et gravius peccatum, ac contra naturam, tollens irre-
parabiliter virginitatem, etiamsi id fiat solis tactibus
absque fractione sigilli. Non enim virginitas in puellâ
solum fracture per stuprum, nec stuprum adequatè
opponitur virginitati in puellâ; uni namque virtuti
multa vitia possunt opponi, ut docet D. Thomas 2-2,
q. 152, et alibi sæpè. Denique observat idem Cajet.
quòd integritas membri feminei dupliciter considerari
potest: 1° ut est quedam carnis integritas, et sic
per accidens se habet ad statum virginealem ut est
materia virtutis, prout ostendit D. Thomas loco citato;
2° ut est signaculum virginalis, scilicet conclusivum
uteri et animi ad amplexum virilem: et sic non per
accidens, sed per se spectat ad statum virginealem ut
est materia virtutis: et propterea si sic perditur,
puella redditur minus habilis ad conjugium.

Hinc quidam docent quòd quando puella se accusat in
confessione de voluntariâ pollutione, aut de morosis
cogitationibus et delectationibus venereis, non tenetur
explicare hanc fuisse primam; quia cum per ista de-
sideria et cogitationes, aliaque, non violetur clau-
strum virginalis eo modo quo requiritur ad stuprum,
non tenetur exprimere circumstantiam virginitatis,
quamvis graviter peccet, et virginitatis aureolam
amittat. Et similiter quòd cogitationes seu delecta-
tiones morosæ in homine circa virginem, quamvis
sint inviti, illa prima copula non est propriè stuprum,
nec specialem habet malitiam: esto quòd aliquando
sit alia malitia mortalis extrinseca, puta contra proxi-
morum charitatem et debitam parentibus pietatem;
ac sæpissimè mœores, inimicitie, cales, gravissi-
maque oriantur incommoda; quæ tamen per accidens
se habent, et etiam ex copulâ filia, viduæ, aut cor-
ruptæ evenire possent. Idque probant quia puella
scienti et consentienti non fit injuria; neque parenti-

bus, utpote qui majus non habent jus in corpus filiae virginis, quàm corruptæ, sed ipsa est sive integritatis virginalis domina.

Alii verò probabilis ac tutius contrarium docent. Imò, juxta Cajet., ista copula est verè stuprum, etiamsi puella consensit, ut sic dotem pro inveniundo matrimonio acquirat, et parentum quoque consensus accedat. Quia puella hoc modo acquirens dotem ex stupro redditur quidem habilior ad matrimonium quoad bona fortunæ, sed efficitur inhabilior quoad bona naturæ tam corporis quàm animæ: stuprum autem penès damnum naturalis boni attenditur, et non penès bona exteriora. Consensus autem tam puellæ quàm parentum, etsi stupratoris injuriam minuat, non tamen tollit: tum quia hujusmodi consensus non est omninè voluntarius, sed mixtus, sicut prociens merces in mare propter majorem necessitatem, tum quia consensus in his quorum non sumus pro libito domini, non tollit quin scienti et consentienti fiat injuria, ita ut istud axioma intelligi debeat in his tantum quorum homo est dominus secundum suæ voluntatis libitum, ut sunt bona fortunæ; et non in his quæ, etsi nostra sint, non tamen possumus ut volumus de illis disponere et ordinare. Nam licet manus tua sit tua, non tamen propterea potest de consensu tuo à te tolli et abscondi sine injuriâ tuâ, etc. Et quia signaculum virginalis nec puellæ, nec patris subest libertati ad libitum, sed à naturâ tributum, utriusque est servandum usque ad nuptias, idèoque neutrius injuria evitatur ex utriusque consensu contra naturale debitum, quo uterque commendatum hoc decus servare debet. Haec tenet Cajetan. Hinc qui virginem etiam consentientem defloravit, tenetur hanc circumstantiam virginis confiteri, èd quòd ista copula specialem stupri malitiam habeat; consistit enim præcisè in defloratione virginis injustâ, seu extra matrimonium absque vi et violentiâ.

Quæres 1° an qui virginem consentientem, aut seipsam spontè offerentem defloravit, teneatur ipsi aliquam restitutionem facere? Alii affirmant, èd quòd deflorator gravem tunc inferat injuriam patri, sub cuius custodia est virginalis signaculum, et cuius puella non est domina, etiam quantum ad istum usum. Adde quòd hæc defloratio in patris infamiam et damnum redundat, qui cogitur filiam suam corruptam apud se cum molestiâ et sollicitudine inuuptam retinere cum notabili rei familiaris dispendio, aut debebit augere dotem, eamque viro ignobili tradere in matrimonium, etc., quorum omnium malorum deflorator est causa efficiens.

Alii verò negant ex contrario principio, ex hoc nempe quòd sui corporis sit verè domina, eique volenti et consentienti non fiat injuria; et dato quòd non foret domina claustrî virginis, non tamen propterea sequitur ipsi faciendam esse restitutionem, sicut ille qui manum Petri de ejus consensu absceideret, ad nihil ipsi restituendum obligaretur. Adde quòd quamvis puella et parentes illius integritatis corpori non habeant dominium, benè tamen illius pecunie, quoad

tale bonum æstimari potest, ejus restitutionem puella in stuprum spontè consentiens, remittere tenetur. Tandem licet fiat aliqua injuria parentibus, hæc tamen non est specialis injustitia, cum puella membri sui sit domina, et nuptiarum jecturam pati possit, si velit. Et sanè si virgo, quamvis fuerit præcipua causa horum damnorum, ad nihil tamen patri restituendum teneatur, multò minùs constuprator ad id obligabitur in foro conscientie, quicquid sit de foro exteriori.

Videtur tamen quòd deflorator tenetur exhibere aliquam satisfactionem parentibus si inde in famâ et honore fuerint læsi: imò ex quâdam benignitate et equitate naturali debet ipsis aliquid elargiri, maxime si ex illo stupro puella ad nubendum minùs idonea reddita fuerit. Si verò æquè benè nuperit ac si violata non fuisset, èd quòd copula secreta remanserit, aut ob aliam rationem, tunc ad nihil largiendum tenetur, cum inde nullum damnum venerit. Et isto modo ambæ sententiæ concordari possunt. Si verò deflorator copulam secretam injustè detexerit, indeque puella non potuerit matrimonium invenire, aut æquè benè nubere, tunc deflorator non tantum ex quâdam benignitate et equitate, sed etiam de rigore justitiæ tenetur ad restituenda damna famæ et bonorum inde provenientia. Verùm de his fusiùs agitur tract. de Justitiâ et Jure.

Quæres 2° an ille qui per vim, fraudem, vel metum virginem injustè defloravit, absque promissione matrimonii, teneatur illam ducere in uxorem, vel de competenti dote providere ac curare ut æquè benè nubat ac si esset virgo. Et quidem sermo est de foro conscientie: nam jure civili vir cogitur ad matrimonium acceptandum, aut ad patibulum sustinendum, si fuerint parvis conditionis, et pena capitis imponitur ei qui per vim stuprum intulit, imò et illi qui viduam aut mulierem honestam vi corrumpit. Et tandem jus canonicum statuit ut deflorator teneatur ducere in uxorem puellam quam vi constupravit, aut ei dotem constituat, et insuper virgis publicè cædatur, etc. Resp. affirmativè, quia cum deflorator per injuriam, damna puellæ intulerit, ex justitiâ tenetur illa compensare. Idèoque puellæ vi defloratæ datur optio ut dotem à defloratore recipiat, vel eum in conjugem ducat. Unde in foro conscientie non tenetur eum ducere, etiamsi ille velit nubere, sed potest dotem exigere quantum requiritur ad augmentum ut alteri æqualis conditionis nubere valeat. E contra verò si deflorator pecunias offerat, et ipsa eas accipere nolit, sed eum in maritum postulet, tenetur ille ad matrimonium contrahendum. Quidam tamen volunt, quòd si fuerint parvis conditionis, et puella adhuc renuat matrimonium sibi oblatum, tunc deflorator ad nihil amplius obligatur. Quòd si contingat puellam æquè benè nubere alteri ac si virgo fuisset, cum solâ dote quam à parentibus habet, cum tunc nullum ex defloratione recipiat damnum, plures auctores docent defloratorem qui nihil ei promisit, ad nihil quoque teneri. Alii verò asserunt eum teneri ad compensandum damnum integritatis virginis, quòd non est minùs, recto æstimabile quàm injusta manus

amputatio, si ipsa virgo aliquam compensationem exigat, boni viri arbitrio faciendam, ut fusè ostenditur in tract. de Justitiâ, et colligi potest ex D. Thomâ 2-2, q. 62, art. 2, ad 1.

Homo qui similiter vi, metu, aut fraude cognovit puellam, quæ communiter virgo reputabatur, licet talis non esset, utpote jam ab alio corrupta, tenetur ad aliquam restitutionem arbitrio boni viri faciendam ratione damni et infamiae, si ob hujus viri factum non potuerit itâ commodè nubere; quia famâ quam possidebat, illam per injuriam privavit, indeque damnum ei intulit. Non tenetur tamen in foro conscientiae eam in uxorem ducere, sed satis est quòd pecuniis compenset damnum injustè illatum. Nec tantum ille qui vi et fraudibus puellam violavit, tenetur ad compensationem damni, sed ille etiam qui sine copulâ fuit illi injusta causa gravis infamiae, perinde ac si eam violâset, quia tunc per injuriam tale damnum ipsi intulit suo quodam imprudenti facto.

Quæres 3^a an qui precibus importunis, muneribus et blanditiis, absque se et promissione matrimonii, puellam defloravit, tenetur ad aliquam compensationem. Resp. quòd si preces etiam importunæ et sæpè repetitæ, levés extiterint, non censetur tunc puella involuntariè, sed liberè consensisse in stuprum: hæc enim et similia communiter usurpantur à viris, facillèque à mulieribus repelli possunt et debent. Si autem diligentè à viro adhibite ad extorquendum puellæ consensum, sint valdè extraordinariæ, et preces, sollicitationes, ac blanditiæ supra modum importunæ, et ita fortes ut puella virginitalis detrimentum pati malit potius quam istis importunitatibus vexari, tunc deflorator tenetur ad damna resarcienda, quia quasi coacta consensit. Porrò ut preces in nostro casu censeantur extraordinariæ et sufficientes ad inducendum restitutionis obligationem, requiritur ut æquivalent violentiæ ac conjunctus sit aliquis dolus aut metus saltem reverentialis, vel aliquid aliud simile per quod consensus coactè extorqueatur et voluntarium minuat, idque prudentum arbitrio definiendum relinquatur.

Quæres 4^a ad quid tenetur qui virginem defloravit promisso illi matrimonio. Resp. teneri ad eam in uxorem ducendam servatis servandis, si ipsa nolit aliam satisfactionem acceptare. Ratio est quia puella ex parte suâ contractum jam adimplevit tradendo alteri corpus suum: proindeque vir tenetur ex justitiâ implere quoque contractum, matrimonium promissum contrahendo. Non enim puella pro pecuniâ aut aliâ re consensit in stuprum, sed tantum se matrimonii ductæ copiam sui fecit; ergo vir tenetur illam ducere in uxorem (1). Unde etiamsi vir fictè nuptias illi promiserit, adhuc tenetur sub mortali eam ducere, et promissionem adimplere si fuerit æqualis conditionis, aut paulò duntaxat inferioris; aliàs inter homines contractus innumeris fraudibus involverentur. Si tamen vir nobilitate generis vel divitiis notabiliter excedat puellam

conditionem, et illa hujusmodi excessum non ignoraret, aut ex variis indiciiis facillè deprehendere posset se à viro, fictè promittente decipi; ut si sciat alias puellas ab eodem fuisse seductas sub simili promissione matrimonii, si advertat illum verba ambigua ve extraordinarias exaigerationes promissioni miscere et alia hujusmodi indicia occurrant, tunc fictè promittens non tenetur istam puellam in uxorem ducere, quia non tam puella decepta fuit à viro, quam ipsa met se decipere voluit, et in isto casu censetur illi corporis sui copiam fecisse omninò gratis et liberaliter, et non per modum contractus onerosi, nempe: sub conditione futurarum nuptiarum.

Quando verò puella invincibiliter ignorabat hunc excessum nobilitatis et facultatum viri, neque dolum prudenter presumere poterat, convenienti auctores tunc virum teneri saltem ad damna compensanda. An autem eam in uxorem ducere teneatur, si ipsa omnem aliam compensationem recuset, quidam negant, eò quòd damnum per copulam illatum puellæ ignobili et pauperi, non tanti æstimatur quantum damnum quod familiæ nobilissimæ ex istis nuptiis proveniret, indeque hujusmodi connubia principum mandatis inhibentur. Alii verò affirmant, eò quòd ex vi contractus vir ad hoc se obligare voluit, verè promittendè, aut ex vi injuriæ illatæ, fictè contrahendo. Alii tandem asserunt quòd vir tenetur puellam in uxorem ducere, si nullum inde damnum notabile ejus familiæ eventurum timeatur, aut si edictum principis non obstat: secus verò si grave damnum aut scandalum inde timeatur, aut hujusmodi connubia fuerint à superiori prohibita. Tunc enim sufficit quòd vir in pecuniis compenset puellæ damnum, vel det operam ut æquè honestas consequatur nuptias, ac si deflorata non fuisset. Aliæ causæ eximentes virum ab obligatione ducendi puellam vel viduam quam corrupit, referuntur in tractatu de Justitiâ.

ARTICULUS III.

De raptu.

Raptus duobus modis considerari potest: 1° in quantum attinet ad forum conscientiæ, et prout consistit circumstantiam specificam luxuriæ necessariò in confessione exprimentandam; 2° in quantum attinet ad forum exterius, nempe quoad pœnas in jure latas contra raptores. Incipiendo à primo, malitiâ specifica raptus consistit in hoc quòd homo affectu luxuriæ impulsus vim inferat feminæ, aut iis sub quorum potestate et curâ est, ut libidinem eam eâ expleat.

D. Thomas in hæc quest. 154, art. 7, docet raptum quandoque in idem concurrere cum stupro, quando scilicet aliquis violentiam inferat ad virginem illicitè deflorandam: quæ quidem violentia aliquando inferitur tam ipsi virgini quam patri. Quandoque autem inferitur patri, sed non virgini, puta cum ipsa consentit ut per violentiam de domo patris abstrahatur. Differt etiàm raptus alio modo, quia aliquando puella violenter abducitur à domo parentum, et violenter corrumpitur; aliquando autem etsi violenter abduca

(1) Hæc resolvenda sunt ex principiis quæ ponuntur in tractatu de contractibus ubi de pactis *sub conditione turpi*.

tur, non tamen violentè corrumpitur, sed de voluntate ejus, sive corrumpatur fornicario concubitu, sive matrimoniali: qualitercumque enim violentia adsit, salvatur ratio raptus. Quandoque autem invenitur raptus sine stupro, puta si aliquis rapiat viduam, vel puellam corruptam. Quandoque verò stuprum sine rapto invenitur, puta dum aliquis absque illatione violentiæ virginem illicitè deflorat. Sicut enim qui alterius manum de ejus consensu abscindit, dicitur mutilator, et qui copulam habet cum conjugatâ, eâ et marito consentientibus, dicitur adulter, ita qui virginem extra matrimonium deflorat absque violentiâ, eâque consentiente, dicitur constuprator, quia, ut ostensum est articulo precedenti, talium non sumus domini ad libitum, sed ab altiori principio hæc nostra sunt quoad aliquid, servato certo ordine, contra quem si fiat, injuriæ locus restat.

Violentia igitur constituit differentiam et malitiam specificam raptus, proindeque non omninò per accidens se habet ad luxuriæ speciem, et quò magis violentia crescit, eò magis luxuria augetur. Videtur enim procedere ex magnitudine libidinis, quòd ex eâ aliquis non refugiat se immittere periculo violentiæ inferendæ, et ex eo malo affectu concupiscentiæ captus, in injustitiam raptus, vel adulterii, vel in sacrilegium aut necem prorumpat, ut docet D. Thomas hic ad 2. Ex quo fit raptum habere duplicem malitiam specificam, alteram castitati contrariam, in quantum eorum inveniunt extra matrimonium, alteram justitiæ oppositam, ratione violentiæ: nam secundùm finem significatum fornicatè, ponitur species luxuriæ; secundùm autem conditionem ejus quòd est ad finem, addit deformitatem rapinæ et injustitiæ, seu constituit speciale peccatum luxuriæ. Raptus qui est species luxuriæ, non constituitur, nec invenitur quando non fit expediendæ libidinis causâ, sed aliâ quæcumque. Est tamen tunc alia species injustitiæ. Nec ad hanc raptus speciem opus est copulam subsequi, sed satis est vim inferri animo libidinis explendæ, sicut erit adulterium conjugatam aggredi animo coeundi; in neutro tamen eventu, delictum omnem suam consummationem habebit, copulâ minimè subsecutâ. Raptus cujuscumque status femine, si violentè cognoscatur aut abducatur, in foro conscientiæ est verè raptus diversæ speciei, ac necessariò explicandus in confessione si violentia verè inferatur, quia vis illa ad injustitiam pertinet.

Ad secundum verò dubium de rapto considerato per ordinem ad forum exterius, dicimus ad raptum pœnis juris subjectum constituendum, requiri 1° ut adsit violentia; 2° ut fiat causâ libidinis; 3° ut sit traductio de loco in locum. Unde definitur potest: violenta abductio alicujus honestæ femine de loco in locum ad libidinem explendam, vel matrimonium ineundum. Debet igitur inferri violentia vel mulieri, vel ejus parentibus; est enim verè raptus quando femina dissentit, quamvis parentes ejus consentiant abductioni; quia parentes non habent dominium corporis puellæ, nec facultatem illud exponendi huic usui absque injustitiæ læsæ, ob scilicet injuriam puellæ irrogatam. Similiter

est verè raptus, quando puella sub custodiâ parentum constituta, ex eorum domo ipsis invitis abducitur, quamvis ipsa consentiat abductioni, ob scilicet maximam injuriam quæ parentibus irrogatur. Item auctores censent non esse propriè raptum, dum quæ puellam in domo patris existentem, invitam trahit ab unâ camerâ ad aliam, commodi oris copulæ gratiâ, non educendo eam de domo: secus verò si eam in plateâ vel in agro repertam, ad domum vicinam violentè traducat. Moment tamen esse verum raptum si quis è loco rapiat feminam animo abducendi eam in alium locum destinatum, quamvis ad illum minimè eam perduxerit, eo quòd jam sit vera de loco ad locum abductio, et animo abducendi facta. Tandem raptus pœnis juris subditus requirit ut sit mulierum honestarum: raptor enim meretricis non incidit in has pœnas, cap. de Rapt. virg. lege unicâ.

Concil. Trident. sess. 24, c. 6, statuit varias pœnas contra hujusmodi raptores: prima est ut raptor, eique auxiliium, consilium, aut favorem præbentes ipso jure sint excommunicati. Quæ tamen censura non est revocata. Item quòd sint perpetuò infames, ac omnium dignitatum incapaces et si fuerint clerici, de proprii gradu deiciantur; quam pœnam ipso facto incurri quidam asserunt. Alii verò meliùs sentiunt, solùm post sententiam judicis declaratoriam incurri. Secunda est, quòd raptor teneatur decenter arbitrio judicis dotare mulierem raptam, sive eam in uxorem duxerit, sive non duxerit. Tertia est, ut inter raptorem et raptam matrimonium sit nullum et invalidum quoad ipsa in potestate raptoris manserit; benè tamen si rapta à raptore separata, et in loco tuto et libero constituta illum in virum habere consenserit; tunc enim raptor eam in uxorem habere potest. In primo casu raptus est impedimentum dirimens matrimonium, sive raptus fiat solius libidinis causâ, sive ad contrahendum matrimonium, quia Trident. innovare voluit pœnas per antiquos canones contra raptores decretas, quæ raptorem causâ libidinis comprehendebant. Adde quòd concilium dicit quòd si raptores fuerint clerici, à proprio gradu deiciantur: constat autem eos non rapere intendi matrimonii causâ. Alii verò dicunt decretum concilii locum solummodò habere in rapto, qui dirigitur ad matrimonium; nam concilium statim loquitur de matrimonio, ac sub eo titulo ponitur illud caput sextum, ut ostenderet illum raptum esse matrimonium impedimentum, qui propter matrimonium attentatur, ut sic nemo auderet attentare id per quod videt se suo fine frustrandum (1). Idem decretum concilii non habet locum quando puella spontè consentit abductioni, etiamsi parentes repugnent, aut hoc ignorent, quia iste raptus non repugnat ullo modo libertati matrimonii, quamvis jure civili puniatur. Item non habet locum in rapto quo sponsus propriam sponsam de futuro rapit, eò quòd aliquid juris in eam habeat ex desponsatione, ut notat D. Thomas hic ad 4.

(1) Hæc remittenda ad tractatum de *Matrimonio*, ubi de impedimentis canonicis.

Et ideò quamvis preceat violentiam inferendo, excusatur tamen à crimine raptus, ut probat S. doctor ex Gelasio papà, et refertur causâ 56, quæst. 1, cap. *Lex illa*.

Raptus jure civili punitur poenâ capitis, c. de Raptu virg., L. unicâ. Item jure canonico, causâ 53 et 54, cap. *Raptor*, statuitur ut alienæ sponsæ raptor publicâ poenitentia multetur. Item ut sine spe conjugii maneat, etc.

ARTICULUS IV.

De adulterio.

Divus Thomas hic art. 8 docet quòd adulterium est quasi ad alienum torum accessio, aut alieni tori violatio: adulter enim dicitur quasi accedens ad alteram non suam. In quo quidem dupliciter contra castitatem et humanæ generationis bonum aliquis delinquit. Primò in quantum accedit ad mulierem non sibi matrimonio copulatam, quod requiritur ad bonum prolis propriæ educandæ. Alio modo, quia accedit ad mulierem alteri per matrimonium copulatam, et sic impedit bonum prolis alienæ. Eadem ratio est de muliere conjugatâ, quæ per adulterium corrumpitur. Unde dicitur Eccl. 15: *Omnia mulier relinquens virum suum peccabit*. Primò enim in lege Altissimi incredibilis fuit, in quâ scilicet præcipitur: *Non machaberis*. Et secundò, virum suum derelinquit, in quo facit contra certitudinem prolis ejus. Tertio in adulterio fornicata est, et ex alio viro filios statuit sibi, quod est contra bonum propriæ prolis. Sed primum est commune in omnibus peccatis mortalibus; alia verò duo specialiter pertinent ad deformitatem adulterii. Unde manifestum est quòd adulterium est determinata species luxuriæ, utpote specialem deformitatem habens circa actus vennerios.

Manifestum est ex pluribus sacræ Scripturæ locis illud esse grave peccatum mortiferum. Exodi. 20, Levit. 20, Deuteron. 22 et 27, Job. 31, Eccles. 25, Proverb. 6, Jerem. 5, primæ ad Corinth. 6. Et ratio est evidens: adulterium enim totam luxuriæ et fornicationis malitiam habet, quam de se mortiferam esse ostendimus. Et insuper injuriam in conjugem ac injustitiam superadit, pluraque incommoda secum affert; et ex communi æstimatione, injuria hæc gravissima reputatur inter homines, qui illam tanti faciunt, ut putent vix posse irrogari majorem; unde etiam morte vel perpetuo divortio illam vindicare solent.

Adulterium tribus modis committi potest. Primò quando conjugatus habet copulam cum solutâ. Secundò quando solutus alterius uxorem carnaliter cognoscit. Tertio quando uxoratus cum alienâ conjugæ commisceatur, quæ circumstantiæ sunt declarandæ in confessione: nec enim sufficit se accusare de adulterio commisso, sed explicandum est in confessione quoniam ex his tribus modis commissum fuerit. Inter quæ gravissimum est peccatum tertio modo commissum, cum tunc in illo actu duplex sit injuria mortifera: nam duorum matrimoniorum jura violantur, et duobus conjugibus injuria irrogatur. Quare in confes-

sione explicanda est illa circumstantia ratione injuriæ injuria duplicatur. Nihilque refert quòd illa injuriæ sint ejusdem speciei, quia non solum species peccati, sed etiam numerus explicandus est in confessione; et non tantum numerus actuum materialium, sed et numerus malitiarum quæ sunt in uno actu, ut si quis uno ictu occidat tres homines, etc. Secundus modus, licet non sit tam gravis ac iste, est tamen gravior primo modo, tum quia longe magis juri nature repugnat ut una femina jungatur duobus viris, quàm ut unus vir commisceatur duabus feminis, tum quia est contra certitudinem prolis et contra bonam ejus educationem; tum quia fit peculiaris injuria marito, dum ei aliena proles supponitur, vel saltem ipsa femina se constituit in periculo id faciendi. Hæc autem et alia incommoda non sequuntur ex primo modo, seu ex adulterio viri cum solutâ. Quod nihilominus in confessione est explicandum propter peculiarem deformitatem, tam ab ipso adultero qui fidem datam violavit, quàm ab ipsâ puellâ quæ cooperata est in violandâ eâ fide.

Copula viri cum alienâ conjugæ etiam consentiente marito est verum adulterium, utpote statui matrimoniali et reverentiæ ac significationi sacramenti valde injuriosa: nequit enim maritus esse propriæ uxoris leno, nec suo juri, aut potius conjugii juri communi edere; sicut nec clericus privilegio fori et juri exemptionis statui clericali et ordini ecclesiastico concessio. Simili modo qui occidit hominem etiam volentem, quamvis non faciat illi propriè injuriam, peccat tamen in naturam humanam; sic, quamvis tunc non dicatur propriè injuria facta viro consentienti, nec sit obligatio faciendi ei restitutionem vel satisfactionem, ob scilicet præviam illius condonationem, est tamen verò contra justitiam, quia est contra jus conjugii et conjugis ut conjux est, quo ille cedere efficaciter non potest, eò quòd ipsi competat non ad bonum proprium, sed ratione status, qui est communis. Unde cum cessio sit nulla, jus commune remanet, et contra illud peccatur, ac contra reverentiâ sacramenti. Idque colligitur ex Tertull. Apologetici cap. 39; ex D. Epiphani. hæres. 26, qui Gnosticorum obscænos mores describit; ex D. Augustino lib. de Fide et Operibus, cap. 7; et ex Innocent. III, cap. *Discretionem*. Item ex Sixto V, in Constitut. quæ incipit, *Ad compensandam*. Tandem ab Innocentio papà XI, qui hæc propositionem damnavit: *Copula cum conjugatâ, consentiente marito, non est adulterium, idèoque sufficit in confessione dicere se esse fornicatum*.

Item verum committit adulterium qui copulam habet cum femina alteri conjunctâ per matrimonium ratum, sed non consummatum; eò quòd tunc videtur fides data in nuptiarum contractu, sitque vera alterius uxoris. Simplicem tamen fornicationem committit solutus carnaliter cognoscens alterius sponsam solum de futuro cum nondum sit verum matrimonium et solummodò illius promissio violatur. Hæc tamen fornicatio gravior est eâ quæ committitur cum omnino solutâ, ob scilicet injuriam quæ fit sponso de futuro,

Quapropter ista personæ circumstantia tam ab ipsâ puella, quam ab ejus corruptore in confessione est declaranda. Idemque dicendum de sponso de futuro, quod scilicet fornicans declarare teneatur in confessione sponsalia se jam contraxisse cum alterâ, quia eo ipso facit aliquam sponse injuriam, quamvis non tantam qualis est quando illa fornicatur, et quod non sequantur eadem inconvenientia neque in hac parte tanta requiratur honestas in viris, ac in mulieribus, saltem juxta sensum et communem usum hominum. Adulterium non dirimit matrimonium, nec conjux adulter peccat ab uxore petendo debitum, sive adulterium sciatur ab eâ, sive non; quia privatio juris petendi est pœna quam non incurrit iste reus, nisi per voluntatem conjugis innocens sit per sententiam judicis: nec de facto absolutè usu matrimonii privatur, sicut si castitatem vovisset aut incestum commisisset; imò, dato quòd tunc privaretur jure exigendi debitum, adhuc posset amicabiliter illud petere.

Conjux tamen innocens probè sciens ejus adulterium, denegare illud potest auctoritate Domini nostri Jesu Christi, habetque causam sufficientem faciendi divortium, non quidem quoad vinculum matrimonii, cum sit indissolubile, sed quoad torum, quia frangenti fidem fides servanda non est; idque colligitur ex Trident. sess. 24, cap. 7 et 8; et ex D. Thomâ in 4 Sentent., dist. 33, art. 1, in corp., ubi ait quòd Dominus uxorem dimittere concessit propter fornicationem in prænam illius qui fidem fregit, et in favorem illius qui servavit, ut non sit strictus ad reddendum debitum ei qui non servavit fidem. Exciipiuntur tamen septem casus in quibus non licet viro uxorem dimittere fornicantem, in quibus vel uxor à culpâ immunis est, vel utrique sunt æqualiter culpabiles. Primus est, si ipse vir similiter fornicatus fuerit, ut colligitur ex cap. fin. de adulteriis. Ratio est quia paria delicta mutuâ compensatione abolentur; unde per adulterium alterius, sive antea, sive postea commissum, jus illud reviviscit; v. g., maritus qui propter uxoris adulterium ab eâ diverit et se separavit, si ipse in adulterium incidat, tenetur ad eam redire, eique debitum reddere, et confessarius non debet aliter eum absolvere, sive adulterium illius fuerit publicum, sive occultum, cum in foro conscientie non requiratur probatio, sed sufficiat ut caro conjugum verè fuerit divisa. Et in hoc casu non posse fieri divortium docet idem D. Thomas ibidem ad 2, quia divortium ex causâ fornicationis fit uno accusante alium: nullus autem, qui in simili crimine existit, potest alium de eodem accusare. Secundus est quando vir dedit uxori causam proximam adulterandi, puta si ipse eam prostituert, aut ei concesserit expressè vel tacitè facultatem adulterandi; aut sciens noluerit ab isto crimine eam impedire ac prohibere, etiamsi commodè posset. Tertius vero si tantum causam remotam dederit; puta si iratus eam domo ad tempus expulerit, aut alimenta, vel debitum denegaverit. Tertius, si eam sibi reconciliaverit post adulterium perpetratum, carnaliter eam cognoscens; tunc enim censetur cedere juri suo, quam-

diù alter conjux non relabitur in adultrium: eo enim cadente jus illud reviviscit. Idem dicendum quando culpam et pœnam eidem condonavit expressè per verba, vel tacitè per signa, etc. Quartus, si uxor virum suum mortuum probabiliter credens propter longam ejus absentiam, alteri nuperit. Quintus, si latenter cognita fuerit ab aliquo sub specie viri sui lectum subintrante. Sextus, si fuerit vi oppressa. Septimus, si matrimonio in infidelitate utriusque contracto, vir dederit uxori libellum repudii, et uxor alteri nuperit: tunc enim si ambo convertantur, tenetur eam recipere.

Idem D. Thomas ibidem art. 5 in corp. ait quòd vir potest dimittere uxorem dupliciter; uno modo quantum ad torum tantum, et sic potest eam dimittere quam citò sibi constat de fornicatione uxoris proprio arbitrio; nec tenetur reddere debitum exigenti, nisi per Ecclesiam compellatur: et taliter reddens, nullum sibi præjudicium facit. Alio modo quantum ad cohabitationem; et hoc modo non potest dimitti nisi judicio Ecclesie. Aliàs, si dimissa fuerit, debet cogi ad cohabitandum, nisi vir possit incontinenti fornicationem ei probare. Hæc autem dimissio divortium dicitur: et ideò concedendum est quòd divortium non potest celebrari, nisi judicio Ecclesie.

D. Antoninus 3 p., c. 20, § 9, docet quòd quando alter conjugum remanet in manifesto adulterio et est incorrigibilis, tunc alius hoc sciens, non potest absque gravi peccato delictum petere aut ei reddere, quia facit contra Ecclesie constitutionem in re gravi, ut habetur causâ 32, q. 1, can. Si quis uxorem. Quod in viro maximè locum habet, eò quòd tenetur ad uxorem corrigendam, non solum verbo sed et opere, utpote cum sit caput illius, debeatque ejus scandala impedire, ne turpitudinis patronus et fautor habeatur; ideòque si aliâ ratione nequeat huic scandalo occurrere, ad illud tenetur; idemque docet D. Thomas, loco cit. art. 2 et 5; item. dist. 25, art. 4 ad Harnibaldum;

Nisi casus occurrat in quo utrumque istorum salvare possit utendo conjugio, quia tunc cessat omnis ratio legis et contemptus, et de hoc plures casus referuntur. Primus est quando uxor est emendata, vel spes aliqua est emendationis, ut innuit D. Thomas locis mox citatis. Secundus est dum maritus probabiliter timet majora inconvenientia occasione divortii secutura, ut si adsit periculum in muliere majorum libidinum, et in viro incontinentie propriæ: vel proventuras inde rixas et cædes inter ipsum et uxoris parentes, etc. Debet tamen tunc ad tollendum scandalum patefacere iis qui sciunt se uxorem non fovere in crimine, eamque dimittere velle, nisi inde majora mala et incommoda timeret, omnibusque palam manifestare has turpitudines uxoris sui omninò displicere. Tertius est quando maritus huic scandalo aliâ viâ occurrere potest, puta vel eam increpando, verberando, etc., vel eam diligenter observando, semperque adhibendo ei comitis qui super illius actiones

invigilant, vel eam in domo ocludendo, vel impediendo ne sola exeat, aut alium alloquatur.

Uxor verò innocens sciens virum suum publicam habere concubinam, præcepto charitatis tenetur illum prout potest corrigere, si spes sit emendationis et fructus, ac præcavere scandalum faciendo divortium, si inde viri emendatio speretur. Si verò ex hoc non speret virum suum concubinam relicturum, et aliunde fecerit quod in se est ut corrigatur, tunc potest illius conjugio uti, quia ex quo nullam habet viam huic malo occurrendi, cessat respectu illius ratio scandali et suspicio patrociniæ ac participationis in crimine viri; nullus enim credit viri concubinatum de illius consensu procedere, sed potius illi displicere. Vide divum Antoninum loco citato.

§ 4. *Utrum adultera et adultera teneantur ad aliquam restitutionem faciendam.*

Quamvis adulterium sit contra justitiam, si tamen de facto nec proles, nec ullum prorsus damnum marito aut filiis legitimis inde proveniat, certum est tunc adulterium restitutionis obligationem nullatenus inducere. Difficultas solum est ad quid teneantur adultera et adulter, quando suscepta prole illis certissimè constat spurium educari in domo mariti ejus expensis, aut illi in hereditate succedere unà cum filiis legitimis. Cùm enim hujus damni causa sit injusta, absque dubio ad illud reparandum juxta vires suas tenentur, aut manifestè si negotium id patiatur, aut occultè sub aliquo velamine, vel per interpositas personas: solumque restat examinandum quàm viam et modo his malis occurrere possint et debeant.

Incipiendo ab adulterâ, certum est inprimis quòd si pinguem dotem attulerit aut bona adventitia habuerit, quibus in eodem genere hujusmodi damna compensare valeat, ad id tenetur, nisi ipse adulter de propriis bonis integrè satisfacere velit, quia tunc ad nihil obligatur. Verùm si remedium istud non suppetat, quid agendum? videtur quòd tunc adultera prudenter et cautè absque sui infamatione filium spurium inducere debet et curare quantum potest ut religionem hæreditatis incapax ingrediatur et suscipiat; ex justitiâ enim tenetur facere quantum potest ut legitimi filii et hæredes fiant indemnes, sive per hunc, sive per alium modum. Hinc quandoque obligari poterit ad crimen secretò ipsi spurio declarandum, dum scilicet alia via non apparet, et aliunde verisimiliter speratur quòd spurius ipsi fidem adhibebit, damnaque impediatur, eò quòd sit vir simplex, bonus et timens Deum, nec inde matri periculum infamatiæ emergat, cùm filio intersit adulterium illius abscondere.

Verùm cùm opinio communis doceat filium non teneri matri etiam juranti esse spurium ac in articulo mortis id attestanti fidem adhibere, si contingat cum hujusmodi testimonio non moveri, neque hæreditati ac bonis patris putativi cedere velle, quid agendum in hoc casu? Teneturne adultera marito crimen suum revelare? Sanè, si nullus ex tali manifestatione speretur fructus, ad illam non teneri constat. Quare tota diffi-

cultas consistit in hoc, an quandò moraliter certa est, aut probabiliter sperat se hoc modo profuturam, p. 114 quia maritus dotabit prolem postquam sciet non esse suam, aut liberè hæredem instituet, aut alio modo convenienti huic documento providebit; an scilicet tunc etiam cum periculo propriæ vitæ aut famæ, teneatur uxor adulterium et spurium marito declarare; dico primò per se et regulariter loquendo, uxorem minimè ad hoc teneri, quandò moraliter certa est quòd maritus eam vel filium spurium, vel adulterum occidet, aut quòd sequentur inde sui infamatio, inimicitia, scandala, aliæque multa nocumenta. Ita communiter auctores Conclusio hæc definita videtur ab Innocentio papâ III, in cap. *Officiis*, de penit. et remiss., ubi declarat non esse denegandam absolutionem uxori quæ prolem susceperat ex adulterio, aut filium alienum marito supposuerat, etiamsi nollet ipsi tale crimen revelare propter metum, etc. Videndus est D. Raymundus, in Summâ lib. 2, tit. de Raptoribus. § 10.

Probatur conclusio; non enim tenetur homo perdere vitam aut libertatem ut satisfaciatur debito pecuniario, proindeque nec uxor tenetur vitam aut famam perdere ut impediatur damna temporalia mariti ac filiorum legitimorum. Ergo vera est nostra conclusio. Prob. anteced. quia nemo obligari potest ad restituendum res inferioris ordinis, quales sunt bona temporalia, cum jacturâ rerum superioris ordinis, quales sunt vita et fama, prout ostendî poterit in tractatu de Justitiâ, sive de Restitutione: tum quia ex duobus malis minus est eligendum, quandò ambo vitari nequeunt, dist. 13, cap. *Duo mala*; et cap. *Nervi*. Alqui minus malum est quòd hujusmodi temporalia damna mariti et filiorum legitimorum non impediuntur aut non restituantur, quàm quòd uxoris vita vel fama deperdat (totque sequantur scandala; ergo tunc uxor non tenetur ad faciendam restitutionem, utpote quæ censenda est impossibilis. Si verò ex manifestatione criminis speretur fructus absque hujusmodi periculo vitæ aut famæ uxoris, tunc ad eam videtur adigenda. Verùm iste casus rarissimus est, et prudentiam requirit extraordinariam, nec de facili est consulendus. Imò auctores monent confessarium, ne supra modum urgeat adulteram etiam in articulo mortis constitutam ut crimen suum marito detegat, ob rationes jam allatas; neque consulendum esse ei ut etiam post mortem detegatur per confessarium de illius consensu, quia fortè erit periculum ne ipse confessarius aut proles adulterina occidantur, vel iste sigilli confessionis violator et iniquæ diffamationis auctor reputetur; nisi fortè per chartam propriâ defunctæ manu scriptam, signatam sigillatam, et clausam, ac directam ad maritum posset his malis occurrere, non indicando ei se scire secretum quod continet, etc.

Divi, *per se et regulariter loquendo*, adulteram ad hanc manifestationem cum hujusmodi periculo vitæ aut famæ propriæ non teneri, etiamsi inde speretur fructus. Nam si regnum aliquod, silente adulterâ, deberet transire ad spurium crudelem, hæreticum mori-

Lusque perditum : ò converso verus ac legitimus hæres optime indolis, valdeque populo utilis ipso regno potiretur si illa crimen suum detegeret, ad id teneretur. Similiter etiam quandò ex hæc manifestatione pacificaretur regnum, et impedirentur bella ac cædes quæ ex successione spurii succrescerent; tunc enim ad id obligaretur pro communi republicæ bono quod quisque jure naturæ præferre debet bono proprio. Idem dicendum videtur si filii legitimi occasione illius spurii nedùm bonorum temporalium, sed etiam famæ et honoris detrimentum patiantur, si paria sint detrimenta, et nulla alia apud homines consurgat infamia ex hac declaratione quam solius matris (quod tamen rarò contingit, eò quòd ex ejus infamiâ tota quoque ejus familia sit infamæ notâ respersa) et ratio est quia mater est nocens, filii verò legitimi innocentes, sicque cum pari detrimento, ipsorum damna avertere tenentur.

Quidam idem dicendum putant quandò mater est de adulterio valde suspecta, et de hoc malè audit apud maritum et alios, vel si circa vitæ honestatem sit penitè infamata: volunt enim quòd tunc si non sit aliud periculum quam novæ infamationis, tenetur illa spurium declarare, si hoc prudentum a bitrio expediens judicetur, ac profuturum credatur. Ratio est quia talis femina ex eâ revelatione non periclitatur de famâ, cum eam penitè ansierit. Cum quo tamen stat quòd adultera aliunde boni nominis, nullaque laborans infamiâ non possit obligari ad crimen suum detegendum cum periculo vitæ aut famæ, sed tantum quòd tunc meliori modo quo poterit damna resarcire debeat, imminuendo solitos sumptus, laborando, aliquid lucrando, etc.; et tandem cõteri de peccato, ac retinere semper propositum satisfaciendi si aliquando commodè facere valeat, reliquum misericordiæ divinæ relinquendo, ut dicit Innocent. III, loco citato.

Quoad obligationem adulteri, omnes auctores conveniunt eum teneri ad infamiam marito reparandam, si quâ respersus fuerit ex ejus adulterio, quia est causa illius injusta. Controversia tantum est an teneatur restituere marito expensas quas facit in educatione spurii et reparare damna, etc. Sotus, lib. 4 de Justitiâ, quæst. 7, art. 2, asserit adulterum non obligari tanto restitutionis vinculo, quanto adulteram, præsertim si illa sponte suâ in adulterium consenserit. Idemque docent plures recentiores apud Lessium, lib. 2, cap. 10, dub. 8, num. 45. Dico tamen adulterum teneri ad restitutionem damnorum seu alimentorum quæ maritus præbet spurio, et honorum quibus occasione illius filii legitimi injustè privantur. Ita Cajetanus, Sylvester, D. Antoninus, et alii ferè communiter. Explicatur conclusio: Si adulter dubitet an proles sit sua ex aliquibus probabilibus conjecturis, puta quia adultera alios tunc ad copulam admisit, aut eodem tempore cognita fuit à marito, etc., tunc ad illa omnia damna subsequentiâ reparanda non tenetur, quia possessio stat pro matrimonio, cujus favor prævalet. Sicque dùm: maritus illo tempore non est absens, filius ferè

semper judicatur ex legitimo toro procreatus, nisi evidenter constet de contrario; tum quia melior est conditio possidentis; adulter autem possidet suam libertatem et pecuniam, nec ob dubiam obligationem debet eâ spoliari, sicut neque ille filius jure legitimitatis privari.

Cum quo tamen stat quòd si adulter ex conjecturis urgentibus et indicis evidentibus indubitanter et certissimè reputet spurium esse suum filium, illumque relinquat inter filios legitimos mariti cum quibus enutritur, tenetur coram Deo et in conscientiâ ad ea damna compensanda, scilicet ad restituendas expensas sustentationis spurii, saltem post tertium ejus natiuitatis annum, quia scilicet jure communi ad matrem pertinet filium alere usque ad illud tempus, e. de patria potestate, lege *Nec filium*. Quòd si iste spurius, aut alius illegitimus filius exponeretur, tunc adulter aut fornicator teneretur ad restitutionem expensarum quas fecit xenodochium in alendâ prole illegitimâ etiam in tribus primis annis; nam mater alimenta lactis solum tribuere tenetur quandò id commodè facere potest: supponimus autem quòd in nostro casu id non possit ob periculum infamie. Probat conclusio destruendo fundamentum adversariorum. Quamvis enim adulter non suaserit adulteræ ut supponeret filium marito, suo tamen injusto actu, est verè causa ut maritus credat spurium esse filium suum legitimum, eoque titulo ipsi præbet alimenta aliaque necessaria. Idque non per accidens contingit, sed per se, cum error iste sæpè consequatur ad prolem alienam durante matrimonio susceptam. Ergo censendus est etiam per se causa efficax damnorum quæ ex tali errore proximè consequuntur: quod enim est causa causæ, est causa causati. Proindeque cum adulter sit per se causa talis erroris mariti, ex quo omnia illa damna proveniunt, dando operam rei illicitæ ex quâ prevedebat illa damna marito eventura, tenetur ad ea reparanda.

Confirmatur. Quia adulter non minùs est causa proxima hujusmodi damnorum quam ipsa adultera. Ergo eadem obligatione ad ea reparanda ligatur. Prob. anteced. Uterque enim eodem actu, eodemque modo ad istud damnum inferendum concurrit: ideò enim mater damna hæc censetur causare, quia sciens et prudens dat operam actui adulterii, quod ex natura suâ ordinatur ad generationem, et permittit prolem ex illo susceptam remanere in domo mariti, cum talibus circumstantiis, ut maritus ac ceteri credant esse filium legitimum, etc. Atqui adulter eodem prorsus modo concurrat ad istam suppositionem. Ergo eodem modo concurrat ad causandâ hujusmodi damna. Prob. min. Ideò enim maritus ex errore credit tunc infantem esse suum filium, et in domo suâ nutriendum, quia videt in utero propriæ uxoris positum, generatum, ac illius esse partum. Ergo adulter qui injustè illum generando ibi illum repositum, concurrat etiam proximè et immediatè sicut ipsa adultera ad hujusmodi deceptionem, eamque moraliter fovet, proindeque æquè censetur causare damna, quæ ex illo mariti errore consequuntur, quamdiù reliquit spurium enu-

trandum in domo patris putativi, nec illum in suam tranfert, ut tanquam verus pater illius curam habeat. Quamvis enim adultera immediatius supponat spurium illum marito, adulter tamen non desinit esse causa proxima suppositionis, quatenus suo facto iniquo concecit adulteram in hujusmodi necessitatem, ne scilicet adulterium cum maximo propriae ejus vitae aut famae periculo manifestaretur.

Nec refert adulteram non conjici in hanc necessitatem invitam et nolentem. Non refert, inquam: qui enim alteri consulit homicidium, non desinit propterea ei cooperari, ex hoc quod alter volens et consentiens illud perpetraverit, quia influxus illius in damnum proximi non tollitur per hoc quod instrumentum liberum ac spontaneum applicuerit ad dandum inferendum. Unde in nostro casu solum inferri potest adulterum nullam injuriam intulisse feminae consentienti, nec teneri ad aliquid restituendum ei, non autem quod marito et filiis legitimis restituere non debeat, ad quorum nocumta una cum femina efficaciter et injustè concurrat. Nec valet dicere quod adulter nec intendit nec consulit hujusmodi nocumta, proindeque ad nihil tenetur, perinde ac si adultera procuraret sibi abortum factis animati, ipsa sola foret homicidii causa, non verò adulter, quamvis illi occasionem et materiam abortus dederit ex copula procedenti. Non valet, inquam, nec est paritas in exemplo adducto, quia abortus per se et regulariter non sequitur ex adulterio suscepta prole, sed tantum per accidens ex malitia mulieris, cui proinde soli imputari debet; nullatenus verò adultero, nisi illum consulerit aut procuraverit. Atverò ex suscepta prole adulterina per se et ex natura rei sequitur error et deceptio mariti, ex quo errore regulariter adveniente oriuntur damna jam relata, quorum proinde adulter tam bene censetur causa ac ipsa adultera. Haec materia fusiùs habetur in tractatu de Just.

§ 2. *An et quando usus conjugii matrimonialis utiari possit.*

Pauca quaedam de ista materia lubricè tetigi in prima parte Decalogi in expositione quarti præcepti art. 3, § 2. Nunc autem charitatis motivo ductus eandem materiam denuò pertractare, et paulò uberius explanare cogor, ut confessoriorum commoditati et poenitentium saluti spirituali consulam. Porro, ut ve-recundie parcam, nihil ex meo dicere intendo, sed omnia usque ad ipsa verba à D. Thomà, D. Antonino, aliisque piis et probatis auctoribus referre ac mutare volo; lectores rogans ut eo animo legant, quo ego sexaginta sex annos habens scribo.

Matrimonium esse bonum ac honestum, ejusque usum et actum fieri posse sine peccato probat D. Thomas, 2-2, q. 53, art. 2, quia *peccatum in humanis actibus est quod est contra ordinem rationis. Habet autem hoc rationis ordo, ut quælibet convenienter ordinet in suum finem. Et idè non est peccatum si per rationem homo utatur rebus aliquibus ad finem ad quem sunt modè et ordine convenienti, dummodò ille finis sit aliquod*

verè bonum. Sicut autem est verè bonum quòd conservetur corporalis natura unius individui, ita etiam est quoddam bonum excellens quòd conservetur natura speciei humanæ. Sicut autem ad conservationem vitæ unius hominis ordinatur usus ciborum, ita ad conservationem totius humani generis usus venereorum. Undè D. August. dicit in libro de Bono conjugali, cap. 16: Quod est cibus ab salutem hominis, hoc est, concubitus ad salutem generis. Et idè sicut usus ciborum potest esse absque peccato, si fiat debito modo et ordine secundum quod competit salutis corporis, ita etiam et usus venereorum potest esse absque omni peccato, si fiat debito modo et ordine, secundum quod est conveniens ad finem generationis humanæ. Hactenus D. Thomas

Et ibidem, ad 2, dicit quòd medium virtutis non attenditur secundum quantitatem, sed secundum quòd convenit rationi recte. Et idè abundantia delectationis, quæ est in actu venereo, secundum rationem ordinato, non contrariatur medio virtutis. Et præterea ad virtutem non pertinet quantum sensus exterior delectetur, quod consequitur corporis dispositionem, sed quantum appetitus interior ad hujusmodi delectationes efficiatur. Nec ex hoc etiam quòd ratio non potest liberum actum rationis ad spiritualia consideranda simul cum illà delectatione habere, ostenditur quòd ille actus sit virtuti contrarius: non enim est virtuti contrarium, si rationis actus aliquando intermittatur aliquo, quod secundum rationem fit. Alioquin quòd aliquis se somno tradat, esset contra virtutem. Hoc tamen quòd concupiscentia et delectatio venereorum non subjacet imperio et moderationi rationis, provenit ex poenà primi peccati, in quantum scilicet ratio rebellis Deo meruit habere suam carnem rebellem, ut patet per D. Augustinum, lib. 13 de Civit. Dei, cap. 15. Idem repetit D. Thomas in Supplemento, q. 49, art. 4, ad 3; et ibidem art. 1, dicit quòd ad excitandum ad actum quo defectui speciei subvenitur, divina providentia delectationem appositum in illo actu, quà etiam animalia bruta movet, in quibus non est infectio peccati originalis. Cajetanus, 2-2, a. cit., sic ait: *Nota contra scrupulosas mentes quòd sine omni peccato actus venereus exerceri potest et exerceat, quando actus conjugalis est debitis circumstantiis honestatus, inter quas circumstantias non est ut persona non delectetur, aut non placeat sibi delectatio. Complacencia enim voluntaria in delectatione operis talis, aliàs benè circumstantiati, puta propter prolem, etc., nullum omninò peccatum est, sed donum Dei est absolutè generi humano collatum, sicut et cæteris animalibus. Unde persona non debet de hujusmodi delectatione percepta dolere, sed potius Deo gratias agere. Haec Cajetanus.*

Ut autem ille actus cobonestetur, debet habere aliqua bona: ut enim ait D. Thomas in 4 Sent., dist. 31, q. 1, in corp., nullus sapiens debet jacturam aliquam sustinere, nisi pro aliquà recompensatione alicujus æqualis vel melioris boni. Unde electio alicujus quod aliquam jacturam habet annexam, indiget alicujus boni adjunctione per cuius recompensationem ordinetur et honestetur. In conjunctione autem viri et mulieris ratiùs

jactura accidit; tum quia propter vehementiam delectationis absorbetur tunc rationis actus ut non possit aliquid intelligere in ipsâ, sicut Philosophus dicit; tum etiam propter tribulationem carnis quam oportet tales sustinere ex sollicitudine temporalium, ut patet ex Apostolo 1 ad Cor. 7. Et idè electio talis conjunctionis non potest esse ordinata nisi per recompensationem aliorum, ex quibus dicta conjunctio honestetur. Et hæc sunt bona quæ matrimonium excusant, et honestum reddunt. Et ibidem, art. 2, tria illa bona enumerat, nempe prolem, fidem et sacramentum. Est enim matrimonium signum rei sacræ, nempe conjunctionis Christi cum Ecclesiâ, inducitque indivisibilitatem et inseparabilitatem. Est etiam in officium nature, et sic respicit usum conjugalem. In quantum autem est in officium naturæ duobus ordinatur. Quorum unum exigitur ex parte ipsius agentis, hoc est, intentio finis debiti; et sic ponitur bonum matrimonii, proles. Aliud exigitur ex parte ipsius actûs qui est bonus in genere, ex hoc quòd cadit supra materiam debitam; et sic est fides, per quam homo ad suam accedit, et non ad aliam. Flactenus D. Thomas. Igitur actus matrimonii ut eohonestetur debet fieri ob finem debitum et modo convenienti, nempe causâ generandi prolem, aut reddendi debitum, prout expressè docet D. Thomas, in Supplemento, quæst. 49, art. 5, dicens quòd duobus solùm modis conjuges, absque omni peccato conveniunt, scilicet intentione et causâ procreandæ prolis, et debiti reddendi; aliàs autem semper ibi est peccatum ad minus veniale. Et ad hæc duo capita reducemus omnia peccata quæ in usu matrimonii fieri possunt à conjugibus, et quæ communiter referuntur ab auctoribus: nos verò breviter ac moderatè ea perstringemus duobus § sequentibus.

§ 3. *In quo explicatur primum caput, nempe finis generandæ prolis.*

Dico quòd ut actus conjugii sit licitus et honestus, excercendus est causâ et intentione generandæ prolis, et quoties conjuges ab hoc fine ita recedunt, ut quantum est ex vi illius actûs, per se generatio sequi non possit, toties mortaliter peccant. Ita communiter auctores. Probatur quia cum Deus matrimonium instituerit ad generis humani multiplicationem, illo debite utens ad hunc finem, peccare nequit: aliàs Deus aliquod illicitum instituit. et mandasset. Unde sicut usus ciborum ordinari debet ad conservationem individui, ita et usus venereorum ad conservationem generis humani. Sicque est licitus et honestus, si fiat debito modo et ordine secundùm quod est conveniens ad finem generationis humanæ.

Observat tamen D. Thomas in 4 Sent., dist. 31, q. 2, art. 2, ad 1, quòd ut careat culpâ etiam veniali, non est sistendum in prole et desiderio habendi successorem, sed proles ulterius referri debet in Deum et ad cultum ejus amplificandum, saltem implicite. Alioquin concubitus hominum à coitu brutorum non multùm differret, nec bonum Sacramenti haberet: natura enim

bonum prolis intendit, ut in ipsâ species conservetur; bonum autem Sacramenti exposcit ut referatur in Deum. Nec inde inferri debet motum naturæ esse malum, sed imperfectum esse, nisi ad aliquod Sacramenti bonum referatur. Nec tamen opus est in ipso actu conjugali expressè reminisci illius ut alterius finis, sed satis est si habitualiter referatur ad illos, puta si conjuges à principio matrimonium inierint propter istos fines, nec intentionem actu contrariam habeant; imò Sylvester, verbo *Debitum*, q. 12, v. 2, postquàm dicit quòd ut actus conjugalis sit meritorius, proles ad Dei obsequium referri debet, subit id esse verum quamvis conjuges nihil de obsequio divino tunc cogitent, sed solum de successore, quia ex quo conjux est in Dei gratiâ, nec malum finem intendit, virtualiter refert illud opus in Deum. Hinc colligitur conjugem utentem matrimonio, nec expressè intendentem, nec excludentem prolem, sed illius immemorem, solumque intendentem copulari conjugi tanquàm conjugi, minimè peccare, quia, etsi non intendat prolem formaliter, bonè tamen virtualiter, eò quòd actus ille suâ naturâ ad prolis generationem tendat, nec ex operantis intentione ad alium finem referatur. Hinc inferitur quòd si actus conjugalis referatur in finem mortalem, erit culpa mortalis, quia actus in pravum finem relatus talis est qualis finis; et ubi finis est venialis, culpa erit solum venialis. Quidam volunt quòd quando fines extranei (in se tamen liciti) non sunt fines principales ad quos primò actus conjugalis referatur, sed secundarii et motivi applicationis ad concubitum, nulla est culpa, quia ipsum matrimonium ad hujusmodi fines secundarios dirigere, culpâ vacat; ergo etiam in actu conjugali. Verùm quid de hoc sit sentiendum, constabit ex dicendis.

Conjux debitum petens causâ solius delectationis, intra tamen honestatem et limites matrimonii, non quidem mortaliter peccat, cum in ea non ponat ultimum finem, nec vellet illam ubicumque querere, etiam in aliena: committit nihilominus veniale peccatum, ut docent D. Aug., de bono Conjugii, et lib. 5 contra Julianum, c. 7. D. Gregor. Respon. 10 ad interrogat. Et habetur caus. 33, q. 4, cap. *Vir cum proprüd*. Et D. Thomas, locis cit. Idque definitivè Innocent. papa XI, damnans hanc propositionem: *Opus conjugii ob solam voluptatem exercitum, omni penitus caret culpâ, ac defectu veniali*. Sicut etiam comedens et bibens usque ad satiætam ob solam voluptatem, venialiter peccat, prout determinavit idem pontifex in damnatione propositionis 8. Ratio est, quia ibi intervenit debiti ordinis inversio dum actus conjugalis suâ naturâ tendens ad bonum prolis, refertur ad finem voluptatis capiendæ; tum quia bonum delectabile, quod est naturæ sensitivæ consonum, non potest rectè esse finis operationis humanæ, sed solum bonum honestum quod est naturæ rationali conforme; tum quia abusus est querere actum propter delectationem illi adjun- etiam, cum delectatio sit propter ipsum actum, non verò actus propter delectationem illi adhærentem. Ita D. Thomas in 4 Sent. dist. 31, q. 2, art. 3, ubi addit

quòd si delectatio queratur ultra honestatem matrimonii, ut scilicet aliquis in conjugē non attendat quòd conjux est, sed solum quòd mulier est, idem paratus facere cum ea si non esset conjux, est peccatum mortale, et talis dicitur à D. Hieronym. ardentior amator uxoris: voluptates enim quæ de meretricum amplexibus capiuntur, in uxore damnandæ sunt. Hæc D. Thomas.

Hinc D. Thomas in additionibus ad 3 p., q. 49, art. 5, ad 3, docet: *Quòd quamvis intendere sanitatis conservationem, non sit per se malum, tamen hæc intentio efficitur mala, si ex aliquo sanitas intendatur quod non est ad hoc ordinatum; sicut qui ex sacramento Baptismi tantam salutem corporalem quereret. Et similiter est etiam in proposito de actu matrimoniali.* Nempe quòd debuit petere causâ sanitatis consequende aut tuenda est culpa venialis, quia perversio debiti ordinis est, actum conjugalem, qui suâ naturâ refertur ad bonum speciei, referre ad bonum individui. Aliqui tamen volunt quòd quando aliud medium aptum non invenitur ad instaurandam vel tuendam sanitatem, tunc nulla sit culpa nec perversio ordinis debiti, cum in eo sine bonum prolis ac fidei, quamvis remotè, includantur; bene tamen ubi aliud medium conveniens occurrit: tunc enim erit culpa venialis.

Quæres 1° utrum conjux peccet venialiter petendo debitum ad vitandam incontinentiam in seipso. Respondet D. Thomas in 4 sent., dist. 31, q. 2, art. 2, quòd *si aliquis per actum matrimonii intendat vitare fornicationem, in conjugē non est aliquod peccatum; quia hoc est quedam redditiō, quod ad bonum fidei pertinet. Sed si intendat vitare fornicationem in se, sic est sibi aliqua superfluitas; et secundum hoc est peccatum veniale. Nec ad hoc matrimonium est institutum nisi secundum indulgentiam quæ est de peccatis venialibus.* Hæc D. Thomas. Idemque docet super cap. 4 ad Cor. 7, ubi Apostolus præmiserat ut unusquisque uxorem habeat, etc., Deinde subdit: *Hoc autem dico secundum indulgentiam, non secundum imperium.* Item D. August., de Bono conjug., c. 10; D. Gregor. lib. 32 Moral., c. 18, et alii sancti Patres super relatam Apostoli locum. Ratio est, quia talis petens, vel impellitur à concupiscentiâ, et tunc impulsus ille est culpa venialis; aut non impellitur, et tunc utitur medio quo minimè indiget, siquæ est superfluitas et inordinatio quædam, tum quia aliis modis convenientioribus, vel per orationem, vel per alia pia exercitia, incontinentiam propriam vitare posset; cum aliunde nihil ex parte alterius conjugis ab illo requirat actum matrimoniale. Sicque eligens istud medium in quo inest tanta voluptas, verè ob delectationem accedit, proindeque culpa veniale committit. D. Antoninus tamen 3 p., tit. 1, c. 20, § 11, id sic explicat. Aut enim talis accedit ad actum conjugalem causâ vitandæ fornicationis in se, quamvis aliis modis tunc mente occurrentibus aut se offerentibus posset illam vitare, sed magis vult isto modo delectabili uti, quam domare carnem et fugere consortia, etc., et tunc est veniale peccatum. Aut assumit actum conjugii ad vitandam in se fornicationem, non quia

est delectabilior, sed quia tunc non posset alio modo meliùs eam vitare. Ita quòd voluptas non movet ipsum, sed amor vitandæ fornicationis, puta si tunc sit de necessitate aliam feminam in secretò allocuturus, à quâ se tentari expertus est, etc. Et tunc nullum est peccatum, saltem quando generatio prolis et finis primarius; vitatio verò fornicationis proxime est solum secundarius et applicans ad concubitus.

Quæres 2° utrum illicitus sit concubitus inter conjuges quando uxor est gravida, etc. Respondet D. Thomas in 4 Sent., dist. 31, in expositione tectatis, quòd *quamvis matris post impregnationem claudatur, tamen ex delectatione, ut Avicenna dicit, movetur et aperitur: et ex hoc imminet periculum abortus. Et idè D. Hieronym. vituperat accessum viri ad uxorem impregnatam, non tamen ita quod semper sit peccatum mortale, nisi fortè quando probabiliter timeatur de periculo abortus.* Hæc D. Thomas. Si igitur tempore prægationis sit verisimile periculum abortus utendo actu conjugali, tunc petere aut reddere est manifesta culpa lethalis. Utùm autem sit venialis tunc evigere, secluso eo periculo, sub lite est. Quidam enim videntur hoc sentire, quia D. Thomas et alii auctores disputantes de culpa hujus qualitate, dixerunt eam non esse mortalem, quasi supponentes eam esse venialem, et talem esse expressè tenent Alensis, Paludanus, D. Antoninus et Sotus. Alii verò negant esse culpam venialem, quia de hoc nulla reperitur prohibitio, et laqueum esset injicere animabus: cum enim magnâ temporis matrimonii parte uxor sit gravida, abstinendum esset conjugibus ferè semper, vel innumera venialia forent admittenda. Cæterum conveniunt auctores nullam esse culpam in reddendo, quia si in hac petitione esset aliqua venialis incontinentia, reddendi tamen obligatio lege justitiæ præscripta reddentem ab eâ excusaret. Adde quòd sola venialis culpa in exigente non eximit alterum conjugem ab obligatione reddendi.

Quæres 3° utrum ratione modi vel situs, conjugalis actus reddatur vitiosus. Resp. D. Thomas in 4 Sent., dist. 31, in expositione litteræ, quòd *usus contra naturam conjugii est quando debitum vas prætermittitur, vel debitus modus à naturâ institutus quantum ad situm: et in primo semper est peccatum mortale, quia proles sequi non potest, unde totaliter intentio naturæ frustratur. Sed in secundo modo non semper est peccatum mortale, ut quidam dicunt, sed potest esse signum mortalis concupiscentiæ: quandoque etiam sine peccato esse potest, quando dispositio corporis alium modum non patitur. Aliàs unto est gravius quanto magis à naturali modo receditur.* Hæc D. Thomas. Si igitur tali concubendâ modo generatio impediatur, puta quia semen receptum in vas femineum minimè retinetur, sed foràs expellitur, aut si foret periculum illud effundi ratione modi exorbitantis concubitibus, tunc esset peccatum mortale. Observant tamen B. Albert. Magnus, D. Antoninus, Paludanus, Cajet. et alii quòd per tales situs et modos inmaurales et indebitos non impeditur generatio eò quod semen viri intret in matricem per modum attractionis, et non per modum descensus.

Est tamen grave peccatum veniale, quando solius voluptatis captandæ gratiâ isti modi innaturales usurpantur; et tantò gravius quantò magis à naturali modo recedunt. Unde graviter objurgandi ac reprehendendi sunt conjuges talia facientes, et ab his arceudi: non tamen propterea injiciendus est illis mortalis peccati scrupulus, nisi in casu posito, nempe quando impediretur generatio, et tunc mulier licitè non posset viro sic petenti debitum reddere; aut quando inesset aliqua prava intentio, vel signum mortalis concupiscentiæ, vel aliqua circumstantia addens malitiam lethalem. Tandem monendi sunt ex Apost. 1 ad Thess. 4: *Ut sciat unusquisque vas suum possidere in sanctificatione et honore, non in passione desiderii sicut gentes quæ ignorant Deum.* Quando verò necessitas excusat, et infirmitas ac dispositio corporis alium non patitur concumbendi modum, tunc hujusmodi situs absque peccato usurpari possunt; ut quando femina est gravida, et sine periculo abortûs nequit aliter cognosci, aut vir ob nimiam pinguetudinem non potest alio modo ad uxorem accedere, aliasque ob legitimas causas, semper tamen servato vase naturali.

Quæres 4° utrùm conjuges peccent quando optant prolem non concipi, eaque de causâ ab inceptâ copulâ se retrahunt, aut ab eâ abstinunt. Resp. quosdam asserere committi peccatum mortale; videtur enim esse contra finem matrimonii. Sanches tamen reputat esse solum veniale, si conjuges tunc nihil efficiant quod prolis conceptionem impediret; tum quia finis præcepti non cadit sub præcepto, tum quia hoc non est de se malum, bonoque fine vestiri potest, ut ratione paupertatis, aut periculi mortis in patiendo, etc. Addit idem Sanches quòd si conjuges habentes copulam nondùm seminaverint, nec in eis adsit periculum seminandi extra vas, non est lethale se retrahere ab eâ ante seminis emissionem, quamvis nullus alius finis interveniret, quàm impediendi prolis generationem; quia etsi eam impedire emisso semine sit peccatum mortale contra naturam, ubi tamen omninò nulla seminis fit jactura, non est culpa lethalis. Sicut enim possunt conjuges communi consensu à copulâ abstinere, ita ab inceptâ neutrius semine emisso resilire. Idque ex causâ facere nullum est peccatum, puta si seminatio noceret sanitati, vel conjuges sunt pauperes et prole abundant; sine causâ autem, est solum veniale. Hæc Sanches. Verùm cum conjuges tunc se exponant probabili periculo seminandi extra vas, non video quomodò in praxi id exerceri possit absque culpâ lethali. Adde quòd inchoare copulam animo illam non perticiendi ad prole carendum, est maxima inordinatio, et abusus, utpote contra finem à naturâ intentum, quæ talem actum ad prolem ordinavit quando haberi potest, ita ut tunc nihil fiat quo positivè impediatur. Unde tales non excusant paupertas, aut periculum ex partu, sed debent continere. Non nego tamen quòd per accidens aliquando liceat actum conjugalem interrumpere, etiamsi ex naturâ concitatione secutura sit pollutio, puta dum aliquis tunc intervenit, aut imminet periculum mortis inferendæ ab

hoste vel ferâ, aut ob aliam similem causam tunc præter intentionem et voluntatem conjugum occurrentem.

An verò sit lethale quando ad impediendam prolis conceptionem, conjuges datâ operâ efficiunt ne simul, sed tantùm unus post alium seminet, respondeo ut pendere ex isto principio, an per hoc impediatur generatio; quod quidam affirmant, dicentes ex semine utriusque conjugis unum effici generationis principium, uno per modum agentis, altero per modum patientis et recipientis se habente.

Abi vero docent ad generationem non esse absolutè necessarium utrumque conjugem unâ simul seminari et experientiâ enim constat plures feminas invitas et nullatenus excitatas, proindeque non seminantes, recipientes tamen semen virile, concepisse. Nec obstat hanc simultaneam seminationem multum conferre ad faciliorem et pulchriorem conceptum, quia non tenentur conjuges faciliorem generandi viam eligere, neque certioram, sicut non tenentur uti mediis ad illam deservientibus, sed sufficit quòd generationi prolis absolutè non obstat. Verùm, cum tales conjuges credant, absque simultaneo concursu, prolem non posse concipi, et ob hoc illam impedire conentur, videntur ex hâc prava intentione et conscientiâ erroneâ graviter peccare, nisi eam deponant. Quando prorsus omninò desperatur de viri seminatione intra vas, sive illa impotentia perpetua proveniat à senectute, sive ab imbecillitate, sive à morbo, sive ex indispositione et improportione organorum, nequaquam est licitus actus conjugalis cum eo periculo effusionis. ubi verò probabilis spes est viro seminandi intra vas, licitum est ad id conari ac experiri; et si quando semen effundatur, id contingit omninò per accidens et præter intentionem. Sic enim in can. *Laudabiliter de frigid. et malefic.*, conceditur triennis experientia conjugibus dubitantibus an impotentia sit perpetua.

Quæres 5° utrùm conjuges frigidi et steriles peccent exercendo actum matrimonii? Respondet D. Thom. in 4 dist. 54, in expositione litteræ expendens illa verba: *Si mater causatur, dicens: Volo esse mater, et filios procreare.* Ubi ait: *Videtur ex hoc quòd ratione sterilitatis matrimonium solvi possit. Et dicendum quòd non, quia in sterilibus, etsi matrimonium non habeat intentum suum secundum quòd est in officium naturæ, habet tamen secundum quòd est remedium pro carnali copulâ; unde ponitur hic procreatio fitiorum pro carnali copulâ, quam mulieres verecundantur expectare.* Hæc D. Thom. Cajet. 2-2, q. 153, art. 3, dicit quòd propterea sterilitas non reddit actum conjugalem illicitum, quia ex illo actu per se loquendo nata est sequi generatio quamvis per accidens ratione conditionum aliquarum personarum non sequatur. Moralia autem attendunt ad id quod secundum suam naturam est, et non ad id quod per accidens in hâc rei complexione vel ætate invenitur. Per se autem semen à naturâ est ordinatum ad prolis generationem, alioquin non esset semen: unde quantumcumque in hâc vetulâ aut sterili per accidens generatio sequi non possit, adhuc tamen seminatio conjugalis intra vas non est

illicita. Hinc D. Thomas in 4 sent., dist. 54, q. unicâ, art. 2, ad 3, dicit quòd vetuli quamvis aliquando non habeant caliditatem sufficientem ad generandum, habent tamen caliditatem sufficientem ad carnalem copulam; et idèò conceditur eis matrimonium secundùm quod est in remedium, quamvis non competat eis secundùm quod est in officium naturæ. Et auctores communiter docent validum esse matrimonium contractum à sene, qui saltem conari et juvari potest aliquâ arte ad ejus consummationem, et intra femineum vas seminare: secus dicendum si ad hoc fuerit omninò impotens. Nec est eadem ratio de feminâ: quæcumque enim, licet vetula aut frigida, semen recipere potest, et quamvis si defecerint ei muliebricia, non habeat semen generativum, non propterea sequitur quòd matrimonium sit nullum, nec actus conjugalis illicitus, quia tunc solum per accidens generatio sequi non potest. Hinc petere vel reddere debitum est illicitum quando omninò desperatur de facultate viri intra vas seminandi, sive hoc proveniat ex ejus imbecillitate aliove morbo, aut ex supervenienti feminæ arctitudine quæ non vult incisionem pati, ad quam tamen tenetur, etiam cum aliquo gravi dolore, ob scilicet jus quod in maritum transtulit, et quò uti non potest absque tali incisione, non tamen cum gravissimo morbi incommodo aut vitæ periculo. Vide D. Thom., loco cit., ad 5.

Hinc etiam non videtur illicitus actus conjugii in feminâ quæ potest semen recipere, quantumvis sit impotens ad illud retinendum aut seminandum; per accidens enim se habet quod non possit semen retinere, nec est necessarium ad generationem quòd seminet, necque proinde impeditur quòd licitè possit debitum petere, juxta nostrum Ludovicum Lopem, 1 p., c. 79; et Sylvestrum, v. *Debitum*, et v. *Matrimonium*, quia matrix semen ad generationem necessarium retinere solet, et aliquando superfluum emittit.

§ 4. In quo explicatur secundum cæput, nempe finis reddendi debiti.

Conjuges ad reddendum sibi debitum tenentur de necessitate præcepti sicut ad cætera justitiæ præcepta, et ille actus cadit sub præcepto affirmativo: scriptum est enim 1 ad Corinth. 7: *Vir uxori debitum reddat, et uxor viro: nolite fraudare invicem*. Idèòque mortale peccatum committit debitum denegans absque rationabili causâ excusante, alteri petenti; et in petendo et reddendo debitum vir et uxor sunt æquales æqualitate proportionis, quia sicut vir tenetur uxori in actu conjugali et dispensatione domûs, ad id quod viri est, ita uxor viro ad id quod uxoris est. Ita D. Thomas in 4 Sent., dist. 52, q. unicâ, art. 3. Et ibidem, art. 1 in *Sed contra*, ait quòd *sicut servus est in potestate domini sui, ita et unus conjugum in potestate alterius, ut patet 1 ad Cor. 7. Sed servus tenetur ex necessitate præcepti domino suo debitum servitutis reddere, ut patet ad Rom. 13: « Reddite omnibus debita, » etc. Ergo et unus conjugum ex necessitate præcepti tenetur alteri reddere debitum. Item quia matrimonium est ordinatum ad vitandam*

fornicationem, ut patet 1 ad Cor. 7; sed hoc non posset fieri per matrimonium, si unus alteri non teneretur debitum reddere; ergo reddere debitum est de necessitate præcepti. Hæc D. Thomas. Igitur, regulariter loquendo conjux mortaliter peccat non reddens debitum alteri petenti expressè aut tacitè, nisi justam causam habeat, quia ad hoc se obligarunt ex contractu matrimonii, proindeque ex justitiâ, tradentes sibi invicem corpora, juxta illud 1 ad Cor. 7: *Vir non habet potestatem sui corporis, etc.* Ergo sicut in aliis etiam contractibus et materiis, qui negat debitum magni momenti creditori petenti, gravem ipsi facit injuriam, ita in nostro casu conjux denegans debitum alteri petenti. Sotus tamen, Sylvester et alii observant quòd quando conjux solummodò petit benevolè et amicaliter, nec multùm instat aut urget, neque intendit in rigore alterum ex justitiâ obligare ad reddendum debitum, tunc iste denegando non peccat mortaliter, animo tamen paratus reddere si alter conjux seriò et iterùm illud exigeret, nec est periculum incontinentiæ in illo, puta si vir tantùm remissè aut frigidè petat, aut rogatus acquiescat, etc.

D. Thomas in 4 Sent., dist. 52, art. 2, quæst. in corp. docet quòd *dupliciter debitum potest peti: uno modo expressè, ut quando verbis invicem petunt; alio modo interpretativè, quando scilicet vir percipit per aliqua signa quòd uxor vellet sibi debitum reddi, sed propter verecundiam tacet: et ita etiamsi non expressè verbis debitum petat, tamen vir tenetur reddere, quando expressa signa in uxore apparent voluntatis debiti reddendi*. Et ibidem, art. 3, ad 2, ait S. doctor quòd *quia vir nobiliorem partem habet in actu conjugali, naturaliter habet quòd non ita erubescat petere debitum sicut uxor; et inde est quòd uxor non ita tenetur reddere debitum non petenti viro, sicut vir uxori. Quod tamen non impedit quin sint æquales in actu matrimonii, quia hoc est per accidens*. Unde S. doctor ibidem, art. 2, ad 4, dicit quòd *non debet vir uxorem avertere ne petat debitum, nisi propter aliquam causam: et etiam tunc cum magnâ instantiâ averti non debet propter pericula imminentiâ. Si autem contineret quòd maritus esset homo simplex nec auderet petere ob pudorem vel pusillanimitatem, tunc uxor reddere teneretur quando in eo apparerent signa voluntatis exigendi debitum, aut ex aliquibus indicibus in eo periculum incontinentiæ timeretur*.

Hinc peccat conjux qui voluntariè impotentem se reddit ad sufficienter reddendum debitum, quod sic explicat D. Thomas ibidem, art. 1, ad 3, ubi ait, quòd *si aliquis reddatur impotens ad debitum solvendum ex causâ consecutâ ex matrimonio (puta cum priùs debitum reddatur et sit impotens ad debitum solvendum ulterius), mulier non habet jus plus petendi; et in petendo ulterius, se magis meretricem quàm conjugem exhibet. Si autem reddatur impotens ex alterâ causâ, si illa est licita, sic iterùm reddere non tenetur, nec mulier exigere potest. Si non est, tunc peccat non reddendo, et peccatum uxoris, si in fornicationem propter hoc labatur, ei aliquo modo imputatur. Et idèò quomodo potest, operam dare debet ut uxor contineat*. Hæc D. Thomas.

Hinc colligitur conjugem mortaliter peccare qui se mediis illicitis impotentem reddit, ut si crebrò se poluat, si ad alias accedat, advertens inde se reddi impotentem ad suæ uxori debità satisfaciendum idque tenetur in confessione explicare, quamvis juxta aliquos postea totaliter impotens factus, non amplius peccet in non reddendo debitum, impotentià illum excusante. Item vir licitè non potest immoderatà vitæ asperitatem, notabili jejunio, aliisque macerationibus extenuare corpus et perdere vires quibus indiget ad sufficienter reddendum debitum uxori, neque illa potest se hoc modo extenuare, ita ut deformis et exosa viro effecta, det illi occasionem accedendi ad alias feminas. Neque conjux ordinariè debet diu abesse, nisi alter consentiat, aut justa necessitas id exigat. Non tenetur tamen vir uti cibis calidis, aliisque ut potentior fiat, sed sufficit ut impotentem non se reddat. Vide D. Antoninum 5 p., tit. 1, c. 20, § 10, ubi etiam assignat plures casus in quibus conjux non tenetur alteri reddere debitum, nec peccat illud denegando, quos per breves questiones afferimus.

Quæres 1° utrùm cum propriæ salutis detrimento conjuges teneantur sibi debitum reddere. Respondet D. Thomas negativè in 4 sent., dist. 32, a. 1, in corp., ubi ait quòd *matrimonium est principaliter institutum in officium naturæ. Et idè in ejus actu considerandus est motus naturæ secundum quem nutritiva non ministrat generatiònè, nisi id quod superfluit ad conservationem individuù. Quia hic est ordo naturalis, ut prius aliquid in seipso perficiatur, et postmodum alteri de suâ perfectione communicet; hoc etiam ordo charitatis habet quæ naturam perficit. Et idè cum uxor in viro potestatem non habeat, nisi quantum ad generativam virtutem, non autem quantum ad ea quæ sunt ad conservationem individuù ordinata, vir tenetur uxori reddere debitum in his quæ ad generationem prolis spectant, salvâ tamen prius personæ incolumitate.* Hæc D. Thomas. Igitur ex ægatio reddendi debitum intelligi debet salvâ consistentiâ et sanitate personæ: nam generandi opus à naturâ ordinatum est ad bonum speciei sine malo individuù. Hinc D. Antoninus loco cit. infert quòd vir vulneratus ac febriliter laborans aut graviter infirmus non tenetur reddere debitum, quia id ei foret valdè nocivum. Item non tenetur existens in balneis vel statim ac exit à balneis, quia eo tempore grave periculum copula infert. Item mulier furis incorrigibilis potest fugere, eumque relinquere, ne eum eo capiat, et morte plectatur. Item non tenetur conjux alteri immoderatè ac sæpius quàm par est petenti, semper reddere debitum, quia notabiliter vires extenuat. Imò illicitum est viro reddere debitum cum notabili salutis suæ detrimento, et similiter uxori, quia vitæ dominium non habent. Et hanc culpam esse mortalem quidam volunt, nisi vel inadvertentiã tanti damni excuset, vel subsit grave periculum incontinentiæ in exigente; tunc enim saltem licitum est reddere ex charitate. Si tamen infirmitas fuerit levis, ut dolor capitis, aut dentis, etc., non videtur causa sufficiens, præsertim si petens subiret

inde periculum incontinentiæ, et alter conjux facillè reddere posset.

Quæres 2° utrùm conjux sanus cum propriæ infectionis periculo teneatur debitum reddere leproso, aliove morbo contagioso laboranti. Respondet D. Thomas lib. 4 Sent., dist. 32, a. 1, ad 4, quòd *lepra solvit sponsalia, sed non matrimonium: unde uxor etiam viro leproso tenetur reddere debitum si exigat; non tenetur ei cohabitare, quia non ita citò inficitur ex coitu, sicut ex frequenti cohabitatione. Et quamvis proles generetur infirma, tamen melius est ei sic esse quàm penitus non esse.* Hæc D. Thomas. Quod tamen D. Antoninus loco cit., Cajetanus in Summâ, verbo *Matrimonium*, et alii explicant et limitant in casu quo ex redditione debiti non immineret sano periculum infectionis. Et in hoc sensu intelligi debet can. 2 de conj. leproso, quoniam redditiò debiti conjugalitatis debet esse non tantùm salvâ consistentiâ, sed sanitate subjecti, cum non tenetur ægritudinem vel debilitatem notabilem incurrere propter debitum reddendum, idèoque nec lepram quæ majus est malum. Unde in hujusmodi casu videtur standum consilio medicorum de periculo infectionis, consideratis particularibus circumstantiis et qualitatibus. Idem prorsù dicendum videtur, si alter conjux lue venereâ laboret; tunc enim non tenetur conjux sanus cum periculo notabilis infectionis ei debitum solvere, quia eadem est ratio ac de leprâ. Dicunt autem medici certius infectionis periculum imminere viro accedenti ad mulierem leprâ aliove contagioso morbo infectam, quàm mulieri sanæ accedenti ad virum infectum.

Quæres 3° utrùm sit licitum petere aut reddere debitum tempore menstruorum. Respondet D. Thomas in 4 Sent., dist. 32, art. 2, q. 3, quòd *circa hoc quidam dixerunt quòd mulier menstruata sicut non debet petere debitum, ita nec reddere: sicut enim non teneretur reddere si haberet infirmitatem in propriâ personâ, ex quâ periculum ei immineret, ita non tenetur reddere ad vitandum periculum prolis. Sed ista opinio videtur derogare matrimonio, per quod datur omnimoda potestas viro in corpus mulieris quantum ad matrimoniale actum. Nec est simile de infirmitate corporis prolis et periculo proprii corporis, quia si mulier infirmatur, certissimum est quòd ex carnali actu periculum ei imminet; non autem ita certum est de prole, quæ fortè nulla sequetur. Et idè alii dicunt quòd mulieri menstruata nunquàm licet petere debitum: si tamen vir ejus petat, aut peti scierit aut ignoranter: si peti scierit, tunc debet eum avertere precibus et monitis, tamen non ita efficaciter ut possit esse occasio in alias damnabiles corruptelas incidendi, si ad id pronus credatur; si autem peti ignoranter, tunc mulier potest aliquam occasionem prætereundè, vel infirmitatem allegare, ne debitum reddat, nisi periculum viro timeatur: tamen finalitèr, si vir non desistit à petitione, debet reddere debitum poscenti. Passionem verò suam non est tutum indicare, ne forte vir ex hoc abominatiorem ad eam concipiat, nisi de viri prudentiâ præsumatur.* Hactenus D. Thomas.

Au autem petere debitum eo tempore sit peccat.

tum. D. Thomas videtur hoc affirmare ibidem, q. 2, nihilque determinat, an sit prohibitum sub mortali aut veniali. Certum tamen est non esse mortale, quia tunc mulier concipere potest, ut dicit S. doctor, et aliunde conjux utitur jure suo, proindeque nulli facit injuriam, nec intendit infectionem prolis, cui melius est absolute sic nasci, quam nullo modo nasci, nec in rerum naturâ existere. Adde quod non est omnino certum prolem oriri ex hâc copulâ monstruosam vel leprosam. Nisi ergo conjuges provideant ac probabiliter existiment monstrum ex eo concubitu gignendum, non tenentur eo tempore à copulâ abstinere sub mortali. Nihilominus D. Thomas sentit petitionem debiti tunc scienter factam esse culpam venialem ex se et ut plurimum, quia est quadam turpitudine et inhonestas, cum tunc feminea natura consuectæ purgationi vacet, immundaque sit mulier et aequaliter inepta commode seminis retentioni ac receptioni, atque ita minus conveniens generationis fini. Adde aliquam esse incontinentiam debiti que ordinis perversionem non exspectare tempus generationi aptius, maxime cum brevi sit affuturam. Idque docent D. Antoninus, Paludanus, Cajetanus, Sotos, Ledesma, Lopes et alii.

Quæres 4° utrùm tempore furoris, amentia vel ebrietatis unius conjugis licitum sit ei denegare debitum. Respondeo conjugem sanum non teneri per se debitum reddere amenti, aut in furore vel ebrietate constituto, quamvis nullum abortus aut damni periculum adsit. Ratio est, quia petitio illa non est actus humanus, et sicut iste conjux amittit sui et honorum administrationem, ita et usura matrimonii. A fortiori non tenetur reddere dum est periculum abortus vel damni. Quod de facili potest contingere quando uxor est amentis, et tunc videtur actus esse illicitus. Si è contra uxor sit mentis compos, cum tunc cesset abortus periculum, congressus potest esse licitus, si vir amentis seminet intra vas. Dixi conjugem sanam per se et ex naturâ suâ non teneri ad reddendum debitum amenti, quia per accidens potest ad hoc obligari, puta si periculum esset quod conjux furiosus aut ebriosus denegato sibi debito, ad alias accederet, vel modo illicito suam libidinem expleret; tunc enim ratione vitandi hoc periculum conjux sana teneretur illi reddere.

Quæres 5° utrùm excusetur conjux à reddendo debito propter damnum rei familiaris, et ne habeat plures filios. Respondet D. Antoninus 5 p., tit. 1, c. 20, § 6, nullam esse culpam quando conjuges ex communi consensu à copulâ abstinunt ne prolem multiplicent quam alere non possint quia id desiderare non est illicitum, nullique fit injuria, cum neuter petat. Regulariter tamen conjux non eximitur à debiti redditione causâ non multiplicandi prolem, quia negans debitum, injuriam facit alteri ad hoc non consentienti et jure petenti, agiturque contra finem matrimonii qui est procreatio prolis. Videtur tamen excusandus à peccato mortali, quando non est periculum incontinentiæ in altero conjugè, et aliunde parentes non sunt sufficientes ad tot filios alendos. Ratio est, quia grave incommo-

modum excusat à gravi culpâ, etiam in aliis justitiae debitis.

Quæres 6° an quoties peccat conjux debitum exigens, peccat similiter illud reddens, vel saltem jure possit debitum negare. Resp. D. Thomas in 4 Sent., dist. 32, q. unica, art. 5, q. 3. quod cum mulier habeat potestatem in corpore viri quantum ad actum generationis spectat, et è converso, tenetur unus alteri debitum reddere quocumque tempore et quacumque horâ, salvâ debitâ honestate quæ in talibus exigitur, quia non oportet quod statim in publico reddat. Ille autem qui reddit debitum alteri conjugi peccanti, quantum in se est non consentit, sed in quod ab eo exigitur invitus et cum dolore reddit. Et ideò non peccat; hoc enim est propter lubricum carnis divinitus ordinatum, ut semper petenti debitum reddatur, ne aliqua occasio peccandi detur. Distinguendum est igitur in isto casu hoc modo: quod nempe conjux non tenetur, imò nec licitè potest debitum reddere alteri illicitè petenti ob circumstantiam actûs; ut si petat modo exorbitanti indebito, aut nondum factis benedictionibus, etc., quia mala illa circumstantia est annexa actui, prout pendet ab utroque conjugè, redditque eum illicitum respecta amborum. Conjux tamen potest et debet reddere debitum, quando circumstantia mala se tenet tantum ex parte persone petentis, quæ non amittit jus illud suo malo facto, licet petat illicitè, sed retinet illud: quia tunc conjux innocens reddens non cooperatur petitioni et peccato alterius formaliter loquendo, sed tantum concurrat ad actum ex se et ex naturâ suâ licitum conjugatis. Debet tamen tunc ante illam redditionem debiti præmittere correctionem et admonitionem, eumque avertere quantum potest si non adsit timor odii, indignationis, et periculum incontinentiæ.

Quæres 7° utrùm conjux tenetur denegare debitum illud petenti in loco sacro aut publico. Respondeo esse peccatum mortale reddere debitum in loco publico coram aliis ob scandalum, idque non patitur humanæ societatis honestas, sed ad caninam impudentiam spectat. Nec licitum est in loco sacro debitum reddere: nam actus polluens locum sacrum nequit licitè in eo exerceri. Constat autem quod omnis effusio voluntaria seminis humani locum sacrum polluit, sicut et effusio sanguinis etiam justa per sententiam judicis facta. Unde injuria fit loco sacro etiam si fiat tempore obsidionis dum conjuges in ecclesiâ diu commorantur: non enim juxta Cajet. possunt licitè ibidem matrimonio uti, quia non est inconveniens conjuges teneri ad castitatem ex penuriâ loci, cum teneantur ad hoc per plures annos ex mutua absentia, viro existente occupato in militaribus, aliisque officiis aut negotiis procul gerendis.

Quæres 8° utrùm ratione temporis sacri actus conjugalis reddatur tunc illicitus. Resp. D. Thomas in 4 sent., dist. 32, art. 5, q. 1, quod actus matrimonialis quamvis culpâ careat, tamen quia rationem deprimit propter carnalem delectationem, hominem reddit ineptum ad spiritualia: et ideò in diebus in quibus præcipuè spiritualibus est vacandum, non licet petere

debitum. Non tamen esse lethale petere debitum in die festivo expressè docet idem S. doctor ibidem ad 2 questioncul., quia non est circumstantia trahens ad aliam speciem peccati, proindeque non potest in infinitum augere. Ideò petens non peccat mortaliter. Illa autem mulier de qua D. Gregor. dicit in 1 Dialogorum, quòd in nocte cognita à viro, mane ad processionem veniens, à diabolo arrepta est, non punita fuit propter hoc quòd debitum reddidit, sed quia postmodum se temerè ad divina injecit contra conscientiam. Neque ex illà auctoritate Exodi 19 : *Nolite appropinquare uxoris vestris, etc.*, potest probari quòd sit peccatum mortale, sed quòd sit incongruum. Multa enim ad munditias carnis pertinentia exigebantur de necessitate præcepti in lege veteri (quæ carnalibus dabatur), quæ non exiguntur in novà lege, quæ est lex spiritus. Haetenus D. Thomas. Unde debitum petere in præcipuis solemnitatibus per se et ex naturà rei solum potest esse culpa venialis, cò quòd actus conjugalis habeat aliquid indecentiæ et ineptitudinis ad orationem cui diebus illis est vacandum. Et D. Antoninus loco citato dicit quòd in diebus quadragesimalibus et jejuniis exercere actum conjugii non est peccatum, et quòd hæc verba quæ in Missà dicuntur in principio quadragesimæ : *Egreditur sponsus de cubili suo*, aliaque similia, intelliguntur de consilio reverentiæ, et utroque conjuge consentiente, ut dicit Gratianus causà 55, q. 4, c. *Nec uxorem*, et non de necessitate obedientiæ. Per accidens tamen potest esse culpa lethalis petere diebus festivis, præsertim in præcipuis solemnitatibus in contemptum festi vel Ecclesiæ, nempe quando peteret ut legi contraveniret, et illi non subjiceretur; vel ut hoc ipso festum parvi penderet, vel saltem hunc actum eliceret : Nunc abstinere nolo à copulâ, quamvis Deus hoc vetasset. Aiverò reddens nullatenus peccat, imò juxta D. Antonin. graviter peccaret non reddendo, quia ad hoc tenetur de necessitate : non enim Ecclesia injicit laqueos animabus, sed ad perfectiora et meliora provocat exhortando, non præcipiendo. Unde prædicatores et confessarii debent esse cauti in hac materiâ, et ita hortari conjuges ad castimoniam, quòd unum non inducant ad injuriâ, et alterum ad incontinentiam. An autem liceat denegare debitum in die quâ recepta aut recipienda est Eucharistia, examinabitur q. sequenti.

Quæres 9° quinam sint alii casus in quibus unus conjux licitè possit denegare debitum alteri petenti. Resp. 1° quòd statim post contractum matrimonii intra bimestre conjux non tenetur alteri petenti debitum reddere, sed potest licitè denegare, quia isti duo menses conceduntur conjugibus ad deliberandum de statu religionis escapendo, ut habetur ex D. Thomâ in 4 sent., dist. 27, q. 1, art. 3, q. 2, ad 2. Item, de Conversat. conjug., c. *Ex publico*. 2° Quando conjux petens fidem violavit adulterando, conjux innocens potest illi debitum licitè denegare. Et ad hunc casum reducitur omnes alii in quibus conjux privatur jure petendi, ut quando cognovit consanguineam suæ conjugis; quando contraxerint affinitatem vel cognato-

nem spiritualem baptizando proprium filium extra necessitatem, etc. 3° Petitio debiti revocatur per quodcumque impedimentum dirimens, superveniens matrimonio, saltem quando propriâ culpâ est contractum.

Caveat autem prudens confessarius ut honestiori quo poterit modo uxoratas circa hoc interroget, ne nimis profundè istam materiam scrutando, sibi et illis laqueum paret : sed simpliciter quærat, si necessariam judicet, an matrimonio bene utatur juxta modum et finem debitum, non explicando in particulari an isto vel illo modo actum conjugalem exercent.

ARTICULUS V.

Utrum incestus sit determinata species luxuriæ

Incestus est abusus veneræorum inter consanguineos vel affines intra gradus prohibitos, seu inter quos matrimonium iniri nequit saltem absque dispensatione. Et est peccatum mortale, ac inter graviora luxuriæ peccata computatur. Idque probat D. Thomas, 2-2, q. 154, art. 9, in corp., ubi ait, quòd ibi necesse est inveniri determinatam speciem luxuriæ, ubi invenitur aliquid repugnans usui debitorum veneræorum. In usu autem consanguineorum vel affinium, invenitur aliquid incongruum commixtioni veneræ, triplici ratione. Primò quidem quia naturaliter homo debet quandam honorificentiam parentibus, et per consequens aliis consanguineis, qui ex eisdem parentibus de propinquo originem trahunt : in tantum quòd apud antiquos, ut Valerius Maximus refert, non erat fas filium simul cum patre balneari, ne se invicem nudos conspicerent. Manifestum est autem secundum prædicta, quòd in actibus veneræis maximè consistit quadam turpitudine honorificentiam contraria, unde de his homines verecundantur. Et ideò incongruum est quòd commixtio veneræ fiat talium personarum ad invicem. Et hæc causa videtur exprimi Levit., c. 18, ubi dicitur : *Materia est, non revelabis turpitudinem ejus*. Et idem postea dicitur de aliis. Secunda ratio est, quia personas sanguine conjunctas necesse est ad invicem simul conversari : unde si homines non arcerentur à commixtione veneræ, nimia opportunitas daretur hominibus veneræ commixtionis, et sic animi hominum nimis emolescerent per luxuriam. Et ideò in vet. lege illæ personæ specialiter videntur esse prohibite, quæ necesse est simul commorari. Tertia ratio est, quia per hoc impeditur multiplicatio amicorum. Dùm enim homo uxorem extraneam accipit, junguntur sibi quædam speciali amicitia omnes uxoris consanguinei, ac si essent sui consanguinei. Unde Aug., lib. 13, c. 16, de Civit. Dei, ait : *Habita est ratio rectissima charitatis, ut homines quibus esset utilis atque honesta concordia, diversarum vicissitudinum vinculis nectentur, nec unus in uno nullas haberet, sed singula spargerentur in singulos*. Addit autem Aristot. quartam rationem in 2 Politic., quia cùm naturaliter homo consanguineam diligat, si adderetur amor qui est ex commixtione veneræ, fieret nimis ardor amoris et maximum libidinis incendium, quod castitati repugnat. Undè manifestum est quod incestus est determinata species luxuriæ. Hæc D. Thomas.

Aliam rationem habet ibidem in *Sed contra*, nempe quòd species luxuriæ distinguuntur secundùm conditiones materiæ seu mulierum, quibus aliqui abutuntur. Sed in incestu importatur specialis conditio mulierum, quia est abusus consanguinearum vel affinium. Ergo est determinata species luxuriæ. Idemque probat lib. 4 Sent., dist. 41. q. 1, art. 4, in corp., ubi ait quòd circumstantia peccatum in aliud genus mutat et trahit, quando alterius generis peccati deformitatem addit. Incestus autem ab incendio nomen habens, vel à privatione castitatis quasi a. tonomasticè, eò quòd castitatem violet in illis qui maximo fœdere conjunguntur, addit speciem deformitatem, scilicet naturalis fœderis violationem. Ergo constituit determinatam luxuriæ speciem. Unde ad explicationem incestus, necessariò explicanda est brevis natura consanguinitatis et affinitatis, earumque gradus, simulque prohibitio matrimonii intra illos gradus.

Consanguinitas definitur attentiva unius personæ ad aliam proveniens ex eo quòd una illarum descendit ab alterâ, vel ambæ ex eadè. Aut, ut docet D. Thomas in 4 Sent., dist. 40, q. 1, art. 1, *consanguinitas est vinculum ab eodem stirpè descendentiũ carnali propagatione contractum*. Hujus definitionis bonitatem explicat S. doctor, quia, *juxta Philosoph. in 8 Ethic., c. 12, omnis amicitia in aliquâ communicatione consistit: et quia amicitia est quadam ligatio sive unio, ideò communicatio quæ est amicitia causa, vinculum dicitur. Quare secundum quamlibet communicationem denominantur aliqui quasi colligati ad invicem, sicut dicuntur concives qui habent politicam communicationem ad invicem, et commilitones qui conveniunt in militari negotio: et ideò in prædictâ definitione vinculum ponitur quasi genus consanguinitatis, et personæ descendentes ab uno stirpè quarum est hujusmodi vinculum, ponuntur quasi subjectum, et carnalis propagatio ponitur quasi principium. Illud autem quod proximè convertitur in semen, est sanguis, ut probatur in lib. 13 de Animalibus, et propter hoc vinculum quod ex carnali propagatione contrahitur, convenientius dicitur consanguinitas quàm carnalitas, et dicuntur parentes una caro in quantum sanguis, qui in semen viri aut menstruum convertitur, est potentia caro et os*. Hactenus D. Thomas. Et ibidem, art. 2, docet S. doctor quod ista communicatio juxta Philosoph. lib. 8 Ethic. triplex est: una secundùm habitudinem principii ad principium, et hæc est consanguinitas patris ad filium. Unde dicit quòd *parentes diligunt filios, ut sui ipsorum aliquid existentes*. Alia est secundùm habitudinem principii ad principium, et hæc est filii ad patrem: unde dicit quòd *filii diligunt parentes, ut ab illis existentes*. Tertia est secundùm habitudinem eorum que sunt ab uno principio ad invicem, sicut fratres dicuntur ex eisdem nasci, ut idem philosophus dicit ibidem. Et quia puncti motus lineam facit, et per propagationem pater descendit in filium, ideò secundùm dictas tres habitudines, tres lineæ consanguinitatis sumuntur: scilicet *linea descendentiũ* secundùm primam habitudinem: *linea ascendentium* secundùm

secundam habitudinem: *linea transversalium* secundùm tertiam.

Sed quia propagationis motus non quiescit in uno termino, sed ultra progreditur, ideò contingit quòd secundùm hos diversos progressus, diversi gradus in unâ lineâ inveniantur, diversaque sit ratio computandi gradus in diversis lineis. Gradus enim consanguinitatis in lineâ ascendentium et descendentium contrahitur ex hoc quòd una persona ex aliâ propagatur eorum inter quos gradus consideratur: et ideò secundùm computationem canonicam et legalem, persona quæ primò in processu propagationis occurrit, vel ascendendo vel descendendo, distat ab aliquo, puta à Petro in primo gradu, *ut pater et filius*. Quæ autem utriusque secundò occurrit, distat in secundo gradu, *ut avus et nepos*, et sic deinceps; sed consanguinitas eorum que sunt in lineâ transversali contrahitur non ex hoc quòd unus eorum ex alio propagatur, sed quia uterque propagatur ex uno, et ideò debent gradus in hæc lineâ consanguinitatis computari per comparationem ad unum principium ex quo propagantur.

Sed secundùm hoc est diversa computatio canonica et legalis, quia legalis computatio attendit descensum à communi radice ex utràque parte, sed canonica tantùm ex alterâ; ex illâ scilicet ex quâ major numerus graduum invenitur. Unde secundùm legalem computationem frater et soror, vel duo fratres attinent sibi in secundo gradu, quia uterque à radice communi distat per unum gradum, et similiter filii duorum fratrum distant à se invicem in quarto gradu. Sed secundùm computationem canonicam duo fratres attinent sibi in primo gradu, quia neuter eorum distat à radice communi nisi per unum gradum; sed filius unius fratrum distat ab altero fratre in secundo gradu, quia in tantum distat à communi radice: et ideò secundùm canonicam computationem quoto gradu distat quis ab aliquo superiori, toto distat à quolibet descendentium ab ipso, et nunquàm minus, quia propter quod unumquodque tale, illud magis. Unde si alii descendentes à communi principio conveniunt cum aliquo ratione principii communis, non possunt propinquiores esse descendentem ex aliâ parte quàm sit primum principium ei propinquum. Aliquando tamen plus distat aliquis ab aliquo descendentem à communi principio, quàm distet ipse à principio, quia ille fortè plus distat à principio communi quàm ipse; et secundùm remotiorem distantiam oportet consanguinitatem computare. Hactenus D. Thomas.

Idem D. Thomas, 2-2, q. 154, art. 9, ad 3, ait quòd *in commixtione personarum conjunctarum est aliquid quod est secundum se indecens et repugnans naturali rationi, sicut quòd commixtio fiat inter parentes et filios, quorum est per se et immediata cognatio. Nam filii naturaliter honorem debent parentibus*. Et lib. 4 Sent., dist. 50, q. 1, a. 3, in corp., dicit quòd *in matrimonio illud dicitur esse contra legem naturæ, per quod matrimonium redditur incompetens respectu finis ad quem est ordinatum: finis autem matrimonii per se et primum est bonum prolis; quòd quidem per aliaque*

consanguinitatem (scilicet inter patrem et filiam, vel filium et matrem) *impeditur*; non quidem ut totaliter tollatur (quia filia ex semine patris potest prolem concipere, et simul cum patre nutrire, et instruere, in quibus bonum prolis consistit), sed ut non convenienti modo fiat. Inordinatum est enim quòd filia patri per matrimonium adjungatur in sociam causâ generandæ prolis et educandæ, quam oportet per omnia patri esse subjectam, velut ex eo procedentem, et idè de lege naturalis est ut pater et mater ab eo matrimonio repellantur. Et magis etiam mater quàm pater, quia magis derogatur reverentiæ quæ debetur parentibus, si filius matrem, quàm si pater filiam ducit in uxorem, cum uxor viro aliquoties debeat esse subjecta. Hæc D. Thomas. Idque colligunt Cajet. D. Antonin. et alii ex his verbis Genes. 2: *Relinquet homo patrem et matrem, cum quibus naturaliter est una caro, et adhærebit uxori suæ, et duo qui non sunt una caro, erunt in carne unâ.* Imò quidam auctores docent quòd in perpetuum concubia prohibentur inter ascendentes et descendentes in duabus lineis relictis; quòd tamen Cajet. non admittit, nisi de parentibus et filiis immediate conjunctis, quia meus avus non est pater meus nisi per accidens: ea autem que sunt per accid. relinquuntur; et, ut ait D. Thomas in eadem dist. 40, q. 1, art. 2, in corp., *gradus cuiuslibet rei non potest esse ubi non est propinquitas, et nimia distantia gradum consanguinitatis tollit.*

Aliæ verò personæ quæ non conjunguntur secundum seipsas, sed per ordinem ad parentes, non habent ita ex se ipsas indecentiam, sed variatur circa hoc decencia vel indecentia secundum consuetudinem et legem humanam vel divinam, quia usus venerorum qui ordinatur ad bonum commune, subjacet legi. Et idè sicut D. Aug. dicit lib. 15 de Civit. Dei, commixtio sororum et fratrum quantum fuit antiquior compellente necessitate, tantò postea facta est damnabilior religione prohibente. Hæc D. Thomas, 2-2, q. 154, art. 9, ad 3: *In creationis generis humani principio necesse fuit ad illud multiplicandum quòd filii Adæ sorores suas acciperent in uxores; verum postea hoc nullo modo fuit amplius licitum.* Unde D. Thomas in 4 Sent., dist. 40, q. 1, art. 3, dicit quòd *lex divina non solum patrem et matrem exclusit à matrimonio, sed etiam alias conjunctas personas, quas oportet simul conversari, et quæ debent invicem altera alterius pudicitiam custodire: et hanc causam assignat divina lex dicens: « Ne reveles turpitudinem talis, vel talis, quia turpitudine tua est; » sed per accidens finis matrimonii est confederatio hominum, et amicitia multiplicatio, dum homo ad consanguineos uxoris sicut ad suos se habet. Si autem aliquis consanguineam duceret, nulla per matrimonium nova amicitia accresceret: et idè secundum leges humanas et statuta Ecclesiæ plures consanguinitatis gradus sunt à matrimonio separati. Sic ergo ex dictis patet quòd consanguinitas quantum ad aliquas personas impedit matrimonium de jure naturali; quantum ad aliquos de jure divino, et quantum ad aliquos de jure per homines instituto. Hæc D. Thomas. Et ibidem art. 4 in corp. docet S. doctor quòd antiquitus in Ecclesiâ rationabiliter usque ad gra-*

dum septimum impediatur matrimonium; tum quia ultra hoc non de facili remanebat communis radicis memoria, tum quia septiformi gratiæ Spiritus sancti congruebat. Sed postmodum circa hæc ultima tempora restrictum est Ecclesiæ interdictum usque ad quartum gradum, quia ultra inutile et periculosum erat gradus consanguinitatis prohibere. Inutile quidem, quia ad remotiores consanguineos quasi nullum fœdus majoris amicitia quam ad extraneos habebatur, charitate in multorum cordibus frigescente. Periculosum autem erat, quia concupiscentiâ et negligentia prevalente, tam numerosam consanguineorum multitudinem homines non satis observabant, et sic laqueus damnationis multis incidebatur ex remotiorum graduum prohibitione.

Satis etiam convenienter usque ad quantum gradum dicta prohibitio nunc restricta est: tum quia usque ad quartam generationem hominès vivere consueverunt, ut sic non possit consanguinitatis memoria aboleri; unde Dominus in tertiam et quartam generationem peccata parentum se visitaturus in filiis comminatur; tum quia mixtio nova sanguinis cujus identitas consanguinitatem facit, fit cum sanguine alieno, et quantum miscetur alteri, tantum receditur à primo. Et quia elementa sunt quatuor quorum quodlibet tantò est facilius miscibile, quantum est magis subtile, idè in primâ commixtione evanescit sanguinis identitas quantum ad primum elementum quod est subtilissimum; in secundâ quantum ad secundum; in tertîâ quantum ad tertium; in quartâ quantum ad quartum, et sic post quartam generationem potentè reiterari carnalis conjunctio. Hactenus D. Thomas. Igitur juxta computationem juris canonici fratres et sorores sunt in primo gradu consanguinitatis. Eorum filii qui dicuntur consobrini germani constituunt secundum gradum. Istorum consobrinorum filii sunt in tertio gradu, et filii horum consobrinorum sunt in quarto gradu. Quando igitur ineundum est matrimonium, videndum est an conjuges sint consanguinei, et in quo gradu distent à primo stipite à quo trahunt originem, et tot gradus erunt quot sunt personæ distantes, non numerando stipitem. Observandum tamen est duos consanguineos inæqualiter distantes à stipite, si unus distet ultra quartum gradum, alter verò intra illum, posse matrimonio copulari, ut habetur expressè c. finali de Consang., quia tunc attenditur gradus consanguinitatis penès distantiam remotioris à stipite, ita ut quotò gradu remotior distat à stipite, eodem distent inter se illi consanguinei. Cum ergo remotior à stipite distet ultra quartum gradum, ambo erunt consanguinei inter se ultra quartum gradum, ac proinde inter illos nulla erit matrimonii prohibitio juxta caput *Debet* de Consanguinitate et Affinitate.

Igitur si quis absque dispensatione matrimoniali carnaliter cognoscat suam consanguineam in quocunque horum quatuor graduum, peccatum incestus committit; et tantò gravius, quantum gradus est conjunctior ac proximior, adeò ut necessarium sit gradum propinquitatis in confessione explicare, cum multum intersit inter hujusmodi turpitudines; sive tantum notabiliter aggravent peccatum intra eandem speciem

incestus, prout docuerunt Cajet. et Valentia, sive constituent diversas species incestus, ut tenent Navarrus et alii. Porrò, ut notat Cajet., sicut ad crimen incestus spectat etiam sine opere consensus in consanguineam seu affinem, ita ad incestus speciem spectant impudicitia et carnales commixtionem impuberum personarum, si consanguinitate aut affinitate sint junctæ, quoniam et sunt hujusmodi actus ut via ad consummatum incestum, et multò propinquius quàm cogitationes ad incestum ordinantur quantum in se est consummandum, licet ex impotentia ætatis non consummetur. D. Antoninus tamen 2 p., tit. 5. c. 5, sentit cum Petro de Palude quòd incestus qui committitur à pueris non habentibus plenum rationis usum, non est de reservatis episcopo, nec propter hoc tollitur virginitas neque causatur affinitas.

§ 1. De incestu propter affinitatem contracto.

Triplex distingui solet cognatio: prima carnalis; secunda legalis per adoptionem; tertia spiritualis per administrationem et susceptionem Baptismi et Confirmationis. Hic autem agimus tantum de cognatione carnali. De aliis verò duabus agemus in sequentibus. De hujusmodi affinitate carnali, eodem ferè modo ratiocinandum est ac de consanguinitate, utpote quæ ad illam ordinatur velut ad proprium finem, quatenus scilicet duæ personæ naturali copulâ consummatâ coeuntes, in hujusmodi actu efficiuntur et reputantur una caro, ex quo fit quòd vir contrahat affinitatem cum mulieris consanguineis, et mulier cum viri sanguineis. Unde affinitas definitur parentela contracta ex carnali commixtione naturali consummatâ viri et mulieris, sive sint maritus et uxor, sive alia personæ. Aut breviter definitur: *Propinquitas personarum ex carnali copulâ proveniens*. Et vocatur affinitas, quasi duorum ad unum finem unitas, eò quòd diversæ et extrance familie per hujusmodi coitum et nuptias uniantur, et una ad alterius cognationis fines accedit.

D. Thomas in 4 Sent., dist. 41, q. 1, art. 1, q. 4, ad 2, docet quòd ad veram et propriam affinitatem requiruntur ut vir et mulier in carnali copulâ efficiantur una caro per seminum commixtionem: unde quantumcumque aliquis claustra pudoris invadat vel frangat, nisi commixtio seminum sequatur, non contrahitur ex hoc affinitas, ut habetur causâ 55, q. 3, can. *Extraordinaria*. Et, ibidem quæstionculâ 5, ad 5, docet S. doctor quòd quia concubitus contra naturam non habet commixtionem seminum que possit esse causa generationis, ideòque ex tali concubitu non causatur aliqua affinitas, bene tamen per concubitus naturalem in vase debito non solum licitum, sed etiam illicitum, ut docet S. doctor ibidem, ad 2, et tenent communiter auctores. Docet idem S. doctor ibidem art. 2, q. 5, quòd cum gradus affinitatis sumatur juxta gradus consanguinitatis, oportet quòd tot sint gradus affinitatis, quot sunt gradus consanguinitatis. Et sic consanguinei mariti eundem consanguinitatis gradum cum ejus uxore sortiuntur, quem consanguinitatis gradum habent cum marito Unde mariti soror per

consanguinitatem, efficitur soror uxoris per affinitatem, diciturque cognata; consobrinus germanus mariti, fit consobrinus illius uxoris, et sic de cæteris. Idemque dicendum est de consanguineis uxoris respectu mariti. Consanguinei tamen unius conjugis cum alterius consanguineis non contrahunt affinitatem ad invicem; unde mariti frater potest uxoris sororem ducere et è contra, neque una affinitas parit aliam. Vide D. Thomam ibidem, art. 1, q. 45, ad 6. Affinitas contracta per copulam matrimonialem consummatam habet quatuor gradus, in quibus personæ existentes matrimonium inter se contrahere nequeunt absque dispensatione, ut colligitur ex cap. *Non debet*, de Consanguin. et Affin., qui fundantur in quatuor gradibus consanguinitatis jam relatis. Sic maritus est in 1º gradu affinitatis cum uxoris sorore, in 2º cum ejus consobrinâ germanâ, in 3º cum illius consobrinâ secundâ, et in 4º cum istius filiâ. Idemque dicendum de uxore respectu consanguineorum mariti. Similiter affinitas per actum fornicarium contracta, olim matrimonium impediabat cum consanguineis fornicariæ aut fornicatoris usque ad quartum gradum. Nunc verò concil. Trid., sess. 24, cap. 4 de Reformation. matrimonii, illud restrinxit tantum usque ad secundum gradum; ita ut in gradibus ulterioribus matrimonium contractum non dirimat. Et D. Pius V, in Bullâ quæ incipit *Sanctissimus*, declaravit hanc affinitatem ultra secundum gradum, nec etiam impedire matrimonium contrahendum absque peccato.

D. Thomas ibidem, art. 2, q. 1, in corp. docet quòd affinitas præcedens matrimonium impedit contrahendum, et dirimit contractum eadem ratione quæ et consanguinitas. Sicut enim inest quedam necessitas consanguineis habitandi ad invicem, ita et affinibus; et sicut est quoddam amicitia vinculum inter consanguineos, ita inter et affines. Sed si affinitas superveniat matrimonio, non potest ipsum dirimere; v. g. dum quis consummatam habuit copulam cum sorore illius feminae quam postea uxorem ducit, ex hoc impeditur matrimonium et dirimitur contractus cum illâ. Si verò maritus cognoscit carnaliter sororem uxoris, postquàm legitimum contraxerunt matrimonium, tunc non dirimitur, sed conjux adulter et incestuosus solum privatur jure petendi debitum; illud tamen reddere tenetur alteri coniugi innocenti et penitenti, ut habetur e. *Discretionem*, extra. de eo qui cognovit consanguineam, et c. *Qui dormierit*, causâ 27, q. 2. An autem episcopus possit dispensare, et facultatem dare huic incestuoso deinceps petendi debitum, alii negant, alii verò affirmant apud Sauchem lib. 8 de Matrimonio, disput. 12, n. 10. D. Thomas in 4 Sent., dist. 54, q. 1, art. 5, docet quòd maritus qui cognoscit sororem uxoris suæ, non solum privatur jure petendi debitum, sed adhuc post mortem uxoris debet omnino manere sine spe conjugii, nisi cum eo dispensetur propter fragilitatem suam cui timetur de illicito coitu. Si autem absque dispensatione contrahat, peccat contra statutum Ecclesie faciens; propter hoc tamen matrimonium non est separandum. ut habetur cap.

Transmissæ, de eo qui cognovit consanguineam uxoris et causâ 52, q. 7, multis capitulis.

An verò simile impedimentum inducat incestus cum consanguineâ viri seu cum propriâ sorore aut consobrinâ germanâ, videtur negare D. Thomas ibidem: quamvis enim plus peccet, quia tamen istud impedimentum ponitur, non tam ratione culpæ quàm ratione affinitatis quam causat; idèquæ etiam non connumeratur aliis impedimentis, sed in impedimento affinitatis includitur. In affinitate sicut et in consanguinitate ponitur linea non solum transversalium, sed etiam ascendentium, ut sunt socer, socrus, vitricus, noverca, etc.; et descendentium, ut gener, nurus, privignus, privigna, etc. Vir autem et uxor non sunt inter se affines, sed principium et origo affinitatis; quæ durat inter alios etiam post mortem illius qui affinitatis contrahendæ causa fuit, sicut et consanguinitas. Quare mortuo alterutro conjugè, vel alterutro ex fornicantibus, non dissolvitur affinitas contracta ex copulâ, ut habetur c. *Fraternitatis*, causâ 55, q. 10, cuius rationem reddit D. Thomas loco citato art. 1, q. 2, in corp., quia nempe quoties relatio consurgit ex præteritâ actione, nec requirit illius continuationem, non perit destructâ causâ, sed tantum destructo altero extremum inter quæ versatur, ut contingit in consanguinitate. Atqui affinitas ortum habet ex carnali commixtione, nec exigit illius copulæ perseverantiam; proindeque non perit destructâ personâ quæ copulam habuit, et per eam causa fuit eius affinitatis producendæ. Incestus cum consanguineis majus est peccatum quàm cum affinibus in eodem gradu, propter scilicet majorem unionem naturalem ac intimiorem propinquitatem. Quare vir longè gravius peccat carnaliter cognoscens propriam, quàm uxoris suæ sororem. Et inter affines incestus est cò gravius peccatum, quò inter conjunctiores committitur; unde gradus propinquitatis in confessione est explicandus ob diversam rationem turpitudinis actûs.

§ 2. De cognatione legali quæ fit per adoptionem.

Divus Thomas in 4 Sent., dist. 42, qu. 2, art. 1, in corp., ait quòd adoptio est *extraneæ personæ in filium vel nepotem, in deinceps legitima assumptio*. Hanc definitionem esse legitimam probat ex hoc quòd ars imitatur naturam, et supplet defectum naturæ in illis in quibus natura deficit; unde sicut per naturalem generationem aliquis filium producit, ita per jus positivum (quod est ars æqui et boni) potest aliquis sibi assumere aliquem in filium ad similitudinem filii naturalis, et ad supplendum filiorum prædictorum defectum; propter quod præcipuè adoptio est introducta, et quia assumptio importat terminum à quo (propter quod assumens non est assumptus) oportet quòd ille qui assumitur in filium, sit persona extranea. Sicut ergo naturalis generatio habet terminum ad quem (scilicet formam quæ est finis generationis) et terminum à quo (scilicet formam contrariam) ita generatio legalis habet terminum ad quem filium vel nepotem; terminum à quo, perso-

nam extraneam: et sic patet quòd prædicta definitio comprehendit genus adoptionis, quia dicitur *legitima assumptio*; et terminum à quo, quia dicitur *extraneæ personæ*; et terminum ad quem, quia dicitur in *filium vel nepotem*, etc. Et ibidem, ad primum ait, quòd duplex est adoptionis species: una quæ perfectè imitatur naturalem filiationem; et hæc vocatur *arrogatio*, per quam reducitur adoptatus in potestatem adoptantis; et sic adoptatus succedit patri adoptanti ex intestato, nec potest cum pater sine culpâ privare quartâ parte hereditatis. Sic autem adoptari non potest nisi ille qui sui juris est; qui scilicet postquam adoptatur, non habet potestatem, aut si habet, est emancipatus, et hæc adoptatio non fit nisi auctoritate principis.

Alia est adoptio quæ imitatur naturalem filiationem imperfectè, quæ vocatur simplex adoptio, per quam adoptatus non transit in potestatem adoptantis. Unde magis est dispositio quedam ad perfectionem, quàm adoptio perfecta; et secundum hæc potest adoptari etiam ille qui non est sui juris, et sine auctoritate principis ex auctoritate magistratûs: et sic adoptatus non succedit in bonis adoptantis; nec tenetur ei adoptans aliquid de bonis suis in testamento dimittere nisi velit. Hæc D. Thomas (1). Quædam requiruntur condiciones ut aliquis possit alium adoptare. Prima est ut adoptans sit sui juris et major 25 annis, quia, ut ait D. Thomas hic ad 5, adoptio ordinatur ad hereditatis successionem, et idè illis solis competit qui habent potestatem disponendi de hereditate suâ. Unde ille qui non est sui juris, vel qui est minor 25 annis, aut mulier, non potest adoptare aliquem nisi ex specialis concessionem principis. Secunda, ut sit ætate provector quàm adoptatus, quia, ut ait D. Thomas ibidem, ad 5, adoptio fit per hereditatis successionem et quædam subjectionem adoptati ad adoptantem. Non autem est conveniens quòd antiquior subdat juveni in curâ rei familiaris: et idè minor non potest adoptare seniore, sed oportet secundum leges quòd adoptatus sit in tantum junior adoptante, quòd posset esse filius ejus naturalis. Tertia, quòd adoptatus sit persona extranea, quia, ut ait D. Thomas ibidem, ad 7, propinquus jure propinquitatis debet succedere, et idè ei non competit quòd per adoptionem ad successionem deducatur. Et si aliquis propinquus cui non competit successio hereditatis adoptetur, non adoptatur in quantum est propinquus, sed in quantum est extraneus à jure successionis in bonis adoptantis. Quarta, adoptans debet esse vir: cum enim feminae nec filios carnales habeant in patriâ potestario, adoptare nequeunt nisi ex privilegio principis, ut docet D. Thomas ibidem. Quinta, tandem est quòd adoptans possit generare; vel si nequeat, id non proveniat ex defectu naturali, sed ex casu accidentario; quia, ut dicit D. Thomas ibidem, ad 4, *non potest hereditas transire in posteros per eum qui est naturaliter impotens, habetque impedimentum perpetuum ad generandum. Unde ex hoc ipso hereditas jam debetur illis qui ei succedere debent*

(1) De adoptione, quatenus est impedimentum matrimonii, dicitur in tractatu de *Matrimonio*.

jure propinquitatis. Et propterea major est dolor de filiis amissis, quam de filiis qui nunquam habiti sunt : et ideo habentes impedimentum generationis, non indigent solatio contra carentiam filiorum, sicut illi qui habuerunt et amiserunt, vel etiam qui habere potuerunt, sed ob aliud impedimentum accidentale carent. Hactenus D. Thomas.

Convenientissimè autem statutum est à lege civili, ex adoptione contrahi aliquid vinculum impediens matrimonium aut dirimens subsequens, quia, ut ait D. Thomas ibidem, art. 2, in corp., lex divina illas personas præcipuè à matrimonio exclusit quas necesse erat cohabitare, ne si carnalis copula liceret inter eas, facilis pateret concupiscentiæ locus, ad quam reprimendam matrimonium est ordinatum. Et quia filius adoptatus conversatur in domo patris adoptantis, sicut filius naturalis, idèò legibus humanis prohibitum est inter tales matrimonium contrahi; quæ prohibitio non sufficeret ad impedimentum matrimonii, nisi interveniret auctoritas Ecclesiæ quæ eam approbavit, idemque etiam interdicit, ut patet ex Nicolao primo Bulgarorum consultis respondente, et causâ 50, q. 3, c. *Ita diligere*, § *Est inter*, et § *Si ergo*. Et rursus extra, de cognatione legali c. *Si qua*. D. Thomas ibidem art. 3, ait quòd triplex est legalis cognatio : prima quasi descendentiùm, quæ contrahitur inter patrem adoptantem et filium adoptatum, et filium filii adoptivi et nepotem, et sic deinceps. Secunda quæ est inter filium adoptatum et filium naturalem; tertia per modum cujusdam affinitatis quæ est inter patrem adoptantem et uxorem filii adoptati, vel è converso inter filium adoptatum et uxorem patris adoptantis. Prima ergo cognatio et tertia perpetuò matrimonium impediunt; secunda autem non nisi quamdù in potestate manet patris adoptantis; unde mortuo patre, vel filio emancipato, potest contrahi inter eos matrimonium. Hæc D. Thomas. Hinc facillè inveniri potest medium ad hoc ut filius carnalis possit ducere sororem adoptivam, vel filia carnalis fratrem adoptivum, nempe si emancipetur, ut habetur c. *Unico de cognatione legali*, et c. *Per adoptionem*, et refertur causâ 50, q. 3; debet tamen servari solemnitas legibus præscripta in dissolvendâ adoptione per emancipationem.

Cur autem per mortem adoptantis vel per emancipationem adoptati, iste potest matrimonium contrahere cum filiâ naturali ipsius adoptantis, et non cum ejus uxore, D. Thomas ibidem, a. 3, ad 2, hujus rationem reddit dicendo quòd cognatio legalis impedit matrimonium propter cohabitationem; et idèò quando solvitur necessitas cohabitationis, non est inconveniens si prædictum vinculum non maneat, sicut quando fuerit extra potestatem ejusdem patris; sed pater adoptans et uxor ejus semper quamdam auctoritatem et debitum reverentiæ retinent super filium adoptatum, et uxorem ejus; et propter hoc vinculum manet inter eos. Cur autem in adoptione non contrahatur aliqua propinquitas inter parentes adoptantes, et inter parentes naturales filii adoptivi sicut contrahitur in cognatione spirituali, respondet D. Thomas

ibidem, a. 3, ad 1, quòd per generationem spirituale non trahitur filius extra potestatem patris sicut fit per adoptionem: et sic filius spiritualis manet filius utriusque simul, non autem filius adoptivus; et idèò non contrahitur aliqua propinquitas inter patrem adoptantem, et matrem vel patrem naturalem, sicut fit in cognatione spirituali. Quando igitur per adoptionem incurritur impedimentum contrahendi matrimonium, si hujusmodi cognatione legali conjuncti habeant copulam ad invicem, committunt incestum. Et de hoc peccato in confessione se accusare tenentur.

§ 3. De cognatione spirituali.

Cognatio spiritualis jure ecclesiastico oritur à duobus sacramentis, nempe ex administratione vel susceptione Baptismi et Confirmationis. Rationem autem cur id Ecclesia statuerit, reddit D. Thomas in 4, dist. 42, qu. 1, art. 1, nempe quòd sicut per carnis propagationem homo accipit esse naturale, ita per sacramenta accipit esse spirituale gratiæ. Unde sicut vinculum, quod ex carnis propagatione contrahitur, est naturale homini in quantum est res quedam natura; ita vinculum quod contrahitur ex sacramentorum susceptione, est quodammodò naturale alicui in quantum est membrum Ecclesiæ: et idèò sicut carnalis cognatio impedit matrimonium, ita spiritualis ex Ecclesiæ statu. Distinguendum tamen est de spirituali cognatione, quia aut præcessit matrimonium, aut sequitur: si præcessit, impedit contrahendum et dirimit contractum; si sequitur, tunc non dirimit vinculum matrimonii; sed quantum ad actum matrimonii est distinguendum: quia aut spiritualis cognatio inducitur causâ necessitatis, sicut cum pater baptizat puerum in articulo mortis, et tunc non impedit actum matrimonii ex neutrà parte; aut inducitur extra casum necessitatis, ex ignorantia tamen, et tunc si ille ex cujus actu inducitur, diligentiam adhibuit, est eadem ratio sicut de primo; aut de industria extra casum necessitatis, et tunc ille ex cujus actu inducitur, amittit jus petendi debitum; sed tamen debet reddere, quia ex culpâ ejus non debet aliud incommodum alius reportare. Et ibidem, art. 2, ait quòd duplex est carnalis natiuitas. Prima in utero in quo adhuc id quod natum est, est adèò debile, quòd non possit extra exponi sine periculo: et huic natiuitati assimilatur generatio per Baptismum, in quo regeneratur aliquis adhuc quasi fovendus intra uterum Ecclesiæ. Secunda est natiuitas ex utero, quando jam id quòd natum erat in utero, tantum roboratum est quòd potest sine periculo exponi exterioribus quæ nata sunt corrumpere: et huic assimilatur Confirmatio, per quam homo roboratus exponitur in publicum ad confessionem nominis Christi: et idèò congruè per utrumque istorum sacramentorum contrahitur spiritualis cognatio. Hactenus D. Thomas.

Concilium Trid. sess. 24, de Reform., cap. 2, statuit ut unus tantum, sive vir, sive mulier, juxta sacerdotum canonum instituta, vel ad summum unus et una baptizatum de Baptismo suscipiant; inter quos, ac baptizatum ipsum, et illius patrem et matrem, nec non inter baptizantem et baptizatum, baptizatique

patrem et matrem tantum, spiritualis cognatio contractatur. Itaque inter baptizantem et baptizatum, confirmantem et confirmatum, ejusque patrem et matrem contrahitur spiritualis cognatio. Similiter inter personas levantes de fonte baptismi, aut paternos confirmationis, et baptizatum ac confirmatum ejusque parentes, contrahitur spiritualis cognatio impediens matrimonium contrahendum, et dirimens contractum, ut etiam docet D. Thomas ibidem, quæst. 5. Inter autem personam baptizatam aut confirmatam et filios seu filias naturales patris spiritualis, non amplius est cognatio spiritualis; eamque tacuit, proindeque sustulit concilium Trid., loco cit. Patrinus verò et matrinx nulla nullam prorsus inter se cognationem spiritualem contrahunt, possuntque matrimonium inire, imò postea dum sunt matrimonio conjuncti, possunt simul aliquem de fonte levare absque eo quòd jure petendi preventur, ut docet D. Thomas ibidem, qu. 2, ad 4. Hinc habetur quòd peccatum luxuriæ commissum cum cæ feminâ quæ est conjuncta cognatione spirituali per hujusmodi sacramenta, reducitur ad incestum.

Quæres 1° utrum per sacramentum Pœnitentiæ contrahatur quoque aliquod cognationis vinculum, ratione cujus accedere ad cognatoris filiam, sit specialis luxuriæ circumstantia necessariò in confessione declaranda; etiam quando non accipitur confessio tanquam medium ad hoc, sed quando multo transacto tempore sacerdos cognoscit feminam cujus aliquando confessionem excepit? Magister Sent. D. Raymund. Paludanus, Gabriel et alii affirmant ex sacramento Pœnitentiæ oriri cognationem spiritualem, non tamen ad effectum impediendi matrimonium. Unde in cap. *Finali de cognatione spirituali*, in 6, dicitur quòd *ex datione aliorum sacramentorum cognatio spiritualis nequaquam oritur*, præter Baptismum et confirmationem. Cautè tamen additur, « quæ matrimonium impediât vel dissolvat. » Idque probant ex cap. *Omnes*, causâ 50, ubi Symmachus Papa ait: *Omnes quos in pœnitentiâ accepimus, illa sunt filii nostri, in Baptismate suscepti*; et statuit graves pœnas contra sacerdotem fornicantem cum filiâ suâ spirituali. Probant etiam ex cap. *Si quis sacerdos*, causâ 50, quæst. 1, ubi Cœlestinus Papa ait: *Si quis sacerdos cum filiâ spirituali fornicatus fuerit, sciat se grave adulterium commisisse*. Et ibidem cap. *Finali* idem pontifex statuit varias pœnas contra talia facientes. Et quidam volunt istud peccatum esse incestum cum sacrilegio.

Alii verò communiter docent per sacramentum Pœnitentiæ cognationem spiritualem propriè no. contrahi; sed duntaxat quoddam fœdus inter confessarium et pœnitentem ratione cujus tantum peccet eam carnaliter cognoscens, ac si esset filia sua spiritualis. Ita divus Thomas in 4 sent., dist. 42, quæst. 1, art. 2, ad 8, quem sequuntur Cajetan., Sotus, Sylvester, Ludovicus Lopes, Ledesma, Rodríguez, Vega, Henriquez, Tablona, Sanchez et alii, qui asserunt esse peccatum necessariò in confessione explicandum. Unde merità ab episcopis locorum inter casus reservatos ordinariè reponitur, tanquam quod monstruo-

sum, ac reipublicæ christianæ valdè nocivum, dum ille qui ex officio suo pœnitentem curare tenetur, illum sauciât, perdit et damnat. Probat D. Thomas dicens, quòd *per sacramentum pœnitentiæ non contrahitur propriè loquendo spiritualis cognatio*: unde *filius sacerdotis potest contrahere cum illâ quam sacerdos in confessione audit*; aliàs *filius sacerdotis non inveniret in totâ unâ parochiâ mulierem cum quâ contraheret. Nec obstat quòd per pœnitentiam tollitur peccatum actuale, quia hoc non est per modum generationis, sed magis per modum sanationis. Sed tamen per pœnitentiam contrahitur quoddam fœdus inter sacerdotem et mulierem confitentem, simile cognationi spirituali, ut tantum peccet eam carnaliter cognoscens, ac si esset sui spiritualis filia*: et hoc idèò, quia *maxima familiaritas est inter sacerdotem et confitentem*; et *ex hoc ista prohibitio est inducta, ut tollatur peccandi occasio*. Hæc D. Thomas. Confirmatur. Constat ex iuribus allatis esse de hoc specialem prohibitionem jure canonico inductam ob particularem sacramenti reverentiam, in quo contrahitur quædam familiaritas, et cor aperitur confessori, ipsique debetur quædam reverentia ac subjectio. Ergo copula admissa contra hanc specialem prohibitionem statutam in sacramenti reverentiam, habebit jure ecclesiastico specificam sacrilegii malitiam necessariò in confessione declarandam, sicut eandem habent peccata carnis in loco sacro commissæ ex hoc quòd Ecclesia illa interdixerit. Confirmatur adhuc: dato enim quòd hæc circumstantia non mutet speciem, negari tamen nequit esse circumstantiam notabiliter aggravantem, cum sit contra reverentiam sacramento debitam: tollitur enim reverentia, quam filii spirituales debent adhibere confessori, et est contra securitatem quæ debet esse in illo secreto iudicio, indeque arecentur homines à confessione: ergo est circumstantia in confessione necessariò explicanda. Respondeo igitur illas duas sententias esse probabiles, et hoc peccatum esse necessariò exprimendum, aut quia circumstantia mutat speciem, et est speciale sacrilegium ratione specialis prohibitionis Ecclesiæ, et quodammodò incestus, ratione vinculi similis cognationi; aut saltem est circumstantia valdè notabiliter aggravans, prout constat ex dictis.

Quæres 2° utrum sacerdos possit audire confessionem mulieris cum quâ luxuriæ peccatum commisit. Respondet D. Thomas in 4 sent., dist. 19, quæst. 1, art. 3, q. 2, ad 1, quòd *in tali casu nec sacerdos debet audire confessionem mulieris cum quâ peccavit, de illo peccato, sed debet ad alium remittere; nec illa debet ei confiteri, sed debet licentiam petere ad alium audiendi; vel ad superiorem recurrere, si ille licentiam denegaret; tum propter periculum, tum quia minor est verecundia. Si tamen absolveret, absolutum esset; quod enim D. August. dicit: « Nullus officio sacerdotis uti debet, nisi immunis sit ab illis que in aliis iudicat, » intelligendum est secundum congruitatem, non secundum necessitatem sacramenti. Hæc D. Thomas, loco cit., ubi S. doctor innuere videtur tunc absolutionem fore quidem validam per se loquendo, nisi id à superiore prohi-*

beat, et ab ordinariis locorum iste casus comprehendatur aut reservetur. Non tamen fore licitam, ob acilicet incongruitatem, verecundiæ defectum et periculum imminens profationis sacramenti, aliæque inconvenientia.

Quæres 5° an sacerdos in confessione sollicitans mulierem ad venerea, sit necessariò denunciandus ab illa, nec aliter ab alio absolvi possit. Respondeo quòd nemo dubitat sacerdotem graviter peccare qui in ipso confessionali, vel occasione confessionis, aut intuitu illius, vel in ipsâ actuali confessione, vel proximè ante aut post eam, penitentem sollicitat ad actum venereum, cum venenari parat hibendum ei, cui salutis antidotum ex officio porrecturus erat, et mortem pharmaco, ac lutum fontis admiscere tentet, ideòque contra charitatem, et etiam contra Religionem et reverentiam sacramento debitam immane flagitium committat. Summi pontifices attendentes ad hæc et alia gravia nocumenta, quæ ex hujusmodi sollicitatione diabolica oriuntur, suis decretis sanxerunt confessarios sollicitantes, ab inquisitoribus puniendos esse tanquam de hæresi suspectos, ut constat ex decretis Clem. VIII, et Pauli V, et ex Bullâ Pii IV, quæ incipit *Venerabili*. Inquisitores autem postea suis mandatis constrinxerunt ipsas feminas sollicitatas ad denunciandum confessarios sollicitantes; quæ obligatio denunciandi ipsis imposita fuit etiam à Greg. Papâ XV, sub peccato et sub excommunicatione reservatâ, quousque huic obligationi satisfecerint (1). Duplex itaque

(1) Illas dispositiones renovavit Benedictus XIV per constitutionem anno 1741 datam quæ incipit: *Sacramentum penitentia; insuper dubia eâ de re exorta solvit aliâ constitutione Apostolici muneris, an. 1745*. Tria notari possunt circa disciplinam Ecclesiæ: scilicet quæ sit illa sollicitatio de qua agitur, quæ pœnæ ferantur contra sollicitantes, et tandem quousque extendatur obligatio denunciandi.

Quoad primum punctum, sufficit explicatio quam dâs Mayol; tria tantum notabimus: 1° Constitutiones pontificias non agere de sollicitatione quacumque ad actus illicitos, v. g., ad furtum; sed de sollicitatione ad actus turpes in materiâ luxuriæ. Ita communissimè theologi et fundatur id in ipso textu bullarum. 2° Idem theologi communis tenent requiri ut actus ad quos sollicitatur sint graviter mali; unde, si supponatur venialiter culpabiles, et in eis stet confessarius ab-que animo ulterius progrediendi, non incurrantur pœnæ jure late. Ratio est quòd ille lætes supponant peccatum mortale; non eos actus attingunt utpote ab Ecclesiâ prohibitos ob reverentiam sacramento debitam, sed in quantum sunt mali in se; porrò actus leviter tantum et indirectè ad luxuriam tendentes neque sunt peccata mortalia ratione sul, ut ab initio dictum fuit, neque talia evadunt ob circumstantiam sacramenti, quod non profanatur peccato veniali, aut non nisi leviter et injuria irrogatur. Ita B. Liguori, lib. 6, n. 683. 3° Tandem leges spectant ad solum confessarium, non verò ad penitentem qui sub prætextu vel occasione confessionis suum confessarium ad turpia sollicitaverit.

Quoad secundum punctum, hæc statuuntur: 1° Peccatum sollicitationis semper reservatur episcopo. 2° Episcopus potest pro criminis qualitate animadvertere in reum pœnis condignis; inter hæc pœnas nullam novimus quæ feratur ipso facto jure communi. Benedictus XIV in decreto an. 1745, quod exstat ad calcem tom. I, Bullarii, n. 8, pronuntiavit sacerdotes

intervenit præceptum tales confessarios sollicitantes denunciandi inquisitoribus, aut locorum ordinariis in locis ubi non sunt inquisitores. Unum naturale quo quilibet in conscientia tenetur damna reipublicæ impedire, et ob hoc malefactores superioribus denunciare, si à nocumento inferendo non destiterint; sicque istæ femine non denuntiantes sollicitantem, contra bonum publicum ex hoc capite graviter peccant. Aliud verò positivum et ecclesiasticum, ab inquisitoribus, à sacrâ congregatione, et à summis pontificibus latum, quo sub peccato et sub gravibus pœnis, talis denunciatio mandatur; quas proinde pœnas incurrunnt contra facientes, ita ut mulier sollicitata absolutionem sacramentalem recipere non valeat, nisi denuntiet confessarium sollicitantem intra certum terminum in edicto publicato expressum, neque ulus sacerdos possit eam aliter absolvere.

Hinc Alexander Papa VII damnavit istas duas propositiones. — Prima: *Qui in sacramentali confessione tribuit penitentem chartam postea legendam, in quâ ad venerem incitat, non censetur sollicitasse in confessione, ac proinde non est denunciandus*. — Secunda: *Modus evadendi obligationem denunciandæ sollicitationis: si sollicitatus confiteatur cum sollicitante, hic potest ipsum absolvere absque onere denunciandi*. In vi Bullæ Gregorii Papæ XV prohibentur omnes tractatus et sermones illi-

qui hujus criminis reos se constituunt incurere perpetuam inhabilitatem ad sacrificii Missæ celebrationem; hæc pœna videtur ferendæ sententiæ. 5° Sollicitans non potest suum complicem absolvere nequidem in articulo mortis, nisi desit alius sacerdos qui absolutionem valeat impertiri, aut circumstantiæ hujusmodi fuerint ut sacerdos alius in prædicto articulo mortis non possit vocari aut accedere sine gravi aliquâ exorturâ infamîâ, vel scandalo, ut tert bulla *Apostolici muneris*.

Si absque illâ necessitate sacerdos reus presumat absolvere, incurrit ipso facto excommunicationem majorem reservatam, et excepto articulo mortis, absolutio ab eo data nulla est defectu jurisdictionis.

Quoad tertium punctum: 4° Obligatio denunciandi, si consideretur ut naturalis, ad eos omnes spectat qui sciunt aliquem sacerdotem versari in prævâ dispositione sollicitandi. Si autem consideretur ut jure canonico fundata, ad eos solos extenditur qui fuerint ab eo sacerdote sollicitati, sive consenserint, sive non. Ab eo onere eximeret periculum probabile propriæ diffamationis, aut alterius mali gravis; non verò secretum promissum aut vinculum amicitia; quia amor Ecclesiæ debet prevalere amori naturali ejuscumque. 2° Denuntiatio fieri debet episcopo aut illius vicario generali, vel per epistolâs, vel mediante aliquo, modò mediū adhibeatur quo res certè deveniat ad notitiam superioris; necesse est ut fiat quàm maximè moraliter potest; sed si quis illud neglexerit, lapsu temporis non extinguitur obligatio, et juxta bullam Bened. XIV, licet longum tempus post ipsam sollicitationem effluerit, remanet onus denunciandi. Imò plures theologi quibus assentitur B. Liguori, n. 686, docent urgere illam obligationem, licet confessarius esset ab eo peccato emendatus; tum quia illa emendatio est plerumque incerta, tum quia pontifex non intendit solammodò rei emendationem, sed et punitionem ad damnum Ecclesiæ reparandum. Hoc dimittendum putamus, pro causa particulari, iudicio viri prudentis, attentis circumstantiis.

Disciplina hanc expositivus observatur communiter in Galliis; atamen circa pœnas canonicas quæ non sunt ubique eadem, legantur statuta diocesæcon. (E².)

cati ac inhonesti in loco confessionis vel prætextu ipsius, tendentes ad sollicitationem ejusdemque personæ, eam masculi. Sic denuntiandus est confessarius qui feminæ sibi confessæ pœnitentiam imponit, ut ab ipsomet nuda verberetur, vel feminæ suadet ut ipsi eo loco verenda ostendat, quæ in eadem confessione morbo affecta habere illi dicit. Item qui sollicitat pœnitentem ad lenocinium, qui in confessione illam urget de prostituendâ sibi vel aliis filiâ aut amicâ, vel in confessione petit ab illâ domum suam ut ibi adducat concubinam, aut laudat pœnitentem de pulchritudine, venustate, etc., eo fine; aut quando in ipsâ domo et loco ad confessionem deputato ad illam vocatus prætextu confessionis audiendæ, illam sollicitat simulando confessionem audire ad inspectantes deludendos. Item quando confessarius et pœnitens conveniunt in simulatione confessionis, ut in confessionali inhonestos sermones habeant. Item quando verbis vel signis dubiis, obscuris, ambiguis, nutibus aut tactibus sollicitat. Pari modo denuntiandus est confessarius qui sollicitat puerum. Porrò in sollicitatione factâ et prohibita in Bullis pontificum, non datur parvitas materiæ; tum quia sollicitatio in genere luxuriæ nequit esse levis; tum quia hujusmodi sollicitatio gravitatem et atrocitatem recipit ex loco, tempore, causâ, personâ et qualitate. Sicque confessarius qui tali loco, scilicet in confessionario, et tali tempore, nempe dùm administrat Pœnitentiæ sacramentum, miscet tactus, gestus, sermones illos impudicos aliâs in se leves, peccat mortaliter ratione sanctitatis sacramenti cui detrahitur per prædictos actus impudicos: sacramenta enim sancta, sanctè administranda sunt, ex Tridentino sess. 24, c. 1, de Reformatione; non verò injuriosè, scurriliter et cum scandalo, vel aversione fidelium ab usu ejusdem sacramenti.

ARTICULUS VI.

De sacrilegio, utrum possit esse species luxuriæ (1).

Sacrilegium in communi definitur, rei sacræ violatio, quia ut ait D. Thomas, 2-2, q. 99, a. 1, in corp., sacrum dicitur aliquid ex eo quòd ad cultum divinum ordinatur, sicut autem ex hoc quòd aliquid ordinatur in finem bonum, sortitur rationem boni, ita etiam ex hoc quòd aliquid deputatur ad cultum Dei, efficitur quoddam divinum: et sic ei quædam reverentia debetur quæ refertur in Deum: et idè omne illud quod ad irreverentiam rerum sacrarum pertinet, ad injuriam Dei pertinet, et habet rationem sacrilegii. Sacrilegium est speciale peccatum religioni oppositum, quia, ut ait D. Thomas ibidem, ubicumque invenitur specialis ratio deformitatis, ibi necesse est quòd sit speciale peccatum: quia species cujuslibet rei præcipuè attenditur secundum rationem formalem ipsius, non autem secundum materiam vel subjectum. In sacrilegio autem invenitur specialis ratio deformitatis, quæ scilicet

violatur res sacræ per aliquam irreverentiam; et idè est speciale peccatum, et opponitur religioni. Sicut enim Damascenus ait in quarto libro, *purpura, regale indumentum facta, honoratur et glorificatur; et si quis hanc perforaverit, morte damnatur*, quasi contra regem agens; ita etiam si quis rem sacræ violat, ex hoc ipso contra Deum reverentiam agit, et sic per irreverentiam peccat, Sacrilegium habet sub se species, ut docet D. Thomas ibidem, art. 3, quia peccatum sacrilegii in hoc consistit quòd aliquis irreverenter se habeat ad rem sacræ. Debetur autem reverentia rei sacræ ratione sanctitatis: et idè secundum diversam rationem sanctitatis rerum sacrarum, quibus irreverentia exhibetur, necesse est quòd sacrilegii species distinguantur: tantò enim sacrilegium est gravius quantò res sacræ in quam peccatur, majorem obtinet sanctitatem.

Attribuitur autem sanctitas, et personis sacræ (id est, divino cultui dedicatis) et locis sacræ, et rebus quibusdam aliis sacræ: sanctitas autem loci ordinatur ad sanctitatem hominis, qui in loco sacro cultum Deo exhibet: dicitur enim 2 Machab. 5: *Non propter locum, gentem; sed propter gentem, locum Deus elegit*. Et idè gravius peccatum est sacrilegium, quo peccatur contra personam sacræ, quàm quo peccatur contra locum sacræ. Sunt tamen in utràque sacrilegii species, diversi gradus secundum differentiam personarum et locorum sacrarum. Similiter etiam et tertia species sacrilegii, quæ circa alias res sacræ committitur, diversos habet gradus secundum differentiam rerum sacrarum, inter quas summum locum obtinent ipsa sacramenta, quibus homo sanctificatur; quorum præcipuum est Eucharistiæ sacramentum, quod continet ipsum Christum: et idè sacrilegium quod contra hoc sacramentum committitur, gravissimum est inter omnia. Post sacramenta autem, secundum locum tenent vasa consecrata ad sacramentorum susceptionem, et ipsæ inguies sacræ et reliquiæ sanctorum, in quibus quodammodò personæ sanctorum honorantur et dehonorentur. Deinde quæ pertinent ad ornatum Ecclesiæ et ministrorum; deinde ea quæ sunt deputata ad sustentationem ministrorum, sive sint mobilia, sive immobilia: quicumque autem contra quodcumque prædictorum peccat, crimen sacrilegii incurrit. Hæc D. Thomas. Hinc colligitur sacrilegium esse peccatum mortale ex genere suo, ut ait Cajet. in Summâ, et triplicem distingui sacrilegii speciem. Prima est quæ fit injuria personæ sacræ ut sic; puta si clericus percutiatur, aut à seculari iudice puniatur; si contra votum personale castitatis vel abstinentiæ, etc., peccetur, et sic de similibus. Secunda est quæ fit injuria loco sacro, ut si vi ab eo extrahatur reus qui ad illum confugit, aut inde furto vel rapinâ res accipiatur, aut sanguine vel semine humano voluntariè effusus locus sacer profanetur. Tertia species est quæ fit injuria rebus sacræ seu Deo dicatis: ita quòd sacrilegium committatur non solum quando fit injuria sacramentis, vasis sacræ, sanctorum reliquiis et inguinibus, sed etiam quando fit bonis Ecclesiæ mobilibus vel immo-

(1) De sacrilegio in communi actum est supra, ubi de virtute religionis; hic de eodem peccato quaritur præsertim in materiâ luxuriæ.

bilibus, quia nempe Deo sunt dicata, et usui ministrorum mancipata.

Cajet. hanc assignat regulam ad cognoscendum quando propriè committatur sacrilegium in omnibus ejus speciebus, dicitque considerandum esse ad quid persona, locus, vel res est sanctificata, et videndum an aliquid actum sit contra illud ad quod sanctificata dicitur. V. g., ager Ecclesiæ est sanctificatus quoad hoc quòd est exemptus à secularibus oneribus et jurisdictionibus: committitur ergo sacrilegium si gravetur seculari auctoritate, etc., non autem si quis ibi fornicetur, quia non est ab hoc exemptus per hoc quòd est Ecclesiæ. Similiter sacrilegium est si quis in loco sacro fornicetur, non autem si quis ibi detrahat, quia loci sanctitas est ad exemptionem ab effusione voluntariè seminis humani, non autem à detractioe. Similiter sacrilegium est si sacerdos fornicetur quia sanctificatus est ad castitatem: non autem si blasphemet, quia non est ad ejus oppositum directè sanctificatus, et sic de similibus. Et ex hac regulà facitè discerni possunt quæ sint sacrilegia, ab his quæ non sunt sacrilegia, etiamsi sint pejora sacrilegie.

Nunc agendum est de sacrilegio in particulari in materià luxuriæ, de quo agit D. Thomas, 2-2, q. 154, art. 10, et definiri potest: *Violatio rei sacræ per actum venereum, seu personæ Deo per votum castitatis dicatæ, et loci consecrati contaminatio venera.* Ostendit D. Thomas hujusmodi sacrilegium esse *luxuriæ speciem, quia actus unius virtutis vel vitii ordinatus ad finem alterius, assumit speciem illius, sicut furtum quod propter adulterium committitur, transit in speciem adulterii. Manifestum est autem quòd observatio castitatis secundum quòd ordinatur ad cultum Dei, sit actus religionis, ut patet in illis qui vovent et servant virginitatem, ut dicit D. August. in libro de Virginitate. Unde manifestum est quòd etiam luxuria secundum quòd violat aliquid ad divinum cultum pertinens, attinet ad speciem sacr. legii, et secundum hoc sacrilegium potest poni species luxuriæ, secundum quòd ordinatur ad alterius vitii finem, et concurre potest cum diversis luxuriæ speciebus. Si enim aliquis abutatur personâ sibi conjunctâ secundum spiritualitatem cogitationem, committit sacrilegium ad modum incestus: si autem abutatur virgine Deo sacratâ in quantum est sponsa Christi, est sacrilegium per modum adulterii; in quantum verò est sub spiritualis patris curâ constituta, erit quoddam spirituale stuprum; et si violentia inferatur, erit spiritualis raptus, qui etiam secundum leges civiles gravius punitur quàm atus raptus. Unde Justinianus imperator eod. libro 9, tit. 13, dicit: « Si quis, non dicam rapere, sed attentare tantummodò matronis conjungendi causâ, sacratissimas virgines autem fuerit, capitali pœnâ feriat. » Hactenus D. Thom.*

Hinc Cajet. infert differentiam quæ est inter alias species luxuriæ supra relatas, fornicationem, adulterium, etc., et sacrilegium, nempe quòd illæ secundum seipsas continentur sub luxuriâ, et in significato proprio conjunctumque illarum clauditur actus veneris explicitè, sive ex proprietate nominis significantis manifestè explicatur ipse finis, nempe actus luxuriæ, et

violatio justitiæ; v. g., in adulterio significatur tantum id quòd est ad finem: sacrilegii vero nomine explicatur tantum id quòd est irreligiositatis. Ut autem est absolute sub irreligiositate, nihil habet in suo significato unde ponatur sub luxuriâ, et propterea ex solâ relatione ad finem, nempe actum luxuriæ non expressum ad eam pertinet, et ponitur illius species secundum quòd suum significatum refertur ad actum luxuriæ. Et hæc est sola ratio, propter quòd sacrilegium à Gratiano et à Magistro Sent. non connumeratur inter alias luxuriæ species, prout notavit divus Thomas hic. Porrò sacrilegium istud personæ sacræ variis modis committi potest. 1° Si persona sacra in opus turpe externum, vel etiam in internum, seu cogitationem morosam et delectationem internam sola consentiat. 2° Si cum aliâ personâ voto ligatâ et sacrâ luxuriæ peccatum committat, aut interius eam concupiscat ad concubitum: tunc enim nedum circumstantiam voti proprii in confessione explicare tenetur sicut in primo casu, sed etiam circumstantiam alterius personæ sacræ. Sicut enim est duplex adulterium dùm conjugatus carnaliter cognoscit vel concupiscit uxorem alterius, ita et in nostro casu duplex sacrilegium; et præterea si interveniat incestus, stuprum, aut raptus, hujusmodi etiam circumstantiæ sunt in confessione aperiendæ. 3° Sacrilegium etiam committit, quando actum luxuriæ exercet cum aliâ personâ minimè voto adstrictâ. 4° Quando persona non sacra habet copulam cum aliâ per votum Deo dicatâ, aut eam concupiscit, sacrilegium committit.

Quamvis aliqui recentiores doceant religiosum sacerdotem luxuriæ peccatum committentem, non teneri utramque circumstantiam Religionis et ordinis sacri, sed alteram duntaxat in confessione explicare; et similibus sufficere quòd femina dicat se peccasse cum sacerdote aut cum religioso: quia etsi altera circumstantia aliam aliquo modo juvet ad augendum peccatum intra eandem speciem, non tamen illam mutat, nec ad aliam transfert speciem. Contrarium tamen est tenendum, nempe esse duplex sacrilegium in confessione explicandum, quia sunt duæ rationes malitiæ inter se specie distinctæ. Aliter enim religiosus ratione voti solemnitis dicitur persona sacra, illudque violando facit contra jus divinum: et aliter ratione sacerdotii aut ordinis sacri, facitque contra Ecclesiæ ordinationem, non servans castitatem. Atqui hujus modi obligationes sunt specie distinctæ; ergo tunc intervenit duplex sacrilegium in confessione explicandum.

Violatio voti solemnitis est in confessione declaranda. Nam quòd religiosus professus, aut clericus sacris ordinibus initiatus peccet contra castitatem, in hoc sanè longè gravior apparet deordinatio, quàm si hæc violat simplex votum castitatis. Idem qui emisit simul votum solemne et votum simplex castitatis, contra illam peccando, committit duplex sacrilegium in confessione explicandum; tum quia juxta plures graves auctores, votum solemne specie distinguitur à voto simplici; tum quia peccata differunt penitus difformitates et diversarum perfectionum privationes. Peccatum autem luxuriæ importat privationem castitatis et per

fectionis alio modo debite in personâ adstrictâ voto solemnî, quàm voto simplicî; unde iste non sufficienter se accusaret dicendo se peccasse contra votum castitatis. Non solum committitur sacrilegium in materiâ luxuriæ per ordinem ad personam sacram, sed etiam per ordinem ad locum sacrum, ut dùm fœdatur ecclesia consecrata aut benedicta, cœmeterium, oratorium benedictum, auctoritate episcopi constitutum, deputatum ad Dei cultum et divina faciendâ. In his enim copula vel pollutio voluntaria habita, importat specialem sacrilegii malitiam in confessione explicandâ ob gravem irreverentiam et specialem injuriam loci sanctitati irrogatam, quæ in Dei injuriam redundat, et irreligiositatem sapit.

Porrò locus sacer dicitur et comprehendit totum illud spatium quod pertinet ad interius corpus ecclesiæ, à tecto interiori usque ad pavimentum, et ab uno pariete superiori usque ad alium oppositum, comprehenduntur et capellæ intra ecclesiam constitutæ. An autem comprehendatur etiam sacristia, quidam negant, quia non est pars ecclesiæ, unum corpus cum illâ efficiens, nec destinata ad officia divina, ut sunt capellæ, sed duntaxat ad vestium sacrarum custodiam, et se habet quasi aliæ cameræ ecclesiæ adhærentes, maximè si pariete intermedio ab ecclesiâ dividatur. Alii verò dicunt sacristiam non censi esse extra ecclesiam, cum sit omninò illi conjuncta iuxta capellarum, et appetitur sacristia à sacro seu rebus sacris destinata. An autem caverna sub pavimento et loco subterraneo, sit etiam locus sacer, resp. dicendum quòd si ibi sit ecclesia, vel capella benedicta, aut sepultura, tunc comprehenditur nomine loci sacri. Secùs dicendum si sit tantùm caverna aut spelunca, et censeatur esse extra ecclesiam. Item campanile et cameræ ecclesiæ adhærentes, tectumque exterius non comprehenduntur nomine loci sacri, cum sint extra ecclesiam.

Igitur copula habita in loco sacro est sacrilegium, ut habetur cap. *Ecclesiis* de consecratione dist. 4, et cap. *Si Ecclesia* de consecra. Eccl. in 6. Imò et copula conjugalis etiam in occulto est ibi illicita: illà enim reverà polluitur, id est, sanctitas loci violatur; adeò ut statim ac res in notitiam aut famam publicam venerit, ecclesia reconciliatione egeat; ut colligitur ex cap. *Significasti* de adulteriis. Notitia enim hominum non polluit locum sacrum, sed factum præcedens, quamvis dùm occultum manet, non teneatur tanquam à loco polluto abstinere. Simile est in peccato occulto cui annexa est excommunicatio: hoc enim verè inducit excommunicationem, etiamsi non teneatur illum hominem vitare, nisi res deveniat in publicam notitiam. Adde quòd Ecclesia ob reverentiam loci sacri non solum tales actus ibi publicè fieri, sed absolutè ibi fieri vetuit: voluit enim immunitate tantum operum loci sanctitatem honorari, quamvis ad vitandos scrupulos et molestias, noluerit expiationem esse necessariam, nisi res in publicum deveniret. Quamdiù enim manet occulta, etsi maximè contra loci sanctitatem et reverentiam actum sit, tamen ejus sanctitas non est læsa in mentibus hominum; unde non

eget reconciliatione, quæ propter hominum apprehensionem introducta est. Idemque dicendum de voluntariâ seminis effusione in loco sacro, nempe quòd ipsum polluit, ex cap. *Ecclesiis* de consecratione dist. 4, et cap. *Significasti* de Adulteriis; idèòque esse sacrilegium, quia Ecclesia pollutionem illam prohibet sub motivo et ratione seu intuitu Religionis; unde sicut furtum rerum sacrarum ecclesiæ, quamvis occultum sit, et illo non violetur ecclesia, est sacrilegium; ita et secreta seminis effusio.

Conveniunt omnes quòd actus turpes, ut tactus impudici, oscula libidinosa, colloquia inhonesta, aliæque similia cum periculo pollutionis in ecclesiâ facta, habent rationem sacrilegii necessariò in confessione explicandi. Quidam tamen recentiores id negant, quando absque tali periculo fiunt, eò quòd tunc per hæc non violetur specialitèr locus sacer, nec directè repugnent ejus sanctitati, neque ipsum polluant. Verùm cum istæ impudicitie ordinentur ad copulam et seminis effusionem, ac ad illam disponant, præsertim tactus in verendis, oscula humida, etc., sanè interdiciuntur in loco sacro ibique censeantur habere specialem malitiam: imò etiamsi fiant absque periculo pollutionis, quia tamen sunt indecentissimi, et graviter cœtrariantur sanctitati loci, prudenter reputantur materia gravis et sufficiens ad gravem irreverentiam loci sacri, idèòque aperiendi sunt in confessione. Idemque dicendum de confabulationibus et verbis obscænis, præsertim publicè et voce altiori prolatis.

Quoad aspectus libidinosos, cogitationes morosas, et desideria concumbendi, fatentur omnes quòd si concupiscens feminam, haberet intentionem habendi copulam in ecclesiâ; contraheret sacrilegii peccatum. Aliqui tamen docent quòd si existens in ecclesiâ desideret concubitus extra ecclesiam exercendum, nullius sacrilegii reus foret, nec teneretur illam circumstantiam confiteri. Verùm non est dubium hæc et similia ad Venerem spectantia in ecclesiâ facta, contrahere aliquam deformitatem, quia ille actus internus; est ejusdem speciei cum externo, tenditque in idem objectum, et de facto illa delectatio venerea est præsens et actu habetur in ecclesiâ cum aliquâ spirituum commotione, ac per accidens est quòd actus exterior illi correspondens non sit exercendus tunc in ecclesiâ. Quare videtur quòd omnes hujusmodi impudicitie in ecclesiâ habeant aliquam deformitatem minorem vel majorem in confessione explicandâ, nec censeo quietari conscientiam illius qui de his peccatis simpliciter se accusaret, perinde ac si in foro et loco profano ea perpetrasset.

Quæres an, si quis fornicaretur, aut se pollueret gestando super se reliquias, debeat necessariò hanc circumstantiam in confessione declarare. Respondent auctores irreverentiam aliquam tunc in eo actu intervenire, et in prudenti æstimatione indecentiam continere, et nisi fortè inadvertentia aut ignorantia ab omni culpâ excuset, esse peccatum veniale. Posset tamen tanta esse sanctitas ejus quod gestatur, indeque adeò crescere irreverentia in tali actu sub eâ circumstantiâ

ut merito censeatur gravissima et in confessione explicanda, ut si sacerdos aut parochus qui secum portans occultè Eucharistiam infirmo præbendam, tale peccatum committeret. Idem dicendum de eo qui gesans reliquias sanctæ crucis, clavorum, vel spinæ oronæ, fornicaretur aut voluntariè se pollueret, propter scilicet contactum physicum corporis Domini nostri Jesu Christi. Unde ex eo colitur ab Ecclesiâ adoratione latræ.

ARTICULUS VII.

Utrum vitium contra naturam sit species luxuriæ.

Divus Thomas in hæc quæst. 154, ponit vitium contra naturam inter luxuriæ species, quia ibi est determinata luxuriæ species, ubi specialis ratio deformitatis occurrit quæ facit indecentem actum venereum; quod quidem potest esse dupliciter: uno modo quia repugnat rectæ rationi, quod est commune in omni vitio luxuriæ; alio modo, quia etiam super hoc repugnat ipsi ordini naturali venereæ actûs qui convenit humanæ speciei, quod dicitur vitium contra naturam, proindeque non solum naturali, sed etiam naturali ordini actûs venereæ in humanâ specie repugnat nam contra naturalem ordinem naturæ: est omnis concubitus et seminatio, unde non potest sequi generatio hominis quantum est ex naturâ actûs, cum ad conservationem speciei humanæ ordinetur à naturâ vis generativa cum suis membris. Naturalis ordo actûs venereæ humani (cui directè contrariatur peccatum contra naturam) exigit 1° concubitum seu conjunctionem duorum, cui contrariatur mollietas seu pollutio delectationis venereæ causâ voluntariè procuratâ absque omni concubitu. 2° Exigit in concumbentibus eandem naturam seu quod sint ejusdem speciei, idcirco si fiat conjunctio cum re alterius naturæ, v. g. cum bruto, vocatur bestialitas, ad quam reduci potest coitus cum demone. 3° Postulat sexum diversum in conjunctione, puta masculinum et feminam: et huic repugnat sodomia. 4° Instrumenta seu vasa congrua, et huic contrariatur innaturalitas comprehendens omnes exorbitantes et innaturales concumbendi modos.

D. Thomas ibidem, art. 12, probat vitium contra naturam esse maximum peccatum inter species luxuriæ, quia in quolibet genere proxima est principiî corruptio, ex quo alia dependent. Principia autem rationis sunt ea quæ sunt secundum naturam. Nam ratio, præsuppositis his quæ sunt à naturâ determinata, disponit alia secundum quod convenit: et hoc apparet tam in speculativis quam in practicis. Ideoque sicut in speculativis error circa ea quorum cognitio est homini naturaliter indita, est gravissimus et turpissimus, ita in agendis, agere contra ea quæ sunt secundum naturam determinata, est gravissimum, et turpissimum. Quia ergo in vitiiis quæ sunt contra naturam homo transgreditur id quod est secundum naturam determinatum circa usum venereum, inde est quod in tali materiâ hoc peccatum est gravissimum. Et super Epist. ad Rom. 1, explicans cur Apostolus peccata contra naturam vocat passiones ignominie, dicit quod *Dei veritatem in mendacium mutaverunt gentes: propterea tradidit illos Deus non*

quidem impellendo in malum, sed descendendo in passionem ignominie, id est, peccata contra naturam. Quæ dicuntur passiones, secundum quod propriè passio dicitur ex hoc quod aliquid trahitur extra naturam suæ naturæ, puta cum aqua calefit, aut cum homo infirmatur: unde quia per hujusmodi peccata homo recedit ab ordine naturali, dicuntur convenienter passiones. Vocantur autem passiones ignominie, quia non sunt nomine digna, juxta illud ad Ephes. 5: « Quæ aguntur in occulto ab eis, turpe est dicere. » Si enim peccata carnis communiter improbabilia sunt, quia per ea homo deducitur ad id quod est bestiale in homine, multò magis peccatum contra naturam, per quod homo etiam à naturâ bestiali decidit; unde Osæ 4 dicitur: « Gloriam eorum in ignominiam commutabo. » Hactenus D. Thomas.

Porrò inter vitia contra naturam alia sunt aliis graviora. Cum enim gravitas in peccato magis attendatur ex abusu alicujus rei quam ex omissione debiti usûs, idcirco infimum locum tenet peccatum mollietis, quod consistit in omissione concubitus. Gravissimum autem est peccatum bestialitatis, quia in eo non servatur debita species. Unde super illud Genes. 57: *Joseph accusavit fratres suos crimine pessimo*, Glossa dicit, quia cum pecoribus miscbantur. Post hoc est vitium sodomiticum, cum ibi non servetur debitus sexus, et vocatur peccatum nefandum. Post hoc est peccatum innaturalis modi concumbendi: magis autem si non servetur debitum vas, quam si sit inordinatio secundum aliqua alia pertinentia ad modum concubitus. Hæc D. Thomas ibidem, art. 12, ad 4, ubi loquitur in his ultimis verbis de concubitu in vase debito, sed factò tali modo, ex quo generatio sequi non potest, ut si vir solum attingat os vasis naturalis femineæ, et quasi cogatur extra seminare ex tali modo. Similiter si à copulâ se retrahat ad semen extra fundendum, etc., et istud vitium est verè contra naturam, et gravius simplici pollutione. Nec loquitur D. Thomas de aliis modis innaturalibus, ex quibus non impeditur, sed sequi potest generatio, quia etsi sint præter naturam, non comprehenduntur tamen sub peccato contra naturam, nisi reductivè. Et licet deformitatem quamdam importent propter recessum à naturali modo, non tamen ita habent deformitatem annexam quin ex causâ possint esse liciti: puta si dispositio corporis non patitur aliter fieri, ut dictum est supra. Ita Cajet. in Commentario hujus art. 11. Qui ibidem ostendit hujusmodi vitia contra naturam inter se specie differre. Nam species moralium vitiorum non semper sumuntur penès species bonorum quibus privant, sed etiam penès diversa motiva per se sufficientia ad privationem unius et ejusdem boni, ut patet in duobus extremis vitiiis temperantiæ, quæ idem bonum tollunt, sed diversimodè, scilicet per excessum et per defectum. Ubiunque enim occurrunt diversa motiva, quorum quodlibet est per se sufficiens ad privandum bonum alicujus virtutis moralis, ibi diversa vitia secundum speciem sunt ponenda. Constat autem diversa esse motiva in his peccatis contra naturam, ita quod quodlibet motivum est per se sufficiens ad corruptionem

naturalis ordinis actûs veneri humani : nam sola expletis voluptatis veneræ movet mollem. Sodomitam movet persona indebiti sexûs. Bestiale movet suppositio aliene speciei. Abutentem feminâ extra vas movet delectatio in parte indebitâ. Et ultimum movet delectatio indebiti modi. Ergo ex his constituuntur diversæ species vitii contra naturam. Aliis etiam rationibus id probat Cajet., quæ apud ipsum videri possunt. Jam egimus de modo innaturali concumbendi : de mollicito verò acturi sumus quæst. sequenti articulo primo, solûmq; hic restat agendum de bestialitate et sodomia.

Peccatum pessimum est carnalis conjunctio cum re alterius speciei ; ut dum homo coit cum bruto, et talis morte puniendus declaratur Levit. 18 et 20, jureque civili communi statuitur ut concremetur. Peccatum istud non differt specie pro diversitate brutorum cum quibus peccatur, quia ista diversitas est tantum materialis respectu illius, nec diversitas sexûs aut vas in bestia inducit diversitatem motivi, sed sub eadem formali ratione et motivo comprehenditur, quatenus scilicet ipsa bestia movet ut quid extraneum et res alterius speciei. Sicque in omnibus conjunctio hæc habet turpitudinem ejusdem rationis, nec proinde de necessitate exprimenda est in confessione bellua in particulari cum quâ congressus habitus fuit, sed sufficit se accusare de carnali congressu cum bruto. Peccatum istud pessimum communiter inter casus reservatos reponitur et numeratur. Ad hoc peccatum quodammodo reduci potest carnalis congressus cum dæmone, utpote re diversæ speciei ab homine et sub hac ratione conjunctio illa præcisè considerata, seu quantum est ex naturâ illius cum supposito non ejusdem speciei, non distribuitur in varias species, sicut jam dictum est de bestialitate. Ex parte tamen affectûs potest varias deformitates induere, puta si quis bestia affectu sodomitico abutatur, aut cum dæmone coeat cum affectu ad delectationem sodomiticam aut incestuosam : tunc illud peccatum ultra bestialitatis vitium, induit deformitatem sodomie, vel incestûs, vel adulterii, etc. Quandoque ex adjuncto affectu, seu consensu patientis, variari potest mulieris peccatum cum dæmone, puta si dæmon semen à seipso non confectum (quod est solûm humor quidam similis humano semini) sed verum semen humanum ab aliquo viro acceptum transfundat : tale enim peccatum ex parte concubitûs est bestialitas. Ex parte verò commixtionis seminum ad simplicem fornicationem, nempe vagi concubitûs, spectat reductivè (nisi aliquando superaddatur alia conditio), quia illo congressu semen humanum recipitur, ex quo fœtus aliquis generari potest, qui tunc erit filius hominis illius à quo decimum est semen : quod etsi à mulieris patre fuisset acceptum, non propterea committeretur incestus, si ista hominis tantum et non proprii patris semen perierit.

In congressu igitur cum dæmone peccatum bestialitatis committitur : quamvis enim inter dæmonem et bruta sit diversitas plusquam generica in esse entis et

naturæ, non tamen in esse morali et in ordine ad concubitum humanum, quia dæmon ut extremum illius concurrit tanquam simile animali, cum fornet et moveat corpus æereum in similitudinem illius animalis, puta hominis aut bestie ; ac per hoc secundum affectum trahit peccatum in speciem illius concubitûs cui assimilatur : ex parte tamen actûs potest ad bestialitatem. Habet insuper aliam deformitatem, differtque specie concubitûs cum dæmone à concubitû cum bestia ex admixtione alterius vitii, scilicet irreligiositatis, non secundum speciem sacrilegii, sed superstitionis illius, ad quam spectat societas cum dæmonibus. Est enim in tali concubitû directè societas cum dæmone hominibus interdicta tanquam Dei et illorum hoste, idèque importat circumstantiam in confessione necessariò explicandam : Hactenus Cajetanus.

Sodomia est coitus inter personas ejusdem sexûs, ut dum commiscetur mares inter se, aut mulieres inter se. Et est gravissimum, turpissimum, valdèque abominabile ; iram Dei provocat, præcipua inter causas diluvii universalis assignatur, et inter peccata in cœlum clamantia reponitur. Clamor enim Sodomorum ad Deum pervenit, qui ait : *Descendam et videbo utrum clamorem opere compleverint*, Genes. 18 ; quasi diceret admirando : Itane est ? vix credi potest tantum nefas in homine reperiri ! unde hoc probare et videre volo descendendo ad illos. Postea sulphureum ignem de cœlo immisit, ipsos eorumque civitates in cinerem redegit. Morte puniendos statuit Deus Levit. c. 18 et 20. Apostolus ad Rom. 1 hujus peccati gravitatem multum exaggerat, docetque Deum permississe gentium sapientes in tantam turpitudinem et ignominiam labi in penam idololatriæ. Item jure civili sodomite extremo damnantur supplicio, cod. de extraordinario crimine, lege *Qui puero*, et ff. ad leg. Juliam, de adulte. et alibi. Item particularibus acerbis flammis damnantur. Item Ecclesia eos gravibus penis subiecit, præsertim clericos sodomiam exercentes. Nam B. Pius V, suâ constitutione illos privat omni privilegio clericali, beneficio et dignitate ecclesiasticâ. Quòd si delictum fuerit publicum, redduntur infames, irregularitatem, et suspensionem incurrunt, degradantur ac brachio seculari traduntur. Navarrus in Man. c. 27, num. 250, videtur sentire quòd prædictæ penæ privationis incurrantur in foro conscientie, ita ut opus non sit sententiâ declaratoriâ judicis. Ratio est, quia pontifex in textu Bullæ dicit : *Privamus*, quod verbum, cum sit præsentis temporis, continet sententiam latam. Tandem episcopi hunc casum sibi reservare solent, à quo proinde confessarii absolvere nequeunt absque eorum facultate. Persona cum quâ peccatum nefandum perpetratum fuit, explicanda est in confessione, nempe si commissum fuit cum habente votum castitatis, vel per vim ac contra illius voluntatem abductâ : propriè enim sacrilegium et raptus admiscerentur cum hoc vitio, eò quòd ista duo peccata non significant deformitatem in certâ et determinatâ materiâ, scilicet in concubitû naturali, sed absolutè in

quæcumque materiâ contra personam sacram Deo dicatam, aut aliam violentè abductam ad quocumque modo illâ abutendum. Abusus autem personæ conjugatæ aut consanguineæ reductivè pertinet ad speciem adulterii vel incestûs propter similitudinem deformitatis injuriæ et reverentiæ naturalis, quarum prima ad injustitiam, ad impietatem secundum se spectat. Vide Cajetanum in commentario hujus articuli 12 D. Thomæ, ad 1.

Quidam distinguunt sodomiam propriè dictam ab actu sodomitico, in hoc quòd ista requirit eundem sexum, vas indebitum, et ejaculationem seminis intra illud, sive committatur à maribus inter se, sive à mulieribus. Ille verò simpliciter fit polluendo seipsum cum secundâ personâ ejusdem sexûs, unâ supergrediente, facie ad faciem, et non solum inter viros ad invicem, sed etiam inter feminas inveniri potest, dum simpliciter super cubantes se polluunt affectu sodomitico, aliquando etiam instrumento adhibito. Juxta Sayrum quando à locorum ordinariis reservatur peccatum contra naturam, intelligitur de omnibus hujusmodi vitis cum secundâ personâ perpetratis.

Cajet. ibidem docet commixtionem masculi cum muliere esse peccatum specie distinctum à sodomiâ propriè dictâ, eò quòd sint motiva diversarum rationum: nam in sodomiâ intervenit concubitus inter personas ejusdem sexûs, proindeque ejus delectatio differt à delectatione capti cum personâ sexûs debiti et diversi, sed secundum partem indebitam. Aliâ enim ratione repugnat nature et rectæ rationi quòd ipsa persona concubens sit contra naturam, et aliâ ratione quòd persona ipsa concubens non sit contra naturam, sed tantum illa pars ejus instrumentalis. Unde peccatur quidem contra vas debitum, sed non contra sexum. At verò in verâ sodomiâ contra utrumque peccatur, idèque ad eam solum reductivè pertinet. An autem sit casus reservatus, aliqui negant, eò quòd cum reservatio sit res odiosa, ad sodomiam propriè dictam et completam restringenda est; alii verò affirmant, ob paritatem rationis, scilicet exorbitantis turpitudinis. Verum hoc pendet ex voluntate episcopi casus reservantis, cujus proinde mens et intentio indaganda et consulenda est.

An autem pueri ante annos pubertatis sodomiam exercentes includantur in tali reservatione, nisi aliud in statutis episcoporum caveatur, quidam negant, quia sicut minor ætas in foro exteriori excusat à pœnâ ordinariâ, ita et in anime judicio; quia etiam infra hoc tempus seminare nequeunt, et si quandoque semen emittunt, non idèò incidunt in casum reservatum, quia reservatio instar aliarum legum non aptatur ad ea quæ rarò accident, ff. de Legibus lege, *Non ad ea*. Alii verò affirmant, quia episcopi absolutè loquuntur, proindeque reservatio absolutè intelligenda est: tum quia impubes sunt doli capaces et mortaliter peccare possunt, indeque obligantur ceteris legibus et censuris, sique reservatione ligari possunt.

Me sanè pudet nefanda hæc luxuriæ vitia scribendo

percurrere, quæ nec nominare, nec audire, imò neque cogitare fas est. Verum non absolum est ut pudorem vincat necessitas, et religiosam verecundiam superet proximorum charitas et utilitas. Meminerint qui talia perpetrare non erubescunt, ipsis bestis bestialiores esse contra naturam generis, nempe animalis. Caveant autem confessores ne eos de facili ad sacramentorum participationem admittant nisi post longum tempus et donec per fletus multos, per asperas poenitentias ac macerationes, et per respicientiam permanentem ad cor et sensum hominis redierint.

QUÆSTIO SECUNDA.

DE MOLLITIE, ALISQUE IMPUDICITIIS.

Concupiscentia venerea, quatenus procedit ad extrinsecum, duobus modis considerari potest. Primò prout procedit in actum luxuriæ deliberatè completum et consummatum, de quo egimus quæ præcedenti; secundo ut procedit in aliâ causâ præviâ et proximè dispositivâ ad actum, qualia sunt oscula, tactus, amplexus, turpiloquia, et alia hujusmodi, quæ sub nomine impudicitie comprehenduntur, quatenus homo his actibus libidinose vacat, id est, causâ delectationis sensibilis, quæ ibi percipitur, sive copulam intendat, sive non. Et quia mollities etiam fit sine concubitu, de illâ quoque agimus in præsentî.

ARTICULUS PRIMUS.

Utium mollities deliberatè et voluntariè procurata sit semper et in omni prorsus casu de se intrinsecè mala et illicita.

Notat Cajet. in hæc q. 154, art. 11, quòd cum venereæ mollitiei vitium constituatur ex voluntariâ pollutione absque concubitu, nulla apparet differentia formalis quæ distinguat hanc luxuriæ speciem in alias. Sive enim pollutio sit procurata aliquo extrinsecò adminiculo proprio vel alieno per quocumque conjunctum vel separatum instrumentum, sive sit procurata per solum actum interiore positivè vel negativè, etc., nulla inducitur diversitas specifica, quoniam hæc omnia materialiter, vel per accidens se habent ad voluntariam seminationem absque concubitu. Gravius tamen peccatum est, dum fit cum alterius operâ et adminiculo, propter scilicet societatem et participationem in peccato alterius. Quod demùm intelligendum est de mollitie simplici et absolutâ, quæ fit ex merâ expletione voluptatis venereæ se solo absque complice præcisè et secundum se considerata, et sic de aliis. Unde circumstantia personæ, quam aliqui in mente habet aut desiderat, dum se polluit, est necessariò in confessione explicanda.

Cajetanus ibidem fusè ventilat questionem quam dicit arduam circa rationem mollitiei et sodomitici vitii in mulieribus. Constat enim hos actus venereos

voluntarios in illis esse mortalia peccata ex universæ Ecclesiæ acceptione, et communi doctorum catholicorum consensu. Nec tamen apparet ratio naturalis quæ id convincat. Nam peccatum mortale in genere eorum quæ sunt contra naturam, fundatur super malo humano; alioquin non esset contra charitatem, seu quia est contra bonum generationis humanæ ut in mollitie viri et sodomii masculorum patet. Atqui id non contingit in proposito, quia seminato mulieris non concurrat ad generationem nisi per accidens; nullatenus verò per se ad illam requiritur, ut probat Aristoteles, quem sequitur D. Thomas 3 p., q. 34, art. 5, ad 3; ea autem quæ sunt per accidens omittuntur ab arte. Ergo hi actus mulierum non exeunt limites peccatorum quæ sunt circa tactus, amplexus, etc., et non sunt peccata contra naturam, utpote quæ consistunt in hoc quòd tollant finem generationis hominis. Au possunt esse peccatum contra naturam solum ex conscientia erronea mulierum, si existimant se verum semen necessarium ad generationem effundere, eò quòd sentiant inde magnam oriri delectationem et venerant quietari ac sedari concupiscentiam, quod non nisi in veri seminis emissionem evenire solet.

Verum idem Cajetanus postquam solidissimis responsionibus solvit argumenta Aristotelis et quorundam medicorum asserentium feminas non habere verum semen, contrarium probat validis rationibus quæ apud eum legi possunt. Idemque tenent Galenus, Avicenna, D. Albertus Magn. et plures medici famosi asserentes semen mulieris per se concurrere tanquam materia proxima generationis, et ad illam ordinari secundum se, ut est in talibus individuis, scilicet mulieribus; minus tamen principaliter, quia dependet in sua causalitate à semine viri. Ita quòd sanguis menstruus sit materia impura egens adhuc decoctione ad hoc ut sit causa proxima generationis, et propterea est veluti cibus illius seminis seu sanguinis albi qui est materia proxima generationis. Itaque principium activum generationis est semen ex parte hominis; principium verò passivum est semen ex parte mulieris. Et sicut in vegetabilibus semen integrum non generaret nisi esset alitum ex admixto in terrâ humido, ita semen integrum, viri scilicet et mulieris nunquam generaret nisi alitum et fotum pro humore sanguinis menstrui. Idem tenent communiter theologî contententes quòd semen mulieris est necessarium tanquam comprincipium passivum generationis: mulieres siquidem, ut plurimum non nisi excitatæ et seminantes concipiunt: aliàs non consentur sufficienter dispositæ nec præparatæ ad proles generationem. Adde quòd juxta aliquos auctores matrimonium non est plenè consummatum si solus vir intra vas seminet: et secundum omnes auctores vir et mulier in carnali copulâ efficiuntur una caro per commixtionem seminum, ita ut illa requiratur ad veram et propriam affinitatem contrahendam, ut supra ostensum est, art. 5, § 1, ex D. Thomâ in 4 Sent. dist. 41, art. 1, q. 4, ad 2.

Idem D. Thomas 3 p., q. 34, art. 5, ad 3; et q. 32,

art. 4; et q. 33, art. 3, dicit quòd semen mulieris est quidem in genere seminis, sed ut quid imperfectum; quia semen perfectum pertinet ad causam efficientem ut dicitur in 5 Metaph., perinde ac semen viri impotentis ad generationem ex defecto naturæ que in eo non sufficit ad perfectè decoquendum sanguinem, ita ut perducatur ipsum ad perfectionem seminis, quòd tamen ex naturâ sui generis et suæ speciei humanæ per se ordinatur ad generationem. Idque sufficit ad hoc ut illud profundens voluntariè extra concubitum, peccet contra naturam: actus enim judicandus est secundum quod convenit illi per se et secundum suam speciem; et non secundum quod convenit ei per accidens. Ita quamvis semen, prout est in tali subjecto, nempe in mulieribus, quæ ob suam frigiditatem non sunt sufficientes ad perfectè decoquendum illum sanguinem, non sit ita perfectum semen, quia tamen secundum se et suam speciem ordinatur ad generationem, non excusantur mulieres absolutè à mollitie; imò neque illæ quæ ante vel post menstruorum ætatem abutuntur tali seminatione, cum ætas per accidens se habeat ad speciem actûs secundum se. Vel dicendum quòd non solum abusus principiorum necessarium, sed etiam ordinatorum à naturâ ad melius, facilius, et perfectius generandum, est peccatum mortale contra naturam saltem reductivè: constat enim quòd injustè privare hominem uno oculo est peccatum mortale mutilationis, quamvis non sit privatio alicujus simpliciter et absolutè necessari in eo homine cui adhuc superest alius oculus, sed tantum ad melius et perfectius videndum: ita et in nostro casu privare hominem uno principio à naturâ ordinato ad facilius et perfectius generandum nefas est contra naturam, saltem reductivè. Atqui mulier voluntariè effundens semen extra concubitum, hoc præstat, quia ejus seminato, quamvis non sit absolutè necessaria ad generationem, est tamen valdè utilis, ita quòd juncta unâ simul cum seminatione viri, facilius concipiat, et pulchrior habeatur proles, meliusque generatio promoveatur. Ergo illud prodigendo extra concubitum, infert damnum humanæ speciei, et committit peccatum contra naturam, saltem reductivè, in omnium sententiâ. His positis,

Concludo et dico pollutionem voluntariam, quæ mollities appellatur, esse peccatum mortale et contra naturam, ideòque de se intrinsecè malam, et ex intentione ac deliberatione in nullo casu licitè procurari posse. Ita communiter auctores.

Probat 1º ex Apostolo 1 ad Cor. 6, ubi ait quòd *neque molles regnum Dei possidebunt*. Atque illud quòd excludit à regno Dei, procul dubio est peccatum mortale; ergo mollities est peccatum lethale; neque est mala et peccaminosa tantum quia à Deo prohibita; sed ideò est prohibita, quia de se intrinsecè mala, prout definit Innocent. papa XI damnans istam quorundam recentiorum propositionem: *Mollities jure naturæ prohibita non est. Unde si Deus eam non interdixisset, sæpe esset bona et obligatoria sub mortali*. Ergo Ecclesia definit mollitiem esse contra legem naturæ

et de se intrinsecè malam, etiã seclusã quãcumque prohibitione, ac in nullo casu licitam. Et meritò eùm non solum hominem ad naturam et conditionem brutiorum redigat, sed adhuc infra illam dejiciat, utpote quæ naturã duce, semen nunquam emittunt nisi in actu generationis, ad quem finem à naturã tantum ordinatur.

Probatũ 2º ex D. Thomã q. 15 de malo, art. 2, in corp., ubi ait quòd *si actus luxuriæ sit peccatum propter ipsam inordinationem actus, quia scilicet actus non est proportionatus generationi et educationi prolis, tunc dico quòd semper est peccatum mortale. Videmus enim quòd peccatum mortale est non solum homicidium, per quod vita hominis tollitur, sed etiam furtum, per quod subtrahuntur bona exteriora quæ ad vitam hominis sustentandam ordinantur. Propterquod autem ordinatur ad vitam hominis semen humanum, in quo est homo in potentia, quàm quæcumque res exteriores. Unde Philosophus dicit in politicis, in semine hominis esse quoddam divinum, in quantum scilicet est homo in potentia: et idè inordinatio circa emissionem seminis est circa vitam hominis in potentia propinqua. Unde manifestum est quòd omnis talis luxuriæ actus est peccatum mortale ex genere suo.* Hæc D. Thomas. Et 2-2, quæst. 154, a. 11, reponit mollitiem inter peccata luxuriæ contra naturam. Hanc rationem deducit Martialis poeta lib. 9, Epigram. 42, quamvis gentilis, ubi sic graviter reprehendit quendam nomine Ponticum se pollutentem:

Ipsam crede tibi naturam dicere rerum:

Instud quod digitis, Pontice, perdis, homo est.

Indeque constat gentiles solo lumine naturæ cognovisse mollitiem esse de se et intrinsecè malam ac illiçiam.

Probatũ 3º, quia iste actus est contra finem primarium et simpliciter contra bonum generationis à naturã intentum, nempe conceptionem hominis. Ergo caret primario fine, principali ordine, et habitudine à naturã in eo requisitis, proindeque gravem in se continet inordinationem: nec tantum repugnat rationi rectæ sicut et naturalia luxuriæ vitia, sed etiam repugnat ipsi ordini naturali actus veneri qui convenit humanæ speciei. Imò et quem natura in cæteris omnibus animalibus requirit ac præscribit, seu quem natura illius actus indispensabiliter postulat; nempe ut ex eo sequi possit conceptio prolis. Et sanè si fornicatio simplex sit de se intrinsecè mala, et in nullo casu licita ex hoc quòd per se sit contra finem et bonum secundarium generationis humanæ à naturã intentum, nempe debitam ac decentem prolis educationem et instructionem, etiãsi aliquando per accedens in aliquibus fornicantibus huic malo obvietur: multò magis mollities erit illicita, quæ adhuc penitus destruit primarium finem et bonum generationis, et repugnat etiam conceptioni prolis.

Ex hoc autem quòd mollities sit de se intrinsecè mala, et peccatum contra naturam, manifestè sequitur quòd in nullo casu nullaque necessitate possit esse licita, nulloque bono sine collusionari valeat, etiãsi non causã voluptatis, sed vel alleviandæ naturæ, aut

sedandæ tentationis, aut sanitatis vitæque tuendæ gratiã, voluntariè procuretur; tum quia sic non vincitur tentatio, sed ei per flagitium succumbitur, tum quia non est medium ad hæc ordinatum, non enim natura illud destinavit ad conservationem individui, sed speciei; tum quia non desunt alia media ad hæc obtinenda proportionata, puta jejuniũ, asperitatesque ad domandam carnem; neque emissio voluntaria seminis concessa est in remedium concupiscentiæ, nisi in legitimo matrimonio; nec desunt pharmaca ad obtinendam sanitatem, habetque semper natura aliundè purgationis suæ modos quàm ex seminis effusione, puta per sudores, abstinencias, etc., per quas materia spermatica consumi potest. Inde gravissimè peccant medici mollitiem consulentes aut directè procurantes infirmo, nec excusantur à mortali ægrotantes qui eis obtemperant: non sic B. Casimirus regis Polonice filius, et multi alii, qui gravi infirmitate oppressi, mori potius decreverunt quàm castitatis jacturam ex medicorum consilio subire.

Dices primò: Ebrietas contrariatur rectæ rationi, et est de se mala ac mortaliter peccaminosa ex genere suo: et tamen de consilio medici licitum est illam procurare infirmo, ad tuendam sanitatem, prout docent communiter auctores. Ergo idem dici potest de mollitiè. Resp. nunquam esse licitum procurare directè et ex intentione ebrietatem formalem, sicut neque pollutionem: quandoque verò licere non impedire ebrietatem, seu illam permittere ex legitima causã propter sanitatem individui. Tunc enim solum materialiter incurritur ebrietas, quoniam non tendit ad delectabile, quod est formale in speciebus intemperantiæ, de quarum numero est ebrietas. Nec est simile de pollutione, utpote quæ à naturã solum ordinatur ad conservationem speciei, non verò individui, ac sine periculo consensûs in delectationem veneream procurari nequit. Explicatur solutio ex D. Thomã, 2-2, quæst. 150, art. 2, ad 3, ubi ait, quòd cibus et potus est moderandus secundum quod competit corporis valetudini; et idè sicut quandoque contingit, ut cibus vel potus qui est moderatus sano, sit superfluus infirmo, ita etiam potest è converso contingere ut ille qui est superfluus sano, sit moderatus infirmo. Et hoc modo eùm aliquis multum comedit vel bibit secundum consilium medicinæ ad provocandum vomitum, non est reputandus superfluus et immoderatus cibus vel potus, proindeque si inde sequatur ebrietas, est tantum materialis, solumque inferri potest quòd materia peccati licite permitti potest ob bonum finem; sicut detractio materialiter tantum est quandoque licita, puta si aliter quis non possit propriam peccatum confiteri, aut si in iudicio, aut propter bonum animæ proximi, expedit peccatum illius revelare.

Neque obstant verba quæ statim subjungit D. Thomas dicens: *Nec tamen ad vomitum provocandum requiritur quòd sit potus inebrians, quia etiam potus aquæ tepidæ vomitum causat, et idè propter hanc causam non excusaretur aliquis ab ebrietate. Non obstant, inquit Cajotanus ibidem, quoniam D. Thomas loquitur de vomitu*

formaliter, et non de tali vomitu, nec de vomitu talis personæ, et intendit quod quia ad procurandum vomitum ut sic, non est necessaria ebrietas: et ideò ab eà non excusaretur qui propter vomendum inebriaretur, utpote inferens sibi malum sine necessitate; secus dicendum de tali vomitu et in tali personâ, si ad eum necessariò sit permittenda ebrietas. Hæc Cajetanus. Vel dicendum D. Thomam velle non esse licitum assumere inebrietatem ex intentione procurandam, tanquam medium ad vomitum, benè tamen illam non impedire, sed permittere, quoniam ebrietas in illo casu est effectus per accidens et præter intentionem accipientis medicinam per se ordinatam ad salutem. In primo verò casu, quo scilicet potus immediatè dirigeretur ad ebrietatem, non foret licitus, etiamsi ex ebrietate rursus consequeretur conservatio vitæ, eò quòd non sint faciendâ mala ut eveniant bona; sicut etiam non sunt relinquenda bona, quamvis præter intentionem operantis sequantur mala.

Idem videtur dicendum, si ad vitam conservandam necessaria foret naturaliter ex pulvis superflui seminis: non enim licitum esset uti confricatione excitativâ pollutionis, neque medicinâ directè immediatè ad illam tendente. Tunc enim assumretur medium secundum se prorsus illicitum: secus verò si esset aliqua medicina, quæ immediatè ordinaretur ad confortandum partes vegetativas, vel ad purgandum humores, unde sequeretur physicè effusio seminis. Nam eam sumere licitum esset, quia tunc illa seminatò est effectus per accidens et præter intentionem accipientis medicinam, nisi homo consentiat vel desideret ipsam pollutionem. Ita Bannes, 2-2, quæst. 64, art. 7, dub. 5, in fine, et alii ferè communiter. Quæ opinio etsi speculativè magnum habeat fundamentum, in re tamen ad eò lubricâ, existimo non carere periculo in praxi. Unde posset assignari disparitas in hoc quòd potus inebrians et vomitus ordinatur ad conservacionem personæ, ideòque absque deordinatione permissi potest tanquam effectus per accidens: at verò actus venereus non ordinatur directè ad conservacionem personæ, sed speciei: unde abstinere ab illo per continentiam directè non vergit in periculum personæ. Si autem per accidens ex hac abstinentiâ aliquod periculum personale accidat, potest aliter subveniri, scilicet per abstinentias vel alia corporalia remedia. Ita expressè D. Thomas, 2-2, q. 88, art. 3, ad 3, ex quo concludit quòd in voto abstinentiæ à carnibus, etc., dispensari pot. si quando nocet sanitati; secus in voto solemnî castitatis, etiam quando inde imminet periculum vitæ.

Dices secundò et instabis: Homicidium est gravior peccatum quam fornicatio et mollities; sed aliquando pro conservacione vitæ licet se defendendo alium occidere, ut constat ex dictis supra: ergo et pollutionem admittere. Resp. cum D. Thomâ, 2-2, quæst. 64, art. 7, ad 4, quòd actus fornicationis vel mollitiæ non ordinatur ad conservacionem propriæ vitæ ex necessitate, sicut actus ex quo quandoque sequitur homicidium. Quamvis autem (subdit S. doctor in Supplem., quæst.

49, art. 5, ad 4) intendere sanitatis conservacionem, non sit per se malum, tamen hæc intentio efficitur mala, si ex aliquo sanitas intendatur, quod non est ad hoc ordinatum: sicut qui ex sacramento Baptismi tantum salutem corporalem quærcet, et similiter etiam est in proposito in actu matrimonii. Hæc D. Thomas.

Dices tertio et replicabis: Semen, ex Philosopho et D. Thomâ, est superfluum alimentum; sed in emissione aliarum superfluitatum et humorum nullum committitur peccatum. Ergo neque in emissione seminis. Confirmatur: Quilibet potest licitè uti, ut libet, eo quod sum est, sed in fornicacione et adulterio, homo non utitur, nisi eo quod sum est. Ergo, etc. Resp. D. Thomas, 2-2, q. 153, art. 5, ad 1, *semen esse su perfluum quo indigetur. Dicitur enim superfluum ex eo quòd residuum est operationis, virtutis nutritivæ: tamen indigetur eo ad opus virtutis generativæ. Sed alia superfluitates humani corporis sunt, quibus non indigetur, et ideò non refert qualitercumque emittantur, salva decentià convictus humani. Non est autem simile in seminis emissionem, quæ taliter fieri debet, ut conveniat fini ad quem eo indigetur.* Hæc D. Thom. idemque dicit lib. 3 contra gentes, c. 122.

Unde detrahare sanguinem, humores purgacione expellere, amputare aliquod membrum putridum, et huiusmodi licent, quia hæc solùm instituta sunt propter bonum individui; semen verò solummodò destinatur à naturâ propter speciei propagationem, illiusque effusionis finis est proles. Unde eum statum necessariò postulat, in quo per se fetus generari et debite educari possit. Ut enim ait D. Th., lib. 5 contra gent., bonum uniuscujusque est ut finem suum consequatur: malum verò ejus est quòd à debito fine divertat. Sicut autem in toto homine, ita in ejus partibus considerari oportet, ut scilicet unaqueque pars hominis, et quilibet actus ejus finem debitum sortiatur. Semen autem, etsi superfluum sit quantum ad individui conservacionem, est tamen necessarium quantum ad propagationem speciei: alia verò superflua, ut egestio, urina, sudor et similia ad nihil necessaria sunt; inde ad bonum hominis pertinet solùm quòd emittantur, etc. Est etiam dispar ratio de vasibus et instrumentis spermaticis: possunt enim probari, curari, aut excindi ob corporis sanitatem et salutem, eò quòd sint ejus partes, de quibus proinde sicut et de aliis membris di-poni potest, prout expedit salutari individui. Atverò semen non est pars corporis nec propter illius bonum institutum, sed duntaxat sobolis causâ. Neque medicamento detrahi potest eo modo quo bilis, pituita, et melancholia subduci possunt, nempe absque libidinis astu: expellere autem non licet semen eo actu et impetu quem natura fecit illi proprium; quia hic solius sobolis causâ est institutus: unde nec à medicis potest præscribi pharmacum eo fine ut naturam ad illius emissionem per impetum et vibrationes excitet.

Ad confirmacionem respondet D. Thomas, 2-2, q. 153, art. 5, ad 2, quòd sicut Apostolus dicit 1 a. Corinth. 6, contra luxuriam loquens: *Impi estis; et ideo*

magno; glorificate et portate Deum in corpore vestro. Ex eo ergo quòd aliquis inordinatè suo corpore utitur per luxuriam, injuriam facit Deo, qui est principalis dominus corporis nostri; et ut dicit August., Deus hoc jussit et præcepit ne per illecebras et illicitas voluptates corrumpat templum ejus, quod esse cœpisti. Quare non potest homo uti membris suis, ut vult; quia ipse non est dominus naturalium suorum totaliter, sed ratio sui domini in ordine ad finem, ei præstituta est à naturâ naturæque auctore. Dicitur siquidem naturale jus in nobis, non quodlibet, sed ut deceat homini concessum esse proprii corporis usum, ut benè exponit Cajetanus ibidem. Igitur uti illis membris et instrumentis extra ordinem et intentionem auctoris naturæ, nempe extra actum matrimonialem, de se et intrinsecè est malum. Ex his constat falsum esse quod quidam recentiores asserunt, nempe licitum esse directè procurare expulsionem seminis corrupti, etsi adsit periculum simul expellendi semen non corruptum: tum quia non potest satis constare de corruptione seminis, tum quia quoties homines sentirent magnum prurium, sapiùs sibi persuaderent id provenire ex semine corrupto, idèòque licitum esse illud expellere, sicque pateret via infuitis peccatis; tum quia periculum effusionis veri seminis ac veneræ delectationis hæc actum reddit prorsùs illicitum.

Non negamus tamen esse licitum sumere medicinam, absque magnâ commotione spirituum ordinatorum ad pollutionem et absque illius periculo, resolutionem semen in sanguinem aut in alium humorem: id enim non est effusio seminis, nec proinde contra naturam generationis. Neque asserimus esse peccatum, si adhibita aliquâ medicinâ utili et proportionatâ morbo alicujus infirmi, sequatur effusio seminis nullatenus prævisa, neque intenta directè aut indirectè: ita ut medicina nullatenus fuerit assumpta ut medium ad indirectè etiam expellendum semen cum aliis humoribus, sed omninò casu et per accidens respectu operantis contigerit, nullusque adsit consensus in delectationem, cum tunc sit omninò involuntaria, naturalis et physica: aliàs ab omni pharmaco calido, et obsonio flatulento abstinendum esset. Quamvis uxor post coitum non teneatur anxia diùque resupina manere in lecto ut semen receptum conservet, maximè cum gravi suo incommodo, si tamen statim mingat, aut saiet, aut alio modo conetur illud expellere, peccat mortaliter, hoc intendens.

§ 1. *Quandonam pollutio censeatur voluntaria et peccaminosa in suâ causâ.*

Certum est pollutionem naturaliter et ex se provenientem ac involuntariam, et displicentem, non esse peccatum, cum omne peccatum sit voluntarium. Quare sermo est duntaxat de pollutione voluntariâ. Aliquid autem potest esse voluntarium dupliciter, uno modo directè et in seipso, dum scilicet aliquis illud vult, intendit et procurat, v. g., vult dormire. Altero modo indirectè in suâ causâ tanquam effectus ab illâ consequens, ut dum aliquis vult benè comedere et bibere, quæ sunt causa somni, quamvis fortè non id

faciat ad dormiendum. Sic pollutio est voluntaria primo modo, quando est procurata ex intentione et de industriâ, aut quando ex se venienti consensus præbetur. Totâ difficultas consistit in secundo modo explicando, nempe quandonam pollutio secundum causam tantum habeat rationem voluntariâ. Constat enim quòd quando pollutio secundum se non est volita, sed displicet, sive in somno, sive in vigiliâ accidat, solum potest tantam habere rationem boni vel mali, quantum in suâ causâ sortitur, cum in eâ tantum consistat moralitas. Unde si causa pollutionis fuerit peccatum mortale, ipsa quoque inde secuta erit mortalis; et venialis tantum, si causa sit venialis. Quod tamen solum intelligendum est de causâ veniali duntaxat defectu plenæ deliberationis, et non quia est circa materiam levem, quæ secundum se venialis est, quamvis perfectè libera et plenè voluntaria: tunc enim pollutio inde sequens erit etiam plenè voluntaria proindeque mortalis: sicut homicidium quod consequitur ex ebrietate veniali, ut docet Cajet., 2-2, quest. 150, art. 4. Tandem si causa omni prorsùs careat culpâ, pollutio erit inculpabilis, dummodò absit consensus et complacentia in delectationem.

Ad hoc voluntarium indirectum ut imputetur voluntati ad culpam, tria requiruntur. Primum, quòd quis possit liberè omittere illam actionem et occasionem quæ dat causam pollutioni. Secundum, quòd debeat et teneatur ab illâ divertere. Tertium, quòd non omitat, prout colligitur ex D. Thomâ, 1-2, quest. 6, art. 3, in corp. Si enim quis possit et debeat illud opus non facere et spontè absque necessitate et rationabili causâ illud eligat, prævidens aut prævidere debens, tum ex circumstantiis, tum ex temperamento proprio, tum ex his quæ jam expertus est, certò aut probabiliter secururam inde pollutionem, procul dubio censeatur voluntaria et culpabilis in causâ, etiamsi non fuerit intenta. Sic enim foret etiam directè et in se voluntaria, de quo voluntario non est sermo in præsentî; loquimur enim de pollutione solummodò quantum continetur in causâ, quæ à liberâ voluntate pendet, et totum peccatum consistit in libero consensu in causam seu in ratione voluntariâ in ipsâ causâ.

Quando causa est de se turpis, ad luxuriam directè spectans et per se influens in pollutionem, cujusmodi sunt cogitationes morosæ, tactus et aspectus obsceni, oscula, verba turpia, lectura librorum obscenorum, conversationes inhonestæ cum personis diversi sexus, et alia hujusmodi; tunc illi qui varè, ob curiositatem, et adhuc magis si ex libidine, absque necessitate, utilitate, et honestâ ac rationabili causâ voluntariè manent in iis actionibus sibi commotiones et titillationes carnis ingerentibus, cum possint et debeant tales occasiones tollere, incidunt in pollutionem voluntariam, et peccaminosâ esse constat. Idem dicendum de distillatione aut commotione spirituum vitalium generationi deservientium, si tunc contingat, nisi fortè inadvertentia excuset. Ratio est, quia volendo illas illicitas periculosas et sibi notas causas pollutionis propriæ, conveniuntur velle eul

pabiliter ipsam pollutionem, tanquam effectum naturaliter ex ipsis proveniente, cum earum volitio in his circumstantiis sit in virtute volitio hujus effectus, utpote causæ propinquæ et proximæ illius, quatenus secundum se et sub ratione delectabilis præcisè assumuntur et continuantur.

Quando verò causa non assumitur ut delectabilis, nec præcisè secundum se, sed ut medium ad finem honestum, seu quatenus secundum se est licita, officio vel pietati consentanea, aut necessaria, ut audire confessiones feminarum, legere has materias, et de his cogitare ad concionandum, docendum, scribendum, loqui cum muliere ex causâ omnino necessariâ, aut eam curare in verendis, etc.; tunc si inde pollutiones per accidens et contra voluntatem eveniant, non censentur voluntariæ etiam indirectè, proindeque nec culpabiles. Hinc doctores et confessores vacantes cogitationibus, vel auditionibus operum turpium intuitu pietatis; item medici et chirurgi, modestè et necessitate curantes feminas non peccant, subsequentibus corporalibus commotionibus, distillationibus et pollutionibus, dummodò non consentiant, nec periculum probabile consentiendi sibi parent. Ratio est, quia licet possint, non tamen tenentur nec debent se subtrahere ab operibus sanctis, charitativis et necessariis, propter hujusmodi corporis commotiones, quæ sequuntur ex necessitate materiæ, et proveniunt contra imperium rationis, ac in hoc potius patiantur quam agant. Ut enim ait Cajetanus opusc. 16, *nullus artifex debet omittere inchoationem aut prosecutionem operis propter defectus consequentes ex necessitate materiæ: stultè siquidem aliquis omitteret constructionem serræ aut gladii ex eo quod rubiginem contrahant, propterea quòd ex ferro sunt, et sic de aliis. Pollutiones autem et stimuli carnis in proposito contingunt ex necessitate materiæ; ex eo enim quòd materia venerea est repurganda, lavanda, disputanda, prædicanda, cogitanda, exinde naturali sequela oritur commotio corporis, etc.* Hæc Cajetanus.

Subditque quatuor hic animadvertenda. Primum in mente, ne scilicet ex auditione hujusmodi multipliciter tentatio in mente: aliud est enim tentari in mente, et aliud in carne tantum: hæc enim ex necessitate materiæ provenit, et contra voluntatem sustineri præsupponitur; illa autem ad voluntatem currit, et ad consensum trahit. Si enim aliquis ex his periculo consensûs proximus fit, omittere debet tam inchoationem quam prosecutionem, quoniam ad mortale peccatum nullâ ratione properandum est. Secundum in imaginatione, ne scilicet timeat commotiones carnis; quoniam sicut imaginatio lapsus pedum, facit labi, eò quòd excitet motum circa partes imaginatas: ita imaginatio hujusmodi commotionum, quæ magna est in timentibus, causat illas, eventque actualiter timentibus, ut unde credunt obviare commotionibus, inde excitant, et hoc dicit de timore habente pro objecto hujusmodi commotiones. Timor autem habens pro objecto Dei offensam cum elevatione ab imaginatione talium, valdè juvat contra tales commotiones. Unde hi confessores quantum

possunt de his commotionibus non cogitent quamvis sentiant, ipsa enim cogitatio in causâ est. Tertium in ore, ne superfluis faciant interrogationes in hæc materiâ, et quantum possunt celeriter hæc pertrans-eant: agentia namque naturalia magis videntur agere ex morâ quam ex magnitudine virtutis. Quartum demùm in corpore, ne putent omnem fluxum humeris esse seminationem: est enim præter urinam et semen, tertius quidam humor qui ex calcificatione seu ex inflammatione carnis fuit, de quo si eum rebellionis carnis non veniret, non magis curandum esse videtur quam de sudore; ratione tamen tentationis cavendum est.

Si tamen hæc de causâ isti subeant probabile periculum consentiendi deliberatè hujusmodi commotionibus, etc. ut scapè contingit iis qui sunt ad hæc naturâ suâ proni, curiosi venerorum indagatores, confessiones et confabulationes mulierum affectantes, malè dispositi et quâdam prurigine moti ista audiendi, nec unquam tales interrogationes faciendi satiati, petulantes, etc., cum sibi et aliis laqueum parent, arceudi sunt ab hoc officio, nec absolvendi donec desistant aut respiciant, tanti sacramenti injuriosi et impii profanatores, mundissimo Christi sanguine conscientias non lavantes nec dealbantes, sed inquinantes et denigrantes, et ex antidoto venenum efficientes. Unde sunt in malo statu, non nisi infelicem exitum coram Deo et hominibus sortiuntur, et de malo in pejus usque in abyssum et turpitudinis profundum, Deo sic permitte, experientia teste prolabantur.

Imò etiam illi qui non sic malè affecti ad confessiones audiendas accedunt, neque in ipso tribunali venerea effundunt sicut effodientes quasi thesaurum: si tamen ita sint fragiles, ut hæc de causâ se conjiciant in probabile periculum deliberatè consentiendi hujusmodi voluptatibus, tunc habitâ de hoc experientia, non tenentur nec debent, impellente etiam prælato, confessiones mulierum excipere: *Qui enim amat periculum peribit in illo;* et nemo tenetur salutem proximi incumbere cum tanto propriæ salutis dispendio, et cum possit et debeat desistere ab illâ causâ ad impediendum talem effectum, si non omit-tat, pollutio inde sequens illi imputatur ad peccatum, utpote voluntaria saltem indirectè, maxime si non sit parochus, nec ex officio, nec ex necessitate tenetur audire confessiones mulierum, sed ex charitate tantum, quia prima charitas incipit à seipso. Et licet quidam velint non esse illicitum parochi tali periculo se exponere, mihi tamen dicendum videtur quòd si frequenter et ut plurimum solitus sit in hæc peccata incidere, tenetur aut officium deserere, aut alio modo providere. *Quid enim prodest homini si universam mundum lucratur, animæ verò suæ detrimentum patiatur?* Nonne et alii tenentur officia deserere quando sine scandalo et pernicie animæ propriæ ea exercere nequeunt?

Cautè igitur, et non nisi ex charitate et necessitate confessiones, præsertim feminarum excipiant, cum ipsis de hujusmodi tentationibus breviter se expediant, ac succinctè loquantur, in quantum præcisè

opus est ac sufficit ad speciem et numerum hujusmodi peccatorum indagandum et cognoscendum, ne instar panis mundi inquinentur ipsi, dum aliorum maculas abstergant: qui enim profundè tetigerit picem inquinabitur ab eò. Animum suam disponant et præparent petendo à Deo ut eor mundum creet, et Spiritum rectum innovet in visceribus suis.

Idem cum proportionem dicendum de medico et chirurgo aliisque similibus, et de iis qui in itinere ex necessitate suscepto nec commodè valentes pedestres incedere, coguntur equitare, et ex agitatione equi patiuntur pollutionem, dummodò non se componant nec moveant ad eam finem, vel non subeant periculum consensus in eam, sed ipsi displiceat. Vellem tamen ut dum graves commotiones sentiunt, paululum sistere, aut cursum equi alio modo temperarent et moderarent, donec æstus concupiscentiæ aliquantulum sedarentur, si hoc commodè fieri posset, mentemque in Deum elevarent ac ad orationem recurrerent, aliove modo istam tentationem expellerent, et vincerent. Idem faciendum censeo ab illis qui ex osculo et amplexu licito juxta patriæ consuetudinem patiuntur involuntariè carnis commotiones, et versantur in periculo pollutionis. Imò si tunc malè se affectos sentiant et prævideant subesse periculum consensus, ab iis omnino abstinere, aut alià vià hinc periculo occurrere, tenentur; aliàs non sunt absolventi.

Quidam excusant à mortali pollutionem provenientem ob superpositionem unius femoris in aliud ob commoditatem, ob talem cubitum et situm in lecto ad commodius quiescendum, ex quo oriuntur commotiones, ex appositione manuum circa verenda ad eas in hieme calefaciendas, ex fricatione pudendorum factà ad sedandum nequam pruritem. Quis istæ cause sunt ex suà naturà licitæ, fiuntque ex necessitate aut utilitate, et effectus in eis pravisus sequitur per accidens, præter intentionem, et absque consensu in delectationem, ut supponant.

Verùm esto quòd hujusmodi actiones sint secundam se et physicè licitæ, malè tamen infertur quòd licet et nunc licitè exerceri possint quando prævidetur eas inducere periculum pollutionis: non et tactus etiam turpes de se in conjugatis sunt liciti, et tamen cum isto periculo non liceat, et pollutio inde orta et prævisa est mortalis; neque hæ actiones sunt tam necessarie quin imminente isto periculo omitti, aut saltem suspendi et differri paululum in aliud tempus sedatæ commotionis possint et debeant.

§ 2. De pollutione nocturna, an et quando sit peccatum.

D. Thomas de hoc expressè tractat, 2-2, q. 154, art. 5; et 3 p., q. 80, art. 7; et in 4 Sent., dist. 9, q. 1, art. 4, q. 1, in corp.; et dist. 35, q. 3, art. 1, in corp., et imprimis statuit quòd pollutio in dormientibus nequit esse voluntaria et peccaminosa secundam se, eò quòd tunc ratio sit ligata, nec habeat liberum judicium ad discernendum et reprimentum tales commotiones, quo sublato tollitur ratio peccati, ut constat in amentibus et furiosis. Unde solum potest

esse voluntaria indirectè et per comparisonem ad suam causam, nempe tanquam sequela peccati præcedentis. Triplex autem illius potest esse causa. Quandoque enim provenit à causà extrinsecà spiritali, scilicet ex demonum illusionem, puta cum ex ejus operatione commoventur phantasmata dormientis in ordine ad talem effectum; et hoc quidem quandoque est cum peccato præcedenti, scilicet negligentia præparandi se contra dæmonis illusiones, quæ potest esse et mortale et veniale peccatum, quandoque absque ullo peccato hominis, ex solà nequitia demonis, etc.

Aliquando pollutio in somnis potest provenire ex causà corporali interiori, ut ex superfluitate, sive debilitate naturæ, sive etiam ex superfluitate cibi et potûs: dum enim humor seminalis abundat in corpore, etc., somniat dormiens ea quæ pertinent ad ejus expulsionem, sicut etiam contingit dum natura gravatur ex aliqua alià superfluitate. Si igitur abundantia hujus humoris seminalis sit ex causà culpabili, puta ex nimio potu et cibo, aut ex comestione ciborum calidorum, etc., tunc nocturna pollutio habet rationem culpæ ex suà causà, quæ potest esse venialis vel mortalis. Si verò resolutio talis humoris non sit ex causà culpabili, ut cum ex debilitate vel superfluitate oritur, tunc omnino culpâ vacat. Unde et quidam etiam vigilando absque peccato fluxum seminis patiuntur, et quidam etiam timore nimio correpti et pavore, sentiunt aliquando seminis fluxum. Tandem aliquando causa nocturnæ pollutionis potest esse animalis interior, scilicet dum ex præcedentibus cogitationibus in vigiliâ habitis contingit aliquem dormientem pollui. Tunc si cogitationes venereæ fuerint purè speculativæ, puta cum aliquis causà disputationis cogitur de peccatis carnalibus cogitare, sine concupiscentiâ tamen et delectatione, non sunt immundæ, sed honestæ, et pollutio inde sequens non est peccatum. Si verò sint cum concupiscentiâ et delectatione absitque consensus, sunt lethale peccatum, sicut et pollutio ejus sunt cause. Hactenus D. Thomas, subdit: ne frequentius peccatum mortale accidere circa tuos cogitationes propter facilitatem consensus, quam circa summptionem cibi et potûs.

Cajetanus, tom. 4 opusc. 46, docet quòd quoad pollutio à causà tantum desumit omnem suam moralitatem, seu rationem boni aut mali, omnino peccatens se habet, quòd contingat in somno et in vigiliâ, ac per hoc si in somno non sit peccatum, neque in vigiliâ erit culpa, id enim nihil refert.

Et 2-2, q. 154, art. 5, dicit quòd licet homo per se loquendo nequeat in somno, peccare quando utitur somno ut somno, quia non utitur imperio rationis nec est dominus suarum actionum, per accidens tamen peccare potest lethaliter, quando utitur somno tanquam instrumento suæ malitiæ ad eam exequendam, non imperativè, sed executivè, puta si per nimiam comestionem, aut ciborum calidorum ad luxuriam excitantium, aut vini generosi potum, aut per situm in lecto, aut per somnum aliudve, studiosè et ex in-

tentione daret operam ut sequatur inde pollutio, etiamsi faceret non ob delectationem, sed ad naturæ alleviationem vel sanitatem, etc., periode lethaliter peccaret, ac si hoc modo pollutionem procuraret in vigiliâ. Ita quòd iste peccatum inchoat elicitive ac imperativè in vigiliâ et consummatur per instrumentum somni executivè in ipsâ pollutione, eo modo quo actus exterior in executione est peccatum; sic etiam mulier quæ ideò obdormivit, ut à consanguineo tunc cognoscatur, rea est incestus, et virgo virginitatem perdit, si ab eo dormiens cognoscatur: electus est enim somnus ut medium conveniens ad perpetrandum peccatum.

Quandò verò pollutio non habet somnum pro instrumento et executione, tunc solùm esse potest sequela præcedentium peccatorum, et de eâ judicandum est secundùm bonitatem aut malitiam suæ causæ, eo modo quo dictum est § præcedenti de pollutione voluntariâ in causâ tantùm contingente in vigiliâ. Potest autem in dormientibus tripliciter accidere: primò ita ut tota sit in somno: et tunc nisi eligatur somnus ut instrumentum et medium ad illam, non est peccatum si causa non sit culpabilis, cùm in se nullum sit peccatum. Secundò, aliquando inchoatur in somno, seu commotio corporis fit in eo, et pollutio contingit tota in vigiliâ. Tertiò quando emissio seminis partim fit in somno, et partim in vigiliâ. Et hoc secundo ac tertio modo aliquando nullum est peccatum, aliquando solùm veniale, et aliquando mortale. Si enim ante plesam suscitationem aut libertatem, nempe in semi-expergefactis accidat, non est peccatum mortale, eò quòd non sit sufficienter voluntaria defectu plenè iudicii, quamvis aliquam delectationem sensualitatis habeat, imperfectam tamen et indeliberatam, erit tamen venialis ratione illius delectationis sensualis. Si autem tota contingat quando homo est plenè suscitatus ac liber, et libidinose delectationi consentiat, tunc est peccatum mortale: si verò absit omnis consensus et complacentia, imò positivè displiceat, tunc non est culpa, sed meritum. Vide D. Thom. in 4, dist. 9, p. 1, art. 4.

Non tenetur quis pollutionem in somno inchoatam, dum est in naturali fluxu, evigilans reprimere, tum quia cœpit involuntariè et sine peccato; continuatò verò illius est effectus naturalis illius causæ inculpabilis; tum quia non potest ejus cursum impedire, aut si posset, id noceret ejus sanitati. Quare tunc potest illum permittere, cessante periculo consensus in delectationem libidinosam: imò auctores tanquàm expediens consulunt ut iste evigilans manibus junctis, quietus maneant, non hinc vel illic tangendo, aut se movendo, sed merè passivè se habendo, Deum ferventer ac devotè exoret, ne permittat lapsum in consensum libidinosum, etc. Idem videtur dicendum dum in somno aut absque complacentiâ semen è lumbis jam decisum est et currit ad extra fluendum totaliter in vigiliâ. Satiùs tamen foret, ut dum sentit graves commotiones et prævidet futuram pollutionem, signo crucis se muniret, à lecto surgeret, genuflexus, Deum

exoraret, acu aut ungue seipsum pungeret, ut illo parvo cruciatu delectationem retardaret ac consensum impediret. Sotus in 4 sent., dist. 12, q. 1, art. 7, docet quòd si quis in vigiliâ causam daret pollutioni futuræ in somno, sed tamen antequàm dormire eum facti legitimè pœuiteret et retractaret, pollutio in somno subsequens non esset peccatum, eò quòd causa fuerit intercisa et retractata, abfueritque omniò consensus in delectationem, ut suppono. Addit quòd si ante dormiendum, de hoc se accusasset in confessione et absolutionem recepisset, subsequatà pollutione postea in somnis, tutius esset aliam confessionem facere ad expressiorem culpæ explicationem, quia per facti contingentiam apertius constat quanta fuerit culpa præcedens.

§ 3. De aliis ad mollitiem pertinentibus.

Quæres primò, an homo possit licitè desiderare ut sibi dormienti contingat pollutio per solam viam naturalem, nullum ad id causam præbendo, et de eâ sic habitâ postea gaudere, utramque ob bonum finem, scilicet ut alleviatur natura, vel sanitas obtineatur, vel ut sedentur carnis tentationes, etc., non tamen eam efficaciter volendo aut procurando, neque illam desiderando ex complacentiâ libidinis: sic enim esse peccatum, nemo dubitat. Sotus loco citato docet non licere, citatque Paludanum et Adrianum quibus adjungendi sunt Corduba, Bartholom., Medina et alii; probat Sotus ex illâ communi regulâ, quòd quando actio ob ignorantiam vel aliam causam excusatur à culpâ, consensus in eam actionem non est licitus nisi eadem causa excusans inveniat et concurrat simul cum consensu. Sic enim Jacob licitè consentire potuit in delectationem et opus, quamvis per ignorantiam putabat Liam esse suam: sublata verò ignorantia, consensus in eam non excusaretur, quia liber et ex proposito jam ferretur in rem genere suo illicitam. Quare ignorantia que excusat factum, seu fornicationem, jam non excusat consensum. Sic etiam furiosus occidendo hominem non peccat, neque in furia et amentia consentiendo in occisionem præteritam, eò quòd defectus iudicii in utroque inveniat, proinde et consensum à peccato excuset. Secus si in lucido intervallo desideret occidere hominem in amentia sequente, aut eâ transactâ de homicidio perpetrato deliberatè sibi complaceat. Cùm ergo somnus, qui est causa excusans, tunc non concurrat, quando iste complaceat de pollutione naturali in somno habitâ, ista complacentia nequit esse licita.

Cajetanus verò 2-2, q. 154, art. 5, D. Antonius, 2 p. tit. 6, cap. 5, Navarrus in Man. c. 16, num. 7, Sylvester, Angelus, Sayrus, Lopez, Toletus, et alii communiter affirmant id non esse peccatum. Probat Cajetanus, quia pollutio sic simpliciter desiderata non habet somnum pro instrumento, ac per hoc non est executio imperii, sed objectum desiderii, et affectus cum eventu in rerum naturâ; nec est voluntaria in suâ causâ, quoniam simplex desiderium non est causa rei desideratæ. Unde propriè loquendo non est volun-

taria, sed volita : voluntarium enim significat quod est à voluntate efficaciter, volitum verò quod est simpliciter ejus objectum. Illic autem sumitur tantum pro desiderio, quod ut sup, onimus, nullo modo est causa talis pollutionis, quæque non procedit ex aliquo motivo libidinis, sed ex bono fine jam relato. Cum igitur ista pollutio nec in se, nec in causa sit mala et illicita, ita nec ejus desiderium simplex, et complacentia ob bonum finem erit peccatum, quia hi actus voluntatis, ex objecto sortiuntur speciem et moralitatem.

Confirmatur; nam D. Thomas in 4 Sent., dist. 9, q. 1, art. 4, q. 1, ad 5, ait, quòd complacere sibi de pollutione præteritâ ut est naturæ alleviatio et exoneratio, peccatum non est; proindeque et desiderare simpliciter quòd hoc modo naturaliter eveniat, non erit illicitum. Nam inter ista duo nulla est differentia quantum ad hoc, nisi quòd desiderium posset esse causa pollutionis. Illic autem supponimus nullatenus eam causare, nec procuratam esse, sed naturaliter eventientem; falsumque est dicere quòd omnes qui aliquid desiderant, illud procurant; et quòd liceat procurare, quidquid licet desiderare. Nam possumus in aliquibus casibus mortem propriam aut alienam optare, quam tamen nunquam licitum est procurare. Item medicus optare potest ut eveniat pollutio infirmo, sine nullâ delectatione, consensu, et peccato, ob sanitatem illius; et tamen non licet eam procurare, etc.

Ad fundamentum Soti, videtur disparitas esse inter fornicationem et pollutionem, quòd nulla unquam contingere potest fornicatio cognita et excreta ut talis, quæ non sit de se semper mala et illicita : atverò pollutio naturaliter proveniens absque ullâ procurazione et consensu in libidinem, non est mala, sicutque etiam cognita ut talis est, potest desiderari ob bonum effectum. Respondeo tamen ad questionem supra positam, quòd quamvis hæc secunda sententia sit probabilis, tutius tamen et securius foret gaudere potius de effectu salutari, quàm de ipsâ pollutione ob eum etiam finem et effectum, ita ut desiderium et complacentia non tam feratur in ipsam pollutionem quàm in sanitatem corporis inde subsecutam : aut non complacere de actu, sed de hoc quòd sine peccato contigerit, bonumque effectum protulerit. Nec enim D. Thomas loco citato absolutè videtur determinare hanc complacentiam esse licitam, sed tantum ad hoc inclinare dum dicit : « Si autem pollutio placeat, ut naturæ exoneratio vel alleviatio, peccatum non creditur. » Nihilque de desiderio præcedenti dicit, quia fortè sensit esse periculosius quàm gaudium consequens, eò quòd istud desiderium inducere possit ad procurandam pollutionem : seorsus verò complacentia subsequens ob illum bonum effectum, unde dicit quòd licet complacentia de delectatione pollutionis sit peccatum in se, non tamen facit illam præteritam pollutionem esse peccatum, quia illius causa non est.

Quæres secundò an et quando nocturna pollutio impediât sumpcionem Eucharistiæ. D. Thomas 3, p., q. 80, art. 7, resolvit hanc questionem dicens quòd quando pollutio est peccatum mortale, aut illud habet

annexum, quatenus scilicet est culpabilis in causâ, tunc de necessitate impedit sumpcionem Eucharistiæ, puta quando fit ex illusione demonum, si hæc illusio accedat ex lethali negligentia præparationis ad orationem et devotionem. Quod quidem verbum, ait Sotus, in 4 Sent., dist. 12, q. 1, art. 7, est maxime notandum. Nam quamvis ei qui nunquam illas demones illusiones sensit, non imputetur ad culpam, quòd non se adversus illas communiat, qui tamen illis divexari solet, tenetur se precationibus atque aliis remediis coarmare, et nonnunquam corpus macerare : quare tanta potest ingruere necessitas tantaque esse negligentia, ut sit lethale crimen; et cujus utique certa regula constitui non potest, sed est vir prudens consulendus. Item quando pollutio provenit ex lascivis cogitationibus, si sint cum delectatione et consensu, saltem in die aut vigiliâ habitæ, vel dum cogitans sensit periculum easque positivè non reprimi, tunc enim est delectatio morosa et peccatum mortale. Tandem quando oritur ex nimio potu et cibo, si ille actus fuerit mortalis aut previsus, aut liberè assumptus ad hunc finem est peccatum mortale, quamvis illud frequentius accidat circa turpes cogitationes propter facilitatem consensûs quàm circa sumpcionem cibi et potûs; unde D. Gregorius dicit tunc cessandum esse à communione, etc.

An autem, si iste pollutus coneratur, possit ad sacramentum Eucharistiæ accedere, aut adhuc debeat ex necessitate abstinere, D. Thomas loco citato ad 4 ait, quòd licet per contritionem et confessionem auferatur reatus culpe, non tamen auferitur corporalis immunditia, et distractio mentis ex pollutione consecuta. Ubi videtur sentire quòd etiam si iste mane ad sacramentum confessionis accesserit, adhuc illâ die à sumpcionem Eucharistiæ ex necessitate abstinere tenetur. Sotus tamen ubi supra, contrarium docet, et probat ex illo Apost. : *Probat autem seipsum homo, et sic de pane illo edat.* Cum ergo iste se probaverit et absolutionem receperit, non tenetur ex necessitate abstinere. Deinde D. Thomas asserit quòd sola culpa mortalis impedit ex necessitate : iste homo autem cum sit jam Deo reconciliatus, caret mortali culpâ, quâ sublatâ per penitentiam habet gratiam, solumque remanet corporalis immunditia et mentis distractio, quæ juxta D. Thomam solum ex decentiâ et congruitate à communione impediunt. Nihilominus sine aliquâ urgente vel honestâ causâ, eâ die ad Eucharistiam accedere, non parva censetur irreverentia et temeritas. Porrò hæc necessitas vel causâ iudicanda relinquatur arbitrio prudentis confessorii, puta quia est dies festus, et hic sacerdos habet supplere pro alio, aut requiritur ejus Missa, aut sacrifica vel superior instant ut celebret; aut si sacrum omitteret, scandalum vel infamia oriretur, etc.

Docet præterea D. Thomas quòd, *quando pollutio fuit immunitis à peccato, vel tantum venialem culpam habuit annexam, non impedit communionem ex necessitate, sed solum ex quâdam decentiâ et congruitate propter corporalem fæditatem, cum quâ propter reverentiam*

sacramenti, non docet ad altare accedere, unde et volentes tangere aliquid sacrum, manus suas lavant. Secundum est evagatio mentis quæ sequitur pollutionem nocturnam, præcipuè quando cum turpi imaginatione contingit. Porro istud impeiamentum quod ex congruitate provenit, postponi debet propter aliquam necessitatem, puta, ut Gregorius dicit, cum fortassè aut dies festus exigit, aut exhibere ministerium pro eo quòd sacerdos alius deest, ista necessitas compellit. Hæc D. Thomas.

Et ibidem ad 3, ait quòd coitus conjugalis, si sit sine peccato, puta si fiat ratione causæ generandæ prolis, vel causâ reddendi debitum, non aliâ ratione impedit Eucharistiæ sumpcionem, nisi scilicet propter immunditiam corporalem, et mentis distractionem, et refert D. Hieron. dicentem quòd si panes propositionis ab his qui uxores teligerant comedi non poterant, quantum magis, etc.? Sed quia hoc secundum congruitatem et non secundam necessitatem est intelligendum, Gregorius dicit quòd talis suo iudicio est relinquendus. Si verò amor non procreandæ sobolis, sed voluptas dominatur in opere, ut ibidem Gregorius subdit, tunc prohiberi debet, ne accedat ad hoc sacramentum. Hactenus D. Thomas. Non tamen sit intelligas quòd tunc sit peccatum lethale accedere, si non præcessit mortale in opere cuius reatus manet, ut explicat Sotus : idem sentit Sylvester, v. *Eucharistia*, 3, q. 11, ubi citat B. Alb. Mag. P. de Palude maximè, si ex devotione, quam magnam sentit, seingerat, sitque dies festus, aut aliqua necessitas communicandi; requirit tamen circa hoc iudicium prudentis confessarii, ejusque dictis stet conjux.

Quæres tertio an pollutiones sint ejusdem speciei. Resp. ex dictis juxta Cajetanum, per se loquendo esse ejusdem speciei si secundum se sumantur : per accidens tamen posse esse diversæ speciei, ratione circumstantiæ adjunctæ habentis diversam speciem malitiam. Nam si quis se polluendo habeat delectationem morosam, vel desiderium alicujus personæ solute, aut conjugatæ, aut consanguineæ et affinis, aut voto obstrictæ, ultra malitiam pollutionis contrahit culpam juxta qualitatem personæ, idemque dicendum de propriâ polluti personâ; proindeque juxta omnes auctores, id in confessione explicandum erit. Item si id operetur cum alio, debet in confessione aperire intentionem seu finem et qualitatem personæ cum quâ vel ejus opè facta fuit pollutio, non servatâ debitâ circumstantiâ sexûs, aut vasis debiti absque concubitu. Item si alium induxit ad hoc faciendum, vel si tunc alium polluerit, etc.

Quæres quartò, quomodò se gerere debeat confessorius circa pœnitentes huic peccato assuctos. Respondeo, quòd cum faciliè labantur, semper in seipsis occasionem et facilitatem peccandi habentes, confessarius magnâ cautelâ uti debet circa ipsos, suspendendo absolutionem, quousque signa respicientiæ videat, monendo interim ut occasiones tentationum fugiant, cibis calidis et flatuosis non utantur, carnem jejuniis aliisque afflictivis doment, dum ejus tranquillitates sentiunt, illicò genuflectant, ad orationem recur-

rant, manusque junctas teneant, nec moveant quousque sedatas illas tentationes sentiant. Tandem pœnitentias medicinales ipsi imponendo, puta ut non bibant vinum, aut catenam ferream circa lumbos constrictam gerant, aut jejunent, aut alia similia faciant illâ die, quâ continget pollutio voluntaria.

ARTICULUS II.

De amplexibus, tactibus, et osculis libidinosi.

Docet divus Thom. 2-2, quæst. 154, articul. 4, quòd *aliquid dicitur esse peccatum dupliciter : uno modo secundum suam speciem : et sic osculum, amplexus, vel tactus secundum suam rationem non nominant peccatum mortale; possunt enim fieri absque libidine, vel propter consuetudinem patriæ, vel propter aliquam necessitatem, aut rationabilem causam. Alio modo aliquid dicitur esse mortale, ex suâ causâ, sicut ille qui dat elemosynam ut aliquem inducat in hæresim, mortaliter peccat propter intentionem corruptam. Dictum est autem supra quòd consensus in delectationem peccati mortalis est peccatum mortale, et non solum consensus in actum : et idè cum fornicatio sit peccatum mortale et multò magis aliæ species luxuriæ, consequens est quòd consensus in delectationem talis peccati sit peccatum mortale, et non solum consensus in actum. Et idè cum oscula et amplexus hujusmodi propter delectationem hujusmodi fiant, consequens est ut sint peccata mortalia, et sic solem dicuntur libidinosi; unde quatenus libidinosi sunt peccata mortalia. Et certè minimè est aspectus libidinosus quàm tactus, amplexus, vel osculum; sed aspectus libidinosus est peccatum mortale, juxta illud Matth. 5 : Qui viderit mulierem ad concupiscendum eam, jam mœchatus est eam in corde suo? Ergo multò magis osculum, etc. Hæc D. Thomas.*

Ubi D. Thomas declarat oscula, tactus, et amplexus honestos causâ amicitiiæ, pacis, salutationis, vel in signum benevolentiiæ juxta patriæ consuetudinem, absque peccato fieri posse; servandum tamen decorum, et cavendum scandalum : non enim docet viros ecclesiasticos maximè religiosos hoc modo testari amicitiam honestam erga feminas. Addunt multi delectationem naturalem secundum tactum, inde consequentem, non esse omninò illicitam, cum licitum sit delectari de amicitia, proindeque de ejus signo, nempe osculo : inde non est peccatum deosculando prætermodum carnes molles, sentire illam delectationem naturalem, dummodò non insurgant motus sensualitatis, nec sit periculum consensûs in illos. Duplex enim ex osculis et tactibus delectatio percipi potest : prima est naturalis, consistens in quâdam proportione et conformitate rei tactæ cum organo tactûs aut visûs; altera sensibilis quæ sentitur in carne cum quâdam commotione et libidine; et hæc est quidem illicita, non verò prima, saltem in prædictis casibus.

Verùm hæc res debet esse solliciti plena timoris, cum ex illâ delectatione facilis sit transitus ad aham; et periculum consensûs in ipsam delectationem sensualem, quæ percipitur ex osculis et amplexibus, satis superque immineat.

Docet insuper D. Thomas quòd oscula et alia hujusmodi quatenus libidinoso, sunt peccata mortalia. Certum est autem libidinoso esse, secundum D. Thomam, quando fiunt inter non conjuges causà delectationis concubitùs, ita ut quis sibi in osculo tanquam signo representet copulam, et in eò delectetur, vel per oscula et tactus intendat alium allicere, et se excitare ad copulam. Igitur ex intentione ordinantis hæc ad opus malum, vel morosam delectationem operis mali, puta fornicationis, adulterii, etc., citra omne dubium, sunt libidinoso et mortalia, et ad unam eandemque delectationis speciem pertinent, ad quam spectat delectatio consequens coitum quem circumstarent, si adesset. Ideoque in confessione explicandum est an conjugatam aut consanguineam, etc., aliquis deosculatus fuerit animo fruendi delectatione venerea, aut intendendo, aut se disponendo aut sibi representando copulam cum illà; quia ad finem mortiferum hæc oscula ordinantur, aut exhibent voluptatem actus mortiferi tanquam præsentis, carnem commoventem ac spiritus vitales ad pollutionem excitantem.

Tota difficultas est an oscula sint libidinoso et mortalia, quando quis non intendit copulam, neque in eà delectatur, sed solum illam voluptatem sensibilem et carnalem, quæ ex osculo oritur, querit, sistendo ibi, nec intendendo ulteriorem scilicet per concubitum, etiamsi facultatem habent. Quidam censent esse solum peccata venialia, tum quia voluptas illa videtur spectare ad parvitatem materiæ in hoc genere peccati, solumque remotè disponere ad voluptatem mortalem quæ in concubitu est. Sicut ergo quæ remotè disponunt ad alia peccata mortalia, censentur solum venialia in genere peccati, ut litigium quod disponit ad homicidium, ita et illa voluptas, si sit absque periculo pollutionis magnoque libidinis ardore, ut contingit in replicatis, aut humidis osculis cum morà, et libidinosè habitis, quæ præinde sunt lethalia: secus verò alia. Tum quia delectatio sensibilis ex aspectu pulchræ mulieris non est mortalis, nisi ex fine aspicientis ordinetur ad concubitum illicitum; unde Matth. 5 dicitur: *Qui viderit mulierem ad concupiscendum*; et non dicitur, *ad delectandum visu*. Ergo idem dicendum de tactu et osculo. Tum denique quia durum est peccati mortalis illicè damnare juvenes nobiles et procos, quos passim reperies oculis et amplexibus erga puellas uti, nec sibi hi vel hæc formant peccati mortalis conscientiam, dum non intendunt concubitum et tanquam rem vilem ac indecoram habent, neque recendantur hujusmodi amoris signa sibi invicem in publico coram aliis dare, nisi inde sinistram hominum opinionem timeant. Difficile planè est confessariis denegare ipsis absolutionem si ab his abstinere noluerint, eò quòd deceat illos conversari inter puellas, et cum eis familiaria colloquia habere ad ambiendum matrimonia. Quo posito impossibile moraliter est ut non figant aliqua oscula et amplexus, cum aliquà sensibili voluptate, indeque velles damnare de lethali, esset tatum ferè mundum peccatis mortalibus implere.

Verùm ex adverso stant sancti Patres; Cyrilianus

Epist. 62 ad Pomponium. D. Ambrosius, lib. de Fuga seculi, cap. 1, et in Psalm. 118; et lib. 3 de Virginitibus, cap. 5. D. Hieronymus in vità S. Hilarionis. Et Epist. 2 ad Nepotianum. Divus August., lib. 21, de Civit. Antoninus p. 2, tit. 5, cap. 1, qui addit, quòd tenendum est omninò ista esse peccata mortalia, non tanquam opinio, de quò aliter sentire liceat, sed tanquam veritas ad fidem pertinens, sicut omnia quæ pertinent ad bonos mores; et qui pertinaciter assereret contrarium, esset hæreticus, quia est contra Scripturam à SS. Patribus expositam. Igitur

Dico quòd quando hi-actus à non conjugatis propter delectationem sensibilem, seu ut sunt delectabiles secundum sensum exerceantur, etiam sistendo ibi, sunt peccata mortalia. Nostra conclusio definita fuit, et contraria opinio damnata ab Alexandro papà VII, proscribente hanc propositionem 40: *Est probabilis opinio, quæ dicit esse tantum veniale osculum habitum ob delectationem carnalem et sensibilem, quæ ex osculo oritur, secluso periculo consensus ulterioris et pollutionis*. Quod ante damnant D. Thomas loco citato, Cajetanus ibidem et in Summà, v. *Impudicitia*, et v. *Osculum*, Sylvester, v. *Delectatio*, num. 5.

Prob. 1° ex D. Thomà: oscula secundum quòd libidinoso sunt, extra matrimonium facta, sunt peccata mortalia: atqui quando exerceantur propter delectationem carnalem, seu quatenus delectabiles secundum sensum tactùs, etiam sistendo ibi, sunt libidinoso, cum ista delectatio secundum tactum sit libidinoso et claudatur intra limites venereorum, et materiam impudicitie quam exercentes, *regnum Dei non consequuntur*, juxta Apostolum ad Galat. 5. Ergo ultra periculum imminens ulterioris consensus, vel morosæ delectationis, vel pollutionis, adhuc ut carni sensibilibus delectabilia, constituunt mortalia peccata.

Prob. 2° ex utroque Thomà: oscula, tactus et amplexus, dupliciter sumi possunt, primò absolutè et secundum se: hoc autem modo non significant aliquid deordinatum, et propterea licitè fieri possunt in signum benevolentie, juxta morem patriæ. Secundò quatenus sunt delectabilia secundum sensum, et fiunt principaliter ob delectationem carnis, et hoc modo libidinoso dicuntur, suæque naturæ sunt actus circumstantes actum venereum ac coitum, juxta D. Thomam, 2-2, q. 154, art. 1, ad 5. Natura enim ut tales ordinavit ad concubitum, ideòque posuit in eis hanc sensualium delectationem, suique signa in hominibus. sicut in animalibus futuræ vel instantis copulæ. Nam sicut tactus, amplexus, et oscula causà amicitie facta, sunt signa unionis animorum et cordium, ita causà delectationis exercita, sunt signa conjunctionis et commixtionis corporum: circumstantiæ autem actùs, ut circumstantiæ sunt, habent idem motivum, seu idem objectum moraliter quod habet actus quem circumstant, cum sint ejusdem speciei. Sicque oscula, amplexus, et actus hujusmodi ad unam et eandem delectationis speciem pertinent, ad quam spectat delectatio consequens coitum quem circumstarent, si ade set et propterea sequuntur in bonitate et malitià

concupitum et illius delectationem, ex se et naturâ sunt sicut ceteri actus venerei, ita quod si fiant inter sanguine junctos, pertinent ad incestum; si inter solutos, ad fornicationem, et sic de aliis. Et propterea inter conjuges venialia tantum sunt, quia concubitus inter ipsos propter delectationem, est solum venialis: unde nisi propter generationem fiant peccatum incurritur, ob privationem proprii finis: et si à non conjugibus exercentur erunt peccata mortalia, sicut esset concubitus, si adesset, etiamsi illum non intendant, sed in eâ voluptate sistant. Hoc ipso enim quod ut tales deliberatè exercere volunt, tacitus quidam eorum consensus in copulam et in illius delectationem contineri censetur.

Confirmatur: Oscula, tactus, amplexus, prout sunt actus delectabiles secundum sensum, possunt dupliciter ordinari ad concubitum vel illius delectationem: primò ex parte operantis, et tunc consummatam perfectionem sui ordinis acquirunt. Secundò ex parte operis tantum, quatenus ex intentione operantis retrahuntur ab ordine ad concubitum, quem dicunt ex naturâ suâ. Atqui adhuc ex hoc secundo capite habent quod sint actus libidinosi et mortales, inter non conjuges. Ergo, etc. Prob. min., quia consensus in delectationem carnalem istorum actuum, est consensus in illud ad quod, quantum est in se, ordinantur à naturâ, nempe in concubitum, vel illius delectationem: cum redeant ad naturam suæ speciei, utpote quia illam habent ex hoc quod secundum se referantur et ordinantur ad talem finem, et non ex hoc quod ab operante ordinantur. Quare ex hoc quod non referat hos actus ad finem ad quem ex se directè tendunt, non auferitur propterea ab illis quod semper spectent ad speciem concubitûs quem circumstarent, si adesset. Cùm ergo concubitus et delectatio illius foret peccatura mortale, ita et hujusmodi actus.

Confirmatur adhuc ex dictis supra de fornicatione, nempe quod est mala et illicita ex se et ex naturâ suâ ex hoc quod ex fine operis, et per se sit contra debitam educationem et instructionem prolis, quamvis per accidens et ex parte operantis, quandoque huic malo obvietur, puta quia habet voluntatem et facultatem debitè educandi prolem; nam moralia per se sunt judicanda, et ex fine operis sortiuntur propriam speciem. Idem autem dicendum de osculis, amplexibus et tactibus libidinosi: sic enim ex fine operis, seu ex illiciti concubitûs delectatione, quam ex naturâ suâ semper includunt, semper sunt peccata mortalia, seu quatenus ex naturâ operis ordinantur ad delectationem carnalem, quæ est ejusdem moris cum delectatione coitûs illiciti, utpote illius circumstantia, initium, pars, etc. Et licet ab exercente hos actus, possit auferri relatio ad concubitum et ejus delectationem futuram quantum ad actum et executionem, nunquam tamen auferri potest, quin ipsa quæ tunc sequitur sensualis delectatio, sit inchoatio sive pars delectationis concubitûs, et hoc modo ad illam ex se ordinetur: ac propterea semper verificatur, quod consentiendo in delectationem horum actuum, consentiat

in delectationem concubitûs: esto quod loquendo de osculis et tactibus ac amplexibus absolutè et secundum se præcisè consideratis, ex solâ intentione operantis, sint peccatum solummodo quando ad malum finem istos actus ordinat.

Resp. ad primum adversariorum argumentum, quod in rebus venereis non datur parvitas materie: cum enim nulla sit tam exigua fornicatio, aliave luxurie species quæ non sit peccatum mortale, et delectatio sequatur naturam actûs, omnis delectatio libidinosa, morosa, in his materiis est peccatum mortale. In proposito autem consensus in delectationem sensuale consurgens ex oculis et tactibus cum non suâ, est consensus in delectationem fornicationis, quamvis non in opus, ideòque est peccatum mortale. Si enim consentiens in delectationem fornicationis cogitat peccet mortaliter, quantum magis consentiens in delectationem quæ est initium aut pars delectationis fornicariæ, lethalem committit culpam? Nec censenda proinde est materia remota ad delectationem concubitûs, cum ad eam tanquam pars et initium proximè et directè ex naturâ suâ ordinetur, tantamque habeat vim ad libidinis ignem excitandum, præsertim in juvenibus et puellis in naturâ sanguineâ et fervente, amore insano et sensuali, ut plurimum nutuò se prosequentibus. Resp. ad secundum cum Cajetano in Summâ. v. *Impudicitia*, non esse simile iudicium de tactu et visu. Delectatio enim in visu pulchræ mulieris nullum peccatum est, nisi otiosè aut ad concupiscendum aspiciatur: ratio autem diversitatis est, quia tactus suapte naturâ ordinatur ad concubitum; visus autem minimè. Hinc enim fit, ut consentire in delectationem sensibilem quæ est secundum tactum sit consentire in delectationem veneream: voluntariè autem delectari de personâ quicumque pulchrâ visâ, de se non est venereum secundum genus suum: potest tamen fieri venereum ex affectu videntis illiceti et tentati ad eam concupiscendum. Resp. ad tertium. Juvenibus et puellis in hac parte lubricâ, non esse laxandas habenas. Unde si confessarius aliquos reperiat passim vacantes tactibus, amplexibus, et osculis libidinosi, etiam sistentes in solâ delectatione carnali et sensibili, tenetur eis conscientiam peccati mortalis ingerere, illosque ab hujusmodi conversationibus arcere. Neque ob incunda connubia in hoc parcere debet; *non enim sunt facienda mala ut eventiant bona*: neque enim ad inundas felices et bonas nuptias ista conducunt, sed potiùs ad infelicem exitum, experientia teste, perducunt, cum privent gratiâ et benedictione Dei, adco necessariis ad bonum conjugium obtinendum. Ex quo enim ad illud ingrediuntur post innumera peccata carnalia quibus antea se fœderunt, de turpitudine in turpitudinem miserè prolapsas, quandoque etiam prole per tumefactum puellæ uterum in abscondito factâ propalante cum infamiâ et scandalo, quid boni ex talibus nuptiis expectari potest? nonne videmus, ut plurimum amorem in odium converti, talesque conjuges duro zelotypiæ cerebro mirum in modum cruciari, ac ferè continuè dissensionibus,

Deo sic permittente, dilacerari? His adde quòd juvenes et puellæ istis libidinis vacantes, versantur in periculo pollutionis, cùm in praxi hæc vix fieri possint absque magnâ commotione carnis, spirituumque vitalium, et delectatione morosâ, idque sæpissimè experti sint. Quomodo igitur confessarius tutâ conscientia poterit id dissimulare, eosque tale periculum amantes aut relinquere sibi impossibile judicantes absolvere? cùm Christus jubeat manum aut pedem abscondi quando scandalizant, et protestetur Scriptura, quòd *qui amat periculum, in illo peribit*? De oculis aut amplexibus inter eos ad benevolentie et familiaritatis signa quandoque usurpatis, dùm se visitant, aut ab invicem recedunt juxta morem patriæ absque libidine, non loquor, nec de iis quæ causâ levitatis vanæque lætitiæ, sistendo ibi absque pravâ intentione, et delectatione carnali, aliquando inter eos exercentur: non enim excedunt limites peccati venialis, ut dicit Cajetanus de juvenibus qui in choreis ligitos mulieris non saxe intorquent levitatis causâ. Præclara D. Ambrosii, lib. 5 de Virg., cap. 3, non est omittenda observatio dum ait: *An verò mediocri pudoris exemplum est quòd Rebecca cum veniret ad nuptias et sponsum vidisset, velamen accepit, ne prius videretur quàm jungeretur? et utique pulchra virgo non decori timuit, sed pudori. Quid Rachel? Quemadmodum extorto osculo flevit et genuit, nec fere destitisset, nisi proxiatum cognovisset, etc.*

ARTICULUS III.

In quo per breves questiones resolvuntur casus particulares circa tactus, amplexus et oscula occurrentes.

Quæres primò utrùm tactus et oscula inter conjugatos excusentur à peccato mortali, etiãsi fiant delectationis veneræ causâ. Resp. affirmativè etiãsi capiantur ob delectationem absque intentione copulæ conjugalis, dummodò absit periculum pollutionis extra vas. Ita communiter auctores. Ratio est, quia ex naturâ suâ et secundùm se ordinatur ad concubitum licitum conjugalem et illius delectationem, quamvis per accidens tunc actu non illum circumstant, puta quia vir et uxor nolunt ultra progredi. Idem dicit Cajetanus de oculis, tactibus et amplexibus libidinis sponzorum de presenti ob eandem rationem. Nec obstat, inquit, quòd alicubi consuetum est expectare benedictionem Ecclesie ante concubitum conjugalem, quoniam id per accidens se habet ad naturam actuum in se. Cavere tamen debent ambo conjuges, ne in publico et coram aliis hos actus exerceant; cùm enim faciliè præsumantur ob delectationem sensibilem se tangere, amplecti, et deosculari, possunt de facili commovere aspicientes et propter scandalum graviter peccare. Et sicut concubitus conjugalis causâ veneræ delectationis exercitus, est peccatum veniale, ita et hujusmodi actus propter illam delectationem elicit; si tamen fiant cum periculo pollutionis extra vas, seu nisi in eo tunc loco conjuges sint, ubi adveniente isto periculo possint faciliè copulam habere ut pollutionem vitent, semper sunt mortales. Idem quidam dicendum

putant de conjugate in absentia alterius se tangente ad voluptatem captandam intra limites matrimonii. Ita Sanchez, lib. 9 de Matrim., disp. 44, à num. 8 usque ad 17. Existimo tamen ab his impudicitis tanquam valdè periculosos arcendos esse, eosque non nisi tanquam præparationibus ad concubitum presentem, causâ se excitandi, quando tardiores sunt ad unâ simul seminandum, non extra illum, hujusmodi uti debere, sed abstinere, sicut et oculis, aliisque extraordinariis fedtibus.

Quæres secundò, utrùm oscula, tactus, et amplexus inter sponso absolute de futuro, etiãsi fiant causâ delectationis sensualis, excusentur à peccato mortali. Loquimur autem de sponsaliis absolutis, quia inter sponso de futuro subconditione: *Si papa dispensaverit, etc.*, non sunt licita plura, quæ sponso de futuro absolute permittuntur. Respond. à multis doctoribus excusari à mortali. Imò Navarrus, cap. 16 in Enchiridio, num. 12, dicit eos licitè posse non solum se aspicerè, alloqui familiariter et frui gaudia, ac voluptate quæ inde nascitur, sed etiam osculari se mutuò, amplecti et tangere, non tamen in verendis, ac frui voluptate quæ oritur ex eis, sine voluntate tamen ampliori. Sponsalia enim, quæ initium quoddam matrimonii sunt, faciunt facultatem fruendi voluptate præambulâ voluptati matrimoniali, dummodò tamen id fiat cum cautè, ne contingat pollutio, nec probabile periculum illius incurrendæ aut consentiendâ in eam, vel in copulam matrimonialem. Quod quia rarò contingit dùm soli secretò se tangunt, osculantur, etc., plurimum expediret ne hujusmodi opportunitates ipsis concederentur, donec conjuges facti essent. Ita Lessius, qui pro hæc sententiâ citat Cajetanum hic. Cajetanus tamen non absolute id affirmat et determinat, sed ait, *obstare aliquid in sponso de futuro quantum ad hoc, quod non obstat sponso de presenti, nempe quòd hæc sponsalia adhuc dissolvi possunt. Videtur autem quòd quemadmodum ipsis concessum est ut inter sponsalia suspirent se invicem, juxta Augustinum, ita concessa videntur hujusmodi oscula inter eosdem, secundùm indulgentiam tantùm quæ venialia conceduntur: et nisi ut hujusmodi inchoationes permittæ venialiter in ordine ad permittas nuptias excusentur, nescio excusare, scilicet de mortali hujusmodi oscula, tactus et amplexus causâ delectationis. Hæc Cajetanus.*

Verùm ultra probabile et in praxi imminens periculum pollutionis vel consensû in copulam, quando hi actus ab ipsis exercentur in secreto causâ delectationis et cum carnis spirituumque commotione, adhuc mihi videtur excusari non posse à mortali, etiãsi non sint tactus naturâ suâ impudici, ut verendorum, de quibus nemo dubitat, sed solum actus libidinosi, delectabilis secundùm sensum. Ratio quæ me movet hæc est, quia isti actus et hujusmodi delectatio sunt ejusdem moris, speciei et gravitatis ac concubitus, ejusque delectatio, ad quæ ex naturâ suâ ordinantur, ut patet ex dictis. Atquæ copula inter sponso de futuro nullatenus est licita, sed lethale peccatum. Ergo, etc. Nec referi quòd hujusmodi sponsalia sint inchoatio matrimonii, non

enim propterea concedunt facultatem inchoandi copulam ad ejus delectationem: si enim tales morosè consentientes in delectationem copulæ cogitæ cum commotione carnali, graviter peccent, quânto magis si consentiant in delectationem copulæ inchoatæ, aut in delectationem illam sensualem ortam ex oculis, quæ est pars delectationis copulæ magisque accedit ad illam, mortaliter peccabunt? Quæres tertio, an sit peccatum mortale osculari pueros, eorumque molles carnes cum aliquâ suavitate et delectatione tangere? — Resp. non esse mortale, si id non fiat ex voluptate venereâ et cum consensu in delectationem et commotionem carnalem, sed ex puro amore illius ætatis teneræ. Inde videntur excusandæ nutrices et ancillæ, quæ dùm vestiunt lavantque infantes, quandoque ipsorum genitalia aspiciunt et tangunt, licet aliquis sensualitatis motus insurgat, dummodò illis non placeat; quia necessitas et officium debite servituti quandoque id exigit. Si verò ex levitate aut curiositate, et sine necessitate hæc aspiciant aut tangant, non videtur plusquam veniale, dummodò absit omninò periculum propinquum morosæ delectationis, vel libidinosi consensûs, quod facile evenire posset si jam circa viros excitatæ, et malè dispositæ moram aliquam in simili visu vel tactu trahant. Quare dùm commotionem sine intentione earumque voluntate provenientem sentiunt, debent statim ab hujusmodi actibus desistere, et paululum expectare tempus sedatæ tentationis ac commotionis aut alio modose prænuire contra hujusmodi tentationes.

Quæres quartò utrùm confricare genitalia animalium et pecorum sit mortale peccatum? — Resp. quòd si hoc fiat ex consensu et complacentiâ in propriam libidinem, est peccatum mortale, quod quidam reducunt ad bestialitatem; quod tamen videtur intelligendum in casu quo libido tenderet in brutum tanquam objectum. Imò si ista confricatio fiat ex solâ curiositate inspicendi animalium semen cum periculo pollutionis propriæ, aut inordinati affectûs, omnes conveniunt esse mortale.

Quæres quintò utrùm tactus partis inhonestæ sive propriæ sive alienæ, sit semper mortale peccatum. — Resp. quòd si fiat ex necessariâ aut rationabili causâ, ut medendi, etc., dummodò motus insurgentes, præter intentionem accidant et non placeant, non est peccatum. Nec propterea tenentur femine, præsertim virginæ et mortuales cancro alicvæ morbo in verendis laborantes, pati se à viris ibi tangi causâ sanitatis, sed possunt laudabiliter potius mortis periculo se exponere, ut ostenditur tract. de Justitiâ. Quod si absque necessitate, non tamen causâ voluptatis carnalis, sed solius curiositatis fiat, quidam asserunt per se non esse peccatum mortale, præsertim si absit periculum pollutionis, quia tunc sub aliâ ratione magis spiritali et elevata apprehenditur quæ tantam vim ad naturam concitandam non habet, et affectus in eo non quaerit voluptatem carnalem, sed tantum curiosam cognitionem. Verùm cum talis curiositas etiam solo aspectu, à fortiori tactu, sit valdè periculosa, cavenda est tanquam mortifera. Unde dicendum cum Cajetano, 2-2 q.

154, art. 4, in fine, quòd tactus humani sunt in duplici differentiâ. Quidam sunt ex se et ex genere suo venerei, ut tactus pudendorum, adde et mammillarum, crurium; oscula furtiva, præsertim humida, quando scilicet immittitur lingua unius in os alterius, et si quid est hujusmodi. Quidam sunt non solùm non venerei ex suo genere, sed liciti coram omnibus, ut tactus manûs, oscula obviantis secundum morem patriæ, etc., et isti si absque malâ intentione fiant, non sunt peccata: primi verò etiamsi absque delectatione fiant sunt libidinosi ex objecto, ex se et ex naturâ suâ habent adjunctam delectationem carnalem, commotionem spirituum vitalium, periculum pollutionis inducunt, et proximè ordinantur ad complementum actûs. Quare nisi necessitas et justa causa illos excuset, et tunc accidant absque consensu et complacentiâ, semper sunt peccata mortalia, et adhuc magis illicita, quando fiunt causâ libidinis et delectationis etiam solius quæ ex illis nascitur absque ulteriori intentione. Et adhuc magis sunt peccaminosi quando etiam ex intentione operantis referuntur ad concubitum cum non suâ. Nec etiam à peccato mortali videtur excusanda vir qui jocosè, leviterque immediatè partes nudas secretiores femine tangeret, eò quod isti tactus ex naturâ suâ etiam per transennam facti, valdè provocent ad libidinem, notabiliterque commoveant sensualitatem tunc temporis, vel relinquunt in imaginatione et appetitu materiam tentationum carnis et incentivum libidinis cum periculo consensûs. Unde monet Apostolus 1 ad Corinth. 7, quòd bonum est viro mulierem non tangere: *qui enim tetigerit piecem inquinabitur ab eâ*, ait Sapiens Eccl. 15; et ut dicit D. August., *nihil sic deject animam ab arce virtutis suæ, sicut contactus ille corporum*. Et D. Antonius, p. 2, tit. 5, cap. 4, inquit mulierem permittere se tangi in genitalibus, nisi sint conjuges, et nisi subsit causa necessitatis aut infirmitas, credo non posse excusari à mortali.

Non solùm illicitum est viro hos actus impudicos in feminam, et è contra exercere, sed etiam in alium ejusdem sexûs aut in seipsum cum venereâ delectatione, aut cum periculo venereæ delectationis. Unde propria tangere veranda cum libidine ex eo tactu oriâ, est peccatum mortale: secus sentiunt auctores de tactu ex levitate, curiositate vel causâ calefaciendi manus absque libidine et pollutionis periculo, quod tamen de facili in personâ præsertim fragili et ad luxuriam proclivi, videtur contingere posse, nisi id valdè leviter, raptim et per transennam fiat. Quare cavendum est ab hujusmodi tactibus deliberatè et sine causâ rationabili faciendis, ne inde exciteur luxuriæ ignis, qui absque peccato extingui non possit, præsertim dùm quis tunc se malè affectum sentit.

Quæres sextò utrùm femina advertens se impudicè, ab homine deosculari aut tangi, mortaliter peccet, si non se retrahat. Respondet Cajetano loco citato, quòd si actus hujusmodi sint extrinsecus honesti et liciti, et si solus qui ea exercet ex libidinosâ intentione, novit eorum deformitatem, ut oscula et tactus qui fiunt juxta consuetudinem patriæ ad indicandam benevolentiam,

non peccat mulier advertens malam viri intentionem, non se retrahendo, cumque non repellendo, si id fiat in publico coram aliis, ne viri famam periculo exponat ingerendo animis adstantium suspicionem peccati, nec tunc consentiendo tali osculo, libidini deosculantis se sociat, sed bono actui exteriori liciteque consuetudini quibus ille abutitur in corde suo, consentit in bonum. Si verò hæc fiant in secreto, cum tunc cesset illa causa auferendi famam, peccat mulier contra charitatem non se retrahendo et impediendo si commodè potest; imò quando mulier probabiliter dubitat hæc malo animo fieri, debet hoc etiam modo se gerere: tunc enim jure suo utitur, et salutem alterius consulit. Quando verò actus illi sunt de se impudici, et deformitatem suam exterioris manifestant, ut sunt tactus partium secretarum, erurium, mammillarum, oscula furtiva, morosa, humida et similia, tenetur mulier sub peccato mortali ea non sustinere, sed repellere et se retrahere, quantumcumque secretò fiant, aliis non discernentibus, sicut nec sustinere debet quòd ille in eà corporis parte etiam secretò illi abutatur. Quòd si non possit se subtrahere: aut alio modo impedire, tunc sicut fecit Sazanna, teneretur clamare; quia non impedire hos actus impudicos, tunc esset illos cedere et concurrere, ad malum; et ut ait D. Anton., 2 p., tit. 5, cap. 1, § 9, putare quòd hæc fiant bonà intentione, fatuitas est, non simplicitas.

Quæres septimò, utrum quoties hi actus sunt libidinosi proindeque mortales, toties in confessione explicanda sint personarum circumstantiæ. Resp. affirmativè: ut enim jam dictum est, sic considerati ejusdem sunt moris et ad eandem speciem pertinent, ac copula et ejus delectatio, ad quam ex naturâ suâ ordinantur, tanquam ejus inchoatio et pars; proindeque sicut in copulâ, aut ejus delectatione morosâ, circumstantiæ personarum sunt in confessione explicandæ, ita in osculis, amplexibus et tactibus libidinosi. Idem dicendum de aspectu libidinoso, ratione delectationis notabilis venereæ vel periculi illius. Observat D. Anton., 2 p., tit. 5, cap. 1, § 10, quòd dùm omnes gradus luxuriæ concurrunt successivè et immediatè in aliquo peccato luxuriæ sine interpositione temporis, omnes habentur pro uno peccato mortali, quòd tantò gravius est quantò plura concurrunt. Ut si quis in cogitatione fornicationis delectetur morosè, dequàm in actum consentiat et cum tali proposito aspiciat aliquam libidinosè, alloquatur turpia ut eam inducat, deosculetur, demùm eam cognoscat, unum mortale est. Sed si diversis temporibus interpolatis hoc faciat, quodlibet per se erit mortale, ut si morosè delectetur, et aliâ vice de eodem vitio cogitatione occurrente consentiat, aliâ vice libidinosè aspiciat, etc., erant diversa peccata mortalia: pro cujus majori explicatione,

Quæres octavò, an oscula, tactus et amplexus antecedentes, concomitantes, aut subsequentes copulam, sint totidem peccata mortalia, ab eâ et inter se numero distincta, ac in confessione explicanda.—Resp. quòd cum hujusmodi actus ex se et ex intentione fornicationis referantur ad copulam tanquam ejus partes,

inchoationes et dispositiones, tunc unum peccatum consummatum efficiunt, quòd confessori relinquatur intelligendum, cum preparatoris et consequentibus ad ipsam more solito; ita ut hæc omnia inhonesta quæ ad illam concurrere consueverunt, comprehendantur, solùmque illam aggravent et circumstant, tantòque gravius efficiant peccatum quantò plura, aut magis deordinata concurrerunt. Unde puto quandoque posse esse tam longa, tam multiplicata, et tam extraordinaria, ut sint confessorio explicanda. Cum enim sint supra consuetum et communem usum copulæ, non videntur confessoris sub captum ac iudicium cadere. Item si per totam noctem vir cum muliere inhonestè conversetur. Item qui meretricem adit, ut ejus tactibus et osculis fruatur sine intentione fornicandi, si tamen postea tunc fornicetur, tenetur explicare in confessione illos actus, qui præcesserunt fornicationem; quia à principio ex intentione illius, non fuerunt ordinati ad copulam, sed disparatè se habuerunt ad illam, sicut non censetur cum illâ constituere unicum peccatum, sed plura. Qui post copulam denuò tangit et osculatur meretricem causâ delectationis, id faciens ad iterandam fornicationem, tenetur hoc in confessione declarare, quia tunc hæc non assumit ut complementum copulæ præterite, sed sicut inchoationem future; quæ non consecutâ, tenetur etiam specialiter illos actus in confessione explicare; eosque similiter quos libidinosè cum illâ feminâ exercet post copulam moraliter transactam et completam, eo scilicet tempore sufficienti quo non censetur ampliùs ad illam pertinere, nec cum eâ moraliter continuari.

ARTICULUS IV.

De aspectu libidinoso.

Non est hic sermo de aspectu libidinoso inter conjuges: certum quippe est ex jam dictis non esse peccata mortalia, si fiant absque periculo pollutionis, cum nec oscula et tactus inter ipsos culpam lethalem inducant. Quare de personis solutis solum movetur præsens difficultas. Aspectus faciei et partium honestarum pulchræ femine, in viro potest multipliciter contingere, ait D. Anton., 2 p., tit. 5, cap. 1, § 7, scilicet vel ex casu sine præmeditatione, vel ex causâ rationabili, puta ut eam noseat et ab aliis discernat, aut ut de utilibus cum ipsâ loquens attentorem reddat, aut ut fucos et vanitates illius meliùs reprehendere valeat, aut ex quodam honesto castoque amore; et in his non est peccatum: vel ut ex pulchritudine creature exurgat in laudem Creatoris juxta illud Psalmistæ: *Delectasti me, Domine, in facturâ tuâ*: id tamen imperfectis est periculosum. Vel ex quâdam curiositate et complacentiâ de illius formâ, quòd non est sine peccato veniali. Vel tandem ut libidinosè in ejus concupiscentiam inardescat. Et tunc est mortale. Hæc D. Anton. Igitur aspectus pulchræ mulieris etiam delectabilis, ex suo genere et per se præcisè, non est peccatum, nisi fortè actus otiosi et venialis, quando solam ordinatur ad quendam vanam animi delectationem et recreationem; quia non est à naturâ ordi-

natus ad venerea, prout ordinantur oscula, amplexus quatenus secundum tactum delectabiles, ut ostendit Cajetanus, tom. 1 opuse, tract. 14, dub. 5, et à nobis jam dictum est: et per hoc etiam cogitare delectabiliter de visâ pulchrâ muliere, nullum est peccatum, nisi otiosè, vel ob malum finem aspectus et cogitatio fiant, aut adsit periculum venereæ delectationis aut alterius luxuriæ.

Sed, ut inquit Cajetanus opuse. citato, id intelligendum est de hujusmodi actibus secundum se præcisè, et de delectatione ac sensatione naturali consequente: nam ex adjunctis et secundum annexa pericula, judicandum est juxta regulas periculorum: multi enim ex aspectu mulierum corruerunt, ut patet de David, etc. Unde si quis aspiciat mulierem ad concupiscendam illam, peccat mortaliter, quia, ut dicitur Matth. 5: *Jam mæchatus est eam in corde suo.* Item si eam concupiscat ad delectationem veneream ex illâ visione consurgentem, mortale peccatum committit. Item si inde imminet periculum, prout frequenter contingit, maximè si aspectus fuerit fixus et dururnus, facit enim quòd phantasia apprehendat faciem illam pulchram, non solum ut delectabilem visu, sed etiam ut tactui et carni delectabilem, appetendam, et fruendam. Ex quâ imaginatione sequitur in affectu complacentia et delectatio venerea, in corpore concupiscentia, in spiritibus ac sanguine commotio, et hinc in membris rebellio, sicque mors spiritualis anime ascendit per fenestras hujus sensationis. Hinc Scriptura et sancti Patres communiter homines dissuadent à visu mulieris tanquam à re valde periculosa: pterumque etiam admiscet se diabolus, facitque ut species visa assiduè phantasie obversetur, quæ sensum affectum allicit, animum à rationis arce dimovet, naturam sensualiter commovet, parvaque hæc scintilla incendium causat et ruinam. Hinc processit mundi cataclysmus in sui exordio. *Videntes enim filii Dei filius hominum, quòd essent pulchræ, acceperunt sibi uxores, dixitque Deus: Non permanebit Spiritus meus in homine in æternum, quia caro est,* Genes. 6. Cum vidisset Sicheus Dinam adamavit et rapuit eam. Hinc occisi sunt omnes illius regionis habitatores, Gen. 34. Ex isto aspectu corruerunt Samson, David, Salomon, alique cedri Libani: Suzannæ species decepit et infatuavit senes, Dan. 13, etc.

Hinc monet Spiritus sanctus Eccles. 9: *Averte faciem tuam à muliere comptâ, et ne circumspicias speciem alienam: propter speciem mulieris multi perierunt, et ex hoc concupiscentia quasi ignis exardescit.* Chrysost. hom. 3 de verbis Isai. inquit: *Non dixit Dominus: Ne videas; id enim nonnunquam fit ultra; sed ne cognoscas, illud tollens, ne scilicet studio animadvertamus, ne curiosè intuearis, ne contemplationi immorearis, etc.* Et D. August. in Regulâ, ait: *Oculi vestri etsi jaciuntur in aliquam feminarum, in nullam figuntur, quia scriptum est: Aboninatio est Dominus defigens oculum.* Id deplorans Jeremias, Thren. 5, exclamabat nomine populi: *Oculus meus deprædatus est animam meam in cunctis filiabus urbis mææ.* Populus enim,

inquit D. Hieron. ibidem, per oculum corporis per tulit prædam cordis. Aspectus mulieris telum est veneno lethali litum. Hinc illa sancti Job nusquam satis laudata cautio, qui etsi obfirmatissimum contra omne vitium gestaret animum, nimiam talem per oculos præcavebat irruptionem. *Peptigi,* inquit cap. 15, *fœdus cum oculis meis, ut ne cogitarem quidem de virgine.* Aliis vitiiis bellum inferebat, cum incontinentiâ pactum inibat, quia plus hujus vitii quàm aliorum vires formidabat; sed quodnam pactum? ecce, non solum ut mentis arcem non irrumperet, sed ne oculorum quidem januas pulsaret. Et rationem hujus reddit D. Hieron. ibid. dicens: *Ne prius incautè aspiceret, quòd postmodum invitus amaret: nam semel species formæ cordi per oculos alligata, vix magni luctaminis manu solvitur. Intueri non debet, quòd concupiscere non licet. Ut munda mens in cogitatione servetur, deprimendi sunt oculi, quasi quidam raptores ad culpan.* Hanc Jobi cautionem demirans Chrysost. in serm. D. Joseph. tom. 1, ait: *Job diabolum quidem videns non fugit, sed mansit sicut leo viribus fidens: virgine autem visâ non stetit, neque moratus est in contuendâ pulchritudine, sed statim recessit.* Quid deest in hæc parte incautos fragiles, igneosque homines facere? quid non timere debent? columnæ cœli ad mulieris aspectum contremiscent ac cedri Libani; et arundo non movebitur? Vide Chrysost., homil. 47 in Matth.; Ambrosium in serm. 16 in Ps. 118, August. in Ps. 50.

Verùm si faciei muliebris aspectus à viro sit fugiendus tanquam periculosus et occasio ruinæ, quantò magis visus pectoris, ultherum, et partium secretarum? unde communiter auctores docent, quòd hi aspectus absque necessitate et rationabili causâ ut necendi, etc., facti, sunt libidinosi, de se impudici et lethaliter peccaminosi, etiamsi ob malum finem non emittantur. Ut quando vir aspiciat verenda femine, aut è contra mulier pudenda viri, vel partes vicinas; hi siquidem aspectus multum commovent, ac libidinem excitant de se, suntque indecentes. Nisi fortè ob curiositatem solum aut levitatem quis videat personam diversi sexûs nudam tam brevi tempore, ut inde non detur occasio, nec sit periculum magnæ commotionis in corpore: aut nisi ratione ætatis puerilis, aut senilis, aut frigidissimæ complexionis cesset id periculum magnæ commotionis; aut nisi aspectus fiat à mare erga puellulam, aut à feminâ erga parvulum, absque tali periculo: tunc enim multi excusant hos aspectus à peccato lethali. Similiter excusant viros absque periculo peccati insipientes pudenda maris nantis, et feminam aspicientem verenda alterius femine: quia hi aspectus inter personas ejusdem sexûs non videntur proximè ad libidinem provocare. Verùm hi etiam aspectus omninò fugiendi sunt, tum ob gravem indecentiam, tum ob periculum consensûs in libidinem, tum ob scandalum, cum etiam propria pudenda absque necessitate aspiceret ex quâdam curiositate sit indecorum et turpe, ut constat de primis parentibus, qui cum cognovissent se esse nidos, consuerunt fola fideis, et fecerunt sibi perizomata, ut habetur Genes. 3.

ac tales videre naturaliter erubescentes. Si tamen quis propria verenda ex quâdam curiositate aspiceret, absque aliâ malâ intentione et periculo commotionis in corpore ac delectationis venereæ in mente, videtur solum esse veniale peccatum, quantum ad indulgentiam et speculativè loquendo : in praxi enim hi actus nonnisi à lubricis et malè affectis personis usurpantur solent, suntque ordinariè concupiscentiæ latentis signa, ac in eis posteriores consensus in libidinem causant, demone instigante. Deoque sic permittente. Ex periculo igitur provocationis in libidinem, unusquisque hæc et alia jam dicta curiosè aspiciens, seipsum mensuret, et videat si illi se exponat temerè.

Aspicere alterius sexus verenda etiam ex solâ curiositate, aperta vestibus adeò tenuibus et subtilibus, ut parùm aspectui obstant, censetur esse peccatum mortale, ut aspicere illam personam solâ camiâ sublimi ac transparenti indutam : hæc enim ut plurimum ingerunt libidinis sensus in aspiciente, valdeque periculosum censeo aspectum curiosum, etiam uberrum, pectorumque nudorum feminarum, deligendo oculos, in viris fragilibus, petulantibus, calidis et libidine astuantibus. Hinc auctores communiter inferunt esse mortale peccatum aspicere etiam ex solâ curiositate virum et feminam coeuntes; nam aspectus iste est de se valde impudicus, nunquam provocat ad libidinem. Excusant tamen à mortali saltem communiter, aspicere bestiarum coitum earumque verenda turpiter commota, quia hic aspectus videtur non multum ad libidinem provocare : si tamen aspiciens inde caperet sensualem commotionem aut delectationem, vel esset periculum illam capiendi, profectò esset mortale peccatum : in quod periculum libidinosæ delectationis nimia curiositas persæpè transit, maximè quando in similibus trahitur mora. Idemque dicendum puto de illis qui ex curiositate solum audiunt et observant virum et feminam de nocte in lecto coeuntes, ob scilicet parè rationem ac de aspectu. Hinc quandoque graviter peccare possunt parentes vel conjuges, qui in eodem lecto filios habent, vel in eodem cubiculo ubi ancille aut puellæ decumbunt, conjugio ita indiscretè vacant, ut istæ faciliè advertant quandò commiscantur; exinde enim aliquod periculum libidinosæ commotionis subeunt, malumque addiscunt, quod perpetrent, ut experientiâ constat. Hinc à gravi peccato, ut plurimum, non excusantur cum morâ deligentes oculos in fœdas tabellas ex curiositate, cum de se sint libidinis quedam incentiva : similiter, eas pingentes et vendentes. Item eas in domo palàm expositas retinentes, ob occasionem ruinae et scandali aliorum; qui enim providens occasionem damni præbet, damnum quoque dedisse videtur. Cap. *Si culpa* de Huj. et damno dato. Contra turpes statuas et imagines calumniam stringunt SS. Patres, ut ostenditur in tractatu de Justitiâ, nempe D. Chrysost. in Psalm. 113, Clemens Alexand. in Admonitione ad gentes, D. August. lib. 1, Confess., cap. 16, Sidonius Apollin., lib. 2, Epist. 2 ad Domitium, et alii passim.

Simili peccato scandali graviter delinquit femina

que verenda absque rationabili causâ viris ostendunt, aut veste ita tenui et diaphanâ cooperunt, ut videri possint. Idem videtur proportionaliter dicendum de simili cooperimento, aut denudatione pectoris mammillarum, cò quòd viris, ut plurimum, occasione ruinae præbeant, præsertim in regionibus ubi id est insolitum et scandalosum : insolita enim magis movent et excitant; quare ubi consuetudo non est, id inhibendum esset, et citò extirpandum ne cresceret. Dixi præsertim quia juxta auctores, tales feminae excusantur à mortali si hoc faciant ubi est consuetudo jam recepta, et absque pravâ intentione. Habent enim jus se accommodandi consuetudini, quam non apparet trahere ad peccata, ut constat de oculis et tactibus juxta morem patriæ : item de ornatu. Verum isti auctores supponunt quòd in illis regionibus id non sit provocativum libidinis, quia ab assuetis non fit passio, insolita verò movent, unde foret peccatum mortale introducere hujusmodi morem. Mihi autem non omninò constat de hoc, scilicet quòd homines illius regionis inde non excitentur ad libidinem, esto quòd non tam faciliè provocentur, sicut alii his non assueti : (etsi audierim quòd ubi hæc videntur, homines sunt ad luxuriæ peccata procliviores, pejúsque in ea peccata ruunt : quid mirum si de hoc aspectu libidinoso non habeant scrupulum, qui vix de fornicatione sibi faciunt? amant fortè periculum, illudque non advertere aut non vitare, sed in eo perire volunt. Ipsi et ipsæ sibi viderint : de his enim non fero sententiam, sed aliis relinquo). Nec est eadem ratio de ornatu muliebris, ac de nuditate muliebris, nec etiam de castis oculis in signum benevolentiae et unionis cordium, ubique gentium receptis, et accommodatis, ad quæ indirecti fuerunt homines naturali morum honestate et urbanitate in certis casibus; quòd si quis capiat occasionem ex hujusmodi oculis se provocandi ad libidinem, id contingit per accidens ac omninò præter intentionem eorum qui primi introduxerunt morem se isto modo salutandi et obviandi amicis, etc. Qui providè non peccarunt, benè tamen illi vel illæ à quibus mos dehandandi pectus et mammæ introductus fuit, prout concedunt isti auctores : quod sanè indicium est inesse aliquid mali ac periculosi in istâ consuetudine, aut potiùs abusu et corruptelâ; hæc enim caro visibilis exponitur aut censetur vendibilis, quod in illâ consuetudine se osculandi non invenitur.

Item peccatum mortale scandali femina committit, quæ datâ operâ absque necessitate et justâ causâ, sed ex vanitate quâdam se conspiciendam præbet juveni à quo credit se turpiter concupiscentiam, non ignorans turpem illius amorem, etiamsi nihil fœdum cum eo agere vellet : quia est illi occasio prævisa ruinae, à quâ ex charitate tenebatur abstinere, ut docet D. Antoninus, 2 p., tit. 5, cap. 1, § 7. Et cum eo sentiunt communiter auctores. Eam tamen excusant Cajetanus, Azorius et alii, quando id facit ex justâ causâ, ut eundi ad ecclesiam, visitandi parentes, etc. Nulli enim malo consentit aut cooperatur utendo jure suo, sed respectu illius per accidens se habet quòd adolescens vi

deudo eam, apponat libidinem suam visioni, quæ licita de se est et communis : unde est potius scandalum acceptum, quam datum; nec propter hoc tenetur domo reclusa cum gravi incommoditate remanere.

Item peccat lethaliter femina, quæ superflue se ornât, aut faciem fucat ad excitandum hominum concupiscentiam, et ut ab eis mortaliter ametur : absque autem hac malâ intentione si hoc faciat, puta solum ex vanitate et levitate, non erit nisi peccatum veniale : nam ornatus non est per se malus, sed indifferens ; nec repugnat charitati Dei et proximi, etiamsi aliquis ex suâ malitiâ inde capiat occasionem peccandi, ut constat de conjugè se ornante ut placeat viro suo, quæ nullatenus peccat, etiamsi alii inde arripere occasionem eam concupiscendi. Nam ex ejus opere et intentione non causatur illa ruina, sed ex malitiâ virorum ; et propterea eventus iste remotus et non intentus, mulieri non est imputandus. Circa ornatum mulierum vide D. Thomam, 2-2, q. 169, et Cajetanum ibidem, et in Summâ, v. *Ornatus*, ubi docent non peccatum mortale, nisi ordinetur ad lasciviam, vel Dei contemptum, etc.

An autem mulier possit absque peccato uti veste virili, aut è converso, resp. D. Thomas q. citatâ, art. 2, ad 3, quod cum cultus exterior debeat competere conditioni personæ secundum communem consuetudinem, ideò de se vitiosum est, quod mulier utatur veste virili, aut è converso. Et præcipue quia hoc potest esse causa lasciviæ, et specialiter prohibetur in lege, quia gentiles tali mutatione habitûs utebantur ad idololatriæ superstitionem. Potest tamen quandoque fieri sine peccato propter aliquam necessitatem, vel causâ se occultandi ab hostibus, vel propter defectum alterius vestimenti vel propter aliquid aliud hujusmodi. Hæc D. Thomas. Et Cajetanus ait, quod illa prohibitio facta Deuteronomio 22 erat giudiciale vel cæremoniale præceptum, quod evanuit per Christi gratiam : additque quod si illa mutatio habitûs fiat sine causâ ex levitate, et non ex malâ intentione, non excedit limites peccati venialis. Et in Summâ, v. *Habitus*, dicit quod illa prohibitio legis, et decreti dist. 53, intelligitur de mutatione habitûs quando pro superstitione aut luxuriâ fit. Unde in larvis aut comœdiis hæc transire possunt; sed in continuâ conversatione non est permittendum, quia contra bonos mores, et custodiam castitatis communis est. Et nisi ab episcopo sub pœnâ excommunicatio. nis moniti desistant, sunt excommunicandi et ejiciendi de conversatione humanâ qui his indumentis utuntur. Vide D. Ambrosium, Epist. 69 ad Irenæum; Augustinum, lib. 2 Soliloquiorum, cap. 16; Chrysost., homil. 58 in Matth.; Chrysolog., serm. 156.

ARTICULUS V.

De turpiloquio, et lectione turpium librorum.

Catechismus concilii Trident., p. 3. de sexto Decalogi præcepto, num. 18, inter incentiva libidinis reponit turpes, obscænosque sermones, nam verborum obscænitatem quasi quâdam face subjectâ adolescen-

tum accenduntur animi : *Corrumpunt enim bonos mores colloquia mala*, inquit Apostolus 1 ad Corinth. 15; idipsum cum maxime faciant delicatiores et molliores cantus ac saltationes, ab iis quoque diligenter cavendum est. Quo in genere numerantur libri obscæni, et amatorii scripti : qui ita vitandi sunt ut imagines, quæ aliquam turpitudinis speciem præ se ferunt, cum ad turpes rerum illecebras, inflammandosque adolescentum animos, vis in illis sit maxima. Hæc Catechis. de quibus hic acturi sumus : cum autem de fœdis imaginibus aliquid jam tactum à nobis fuerit, loco earum tractabimus de comœdiis.

Verba obscæna proferre indecorum est, cum Apostolus ad Ephesios 5 jubet quòd *fornicatio, et omnis immunditia nec nominetur in nobis sicut decet sanctos, aut turpitudò aut stultiloquium, aut scurrilias quæ ad rem non pertinent*. Christiani enim, utpote sancti et Deo consecrati, ad eò debent esse ab omni immunditiâ alieni, ut nequidem ejus nomen audiat inter illos. Si tamen absque malo animo se rebus ipsis turpibus oblectant, aut sine intentione provocandi se aut alios ad libidinem, et sine scandalo, sed ex levitate, scurrilitate, loquacitate, malâ consuetudine, etc., proferantur, ut contingit in quibusdam juvenibus et hominibus, qui sine præmeditatione et quasi ex habitu passim illa in communibus colloquiis effutire solent, quorum guttur est quasi sepulcrum patens et fœtens, non videtur esse nisi grave peccatum veniale. Sunt tamen oburgandi et inducendi ad hunc loquendi morem pessimum exuendum : non videntur tamen excusande mulieres omni excusso pudore verba ista obscæna usurpantes, præsertim palàm in cœtu hominum : tum ob malum exemplum quod aliis mulieribus ingerunt, quasi inducentes hanc pessimam consuetudinem inter illas ; tum ob virorum scandalum, qui inde facili in libidinem incitantur ; tum quia præbent aliis occasionem malè judicandi de pudicitia earum. Maxime autem cavendum est parentibus ne talia verba coram filiis et filiabus proferant : facili enim hunc loquendi modum impurum addiscunt et usurpant ; indeque provenit mala consuetudo ferè introducta in quibusdam regionibus omninò extirpanda, ut non vercantur femine turpiloquio uti perinde ac viri. Ita sermo parentum serpit ut cancer, ac de familiâ in familiam transit, invaditque posterorum linguam, nam sequitur haud leviter filia matris iter. Multòque minus à peccato gravi scandalii veniunt excusandi clerici sacerdotes, aut religiosi coram aliis verba valde obscæna proferentes aut cantantes. Vide Clementem Alexand., lib. 2 Pædag., cap. 4, 5, 6; et D. Antoninum, 2 p., tit. 3, cap. 1, § 8, quintus gradus.

Loqui autem de turpibus, non obscænis verbis, de se non est peccatum mortale sicut neque auditio eorum. cum constet sine peccato ex causâ rationabili fieri posse, ut dum pœnitens de illis se examinat et accusat, dum confessorius ipsum audit et loquitur, dum doctor, medicus, aut casuista circa hanc materiam scribit et docet, et sic de cæteris. Quando tamen

Lujusmodi confabulatio, lectio, vel auditio fit animo oblectandi se rebus ipsis turpibus narratis, et objectis imaginationi, aut cum periculo commotionis gravis libidinosæ, aut ulterioris consensûs, vel ad provocandum alios ad libidinem, esse peccatum mortale. Unde lethaliter peccat qui opere aliquo externo ordinato ad rem veneram excitandam deliberatè utitur, ut si quis aut libros amatorios legat, aut litteras petulantibus scribat verbis æquivocis, loca inhonesta frequentet, etc., eâ intentione ut se aut alium ad luxuriam provocet, prout mox ostensuri sumus. Si tamen narratio turpium et auditio fiat præcisè ob complacentium in modo loquendi faceto, eleganti, novo, curioso et ornato, absque aliâ pravâ intentione et affectu venero, sine gravi commotione aut periculo pollutionis vel consensûs in libidinem, tunc esse tantùm veniale peccatum, auctores censent, secluso scandalo: supponunt enim quòd ista delectatio remotè solum disponat ad turpia. Si tamen hæc narrationes essent omninò lascivæ, et audientes proni ad hæc vitia et fragiles, tunc possent esse mortales ratione scandali, et periculi commotionum venerarum: facilis est enim transitus à complacentiâ narrationis ad delectationem carnalem rei narratæ, præsertim si trahatur mora in his confabulationibus, nisi dum prævidetur ac sentitur commotio, statim absceindantur, maximè quando fiunt inter personas diversi sexûs, ut experientiâ constat. Illa siquidem verba sunt quasi fœces quibus accenduntur, et qui amat periculum in illo perit. Vide D. Antoninum, 2 par., tit. 5, cap. 1, § 8.

Idem dicendum de nutilibus, gestis, et maximè de cantilenis; qui enim libidinosas componunt, graviter peccant præbendo aliis incitamenta luxuriæ. Item qui eas cantant animo se oblectandi rebus narratis, aut periculum commotionis libidinosæ in audientes causandi, esto quòd obscenitas verbis ambiguis obveletur: hæc enim quandoque magis ad libidinem incitant, quia mens atterilius in penetrando sensu latente laborat, indeque majora adinvenit incitamenta luxuriæ, fortiusque in corde infiguntur. Illas etiam cantare solâ recreationis causâ privatim se solo et delectari de acumine, elegantia et expressione, valdè periculosum videtur, cum inde sit facilis transitus ad delectationem, et commotionem veneram, spectatâ conditione et fragilitate personæ. Quare si prævidet aut experta fuerit se inde commoveri ad libidinem, à gravi peccato excusari nequit, si eas cantet. Idem videtur dicendum de cantilenis amatoriis, si in cantante, aut in audientibus parem effectum et impressionem commotionis libidinosæ causent. Unde D. Anton. inter alia libidinis fomenta posuit istas cantilenas, et ex antiquis philosophis docet nihil esse potentius ad enervandum animum quàm melodiæ lenocinium. Finxit antiquitas à Sirenis maximum navigantibus naufragii periculum imminere, si vocis gratiam sequantur, quia, juxta Ambrosium, nihil aliud erant quàm puellæ quædam vocis suavitate canendi illecebris, audiendique studio navigantes ille-

ctos, in scopulis et locum naufragii pertrahentes. In eas Sirenas incidit Salomon.

Feci, inquit Eccl. 2, num. 8, *mihi cantatores et cautatices, et delicias filiorum hominum*, quibus vocibus delinitus, à vero Deo recessit. Snavia illa profana et amatoria Sirenarum carmina, pestifera sunt quædam draconum sibilis. Illis obscœnis cantibus delectatur diabolus, ejusque censentur venenata dulcedo, quibus repellendis, non desunt devotæ aut saltem honestæ cantiones. Inde inquit Chrysost. in Ps. 41: *Ne demones lasciva et meretricia cantica introducunt omnia everterent, psalmos Deus construxit, ut eâ ex re simul caperetur utilitas et voluptas. Et quemadmodum ubi est cœnum, eò porci concurrunt; ubi autem sunt aromata, et sufftus, apes illis habitant, ita quidem ubi sunt meretricia cantica, illis congregantur demones; ubi autem cantica spiritualia, illuc advolat Spiritus sancti gratia, et os sanctificat animam.* Imò in organo divino cultui destinato, pulsare cantilenas profanas, et quod pejus est, turpes et amatorias, juxta Cajetanum in Summâ v. *Interrogatio*, et v. *Organum*, est peccatum mortale ex genere suo. Catechismus Conc. à mollioribus cantibus tanquàm ab incitamentis luxuriæ, diligenter cavendum præcipit.

Libros de materiâ luxuriæ tractantes componere ob bonum finem, puta ob salutem spiritualem, aut corporalem proximi procurandam, prout faciunt casuistæ, confessores et medici, non est peccatum, dummodò non adsit periculum consensûs in libidinem, sed meritum. Benè tamen si condantur ad delectandum lectores his turpibus rebus, aut prævideatur inde periculum lasciviæ cœtò aut probabiliter ipsis eventurum. Peccant similiter eos legentes animo se his obscœnis delectandi, aut cum periculo commotionis et pollutionis, etiamsi ex solâ curiositate eos evolvant. Libros autem amatorios, vulgò *Romans* nuncupatos, valdè legentibus periculosos esse censeo, præsertim utriusque sexûs juvenibus. Eos inter libidinis incitamenta reponit Catech. conc. Trid., p. 3, de 6 Decal. mand. in fine, dicens: *Quo in genere, numerantur item libri obscœni et amatoriè scripti, qui ita vitandi sunt, ut imagines quæ aliquam turpitudinis speciem præ se ferunt, cum ad turpes rerum illecebras, inflammandosque adolescentium animos, vis in illis sit maxima.* Num continent et docent doctrinam moralem diaboli, corruptionem seculi, ac pompas in regulas tradunt, et sequendas exponunt; profani amoris imperium inducunt, et extendunt, carnis illecebras fovent, passiones excitant, corda emolliunt, mentem nugis noxiisque replent, vitia sub ementâ honestatis larvâ amanda exhibent, fragilitates humanas deplorandas, tanquàm præclaras dotes et virtutes heroicas laudant, extollunt, et canonicant, gentilem animum efficiunt, omnemque devotionis sensum extinguunt, ut mox ostensuri sumus agendo de comœdiis nostri temporis; eadem quippe est illorum damnationis et vituperationis ratio. Inde isti omnes libri, sicut et fœdæ tabellæ, flammis acerbis sunt devovendi ac in cinerem redgendi, imitando noviter ad Christianam

smum conversos, de quibus D. Lucas narrat Act. 19, quòd similes libros coram omnibus combusserant ascendentes usque ad pretium quinquaginta millium nummorum, nullà raritatis habità ratione. Idem dicendum et faciendum censeo de missione epistolarum aut munerum : si enim litteræ ad amorem pravum incitent et concupiscentiam foveant, mortale esse scribere, destinare et legere; similiter et munera ex pravo fine amoris illiciti mittere, et huic consentiendi recipere. Idèoque concremari debent, in signum veræ conversionis, et pœnitentis generosè dicere : Vos perdam, ne perdar à vobis; præclarum sanè lætitiæ ignem et jucundum cœlestibus spectaculum exhibebit, cùm gaudium sit angelis super uno peccatore sic sincerè pœnitente, Luc 15.

ARTICULUS VI.

De comædiis et de choreis

Componentes et representantès comædias, quæ res valdè turpes et ad libidinem excitantes continent, absque dubio mortaliter peccant; quia aliis spiritualis ruinæ causam, vel occasionem præbent, quantumvis illam non intendant. Et talibus comædiis interesse, est de se peccatum mortale, ob scilicet periculum imminens libidinis et delectationis venereæ cui temerè se exponunt.

Componere verò, representare, vel spectare comædias, in quibus nihil turpe et obscœnum, nec in substantiâ nec in modo representatur, sed affectus inordinatè duntaxat amasiorum, voce, gestu, carmine modulato, instrumentorum symphonîa, machinis, luminaribus aliisque lenociniis exhibentur, prout fit in comædiis nostri temporis, præsertim in iis quæ vulgò *Opera* nuncupantur, quamvis quidam auctores illas à peccato lethali excusare nitantur, dico tamen hujusmodi comædias esse valdè periculosas : idèoque ab omnibus, maximeque ab utriusque sexû juvenibus omninò fugiendas, tanquam libidinis incentivas, et peccandi occasiones præbentes. Hæc nostra conclusio probari posset iisdem rationibus, quibus Tertullianus, D. Cyprianus, Chrysost., Clemens Alexandrinus alique sancti Patres usi sunt contra spectacula. Ita enim quadrant comædiis nostri temporis, ut sancti Patres in eas calamam strinxisse, aut potius damnationis fulmina vibrasse videantur : non enim minùs quam spectacula, ad mundi pompam et diaboli inventionem spectant, ac ab idololatris emanârunt, nec minùs istæ fictiones à Deo veritatis auctore reprobantur, nec minùs mentes profanas et noxiis cogitationibus implent, ac pietatis sensum extinguunt, nec minùs Christianum dedecent, cujus vita crux debet esse et martyrium, si juxta Evangelium vivere velit; neque minùs oblectamentum istud temporale æterno cruciatu puniatur : *Momentaneum enim quod delectat, æternum quod cruciat.*

Tandem, quamvis nostri temporis comædia ab idolatriâ et superstitione absint, et scena sanguine aut apertâ turpitudine non fœdetur, prout fortè contingebat in ethnicorum spectaculis, attamen sunt acque

efficaces, imò et efficaciores ad ciendos pravos affectus et inordinatos motus luxuriæ, crudelitatis, ambitionis aliorumque vitiorum excitandos, ut docet D. Thomas, 2-2, q. 167, art. 2, ubi cùm sibi objecisset istud argum. : *Curiositas videtur esse in inspectione ludorum.* Unde August. dicit, lib. 6 Confess., cap. 8, quòd quodam pugnæ casu, cùm clamor ingens totius populi vehementer Alipium pulsasset, curiositate victus aperuit oculos, etc. Sed inspectio ludorum non videtur esse vitiosa, quia hujusmodi inspectio delectabilis redditur propter representationem, in quâ homo naturaliter delectatur. Ergo, etc. Ecce argumentum quo utuntur patroni comœdiarum. Cui sic respondet D. Thomas ad 2 : *Dicendum quod inspectio spectaculorum vitiosa redditur, in quantum per hoc homo sit pronus ad vitia vel fasciæ, vel crudelitatis, per ea quæ ibi representantur; unde Chrysost. dicit quod adulteros et inverocondos constituunt tales inspectiones.* Idque confirmari potest ex iis quæ loco citato refert D. August., de Alipio. Quando autem D. Thomas, 2-2, q. 168, art. 5, ad 3, docet histriones non esse in statu peccati, etc., non est sibi contrarius. Solum enim loquitur de illis qui potius mercatorem, quam spectacula exercent, quatenus scilicet utuntur aliquibus honestis, facetis, et ridiculis ad attrahendum et delectandum populum, indeque commodis balsamum, theriacam aliaque vendendum, quibus sustentari valeant; quod quantum distet ab spectaculis et comædiis nostri temporis, omnes norunt.

Probatum ratione nostra conclusio : quamvis historiæ illæ amatorix, aut turpes, crudeles, honoris mundani ambitionem ostentantes, etc., fictæ à fictis representantur, non propterea desinunt excitare motus inordinatos in spectatoribus, sicut, imò magis quam fictæ in libris narrata, aut in tabellis representata quæ licet morua et inanimata, non desinunt movere potentiam, ut ipsa docet experientia, et ostendit D. August., lib. 1 Confess., cap. 12. Quânto magis hæc objecta passiones inordinatas commovebunt in comædiis animatâ voce modulatâ, facie compta, gestu proportionato, habitu ornato actorum, qui ad hoc unum tendunt et collinant ut spectatores commoveant, similemque affectum in eorum corda imprimant? siquæ non casu et per accidens, sed per se ac essentialiter comædiæ animos emolliunt, trahunt, rapiunt ad illos inordinatos affectus, ex fine scilicet auctorum, actorum, et spectatorum, qui volunt heroinam amari usque ad amantiam et deliquium, adhrari, timeri, etc. Imò si auctor vel actores istarum comœdiarum, passionibus, quas expriment, ciere nequeant, nullatenus approbantur, frigidi, ac tædiosi apparent, et deseruntur.

Confirmatur. Non pauci ex illis qui comædias frequentant, fatentur in istis comædiis latere quoddam virus sensim animos improvidorum inficiens : dum enim ratio cantu, representatione, aliisque alienibus, delectationis quasi ebrietate absorbetur, hujusmodi affectus secretò se insinuant, irrepunt, dominantur, et placent, nullo impediente, imò nec adver-

tente : et in hoc latet periculum ac venenum lenocinantis voluptatis, et victricis passionis, velut in aureo Babylonica meretricis poculo propinat. Quantumcumque enim ipsi comœdi, ne reprehendantur neque à magistratibus expellantur, istæ luxuriæ, crudelitatis, et ambitionis passiones larvâ quâdam honestâ, veloque pulchro contegere satagunt, verum id tantò periculosius agitur quantò fœditas fucata, et hæc apparente honestatis umbrâ velata sensim in animos improvidorum spectatarum fortius irrepere consuevit, dum incauti accurrunt, maxime juvenes ad vitia carnis vindictæque procliviores, qui eas avidius sequuntur blanditiis delectationis delinunt, et irretiti, quasi hos ductus ad victimam, et quasi agnus lascivens, et ignorans quòd ad vincula stultû trahantur, donec transigat sagitta cor eorum, velut si avis festinet ad laqueum, et nesciunt quòd de periculo animæ illorum agitur, ut lamentatur Sapiens Proverb. 7, ubi salutarem monitionem istas fugiendi illecebras ipsis tradit, sed, heu ! inquit August., serm. 242 de Temp., *juventuti malorum venenum est, quidquid veritas præcipit : esca est quidquid diabolus suggerit.* Etas ista, subdit August., pluribus ac majoribus tentationum tempestatibus quatitur, hæc fluctuum crebriori impetu seculi inundantis operitur, calens, ignea, illecebrosa deliciis faciliè despumat in libidinem, idcòque majori cautione et securitate illi opus est. Ad quid igitur istis comœdiis, amoris carnalis ignem magis in se excitant ? ad quid tentationes ex proposito sibi parant, laqueos talesque, ut iis miserè succumbere inevitabile sit, ubi tot tantisque lenociniis invitantur ac efficaciter pertrahuntur ut fruuntur bonis, utantur creaturâ tanquam in juventute celeriter, et non prætereat eos flos temporis, ut se rosas coronent antequam marcescant, nullum sit pratium quod non pertranseat luxuria eorum; nemo eorum sit exors luxuriæ; ubique relinquunt signa lætitiæ, quoniam hæc est pars et sors ipsorum in terrâ, ut describit Salomon, Sapiens., 2 cap.

Faciliè sequuntur hos inordinatos affectus tot tantisque blandientibus representationibus ac lenociniis excitatos, quia, ut inquit D. Augustinus, lib. 3 Confess. cap. 2, seipsos vident in personâ aliorum repræsentatos, et interiori quodam latente corruptionis fundo, in seipsis eandem tragœdiam tunc agunt ac exprimunt. Nec opus foret tot armis cor jam victum impetere, aut tot objectis emollire tentatum per omnia ac commotum, neque tanto apparatu et artificio laborare ad faciendos inordinatos affectus satis superque de se à naturâ potentes ac indomitos : mens enim his impleta, nugis ligata, absorpta, excæcata, regere, attendere, vigilare, et præcavere nescit; voluntas delectatione emollita eos compescere nequit ac resistere, nec tenetur ad hoc præstandum Deus suam conferre gratiam præsumptiosis temerè de industriâ in periculum et tentationem se conjicientibus.

Confirmatur adhuc : Quamvis enim amor profanus in comœdiis nostri temporis repræsentetur depuratus ab illicitis fœditatibus realibus, factusque de se impudicus.

(quæ tamen in locis theatrum circumstantibus secretò ab spectatoibus non rarò usurpari ac exerceri multò dicunt), quocumque tamen colore pallietur ac honestetur, semper ingerit et fovet concupiscentiam carnis et oculorum, ut ex Bêdâ tradit D. Thomas, 2-2, q. 167, art. 2 in *Sed contra.* Imò si ista crudelitas et turpia objecta realiter ut sunt in se exercerentur, adstantibus horrorem et confusionem ingenerarent. Ars igitur et cura illa velo contegendi multum conductat pertrahendas alliciendasque spectatarum voluntates in concupiscentiam, modo quidem artificioso, subtili et ingenioso, sed non minus, imò magis periculoso, dum honestior et purior apparet. Esto itaque quòd nudæ fœditates in comœdiis non exhibentur, relinquuntur tamen cogitandæ, majoresque imaginandæ, ac delectatione innoxosâ forende, indeque excitatur libido aliaque innumera oriuntur, et consequuntur mala, ut experientiâ constat.

Confirmatur tandem : Comœdiæ istæ doctrinam moralem diaboli in libris et carminibus amatoris exarantam prædicant, laudant, explicant, ac in praxim reducunt. Doctrina ista moralis est collectio falsarum opinionum, quæ ortum habent à concupiscentiâ carnis, et oculorum, et à seculi corruptione, quæ in theatro semper laudabiles, amabiles, delectabiles ac prosequendæ sub honesto velo exhibentur: item amoris profani, vindictæ, crudelitatis, honoris mundani, ambitionis passiones, aliaque vitia fucato virtutis colore exutâ turpitudine ac infamiâ, tanquam præclaras dotes, quæ heroes et heroinas constituunt, proponit: tandem fragilitates humanas deplorandas excusat, imò extollit, et consecrat, tanquam quid nobile, honorificum, generosum ac planè divinum. Hæc omnia diabolicæ moralis documenta discuntur, ac in praxim deducuntur in nostris comœdiis. Ibi utriusque sexûs juvenes profanum amorem oculis, et visu hauriunt ac imbibunt, artemque declarandi ac ingeniosè exprimendi illam passionem, nec non mutuum ardorem sibi communicandi, sensim edocentur; dum femina, quæ tanquam heroina repræsentatur pudica, fortis, modesta, fatetur tandem se Cupidinis telo sauciãtam, illoque amore correptam quasi deperire, non erubescit in theatro publicè profiteri se victam illi passioni succubuisse, nec inde ab adstantibus vituperatur, sed placet, sed laudatur, sed approbatur, et tanquam heroina proclamatur. An non similem puella ex adstantibus et spectantibus quarrit, exoptat et ambit habere sortem, eamdemque cum amasio tragœdiam realiter exprimere? An non sensim exuet pudorem et horrorem quem mos et bona educatio in ejus mentem invexerat, et quo tanquam repagulo ne præceps rueret, retinebatur? Nonne insano amore emollita et quasi inebriata, naturæ corruptæ delectabiles et periculosas inclinationes sequi, præclarum et honorificum æstimabit? Nonne sicut arundo vento agitata eorum nutu et impulsu movebitur, aget, sentiet ac loquetur? Sane experientiâ id tanquam certum comprobatur, indeque promanant deordinata turpiaque facta

Inter diversi sexûs iuvenes ferè quotidie prodeuntia non sine scandalo et infamiâ.

Dicet forsân aliquis ne fingere monstra quæ feriam; nihil quippe tale ex comædiarum inspectione in se sensit ac expertus est. Verùm timeat iste ne cor Pharaonis induratum gerat, et sicut hic iræ Dei flagello non movebatur, sic iste dæmonis tela non percipiat; caveat ne insensibilitas hæc ab inveterato concupiscentiæ et delectationis venereæ habitu proveniat, quo tanquam in statu mortis spiritualis constitutus, sensu careat; ne assuefactione horrorem istorum monstrorum amiserit; per eam siquidem feræ mansuescunt; et qui cloacas incolunt, fœtorem non sentiunt: et tandem ne ista malignitas sit in centro, ideòque conscientiam non gravet: nam et in profundo maris existentem pondus aquarum non premit. Nec se sanum reputet ex hoc quòd indlictum vulnus non advertat: tantò enim periculosius est, quantò secretius et profundius. Quandoque morbide qualitates paulatim in corpore congregatæ non apparent, neque temperamentum disturbant, quæ tamen postea erumpentes sine remedio mortem afferunt: ignis cinere coopertus etsi non comburat, propterea extinctus non est. Semen in terrâ latitans, non cernitur, sed suo tempore profertur et fructificat: sic concupiscentiæ ignis in isto quasi tegitur, sed postea insufflante dæmone discooperietur ac comburet. Ista dæmonis doctrina quasi semen in corde latitat; sed datâ occasione erumpet ut fructificet morti. Sicut enim verbum Dei in animâ seminatum non illicò fructus profert, sed quandoque per aliquot annos reconditum manet nullumque effectum sensibilem edit, quousque Deo sic ordinante, insurgit ut fructificet Deo, ita verbum diaboli per has comoedias in corde peccatoris seminatum, aliquando quasi mortuum manet: postea verò datâ occasione demon illud vivificat, refricando ideam et memoriam istarum representationum, ut det fructum damnationis in tempore suo.

Tandem si neque hæc pericula timeat, non propterea sibi applaudat, cum enim comædi non nisi pro pecuniâ ludant, hoc ipso quòd iste est de numero confluentium atque solventium, censetur unâ cum aliis, illos per se movere ad comédias peragendas, ac fovere in peccato concurrente ad scandalum quod infirmis spectatoribus præbent. Unde August. super *Juannem* dicit quòd « donare res suas histrionibus, « vitium est immane, » quia scilicet cooperantur illis peccato scandali, qui donant. Insuper suâ exteriori assistentiâ malum infirmioribus exemplum exhibet eosque excitat et pertrahit ad similiter assistendum; dicunt enim: Cùm viri aut mulieres probatæ vitæ illic adeundi ac spectandi non faciant sibi scrupulum, sanè non est res mala, sed indifferens: aliàs abstinere: possum et ego ad comédias absque scrupulo accedere, etc.: *Et sic peribit infirmus in tuâ scientiâ, frater*, inquit Apost. 4 ad Corinth. 8. *Sic autem peccantes in fratres et percipientes conscientiam eorum infirmam, in Christum peccatis, quapropter si esca scandalizet fratrem meum, non manducabo carnes in æternum,*

ne fratrem meum scandalizem. Quantò magis personæ timoratæ ab inspectione comædiarum abstinere debent ad vitandum infirmorum scandalum? et adhuc magis ad hoc tenentur clerici ac religiosi, quia facilius ab iis imminet tale scandalum. Si plura velis de comædiis, vide in tractatu de Just. et Jure, ubi ista materia fusè pertractatur, sicut et materia chorearum.

Illic brevier monèbo choreas in praxi eo modo quo fieri nunc solent, esse periculosas, multisque præbere occasionem peccandi: illas maximè quæ de nocte usurpantur, non paucis deordinationibus scelerè, libidinem excitare, plasque turpitudines inducere experientiâ constat; demones enim rectores tenebrarum circumagunt ad inflammanda corda et corpora luxuriæ æstu: unde D. Hieron., *Epist. ad Furiam* eam sic hortabatur: *Fiducias et psalteria et hujusmodi chororum diaboli quasi mortifera Sirenarum carmina, proturba ex aedibus tuis.* Et Theodoretus ad istas saltationes refert mundi diluvium, dicens q. 47 in *Genes.:* *Illecti filii Dei, ut verisimile est, instrumentis musicis à filiabus hominum excogitatis (Thabal enim inter eas florens citharam invenerat) permixti sunt illis, et contaminaverunt suam nobilitatem.* Et Clement Alexandrinus, lib. 2 *Pædag.*, cap. 4, ait: *Hæc instrumenta magis bestiis quàm hominibus conveniunt: cervas enim fistulis demulceri accipiunt, et in laqueos inter venandum cantu duci.* Ita homines his fistulis et cantibus in luxuriæ retia à dæmonibus illaqueantur. Tandem Cyrillus Alexandrinus congruenter hæc verba adiungit: *Ubi citharæ sonus est et tympanorum pulsus, ac tibicinum concentus, cum numerorum concinnitate et plausibus, ibi omninò est et omne genus seditatis, eaque sunt clam ab illis, quæ turpe est vel dicere.*

Quidam tamen excusant choreas quæ de die publicè in plateis à simplicibus exercentur, neque de his volunt confessarios et pastores esse nimium scrupulosos et anxios. Ita ut rustici in diebus festivis non sint prohibendi à choreis post Missam ducendis; imò imprudenter dicunt arceri ab illis. Cùm enim non sint opus servile, non sunt peccata ex hæc parte: aliunde verò, nisi his occuparentur, vacarent otio, libidini, ebrietatibus, furtis, malisque machinationibus reipub. perturbativis, sicque pejus esset; et hoc modo magnâ ex parte aufertur inde occasio vitiorum, dum choreæ pro more regionis et coram aliis publicè exercentur. Tollendi sunt tamen abusus, si qui misceantur, et modestia procuranda, quoad fieri potest. Ex periculo autem provocationis ad libidinem, unusquisque seipsum mensuret, et videat si periculo se exponat: et propterea si ex qualitate personæ, periculum alicui imminet, provideat sibi illas fugiendo; sicut debet sibi cavere etiam ab aspectu mulieris, si inde cognoscat sibi imminere periculum: ideam dicendum siquis ex malâ intentione, puta ad fornicationem provocandi, aut alias impudicitias excitandi, choreis utatur. Verùm hæc per accidens hujusmodi ludis vanitatis et lætitiæ contingunt, suntque accidentia mala quæ à malis abutentibus re bonâ aut indifferenti immiscentur. De his vide Cajetanum et Sylvestrum,

v. *Chorea*. Contra choreas loquuntur sancti Patres Chrysostr., homil. 49 in Math.; S. Ephrem Syrus; D. Ambros., lib. 3 de Virginibus cap. 5 et cap. 6, et alii. Unde etiam multi prælati in suis diocesibus merito choreas prohibent ob tale periculum.

QUÆSTIO TERTIA.

DE MOTIBUS SENSUALITATIS, DE COGITATIONIBUS MOROSIS,
ET DELECTATIONIBUS VENEREIS.

Nono Decalogi præcepto, *non concupiscas uxorem proximi tui*, prohibet Deus ne pravis concupiscentiæ motibus obediamus ac consentiamus, et præcipit ut ab illicitis carnalibus desideriis, ac veneris etiam cogitationibus abstinemus, quod paucis verbis Sapiens complexus est Eccl. 18: *Post concupiscentias tuas non eas*. Abit enim post concupiscentiam, qui suggestioni non repugnat, qui nascentem in corde delectationem non præfocat, quia fieri nequit ut consensus in peccatum diuturniorem delectationem non sequatur.

ARTICULUS PRIMUS.

An motus sensualitatis sint peccata.

In sensualitate, ut sensualitas est, constat nullum esse peccatum, quia hoc modo nobis communis est cum brutis: in illis enim sicut et in nobis appetitus habet proprios suos naturales motus, qui proinde ut tales præcisè considerati, non sunt laudabiles nec vituperabiles, neque sunt in potestate nostrâ quatenus insurgunt naturaliter. Hæc namque intercedit differentia inter appetitum sensualem, et partes corporis nostri quoad subjectionem ad rationis imperium; quòd manus, v. g., et pedes illi obediunt serviliter, et despotice, seu absque ullâ libertate, moveo siquidem manum meam quando volo absque ejus resistantiâ, appetitus verò sensibilis ut est in nobis, obedit quidem rationis imperio, sed politicè tantum, potestque resistere, prout ait Apostolus ad Galat. 5: *Caro concupiscit adversus spiritum*, etc., habetque proprium motum et impetum. Unde sensualitas humana, seu prout in homine, habet quendam excellentiam ex hoc quòd sit connexa cum appetitu rationali, ac gubernari et regulari possit per rationem modo regio et politico. Indeque provenit ut possit esse quodammodo principium actûs voluntarii ac subjectum peccati venialis, prout docet Cajetanus, quia cum veniale sit quid imperfectum in genere peccati, ad illud committendum sufficit imperfecta ratio potentie et objecti, qualem habet sensualitas in nobis, sicut et libertatem sufficientem, ut ei tale peccatum imputetur, in quo differt à manu et pede, qui cum nullo modo liberè se moveant, nullum ipsis attribuitur peccatum. Alii verò auctores volunt istos sensualitatis motus in nobis esse veniales, non quia appetitui sensitivo præcisè secundum se sumpto insit aliqua imperfecta libertas, sed duntaxat propter rationis et voluntatis negligentiam in quantum scilicet hos motus prævenire et impedire potuit, et non fecit.

Quid autem circa hoc sentiendum sit, indaganda est D. Thomas mens. Docet autem S. doctor q. 7 de Malo, art. 6, ad 8, quòd quia appetitus movetur ab aliquâ apprehensione, et tamen est virtus in organo corporali, ideò dupliciter potest motus ejus insurgere. Uno modo ex corporis dispositione, alio modo ex aliquâ apprehensione. Dispositio autem corporalis non subjacet imperio rationis, benè tamen omnis apprehensio: potest enim ratio prohibere usum cujuslibet apprehensivæ potentie, maxime in absentia sensibilis secundum tactum, quod quandoque removeri non potest. Quia ergo peccatum est in sensualitate secundum quòd potest obedire rationi, motus sensualitatis primus qui est ex dispositione corporali, non est peccatum, et hunc appellant aliqui primò primum. Secundus autem motus qui excitatur ex aliquâ apprehensione est peccatum. Primum enim ratio nullo modo vitare potest; secundum autem vitare potest quantum ad singulos, non autem quantum ad omnes, quia dum avertit suam cogitationem ab uno, incurrit in aliud, ex quo potest insurgere motus illicitus. Hactenus D. Thomas. Vide etiam 1-2, q. 17, art. 7; et q. 74, art. 3, ad 2; et lib. 2 Sent., dist. 21, q. 1, art. 2, in corp. et ad 5, et dist. 24, q. ultim., art. 2, et 3 p., q. 41, art. 1, ad 5.

Igitur regula generalis est, illos motus sensualitatis qui ex dispositione solâ corporis proveniunt, et omnem rationis usum subito preveniunt, quosque nullo modo vitare potest, indeque propriè vocantur motus primò primi, non esse peccata venialia: benè tamen illos qui ex apprehensione procedentes aliquantulum rationis usum consequuntur, ita ut præcaveri ac repelli valeant, ac propriè vocantur motus secundò primi. Quia cum voluntas possit singulos istos motus divisivè sumptos, etsi non omnes simul, prævenire ac præcavere, quolibet negligentia ad istud præstandum, sufficit ut sint aliquo modo ac imperfectè voluntarii, ipsique voluntati imputantur ad culpam venialem: ex hoc enim quòd incipiunt motus sensualitatis deordinari per delectationem, voluntate negligente ne prævaleant, quando potest cohibere, sunt peccata venialia, dummodò in motibus non intendatur delectatio, nec sit periculum consentiendi. Tunc enim graviter repugnant rationi, incitant ad ulteriorem libidinem, et sunt peccata mortalia, suppositâ deliberatione et tantâ quantitate, quantum sufficit ad peccatum mortale. Ut enim inquit D. Thomas, q. 7 de Malo, art. 6, ad 6, quando voluntas se habet ut movens et impetrans, puta dum ex proposito motum concupiscentiæ illicitæ excitat, tunc si illicitum sit in genere peccati mortalis, erit mortale peccatum. Item delectatio morosa non solius temporis morâ, sed consensus expressi vel taciti, in his quæ sunt ex genere suo mortalia, est peccatum lethale, prout mox ostensuri sumus. Motus itaque veneris si à voluntate excitentur deliberatè vel etiam illis aliunde excitatis, si consensum expressum aut tacitum delectationi veneris præbeat, sunt mortales; secus dicendum si hos nec voluntate homò excitet, nec sua actione intendat;

tunc enim solum videntur juxta quosdam auctores veniales ratione cause quam homo apposuit, si illa sit tantum venialis ex se, ut sunt verba jocosa, aspectus immoderatus, lectio curiosa, tactus non inhonesti, dummodo insurgant absque deliberato consensu voluntatis, sed potius ipsi displiceant, velletque non exurgere. Id tamen videtur mihi satis lubricum et suspectum, ob periculum consensu in delectationem cui iste homo ex causa vanâ, nec habente aliquam honestatem aut utilitatem se exponit; præsertim si dum sentit istos motus insurgere, non abstinere ab istâ actione. Quando verò hi motus proveniunt ex causa habente necessitatem aut utilitatem, aut honestatem, ut ex audientia confessionum, etc., tunc non sunt peccata etiamsi prævideri et caveri potuerint, cessante periculo consensu in libidinem, prout dictum est supra de pollutione.

Tandem in praxi tutius ac probabilius est asserere omnem motum sensualitatis plenè voluntarium esse peccatum mortale, nisi inter conjuges fiat, nec in his venereis dari parvitatem materie: tam quia tunc ex sua ratione et natura tendunt ad seminis effusionem et ad coitum non minus quam oscula et tactus libidinosi, licet ab operante id non intendatur neque sequatur; tam propter periculum pollutionis quod inducunt, tam denique quia in re tam lubricâ et periculosa, ferè impossibile est distinguere materiam levem à gravi, et mortalem delectationem à veniali, dum adest plena advertentia et consensus, neque motus isti reprimuntur, sed placent voluntati. Neque est eadem ratio de aliis materiis, non enim quælibet actio furtiva respicit grande ac notabile objectum, bene tamen quælibet delectatio venerea, utpote quæ ex natura sua tendit ad seminis effusionem; hæc autem est contra bonum commune prolis, infertique grave damnum, nisi inter conjuges, et in vaso debito fiat: ideoque est peccatum mortale, proinde et ea quæ ad illam ordinantur.

ARTICULUS II.

De cogitatione et delectatione morosa in genere.

Cogitationis peccata, ut asserit Cajetanus in Summâ, v. *Cogitatio*, quinque modis inveniuntur. Primò, dum mens vanâ aliquâ cogitatione occupatur, et est peccatum veniale. Secundò cum consentitur absolutè in peccatum aliquod perpetrandum, aut placet perpetratum, et tunc constat esse mortale, si peccatum perpetratum aut patrandum est mortale; similiter esse veniale, si peccatum est veniale. Tertio quando conditionaliter consentitur in peccatum, puta si absque infamiâ et periculo, etc., possem, furarier: aut si possem volare, occiderem talem. Et sic de aliis conditionalibus. Et intervenit peccatum in istis consensibus tam mortale quam veniale, sicut in consensu absolutè; id est, consensus iste conditionalis est peccatum mortale, si operatio in consequente significata in quam conditionaliter consentitur, est mortalis; si verò sit venialis, consensus quoque erit venialis. Et ratio est, quia licet conditionalis nihil

ponat in esse, ponit tamen in voluntate affectum collendi illud peccatum: nec impedimentum peccato affert voluntas non peccandi, sed conditio non existens. Nec refert quòd sit impossibilis aut possibilis; non minus enim peccat qui vellet destruere paradisum, si posset, quam qui absolutè cupit paradisi destructionem. Hujusmodi autem conditionales consensus possent excusari à mortali, si conditio interposita tolleretur ab actione volitâ rationem peccati; puta si quis diceret: Ego, si non esset peccatum, occiderem, raperem; vel, si Deus præciperet, id facerem, quia tunc voluntatis affectus et consensus freno rationis à peccato retrahitur. Quæ tamen Cajetani doctrina mox à nobis examinabitur, sicut et sequens. Addo quòd in præsentì materiâ, licet ista volitio conditionalis, v. g., vellem habere copulam cum hæc feminâ, si esset uxor mea, nihil ponat in esse, tamen delectatio hæc et nunc proveniens ex tali cogitatione et volitione, est absoluta et mortalis, ut dicitur infra. Quartò quando consentitur conditionaliter in opus non malum, sed sibi illicitum propter suum statum, ut si religiosus vellet ducere uxorem, si esset liber, voto non adstrictus, et sic de aliis. In hujusmodi enim peccatum veniale communiter intervenit propter remissam voluntatem à bono licito. Et ad hunc peccandi modum spectat dum quis consentit, quòd si ingressus jam non esset religionem, minime ingrederetur, ex quo tamen professus est, intendit servare eam. Manifestè siquidem apparet remissio voluntatis à fervore prius habito: quia tamen consensus intra limites liberi temporis consistit, peccatum mortale non intervenit. Et scito omnes cogitationes conditionales secundum modum, et multò magis secundum præcedentem modum, esse opera et tentationes fatuas et diabolicas. Nam diabolicum est quemquam se aut alium in tentationem precipitare; v. g., si esset, si fuisset, facerem, dicerem, etc.: ad nihil enim hæc ducunt, nisi ad peccatum. Quinto modo, quando in cogitando intervenit delectatio morosa, quæ est voluntaria delectatio de actu malo cogitato, sine voluntate exequendi cogitatum actum illum malum. Hactenus Cajetanus.

Docet autem D. Thomas, 1-2, q. 74, art. 6, in corp., quòd peccatum dicitur esse in ratione in quantum est directiva humanorum actuum: et ideo quando ratio deficit in directione interiorum passionum, dicitur esse peccatum in ratione, sicut etiam quando deficit in directione exteriorum actuum. Deficit autem ratio in directione passionum interiorum dupliciter: uno modo quando imperat illicitas passiones, sicut quando homo ex deliberatione provocat sibi motum iræ vel concupiscentiæ. Alio modo quando non reprimit illicitum passionis motum sicut cum aliquis postquam deliberavit quòd motus passionis insurgens est inordinatus, adhuc circa ipsum immoratur, et ipsum non expellit; et secundum hoc dicitur peccatum delectationis morosæ esse in ratione, sicut in primo motivo, licet sit in vi appetitivâ sicut in proximo principio. Hactenus D. Thomas. Itaque subjectatur in ratione tanquam imperante. Et ibidem, ad 3, ait quòd delectatio dicitur morosa, non ex morâ temporis, sed

ex eo quòd ratio deliberans circa eam immoratur, nec eam repellit, tenens et volvens libenter, quæ statim ut attigerunt animum, respui debuerunt, ut Augustinus dicit lib. 12 de Trinitate. Quare in instanti aut brevi tempore perfici potest istud lethale peccatum, nempe statim ac adest plenus ac deliberatus consensus, quo homo advertens tale objectum esse illicitum, in eo delectatur et immoratur, cum tamen deberet resistere, aut ad alia cogitationem suam transferre: in quo planè decipiuntur multi, præsertim rudes et feminæ, nam de his cogitationibus non se accusant, eò quòd per longum tempus huic delectationi non immorati fuerint, quamvis deliberatè et cum advertentiâ illis adhæserint. Mihi enim sæpè contigit tales interroganti penitentes an turpes cogitationes, cum delectatione et consensu habuerint, respondisse se nec moram traxisse neque consensisse. Et cum iterum interrogarem quo durante spatio deliberatè et delectabiliter in his turpibus cogitandis remanserint, respondisse per quadrantem, aut sesquihoram, reputantes longiore temporis requiri moram ad hoc peccatum contrahendum: tum maximè quòd istam delectationem qualitercumque ac cogitationem fortè abjecerint, scilicet postquam plenè et deliberatè illi consenserunt; putant enim id sufficere ad evitandum peccatum et obligationem de illo se accusandi. Item has delectationes et cogitationes morosas nihil æstimant, si voluntas efficax operis exequendi non adfuerit, licet morosè his delectati fuerint, solentque dicere id leviter transiisse, nec eos animum habuisse talia patrandi, etc.: quare confessarius debet esse diligens, cautus et prudens in his interrogandis ac instruendis.

D. Thomas ibidem, a. 8, in corpore, ait, quòd cum omnis delectatio consequatur aliquam operationem, et habeat aliquod objectum, ad duo comparari potest, scilicet ad operationem ad quam consequitur, et ad objectum in quo quis delectatur. Contingit autem quòd aliqua operatio sit objectum delectationis, sicut et aliqua alia res, quia ipsa operatio potest accipi ut bonum et finis in quo quis delectatus requiescit; et quandoque quidem ipsamet operatio, quam consequitur delectatio, est objectum delectationis, in quantum scilicet vis appetitiva, cujus est delectari reflectitur in ipsam operationem, sicut in quoddam bonum. Puta cum aliquis cogitat et delectatur de hoc ipso quòd cogitat, in quantum sua cogitatio placet. Quandoque verò delectatio consequens unam operationem, puta cogitationem aliquam, habet pro objecto aliam operationem quasi rem cogitatum, et tunc talis delectatio procedit ex inclinatione appetitûs, non quidem in cogitationem, sed in operationem cogitatum. Sic igitur aliquis de fornicatione cogitans, de duobus potest delectari. Uno modo de ipsâ cogitatione: alio modo de ipsâ fornicatione cogitatâ. Delectatio autem de cogitatione ipsâ sequitur inclinationem affectûs in cogitationem ipsam, cogitatio autem secundùm se, non est peccatum mortale, imò quandoque est veniale tantùm, puta cum aliquis inutiliter cogitat de eâ. Quandoque sine peccato omninò, puta cum aliquis utiliter de eâ cogitat, sicut cum vult de eâ prædicare

aut disputare; et per consequens affectio et delectatio, quæ sic est de cogitatione fornicationis, non est de genere peccati mortalis, sed quandoque est peccatum veniale, quandoque nullum. Unde nec consensus in talem delectationem de cogitatione rei veneræ tantùm speculativâ, et nullo modo practicâ, est peccatum mortale, sed dummodò quis inde advertenter non videat ob suam fragilitatem malamque dispositionem se duci in probabile periculum consentiendi in delectationem carnis sensualem vel in opus exterius carnale.

Quòd autem aliquis cogitans de fornicatione, delectetur de ipso actu cogitato, hoc contingit ex hoc quòd affectio ejus inclinata est in hunc actum. Unde quòd aliquis consentiat in talem delectationem ex cogitatione practicâ, hoc nihil aliud est quàm quòd ipse consentiat in hoc quòd affectus suus sit inclinatûs in fornicationem: nullus enim delectatur nisi in eo quod est conforme ejus appetitui; quòd autem aliquis ex deliberatione eligat quòd affectus suus conformetur his quæ secundùm se sunt peccata mortalia, est peccatum mortale. Unde talis consensus in delectationem peccati mortalis est lethale peccatum. Hactenus D. Thomas, et in q. 15 de Verit. art. 4. Hinc delectari præcisè de ipsâ cogitatione, et ex solo affectu ad illam, puta quia est de miris ac novis, subtilibus, etc., ut si quis delectetur cogitando de modis extraordinariis perpetrandi peccata, v. g., furandi, consequendi uxorem alienam, de stratagematibus belli aut duelli, etc., absque ullo prorsus affectu ad rem malam cogitatum, non est mortale peccatum, nisi adsit periculum consensus in delectationem actûs illiciti, et commotionis libidinosæ, quod de facili potest venire in hæc materiâ lubricâ præsertim personis curiosis et ad res veneræ affectis. Ideòque tutius est ab istis cogitationibus animum avertere, dum ad actum se propensum aliquis sentit: nam si sentiat se moveri ab opere cogitato malo, et cum advertentiâ ac deliberatione de eo delectetur, jam committit peccatum morosæ delectationis, quæ erit mortalis, si opus cogitatum delectatus sit mortale; venialis verò, si opus sit tantùm veniale. Vide D. Thomam q. 15 de Verit. art. 4, in corp.

D. Thomas 1-2, q. 74, art. 7, ad 1, ait quòd sentire est actus appetitivæ potentie, non absolutè, sed consequens ad actum rationis deliberantis et judicantis; in hoc enim terminatur consensus, quia voluntas tendit in id quod est jam ratione judicatum: unde consensus potest attribui voluntati et rationi. Et ibidem ad 2, subdit, quòd ex hoc ipso quòd ratio superior non dirigit actus humanos secundùm legem divinam impediens actum peccati, dicitur ipsa consentire sive cogitet de lege æternâ, sive non; cum enim cogitat de lege Dei actu, eam continent: cum verò non cogitat, eam negligit per modum omissionis cujusdam, unde omnibus modis consensus in actum peccati, procedit ex superiori ratione. Hæc D. Thomas, ubi destruit fundamentum admittentium peccatum philosophicum, ab Ecclesiâ nuper damnatum: tenemur enim de lege Dei cogitare, et peccatum impedire: hinc falsum est quod quidem asserunt, nempe delectationem moro-

sam non esse peccatum mortale, nisi intellectus positivè, expressè, in actu exercito, hinc et nunc advertat et judicet eam esse mortaliter illicitam; sufficit enim quòd judicet esse malam ac illicitam, aut advertere possit esse grave peccatum, quia hoc ipso se exponit periculo peccandi mortaliter, satisque ostendit se habere affectum ad peccatum mortale. Adde quòd potest contingere quòd ex magnà inclinatione voluntatis ad hanc delectationem non advertat esse lethale peccatum, neque cogitet de lege Dei, quæ inadvertentia, cum procedat ex magnà voluntatis nequitia, non solum non diminuit voluntarium et peccatum, sed illud potius auget, et aggravat. Procedit insuper D. Thomas contra peccatum philosophicum 1-2, q. 15, art. 4, ad 3, et alibi sæpè. Tandem D. Thomas q. 15 de Verit. art. 4, ad 10, ait quòd antequàm ratio delectationem perpendat, vel nocumentum ipsius, non habet consensum interpretativum, etiamsi non resistat; sed quando ratio jam perpendit delectationem insurgere, et nocumentum consequi, utpote cum percipit homo se totaliter per hujusmodi delectationem in peccatum inclinari, et in præceps ruere, nisi expressè resistat, videtur consentire, etc. Hæc D. Thomas, et 1-2, q. 15, art. 4, ad 3. Hinc constat non solum consensum formalem et explicitum, quando scilicet voluntas advertens delectationem veneream, vult et approbat illam, ac expressè in illà moratur, reddere illam peccatum mortale, sed etiam consensum implicitum interpretativum et virtualem, quando est plena et perfecta advertentia; quia, ut ait D. Thomas, agere et non agere quando quis agere debet, ad idem genus causæ reducuntur, secundum quòd peccatum omissionis ad peccatum actûs reducitur: id est, tunc reperitur voluntarium indirectum, quod sufficit ad peccatum mortale. Voluntas enim debet hanc cogitationem et delectationem repellere, utpote quæ est de objecto mortaliter malo, aliunde potest repellere, cum adsit plena ac perfecta advertentia. Ergo non repellendo, tacitè ei consensum præbere ibique voluntarium indirectè intervenire censetur: nam positâ illâ expressâ et perfectâ advertentiâ talis delectationis illicitæ, tam voluntarium videtur ac liberum non reprimere illam cogitationem, quam expressè in illam consentire, eò quòd in moralibus, idem reputatur hominem facere quod facere non debet, ac non facere quod debet facere.

Adde quòd, ut ait D. Thomas, tanta est in nobis collegatio et connexio voluntatis cum appetitu sensitivo, ut naturaliter in ipsâ sequatur delectatio et inclinatio, ex delectatione appetitûs, nisi repugnet et obsistat. Si ergo adhuc maneat in ipsâ postquam advertit, eamque positivè non cohibet ac repellit, censetur cum appetitu sensitivo positivè ac liberè consentire et delectari, ex ipsâ perseverantiâ cogitationis delectabilis, seu ex continuatione delectationis ab ejus imperio non cohibitæ, quando potuit et debuit, mentem aliò transferendæ, eamque imaginationem positivè repellendo, nisi quis habeat justam causam illis operibus insistendi, ut dùm cogitat de turpibus utiliter ad docendum aut prædicandum; tunc enim sufficit ut non sit peri-

culum complacentiæ et consensûs in delectationem de re venereâ cogitatâ. Item si quis vir timoratae conscientiæ fatigetur et labore in illâ cogitatione repellendâ, et tamen semper redeat, aut adhuc remanere videatur, non curando amplius eam positivè repellere actibus expressis positivè reiteratis, tunc non peccat; satis enim tunc videtur esse, si in eam non consentia expressè: illa enim displicentia censetur virtualis disensus. Idem dicendum si quis sæpius expertus fuerit quòd ex illâ pugnâ et positivâ resistantiâ fortius insurgunt hujusmodi delectationes, si verò negligantur, statim cessant, potest sine peccato illis non resistere positivè, si alioquin sit timoratae conscientiæ et non timeat propterea consensum in delectationem veneream, aut opus pravam cogitatum. Ut enim ait D. Thomas, 2-2, q. 55, art. 1, ad 4, peccatum semper est fugiendum; sed impugnatio peccati, quandoque vincenda fugiendo, quandoque resistendo. Fugiendo quidem quando continua cogitatio auget peccati, incentivum, sicut est in luxuriâ. Unde dicitur 1 ad Corinth. 6: *Fugite fornicationem*. D. Antoninus, 2 p., tit. 5, cap. 1, § 2, observat quòd frequentius contingit homines peccare ex morosâ cogitatione in materiâ luxuriæ, quam in aliis vitiis, ob scilicet majora incentiva et naturalem inclinationem, additque in eas delectationes venereas ex cogitatione morosâ incidere tepidos, iisque sæpè implicari, et quomodò in confessione se accusare debeant anxios remanere: ferventes enim homines spirituales quantocius et illicò repellunt hujusmodi cogitationes dùm insurgunt, certique sunt se huic delectationi consensum nullatenus præbuisse. Frigidi et luxuriosi subito ad consensum etiam operis trahuntur; tepidi verò, nec se penitus in eas immergunt sicut isti, nec illas omninò abjiciunt et suffocant sicut alii, sed paululàm immorantes, voluntate semivictâ dantaxat huic delectationi resistunt, quasi illecti in circuitu cogitationis venereæ mentem volvant et revolvunt, ad eam considerandam accedunt et recedunt; nolunt quidem formali et explicito consensu huic adherere et immorari, sed et nolunt voluntate firmâ et efficaci eam omninò abjicere ac respuere; sic istam segnem tepidumque conflictum iterant sæpè cum consensu virtuali et implicito, vixque in confessione de hoc peccato clarè ac perspicuè se accusare possunt, nolentes sequi illud regii Prophetae monitum: *Beatus qui tenebit, et allidet parvulos tuos ad petram*, Psalm. 136.

ARTICULUS III.

De delectatione et cogitatione morosâ in specie luxuriæ.

Fundamenta quæ in præcedenti paragrapho statimus, applicari possunt et debent cogitationi et delectationi morosæ de furto et rapinâ, de vindictâ, et homicidio, de superbiâ, et accediâ aliisque vitiis; in autem specialiter ea peccato luxuriæ applicabimus. Dico igitur cogitationem et delectationem morosam de re venereâ esse mortale peccatum, quamvis cogitatus non habeat voluntatem exequendi tale opus exterarum, cum quo est ejusdem speciei, proindeque in

confessione exponenda est circumstantia personæ circa quam sumitur delectatio, sicut fit quando opere externo cum illâ peccatur.

Prima pars conclus. est communis inter auctores, et colligitur ex D. Aug., lib. 12 de Trin., c. 12, relato à D. Thomâ, 1-2, q. 74, art. 8, ubi ait quòd totus homo damnabitur, nisi hæc quæ sine voluntate operandi sed tamen voluntate animi talibus oblectandi solius cogitationis sentiuntur esse peccata, per Mediatoris gratiam remittantur. Atqui nullus damnatur, nisi pro peccato mortali, ut rectè subsumit D. Thomas ibidem. Ergo consensus in delectationem est peccatum mortale. Nec refert quòd dicit August. ibidem hoc cogitationis peccatum esse longè minus quàm si opere statueretur implendum, ideòque de talibus veniam esse petendam, peccatusque tundendum, atque dicendum: *Dimitte nobis debita nostra*, etc. Non refert, inquam, inquit D. Thomas ibidem, et q. 45 de Verit., art. 4, ad 1; nam sicut Augustinus dicit in Enchiridion, cap. 71: *Oratio Dominica, et alia hujusmodi, non solum ad delectanda peccata venialia valent, sed et ad remissionem mortalium, quantum ad eorum deletionem non ita sufficient, sicut venialium*. Unde ista delectatio morosa est peccatum mortale; minus tamen quàm si opere statueretur implendum. Quia, ut ait D. Thomas in illo art. 8, ad 4, delectatio quæ habet actum exterioriorem pro objecto, non potest esse absque complacentiâ exterioris actûs secundum se, etiamsi non statueretur implendum propter prohibitionem alicujus superioris, unde actus sit inordinatus et per consequens delectatio erit inordinata. Quòd enim aliquis ex deliberatione eligat quòd affectus suus sit inclinatus et conformetur his quæ secundum se sunt peccata mortalia, est peccatum mortale, ut dictum est. Confirmatur ex D. Thomâ, 2-2, q. 154, art. 4: non solum consensus in actum, sed etiam consensus in delectationem peccati mortalis, est peccatum mortale. Atqui cogitatio, aut delectatio morosa venerea, est consensus perfectè deliberatus et cum plenâ advertentiâ in delectationem operis cogitati lethaliter malî. Ergo est peccatum mortale. Ut enim subdit S. doctor, q. 45 de Verit., art. 4, ad 3, tota inordinatio fornicationis, undecumque contingat, redundat in delectationem quæ ex ipsâ causatur: unde qui hujus generis delectationem approbat, mortaliter peccat. Et delectatio illa quæ consequitur cogitationem de fornicatione ex parte cogitati, est mortalis secundum genus suum, solùmque per accidens potest esse venialis, in quantum scilicet prævenit assensum deliberatum, quo adveniente perficitur ratio peccati mortalis.

Probatur secunda pars conclus. ex D. Thomâ, q. 45 de Verit., art. 4, in corp., ubi ait quòd delectatio quæ sequitur cogitationem ex parte rei cogitate in idem genus coincidit cum delectatione exterioris actûs. Ut enim dicitur lib. 11 Metaph. delectatio per se in actu consistit. Sed species et memoria propter actum delectabilia sunt. Unde constat quòd talis delectatio secundum genus suum inordinata est eadem inordinatione, quâ est inordinata delectatio exterior,

cujus est radix et inchoatio, prout dictum est supra de osculis et tactibus libidinosus, nempe quòd delectatio sensibilis ex ipsis orta semper ex se ac naturâ suâ, et ex fine operis ordinatur ad delectationem coitûs tanquam ejus initium et pars. Ideòque consensus deliberatus in illam semper est peccatum mortale, quantumvis operans sistat in eâ delectatione, nec eam ordinet ad coitum. Confirmatur ex eodem D. Thomâ ibid., ad 8, ubi ait quòd delectatio quæ consequitur cogitationem ex parte actûs cogitati, reducitur ad idem genus, quia nullus delectatur in aliquo, nisi afficiatur ad illud et apprehendat illud ut conveniens. Unde qui consentit in delectationem interioriorem, approbat exterioriorem, et vult eâ frui saltem cogitando de eâ; et ibidem ad 9, ait S. doctor quòd consensus in delectationem prohibetur præcepto illo: *Non concipias*, etc. Nihilominus, si consensus nullo præcepto prohiberetur, ex hoc ipso quòd fornicatio prohibetur, prohibentur omnia consequentia, quæ ad idem genus pertinent. Hactenus D. Thom. Confirmatur, quia delectatio venerea non solum est mala ex malo motivo, sicut alie delectationes de ceteris vitiis, sed etiam est mala ex ordinatione et causalitate quam habet ex naturâ suâ in opus externum: nam quando adest delectatio venerea in voluntate etiam inefficaci, sequitur etiam delectatio in appetitu in quo vim habet commovendi corpus et excitandi materiam libidinis ex diversis partibus usque ad perfectionem delectationis et actûs per se loquendo. Quando enim voluntas huic delectationi perversæ per consensum se subjicit, sequitur quandoque ut ipsum actum inordinatum eligat propter hanc delectationem perfectiùs consequendam; et quantò ad plures inordinationes tendit, ad hoc quòd delectationem consequatur, tantò magis in peccato progreditur. Totius tamen istius progressûs prima radix erit ille consensus quo delectationem acceptavit, unde ibi peccatum mortale inchoatur. Ita D. Thomas ibidem, in corpore. Hinc sequitur quòd sicut non satis est in confessione declarare opus externum luxuriæ in genere, sed adhuc explicanda est ultima species et circumstantia personæ, v. g., fornicatio, adulterium, etc., ita etiam in cogitationibus et delectationibus morosis, tam voluntatis efficacis opus externum exequendi, quàm simplicis affectûs et complacentiæ absque intentione perveniendi ad effectum, oportet necessariò explicare speciem, et qualitatem personarum, circa quas cogitatio versabatur, et homo cogitans morosè delectabatur. Nam si circa uxorem alterius versetur, habet malitiam adulteriû, et est contra castitatem et justitiam, et sic de aliis speciebus: delectatio enim sumit speciem ab objecto, sicut habet ab illo quòd sit mortalis, aut venialis. Item ut sic perfecta notitia peccati et statûs penitentis haberi possit. Tandem quia difficile est cognoscere an animus verè ac sincerè steterit in illâ simplici delectatione et affectu: plerùmque enim, non deest etiam voluntas operis, si infamia aut alia incommoda abessent, et nisi respectus humanus prohiberet, etc., solùmque non tendit ad effectum, quia non judicat possibilem.

Vide D. Anton. p. 2, tit. 5, cap. 1, § 6; et D. Thomam 4-2, q. 74, art. 6.

ARTICULUS IV.

In quo resolvuntur casus particulares in hac materia occurrentes.

Quæres primò, an cogitationes morosæ de actu conjugii præterito aut futuro ac si actus foret præsens, quas habet conjux in absentia alterius, sint peccata mortalia. Conveniunt omnes talem conjugem peccare venialiter, quia nec necessitas, neque pietas ei suadet talem mentis occupationem et delectationem. Imò et quandoque mortaliter, si adit periculum probabile pollutionis. Difficultas solum restat an peccet mortaliter, etiam dum abest tale periculum. Quidam affirmant, quia hæc delectatio quæ est in motu venereo et appetitu sensitivo, non est de congressu maritali qui re subsistat, sed qui tantum animo cogitatur et fingitur: sique ratione matrimonii excusari nequit à peccato lethali, sicut nec in viduâ ob paritatem rationis. Ergo nisi delectetur de actu conjugii ob aliquem finem honestum, vel ob commoditatem et utilitatem aliquam ac bonum motivum, et non de eo apprehenso sub ratione delectabili, et ex affectu venereo, mortaliter peccat.

Respondeo tamen cum communiori sententia, istos conjuges actu perseverantes in matrimonio, non peccare lethaliter: delectatio enim sumit suam moralitatem à motivo seu ab actu exteriori. Sed opus externum, seu concubitus inter conjuges non est peccatum mortale; ergo neque consensus in delectationem veneream. Unde de actu sibi licito tam externo quam interno delectantur absolutè, ac propter perseverans bonum conjugii excusantur; sicut absolutè non damnantur de lethali tactus et oscula, quibus conjuges delectantur, etiam dum non habent intentionem tunc coeundi, dummodò abest periculum pollutionis extraneæ, quod non abesse censeo, quando conjux tactibus maximè, quandoque et intensius nimiumque morosis cogitationibus ac delectationibus se provocat ad libidinem, excitando notabiles commotiones et alterationes in corpore, ac illas fovendo in absentia alterius conjugis, aut in loco ubi non est commoditas statim coeundi.

Imò quidam docent quòd si conjux non solum cogitatione delectaretur, sed et tactibus impudicis partes pudendas valdè irritaret in absentia alterius conjugis, etiam secluso periculo pollutionis, et etiamsi faceret ex memoria ac representatione alterius conjugis, adhuc mortaliter peccaret, quia sic irritare naturam tactibus, neque est actus conjugalis, eò quòd non fiat cum conjuge, neque ad copulam tunc ordinetur. Item nec ortum habet ex cogitatione et affectu actus conjugalis, neque ad finem matrimonii ordinatur, proindeque nullo modo excusari potest à lethali propter bonum conjugii, sicut excusatur alteratio libidinosæ, quæ sequitur naturaliter ex cogitatione et delectatione interiori appetitùs de actu conjugali cum uxore propria vivente et absente, nullusque est timo-

-ratæ conscientie conjux, qui de hujusmodi tactibus non sibi faciat scrupulum.

Quæres secundò utrum cogitationes et delectationes morosæ in sponsis de futuro circa copulam tempore matrimonii habendam; aut in viduis circa copulam durante conjugio habitam, et apprehensam sub ratione delectabilis, et affectu venereo, sint peccata mortalia, etiam citra periculum pollutionis, etc. Divi sub ratione delectabilis secundum tactum et ex affectu venereo, quia delectari de actu conjugii præteriti aut futuri, sub aliqua aliâ ratione bonitatis apprehensâ, nempe sub ratione honesti vel commodi temporalis, quod fuit aut erit in illo, id est, quatenus ordinatur ad prolis generationem et educationem, fornicationis vitiationem, etc., excusare potest à mortali, seclusis aliis adjunctis venereis quæ coniungere possunt.

Resp. 1° sponsos de futuro, qui morosè ac sensibilibiter delectantur de copulâ tempore matrimonii habendâ, peccare mortaliter, eò quòd ista delectatio libidinosæ de se feratur in copulam tanquam præsentem, quæ est ipsis lethaliter illicita. Hæc est enim differentia inter delectationem et desiderium, quòd desiderium fertur in rem futuram ut futuram, sique desiderare conjugii matrimonio, et proponere in illo tempore habere copulam, non est peccatum mortale de se, nisi sit conjunctum cum actuali complacentia et delectatione venereâ. Fertur enim in actum futurum ut futurum, licitum ratione matrimonii futuri: delectatio verò est præsens et fertur in rem aliquo modo præsentem, nempe in copulam apprehensam, quæ est illicita sub mortali, nisi inter conjuges, in quibus proinde solis delectatio de actu præterito vel futuro subsistentis et præsentis matrimonii excusatur à mortali ex ipso bono perseverantis conjugii.

Resp. 2° Cajetanum, tum in Summâ v. *Delectatio*, tum in 1° tom. Opusc. tract. 14, cum multis aliis asserere quòd mortaliter et per se loquendo, viduâ in isto actu non peccat, quia ejusdem moris est delectari de præsentem, præterito vel futuro. Istæ enim differentie non variant speciem moris de bono in malum. Ac propterea sicut viduis consensu approbatio potest placere actus præteritus, possunt absque mortali de illo delectari, utpote sibi licito pro tempore quo fuit licitus; plus enim est explicitè approbare quàm delectari. Per accidens tamen ex adjunctis et concomitantibus istam memoriam delectabilem actus præteriti ut libidinosi, possunt viduâ lethaliter peccare, nempe si habeat annexum malum aliquod, puta pollutionem, vel delectationem interioriorem consequentem velleitatem actus similis præteriti, aut insurgentem concupiscentiam. Esto igitur quòd ipsa delectatio voluntaria de coitu præterito, secundum seipsam sit immunis à peccato mortali, quia tamen venerea quantumcumque licita, dum cogitantur, annexam habent concupiscentiam carnis et motus, qui etiam non percipiente intellectu insurgunt, prout experientia testatur, idèd si viduorum delectatio periculum habet annexum pollutionis aut ruinæ animæ ad aliquem pravum consensum ad hujusmodi delectationem, prout communiter

videtur accidere voluntariè immorantibus talibus memoriis, tenentur has memorias evitare, sicut tenentur hujusmodi pericula vitare. Hæc Cajetanus.

Resp. 3° Quidquid sit de hæc sententiâ speculative loquendo, in praxi tamen videntur hujusmodi vidui à lethali peccato non excusandi, ob scilicet rationem mox allatam, nempe quòd hæc cogitationes libidinosæ et morosæ delectationem veneræ sunt præsentem, ac de se feruntur in copulam ut apprehensam quodammodo præsentem. Quæ cum sit viduis sub peccato mortali illicita, similiter et delectationes libidinosæ ad eam moventes erunt lethales contra castitatem extra matrimonii statum, et prohibentur sexto ac nono Decalogi præcepto: nec habent bonum matrimonii, quo ex parte subjecti excusari possint à mortali; adde quòd delectatio est præsens, et illicita. A fortiori lethali ter peccat qui morosè delectatur cogitando uxorem tanquam præsentem, quæ mortua est, et apprehendit actum conjugalem cum illâ, quia expressè tunc delectatur libidinosè de illo actu ut præsentem pro eotempore quo jam præteritum est matrimonium. Idem dicendum de sponsis de futuro, qui intendunt carnalem delectationem ex cogitatione practica de copulâ futurâ.

Quæres tertio an voluntaria delectatio de actu conditionaliter licito, sit peccatum mortale, v. g., dum quis cogitat et delectatur voluntariè de copulâ cum tali muliere, si esset uxor sua.

Resp. Cajet., tom. 1 Opusc., tract. 14, dub. 1, et in summâ v. *Delectatio*, distinguendo inter desiderium et delectationem, nempe quòd tam desiderium quam consensus ferri possunt in objectum absolutè vel conditionaliter: possum enim consentire et desiderare cibum absolutè sumere, aut sub conditione si non esset dies jejunii; delectatio verò voluntaria consequens objectum interiùs apprehensum et concubitum, sive absolutè, sive conditionaliter, non potest distinguì in delectationem vel absolutam, vel conditionalem, sed ex hocipso quòd inest hujusmodi delectatio voluntariè, et simpliciter absolutè delectatio. Undè dum aliquis desiderat actum conjugii cum aliquâ, si foret uxor sua, seclusis aliis adjunctis, non peccat mortaliter: sed dum delectatur de hujusmodi actu conditionaliter cogitatio, tunc delectatio ipsa non est conditionalis, quia ponitur in esse voluntariè et est de facto præsens, nec spectat ad objectum desideratum et cogitatum quatenus est conditionale. Cum itaque actus ut conditionalis, non faciat delectationem conditionalem, illam relinquit in suo genere delectationis voluntariæ de concubitu seclusâ conditione, quæ sola faceret illum actum licitum, proindeque illa delectatio est de re illicitâ ac mortaliter peccaminosâ, et iste in præsentem se delectando de tali opere cogitatio, cum illâ muliere si sua esset, incidit in morosam delectationem, perinde ac si nulla esset conditio apposita. Adde quòd non est eadem ratio delectationis de re mortaliter malâ si liceret, in aliis vitiis, et in luxuriâ. Nam delectatio carnalis et sensualis, quæ sub conditione, si liceret, capitur ab eo qui non est conjugatus, ultra malitiam motivi seu actûs exterioris ad quem

ordinatur et quem respicit, non ut est conditionalis, sed absolutus, saltem ut apprehensus, adhuc mala est ob causalitatem libidinis, ac commotionem spirituum, et partium deservientium ad copulam, ad quam proinde ex naturâ suâ disponit. Unde qui delectatur de copulâ cogitatâ conditionatè, probè sciens copulam hæc et nunc à tali conditione esse destitutam, capit delectationem actualem et præsentem, de se intrinsecè malam, et lethali ter peccaminosam.

Quæres quartò, quomodo discerni potest quando delectatio est de solâ cogitatione, ideòque non peccaminosa, et quando est de re cogitatâ malâ, ideòque peccatum mortale, si res sit mortalis. Respondet D. Thomas q. 15 de Veritate, art. 4, in corp., hæc duo in quibusdam actibus manifestè differre, et apertè distinguì, sed eorum distinctionem in cogitatione de peccatis carnis magis latere, eò quòd propter corruptionem appetitûs concupiscibilis, ad cogitationem talium concupiscibilium, sequitur motus concupiscibilis ex ipsis concupiscibilibus causatus. Ut tamen discernat quis quòd ipsum movet ad complacentiam hujus delectationis, debet advertere si sentiat se moveri ab opere cogitato; ita ut cogitatio se habeat tantum ut proponens et non ut movens. Et tunc jam habet morosæ delectationis naturam: si verò supra cogitationem reflectens, tanquam supra objectum, ab eâ moveatur, utpote novâ, mirâ aut subtili, gaudeatque quòd intelligat naturam talis peccati, aut modum quemdam artificiosum et insolitum quo patratum fuit, tunc delectatio est de cogitatione, et non computatur inter delectationes morosas.

Quæres quintò, quænam regula est assignanda ad discernendum, quando homo dubitat an plene advertit et libertatem sufficientem habuerit ad consentiendum delectationi, an inadvertentia fuerit ita inadvertentia, ut non sufficiat ad mortale. Resp. auctores hanc regulam communiter assignare, nempe quòd si ille qui jam contraxit habitum in hujusmodi peccatis, et etiam dum advertit, faciliè consentit, ac ad opus progreditur si potest, neque solet resistere ac curare de peccato, tunc in his dubiis presumentur ad potius existimandum est eum peccasse, eamque inadvertentiam ortum habuisse ex malâ voluntatis inclinatione. Idem dicendum de personâ desidiosâ quæ quotidie cum suis passionibus conflictat et sæpè cadit: tunc enim declinandum est in deteriorem partem, ac existimandum quèd consenserit. Secus judicandum est de personâ timoratâ, quæ habet bonam voluntatem erga Deum, quem non vult offendere, nec sentit se multum affectam ad res turpes, quas dum advertit, solet resistere, pugnare et abstinere à consensu in delectationem et in opus. Tunc enim quando dubitat an consenserit, potest inclinare in meliorem partem et putare se non habuisse advertentiam deliberatam, nec proinde consensisse, neque mortaliter peccasse. Tutissimum tamen est in his maximam diligentiam adhibere, et sæpè de istis dubiis conteri ac conteri, ob aliquam negligentiam quæ irripere solet, aut semiplenam advertentiam sufficientem ad

veniale Parcat mihi, lector, si in his scribendis, per incogitantiam aliquid minus castum, viroque religioso non satis consonum irreperit: charitate reliquisi, et quæ operit multitudinem peccatorum, excusari rogo ac spero; Deumque deprecor, ut qui suâ benedictione et gratiâ scribentem servavit illatum, pariter et legenti suo auxilio adesse dignetur. Interim cum nostro Victoriâ et Ludovico Lope breviter monebo confessorios, ut post auditam puellarum confessionem, quando viderint esse necessarium, tantâ cautelâ et tam honestioribus verbis interrogent, ut si ad istam interrogationem, quæ primò ipsis fieri debet, scilicet an habuerint inhonestas cogitationes, responderint

quòd non, tunc non est ulteriùs procedendum, ne fortè scandalizentur, et advertentes ad ea quæ antea non noverant, peccare doceantur. Si autem respondeant se habuisse inhonestas cogitationes, tunc interrogandæ sunt an advertenter et deliberatè in eis immoratae fuerint. Si dicant quòd non, tunc hic sistendum est. Si verò fateantur morosam delectationem, interrogandæ sunt an desiderio et voluntate consenserint in opus carnale. Quòd si respondeant affirmativè, rursùm debent interrogari an opere consummaverint, utendo tamen semper verbis honestis pudori puellari, et sanctitati Sacramenti convenientibus.

EXPOSITIO SEPTIMI PRÆCEPTI DECALOGI :

Non furtum facies. (1)

Præceptum istud latissimè diffunditur, pluresque complectitur materias. Cùm enim furti nomine, non solum injusta rei alienæ acceptio, sed etiam illius injusta detentio intelligatur, ex D. Thomâ 2-2, quæst. 66, art. 3, ad 2, idcò restitutione opus est, ad cujus naturam penetrandam necessaria est explicatio possessionis et domini rerum, ut patet. Unde D. Thomas 2-2, quæst. 66, agens de furto et rapinâ, apposité omninò exorsus est à rerum dominio, quaerens articulo primo an possessio rerum exteriorum sit homini

naturalis; et in secundo, an liceat alicui rem quasi propriam possidere: quibus præmissis statim articulo tertio agit de furto, utpote quia ex violato dominio alterius nascitur, adeò ut dominium sit basis et fundamentum acceptionis et detentionis injustæ et obligationis restituendi. De his omnibus fusissimè agitur in tractatu de Justitiâ et Jure, quæ hic compendiosè breviterque attingemus in quantum opus est et sufficit ad hujus præcepti accuratam expositionem, lectorem ad hujusmodi tractatum remittentes.

PROLOGUS DE RERUM DOMINIO.

Non est hic sermo de dominio jurisdictionis, quod scilicet consistit in potestate gubernandi subditos, seu jure præcipiendi, vetandi, permittendi, judicandi, puniendi, etc., sed tantùm de dominio proprietatis circa bona temporalia, quod juxta D. Thomam 2-2, quæst. 66, art. 1, consistit in potestate quam quis habet utendi rebus exterioribus ad suam utilitatem, quasi propter se factis, soletque definiri: *Facultas seu jus disponendi de re tanquàm propriâ in suum commodum, quoad omnes usus à lege permisos.*

Hinc habetur quòd dominium formaliter neque est ipse possidens, neque res possessa, sed habitudo inter rem possessam et possessorem, quæ habitudo vocatur *jus et facultas* possidentis in rem possessam ut sibi subjectam et propriam, ita ut de eâ disponere valeat: in quo differt à nudâ possessione et usufructu, quæ non dant facultatem propriam et independentem ab alterius voluntate rem alienandi, saltem quoad substantiam, donandi,

vendendi, ac de illâ disponendi. Additur *in suum commodum*, ad differentiam domini jurisdictionis, quod non tam utilitatem propriam superioris quàm inferiorum respicit. Potest tamen dominus disponere quidem de re suâ quoad omnes usus, sed *lege permisos*: quia cùm jure naturali omnia bona essent communia, et divisio ac appropriatio rerum exteriorum solum jure gentium introducta fuerit, ut probat D. Thomas loco citato, dominio maximè convenit ut restringatur ad usus lege permisos, ad observationem justarum legum in commerciis et contractibus ab omnibus gentibus receptam. Adde quòd usus qui non est lege permissus, non est reverà usus, sed abusus; et potestas ad talem usum, non est verè potestas, seu licita, legitima et juridica: imò nec moraliter loquendo dicenda est potestas, cùm id solum verè possumus, quod jure possumus. Ut autem essentia domini clariùs innotescat, explicandum est quid sit jus, quid usus, quid ususfructus, quid possessio.

Jus in definitione domini positum, sumitur pro facultate aliquod faciendi, sive obtinendi, aut in eâ insistendi et instituendi, vel aliquo alio modo se habendi, cui sine causâ justâ, absque injuriâ contraveniri nequit, ex aliquâ ordinatione legis et juris concedentis, jubentis, vel permittentis. Et duplex est, scilicet *jus*

(1) Nonnullæ annotationes adjici possent explanationi hujus præcepti Decalogi; verùm ab illis abstinemus, cùm subsequi debeat tractatus specialis de jure et variis contractuum speciebus, in quo fusiùs evolventur quæstiones ad hanc materiam spectantes.

in re, et jus ad rem. Primum est illud quod quilibet in rem propriam existentem sibi traditam ac specialiter devictam habet, tribuitque actionem nondum in personam quæ illam retinet, sed in ipsam rem, quæ proinde ubicumque transeat, semper cum illo onere transit, et clamatur pro domino suo. Secundum verò est circa aliquid quod nondum est perfectè nostrum, nec actu possidemus, licet sit nobis devictum ex aliquâ obligatione ad illud, solùmque tribuit actionem personalem. Jus autem in definitione domini positum sumitur pro jure in re, cujus est præcipua et potissima species. Ex quo patet omne dominium esse quidem jus, sed non omne jus esse propriè dominium, saltem proprietatis, ac latius patere, rectèque tenere locum generis in illius definitione.

Titulus domini ab ipso distinguitur tanquam ejus origo, radix, causa et fundamentum. Unde alicui dicenti se esse alicujus rei dominum, dicere solemus, quòd id probet ostendendo titulos, nempe ejus acquisitionem, aut per emptionem, aut per testamentum et donationem, aut per mutationem et præscriptionem, ex quibus tanquam causis oritur dominium ut effectus, accedente rei traditione et possessione, tanquam conditione sine qua dominium et jus in re ab istà radice et origine regulariter non emanat. Porrò hic titulus est duplex, scilicet verus, et præsumptus. Titulus legitimus et verus, est vera radix, origo et causa domini, ut legitima emptio, etc. Præsumptus verò vera causa et justè est quando non adest quidem vera causa, præsumitur tamen adesse, ut cum quis bonâ fide emit, aut dono accepit rem ab eo, qui alienare non poterat, sincerè tamen credens illum posse, ac ejus esse dominium. Accedente enim tunc rei traditione, illam cum titulo et sine peccato possidet, retinetque quandiu durat bona fides. Pari modo loquendum est de titulo usûs et ususfructûs.

Ususfructus est jus utendi et fruendi alienis rebus salvâ earum substantiâ ff. de *Usufructu*, et *Insit. eodem tit.*, unde constituitur tantum in iis quæ non unico consumuntur usu, ut in fundo, ædibus, et jumentis, et non in aliis, v. g., vino, oleo, nisi dando cautionem de æstimatione vini vel olei restituendâ. *Usufructarius*, v. g., alicujus domûs, non solum potest eam inhabitare, sed et aliis locare. Item habet jus fruendi fundo alieno, sumendi fructus non tantum ad usum proprium, sed etiam aliis vendendi, donandi, alienandi, ad differentiam solius et nudi usûs: usuarium enim, v. g., potest quidem fructum alieni fundi sumere ad usum quotidianum, ac in eo ambulare et commorari absque domini incommodo; non tamen aliis vendere aut donare. Item potest quidem domum alienam cum familiâ inhabitare ac hospites recipere, non tamen aliis locare: uterque rei substantiam mutare, et extinguere non potest, sed integram, sartam tectamque præstare debet. In quo differunt à domino proprietatis, qui habet jus alienandi et consumendi etiam rei substantiam.

Possessio una est facti, alia juris. Prima est actus seu causa possidendi, et definitur: *Detentio rei corpo-*

ris. vicini et juris adminiculo. Debet enim res apprehendi corporaliter, et aliquâ actione corporis, ut pedibus aut manibus vel oculis, vel simili modo in se, aut in alio in quo censetur contineri, vel tenendo claves domûs, vel scripturam quæ dat jus ad illam. Debet autem res sic corporaliter apprehendi animo possidendi: unde hajulus, aut depositarius alienas pecunias apprehendens ad portandum, vel custodiendum, non censentur propriè illas possidere. Solent autem tales apprehensiones juris adminiculo ac dispositione confirmari, ac sufficientes censi ad possessionem constituendam, interveniente titulo. Altera verò possessio definitur: *Jus insistendi alicui rei tanquam suæ, non prohibetæ possideri.* Dicitur *jus*, sive verum, sive putatum, ut conveniat etiam illi qui rem injustè possidet; habet enim facultatem moralem illam tuendi adversus extraneos, imò et quodammodò adversus illius dominum, quatenus non potest eam aufere per vim, sed duntaxat per viam juridicam, aut aliam justam. In conscientiâ tamen non habet jus illam retinendi. Additur *tanquam suæ*, id est, nomine suo, licet aliquando per alium eam apprehendat; sic pupillus possidet per tutorem. Tandem *non prohibetæ possideri.* Sic jure positivo laicus redditur incapax possessionis loci sacri, ff. de *Acquir. possess. l. Qui universas.*

Possessio dividitur in civilem et naturalem. Civilis est quæ parit effectus civiles, nempe rei usucapionem et dominium fructuum; juris est, quæ et animo retinetur, etsi quis actus non possideat, dummodò antea possederit, aut ejus majores, cum omne dominium à naturali coeperit possessione ff. de *Acq. poss. l. Clam possidere*; et hæc possessio est perfecta, simpliciter talis ac juridica. Possessio naturalis est quæ quis rem ab alio civiliter adhuc possessam seu nondum voluntate propriâ, aut juris dispositione dejectam, animo sibi retinendi, actu corporeo occupat; et hæc est imperfecta, nisi aliquo jure civili adjuvetur; aliunde est injusta, nec confert jus simpliciter. Unde perfectissima possessio mixta est ex civili et naturali, ut dum quis occupat res quas civiliter possidet. Hinc habetur, quòd possessio non tribuit jus disponendi de re tanquam propriâ, nisi quando conjungitur cum dominio proprietatis.

Dominium proprietatis dividitur in plenum seu perfectum, et non plenum seu imperfectum, ff. de verb. Oblig. l. *Si ita stipulatus*, et ff. Qui et à quibus l. *Generaliter*. Plenum est illud quod quis habet simul rei proprietatem cum usufructu ac possessione illius et solus habet, ita ut hæc omnia in uno consolidentur, sine consorte. Non plenum verò est, quando quis in dominio rei, v. g., hereditatis adhuc indivisæ, consortes habet, ita ut sint plures domini cum eo, vel quando unus habet quidem rei proprietatem, non tamen usum et usufructum, vel possessionem illius, sed hæc ad alium pertinent. Iste enim licet sit dominus directus, non potest tamen plenè disponere de re, unde dicitur habere dominium non plenum ex parte objecti. Nec etiam dominium utile quod habet usufructuarius potest dici plenum, ob majorem rationem

cùm sit dominium tantùm secundùm quid. Ex quibus constat definitionem domini supra allatam propriè solummodò competere dominio pleno, ex directo et utili consolidatis ac in unam personam simul accurrentibus coalescenti.

§ 1. *De subjecto domini, seu quinam sint domini capaces.*

Quilibet homo in quocunque statu et conditione reperitur, est capax domini, qui ratione et libero arbitrio præditus est refertus est imaginem Dei imaginem, in quo consistit radix et ratio domini, juxta illud Genesis 1: *Faciamus hominem ad imaginem et similitudinem nostram, ut præsit piscibus maris, volatilibus cæli, et bestiis terræ;* id est, faciamus hominem cum intellectu, voluntate et libero arbitrio, ut possit seipsum aliaque inferiora regere, ut sic sui compos ac sui juris, possit de aliis rebus exterioribus tanquam suis uti ac liberè disponere, consentire, velle retinere jus ad illas, invitoque animo pati earum ablationem, ac injuriam inde referre. Ita D. Thomas 2-2, q. 66, art. 1. Hinc colligitur pueros esse dominos earum rerum quæ ad ipsos spectant, cùm sint rationales, habeantque liberum arbitrium, licet tutores nomine illorum possideant. Unde possunt fieri hæredes ac succedere in jus defuncti ff. de Divers. et temp. l. *Cùm hæres*, idque probat Apost. ad Galat. 4. Item amentes sunt veri domini suorum bonorum, quamvis non utantur intellectu, et libero arbitrio, sed usum rationis impeditum habeant: id enim non impedit, cùm ad dominium non requiratur actualis usus harum potentiarum, alioquin dormientes illud amitterent; sed sufficit quòd secundùm se, et secundùm suam naturam apti sint, et capaces uti suis rebus per intellectum, ac liberum arbitrium. Unde licet pueri et amentes à rebus justè priventur gubernatione et administratione bonorum, penès se tamen dominium retinent. Hinc fit superiores dum amittunt gratiam per peccatum, non amittere jurisdictionem, cùm semper retineant domini causam et fundamentum, nempe liberum arbitrium, ut ostenditur in tractatu de Justitiâ et Jure. Sequitur etiam infideles ob eandem rationem esse dominos rerum suarum; non enim ad dominium gratia aut fides requiritur: unde fas non est Christianis, per se loquendo, spoliare terras suis paganos et barbaros, qui nec de jure nec de facto etiam quoad temporalem jurisdictionem illis subduntur, prout dictum est alibi.

Hinc sequitur servos esse capaces domini, quamvis illud exercere nequeant, dum permanent in servitute: similiter et religiosos professos, in particulari alicujus rei dominium proprium habere non posse, ut habetur de statu Regul. can. *Cùm ad monasterium*. Hoc tamen non est, quòd de se absolutè non sint capaces, sed quia spontè à se abdicarunt in perpetuum potestatem et jus domini, ac usum independentem rerum, voventes et profitentes voluntariam paupertatem, et sine proprio vivere, ac si essent mortui mundo. Difficultas solum restat de beneficiariis secularibus, an scilicet habeant actu dominium bonorum ecclesiasticorum.

§ 2. *Utrum beneficiarii retineant dominium redditum, et bonorum ecclesiasticorum et ad restitutionem teneantur, si hæc expendant.*

In primis certum est beneficiarios licitè posse ex illis bonis detrudere sibi quæ appropriare quantum opus est et sufficit ad sui decentem sustentationem, illisque portionis congruæ dominium habere, cùm sit justa merces, et stipendium laboris et obsequii, quod ecclesiæ præstant: *dignus est enim operarius cibo suo, et qui altari servit, de altari æquum est ut vivat.* Unde partem redditum illi correspondentem in proprios usus necessarios et honestos consumere justè possunt.

An autem beneficiarius sui pacè vivendo velit aliquid de eâ portione sibi detrudere, licitè possit illud quod reservavit, aliis donare, ac de eo disponere perinde ac de re suâ bonoque patrimoniali; affirmant communiter auctores, quia sicut operario liberum est mercedem consumere, ita in quos voluerit usus expendere. Et D. Thomas 2-2, q. 185, art. 7, ad 2, sic ait: *Bona ecclesiarum non sunt solum expendenda in usus pauperum, sed etiam alios usus, ut dictum est: et idè si de eo quod usui episcopi vel alicujus clerici est deputatum velit aliquis sibi subtrahere, et consanguineis vel aliis dare, non peccat, dummodò illud faciat moderate, id est, ut non indigeat, non autem ut ditiores inde fiant.* Unde Ambrosius dicit in lib. de Offic.: *« Hæc autem approbanda liberalitas est ut proximos seminis tui non despicias, si egere cognoscas, non tamen ut illos ditiores fieri velis, ex eo quod tu potes conferre inopibus. »* Ubi D. Thomas non videtur requirere quòd parentes clerici sint pauperes, ad hoc ut possit sine peccato illis tribuere quod sibi parèt de suâ congruâ portione: tunc enim posset etiam ipsis elargiri sine peccato de superfluo et redundante reddito ecclesiastico post suam decentem sustentationem, sicut et potest aliis pauperibus in elemosynam dare, siquæ nulla esset differentia inter ista bona; quod tamen D. Thomas non admittit, ut patet. Unde solum intendit quòd clericus non peccat, moderate tribuente suis parentibus vel aliis aliquid de eo quod sibi ad congruam sustentationem necessariò detrahit, quantum præcisè opus est et sufficit, ne in pauperem et indigentiam incidant, sed status suum; honestum consecrunt, non verò ut ditiores evadant. Unde hujusmodi moderato attenditur penès exclusionem imminens indigentia, quæ probabiliter reventura timetur, et non penès appositionem divitiarum et mutationis status in altiore et ditiores: tunc enim per hanc dispensationem clericus peccare possunt ex inordinatione affectus erga carnem et sanguinem, per quam contingit ut parentibus plura conferant quam oporteat, et pauperibus non subveiant, secundùm quod requirit debitum charitatis. Non tamen tenentur ad restitutionem, quia hujusmodi res sunt eorum dominio deputatæ, ut dicit D. Thomas loco citato in corp. loquens de bonis propriis, quæ clerici possidere possunt. Si enim in his bonis patrimonialibus, quæ ex ipsâ rerum conditione non obligantur pauperibus et piis operibus conferre, sed sibi retinere, vel etiam aliis pro libito clargiri possunt, adhuc tamen ex

inordinatione affectûs, hoc modo peccare possint, quantum magis in dispensatione residui portionis congruæ, utpote quæ est de bonis ecclesiasticis? Quia tamen dantur clericis in mercedem obsequii et stipendium sustentationis, quodammodo censetur quasi patrimonialia, sicut ea bona quæ acquiruntur cõnctionando, Missam celebrando, etc. Ideoquo distribuentes ea parentibus immoderate nempe ad eos ditandos, non videntur peccare contra iustitiam, nec proinde ad restitutionem obligari, ut colligitur expressè ex D. Thomâ ibidem, benè tamen alio peccato.

Hinc concilium Trident., sess. 25 de Reform., cap. 1, districtè clericis prohibet *ne ex redditibus Ecclesie consanguineos familiaresve suos augere studeant, cum Apostolorum rationes prohibeant ne res ecclesiasticas quæ Dei sunt, consanguineis dorent.* Quæ prohibitio non incongruè nec violenter intelligi potest, nedùm de superfluis beneficii redditibus absolutè, sed de iis etiã de quibus est sermo in præsentî. Unde beneficiarius quantumvis illius portionis sit dominus, usus tamen talis domini determinatur, ne scilicet in vanos usus et ad parentes ditandos huiusmodi redditus consumere valeat. Et ex præcepto habet istud onus annexum illos insumendi in proprios, aut in pios tantùm usus, ita ut contrarium faciens mortaliter peccet, transgrediendo grave istud ac strictissimum Ecclesie præceptum, fundatum in naturâ, conditione et constitutione huiusmodi bonorum ecclesiasticorum, quæ sunt res Dei sacræ, illi dicatæ, Christi et pauperum patrimonium, etc. Et quantum ad hoc, videtur de istâ portione puri modo esse ratiocinandum ac de redditibus superfluis et redundantibus, juxta principia auctorum qui docent beneficiarium esse quidem illorum dominum, et tamen profanè expendendo, peccare mortaliter, licet ad restitutionem non teneatur.

Porro hæc congrua pars ex fructibus beneficiorum, quæ necessaria est ad decentem sustentationem beneficiarii, non consistit in indivisibili, sed habet latitudinem juxta locorum, negotiorum, personarum et temporum circumstantias, nec potest eadem uniformis regula certa pro omnibus assignari. Unde D. Thomas quodlibet 6, art. 12, ait, quòd *beneficiarius non peccat mortaliter, etiamsi fortè aliquid plus in suos usus convertat, quàm oporteat; talia enim, quia in singularibus est eorum judicium, non possunt per omnimodam certitudinem definiri, dummodò in modico solum deficiat et superabundet. Potest enim hoc fieri absque bonæ fidei detrimento, quia non potest homo in talibus punctualiter accipere illud quod fieri oportet. Si verò sit nullus excessus, non potest latere. Unde videtur bonæ fidei repugnare; idè non est absque peccato mortali.*

Monet concilium Trident. loco citato, episcopos non ad propria commoda, non ad divitias, non ad luxum, sed ad labores et sollicitudines pro gloria Dei vocatos esse. Vult ut ita se componant, ut reliqui ab eis frugalitatis, modestiæ, sanctæque humilitatis exempla petere possint. Quapropter exemplo Patrum nostrorum in concilio Carthaginensi, non solum jubet ut episcopi modestâ suppellectili, mensâ, ac frugali victu

contenti sint; verùm etiã in reliquo vitæ genere ac totâ eorum domo caveant ne quid appareat, quod à sancto hoc instituto sit alienum, quodque non simplicitatem ac vanitatem contemptum præ se habeat.

Posset forsàn ex decreto Innocentii papæ XII à paucis annis solemniter emanato omnium cardinalium calculo, sigillo ac juramento obsignato contra nepotismum, desumi regula hujus congruæ portionis. In hæc enim Bullâ taxantur, determinantur, et assignantur ex redditibus Ecclesie duodecim mille nummi in annum pro decenti sustentatione cardinalis patroni et nepotis pontificis pro tempore existentis, et nihil amplius. Hinc inferiorum prælatorum congrua portio ex fructibus beneficii, per deductionem pro ratâ et portione distantia inferioritatis et recessûs ab hæc supremâ dignitate quodammodo taxari, et determinari laud difficile esset. Et fortè quinque mille nummi de fructibus pinguisissimi episcopatus forent sufficientes ad congruam portionem episcopi sublimioris constituendam; tres mille nummi communiter satis essent pro decenti sustentatione aliorum; mille pro abbatiibus insignibus; tandem quingenti nummi pro aliis communioribus, per se loquendo, seclusis negotiis, necessitatibus et circumstantiis, quæ per accidens occurrere possunt. Verùm de his non me introrrito, nec in alienam messem falcem mittere intendo, solumque nudè rem propono, viris probis ac sapientibus relinquens judicium; ipsi sibi viderint beneficiarii. Porro beneficiarius quantumvis habens pingue patrimonium, aut aliunde dives, licitè potest desumere suam congruam portionem ac decentem sustentationem, ex redditibus et fructibus sui beneficii, ac de illâ vivere aut disponere, ut ait D. Thom. quodlib. 6, a. 10; et 2-2, q. 185, art. 7, ad 3, et colligitur ex Apostolo 1 ad Corinth. 9; et ex causâ 1, q. 2, cap. *Ultimo*, et ex cænâ 12, q. 2, cap. *Charitatem*; ratione siquidem laboris et officii spiritualis quod præstant, debetur eis aliquid stipendium; et quòd aliunde sint divites, id omninò et merè per accidens se habet, nec ab eis tollit huiusmodi jus ad vivendum de altari, prout fusè probabitur tract. de Just. in prolequio de Dominio.

Tota igitur difficultas est de fructibus beneficiorum ac redditibus ecclesiasticis, qui supersunt, redundant et superfluent, post demptam sustentationem congruam ac decentem episcopi et beneficiarii, an scilicet sub peccato mortali, teneatur illos impendere in eleemosynas et pios usus. Et quidem omnes conveniunt beneficiarium peccare mortaliter, fructus illos impendendo non solum in usus turpes et de se illicitos, sed etiã in profanos, vanos, et de se licitos, v. g., ad ditandos parentes, amicos, etc.; sub gravi enim obligatione tenetur eos in pauperes piaque opera insumere, sive habeat illorum dominium sive non. Qui enim docent esse dominum aut usufructuarium, addunt esse ligatum ad certos usus, et habere onus istud annexum ex præcepto Ecclesie, ut constat ex verbis concilii Tridentini mox relatis, quòd videtur esse declarativum juris naturalis. Ex hoc enim quòd talia

bona simpliciter sint patrimonium Christi, res Dei, illique consecratæ, habent ex naturâ suâ et conditione, quòd in usus pios et officia charitatis duntaxat impendi debeant. Unde D. Thomas 2-2, q. 99, art. 3, et quodlib. 6, art. 12, ait quòd cùm hæc bona sint sacra, species quædam sacrilegii est illa profanè expendere.

Controversia solùm est, et quidem celebris, an beneficiarios tunc nedùm peccet mortaliter contra charitatem, aut scriptum præceptum in re gravi, sed etiam contra justitiam, proindeque teneatur restituere in opera pia ex aliis bonis quæ pleno jure possidet, ac in illius defectum, alii qui ab ipso talia bona acceperunt. Circa quòd alii negant, alii affirmant, et utraque sententia gravissimorum patronorum numero, ac validarum rationum pondere insigniter nuntitur. Antequàm concludamus, sciendum est quòd anno 420 aut 470, cumulus bonorum Ecclesiæ in quatuor partes divisus et assignatus fuit, quorum una pars episcopo, altera clero et ministris, alia fabricæ Ecclesiæ cultûsque divini expensis, quarta denique pauperibus determinata et applicata fuit, ut habetur apud Gratianum 12, q. 2, à cap. 26 usque ad cap. 32, et alibi passim. Quæ tamen distributio non fuit ubique locorum executioni mandata, nec partes fabricæ et pauperum de facto ab aliis separatæ, sed in pluribus locis impermixtæ remanserunt. Imò contigit quòd etiam ubi distinctæ ac separatæ fuerant à clero et maximè ab episcopis reassumptæ ac cum suis partibus permixtæ fuerunt, fortè ut melius et securius servarentur, aut fidelius distribuerentur, vel ob aliam finem; idque satis probabiliter autumandum est accidisse, quando reditus episcopi aut cleri sunt pinguissimi, eorum decem sustentationem longè excedentes, et aliunde non apparet, ubinam pars pauperum et fabricæ subsistat, aut distincta collocata fuerit. Illis positis,

Dico, beneficiarios non esse dominos, sed duntaxat dispensatores bonorum ecclesiasticorum redundantium, seu portionis illius fructuum, quæ non est necessaria, sed superflua eorum decenti et justæ sustentationi. Ideòque si in pauperes aut pios usus non expendant, peccant contra justitiam et tenentur ad restitutionem, maximè si ea bona sint permixta, et pars pauperum distincta non appareat.

Prob. 1° ex D. Thomâ 2-2, q. 185, art. 7, et quodlib. 6, art. 12, ubi docet episcopos et beneficiarios propriorum seu patrimonialium bonorum esse quidem dominos; unde ex ipsâ conditione illorum non obligantur ut ea aliis conferant, sed possunt pro libito uti ac elargiri, solùmque peccare possunt ex inordinato usu et affectu, non tamen tenentur ad restitutionem quia hujusmodi res sunt eorum dominio deputatæ. Aterò bonorum ecclesiasticorum sunt tantùm dispensatores, administratores, vel procuratores, juxta illud Apost. 1 ad Corinth. 7: *Dispensatio mihi credita est.* Idemque Augustinus docet Epist. 50 ad Bonifacium ac alibi, ut referunt eaus. 23, q. 7, can. *Quod autem.* Item eaus. 16, q. 1, can. *Decimas.* Idem docent alii sancti Patres Ad dispensatorem autem requiritur bona fides, nempe

ut fideliter distribuatur ea quæ ejus administrationi sunt credita, juxta illud 1 ad Corinth. 4: *Hic jam quaritur inter dispensatores, ut fidelis quis inveniat.* In his ergo potest duplex peccatum contingere: uno modo ex conditione ipsius rei, dum scilicet usurpat sibi quasi rem propriam, et in usus suos convertit id quod est aliis erogandum, in quo committit injustitiam, ut patet, et ad restitutionem obligatur. Alio modo ex inordinato usu eorum quæ in suam partem, seu congruam portionem cedunt, prout jam dictum est de bonis patrimonialibus, nempe si immoderata sibi retineat, et aliis non subveniat, secundùm quod requirit debitum charitatis; non tamen tenetur ad restitutionem, quia hujusmodi res sunt beneficiarii dominio deputatæ.

Confirmatur: D. Thomas 2-2, q. 185, art. 7, in corp., ait: *Quòd si bona ecclesiastica quæ debent in usum episcopi cadere, sint distincta ab his quæ sunt pauperibus et ministris ac cultui Ecclesiæ eroganda, et de his aliquid sibi retinuerit episcopus, non est dubium quin contra fidem dispensatoris agat, et mortaliter peccat et ad restitutionem tenetur. Si verò non sint prædicta bona distincta, eorum distributio ejus fidei committitur. Et siquidem in modico deficiat, vel superabundet, potest hoc fieri ubique bonæ fidei detrimento, quia non potest homo in talibus punctualiter accipere illud quod fieri oportet. Si verò sit multus excessus, non potest latere; et ideò non est absque peccato mortali. Dicitur enim Matth. 23, quòd MALUS SERVUS, etc.* Ubi D. Thomas loquitur de eodem peccato de quo locutus fuerat paulò antea, nempe contra justitiam et cum obligatione restitutionis; quod ideò non replicavit nec expressit, quia de se plus quàm evidentissimum erat, cùm tunc apertè militet eadem ratio, nempe peccatum contra bonam fidem dispensatoris, ac injusta ablatio rei alienæ, in primo casu jam applicatæ et appropriatæ, in secundo casu appropriandæ, communicandæ, et applicandæ. Certum quippe est quòd episcopus sibi retinens et usurpans alias portiones etiam quando bona ecclesiastica sunt permixta et indistincta, contra bonam fidem dispensatoris agit, jamque ea bona sunt pauperum, ipsis ab Ecclesiâ appropriata et applicata, ac sub obligatione justitiæ illis ab episcopo conferenda, sique eos re suâ defraudat; idque etiam colligitur exemplo mali servi et oeconomi bona domini sui dissipantis, quo utitur D. Thomas. Nec obstat quòd dixit idem D. Thomas, nempe quòd *de his quæ specialiter usui episcopi sunt deputata, videtur esse eadem ratio, quæ est de propriis bonis, etc.* Non obstat inquam, solùm enim loquitur de bonis ecclesiasticis, ad congruam beneficiarii sustentationem destinatis, non verò de aliis quæ post illam detractam supersunt et redundant, prout consideranti patebit.

Dices sanctos Patres et doctores ac canones appellantes beneficiarios dispensatores et non dominos, solùm loqui de bonis Ecclesiæ immobilibus, non verò de fructibus aut redditibus beneficiorum; vel saltem velle significare non esse absolutè dominos ut liberi sint a strictissimâ obligatione charitatis erogandi superflua in usus pauperum. Nam concilium Trident., sess. 23,

cap 1, decernit beneficiarios absentes non inservientes, etc., fructus non facere suos: ergo qui muñera obeunt faciunt fructus suos, subindeque sunt illorum domini. Item D. Thomas, quodlib. 6, art. 12, dicit quòd in bonis quæ sunt principaliter attributa usibus ministrorum, ut sunt præbendæ clericorum, et alia hujusmodi, non committitur peccatum nisi per abusum sicut in bonis patrimonialibus, etc.

Contra est, quia sancti Patres et canones loquuntur de bonis ecclesiasticis, quæ in usu beneficiorum veniunt, et quæ aliis distribuere possunt, etiam sanguineis pauperibus, ut constat ex Tridentino. Atqui non possunt illis distribuere res Ecclesiæ immobiles, ut fatentur omnes; ergo loquuntur solum de rebus: imò de illis expressam mentionem faciunt, ut legenti patebit. Deinde si beneficiarii haberent dominium utile fructuum, seu essent usufructuarii, possent licite in vitâ et in morte testari ac illos relinquere extraneis, et parentibus etiam divitibus, quod tamen canones vetant, ex eo quòd illa bona sint patrimonium Christi, res sacræ Deo dicata, quorum proinde Christus ipse est dominus, ceteri verò eorum œconomi ac dispensatores, qui sub obligatione justitiæ, juxta ejus voluntatem ac ordinationem ea distribuere tenentur et nullibi constat illis concessum fuisse dominium utile etiam ligatum isto onere, sique gratis omnino asseritur, cum tamen ubique legatur esse dispensatores. Adde ex D. Thomâ 2-2, q. 87, art. 3, ad 1, quòd *in veteri lege speciales quædam decimæ deputabantur subventioni pauperum: sed in novâ lege, decimæ dantur clericis, non solum propter sustentationem, sed etiam ad ex eis subveniant pauperibus: et ideo non superfluum, sed ad hoc sunt necessariae.* Ergo ex intentione et ex ordinatione Dei et Ecclesiæ, decimas institutionem ac populorum donantium, clericis non sunt domini, sed dispensatores illarum, quoad saltem superfluum et redundans congruæ sustentationi. Atqui decimæ sunt redditus. Ergo falsum est beneficiarios fructuum beneficiorum esse domiros. In loco autem ab adversariis allato, D. Thomas solum loquitur de parte fructuum correspondente et necessariâ congruæ sustentationi beneficiorum: si enim id intelligeret de rebus quæ supersunt et redundant, foret sibi contrarius et contradiceret iis quæ immediatè statuerat in eodem quodlib. Sic autem D. Thomam interpretantur Navarrus tract. de Redditib. Eccles., q. 1, monito 20, et Azorius, p. 2, lib. 7, cap. 8; eodem modo auctores communiter exponunt Tridentinum, nempe quòd beneficiarius non inserviens, nec etiam possit percipere fructus correspondentes suæ congruæ portioni, neque illos facere suos, benè tamen si solita obsequia obeat.

Probatum secundò nostra conclusio ratione efficaci. Contra justitiam peccat qui de re quam recipit, disponit contra ordinationem et conditionem quam donator apposuit, puta si Petrus dedit centum nummos Paulo, eâ lege et conditione quòd sibi retineat quinquaginta, alios verò quinquaginta largiatur Joanni; si Paulus partem non det Joanni, sed totam summam sibi usurpet, dubio procul facit

contra justitiam, et tenetur ad restitutionem. Atqui redditus beneficiorum, Ecclesiæ et beneficiariis donati fuerunt à piis fidelibus eâ lege et conditione saltem tacitâ, ut quod superest de rebus post eorum congruam portionem expendatur in pios usus aut pauperibus erogetur, et non ut illos insumant ad ditandos parentes, amicos, ad pompam, ad luxum, aliosque profanos usus. Et hoc etiam modo talia bona fuerunt ab Ecclesiâ acceptata, aut saltem applicata sub isto onere et conditione: nec enim si ipsis solis providere intendissent, tantas opes contulissent, præbendo ansam luxûs, avaritiæ aliorumque vitiorum ex nimis opibus promanantium. Unde si de hoc interrogati fuissent, se ita velle respondissent, quamvis ob reverentiam erga prælatos ac confidentiam de fidei ipsorum administratione, talem mentem suam non expresserint. Sufficit enim quòd intenderint bona hæc uniri patrimonio Christi, et frui privilegiis rebus sacris annexis, neque hæc illorum intentio excluditur per hoc quòd ea etiam bona contulerint ob peccatorum redemptionem, ob preces servorum Dei obtinendas, ob Dei cultum, etc. Rectè enim ista se compatiuntur et concurrunt ad obligationem beneficiorum constituendam. Confirmatur: Ecclesia se conformans intentioni fundatorum, ac naturæ et conditioni bonorum ecclesiasticorum, declaravit ea esse patrimonium Christi, res Dei, alimenta pauperum, etc., ac sub districto præcepto obligavit beneficiarios quibus illa confert, ut non nisi in pios usus expendant, sique intervenit voluntas quidam contractus inter Ecclesiam et beneficiarios, quo Ecclesia confert illa bona, ut inde sumant necessaria ad decentem sustentationem et quæ deinde redundant ac supersunt, teneantur impendere, non in quos voluerint usus, sed duntaxat in pios, in quo sanè assimilantur usuariis simplicibus. Ergo beneficiarii sibi retinentes superfluos redditus, aut expendentes in usus profanos, violant obligationem justitiæ ortam ex contractu, perinde ac eam violaret simplex fundi usuaris, qui nedum de illis sumeret ad quotidianum usum, sed et aliis pro libito daret aut venderet, contra conventionem et domini voluntatem. Imò dato et non concessa quòd beneficiarii forent illorum reddituum domini, cum tamen juxta adversarios istud dominium sit ligatum onere expendendi illos in pauperes, ac pios usus, ad hoc contrahunt obligationem justitiæ. Sicut qui accipit præbendam cum onere solvendi pensionem annuam alteri, est quidem dominus beneficii ac fructuum, hoc tamen non impedit quin ex justitiâ teneatur pensionem alteri solvere; idemque constat de legato dato sub modo et onere fidei commissio, etc.

Dices, ex nostrâ sententiâ sequi frustra factam fuisse quadripartitam horum bonorum divisionem; nisi enim fructus præbendarum et dignitatum ita applicentur episcopo et clericis, ut sub ipsorum dominio sint, sed quod superest teneantur in pauperes et pia opera impendere, vanum prorsus esset ac inutile portiones sic assignare; cum de toto illo cumulo rectè potuissent sumere suam congruam portionem, ac deinde

totum quod superest in pia opera distribuere, absque tali determinatione. Contra est, quia ista bonorum divisio non propterea eximit beneficiarios ab omni prorsus onere, cum juxta adversarios impendentes in usus profanos non excuset, nec liberet à peccato mortali, sicut et ante illam peccassent. Imò sicut tunc isti peccabant contra justitiam, ita et nunc post divisionem factam, ob scilicet conditionem personarum et naturam bonorum istorum, quia sunt res sacre Deo dicatae, Christi patrimonium, ex ipsarum institutione, Dei et Ecclesie voluntate, ac fundatorum intentione, ministris commissae, ut inde sumant ad decentem sustentationem; reliquam verò in bona opera distribuunt, quae natura et conditio manet semper eadem, neque per illam divisionem mutata fuit. Haec igitur divisio facta est non ad tollendam istam justitiae obligationem, sed potius ad eam declarandam ac intimandam, et ad vitandas dissensiones, scandala, abusus et corruptiones, quia fortè clerici bonorum communium dispensatores, sibi plus quàm par sit usurpabant, nec pauperibus aut fabricae Ecclesiae tribuebant, sed tanquàm de patrimonialibus ad libitum disponebant. Ideòque Ecclesia voluit hanc determinatione sordidam et crudelem ipsorum avaritiam repellere: sicut ob compescendam usurarum voraginem, leges civiles nostri regni taxarunt interesse, et determinarunt ad quinque pro centum ad annum in mutuo; vel ad excutiendam seguitiem clericorum, qui de his bonis communibus conservandis erant parùm solliciti, vel ob alias justas rationes et causas. Probatum tertio nostra conclusio ratione à posteriori, simulque praeccluditur istud adversariorum effugium. Ubi enim redditus beneficiorum sunt tennes, ita quòd simpliciter sufficiant ad decentem sustentationem ministri. ista distributio non videtur locum habere: bene tamen, si fuerint valdè pingues et notabiliter abundantes supra id quod est necessarium ad illam sustentationem. Tunc enim signum est hanc bonorum divisionem non fuisse ibidem executioni mandatam; aut post illam, partes alias fuisse ab episcopo et à clericis reassumptas, maximè dum non apparent distinctae.

Quæro enim in quos usus pauperum portio applicata et distincta fuit; quibus in rebus aut praediis sita. Certè verisimile non est sic evanuisse ut nullum vestigium supersit. Nec dici potest ad hospitalia devenisse, quia sine fundamento id asseritur, cum hospitalia ut plurimum habeant fundatores sive privatos homines, sive communitates, nullo habito respectu ad clerum, et sic quotidè angeantur illorum redditus ex piorum secularium largitionibus et eleemosynis. Deinde esto quòd illa pauperum portio tunc fuerit designata, certe nulli alteri commodius ac decentius ejus dispensatio et administratio committi potuit quàm episcopis et clero, ut eam, sicut ipsorum patres, filiis distribuere; ac ita de facto contigisse plusquàm probabile et verisimile est: non enim in animo sapientis cadere potest, quòd pro solà honorabili sustentatione beneficiorum, tanta possessionum et divitiarum abundantia donata et legata fuerit, cum de-

trimento totius populi, sed quòd ipsis ut patribus pauperum crediti fuerint isti pingues redditus, quia scilicet seculares pii largitores oculatà fide prospiciebant rectores Ecclesiarum esse pauperum procuratores, et hæc videtur esse ratio tanti augmenti. Ergo in istis casibus redeundum est ad tempus hanc divisionem praecedens, quando bona illa erant indivisa et permixta: et sicut tunc beneficiarii erant solùm dispensatores et administratores hujusmodi bonorum, et peccabant contra justitiam cum onere restituendi, quando defraudabant pauperes, et in pios usus redditus superfluos non impendebant, ita et nunc, aut saltem tenentur ex illis pinguibus redditibus unam partem pauperibus, aliam fabricae Ecclesiae elargiri ex justitià.

Dices jura hæc abrogata fuisse per contrariam consuetudinem tanto tempore introductam, sciente romano pontifice nec obstante, ut par esset in re tanti momenti, cum tanto pauperum detrimento. Contra est, quia, ut inquit Cajetanus, hæc non est vera consuetudo, sed abusus et corruptela, utpote contra jus naturale et divinum: licet enim ista beneficiorum obligatio habeat aliquid juris positivi, nempe quòd quotam, puta quartam portionem, et quantàm ad istud potuerit fortè abrogari, est tamen juris divini quòd hoc quòd episcopi, et alii sint patres pauperum, et templorum suorum reparatores quòd fabricam et supellectilem, idque nullatenus abrogari potuit, et propterea nullà ratione beneficiarum à fidei distributione pro subventionem utrorumque excusantur. Nec valet taciturnitas pontificis: multa enim per patientiam tolerantur, quae si ad judicium venirent arguerentur. Adde quòd ideò non expressè contradicit, quia non potest una certa et universalis regula et quota assignari pro decenti sustentatione clericis: ideò Ecclesia ipsorum conscientiae relinquit, declarans esse talium bonorum administratores, et teneri ad fidelem et statutam distributionem faciendam. Hinc juxta Cajetanum, ideò fortè etiam D. Thomas tacuit de restitutione, quia non est semper una et eadem ratio quando illa bona sunt indistincta et permixta. Alia adversariorum argumenta dissolvemus alibi, in tractatu de Justitià, cum agatur de Domin.; ibi enim ista beneficiorum obligatio fusiùs ventilatur.

§ 5. De objecto domini.

Certum est per se loquendo hominem esse dominum pecanarum suarum, bonorumque fortunae, item spiritualium, gratiae scilicet ac virtutum infusarum, ut ostendimus in tractatu de Justitià; item honoris et famae, ex D. Thomà 2, q. 73, art. 4, ad 1, ubi docet, *in cujusque arbitrio positum esse pati detrimentum suae famae, nisi vergat in detrimentum aliorum*. Idem docet q. 72, art. 3; et q. 64, art. 3, ad 3. Solùm excludit ab homine dominium propriae vitae, et q. 129, art. 1, inter alias res humano usui subjectas, maximam aut esse honorem et unà cum famà computari simpliciter inter bona exteriora, quae pertinent ad hanc vitam, quaeque subjacent libero hominis arbitrio. Homo enim

suis propriis operibus sibi comparat famam et honorem; sicut ergo propter hanc rationem est dominus vitiarum bonorumque fortune, ita etiam honoris et fame; unde ob bonum virtutis potest illas res perdere, ut fecerunt viri sancti: sic D. Ambrosius feminas in cubiculis introduxit, ut eâ notâ arceretur ab episcopo; sic etiam D. Augustinus in penitentia et humilitatis exercitium peccata sua manifestavit in libris Confess.; sic Anselmus pertratam à se fornicationem deplorat, etc. Quod tamen non potest absque culpâ facere, si non forent sue famæ domini: ob hanc siquidem rationem, in nullo casu et ob nullum bonum finem nemini licet seipsam vitâ privare, ut docent D. Thomas 2 2, q. 64, art. 5, ad 3: et D. Augustinus, relatus 23, q. 5, can. *Non licet*. Per accidens tamen contingere potest ut fama unus sit ita connexa et colligata cum famâ aliorum sive particularium, sive communitatis aut reipub., ut non possit ab isto deperdi absque infamiâ, scandalo, aut detrimento aliorum: et tunc non licet uti famâ ad omnem usum, ac pro libito ejus jacturam pati.

Quando autem Scriptura custodiam honoris et fame nobis commendat, solum intendit nos monere ut sine causâ ea non negligamus, nec prodigalitate perdamus, cum id sit contra præceptum caritatis, quo quisque tenetur se suaque diligere et conservare, quomodo etiam prodigalitas in pecuniis est vituperabilis. Vel dicendum Scripturam tantum velle commendare exercitium virtutis, cum per eam nobis bonum nomen comparemus: honor enim est premium virtutis. Proprie vitæ et membrorum integritatis nullus homo est dominus, sed solius Dei potestati subjacent. Ita D. Thomas 2-2, q. 64, art. 3, ad 2, et q. 59, art. 3, ad 2; et 1-2, q. 75, art. 9, ad 2, et alibi sæpè. Non enim de vitâ suâ disponere, neque se occidere potest, ut ostensum est supra in expositione quinti præcepti. Unde illius solum est custos, administrator, possessor, usufructus et usufructuarius, et illius usu nequit sine injuriâ injustè privari, sicut homicida ad damna resarcienda obligatur. Unus homo potest habere dominium alterius, non solum directivum et politicum, sed etiam despoticum, coque uti tanquam: mancipio in proprium duntaxat commodum. Et hæc servitus dicitur civilis et legalis: justèque introducta fuit jure gentium, cum approbatur à Scripturâ Levit. 25, Exodi 21, Deuteron. 20 et 21; primè ad Corinth. 7, ad Ephes. 6, ad Coloss. v. 3 et 4, primæ Petri 2, et passim à jure canonico et civili.

Hujus domini solent assignari tituli: primus est jure belli justî. Cum enim victi et capti occidi possent, ad inserviendum servabantur in vitâ: inde dicitur 1 Petri 2, à quo quis superatus est, ejus servus efficitur. Inter Christianos tamen quandoque ablati armis, aut despoliati dimituntur, vel absolutè, vel cum promissione pretii, aut certâ redemptione: imò usus invaluit ut à dominis possint absque peccato fugere, si habeant commoditatem, nisi fidem illis dederint, vel jurejurando promiserint se permansuros, quousque per manumissionem, aut commutationem, aut pretii

redemptionem liberentur. Item nisi ad hanc fugam opus esset domino vim et violentiam inferre: dum autem ad suos aut amicam civitatem pervenerunt, libertatem ita plene recuperant, ut non possint à priorî domino in servitutem trahi.

Secundus titulus est condemnatio ad servitutem ob aliqua patrata crimina, quæ recensent Sylvester, v. *Servitus*, et D. Antoninus, 3 p., tit. 3, cap. 6, § 4.

Tertius titulus est venditio et emptio cum quibusdam conditionibus quas jura apponunt, et recensent præfati auctores. Quartus titulus est natiuitatis conditio: qui enim nascuntur ex matre servâ, sunt servi, et dicuntur vernaculi, quia partus sequitur ventrem, l. *Partum*, c. de Rei vendit., instit. de Linguis; D. Thomas, in 4 sent., dist. 36.

§ 4. De acquisitione et translatione dominiorum.

Habit genus humanum quasi naturali jure rerum exteriarum et inferiorum dominium, quæ ad vitam transigendam necessariæ erant, easque fecit auctor nature propter usum et commodum non hujus vel illius hominis, sed omnium: sicut à naturâ omnia sunt communia, seu secundum jus naturale non est distinctio possessionum; sed illarum divisio et appropriatio facta est secundum humanum conductum, ac jus gentium, ob rationes quas adducit D. Thomas 2-2, q. 66, art. 2. Res igitur quæ nullius erant, ille qui primò occupat, earum dominium acquirit jure gentium, ut mineralia, pisces, feræ, aves, et similes, quæ nunquam antea fuerant sub alicujus hominis dominio, sed remanserant communes. Aliæ verò res quæ olim fuerant quidem sub alicujus dominio, sed jam propter temporis diuturnitatem et mortem prioris domini habentur pro derelictis, ut sunt antiqui thesauri, sicut inventoris et primò occupantis, de quibus omnibus sicut et de rebus inventis acturi sumus infra, dum de furto erit sermo. Ille autem loquimur de rebus quæ sunt sub dominio alicujus hominis, à quo immediatè ad dominium alterius transferuntur; quæ domini mutatio, nisi fiat debitâ viâ, infertur injuria vero domino, et manet obligatio restitutionis. Unde legitima translatio domini definitur: *Transmutatio rei ab eo qui prius eam legitime possidebat, in alterum qui illius incipit esse legitimus dominus*.

Hæc autem translatio potest dupliciter fieri: primò liberâ voluntate legitimi domini: suppositâ enim rerum divisione, potest unusquisque non legitime impeditus, rei suæ dominium pro suâ voluntate in alium transferre, cum sit de ratione domini posse uti re suâ pro libito in quemcumque usum à lege non prohibitum, et consequenter eam alienare, donare, vendere, etc. Et ut dicitur Institut. De rer. divis., § *Per traditum* et ff. de Acquir. dom., l. *Quâ ratione*, nihil æquitati naturalis magis convenit quam voluntatem domini volentis rem suam in alium transferri, ratam haberi. Secundò ex dispositione legis à reipub. constituta, aut per justam judicis sententiam; cum enim reipub. habeat supremum dominium in res exteriores civium in ordine ad bonum commune, potest voluntatem domini cohibere, ne rei suæ dominium in alium

transferat : et aliquando eo etiam invito vel non consentiente, eas ab illo auferre, ac in alium transferre ; quia sicut ab initio auctoritas publica vim habuit res temporales singulis applicandi, ita etiam nunc apponendi, et præscribendi formam et conditiones contractibus, ad hoc ut sint validi, ad obviandum dolis et fraudibus, etc., ac procurandam utilitatem publicam et privatam civium. Non possumus hic singulos casus particulares examinare, quibus contra prioris domini voluntatem, vel sine illâ, potest à lege domini translatio impediri, aut fieri, ob nimiam prolixitatem : sed duos tantum famosiores ventilabimus.

Quæres primò, an ob præscriptionem, leges rectè justèque statuerint, ut dominium unius in alium transferatur, etiam invitis dominis. Suppono præscriptionem et usucapionem pro eadem re sumi, solùmque differre, quòd usucapio sit propriè rerum mobilium, præscriptio verò immobilium ; item quòd res breviori tempore usucapitur, quàm præscribitur : passim tamen indifferenter juristæ ac theologi utuntur illis nominibus ad significandum acquisitionem domini et juris per possessionem tempore ex lege præscripto continuatam.

Insuper sequentes condiciones requiri suppono ad legitimam præscriptionem. Prima est ut res sit talis naturæ, quæ à jure præscribi non prohibeatur : sic liber homo nullâ præscriptione fit servus l. *Ultim.*, c. tit. de long. temp., præsc. l. *Usucapionem*, ff. de Usucap., instit. eod. tit. Item res sacræ et religiøsæ, ut Ecclesiæ, jus decimarum, aliaque jura spiritualia à laicis præscribi nequeunt, extra. de Præscript., cap. *Causam quæ*. Item exemptio à superioris obedientiâ, cap. *Cum non licet*, eodem. Item res communes quæ ad usum publicum sunt institutæ, ut viæ, plateæ, pontes, etc., l. *Usucap.*, ff. eod. et l. *Præscriptæ*, c. de operib. pub., l. *Viam*, ff. de Viâ pub. Item res furtivæ aut vi ablatae ex institut. de usucap. *Quod autem*, et § *Furtivæ* ; cum desit possessio bonæ fidei, ut statim magis explicabimus. Vide plura apud Sylvestrum, v. *Præscriptio*, et D. Anton. 2 p., tit. l., cap. 15, § 7. Secunda conditio est, ut res quæ præscribi potest actu possidatur ab eo qui eam est præscripturus. Ex reg. juris in 6 reg. *Sine possessione*. Et ff. de Usucap., l. *Sine possessione*. Tertia, ut res aliquo titulo vero aut probabiliter præsumpto possideatur. Quarta est, bona fides, id est, ut possidens prudenter ac sincerè reputet rem non esse alienam, habeatque animum illam tanquam suam retinendi. Idque adeò necessarium est ad præscribendum, ut malæ fidei possessor, nullo unquam tempore præscribere valeat ex reg. juris in 6 reg. *Possessor*, ut definitur Innocentius papa III in concil. Lateran. et refertur in cap. *Finali de præscriptionibus*. Idemque definit Alexander papa III, ut habetur in cap. *Vigilant. de præscript.*, etque jus canonicum abrogavit leges civiles faventes possessori malæ fidei. Hanc autem bonam fidem, seu tranquillam conscientiam, et æstimationem quòd res non est aliena, necessariò aliquis habere debet non solùm quando rem ab initio acquisivit, sed etiam te-

nere continuam ac interruptam per totum tempus à lege constitutum ad præscribendum, ut patet ex cap. *Illud autem*, et ex cap. *Fin. de præscript.*, quia eùm bona fides debeat esse cum possessione, inde fit quòd sicut possessio toto tempore illo non est interruptenda, ita neque bona fides, quæ illam comitatur. Unde qui incipit possidere cum conscientia dubiâ, an res sit aliena, non est bonæ fidei possessor, neque legitimè præscribit, sed tunc solùm inchoatur præscriptionis tempus, quando, factâ diligentè inquisitione, dubium deposuerit ; quia cum in dubiis melior sit conditio possidentis, iste non debet esse melioris conditionis quàm alter. Benè tamen quando inceptâ legitimè ac bonâ fide possessione, dubium supervenit, sique possessionem non interruptit, si adhibita tunc sufficienti diligentè et inquisitione, non illi constat de contrario, dubiumque depellere nitur. Ex 54, q. 2, cap. *Si virgo*. Et cap. fin. de Præscript., et l. *Si fur*, ff. de Præscr. et l. *Bonæ fidei*, ff. de Acquis. rer. dom. Quinta denique conditio est, ut res cum bonâ fide possideatur tanto tempore continuato et non interrupto, quantum ex legis præscripto pro rerum varietate necesse est. Res mobiles, ut vestis, navis, animalia, etc., intra tres annos præscribunt inter præsentés, et quatuor annos inter absentes. Institut. de usucap. cod. de usu cap. *L. Quas actiones*. Et caus. 16, q. 5, cap. *Possessio*. Res verò immobiles, ut domus, prædia, etc., decennio inter præsentés et viginti annis inter absentes præscribunt, ex juribus citatis. Quòd si quis possideat bonâ fide, sed sine titulo, utpote sine contractu saltem apparenti, ad præscriptionem inter præsentés, seu qui in eadem regni provinciâ commorantur, triginta anni requiruntur ; quadraginta verò inter absentes. Cod. de Præscript. 30 vel 40 ann. *L. ultim.* Ad præscribendam rem immobilem contra Ecclesiam Romanam, requiruntur centum anni. Cap. *Ad audientiam*. Cap. *Cum nobis*, cap. *Si diligentè* de Præscript. et authent. *Quas actiones*, cod. de sacro sanct. Eccles. Contra verò alias ecclesiâs, hospitalia, vel pias causas, requiruntur quadraginta anni. Ex authentica citatâ et cap. *Illud*, cap. *Ad aures*, et cap. *Quarta de præscript.*

Porro ex litis contestatione interruptitur præscriptionis tempus, quia jura in hoc favere solent possessori pacifico. His positis,

Respondeo ad questionem, quòd qui sic legitimè rem præscripsit, in utroque foro securus est de possessione rei, nec tenetur eam priori domino restituere, etiamsi post tempus præscriptionis elapsam cognoscat fuisse alienam. Ita D. Thomas, quodlib. 12, art. 24, ubi ponit quidem hujus rei rationem vulgarem, nempe leges in hoc voluisse punire negligentiam prioris domini in recuperandâ re suâ ; quæ tamen negligentia est solùm causa accessoria, et finis secundarius translationis dominiorum in præscriptionem. Nec tamen propterea voluit excludere rationem hujus principalem, nempe ne dominia tanto tempore maneant incerta, indeque non curarent homines res conservare et augete, semper timentes quòd aliquis etiam post longissimum

tempus tanquàm suas repeteret. Item ne continuò lites in repub. orirentur; item ne conscientie hominum infinitis subjacerent laqueis, ac scrupulis, etc., sieque maximè hono communi et paci reipub. expedit ut præscriptio verum jus in utroque foro præscribenti conferat, esto quòd nulla culpa aut negligentia prioris domini interveniat, ff. de Usucap., l. 1, et l. 4, et docent communiter auctores.

Igitur notitia quam quis habet quòd res illa erat alterius, superveniens post completam præscriptionem, ex vi illius justæ legis relinquit priorem bonam fidem ac dominium jam comparatum, nec ea tollit, revocat, aut annullat: et iste potest et debet eam rem tanquàm suam reputare, justà lege id statuente, ac conscientiam erroneam, si haberet, circa hoc deponere. Quam si non posset aut non vellet deponere, teneretur tunc quidem per accidens restituere, eò quòd conscientia illa obliget, non tamen per se, et tanquàm ex justitià alteri debità. Hinc infertur ementem bonà fide rem furtivam, si per triginta annos illam possideat, cum debitis ad præscribendum conditionibus, non teneri ad eam restituendam, quamvis postea sciat fuisse alterius, ff. de Usucap., l. 1. *Si aliena*. Idem dicendum de illo cui res furtiva legata fuit, si per triginta annos sic illam possideat. Instit. de usu-cap., § *Furtivæ*. Idem dicit Covarruvias, lib. 1 var. Resol., cap. 17, num. 10, de clerico aut laico qui decimas non solvit spatio 40 annorum cum titulo, vel spatio temporis de ejus initio non sit memoria, sine titulo, nempe quòd exemptionem à decimis præscribere potest. Hæc omnia fusiùs à nobis ventilantur in tract. de Just., quæst. de Dominio.

Quæres secundo utrùm per contractum jure civili nullum defectu solemnitatis substantialis transferatur dominium, v. g., an testamentum, cui deest subscriptio tabellionis, vel sufficiens testium numerus, etc., quòd proinde est nullum in foro externo, sit etiam in foro interno pro nullo habendum, ita ut hæres sic in eo institutus, non possit hereditatem in conscientia adire, sed teneatur hæredibus ab intestato cedere, quantumvis certus sit de voluntate quam habuit testator cum hæredem instituendi: alii negant, alii verò affirmant. Ad utramque sententiam quodammodò conciliandam, respondeo, quòd ubi nulla fraus intervenit, et lex non reddit personas inhabiles, per hujusmodi contractum et testamentum transferitur dominium, non quidem omninò firmum, sed debile ac revocabile. Ita Sotus, lib. 4 de Just., q. 5, art. 3; Bann's et Serra 2-2, q. 66, et alii.

Conclusio explicatur. Istud testamentum non est omninò nullum in foro conscientie, valetque saltem quantum ad hoc quòd primò occupans hereditatem, vel legata, ac possidens retinere possit, eò quòd inter auctores sit valdè ambiguum an hæres institutus, vel hæres ab intestato melius jus habeat in foro conscientie, aliunde verò melior sit conditio possidentis. Sic qui priùs ex ipsis occupaverit juvabitur possessione. Cap. *In literis* de Prob. Si tamen lis intentetur, standum erit ultimæ ac supremæ judicis sententiæ. Volu-

mus itaque quòd hæres sic institutus, possit utà conscientia primò occupare, adire et possidere hæreditatem, quousque hæretes ab intestato, aut alii quorum interest, in judicio vocaverint, ac per sententiam judicis deturbaverint. Post illam tenebitur in conscientia illis cedere hereditatem, nec potest sibi per fraudes retinere, nec impedire quin condemnetur, aut non conveniatur coram judice, quamvis non teneatur testamenti nullitatem ipsis manifestare. Et hoc est quòd intendimus, quando dicimus contractum aut testamentum sine solemnitate substantiali tribuere dominium, infirmum tamen et debile.

Probatur ex Institut. de rer. Divis., § *Per traditionem*. *Nilil est tam conveniens naturali equitati quam voluntatem domini volentis rem suam in alium transferri, ratam haberi*. Proindeque qui certus est de voluntate sincerà testatoris in sui favorem, habet sufficientem titulum et jus ad hereditatem. Si ergo cum hoc titulo possessio conjungitur, jus istud in foro conscientie videbitur completum, etiamsi aliqua solemnitas defuerit, quousque à judice aliter fuerit ordinatum. Nec legibus civilibus repugnat, utpote quæ ubi res ad forum exterius non deducuntur, contractus suæ naturæ relinquunt, et finis quem his solemnitatibus intendunt, est ut fraudibus obviatur; proindeque ubi de bonà fide constat, saltem in foro conscientie, non est necessaria hujusmodi cautio. Adde quòd istud testamentum saltem æquivalet liberæ donationi, eamque continet. Sicut ergo potest iste sibi retinere quòd accepit à testatore liberè donante, ita etiam quòd possidet per istud testamentum, quousque à judice repellatur: leges enim justè concedunt hæredibus ab intestato aliisque quorum interest facultatem ut beneficio repetitionis utantur in judicio, petantque declarationem nullitatis, quam tales contractus jure humano habent ad innumeris fraudibus obviandum. Ideòque necesse judicantur et statuerunt ad transferendum dominium omninò firmum, adesse debere voluntatem testatoris, non qualemcumque, sed solemnem, seu cum debitis solemnitatibus et formalitatibus expressam. Sic etiam qui lucratus est in ludo velito, acquirit dominium lucri, sed infirmum et debile, quia scilicet qui perdidit et victus fuit, habet facultatem illud repetendi in judicio. Item quando lex concedit restitutionis in integrum privilegium, dat facultatem impugnandi contractum aliàs validum, ejusque rescissionem petendi in judicio, et sic de aliis multis contractibus.

Dices ex nostrâ sententiâ sequi bellum posse ex utrâque parte justum esse. Nam hæres institutus ex unâ parte justè potest hereditatem possessam sibi retinere: ex aliâ parte verò hæres ab intestato, possit etiam potest illam impugnare. — Resp. in hujusmodi ambiguitate solùm per accidens dari bellum ex utrâque parte justum. Nam titulo voluntatis ac liberæ donationis testatoris, utitur jure suo hæres institutus capiendò hereditatem, dum nemo opponit, et tunc etiam possessio illi favet, nec ullum adhuc est bellum, quousque hæres ab intestato voluntate et facultate

legis, jureque sibi concessio utens ipsum vocat in iudicium et impugnat. Tunc enim solam incipit bellum ac cessat, quia per iudicem alter condemnatus, amplius pugnare et resistere nequit, sed huic tenetur hœreditatem cedere. Hec et alia quæ ad dominium proprietatis spectant, vide à nobis abundè ventilata in primo tomo de Justitiâ tractata de Dominio. Ubi etiam examinatur an victor in ludo alearum acquirat dominium pecunie lucratæ, et affertur regula quam D. Thomas assignat circa hoc 2-2, q. 52, art. 7, ad 2.

QUÆSTIO PRIMA.

DE FURTO ET RAPINA.

Quamvis in hoc septimo Decalogi præcepto solius furti mentio fiat, sub hoc tamen nomine etiam rapina intelligitur; prohibet siquidem quæcumque iniquam rei alienæ ablationem, sive per vim apertam, sive per dolum occultum usurpetur, ut rectè declaravit D. August. q. 71 in Exodum ubi ait : *Furti nomine bene intelligitur omnis illicita usurpatio rei alienæ : non enim rapinam permisit, qui factum prohibuit, sed utique à parte totam intelligi voluit quidquid illicitè rerum proximi auferatur.* Et refertur à Gratiano 14, q. 5, can. *Panale*. De iis itaque injustis ablationibus sub vocabulo furti in decursu hujus tractatus promiscuè actari sumus.

ARTICULUS PRIMUS.

De naturâ furti et rapinæ.

Furtum à Juristis describitur solet : Contractatio rei alienæ mobilis et corporalis, fraudulenta, invito domino, gratiâ lucrandi vel rem ipsam, vel usum ejus vel possessionem, ff. de Furtis, l. 4. Breviùs tamen et exactiùs definitur à D. Thomâ 2-2, q. 66, art. 5 : *Occulta acceptio rei alienæ.* Ubi *acceptio* tenet locum generis : sumitur autem pro injustitiâ, seu injustâ acceptiõne, cum hic sit sermo de commutationibus involuntariis, et injuriis quibus inferitur damnum proximo in rebus suis, satisque hoc indicavit D. Thomas præponendo *occulta*, id est, quòd acceptio fiat contra domini voluntatem. Ideò enim fur accipiendò occultè rem alienam, subterfugere vult domini oculos et notitiâ, quia vult agere contra ipsius voluntatem, reputans ipsam non censuram, imò impediturum, si sciret aut videret bona sua auferri. Quare verba hæc, quæ aliqui addunt, scilicet, *domino rationabiliter invito*, solùm clariùs hanc furti definitionem explicant ; non sunt tamen necessaria, eò quòd in *occultâ acceptiõne*, satis intelligantur et comprehendantur. Furtum igitur per *acceptiõnem*, convenit cum rapinâ et aliis injuriis ac lesionibus in bonis proximi : per *occultam* verò differt à rapinâ et ab aliis.

Rapinâ enim de se non est occulta, sed aperta et violenta acceptio rei alienæ, ex D. Thomâ ibid. art. 4, ubi probat speciem distingui à furto, ex diversâ scilicet ratione objecti quod dicitur *injustum*, et claudit in se rationem involentariâ, quia nullus patitur injustum volens. Hinc enim fit quòd secundàm diversam ratio-

nem involentariâ, diversificetur injusti species : in furto autem ille cui res subtrahitur est involentarius negativè et per ignorantiam ; in rapinâ verò positivè et per violentiam, ideòque sunt peccata injustitiæ specie distincta.

Indoquæ concludit D. Thomas, art. 2, rapinam esse gravius peccatum quàm furtum, rectèque per leges gravius puniri, quia aliquid magis est involentarium per violentiam quàm per ignorantiam, cum violentia directiùs opponatur voluntati quàm ignorantia. Item quia per rapinam non solùm inferitur alicui damnum in rebus, sed etiam vergit in quamdam personæ ignominiam, sive injuriam. Et hoc præponderat fraudi vel dolo, quod pertinet ad furtum. Unde raptor in confessione tenetur explicare se per violentiam rem alienam occupasse, aut se accusare de præparatione animi in quâ erat eam inferendi, quamvis per accidens illam non intulerit, eò quòd effractis domus foribus, in eâ neminem invenerit, etc. Et ultra rei alienæ restitutionem, obligandus est ad satisfactionem aliquam domino positivè reitenti faciendam, pro irreverentiâ et contemptu illius personæ. Additur tandem, *rei alienæ* ; hinc enim furtum committit qui occultè rem alienam accipit, non solùm ut eam integrè sibi appropriet, sed tantùm ut illâ utatur contra domini rationabilem voluntatem, puta si quis utatur re locatâ ad alium usum, vel tempus ultra præfixum ; item deposito pignore, etc., absque domini voluntate saltem interpretativâ. Item furtum censetur quoties res injustè auferatur, nedùm à domino, sed etiam à quocumque alio eam legitime possidente, etiam solùm quantum ad usum aut custodiam ; censetur enim res aliena quovis justo titulo ad alium pertinere. Hinc colligitur D. Thomam consummatam definitionem furti simpliciter tradidisse, simulque regulam generalem optimam exhibuisse ad dignoscendum quandonam ablatio rei alienæ sit furtum, quando verò non ; perspiciendum siquidem est an occulta acceptio sit injusta, ita ut reverà fiat injuria domino illiusque jus violetur, proindeque sit rationabiliter invitus etiam quoad substantiam ablationis. Tunc enim est verè furtum : secus dicendum quando reverà nulla sit ipsi injuria, nec proinde jure et rationabiliter est invitus. Hinc excusatur à furto qui accipit à furioso gladium aut apud se depositum non reddit, ne se vel alium interficiat, paratus reddere tempore opportuno. Item uxor quæ mariti pecunias clam surripit, ne comessationibus, ludis et prodigalitatibus eas consumat in familiæ detrimentum, ad cujus interim usus necessarios illas convertit. Item qui in extremâ necessitate alienum usurpat, ut habeat unde sustentetur. Item qui rem alienam expositam in loco parùm tuto auferit vel occultat, ne fures eam diripiunt, animo reddendi et conservandi domino. Item qui rem joco occultat, ut dominus in eâ conservandâ cautior reddatur ; si tamen putaret illum inde blasphematurum aut aliter peccaturum, possèt iste peccare. Item ex auctoritate legitimâ acceptio excusatur à furto, ut quando per justam judicis sententiam, aut reipub. dispositionem, ac bonam communi, alicui sua auferantur, vel

ex obedientiâ erga supremum honorum Dominum : sic filii Israel jussu Dei absque furto spolia Ægyptiorum abstulerunt. Item dum quis bonâ fide accipit rem alienam, aut illâ utitur, probabiliter præsumens adesse domini consensum : si tamen de facto contingeret dominum esse rationabiliter invitum, non foret quidem reus furti formaliter, benè tamen materialiter, et restituere teneretur rem utopote alienam. sicut è contra qui alienum occultè accipit putans dominum esse invitum etiam quoad substantiam acceptionis, cum tamen de facto invitus non sit, committit peccatum furti formaliter, et non materialiter à parte rei, sicut tenebitur quidem de peccato agere pœnitentiam, non tamen restituere, quando sciet dominum consensisse. Hinc tandem à furto saltem mortali excusari possunt uxores, et filii, quid modicam occultè surripientes de bonis familie, putantes patrem aut maritum non fore invitum, sed facillè concessurum, si peterent ; ob verecundiam tamen et timorem ipsorum frequentibus petitionibus inquietandi, adire non audent, quia tunc quamvis patri fortè displiceat iste modus clanculariæ acceptionis, non tamen circa illius substantiam censetur rationabiliter invitus, si pro necessitatibus aut honestis recreationibus modicum surripiant. Verùm de his inagis infra.

Hæc injusta ablatio pro varietate objectorum materialium sive rerum quæ injustè auferuntur, varia sortitur nomina. Si enim privatum quid à privato eo inscio accipitur, vocatur *furtum*. Si bonum commune et reipubl. tollatur, dicitur *peculatus*. Si homo liber rapiatur, aut servus alterius in servitutem abducatur, dicitur *plagiatus*. Si animal alterius de grege rapiatur, vocatur *abigeatus*. Si quis furetur rem sacram de loco sacro, aut sacram de non sacro, aut non sacram de sacro, dicitur *sacrilegium*. Tandem quando vis positivè domino inferitur, est *rapina*. Quantum autem latè pateant furtum et rapina, vide in catechismo concilii Trident., p. 3, de septimo Decalogi præcepto, ubi recensentur in particulari peccata, quæ ad hæc pertinent aut reducuntur, de quibus omnibus in decursu hujus tractatûs acturi sumus, præsupponentes ; præter externam actionem furandi et rapiendi, etiam animum et voluntatem id faciendi prohiberi. Ut enim inquit Catechismus, *lex Dei est spiritalis, quæ animum fontem cogitationum et consiliorum respicit*. Unde Dominus ait Matth. 15 : *De corde exeunt adulteria, furta, etc.* Et decimo speciali Decalogi præcepto concupiscentia bonorum proximi vetatur, seu inordinatus illorum appetitus, aut deliberatus consensus accipiendi injustè et in damnum proximi ; seu ea omnia quorum quantum ad opus exterius hoc septimo Decalogi præcepto prohibetur injustitia ; etiam eorum actus interiores quando non procedunt ad opus, decimo vetantur præcepto, quod proinde violant, qui ex cupiditate et sine ratione desiderant auferre res proximi, aut delectantur in cogitationibus morosis furti et rapinæ, necnon qui annonæ aliarumque rerum exteriorum penuriam et charitatem expetunt ut suas carius vendant, et cum detrimento publico ditentur, aliorum necessitatem desiderantes.

Item qui ex invidiâ tristantur de bonis proximi, quantenus ea apprehendunt ut diminutiva proprii statûs, vellenteque eos spoliare, si possent. Dico, furtum, et à fortiori rapinam, esse peccatum mortale ex genere suo, quia ex genere suo contrariatur charitati Dei et proximi, cui damnus inferitur in rebus suis ; sicut est etiam contra justitiam, cum tollat æqualitatem debitam inter homines, qui si passim sibi furarentur, periret societas humana. Unde meritò Apostolus declarat, quòd *fures regnum Dei non possidebunt*, 1 ad Corinth. 6. Denique est contra septimum Decalogi præceptum : ista autem præcepta ex genere obligant ad mortale, eique etiam præcepto naturali adversatur : *Quod tibi fieri non vis, alteri ne feceris*. Nemo autem vellet res suas furto auferri. Ita D. Thom. hic art. 6.

Furtum nihilominus in individuo, potest quandoque esse duntaxat peccatum veniale, nempe ex imperfectione actûs, vel defectu plene deliberationis et iudicii, vel ex parvitate materie, nempe rei furtivæ. Ut enim ait D. Thomas hic art. 6 ad 3, *illud quod modicum est, ratio apprehendit quasi nihil : et ideò in his quæ minima sunt, homo non reputat sibi nocumentum inferri, et ille qui accipit, potest præsumere hoc non esse contra voluntatem ejus, cujus res est. Et pro tanto, si quis furtivè hujusmodi res minimas accipiat, potest excusari à mortali peccato. Si tamen haberet animum furandi et inferendi nocumentum proximo, etiam in talibus minimis, potest esse peccatum mortale, sicut et in solo cogitatu per consensum*. Quibus verbis non intendit D. Thomas, quòd si quis surripit pomum, peccet mortaliter, quia habet animum furandi illud pomum. Est enim error, quoniam animus furandi importat animum inferendi nocumentum proximo ; non vocatur autem nocumentum, si est nocumentum secundum quid, quale est nocumentum in re minimâ. Et propterea per animum furandi, intellige solummodò animum surripiendi aliquid notabile : ideòque si quis surripit aliquid minimum, habens animum non surripiendi aliquid notabile, excusatur à furto mortali ; si autem parvum surripit, ita quòd si potuisset, aut quando poterit, notabile etiam surripiet, procul dubio animo furandi mortaliter peccat. Sicut nihil actu surripiens, habens tamen animum et appetitum surripiendi notabilia, ac nocendi proximo in magnis, si posset, peccat mortaliter peccato furti, solo illo consensu. Et hoc modo intelligitur et explicatur mens D. Thomæ communiter à doctoribus.

Hinc colligitur pœnitentes de parvis furtis se accusantes, interrogandos esse, an solum defectu occasionum parva surriperint, et habuerint animum auferendi majora ac notabilia et inferendi nocumentum simpliciter ac illimitatum, si potuissent. Item si habentes quidem animum accipiendi rem parvam talemque à se æstimatam, præviderint tamen aut animadvertere potuerint, ejus dominum hoc furto in gravem necessitatem conjici, ut si panem à mendico necessarium ad victum diurnum auferant, aut si subulam à sutore, acum à sartore, calamum à scribâ, non

habentibus aut commodè non valentibus habere similia instrumenta, surripiant, ob quod isti artifices sibi et familiæ necessaria procurare nequeant, laborando ut solebant : in his siquidem casibus res parva ablata, censetur per accidens gravis, ob scilicet notabile nocumentum proximo illatum, et sufficiens ad constituendum peccatum mortale furti. Item interrogandi sunt poenitentes an sciverint illam rem parvam, valdè charam esse domino ; qui propterea ejus ablationem cum gravi molestiâ tulit, in blasphemias aliaque peccata prorupit, etc. Tunc enim peccato gravi scandali sunt rei atque odii, si animo inferendi domino gravem molestiam eam rem parvam auferent, cum id graviter repugnet charitati

* 4. De quantitate necessariâ ad constituendum furtum mortale.

Quæres primò, quænam rei ablatæ quantitas et valor requiratur et sufficiat ad furtum mortale in individuo constituendum. Respondeo, quòd ista res dupliciter considerari potest : primò absolutè sine respectu aliquo ad personas à quibus auferitur : et hoc modo potest constitui aliqua quantitas quæ respectu omnium ex naturâ suâ censetur gravis et sufficiens ad furtum mortale, v. g., decem nummi ; et alterâ quæ per se loquendo et ex naturâ suâ respectu omnium censetur levis, secluso alio damno, v. g., acceptio unius oboli, spicæ, acûs, etc., ut innuit D. Thomas, q. 10 de Malo, art. 2. Verùm certò definire aliquid inter illa extrema, quòd sit materia sufficiens, difficillimum est : unde secundò consideranda est res ablata per habitudinem ad personas, locum, tempus, damnum, aliasque circumstantias. An scilicet persona à quâ auferitur sit ditissima, liberalis, consanguinea, amica, vel pauper, etc. An illa regio abundet copiâ auri et argenti, aut non. An tempus sit miserabile et infastum, aut non. An damnum quòd indè Dominus patitur, sit grave ; quòd enim magnum simpliciter inferri uni, non nisi leve quandoque affert alteri. An dominus rationabiliter sit invitus graviter circa hujus ablationis substantiam, etc. Ex his enim boni et prudentis viri judicio, potest non quidem certa regula statui ad infallibiliter mathematicè determinandam istam quantitatem, sed moraliter ista quantitas sufficiens ad furtum mortale decerni. Sic forte quantitas sex librarum Turonensium sufficit in istis partibus ad constituendum mortale furtum etiam respectu regum, quia licet opibus abundant, immensos tamen sumptus facere debent ad onera regni sustentanda, idèque jure censentur rationabiliter inviti circa ablationem prædictæ summæ.

Quantitas verò trium librarum, seu sexaginta solidorum, sufficit respectu ducum, marchionum, etc. Quantitas triginta solidorum sufficit respectu virorum nobilium ac civium illustrium ditissimorum. Quantitas unius libræ, seu viginti solidorum, sufficit respectu civium, ex suis redditibus aut industriâ commodè viventium, seu communium divitum. Quantitas quindæcim solidorum videtur sufficere respectu arti-

ficum, qui se labore et operâ abundè sustentant, nec indigent. Quantitas decem aut septem solidorum videtur sufficiens respectu civium et artificum, qui habent necessaria duntaxat ad victum satis parcum, et ferè indigent. Tandem quantitas trium aut quatuor solidorum potest esse materia sufficiens respectu pauperrimorum, qui mendicando sibi consulunt ac prospiciunt. Verùm, ut jam dixi, nihil certum ac determinatum circa hoc statui potest. Unde non intendo dicere quòd minor quantitas quandoque non sufficiat, et quòd hæc semper et determinatè requiratur ad furtum mortale. In quo enim indivisibiliter et ad amissim consistat, solus Deus scit, nec homines decet velle divinare ; sed tantùm propono simpliciter, quòd per se et communiter loquendo, seclusis aliis, quæ per accidens in casibus particularibus occurrere possunt, et quòd judicio morali prudentis ac probati viri rem indagando attentis omnibus attendendis videtur quantitas respectu diversorum personarum sic variè taxata, sufficiens ad constituendum furtum mortale, salvo meliori.

Quæres secundò, an qui commisit paulatim repetitis vicibus plura parva furta, peccet mortaliter et ad restitutionem teneatur sive ab uno, sive à pluribus auferat.

Respondeo, quòd si parva furetur defectu occasionis, quia scilicet non potest majora surripere, prout ex animo desiderat, peccat mortaliter quolibet illo parvo furto, ut constat ex dictis. Idemque dicendum de eo qui sive ab uno, sive à multis exiguum quid successivè surripit, intendens paulatim indè magnam summam accumulare, ac ditescere. Peccat enim mortaliter quoties aliquid exiguum surripit, quia toties renovat illam intentionem mortaliter malam. Si verò parva furetur paulatim absque hæc malâ intentione, peccat solum venialiter illis furtis quibus non attingit notabilem quantitatem : quàmprimum verò illam attingunt et complent, peccat mortaliter et ad restitutionem sub mortali tenetur, illo ultimo parvo furto quòd cupiditate victus committit, advertens unâ cum aliis præcedentibus conflare quantitatem ad mortale sufficientem. Ratio est quia iste tunc censetur alteri inferre notabile damnum, aut notabili utilitate injustè privare. Adde quòd licet peccata venialia non efficiant mortale in illis rebus et materiis quæ ad invicem continuari non possunt, ut in mendaciis levibus et verbis otiosis, quæ semel prolata transeunt, nec subsequentiâ colligari possunt cum præcedentibus, benè tamen in iis materiis in quibus ita sunt unius generis, ut priora cum sequentibus continuari et moraliter unum efficere valeant, ut patet in intemperentiâ, quando quis uno die jejunii plura pauca comedit, quæ licet seorsim sumpta non sint materia gravis, nec sufficiant ad peccatum mortale, si tamen omnia simul collectivè accipiantur, ita moraliter continuantur, ut sufficiant ad peccatum mortale. Idem dicendum de minimis furtis ; licet enim ultimum præcisè secundùm se ac seorsim sumptum non sit nisi veniæ, moraliter tamen conjunctum et continuatum cum præcedentibus, complet gravem materiam ac notabile damnum, sicut ultima unitas in virtute præcedentium dat

speciem numero. Ergo quando aliquis per plura minima furta surripit notabilem quantitatem, peccat mortaliter, et tenetur ad restitutionem, non solum quando ab uno, sed etiam quando à pluribus surripit, prout definit Innocentius papa XI, damnans hanc propositionem: *Non tenetur quis sub pena peccati mortalis restituere, quod ablatum est per pauca furta, quantumcumque sit magna summa totalis.*

Alioquin injusti venditores qui dolosis ponderibus et falsis mensuris utentes, aliquid modicum à singulis emptoribus surripiunt, paulatim ditescere possent absque peccato mortali et gravi obligatione restituendi, quod est falsissimum, et reipub. valde perniciosum; sicut et dicere quod surripientes quantitatem notabilem ex arario communi, non peccent mortaliter, eò quod singulis civibus seorsim sumptis modicum afferant nocumentum. Sufficit enim quòd illis collectivè sumptis gravem injuriam inferant, privando communitatem facultate disponendi de illà summà, quà posset cives juvare et necessitatibus communibus occurrere. Sic in proposito non requiritur quòd iste fur singulis grave nocumentum intulerit, sed sufficit quòd toti communitati notabiliter nocuerit, quatenus omnia parva damna efficiunt unum magnum, quod communitas patitur. Ergo mortaliter peccat et tenetur restituere iis à quibus furatus est, aut si nequeant dignosci, pauperibus illius loci facienda est restitutio.

Duo tamen hic sunt observanda: primum illa parva sive ab uno, sive à pluribus furto accepta, debere inter se moraliter continuari: si enim voluntas retraherit ea per interpositam penitentiam et restitutionem antequàm compleverit notabilem quantitatem, tunc acceptio, aut detentio superveniens non continuatur cum præcedentibus. Idem dicendum putant auctores quando iste fur committit ultimum furtum, præteritorum immemor, aut non advertens nulloque modo cogitans ex his parvis coalescere quantitatem ad mortale sufficientem. Item quando illa parva furta longà temporis distantia inter se recedunt, ut si quis solum post annum subripiat duos solidos oblatà occasione, absque ullà intentione perveniendi ad notabilem summam. Secundum, quòd quantitas quæ sufficit ad furtum mortale, si tota ab uno simul unà vice auferatur, non sufficit ad illud si paulatim et diversis temporibus ab eodem subripiatur, sed tunc major requiritur, quia communiter homines id minus ægré ferunt suntque magis invitati ac in voluntarii circa primum. Sicut ob eandem rationem quantitas quæ sufficit ad mortale, si paulatim ab uno subripiatur, non sufficit, si multis ejusdem conditionis subtrahatur, sed major requiritur juxta prudentis arbitrium, quia scilicet idem furtum non infert tantum damnum respectu multorum, nec æquali privat utilitate. Hinc plures auctores colligunt furem qui post completum modo dicto furtum mortale, nova deinde parva furta committit, mortaliter peccare toties quoties ex hoc quòd illud parvum furtum continuetur moraliter cum quantitate gravi præcedente, quæ sicut erat sufficiens ad mortale, ita et illud parvum furtum, imò eò gravius

est peccatum quòd efficit quantitatem præcedentem notabiliorum, cum quæ censetur continuari, ratione implicitæ, vel explicitæ voluntatis retinendi illam: nisi fortè ob interpositam penitentiam moraliter non continuetur. Tunc enim furta exigua consequentia, cum sint materia levis, non sufficiunt ad mortale, donec perveniatur de novo ad notabilem quantitatem. Quod tamen intelligendum semper est, dummodò absit intentio subripiendi majora, juxta superius dicta.

Quæres tertio, an quando plures sine mutuo consensu et conspiratione, sed independenter et disparatè, singuli modicum quid accipiant ab unà et eadem personà, illi damnum notabile inferunt, teneantur sub peccato mortali illud restituere. Difficulus autem procedit quando quilibet furando, v. g., unum racemum è vinea advertebat, prævidebat, sciebat, aut videbat multos singulos uvas accipere, indeque securitum notabile damnum vineæ domino. Respondeo quòd etsi in tractatu de Justitià cum aliis docuerimus non esse peccatum mortale, sed tantum veniale, eò quòd unus non sit concusa furti alterius, neque ejus acceptioni cooperetur, sed potius vineæ strages ipsi displiceat, proindeque ratione parvitas sui furti excusetur à peccato mortali, cum non sit majus peccatum rem ablatam detinere et consumere, quàm rem ipsam invito domino auferre; re tamen bene pensatà satius judico quemlibet teneri sub mortali abstinere ab illo parvo furto, et ablatum sub obligatione mortali restituere, si prævidit aut scivit illam magnam vineæ stragem. Ratio est, quia supposità illà scientià furtorum aliorum, istè planè consentit actu de facto suo in hujusmodi damnum notabile, ut constat, imò efficit damnum notabile scienter, cum dominus vineæ illud non sentiret, si quilibet hoc sciens abstineret ab acceptione uvæ, unde unusquisque suà acceptione causa censetur voluntaria illius notabilis damni, integrando illud ob continuationem et connexionem moralem saltem materialem quam habent invicem inter se illæ acceptiones. Sicut enim furtum leve ab uno commissum integrare potest materiam sufficientem ad mortale cum levi furto ab alio commisso, ita potest continuari cum majori furto, et integrare unam majorem materiam, quàm majus damnum inferatur, et imputetur ad culpam mortalem. Et sanè si furari acem à sartore quandoque per accidens possit esse mortale, quando prævidetur ex hoc pati grave damnum, aut notabili utilitate privari, cur acceptio unius uvæ non poterit per accidens esse mortale peccatum, quando prævidetur aut scitur, inde oriri vineæ alienæ stragem?

Confirmatur. Ut enim jam ostensum est, quando unus paulatim per plura minima furta à multis accepit notabilem quantitatem, peccat mortaliter et restituere tenetur, quamvis singuli in parte levi duntaxat lesi fuerint. Ergo à pari quando plures per parva furta scienter ab uno notabilem quantitatem accipiunt, eodem modo peccant, et restituere tenentur. Probatur consequ. et paritas. Sicut enim in primo casu iste infert notabile damnum omnibus conjunctim, seu illo-

rum communitati, modicum à singulis accipiens, ita in secundo casu omnes isti simul causant notabile damnum vineæ domino, singuli unam uvam accipientes. reverè enim dominus illud patitur et jure potest compensationem petere ab aliquo, ac ad illam faciendam fures excommunicatione compellere. Ergo graviter singuli peccarunt, et unusquisque tenetur partem suam, aut æquivalens sub peccato mortali restituere. Videtur sanè ridiculum, quòd aliqua notabilis quantitas injustè ab aliquo ablata fuerit, et tamen nullus subripiendum lethaliter peccaverit, neque sub mortali ad restituendum tenetur. Ad rationem in contrarium in initio adductam, dicendum solùm procedere, quando ex actu unius furis, hic et nunc, suppositis nempe his circumstantiis temporis, loci, et personarum, non consequeretur grave damnum proximi: secus quando scit aut prævidit illo facto suo causari enormem lesionem, prout contingit in presenti. Tunc enim censetur voluntariè illam causare, cum possit et debeat ab eo parvo furto abstinere: aliàs ei imputatur ad culpam lethalem, per accidens, ratione gravis nocuenti inde consecuti. Quando non conscius fuit neque novit aut prævidit alios furari, non peccavit quidem mortaliter, neque potuit liberè et moraliter continuari damnum leve quod ipse videret ab eorum furtis aliorum; et quoadiù durat talis ignorantia, si sit invincibilis, excusatur à mortali, tam accipiendò quàm non restituendò. Si tamen postea accesserit notitia illati damni notabilis, tenetur quantum accepit, in se aut in æquivalenti restituere; et non restituendo peccat mortaliter per solam injustam detentionem, quia ex tunc damnum quod intulit censetur moraliter cum furtis aliorum continuari, ac cum ipsis enormem conflare lesionem.

Queres quartò, an qui rem alienam rapit vidente domino et non contradicente, furtum committat. — Resp. affirmativè, si intendat occultè, seu domino nesciente ac nolente accipere, et per accidens contingat dominum eum videre, solùmque tacere ex timore et verecundià, aut alià justà de causâ, nempe quia resistere non potest vel non audeat: tunc enim non censetur spontè consentire, neque rei suæ dominium in alium velle transferre, unde hic verè intervenit malitia furti et obligatio restitutionis.

Queres quintò, an qui jumenta sibi commodata aut locata longiùs duxerint, alienaque re invito domino usi fuerint, rei sint furci. — Resp. affirmativè, et habetur l. *Qui jumento*, tit. de Furtis, lib. 47 Digest. Item creditor qui utitur pignore, aut alteri commodaverit l. Si *pignore*, ibidem.

§ 2. *Utrum propter necessitatem propriam vel alienam sublevandam liceat alicui alienam rem accipere.*

Recolendum est ex dictis, acceptionem rei alienæ debere esse injustam ad constituendum furtum; seu quòd dominus illam patiatu nolens, et jure sit ac rationabiliter invitus, defectu ejus injustitiæ, plures acceptiones carere malitiâ furti in initio hujus articuli ostendimus. Dæ hæc restant difficultates examinandæ:

prima est quando fit ob necessitatem, secunda est quando fit ad rem suam recuperandam, de quo § sequenti erit sermo. De causâ necessitatis hic agimus quam triplicem distinguunt auctores, scilicet necessitatem communem, gravem et extremam. Necessitas communis est illa quam patiuntur pauperes ordinarij ostiatim mendicantes; et hanc non reddere res communes, neque illis tribuere jus in aliena bona, plusquam certum est. Aliàs cum mundus his pauperibus abundet, passim et ubique cives rebus suis spoliarentur, frustra que bonorum approbatio jure gentium fuisset introducta. Quam tamen violandam non apparet urgens ratio, eò quòd ista necessitas ordinariè non multum premat, faciliè studio et industriâ vincipossit.

Quidam tamen hos pauperes et tenuioris fortunæ mulierculas excusant à gravi furto aliquos fructus in diversis agris tempore messis clam subripientes, eò quòd ab uno notabilem quantitatem auferre et ipsi notabile damnum inferre nolent. Quòd si opponas hos pauperes in fine messis notabilem quantitatem de alieno habere multis à civibus per parva furta comparatam, proindeque à gravi peccato furti non excusari, respondent quòd ipsi divites sciunt vix aliter contingere, quin hic et inde aliquid tunc à pauperibus subripiatur, nec ita graviter ferunt, quòd hinc et inde paucas spicas colligant de messe, etiam ultra illas quæ figunt manus metentium, licet de die in diem illa quantitas crescat; nec videntur velle istos obligare ad restitutionem, ac veniam potentibus faciliè condonant. Quando tamen pauperes partem manipuli detrahant, erectam adhuc segetem plenis manibus velliant, eaque ratione paucis diebus grave damnum possunt inferre, quod meritò graviter dominis displicet, tunc excusandi non veniunt, sed ad restitutionem, si commodè fieri possit, sunt obligandi. Sed forte ad confessionem accedunt dum omnia ista corrasa consumperunt, sique in ponam injustitiæ pauperiores evadere solent, et verificatur illud: *Malè parta, malè dilabuntur*. Verùm in his puto non esse laxandas pauperibus habenas, de se satis ad cives despoliandos inclinatis, qui agrorum fructus ab istorum rapacitate vix tueri possunt: ideò que ab hujusmodi furtis sunt arceudi, et adducendi ut contenti sint spicis, aliisque fructibus remanentibus, post aliorum factam à domino integram collectionem.

Necessitas gravis est quam patiuntur illi qui, etsi non premantur fame, nec inferat periculum vitæ ac personæ, non habent tamen necessaria suo statui, v. g., unde debita solvant, filiarum dotem constituent, etc., et de hac necessitate eodem ferè modo, ac de communi ratiocinandum est, quòd non reddat res communes, neque alicui tribuat jus in bona aliena, prout definivit Innocentius papa XI, damnans istam propositionem 36: *Permissum est jurari, non solùm in extremâ necessitate, sed etiam in gravi*. Natura enim ordinavit hæc bona per se ad tuendam vitam, proindeque conservatio honorifici statûs non est per se ratio sufficiens ad derogandum bonorum appropriationi jure gentium factæ: et eadem rationes, quæ

militant contra necessitatem communem, æquè procedunt contra gravem necessitatem; argumentaque Lessii et aliorum faventium huic necessitati gravi, possunt facilè contra ipsos retorqueri: vel enim nihil probant, vel idem convincunt de necessitate communi, ut consideranti patebit.

Dices 1°: Divites tenentur subvenire graviter indigentibus, et ad hoc possunt auctoritate publicà cogi. Ergo in casu quo dare nolint, possunt egentes illud subripere, domino non rationabiliter invito nec læso, sed actu debito consentiente. Contra est, quia ex hoc quòd divites teneantur ex charitate de superfluis subvenire pauperibus communibus, malè inferretur eos posse absque furto illa superflua subripere: ita cum solum ex charitate et misericordià teneantur his gravem necessitatem patientibus occurrere, malè concluditur eos posse hæc bona sibi usurpare. Quia, ut ait D. Thomas hic, art. 7, cum multi sint necessitatem patientes, et non possit ex eadem rem omnibus subveniri, committitur arbitrio uniuscujusque dispensatio propriarum rerum, ut ex eis subveniantur necessitatem patientibus, nisi sit extrema; unde nullus pauper in particulari habet jus ad illa bona, proindeque non potest res alterius sibi usurpare: et in hoc dives censetur rationabiliter invitus; verum de his magis infra in fine tract. de Restitutione.

Dices 2°: Si quis ex restitutione statim faciendâ amittere deberet suum statum, posset illam differre, et alienum retinere. Ergo potest etiam alienum accipere ad illum conservandum: pari enim passu ambulat detentio et acceptio rei alienæ, ut docet D. Thomas. Contra est, quia sicut non potest quis differre restitutionem ad conservandum suum statum injustè comparatum, ita nequit furari ad illum tuendum. Deinde negatur consequentia et paritas, quia si debitor ex contractu teneretur statim restituere cum amissione sui statûs justè acquisiti, ob illud detrimentum quod inde pateretur, plus restitueret quàm debet: hæc autem ratio non currit in præsentî. Unde dominus esset irrationabiliter invitus circa emissionem aut dilationem restitutionis, non vero circa acceptancein rei suæ, cum non teneatur illud damnum rei suæ pati, ut alter è statu suo non decidat. Videmus enim homines illam dilationem restitutionis per se loquendo non tam ægrè ferre, quàm spoliationem honorum factam ab istis indigentibus, eamque respicere tanquàm gravem injuriam sibi illatam. Sed de his magis infra. Igitur periculum famæ vel honoris, non est sufficiens necessitas ut quis injustè aliena bona rapere valeat, quia hæc bona temporalia non sunt media per se ordinata ad honorem hominis, utpote qui est premium virtutis: et ex sententiâ contrariâ, multa mala et inconvenientia oriuntur. Addunt tamen aliqui quòd in tali casu licitum erit homini, cui valdè indecorum est mendicare, occultè accipere aliena animo restituendi, si tamen aliter non possit sibi succurrere, qui casus est rarissimus, cum hujusmodi homines possint principibus deservire, aut ad bellum proficisci, etc. Ratio hujus asserti est communis pietas hominum erga hu-

jusmodi egentes: non tamen dant illis dominium, quia res temporales per se ordinantur ad sustentationem et non ad honorem. Verùm judicium de hoc aliis relinquo, non enim mihi videtur satis tutum dogma istud. Necessitas extrema est dum imminet persone, vitæ, aut gravis infirmitatis periculum, eique aliter subveniri non potest quàm accipiendo necessaria. Et hæc juxta D. Thomam hic, a. 7, et alios communiter, reddit res communes, quia ut ait S. D. ea quæ sunt juris humani nequeunt derogare juri naturali vel divino: secundùm autem naturalem ordinem ex divini providentiâ institutum, res inferiores sunt ordinate ad hoc quòd ex his subveniantur hominum necessitati. Et idè per rerum divisionem et appropriationem ex jure humano procedentem, non impeditur quin hominis necessitati sit subveniendum ex hujusmodi rebus.

Dices: Extrema necessitas non facit quòd liceat mentiri aut fornicari. Ergo neque quòd furari liceat, cum furtum æquè sit malum, et æquè benè prohibeatur in Decalogo sicut mendacium et fornicatio. Respondeo quòd furtum semper est illicitum, sicut mendacium et fornicatio: sed nego in nostro casu committi furtum, cum non interveniat acceptio rei alienæ, domino rationabiliter invito. Qui enim in extremâ necessitate constitutus accipit ad sustentandam et conservandam vitam suam, non accipit alienum, sed quod suum est, ac per hanc necessitatem factum commune, sicut erat ante rerum divisionem: habetque à naturâ jus illud subripendi, non solum occultè et clam, sed etiam palàm et per vim, quando aliter sibi providere nequit, et dominus tenetur ex justitiâ tunc non impedire, licet solum ex charitate teneatur spontè donare. Nec in tali casu potest rationabiliter ægrè ferre, quòd extremè indigens rem suam accipiat, cum tunc in deliberationem ancipitem cadere nequeat an sit huic succurrendum, an non, sicut in casu solum gravis necessitatis jam diximus contingere posse, ob quòd non est licitum accipere, eo invito. Quam differentiam rectè assignat D. Thomas hic, art. 7. Cum igitur in isto præcepto Decalogi solum prohibeatur acceptio rei alienæ injustè et contra dictamen rectæ rationis, ac quæ fit domino rationabiliter invito, ista acceptio pauperis non ibi prohibetur, sed mutatur materia illius præcepti; sicut contingit dum quis cum moderamine se defendendo injustum aggressorem occidit, ut judex legitimè mortis supplicio plecti reum. Et sicut in isto casu abusivè dicitur quòd liceat judici committere homicidium, ita in præsentî est abusiva locutio quòd liceat in extremâ necessitate furari. Atverò malitia mendacii, nempe locutio contra mentem et contra veritatem, sicut et iniquitas fornicationis, nempe accessus ad non suam, non mutatur nec desinit ob extremam necessitatem, nisi Deus tunc concedat eam efficeret, ut Osee contigisse legitur: idèoque nunquàm ob quancumque necessitatem, mendacium et fornicatio à peccato excusari possunt. Imò quilibet alius posset à divite justè absque furto subripere ad subveniendum huic pauperi extremè indigenti, cum id nihil aliud sit quàm ipsum juvare et cooperari ad

actionem licitam : dummodò tamen subripiens nihil proprii habeat, quo possit alterius extremam necessitatem sublevare. Aliàs peccaret, tum quia dives tunc est rationabiliter invitus quòd iste propriis bonis parcat, et sua diripiat; tum quia solà publicà auctoritate, non verò à privato compelli potest ad faciendum id ad quod ex solà charitate tenetur. Ita D. Thomas hic, art. 7, ad 5.

Hæc omnia demùm sunt intelligenda, modò rei dominus non existat in pari necessitate: id enim tunc videtur esse illicitum, cùm in pari casu necessitatis, melior sit conditio possidentis. Si tamen jam rem alterius quocumque modo apud se haberet, non teneretur tunc illi restituere, nisi fortè ille dominus, ex illi actuali rei suæ ablatione foret ad necessitatem extremam redactus, quia ex unâ parte creditor et debitor sunt in necessitate pares: et aliunde huic debitori favet possessio, quæ facit ejus conditionem meliorem. Nisi-foret in concursu principis aut alterius personæ reipub. valdè necessaria: Tunc enim lege claritatis deberet illi etiam suum cedere, postponendo bonum privatum bono communi. Nullus tamen alius justè potest hanc illi rem auferre ad subveniendum huic personæ publicæ: tum quia non licet innocentem occidere directè etiam pro salute reipub., tum quia iste jus habet à natura conservandi propriam vitam contra quemcumque privatum: nec potest nisi auctoritate judicis istam vim pati.

§ 3. *An qui rem suam ab alio detentam occultè accipit, aliter eam recuperare non valens, furtum committit.*

Difficultas solùm procedit quando aliquis possedit rem alterius injustè absque titulo: si enim extet apud eum titulo depositi, pignoris, locationis, etc., dominus illius non potest licitè absque justà causâ eo invito ante tempus præfixum occultè subripere, ut ait D. Thom. hic, art. 5, et art. 5, ad 5.

Et ibidem subdit, quòd *qui furtim accipit rem suam apud alium injustè detentam, peccat quidem, non quia gravet eum qui detinet; et idèd non tenetur ad restituendum aliquid vel recompensandum, sed peccat contra communem justitiam, dum ipse sibi usurpat rei suæ judicium, juris ordine prætermisso. Et idèd tenetur Deo satisfacere, et dare operam ut scandalum proximorum, si inde exortum fuerit, sedetur.*

Hinc auctores colligunt sequentes conditiones esse necessarias ad hoc ut ista exceptio fiat absque omni peccato. Prima est, quòd iste homo sit omninò certus rem esse suam, et quòd non potest vià juridicâ, aut aliâ justâ eam recuperare: quia scilicet vel desunt testes, vel quia judex non vult aut non potest procedere, vel quia res est modica, et sumptus judiciales magni, vel timetur inde aliquod magnum nocumentum: aliàs ipse sibi jus dicendo peccaret contra justitiam legalem. Secunda, ut absit periculum scandali aliorum, ut infamix propriæ, ne scilicet furtum alteri innocenti imputetur, ne ipsemet tanquàm fur deprehendatur, et puniatur, etc. Item ut operam det ne alter aut ejus hæredes iterùm solvant, putantes teneri ad restituendum, et ne alia inconvenientia sequantur.

Tertia, ut non vi aut armis rem suam recuperet, quando non extat in specie apud injustum delinquentem, aut quando iste jam est in pacificâ illius possessione: tum quia ex hoc perturbaretur reipub. pax; tum quia hujusmodi violentia foret alius scandalosa et fortè nociva, tum quia videtur aggressio et vindicta quæ non est licita nisi publice potestati.

Tunc quemlibet licitè posse occultè accipere rem suam multi affirmant, cum his conditionibus, quia in isto casu non agitur contra juris ordinem, quoniam juris ordo ad reddendum unicuique suum, et pacem communem ordinatur. Ille autem pax non violatur, esto quòd iste modus sit præter justitiam, discedendo à directo illius modo. Nec in his casibus accipiens propriè sibi ipsi dicit jus, sed potius exequitur jus suum, cùm auctoritate aliquâ non utatur, sed solà occultâ acceptione, quæ censetur justa defensio contra injuriam delinquentis, et recompensatio sine damno et læsione alterius, nullatenus verò aggressio aut vindicta.

Difficile tamen est in praxi absque peccato occultè accipere res suas, aut se compensare de debito, non subripiendo nisi res proprias debitoris, et quas jur acquisivit, ipsamque admonere de compensatione factâ, ut non permaneat in malâ fide et conscientiâ obligationis restituendi aut solvendi, et ne iterùm solutio fiat inter hæredes, etc. Unde nonnisi admodum rarò et habito priùs consilio probatè ac prudentis viri, hæc viâ utendum est, eamque nunquàm consulendam censeo famulis et famulibus etiam injustè à dominis convento salario defraudatis, tum ob hæc inconvenientiâ, tum quia deprehensi infamantur et tanquàm fures domesticè in judicio, gravi penâ plectuntur, tum quia vix se colibere possunt ab accipiendis longè excedentibus stipendia debita.

Item famuli, qui ex pacto saltem tacito non obligant dominos ad stipendium, sed gratis pro solo victu inservire promittunt, ad hoc spontè sese offerentes, spe ducti quòd aliquid loco mercedis sint accepturi, non possunt occultè de bonis illorum subripere ad se compensandum; quia licet ex æquitate naturali et gratitudine debeat ipsis aliqua remuneratoria compensatio, non tamen stipendium ex obligatione justitiæ: censetur enim spontè illud condonasse, et dominorum arbitrio reliquisse.

Tandem famuli recipientes de facto integrum stipendium et salarium, de quo justè absque fraude et vi, ab initio conventum fuit, etiamsi postea videatur tenue, improporcionatum laboribus ac obsequiis, minusque justo pretio, non possunt absque furto de bonis dominorum occultè subripere quantum opus est et sufficit ad supplendum istum defectum quem ipsi imaginantur, ut definitum fuit ab Innocentio XI, qui hæc propositionem 37 damnavit: *Famuli et famule domesticæ possunt occultè heris suis subripere ad compensandam operam suam, quam majorem judicant salario quod recipiunt.* Eamque damnaverant antea academia Lovanien. anno 1657, et senatus Parisiensis anno 1641, tanquàm falsam, periculosam, bono publico nocivam, pacis domesticæ perturbativam, et naturam

hominis de se ad malum pronam, in furta præcipitatem, etc. Et sanè cùm vix reperitur famulus, qui non iudicet salarium conventum non respondere laboribus et obsequiis, si hæc occulta compensatio tantquam licita admittatur, omnis ferè domus erit spelunca latronum, mundusque furtis implebitur. Meritò itaque domini sunt rationabiliter invitì circa istas clancularias compensationes, ex quo famulù liberè conveniunt de stipendio, pro quo servire aut non servire, in liberà voluntate famulorum situm est.

Idem dicendum de venditoribus et operariis ac artificibus, nempe quòd ultra pretium et stipendium, de quo liberè conventum fuit ab initio, nequeant justè aliquid occultè subripere ad se compensandum, dùm majus sibi deberi existimant. ut dicemus infra de sartoribus, sed debent contractum rescindere et non se obligare ad laborandum pro hoc stipendio. Idque colligitur ex parabolà patrisfamiliàs, qui *conventionem factè ex denario diurno, misit operarios in vineam suam.* Cùm autem primi murmurarent eò quòd cùm ab horà matutinà laborassent non plus acciperent salarii quàm alii, qui tantum circa undecimam horam accesserant, dominus vineæ uni illorum sic respondit : *Amice, non facio tibi injuriam : nonne ex denario convenisti mecum? Tolle quod tuum est, et vade, etc., Matth. 20.* Nec his favet Israelitarum factum, quò ad se compensandum pro justà laborum mercede, quà ab Ægyptiis defraudati fuerant, acceperunt vasa aurea et argentea ipsorum, etc. Ut enim ait D. Thomas hic, art. 5, ad 1 : *Accipere rem alienam occultè vel manifestè auctoritate iudicis hoc decernentis, non est furtum, quia jam sibi sit debitum per hoc quòd sententialiter sibi est adjudicatum. Unde multò minus furtum fuit, quòd filii Israel tulerunt spolia Ægyptiorum, de præcepto Domini hoc decernentis, pro afflictionibus quibus Ægypti eos sine causà afflixerant : et idèò signanter dicitur Sap. 10 : Justi tulerunt spolia impiorum, reddidit Deus justis mercedem laborum, etc.* Isti autem famuli et operarii non accipiunt aliorum hona Dei jussu, sed contra eja legem ac voluntatem.

ARTICULUS II.

De furtis filiorum, uxorum, famulorum et religiosorum.

Domesticorum occultæ acceptiones honorum communium familiæ, possunt excusari quandoque à gravi peccato furti, eò quòd pater familiàs non sit de facto aut de jure invitus circa illorum substantiam, sed tantum quoad modum. Possunt enim plerùmque isti præsumere probabiliter quòd si hæc modica peterent, facillè concederet : ob verecundiam tamen ac timorem reverentialem, et ne frequenter petendo ipsum inquietent, non audent ad illum accedere, sed occultè subripiunt domino interpretativè saltem voluntario, quamvis fortè eidem displiceat iste modus clanculariæ, et non petita acceptionis. Verùm quamvis paterfamiliàs jus suum adversus istos tam rigorosè prosequi non intendat quàm adversus extraneos, quandoque nihilominus potest esse rationabiliter invitus etiam quoad substantiam, maximè quando notabilem quan-

titatem occultè subripiunt et vanè dissipant : tunc enim à gravi peccato furti non sunt excusandi. Quanquam autem debeat esse quantitas, arbitrio prudentis et probati viri est taxanda, pensatis variis circumstantiis, v. g., statu, conditione, et facultatibus domùs, patriæ indole, scilicet an sit liberalis, dives, in suos valdè affectus, etc., rei acceptæ qualitate, an sit pecunia, esculenta, poculenta, vestes, etc., an ad proprios usus, aut ad dandum vendendumque extraneis, aut ob alium finem accepta. Porrò non omne illud quod est notabile furtum respectu extraneorum, censendum est tale respectu filiorum, et in ordine ad illos requiritur major quantitas : ideòque potest filius non peccare mortaliter subripiendo de bonis patris aliquam summam, quam extraneus absque mortali peccato furari non posset, quia pater censetur rationabiliter magis invitus circa furtum extranei, illudque reputare magis injuriosum. Certum est quòd si filiusfamiliàs aliquid notabile clam subripiat de bonis parentum contra expressam vel præsumptam patris voluntatem, peccat mortaliter, et ad restitutionem obligatur : quamvis enim ipsi competat hæreditas in futurum, actu tamen de presenti non habet tale jus in eà, sicque aliena quantum ad dominium et administrationem accipit invito domino.

Difficultas solùm est an si filiusfamiliàs adhuc sub potestate patris existens acquirat aliquid peculium vivente patre, possit eo invito de his bonis absque peccato furti accipere. Pro cuius resolutione sciendum est tale peculium esse quadruplex, nempe *castrense, quasi castrense, adventitium, et profectitium.* *Castrense* est quod filius acquirit in bello, aut illi datur intuitu militiæ, aut ad paranda necessaria faciendisque sumptus militiæ, ff. de Pecul. castr. l. miles. l. miles. l. castrens. *Quasi castrense* est, quod licet non sit acquisitum in bello, nec intuitu illius, gaudet tamen privilegio castrensis. l. cum oportet, in princ. cod. ; tale est quod filius acquirit ex exercitio officii publici, ut advocati, tabellionis, iudicis, medici, professoris alienius ex septem artibus liberalibus, aut theologiæ, aut juris. Et de his duobus peculii, filiusfamiliàs jure pleno disponere potest, ac spectant ad illum quoad proprietatem, usumfructum et administrationem ; sicque potest, sine furto, etiam invito patre accipere, alienare, consumere, tam ex testamento, quàm quovis alio modo, perinde ac si foret paterfamiliàs, ff. de Pecul. cast. l. miles. Imò si pater de hoc pro se vel pro alio, aliquid notabile accipiat invito filio, committit furtum, et ad restitutionem tenetur, cùm alienum rapiat.

Adventitium est illud quod filius neque ex bello aut officio et stipendio publico, nec à patre, aut ejus causa acquirit, sed aliunde habet : ut sunt bona quæ hæreditario jure à matre, aut avia maternis, vel consanguineis, amicis aut quibuscumque aliis ipsi obveniunt absque ullo respectu ad patrem, vel ad militiam, etc. Item quæ suo labore, industrià, fortunà, acquirit, ut si thesaurum inveniat, dummodò ea non lucretur ex pecuniis quas pater illi administrandas tradidit. Et

hujus peculii filius habet quidem dominium et proprietatem jure communi; illius tamen administratio et ususfructus ad patrem spectant, quamdiu vivit, nisi filio remiserit, et nisi qui hujusmodi res filio reliquit et donavit, hanc conditionem apposuerit, ut scilicet usu-fructus et administratio non pertineant ad patrem, sed totum sit filii. *L. cum oportet. L. cum non solum, c. de bonis quæ lib. instit. quibus person. nobis acq. § Igitur.*

Profectitium est quod ex bonis patris vel eorum occasione, vel intuitu patris, filius acquirit. Et hæc tam quoad dominium quam quoad ususfructum regulariter sunt patris à quo proficiscuntur, solumque filius in illa habet jus. Quòd si reliqua bona patris publicentur, hæc tamen profectitia bona publicari non possunt, ff. de Damn. infect. *L. si finita, § de Vectig.* Dixi regulariter, quia patrimonium quod assignatur filio ad sacros ordines suscipiendos, aut ad nuptias incundas, aut filia ad dotem, quamvis à patre proficiatur, ad ipsos pertinet quoad dominium et fructus. Si filii-familiâs, invito patre, aliquid notabile usurpet de hoc duplici peculio, committit peccatum mortale furti, et tenetur patri restituere, vel ex propriis bonis, si habeat, vel computando quod subripuit pro sua parte in divisione hæreditatis cum fratribus, nisi forè constet illos tantumdem subripuisse et expendisse, vel patrem condonaturum aut condonasse, quod aliquando est autumandum. Potest enim contingere, quòd pater absolutè fuerit invitatus quoad substantiam acceptionis notabilis quantitatis, quam filius in malos usus insumpsit: post factum tamen, non exigit restitutionem ab eo, sed remittit et condonet. Cæterùm cum pater non habeat dominium bonorum adventitiorum, si eorum substantiam dissipet, tenetur ad restitutionem, potestque filius, implorato iudice, eum spoliare hujusmodi bonorum administratione.

Quidam filium occultè hæc bona patris subripien-tem à peccato saltem mortali excusant in sequentibus casibus. Primò quando prudentum iudicio, attentâ conditione, familiæ personarum, locorum, aliarumque circumstantiarum, quantitas rei acceptæ non censetur notabilis. Secundò quando filius probabiliter existimat patrem non fore invitum quantum ad substantiam ablationis, sed quòd libenter rem illam ei concederet si peteret, nec tamen audet. Tertio quando res necessarias ad victum, decentem sustentationem, honestas recreationes juxta suum statum à patre prædivite nimis avaro obtinere nequit: tunc enim videtur habere jus ad res necessarias moderatè subripiendas. *L. si quis ex liberis, ff. de Liberis.* Quartò, si aliqua ei dispensatio à patre commissa fuerit, et ipse parè vivendo, aliquid de expensis ordinariis sibi appropriaverit, prout videtur innuere D. Thom. 2-2, q. 32, art. 8, ad 3.

Auctores communiter, inter conjuges tria bona distinguunt, nempe bona propria mariti, bona propria uxoris, et bona utrique communia. Bona viri propria sunt ea quæ à patre, aut hæreditate, aut propriâ industriâ acquisivit, uxore nupta ad hoc conferente :

et de his si uxor accipiat sibi ad aliis notabilem quantitatem contra mariti voluntatem ad consumendum in ludos, et usus vanos ac superfluos, imò ad dandum suis cognatis, et ad faciendas elemosynas, per se loquendo graviter peccat, eò quòd tunc maritus sit rationabiliter invitatus etiam quoad substantiam illius acceptionis. Bona uxori propria sunt quæ habet mulier alio titulo quàm dotis, ut quæ constante matrimonio acquirit hæreditate, legato, donatione, etc. et vocantur paraphernalia. Horum uxor in quibusdam locis habet non solum dominium, sed etiam administrationem et ususfructum, potestque de illis pro sua voluntate disponere independentè à marito; imò peccabit maritus, si in seia aut invitâ uxore ea auferat et distrahat; in aliis verò locis maritus retinet eorum administrationem, sicut et dotis, debetque integra servare, reddere, ac respondere obligando bona propria. Et tunc non potest uxor absque expresso, vel probabiliter præsumpto mariti consensu, notabilem illorum quantitatem accipere; cum enim ususfructus ad maritum spectet, alienum raperet invito domino, sicque grave furtum committeret, et ad restitutionem teneretur; secus verò, quando retinet illorum etiam administrationem.

Bona communia jure communi sunt illa quæ conjuges percipiunt ex fructibus dotis, arrharum et eorum quæ maritus habet donata sibi aut constituta causâ nuptiarum, et quæ correspondent doti. Horum bonorum uxor aliquid notabile invito marito subripiens, grave furtum committit, quia accipit alienum: etenim nomine rei alienæ, non solum res ipsa, sed etiam ususfructus vel usus solus intelligitur. Unde licet uxor in isto casu rem suam quoad proprietatem accipiat, quia tamen usus seu ususfructus et administratio tam dotis quàm bonorum superlucrorum non ad ipsam, sed ad maritum tanquam ad caput et principalem domus gubernatorem spectent, aliquid notabile absque viri licentiâ saltem præsumptâ accipiens, verè furtum committit, et ad restitutionem obligatur. Nec est similis ratio de tutore et depositario, quia licet isti habeant ususfructum et administrationem, non tamen in sui, sed in pupilli et deponentis utilitatem, bene tamen maritus, idèquè dum pupillus aut deponens, res suas auferunt, non faciunt illis injuriam et injustitiam: bene tamen eam facit uxor marito, dum hujusmodi fructus subripit absque proprii mariti licentiâ, saltem tacitâ. Porrò hæc mariti licentiâ præsumpta censetur adesse et à peccato furti excusare, quando uxor tantùm elargitur ea quæ mulieres sui statûs, facultatis et conditionis in eâ regione expendere solent, tum ad elemosynas, tum ad honestas recreationes, largitiones vestes, etc., aut donare ex rebus domesticis, ut vestes jam detritas, comestibilia, etc., juxta qualitatem et statum personarum ac receptam loci consuetudinem, videntibus maritis et non contradicentibus. Imò si vir esset ita severus aut avarus, ut nollet aliqua de his moderata, et absque notabili familiæ detrimento uxori expendenda permittere, censeretur irrationabiliter invitatus: licet enim tunc

non consentiat actu elicto et de facto, benè tamen consensu rationabiliter debito, cùm id videatur includi et pertinere ad competentem uxoris sustentationem, ad quam se obligavit, dummodò nullus interveniat abusus, aut familiæ notabile detrimentum. Vide D. Thomam, 2-2, q. 53, art. 8, ad 3.

Idem dicendum quando uxor accipit à marito avaro ad sibi vel familiæ necessaria pro victu, vesitu et medicamentis comparandis, quia in his non censetur maritus rationabiliter invitus. Item quando accipit ad vitandum grave mariti damnum, sive temporale, sive spirituale, ut si aliqua impendat in elemosynas aut Missas pro conversione mariti, aut felici exitu litis, vel negotii magni momenti à Deo obtinendis; tunc enim utiliter gerit mariti negotium, qui proinde in hoc esset irrationabiliter invitus. Item ad sublevandas necessitates extremas proximi, imò et graves parentum suorum, ita tamen ut post mariti obitum, teneatur quod in parentes sic distravit, in suam partem et dotem conferre. Ratio est, quia quando habemus hona propria, tenemur ex illis subvenire parentibus, servatis deinde servandis. Tandem quando vir incidit in amentiam, et alius administrator auctoritate judicis non assignatur, tunc absoluta domus administratio ad uxorem devolvitur. Secùs dicendum videtur, si vir tantùm absit à domo, nec uxori commiserit administrationem aut non adsit necessitas dispensandi, aut consuetudo locorum contrarium habeat, etc.; quòd si vir fuerit prodigus, bonaque familiæ perdat, et vanè dissipet, potest mulier accipere, eaque pro communibus necessitatibus servare et impendere, ut supra dictum est.

Famuli et famulæ peccatum mortale furti committunt, de bonis dominorum quoad substantiam rationabiliter invitorem aliquid notabile subripientes, et ad restitutionem tenentur. Nec tanta requiritur ad hoc quantitas, quanta in furtis uxorum et filiorum, quamvis fatear quòd debeat esse major, quàm in furtis extraneorum, loquendo de rebus domesticis ordinariis, quæ non sunt pretiosæ, neque solent accuratè concludi, quia domini probè sciunt res istas humanà fragilitate attentà, non posse ita fideliter administrari quin manibus contrectantium aliquid adhaereat, præsertim comestibilem.

Imò quidam volunt servos excusari à furto mortali, quando minimam quantitatem victualium, esulentorum, poculentorum successivè furantur, quæ fit notabilis progressu temporis, dummodò illam convertant in proprios usus, eò quòd tunc dominus non censetur invitus quoad substantiam, sed solum quoad modum: secus dicendum si accipiant ad vendendum et comedendum cum extraneis, aut donandum illis. Hinc excusant famulos et pueros aulicos deservientes mensis dominorum, si comedant quæ de mensà tollunt, eò quòd hujusmodi superflua destinantur ad familiæ comestionem; deinde famuli isti tantò minùs postea horà consuetà comedunt, quòd tamen intelligendum volunt non de cibis prenositis et integris qui de mensà tolluntur, si fortè sunt destinati pro stipendio architri-

clini vel alterius officialis, prout usu receptum est in quibusdam curiis: tunc enim talis acceptio esset verè furtum, cùm fiat invito officiali. Ita Bannes hic, art. 6. Navarrus rectè censet monedos esse famulos à coafessariis, ut fideliter res dominorum suorum conservent, nec eas inutiliter ac superflue consumant; cùm enim proprio labore non eas acquisierint, non possunt pro libito dare aut consumere. Rapinæ autem rei sunt domini, qui debitum operariis mercedem non persolvunt, aut eam dare in longum tempus differunt, eosque damnat Scriptura, Levit. 19, Deuteron. 24, Tobia 4, Malach. 3, Jacobi 5; D. Ambros. lib. de Tobia, cap. ult. et alii Patres.

Religiosi professi in particulari sunt omninò incapaces domini, possessionis, ususfructùs, imò et nudi usùs independenter à prelato: ita ut aliquid proprio nomine et jure habere nequeant, ac sint quasi mortui civiliter mundo, et sine proprio vivere teneantur, ut habetur in Decret. 12, quest. 1, cap. *Non dicitis aliquid proprium*, et de statu Monach., cap. *Ad monasterium*. Et ex Trid. sess. 25, c. de Regul. Hinc fit quòd dum religiosus professus rem temporalem notabilem absque superioris licentià tanquam propriam habet, aut illà utitur suo jure et nomine independenter à prelati voluntate, est verè proprietarius, ac furti mortalis reus, sacrilegii gravitate qualificati, ob transgressionem voti paupertatis voluntariæ, quo religiosus spontè se abdicat omni dominio et juris usu independente ejusdemque rei temporalis, ac promittit in perpetuum sine proprio vivere. Hinc fit quòd religiosus professus peccat mortaliter res communes monasterii in notabili quantitate absque assensu superioris sibi applicando, etiam quoad solum usum, sive illas extrahat ex officinis conventùs, sive subripiat quæ sunt in camerà alterius religiosi, et quæ ipsi ad usum in particulari fuerunt à prelato concessæ. Item quando inscio superiore et absque illius assensu saltem tacito, alias res ab extraneis oblatas accipit superiori non ostensas. Quidquid enim acquirit monachus, monasterio acquirit; et quemadmodùm religiosi persona est tota Religioni mancipata, ita et ejus bona, sicque fiunt cum cæteris monachis communia. Nisi ergo illas res accipiat cum intentione ostendendi superiori, ejusque dispositioni relinquendi, est in malo statu: imò neque ab alio religioso ejusdem ordinis et communitalis potest licitè absque tali assensu superioris accipere, sicut et alter nequit illi donare ea quæ sibi ad usum concessa fuerunt. Hinc religiosus professus absque superioris licentià saltem tacitâ graviter peccat aliquid notabile alienando, donatione, vel contractu, etc., et qui ab illo recipiunt, non sunt tuti in conscientiâ, sed restituere tenentur. Idem dicendum de illis qui de furtis filiorum, uxorum, et servorum accipiunt, eò quòd omnes isti non sint sui juris quantum ad hoc, et alienum donent. De his omnibus furtis abundantius agetur in tractatu de Justitiâ.

ARTICULUS III.

Utrum defraudantes gabellas committant furtum, et restituere teneantur.

Cajetanus in Summâ deducit justitiam gabellarum ex quatuor causis, scilicet efficiente, materiali, formali, et finali. Dicitque imponentem gabellas debere esse supremum principem, nullum alium superiorem in suâ ditione, à quo dependeat, agnoscentem. Item quòd gabellæ non imponantur super res et personas ab isto onere liberæ aut exemptas. Item quòd contineant æqualitatem proportionalem, seu non gravent unum civem præ alio. Tandem ut ob justas causas imponantur, v. g., sustentationem dignitatis principis, necessitatem, vel magnam utilitatem boni communis, cui aliter subveniri non possit; nec vectigalia debent esse majora quàm causa potest, et tantum continuari quandiu illa necessitas durat, nisi alia similis causa tunc de novo superveniat, et tantum impendi ad usum boni communis publici ob quem exacta fuerunt, et non ad alios vanos et superfluos. Difficultas non procedit de gabellis injustis, sed solummodò de justis quibus nulla deest ex conditionibus allatis. Navarrus in Manuali, cap. 17, num. 201, docet quòd cum leges civiles imponentes gabellas non imponant præceptum ad mortale, sed tantum statuunt ut solvantur, seu ut subditus eligat unum è duobus, scilicet vel solvere gabellas, vel subire penam confiscationis et incidere in commissum si deprehendatur, idque post judicis sententiam, non est peccatum illas defraudare; non enim leges civiles obligant ad mortale, si habeant penam adjunctam temporalem, cum tunc sint solum pœnales.

Dico tamen probabilius esse contrarium ac communius, nempe quòd defraudantes gabellas manifestè justas, peccant contra justitiam, et ad restitutionem in conscientia obligantur: non tamen ad luendam penam nisi deprehendantur, et deinde coguntur, aut per sententiam judicis condemnentur. Ita D. Thomas, opusc. ad Ducissam Brabanticam, et lib. 1 de Regim. principum, cap. 10, et lib. 3, cap. 5 et 11. Item super cap. 43 Epistolæ ad Rom., lect. 1, quem sequuntur communiter tam Thomistæ quàm extranei. Idque colligitur ex verbis Christi Domini, Matth. 22: *Reddite ergo quæ sunt Cæsaris Cæsari*, etc. Ex quibus, et ex exemplo Christi, Matth. 17, D. Hieronymus, Theophilactus, Euthimius, D. Ambros., et alii Patres, probant tributum et pecuniam debere solvi principibus, et decimas Deo in ejus ministris. Colligitur etiam ex Apostolo ad Rom. 13, ubi docet principes esse Dei ministros, quibus omnis anima debet esse subdita, nisi velit Dei ordinationi resistere, et postea sic concludit. *Idèd necessitate subditi estote, non solum propter iram, seu timorem pœnæ ac vindictæ, sed propter conscientiam. Idèd enim tributa præstatis: ministri enim Dei sunt, in hoc ipsum servientes. Reddite ergo omnibus debita: cui tributum, tributum; cui vectigal, vectigal.* Ubi vectigal illis præstare, dicitur debitum, seu stipendium gubernationis solvere, et administrationis: sicque ex justitia est præstandum, prout exponunt

D. Thomas, alique sancti Patres, à Gratiano relati, 11, q. 1.

Probatur ratione ex his locis deductâ. Jus naturæ postulat ut principibus justum stipendium, pro labore et administratione, ac subsidio necessario ad pacem conservandam, ad cives defendendos ab hostibus, etc., illis solvat respub., sicut idem jus dicitur et Ecclesiæ ministris persolvantur decimæ: à populo in stipendium sustentationis pro laboribus et functionibus quas in ipsorum utilitatem spiritualem exercent. Ut enim dicit Christus Dominus: *Dignus est operarius mercedem suâ.* Et I ad Corint. 9: *Quis enim pascit gregem, et de fructu ejus non comedit: quis militat suis stipendiis unquam? Ergo tributa justa in communi, jure naturali et divino debentur ex justitia principibus, sicut decimæ clericis, et non tantum ex legis humanæ obligatione et ordinatione, licet quoad quotam sint juris positivi humani, quæ taxatio si justa fuerit est etiam debita ex justitia, non minus quàm id quod ex aliquo contractu, stipendio, et labore alicui ex justitia debetur.* Vide D. Augustinum, Epistolæ 124 ad Olympium, officiorum magistrum.

Huc constat istas leges non esse purè pœnales, sed verè præceptivas; quibus additur pœna ad hoc ut homines, qui frequentius formidant pœnæ quàm virtutis amore deuntur, cautiore et exactiore in tributis et decimis solvendis reddantur. Nec pœna illis contenta tollit vinculum juris naturalis et divini ad culpam obligantis, falsumque est leges obligantes ad pœnam eo ipso non obligare ad culpam, prout ostenditur tract. de Just. et tract. de Legibus. Igitur fraudantes gabellas justas saltem pro meritis impositas, peccant contra justitiam et tenentur ad restitutionem, etiam ante omnem coactionem et judicis condemnationem. Non autem impositæ pro victualibus et usualibus, seu quæ non causâ negotiationis, et ad vendendum, sed duntaxat ad proprium et familiarium usum deferuntur, sint justæ ex parte materiæ et formæ, ac in conscientia debeantur, quidam probabiliter negant, quia plus gravatur civis pauper ex hoc præcisè quòd plures habeat filios alendos et ex istis rebus magis indigeat, plusque consumere oporteat, quàm dives; sieque ex parte materiæ et formæ censentur injustæ. Unde usu et consuetudine videtur ita receptum, ut tales absque scrupulo defraudare liceat, et confessarii non denegent absolutionem poenitenti, qui earum defraudationem restituere nollet. Alii verò probabilius affirmant esse justas et deberi in conscientia, si habeant debitas condiciones, quia ratio recta, et communis necessitas id quandoque expedire dictabit, esto quòd inde per accidens unus præ alio gravetur. Nam etiam vectigalia quæ pro meritis imponuntur, non tam in mercatorum quàm in populi gravamen redundant, cum eò carius deinde vendantur, quòd majores existunt delationis sumptus. Alii tandem volunt quòd ante factum, prima sententia nemini est consulenda, imò reprobanda; post factum tamen tolerari potest, ne onus nimium grave poenitentibus imponatur et contra morem receptum vexentur.

Quæres primò an gabelle manifestè justæ sint debite, etiãsi ab exactoribus non petantur, quia ob incuriam non advertunt transeuntes, merces deferentes. Resp. quòd occultantes merces dolo et fraude, ut per vias indirectas et non assuetas deferentes eo animo ut non incidant in exactores, sine dubio peccant, et ad restitutionem tenentur, sicut et hi qui, interrogati à publicanis, negant se habere merces gabelle subjectas, aut tantas quantas habent: nemini enim fraus patrocinari debet. Quando verò deferentes merces, patenter, sincerè, bonâque fide per viam publicam et solitam transeunt, servanda est locorum consuetudo recepta, nempe quòd ubi jam viget mos solvendi gabbellas absque petitione, transeuntes tunc debeant requirere exactorem; si absit, et non advertens non petat, adhuc ipsi proprio motu exhibere solutionem, quia tunc modus solvendi taxatur, et obligat; secùs dicendum ubi recepta est consuetudo contraria. Indeq̃e domini gabellarum sunt solliciti de ponendis exactoribus, et determinandis locis transitibus, fortè scientes et timentes quòd aliàs transeuntes non requisiti, absque scrupulo gabbellas non solverent.

Quæres secundò, utrùm quando dubitatur de justitiã vectigalis de novo impositi, vel quando vetus augetur, de cujus augmenti justitiã non constat, etiã apud viros prudentes et doctos, adhuc vasalli teneantur illud solvere in conscientiã. Alii negant, quia subditus est in possessione suæ pecuniæ, ac immunitatis à vectigalibus: in dubio autem melior est conditio possidentis. Alii verò affirmant, quia in dubio præsumendum est in favorem principis possidentis facultatem præcipiendi. Unde ad hoc ut subditi in aliquo particulari casu illi non teneantur obedire, probare debent eum non posse tale quid præcipere. Nec sufficit quod de hoc dubitent. Quando igitur non constat id esse injustum, ei parere tenentur. Plura de his, vide in trac. de Just.

ARTICULUS IV.

De furtis bella gerentium.

D. Thomas, 2-2, q. 40, art. 1, ad justitiam belli tres condiciones requirit. Primò auctoritatem publicam principis, cujus mandato bellum est gerendum. Secundò justam causam, ut scilicet illi qui impugnantur, talem mereantur impugnationem propter aliquam causam: et defectu harum duarum conditionum, est contra justitiam, ac ad restitutionem damnorum obligat. Tertio potest contingere ut sit legitima auctoritas indicentis bellum, et causa justa: nihilominus ob pravam intentionem, bellum reddatur iniq̃um, illicitum et peccatum contra civitatem, ut si non intendatur, vel ut bonum commune promoveatur, vel ut aialium vitetur; sed nocendi cupiditas, ulciscendi crudelitas, libido dominandi immisceantur, sicut iudex peccat, reum legitime damnando ad mortem, adjuncto odio privato; non tamen propterea ad restitutionem obligatur. Vide dicta superius in expositione quinti præcepti, art. 4, § 1. Unde difficultas est tantùm de

bello injusto ex defectu primæ et secundæ conditionis.

D. Thomas, 2-2, q. 66, art. 8, ad 1, ait, quòd si illi qui hostes deprædantur, habeant justum bellum, ea quæ per violentiam in bello acquirunt, eorum efficiuntur; et hoc non habet rationem prædæ, unde nec ad restitutionem tenentur, benè tamen si habeant bellum injustum. Hinc in bello justo res mobiles hostium sunt militum eas accipiuntur, nisi aliter statuunt principes, aut aliter consuetudine receptum sit: id enim bono communi expedit, ut spe prædæ audaciores evadant milites ad hostes debellandos, qui cum harum dominum tunc amittant, isti non tenentur postea eisdem restituere. Ex inst. l. lib. 2, tit 1, § 17. Tenentur nihilominus ad restitutionem damni illati hostibus, contra expressam ac intimatam ducis prohibitionem, si eam tulerit volens ex christianâ pietate hostibus parcere. Tunc enim nocent ex privatâ, et non publicâ auctoritate, proindeque injustè hæc mala inferunt. Secùs dicendum si prohibitionem fecerit, duntaxat ut disciplina militaris servaretur, et ne inde exercitus aliquod damnum pateretur, tunc enim solùm contra obedientiam peccant milites: qui autem bonâ fide pugnantur existimantes bellum esse justum, depositâ demde ignorantâ, non tenentur ad restitutionem damnorum, nisi in quantum facti sunt ditiores: secùs si ad bellum processerunt, de justitiã illius conscii. Ut princeps finem justî belli obtineat, potest omnia media adhibere huic fini accommodata, v. g. procurare victoriam per insidias et stratagemata, (sine mendaciò tamen) hostibus damna temporalia inferre, eorum bona subripiendo, comburendo, etc., dar) urbes in prædam ex urgentissimâ causâ; interdicens tamen violationes, sacrilegia, etc.; inò ecclesias devastare et solo æquare, si ad victoriam obtinendam fuerit omninò necessarium.

Quando tamen pœna longè excedit culpam, et re-compensatio damnum illatum, tenetur princeps excessum restituere, vel pro eo satisfacere. Unde si hostis unicam urbem ex ejus regno detineat, videtur quòd propterea integram ejus provinciam sibi usurpare non valet, nisi aliter pax inter illos obtineri nequeat, aut aliud suadeat justa necessitas. Quidam nihilominus advertunt jure gentium fuisse introductum, ut bona mobilia, quantumvis damnum illatum excedant, fiant occupantis; inò quandoque princeps justè potest urbes et res immobiles hostium retinere in compensationem injuriæ, vel damnorum, vel sumptuum, vel ad securitatem regni sui astruendam. Tunc enim iudicis officium in reos exercet, sequæ ac suos indemes ac securos servat; inò et in vindictam pro injuriã potest confiscatione urbium arciumque illos punire, prout obligatur ex cap. 20 Deuteronomii. Hinc etiã servato juris ordine licitum est uti repræsalii, id est, licitum est principi, ut compenset damnum injustè illatum alicui ex suis subditis, à subdito alterius principis accipere illius vel alterius etiã innocentis bona, quando debita compensatio aliter obtineri nequit. Nullus tamen nisi supremus princeps potest dare

facultatem sic utendi repræsalis, sicut nullus alius potest bellum movere : qui tamen non debet talem facultatem concedere nisi pro gravi damno illato, eoque certo, et solum ex hypothesi quòd alter princeps rogatus non curet debitam compensationem à ladente fieri.

Sive bellum justum fuerit, sive injustum, lethali ter peccant milites, et duces, concives et amicos apud quos transeunt, vel in quorum hospitiiis in statione hinc mali commorantur, latrocinii et extorsionibus vexantes ac ab illis extorquentes pecunias, ultra in quod constitutum est, damnaque notabilia ipsis inferentes, contra illud Joannis Baptistæ præceptum, Luc. 3, illis intimatum : *Neminem concutatis neque calumniam inferatis, et estote contenti stipendiis vestris.* Nec in his concussionibus, furtis, et rapinis excusantur per hoc quòd debitum ipsis stipendium non solvantur, aut sufficiens non tribuantur, cum cives non sint hujus causa, neque res ipsorum illis obligentur. Neque dissimulatio ducis aut principis eos excusat à peccato, et ab onere restituendi, cum nonnisi in penam alicujus culpæ possint ista permittere. Unde peccant principes promissa militibus stipendia non solventes idque statuto tempore, cum ad id ex justitiâ teneantur, indeque cogantur milites homicidiis et rapinis victimam querere. Quare obligantur ex justitiâ damna omnia, quæ propterea vel ipsi milites vel alii subditi patiuntur, compensare. Idem dicendum de ministris principis et ærarii præfectis per quos stat ne militibus stipendia solvantur. Quare mortaliter peccant et tenentur ad restitutionem, quando pecunias ad sustentationem militum destinatas in proprios usus per aliquod tempus convertunt, procrastinantes solutionem militum, aut ab eis dementes aliquid de pecuniis debitis, si velint promptam habere solutionem.

Idem dicendum de ducibus exercitûs, si non solvant, aut si minuunt stipendia militibus taxata, nempe quòd tenentur ad restitutionem, ac damnorum reparationem tum ipsis militibus, tum civibus et rusticis qui eâ occasione vexantur ac spoliantur à militibus. Imò et ad hoc tenentur etiam præcisè ex hoc quòd dissimulant et non reprimant hujusmodi concussiones, cum desint suo officio, eisque mala hæc imputentur. Quantò magis istius peccati et obligationis restituendi sunt rei, quando ipsimet extorquent à communitatibus pecunias ad quietè et pacificè cum civibus convivendum, coguntque auctariis indebitis vexationes redimere!

Item peccant duces cum onere restituendi qui iter faciendi fingunt se modò hæc, modò illæ ituros, eo sine ut à diversis pagis pecunias accipiant, ne per eorum fines transeant. Item qui hospitandi loca determinata non observant, sed acceptâ pecuniâ à civibus unius urbis, in quam se recipere debebant, illam pertranseunt, et milites longius itinerantes deducunt ad aliam urbem ad quam nonnisi alterâ die hospitii causâ se recipere debebant. Peccant enim et restituere tenentur, si ista urbis inde notabiliter gravetur, puta quia milites fessi accedunt, inquieti, irati, famelici,

cogunt cives in obsoniis majores sumptus facere, etc. Peccant insuper cum onere restituendi, qui pro majori numero militum quàm habent aut habere debeant, plura stipendia recipiunt, v. g., qui dùm à commissariis recensentur, fictos et ementitos milites veris immiscent, aut unum plures personas representantem substituant, ut stipendiorum partem sibi retineant. Siquidem principi aut civibus restituere tenentur hujusmodi stipendia furto ablata, et rursùs gravia damna ex propriis bonis rescircare, si quæ inde oriuntur, ut plerùmque accidit. Idem dicendum de iis qui pravum et corruptum victimam comparant, ejus causâ milites moriuntur, ut princeps grave patitur damnum. Similiter peccant milites, qui cum plures sibi faciant assignari domos, et ad hoc accipiant aut suffrentur schedulas, ad unam tantum domum divertunt, et ab aliis pecuniam accipiunt. Et hoc de bello justo.

Quando autem bellum est manifestè injustum, nec latere potest duces et milites, tunc furtum et rapinam committentes etiam circa hostes quos impugnant, graviter peccant et tenentur ad restitutionem, ac ad reparanda damna illata, cum isti honorum suorum dominium tunc non amittant, solimque per injuriam opprimantur. At tamen quantum ad obligationem restituendi observandum est istud discrimen inter duces et milites, quòd dux dirigens exercitum ad damnum aliquod injustè inferendum, tenetur de toto illo damno in solidum, eò quòd est causa efficax illius : at singuli milites tenentur tantum pro ratâ juxta damnum quod quisque intulit, nisi etiam quis eorum sit causa specialis damni ab aliis illati, ut quando mutua conspiratione seu unâ manu se jvant ad injustè depopulandum civitatem aut domum. Tunc enim quilibet tenetur in solidum, prout ostenditur in tract. de Justitiâ.

Quæ hæcque dicta sunt à nobis, dura sunt militiam exercentibus, nec facillè illis persuaderi possunt, etsi vera, ipsoque rationis lumine jureque naturali evidentia : ea tamen notent confessarii, qui talium confessiones audiunt, ne incautè eos absolvant, antequam prædicta damna compensent; ac breviter observent ex Cajetano, verbo *Miles*, quòd eorum peccata consistunt in hoc quòd non sint contenti stipendiis suis. Hinc oriuntur concussiones pauperum et civium : vi et metu ab eis extorquent ultra solum ac debitum, et quandoque ipsorum personam lædunt. Hinc procedunt calumniæ, imponentes civibus quòd sint factiosi, rebelles, hostes, etc. Hinc emanant prædæ et rapinæ. Præter autem tria hæc mala, quæ à D. Joanne Baptistâ didicimus, Aristoteles luxuriam ponit, tantumquam gens militaris nata sit ad carnis petulantiam; implicentur quoque hodiè multi eorum blasphemix, ebrietatis, et crudelitatis ac vindictæ peccatis, et ut vulgo dicitur :

Nulla fides pietasque viris qui castra sequuntur.

An verò quis possit à militibus emere viliori pretio ea quæ injustè abstulerunt, respondeo per se loquendo id non esse licitum; nam priores domini dominium non amiserunt. Per accidens autem quando verisimile est ea bona nunquam ad istos perventura, juxta ali-

quos auctores tunc ea possumus emere vili pretio, cum illâ tamen intentione quòd, emparent dominus, hæc illi restituamus eodem pretio: si verò non compareat, eadem retineamus. Tunc enim domini non censentur esse rationabiliter iniiti, cum ipsorum negotium utiliter geramus.

ARTICULUS V.

Quandonam venatione, aucupio, et piscatione furtum committatur.

Ex lib. 2 Instit. tit. de rerum divisione, § *Feræ*, animalia dividuntur in ea quæ sunt omnino fera ex naturâ suâ, ut lepores, grues, aves sylvestres, pisces, etc.; et in ea quæ sunt ex naturâ suâ mansueta, ut canes, equi, gallinæ, etc.; et tandem in illa quæ naturâ suâ sunt quidem fera, per accidens tamen arte et industriâ hominum mansuefunt, et cicurantur, ut cervi, falcones, columbæ. Et è contra quædam, licet naturâ suâ non sint fera, talia nihilominus evadere possunt longâ mansione et educatione in sylvis, sicut porci domestici fiunt apri, etc.

Animalia naturâ suâ non fera et domestica, regulariter sunt dominis suis appropriata; ideòque licet aliquando aberrerit et vagetur, non propterea sunt extra illorum dominium, nec proinde licitum est inveniendi ea sibi usurpare. Imò, si à lupis devorentur, aut aliâ ratione interficiantur et percant, carnes, pelles et quæ supersunt, ad dominum pertinent, et qui suâ industriâ illa eriperet de lupi faucibus, teneretur domino reddere, accepto pretio laboris, et deductis expensis, si quas fecit in eorum reductione. Animalia nullo modo mansueta, quæ nec abire nec redire solent, quàm diù sunt dominorum, quàm diù ocella sub eorum custodiâ manent. Cum primùm verò in suam se receperint libertatem, ac custodiam evascent, ita ut comprehendendi ac retineri nequeant, amittitur ipsorum dominium sicut primò capientes. Ex Instit. loco citato. Animalia verò quæ educatione mansueta redduntur et abire ac redire solent, quàm diù sunt dominorum, quàm diù egredi ac certis temporibus reverti solent, quia tunc habentur tanquam domestica proindeque ad possessionem dominorum acque pertinent ac alia de se cicura et domestica. Unde qui illa auferit, furtum committit et restituere tenetur. Ex Instit. loco cit. et ff. de Acquir. rer. dom., l. *Naturalem*. Quando verò ita fugiunt domini oculos ut faciliè comprehendendi nequeant, et prorsus de se amittunt consuetudinem priorem ad eum revertendi, etiam non impedita, tunc censentur pristinam libertatem recuperasse ac communia evasisse, sicutque primò occupantis: illa autem consuetudo secundùm quosdam amittitur per binum actum; secundùm alios, plures requiruntur. Verùm in his standum est iudicio prudentium: si enim non longè vagantur in sylvis, sed in locis vicinis et suburbanis commorentur, ac per quindecim dies non redeant, patianturque se reduci, non censentur consuetudinem redeundi amisisse; et si habent aliquas notas, ut e. jus erant agnoscì possint, ad proprios dominos reduci debent: et in dubio an libertatem naturalem ac-

quisierint, præsumendum est in favorem domini, eique sunt restituenda. Hinc patet quid sentiendum sit circa animalia quæ sunt propria alicui domino et ab ipso retinentur, ut apes in alveari, cuniculi in leporario, columbæ in columbario, pisces in piscinâ aut vivario. Qui enim ea ibi reposita à domino eripit, furtum committit, sicut et qui ex alieno columbario fraude et dolo columbas alterius ad suum attrahit, ut sibi commorentur, ac obligatur ad restitutionem, nisi opposita urgeat consuetudo, quod proinde à prudente confessario est expendendum. Item qui aucupatur columbas prope ipsum columbarium, peccat et ad restitutionem tenetur, sicut et qui gallinas aliasque domesticas aves auferit et occidit. In quibusdam locis taxatus est terminus, v. g., unius leucæ à columbario, intra quem columbas capere est prohibitum et peccatum cum onere restituendi. Videtur tamen dicendum, quòd adhuc eas capere etiam extra illum terminum non liceat, quàm diù redire consueverunt.

Unde illud ponendum est discrimen inter feras quæ continentur in aliquo exiguo loco erecto à privato ipsius domino, ut in piscinâ, leporario, etc., et eas quæ in vasto loco, ut in magnis sylvis aut peramplio stagno includuntur; quòd priores spectant ad dominum custodie; posteriores verò ad primò capientes, eò quòd ibi videantur naturali suâ libertate gaudere, cum a domino fundi nequeant faciliè capi. Quòd tamen quidam adhuc limitant, dicentes quòd si feræ sint in aliquâ vastâ sylvâ aut stagno peramplio à naturâ ipsâ, et non ex hominum industriâ clausis, tunc potiuntur naturali suâ libertate, sicutque primò occupantis: at verò si ille locus arte et industriâ hominum fuerit vallatus et ocellus, tunc ad dominum loci illius feræ pertinent. Verùm alii docent quòd qui venatur aut piscatur in loco et fundo alterius, ubi aliqualem fecit clausuram, non tamen ita aretam, quin liberum quasi egressum inde habeant animalia, quamvis peccet et injuriam faciat in venando et piscando invito domino loci, indeque tenetur illi resarcire damnum aut lucrum cessans quod inde subsequitur, non tamen animalia capta eadem restituere, cum ea capiendi ipsorum acquirat dominium. Ratio est, quia etsi agri illi sint aliquo modo circumsepti, et lege humanâ prohibeatur ne quis agrum illius eo invito ingrediatur, quia tamen feræ in nullius adhuc bonis sunt, nec per talem prohibitionem domino applicantur, cum eas nondùm apprehenderit, proindeque gaudeant libertate naturali, sicut primò occupantis; non enim per solam fundi clausuram censentur in dominio possidentis fundum, si prohibito aut saltem faciliè capere nequeat, ut eripione contingere in locis vastissimis; et aliunde non sunt animalia domestica, sed fera ac omnino communia iure gentium. A fortiori quando egrediuntur ex illis locis et fugiunt, à quolibet occupari et retineri possunt.

Qui venatur feras in locis patentibus et minimè circumseptis, cujuscumque sint ea loca, acquirit dominium prædæ, nec tenetur ad restitutionem, nisi ferarum magnam stragem ac devastationem faciat. Ratio est, quia licet iste faciat contra prohibitionem et præ-

ceptum superioris, ideòque peccet contra legalem fortè justitiam, nulli tamen aufert suum; quia ille feræ nulli appropriantur, et adhuc suâ libertate naturali potiuntur, suntque communes et primò occupantis fiunt. Ergo non tenetur restituere feram à se captam, sed tantùm ad luendam pœnam post judicis sententiam: et si fera à giudice domino applicetur ob injuriam ipsi illatam, tunc venator per accidens eidem reddere tenetur. Item si faciat magnam stragem, tunc asspiciat dominum jure quod habebat in illas feras, et delectatione ac utilitate quam ex eo loco capere poterat, siquæ damnum ipsi injustè infert et tenetur restitutionem facere arbitrio prudentis viri, attentis circumstantiis occurrentibus, et consuetudine locorum.

Leges prohibentes venationem in locis publicis possunt esse justæ, ut si reges aut principes, aut domini oppidorum ex licentiâ ac privilegio regis, aut aliquo contractu absque vi et dolo cum oppidanis inito, aut consuetudine immemoriali et legitime præscriptâ, talem habentes facultatem, sibi reservent quædam loca in quibus soli ipsi venari, et venatione animum relaxare et oblectari possint. Siquidem nec jure naturæ, nec jure gentium venatio præcepta aut prohibita est, sed solum permissa et licita: sicque supervenire possunt justæ ac legitimæ causæ quibus bono communi expediens ac decens sit eam aliquibus personis ut clericis prohiberi, et aliis supradictis reservari. Item prohiberi certis anni temporibus, ut tempore nivium, et quando animalia gravidantur, aut fetus nutriunt, ne destruantur, aut notabiliter minuantur. Item vetari ne certis laqueorum, retium, aliorumve instrumentorum generibus uti liceat, ob eandem rationem. Verùm hujusmodi loca nimium multa esse non debent, ne subtilitè ac reservatione nimium graventur; et aliquo beneficio ab isto onere videntur compensandi. Nec venantibus justum tunc est gravem pœnam corporalem imponere, ut flagellationis publicæ aut mutilationis, nisi hæc leges late sint ad terrorem incutiendum, et non ut executioni mandentur; vel nisi transgressor sæpius venando notabile damnum bono publico intulerit, aut gravem injuriam spectatis circumstantiis legislatori irrogasse censeatur. Tandem si quod damnum venando equis, canibus, vel quâvis aliâ ratione dum feras insequuntur, prædiis alienis intulerint, in conscientiâ resarcire tenentur, sicut et nocumenta quæ feræ supra modum multiplicatæ subditorum agris et vineis causant, nisi illis eas permittant expellere baculo, lapide, ac capere si opus fuerit.

Dùm lex prohibens venationem justa est, peccat qui illam transgreditur; cujus gravitas peccati non debet colligi præcisè ex gravitate pœnæ transgressoribus impositæ, sed ex gravitate damni bono communi illati; ut si quis inficiat aquas stagni aut fluvii, indeque contingat magnam quantitatem piscium mori, etc. Quare qui tale damnum infert, non videtur mortaliter peccare, neque tenetur feram à se captam restituere, ob rationem mox allatam; tum quia leges tantùm venationem prohibent, nec irritant ferarum venatione captarum acquisitionem.

Quæres an peccet et ad restitutionem teneatur qui feram ab alio lethaliter percussam, aut in ejus laqueo irretitam, sibi usurpat. Respond. quòd si Paulus, v. g., feram à se percussam fugientem insequatur, et probabiliter eam capturus erat, tunc nequit à Joanne sibi usurpari, quia Paulus eam naturali suâ libertate privasse, illamque occupasse censetur. Secùs dicendum, si eam non persequatur, aut licet persequeretur, probabiliter capturus non erat. Quidam tamen volunt quòd in isto casu aequitas postulare videtur, ut fera inter ipsos dividatur, si vulnus à Paulo inflicium fuerit causa quòd à Joanne sit capta.

Eodem modo fera incidens in laqueum Pauli ad ipsum pertinet, si inde non poterat se extricare: illam enim censetur occupasse. Si tamen de facto evasisset, nisi Joannes Paulum præveniendi illam cepisset, tunc sit Joannis, qui tamen videtur aliquid de prædâ Paulo debere dare. Quando Joannes feram sequitur, eaque incidit in laqueos Pauli, tunc qui prior ex illis eam capit, ejus dominium acquirit, quia in pari jure, melior est conditio possidentis; aut ex quâdam aequitate inter ipsos est dividenda. In his quæ ad venationem pertinent, spectandum est quid ferant leges, et consuetudines approbatæ locorum. Plura vide in tract. de Just.

ARTICULUS VI.

De furtis eorum qui ligna cædunt, aut herbas decerpunt in sylvis aliorum.

Certum est quòd ii qui ligna cædunt in sylva propriâ alicujus privati, quam ipse aut ejus antecessores plantaverunt, aut plantatam emerunt, furtum lethale committunt, nisi excusentur ex parvitate materiæ, in quâ discernendâ standum erit judicio prudentis viri, talemque censet Bannes magna integræ arboris acceptionem, et damnum illatum ante omnem judicis sententiam restituere tenetur, pœnamque etiam solvere post judicis condemnationem. Ita communiter auctores, quia iste alienum rapi domino rationabiliter invito. Idemque dicendum de iis qui ducunt animalia sua ad pastum in pratis, alicui privato applicatis. Nec in hæc acceptione lignorum excusantur pauperes, nisi ob evidentem et urgentem necessitatem; puta si ex nimio frigore imminet periculum personæ, morbi, aut vitæ, cui aliter subveniri non potest. Ideòque non est ipsis licitum accipere ad aliis vendendum, indeque familiam sustentandam extra casum necessitatis extremæ, dum per laborem, aut famulatum, aut elemosynarum petitionem, aliter sibi providere nequeunt.

Si tamen sylva antea communis, dono aut concessione tantùm reipub. aut principis fuerit alicui privato applicata et appropriata, cives pauperes gravem necessitatem patientes, puta ad familiæ sustentationem indigentes, non peccant, neque ad restitutionem tenentur, ligna moderatè inde accipientes. Ratio est, quia isti concedentes non possunt sibi applicare sylvam, quæ initio communis fuit, sponteque suâ arbores profert, quin saltem in tali necessitate licitum sit aliis exinde

ligna ad necessarios usus desumere, dummodò sylvæ sufficiat ad hoc. Ergo non potuerunt plus tribuere juris in istum privatum quàm ipsi habebant. Ita Sotus, lib. 4 de Justit., quest. 6, art. 4; Bannes, 2, quest. 62, art. 3, et alii. Secùs dicendum videtur quando respub. vendit aut locat alicui sylvas vel herbas communes. Tunc enim etiam incolæ ligna cadentes, aut animalia ad pastum ducentes, peccant et tenentur ad restitutionem, quia per injuriam auferunt ab aliquo, quod illi appropriarunt contractu oneroso, cedentes juri quod antea habebant. Requiritur tamen justa et gravis causa, ad hoc ut respub. possit alicui privato vendere seu locare usum et commodum bonorum communium, eoque incolas privare, et ut ipsorum consensus rationalis adesse censeatur.

Ut autem hæc clariùs innotescat, stricendum est posse respub. vel communitatem justè prohibere suis civibus cæsionem lignorum, pastumque animalium in sylvâ et pascuo communi, ita scilicet ut nemini liceat in tali loco aut tempore herbas animalibus nutriendis insumere, talia ligna aut tantam eorum molem cædere, etc. Talis enim prohibitio bono communi valdè conducit, nec reipub. potestatem excedit. Ideòque hujusmodi leges sunt justæ, et ex consuetudine introductâ ac receptâ desumi debet vis obligationis illarum. Nam ubi consuetudo loci habet quòd transgressor non solum ad pœnam, sed etiam ad restitutionem rei acceptæ aut ejus valoris solet condemnari, tunc acceptio in notabili quantitate est peccatum mortale: ubi verò solum condemnari solet ad pœnam, tunc signum est mentem legislatoris non esse obligare transgressores ad culpam, sed duntaxat ad pœnam. Cùm autem lex illa pœnalis sit justa, transgressor post condemnationem tenetur eam persolvere in conscientiâ.

Ordinariè tamen loquendo non videtur peccare mortaliter, nec obligari ad restitutionem, nisi quando notabile detrimentum infert bono communi, attentâ proportionè quantitatis et magnitudinis ipsius sylvæ. Ratio primi est, quia cives, præsetim indigentes, moderatè aliquid ad suos usus inde accipientes non nocent justo finì à repub. intento; et aliunde non accipiunt de alieno, sed tantùm de eo quod sibi et cæteris civibus est commune, nec tunc respub. præsumitur esse graviter invita ac cum tanto rigore suos cives obligare voluisse, neque in ipsis præsumitur adfuisse voluntatem se graviter ac ex justitiâ obligandi in his materiis, sed tantùm ad pœnam post condemnationem luendam. Ratio verò secundi est, quia civis depopulans communem sylvam, peccat contra justitiam commutativam, quoniam tollit et destruit à communitate et à concivibus jus quod habent ex justitiâ commutativâ ad ipsam sylvam et ad utilitatem illius, eorumque partem sibi injustè usurpat, aut destruit. Ergo tunc ad restitutionem ex ipsâ rei naturâ obligatur.

Si sint duo oppida vicina, quorum quodlibet suam communem sylvam habet contiguam, tunc oppidani unius loci, ligna in alienâ sylvâ auferentes (dummodò id moderatè faciant, neque valdè notabile damnum inferant) excusantur tam à culpâ mortali, quàm ab

onere restituendi: deprehensi tamen et condemnati, pœnam luere tenentur. Ratio est, quia cùm passim sciatur hinc inde ex utrâque parte exigua damna furtive fieri, censentur communitates horum duorum oppidorum vicissim condonare restitutionem rei ablatae, mutuaque eodere compensationem inter oppidanos. Secùs dicendum quando unum oppidum caret sylvâ communi, vel habet quidem, sed adè remotam ut ab oppidani alterius loci habitentis sylvam propinquam et vicinam, nequeat cæsionem lignorum pati. Tunc enim locum non habet ista compensatio: ideòque tales oppidani, perinde ac extranei, ligna cadentes in sylvâ alterius oppidi peccant, et ad restitutionem tenentur ante judicis condemnationem, non tamen ad pœnam luendam, nisi post sententiam.

Concludit Bannes, 2-2, quest. 62, art. 3, concl. 5, quòd in sylvis in quibus licet arbores sylvestres cædere, licetbit fructus earumdem arborum colligere: et è contra, quando non licet primum, nec etiam secundum licetbit, quia fructus sequitur naturam et conditionem arboris, eodemque modo applicatur suis dominis, qualiter applicantur sylvæ. Ergo de utrisque quantum ad hoc idem judicium est ferendum. Et ibidem concl. sextâ docet quòd qui pecora ducunt ad pastum in sylvis alienis circumseptis et reservatis, tenentur restituere damnum domino illatum ante judicis sententiam; secùs verò si sint loca patentia et non specialiter reservata. Ratio est, quia sicut erectio sylvarum et plantatio arborum tribuit perfectum jus et proprietatem domino, ita et sepe circumdare prædia, tribuit jus domino ad herbas ibi nascentes, easque sibi reservare potest. In aliis tamen prædiis, nisi sint vineæ, oliveta et similia, quæ ex pastu animalium magnum patenter detrimentum, ferè communiter statutum est ut collectis fructibus et frugibus, nullus prohibeat aliis pastum animalium, dum semine carent. Tandem de pascuis communibus eodem ferè modo ratiocinandum est ac de sylvis ad communitatem, quoad lignorum cæsionem pertinentibus. Vide legem: *Si furtivam* et alias digest. l. 47, titul. 7. Regula generalis ad dignoscendum quid in hæc parte liceat aut non liceat, est recurrere ad communitatis aut dominorum expressam aut tacitam voluntatem consensumque rationabilem, locorum usum, et consuetudinem, utpote quæ hujusmodi legum præstantissima interpretis esse solet. Fusius de his agit tract. de Just.

ARTICULUS VII.

De furtis rerum inventarum, et de thesaurorum inventione.

Res quæ sub nullius unquam dominio fuerint, ut gemmæ, lapilli, conche, quæ sunt in littore maris, pisces, aves et feræ sylvestres, metalla, et, jure gentium, imò et jure civili communi fiunt primò in renientis et occupantis. Ex instit. de Res. divis. § *Feræ*, § *Item lapilli*. Et ff. de Acquir. dom. rer., l. 1 et l. 2, ff. de Acq. posses., l. 1, et in decret. dist. 1, can. *Jus naturale*, et can. *Jus gentium*. Item ex D. Thomâ, 2-2, q. 66, art. 4, ad 2. Hæc igitur jure naturæ, jure gen-

tium, et jure civili communi, non sunt alterius quam inventientis in loco publico ac communi et ea occupantis. Cum quo tamen stat, quòd jus particularis inventoris, possit impediri alio jure naturæ universaliori, nisi scilicet propter bonum commune expediat quòd efficiatur reipub, aut principis. Tunc enim lex positiva particularis quæ hoc determinat, fundatur in jure naturali, quo unaquæque pars est propter bonum totius, bonumque commune est præferendum particulari. Adde quòd etsi jure nature omnia dicantur communia, nihilominus jure gentium facta est rerum divisio, eò quòd jus naturæ non præcipiat positivè illam rerum communitatem, sed ad illam merè negativè se habeat, quatenus nulli in particulari applicat, sicque permissivè et non contrariè se habet ad istam appropriationem: ita enim jus gentium, et jus civile commune, quo facta est hæc rerum applicatio primò occupanti, determinari potest jure positivo regni et provinciarum; proindeque rex poterit sibi hujusmodi bona applicare tanquam tributa ad suum statum et ad reipub. defensionem necessaria. Qui tamen ea inveniret, non teneretur per hæc prohibitionem restituere ante condemnationem, eò quòd hujusmodi lex censeatur pœnalis, sicut et lex prohibens venationem et piscationem.

Eodem modo ratiocinandum est de thesauris antiquis quorum nullus extat dominus, quamvis olim cum habuerint; nempe de pecuniâ aliâve re pretiosâ, quondam ab aliquo repositâ et absconsâ cujus absconcionis tempus, ratio, et auctor dignosci nequeunt. Hæc enim duo requiruntur ad rationem thesauri propriè dicti. Res igitur absconsa, et post longissimum tempus reperta, cum habeatur pro derelictâ, ac in nullius bonis, jure naturæ sit ipsius inventoris. Ex Instit. de rerum divis. § *Thesaurus*, et ff. de Acq. rerum domini, l. *Nunquam*, et ex D. Thomâ, 2-2, q. 66, art. 4, ad 2.

Jus tamen civile positivum statuit quòd si ab aliquo quaeratur et invenitur thesaurus arte magicâ, totus adjudicatur fisco. Cod. de Thes., l. *Un*. Et Cod. de Malef., l. *Nemo*, ff. de Furtis l. *Falsus* et ff. de Acq. Cum sint pœnales contra artem magicam, non obligant ante condemnationem judicis. Si verò absque arte prohibita inveniantur ab aliquo in proprio fundo, totus est inventoris, ex dictis leg. Si autem quis illum inveniat in fundo alieno, tunc si tantum casu, aliud intendens eum invenerit, medietatem dare debet domino agri, sive sit persona privata, sive communitas. Si autem ex industriâ datâque operâ inconsulto domino agri repererit, tunc deductis expensis, totum thesaurum domino reddere debet ex dictis legibus. Utrùm autem istæ leges in conscientiâ ante judicis sententiâ sint observandæ ab isto inventore, tam de industriâ quam casu, certum est quòd casu inveniens thesaurum in agro alieno, tenetur in conscientiâ, dare partem illius domino; quia in hoc finis legis non est punire, sed componere cives inter se, ipsoque facto adjudicare dimidiam partem uni, et dimidiam alteri ad obvian-dum litibus et controversiis. Quidam censent quòd

inventores de industriâ tenentur in conscientiâ totum thesaurum dare domino agri, juxta has leges, quæ quantum ad hoc statuunt quid juxta æquitatem sit faciendum. Etenim hic inventor perinde se habet ac qui seminat in agro alieno absque licentiâ domini. Alii volunt istas leges esse tantum pœnales, contra quærentem de industriâ thesaurum in agro alterius, seu velle punire audaciam ejus, qui in eo agro sine licentiâ domini voluit laborare suamque industriam exercere, sicque non obligare in conscientiâ ante judicis condemnationem, solùmque medietatem inventi thesauri teneri domino dare, et aliam medietatem sibi retinere posse.

Qui scit aliquem thesaurum latere in agro alieno, non tamen adhuc illum quæsivit, licitè potest agrum emere hoc fine, pretio ordinario, nihil indicando domino de thesauro, cujus proinde ipse acquirit dominium, sicut et agri, prout indicat Matth. 13, et à D. Th., loco citato; ac colligitur ex ff. de Rei vindicat., l. *Tutore*.

Ratio est, quia ager venditur et appretiat secundum superficiem quam habet magis vel minus fructiferam, non verò secundum accidentaria ibi latentia: proindeque cum iste emat agrum justo pretio, nullam facit injuriam venditori; nec illius ignorantie ac involuntariè est causa ipse emptor; non enim tenetur eidem manifestare quod ipse suâ industriâ cognoscit, maxime quia thesaurus absconditus non pertinet ad substantiam rei vendite. Quemadmodum si quis emeret equum, quem scit hausisse et bibisse margaritam in flumine, non teneretur ei indicare domino equi, eò quòd non pertineat ad substantiam equi, neque ad valorem illius.

Item quia emptor non acquirit dominium thesauri ex venditione alterius, sed ex inventione in agro proprio: neque venditor antea erat dominus thesauri, alioquin non esset thesaurus propriè dictus; de cujus ratione est quòd non habeat dominum. Dixi, si thesaurus antea non quæsivit nec suffodit: si enim jam invenisset, et illum terrâ cooperiens agrum emeret, quamvis tunc fortassè jure gentium posset domum aut agrum eodem pretio emere, quomodò procedit parabola Salvator. Matth. 13; attamen quia jam verè thesaurus est inquisitus et inventus tempore quo vende: s erat dominus agri aut domus, hoc ipso secundum jus civile acquisitum illi erat aliquid jus, ac proinde medietas thesauri eidem debetur. Thesaurus verò impropiè dictus, seu depositio pecunie, quam aliquis lucri gratiâ, vel metûs, vel custodia sub terrâ condidit, habetque de proximo dominum, non illicò fit inventor, sed restitui debet verò domino aut ejus hæredibus. Idemque dicendum de rebus deperditis quæ habent dominum de præsentî ac de propinquo: nempe quòd si inventor eas accipiat non animo sibi retinendi, sed animo restituendi domino, qui eas pro derelictis non habet, non committit furtum. Et similiter si pro derelictis habeantur, et hoc credat inventor, licet sibi retineat, non committit furtum, ut expressè docet D. Thomas, loco citato, et colligitur ex Inst. de rer. divis.,

§ 47, ubi dicitur : *Si res pro derelictâ habita sit, et eam quæ occupaverit, ejus fit, si dominus eam abjecit, ut nolit in rerum suarum numero esse. Quod dùm clarè non constat, voluntas domini circumstantiis est indaganda, et arbitrio prudentium omnibus consideratis definiendum erit. In dubio tamen æquali, in favorem prioris domini est declinandum. Regulariter autem quæ tempestate ingruente levandæ navis causâ ejiciuntur, et è rhedâ corrente cadunt, non sunt habenda pro derelictis. Ex institut. de rerum divis., § *Ultimo ff. de Furtis, l. Falsum*. Igitur bona naufragantium restituenta sunt. Item bona quæ projiciuntur et accipiuntur quando accidit aliquod incendium. Itemigna, trabes, et similes res quæ fluminis inundatione rapiantur, quando pro earum qualitate constat dominum eas non habere pro derelictis.*

Difficultas restat de rebus perditis, quæ de præsentibus et de propinquo habent dominum, qui non creditur eas habere pro derelictis, et quidem certum est inventorem teneri inquirere dominum, eique reddere si invenerit. Solum controveritur an si post adhibitam omnem diligentiam requisitam dominus non dignoscatur, tunc inventor acquirat earum dominium, etiamsi dives extiterit, ac de illis possit disponere. Dixi, si sit dives; omnes enim conveniunt quod si sit pauper potest eas sibi accipere ac retinere. Multi graves auctores affirmant, quia bona incerta non ex jure naturæ debentur reipub. vel pauperibus, nec sunt impendenda in opera pia pro salute animæ illius ad quem pertinent, sed tantum ex dispositione juris humani: nulla autem lex positiva humana applicat inventa pauperibus, ut patet. Deinde ratio naturalis potius dicit, ut post factam diligentem inquisitionem res illa inventa, pro derelictâ à domino habeatur, sitque primò occupantis, prout de thesauris jam dictum est: quod enim res sub alicujus potestate fuerit ab antiquo, vel de recenti, nihil facit ad rem, quandoquidem, nec in istis, nec in illis dominus reperiri potest, ac proinde jure naturali et gentium sunt inventoris. Insuper voluntas interpretativa domini non est quod in pia opera pro salute suâ spirituali impendatur res inventa. Nam si Turca aut paganus illam perdidit, de hoc non cogitat: imò, contrarium est præsumendum ex hoc quod si res illa maneat penes inventorem, facilius eam recuperare poterit quàm si à pauperibus consumatur, cum apud inventorem nunquam præscribat, defectu bonæ fidei, sciatque ab initio rem esse alienam. Tandem jura et domini voluntas solum procedunt de rebus injustè acquisitis, quarum dominium nequit in possessionem injustam transire, cum iniqtas nulli suffragari debeat, neque justum domini titulum præbere queat. At verò inventa post factam sufficientem diligentiam, justo titulo inventionis à possidente habentur. Unde injustè acquisita, sunt quidem eroganda pauperibus de præcepto: inventa verò solum de consilio. Quando autem jure præcipiunt inventoribus ut reddant, solummodò loquuntur de illis qui vel debitam diligentiam non faciunt ad verum dominum inveniendum, tales enim tanquam fures

sunt judicandi; vel de illis qui inventa eo a imo retinent, ut etiamsi dominus appareret, non restituerent. Hæc sententia probabilis apparet.

Communior tamen et tutior sententia docet inventorem divitem ea bona non posse sibi applicare, sed in pauperes et pios usus expendenda necessariò esse, si alicujus valoris extiterint. In hanc sententiam inclinat. D. Thomas loco citato. Ubi postquam dixit quod inventor non committit furtum retinendo sibi res quæ pro derelictis habentur, et id probabiliter credit, statim subdit: *Aliàs committitur peccatum furti. Unde caus. 14, q. 5, ex Augustino refertur istud: Si invenisti et non reddidisti, rapuisti*. Atqui dominus non habet illas res pro derelictis, nec id potest probabiliter inventor credere; constat enim ordinariè dominos circa eas anxios esse, cum diligentia quærere, cum lætitiâ invenire, cum gratiarum actione reddentes excipere, etc. Et si qui de illis ut derelictis loquantur, non propterea signum est velle eas de numero rerum suarum abjicere, sed tantum quod desperent de recuperatione velinque mæorem deponere, sese Dei ordinationi conformando. D. Thomam sic exponunt Cajetanus hic, Sylvester, verb. *Inventum*. D. Anton., p. 2, tit. 1, cap. 15, § 2.

Probat, quia cum bona ista alicujus esse sciuntur, quamvis non appareat cujus sint, ipsorum inventio non est titulus per se sufficiens ad transferendum dominium in inventorem, nisi accedat vel legis auctoritas, vel rationaliter præsumpta domini voluntas. Atqui nullus ex his titulis intervenit. Ergo, etc. Major patet, quia cum istâ inventione semper remanet dominium penes eum qui perdidit, per se loquendo. Minor etiam constat quoad primam partem, nempe quod nullum jus afferri possit transferens rei dominium in inventorem: jura enim solum loquuntur de rebus quæ nullum habent dominum, ut sunt thesauri antiqui; aut si habeant, censetur eas pro derelictis reputare. Probat, verò eadem minor quoad secundam partem. Nam rationalis et interpretativa domini voluntas censetur esse ut in usus pios et pauperum necessitates ad spirituales animæ suæ utilitatem distribuantur hæc bona, ex quo nequeunt ipsi deservire ad temporale commodum: et ita fieri se velle responderet, si de hæc re interrogari posset. Nulla quippe gens adeò barbara reperitur quæ non existimet elemosynam esse bonum et pium opus, potiusque non eligat res suas perditas, necessitatibus proximorum, bonoque publico inservire, quàm retineri ab inventore. Et per hæc rationem facillè solvuntur argumenta in favorem primæ sententiæ adducta. Supponimus enim esse moraliter impossibile, quod ea bona possint redire ad dominum, et ad commodum temporale ipsi deservire, cum non sit verisimile ut dignosci valeat. Et tunc dicimus rectam rationem dicere, ut expendantur juxta ejus rationabilem interpretativam voluntatem, quæ est ut de iis disponatur saltem in propriam utilitatem spiritualem: tunc enim iste modus est melior et unicuique, ut possint hæc bona ad ipsum redire, et ita fieri communi con-

suetudine receptum est. Multique episcopi id statuunt in suis diocesisibus, virique timorata conscientia hoc observare solent, sibi que injicerent scrupulum peccati si aliter facerent. Verum de his fusiis in tractatu de Justitia agit, et legendus est D. August., serm. 19 de verbis Apostoli, cap. 6, 7 et 8, ubi refert ejusdam pauperis grammatici circa reddenda à se inventa præclaram generositatem: vide et D. Thomam loco citato 2-2, q. 66, art. 4, ad 2.

ARTICULUS VIII.

De furtis bonorum ecclesiasticorum.

Certum est defraudantem decimas, ubi consuetum est solvi, committere furtum, quia non reddit debitas res Ecclesie cui tenetur reddere de necessitate salutis. Non enim sunt puræ elemosynæ, sed stipendium pro labore et administratione spiritualium, ministris Ecclesie à populo ex justitia debitum. Unde Christus dixit Luca 10: *Dignus est operarius mercede sua*; et Apost. variis exemplis convincit 1 ad Corinth. 9; D. Thomas, 2-2, q. 87, art. 1, et quodlib. 2, art. 8, egregie probat, et Trident. sess. 25, de Reformat. cap. 12, definit. Ex quibus constat hanc defraudationem esse ex suo genere peccatum mortale et sacrilegium nisi propter imperfectionem actus, ut in aliis contingit, et ad restitutionem obligare. Verum plena decimarum tractatio ad expositionem præceptorum Ecclesie remitenda est, solumque de beneficiarum abusu circa reddituum ecclesiasticorum dispensationem sermo tenendus.

Constat ex dictis in præloquio hujus præcepti, § primo, beneficiarios habere quidem jus desumendi ex redditibus ecclesiasticis ea quæ sunt necessaria ad decentem sustentationem, ac illius portionis congruæ acquirere dominium: secus verò aliorum fructuum, qui redundant et superfluum; sed esse duntaxat procuratores, dispensatores, œconomos, cum obligatione eos impendendi in opera pia et elemosynas, tum ex intentione largientium et fundatorum, qui illos ut essent patres pauperum commiserunt; tum ex voluntate Ecclesie, quæ sese conformans intentioni fundatorum ac nature et conditioni horum bonorum, declaravit esse res sacras, Deo dicatas, patrimonium Christi et pauperum, etc., districtoque præcepto ipsos obligavit, ut non nisi in pios usus expenderent. Ergo in profanos usus hæc bona impendentes, aut sibi retinentes, usurpant alienum domino rationabiliter invito, sicque furtum committunt sacrilegium, cum obligatione restituendi. Idem dicendum de rectoribus secularibus confraternitatum, qui pecunias in elemosynam ad fabricam capellaram, aut ornamenta, paramenta, etc., datas, sibi usurpant aut compositionibus et conviviis insumunt, et sacrilegi reputantur causâ 12, q. 11, can. *In legibus*; et cap. *Qui abstulerit*.

Beneficarii ex sua culpa et absque legitima causa omitentes recitationem divini officii, non possunt absque furto sibi retinere redditus ecclesiasticos, et tenentur etiam ante judicis sententiam restituere fructus pro rata omissionis horarum: ita communiter

auctores, idque videtur definitum in concilio Lateranensi sub Leone X, sess. 9, ubi privatur beneficio qui post sex primos menses à pacifica beneficii possessione incipiendos, his saltem officium per quindecim dies non recitaverit: quæ lex cum sit pœnalis non obligat ante condemnationem judicis. Voluit tamen auctores quòd intra illos sex menses primos sine legitima causâ officium omitens graviter peccet, eò quòd faciat contra prohibitionem Ecclesie in re gravi, ac contra legem propter quem confertur beneficium; beneficium enim propter officium confertur, ut sæpius dictum fuit. B. Pius Papa V, in sua Bullâ editâ 12 calend. octob. anni, 1571, quæ incipit: *Ex proximo*, subdit: *Statuimus, ut qui horas canonicas uno vel pluribus diebus intermiserit, omnes beneficii sui, seu beneficiorum suorum fructus, qui illi vel illis diebus responderent si quotidie dividerentur, restituere teneatur; qui verò mutatum, tantum dimidium; qui cæteras omnes horas, unam medietatem; qui horarum singulas, sextam partem ejusdem diei amittat.* Et ratio est, quia stipendiarius tenetur ex justitia illud opus præstare pro quo stipendium recipit; et datum ob causam repeti potest causâ non secutâ: atqui beneficium datur propter officium tanquam stipendium et causa illius. Ergo quotiescumque omissione officii est peccatum mortale, inducit amissionem aut restitutionem fructuum in conscientiâ, nisi ab isto onere relevetur beneficiarius ab Ecclesia, prout fecit circa eum qui per primos sex menses à possessione beneficii, non recitavit officium, idque ob bonas rationes. Unde Alexander Papa VII damnavit hanc propositionem: *Restitutio à Pio V imposita beneficiariis non recitantibus, non debetur in conscientia ante sententiam declaratoriam judicis, eò quòd sit pœna.*

Idem dicendum de beneficiario qui officium quidem recitat, sed absque attentione saltem virtuali et cum distractione voluntariâ. Cum enim non satisfaciat præcepto Ecclesie in concilio Lateran. sub Innocentio III intimato, et refertur in cap. *Dolentes*, de Celebr. missar., quo districtè in virtute obedientie præcipitur ut officium studiosè pariter et devotè recitetur, periunde se habet ac si officium non recitasset. Nam idem est aliquid non facere absolutè, ac non facere quoad substantialia et præcepta, ut colligitur ex cap. *Veniens*, de presbyt. non baptiz. Ergo tenetur officium recitare, aut beneficii fructus restituere. In his autem casibus restituito faciendâ est fabricæ ecclesie aut domus beneficii, vel pauperibus prout colligitur ex concilio Lateran. decreto et Bullâ B. Pii V, jam relatâ. Similiter canonici recitantes officium cum voluntariâ distractione, nequeunt in conscientia percipere distributiones et fructus beneficii, quia non explent officium, ob quod dantur. Item quando absque justâ causâ ex ra tempus absentie à concilio permissum, choro non intersunt, aut cum aliis non cantant, etiamsi privatim in domo dicant officium, quia ad minus canonici et aliorum choro deputatorum spectat publica et alta horarum canonicarum decantatio in ecclesia, ad hoc ut fideles illi officio interesse valeant, Deumque

laudare per se et per ministros, quibus eà de causâ stipendium conferunt.

Sacerdos pro labore celebrationis Missarum et applicatione alicui factâ, justè potest ab eodem stipendium sustentationis recipere et exigere: *Dignus est enim operarius mercede sua, et qui altari deseruit de altari vivere debet.* Verùm restituere tenetur Missarum stipendia pro quibus non satisfecit, aut quarum celebrationem nimium distulit; ad eò et verisimiliter non profuerit secundum speciale intentionem ejus qui stipendium dedit; v. g., si ad obtinendum felicem exitum in negotiis, aut sanitatem infirmi, Missa petita eò usque dilata fuerit ut infirmus obiit, aut occasio jam præterierit ante celebrationem: sic enim sacerdos ex culpâ suâ frustrans petentis intentionem, stipendium datum retinere nequit absque injuriâ. Similiter onus restituendi sacerdoti incumbit, qui post acceptum pro Missâ justum, rationale et constitutum lege aut consuetudine integrum stipendium ab uno et pro unius intentione, illam celebravit pro pluribus acceptis totidem integris stipendiis, quia sacerdos iste violavit justitiam commutativam, et non servavit mutuum contractum et pactum initum. Qui enim accepto stipendio voluntariè se obligat ad aliquid præstandum in commodum alterius, tenetur ex justitiâ stare promissis, suæque obligationi satisfacere, aut stipendium acceptum restituere. In nostro autem casu, ille qui dat stipendium pro Missâ, intendit obligare sacerdotem, ut pro eò laboret, offerat, et applicet totum sacrificium: aliunde verò sacerdos acceptando tale stipendium, videtur hoc promittere. Ergo, etc. Idque definitum fuit à sacrâ Congregat. Cardin. ann. 1623, ab Urbano VIII approbatâ. Idem postea determinavit Alexander Papa VII, damnans contrarium sententiam, quæ continebatur in hæc propositione ab eodem proscriptâ: *Non est contra justitiam pro pluribus sacrificiis stipendium accipere, et sacrificium unum offerre: neque etiam est contra fidelitatem, etiam si promittam promissione etiam juramento firmatâ, danti stipendium, quòd pro nullo alio offeram.* Idem pontifex damnavit adhuc istam propositionem: *Duplicatum stipendium potest sacerdos pro eadem Missâ licitè accipere, applicando petenti partem etiam specialissimam fructus ipsimet celebranti correspondentem, idque post decretum Urbani VIII.* Vide tract. de Justitiâ, ubi fusè agitur de injuriis ex læsione in bonis spiritualibus.

ARTICULUS IX.

De furtis falsariorum.

Falsarius in proposito est qui alium dolo et cum jacturâ injustè decipit falsificando monetam aut scripturas, aut pondera minuendo, aut mensuras decurtando.

Moneta autem potest esse multipliciter defectuosa. Primò in materiâ, ut si adulterina fuerit, *L. Paulus ff. de Solut. L. qui nummos. L. Cornelia, ff. de Falsar.,* ubi qui hoc modo cudit monetam, tenetur crimine falsi. Secundò in pondere, quando decurtata cuditur, aut *cusa* raditur et minuitur. Tertiò in formâ, quando

scilicet imponitur signum aut sigillum illius, qui eam cudi non fecit. *L. falsi nominis, et L. quæ nomine ff. de Fals.,* ut qui apponunt monetæ quam cudunt, effigiem principis absque ejus assensu, ac legitima functione id præstant. Et hæc tria requiruntur ab substantiam legitimam monetarum. *L. 1, § 1, ff. de Contrah. emption.* Monetam cudere non licet sine consensu principis ex *L. 1 et 3, ff. de Falsar. monet.* Et qui contrarium facit, reputatur falsarius et mortaliter peccat, nec est absolvendus antequàm desistat. An autem si ex bonâ materiâ et cum legitimo pondere cudat, solumque falsificet signum principis, reputandus sit fur, et teneatur de damno respectu illorum ad quos nummus transit, non conveniunt auctores. Navarrus et alii, negat, eò quòd ordinariè loquendo hujusmodi falsitas nihil civibus referat. Affirmat verò P. à Navarrâ eò quòd civibus exhibeat iste simplex metallum auri et argenti, cum moneta ut talis, à formâ, ab institutione principis, et à publicâ auctoritate valorem habeat, sicque iste plus vendit res quàm valeant. Adde quòd cives ad quos pervenit hæc moneta adulterina, exponit gravi periculo. Conveniunt tamen auctores istum falsarium injuriam inferre principi ac reipub. et pœnis à lege statutis esse plectendum, et graviter peccare.

Item diminuentes pondus absque principis et reipub. consensu, sunt falsarii et tenentur ad restitutionem, pariter et attendentes monetam, vel per aquam fortem subtilisantes, si sint privati, etiamsi tantum exuberantes monetas attendant; tenentur enim principi vel communitati de materiâ quam auferunt, eò quòd illa aut per errorem fuerit apposita, vel quia princeps voluit ex bonitate monetæ laudari, etc. Vide Sylvestrum, v. *Falsarii.* Tandem cudentes monetam ex materiâ adulterinâ, admiscendo metallum vilius nobiliori, sunt verè falsarii, et tenentur ad damna illata reparanda, restituendo iis qui acceperunt, si cognoscantur; vel pauperibus, si læsi fuerint ignoti. Similiter qui acceperunt hujusmodi monetas defectuosas in pondere, aut materiâ, easque expedientes, si hoc ex ignorantia faciant, bonæque fide existimantes esse legitimas, aliàs non darent; excusantur quidem à peccato, et à crimine falsarii: ex quo tamen ad notitiam veritatis deveniunt, tunc cessat bona fides, et tenentur sub peccato compensare damnum illi cui monetam dederunt. Idem dicendum de isto et de aliis deinceps in simili casu: non enim se excusare possunt, quòd talem monetam innocenter ab alio acceperint; id enim suo infortunio aut imprudentiæ adscribere debent, nec justum est ut inde alii damnum reportent.

Petes quinam restituere teneantur quando nummi isti adulterini jam longo cursu de manu in manum ad plures transierunt. Respondet Lopez, parte 2, cap. 4, tunc fabricatores horum numerorum primos teneri, eùm fuerint prima et principalis causa lujus nocentium. Secundos in istorum defectu teneri, qui scientes esse falsos, ut tales expenderunt. Tandem in horum defectum illos teneri, qui ex ignorantia crassâ et culpabilis tales nummos alienarunt: dum enim falsos esse no-

verint, ampliùs eos expendere nequint, sed reddere possunt ei à quo acceperunt, et restituere debent ei cui dederunt, et qui tunc illos habet, ut sic ejus damnum vitent et ulteriorem cursum impediunt. Circa hæc vide D. Anton., 2 p., titulo 1, cap. 18, § 4.

Vendentes sophisticata pro veris, vel negantes rerum defectus quos habent, vel falsas bonitates affirmantes scienter, cum gravi emptoris id requirentis illisque confidentis nocumento, sunt falsarii et tenentur illud reparare, ut ostenditur in tractatu de Justitiâ. Item falsantes mensuras et pondera; id enim graviter reprehenditur in Scripturâ sacrâ. Item falsatis scienter utentes: et ultra peccatum mortale, tenentur in omnes restituere, ac de medio tollere hujusmodi mensuras et pondera, aut ad justam æqualitatem reducere. D. Anton. ibidem § 6. Tabellio falsarius est, instrumentum falsum conficiens, absentium nomina subscribens, vel sigillum subripiens, vel aliter quàm partes convenierint notans, vel aliquid necessarium scienter tacens, unde lites oriri possunt, etc. D. Anton. ibidem § 7. Item falsarius est qui lacerat, vel comburit, vel occultat scripturas publicas aut privatas ad alium spectantes, ita quòd ampliùs non appareant, in grave illius detrimentum; et ultra pœnam falsarii, tenetur ad restitutionem totius interesse. *L. qui tabulas ff. de furto.*

Qui schedulam obligatoriam aut quodvis aliud instrumentum perdidit, cujus defectu lite gravissimi momenti evincendus est, et aliud falsum fabricat ac supponit, non peccat quidem contra justitiam commutativam, eò quòd nullâ tunc injuriâ afficiat proximum, sed se tueatur et defendat, modo tamen illicito, nempe mendacio, ac suppositione alterius instrumenti, quod producit ac si esset primum legitime confectum cum debitis subscriptionibus. Mendacium autem juxta D. Thomam, 2-2, q. 109, art. 3, ad 4, non solum habet rationem peccati ex damno quod inferitur proximo, sed suâ inordinatione. Non licet autem uti aliquâ illicitâ inordinatione ad impediendum nocumenta et defectus aliorum, sicut non licet furari ad hoc quòd homo eleemosynam faciat: et ideò non est licitum mendacium dicere ad hoc quòd aliquis alium à quocunque periculo liberet; proinde non licet aliqui falsam schedulam similem illi quam amisit fabricare ac supponere, proindeque peccat; non tamen ad restitutionem obligatur. Pari ratione non licet clerico, qui testimoniales vel dimissorias sui episcopi litteras, aut parochi de baptismo fidem facientes amisit, alias fabricare ac supponere, ut ad ordines admittatur; nec religioso iter facienti amissis sui superioris obedientibus litteris, alias similes fabricare. De falsificatione factâ in Bullis papalibus et rescriptis, vide D. Antoninum, 2 p., tit. 1, cap. 18, § 7. Item de falsificatione in filiis, dum supponitur marito alienus partus ibidem § 8, et de falsariis in ludis. Vide D. Thomam, 2-2, q. 32, art. 7, ad 2, et nostrum tract. de Dominio.

QUÆSTIO SECUNDA.

DE RESTITUTIONE IN COMMUNI.

Contra istud preceptum non solum militat acceptio
TH. XIV.

rei alienæ invito domino, sed etiam injusta illius detentio; ut enim ait D. Thomas, 2-2, quæst. 66, art. 4, ad 3, *Detinere id quod alteri debetur, eandem rationem nocentem habet, cum acceptione injustâ: et ideò sub acceptione injustâ, intelligitur etiam injusta detentio.* Unde necessaria est restitutio, de quâ agemus in communi in præsentii tractatu: et postea in sequenti tractatu de eâ sermonem statuemus in particulari, oriâ tam ex delicto seu injuriâ, quàm ex contractu.

Restituere, inquit D. Thomas, 2 2, quæst. 62, art. 1, *nihil aliud esse videtur, quàm iteratò aliquem statuere in possessione vel dominium rei suæ.* Unde restitutio latè sumi potest pro omni actu quo redditur alicui id quod ab ipso ablatum vel acceptum est, sive jure sive injuriâ, quomodò redditio mutui, pignoris, depositi, etc., actus restitutionis dici potest. Illic autem strictiùs consideratur à nobis, pro eo solum actu quo damnum proximo injustè illatum reparatur: quare non est simplex donatio, nec animi gratitudo pro beneficio accepto, sed importat rationem debiti ex justitiâ violatâ. Cum nomen restitutionis, in quantum importat iterationem quandam, supponat rei identitatem, ideò secundum primam impositionem hominis restitutio videtur licum habere præcipuè in rebus exterioribus, quæ manent eadem, et secundum substantiam et secundum jus domini ab uno possunt in alium devenerè. Sed sicut ab unusmodi rebus nomen commutationis translatum est ad actiones vel passiones, quæ pertinent ad reverentiam vel injuriam alicujus personæ, seu nocumentum vel profectum, ita etiam nomen restitutionis ad hæc derivatur, quæ licet realiter non maneant, tamen manent in effectu, vel corporali, puta cum ex percussione leditur corpus; vel qui est in opinione hominum, sicut cum aliquis verbo opprobrioso remanet infamatus, vel etiam minoratus in suo honore. Ita D. Thomas, 2-2, q. 62, art. 1, ad 2. Licet autem tunc propriè sit satisfactio, seu recompensatio pro injuriâ, cum tamen promiscuè comprehendimus sub nomine restitutionis.

Sola lesio justitiæ commutativæ, non verò distributivæ et aliarum virtutum, inducit obligationem restituendi, quia sola inæqualitas, quâ violatur rigorosum debitum, seu jus in re aut ad rem, reparanda est per restitutionem: ut si læsus iteratò statuatur in possessionem vel dominium rei suæ. Atqui ex lesione aliarum virtutum, non violatur tale jus ac debitum, cum vel non sint ad alterum, vel non respiciant æqualitatem bonorum temporalium utilium, nec eorum commutationes. Sicut licet charitas respiciat proximum, tamen non habet pro suo objecto justum, seu facere æqualitatem, sicque ejus læsio non est violatio æqualitatis. Tandem lesio justitiæ distributivæ præcisè secundum se sumptæ, nisi habeat admixtam et conjunctam justitiæ commutativam, non inducit inæqualitatem et injuriam propriè dictam; quia illud debitum quod non datum fuit alicui civi, debebatur ipsi tantum ut bonum commune appropriandum, non verò tantum proprium, sicque non læsus fuit in eo quod habebat, neque passus est inæqualitatem propriè dictam

per restitutionem reparandam : recompensatio enim secundum æqualitatem rei ad rem , respicit debitum ut proprium. Ergo sola læsio justitiæ distributiæ per se et ratione sui non inducit obligationem restituendi. Verum quidem est quòd unà cum justitià distributiã sæpè violatur simul commutativa, puta quia distributor honorum communium non est absolutè illorum dominus, sed solùm dispensator et minister designatus, quandoque et stipendio conductus, ut ea appropriet et applicet civibus juxta æqualitatem proportionis. Unde malè distribuendo, tunc restituere tenetur illis quos omisit, aut damnificavit : id tamen solùm provenit ex læsione justitiæ commutativæ adjunctæ ac connexæ, prout innuit D. Thomas, loco citato, ad 5. Et ut ait Sylvester, nullus tenetur ad restitutionem, nisi qui est causa inæqualitatis rerum exteriorum. Atqui sola justitiã commutativa versatur inter datum et acceptum, inter quæ constituit æqualitatem : unde ejus læsio sola est violatio debiti æqualitatis in rebus exterioribus.

Acceptio rei alienæ, sicut et retentio justa de consensu libero domini, quamdiù durat, non inducit propriè obligationem restituendi ; v. g., si quis pecuniam mutuo, vel in deposito accepit ad tempus determinatum, illamque retribuit intra legitimum terminum, non dicitur propriè restituere, sed reddere aut solvere debitum, donec sit in morâ culpabili : tunc enim rem alienam detinens domino rationabiliter invito, eum impedit ab usu rei suæ, non minùs ac ille qui eam furatus est ; unde æqui, aratur furi. Cap. Sæpè de Restit. spoliatorum, et D. Thomas, 2 2, q. 62, art. 3, ad 2, ait illam detentionem habere eandem rationem nocuenti ac injustam acceptionem, et tunc habet locum restitutio rei et reparatio damni. Conveniunt omnes cum D. Thomâ, 2-2, quæst. 62, art. 2, necessarium esse ad salutem necessitate præcepti, ut qui injustè accepit aut retinet alienum, illud restituat, quomodolibet ad manus illius pervenerit, ut colligitur ex Scripturâ, Tobie 2, v. 21 ; Ezechielis 55, v. 14, Matth. 22, v. 22 ; ad Rom. 13, v. 7 ; et ex Augustino Epist. 54 ad Macedonium, ubi ait : *Non dimittitur peccatum, nisi restituatur ablatum*. Illud autem sine quo non agitur vera pœnitentiã, nec remittitur peccatum, est procul dubio ad salutem necessarium.

Probatur ratione D. Thomæ. Conservare justitiam est de necessitate salutis. Ut enim monet Apostolus 1 ad Corinth. 6 : *Neque fures, neque rapaces regnum Dei possidebunt* ; nec potest violari justitiã quin lædatur charitas erga proximum, nocuentum illi inferendo. Atqui nisi restituatur alienum injustè ablatum, damnique illatum reparetur, non conservatur, sed violatur justitiã, utpote quæ reddit unicuique quod suum est, facitque æqualitatem, ut scilicet unus non plùs habeat, alter verò minùs quàm debeat habere. Ergo restitutio est de necessitate salutis, seposito quòd quis justitiam commutativam graviter læserit.

Non quidem necessitate mediè, loquendo de opere externo restitutionis, ita ut eo prætermissio medio etiam ignoranter et inculpabiliter salus absolutè obli-

neri non possit : constat enim hominem variis de causis infra referendis ab hæc restitutione excusari posse ; et tunc sufficere quòd animo sit dispositus et paratus alienum reddere, damnique reparare quando facultas exterior est necessaria ad salutem. Quia actus specialis virtutis necessariæ ad salutem, cadit sub aliquo speciali præcepto, ex D. Thomâ, 2-2, q. 2, art. 5. Atqui restitutio est actus principalis specialis virtutis necessariæ ad salutem, nempe justitiæ commutativæ. Ergo cadit sub speciali præcepto, quo tenemur domino reddere suam rem injustè ablatam vel detentam ac istum bonum justitiæ commutativæ exercere : et ex hæc parte, et ex suâ formâ est affirmativum, ac violatur per omissionem actûs reddendi nec probe obligat semper et pro semper, sed tantùm pro illo tempore quo res aliena reddi potest et debet. Involvit tamen negativum præceptum, quo prohibemur rem alterius injustè detinere. Et ex hæc parte obligat pro omni tempore, ut nunquàm homo aliena injustè detineat : ita ut quicumque scit se ea habere domino rationabiliter invito, teneatur vel ea actu restituere si fuerit opportunitas ; aut saltem proponat se ea redditurum quamprimum nactus fuerit opportunitatem moralem. Non enim tenetur statim surgere è lecto aut è mensâ, etc., et ire ad restituendum : sed datâ commoditate, tenetur sub mortali aliena restituere. Quare reducitur ad præceptum negativum : *Non furtum facies*, quia ut ait D. Thomas, 2-2, quæst. 66, art. 3, ad 2, detinere id quod alteri debetur, eandem habet rationem nocuenti, cum acceptione injustâ : quia tamen peccata propriè distinguuntur pro diversitate virtutum quibus opponuntur, aut pro diversitate modi valdè diversi, quo repugnant eidem virtuti, non verò pro diversitate præcepti affirmativi aut negativi cui adversantur, ideò qui non restituit quando potest et debet, non propterea committit duo peccata, unum scilicet contra præceptum affirmativum restituendi, et aliud contra negativum non retinendi alienum ; quia hæc uni et eidem justitiæ commutativæ eodem modo adversantur : unde præcisè ex hoc capite adhuc non intervenit, nisi unicam peccatum.

ARTICULUS PRIMUS.

De radicibus et causis unde oriatur restitutionis obligatio.

Divus Thomas, 2-2, qu. 62, art. 6, duas radices assignat, ex quibus generatim omnis obligatio restituendi promanat, nempe *ratione rei acceptæ, aut ratione injustæ acceptionis*. Sic quicumque apud se habet rem alterius, quam tamen ab eo non accepit, nec de illius consensu retinet, sed ab alio emit quem furatum esse ignorabat, tenetur solùm restituere ratione rei acceptæ, utpote quæ est aliena, et semper clamat pro domino suo. Qui verò rem alterius furto subripuit, eam tamen apud se ampliùs non habet, adhuc tamen eam restituere tenetur, ratione solius acceptionis. Qui tandem rem alienam, v. g., equum furatus est, cumque apud se habet, restituere tenetur ratione utriusque

simul, nempe tam ex re acceptâ, quàm ex injustâ acceptiõne. Ratio horum omnium est, quia in his omnibus violatur æqualitas, quam justitiâ commutativa exigit.

Qui enim rem alterius habet, plûs quàm suum habet, et alius tantundem minûs de suo: siquæ violatur debita æqualitas, ad quam reponendam, necessariò restituenda est res accepta. Porrò nomine rei acceptæ, rectè monet Cajetanus non solùm intelligi rem ipsam alienam in se, et in suâ substantiâ, sed etiam omne illud quod ejus loco extat, nempe ejus valorem et pretium, si vendita fuerit, ejus fructus, si quos naturaliter protulerit et sit de se frugifera: item effectus, puta si conduxerit ad conservandas res alterius, quæ aliàs erant consumende, etc., ita ut sit restituenda in specie et individuo si extet, quia semper clamat pro domino suo: vel in suis fructibus et effectibus naturalibus, si non extet: fructus verò industriales, sicut non computantur in re, neque sunt illius partus, ita nec sunt obnoxii restitutioni. Est tamen hæc differentiâ in hoc, quòd si tota res extet, possessor simpliciter seu ad eandem totam domino reddendam obligatur: si verò bonâ fide consumpta fuerit, possessor obligatur ad reddendum id quod ejus loco restat solummodò in casu et in eo in quo inde factus est ditior, eò quòd tunc solùm in hoc lucro censeatur plus habere et dominus minûs quàm sit illis debitum, quæ proinde inæqualitas per restitutionem est reparanda. Et ista prima regula ex re acceptâ deducta, diligenter est annotanda: valet enim ad infinitos casus in hæc materiâ occurrentes, facilè resolvendos.

Item dominium rei alienæ in aliùm transferri non potest nisi voluntate domini, vel auctoritate legis, ut ostensum est supra. Sed quando quis habet rem alienam, aut eam accepit, sive justè, sive injustè, neque lex neque voluntas domini transfert dominium illius in ipsum, ut suppono; ergo habet aliquid plûs, alter verò minûs quàm habere debeant. Nomine autem *acceptiõnis* hic intelligitur quæcumque acceptio non gratuita, sive ea sit justa et de voluntate domini ab initio rem suam alteri dantis non gratuitò, sed pro compensatione ex pacto faciendâ tempore statuto, ut contingit in mutuo, deposito, conductione, etc.; sive sit injusta, puta cùm domino rationabiliter invito accipitur, ut per furtum, rapinam, usuram, et per omnem actionem per quam injustè damnum proximo inferitur; sive res maneat, apud accipientem, sive non maneat, nec in ipsum transeat, ut dùm quis domum vel segetem alterius comburit, vel proximum in bonis corporis, animæ, honoris et famæ lædit. Quia per omnem damnificationem injustam, ille qui læsus est, minûs habet quàm habere debeat: læsor enim videtur ipsi auferre id in quo eum damificavit, damnumque dicitur ex eo quòd aliquis minûs habet quàm habere debet, juxta Philosophum 5 Ethic., c. 4, et probat D. Thomas in hæc q. 62, art. 4.

Ille qui tenetur restituere ratione acceptiõnis, semper restitutioni manet obnoxius, etiamsi res apud ipsum non maneat, etiamsi acceptio fuerit justa, dummodò sit in utilitatem ipsius accipientis. Sc. qui pe-

coniam mutuo accepit, eam summam restituere tenetur mutuanti, quantumvis absque suâ culpâ eam amiserit, aut casu fortuito perierit; quia non solùm ratione rei acceptæ, sed adhuc ratione acceptiõnis restituere tenetur, ac benefactorem ex justitiâ indemnem servare obligatur. Et à fortiori ad id tenetur, si acceptio injusta fuerit; nam quicumque alteri injuriam intulit, obligatur ex justitiâ ad eam resarciendam, etiamsi inde nihil lucri habuerit, eùm in re illâ damnum ipsi dederit, proindeque minûs habeat, quàm li bere debet, ut probat D. Thomas, art. 6, ad 1. Ille verò qui solùm ratione rei acceptæ restituere tenetur, ad id tantùm obligatur quando rem illam habet, vel aliquid loco ipsius, in quo factus sit ditior, eò quòd tunc plûs habeat, alter verò minûs quàm habere debeat. Ad nihil autem tenetur, si eam non habeat nec aliquid ex eâ unde factus sit locupletior: cùm enim solùm teneretur ratione rei acceptæ, cessante eâ causâ, cessat effectus, nempe obligatio restituendi, nisi suâ culpâ rem illam amiserit. Item nisi antequàm res periret, eam vel alienaverit, vel consumpserit sciens esse alienam, quia ex jure naturali, qui causam damni culpabiliter dedit, damnum dedisse videtur: unde tunc ad restitutionem obligatur. Sic qui accipit rem alienam custodiendam de consensu domini, ac in ejus utilitatem et non in propriam, ut in deposito gratuito, non tenetur ratione acceptiõnis, sed rei acceptæ: ideòque si absque ejus culpâ pereat, non obligatur ad restituendum, bene tamen si suâ notabili culpâ illam amiserit. Et hæc secunda regula ex *acceptiõne* desumpta rectè est perpendenda ad casus particulares resolvendos.

Quoties igitur acciderit dubium an quis teneatur ad restitutionem faciendam, considerandum est an habeat rem alienam: quomodo cumque enim ad illius manus pervenerit, contrahit obligationem eam domino restituendi. Item considerandum est an rem alterius accepit, sive justâ sive injustâ acceptiõne, non gratuitâ. Tunc enim eam domino reddere tenetur, ac damnum injustè illatum reparare. Tandem considerandum est an rem quam injustè accepit, apud se habeat, vel ejus pretium. Tunc enim obligatur ad restituendum ex parte utriusque, scilicet injustæ actionis et rei acceptæ, et quia ex simplicibus consurgunt composita, facillimum erit nosse hunc tertium obligationis modum, applicando duas dictas regulas circa utramque restitutionis radicem assignatas. Quotiescumque autem faciendâ est restitutio, si fieri nequeat in eadem re, numero vel specie, debet fieri in valore æquivalenti. Nam per se loquendo idem numero reddi debet, si commodè fieri possit, quia, ut ait D. Thomas hic, art. 1, ad 2, nomen restitutionis in quantum importat iterationem, supponit rei identitatem: per accidens tamen aliquando sufficit, ut reddatur aliquid ipsi æquivalens damno illato, ut sic dominus servetur indemnis, et reponatur debita æqualitas.

ARTICULUS II.

De possessore bonæ fidei.

Possessor bonæ fidei est qui habet rem alienam

sincere credens esse suam, aliàs nollet eam retinere. Et iste non peccat quidem excusante legitime fide ignorantia, quamdiu durat : imò si stante illà bonà fide rem consumpsit, et in nullo factus sit ditior, ad nihil quoque restituendum tenetur, etiam quando postea sciet fuisse alienam, quia solummodo ratione rei acceptæ ad restituendum tenebatur. Si verò antequàm eam consumat, deprehendat esse alienam, tenetur eam restituere : aut si in aliquo factus sit locupletior ex eà post illius consumptionem bonà fide factam, ad id restituendum obligatur ; aliàs nam incipit esse possessor male fidei, et obligatur ad restituendum etiam ratione injuste detentionis, quæ æquivaleret injustæ acceptioni.

Porrò ille dicitur locupletior factus, non solum qui habet aliquid quod antea non habebat, ut si quis rem alienam sibi dono datam, bonà fide accepit et vendidit, credens non esse alienam, censetur locupletior factus in illo pretio, quod proinde domino restituere debet ; sed etiam qui sumptibus faciendis pepercit, ut si quis bonà fide invitatus ad cœnam, de vitulo aut pullis furto sublati comedit, indeque pepercit sumptui quem in domo suà cœnando fecisset ; in illà summà quam apud se fecisset, evasit ditior, et eam tantùm domino hujusmodi ciborum alienorum restituere tenetur : ad nihil verò reddendum obligatur, si adhuc consuetos propriæ cœnæ sumptus in domo suà fecit, quia in nullo inde locupletior est effectus. Et idem dicendum de aliis rebus alienis bonà fide consumptis.

Possessor bonæ fidei licitè in conscientia detrahere potest omnes expensas, quas fecit in ipsà re eam conservando vel meliorando durante bonà fide, si detrahi possint ex fructibus naturalibus, quos unà cum re domino reddere debet. Si autem illa expensarum deductio nequeat à re separari, seu absque illius detrimento fieri, tenetur dominus ipsum compensare, ac indemnem servare alio modo quo voluerit. Ilæc omnia patent ex jam dictis, indeque resolvuntur innumerati casus particulares.

Quæres primò, an qui bonà fide rem usu consumptibilem dono accepit à latrone ad restituendum non impotente, adhuc teneatur eam cum fructibus restituere vero domino. — Resp. affirmativè, si latro satisfacere noluerit. Quia si latro esset impotens, iste possessor bonæ fidei teneretur ratione rei acceptæ. Atqui etiam si sit potens, noluerit tamen satisfacere, iste possessor adhuc tenetur ratione rei acceptæ, utpote alienæ quæ, quamdiu extat et ab aliis bonis furis discerni potest, tamdiu clamat pro domino suo apud quemcumque transeat. Ergo, etc. Confirmatur et explicatur. Si res aliena fuerit ita permixta cum aliis rebus furis ut discerni nequeat, fur tunc habet quidem jus in illum cumulatum, potestque de eo aliquid donare, si inde non fiat impotens faciendi restitutionem ad quam habet obligationem personalem, et alter potest recipere, si ei certò constet latronem non rem furtivam, sed propriam dare velle. Si tamen ipsi constet latronem non nisi alienum dare voluisse, ita ut nihil ipsi de suo contulisset, si nihil furatus esset, tunc nisi fur aliunde satisfaciat, et dominus illo contentus sit,

accipiens restituere tenetur in conscientia, et rei domino reddere.

Quæres secundo, an qui rem furtivam bonà fide à latrone emptam, postea cum eadem bonà fide vendidit alteri, quando deinde cognoscit fuisse alienam, teneatur rescindere contractum et rem domino, pretium verò emptori in conscientia restituere. Multi probabiliter negant. Quia iste nec habet rem alienam, nec in eà factus est ditior, cum non majori pretio, sed eodem aut minori vendiderit quo ipse emerat à latrone, ut supponitur. Si enim majori vendidisset, in eo excessu factus esset ditior, sicut si rem alienam à latrone dono datam, pretio alienasset, in toto illo pretio esset ditior, et restituere teneatur. Respondeo tamen probabiliter et tutius esse, quod si dominus, v. g., equum suum furto ablatum, sit aliquando recuperaturus et petiturus ab isto secundo emptore, venditor tenetur in conscientia restituere ipsi pretium : secus dicendum si nullum inde damnum huic secundo emptori imminet. Ratio est, quia jure naturæ venditor tenetur emptorem servare indemnem. Si autem in nostro casu cederet illi præcisè actionem de evictione adversus latronem, non servaret illum indemnem : fortè enim latro non comparebit, aut erit impotens reddendi pretium, aut non nisi cum litibus et expensis extorqueri ab eo poterit. Ergo tenetur contractum rescindere et pretium emptori restituere, salvo postea suo recurso ad latronem : tum etiam quia venditor non potuit transferre in emptorem rei furtivæ dominium, proindeque nec emptor in venditorem transtulit prelii dominium, cum iste contractus nullus extiterit ; tum quia venditor pretium accepit pro re quæ sua non est. Ergo neque pretium debet esse suum. A fortiori tenetur iste venditor rescindere contractum, si emptor id exigit, nolitique accipere actionem de evictione, et recursum ad latronem, eum quo nullatenus contraxit.

Ilæ rationes etiam absolutè probare videntur emptorem bonæ fidei, si rem illam furtivam bonà fide vendat, quamprimum sciet fuisse furtivam, teneri rescindere venditionis contractum, ut rem illam domino restituat, aut pretium rei ; et hoc sive postea à latrone possit recuperare pretium suum, sive non. Ratio est, quia apud ipsum manet pretium rei furtivæ, quod est idem moraliter cum ipsà re ; sique ratione rei acceptæ, nempe ratione prelii quod loco ejus extat, et in quo censetur ditior factus, tenetur ad restitutionem illius. Si enim vellem retinere pecuniam alterius, eò quod latro totidem à me accepit, facerem injustam compensationem, neque à lege neque à voluntate domini, ejus dominium acquirerem, sique haberem aliquid quod meum non esset, et plus quam habere debeam, in quo proinde ditior effectus essem. Idem autem contingit in isto venditore, cujus pretium est amissum apud latronem, à quo solo potest illud recuperare, et non ab alio, vendendo eidem alienum, ut se indemnem servet : iste enim emptor tunc jure potest contractum rescindere reddendo rem venditori, et repetendo pretium illi da-

tum. Nunc quæro an venditor iste habens rem alienam, v. g., equum, sciens esse furtivum, non tenebitur. Ergo etiam antea tenebatur pretium domino restituere, si non poterat equum suum illi reddere, cum illud pretium sit fructus equi, nec minus censeatur alienum et ipsi indebitum, quam ipse equus. Et per hoc patet solutio argumenti pro primâ sententiâ allati.

Quæres tertio, an Petrus, v. g., qui bonâ fide enim equum furtivum, postquam hoc scit, possit cum luce, à quo emit, rescindere contractum, recuperando suum pretium, et reddendo illi equum, etiamsi sciat eum nunquam dominum habiturum; an verò in hoc casu domino equum restituere teneatur etiam cum periculo amissionis pretii, quod latro nunquam restituit. Quidam voluit Petrum in isto casu teneri equum domino reddere, etiam cum jacturâ pretii. Tum quia est verè res aliena pro domino clamans ubicunque reperitur. Illi ergo immediatè reddenda est, non latroni, cui nihil deest, nec habet minus quam habere debet. Neque licitum est propriæ indemnitati consulere cum injuriâ et damno alterius innocentis, reponendo rem ejus ad eum statum in quo ampliùs illam habere nequit, ejusque jacturam patiatur rationabiliter invitus. Ergo tunc iste emptor non potest equum à bono et commodo statu in quo nunc est apud ipsum existens, reducere ad infastum et pessimum statum in quo erat antea apud latronem : transiret enim in crimen alienum, et videretur cooperari cum latrone ad injustam rei detentionem. Unde si dominus equi conveniret hunc emptorem coram judice, judex eum compelleret equum domino absque pretio restituere, ex quâdam naturali equitate. Alii verò asserunt Petrum ad id minimè teneri : sed posse tutelâ conscientiâ rescindere contractum cum latrone reddendo illi equum, ut pretium ab ipso recuperet, si aliâs illud foret amissurus. Ratio est quia cum iste contractus fuerit involuntarius, aut non omninò voluntarius, eò quòd ignorantia rei furtivæ dederit causam contractui, est nullus, aut rescindibilis ab emptore qui læsus ac deceptus fuit. Sicut enim latro non potuit in Petrum emptorem dominium equi transferre, ita nec Petrus dominium pretii in latronem, sed tantum in verum dominum equi transferre voluit ac intendit, sicque illud nondum à se abdicasse censetur. Confirmatur, quia nemo in pari causâ et innocentia, tenetur sibi nocere ut alteri prosit. Sed iste emptor est in pari casu et innocentia cum domino; nam absque suâ culpâ amitteret pretium, sicut dominus perdidit equum; sicque jam habet legitimam causam reddendi eum latroni. Nec censetur ejus acceptioni et detentioni injuste cooperari : nemo enim cum proprio majori aut æquali detrimento, tenetur rem alienam conservare, ejusque iniquam detentionem vitare, nisi fortè aliâs sit obligatus ex officio aut stipendio; sed potest se indemnem servare, permissivè se habendo ad illam furis detentionem, quæ respectu illius emptoris tunc merè per accidens se habet, solùmque ex malitiâ latronis provenit. Neque domino facit injuriam, sed tantum reparat injustitiam sibi factam, et quasi se defendit à latrone, remittendo illi rem furtivam et de-

ducendo eam in pristinum statum in quo erat antea. Unde dominus non potest agrè ferre, quòd sibi consulat : neque conquiri quòd non reponat suum equum in meliori statu, quia ad id non tenetur cum proprio incommodo. Sicque utitur jure suo reddendo illum latroni, et licitè eligit medium ordinatum ad se indemnem servandum, et ad restituendum equum domino per latronem, qui est principaliter obligatus; sufficitque in nostro casu ut sic mediatè restitutionem equi faciat meliori modo quo potest, reducendo equum ad statum in quo erat antequàm illum haberet, et in quo dominus possit ipsum recuperare, nisi per malitiam latronis stet, quem tamen monet, rogat, et hortatur ut restituat.

Fateor equidem quòd dominus potest per judicem hunc emptorem cogere ad ei reddendum equum : imò ipsemet illum sibi capere, si absque vi et scandalo præstare valeat : cum enim tunc utatur jure suo, nulli facit injuriam. Verùm hoc non probat quòd iste emptor de se teneatur equum reducere positivè ad meliorem statum, reddendo illum domino cum tanto suo incommodo : et quòd si antequàm dominus illum petat ac requirat, non possit illo brevi tempore latroni reddere ad recuperandum suum pretium, dum non suppetit alia via ad se indemnem servandum : id enim satis convincitur rationibus jam adductis. Unde hæc secunda sententia potest admitti ut tuta etiam in praxi.

Dices : Postquam iste bonæ fidei emptor scit equum esse alienum, nec potest rescindi contractus cum latrone qui non comparet, aut conveniri nequit, tunc ad se indemnem servandum et recuperandum suum pretium, non potest equum alteri vendere, sed domino restituere tenetur etiam cum amissione pretii. Ergo idem faciendum, quando latro conveniri potest, ac contractus cum eodem rescindi. Probatur consequ., quia quòd latro compareat, aut conveniri nequeat, non tollit jus à domino, et ad illud merè per accidens se habet. Ergo, etc. Resp. concessio antecedente, negando consequ. et paritatem, quia tunc iste vendens reduceret equum non in priorem, sed in deteriorem statum. Item quia cum ipse non possit jam recuperare pretium suum quod erat causa et finis honestans et excusans rescissionem contractus, tenebitur ratione rei alienæ equum domino restituere : non enim habet jus repetendi pretium suum nisi ab eo cui dedit, nempe à latrone rescindendo contractum, cum illo. Denique tunc nullus alius ipsi restat modus restituendi, quam equum domino reddere contra propriæ pecuniæ dispendio, quod suo infortunio adscribere debet : non enim justè potest pretium equi datum à domino exigere ut patet. Ergo, etc. Ad probationem consequ. resp. quòd absentia vel præsentia latronis non tollit secundum se jus veri domini, sed facit possibilem rescissionem contractus et recuperationem pretii, quibus heneatur ista actio. Quòd autem res clamat pro domino suo, probat solùm eidem esse reddendam à latrone quidem immediatè, à Petro verò mediatè. Circa hæc autem videnda sunt quæ habentur in tractatu de Justitiâ, ubi disputatur de restitutione in communi.

ARTICULUS III.

De possessore dubiæ fidei.

Illiusque locuti sumus de bonæ fidei possessore, qui scilicet habet rem alienam, id inculpabiliter ignorans bonæque fide credens esse suam; qui proinde solum ex parte rei acceptæ ad restituendum obligatur. Porro hæc ignorantia non debet esse juris, puta si quis probabiliter sciat rem esse quidem alienam, sed tamen putat non esse restituendam; sed debet esse facti, non crassa et affectata, puta quando cogitare debebat rem esse alienam, quia communiter ab omnibus vel ab aliquibus prudentibus reputabatur furtiva. Tunc enim censetur negligentia lata, quæ dolo æquiparatur. Unde sicut non excusatur à peccato, ita nec ab obligatione restituendi. Debet igitur talis ignorantia esse valde probabilis et invincibilis. Nunc agendum de possessore dubiæ fidei. Possessor dubiæ fidei est ille qui dubitat rem quam accipit aut habet esse alienam, sive hoc dubium habeat in initio contractus, dum rem illam emit, sive postea dum jam possidet, superveniat. Non loquimur autem hic de dubio solum speculativo, quod solet practice vinci, aut de levi et scrupuloso, seu ex conscientiâ scrupulosâ orto, aut ex levibus et incertis, aut indifferentibus, sed de dubio probabili et cum fundamentis, desumpto ex probabilibus signis generantibus probabilem suspicionem, et præsumptionem, quibus communiter sapientes judicant rem esse alienam. Et querimus an qui cum tali dubio rem emit, peccet mortaliter, et ad ejus restitutionem obligetur, et an idem sit faciendum quando postquam bonâ fide illam emit, supervenit tale dubium.

Incipiendo à primo, certum est quòd si rem illam emat ad consulendum utilitati veri domini, nempe animo illam conservandi et reddendi domino, qui aliàs forsitan nunc quam eam recuperaturus esset, non peccat. Tenetur tamen postea diligentem pro rei et dubii qualitate, adhibere inquisitionem adveniendum verum dominum; quo invento, eidem restituere debet, ac ab ipso potest repetere pretium quod pro eâ rededit; non enim tenetur quispiam alterius commodum procurare, aut damnum vitare cum proprio detrimento. Imò dominus ad hoc in conscientiâ tenetur, cum iste negotium illius utiliter gesserit. Interim dum non constat de domino, potest iste rem sibi retinere: nec dominus in hac emptione et retentione potest esse rationabiliter invitus, cum id totum pro ejus utilitate sit factum. Ergo iste non peccat, ut declaratur caus. 14, q. 5, cap. *Rapinam*. Si cominus post factam sufficientem diligentiam non invenitur, potest illam vendere: tenetur tamen emptorem de hoc admonere; aliàs censeretur fraude emptorem decipisse, et teneretur ad damna reparanda, si quæ inde incurrat. Si verò cum illo probabili dubio, eam rem emat ad eam sibi retinendam, et in proprium commodum, non præmissâ sufficienti diligentia ad vincendum tale dubium, et absque debita veritatis inquisitione, tunc mortaliter peccat et ad illius restitutionem obligatur. Ratio est quia se committit probabili periculo peccati mortalis, nempe contractandi rem alienam invito domino, et censetur

malæ fidei possessor: unde nequit eam alteri vendere, aut rescindere contractum cum latrone, sed semper tenetur illam domino restituere. Cum enim malâ fide incæperit possidere, non censetur melior conditio hujus possidentis. Adde quòd nondum est possessor.

Vide quantum noceat non adhibere sufficientem diligentiam ad inquirendum et sciendum an res emenda aut accipienda sit furtiva, eamque cum tali dubio incipere possidere; iste siquidem comperto domino tenetur non solum rem ipsam, sed et fructus illius restituere, quos consumpsit ex eo tempore quo dubium habuit. Qui verò præmissâ diligenti inquisitione bonâ fide rem emit, justè illam retinet aut consumit. Quòd si verò dominus postea compareat, solum tenetur rem ipsi restituere, si extet; aut id in quo factus est ditior, si jam fuerit consumpta. Idque benè notare debent emptores vestium, aurifices, et alii qui facili agnoscere, aut rationabiliter dubitare possunt, res que ipsis offeruntur furtivas esse, et tamen parvitate pretii ac spe lucri illecti, eas emere in proprium commodum non verentur. Idem quoque diligenter considerare debent ipsorum confessarii. Vide Bannem, 2-2, q. 62, art., 6, dub 5.

Quoad secundum dubium, dico, quòd qui à principio bonâ fide rem furtivam occupavit, et postea rationabiliter dubitat an sit furtiva, tenetur diligentem inquisitionem facere ad veritatem cognoscendam; aliàs se exponit periculo retinendi rem alienam invito domino. Quòd si noverit esse alienam, restituere tenetur: si verò solum remaneat adhuc dubius, potest illam retinere, eaque uti, quia in dubiis melior est conditio possidentis bonâ fide. Et iste debet ac potest tutò practicè deponere dubitationem hanc speculativam, quia possessio ipsi favet vincitque jus dubium alterius.

An autem possit eâ uti quando fit inquisitio? Distinguant auctores, dicentes non posse illâ uti, si sit usu consumptibilis, ut vinum, triticum, etc.; secus si non consumatur nec deterioretur ipso usu, dummodò habeat intentionem solvendi pretium usus, v. g., equi, si domino sit reddendus, detractus sumptibus et expensis. Ratio est, quia in isto casu dominus non censetur rationabiliter invitus; benè tamen in primo casu. An verò iste post diligentem inquisitionem solum dubitans an res sit aliena, possit eam vendere sine peccato, auctores communiter affirmant, quia jam bonâ fide possidet. Tenetur tamen istud dubium emptori manifestare, utpote rei defectum et vitium ex quo potest eidem provenire damnum: aliàs ipsum defraudaret. Fortè enim nollet rem cum illo vitio emere, aut minus pretium dare vellet. Illic lege servatâ, poterit rem alteri vendere; animo tamen paratus esse debet pretium domino rei restituere si compareat; sicut enim teneretur tunc illi rem, si extaret, reddere, ita et pretium quod loco illius remanet et succedit.

ARTICULUS IV.

De possessore malæ fidei.

Possessor malæ fidei ille est qui rem injustè acqui-

sitam scienter malâ intentione, ac in proprium commodum occupat, sive eam accipiat per donationem sive per emptionem et contractum. Et iste tenetur illam restituere semper vero domino si exierit; nec potest eam reddere latroni à quo accepit, si non sit certus quòd restituet, quia illa nova traditio tunc est quasi ablatio rei alienæ invito domino, et consensus cum ipso latrone, qui iterùm rem alienam accipit invito domino. Nec refert quòd amittat suum pretium: suâ enim culpâ illud detrimentum patietur, sibi que imputare debet, quod rem furtivam scienter emerit.

Si vero non exierit, puta quia perierit etiam casu fortuito, aut eam consumpsit, etiamsi inde ditior non evaserit, aut eam alienavit donatione vel contractu, adhuc tenetur ejus valorem domino restituere; imò et fructus illius naturales non solum quos percepit, sed illos etiam quos dominus ex eâ percepisset, si iniquè ablata aut detenta non fuisset, denique et lucrum cessans ac damnum emergens. Ratio est, quia iste furi equiparatur, et est particeps iniquæ acceptionis ac detentionis rei alienæ; nec minùs damnificat dominum, neque minùs est in morâ culpabilis, non reddendo eam, quàm primus latro illam subripiendo. Ergo æquè ac fur ad ista damna domino reparanda obligatur ratione rei acceptæ et ratione iniquæ acceptionis ac detentionis, utpote illorum causa injusta et efficax. Imò possessor iste malæ fidei non potest licitè deprehendere expensas, nisi necessarias quas fecit in fructibus acquirendis, congregandis, et conservandis, et quas dominus indispensabiliter facturus erat: puta quia si factæ non fuissent, res periisset, aut deterior evasisset. Ratio est quia nemo debet ditari cum injuriâ alterius; dominus autem in nostro casu locupletaretur, si res ei redderetur longè meliorata, non solvendo labores et expensas necessarias melioranti, quiquid sit de foro externo, quod sæpe culpam furis et morosi detentoris hæc privatione compensationis expensarum punit. At forum internum respicit æquiditatem, nempe ut unusquisque suum aut sibi debitum habeat: expensas tamen voluntarias, voluptarias, aut etiam utiles, quæ rem tantùm ornant et fructus non augent, dominus solvere non tenetur, quia cum sint superflue, eas non fecisset, nec forsan facere voluisset; solimque petit rem suam recuperare in eo statu in quo fuisset, si eam in suâ manu habuisset.

Hinc colligi potest resolutio difficultatis quàm fuscè et ambigüè hic tractant auctores, nempe an fur aut possessor malæ fidei debeat restituere rem, aut ejus valorem, juxta statum quem habebat, quando illam accepit, aut quem habet dum facit restitutionem, aut juxta optimum statum quem habuit in aliquâ temporis parte suæ detentionis.

Statuendum enim est istud principium, nempe quòd restitutio in conscientia facienda est ad reponendam æquiditatem debitam secundum justitiam commutativam. Hæc autem æqualitas in eo posita est ut tantùm domino restituatur, quantum habiturus fuisset, si illâ re non fuisset injustè privatus. Unde considerandum est ad quantum valorem ea res in manu domini per-

venisset: an statim illam erat venditurus, consumpturus, aut alienaturus, vel in posterum servaturus ut carius venderet. Item an eodem modo in manu domini periisset aut deteriorata fuisset, quo perierit et deteriorata fuit in manu latronis, aut non. Item an sit res usu consumptibilis, et ita permixta cum bonis latronis ut discerni nequeat, aut non. Ex quibus aliisque variis circumstantiis, res moraliter et quoad valorem immutatur: proindeque in proposito variis modis facienda est restitutio, prudentum judicio attendendis, et pensatis omnibus circumstantiis debita æqualitas introducenda, nec potest uniformis et generalis alia regula assignari in hæc materiâ. Vide plura tract. de Just. disp. de rest. Vide insuper Sylvestrum, v. *Restitutio*, 3, q. 7.

Ubi dicit quòd qui emit rem quam sciebat vel probabiliter credebat esse furtivam, sive sit primus emptor, sive secundus, sive tertius, sive alius in infinitum, dictis obligationibus gravatur, quoniam idem jus est ac si primus esset, ff. de min. l. *Sed ubi*, ff. de pet. hæred. l. *Sed si lege*. Nec liberatur à restitutione per statutum disponens quòd ea res sit ementis publicè in mercatu, nec per amissionem rei qualitercumque accidat: semper enim censetur esse in mercatu sicut fur; ff. de condon. fur. l. *Si pro fare*, nisi rem pro loco et tempore domino obtulerit, et ille recipere recusaverit quia tunc censetur moram purgasse, ff. de furt. l. *In re furtivâ*. Unde si periret aut deterioraretur sine suâ culpâ, non teneretur. Item nequit à domino petere pretium quod furi dedit: Cod. de furt. l. *In civilem*. Et si foret aliquod statutum, quod petere posset, non valeret, utpote contra bonos mores. Hæc Sylvester. Nec etiam potest pretium recuperare à latrone cui dedit, reddendo illi rem et rescindendo contractum, nedùm quando scit, sed etiam quando probabiliter timet aut dubitat, sicut communiter et ordinariè timendum ac dubitandum est, eum domino non redditurum nec satisfacturum; quia per iniquam rei detentionem, non furem, sed dominum damnificat, et impedit ne re suâ utatur. Adde rationabilius longè esse ac justius quòd dominus qui re suâ injustè spoliatus fuit eam recuperet, quàm quòd iste injustus detentor pretium iniquè et scienter pro re furtivâ datum, recuperet. Aut saltem id curare debet sine veri domini præjudicio, nempe vel conveniendo furem coram judice, aut alio modo, contra ipsum agendo. Quousque igitur dominus rem suam habuerit, iste possessor malæ fidei, non erit à restitutione immunis, cum obligetur ratione rei acceptæ et ratione iniquæ acceptionis; ob eam siquidem emptionem, tenetur ad restituendum in solidum, perinde ac si primus eam furto accepisset, adhueque magis ad id obligatur ratione injustæ detentionis.

ARTICULUS V.

Ex quâ culpâ aliquis teneatur ad restituendum alienam ratione acceptionis justæ, si perire contingat.

Res per justum contractum accepta perire potest, vel absque ullâ prorsus culpâ, solumque casu fortuito,

ut si igne comburatur. aut maris inundatione absorbeat, etc.; vel ex culpâ accipientis, quam in presenti distinguunt auctores in *theologicam*, quia consideratur à theologis, et est propriè peccatum mortale, aut veniale; et in *juridicam*, quæ à juristis consideratur, nec propriè, saltem semper, est peccatum, licet ex interpretatione et præsumptione juris interdum pro peccato reputetur, sed est propriè quedam negligentia, incogitantia, seu omissio diligentia ex quâ sequitur aliquod incommodum proximo.

Hæc autem culpa dividitur in *latam, levem et levissimam*: *lata* est omissio circumspectionis et diligentia, quam communiter homines ejusdem professionis in tali re adhibere solent; ut si quis librum commodatum, in limine domûs aut in plateâ reliquerit, ubi à transeuntibus statim furto ablatiis fuit. Porrò culpa latissima est dolus apertus: latior verò dolus præsumptus. *Levis* est quâ quis deviat ab eâ diligentia quam omnines circumspecti et diligentiores in similibus rebus adhibent: ut si quis librum commodatum habuit in camerâ, sed reliquit ostium apertum, et ad ingredientibus ablatiis fuit. *Levissima* est, quâ quis deviat ab eâ diligentia quam homines circumspectissimi adhibent; ut si quis librum commodatum intra cameram reliquit, ostium clausit, putavitque benè obseratum, sed manu non probavit an hoc esset, prout diligentissimi faciunt; verùm cum non esset benè obseratum, liber ereptus est.

Prævens difficultas non procedit de contractibus dominium transferentibus, ut contingit in mutuo; cum enim res pereat domino suo, sequitur quòd si pecunia mutuata pereat quomodocumque, etiam casu fortuito, pereat mutuatario, qui illius factus est dominus. Unde solùm movetur questio de aliis contractibus, quibus dominium rei non transferitur in accipientem. Suntque triplicis generis. Quidam enim plerumque fiunt in solius dantis utilitatem, ut depositum; quidam in solius accipientis utilitatem, ut commodatum; quidam tandem in incommodum tam dantis quam accipientis, ut locatio et conductio. His prænotatis,

Dicendum primò quòd in contractibus dominium non transferentibus nulla est obligatio restituendi rem acceptam, si pereat casu fortuito, dummodò accipiens non sit in morâ reddendi, et eodem modo esset peritura apud dominum, si illam habuisset, prout justè habere debebat. Ratio est quia casus fortuitus, cum sit eventus inopinatus quem humana providentia prævidere vel impedire non potuit, evenit absque ullâ culpâ accipientis, siquæ non illi, sed domino tunc res perit. Adde quòd nec ratione rei acceptæ, neque ratione acceptiōnis tenetur ad restituendum, nisi in his tribus casibus exceptis: 1° Si culpa præcesserit casum; ut si equus commodatus aut locatus ad iter faciendum Lugdunum, ducatur Tolosam, eoque in itinere rapiatur à latronibus vel alio casu fortuito pereat. 2° Si intercedat culpabilis mori, et interim res deterior fiat, aut pereat apud commodatarium et conductorem. 3° Si ex pacto expressè se

obligaverit ad casum fortuitum: qui tamen non videtur comprehendi, si conductor solùm generatim se obliget ad omnem casum. Cum enim casus fortuitus extraordinariè contingat, non censetur his verbis generalibus contineri. Extra. de commodato, cap. *Cum gratiâ*. Dicendum secundò esse obligationem restituendi dampnum in rebus alterius, quando oritur ex dolo, et latâ culpâ. Id enim omnia jura clamant; imò nequit fieri pactum quo quis non teneatur de dolo et latâ culpâ cum id sit contra bonos mores, præbeatque occasionem peccandi. Ita communiter doctores. Dicendum tertio in contractibus qui sunt in utilitatem solius accipientis, teneri etiam de culpâ levissimâ: æquitas enim non patitur ut qui sine ullo suo commodò, rem suam commodat, usuique alteri tribuit, dampnum sentiat ex ejus culpâ etiam levissimâ: Ex cap. *Cum gratiâ* de commod. et ex ff. de commod. l. *In rebus* et l. *Si ut certo*. Unde tenetur rem illam eâ sollicitudine custodire quâ quisque diligentissimus eam servaret: ad precarium tamen, leges solùm dolum et latam culpam excludunt, l. *Quæsitum*, tit. de Precar., quia cum sit ad arbitrium tempus commodatum, potest à dante revocari, quoties voluerit, idèòque dampnum impedi.

In contractibus verò qui sunt in solius dantis utilitatem, ut in deposito gratuito, accipiens non tenetur nisi de culpâ latâ, sive gravi aut dolo. Ex l. *Si ut certo*, ff. de commod., ff. depositi l. 1, quia cum accipiens nullum emolumentum inde percipiat, satis est quòd in re alienâ custodiendâ eam diligentiam adhibeat, quâ quisque passim res proprias similes conservare solet: alias si teneretur etiam de levi culpâ, nullus vellet depositum recipere, siquæ periret contractus adeò reipub. necessarius. Tandem in contractibus qui in utriusque utilitatem redundant, ut in locatione et conductione, accipiens tenetur de culpâ levi, non de levissimâ. Quia etiam hi contractus medium teneant, in eis non debent accipientes teneri de levissimâ, sicut in contractibus qui fiunt in ipsorum utilitatem duntaxat. Nec solùm de latâ sicut in aliis qui fiunt in solam utilitatem dantis, sed debent medio modo se habere, nempe teneri de levi; prout Gregorius Papa IX definiit, cap. *Bona fides*, de deposito, quod fit pro pretio, et in utriusque utilitatem, cap. fin. *De injuriis et damn.* et l. *Contractus*, ff. de reg. juris et lib. 5 Institi, tit. 15, § 4. Quæ leges obligant in conscientiâ ante sententiam judicis, eò quòd non sint purè penales, sed statuunt id quod est naturalis æquitati consentaneum: quâ sanctione positâ contractentes implicitè se obligant ad præstandam diligentiam quam leges exigunt in conservatione rei alienæ. Quare si ex ejus omissione etiam sine peccato res pereat, oritur ex contractu aut ex officio obligatio illam restituendi. Tandem qui ad rem pretiosam et raram, sed fragilem, de loco in locum transferendam sese offert aut obligat, suasque operas locat stipendio extraordinario, exhibendo se peritissimum, et prouidendum, quòd securè rem illam integram portabit, tenetur tunc de culpâ levissimâ, ff. tit. locati. § 7.

ARTICULUS VI.

An, et quænam culpa requiratur ad obligationem restituendi ratione iniquæ acceptionis et damni illati.

Fur et qui rem alienam scienter ab eo accepit et retinet, cum sint semper in morâ et culpâ, tenentur rem aut ejus valorem restituere quocumque modo perire contingat, etiam casu fortuito, quando eodem modo non esset peritura apud dominum, si illum habuisset. Ratio est, quia contrectant rem alienam domino rationabiliter invito, ipsique damnum inferunt, re suâ illum privando. Difficultas est an quando comburit ejus domum aut segetes, aut ipsum mutilat, aliudve simile damnum infert, requiratur ut in hoc committat aliquam culpam theologicam, seu peccatum ad contrahendam obligationem tale damnum reparandi in conscientia; et an tale peccatum debeat esse mortale, aut sufficiat veniale. Dixi, in conscientia, quia in foro externo quicumque infert damna vel per se vel per alios, aut etiam per sua animalia, sive sit in culpâ, sive non, obligatur ad restitutionem illorum, ff. ad L. *Aquiliam leg.* in l. *Aquil.* et in titulo de injur. et damn. dat., can. *Si hos.* Et can. *Si læseris.* Dicendum primò requiri aliquam culpam theologicam, seu quæ sit verè peccatum coram Deo, ad contrahendam in conscientia obligationem restituendi ob tale damnum. Probatur tum ex illâ communi regulâ juris tit. de injuriis et dam. dato: *Si tuâ culpâ damnum datum est,* etc., quâ requiritur culpa; tum quia tale damnum censetur tunc omninò involuntariè datum absque intentione et dolo, proindeque dominus non peteret rationabiliter ut iste restitueret; tum quia iste non tenetur ad restitutionem ratione rei acceptæ, cum nihil alienum apud se habeat, neque ratione injustæ acceptionis, quæ non est sine peccato. Ergo ubi quis nullum commisit peccatum, latamque culpam quæ pro peccato reputatur, non tenetur in conscientia reparare damnum illatum extra contractum. Hinc damnum illatum cum ignorantia concomitante, non videtur esse restituendum ex obligatione justitiæ. Sic qui occidit hominem, invincibiliter credens esse feram, quem nihilominus occidisset, si cognovisset esse inimicum, non tenetur ad restitutionem pro homicidio. Ratio est, quia iste adhibuit sufficientem diligentiam, ne interficeret hominem; ideoque actio illa exterior homicidii non censetur voluntaria, nec ipsi imputatur ad culpam homicidii, excusante ignorantia concomitante; quamvis non excuset culpam pravi interni illius affectus. Et hæc sequuntur ex iis quæ docent communiter Thomistæ 1-2, q. 6, art. 8, de ignorantia concomitante, quos consulere poteris. Dicendum secundò, ad incurrendam obligationem restituendi in conscientia ob damnum illatum extra contractum, non requiri peccatum mortale, sed sufficere veniale, utpote cum sit formalis injustitia, ac voluntariè damnum inferatur proximo rationabiliter invito, quod proinde ex justitia est resarciendum; pro cujus intelligentia,

Notandum est duplicem esse culpam venialem, nempe aliam ex parvitate materiæ, aliam ex indeliberatione et ex imperfectâ solùm rationis advertentiâ,

etiam circa materiam gravem: quando igitur in damni illatione committitur culpa venialis ex levitate materiæ, tunc ex eâ oritur obligatio restituendi tantum sub veniali. Quando verò venialiter peccatur ex indeliberatione, tunc non est quidem obligatio restituendi nisi subveniali, quamdiù durat illa inadvertentia: attamen quando quis plenè advertit se proximo gravè damnum intulisse, tunc contrahit obligationem satisfaciendi sub mortali; aliàs sequeretur eum qui paulatim per minuta furta notabilem quantitatem abstulit, non teneri sub mortali ad restituendum, quando advertit se divitem ex alienis effectum. Adde quòd rarò contingit aliquem inferre grave damnum proximo, absque voluntario saltem indirectè, quia rarò in operibus externis periculosus contingit inadvertentiâ solùm venialis, eò quòd statim periculum suum ingerant et mentem excitent ad sui considerationem, unde in praxi grave damnum sine gravi peccato et obligatione mortali restituendū vix inferri potest.

Dicendum tertio, quòd quando aliquis alteri damnum dedit voluntariè quidem, non tamen directè, sed tantum indirectè et interpretativè, tenetur ad restitutionem damni illati: sed juxta Bannem, 2-2, q. 62, art. 4, conclus. 2, non erit obligandus ad solutionem pretii rigorisi, quo æstimaretur res illa si venditioni exponeretur; v. g., qui per ignorantiam culpabilem occidit puerum mancipium, aut conculcat segetes in herbâ, non est obligandus ad totum damnum rigorosè reparandum, quia solùm obligatur ex injusta acceptione, et in pœnam: atqui inter actiones injustas ea minima reputatur quæ fit, per ignorantiam et inconsiderationem solùm venialem, nec totam pœnam assignatam meretur, sed duntaxat proportionatam. Ergo, etc. Dicendum quartò, quòd qui voluntariè directè per se primò damnum alteri injustè intulit, tenetur restituere quantum satis est ad æqualitatem damni illati: ita quòd si quantitas rei vel damni certa sit, tantumdem restitui oportet. Si verò incerta sit, ut contingit in damnis honoris et famæ, homicidii, vulneris, fructuum, segetum, etc., tantum restitui debeat, quantum vir bonus arbitrabitur consideratis circumstantiis negotiorum, personarum, locorum, temporum, etc., quantumque requireretur ad æquivalentem si fieri posset; ita ut vir bonus conetur appropinquare ad æquale, pendendo quanta erat potentia propinquitatis, spes lucrandi, probabilitas periculorum, expensarum, etc.

Probat D. Thomas, 3-2, q. 62, art. 4, dicens, quòd *quicumque damnificat alicquem, videtur ei auferre id in quo ipsum damnificat: damnum enim dicitur ex eo quòd aliquis minus habet quàm habere debet; et ideò tenetur homo ad restitutionem ejus in quo alicquem damnificavit. Aliquis autem damnificatur dupliciter: uno modo quia ei auferitur id quòd actu habebat; et tale damnum semper est restituendum secundum recompensationem æqualis, ut si diruat illius domum, etc.; alio modo si damnificet alicquem, impediendo ne adipiscatur quòd erat in viâ habendi. Et tale damnum non oportet recompensare ex æquo, quia minus est habere aliquid in virtute, quàm*

habere actu : qui autem est in viâ adipiscendi aliquid, habet illud solum secundum virtutem et potestatem : et idè si redderetur ei ut haberet hoc in actu, restituere-
tur illi non simptum, sed multiplicatum, quod non est ac necessitate restitutionis. Tenetur tamen aliquam compensationem facere secundum conditionem personarum et negotiorum. Ex quo patet quòd qui alterius sata conculcat, aut pecuniam creditoris ultra terminum concessionis detinet, non tenetur omne lucrum speratum et illi cessans restituere, quia erat solum in virtute, et multipliciter impèriri poterat, sed solum quantum attentis periculis et deductis laboribus ac expensis, aliisque pensatis, æstimatur illa virtus et potentia, in quâ erat granum ad messem, et pecunia ad lucrum. HÆC D. THOMAS. Ex hâc doctrinâ tanquam regulâ generali, facilè resolvitur omnes casus particulares in hâc materiâ occurrentes, de quibus remittimus ad tractatum de Justitiâ, ubi agitur de restitutione.

Quoad animalia verò et servos, attendenda est consuetudo hominum in eorum æstimatione, quia valor rerum ex communi hominum æstimatione et consuetudine, magis quàm ex rebus ipsis sumitur. Unde quia fructus communiter æstimantur juxta potentiam quam habent ad maturitatem ac messem, sicut et pecunia ad lucrum, inde sumenda est regula ad quantitatem restitutionis faciendæ ab eo qui illos conculcat aut qui hanc injustè detinet. Quòd si è contra communis consuetudo habeat ut animalia a ventia æstimentur tantum juxta statum præsentem, nullo habito respectu ad futurum, tunc qui voluntariè occidit pullum equinum alterius, tenebitur solum eidem reddere quantum valet, et dare pretium quo similem pullum emere possit, si velit; idemque lucrum reportare.

Dicendum quintò, quòd ad restitutionem faciendam ratione justitiæ vindicativæ, quæ non est à commutativâ distincta, cum statuat æqualitatem inter penam et culpam. ut innuit D. THOMAS, 2 2, q. 61, art. 4, aliquando restitui debet plus quàm ablatum fuit, quando scilicet per legem aut judicem in penam injuriæ proximo illate, id statueretur : ut colligitur EXODI 22, v. 1, et ex D. THOMAS, 2-2, q. 62, art. 3, ubi ait quòd *diva aliquis injustè accipit rem alienam, duo sunt ibi consideranda, nempe inæqualitas ex parte rei, cui remedium per restitutionem adhibetur, ad quod sufficit quòd restitatur tantum quantum habetur de alieno, aut quantum æstimatur damnnum. Secundo potest ibi esse injustitiæ culpa, puta cum quis intendit violentiam inferre, aut alium lædidi : Et tunc adhibetur remedium per penam, cujus inflictio ad judicem pertinet : et idè autequàm iste læsor sit condemnatus per judicem, non tenetur restituere plus quàm accipit ; sed postquàm est condemnatus, tenetur in conscientia penam aut emendam solvere à judice statutam.*

ARTICULUS VII.

Quannam personæ censeantur cooperari ad damnnum injustè ab alio illatum, et unâ cum ipso ad restituendum teneri.

Omnes conveniunt quòd quicumque est causa in-

justa et efficax damni alteri illati, tenetur ad illius restitutionem. Quidam tamen volunt ad hoc indispensabiliter requiri ut sit causa sine quâ tale damnnum non foret illatum, aliàs non censi causam efficacem ; quorum sententia refutatur in tractatu de Justitiâ, ubi agitur de restitutione. Quidquid enim sit de rebus physicis, in moralibus tamen, non semper est de ratione causæ efficacis, ut sine eâ non sequatur effectus ; sed sufficit ut eâ positâ ponatur effectus, verèque influat et causet illum ; eique imputatur juxta modum quo confert ad illum. Aliàs qui furatur, qui occidit, qui dat ad usuram, qui detrahit, etc., non censeretur causa efficax damni, nec ad restitutionem obligaretur ; quia non deessent alii qui hæc eadem facerent. Item Petrus scandalizando proximos, ob eandem rationem non peccaret ; scriptum est enim : *Necesse est ut veniant scandala*, audi tamen quod sequitur : *Verumtamen vix homini illi per quem scandalum venit.*

Inprimis igitur executor injuste actionis, id est, qui exercet illam per seipsum, ut est ille qui furatur, occidit, comburit, etc., sive hoc faciat motu proprio, sive ex domini sui præcepto, sive pro proprio, sive pro alieno lucro, tenetur ad restitutionem, quia est verè causa proxima efficiens injustam actionem et damnnum. Neque excusatur per hoc quòd alius idem facinus fuisset perpetraturus, si ipse illud non commisisset : imò si quis hodiè Titio, v. g., inflixisset vulnus lethale, quo tamen non esset moriturus, nisi post aliquos dies, qui cras illum percuteret et occideret, teneretur ad restitutionem : eò quòd alio modo concurrat ad homicidium, nempe citiùs et aceriùs. Si verò plures communi conspatione concurrant ad idem damnnum eodem modo inferendum, v. g., ad domum Petri comburendam, singuli tenentur ad restituendum in solidum, quia singuli efficaciter cooperantur ad damnnum, etiamsi unus solus potuisset illud causare sine aliis.

Novem autem sunt modi quibus causari potest injusta acceptio ; id est, executor damni non computato, novem sunt personæ quæ illi cooperari possunt, et ad damnnum concurrere ; comprehenduntur autem his duobus versibus à D. THOMAS, relatis 2 2, q. 62, art. 7 :

Jussio, consilium, consensus, palpo, recursus,

Participans, mutus, non obstans, non manifestans.

Ubi S. doctor novem hujusmodi cooperatores unâ cum executeore, ad restitutionem obligari probat, tum ex Apost. ad Rom. 1 : *Digni sunt morte, non solum qui faciunt, sed etiam qui consentiunt facientibus* ; tum ex illo principio, nempe quòd quicumque est causa efficax injuste actionis, tenetur ad restitutionem : potest autem illam causare directè vel indirectè ; directè quidem quando aliquis alium inducit ad accipiendum ; idque tripliciter contingere potest. Primò ad ipsam acceptionem movendo, quod fit præcipiendo, consulendo, consentiendo expressè et laudando aliquem quasi strenuum, de hoc quòd aliena accipit. Secundo ex parte ipsius accipientis, quia scilicet ipsum rece-

pat, vel qualitercumque ei auxilium fert. Tertio ex parte rei acceptæ, quia scilicet participes est furti vel rapinæ, vel socius maleficii. Indirectè verò quis censetur causa iniquæ acceptionis, quando non impedit, cum possit et debeat impedire, vel qui subtrahit præceptum sive consilium impediens furtum vel rapinam; vel quia subtrahit suum auxilium, quo possit obsistere, vel quia occultat post factum.

Quando probabiliter æstimari potest quòd ex consilio, adulatione, non manifestatione, et non locutione, injusta actio est subsequuta, tunc isti modi inducunt obligationem restituendi; secùs verò quando non censetur causa illius: non enim semper illam causant, prout faciunt communiter alii quinque modi: ut ostendit D. Thomas, et constat ex ipsorum explicatione sigillatim faciendâ.

§ 1. De jubente, seu mandante.

Præcipiens alteri expressè vel tacitè actionem injustam, habet rationem principalis causæ moventis suo imperio ad patrandum facinus; ideòque si ex jussione sequatur, ad restituendum obligatur, etiamsi nihil inde receperit: dans enim causam damni, damnum fecisse censetur; unde læsum tenetur indemnem redere.

Quòd si mandatum non fuerit causa damni, aut quia is cui præcipitur furtum et homicidium, non commisit, aut aliàs de se erat paratissimus et omninò determinatus ad illud perpetrandum, ita ut neque facinorosum eo imperio excitaverit, neque in suo iniquo proposito persistentem, ad illud animosius, vehementius, citiusque committendum induxerit; tunc jubens non censetur causare neque concurrere, proindeque ad restitutionem non obligatur. Verùm tunc est potius permissio quædam, quàm vera jussio, et facit hunc sensum: *Fac quod vis*; sicut Christus Dominus dicit Jude proditori: *Quod facis, fac citius*. Et quasi habet consilii respectu ejus qui non est subditus, ut si quis dicat pauperi amico suo: Rape ubicunque poteris. Si verò mandans esset superior illius, tunc cum ex officio teneatur ob stare et impedire ne subditus alteri noceat, ratione talis omissionis potius quàm ex vi jussionis, tale damnum ipsi imputabitur. Item si jubens revocaverit mandatum antequàm executioni mandaretur, eaque revocatio innotuerit mandatario, tunc si adhuc velit facinus perpetrare, mandans non obligatur ad restitutionem damni ab eo illati, quia ab istius malitiâ, et non à jussione pervenisse censetur.

§ 2. De consulente.

Nomine consulentis hoc in loco intelligitur ille qui suo consilio, instructione aut exhortatione, aliquem inducit ad furtum, homicidium, aliudve nocumentum proximo inferendum. Et quidem si fuerit causa efficaç, ita ut alter inde moveatur ad faciendum quod non esset facturum, aut ad securius, animosius ac velocius perpetrandum malum, tenetur ad restitutionem: secùs si consilium non pervenit ad hoc ut fuerit causa furti vel homicidii, etc. Idque dignosci potest et debet

ex testimonio, aut ex indagatione animi ipsius agentis, et ex aliis circumstantiis, maximè temporis, puta si statim ac consilium accepit, damnum intulit, etc.

Quando aliquis suo consilio adjunctis exhortationes, rationes, motiva, significando alteri honorem, utilitates et commoditates, quas illâ suâ iniquâ actione erat reportaturus indicando modos perveniendi ad illum malum finem, tunc non sufficit retractare consilium ante ejus executionem, dicendo rem esse illicitam, etc., sed adhuc necesse est, ut consulens omninò suadeat alteri contrarium, ac de facto impediatur executionem damni. In quo differt à jubente, qui postquam retractavit simpliciter mandatum expressè aut tacitè, eaque retractatio innotuit mandatario, si tunc iste procedat adhuc ad nocumentum proximo inferendum, illi et non jubenti imputatur; ratio disparitatis est, quia mandatarius iniquam actionem exequitur non suo arbitrio proprioque nomine, sed tantùm in vi mandati, ac gratiâ, nomine et auctoritate jubentis tantquam totâ ratione agendi: sicque jubente, mandatario notum faciente se nolle ut facinus exequatur, cessat omnis motio, ac impulsio antea ab ipso proveniens: proindeque tunc non censetur amplius causa. At verò consilium movet alium propter rationes et motiva allata, quæ revocato etiam consilio adhuc influunt, et excitant. Unde nisi consulens reipsâ clavo clavum tradat, aliisque rationibus efficaciter alium dissuadeat, ac impediatur, ne damnum proximo inferat, tenetur in solidum ad reparandum damnum et restituendum læso, utpote illius causa efficaç.

Quæres ad quid teneantur malè consulentes in particulari facto circa aliquem contractum, v. g., mutuû, locationis: dicendo licitum quod est illicitum. — Resp. 1° quòd idiotæ, rustici, mulieres inexpertæ, et simplices personæ, si consilium præbeant rogatæ ab aliis et non se ingerentes, bonâ fide consulentes prout sciunt et credunt, nec advertunt ad errorem aut damnum inde securitum, non tenentur ad restitutionem, quia damnum imputari debet scienti ipsorum ignorantiam, et nihilominus consilium ab eis petenti, cum posset et deberet peritos consulere; sicque in eo facto videtur virtualiter errare voluisse, ac noluisse intelligere ut benè ageret. Quidam tamen volunt, quòd si istæ personæ se ingerant, tunc cum dolosè ollicium consulendi usurpent, damnum inde consecutum ipsis imputetur. Resp. 2° quòd advocati, medici, theologi, casuistæ, et similes quibus ex officio vel ex stipendio competit consilium dare, tenentur salubre consilium dare, hi quidem qui periti in arte habentur et nominantur, de latâ culpâ tenentur: alii verò qui stipendium accipiunt ad dandum consilium aut medicinam, tenentur de levi culpâ: non tamen de levissimâ, nisi in duobus casibus. Primus est, quando quis querit expertissimum et diligentissimum in arte virum, offertque pro hoc competens stipendium; et iste officialis talem se profertur, promittitque facere quod alii ejusdem professionis expertissimi præstare possunt et solent. Secundus est, quando officialis locat operas suas ad tractandas res aut negotia peragenda,

que de se exquisitissimam diligentiam et peritiam requirunt, et pro hoc labore recipit pretium proportionatum; qui enim accipiunt pretium majorem tenentur adhibere diligentiam, quam alii qui graius id præstant; adde quod cum illud opus cedat in utilitatem utriusque, nempe tam accipientis, quam dantis consilium, consulens debet teneri de levi culpâ. Nihilominus absolutè dici potest non teneri de levi quatenus scilicet tenetur solum cum diligentiam adhibere quam passim homines ejusdem professionis adhibere solent accepto pretio; quamvis sit major eâ quam adhibere debent ii qui inde nullum pretium accipiunt, prout ostenditur in tractatu de Justitiâ, disput. de Test. in communi, et habetur cap. *Si culpâ*, extra. de injuriis et damno dato.

Quæres insuper, an viro jam determinato ad perpetrandum grave nocumentum, v. g., ad occidendum Petrum, possit quis licitè minus malum consulere conditionatè, v. g., solum percutere: ex quo scilicet non potuit correctione ac ratione eum dimovere à proposito occidendi, conatur ejus animum hæc arte emollire, illi proponendo quod certè in nullo deberet nocere Petro: quod si obduratè velit suam lædere, deberet levi percussione tantum id facere; proponendo istud minus malum, ut in eo sistens, totamque virus evomens, vitetur, Petri occisio. — Resp. tunc esse licitum consulere minus malum: istud enim consilium habet bonum objectum, cum adhibeatur, tantum ut medium et remedium, hic et nunc suppositâ malitiâ hujus facinorosi efficacè ac necessariam ad impediendum irreparabile Petri damnum, nempe illius occisionem: hoc autem modo non respicit minus malum ut malum absolutè, sed tanquam bonum, et efficacè remedium ad liberandum à morte Petrum. Nec tunc consulens absolutè ac solitariè accersit et consulit hanc Petri percussione, quam etiam vitare vellet si posset, sed tantum conditionatè: supposito enim quod Petrus à malefactore infallibiliter sit lædendus, procurat ne enorme recipiat nocumentum.

Tutius tamen foret, quod iste simpliciter offerret malefactori, nudèque ostenderet ac proponeret materiam minoris mali, quomodò scilicet non occidendo Petrum, posset aliter voluntatem se vindicandi exple, grandeque hoc malum vitare, infligendo minus; nullum tamen circa hoc consilium aut snasionem, aut influxum adhibendo: ita ut tota intentio proponentis feratur ad liberationem à majori malo, per nulam ostensionem materiæ minoris mali, absque ullâ motione ad illud, etiam conditionatè sumptam.

§ 3. De consentiente.

Non loquimur hic de nudo consensu, qui est mera voluntatis complacentia mali absque ullo influxu, ut dum cives approbant bellum injustum jam decretum et publicatum: quamvis enim sit mortale peccatum, nullum tamen inducit obligationem restituendi. Sed est tantum sermo de consensu qui est simul causa damni proximi, ut dum magnates, et ii ad quos spectat suo suffragio decernere an bellum injustum sit

movendum, de hoc requisiti consentiunt, eoque consensu efficaciter influunt. Ita Cajetanus in Summâ, v. *Restitutio*. Hinc haberi potest quod si in communitate aliqua, plura vincant vota, et dum dantur vota aperta, aliquis ex ultimis videns vota præcedentium jam vicisse, et quod suum votum in contrarium nihil prodesset, consentit ob aliquem humanum respectum injusto facinori, peccat quidem mortaliter, quia consentit iniquitati, et veritas atque justitia nullo modo in re gravi sit deserenda: ad restitutionem tamen non tenetur, quia consensus ejus nec est causa nec causa damni nedum quoad substantiam, sed etiam quoad modum, nempe ut acriter, facilius aut citius veniat: suppono enim ad hoc minimè concurrere, taliaque vota tanquam omnino inutilia ferri, item posteriores vocales non esse tante auctoritatis, ut probabile sit præcedentium voluntates et suffragia mutare posse, contradicendo et quod rectum est suadendo; tandem quod ipsi non inclinant in eandem partem, nec habeat cum aliis eundem animum, neque id simpliciter illis arridet: aliàs censerentur concurrere cum aliis ad damnum, et tenerentur ad restituendum. Nec est par ratio de præcedentibus, quia licet videant subsequentes ad malum consensuros, illorum tamen consensus non propterea à causarum numero excluditur: tum quia consensus omnes antecedentes sunt et tendunt verè ad integrandum causam: tum quia in instanti homo mutatur, unde possent subsequentes dissentire; quod in primo casu locum non habet.

Si secreto suffragia ferantur, sive vocalis sciat, sive ignoret quid alii priores fecerint, aut sint facturi, etiam si certò cognoscat majorem partem in deterius esse determinatam, nihilque suo voto proficere, adhuc peccat contra charitatem et justitiam, si contra bonum et contra æquitatem, cum aliis consentiendo suffragium suum ferat; tum quia rarò contingere potest, ut in hoc secreto suffragandi modo quis omnino certus sit quid alii fecerint, multoties enim contrariam illius faciunt, quod exterius dicant et in facie ostendunt, sicut experientiâ patet; tum quia in effectu non est hic major ratio vocalium priorum quam posteriorum, omnesque reipsa consentientes sunt concausæ delicti et damni secuti.

Adverte obiter quod ille qui est vocalis ex officio, et capitulo tunc commode interesse potest dum tractatur grave negotium, aut electio, si renuntiet suo suffragio, nolique intrare, prævidentis aut prævidentis debens fore ut suâ illâ renuntiatione quid injustum decernatur aut indignus eligatur: peccat contra charitatem et justitiam, et quod censetur tunc causa efficacè indirecta damni secuti, non obstando, cum tamen posset et deberet obstarè.

§ 4. De adulatore et receptante.

De palpone seu adulatore eodem modo ratiocinandum videtur ac de consentiente, cum verba illius consilia quedam esse censeantur. Unde si sit pura adulatio lætificativa tantum facti aut homicidii, etc.,

est quidem peccatum mortale: non inducit tamen obligationem restituendi: bene tamen si fuerit etiam causativa injustæ actionis, puta si adulator laude suâ et applausu efficaciter procuret damnum, aliumque provocet et excitet ad furandum, occidendum, etc., ut si leso nobilitatem, honorem et generositatem exaggeret, quibus verbis tanquàm stimulo excitetur ad læsorem interficiendum. Ad quod etiam reducuntur exprobrationes ignaviæ, turpitudinis, et infamiæ, nisi de læsore vindictamumat, quibus irrisionibus efficaciter motus procedit ad se vindicandum, et occidendum inimicum.

Receptoris nomine intelligitur omnis ille qui recursum, receptaculum, refugium, et patrocinium præstat malefactori, formaliter et reduplicativè, quatenus malefactor est, eumque fovet in crimine, et in ordine ad damnum inferendum; vel securitatem postea ipsi præbet ne restituat, aut ne deprehendatur ac capiatur sicque continuandi mala audaciam illi præstat, tanquàm patronus iniquitatis. Et iste semper ad restitutionem obligatur, et latitantes res furtivas in domo suâ, si habet in suâ potestate, domino reddere debet ac meliori modo quo poterit, damnum illatum reparare.

Secus dicendum si sit tantum receptoris malefactoris materialiter, puta quia ignorat aut dubitat talem esse; aut etiamsi sciat, eo tamen intuitu non recipit, sed solum ratione communis humanitatis et hospitii, quâ solet adventantes recipere, aut ratione amicitie vel sanguinitatis, etc. Talis enim non tenetur ad restitutionem, quia nihil habet de furto, nec ad illud currit, nec aliquid per se præstat ad iniquam actionem pertinens, ut suppono. Item qui furem fugientem ministros justitiæ aut alios persequentes, recipit vel adjuvat in casu necessitatis, ne scilicet morte plectatur, non peccat, nec ad restitutionem tenetur, dummodò procuret ut furta non continuent, ac ablata restituat: quia sicut licitum est latroni fugere, ita et alius qui ex officio eum declinare non tenetur, in fugâ juvare, qui tamen apud iudicem pro fure intercedunt, factumque palliant, ac impediunt ne ad malè ablata restituenda aut nocumenta reparanda compellatur, peccat et ad restitutionem obligatur. Vide plura in tract. de Just., q. de Restit. in communi.

De participante. — Aliquis potest dupliciter participare cum fure: primò solum in prædâ seu re furtivâ, quam bonâ fide accipit, et iste tenetur restituere tantum ratione rei acceptæ; et de hoc participante non est sermo in præsentî. Secundò in crimine, tanquàm socius et particeps furti et iniquæ acceptionis, ut simul furando, scalas ascendente fure sustinendo, excubias agendo, instrumenta suppeditando, explorando, mediando, aut quoquo modo juvando ad actionem injustam.

Convenimut omnes, quòd quicumque sic est particeps criminis, ut sit etiam causa, seu concausa injustæ actionis, tenetur ad restituendum in integrum, eùm sit causa efficax damni. Et cum damnum in tali casu communi conspiratione, seu unâ manu et unâ

causâ totali ex pluribus partialibus conflata, ab omnibus illatum fuerit, nec sit major ratio de uno quàm de alio, omnes ad restitutionem totius damni in solidum obligantur: secus dicendum si absque conspiratione, conventionem et excitationem ac omninò disparatè se habeant ad damnum inferendum: tunc cuiuslibet tantum suam partem restituere tenetur. Hinc quia omnes milites exercitûs tanquàm causæ partiales efficiunt unam totalem, ac communi conspiratione expoliant urbem, unus alteri præstat fiduciam et qualemcumque opem, in bello injusto singuli tenentur in solidum ad istud damnum restituendum; quia singuli efficaciter, licet non totaliter, ad damnum integrum concurrunt ac cooperantur. Quamvis enim physicè à singulis particulariter causetur, moraliter tamen à quolibet procedit, non quidem ut sit causa totalis, totalitate causæ, bene tamen totalitate effectûs, qui ipsis attribuitur, et pluribus totalibus moraliter æquivalent. Idemque dicendum de pluribus ex conuquo faciendum, quæque lege jurisdictionis ementione vineam alienam devastantibus: plura vide disp. de Rest., loco citato. Et ff. titul. de furtis, l. *Vulgaris* § *Si duo*.

§ 5. *De muto, non obstante, et non manifestante.*

Mutus hic dicitur qui potest et tenetur loqui præcipiendo vel reprehendendo, vel consulendo, aut dissuadendo, aut scribendo, aut manifestando, etc., et tamen tacet; propterea cum desit officio suo et obligationi justitiæ, censetur causa indirecta damni inde secuti, et ad illud negativè efficaciter concurrere: sicque ad ejus restitutionem obligatur.

Non obstantes est ille qui potest et tenetur impedire damna alterius; et tamen non præbet auxilium impeditivum injustæ actionis. Iste enim censetur causa indirecta et privativa illius. Sic domini temporales qui non obstant latrocinii crebrescentibus in terris suis, tenentur ad restituendum damnum passis, quia sunt custodes justitiæ, et malis possunt ac tenentur obstare ex officio.

Non manifestans est ille qui non prodit malefactorum, vel dum infert damnum, vel post factum, quando potest et tenetur ex stipendio aut officio; ita quòd non manifestatio sit causa vel injustæ actionis, vel injustæ detentionis. Sic ad damnum restituendum tenentur custodes vinearum, sylvarum, agrorum, aut aliarum rerum, quando ex illorum dissimulatione proximus læditur.

Requiritur igitur ut iste tres persone sint restitutioni obnoxie, quòd possint sine gravi incommodo impedire damnum alterius; insuper quòd ad id teneantur ex justitiâ; si enim solum ex claritate obligentur, licet non impediendo mortaliter peccent, non tamen propterea videntur ad restitutionem obligari, nisi aliquâ ratione positivè se haberent, significantes sive verbis sive signis se tacituros, quò animus furantis firmaretur qui alioquin timens clamorem aut manifestationem, non ausus esset damnum inferre; qui tunc censentur ad illud quasi positivè concurrere.

Item nisi à iudice interrogentur : tunc enim si taceant, aut negant, ad restitutionem tenentur. Item dummodò à fure non accipiant aliquam portem prædæ ut taceant. Secùs docent plures, si ex propriis latronis pecuniis pretium accipiant ad tacendum, quibus non reddatur impotens ad restituendum.

Quæres primò, an confessarius qui pœnitenti obligato ad restitutionem, quam fecisset si ab eodem monitus fuisset, quam tamen non præstitit, quia confessarius non injunxit, teneatur ipse ad restituendum. Et quidem non est sermo de confessario qui ex malitiâ vel ignorantia, crassâque culpâ dixit pœnitenti non teneri, aut alteri teneri cui nihil debebat. Tunc enim hujusmodi consilium censetur causa efficax damni consecuti. Sed est tantùm difficultas de confessario, qui non monet pœnitentem de tali obligatione, ex quo silentio credens se ad nullam restitutionem teneri, eam prætermittit; quod tamen non contempsisset, si confessarius suo munere rectè functus esset. Supponimus adhuc quòd postea confessarius nequeat tollere deceptionem ac monere et corrigere pœnitentem, aut quia eum non novit determinatè, aut longè absit, etc.

Resp. episcopos, parochos, aliosque confessarios habentes curam animarum obligari ad restitutionem; quia cùm officio teneantur consulere salutem pœnitentis, ipsamque tenquam subditum regere ac instruere de necessariis, consequens est ut damna ex tali omissione culpabili consecuta, illis imputentur. Adde quòd intentio fidelium decimas dantium, et etiam Ecclesiæ tale officium conferentis, ea est ut non tantùm salutem pœnitentis, sed etiam bono communi consulant, diligenter curando quantum in ipsis est, ne fideles damnum aliquod vel injuriam patiantur. Hinc dissolvitur fundamentum auctorum contrarium asserentium, nempe quòd confessarius ex justitiâ solùm tenetur prospicere salutem spirituales pœnitentis: non verò bonis temporalibus aliorum. Licet enim isti confessarii non habeant hoc officium principaliter et immediatè in gratiam creditorum, nec ab eis mercedem ad hoc immediatè recipiant, quia tamen salus spiritualis pœnitentis habet necessariam connexionem cum reparatione damni aliis ab eo injustè illati, consequenter, mediatè et ratione pœnitentis tenentur ex officio prospicere bono aliorum temporalium per restitutionem pœnitenti injunctam, et curare ne respub. aut ejus membra quorum stipendiis aluntur, damnum patiantur. Si ergo sint in causâ suâ negligentia, quòd illud patiantur, obligantur ipsi ad illud reparandum et tenentur quasi de levi: cùm habeant officium in propriam suam et fidelium utilitatem, modo supra exposito.

Ceteri verò confessores, hoc ipso quòd tale onus et officium suscipiant et exerceant gratis, videntur se obligare ex facto ad id quoque faciendum, eâque lege jurisdictionem accipere, nempe ad officium iudicis et medici spiritualis ritè et sine cujusquam injuriâ observandum, eâque peragenda sine quibus pœnitens nequit salutem spiritualem obtinere, etiamsi tale impedimentum ex aliquo temporali proveniat. Unde si suâ iustitiam

culpâ sint causa cur pœnitens non restituat, tenentur ipsi per se loquendo restituere, maximè si suâ sponte se huic ministerio ingerant.

Quæres insuper an famulus videns alterum conservum aliqua furari, teneatur ad restitutionem si non manifestet domino, quandò secretò monitus desistere noluit, aut quandò nulla est spes emendationis. Et quidem tunc ex charitate graviter obligari ad detegendum furem ei qui prodesse potest, vel tandem domino pandere, certum est; cùm lege charitatis teneatur potius damnum tertii innocentis, præsertim domini sui vitare, quàm damnum alterius nocentis. Difficultas solùm est utrùm ad id teneatur etiam ex justitiâ.—Resp. quòd si fur aliquis extraneus fuerit, tunc quilibet famulus, ad id tenetur ex justitiâ; nam ex officio famulatus debet esse custos domus, ne extranei illam aggrediantur. Si verò fur domesticus fuerit, ille solùm famulus aut famula tenetur ad hoc ex justitiâ, cui cura hujusmodi rerum fuit specialiter demandata, et ad custodiendum claves commissæ; quia ex fidelitate et ex justitiâ bona ea domini conservare, atque illa custodire ab extraneis et domesticis tenetur: ceteri verò famuli, tacendo et non impediendo videntur peccare solùm contra charitatem, non verò contra justitiam, dummodò aliter non cooperentur, aut eorum taciturnitas aliis occasionem furandi non præbeat. Plura circa istas novem personas vide tract. de Just.

§ 6. Quomodo et quo ordine novem isti cooperatores, unà cum executore damni, tenentur ad illud restituendum.

Teneri ad restituendum in solidum, est obligari in totum, seu ad integrum damnum reparandum: ita ut aliis deficientibus aut non solventibus, quilibet ex ipsis interim obligetur ad totius damni compensationem, salvo postea suo excursu ad suos complices, ut ipsi refundant de suo quod pro eorum parte solvit; quando scilicet plures homines, tanquam concussa, communi conspiratione concurrunt simul ad idem damnum et efficaciter cooperantur, ac influunt in injustam acceptionem et damnificationem, prout jam dictum est de militibus in bello injusto civitatem hostium despoliantibus.

Hæc igitur decem personarum genera tenentur hoc modo ad restituendum damnum proximo, si quod ex injustâ actione consecutum fuerit: id est quilibet supradictorum hominum tenetur ad restitutionem in solidum, nempe ad reparandum totum damnum quod causavit, aut potius concausavit; quia fuit causa aut concussa totius actionis, que damnum intulit; et cùm non sit potior ratio de uno quàm de alio, singuli ad restitutionem in integrum obligantur.

Quia tamen secundus ledens non tenetur restituere in solidum, nisi deficiente primo, vel non potente aut nolente restituere, aut aliis suas partes nolentibus aut non potentibus restituere læso; examinandum est quo ordine restituere teneantur. Ordinem quippe inter istas causas admittendum esse innuit D. Thomas, 2-2, q. 62, art. 7, ad 2.

Dicendum inprimis, quòd quando actio injusta est lucrativa agentibus, seu aliquid positivè ablatum est, ut pecunia, vestis, etc., tunc primò et principaliter ad restitutionem obligatur qui rem injustè acceptam apud se habet; ad hoc enim tenetur et ratione rei acceptæ, et ratione acceptionis. Idem dicendum si eam hæc malà fide consumpsit aut alienavit: cum enim sciens et volens ex eà commodum præ aliis reportaverit, ante illos quoque contrahit obligationem restitutionis, qui si integram domino reddiderit prædam, tunc ceteri neque domino restituere, neque isti socio quidquam refundere tenentur: quia nec dominus, nec iste post restitutionem rei factam, minùs habent in hominis suis, quàm habere debent. Dicendum secundò, quòd si actio non sit lucrosa, sed tantùm damni illativa, ut incendium domus, segetumque, occisio, mutilatio, etc., primo loco tenetur restituere jubens, postea exequens: quia mandans censetur movens et causa principalis; exequens verò instrumentum liberum ab ipso motum: actio autem principaliter procedit à motore, ipsique attribuitur. Jubente autem restituente, tunc alii sunt à restitutione immunes: non enim tenentur ad hoc nisi in illius defectum: et è contra si aliæ causæ secundariæ restituant, jubens illis refundere tenetur.

Quando executor non fuit imperio superioris adductus nec coactus ad damnum inferendum, sed à seipso motus illud intulit, tunc censetur causa principalis, et ante omnes alias tenetur ad restitutionem: post illam autem factam, ceteræ causæ cum illo concurrentes sunt à restitutione immunes; quia quando ille qui est causa principalis damni restituit, ceteri, qui tantùm accessoriè ac in ejus defectum restituere tenebantur, tunc ab isto onere relevantur, nisi ipsum redoxerint et deduxerint ad hunc statum. Vide Cajetanum, 2-2, q. 62, art. 6, ad 2.

In cæteris verò causis, ordo inter illas observandus est quem ponit D. Thomas, nempe post jubentem et executorem sequi tertio loco consententem, quarto consentientem, quinto receptantem, sexto non impediendum: ita ut posterior possit expectare donec sciat an prior non possit aut nolit satisfacere, cum non nisi in defectum illius restituere tenetur. Illi tamen sunt plures causæ in eadem specie et gradu: v. g., duo consententes, duo executores, duo consentientes, etc., etiamsi non fuerint simul tempore in delicto, sed unus alteri accesserit, ut dum successivè feruntur suffragia, tenentur restituere altero non expectato, cum in his non sit ordo prioris et posterioris. Unà tamen ex his causis secundariis restituentem in solidum, aliæ tenentur illi refundere suas partes, si causæ principales non possint aut nolint totum eidem refundere.

Alii verò docent in his causis secundariis et minis principalibus, nullum inter se servandum esse ordinem, sed omnes æquè primò et immediatè teneri in defectum causæ principalis: ita tamen ut juxta majorem vel minorem influxum ac proportionem concursus, una ad plus, alia ad minus restituendum obligetur. Ratiò est, quia una non concurrat tanquàm in-

strumentum alterius, eique non subordinatur, nec in nomine illius agit; sed unaqueque per se in suo ordine cooperatur ad movendum aut juvandam, aut non impediendum malefactorem. Plura vide tract. de Just., disp. de Restit., q. 4, art. 1, et § *Unico*. Ibidem, q. 4, habes plures casus particulares concernentes personas obligatas ad restituendum. Nempè art. 5, an qui accipit mercedem ad faciendum vel omitendum id ad quod ex officio vel ex charitate solùm tenebatur, obligetur in conscientia ad illam restituendum; et § primo quaeritur an qui accipit pretium ad omitendum actum de se intrinsecè malum et injuriosum proximo, vel ad illum perpetrandum in gratiam et jussionem alterius, non possit illud retinere, sed etiam post patratum maleficium, illud restituere teneatur, non solùm lege positivà, sed de jure naturali: et § 2 examinatur, an et quanam mulieres pretium prostitutionis à viris recipere aut retinere possint. Tandem, tract. de Just., q. 4, art. 1, examinatur, an qui injustè alium impedit ab officio, beneficio, aut bono ad quod habebat jus, teneatur damnum illatum reparare, et quomodò. Vide ibi.

QUÆSTIO TERTIA.

DE PERSONIS QUIBUS RESTITUTIO FACIENDA EST,
ET QUO ORDINE.

Regulam generalem in hæc materià assignat D. Thomas, 2-2, q. 62, art. 5, dicens quòd per restitutionem fit redactio ad æqualitatem justitiæ commutativæ, quæ consistit in rerum adæquatione. Hujusmodi autem rerum adæquatio fieri non potest nisi ei qui minùs habet quàm quod suum est, suppleatur quod deest. Ergo communiter illi facienda est restitutio rei, ad quem pertinet, seu qui minùs habet quàm debet habere ad hanc suppletionem faciendam. Unde qui ab aliquo accepit rem alienam furto vel alio modo injustè occupatam ab ipso, non tenetur restituere illi à quo accepit, utpotè qui inde non minùs habet quàm quod suum est; sed debet facere quantum potest ut reddatur domino; debet tamen illi qui rem alienam occupaverat, tunc per aliquam bonam viam significari, quòd talis non tenetur satisfacere pro tali re, ne remaneat in peccato; aut si fortè veniat ad poenitentiam, bis restituere contingat. Hæc siquidem modo restituens, domini et laironis simul negotium utiliter gerit: salvis tamen iis quæ supra diximus, de possessore bonæ fidei qui emit rem furtivam à lairone, nempe posse eam ipsi reddere rescindendo contractum, ut pretium datum recuperet, seque indemnem servet.

Insuper applicandi hic veniunt duo tituli supra explicati è quibus tanquàm è radicibus oritur omnis obligatio restituendi. Si enim ex solà re alienà accepta restitutio contingat, reddenda est regulariter domino rei: appellatione autem domini hic intelligitur ille cui debetur, sive dominium perseveraverit apud eum, sive translatum fuerit, sive sit versus dominus, sive administrator, procurator, dispensator, custos, ut si in pignus, aut depositum, aut conductionem habet.

omnis denique qui justo titulo est ejus possessor, aut jus habet ad illam, aut ejus possessionem, qualis est sartor respectu vestis conficiendæ; si igitur res ab aliquo istorum ablata fuerit, qui illam habet eidem et non domino restituere debet, si citra injuriam illà non possit privari toto tempore concesso ad usum, vel assuranceationem, etc. Secus videtur dicendum, si nihil ipsi intersit quod Domino reddatur.

Si autem restituto consurgat ex acceptione injusta, discernendum est an acceptio illa fuerit ex datione prohibita; ita quod non solum obligatus ad restituendum acceperit injustè, sed etiam ille qui donatione iniquà dedit, ipsaque datio fuit mala, ut cum datur pecunia pro corruptendo iudice, vel pro ingressu monasterii vel pro quocumque spirituali. In ejusmodi enim dationibus prohibitis restitutio quidem faciendà est, sed non illi qui malè dedit. Unde in simoniacis dationibus, restitutio faciendà est ecclesiæ in cujus injuriam datum est, aut Christo hæredi universorum. Ita D. Thomas hic, art. 5, ad 2.

Si verò sola intervenit acceptio injusta, ei qui ex cà damnificatus est, restitutio est faciendà, simul concurrentibus his duabus circumstantiis: prima quòd iste verè incurrat damnum, secunda quòd ei proveniat ex hac acceptione injusta: alias non esset illi faciendà restitutio: ut patet cum quis furatus esset à mercatore aliquod pignus, tunc enim licet jamnum sit duorum, nempe domini pignoris, et mercatoris qui tenebat pignus, fur tamen tenetur restituere non domino, sed mercatori; quia actio furti damnificavit mercatorem, qui tenetur domino de pignore reddendo: ita quòd in hujusmodi restitutione, persona cui debet restitui, non ex dominio rei, sed ex damnificatione sibi allatà discernitur et definitur. Ratio est, quia ipsius interest saltem custodire, seu reddere illam domino, si non est sua. Verumtamen quando res sine scandalo potest publicè vel secretò reddi domino sine alterius injurià, damno vel periculo reali, potest in foro conscientie restitui domino, tanquam exequendo jus nature, ut si restituenda sit ablata à fure, aut latrone, aut usurario, qui non creduntur unquam restitutori, potest restitui vero domino cum illo grano salis, quòd provideatur ne iteratò contingat fieri restitutionem, si quandoque venerint injusti illi occupatores ad penitentiam. Hæc tenet Cajetanus in Summâ. Plura vide supra, q. 1, art. 1.

ARTICULUS PRIMUS.

An quando res creditur nociva domino vel alteri, sit ipsi reddenda, si tunc illam exigit.

Divus Thomas, 2-2, q. 62, art. 5, ad primam hanc regulam assignat, nempe quòd *quando res restituenda apparet esse graviter nociva ei cui restitutio faciendà est, vel alteri, non debet ei tunc restitui, quia restitutio ordinatur ad utilitatem ejus cui restituitur; omnia enim quæ possidentur, sub ratione utilis cadunt. Nec tamen debet ille qui detinet rem alienam sibi appropriare; sed vel reservare ut congruo tempore restituat, vel alibi tradere tutius conservandam.* Cùm enim restitutio sit actus

virtutis, solummodo actu faciendà est, conformiter ad rectam rationem, nempe ubi, quando, etc.; tunc autem in hujusmodi circumstantiis recta ratio dicitur esse differendam, ad vitandum detrimentum domini rei vel alterius, ut de se patet: et in hac dilatione dominus censetur irrationabiliter invitus, cum cedat in ejus utilitatem. Vide D. Thomam, 2-2, q. 57, art. 2, ad 1.

Hanc tamen regulam limitat D. Thomas in 4 Sent., dist. 32, art. 2, q. 3, ad 3, dicens, *quòd gladius reddendus esset furioso, quando majus periculum timetur in non reddendo.* Ratio est quia iste non tenetur cum gravi proprio damno, impedire alterius nocumentum, si id ei ex officio non incumbat; sed potest cæteris paribus sibi potius præcere quam alteri: sique tunc redditio illa gladii non censetur ipsi voluntaria, nec damnum alteri inde secutum illi est imputandum; maxime si ex dilatione reddendi gladium, nulla sit probabilis spes impediendi tale nocumentum, feceritque omnem mortalem diligentiam ad illud aver-tendum.

Quando dominus petit rem suam à depositario, ut alteri injuriam inferat, puta gladium ad occidendum aut in bonis fortune nocendum, depositarius si absque gravi incommodo tunc denegare possit, reddendo peccat contra charitatem, cum non dilgat proximum sicut seipsum, et etiam contra justitiam, cum censeatur causa secundaria damni, eique cooperari; et tenetur ad restitutionem. Ex cap. fin. *Si tuâ culpâ*, tit. de injuriis et dam. dat.: præbet enim alteri instrumenta hic et nunc destinata ad nocendum proximo, absque legitima causâ excusante, nempe vitatione proprii damni, cum supponamus nullum inde grave ipsi imminere. Idem dicendum quando reddit gladium domino petenti ad seipsum occidendum.

Si autem rem domino reddat petenti in damnum spirituale alterius, v. g., pecunias suas depositas aut debitas exigenti ad sollicitandas et corrumpendas feminas, cum tamen absque gravi suo incommodo possit earum redditionem differre, tunc censetur cooperari peccato scandali et peccare contra charitatem, ut enim dicitur Eccl. 17: *Unicuique mandavit Dominus de proximo suo*: atqui in hoc eventu iste potest absque detrimento proprio vitare scandalum et ruinam spiritualem proximi. Ergo tenetur vitare retinendo illas pecunias, si illà detentio sit profutura, et probabilis spes quòd tale malum impediatur. Si verò petat instanter suas pecunias in proprium damnum spirituale duntaxat absque ullâ proximi injuriâ, v. g., ad se inebriandum, ad convivia cum carnibus in quadragesimâ paranda, ad luxum ad ludos prohibitos exercendum, etc., an reddens peccet similiter contra charitatem, si absque suo incommodo possit differre solutionem, et hoc modo illius peccatum impedire, sub lite est.

Quidam enim negant, quia debitoris est solvere, nec illius interest examinare an creditor in pios aut malos usus pecunias suas sit consumpturus, quando sine tertii injuriâ hoc facit: non enim est illius su-

perior, ut suppono, nec habet jus ipsum destinandi ac impediendi ne peccet, si velit : adde quòd ferè semper debitores possent occasiones differendi solutionem afferre, verisimile putantes quòd pecuniis illis creditor sit abusus in ruinam animæ suæ ; quod contra justitiã et bonum publicum redundaret. Nec est eadem ratio de bono corporali ipsius creditoris, vel de bono spiritali et corporali proximi vitando. Duplex enim assignatur disparitas. Prima est, quia retentio debiti pro tunc est medium efficax et ex naturã suã ordinatum, ut tam creditor quàm proximus non incurrat illud damnnum corporale : item ut tertia persona non scandalizetur, nec ad peccatum pertrahatur : secus verò ut creditor non incurrat damnnum spiritali. Quantumvis enim tunc denegetur ei debitum, jam in corde suo fornicatus est ac interiori peccavit ob pravum finem et voluntatem se inebriandi ; et fortassè magis peccabit ex non redditione debiti propter majorem appetitum ex privatione, propter iracundias, injurias, blasphemias in quas prorumpet. Unde tunc medium ordinatum est monitio et correctio fraterna, quã præmissã à debitore, si creditor adhuc molestè persistat in petitione noliteque in dilationem consentire, poterit iste suas pecunias tutã conscientiã reddere.

Secunda ratio disparitatis est, quia homo non est dominus vitæ et bonorum corporis nec bonorum spiritalium alterius, henè tamen propriorum. Unde quando illa bona periclitantur, tenetur quisque ea tueri etiam repugnante domino. Atverò nemo potest cogendo impedire hominem ne peccet, quando vult peccare, nullã interveniente injuriã tertiæ personæ, nisi fortè sit iudex, aut prælatus. Sicut ex hoc quòd homo sit dominus propriorum bonorum temporalium, licitum est ipsi solvere pecunias debitas etiamsi petat ad eas dilapidandas et perdendas : secus verò si petat ad damnnum in temporalibus innocenti inferendum, eò quòd non sit illorum dominus. Cùm ergo sit dominus propriorum bonorum spiritalium, licitum erit solvere ipsi debitum, etiamsi illo sit abusus ad peccandum ; secus dicendum si eo abuti velit ad inducendum alios ad peccatum, eò quòd istorum bonorum spiritalium non sit dominus.

Alii verò affirmant. Quia D. Thomas non distinguit de damno spiritali vel corporali, sed universaliter dixit, quòd quando restitutio apparet esse graviter nociva huic vel alteri, tunc non est facienda, sed differenda, quia restitutio ordinatur ad utilitatem ejus cui restituitur. In nostro autem casu, cederet in ejus in damnnum spiritali, quod multò majus est quàm corporale. Ergo nequit absque peccato tunc fieri, et dominus in hoc est irrationalibiliter invitus, cùm ejus negotium utiliter agatur. D. Thomas, 2 2, q. 57, art. 2, ad 1. Utraque sententia est probabilis, et potest iste debitor absque peccato huic reddere tunc suas pecunias, aut solutionem differre. Aliquis enim potest habere jus dupliciter ad aliquid petendum, uno modo absolutè secundum rationem justitiæ materialiter sumpte, et quantum ad substantiam actûs ; alio modo in his circumstantiis et formaliter secundum rationem

justitiæ requirentis circumstantias virtutis. Quando igitur creditor petit debitum suum, semper habet jus ad petendum priori modo, et debitor solvens facit opus justitiæ quantum saltem ad substantiam actûs, etiamsi aliàs peccet : atverò quando creditor petit debitum in his circumstantiis et ad abutendum, debitor sufficienter excusatur ab obligatione tunc restituendi, ut probant rationes adductæ : non tamen propterea convincunt eum peccare quando præmissã correctione fraternã et tentatis aliis viis ad avertendum creditorem à malo usu, reddit ipsi debitum instanter petenti in suum duntaxat spiritali damnnum, et sequi potest. Unde relinquendum est prudentiæ debitoris quòd tunc reddat, aut differat solutionem, prout magis expedire judicaverit omnibus ritè pensatis. Porrò, quando diximus depositarium non teneri cum proprio gravi damno denegare rem depositam domino petenti ad se vel alium occidentum, sermo est tantum de personã privatã. Si enim ex illã redditione salus personæ publicæ valdèque reipub. utilis periclitaretur, non foret licita, quia bonum commune particulari est præferendum. Ex istis autem D. Thomæ r. gulis, facilè resolvì possunt omnes casus particulares in hæc materiã occurrentes.

ARTICULUS II.

Cui facienda est restitutio, quando rei alienatio aut acceptio est illicita de se, aut prohibita?

Divus Thomas loc. cit., art. 5, ad 2, duas conclusiones ponit. Prima est, quòd quando datio est illicita ab intrinseco, et contra legem, ut in datione simoniacã pretii ex utrãque parte, ille qui dedit meretur amittere quòd dedit ; unde ipsi non debet fieri restitutio : et quia ille etiam qui accipit, contra legem accipit, non debet sibi retinere, sed in pios usus convertere.

Secunda est, quòd quando ipsa datio non est illicita, sed fit propter rem illicitam, accipiens non tenetur ad restituendum, nisi superflue aliquid accipiat, ad fraudem vel dolum extorqueat : tunc enim tantum tenetur illud superfluum restituere. Exemplum ponit D. Thomas in pretio quòd datur meretrici pro illicito usu corporis illius : titulo de Condict. ob turpem causam *L. idem*, § 3. Has duas conclusiones per breves questiones ventilabimus ; exactior enim illarum pertractatio habetur disp. de Restitut., quoad verò tractationem de simoniã, ad alium locum remittimus.

Quæres primò, an qui ab alio accipit pretium ad faciendum aut omitendum id ad quòd ex justitiã obligatur, eidem in conscientiã restituere teneatur. — Respondent auctores communiter affirmativè. Ratio est, quia cùm iste teneatur ex justitiã id facere aut omittere, alter dare non debuit illi pretium : imò nec voluit nisi coactè et rationabiliter invitus, ac ad redimendam vexationem suam, eò quòd aliter facere nolebat quòd debebat ; sicut qui solvit usuras involuntariè ad habendum mutuum, quòd aliter obtinere non posset. Unde non transfert dominium pretii in accipientem qui proinde tenetur in conscientiã illud eidem

restituere. Hinc iudex ultra stipendium justum à lege taxatum aliquid accipiens à parte ad sententiam justam in ejus favorem ferendam, peccat et ad restitutionem tenetur. Item testis aliquid accipiens præcisè pro veritate dicendâ. Item alii officiales habentes stipendium taxatum, recusantes tamen aut dissimulantes vel procrastinantes officio suo fungi donec à partibus aliqua merces offeratur. Similiter uxor quæ nollet viro suo debitum conjugale reddere, nisi aliquid pretium ab eo acciperet. Item subditus qui nonnisi pro mercede vellet obedientiam prælato suo debitam reddere. Et sic de aliis qui pretium exigunt pro re, quam tenebantur præstare gratis et ex debito justitiæ, quia tunc dans nonnisi involuntariè donasse censetur. Hinc si quis à te exigat pretium ne te occidat, ne furetur bona tui, et à documento injustè inferendo absteat, tenetur illud tibi restituere in conscientia ante sententiam judicis, ob rationem jam allatam.

An autem idem dicendum sit de eo qui vult alium occidere, et in gratiam tui abstinere ab eâ occasione pro pretio quod illi offers, an scilicet teneatur in conscientia tibi pretium acceptum restituere, controversia est inter doctores. Alii affirmant istum obligari in conscientia ad tibi statim ex naturâ rei et ratione iniquæ acceptionis ante omnem repetitionem restituendum pretium, utpotè contra justitiam acceptum, et datum involuntariè cum quâdam coactione, ac veluti ad redimendam vexationem injustam proximo illatam et pro omitendo nefario opere, quod ex justitiâ omittere tenebatur. Alii verò docent, sic accipientem pretium, peccare quidem mortaliter, non tamen teneri ad illud restituendum, quousque à te repetatur, et à iudice condemnatur; quia licet iste gratis ab eâ actione injuriôsè absolutè abstinere teneatur, non tamen in tui gratiam et obsequium, quod stando à iure naturæ est aliquid pretio æstimabile; nec illa dato censetur tibi involuntaria et necessaria, cum id nihil tibi intersit; nec ea omissio occisionis proximi est tibi ex justitiâ debita: non enim peccaret contra justitiam erga te occidendo alium extraneum; neque aliquid juris habes ad impediendum eum qui non est tuus subditus. Ergo potest sibi retinere istud pretium, donec condemnatur. Et tunc in conscientia illud tibi restituere debet; idque solum determinat leges civiles, ff. de Condit. ob turp. caus., l. 1, l. 2, l. 4, et l. ultim., et apud Gratianum 14, q. 5, cap. *Non sanè*.

Quæres secundò, an qui ab alio accipit pretium ad faciendum vel omitendum opus quod facere aut omittere tenetur non ex justitiâ, sed solum ex charitate, religione, aliisque virtutibus, v. g., ut sacrum die festo audiat, ut jejunet in quadragesimâ, non mentiatur, non blasphemet, etc., ut curet, patrocinetur et opem ferat extremè indigenti, teneatur in conscientia acceptum restituere danti?

Alii negant, quia hæc facere aut omittere in gratiam alterius, meretur mercedem ab eo; non enim tenetur quis gratis in alterius obsequium præstare aut omittere operas suas liberas: neque obligatio charitatis aut alterius virtutis tollit ab eis valorem quem secundum se

habent. Adde quòd sola violatio justitiæ commutativæ inducit obligationem restituendi: in proposito autem non violatur, nec ulli fit injuria, ut de se patet; ergo, etc. Alii affirmant. Valet enim hæc consequentia: Iste gratis tenetur facere; ergo turpiter aliquid pretium exigit, quo illud faciat. Item potest aliquid mercedem illius actionis accipere. Ergo non tenetur eam gratis præstare: quæ enim gratis fieri debent, pro pecuniâ vendi nequeunt; aliàs esset aperta contradictio; et qui pecuniam dat, censetur involuntariè dare ejusque dominium non transferre, sicque conceditur eidem repetitio. Respondeo pro his actionibus aut omissionibus, neminem quidem posse exigere ac extorquere mercedem ab invito: posse tamen aliquid spontè liberèque oblatum recipere et retinere: in hoc enim nulli fit injuria, neque talis acceptio aliquâ lege prohibetur. Unde in his conventionibus communiter non offertur pretium per modum causæ finalis et principalis, sed tantum munera offeruntur ad ea opera præstanda vel mala vitanda per modum invitantis, allicientis, et disponentis, nec non sub conditione, si iste ea opera bona ad quæ invitatur, efficiat, aut à malo desistat: constat autem non esse illicitum hoc animo donare et accipere.

Quæres tertio, an qui recipit pretium ad perpetrandum opus de se intrinsecè malum contra justitiam et injuriosum ac nocivum proximo, illud in conscientia restituere teneatur; ut si Petrus det pecunias iudici pro iniquâ sententiâ, aut testi pro falso testimonio, aut sicario ut interficiat Paulum, ut ejus domum aut segetes comburat, etc. Et imprimis non est controversia de reparatione damni injustè illati Paulo, vel parti adversæ litiganti. Certum quippe est restituendum esse, tam ab executeore homicidii, iniquo iudice, et teste, quàm ab eo qui homicidium consulit, vel mandavit, aut pretium dedit; sed tota difficultas est: an pretium acceptum sit restituendum à iudice vel sicario? Insuper conveniunt omnes, istos hic contractus mortaliter peccare: imò iudicem et sicarium ante perpetratum maleficium teneri in conscientia rescindere contractum, et alteri restituere pretium; quia promissio, stipulatio et pactio de re turpi, ante rem completam est nulla, invalida et peccatiosa: ac in malis promissis fides rescindenda est 2-2, q. 4, cap. *In malis*. Solum igitur questio est an malefactor post impletum opus, v. g., homicidium Pauli in gratiam Petri commissum, possit ab eo exigere pretium justum conventum, aut si jam acceperit, valeat illud sibi retinere, vel restituere teneatur ante sententiam judicis; circa quàm dux sunt sententiæ.

Prima asserit accipientem pretium teneri in conscientia ad illud restituendum ante omnem repetitionem et condemnationem judicis. Quia ad eandem virtutem justitiæ pertinet, præcipere opera justitiæ, et prohibere opera injustitiæ. Nam sicut ad justitiam pertinet jus suum unicuique reddere, ita et prohibere injustitiam, et impedire ne damnus innocentis inferatur. Ergo sicut iudex tenetur gratis facere justitiam, itaque quoque gratis vitare injustitiam. Item licet illud

maleficium ut commodum mandanti, et laboriosum ac periculosum exequenti, videatur pretio æstimabile; quia tamen fit et ordinatur ad injuriam et nocuum grave innocentem inferendum, non potest nec debet compensari. Item qui dedit pretium, non abdicavit à se illius dominium, nec in alterum transtulit; quoniam per conventionem jure nullam et irritam, non transferitur dominium. Talem autem esse hanc conventionem patet ex *I. Juris gent.*, ff. de Pactis, l. *Generaliter*, ff. de Verb. oblig. et ex Gratiano 14, q. 5, can. *Non sanè*, qui desumptus est ab August., Ep. 54 ad Macedonium. Multùm tamen laborant hi auctores in assignandà personà cui tale pretium sit restituendum. Alii enim volunt tribuendum parti læsæ; alii pauperibus; alii ei qui dedit; alii fisco; alii ante judicis sententiam restituendum esse danti; post illam verò, illi cui à jùdice fuerit applicatum.

Secunda verò sententia docet post patratum maleficium, teneri promittentem solvere pretium, et accipientem posse sibi retinere nec obligari in conscientia ad illud restituendum: tum quia sicut iste adimplevit quod promiserat in contractu oneroso, ita par est ut ille etiam adimpleat contractum promissum solvendo pretium; tum quia promissio illa pecuniæ quamvis adimpleri sine peccato nequeat, quamdiù participat malitiam pravi operis, seu ante factum, bene tamen post factum: tunc enim non participat illam malitiam nec ad peccatum inducit, potestque fieri tunc absque probatione, imò et cum detestatione peccati, et cum proposito illud non committendi de cætero; tum quia licet hæc actio ut injuriæ proximo et offensæ Dei formaliter et reduplicativè considerata, sit prorsus invendibilis nulliusque valoris, materialiter tamen sumpta prout est actio humana, laboriosa, ac periculosa efficienti, et commoda ac utilis mandanti, sub hæc ratione censetur pretio æstimabilis, sicut et aliæ actiones humanæ vitæ conducibiles; aliàs sequeretur quòd faber acens gladium ex pacto alterius qui vult occidere hominem, teneretur ad restitutionem pretii pro suo labore. Item quòd miles stipendio conductus ad bellum iniquum, teneretur ad stipendium restituendum. Item quòd adultera recipiens mercedem ab adultero, teneretur ad illius restitutionem, quæ omnia constat esse falsa. Tandem tanta est discrepantia inter auctores asserentes faciendam tunc esse restitutionem, in assignandà personà cui fieri debet, ut magnum argumentum sit, nullam esse faciendam, idque magis constat ex impugnatione illorum dicendi modorum.

Et inprimis tale pretium non est restituendum læso: licet enim habeat jus naturale ut sibi compensetur damnum illatum: non tamen ut sibi detur pretium pro actione læsivà datum et acceptum. Neque pauperibus est tribuendum, cum habeat certum dominum cui restitui potest: nam restitutio faciendâ est vero domino comparanti, nisi fortè propter crimen in penam illà re privetur. Atqui juxta adversariorum sententiam necessariò dicendum est, quòd qui pretium dedit, adhuc remanet illius dominus, cum non transtulerit

nec transferre potuerit ejus dominium, lege positivà impediente: et quòd non est illo domino spoliatus, cum id solùm contingat post judicis sententiam; lex enim quæ repetitionem pretii prohibet est solùm pænalis, proindeque non obligat ante condemnationem. Ergo si faciendâ sit restitutio pretii, non læso, non pauperibus neque alteri quam illi qui dedit, fieri debet. Quòd verò neque huic sit faciendâ, inde colligitur, quòd pretium sponte et contractu oneroso dederit, et alter non acceperit nec retineat illo invito, sicque liberè à se abdicavit illius dominium, ac in malefactorum transtulit opere completo, quasi emendo aut locando operas illius ad rem faciendam sibi conducibilem et alteri laboriosam, ac periculosam, pretio æstimabilem, in eundem contractum innominatum: scilicet *do, ut facias*, qui licet sit injuriosus et contra justitiam per ordinem ad læsum, non tamen per ordinem ad ipsum mandantem, ut patet. Ergo accipiens pretium non tenetur in conscientia restituere danti, nec alteri, sed poterit sibi retinere: tum quia fecit aliquid pretio æstimabile in gratiam alterius; tum quia nullà lege redditur inhabilis, aut impeditur translatio domini: in quo ista conventio differt à conventionne simoniacâ, in quâ res spiritualis est indivisibilis, et pecuniâ non compensabilis; ideòque leges impediunt translationem domini in accipientem, reddendo ipsum inhabilem, et ipso facto privant dantem ejus repetitione.

Resp., spectando solùm jus nature, malefactorem non teneri in conscientia restituere pretium acceptum opere completo; sed posse sibi retinere, prout satis superque convincitur argumentis pro secundâ sententiâ adductis. Jus tamen positivum reprobat hujusmodi pactiones pro delictis contra justitiam, ut constat ex locis adductis pro primâ sententiâ et ff. de Conduct. ob turpem causam, l. 2 et 3, ac denegat actionem et repetitionem pretii ei qui dedit pro maleficio perpetrando: ibidem et cod. eod. tit., l. 2, et de Regul. jur., in 6, dicitur quòd in pari delicto et causâ, melior est conditio possidentis: cum ergo isti contrahentes sint in pari turpitudinis gradu, qui pretium accepit, meliorem habet conditionem, nec tenebitur restituere alteri qui dedit, sed alteri cui jùdex applicaverit post condemnationem, ut volunt aliqui: eò quòd leges istæ sint pænales, prohibeantque actum, non verò lucrum. Alii verò sentiunt hujusmodi leges declarare tales stipulationes et promissiones nullas et irritas, ac accipientem reddere inhabilem et incapacem translationi domini, sicque teneri in conscientia, ante etiam judicis sententiam, illud restituere, in pia opera expendendo juxta consiliu prudentis viri aut confessarii, ut fit de rebus simoniacè datis et acceptis, quo exemplo utitur D. Thomas hic: per hoc immensum sentiendum de aliis facinoribus, in quibus datio et acceptio est de se et intrinsecè mala, maximè quando vergit in nocuum tertii. Quid autem circa aut jura humana stauerint, non est adeò clarum. Potuerunt siquidem tales pactiones et promissiones irritare illisque resistere, ac malefactorem ipso facto reddere incapacem domini pretii accepti. Quod an reverà lece-

rint, non mihi constat. Unde super hoc consulendi sunt jurisperiti.

Quæres quartò, an publicæ meretrices, aliquid inquam mercedem pro copulâ à viro exigere, et acceptum retinere valeant, aut restituere teneantur. — Resp. post habitam copulam, eas posse retinere pretium datum; imò et habere actionem in foro exteriori ad exigendum pretium promissum, si non fuerit illis datum. Imò si nullo constituto pretio copiam sui corporis fecerint, cogetur fornicarius solvere pretium constitutum, eò quòd illæ pro eo et non gratis copulam admisisse censeantur, idque attendere debet fornicarius. Probat Bannes ex communi omnium nationum usu. Etenim publicæ meretrices non solum permittuntur in republ., sed etiam defenduntur petentes pretium usûs sui corporis, et ff. de Condict. ob turp. causam, l. 4, conceditur ipsis actio ad petendum pretium, ac decernitur datum non posse repeti. Imò et in conscientia fornicarium post habitam copulam teneri ad solvendum pretium colligitur ex hoc quòd meretrix tunc exigat quo lei debitum est ex iustitiâ pro usu et locatione sui corporis: sicque fornicarius non solvendo, actum injustitiæ committit. Probat 2° ex Scripturâ, Genes. 38, ubi legitur Judam fecisse pactum cum Thamar, quam existimabat meretricem, et post copulam sollicitum fuisse de pretio eidem solvendo. Item Ezech. 16: *Omniibus meretricibus pretium datur*, etc. Et tandem Proverb. 6: *Pretium scorti vix est unius panis*. Pretium tamen est, licet exiguum et vile. Probat 3° ex D. Thomâ, 2-2, quæst. 52, art. 7, ad 2, ubi ait, quòd *mulier quæ meretricium exercet, turpiter agit, et contra legem Dei. Sed in eo quòd accipit, non injustè agit, nec contra legem. Unde quod sic illicitè acquisitum est, retineri potest, et de eo elemosyna fieri*. Et quæst. 62, art. 5, ad. 2, clariùs ideam asserit. Probatur tandem ratione, quia lucrum pro copulâ lege non prohibetur, nec recipitur pro eâ formaliter ut est offensa Dei, sed solum materialiter, prout est actio humana, physica, conducibilis, delectabilis, et pretio æstimabilis apud homines; quoniam si puella consentiat viro petenti copulam, eâ conditione, ut postea ducat eam in uxorem, eâ habitâ justè poterit femina exigere adimpletionem promissi matrimonii; dabitur eidem actio in iudicio, et compellitur vir eam ducere, vel dotare. Ergo multò magis poterit pretium copulæ promissum exigere ac retinere. Hinc fit alias mulieres clanculum uni aut paucis viris copiam sui corporis facientes, justè posse pro eo usu pretium accipere et sibi retinere, cum exhibeant materiam actûs delectabilis: vendere enim et locare operas suas quantum ad hoc secretò aut publicè, nihil prorsùs refert: imò et majus pretium quam meretricibus exigere possunt. Non tamen ipsis conceditur actio ad exigendum in iudicio promissum pretium: Cod. de Condict. ob turp. causam, l. *Mercetem*. Imò eo privabuntur ob huiusmodi delictum per iudicis sententiam, antequàm proinde possunt sibi retinere, cum lex non reddat ipsas inhabiles.

In quibusdam tamen casibus meretrices, tam pu-

blicæ quam secretæ, pretium recipere ac retinere nequeunt. Primò si fornicator non sit sui juris, ut filii-familiâs et minores, qui tamen censentur tantum meretrici posse dare, quantum ex decentiâ status et voluntate interpretativâ parentum ludo et aliis recreationibus expendere possunt. Quidam idem dicendum putant de religiosis professis: alii verò rationabilibus id negant, quia superior ad eum finem et causam religioso aliquid dare non vult nec validè potest, unde accepta monasterio sunt restituenda. Secundò si pretium à meretrice acceptum fuerit excessivum habitâ ratione facultatis et conditionis tum viri persolventis, tum mulieris recipientis: restituendus est enim ille excessus justî pretii, maximè si mulier superfluè ad fraudem et dolum extorsit, ut docet D. Thomas loco citato. Ratio est, quia quantum ad hunc excessum, datus censetur rationabiliter invitus. Igitur si pretium alcubi sit taxatum, illud justè exigî potest. Ubi etiam pactum legitimum de pretio moderato et proportionato iniererit, servandum erit. Quòd si nullum præcessit pactum de pretii quantitate, arbitrio boni viri juxta debitas iustitiæ regulas, erit taxandum. Ex dictis hæcenus colligitur, quòd quando opus pro quo datur pretium non est per se peccatum, nec datio est ex objecto mala, sed tantum per accidens ex circumstantiâ loci, temporis, persone, scandali, voti, juramenti, etc., accipiens pretium licitè illud sibi retinet. Ut si quis in die festo, aut in loco sacro merces suas vendat justo pretio, aut locet operas suas, aut si hospitibus advenientibus carnes in quadragesimâ præbeat ad cœnandum, etc. Ratio est, quia emptio illa aut locatio rei alioqui pretio æstimabilis, non est de se illicita, sed tantum per accidens ratione circumstantiæ. Quamvis autem peccatum committatur in eo quòd violetur dies festus, aut profanetur locus sacer, atque adeò pro illâ violatione pretium accipi nequeat, bene tamen pro re quæ venditur, quæque non propterea amittit suum valorem. Ergo, etc.

ARTICULUS III.

Cui faciendâ sit restitutio rei, quando ejus dominus non comparet, puta quia aut est mortuus, aut ignotus, aut absens.

Divus Thomas hic, art. 5, ad 3, hanc statuit regulam dicens, quòd *si ille cui fieri debet restitutio sit omninò ignotus, debet homo restituere secundum quod potest, scilicet dando in elemosynas pro salute ipsius, sive sit mortuus, sive sit vivus; præmissâ tamen diligentî inquisitione de personâ ejus cui est restitutio faciendâ. Si verò sit mortuus ille cui faciendâ est restitutio, debet restitui hæredi ejus, qui computatur quasi una persona cum ipso. Si verò ille sit multum distans, debet ipsi transmitti quod ei debetur, et præcipuè si sit res magni valoris, et possit commodè transmitti: alioquin debet in aliquo loco deponi, ut pro eo conservetur, et domino significari: ubi D. Thomas tres casus numerat in quibus rei dominus dicitur non comparere. Primò, quando est omninò ignotus, et tunc dicit illam rem esse restituendam et impendendam in ele-*

mosynas, seu in opera pia, distribuendo non solum pauperibus, sed etiam ecclesie, monasteriis, xenodochiis, etc. Secundò, quando dominus erat notus, sed jam obiit. Et tunc dicit restituendam esse ejus æredibus. Tertiò, quando est notus et vivit, sed dicitur. Et tunc dicit transmittendam esse in locum ubi est dominus, maxime si sit res magni momenti, etc. Jui tres casus sunt à nobis diligenter examinandi.

§ 4. *Cui restituenda sit res quando ejus dominus est ignotus.*

Conveniunt omnes dominum moraliter loquendo non censi ignotum, donec in eo inquirendo et inveniendo præcesserit sufficiens diligentia arbitrio boni viri juxta qualitatem negotiorum, rerum, locorum, temporum et personarum: aliàs culpabiliter esset ignotus, ex parte ejus qui rem alienam habet, ac de eo verificaretur istud: *Voluit intelligere: ut bene ageret.* Conveniunt insuper, dominum non esse omninò ignotum, quando jam facta sufficienti diligentia et inquisitione, etsi non constet determinatè quisnam sit verus dominus, constat tamen esse Petrum aut Paulum, solùmque dubitatur an sit potius iste quàm alter. Tunc enim res inter ipsos dividenda erit juxta dubii proportionem. Nec etiam dominum dici ignotum, quando etsi neque determinatè neque disjunctivè constet de personis particularibus, ad quas hujusmodi res spectat, constat tamen de oppido in quo damnum fuit illatum, aut cujus erat civis verus illius dominus. Tunc enim restitutio facienda est illi communitati; tum quia verisimile est quòd in eo oppido maneant saltem hæredes veri domini: tum quia præsumitur quòd verus dominus in tali casu habeat voluntatem interpretativam, ut illi oppido restituatur ob amorem erga patriam, quem quisque præsumitur habere. His positis,

Dico quòd quando facta sufficienti diligentia, dominus manet omninò incertus tam in particulari, quàm in generali, qui habet rem alienam, non est propterea immunis à restitutione, cum plus habeat quàm justè habere debeat, nec à lege, neque à domini præsumptà rationabili voluntate, rei dominium acquirat, sicut remaneat aliena. Sed si nulla prorsus verisimilis et probabilis spes affulgeat invenendi dominum post sufficiens tempus dilatae restitutionis, ita ut moraliter censeatur impossibile quòd comparere et rem suam recuperare valeat, tunc pauperibus restituenda est, piisque pauperibus impendenda. Rationaliter enim præsumendum est, dominum velle potius rem suam in pios usus sibi ad animæ salutem utiles expendi, quàm appropriari possessori, præsertim diviti, aut male fidei, prout ostensum est supra art. 7, dum de furto rerum inventarum sermo erat; unde ex hæc præsumptà domini voluntate introduci potuit consuetudo universalis et usus communis hujusmodi bona incerta expendendi in pia opera. Nec non legibus humanis id sancitum fuit, cap. *Cum tu* de Usuris, et cap. *Quaquam* eodem tit. in 6, et cap. *Non sane* 14, q. 5, quæ jura licet expressè tantùm loquan-

tur de acquisitis per usuram, simoniam, aliisque male partis, ex communi tamen consuetudine, et interpretatione extenduntur etiam ad alia omnia bona incerta aliena, sive ex parte rei acceptæ, sive ex acceptione justà et ex contractu habita, ut colligitur ex illo cap. *Non sane*, ex eod. de Success. collat. 10, leg. penult. et ex authent. *Omnes peregrini*, ubi decernitur quòd bona peregrini morientis absque testamento, distribuenda sunt pauperibus aut piis operibus, si legitimis hæres non compareat: quæ leges sunt sanctæ et justæ, ad scilicet impediendum ne homines alienis ditescant, ac pluribus injustitiis præcludatur via. Imò sunt juri naturali conformes. Ratio enim naturalis dicit rem illam non debere cedere in bonum possidentis, sed potius in utilitatem domini expendendam esse, cujus ea præsumitur mens et voluntas, ut si de facto sibi restitui non possit, in aliquam suam utilitatem saltem spirituales quomodò solum ad eam pervenire potest, expendatur. Ita D. Thomas loco citato et adhuc expressè in 4 sent., dist. 15, ubi dicit, quòd pauperes sunt hæredes hujus domini incepti, qui non propterea amissi bonorum illorum dominium, censeturque ea in pios usus pro suâ utilitate spirituali expendi velle, et ut ait Cajet. in Summâ: « Mortuo succedit hæres, ignoto verò post exactam diligentiam succedit Christus de quo scriptum est, quòd est hæres universorum. » Fitque restitutio Christo, quando res pauperibus erogatur, juxta illud Matth. 25: *Quandiu fecistis uni ex his fratribus meis minimis, mihi fecistis.* Sicut ergo jure naturæ mortuo succedit hæres, ita et pauperes huic domino ignoto succedunt.

Vel dicendum quòd hujusmodi bona jure naturæ efficiuntur reipub. seu in usum publicum veniunt, sicut erant ante divisionem jure gentium factam; principes autem maxime pontifices potuerunt decernere et de facto statuerunt, ut in usus pauperum, piæque opera insumerentur: quoniam superflua eroganda sunt in pios usus et eleemosynas: hæc autem bona incerta, reipub. videntur esse superflua. Plura vide tract. de Just., disp. de Restit., in quo ostenditur primò, esse quidem expediens ac rationi valdè consonum, hanc restitutionem facere auctoritate episcopi, et de consilio prudentis confessorii: absolute tamen et ordinariè id non esse necessarium multis videtur, sed per se loquendo habentem hujusmodi bona incerta, posse absque tali assensu restituere pauperibus; tum quia jura nullam mentionem faciunt assensus; tum quia ratio naturalis potius suadere videtur, ut persona obligata per seipsam restituat: sic enim melius et certius obligationi suæ satisfacit, suamque conscientiam exonerat, quàm restituendo per alium, tum denique, quia si dominus compareret, nulla foret necessaria facultas episcopi ad illi restituendum. Ergo neque in nostro casu ad restituendum ejus hæredibus, nempe Christo et pauperibus. Nec obstat quòd plures episcopi in constitutionibus Synodalibus hujusmodi distributionem sibi reservent. Respondent enim Bannes, NAVARRUS,

Lopes, Sylvester, et alii, quòd si hujusmodi leges sint justæ, debent intelligi tantùm de peccato quòd committunt illi qui hujusmodi bona pauperibus non distribuunt, ejusque absolutionem reservare possunt episcopi: non tamen propterea huic pœnitenti prohibere ut per se restituat, si velit et possit cum restitutione ritè facere, nec sit aliunde suspectus de malâ fide, quo modo intelligendus est textus in cap. *Quinquàm*, de Usuris in 6, et cap. *Cum sit*, de Judæis. Et D. Thomas in 4 sent., dist. 15, q. 1, art. 5, q. 4, ad 3, et opusc. 12, ad ducissam Brabantiae, vel, ut ait Sotus, D. Thomas vult, esse de consilio et non de præcepto, assensum et auctoritatem episcopi aut parochi adhibere in hac restitutione faciendâ. Vide D. Antonium, 2 p. Sum., tit. 2, cap. 4, et Sylvestrum, v. *Restitutio*, q. 8, num. 5 et 6, nisi fortè constaret de voluntate episcopi id jubentis, ut addunt aliqui.

Ibidem insuper ostenditur, quòd iste debitor non tenetur ex necessitate absolutè distribuere pauperioribus, nisi forent in extremâ necessitate constituti, sed sufficit quòd verè pauperes eligat: jura enim solùm decernunt bona hæc pauperibus restituenda esse, nec pauperioribus aut melioribus ea applicant. Imò iste debitor potest sibi retinere, aut suis consanguineis et familiaribus elargiri, si verè sint pauperes, si necessitas fuerit certa et evidens, eaque distributio fiat absque fraude et dolo: non enim debet esse deterioris conditionis, quàm alii pauperes. Quando autem necessitas non est ita certa, non debet iste sibi aut suis hæc bona applicare sine auctoritate, assensu et consilio parochi aut prudentis confessarii, nec proprio affectu et judicio in suâ causâ decipiatur. Ubi autem semel cum tali assensu ista bona sibi aut suis applicaverit, non tenetur amplius ad restitutionem, etiamsi ad pinguiorem fortunam venerit: id tamen solùm intelligendum est de bonis quæ consumpsit ut propriæ indigentiae subveniret: non enim omnia ordinariè sibi sumere debet, sed ea tantùm quæ illi necessaria vir prudens judicaverit; alia verò reliquis pauperibus distribuere.

Ibi denique ostenditur quòd si post factam legitimè distributionem omnium hujusmodi honorum præmissâ diligentè ac sufficientè inquisitione dominus compareat; nihil eidem restituere tenetur. *Bona fides enim non patitur ut semel exactim iterùm exigatur*. De reg. juris, in 6. Nec habet obligationem restituendi ex parte rei acceptæ, cum nihil apud ipsum remaneat, et in nullo factus sit ditor, ut suppono; neque ratione acceptationis, quia bonâ fide totum distribuit quibus tunc debebat, ut satisfaceret suæ obligationi. Ergo, etc. Secùs dicendum si non adhibuerit sufficientem diligentiam ad inquirendum dominum; cum usque ad illam dominus non sit judicandus ignotus, et injustè re suâ spoliatur. Unde factâ sufficientè diligentia optimum consilium est, rem illam apud superiorem aut magistratum deponere, aut juxta illius consilium et assensum in pauperes distribuere: tunc enim factâ restitutione, tutus manet in utroque foro.

§ 2. *Cui faciendâ sit restitutio rei, quando ejus dominus est quidem certus, sed oblit, aut longè distat.*

Quando ille cui restitutio est faciendâ jam oblit, bona restitui debent ejus hæredibus, sive necessariis, sive ab intestato, sive testamento, etc., quia ejus personam representant, ac in ejus jura et debita tam activa, quàm passiva succedunt. Quòd si res restituendâ sit alicujus valoris, tunc coram judice, juxta morem et consuetudinem provinciae, faciendâ est hævredum sufficiens et debita inquisitio, quando non comparet; quâ adhibita, si nulli inveniantur, tunc ex ejusdem judicis decreto, in pauperes et opera pia pro animâ defuncti expendi debet, nihilque postea apparentibus hæredibus debitor restituere teneretur: secùs si propriâ auctoritate sic expendisset.

Absenti domino rei, si fideliter et facilè mitti potest, transmitti debet vel saltem reponi in aliquo locato, ipsique significari, ut de eâ in tali loco existente disponat, nisi fortè res tam parva sit, et distantia tanta, ut arbitrio boni viri censeatur dominus ratum habere quòd detur Christo pro suâ animâ. Verùm quando res non sine sumptibus foret transmittenda, ad dignoscendum quis debeat illos facere, distinguendum est de restitutione quæ consurgit tantùm ratione rei acceptæ, aut acceptationis justæ absque morâ culpabili debitoris, in reddendo, et de eâ quæ oritur ratione acceptationis iniquæ. Possessor enim bonæ fidei, rem quam existimabat suam, quondò scit esse alterius, non tenetur propriis expensis transmittere ad illum, sed si longè distet, debet ipsum monere, ut ad rem suam accipiendam veniat, aut mittat aliquem, aut disponat quid sit agendum. Cum enim iste habeat rem alienam absque culpâ, non debet puniri, reddendo rem cum proprio damno, faciendò illas expensas. Idem dicendum de eo qui rem invenit, nec longè à domino discessit de industria secum rem asportando, ne dominus de facili ac sine sumptibus eam recuperare possit; solùm enim tenetur reddere rem in loco ubi eam invenit. Idem dicendum de debitore ex justâ acceptatione, seu contractu aut quasi contractu. Regulariter enim solùm tenetur reddere rem ubi accepta fuit aut contractus celebratus, nisi in eo alius locus solutioni destinatus fuerit; tunc debet illam suis sumptibus illuc transmittere si in propriam utilitatem acceperit, sumptibus verò creditoris si in ejus utilitatem servat, ut in deposito: cessante igitur morâ culpabili, fraude et injusto recessu, non tenetur iste debitor rem debitam propriis sumptibus mittere ad dominum, qui ante solutionis terminum mutavit domicilium et longè distat, sed sufficit ut solvat in loco convento, et id domino significet: cum enim non fuerit in culpâ, non debet reportare damnum.

Possessor verò malæ fidei, qui tenetur restituere ratione injustæ acceptationis, nempe furti, usuræ, etc., tenetur propriis expensis rem alienam ad dominum distantem transmittere, si fuerit alicujus momenti, ac transmitti possit. Quoniam ipse semper fuit in morâ et in causâ iniquâ quòd dominus non potuerit re suâ uti antequàm perveniret ad hunc articulum necessitatis,

ut oporteat ad illum mitti. Nec dominus innocens debet hoc gravi damno puniri. Adde quòd lex restitutionis exigit, ut dominus in pristinum statum reponatur ac servetur indemnus. Atqui si rem suam non nisi magnis sumptibus recuperare posset, non servaretur indemnus, nec repararetur æqualitas debita. Ergo, etc. Unde per accidens quandoque est necessarium ut fur plus expendat quàm acceperit, et faciat majores expensas in eâ transmissione, quàm res valet; ad hoc scilicet ut dominus reponatur in pristinum statum. Hinc etiam fit, quòd si dominus habuisset rem illam dùm discessit, eam secum asportasset cum aliquo sumptu; tunc fur non tenetur eò sumptu proprio eam transmittere; sicut enim dominus non debet reportare damnum ex eâ injuriâ, ita nec lucrum, seu non plus recipere quàm habere debeat: aliàs non sufficeret restituere simpliciter; quod tamen est falsum. Secùs dicendum si dominus nullas vel paucas expensas facturus erat aliquâ interveniente bonâ fortunâ, vel industriâ vel amicitia alterius: tunc enim latro nihil deducere potest, sed rem illam ad dominum distantem propriis expensis transmittere debet.

Ex his duabus regulis facillè resolvuntur casus particulares in praxi occurrentes: nempe non alia quæstio huic affinis, nempe si res pereat dùm transmittitur, an domino seu creditori pereat, vel debitori et mittenti. Si enim sit tantùm restituenda ratione rei acceptæ, et commissæ fuerit communi bajulo, aut fideli nuntio, vel pro tali reputato, tunc perit ipsi domino eius negotium utiliter peragitur, nec alius tenetur amplius restituere; fecit enim totum quod in se erat, nec in suam utilitatem habebat rem mittendam, inventam, aut depositam, aut conductam. Quando verò res quæ mittitur non est eadem numero, sed æquivalens, ut pecunia mutuata vel alia res quæ accipit functionem, tunc sive fuerit debita ratione acceptationis justæ, sive injustæ, et committatur etiam nuntio fideli, perit non creditori, sed debitori, qui in suam utilitatem tantùm illam accepit, ejusque dominium penes se habet: qui enim sentit commodum, æquum est ut damnum sentiat. Idque confirmat Bannes, quoniam si talis debitor haberet rem illam paratam ut restitueret vero domino, v. g., pecuniam numeratam in mensâ suâ, et fur accederet qui eam clam subriperet; procul dubio adhuc iste debitor domino restituere teneretur: eadem autem est ratio, si pereat in vi.

Observat autem idem Bannes, quòd si cum consensu domini ea res fuerit commissæ bajulo ordinario, vel alteri ab ipso misso, aut electo, et designato, tunc semel illi tradita, periens vel casu fortuito, vel culpa internuntii, ipsi creditori seu domino, et non debitori perit: tùm quia voluntas et consensus domini illum debitorem excusat; tùm quia in hoc casu nuntius gerit quasi unam personam cum domino, qui veluti alterius cautionem exhibet, et accepta illam traditionem, quasi sibi factam solutionem. Ergo, etc. Secùs dicendum si ille nuntius fuit tantùm missus à domino ut debitorem de solutione admoneret, non autem et illi

rem traderet: ille enim non censetur tunc unam personam cum creditore facere tandem possessor male fidei, ut fur, quomodo cumque rem alienam transmittat ad dominum, etiam per fidelissimum inter bajulos à se electum, si etiam casu fortuito perire contingat, non eodem modo periura apud dominum, semper restitutioni manet obnoxius, nec unquam ab isto onere liberatur, quousque de facto ad domini manus pervenerit: unde quamcumque diligentiam adhibeat, semper ipsi perit, quantumvis non sit illius dominus, ejusque valorem vero domino restituere tenetur, ut sic indemnus servetur cessetque malitia injuste acceptationis, quæ perseverare censetur, quamdiù dominus rem suam recuperaverit.

ARTICULUS IV.

Quinam ordo sit servandus inter personas quibus facienda est restitutio.

Quando debitor certus est se habere sufficientia bona ad satisfaciendum omnibus creditoribus et de facto habet, tunc non est necessariò servandus aliquis ordo: dummodò enim tempore constituto singulis solvat, præcisè ex ipsâ ordinis immutatione, neminem jure suo defraudat, nullique injuriam facit: solum igitur procedit difficultas in casu quo non ipsi suppetunt facultates ad omnibus creditoribus satisfaciendum.

Et in primis certum est, priùs solvenda esse debita certa quàm incerta, seu quorum creditores ignorantur tam in communi quàm in particulari, et quæ forent pauperibus distribuenda: hi enim minus jus habent in bona creditoris incerti, quàm habeat creditor certus in bona sibi debita et quæ illi sunt restituenda; et ipsa naturalis æquitas postulat ut priùs avertatur damnus personæ certæ, quàm omninò ignotæ. Si tamen res credita debitori incerto, extet eadem numero, ut calix consecratus, restituendus est Ecclesiæ, quia debitor tenetur creditoribus certis satisfacere ex bonis propriis et non ex alienis, seu quorum non habet dominium. Hinc etiam fit ut debita certæ personæ priùs solvenda sint quàm legata pia, cum elemosyna, aut oblatio ex propriis, et non ex alienis fieri debeat, nec omittenda sint præcepta et debita ex justitiâ propter consilia et supererogationes. Ita D. Thomas opus. 75, de Usur., cap. 18. Sybester, v. *Restit.*, q. 6, num. 6, et verb. *Hæreditas*, q. 3, num. 9. Petrus à Navar., lib. 4 de Restit., cap. 6, num. 7, et q. 10, num. 47. Hinc lit quòd si res debita, adhuc extet eadem numero, ejusque dominium in debitorem non fuerit translatum, ut in rebus depositis, pignoratiss, commodatis, furto sublatis, reddenda sit creditori utpotè ejus domino: res autem semper clamatur pro domino suo, et ex propriis, non verò ex alienis facienda est restitutio. Hinc etiam fit quòd si res vendita non persoluto pretio extet apud emptorem, venditor quoad illam rem preferendus sit aliis creditoribus: videtur enim ab æquitate alienum quòd ista res alteri tradatur: et licet ejus dominium per traditionem in emptorem transierit, ex jure tamen civili

manet semper obligata solutioni, quamdiu non est alienata aut consumpta, sed invenitur adhuc in sua forma apud emptorem; et in nostro casu quasi rescinditur emptio contractus, habetque venditor duplex jus, scilicet in personam et in rem ipsam. Certum est insuper obligationem onerosam, liberali et gratuita: præferendam esse, quantumvis tempore posteriorem, v. g., præferendam esse obligationem ex mutuo aut emptio, obligationi ex legato vel donatione, vel simplici promissione: tum quia ista est de justitiâ, altera verò de consilio; tum quia creditor ex contractu oneroso majus detrimentum pateretur, quàm alius ex donatione gratuita; tum quia se obligans gratuito, ad id solum tenetur, quod potest: in nostro autem casu, non potest promissionem implere obstante debito ex contractu, et mutato rerum statu. Ergo, etc. Certum est insuper prius solvenda esse debita realia, quæ scilicet rem aliquam certam obligatam habent, quàm personalia, quæ scilicet personam tantum debitoris obligatam retinent, quia strictius sunt debita, cum directè tribuant jus in illas res hypothecas, et indirectè in personam debitoris: debita verò personalia solummodò jus tribuant indirectè in personam et indirectè in bona debitoris.

An autem debita ex contractu oneroso licite personalia, et quando res non extat in specie, v. g., ex mutuo, locatione, etc., sint prius solvenda quàm debita personalia ex contractu illicito, et ex delicto, v. g., ex usuris, ex furto, etc., quidam affirmant, aliqui negant. Alii verò probabilius docent inter ista debita nullum ordinem ex necessitate esse servandum, sed debitorem quæ prius maluerit solvere posse. Supposito enim quòd res in specie non extet, nec ulla sit realis hypotheca, aut privilegium personale, sed tantum persona debitoris obligata, nullo jure aut infirmâ ratione probatur unum ex his creditoribus esse alius præferendum: jura enim potius statuunt inter debita personalia nullam habendam esse temporis rationem, nec distinguunt an licite vel illicitè fuerint contracta: unde in foro judiciali unum alteri non preferitur. Adde quòd non minus est debitum ac restitutioni obnoxium illicitè contractum, quàm licitè; bonaque debitoris non sunt magis hujus, quàm illius, et consequenter omnes habent jus ad illa. Pari ratione debita ex delicto contracta inter se, restituenda sunt pro ratâ omnibus lesis nec prius necessariò restituenda sunt quæ cum majori injuriâ contrahantur: sed vel omnibus pro ratâ, si simul accedat dividenda esse constat, vel primo venienti et petenti, totum aliquando esse solvendum, juxta inferiùs dicenda. Certum est præterea servanda esse statuta municipalia et leges locorum quibus ordo satisfaciendi creditoribus determinatur, quando non repugnant juri nature, et non sunt iniqua; si verò nullum statutum extet, servandum est jus commune: et ubi diversitas opinionum occurrit, tutior pars est eligenda, si vera nescitur. Oportet igitur nos esse cautos in hujus judicio, interrogando si ibi exteat aliqua statuta de hoc, et consulere peritos an justificata sint. Si namque contra prædicta

pugnarent, tuta non viderentur, nisi fortè aliter disponerent de rebus emptis, quia pro communi bono creditorum certorum, quos oportet aliquid perdere de suo, tolerabile videtur, ut res emptæ ac possessæ extantes licet non solutæ, inter bona debitoris computarentur, sicut alia, quoniam hoc etiam pro communi bono civitatis videtur, et non est contra jus naturale. Ita Cajetanus in Summâ, v. *Restitut.*, cap. 8. Examinandum superest, quid jus commune statuat circa ordinem restituendi.

Dico primò, creditores hypothecarios præferendos esse creditoribus personalibus, etiam antiquioribus, etiam privilegiatis? 1. *Eos. Cod. qui potior in pign.*, l. *Prodebit. Cod. de Bonis jud. aut. poss.* Ratio est, quia hypothecarius habet speciale jus et actionem in rem obligatam: hypothecæ enim et pignora dantur in securitatem et prælationem solutionis.

Si creditores habentes hypothecam expressam concurrant inter se petentes restitutionem, præferendi sunt in eâ re, qui anteriorem habent in illâ hypothecam, ex l. *Potior*, et ex l. *Qui balneum*, ff. *qui potior in pign.* et ex reg. juris in 6: *Qui prior est tempore, potior est jure.* Ratio est, quia res alicui obligata et quasi alienata, non potest regulariter absque ejus voluntate transire in jus alterius. Dixi *regulariter*: quibusdam enim casibus, singulari jure et privilegio posteriores creditores hypothecarii anterioribus præferuntur, ut constat de fisco, l. *Si is qui*, ff. *de Jure fisci.* Item de muliere dotem repente, l. *Assiduis*, et ex l. *Qui potiores*, ff. *qui potiores.* Item de eo qui credidit seu mutuavit pecuniam ad constructionem, refectionem et conservationem rei, v. g., domus vel navis jam alteri obligatæ, l. *Interdum* et l. *Cujus anim*, ff. *qui potiores in pignore.* Et sic de aliis. Quare regula jam allata habent locum quando creditores in aliis omnibus sunt pares excepto tempore: tunc enim solum obligatio et hypotheca quæ prior est tempore, dat primum et potius jus.

Post istos creditores veniunt qui tacitam habent impignorationem seu hypothecam, qui proinde præferendi sunt personalibus seu chirographariis. Porrò hypotheca tacita est quæ à lege fit et contrahitur, ut res dotales: bona enim viri sunt tacitè hypothecata pro dote uxoris sibi traditâ, l. *Assiduis*, cod. *qui potiores.* Et ex Innocentio III, tit. de Pign., cap. *Ex litteris.* Item bona illius qui cum fisco contraxit, aut respub. quæ pecuniam alicui credidit, vel tributa colligenda tribuit, etc., cod. *quibus causis*, l. 2, et l. *Quamvis*, de privilegio fisci. Item bona prælati sunt tacitè hypothecata pro malâ Ecclesie administratione. Ex glossâ, cap. *In litteris.* Item domus vel navis constructa vel conservata per pecuniam ab aliquo mutuatum, manet ipsi tacitè hypothecata, ff. *qui potior in pign.*, l. 2 aulhent. *de collat. dotis*, § *His consequens.* Post tacitam hypothecam habentes, veniunt depositarii, id est, deponentes et commodantes, quando res jam non extat, aut non est reddenda eadem numero, sed specie, ut pecunia deposita l. *Si hominem*, ff. *Depositii.* Post hos veniunt habentes actiones perso-

nales, inter quos præferuntur privilegiati seu habentes privilegium personalia. Tandem post hos omnes veniunt creditores merè personales, qui scilicet nullam hypothecam tacitam aut expressam, vel pignus, vel privilegium, sed solam actionem personalem, qui à juristis vocantur creditores chirographarii. Inter istos nulla habenda est ratio temporis et anterioritatis, sed si postquam aliis creditoribus satisfactum est, aliquid supersit ex bonis debitoris, pro ratâ illis tunc accedentibus et parentibus dividendum erit, l. *Privilegia*, ff. de Privil. cred. et l. *Si hominem* ff. Depositi. Hinc fit quòd is qui in debiti exactione, et solutionis petitione alios prævenit, melioris sit conditionis, et sibi quisque suam in petendo negligentiam imputare debeat, l. *Inter eos*, ff. de Re jud. Sicut enim hypotheca et privilegium in aliis creditoribus facit meliorem conditionem, ita et in istis diligentia in petendo facit potiore conditionem illius qui alios prævenit, quamvis aliqui sit posterior tempore. Contrarium tamen valdè probabile esse ostendimus tract. de Just. Porrò ante omnia debita non solum personalia, sed et realia ac hypothecam habentia, solvendæ veniunt expensæ funeris, eò quòd sint magis favorabiles et privilegiatæ, l. *Privil.* ff. de Privil. cred. et l. *Impensæ*, ff. de Relig. et sumpt. funer. Fortè quia necessitas sepulture judicatur extrema. Item priùs deducendæ ac solvendæ sunt omnes aliæ expensæ factæ causâ hereditatis, ut in testamento, in inventario, aliisque. Circa hæc omnia vide Sylvestrum, v. *Restitutio*, q. 6.

Dico secundò quòd ubi jus Cæsareum est receptum, istæ leges obligant nedùm in foro externo, sed etiam in foro conscientie; sunt enim præceptivæ, et æquitalis naturalis declarativæ in re magis momenti, valdè utili, imò necessariâ quieti et bono communi. Hinc quando debitor suâ sponte, non coactus, violat istum ordinem, regulariter peccat contra justitiam, et tenetur resarcire damna creditoribus læsis, quia illos fraudat partibus suis. Hinc etiam creditor non servans dictum ordinem et bona debitoris extra locum suum præoccupans cum injuriâ et damno aliorum potiùs jus habentium, per se loquendo peccat contra justitiam, et læsis restituere tenetur. Illis tamen non obstantibus facilè poterit esse ignorantia invincibilis in ipsis popularibus, ita ut excusentur à peccato, quando præoccupant sibi debita non servato juris ordine: quando tamen istud factum ad notitiam confessarii pervenerit, tenetur eos erudire, ac præcipere ut restituant aliis creditoribus quos contra juris ordinem iniquè prævenierunt.

QUÆSTIO QUARTA.

QUOMODO ET QUANDO RESTITUTIO SIT FACIENDA, ET QUIBUS DE CAUSIS DIFFERRI POSSIT.

Ad complementum hujus tractatus, tria supersunt de restitutione in communi examinanda: nempe modus, deinde tempus restituendi, et tandem causæ excusantes ab statim restituendo.

ARTICULUS PRIMUS.

De modo restitutionis faciendæ.

Quæres primò, utrùm bona inferioris ordinis, v. g., pecunie, sint aliquando necessariò restituenda cum jacturâ bonorum superioris ordinis, v. g., famæ, et fama cum jacturâ vitæ. — Respondeo negativè per se loquendo, et præcisè ex vi debiti justitiæ. Ratio est, quia justitia commutativa solum reparat æqualitatem nec obligat ad duplum, sed tantum ad simpliciter restituendum, seu non ad plus rependum quàm fuerit ablatum; alioquin si aliter fieri nequeat, censenda est impossibilis, et dominus erit irrationabiliter invitus, si eam tunc exigat. Atqui fama cujuslibet hominis est longè pretiosior divitiis; et à fortiori vita longè illis et famæ præponderat. Ergo, etc. Unde solum per accidens, ratione scilicet alicujus adjuncti, per quod hic et nunc eleventur ad altiorem ordinem, debent hæc bona inferiora compensari jacturâ bonorum superiorum: secus verò ex se præcisè ratione sui considerata. Non negamus tamen, bona superioris ordinis quandoque compensari posse per bona inferioris ordinis, v. g., lesionem famæ aut integritatis corporis per pecuniam: si nempe pars læsa illam exigat, eaque sit contenta. Verùm tunc non est restitutio æquivalens et rigorosa, sed tantum qualis possibilis est arbitrio boni viri, prout ostenditur in sequentibus.

Quæres secundò, an qui totum quod debet statim commodè restituere potest, sine causâ tamen, ob avaritiam et proprium commodum non nisi morosè, successivè, paulatim et per partes vult restituere absque consensu tacito vel expresso creditoris, imò eo rationabiliter invito, peccet et an sit absolvendus à confessario. — Resp. peccare, et absolutionis non esse capacem. Ratio est, quia est in morâ culpabili, detinendo rem alienam, ac dominum rationabiliter invitum usu rei suæ privando. Nisi ergo respiciat integrè satisfaciendo, prout commodè potest, vult perseverare in eo malo statu, et consequenter non est absolvendus. Loquimur autem de restitutione quæ oritur et delicto, vel ex re acceptâ: ea verò quæ procedit ex contractu, faciendâ est juxta conventionem et pactum contrahentium; fides enim data servanda est.

Quæres tertio, an restitutio fieri debeat publicè, vel secretò. — Respondeo restitutionem non esse necessariò publicè faciendam per se loquendo, saltem ex lege justitiæ, etiam quando delictum est publicum, quia sufficit ut reparetur æqualitas; id autem fieri potest, etiam secretò dominum in pristinum statum reponendo. Imò restitutio occultè faciendâ est, quando debitor ex publicâ restitutione periculum infamie subiret. Unde ex lege justitiæ per accidens est quòd restitutio fiat publicè aut secretò, solumque ex lege charitatis potest aliquando publicus latro aut debitor ad restitutionem publicè faciendam obligari, nempe si id necesse fuerit ad vitandum scandalum et offensionem aliorum; qui tamen factâ secretò restitutione, non teneretur ad novam faciendam, quantum pertinet

ad obligationem iustitiæ, cum jam ablata fuerit inæqualitas; sed tantum obligaretur ex charitate alia media adhibere ad tollendum scandalum, patefaciendo restitutionem integrè esse factam.

Quæres quartò, an debitor teneatur per seipsum satisfacere. — Resp. id necessarium non esse, sed per alium ritè satisfacere posse: tum quia ut habetur in 6, de Reg. juris, qui per alium facit, per seipsum facere censetur; tum quia inæqualitas sufficienter reparari potest reddendo debitum domino non solum per seipsum, verum etiam per alium; cique debet esse indifferens, dummodò suum recuperet et statuatur æqualitas. Inò si non possit absque damno famæ reddere debitum, puta quia furtum est occultum non debet se prodere restituendo per seipsum, sed adhibere aliam personam fidelem et secretam. Adduntque auctores expediens esse quòd per confessarium cui detectum est crimen, et de cuius probitate ac fidelitate non dubitat, restitutionem faciat. Si tamen absolutè restitutio nec per tertiam personam fieri posset absque eo quòd proderetur ac infamaretur læsor aut debitor, tunc differri posset ad tempus opportunum quo cesset prædictum inconveniens, vel sufficit reddere rem in æquivalenti; cum tunc per accidens ad vitandum illud grave damnum, non possit eadem numero reddi, nec debeat etiam extet; nec in hoc dominus censetur rationabiliter invitus.

Quæres quintò, an si confessarius acceptam à pœnitente pecuniam non restituat domino, aut quia sibi eam ex avaritiâ usurpat, aut quia ex culpâ suâ illam perdidit, aut quia nuntio infideli imprudenter reddendam domino commisit, debitor in hoc casu denuò restituere teneatur. — Alii absolutè negant, tum quia pœnitens fecit totum quod in se erat, tum quia dominus tunc tacite et consensu debito id approbasse censetur. Alii dicunt, quòd tunc debitor non excusatur à novâ restitutione, si habebat dominium rei restituendæ, et in solutione mutui: secus verò si rei dominium erat apud creditorem, ut in re locatâ aut depositâ: res enim domino suo perit — Respondeo tamen in praxi istum pœnitentem teneri ad denuò restituendum domino, salvo suo recursum ad confessarium, aut illam tertiam personam. Ratio est, quia cum ista restitutio ordinariè fiat per tertiam personam ad non detegendum peccatum, et non infamandum peccatorem, regulariter oritur ex delicto: debitor autem ex delicto, nunquam ab onere restitutionis liberatur quousque de facto dominus rem suam recuperaverit, prout ostensum est supra quæst. præcedenti, art. 3, § 2. Unde fur in isto casu debet subire tale infortunium, sibi que imputare quòd ad istas angustias reductus sit.

Ad rationes in contrarium allatas, respondeo futurum, quod in se est fecisse ad vitandum injustæ detentionis novum peccatum: non tamen debitum extinxisse, nec domino plenè satisfacisse. Item dominum non designasse talem personam tertiam, nec juri suo cessisse. Dato enim quòd tacite consenserit restitutionem sibi fieri per confessarium, non tamen suo peri-

culo et damno, voluitque semper retinere jus quòd habet, ut donec realiter in rei suæ possessionem deveniret, restitutio non censetur facta. Vide superius loco citato dicta à nobis.

ARTICULUS II.

An sub peccato restitutio statim sit facienda dum adest opportunitas.

D. Thomas in hæc quæst. 62, art. 8, concludit quòd *quilibet tenetur statim restituere, si potest; vel petere dilacionem ab eo qui potest usum concedere*. Ubi adverbium *statim* mathematicè et pro puncto indivisibili est accipiendum, quoad propositum et voluntatem restituendi: quamprimùm enim aliquis scit et advertit se alienum invito domino detinere, confestim debet habere voluntatem et propositum illud restituendi, nec potest unquam sine peccato illud mutare, et contrarium formare. Quoad verò executionem et actum exteriorem restituendi, adverbium *statim*, accipiendum est tantum moraliter et juxta regulas prudentiæ, pro loco et tempore opportuno, aliisque circumstantiis: datâ itaque opportunitate, debitor tenetur statim restituere, ac sine causâ restitutionem differendo, peccat mortaliter ex ipso genere peccati, cum sit contra justitiam.

Probatür ex D. Thomâ. Quia præceptum de restitutione faciendâ, quamvis secundum formam sit affirmativum obligans pro loco et tempore, habet tamen annexum et implicat in se negativum præceptum quo prohibemur rem alienam detinere invito domino, quod proinde obligat semper et pro semper tempore congruo et opportuno, reduciturque ad istud præceptum Decalogi: *Non furaberis*. Ut enim ait D. Thomas, sub injustâ acceptione intelligitur etiam injustâ detentio; eandem quippè rationem documentum habet, eodemque modo dominus impeditur ab usu rei suæ. Sicut ergo semper et pro semper prohibum est accipere rem alienam domino rationabiliter invito, ita et illam detinere: sed statim ac commodè reddi potest, illi restituenda est; nam per dilationem restitutionis committitur peccatum injustæ detentionis, quod justitiæ opponitur: ideò necesse est tempus esse determinatum, ut statim restitutio fiat. Hinc fit quòd præceptum restituendi speciali quâdam ratione sibi propriâ habeat adjunctum negativum. Ratio quippe essentialis obligandi in præcepto restituendi explicatur negativè, et ad præceptum de non injustè accipiendo, seu de non detinendo alienum tanquam ad principale tendit, et intrinsicè ordinatur: hæc siquidem est tota ratio quare alienum sit restituendum. Atverò alia præcepta affirmativa, ut honorandi parentes, et diligendi Deum, etc., habent tantum apparentiam adjunctam præcepti negativivi, de non odio habendi, cum ulla negatio nullatenus sit ratio quare Deus sit diligendus, et opus sit faciendum, sed tantum quia est summè bonus, et sic de aliis præceptis affirmativis: sique ipsa essentialis ratio obligandi in illis affirmativè explicatur, solumque ad eam quasi reducitur obligatio præcepti negativivi. Hinc etiam fit circumstantiam temporis aliter se habere

in actu restituendi, et in actu aliarum virtutum. In illis enim tempus non est certum, ac determinatum ordinariè, nec pro semper obligant, sed quando prudentia et recta ratio assignat: in restitutione verò quamdiù adest opportunità, tempus ex naturà rei est assignatum ac determinatum, cum nullo tempore fratri injuriarum liceat inferre, eo invito, rem illius detinendo: idèoque ex naturà rei restitui debet, quamprimum fieri potest. Quo fit ut omissio actuum aliarum virtutum non repugnet virtuti, nec sic peccatum quovis tempore; benè tamen omissio et dilatio restitutionis, sine legitimà causà excusante: tunc enim quovis tempore, justitiæ repugnat, et est peccatum. Unde rem alienam injustè detinens, non solum remanet in peccato habituali, sicut alii peccatores; sed adhuc est in peccato actuali, continuando scilicet et semper augendo præcedens peccatum injuste acceptionis, tantòque reddit majus, quantò longior est mora culpabilis restitutionis, etiamsi non renovet propositum non restituendi, et consensum retinendi: dummodò non interrumpat moraliter. Ratio est, quia ex hujusmodi dilatione restitutionis, crescit damnus et injuria proximi, tantaque potest esse mora in restituendo, ut de necessitate in confessione sit explicanda: cum tamen eadem maneat voluntaria omissio nondum interrupta, et eadem duret exterior retentio et damnificatio, consequenter non erunt multa peccata, sed unum continuatum et auctum in voluntarià omissione internà, et retentione ac lesione externà.

A fortiori iniquus detentor continuat et auget suum peccatum, quando renovat illud propositum non restituendi, vel formaliter et expressè, ut dum positivè apud se statuit, non reddere; vel virtualiter et interpretativè, ut dum advertens aut advertente debens se habere alienum, datàque opportunità restituendi, non proponit firmiter illud reddere, ut quando vult confiteri, aut condere testamentum; aut quando videt dominum re suà indignè vel petere, vel quando eam rem alienam consumit ac distrahit, etc. In his enim casibus non sufficit suspendere voluntatem, ac merè negativè se habere, seu indifferenter, nec eliciendo propositum restituendi, neque non restituendi; sed tenetur firmiter proponere quòd datà opportunità restituat. Et si datà opportunità, et hoc advertens actu non restituat, consentit iniquè detentioni et consequenter peccat. Imò in isto casu juxta plures auctores, peccat de novo: omissio siquidem præcepti pro tempore quo obligat est novum peccatum; atqui tunc quando adest opportunità, præceptum istud restituendi de novo obligat. Ergo, etc. Idem dicunt de aliis casibus allatis, nempe peccata ista numero multiplicari juxta multiplicatam hujusmodi actuum. Alii verò licet concedant iniquum detentorem toties de novo peccare, quoties elicit novum consensum, et novum commissionis actum contra istud præceptum negativum, negant tamen istum elicere novum consensum et novam commissionem, quando priorem non retractavit nec interrupit per penitentiam, neque

solvere proposuit eliciendo actum contrarium. Tunc enim ex multiplicata physicà, volitiones et nolitiones successivè et diverso tempore elicitè non discontinnantur moraliter, nec interrumpuntur; sed in genere moris censentur duntaxat continuare primum propositum, et cum eo efficere unum peccatum tantò gravius quòd longior est mora: quousque illo retractato per penitentiam et per propositum contrarium moraliter interrupto ac quasi destructo, postea mutata voluntate in pejus, denuò firmiter statuat non restituere, sed detinere alienum: aut advertenter faciat actum externum detentionis aut restitutionis oppositum. Tunc enim committit novum peccatum à præcedenti numero distinctum, quia iste novus actus non elicitur in vi et virtute præcedentis, utpole rescisi ac moraliter interrupti, nec proinde amplius influentis; sed virtute proprià determinat iniquum detentorem ad hanc injustitiàm, facitque eum de novo peccare. Solum igitur toties multiplicat peccata, quoties penitentiam ac restituere proposuit; et postea mutata voluntate, rursus firmiter proponit alienum retinere, datàque opportunità non restituit.

Quidquid sit de istis duabus sententiis, existimo in praxi tempus notabile quo quis fuit in morà culpabili detinendo alienum, datàque opportunità non restituit, esse in confessione explicandum: quia juxta omnes auctores est saltem circumstantia notabiliter aggravans, et de facili in eà morà committi possunt plures volitiones et negationes moraliter discontinuatæ, plura majoraque nocumenta domino inferri censentur, magisque animum rationabiliter invitum illum habere circa sue rei injustam detentionem. Advertunt auctores, confessarius in investigando numero horum peccatorum interruptorum non debere nimis anxie, prolixè et scrupulosè se gerere, sed sufficere quòd requirat spatium temporis detentionis; per hanc enim notitiam paulò plus vel minus perspectum habebit numerum peccatorum, et statum penitentis: sicut fieri consuevit cum publicà meretrice, quæ nescit peccatorum numerum præcisè manifestare; sufficit enim scire per quod temporis spatium meretricium exercent, et quamdiù se omnibus exposuit.

Quæres quo modo se gerere debeat confessarius circa penitentes restitutioni obnoxios, eamque sine causà omittentes. — Resp. absolutiois sacramentalis incapaces esse qui sincerum et efficac propositum statim integrè restituendi, si commodè possint, non habent, quia non minùs sunt in malo statu, quàm qui remanent in voluntate fornicandi, occidendi, etc., nec tale propositum mutant. Quòd si prudenter timeat confessarius quòd datà opportunità de facto non restituat, quantumcumque promittant, et dicant se habere propositum satisfaciendi, eos tunc absolvere non debet antequàm reipsà restituerint: maximè si semel aut iterùm confessi et absoluti sub eà promissione illam non adimpleverint et restitutionem negligerent et culpabiliter omiserint: quia prudenter credi potest ac judicari, neque hâc vice restitutionem facturos, et in priori culpâ remansuros. Unde Cajeta-

tanus in Summâ, v. *Restitutio*, cap. 6, dicit, quòd confessarius huic penitenti promittenti et dicenti : *Ille vice, pater, restituam verè, etc., respondere debet : Credo tibi, et propterea modò in illà bonâ dispositione vado ad restituendum, et postea absolveris. Debet enim confessarius credere penitenti pro se et contra se : sed tamen cum hoc debet etiam cavere ne mora pariat delictum, sicut aliàs pepcrit. Quemadmodum manens in periculo concubinatùs, et iterùm monitus, nec se emendans, absolvendus non est, quantumvis promittat se ab eâ remiâ necessurum; donec reipsâ illam expellat : ita et iniquus detentor in nostro casu, cum non sit minor pecuniarum quàm mulierum cupiditas.*

Hinc fit, non absolvendos esse penitentes qui cum possint in vitâ commodè restituere, volunt tamen usque ad mortem differre restitutionem et in testamento suis heredibus faciendam imponere, ob rationes allatas. Idem dicendum de penitente in articulo mortis existente, qui cum commodè et absque inconvenienti posset tunc restituere, vult tamen restitutionem solùm facere per heredem in testamento designatum; regulariter enim absolvendus non est, antequàm actu restituat : tum ob rationes adductas, tum quia si isti supervivant, experientiâ constat ipsos non restituere; tum quia heredum conscientias illaqueant, et creditores debita sua nunquàm recuperandi periculo exponunt.

In quibusdam tamen casibus justisque de causis, infirmus iste absolvi poterit, ut ratione scandali vitandi, vel infamiæ, vel perturbationis rerum, vel ob alia inconvenientia, si quæ ex actuali restitutione oritura prudenter et probabiliter timerentur : vel quando moribundus esset omninò certus hæredes vel amicos meliùs et commodiùs integram restitutionem facturos, quàm ipsemet in præsentî statu faceret. Et sic de aliis similiùs casibus, prudentis confessarii iudicio excusantibus, attentis circumstantiis locorum, temporum, rerum et sinceritate penitentis ac probitate hæredis, sumendo omnes securitates possibiles : quales jura requirunt in can. *Quonquàm* de Usuris in 6, ab usurario manifesto ad has angustias redacto : nempe ut det cautionem idoneam, vel pignus, vel ut sequestret pecunias quas habet, ut sic defraudatis creditoribus satisfactio exhiberi possit : hæredes enim ut plurimum in hoc negligentes et infideles esse solent. Si enim ipse testator, cujus potissimum interest, non consulat animæ suæ dùm viveret, multò minùs id curabunt alii post ejus obitum.

ARTICULUS III.

De causis excusantibus à restitutione statim faciendâ.

Quantumvis restituendi præceptum statim datâ opportunitate obliget, nec tempus expectet, nonnullæ tamen possunt subesse causæ quæ dùm occurrunt et quandiù subsistant, excusant hominem à re alienâ vel in toto vel in parte tunc reddendâ. Ratio est, quia præceptum istud quâ parte est affirmativum, præcipit actum virtutis justitiæ, nempe constituere æqualitatem, unicuique quod suum est reddendo : in omni autem virtutis actu procedendum est juxta regulas prudentiæ

et rectam rationem, observando circumstantias loci, temporis, negotiorum et personarum. Quâ parte verò est negativum, obligat quidem semper et pro semper, quando alienum detinetur et domino rationabiliter invito contingit autem per hujusmodi causas occurrentes, quòd res vel non sit aliena, ut dùm habeatur à personâ in extremâ necessitate constitutâ, aut quæ condonationem à creditore obtinuit; vel non detineatur domino rationabiliter invito : ut quando detinens efficitur tunc restituendi impotens, aut nequit restituere tunc absque proprio longè majori detrimento, et in aliis casibus mox referendis. Ergo præceptum pro tunc statim non obligat, etc.

Et in primis ostensum est supra, q. 2, art. 1, quod quando res restituenda, probabiliter furioso esse domino vel alteri novicia, ut gladius curioso, differri potest restitutio : imò quandoque intervenit obligatio eam differendi. Item ostensum est in hæc questione art. 1, non urgere præceptum restitutionis, quando bona inferioris ordinis forent compensanda per jacturam rerum superioris ordinis, ut si debitor nequeat rem temporalem restituere, nisi seipsam vendendo, vitam suam periculo exponendo, aut se infamando, etc. Item potest omitti restitutio, quando à creditore facta est sufficiens compensatio, quia per illam jam reparata fuit inæqualitas. Ut tamen licet fiat, requiritur quòd debitum sit liquidum et certum, ut sit debitum ex justitia; et tandem quòd creditor per viam juridicam aliamve justam et ordinariam solutionem illius commodè obtinere non valeat; de quâ compensatione, vide supra art. 1, de furto, § 2. Item restitutio omitti potest per remissionem seu condonationem, sive expressam, sive tacitam debiti, à creditore factam : volenti enim se consentienti non fit injuria; debet tamen hæc donatio esse omninò spontanea et voluntaria; ita ut absint ignorantia, vis, metus aut dolus dans illi causam; item necesse est quòd jus eam non impediât, neque sit facta ab eo qui non est sui juris. Item debitor eximitur ab obligatione restituendi per cessionem bonorum : tum quia censetur habere impotentiam integrè satisfaciendi omnibus creditoribus, tum quia leges justè illi concesserunt remedium istud ratione ejus impotentis. Qui autem cedit bonis suis justo titulo possessis ut solvat debita ex quodam infortunio et absque culpâ contracta, videtur jure naturæ retinere posse quantum necesse est ac sufficit ad sui et familiæ sustentationem; et circa hoc creditores non censentur rationabiliter inviti, legesque id ei concedentes sunt æquissimæ : secùs dicendum de bonis injustè possessis, ut furto, usuris, aut illicito contractu acquisitis. Tunc enim nihil omninò sibi retinere potest, cò quòd talia bona nunquàm fuerint illius. Unde debet victum querere laborando, aut mendicando, aliove modo licito; quia tamen per cessionem bonorum non extinguuntur debita, sed tantùm sopiuntur, si debitor ad pinguorem fortunam venerit, habet tunc obligationem restituendi, quia cessante impotentia, cessat ratio differendæ solutionis. L. *Quibus*, lit. 71.

Rapinæ tamen rei sunt, qui fraudulenter bonis suis cedunt aut sibi usurpant et abscondunt juxta illud Psalmi: *Mutabitur peccator et non solvet*: et ex D. Ambros., de Tobia, cap. 21. Item præscriptio rei legitima à restitutione excusat. Ratio est quia per illam res transit in dominium debitoris, nec est amplius aliena neque restitutioni obnoxia, juxta superius dicta in initio hujus præcepti, præloquio de reum dominio, § 3. Aliæ etiam causæ à restitutione statim, aut omnino faciendâ excusantes solent ab auctoribus afferri; ut juris vel judicis auctoritas præceptiva, et non fundata in falsâ præsumptione, nec aequitati aut ordini justitiæ contraria. Item rei interitus. Item solutio seu compensatio à debitore facta, non ipsi creditori, sed alteri creditori ipsius creditoris. Duæ principales supersunt explicandæ, nempe professio religiosa, et necessitas seu impotentia debitoris ad satisfaciendum.

§ 1. *An per assumptionem et professionem status religiosi, debitor ab obligatione restituendi liberetur.*

Conveniunt auctores debitores mortaliter peccare, qui ingenti ære gravatus supra facultates suas, aut rationibus reddendis ita obnoxius, ut timeantur lites et molestiæ ipsi inferendæ, ingreditur religionem, cum gravi creditorum detrimento, quibus brevi tempore adhuc remanendo in seculo absque animæ suæ periculo, satisfacere posset: tum quia de jure naturæ est solvere debita et obligatio ex justitiâ, quæ cæteris paribus præferri debet operibus de consilio; tum quia sicut non licet aliena furari ad ingrediendum religionem ita nec detinere quando absque vocationis amissione et salutis periculo debitor brevi consuetis operibus vacando in seculo solvere potest; aliâs creditores damnum patiuntur rationabiliter invitî: sicut mortaliter peccat, et etiam religiosi ipsum recipientes, quia illius peccato cooperantur. Unde Sixtus papa V, anno 1587, Calendis decembris, in Bullâ quæ incipit: *Cum de omnibus ecclesiasticis*, il vetat sub gravibus pœnis, talesque declarat ad profitemdum inhabiles. Clemens verò VIII, per Bullam editam anno 1602, quæ incipit: *In supremâ*, revocavit eam quoad nullitatem professionis, reducendo illam quantum ad hoc ad terminos juris communis: reliquit tamen in suo robore quoad pœnas taxatas contra superiores et alios religiosos hujusmodi debitores recipientes. Igitur si hoc non obstante debitor iste professionem emisit, valida erit, nec ad statum secularem redire poterit. Adhuc tamen remanet obligatus ad satisfaciendum creditoribus meliori modo quo poterit, si ab eis remissionem non obtinuerit, puta laborando et aliquam artem exercendo intra monasterium decentem; et prælatus tenetur hanc ei facultatem concedere, nisi communitas malit ex bonis monasterii ejus debita solvere.

Quando tamen aliquis, sive ex delicto, puta ex furto vel usurâ, sive ex contractu licito, ut ex mutuo aut emptione, sive ex promissione aut juramento, est obligatus, nec habet unde solvat, neque sit probabilis

spes quòd remanendo in seculo posset acquirere bona ad solvendum sufficientia, aut ad hoc implendum, oporteret ipsum per multos annos, fortè cum salutis periculo, remanere in seculo, et adhuc nonnisi labores insolitos et extraordinarios exereendo, cedendo bonis suis potest sine peccato religionem statim ingredi. Ratio est, quia tunc censetur esse in impotentia verâ solvendi, tum de præterito, tum de futuro, et per cessionem bonorum suorum satisfacit eo modo quo potest, ac ab ulteriori restitutione eximitur, potestque de suâ personâ tunc disponere eam religioni emancipando, cum ob debita pecuniaria persona liberi hominis in pignus obligari nequeat. Ex cap. 2, de Pign., l. *Ob res alienum*, cod. de Actione et oblig., et l. *Quæ in pign. oblig.* et l. 1 de Pign., nec cum tanto detrimento libertatis et laboribus extraordinariis cum in seculo remanere ad solvendum cogere possunt creditores, cum in eo ingressu nullam faciat eis injuriam, sintque irrationabiliter invitî, si etiam post cessionem bonorum, ab eo ipsum impedire velint.

Nec obstat quòd solvere debita sit de jure naturæ. Non obstat, inquam, quia etiam jure naturæ cessat tunc ea obligatio ratione omnimodæ impotentiae solvendi. Unde tunc cedendo bonis suis potest ingredi religionem. Deinde sicut de jure naturali est satisfacere creditoribus, ita etiam libertas hominis quæ superat omnem estimationem pecuniæ, est de jure naturæ, atque ideò persona debitoris cedendo bonis suis libera manet ad disponendum de suo statu, prout jura statuant declarantia jus naturale solvendi debita, non obligare quando debitor laborat impotentia; illudque moderantia per aliud jus naturale dictans nihil esse naturalius quàm restitutionem pecuniarum non urgere cum jacturâ vitæ, libertatis personæ, famæ ac cum dispendio salutis æternæ: sicut dominium rei suæ cessare, quoties qui eam habet est in impotentia solvendi, tanquam per arectus vinculum. Hæc omnia miro modo complexus est D. Thomas, 2-2, q. 189, art. 6, ad 3, cujus verba aurea non sunt omitienda, sed legenda. V. de dicta à nobis in expositione quarti præcepti art. 1, § 4.

§ 2. *An et quomodò omnimoda impotentia seu necessitas extrema debitoris, eum à restitutione liberet.*

Impotentia vera et omnimoda, quando scilicet debitor nec actu habet, nec probabiliter sperat aliunde acquirere posse unde restituat, ipsum excusat, sicut ignorantia probabilis juris aut facti quamdiù durat, ut docet D. Thomas hic, art. 8, ad 2. Idemque dicendum de eo qui extremâ necessitate laborat; quia ut ait Cajetanus in Summâ, v. *Restitut.*, cap. 6, talis detentio rei censetur debitori involuntaria, et tunc voluntas ejus parata ad restituendum sufficit coram Deo, ac sufficere debet creditoribus, velint nolint: censentur enim irrationabiliter invitî, cum ad impossibile nemo teneatur; dum autem D. Thomas addit debitorem teneri nihilominus petere remissionem vel dilationem ab eo cui debet, intelligit solum quando impotentia non est omnino certa et manifesta; persæpè enim

mentitur iniquitas sibi. Unde si quidpiam dubitationis suboritur circa illam, salubre consilium est illo uti remedio.

Quæritur an si ste transactâ extremâ necessitate, postea ad pinguïorem fortunam venerit, teneatur ad æquivalens restituendum; et quidem non procedit præsens difficultas, de eo qui solùm per accidens, et secundùm quid est indigens, non verò simpliciter in extremâ necessitate constitutus, quatenus scilicet etsi hic et nunc nihil prorsus habeat ad sibi succurrendum, alibi tamen bona habet, vel proximè probabiliter sperat habere. Tunc enim sopita et non extincta censetur obligatio restituendi: verè enim consumpsit alienum, idèòque restituere tenetur: sola quippe extrema necessitas, qualis non est ista, res communes reddit: nec dominus tenebatur huic concedere gratis et per eleemosynam, sed duntaxat mutuo dare, ut docet D. Thomas quodlib. 5, quæst. 11, art. 17.

Resp. igitur, quòd existens in extremâ necessitate, si tantùm accipiat et consumet id quod est necessarium ad vitæ sustentationem, ad nullam postea restitutionem tenetur, cùm in extremâ necessitate omnia sint communia quoad usum: unde si res erat usu consumptibilis, iste non consumpsit alienum, sed proprium sibi factum; cùm in his rebus usus non distinguatur à domino, et dominus censendus non erit rationaliter invitus, ejusque valorem aut æquivalentem postea repetere non potest. Si verò res non erat usu consumptibilis, sed transactâ necessitate, adhuc in sua specie extet, tunc restituenda erit domino; cùm in isto casu sufficiat concedere gratis ejus usum, quo solo iste indiget ad subveniendum præsentî necessitati. Ut si quis nequeat aliter mortem ab hostibus sibi imminentem vitare, nisi equo alterius utatur ad fugam: ubi periculum evasit, equum si adhuc sit superstes, domino suo reddere tenetur; si aliunde opus non habuerit eum vendendi ad se sustentandum equi pretio, existens in extremâ necessitate, cui aliter subvenire non possit. Si tamen quis ante extremam necessitatem pecuniam mutuo accepisset ab alio, eamque consumeret ad ipsam sublevandam, eâ transactâ et ad pinguïorem fortunam postea evectus, teneatur illam pecuniam domino restituere ac debitum solvere. Ratio est, quia cùm iste hujus pecuniæ mutuatæ haberet ante dominium, id quod suum erat, consumpsit, eique utpotè domino perire debuit; et cùm de suo sibi tunc subvenire potuerit, alter non tenebatur ei de propriis bonis succurrere, nec ea donare. Unde tunc obligatio personalis quam mutuatarius iste contraxerat solvendi debitum, non planè extincta, sed solummodò consopita censetur durante illâ necessitate, eâque cessante reviviscit. Vide D. Thomam quodlib. citato, et ea quæ circa necessitatem istam superius dicta sunt à nobis art. 1, de Furto, § 1, ubi statuimus licitum esse in extremâ necessitate constitui aliena rapere, non verò gravem necessitatem patienti: posse tamen differre restitutionem et solutionem debitorum; ibique disparitatem attulimus.

Pro cujus majori intelligentiâ sequentem paragr. instituitimus.

§ 3. *Utrum ob valdè gravem necessitatem liceat restitutionem differre.*

Quando debitor statim restituere nequit absque suo gravi damno temporali, quod pateretur in rebus suis si tunc restitueret, potest restitutionem differre: puta si domum, agrum vel merces suas teneatur vilissimo pretio vendere, quas post mensem longè majori vendidisset; aliunde verò creditor nullum aut leve damnum ex hac dilatione est accepturus. Ratio est, quia tunc creditor censetur circa eam irrationaliter invitus, adestque moralis impotentia statim satisfaciendi. Loquimur autem solùm de damno quod tunc debitor pateretur in rebus suis: non enim excusatur ab statim restituendo, quantumvis alienum reddendo, magno se privet emolumento et lucro quod inde erat reportaturus, quia aliud est aliquid amittere de suo; aliud relinquere alienum, et desinere lucrari ex illo: istud autem posterius non est sufficiens causa differendi restitutionem, cùm non liceat ex alieno ditari invito domino.

Difficultas restat an teneatur quis statim restituere etiam cum diminutione et jacturâ proprii status. — Dico debitorem posse differre restitutionem, quando hic et nunc non potest illam facere, nisi è proprio statu justè acquisito excidat: ut si nobilis cogereatur arare ad vitam sustentandam, vel mercator ad mendicandum, etc., solùmque est debitor ex contracta vel alio titulo sine culpâ: tenetur nihilominus tunc ad minuendam pompam et reseranda superflua, ea tantùm sibi retinendo quæ præcisè ad congruum ipsius statum necessaria videntur. Non comprehendimus tamen casum in quo creditor esset in æquali necessitate constitutus cadendi è suo statu, nisi statim reciperet; quia tunc debitor etiam cum jacturâ proprii status restituere teneretur, eò quòd creditor ultra titulum necessitatis, in quo est æqualis debitori, adhuc habet supra illum et retinet dominium ac jus in re suâ; idèòque melior est illius conditio, quando non adest extrema necessitas omnia reddens communia. Unde loquimur absolute, quando scilicet debitor incidet in gravem necessitatem, cadetque è suo statu, si statim restituat; creditor verò ex prorogatione solutionis, nullum aut leve damnum est passurus.

Explicatur conclusio. Status in quo quis est potest esse justè acquisitus, ut proprio labore et industriâ, vel hæreditate sibi relicta, honesto titulo et bonâ fortunâ comparatus: vel injustè acquisitus aut reatus, ut per furtum, rapinam, usuras, concussionem et contractus illicitos. Item qui in aliquo statu est constitutus, potest reddi impotens ad restituendum, casu infortunii, absque suâ culpâ: vel prodigalitate, ludis, computationibus et ex propria culpâ. Denique debita restituenda contraxit, vel ex contractu licito et ex justâ causâ, ut ex mutua emptione, creditâ pecuniâ, vel ex causâ injustâ, puta ex furto, rapinâ, usuris, etc. Nostra autem conclusio procedit de eo qui sta

tum in quo est, justè sibi comparavit, et citra suam culpam factus est impotens ad restituendum.

Probatnr conclusio. Quemadmodum enim impotentia simpliciter à restitutione absolutè faciendâ excusat, ita impotentia pro tali tempore excusat à restitutione statim integrè faciendâ. Atqui in præsentî casu debitor censetur moraliter impotens ad statim restituendum, ob scilicet enormem lesionem quam patretur in bonis suis: et dominus foret irrationabiliter invitus, si vellet debitorem cum tanto suo detrimento statûs, famæ, familiæque statim restituere, et aliunde ipsemet leviter solum eâ restitutione tunc indigeat, nec multùm gravetur ex hoc quòd debitor paulatim successivè ac ut commodiùs poterit, satisfaciatur. Ergo, etc.

Si tamen debitor statum illum injustè acquisivit, puta cum nihil ferè antea haberet, per injustitias ad illum evectus est; tenetur statim restituere etiam cum jacturâ ejusdem, et etiam si creditor similem necessitatem minimè patitur; tum quia id non est è statu suo cadere, sed ab eo qui non est huic debitus, reponi in priorem ac transire è statu furis, ad conditionem pristinam talis hominis; tum quia non est minor iniquitas conservare statum ex malâ partis, quàm illum sibi comparare rapinis et injustitiis. Atqui contra justitiam est rapere aliena ad comparandum aliquid statum. Ergo et illum solis rebus injustè acquisitis conservare. Unde iste restituendo nullum damnum patitur, cum de suo nihil amittat; loquimur enim de illis qui injustè debita contraxerunt, nihilque habent in eo et pro eo statu conservando, quod non sit injustè acquisitum. Non tamen propterea tenetur se in extremam necessitatem conjicere, sed potest sibi retinere necessaria præcisè secundùm sui statûs pristini conditionem, ut habeat unde vivat et sustentetur; si nimirùm in eo statu habebat sufficientia bona propria ad se congruè sustentandum: aliàs melioris conditionis efficeretur ob rapinas et injustitias quas patravit. Unde si iste fur nihil antea habebat, tunc omnia restituere debet subeundo quamcumque necessitatem citra extremam, usque ad mendicitatem, juxta Sotum. Alii tamen volunt istum etiamsi nihil aliunde habeat, posse aliquid sibi reservare ad aliquam sui et familiæ sustentationem. Idque probat Bannes ex Alexandro III, can. *Cum tu* de Usuris, ubi pontifex præcipit usurarios compellendos esse ad restitutionem faciendam, dummodò in facultatibus habeant unde vivere possint. Illi autem qui non habent, non debent ullâ penâ mulctari, cum eos nota paupertas evidenter excuset. Pontifex autem non dicit quòd extrema necessitas, sed manifesta paupertas illos excuset. Nec valet dicere has leges solum esse permissivas et non excusare in foro conscientie. Nam contra est, quia ibidem subdit pontifex inhumanum esse ut aliquis in solidum damnetur, aut quòd fraudetur alimentis quotidianis; quæ verba non solum permissionem legis, sed et consensum et approbationem indicant. Denique nonet Bannes, circa hæc omnia prædicta necesse esse, ut confessarii sint valdè solliciti et diligentes ad

discernendas causas provocationis, quas debitores sibi fingere solent, et quòd in casu dubio semper de benignis in favorem creditoris inclinare. Et hæc de restitutione in communi breviter dicta sufficiant. Si fu siorem tractatum quis requirat, inveniet illum in tract. de Justitiâ et Jure, ubi difficultates modo scholastico ventilantur, et argumenta nostris opinionibus contraria referuntur ac solvantur.

QUÆSTIO QUINTA.

DE RESTITUTIONE IN PARTICULARI ORTA EX DELICTO.

Recolendum est ex dictis, solam violationem justitiæ commutativæ inducere obligationem restituendi. Commutativam verò justitiam esse directivam commutationum, quæ attendi possunt inter duas personas: quarum quedam sunt involuntariæ, quadam verò voluntariæ, ex D. Thomâ, 2 2, q. 61, art. 3. Involuntariæ dicuntur quando aliquis utitur re alterius vel personâ vel opere, illo invito, seu invitus læditur ac injustè damnificatur; et tunc consurgit obligatio restituendi ex delicto. Voluntariæ verò commutationes dicuntur, quando quis voluntariè transfert rem suam in alterum, vel ad tempus, cum obligatione reddendi similem, ut in mutuo: vel pro pretio, ut in venditione, locatione, etc.; et tunc oritur obligatio restituendi ex contractu licito. Ad hos duos communes titulos reducitur tota materia restitutionis in particulari, eosque in sequentibus examinabimus.

ARTICULUS PRIMUS.

De restitutione faciendâ propter læsionem in bonis corporis.

Divus Thomas, 2-2, q. 73, art. 3, in corp. ait, quòd peccata quæ committuntur in proximum, sunt pensanda per se quidem secundùm nocumenta quæ proximo inferuntur, quia ex hoc habent rationem culpæ. Tantò autem est majus nocumentum, quantò majus bonum demitur. Triplex autem est bonum hominis, scilicet bonum animæ, quod est maximum; deinde bonum corporis, et tandem bonum exteriorum rerum, sub quibus continentur honor et fama, bonaque temporalia, seu fortunæ. De læsione in his bonorum generibus, ac de restitutione illorum hic agendum est: restitutionem tamen faciendam ex læsione in bonis fortunæ prætermittimus, quia jam satis abundè constat ex supra dictis de furto et rapinâ. Ibi etiam art. 8 aliquid quasi per transennam de restitutione bonorum spiritualium et illis annexorum aliquid tetigimus, remittentes lectorem ad tract. de Just. ubi hæc materia ex professo ventilatur. Solumque duo alia bona, nempe corporis et famæ examinabimus.

Corpus injustè lædi potest per homicidium, mutilationem, percussionem et per adulterium, ac stuprum quæ proinde inducunt obligationem restituendi ex delicto in lædente, cum peccet contra justitiam, grave nocumentum proximo injustè inferendo. Difficultas est quomodò et quid restituere teneatur.

Certum est istum non posse restituere æquale,

nempe vitam mortuo, nec integritatem membri quod mutilavit, aut prorsus inutile reddidit. An autem præcisè pro ipsâ vitâ ablata, aut læsione et deformitate membrorum, seclusis aliis damnis temporalibus, sit aliquid parti læsæ ad arbitrium boni viri restituendum, si hoc exigat, plures negant injustum læsorem ad id teneri, saltem ex justitiâ; eò quòd istæ læsiones nullâ pecuniâ compensari possint, sicque ex hæc parte restitutio censenda est impossibilis, esto quòd ex charitate et æquitate quâdam arbitrio boni viri aliquas compensatio fieri debeat, partâ læsæ aliquid sibi dari potenti. Dico tamen contrariam sententiam affirmantem læsorem ad id teneri etiâ ex justitiâ, verior-em et communiorem esse.

Prob. 1° ex D. Thomâ, 2-2, q. 62, art. 1, ubi cùm sibi objecisset argumentum adversariorum, nempe runc restitutionem censerî impossibilem, sicque non esse de necessitate salutis, ait: *Respondeo dicendum quòd in quibus non potest compensari æquivalens, sufficit quòd ibi recompensetur quòd possibile est; sicut patet de honoribus qui sunt ad Deum et parentes. Et ideò quando id quod ablatum est, non est restituibile per aliquod æquale, debet fieri recompensatio qualis possibilis est; puta cum aliquis alicui abstulit membrum, debet ei compensare vel in pecuniâ, vel in aliquo honore, consideratâ conditione utriusque personæ secundum arbitrium boni viri.* Ubi D. Thomas non loquitur de damnis in bonis fortunæ consequentibus mutilationem aut occasionem: constat enim in iis posse æquivalens compensari: secus verò in læsione corporali; unde offert exemplum de membro amputato injustè, quòd cùm non sit restituibile per æquale, debet tunc mutilator facere compensationem, qualis possibilis est puta in pecuniâ, etc. Item D. Thomas censuit hanc compensationem esse ex necessitate salutis, si pars læsa illam exigat: non verò ex quâdam congruitate tantùm et æquitate naturali. De hæc enim nulla erat difficultas, solùmque procedebat argumentum de necessitate salutis, ut legendi patebit; quòd proinde D. Thomas totum concessisset, nec tam accuratè statuisset hanc compensationem, si existimasset eam non esse de necessitate salutis. Tandem cùm D. Thomas hoc in loco agat de actu justitiæ, nempe de restitutione, non verò de actu charitatis, intendit læsorem ad hoc obligari etiâ ex justitiâ.

Probatnr ratione. Licet enim justitiâ commutativa per se exigat restitutionem æqualis et in eodem genere: per accidens tamen quando æquale et in eodem genere res ablata reddi nequit, exigat aliquam compensationem, qualis possibilis est per alias res inferioris ordinis ad illam, maximè per pecuniam quæ in commutationibus est mensura rerum, adinventaque fuit ad faciendas compensationes, quæ in eodem genere honorum fieri nequeunt: sic, licet non bene pro toto libertas vendatur auro, potest tamen homo liber in aliquo casu seipsum vendere. Item, interdum crit obligatio pecuniâ compensandi læsionem famæ alterius. Cùm igitur injustè occidens vel mutilans alium, non solùm inferat damna fortunæ inde provenientia,

sed etiâ contra justitiâ causet deformitatem et læsionem boni corporalis, quòd secundum humanam æstimationem est pretio æstimabile, tenebitur ex justitiâ, si non ad æqualitatem simpliciter, ad aliquam tamen qualis est possibilis in pecuniâ ad arbitrium prudentis viri, si pars læsa id exigat: quamvis enim res inferioris ordinis, ut debitum pecuniæ, nunquam debeat ex justitiâ et ex necessitate compensari per jacturam rerum ordinis superioris, v. g., famæ et vitæ, nullusque ad id possit adigi, bene tamen è converso. Plura vide circa hæc difficultatem tract. de Justitiâ.

Dico secundò, homicidam aut mutilatorem teneri ex justitiâ ad compensanda damna temporalia, ex ejus injustâ actione consecuta, eò quòd fuerit illorum causa efficax et injusta. Unde solvere et compensare tenetur expensas in medicinis, et cibis carioribus factas, et quæcumque in curatione insumpta fuerunt, detractis solitis sumptibus, quos læsus in cibo et potu ordinario facturus erat: ex cap. *Si rixatâ*, et ex cap. *Si tua culpa*, tit. de Injur. et dam. dato Non tamen ad expensas funeris solvendas tenetur læsor, quia tempore mortis naturalis læsi, erant faciendæ propriis sumptibus, nec in hoc censetur ab alio damnificatus: nisi ex acceleratione mortis et ratione temporis ac loci distantis, majores essent faciendæ expensæ. Tunc enim læsor hunc excessum restituere teneretur. Item compensare tenetur omnia damna huic læso emet-gentia ex injustâ læsione, puta si occisus haberet census vitalitios, vel officium quod suis resignare non potuit. Item lucrum cessans, puta si occisus aut mutilatus industriâ et arte multum lucrabatur suamque familiam alevat. Hæc enim omnia sunt compensanda ad arbitrium viri prudentis, pensatis circumstantiis ætatis, et valetudinis læsi, et impedimentorum quæ aliâ accidere poterant; occisus enim poterat conjici in carcerem, aut agrotare, aut mori, aut mutare voluntatem laborandi, vitæque nostra non paucis subjacet periculis; quòd autem solùm est in potentia, ait in spe, potestique multipliciter impediri, minùs valet quàm quòd est actu et in se.

Dico tertio: Si læsus inde non moriatur, ipsi faciendâ est restitutio, si verò fuerit occisus, heredibus ejus necessariis tenetur homicida compensare omnia ad sustentationem necessariâ juxta ipsorum statum, quæ illis defunctus subministrare jure naturæ tenebatur, eosque de facto proprio labore et industriâ sustentabat. Item debet restituere lucra quæ ex ejus vitâ reportabant, ac resarcire damna quæ ex illius nece patiuntur, pensatis circumstantiis mox allatis: eo quòd hæredes necessarii, ut pater, filiique, censentur esse una eademque persona; ideòque uno læso censentur alii læsi, et tale jus habent, ut nequeant in totum ab hæreditate excludi, ac in locum defuncti succedere. Imò quidam probabiliter reputant occisorem teneri restituere etiâ hæredibus non necessariis, qui scilicet etsi ab intestato succedant, possunt tamen hæreditate privari, quales sunt fratres defuncti: imò et amici aliisque debere ex justitiâ restituere quantum perdidissent, eisque abstulit per illam necem: e

quòd omne jus defuncto ante ejus mortem acquisitum, transit ad illius hæredes qualescumque sint : tandem creditoribus defuncti qui debita sua recuperassent, cum tamen per illam occasionem nunquam sint adepturi solutionem, quæ opinio videtur in praxi consulenda tanquam tutior. Alii tamen oppositum docent. Et in primis, quia fratres defuncti non censentur una persona cum ipso, nec ejus partes, nec tenebatur eos alere : sicque per se non censentur lædi ex hæc occasione, sed tantum per accidens et remotè : minùsque tenetur homicida sustentare amicos et cognatos, quos occisus ex solâ liberalitate alere solebat, eisque aliquid restituere. Idemque docent de creditoribus occisi. Ratio est, quia homicida circa omnes istos nullam exercuit actionem injuriosam, nec intendit illam occasionem tanquam medium ad hos subsidio liberali, et istos debiti solutione privandum, sed talia damna solam remotè et per accidens cum occasione connectuntur, ut suppono : neque damnum occiso illatum censetur factum his consanguineis, amicis et creditoribus, cum quibus occisus erat tantum civiliter conjunctus, sicut et aliis innumeris hominibus quos colebat, fovebat et cum quibus contrahabat : absurdum autem videtur dicere hos omnes habere jus justitiæ in ejus inimicum, ne scilicet eum occidat, aut mutilet, etc.

Dico quartò varias assignari causas excusantes homicidam à restitutione faciendâ. In primis si labore et impotentia ; nam ad impossibile nemo tenetur. Item juxta aliquos, dum subit pœnam à lege et à judice illatam, v. g., mortis aut exilii : quia tunc reddit æquivalens in eodem genere honorum, nempe vitam pro vitâ. Alii verò id non admittunt, quia per illam pœnam solùm satisfacit reipub. quam offendit : nec per eam compensantur damna temporalia pari læsæ illata ; verùm existimo quòd licet juris rigor hanc compensationem exigit, si pars læsa cum postulet, spectatâ tamen consuetudine, maxime inter personas nobiles, hanc satisfactionem non requirendi, imò et eam dedignandi, tunc homicida illâ pœnâ talionis, censetur in conscientia satisfecisse, eaque hæredes occisi contentos esse et condonare hujusmodi damna. Item condonatio libera et expressa partis læsæ, homicidam ob onere restitutionis liberat, v. g., si pater lethaliter à sicario vulneratus eadem remittat omnia damna ex illâ nece provenientia tam sibi quam filiis suis ; quamvis enim non bene se gerat erga illos non habentes unde se commodè sustentare valeant, quibus proinde ex charitate debebat potius consulere, quam homicide commodo prospicere, attamen valida est condonatio, nec homicida tenetur ex justitiâ restituere filiis aliisque personis damna quæ illis ex nece patris obveniunt, quidquid in contrarium dicat Lugo.

Ratio est, quia filii totum jus quod habent, illis provenit à patre, cum quo censetur læsi et tanquam una persona : proindeque ex homicidio non fit ipsis injuria, nisi quatenus patre contra suam voluntatem læso, censentur et ipsi etiam injustè læsi. Ergo patre liberè cedente juri suo ac spontè condonante homicidæ obligationem restituendi damna, cessat

quoque jus filiorum ; sicut enim illud jus ad bona acquirenda habebant ratione patris, ita ex liberâ ejus dispositione ac voluntate illud amittunt. Porrò quando lethaliter vulneratus, interrogatus à confessorio num parcat et remittat læsori, respondet se ex animo injuriam illi remittere, non propterea censetur cum velle liberare ab onere restituendi, et à traductione in judicium, nisi expressam de hoc faciat mentionem ; sed vult tantum ostendere se juxta leges charitatis carere odio ac desiderio vindicæ, quod sufficit ut sit capax sacramentorum. Item qui ab alio cum injuriâ invaditur ac in vitus pugnat, si provocantem occidat, ad nihil tenetur. Quia eo ipso censetur provocans alteri dedisse facultatem lædendi, omneque damnum inde consequentium liberè condonasse ; volenti enim ac consentienti nulla fit injuria. Idem videtur dicendum quando ambo propriâ sponte sese invicem ad duellum provocaverunt : videntur enim huic juri suo tam pro se quam pro suis conjunctis renuntiare, hoc ipso quòd volunt pugnare. Hinc etiam, qui cum moderamine inculpatae tutelæ occidit injustum aggressorem, etsi ipse causam dederit invasioni, non tenetur ad restitutionem ; cum enim de jure nature sit juxta defensionem, damnum ex eâ aggregentem proveniens, non censetur se defendenti voluntarium, nec eidem imputatur ad culpam. Si tamen notabiliter excedat moderamen, tenetur, non quidem ad integrum, sed ad aliquam restitutionem prudentis viri arbitrio faciendam. Tandem ex homicidio purè casuali, non videtur insurgere obligatio justitiæ ad restituendum, quia occasio secuta ex actione dantis operam rei licita, et adhibentis sufficientem diligentiam ne sequeretur, non est illi imputanda : quia nec in se nec in causâ censetur volita, sed merè fortuita. Unde non est reus homicidii.

Ille agendum esset de restitutione faciendâ à concupatore qui virginem defloravit : item ab adultero et adulterâ, prolem spuriam marito tanquam legitimam supponentibus ; verùm quia ista materia jam à nobis fuit ventilata in expositione sexti præcepti, dum de stupro et adulterio sermo erat, ideò cum omitimus, ne cogamur eadem inutiliter repetere.

ARTICULUS II.

De restitutione faciendâ ob læsionem famæ.

Honor læditur per contumeliam, fama verò per detractionem et calumniam ; quæ peccata cum sint contra justitiâ, non minùs quam furtum et rapina inducunt obligationem reparandi hanc læsionem, ac restituendi damna temporalia, si quæ ex infamiâ injustè respersâ proximo obveniunt. Quid autem sint detraçtio, calumnia, contumelia, etc. ; et quandoque istam obligationem imponent, explicabitur in expositione octavi et sequentis præcepti. Hic autem solùm examinabimus modos quibus fama et honor reparari ac restitui possunt et debent.

D. Thomas, 2-2, q. 62, art. 2, ad 2, hanc statuit regulam dicens, quòd *aliquis potest alicui famam tripliciter auferre. Uno modo verum dicendo, et justè : puta, cum aliquis crimen alicujus prodit ordine debito servato, et tunc non tenetur ad restitutionem famæ. Alio modo*

falsum dicendo et injustè, et tunc tenetur restituere famam confitendo se falsum dixisse. Tertio modo verum dicendo, sed injustè, puta cum aliquis prodit crimen alterius contra ordinem debitum, et tunc tenetur ad restitutionem famæ quantum potest, sine mendacio tamen; utpote quòd dicat se malè dixisse, vel quòd injustè eum diffamaverit. Vel si non possit famam restituere, debet ei aliter compensare, sicut et in aliis dictum est.

Qui falsum crimen alteri imponendo, ipsum de facto infamavit, tenetur ad restitutionem famæ ablatae sub peccato mortali, non minùs imò magis quàm fur aut raptor, qui notabilem pecuniarum quantitatem ab alio abstulit, cum ex Scripturâ fama sit divitiis longè pretiosior. Dixi, si alium de facto infamavit, quia si reverà fama ablata læsaque non fuit, quia scilicet audientes ipsam mendacem reputarunt, ejusque calumniis non crediderunt, tunc etiamsi graviter peccaverit, ad restitutionem tamen non tenetur, quia nullum alteri de facto damnum intulit, sicut à simili fur qui conatus est aliena rapere, si impeditus suoque conatu frustratus nihil acceperit, peccavit quidem mortaliter, verum nihil restituere tenetur. Et hoc idem est judicandum et dicendum de eo qui verum crimen, occultum tamen et injustè contra juris ordinem manifestat. Item qui proximum utroque modo infamavit injustè, tenetur non solum ad restitutionem famæ, sed etiam omnium damnorum temporalium quæ proximo ex tali infamiâ sunt subsecuta, utpote cum sit illorum causa injusta et efficax.

Sotus, l. 4 de Just., q. 6, art. 3, licet concedat eum qui falsum crimen imponendo alteri, illum infamat, teneri ad totam restitutionem damnorum, id tamen negat de eo qui injustè revelat crimen alterius verum sed occultum, dicitque solum teneri restituere partem pro ratione damni illati et malitiæ ad boni et prudentis viri arbitrium; quia causa præcipua istorum damnorum non est revelatio criminis, quæ scilicet tantum se habet tanquam conditio sine quâ non, sed est ipsum crimen revelatum.

Alii contrarium docent, quia scilicet obligatio restituendi non oritur ex quantitate peccati quomodocumque, sed ex quantitate peccati contra justitiam, id est, damni contra justitiam illati: unde qui falso infamat, etsi plus peccet ratione mendacii adjuncti, quia tamen qui verum dicit, æquè potest peccare contra justitiam, et æquè infamare proximum, æquè poterit ad restitutionem obligari.

Ad rationem Soti allatam, dicunt eum qui occultum fratris crimen injustè revelat, non solum esse causam sine quâ non, sed etiam causam per se et directè omnium damnorum: non enim consequenter formaliter ac directè ex crimine, sed ex sinistra opinione hominum ortâ ex manifestatione; quia quamdiu crimen proximi ignoratur, non læditur ejus fama, nec inde damnum patitur, sed tantum quando producit in lucem et notitiam hominum; idque multis demonstrationibus et exemplis probabitur in tract. de Just.

Si infamator, sive verum, sive falsum dicendo ante obitum suum non reparaverit damna temporalia ex eâ

infamatione proximo illata, ejus hæredes ad illa compensanda tenentur de bonis per hereditatem relictis: ad ipsos quippe transeunt cum isto onere et in locum defuncti succedunt; non tamen ad restitutionem famæ obligantur, quia obligatio hæc est personalis affixa personæ defuncti, sicut ad impletio voti ab eodem emissi, nec afficit bona illius in quibus hæredes solum ipsi succedunt, siquæ non transit ad eos. Solum ergo restant explicandi modi quibus infamator satisfacere potest.

Et inprimis qui aliquem de falso crimine infamavit, tenetur ex justitiâ omnia media ad integram famæ reparationem necessaria adhibere, canendo palinodiam, se retractando coram his qui eum audierunt, et confitendo se falsum dixisse: imò et juramentum addere, si ad famam restituendam sit necessarium; imò si hæc non sufficiant, tenetur veritatis adducere testes, si infamiæ gravitas id exigat. Imò etiam publicè per præconem aut parochum aut per schedulas in locis publicis affixas se retractare, si publicè per libellos famosos falsum crimen proximo imposuerit, etiamsi inde detractor remaneret infamis; quia, ut suppono, nequit aliter tollere inæqualitatem reddendo unicuique, quod est suum, amisque jus suæ famæ quam injustè possidet, nec ei consulere potest cum damno famæ innocentis, cujus melior est conditio in isto casu. Ergo, etc.

Auctores tamen dicunt quòd si detractor esset tantæ dignitatis, et læsus tam vilis persona, ut inter famam illius et famam istius esset maximus excessus et inæqualitas, ad id non teneretur, sed satis esset dicere se fuisse deceptum ac malè fecisse, etc., vel pecuniâ aliâve compensatione ad arbitrium prudentis viri satisfacere: quòd si læsus noluerit hanc compensationem acceptare, erit irrationabiliter invidus; nullus enim tenetur quod abstulit statim restituere, cum longè majori damno proprio quàm sit illud quod intulit; et in isto casu restitutio in eodem genere boni censetur impossibilis. Idem videtur dicendum quando ex hæc publicâ retractatione detractor incurreret longè graviora damna et periculum vitæ, læsus verò solum jacturam famæ pateretur, ut constat ex dictis. Tunc enim deberet aliter eam infamiam compensare meliori modo quo poterit, ut docet D. Thomas loco citato, qui hanc doctrinam servandam esse insinuat in utroque casu, nempe et quando imponitur alteri falsum crimen et etiam quando revelatur crimen verum, sed occultum, non servato juris aut charitatis ordine. In isto secundo casu, restitutio famæ est longè difficilior. Duo enim in hæc materiâ scopuli sunt vitandi, nempe mendacium, et confirmatio ac rememoratio infamiæ proximo illatæ. Vix autem ab auctoribus proponitur et adhiberi potest restituendi modus, qui in aliquem ex his scopulis non impingat.

Inprimis, infamator non debet nec potest mentiri, cum non sint faciendâ mala, ut eveniant bona, juxta Apost. ad Rom. Mentiretur autem si diceret se falsum et mendacium protulisse, cum nesciret tale delictum de fratre, illud tamen propalasse; aut quando tale

crimen narravit, verum esse existimasse, sed postea cognovisse se errasse et deceptum fuisse, etc.; quidquid dicant plures auctores recurrentes ad æquivocationes, præcisiones et metaphysicas abstractiones, quibus audientes retractationem recipiantur, intelligentes eam in alio sensu quem non intendit infamator, cum non teneatur eis aperire veritatem, sed habeat justam causam his amphibologiis illam celandi. Non enim D. Thomas recurrit ad has et similes subtilitates, quibus facili negotio ab ista gravi difficultate se expedire poterat, ne videretur introducere mendacia, quæ summopere vitanda etiam ob quemcumque bonum finem semper docuit.

Insuper cavendum est, ne restitutio eo modo et verbis fiat, ut sit confirmatio et rememoratio infamiae: id enim esset proximum lavare atramento et antidotum convertere in venenum: quod accidere timendum videtur, quando infamator confitetur se malè dixisse, vel alium injustè diffamasse, se non benè advertisse, se perperam et fatuè egisse, etc. Quamvis enim modus iste sit utilis apud rudes plebeios et rusticos, qui hoc audito faciliè credent fratrem illud crimen non commisisse, apud doctos tamen erit potius confirmatio, quàm retractatio prioris infamationis: cum enim sciant cum qui falsum crimen alteri imposuit, teneri ad se retractandum apertè ac expressè confitendum se falsum dixisse, eo ipso quo audiunt infamatorem id non usurpare, sed duntaxat asserere si iniquè locutum fuisse, ac injustè egisse, firmius tunc credent eum crimen verum de proximo narrasse. Unde verisimile est D. Thomam hunc modum restituendi famam, nec tanquam unicum, nec semper et pro omnibus sufficientem adduxisse, sed tantum aliquando usurpandum juxta conditionem ac dispositionem audientium; vel eum duntaxat proposuisse tanquam exemplum et remedium optimum ad vitandum mendacium, si nullum aliud sequatur inconveniens: si enim infamator non possit tunc restituere famam sine mendacio, aut sine confirmatione infamiae illatæ, debet aliter eam compensare, etc.

Modus aptior ad prædicta duo inconvenientia vitanda videtur esse quem assignat Cajetanus, 2-2, q. 62, art. 2, in resp. ad 2, nempe quòd dum non suppelit alia via directè reparandi famam in eadem materia in qua proximus fuit infamatus absque mendacio aut confirmatione infamiae, tacendum est coram illis auditoribus de priori dicto, nec apud alios de eà re amplius loquendum; sed pro occasione et opportunitate etiam quaesitâ, infamator sine mendacio laudare, honorificè de eo loqui, pluries aperiendo quòd credit ipsum virum bonum, dare operam quòd talis habeatur ab aliis, ejus virtutes referre, familiariter ac decenter cum ipso conversari; et hoc ita cautè ut alii non deprehendant id in reparationem famæ ab eo fieri.

Plures solent assignari causæ excusantes utrumque infamatorem à restitutione famæ ablatae. Prima est si infamatus illam remittat ac liberè condonet, utpote cum sit illius dominus: dummodò tamen ejus fama non sit ita connexa cum aliorum famâ, ut infamia in

eos redundet. Si enim persona publica aut prælatus infamiam gravem sibi illatam condonaret, esset famæ prodigus et peccaret, nisi vellet officium dimittere: quia subtili habent jus ut conservetur ob bonam gubernationem, nec prælatus illi juri subditorum renuntiare potest. Idem dicendum de religioso; ejus quippe infamia in alios et totum conventum redundat, qui non censentur huic condonatiõni consentire: sicque per eam infamator ab onere restituendi famam minimè liberatur, et iste condonans mortaliter peccat, saltem contra charitatem; imò secundum multos auctores peccat etiam contra justitiam, quia fama religiosi non est sua, sed etiam religionis. De personâ publicâ id certum videtur, cum prælatus ex justitiâ teneatur ad omnia quæ ad debitam sui officii executionem et gubernationem sunt necessaria, qualis est fama.

Secunda causa est quando infamatus aliâ viâ jam integram suam famam reparavit, vel propriis actibus virtuosis, vel proborum testimonio, vel ex rei evidentia, etc., cum tamen toto illo tempore medio inter ablationem et recuperationem, iste famâ injustè privatus fuerit, quidam docent infamatorem pro tali jacturâ teneri ad satisfactionem offerendam, si infamatus illam postulet. Quoad damna verò quæ ob infamiam toto illo tempore pertulit, omnes docent à detractore esse resarcienda.

Tertia causa, quando diuturnitate temporis, infamia jam penitus in oblivionem abiit, et ex audientium mente excidit, nec est periculum quòd reviviscat; aliàs si tale periculum probabiliter immineat, etiam post viginti annos restituenda est fama, præsertim si crimen falsò impostum fuerit, et de hoc rationabiliter dubitetur; cautè tamen se gerendo, ac considerando quo modo homines habeant personam quam infamavit, ac de ipsâ loquantur circa talem materiam; aut petendo veniam, et condonationem injuriæ ab eadem, aut honorificè de eadem loquendo, etc.

Quarta causa, quando quis revelavit crimen alterius occultum, quod postea aliâ viâ justè factum est publicum: hoc ipso enim iste amisit jus ad famam: secus dicendum, si injustè factum est publicum, puta quæ ille qui crimen detexit, aliis revelavit, etc.; tunc enim tenetur restituere, non solum apud eum cui primò crimen manifestavit, sed etiam apud alios quibus iste retulit, cum totius infamiae censeatur causa injusta efficax. Quidam tamen auctores eum excusant, si bonâ fide existimaverit, eum cui declaravit prudentem esse, ac nemini proditurum, imò secretum ac silentium stipulatus fuerit. Plures alias causas examinantur in tract. de Jur.

ARTICULUS III.

An et quomodò honor ablati sit restituendus.

Honor consistit in quâdam reverentiâ exteriori, quæ alicui personæ exhibetur propter aliquam ejus excellentiam: ut enim ait D. Thomas, 2-2, q. 103, art. 1, honor testimonificationem quandam importat de excellentiâ alicujus. Unde homines qui volunt honorari, testimonium suæ excellentiæ quaerunt. Tollitur autem per

contumeliam, utpote quæ importat dehonorationem alicujus per signa quibus id quod est contra honorem illius deducit aliquis in notitiam ejus et aliorum; et quia verba inter homines maximè sunt significativa, ideò contumelia propriè loquendo consistit in verbis; quia tamen etiam facta quandoque aliquid significant in hoc vim verborum habentia, hinc est quòd contumelia extenso nomine etiam in factis dicitur. Ex D. Thomà, 2-2, q. 72, art. 1.

Quoties igitur aliquid dicimus aut facimus ad significandum aliquem defectum excellentiæ in altero, intendentes ejus dehonorationem ac eam in ipsius notitiam devenire, contumelia dicitur. Unde sive ista dicantur et fiant in ejus præsentiâ, sive in absentia, si tamen adsit intentio quòd in ejus notitiam veniant, erit contumelia. Est peccatum mortale ex genere suo ac contra justitiam, cum expoliet injustè proximum re pretio æstimabili, in quam habet jus, nempe honore; et gravius detractioe, quatenus hæc fit in absentia; detractor enim per se loquendo occultè proximum infamat, nec intendit quòd verba in illius notitiam veniant: quòd si id contingat, omninò per accidens est ac præter ipsius intentionem: secus dicendum de contumelioso. Item quia juxta aliquos honor est præstantior famâ, de quo tamen alibi sermo erit, ideòque contumelia non minùs quàm infamia inducit obligationem restituendi. Vide D. Thomam loco citato, art. 2.

In quibusdam tamen casibus excusatur à mortali. Primò, propter parvitatem materie, quandò scilicet honor illo signo parùm læditur, aut absolutè, aut spectatâ conditione personæ offensæ. Secundò, defectu pleni voluntarij, ut dum pueri aut mulierculæ ex subito motu iræ conviciis se mutuò afficiunt: imò etsi convicia hæc continentur cum deliberatione, videntur à mortali excusanda, nisi adsit intentio graviter lædendi honorem alterius; quia non multùm læditur ipsorum honor, nec illorum verbis fides adhiberi solet: secus dicendum si intenderent aut adverterent læsionem fore gravem. Item quando per jocum duntaxat dicuntur aliqua convicia, non censetur peccatum mortale. Tertio tandem excusantur à mortali patres et superiores, filios aut subditos ex solâ intentione corrigendi, verbis durioribus et injuriosis exipientes: non enim intendunt illos dehonore, sed ad meliorem vitæ frugem reducere: sicut enim ipsis licet causâ disciplinæ eos verberare, ita et causâ correctionis verbum aliquod conviciosum dicere, moderatè tamen, ne subditorum animi inde potius acerbentur ac in pejora ruant, ut declarat D. Thomas loco citato, ad 2.

Per derisionem etiam honor alterius læditur, quando fit ex intentione eum confundendi et inducendi erubescentiâ. Unde ex suo genere est peccatum mortale ob gravitatem objecti. Idemque dicendum de subsannatione, quæ nihil aliud est quàm derisio facta naso rugato, labiis distortis, linguâ exerta, etc. In individuo tamen levis derisio quæ fit joco, solùm est conjuncta cum peccato veniali. nisi qui irridetur graviter inde confundatur, aut inde gravem tristitiam rationabiliter

concipiat, prout magis explicabitur in expositione sequentis Decalogi præcepti.

Qui per contumeliam aut derisionem alteri honorem injustè abstulit, tenetur ad eum restituendum, ita ut honorem illi reddat etiam coram iis in quorum præsentiâ eum contumeliâ affecit, faciatque quantum in se est, ut de eo non minùs honorificè sentiant quàm antea. Ut enim ait D. Thomas, 2-2, q. 62, art. 2, ad 4: *Actio contumeliam inferentis non potest fieri ut non fuerit: potest tamen fieri ut ejus effectus, scilicet diminutio dignitatis personæ in opinione hominum reparetur, per exhibitionem reverentiæ*, seu exhibendo signa testificationis exterioris cultûs æquivalentia injuriæ factæ eamque delentia, nempe honorificam et amicam salutationem aut compellationem; qui modus per se videtur sufficere prælati et principibus erga subditos. Item læso dando locum honorificum, adhibendo ad mensam, ei propinando, coram eo tenendo caput discooperatum, qui modus sæpè sufficit inter pares, quando inhonoratio non est gravis, et solùm privatim nemine vidente illata est. Quandoque hæc reparatio in exhibitione reverentiæ, faciendâ est per genuflexionem, prostrationem, et veniæ petitionem, si gravitas dehonorationis, et dignitas personæ læsæ id exigant. Hos omnes modos verbis illis generalibus complexus est D. Thomas.

Porrò ex istis modis, ille solùm adhibendus est, qui prudentum judicio requiritur et sufficit ad satisfactionem æqualem, et violatæ honoris reparationem integram. Cum enim convicia et contumeliæ sint signa contemptûs, et contumeliosus erga læsum tanquam superiorem se gerat, illum despiciendo ac humiliando, proprium hujus dehonorationis antidotum est sui ipsius humiliatio et submissio coram læso, ut sic eum in locum pristinum reducat. Quare si tales sint circumstantiæ in quibus à prudentibus judicetur ad hoc veniæ petitionem esse necessariam, contumeliosus illam adhibere tenebitur; et si renuat, absolvendus non erit à confessario, nisi aliunde multùm derogat statui illius, propter quod Augustinus in Regulâ superiores eximit à veniâ petendâ à suis subditis: aut nisi alicubi vigeat mos contrarius communiter receptus, ut nobiles pro injuriis sibi vicissim veniam non deprecantur; aut læsus talem sibi nolit exhiberi satisfactionem, eam tanquam novam injuriæ commemorationem aut in mente aliorum refrigerationem respiciendo. Imò juxta plures graves auctores, contumelia aut dehonoriatio quandoque ita atrox esse potest, ut prudentum judicio non sufficiat simplex veniæ petitiò: sed adhuc requiratur major humiliatio contumeliosus, puta ut flexis genibus cum fure ad collum deprecetur veniam à læso coram cœtu, tenente baculum elevatum aut pedem positum supra istum, idque ante sententiam judicis; quia satisfactio proportionata et æqualis injuriæ in eadem materiâ fieri debet ex justitiâ, si sit possibilis. Alii verò auctores id negant, eò quòd moribus gentium ita receptum est ut in conscientiâ etiam pro contumeliis atrocissimis, nullus teneatur majorem exhibere satisfactionem, quàm humilem veniæ petitiõ-

nem junctam signis pœnitentiæ et doloris; quòd si læsus majorem exigit, eam à iudice infligi ac imponi curet. Vide circa hæc tract. de Just. Tenetur insuper contumeliosus reparare damna realia quæ ex hac dehonoratione læsus subit, ut si inde impeditus fuit ne consequeretur aliquid bonum, puta officium vel beneficium, quanti valebat bonum speratum, juxta superioris dicta.

QUÆSTIO SEXTA.

DE RESTITUTIONE ORTA EX COMMUTATIONIBUS VOLUNTARIIS, NEMPE EX CONTRACTIBUS.

Contractus propriè dictus definitur ab Ulpiano, ff. de verb. Signific., l. *Lab.*, ultrò citròque obligatio: cœtrahentes enim ad aliquid vicissim præstandum se obligant. Unde formaliter definiri potest: *Actus externus inter duos ad minus, ex quo utrinque oritur obligatio.* Ipsà externà actione comprehenditur locutio, vel scriptura, vel rei traditio, vel aliquid signum externum, quibus mutus partium consensus iniri et declarari potest; necesse est autem ut sit actio humana, seu deliberata, spontanea ac libera, cùm non nisi proprio consensu liberàque voluntate contrahentes ligare se valeant. Porrò obligatio quæ ex vero legitimoque contractu oritur, non est tantùm antidoralis, seu in solâ honestate et gratitudine fundata, sed inducit debitum ex necessitate, et justitiæ lege implendum etiam in foro conscientiæ. Ex Institut., lib. 3, cap. 13, et ff. de Oblig. et act., l. *Contractus.* Et quidem si istud vinculum oriatur à jure naturali, erit obligatio naturalis: si verò à jure civili, erit quoque civilis, quam respub. superaddit, præstatque vim coercitivam ad compellendum cives ut stent contractibus, et tunc dicitur illis assistere. Quibusdam verò resistit, seu non solum denegat suam auctoritatem, sed etiam aufert obligationem naturalem quam ex se habent, ob bonum commune. Quibusdam tandem nec assistit nec resistit, seu non aufert quidem obligationem naturalem, verùm non confert civilem, sed relinquunt eos suæ naturæ, ff. lib. 27, tit. 4, l. *Scire oportet*, ff. de Just. et jure, l. *Prætorum*, l. *Jus autem.*

Nullus est contractus, nullaque obligatio in quâ non contineatur pactum vel expressum, vel tacitum ac virtuale, quod scilicet intelligitur inesse negotio, aut ratione officii, mandati et negotiorum gestorum, aut ratione dictorum, aut provisione legis, aut quod inest ex rerum naturâ, consuetudine et consequentiâ. Rursus pactum vel est nudum, vel vestitum. Nudum dicitur quod non habet causam efficacem, vel juris præsidium et auxilium quo muniatur, sed in puris simplicis conventionis finibus sistit, ex quâ actio civilis non formatur nec datur, ff. de Pactis, l. *Divisionis placitum*, cap. de Pactis, l. *Traditionibus*, et lege *Quam dixisti*. Sed tantùm exceptio, seu defensio nascitur adversus eum qui pactum non tueri, l. *Juris gent.*, ff. de Pactis. Quod tamen pactum licet in foro externo et civili non liget, si tamen sit justum, obligat in con-

scientiâ jure naturali et divino. Pactum verò restitutum est quod aliquo alio præsidio munitur ad actionem producendam. Vestitur autem multis modis. Primò re, id est, rei traditione, ff. de Pactis, l. *In traditionibus*. Secundò verbis, seu stipulatione. Cap. de Pactis, l. *Quam dixisti*. Tertiò litteris seu instrumento publico. Quartò auctoritate legis. Quintò juramento.

Contractus formalis et explicitus dividitur in nominatum, et in innominatum, seu in eum qui habet nomen specialiter illi conveniens, quales sunt emptio, locatio, mutuum, etc.; et in illum qui speciali nomine caret, cujus hæc quatuor assignantur species. Nempe: *Do ut des. Do ut facias. Facio ut des. Facio ut facias.* De contractibus nominatis, tantùm sermonem facimus.

Dividuntur autem primò in contractus bonæ fidei, in quibus scilicet iudex ex arbitrio et ex æquo et bono, multa disponere potest, ut in emptione, locatione, societate, pignore, etc. Et in contractus stricti juris, in quibus scilicet iudex ad verba et formam contractus et contrahentium adstringitur, debetque in rigore legis agere, nec potest ex arbitrio aliter quàm expressum fuerit disponere, ut in stipulatione, feudo, donatione, promissione, mutuo, etc. Ex Institut. de actionibus, § *Actionum*.

Dividuntur secundò in contractus lucrativos et onerosos. Lucrativi, seu gratuiti, sunt illi quibus aliquid promittitur aut traditur absque pretio aut mercede, aut onere, ut in commodato, precario deposito, mutuo, etc. Onerosi verò sunt illi, per quos onus imponitur, ut contingit in emptione, venditione, locatione, etc. In quibusdam enim transfertur dominium rei commutata: in accipientem. Et tunc aut res pro re commutatur, ut triticum pro vino. Et est *permutatio ac cambium*: aut res pro pretio, vel è contra pretium pro re traditur. Et tunc est *venditio ac emptio*. Aut tandem dominium rei gratis quidem transfertur in accipientem: ita tamen ut post aliquod temporis intervallum tantùm reddere teneatur. Et sic est *mutuum*. Unde est verus contractus, cùm utrique obligationem imponat: danti scilicet ad nihil pro usu rei accipiendum, et ad statim non repetendum debitum; accipienti verò, ad reddendum æquivalens tempore præfixo. Donatio verò inter contractus non numeratur, quia etsi per eam transferatur rei dominium in accipientem, nullam tamen ipsi obligationem reddendi imponit, sicque nullam infert ex utrâque parte obligationem, quod tamen est de ratione veri contractus, ut ex definitione allatâ constat. In aliquibus contractibus non transfertur rei dominium, saltem directum ac plenum, sed tantùm usufructus sub aliquo pretio, aut sub reservatâ pensionem vel omaggio. *Et sic est emphiteusis et feudum*. In aliquibus tandem nudus rei usus transfertur cum obligatione reddendi eamdem numero rem. Et quidem si gratis usus concedatur, est *commodatum*; si pro pretio detur, est *locatio*. Alia verò, nempe depositum, fidejussio, assecratio, hypotheca et similia, sunt tantùm accessoria quædam ad confirmandos reliquos contractus: societas tandem, census et similia redu-

cuntur ad veros contractus jam enumeratos, nempe ad emptionem, locationem, etc.

Tertiò denique omnes contractus quoad substantiam et necessarium complementum, quatuor modis perficiuntur, scilicet re, verbis, scripturâ, et consensu: in quibusdam enim non consurgit obligatio, nisi post rei traditionem, ut in mutuo, commodato, deposito, pignore. In aliis non oritur obligatio, nisi certis verbis sub quâdam determinatâ formâ conceptis, v. g., stipulatione, etsi absque rei traditione, solisque verbis solemnibus perficiantur. In quibusdam aliis requiritur etiam scriptura, ut scilicet notarius conficiat instrumentum in aliis: tandem contrahitur obligatio solo consensu quovis modo signoque externo declarato, ac utrinque expresso, ut in emptione, venditione, locatione, societate, mandato, etc. Quæ omnia habentur in Institut., lib. 3, t. 14 de Oblig. et t. 15, ac sequentibus.

Cetera ad contractus in genere pertinentia fusè à nobis pertractanda sunt tract. de Justitiâ; quare ab his nunc abstinemus ut ad species contractuum particularium principaliorum gradum faciamus.

ARTICULUS PRIMUS.

De mutuo et usurâ.

Mutuum dicitur, quasi sub amico affectu reciproco meum tuum usu temporis necessarii; per mutuum enim transfertur rei dominium in mutuatarium, ut docet D. Thomas, 2-2, q. 78, art. 1, ac communiter auctores, et colligitur ff. de Rebus creditis, lib. 2, et ff. de Auctorit. prætor., l. *Obligari*. Et Institut., l. 3, tit. 15, § *Quibus modis re contrahitur obligatio*. Ubi natura mutui his verbis disertè explicatur: *Re contrahitur obligatio, veluti mutui datione: mutui autem datio in iis rebus consistit quæ numero, pondere et mensurâ constant, veluti vino, oleo, frumento pecuniâ numeratâ, ære, argento, auro, quas res numerando qui melièndo, aut appendendo, in hoc danus, ut accipientium fiant. Et quoniam nobis non eadem res, sed aliæ ejusdem naturæ et qualitatis redduntur; inde etiam mutuum appellatum est, quia à me ita tibi datur, ut ex meo tuum fiat: et ex eo nascitur actio quæ vocatur condictio, seu quæ est personalis.*

Ex quibus colligitur primò mutuum esse contractum reale, seu rei traditione solummodo perfici. Hujusmodi autem res, quæ sunt materia mutui, constare debent pondere, aut numero, aut mensura, et dicuntur recipere functionem ipsoque usu consumi aut distrahi, ut vinum, triticum, oleum, etc., ad quas reducitur etiam pecuniâ numeratâ utpote quia ejus principalis et primarius usus est alienatio ac distractio in commerciis ut docent Aristoteles 4 Ethic., cap. 4, et D. Thomas loco citato, ac habetur ex Institut., tit. 4, de Usufructu: cum enim mutuum alicui detur ut propriæ ac præsentis subveniat indigentia, debet posse eam consumere ac distrahere rem: aliàs non posset illâ uti cum usus sit illius consumptio et distractio: unde res mutuata non est eadem numero mutuanti reddenda à mutuatario, sed tantum alia ejusdem speciei, quantitatis et valoris: sicque mutuum necessariò

consistit in rebus functionem accipientibus, seu quarum una sobrogari potest in locum et solutionem alterius, quia aliud pro alio invito creditore solvi non potest, ff. de Rebus cred., l. 2 et 3, et ff. de Obligatione, l. 1. Hujusmodi autem res debent consistere in pondere, numero, et mensurâ, ac esse ipso usu consumptibiles.

Colligitur secundò, quòd cum istæ res neque naturali neque civili ratione recipiant usumfructum, ex Institut., lib. 2, tit. 4, seu earum usus principalis nequeat separari à dominio, ac distincto prætio apud homines moraliter scorsum computari, eò quòd illo usu distraherentur et consumantur etiam quoad substantiam, hinc fit quòd cuicumque conceditur earum plenus ac perfectus juris usus, hoc ipso transfertur dominium et jus etiam in eam substantiam. Per mutuum autem transfertur in mutuatarium jus consumendi, distrahendi, ac in suos usus expendendi rem mutuatam, ut sic præsentis suæ necessitati occurrere valeat; sicque traditur ipsi ad usum primarium et principalem, quo consumitur; proindeque in ipsum plenum illius proprietatis et utilitatis dominium transfertur, cum solâ obligatione reddendi aliam ejusdem speciei quantitatis et valoris; non enim res mutuata datur alteri irredibilter, nec totaliter alienatur absque ullâ prorsus obligatione debiti et solutionis, ut contingit in elemosynâ et donatione liberali; sed alienatur quidem hæc numero res mutuata, contractus tamen oneroso; quia licet mutans illius plenum dominium transferat in mutuatarium, qui de illâ ad libitum tanquam de re suâ, suoque nomine disponere potest usque ad substantiæ consumptionem, retinet nihilominus jus ad rem similem statuto tempore recuperandam: ad quod minimè requiritur ut habeat et retineat dominium proprietatis in rem mutuatam, sed sufficit ut habeat actionem condicti in personam mutuatarii; ut constat de eo qui mercem creditò vendidit ac emptori tradidit, qui eam consumpsit ac distraxit: non enim habet amplius dominium in mercem traditam, sed tantum habet jus exigendi pretium ab emptore, et actionem personalem. Adde quòd cum istæ res usu consumantur, hoc ipso quòd conceduntur ad usum, dantur etiam quoad dominium proprietatis, quoad facultatem illas ad libitum suo nomine distrahendi, et consumendi quoad substantiam. Unde dominium directum ac utile in iis sunt inseparabilia; aliàs si mutuatarius acciperet solum dominium utile rei mutuatae, non posset eam consumere, neque distrahere, ejusque dominium directum in alium transferre, ut constat de emphiteutâ, respectu rei emphiteuticæ: quod tamen patet esse falsum. Tandem quia res mutuata stat sub periculo mutuatarii et debitoris, qui tenetur semper similem solvere quocumque casu etiam fortuito sortem perire contingat, proindeque habet illius dominium, ipsique debet fructificare: res enim domino suo perit aut parit.

Convenient in hoc omnes Catholici contra Sahnarium et alios heterodoxos, quorum fundamenta refelluntur tract. de Just

Colligitur tertiâ quòd etsi aliquis non semper obligetur ad dandum mutuum, supposito tamen quòd illud spontè concedere velit, nequit absque injustitiâ lucrum aliquod tanquàm mutuationis pretium ultra sortem exigere; cum enim illius dominium à se abdica-verit, ex re alienâ exigeret partem tanquàm sibi debitum; quod sane est injustum: unde illius usum te-netur gratis mutuatario concedere: adde quòd mu-tuum est quoddam officium et beneficium, proinde-que ex naturâ suâ exigit fieri gratis; Officio enim con-trariatur merces. Idque colligitur ex illo Lucae 5: *Benè facite et mutuum date, nihil inde sperantes*. Christus enim conjungens beneficentiam cum mutuo, satis ostendit esse officium misericordiæ, charitatis et liber-alitatis, non verò questum ac negotiationem. Et etiam ex D. Thomâ, opuse. 73, de Usuris, prout mox referemus. Idem etiam docent Tullius, lib. 2, de Fini-bus, Seneca, lib. 4, de Beneficiis, D. Ambros., lib. de Tobiâ, cap. 3, et alii sancti Patres infra adducendi, et fatetur ipse Molinæus, usurarum patronus, tom. 2 de Contractibus et Usuris, impressionis Parisiensis, fol. 45, num. 40, unde mutuator nequit ex vi mutui pro-priam augere sortem; et pactum quo mutuatarius te-neatur aliquid ultra sortem rependere, est nullum ac contra substantiam mutui. Hinc colligi potest de-scriptio mutui, nempe quòd *sic contractus gratuitus, quo quis rem suam usu consumptibilem, ita alteri consu-mendam tradit, ut tamen eandem in specie et bonitate statuto tempore reddere teneatur, non in individuo*. Mutuum aliud est formale ac expressum, quando scilicet explicite contractus sub formâ expressâ mutui celebratur. Aliud verò implicitum, virtuale ac pallia-tum, quando scilicet latitat et palliatur sub formâ explicitâ alterius contractûs, v. g., venditionis, ut dum quis res suas carius justo pretio vendit, hoc præcisè titulo, quòd de pretio solvendo emptorem expectet. Tunc enim censetur eodem modo se gerere, ac si ac-cepto pretio, emptori mutuo illud daret, ut cum fe-nore reddat in fine anni ob usum pecuniæ concessum toto illo tempore, prout declaravit D. Thomas, 4-2, quæst. 76, art. 3, ad 7.

Colligitur quintò, mutuum vitari et degenerare in usuram, quando mutuanus exigit lucrum præcisè tan-quàm pretium usûs rei mutuatæ. Ut enim ait D. Thomas, opuse. 73 de Usur., vel auctor ejusdem opu-sculi: *Mutuo dare est actus, ex cuius corruptione genera-tur vitium usuræ: cum enim hujusmodi actus sit liberali-tatis et gratiæ, quidquid huic actui accedit quod liberali-tatem tollit, ipsum actum à natu à suâ avertit*. Accessio-nes igitur et auctaria supra sortem, quæ præcisè titulo mutuationis exiguntur, tanquàm quid ex justi-tiâ debitum, usuram constituunt. Unde Sotus, lib. 6 de Just., illam definit, *pretium usûs rei mutuatæ*. Hinc denique colligitur, quòd ad usuram constituendam, tria hæc requiruntur et sufficiunt. Primò ut interve-niat mutuum formale aut virtuale, ita quòd usura non contingat in aliis contractibus, nisi quatenus inclu-dunt et involvunt mutuum: tunc ob rationem, et de-fini-tionem usuræ allatam; tum quia usura dicitur ab

usu rei quæ illo consumitur aut distrahitur, sicut factus dicitur à fœtura, et cultus, à cultura; et tunc usura censetur committi, quòd ille qui eam transfert rem in alium ad usum quo consumitur, exigit ab eo aliquod lucrum supra sortem; nempe aliquid aliud pretio æstimabile, ultra et supra similem rem in specie ac bonitate statuto tempore reddendam; hoc autem intervenire nequit, nisi in mutuo formali aut virtuali, ut considerant alios contractus patebit: vel enim dominium non transfertur, sed eadem num-erò et in individuo res accepta reddenda est, ejus-que usus potest à substantiâ et à dominio seperari ac seorsim computari. Vel res pro aliâ re vel pro pretio commutatur, nihilque exigitur ultra, aut remanet de-bitum ac creditum, ex cuius usu consurgat usura, et hoc ipso involvunt mutuum; ergo, etc. Requiritur sec-undò, ut ex vi pacti taciti vel expressi, vel princi-pali intentione exigatur lucrum supra sortem, tan-quàm ex justitiâ debitum pro modum accessionis et auctarii, seclusoque alio titulo damni, aut lucri ces-santis. Tertiò tandem requiritur ut auctarium seu lu-crum immediatè proveniat ex vi mutui, seu pacti mu-tuationis; si enim concedatur ex amicitia, liberalitate vel gratitudine, non erit usura. Igitur tria prædicta sunt attendenda ad dignoscendum contractum usura-rium. Nempe an interveniat mutuum, saltem virtuale et implicitum; an auctarium supra sortem exigatur tanquàm pretium mutui, seu tanquàm debitum ex justi-tiâ, et an proveniat immediatè ex vi mutuationis præcisæ.

Usura dividitur in mentalem et realem, in formalem seu explicitam, et virtualem seu implicitam. Mentalis est, quando mutuanus sine pacto, et interius duntaxat apud se proponit ac de facto intendit aliquid supra sortem à mutuatario accipere, tanquàm sibi debitum ex vi præcisè mutuationis. Realis verò est, quando in-it pactum formale aut virtuale cum mutuatario ipsum obligans ad lucrum supra sortem in vi mutui solven-dum. Si autem hoc fiat in contractu mutui formalis, erit usura formalis et explicita; si verò fieri contingat in alio contractu, quatenus includit et involvit mutuum, erit usura virtualis et implicita.

ARTICULUS II.

Utrum usura sit de se intrinsecè mala, et omni jure prohibita.

Quidam hæretici contendunt usuras licitè à divite, aut à mercatore, ex pecuniâ mutuâ lucrificante in negotiatione exigi, solùmque esse illicitas dum à pau-pere extorquentur. Item usuras moderatas approbari, excessivas duntaxat damnari. Contra quos stant om-nes Catholici, cum quibus sequentes conclusiones statuimus.

CONCLUSIO PRIMA. — *Omnis et quæcumque usura, etiam moderata, à quocumque etiam divite et mercatore exigatur, est de se intrinsecè morsus illicita, ipsoque jure naturæ reprobari*. Ita D. Thomas, 2 2, quæst. 78, art. 1, et cum ipso sentiunt omnes Catholici.

Prob. 1^a ratione D. Thomæ. Contra jus naturale et

contra rectam rationem est, vendere id quod non est, aut nullo pretio dignum, vel eandem rem bis seu duplici pretio vendere. Atqui in usurâ talis injustitia committitur: versatur enim in rebus quarum usus est ipsarum consumptio, ut in vino quod consumimus eo utendo ad potum, et tritico quod consumimus eo utendo ad cibum, et in aliis similibus: unde in talibus non debet seorsum computari usus rei à re ipsâ; sed cuiuscumque conceditur usus, ex hoc ipso conceditur res. Si quis ergo seorsum vellet vendere vinum, et vellet seorsum vendere usum vini, venderet eandem rem bis, vel venderet id quod non est, nulloque pretio à re distincto dignum; unde manifestè per injustitiam peccaret. Et simili ratione injustitiam committit, qui mutuât vinum, aut triticum petens sibi duas recompensationes; unam quidem restitutionem æqualis rei, aliam verò, pretium usûs (quod usura dicitur) nempe vini potûs. Pari autem modo ratiocinandum est de pecuniâ mutuata, utpote quæ non habet tunc alium usum quàm distrahi in negotiatione, eoque usu moraliter consumi: sicque pro illo usu exigere pretium distinctum, est eandem rem duplici pretio alienare, aut vendere id quod de se non est pretio dignum, neque seorsim ab ipsâ pecuniâ computatur.

Probatur 2°: Contra naturam est rectamque rationem, exigere fructum ex re de se sterili, ac lucrum de re non suâ, sed alienâ, tanquàm sibi ex justitiâ debitum. Atqui hujusmodi injustitiâ committitur in usurâ etiam moderatâ, à quocumque exigatur. Ergo, etc. Prob. minor. Pecunia enim non habet germen, estque de se prorsus sterilis, ex Aristotele, 1 Politic., cap. 7, et lib. 5 Ethic., et ex D. Thomâ, in 3 sent., dist. 57, art. 6; et Institutis, l. 2, cap. 4, dicitur, eam neque civili, neque naturali ratione recipere usumfructum. Adde quòd pecuniâ mutuata jam transit in dominium mutuatarii, prout jam ostensum est. Si verò ista pecunia non consideretur tantùm secundum se et præcisè juxta potentiam remotam lucrificandi, sed prout effecta est lucrosa ex industriâ mercatoris et mutuatarii, tunc est magis res aliena mutuatori, sicut et industria illa mercatoris. Ergo ex re alienâ fructum exigit tanquàm sibi debitum; quod aperte militat contra justitiam et rectam rationem: res enim sicut domino suo perit, ita illi parit.

Prob. 3°: Contra naturam et substantiam mutui est quòd sit quæstus ac negotiatio, cum sit contractus gratuitus, pietatis actus, opus misericordiæ et liberalitatis, stricti juris, et re perficiatur, prout jam ostensum est. Unde recipiens obligatur tantùm ad reddendam rem ejusdem speciei, bonitatis et valoris ac mutuatorem indemnem servare; ita ut sicut nequit ex officio misericordiæ referre lucrum, ita neque debeat reportare damnum; quare si paciscatur quòd mutuatarius in vi mutationis aliquid ultra sortem reddere teneatur, ipso jure non valet tale pactum, nullaque oritur obligatio, ut patet ex l. *Si tibi dederò decem*, ff. *de Rebus creditis*, et l. *Certi conditio quibus modis contrah. oblig.* et l. *Si tibi decem in principio de pactis*, ff. l. *Rogasti*. Ubi decernitur quòd recipiens non potest

in plus obligari, quàm acceperit, taleque pactum esse contra substantiam actûs, et usurarium. Ergò cum usura sit vitium et corruptio contractûs justî et in republ. adeò necessarii, nempe mutui, est de se intrinsicè mala, veraque injustitiâ ipso jure naturæ interdicta.

CONCLUSIO II. — *Omnis usura, etiam moderata, à quocumque exigatur, est jure divino, à Scripturâ, et à sanctis Patribus interdicta, tanquàm de se et intrinsicè mala.*

Prob. 1° ex veteri Testamento. Tum ex illo Psalm. 14: *Qui pecuniam suam non dedit ad usuram*. Ergo omnis qui dat ad usuram, cuiuscumque dat, excluditur à regno Dei. Sic enim hunc locum generaliter exponunt D. Hieronym. super Ezech., cap. 18; D. Ambros., lib. de Tob., cap. 13; D. Basilii, super hunc Psalm.; D. Cyprian., lib. de Testim. ad Quirinum, cap. 48; D. August., in Psalm. 38, et passim alii sancti Patres, et ibidem cardinalis noster Hugo à S. Charo vocat usuram *Sodomanam naturæ* aut pecunie. Tum ex Psalm. 54, ubi Propheta inter maximas iniquitates ob quas populus Dei flagella sentiebat aut mærebatur, usuram recenset dicens: *Non defecit de plateis ejus usura et dolus*. Tum Ezech. 18, v. 13, et cap. 22, v. 12, ubi Propheta generaliter omnem usuram à quocumque acceptam, tanquàm rem detestandam reprobat, quomodò hunc locum exponunt sancti Patres relati, et inter alios D. Hieronymus ibidem refert et dissolvit principale usurariorum argumentum ad excusandas excusationes in peccatis. Concluditque D. Ambros., Epist. 24 ad Vigilium, quòd *supplantator, et legis divinæ prævaricator est, proindeque regno Dei excluditur, qui usurarium capit evolumenta*.

Fateor equidem, quòd cum necessitas pauperis gravius et frequentius urgeat ipsum ad mutuuum accipiendum, magisque credule sit ab eodem exigere lucrum supra sortem: Scriptura sacra in aliis locis speciale de hoc fecit prohibitionem: nullibi tamen concessit aut permisit ut à mercatore aut divite, usuræ licitè exigi possent, sed potius generaliter prohibuit omnes usuras. Nam Deuteronom. 25, v. 15, sic habetur: *Non fenerabis fratri tuo ad usuram. pecuniam nec fuges, nec quantlibet aliam rem, sed alieno, etc.* Ubi lex divina prohibebat Judæis generaliter ac indistinctè, ne fenerarentur fratri suo: mercator autem Judæus petens mutuuum ad negotiandum, frater tam bene erat, quàm alius Judæus pauper mutuuum petens ad se sustentandum. Deinde nomini fratris Scriptura solùm opposit nomen *alieni*. Sicque nomen fratris in eadem amplitudine et extensione sumendum est ac nomen alieni. Atqui juxta hæreticos quos impugnamus, in vi hujus legis permissum erat Judæis fenerari omni alieno: ergo pariter erat illis prohibitum omni Judæo etiam mercatori ac diviti. Vel si lex divina nomine fratris solos pauperes Judæos excipere voluerit, pariter nomine alieni, solos pauperes alienigenarum nationum intellexit, à quibus proinde tantùm, et non à mercatoribus ac divitibus alienis, usuras exigere permisit, quod absurdum esse constat.

Hunc locum Scripturæ exponens D. Thomas, 2-2, q. 78, art. 1, ad 2, ait: *Per hoc datur intelligi quòd accipere ad usuram à quocunque homine, est simpliciter malum. Debemus enim omnem hominem habere quasi proximum, et ut fratrem, præcipuè in statu Evangelii, ad quod omnes vocantur. Unde in Psalm. 14, absolute dicitur: « Qui pecuniam suam non dedit ad usuram. » Et Ezech. 18: « Qui usuram non accepit, » etc. Quòd autem ab extraneis usuram acciperent, non fuit eis concessum quasi licitum, sed permissum ad majus malum vitandum, ne scilicet à Judæis Deum colentibus usuras acciperent propter avaritiam, cui dediti erant, ut habetur Isai. 56: « Quod autem in præmium promittitur. Fæ-nerabis genibus multis, » etc., fænus ibi accipitur largè pro mutuo; promittitur scilicet Judæis abundantia divitiarum, ex quâ contingit, quòd aliis mutare possint. Hæc D. Thomas.*

Unde postea Judæi à Prophetis edocti fuerunt, ne etiam extraneis fænerarentur, utpote quid de se malum, ac lege divinâ interdictum, ut constat ex locis relatis. Tandem habemus ex hoc loco, Christianum non posse à Christiano, utpote proximo ac fratre naturâ, fide, religione, etc., usuras licitè exigere: non enim erga Christianos dect esse minus charitativos, magis avaros et misericordes, quàm Judæi erga Judæos esse debebant ex Dei edicto.

Probatur secundò ex Evangelio Lucæ 6: *Mutuam date, nihil inde sperantes*, ubi Christus Dominus proponit consilium in illis verbis: *Mutuam date*; præceptum verò imponit in aliis: *Nihil inde sperantes*. Sicut et in istis Psalmi 75: *Vovete et reddite. Vovete quippe consilium est, votum verò legitime emissum adimplere, necessitatis est ac præcepti. Dare quippe mutuum, inquit D. Thomas, 2-2, q. 78, art. 1, ad 4, non semper tenetur homo: et ideò quantum ad hoc ponitur inter consilia. Sed quòd homo de mutuo lucrum non querat, hoc cadit sub ratione præcepti. Potest tamen dici consilium per comparisonem ad dicta Pharisæorum, qui putabant usuram aliquam esse licitam, sicut et dilectio inimicorum est consilium, nempe juxta falsam et corruptam Pharisæorum interpretationem. Idem repetit D. Thomas, q. 43 de Malo, art. 3, ad 4; idem colligitur ex Alexandro papâ III, qui in concilio Lateran. definivit usuras utriusque Testamenti paginâ condemnari et detestari. Ut refertur lib. 5 Decretalium, tit. 19, de Usuris, cap. Quia. Idem repetit cap. Super eo, eod. tit.; non est autem locus in toto novo Testamento quo usuræ reproberent expressius, quàm iste. Item colligitur ex Urbano papâ III, cap. Consuluit, tit. de Usuris: *Quid in his casibus tenendum sit, ex.... Evangelio Lucæ manifestè cognoscitur, in quo dicitur: « Mutuam date nihil inde sperantes, cum omnis usura et superabundantia prohibeatur in lege. »* Item ex Leone X, in concilio Lateran. sess. 10: *Cum Dominus noster Lucâ Evangelistâ attestante aperto nos præcepto obstrinxerit, ne ex mutuo quidquam ultra sortem sperare debeamus, etc.* Tandem Clemens papa V in concilio Viennensi definivit eum censendum esse hæreticum, qui pertinaciter asserere ausus fuerit usuram esse li-*

citam, quia nimirum apertè contradicit Scripturæ tam novi, quàm veteris Testamenti. Præceptum igitur divinum ibidem intimatur, non intendendi accipere, à fortiori non accipiendi aliquid supra sortem tanquàm debitum ex mutuo: nec propterea prohibetur sperare ac exigere ipsam redditionem sortis. Non enim Christus Dominus ait donare irredibilibiter et facere elemosynam; sed dixit tantum: *Mutuam date*, de cujus naturâ est ut capitale repetatur, et reddatur à mutuuario statuto tempore salvum ac integrum, tanquàm creditum et debitum solvendum in re ejsdem speciei, valoris, ac bonitatis, prout jam ostensum est: præter hanc sortem, nihil ultra lucri aut commodi pretio æstimabili sperando à mutuuario accipere, nequidem similis gratiæ et officii mutationis redhibitionem. Nam et peccatores peccatoribus fænerantur ut recipient æqualia, subdit ibidem Christus Dominus.

Tandem omnem usuram jure divino esse prohibitam, meliùs dignosci nequit, quàm ex mente sanctorum Patrum, quibus sanè Scripturarum intelligentiâ donata fuit: hi autem omnem usuram tanquàm vitium detestabile reprobarunt; D. Basilius super Psalm. 14; D. Gregorius Nyssenus oratione contra Usurarios; D. Gregor., homilâ 4 in Ezech.; D. Ambrosius passim in lib. super Tobiam; D. Hieronymus, cap. 18 in Ezech.; D. August. super Psalm., et alii passim, prout referuntur à Gratiano, causâ 14, q. 3, cap. 1 et sequentibus.

CONCLUSIO III.—*Omnis usura, à quocunque exigatur, est jure canonico ac ecclesiastico vetita, tanquàm de se mala.*

Usuras enim reprobarunt pontifices: D. Gregorius, lib. 8, Epist. 40; Alexander papa III, cap. Super eo de Usuris, ubi ait: *Cum usurarum crimen utriusque Testamenti paginâ detestetur, super hoc dispensationem aliquam posse fieri non videmus; quia cum Scriptura sacra prohibeat pro alterius vitâ mentiri, nullò magis prohibendus est quis ne etiam pro redimendâ vitâ captivi usurarum crimine involvatur.* Urbanus III, cap. Consuluit; Innocentius II, in Synodo romanâ; Innocentius III, in concil. Lateran. cap. 67 et cap. ultimo; Gregorius IX, cap. Naviganti, de Usuris, Clemens V, in concil. Vienn.; Leo X, in concil. Lateran.; B. Pius V, Sixtus V, Alexander VII, Innocentius XI, in suis Constitutionibus, aliique communitur pontifices, et concilia tam generalia quàm provincialia; et canones apud Gratianum causâ 14, q. 3, apud Gregorium IX, lib. 5 Decretalium, tit. 19; apud Bonifacium VIII in sexto, lib. 5, tit. 5, et in Clementinâ unicâ de Usuris.

Dices primò Innocentium III, in cap. Salubriter de Usuris, tribuisse facultatem genero percipiendi fructus pignoris sibi à socio collati, non computandè illos in sortem, quamdum non solvitur ipsi dos promissa. Atqui hoc est usurarium; non enim gener illos fructus percipit ratione liberæ donationis aut titulo damni emergentis ac lucri cessantis: alioquin pontifex nihil speciale ei concessisset, cum id omnibus sit licitum. Ergo solum percipit illos ratione dilate solutionis dotis.

Resp. pontificem id concessisse genero ut onera ma-

trimonii inde sustentare possit; quia hæc est natura contractûs dotalis, ut qui dotem promittit, videatur sponte ac liberaliter cedere fructus pignoris, quamdiu eam non solvit, velleque contrahere juxta hanc legem pontificis; qui attendens quòd dos ex naturâ suâ est quasi patrimonium femine destinatum, ad ejus sustentationem, ac familie, ad quam regulariter requiritur, ut statim dos persolvatur, aut certè ejus loco detur aliquid frugiferum, quo hujusmodi onera matrimonio sustentari valeant: justissimè statuit, quòd si per socerum stet quominus gener habeat dotem, tamdiu possit gener fructus pignoris insumere ad onera illa sustentanda, quamdiu socer non vult dotem conferre, quâ ea sustentaret salvâ illius substantiâ, utpote cum illam post obitum teneatur integram uxori aut filiis reddere. In hoc autem non est mutuum, proindeque nec usura. Eodem modo explicandum venit caput *Conquestus* de Usuris, ubi domino directo feudi conceditur facultas percipiendi fructus illius, quando à feudatorio datur in pignus pro aliquo debito; non potest tamen toto illo tempore, ab eodem exigere hominagium et obsequium solum: usuræ verò pupillares sunt illicitæ ac in jure reprobandæ, ut volentur tract. de Just., ubi etiã agitur de viduâ et legatorio.

Dices secundò: Montes pietatis tanquàm laudabiles approbârunt Paulus papa II, Sixtus IV, Innocentius VIII, Alexander VI, Julius II, Leo X, qui omnes referuntur in concilio Lateran., sessione 10, ubi, et in concilio Tridentino inter opera pia recensentur. Atqui tales Montes sunt usurarii, cum mutuatarii ultra redditionem integræ sortis, adhuc obligentur ad aliquam pecuniam Monti solvendam. Ergo jus ecclesiasticum non reprobat usuras. — Respondeo negando minorem: quia illa pecunia ultra sortem non exigitur in vi et ratione mutationis, ut scilicet Mons augeatur et ditescat: sed solum ob compensationem justè interesse damni inde emergentis; quia aliàs Mons diminueretur et tandem exhauriretur cum notabili pauperum mutuo indigentium documento, si nempe Mons non exigeret pignora pro securitate sortis, si non haberet ministros ad ea conservanda; si ipsi de suo stipendia solveret: unde illud plus non accipit titulo mutui absolutè sumpti et ad augendum pecuniarum cumulum, prout facit usurarius, sed duntaxat titulo locationis operarum ministrorum ob expensas mutuando hoc modo factas in gratiam et utilitatem mutuatariorum; cum enim sentiant commodum, æquum est ut ob majus proprium bonum illam parvam solvant expensam. Sicque Mons inde nullum auctarium recipit, sed ministri duntaxat recipiunt stipendium operarum quas locant mutuataris. Plura vide tract. de Just.

Dices tertio: Nicolaus papa III definitivè Franciscanos habere quidem usum pecunie: et rerum comestibilium ac ipso usu consumptibilium, quas accipiunt in elemosynas; non verò dominium, quod semper remanet, vel apud largitores, vel penes summum pontificem. Idem definitum fuit à Clemente V, ab Innocentio IV, ab Alexandro IV, à Gregorio IX; ergo in his

rebus usus potest à dominio separari. Ex quo fundamento dissolvitur potissima nostra ratio ad privationem usurarum demonstrandam. — Resp. 1^a Joannem papam XXII, in extravaganti *Ad conditorem*, et in aliâ *Inter nonnullos* contrarium determinasse. Nec est inconveniens admittere, pontifices in aliquo facto particulari interpretando, scilicet aliquid practicè ordinando circa constitutiones alicujus certæ religionis, acceptando vel respuendo honorum dominium, contraria sentire. — Resp. 2ª hujusmodi pontifices posse conciliari, dicendo quòd Nicolaus papa noluit Franciscanos habere usum ac dominium juris, non tamen denegavit dominium facti, per modum scilicet actûs transeuntis, dum scilicet de facto à Franciscanis consumuntur; quòd dominium ipsis attribuit Joannes papa XXII. Unde si Franciscani haberent usum juris absolutum et plenum hujusmodi rerum, seu irrevocabilem facultatem eas alienandi et consumendi ad libitum independentèr à voluntate largientium, qualem habet mutuataris rei mutuatæ, profectò haberent et illarum dominium, cum talis usus in his rebus sit à dominio inseparabilis. — Resp. 3^a, quòd si respiciamus ad volentem largientium hujusmodi res in elemosynas, de facto illarum dominium transit ad Franciscanos, nec per benefactores stat quin illud retineant. Si verò ad voluntatem et acceptationem Franciscanorum attendamus, earum plenum ac absolutum et independentè dominium non admittunt, sed solum illis de facto utuntur usque ad consumptionem, seu per modum transeuntis, non verò per modum permanentis. Plura de his referuntur locis citatis.

CONCLUSIO IV. — *Omnis usura jure civili Cæsareo et Regio est prohibita, aut solum permissa, non verò concessa ut licita.*

Licet enim tempore reipub. romanæ et imperatorum ethnicorum, usura usque ad certam lucri quantitatem ex mutuo fortè non esset interdicta, nunquàm tamen ab imperatoribus christianis concessa fuit tanquàm licita, ut constat ex l. *Eos*, cap. de Usur., ubi Justinianus taxans diversam quantitatem lucri pro variâ conditione mutantium, satis indicat id non admittere tanquàm accessionem sortis, sed solummodo adjudicare in compensationem interesse; seu usuras lucratorias non approbasse, sed tantum compensatorias, quæ improprie vocantur usuræ. Quod etiã colligitur ex Institut. tit. de Usufructu, ubi determinatur res quæ sunt materia mutui, neque naturali, neque civili ratione recipere usufructum. Et ff. lib. 12. tit. de Rebus creditis, l. 11, *Rogasti*, § 1: *Si tibi dedero decem, sic ut debeas novem, Proculus ait, et rectè, non amplius reipsâ jure debere quàm novem. Sed si dedero ut undecim debeas, putat Proculus, amplius quàm decem condici non posse.* Rationem subdit glossa Acurtii, quia quod est supra decem, tanquàm usura peti non potest: quod verò est infra decem, liberaliter donatum esse censetur. Item de ædil. ædict., l. *Illud*, et l. *In socium qui pro socio*, l. *Certi conductio*. Quibus modis re contrah. oblig., et l. *Si tibi decem*, in principio de pactis. Et certè cum Justinianus cap. de Sanct. Trinit.

profiteatur se in omnibus sequi statuta quatuor primorum conciliorum generalium, et usuræ prohibeantur in Nicæno 1, can. 17, manifestè sequitur cum reprobasse usuras lucratorias, solùmque admisisse compensatorias, ac punitorias moræ et contumaciæ debitoris ad solvendum. In trajectitiâ autem pecuniâ statuit Justinianus ut usque ad centesimam tantum seu duodecim in centum liceat stipulari, non ratione mutui, sed ratione periculi, prout infra explicabitur.

Quod si dicas jus civile admittere *Antichresim*, ff. lib. 20, tit. 1 de Fign. l. 11: *Si is qui bona, c. lib. 4, tit. 32, l. Ex predictis, et l. Ex lege, et alibi passim*. Atqui antichresis est vera usura, cum concedat fructum rei datæ in pignus creditori, pro interusorio pecuniæ mutuatae. Ergo, etc. — Resp. jus civile admittit antichresim in alio sensu bono, nempe pro compensatione alicujus interesse creditoris, aut punitione debitoris, in vi alterius contractûs mutuo adjuncti, nempe stipulationis. Unde jura decernunt, quòd si fructus ex pignore percepti a creditore sint certi, et excedant usuram, seu interesse quod creditor patitur, computandi sunt in partem solutionis debiti, quoad istum excessum. Ex Cod. l. 8, tit. 23, de Distract. pign., l. 1, l. 2, de Partu pign., l. *Si dominum*, cap. de Pignor., et cap. de Usur., l. *Si ad lege, l. Si ad pactione*. Eodemque modo exponenda sunt jura quæ videntur usuras concedere, nempe intelligenda esse de usuris largo modo sumptis, seu compensatoriis interesse, aut punitoriis moræ, non verò de lucratoriis. Vel dicendum cum D. Thomâ, 2-2, q. 78, art. ad 3, quòd *leges humanæ dimittunt aliqua peccata impunita propter conditiones hominum imperfectorum, in quibus nullæ utilitates impediuntur, si omnia peccata districtè prohiberentur pœnis adhibitis. Et idèd usuras lex humana concessit, non quasi æstimans eas esse secundum justitiam sed ne impediuntur utilitates multorum*, seu eas duntaxat impunè permittit ob bonum commune. Verùm qui eas exercent, coram Deo sunt rei peccati mortalis, et tenentur ad restitutionem illius lucri supra sortem. Sicut ob hoc quòd tollerentur lupanaria ad vitanda majora mala in repub., non propterea lethalter peccare desinunt qui scorto abutuntur.

Quoad jus nostri regni Galliarum, certum est usuras illo prohiberi, prout colligitur ex capitularibus Caroli Magni, lib. 4, cap. 50, cap. 125, et lib. 6, cap. 10. Item ex edicto sancti Ludovici, ann. 1254, Philippi Pulchri, ann. 1372, apud Posiacum; Philippi VI, ann. 1349; Ludovici XII; Henrici III, in constitutionibus Blesensibus, art. 102; Henrici IV, ann. 1601, mense julio; Ludovici XIII, ann. 1634, mense martio, et Ludovici Magni feliciter regnantis ann. 1679, mense decembris, prout refert D. Cordurier, tract. 1 de Usur., cap. 1, num. 55. Hinc si in contractu mutui usuræ lucratoriæ in hoc regno stipularentur, contractus esset nullus ac rescinderetur, saltem quoad istud lucrum supra sortem, nec condemnaretur mutuarius ad illud solvendum. Imò si illius lucri per plures annos persoluti syngrapha judici exhiberet; de-

cerneret ut in solutionem summæ capitalis cederent ac computarentur.

Dices, jura nostri regni taxasse quinque nummos in annum à mutuario solvandos ultra centum mutuo acceptos. Ergo, etc. — Resp. id non fuisse statutum ad lucrum supra sortem ex vi mutui adjudicandum mutuanti, sed duntaxat ad compensandum verum interesse quod inde pati præsumitur, et ad compescendam usurarum voraginem. Ipse postea sibi viderit an tali compensatione verè indigeat, ut se indemnem servet: plerùmque enim fit ut homines per cœcam cupiditatem habendi, falsis prætextibus suas oblevant usuras, fundantes eas in interesse imaginario; valdeque difficile esset probare, nullum indo passos interesse mutuantis.

Et hæc dicta sufficienter contra usurarum pravitatem. Qui plura voluerit, videat tract. de Justitiâ, ubi fusiori calamo scribitur telaque vibrantur contra hoc monstrum. Qui igitur volet tutâ conscientiâ referre lucrum ex supâ pecuniâ, vel emat prædia frugifera, frugum aut fructuum mercimoniâ everceat, vel constituat pensiones, seu census ac reditus perpetuos annuos emat: aut tandem societatem negotiorum ac lucrosam cum industrio mercatore ineat, retinendo apud se periculum pecuniæ in negotiatione depositæ, ut hic participet in damno, sicut et in lucro, quod est de ratione veræ societatis, prout magis explicabitur infra.

ARTICULUS III.

Utrum liceat pro pecuniâ mutuata aliquam commoditatem expetere, et quibus titulis.

Postquàm D. Thomas articulo primo, naturam aut potius pravitatem usuræ ostendit, in hoc articulo secundo examinat utilitates quas ex mutuo recipere licet, et quibus titulis evacuetur usuræ labes. Totamque istam doctrinam fundat in hoc, quòd quidquid pretio æstimabile ex pacto exigitur à mutuario tanquàm debitum vi mutui, præter redditionem sortis integræ in omni eventu, per quam mutuator se indemnem servet ac compensetur ad æqualitatem, est lucrum usurarium. Duo igitur in isto articulo sunt à nobis examinanda. Primum, quænam sint in particulari istæ commoditates pretio æstimabiles, seu quæ pecuniâ æstimari possunt, de quibus solet esse controversia inter auctores. Secundum, quinam sint justî tituli veri interesse mutuo intrinseci, ob quos licitum sit mutuanti exigere aliquid à mutuario pro compensatione illius.

§ 1. *Examinatur primum punctum sequentibus questionibus.*

Quæres primò, an liceat mutuanti lucrum supra sortem exigere ad hoc ut istâ viâ recuperet id quod sibi aliunde justè est debitum à mutuario.

Respondent communiter auctores id esse licitum secluso scandalo, et servatis servandis, nempe dummodò istud debitum sit certum et liquidum. Item si, juridicè aliâque viâ honestâ illud recuperare non pos-

sit. Item debet vitare inconvenientia, ne scilicet ipse vel ejus hæredes denud solvant. Item quòd sit debitum non solà obligatione antidotali: non enim potest ex mutuo transformari in civilem, sed debet esse debitum ex justitià, aut saltem ex charitate. Ratio est, quia id quod tunc mutuans recipit non censetur lucrum supra sortem, nec auctarium, nec quid alienum: neque per hoc plus habet; et alter minùs quàm habere debeant, solumque occasione mutui, suum recuperat mutuatarius.

Quæres secundò, an committat usuram qui mutuum dat feminæ eo pacto ut copulam cum ipso admittat.— Resp. affirmativè, si mutuans id exigit ex vi mutui tanquàm pretium illius, quia hic actus pecunià mensurari et vendi potest. Secùs dicendum, si solum intendat ejus amicitiam ex mutuo sibi conciliare, ut inde illecta, spontè et gratis concedat concupitis frui amplexibus.

Quæres tertio, an omnis pactio et conventio per quam imponitur mutuatario onus et obligatio, quasi ex justitià, ad quam aliàs non tenebatur, nec ex vi mutui tenetur, sit usuraria. — Resp. affirmativè, quia est onus pretio æstimabile, cum adimat mutuatarii libertatem; cap. de Oblig. et Action., l. *Sicut*. Hinc usuram committit qui alieni mutuo dat pecunias eà lege, ut in suà officinà merces emat, molendinum frequentet ac scholas, etc.; etiamsi ab eodem non plus exigat quàm pretium justum et solitum: taleque gravamen relaxare tenetur, alium in pristinum reponendo statim; et secundùm boni viri arbitrium aliquid pro isto onere eidem restituere, juxta plures auctores, et à fortiori reparare damnum, si quod inde passus est, puta quia alibi minori pretio res illas emisset. Hinc sequitur usuram committi ab eo qui alteri dat mutuum cum pacto, ut præstet munus à linguà, v. g., quòd canat, quòd regem alloquatur: vel munus ab obsequio, nempe ut eum comitetur in ecclesià, et officia particularia exhibeat. Vel tandem munus à manu, v. g., domum conducat vel locet, agrum excolat, etc. Ita D. Thomas, 2-2, quæst. 78, art. 2, ad 5. Hinc usuram committit qui alteri mutuum dat eo pacto ut à justis vexationibus et litibus abstineat aut cesset, vel ut ipse eximatur à restitutione, ac reparatione honoris et famæ faciendâ, vel à tributis et oneribus communibus eximatur: secùs dicendum si persecutio fuerit injusta; quia tunc mutuator nihil inde refert lucri indebiti; ad quod jus non habeat, et ad quod alter non teneatur, solumque redimit injustam vexationem suam. Hinc usuram committit qui in vi mutui obligat civiliter mutuatarium ad sibi remutuandum in posterum: est enim onus ac gravamen vi mutui impositum mutuatario pretio æstimabile: secùs dicendum si nolit mutuarè pecuniam, nisi vicissim alter sibi statim et ex tunc aliquid aliud remutuet, ut docet D. Thomas loco citato, ad 4, dicens, quòd *pecunia non potest vendi pro pecuniâ ampliori quàm sit quantitas pecuniæ mutuatæ, quæ restituenda est: nec ibi aliquid est exigendum aut expectandum, nisi benevolentie affectus qui sub estimationem pecuniæ non cadit, ex quo*

potest procedere spontanea mutuatio. Repugnat autem ei obligatio ad mutuum faciendum in posterum: quia etiam talis obligatio pecuniâ æstimari possit. Et idè licet simul mutuantibus unam, aliquid aliud mutuum recipere, non tamen licet eum obligare ad mutuum in posterum faciendum. Et non dicit D. Thomas quòd dando mutuum alteri, liceat eum civiliter obligare ad statim aut post paucos dies sibi remutuandum, nisi vicissim sese obligent ad mutuandum, et uterque similem obligationem subeat mutuandù, non enim unus mutuum alteri dans, potest ex pacto ipsum obligare ad sibi statim remutuandum, cum omnis obligatio civilis ad remutuandum, sive statim, sive futuro tempore, sit pretio æstimabilis; sed tantùm dicit S. Doctor, quòd *licet simul « mutuantibus unam, aliquid aliud mutuum recipere. »* Nempe simpliciter ex benevolentia, gratitudine, spontaneaque remuneratione, nullusque meminit pacti et obligationis impositæ dum loquitur de remuneratione præsentis; sed solum dum loquitur de remuneratione in posterum; quia fortè ista non rectè sine pacto et obligatione civili, ordinariè stabiliri potest: benè tamen illa, utpote quæ gratis, liberaliter et ex amicitia provenire potest ac solet. Hinc constat mutuatorem usuram committere qui civiliter obligat mutuatarium ut erga suos creditores pro se aut suis fidejubeat: tum quia ista obligatio est illi utilis et onerosa alteri, et fidejussio pretio est æstimabilis, cum sit obligatio ad respondendum ac solvendum pro eo pro quo fidejubetur, et quasi ad ipsi mutuandum in posterum, si indigerit, ac ex propriis solvere nequeat. Non tamen committit usuram, si ab eodem exigit cautionem, fidejussionem, aut pignus, aut hypothecam ad securitatem debiti: id enim est intrinsecum mutuo, neque nova censetur obligatio extrinseca mutuatario imposita; nullus quippe mutuarè tenetur cum periculo suam sortem amittendi. Hinc usuram committit qui mutuat alteri pecuniam cum pacto ut mutuum teneatur reddere in re diversæ rationis, aut vendat sibi vinum vel triticum tempore messis pretio communi Ratio est, quia vi mutui solummodò tenetur reddere rem ejusdem speciei et bonitatis, siquæ imponitur ipsi obligatio ad quam non tenetur, quæque potest esse illi onerosa et pretio æstimabilis, ut vendendi suas res illo tempore. Si tamen æquè commodum foret mutuatario reddere mutuum in hæc vel illâ specie, spontèque ac liberaliter de se id promittere vellet, tunc obligatio non censetur moraliter distincta ab eà quæ per mutuum imponitur, neque magis mutuum gravare. Item si dans pecunias hoc modo intendat celebrare duntaxat contractum emptionis, ac solutione anticipatâ emere triticum tempore messis reddendum, tunc non committitur usura: secùs verò dicendum, si intendat celebrare contractum mutui, cum ex vi illius imponat mutuatario onus pretio æstimabile. Excipi, nisi isto onere mutuatarius potius releveretur, illudque libentius subeat, quàm onus solvendi in pecuniis.

Eodem modo si colono volenti ac petenti agrum tunc colere tradas illi pecunias quibus anticipatâ

conducas ejus operas, non committis usuram, quamvis ad agrum tuum in futuro colendum contractu ipsum obliges, quia ibi non intervenit mutuum, sed contractus conductionis, dammodò justum pretium solvas, ac tantumdem illi tribuas, quantum labor æstimatur, nec ob anticipatam solutionem aliquid detrahas: secùs dicendum si in eas contractum mutui, colonumque ex vi illius obliges ad agrum tuum colendum etiam justo pretio: hoc enim est quid pretio æstimabile, nec ad illud vi mutui tenetur. Ad dignoscendum autem, an fuerit intentio celebrandi mutuum vel emptionem, considerandum est an pecunia tradita fuerit revocabiliter, ita ut dans possit eandem summam repetere: tunc enim censetur mutuum celebrasse: si verò irrevocabiliter tradidit, censetur inisse contractum emptionis, anticipatà solutione. Hinc etiam constat usuram committi ab eo, qui mutuat pecuniam vel triticum alteri cum pacto ut illud sibi non restituat, nisi tunc temporis quo plus valebit. Ratio est, quia ex contractu mutui obligat mutuatarium ad dandum sibi lucrum supra sortem, nempe incrementum valoris tritici. Ex cap. *Navig.* de Usuris. Excipe, nisi ex mutuo cesset lucrum mutuanti, ut accidit si erat triticum usque ad illud tempus servaturus, et solum in gratiam mutuatarii alienavit, deductis tamen expensis in conservatione vel asportatione tritici necessariò faciendis. Debet etiam esse æquè dubium an tempore illo, v. g., mense maio, quo vult solutionem fieri, triticum sit minus aut magis valiturum, ut sic æqualis existat amborum conditio.

Quæres quartò, in quâ mensurâ, numero et pondere res mutuata sit restituenda. — Resp. quòd quando in contractu mutui dantur, v. g., quinque modii tritici, tantique valoris in contractu expressi, ita quòd valor eo fine fuerit determinatus, ut juxta illud reddatur triticum; tunc sive minus sive magis valeat in termino solutionis præfixo, reddendum est juxta valorem quem habebat tempore contractûs. Si verò de hoc nihil conventum fuerit, nec determinatum quòd mutuatarius redderet species æstimatas, mutuans justè exigere nequit, nisi totidem modios, nempe quinque quos dedit, quia ex vi contractûs mutui, recipiens solummodò tenetur reddere rem ejusdem speciei et bonitatis ac valoris quem habebat tempore contractûs, nisi aliter fuerit expressum, et ambo contrahentes sese æquali periculo exponant, sic enim sunt paris conditionis, cum valor tritici possit crescere aut decrescere.

Quoad pecunias verò, considerandum est, quòd dum numismata dantur mutuo, non attenditur regulariter ad substantiam, speciem, et pondus, sed ad valorem: ita quòd reddantur in termino statuto, juxta valorem quem tunc habent tempore mutui. Unde mutuatarius ordinariè non tenetur tot numismata reddere in specie, quot accipit, si in valore creverint, nisi id expressè in pactum deductum fuerit, et ambo versentur in æquali periculo perdendi aut lucrandi; sed tantum reddere tenetur valorem, v. g., centum libras quas accepit tempore mutui: ita ut

tanta pecunia quoad valorem restituatur, quanta respondet valori pecuniæ acceptæ. Hinc sequitur quòd dum pro tritico mutuo accepto, non est solvendum triticum, sed pecunia, tunc restituenda est pecunia juxta æstimationem quam triticum habebat tempore mutuacionis: sic enim servatur æqualitas inter datum et acceptum. Secùs dicendum, si in contractu mutui initum fuerit pactum restituendi tantumdem tritici quoad pondus et mensuram: tunc enim si loco tritici solvatur pecunia, restituenda tunc est juxta æstimationem quam habet triticum tempore solutionis, ut habetur *l. Vinum*, ff. de Rebus creditis. Ratio est, quia cum pecunia substituatur in locum tritici, æquum est ut tanta pecuniæ summa solvatur, quæ pretium tritici æquet tempore restitutionis.

Addunt aliqui quòd si nullus fuerit præfixus terminus solutionis, potest mutuans petere triticum tempore quo pluris valet; in hoc enim nullam facit injuriam mutuatario, qui sibi imputare debet quòd non solverit tempore quo triticum minus valebat. Verum ex hoc sequeretur mutuatorem ex mutuo lucrari posse, et ad usuras palliandas facilis aperiretur aditus. Et certè si quando terminus fuit præfixus, non est facienda restitutio ordinariè, nisi juxta valorem quem habebat triticum tempore mutui, etiamsi in illo termino pretium ejus excreverit, multò minus accipi potest lucrum et incrementum quando nullus solutioni terminus adjectus fuit, et ex merà libertate mutuantis tempore talis incrementi debitum repetitur.

Regula igitur generalis in hac materiâ est quòd immediate in vi mutui, nulla potest mutuatario imponi obligatio civilis, nihilque pretio æstimabile tanquam ex justitiâ debitum ab eodem ex pacto exigì expressè vel tacitè. Cum quo tamen stat quòd: *Si mutuans aliquid hujusmodi accipiat, non quasi exigens, nec quasi ex aliquâ obligatione tacitâ vel expressâ, sed sicut gratuitum donum, non peccat: quia etiam antequàm pecuniam mutuasset licitè poterat aliquid donum gratis accipere: nec pejoris conditionis efficitur per hoc quòd mutuavit. Recompensationem verò eorum quæ pecuniâ non mentsurantur, licet pro mutuo exigere, puta benevolentiam et amorem ejus qui mutuavit, vel aliquid hujusmodi.* Ita D. Thomas hic, art. 2, in corp., et ad 2.

§ 2. Examinantur tituli quibus licet aliquid exigere ex mutuo.

Nullus afferri potest titulus quo ex vi mutui liceat exigere lucrum supra sortem, tanquam ejus accessio et incrementum, cum in hoc consistat usuræ pravitatis; quæ ita de se est intrinsecè mala, ut nullo fine nulloque titulo honestari valeat. Et, ut ait D. Thomas loco mox citato, *debitum justitiæ attenditur secundum quantitatem beneficii quod quis accepit. Et idèo ille qui accipit mutuum pecuniæ, vel cujuscumque similis rei, cujus usus est ejus consumptio, non tenetur ad plus recompensandum, quam mutuo accepit. Unde contra justitiâ est, si ad plus reddendum, obligetur.* Solum igitur examinamus titulos deservientes mutuatario ad

hoc ut integram sortem recuperet, sequæ indemnem servet. Qui comprehenditur sub nomine *interesse*, quod hic sumitur pro æstimatione damni illati, vel lucri impedii ex alterius facto vel culpâ, mutuatori enim interest tale nocumentum ex mutuo non subire.

Mutuatarius aut emens eredito, dupliciter obligari potest ad interesse mutuatori, quod propinquè patitur ex mutuo, compensandum; scilicet ratione moræ culpabilis, puta dum non solvit in termino præfixo, etiamsi commodè possit, nec habeat causam legitimam procrastinandæ solutionis, et ex illâ morâ creditor passus est aliquod detrimentum: tunc enim censetur illius causa efficax et injusta. Altero modo tenetur ratione contractûs, ut si creditori oriatur detrimentum ex mutuo in tempore medio antecedente terminum præfixum solutioni, ac de illo compensando conventum fuerit ab initio; tunc debitor ad illius compensationem tenetur: secûs dicendum, si de hoc nullum processerit pactum, prout colligitur ex D. Thomâ, q. 15 de Malo, art. 3, ad 14, ubi sic ait: *Ex pecuniâ mutuâtâ potest ille qui mutuât incurrere damnum rei jam habitæ dupliciter: Uno modo ex quo non redditur sibi pecuniâ statuto termino; et in tali casu, ille qui mutuum accepit, tenetur ad interesse. Alio modo infra tempus deputatum, et tunc non tenetur ad interesse ille qui mutuum accepit. Debebat enim ille qui mutuavit sibi cavisse, ne detrimentum incurreret. Nec ille qui mutuum accepit, debet damnum incurrere de stultitiâ mutuantis, etc.*

Porrò istud pactum de compensando interesse, quod ex mutuo contingit in illo spatio quo mutuatarius nondum debet reddere creditum, dupliciter fieri potest. Uno modo conditionatè solum ac indeterminatè, ita ut mutuatarius duntaxat se obliget ad compensandum interesse qualecumque fuerit ac æstimabitur, si contingat mutuatorem illud pati ex mutuo: si verò nullum prorsûs subire contingat, nihil præter sortem eidem restituere teneatur. Altero modo determinatè potest stipulari ab initio contractûs, assignando nempe mutuatori certam pecuniæ summam, v. g., quinque pro centum ad compensandum interesse quod eidem ex mutuo timetur probabiliter ac verisimiliter evenituum: ita ut etiam si nullum evenierit, aut si longè majus acciderit, nonnisi summam taxatam sit accepturus, quod tamen accipiendum est cum grano salis, preut mox explicabitur. Tandem interesse quod mutuantis aut vendens credito pati solet, aut est in rebus suis præsentibus jam possessis vel certò habendis, et vocatur interesse *damni emergentis*, quod nempe ex mutuo tanquàm à verâ causâ oritur, et non ex aliâ; v. g., destinatam habes pecuniam reficiendæ domui tuæ ne corruat, aut coemendis familiæ necessariis, aut solvendis creditis: Petrus à te mutuo illam petit, et cum non habeas aliam præsentem et accommodatam, eidem significas hanc tuam pecuniam præfixis rebus esse necessariam: Petrus nihilominus convenit de damno, si quod evenierit, resarciendo. Exinde contingit domum tuam corruere, aut familiæ necessaria credito simulque carius emere, aut ab aliis mutuo

sumere cum usuris. Certè tenetur Petrus ad tibi compensandum interesse *damni emergentis* modo jam explicato. Aut illud interesse est in rebus spe probabiliter tantum habendis, ita ut lucrum sit tantum in viâ, in potentia, et pendeat in futurum soletque vocari interesse *lucri cessantis* ob mutuum; v. g., habes pecunias negotiationis lucrosæ jam expositas, aut mercaturæ ad proximas nundinas destinatas, seu proximè exponendas: sed quia Petrus enixè rogat, ut ad sublevandam necessitatem suam mutuo des, misericordiâ motus has pecunias extrahis à negotiatione, aut illi non exponis, ut eidem mutues, nec habes alias otiosas. Unde ex mercaturæ lucro sperato frustrari coactus es: ideoque Petrus tenetur tibi compensare interesse lucri cessantis, juxta conventionem ab initio factam. Idemque dicendum, si damnum emergat aut lucrum cesset mutuanti ex hoc quòd mutuatarius non solvat præstituto die, ac ex ejus morâ culpabili proveniat hujusmodi interesse. His suppositis, sequentes statuimus conclusiones.

CONCLUSIO PRIMA. — *Licita est compensatio damni emergentis, taleque interesse potest justè ab initio mutui conditionatè pacisci: imò si damnum probabiliter ac verisimiliter ex mutuo eventurum timeatur, mutuatarius de se spontè liberèque consenserit, idque tanquàm sibi magis utile et commodum expelierit, et nulla intervenerit fraus, aut usuræ palliatio, videtur quòd potest etiam determinatè stipulari.*

Ita communiter auctores cum D. Thomâ, 2-2, q. 78, art. 2, ad 1, ubi sic ait: *Ille tamen qui mutuum dat, potest absque peccato in pactum deducere cum eo qui mutuum accipit, recompensationem damni, per quod subtrahitur sibi aliquid quod debet habere. Hoc enim non est vendere usum pecuniæ, sed damnum vitare. Et potest esse quòd accipiens mutuum, majus damnum evitet; quàm dans incurrat. Unde accipiens mutuum, cum suâ utilitate, damnum alterius recompensat. Nihil enim tunc mutuantis lucratur ultra sortem, sed tantum se indemnem servat. Unde sicut istud damnum foret diminutio sortis mutuatæ, ita pactum de eo compensando ordinatur solummodo ac deservit ad redditionem et recuperationem integræ sortis et ad complementum illius, ut subjectæ his nocuentis ac diminutionibus.*

Caveat tamen mutuantis ut interesse sit verum, non fictitium ac imaginarium, puta si nullum ex mutuo damnum ipsi probabiliter eventurum timeatur. Tunc enim ad sui indemnitatem, sufficit illud stipulari conditionatè, si forte eveniret, ac indeterminatè pacisci, quòd mutuantis tenebitur ad illud compensandum qualecumque exiterit: alias si tunc liceret absolutè ac determinatè illud stipulari, omnes usuræ de facili palliari ac introduci possent: imò etiam quando attentis circumstantiis damnum ex mutuo emersurum probabiliter ac verisimiliter preveditur, adhuc mutuantis nequit exigere à mutuatoario quòd ineat secum pactum solvendi et compensandi illud determinatè in omni eventu et juxta taxam proportionatam, eò quòd tunc extorqueat ab invito obligationem civilem onerosam,

ad quam non tenetur vi mutui : si tamen mutuatarius tunc id requirat et spontè consentiat de illo pacto determinato in eundo, nihil vetat fieri, dummodò omnis fraus procul eliminetur, neque incertus eventus tanti computetur ac si certus esset, et ambo contrahentes sint paræ conditionis ac versentur in æquali periculo, etc. Quando igitur probabiliter timetur damnum ex mutuo emersurum, debet mutuans ab initio mutui de hoc monere mutuatarium, et stipulari tunc de ejus compensatione vel indeterminatè et conditionatè, vel etiã absolutè ac determinatè, prout mutuatario benè visum fuerit, magisque sibi conducere judicaverit. Hæc præmonitio idè requiritur, quia fortè mutuatarius nollet recipere mutuum cum tot incommodis, aliumque mutuantem magis sibi commodum requireret. Unde nisi ab initio præcesserit pactum, non tenetur compensare damnum. Adde quòd tunc mutuatarius non tenetur ad hoc ex injustà acceptione aut detentione, cùm justè acceperit, nec sit in morà culpabili solvendi, ut suppono. Neque tenetur ratione rei acceptæ, cùm nihil mutuatoris apud se habeat. Nec denique tenetur ratione contractus, si nullum præcesserit pactum. Ergo non tenetur ad interesse compensandum. Quod tamen non est intelligendum quando vi, fraude, vel metu ad mutuandum nolens cogitur. Tunc enim etiã nullus præcesserit contractus, nec debitor sit in morà culpabili, adhuc tamen in conscientiã obligatur ad compensationem interesse damni emergentis ac lucri cessantis, quod ex tali mutuo coacto mutuans patitur ex l. *Cum quidem*, ff. de Usuris. Et ex reg. juris in 6, reg. *Si tua* : tum quia si cogens mutuantem, censetur causa injusta illius damni ; tum denique quia sic invito domino rem alienam contractans, semper in morà culpabili esse reputatur.

CONCLUSIO II. — *Eodem proportionali modo rationandam est de interesse probabiliter sperati lucri cessantis ex mutuo, ac de damno emergente, servatis tamen servandis.*

Probatur prima pars conclusionis, tum quia privatio et amissio boni probabiliter ac certitudine morali sperati computatur inter damna, proindeque tenere potest locum damni emergentis ex mutuo ; tum quia quòd quis privet se lucro quod erat verisimiliter consequatur in gratiam alicujus, id sanè non est minùs pretio æstimabile, quam quòd ex eãdem causâ damnum aliquod temporale in rebus suis patiatur ; tum quia officium suum nemini damnosum esse debet : qui verò gratiã et rogatu alterius privatur mediis ad lucrum aliquod justum destinatis, jacturam boni sperati patitur, et deterioiorem conditionem incurrit. Ergo habet jus exigendi suam indemnitàtem, si de hoc convenit ab initio mutui : tum quia pecunia quæ mutuo datur, quatenùs est exposita negotiationi lucrosæ aut illi proximè destinata, pluris valet quàm ipsa præcisè secundum se spectata, cùm sit principium ac semen sperati lucri, illudque in se virtute contineat. Ergo, etc. ; tum quia in cap. *Naviganti* de Usuris pontifex excusatus à peccato eum qui vinum oleum, etc.,

vendit ut ampliùs quàm tunc ut valeant in certo termino recipiat, dummodò usque ad illud tempus esset ea servaturus, scilicet ratione lucri cessantis.

Confirmatur ex D. Thomà, 2-2, q. 62, art. 4, in corp. ubi sic ait : *Aliquis damnificatur dupliciter : Uno modo quia ei auferitur id quod actu habebat : et tale damnum est semper restituendum secundum compensationem æqualis, etc. Alio modo si damnificet aliquem impediendo ne adipiscatur quod erat in viã habendi : et tale damnum non oportet recompensare ex æquo, quia minus est habere aliquid in virtute quàm habere actu : qui autem est in viã adipiscendi aliquid habet illud solum secundum virtutem, etc. Nam ille qui semen sparsit in agro, nondum habet messem in actu, sed solum in virtute : et similiter ille qui habet pecuniam nondum habet lucrum in actu, sed solum in virtute, et utrumque potest multipliciter impediri : ergo mercator habens pecuniam in negotiatione quasi seminatam, habet lucrum in virtute, à quo tamen impeditur ex hoc quòd illam det mutuo. Ergo potest exigere compensationem illius damni, non quidem ex æquo, sed juxta probabilem spem, etc.*

Nec D. Thomas est sibi contrarius in hæc quæst. 78, art. 2, ad 1, dùm admittit compensationem illius damni emergentis, videtur negare pro lucro cessante. Solum enim intendit S. doctor lucrum cessans non posse eodem modo paci, quo damnum emergens, seu ex æquo, sed tantum juxta quod valet ac æstimatur illa probabilis spes habendi, conformiter ad ea quæ mox retulimus S. doctoris verba. Vel ut sentit Sylvester, D. Thomas tantum excludit lucrum incertum, remotionem possibile, seu cùm quis tantum intendit ex mutuo lucrum, vel saltem de aliis lucrandi modis nihil certò ac efficaciter proposuit, nisi fortè solo illo casu quo fidi debitores non occurrerent, quibus tutò suam pecuniam cum fœnore credat : secùs verò lucrum cessans probabile et futurum fundatum in completâ et efficaci voluntate aliis negotiis licitis et lucratoriis pecuniam istam impendendi, quæ præcessit verè ac sincerè mutuum. Vel, ut alii volunt, D. Thomas solum loquitur de lucro cessante negativè sumpto, quatenùs præcisè aliquis de suâ pecuniã non lucratur : non enim pro eâ purâ negotiatione aut omissione potest compensationem exigere : nullatenùs verò excludere voluit lucrum cessans privativè spectatum, quatenùs scilicet ex pecuniã destinata negotiationi, ab eo mutuo mercator impeditur ne lucrum reportet.

Probatur et explicatur secunda pars conclusionis afferendo conditiones ad justitiã hujus contractus requisitas : quarum prima est ut lucrum verè cesset ac impediatur ex mutuo, ad quod necesse est ut hujusmodi pecuniæ non sint otiosæ, solùmque in potentia remotâ fructificandi ; sed debent esse in actu aut in potentia propinquâ, nempe negotiationi lucrosæ jam expositæ aut proximè exponendæ ac sincerè destinatæ hic et nunc ad eam. Adhuc necesse est, ut mercator proprio motu jam non extraxerit pecunias à negotiatione, aut spontaneâ liberâque voluntate determinatus sit ad non ampliùs ex illis negotiandum, illectus affectu lucri certè ex mutuo reportandi ; sed

debet ad id faciendum quasi cogi, in gratiam petentis mutuum et non ob propriam utilitatem, quatenus scilicet ejus indigentia ac miserie compassione et charitate motus, ac cum quâdam non spontaneitate et veluti displicentiâ desisit à negotiatione, ut eidem mutuari valeat, de se malendo potius artem negotiatoriam, quàm mutuatariam exercere, sicut de facto se gereret, nisi iste casus subventionis proximi tunc occurreret. Huic enim cessat lucrum ex mutuo, cum verè ab eo consequendo impediatur impedimento involuntario secundùm quid ratione talis mutui, compassione, ac charitate proximi ipsum ad hoc urgente, ut rectè probat Cajetanus in Commentario hujus articuli 2 D. Thomæ. Ad hoc tandem necesse est ut mutuator non habeat penes se alias pecunias otiosas, quia posset commodè substituere eas in eundem usum ad quem priorem pecuniam quam dat mutuo destinaverat, aut istas pecunias otiosas mutuare, non verò alias lucrosas. Unde tunc lucrum non cessat ex mutuo. Porrò non reputatur otiosa illa pecunia quæ in alios eventus rationabiliter seposita est, qualis est ea quæ reservatur ad alimenta et provisiones familiæ, ad filiarum dotem, ad elocandos filios, ad præfecturam, vel officium, ad casus fortuitos quos prudens et commodus paterfamiliæ præcavere debet.

Secunda conditio est, ut tempore mutui, ex eâ pecuniâ lucrum futurum probabiliter et certitudine quâdam morali speretur mediante industriâ negotiantis et mutuantis. Unde in praxi iste titulus lucri cessantis vix unquam separari potest et debet à titulo damni emergentis, indeque constat lucrum cessans remotum ac possibile tantùm, non esse verum, sed fictitium interesse.

Tertia conditio est, ut non totum lucrum preventurum ex æquo compensetur, sed duntaxat quantum probabilis spes illius valet et æstimatur à prudentibus viris, deductis laboribus, expensis ac periculis, prout jam ostensum est ex D. Thomâ. Pactum itaque præcedere debet de compensando hujusmodi verè interesse, vel conditionatè et indeterminatè, ut scilicet mutuatarius solummodò se obliget ad compensandum lucrum cessans ex mutuo, juxta aliam quantitatem quam cæteri suæ professionis artifices in iisdem circumstantiis, et ex æquali summâ pari expositâ negotiationi lucrati fuerint, deductis laboribus ac expensis aliisq; incommodis; ita tamen quòd si contingat istos nihil lucratos esse, visoque rerum eventu viri prudentes judicaverint, nullum mutuantii cessasse lucrum, nihil quoque mutuatarius compensare teneatur. Vel istud interesse potest stipulari absolutè ac determinatè assignando mutuatori in omni eventu certam pecuniæ quantitatem judicio prudentum taxandam, proportionatam spei probabili lucri futuri, attentis laboribus, periculis et expensis, etc. Quòd si mutuatarius de hoc non præmoneatur, nec ullum pactum præcesserit, non tenebitur ad compensandum interesse, nisi fuerit in morâ culpabili solvendi, ex quâ provenit lucrum cessare mutuantii.

Quarta conditio est, ut lucri cessantis compensatio

non exigatur statim in initio mutui, sed post conveniens temporis intervallum: ut si ex mutuo centum nummorum, fiat pactum de quinque statim solvendis, tunc solùm mutuo dentur nonaginta quinque nummi: unde non cessat lucrum è centum, et tamen mutuator exigeret interesse illorum, quod sanè est injustum.

Et his aliisque conditionibus requisitis ad justitiam hujus tituli, facilè est colligere quàm periculosum in praxi, et quàm suspectum de usurâ sit exercitium lucri cessantis. Cum enim vix unquam aut rarò hæc omnia simul concurrant et reperiantur in mutationibus, valdè timendum aut præsumendum est, ut plurimum usuram continere, eâque palliari.

An autem lucrum cessans præsumptum, bonâ fide receptum, quatenus scilicet illud exercet mutuans, quia reputat esse licitum, aliâ non exerceret, indeque se cohibet ab aliis negotiationibus licitis et lucrosis, justè retineri possit, aut debeat restitui, quando cessat ignorantia. — Respondeo istud lucrum restituendum esse, si adhuc extet apud mutuantem; aut si bonâ fide illud consumperit, teneri ad restituendum id in quo factus est ditior ex illo.

Ratio est, quia istud lucrum est bonum alienum: non enim per contractum injustum ac usurarium transfertur rei dominium in accipientem: prædictus autem contractus non est quidem injustus formaliter, sed tantùm materialiter, ob bonam fidem et ignorantiam mutuantis excusantem à peccato injustæ acceptionis: non verò ab obligatione restituendi reddit illud immunem, ratione rei acceptæ, quæ adhuc remanet aliena, ut supra ostensum est. Unde sicut ille qui bonâ fide res furtivas emit, dum postea scit esse furtivas, tenetur restituere si extent, aut id in quo factus est ditior, si durante eâ bonâ fide illas consumpsit; surque fortunæ aut infortunio adscribere debet, quòd cum rectè dispositus foret legitimas merces emere in has furtivas incidere, ita mutuans in nostro casu lucrum istud restituere tenetur, suoque infortunio imputare debet quòd cum eisdem dispositus ad contrahendum alio modo justo, re tamen et de facto, isto modo injusto contraxerit. Quòd si dicas mutuantem in nostro casu in nullo factum esse ditio-rem, cum inde non reportaverit nisi lucrum quod retulisset per alium contractum justum quem celebrasset, si scivisset hunc esse usurarium, sic ego retor-quebo argumentum, et dicam pariter istum emptorem in nullo factum esse ditio-rem, etiamsi merces furtivas majori pretio venderit alteri, cum inde non reportaverit nisi lucrum quod retulisset per aliam emptionem rei legitimæ, si scivisset hanc esse furtivam. Tandem vix admitti potest aut debet ignorantia invincibilis, et bona fides apud Christianos in his mutationibus.

CONCLUSIO III. — *Præter hos duos titulos compensandi verum interesse damni emergentis, aut lucri cessantis, cæteri qui ab auctoribus afferri solent, sunt valdè dubii ac suspecti de usurâ, aut illam apertè introducunt.*

Inprimis periculum sortis non admittunt plures theologi et canonistæ satis graves, ac contra illud

apertè mutui decretalis Gregorii papæ IX, in cap. *Navigantii*, de Usuris, ut rectè explicat D. Thomas vel auctor opusc. 73, de Usur., cap. 6, et impugnatur iste titulus, ostendendo quòd ille metus periculi sortis non est pretio æstimabilis; tum quia quò majorem molestiam ac cruciatum mutuanti afferret, tantò majori pretio foret compensandus; siquæ quò esset magis avarus ac timidus, eò majorem de suâ stultitiâ referret compensationem: tum quia cum mutuum pauperibus datum subsit semper periculo, eòque majori quàm divitibus concessum, semper ab eis lucrum supra sortem ac majus cæteris paribus ab iisdem exigi posset, quò pauperiores existerent; tum quia si pro metu periculi sortis licitum foret aliquid exigere supra sortem ob eam molestiam quam causat mutuanti, ob eandem rationem foret eidem licitum aliquod pretium exigere pro metu perdendi istud auctarium, et sic deinceps de metu perdendi alia lucra ratiocinandum esset, quod sanè constat absurdum: tum quia inde sequeretur quòd qui furatus est equum, v. g., non satisfaceret domino reddendo illi equum, et resarciendo damna, sed adhuc teneretur eidem compensare metum periculi perdendi illum ob molestias quas ipsi attulit, quòd tamen est ridiculum. Sufficit igitur quòd mutuatarius ostendat tunc mutuatori affectum magis gratum ac benevolum, eumque liberet à tali metu ac periculo, reddendo ipsi sortem integram tempore præfixo non enim per hoc quòd pauper aut debitor infidus promittat et se obliget ad solvendum, v. g., quinque nummos ultra centum mutuatos, liberat ereditorem ab anxietate, à molestiis, et à metu perdendi capitale, ut patet: nam si sit verè periculum imminens ac proximum perdendi sortem, seu quòd debitor non sit soluturus centum nummos, quomodò solvet centum et quinque? Mutuans certè de facili potest ab isto gravamine se exonerare, aut absolutè non mutuando huic, aut non nisi sub cautione vel pignore: alias censetur voluntariè ac spontaneè subire talem metum qui est mutuo extrinsecus, nec distincto pretio à redditione sortis dignus, in quo differt à titulo damni emergentis, qui est intrinsecus omni mutuo, cum de se et ex naturâ suâ necessariò exigat, quòd post tempus præfixum tota et integra sors ad mutuatorem redeat, idque fieri nequeat absque interesse damni emergentis compensatione, ut patet: atverò metus et periculum sortis merè extrinsecè et per accidens se habent ad mutuum secundùm se, possuntque aliis mediis licitis præcaveri, quàm per illud auctarium supra sortem, quòd non conducit ad hoc ut integra redeat ad mutuatorem, unde ad damnum emergens reduci non potest hic titulus.

Nec favet decretum S. congregationis approbatum ab Innocentio papâ X, anno 1645, nempe Sinenses, *Si atiquid accipiant ratione periculi probabiliter imminuentis, non esse inquietandos*, etc. Non favet, inquam, quia hæc verba non continent positivam approbationem et concessionem, sed tolerantiam duntaxat, censuitque sacra congregatio, Sinenses recenter conversos non esse illicitò à missionariis circa hujusmodi contra-

ctus inquietandos, sed per aliquod tempus tolerandos ac in suâ bonâ fide relinquendos, cum aliunde non esset res evidenter de se intrinsecè mala et de eâ haberi posset ignorantia invincibilis, quousque progressu temporis plenius instructi, suavius ac felicius ab his commerciis abducerentur: ad suaviorem enim regendi modum spectat, homines sensim disponere, nec statim ac præpropèrè ab extremo in aliud extremum transferre, prout ipsa natura in anni tempestatibus, et gratia in sanctitatis progressu demonstrant. Sic Christus Dominus post suam resurrectionem Judæis per aliquod tempus legalium observantiam permisit, suosque Apostolos non statim ad ardua, sed in initio adhuc teneros et quasi pueros in spiritu blandè tractavit, prout legitur Lucæ 5, et fusè speciali dissertatione ostenditur tract. de Just., tract. de Legibus. Sic etiam D. Jacobus in concilio Apostolorum se habuit erga gentiles recenter conversos, ut legitur Act. 15; sic enim decrevit: *Ego judico non inquietari eos qui ex gentibus convertuntur, sed tantum scribere ut abstineant à fornicatione*, etc. Hæc etiam benignitate et tolerantia usus est Eliseus erga Naamam Syrum recenter conversum, dum non prohibuit illi expressè famulatum quem præstabat regi in templo adoranti idolum, sed dixit ei simpliciter: *Vade in pacem*, 4 Reg. 5, idque Sinensibus convenire ostenditur alibi. Congregatio igitur nihil positivè determinasse videtur circa justitiam hujus tituli: si enim eum approbare intendisset, claris terminis id significasset, neque verbo *inquietandi* usa fuisset, quòd potius tolerantiam quàm approbationem sonat. Nec est eadem ratio de cultu quem Sinenses exhibent Confucio philosoph.; noelùm enim sacra Congregatio mandavit eos circa hujusmodi cultum non esse inquietandos, sed sapienter ac maturè examinat an sit religiosus ac superstitiosus, ut plures missionarii et prælati insignes reputant, et graves auctores editis libris fusè ac validè probant, cujus decretum proinde ferè totus orbis expectat.

Secundò ratione *pænæ conventionalis*. Iste titulus speculative loquendo videtur admittendus, quatenus scilicet mutuatarius potest liberè consentire, et pactum inire cum mutuante: quòd si contingat se nolle in termino præfixo reddere pecuniam mutuatam, etiam si commodè solvere tunc possit, tenebitur in pœnam illius moræ culpabilis aliquid refundere supra sortem: in hoc enim nulla apparet injustitia: si enim casus contingat, reverè est dignus aliquâ pœnâ, proindeque ad eam luendam potest ab initio se obligare, et per eum stat non incidere in hanc culpam. Cavendum tamen est ne hujusmodi pœna in fraudem usurarum apponatur, ne mutuatarius ad hanc non plenè voluntariè absque admixtione involuntarii se obliget, ne mutuans sciat et certus sit, quòd statuto tempore non solvet, etc. Item requiritur quòd mutuatarius existat verè in morâ culpabili, et tandem quòd pœna illa sit justa et moderata ac correspondens culpæ, omniaque sincerè et absque dolo peragantur. Et quia hujusmodi conditiones, aliaque ad hujus tituli justitiam requisita, rarò aut vix unquam in praxi simul concurrere ac re-

periri posse non est usquequaque certum, ideo in praxi non caret periculo aut suspitione usuræ hoc titulo palliatæ. Adde quòd auctores illi faventes non conveniunt, an hujusmodi pœna sit solvenda ante vel solùm post sententiam iudicis : ex quâ discordiâ et ex conditionibus ac limitationibus quibus istum titulum scire et coarctare satagunt ne usuræ labem contrahat, facillè colligitur eum in praxi esse periculosum, raròque abesse intentionem corruptam in mutante, accipiendi scilicet aliquid lucrum supra sortem in vi mutui, palliando usuram honesto nomine pœnæ conventionalis.

Tertiò, secluso quocumque alio interesse præcisè ratione carentiæ pecuniæ mutuatae, et obligatione non repetendi illam intra certum tempus, v. g., nisi post annum, mutator absque usurâ nequit exigere lucrum supra sortem, ac de illo pacisci, prout definitum fuit ab Alexandro papâ VII, qui damnavit hanc propositionem quæ est 42 inter proscriptas : *Licitum est mutuantii aliquid ultra sortem exigere, si se obliget ad non repetendam sortem usque ad certum tempus.* Et ratio est, quia præcisè ratione temporis formaliter, non potest exigi lucrum supra sortem : tempus enim non est vendibile, cum sit omnibus commune. Item quia de ratione intrinsecâ et impræscindibili mutui est quòd mutans obligetur ad non repetendum mutuum, nisi post aliquod temporis intervallum, quæ proinde obligatio de se præcisè non est distinctio digna pretio à redditione sortis, et quamvis ista obligatio suscepta ad longum tempus, v. g., ad annum, adderet aliquid supra mutuum in communi sumptum, non tamen supra tale mutuum hic et nunc in individuo, sed hoc ipso mutans censetur illam durationem gratis ac liberaliter concedere, contentus redditione sortis et compensatione veri interesse, si ex carentiâ pecuniæ mutuatae evenire contingat occasione temporis ac longioris durationis materialiter sumptæ. Item Innocentius papa XI damnavit istam propositionem quæ est 41 : *Cum numerata pecunia pretiosior sit numerandâ, et nullus sit qui non majoris faciat pecuniam præsentem quàm futuram, potest creditor aliquid ultra sortem à mutuatario exigere, et eo titulo ab usurâ excusari.* Per quod excluditur aliud adversariorum fundamentum. Nam præter carentiam pecuniæ per annum seu per illud tempus formaliter sumptum, ad quam se obligat mutans, (quod cum sit pretio æstimabile, ut putant, pro eo volunt justam posse exigere compensationem) adhuc contendunt istum titulum justificare per hoc quòd pecunia numerata de se sit pretiosior numerandâ : quod principium est falsum ; alioquin in omni mutuo posset exigere aliquid supra sortem, cum in omni mutuo reperiantur hæc duo, nempe carentiâ pecuniæ per aliquod tempus, et detur pecunia numerata pro numerandâ.

Tandem confirmatur ex D. Thomâ, 2-2, quæst. 78, art. 2, ad 7, ubi ait, quòd si quis carius velit vendere res suas, quàm sit justum pretium, ut de pecuniâ solvendâ expiorem expectet, manifesta usura committitur, etc. Non immeror in cæteris titulis referendis quos recentiores adducunt ; sunt enim spurii ac evidenter usuras

inducunt. Unde heterodoxi conqueruntur de theologis et canonistis, quòd cum usuras totis viribus impugnent, earum tamen vice substituunt alia ac retinent, quæ totam injustitiam fœneratitiam habent ac continent, mutato solo nomine. Ut igitur obstruat os loquentium iniqua, censeo in praxi non admittendum esse alium titulum, quàm veri interesse damni emergentis ac lucri cessantis : nec enim D. Thomas alterius meminit.

ARTICULUS IV.

Utrum usurarius teneatur restituere quiddid de pecuniâ usurariâ lucrata est, quomodo et quibus.

Non movetur hic difficultas de lucro supra sortem ex vi præcisè mutui recepto ; cum enim ista acceptio sit usuraria et contra justitiam, non est dubium quin mutator hoc lucrum restituere teneatur ; idque supponit D. Thomas hic, art. 3, solùmque cum ipso inquirimus, an teneatur etiam restituere quiddid de illa re usurariâ sibi comparavit mediante suâ industriâ.

D. Thomas rectè distinguit hoc modo, nempe quòd si ex re usurariâ ipso usu consumptibili, v. g., tritico, vino, pecuniâ, etc., usurarius aliquid acquisivit, non tenetur illud restituere, sed duntaxat rem illam quam supra sortem vi mutui accepit. Ratio est quia id quod ex eâ re postea sibi comparavit, non est fructus hujusmodi rei, sed humanæ industriæ ; ergo tanquam suum retinere potest, nisi fortè per detentionem talis rei, alter sit damnificatus amittendo aliquid de bonis suis : tunc enim tenetur ad recompensationem nocentium. Si verò res per usuram acceptæ ipso usu non consumantur, sed habeant usumfructum, ut domus, ager, et alia hujusmodi, tunc non solùm ipsam rem, sed etiam fructus inde perceptos usurarius restituere tenetur, quia sunt fructus rerum, quarum mutuatarius est dominus, et ideo ei debentur. Hinc colligitur, quòd qui eas res usurarias frugiferas sciens emit aut dono accipit ab usurario, tenetur easdem cum fructibus ex illis provenientibus restituere mutuatario, si adhuc in specie extent, eò quòd obligatione reali sint obnoxia restitutioni : si verò non extent, nec recuperari valeant. tenetur eidem illarum pretium solvere. in defectum usurarii. Vide, inquit Sotus, quàm periculosum sit cum usurariis et aliis qui creduntur alia non habere bona quàm malè parata, contractus onerosos et gratuitos inire.

Si usurarius absque restitutione è vitâ migravit, illius hæredes tenentur ad usuras restituendas, cum succedant in ejus bona ad hoc obligata, illiusque personam repræsentent : unde singuli tenentur quidem in foro conscientie restituere pro ratâ portionis hereditatis quæ ad eos descendit ; non tamen in solidum alio nolente non potente restituere per se loquendo. Ratio est quia quilibet hæres in particulari est tantùm pars testatoris, unàque simul cum aliis totam ejus personam repræsentat et efficit, sicque solam partem hujus obligationis contrahit : sicut enim bona et jura defuncti dividuntur inter hæredes pro ratâ hereditatis, ita et illius onera ac debita passiva. Id tamen limitandum est ad hæreditatem mixtam ex bonis

usurariis et ex aliis legitime acquisitis. Si enim omnia bona forent usuraria et aliena, tunc singuli totum quod acceperunt restituere tenerentur.

Cooperatores se tenentes ex parte usurarii in exercendis usuris, ipsi inservientes, sive gratis, sive pro stipendio, peccant contra justitiam participantibus in crimine usuræ, ac in ejus defectum tenentur restituere in solidum, etiamsi nihil inde lucri acceperint, eò quòd tunc ex parte acceptionis et actionis injustæ obligentur ad restitutionem. Hinc D. Thomas, art. 4, ad 5, ait quòd *si quis committeret pecuniam suam usurario non habenti alias unde usuras exerceret, vel hæc intentione committeret ut inde copiosius per usuram lucraretur, daret materiam peccandi; unde et ipse esset particeps culpæ. Si autem aliquis usurario alias pecunias habenti, suas committit ut tutius serventur, non peccat, sed utitur homine peccatore ad bonum.*

ARTICULUS V.

De usurâ mentali.

Usura mentalis fit quando mutuans absque ullo pacto externo intendit interius tibi aliquid pretio æstimabile solvatur supra sortem tanquam debitum ex justitiâ. Constat autem hæc intentione mutnare, esse malum ac illicitum, cum sit velle accipere alienum. Potest tamen aliquis immediatè et principaliter sperare ac intendere licitè benevolentiam et amorem internum mutuatarîi, ut docet D. Thomas, 2-2, q. 78, art. 2. An autem quoque sit licitum, careatque usurâ mentali, sperare ac intendere lucrum supra sortem gratis omninò conferendum solâque mediante amicitia per mutationem comparatâ, affirmant communiter auctores; quamvis enim iste mutuans primariò intenderet lucrum, cum tamen non intendat illud consequi immediatè ex mutuo tanquam illius pretium, hæc intentio non est usuraria, etsi aliquam avaritiæ labem contrahat. Et certè usura mentalis mensuratur per usuram realem: hæc autem minime intervenit quando mutuans aliquid ultra sortem mediante amicitia ex mera liberalitate et gratitudine recipit à mutuatarîo, et non ex vi mutui tanquam ejus pretium. Eigo, etc.

Nec valet dicere quòd in spiritualibus ista intentio est simoniaca, prout declaravit Innocentius papa XI; ergo in temporalibus est usuraria. Negatur enim consequ. et paritas à D. Thomâ, q. 15, de Malo, art. 3, ad 15, ubi rationem disparitatis assignat in hoc quòd *simoniacus non dat id quod suum est, sed id quod est Christi, et idèò non debet sperare aliquam compensationem sibi faciendam, sed solum honorem Christi, et Ecclesiæ utilitatem. Usurarius autem nihil alteri præstat nisi quod suum est: et idèò potest aliquam amicabilem compensationem sperare, etc.* Ut enim ait Cajetanus, mutnare sub spe alicujus muneris gratuito et amicali affectu acquirendi, non dicit usuram, etiamsi iste aliàs non esset mutuaturus, nempe si crederet mutuatarium ingratum fore; nam ista remuneratio sperata non est ratio cur mutuet, sed conditio quare magis mutuet illi quem novit gratum, quam alteri

ingrato, idque est satis naturale. Si tamen ante mutationem vel postea, mutuans declararet hanc suam intentionem mutuanti, et peteret hanc amicabilem compensationem, atque exiret ad gratitudinem, valdè esset de usurâ suspectus; nam mutuatarium, fortè invitum illud auctarium rependit tanquam ex mutuo exactum, timens ne fortè amplius mutuum obtinere valeat, si nihil mutuanti donet. A fortiori mutuans censendus est de usurâ suspectus, quando ita urget mutuatarium, ut nolit concedere mutuum nisi promittat aliquid rependere, maneatque obligatus ex fidelitate ac veracitate, ut declaravit Innocentius papa XI, damnans istam propositionem: *Usura non est, dum aliquid ultra sortem exigitur tanquam ex benevolentia et gratitudine debitum, sed solum si exigitur tanquam ex justitiâ debitum, et insinuat D. Thomas, q. 15, de Malo, art. 4, ad 5, et art. 5, ad 15, et 2-2, q. 78, art. 2, in corp.* Tunc enim mutuans censetur esse exactor lucri supra sortem vi mutui, maxime, si aliàs non esset mutuaturus, cum eum ex pacto ad id obliget: et ista limitatio ex gratitudine, videtur apparenter tantum apponi ad legendam mentem corruptam et usuram palliandam.

Quæres an et quomodò usura mentalis inducat restituendi obligationem. — Resp. tripliciter contingere posse, quòd nullo interveniente pacto, aliquid interius tanquam pretium mutui intendatur. Primò ex parte utriusque, in quantum scilicet mutuans habet intentionem corruptam lucrum supra sortem tanquam ex justitiâ accipiendi in vi mutui, et mutuatarium interius conficiens indolem mutuantis, hoc tantum modo involuntariè mixtè intendit dare. Et tunc certum est mutuatores teneri ad restituendum quod sic accepit. Secundò, quandò ea corrupta intentio est in solo mutuante, dum interim mutuatarium hoc ignorat, ac ex solâ liberalitate et gratitudine lucrum supra sortem eidem intendit dare; et tunc certum est quòd mutuator credens sibi dari tanquam debitum ex justitiâ, eoque animo illud accipiens, peccat ratione conscientie erroneæ: nec potest illud sibi retinere si in eâ malâ fide persistat, et animum non mutet, cum tunc judicet se alienum accipere et retinere. Unde tenetur de hoc peccato penitere; et quando sciet illud tanquam donum amicabiliter et liberaliter sibi à mutuatarîo collatum, poterit retinere, deponendo conscientiam erroneam, ratione cujus per accidens tenebatur ad restitutionem. Tertio, hæc intentio potest in solo mutuatarîo inesse, quatenus interius credit mutuatores tacitè exigere lucrum supra sortem tanquam debitum ex justitiâ in vi mutui, eoque solum titulo dat involuntariè mixtè, cum tamen mutuans nihil de hoc cogitet, nec illud recipiat nisi credens sibi liberaliter dari, aliàs non accepturus. Et tunc non peccat mutuans, bonâ fide lucrum accipiens, quâ durante, etiam ab actuali restitutione excimitur: tamen quando cessat ignorantia restituere tenetur id in quo ex hoc lucro factus est ditior, si illud bonâ fide consumpsit.

Dubitans quo animo detur auctarium non potest

illud accipere, sive dubium sit negativum, ita ut nihil habeat unde mutuarii mentem conjiciat; sive sit positivum, ita ut sit ratio dubitandi ex utraque parte; siquidem in dubio, rei possessionem non potest quis licite inchoare, ne se periculo usurpandi alienum exponat. Unde mutans debet in praxi dubium deponere et probabiliter judicare id sibi gratis conferri; tutiusque ageret, si quotiescumque mutuarius lucrum supra sortem offert et recipit, toties de motivo dandi interrogaret, eique significaret, se nolle illud recipere tanquam sibi debitum, sed duntaxat tanquam gratuitum donum.

ARTICULUS VI.

An et quomodo liceat mutuum petere sub usuris.

Hucusque locuti sumus de mutuantem sub usuris. Nunc cum D. Thomâ, hic art. 4, agendum superest de mutuatario requirente mutuum, et offerente usuras solvere; in quo sanè peccare nequit contra justitiam, cum nemini faciat injuriam, sed eam patitur. Unde tota difficultas est, an et quando censeatur peccare contra charitatem, præbendo alteri scandalum et occasionem peccandi, exercendo usuras.

Concludit D. Thomas nullo modo licitum esse inducere hominum ad peccandum: uti tamen peccato alterius ad bonum, esse licitum. Unde nullo modo licet inducere aliquem ad mutuandum sub usuris: licet tamen ab eo, qui hoc paratus est facere et usuras exercet, mutuum accipere sub usuris propter aliquod bonum, quod est subventio suæ necessitatis vel alterius.

Ubi D. Thomas tres apponit condiciones: Prima, ut mutans non inducatur, sed de se sit paratissimus ad mutuandum hoc modo, seu ad exercendum usuras. Secunda, ut intentio petentis mutuum non habeat pro objecto actionem dantis mutuum reduplicativè sub usuris, sed solam passionem propriam illud usuris recipiendo, ita ut ejus petitio faciat hunc sensum: Da mihi mutuum, quo indigeo; et quia scio ac certus sum te non nisi sub usuris daturum, offero etiam usuras, si gratis mutuare nolis; potius modum illum sub usuris patiar, ac ad illum permissivè me habeo. Vel potest mutuarius tunc non offerre usuras, sed promittere solutionem lucri supra sortem pro compensatione interesse, etiamsi probè noverit mutuatorem nullum inde pati, sed illius colore usuras palliare. — Tertia, ut petens mutuum ab usurario parato modo jam explicato, nempe solum permittendo peccatum usurarii, debeat habere causam rationabilem: qui enim absque ullâ necessitate propriâ vel alienâ id facit, caret debito fine et justâ causâ ad excusandam illam petitionem à peccato scandali et à cooperatione peccati ut si petat mutuum ad actus illicitos, v. g., ad superfluas epulas, voluptates, ludos, luxum, aliaque vana. Et tunc multi auctores contendunt mutuatarium mortaliter peccare, eò quòd censeatur præbere occasionem usurario exequendi suam malam voluntatem et ad ejus executionem in opere externo concurrere, sicut reputetur causa indirecta illius

peccati saltem externi, cum commodè posset, ac ex charitate teneretur illud vitare. Alii verò docent tunc mutuatarium venialiter peccare, aut mortaliter ex fine et objecto tantum, puta si petat mutuum ad usum mortaliter vel venialiter peccaminosum: et non in petitione mutui, eò quòd usurarius ille paratissimus solummodo tunc peccet ex malitiâ suâ, et mutuatarius solum utatur illius peccato ad bonum proprium saltem delectabile, nec det ipsi occasionem peccandi, sed ipsemet illam indeumat; quomodo etiam illam sumeret, si aliquis ex rationabili causâ, justâque necessitate mutuum sub usurâ modo jam explicato, ab illo peteret.

ARTICULUS VII.

De contractu emptionis et venditionis.

Venditio definiri potest *alienatio rei pro pretio*: emptio verò *comparatio rei pro pretio*. Non se habent tanquam duæ species distinctæ, sed solum tanquam partes ejusdem actionis conflantes unicum contractum. Licet enim sint inter se distinctæ, se tamen mutuo respiciunt, adeò ut una sine alterâ intelligi nequeat, ut contingit in aliis relativis.

Contractus iste includit essentialiter liberam ac spontaneam partium conventionem cum animo se obligandi; nec requirit rei aut pretii traditionem, nisi ut habeat ultimum complementum, quod intendunt contrahentes, transferatque dominium. Item requirit essentialiter mercis seu rei commutabilis distractionem. Denique pretii exhibitionem aut oblationem, aut de eo dando fidem. Rerum venalium pretia in universum duobus modis constitui ac taxari solent: nempe aut lege ac auctoritate reipub. et vocatur *pretium legale* aut *legitimum*: altero modo ex communi estimatione fori ac proborum atque prudentum iudicio; et vocatur *pretium vulgare seu naturale*. Quidam addunt aliud pretium taxatum ex conventionem particulari factâ inter emptorem et venditorem, et vocatur *conventionale*; illudque indicat D. Thom., 2-2, q. 57, art. 2. Ratio hujus trimembris divisionis est, quia cum jure naturali et divino, certa ac determinata pretia non sint imposita rebus, oportuit ut lege humanâ ac reipub. auctoritate determinarentur. Et cum valdè difficile, imò impossibile visum sit, cunctis omnino rebus pretia constitui à lege et à repub., necesse fuit communi hominum prudentum ac peritorum estimatione taxari. Tandem, cum multarum rerum pretia nec à lege, nec à communi usu fori taxata videamus, necesse fuit ut conventionem inter emptorem et creditorem arbitrarium taxaretur pretium pro quibusdam rebus inusitatis, noviterque adinventis, raris, pretiosis, etc. Ex I. *Pretia, ff. ad legem Falcidiam*.

Pretium legitimum consistit in indivisibili nec latitudinem admittit, ita ut quando respub. illud taxavit tam in gratiam venditorum quam emptorum, tum penes quantitatem, tum terminum magnitudinis, non liceat transilire hos terminos; quia nefas est legem superioris justam ad æqualitatem ac ad bonum commune tuendum necessariam, ac pro re gravi latam, violare

sive per excessum sive per defectum; indeque resultat peccatum contra justitiam cum onere restituendi, quod est lethale, si quantitas notabilis extiterit. Ad poenam tamen legis subeundam transgressor ante iudicis condemnationem minimè obligatur. Ita D. Thomas, 2-2, q. 62, art. 3. Pretium verò vulgare seu naturale non consistit in indivisibili, sed latitudinem admittit; cujus discriminis ratio est, quia cum princeps vel pauci magistratus de facili in unum convenire valeant, pretium legitimum quantum ad terminum parvitatibus aut magnitudinibus potuit ab eis ad amissim taxari ac in puncto determinari: atverò pretium vulgare, cum à iudicio vulgi et plurimorum hominum æstimatione pendeat, qui ordinariè in unum indivisibiliter convenire nequeunt sed alii plus alii minus rem valere iudicant, quamvis ad medium prope accedant, nec ab eo multùm recedant, debuit habere latitudinem. Intra quam tria pretia communiter distingui ac assignari solent, nempe *infimum*, *moderatum* et *summum*. Infimum pretium est extremum in parvitate infra quod emptor absque iniustitiâ descendere nequit. Summum verò seu supremum est aliud extremum in magnitudine, ultra quod venditor licitè non potest ascendere. Tandem inter hæc duo extrema versatur pretium medium seu moderatum, ultra quod licet descendere et ascendere. Ut si merx vendatur decem nummis pretio moderato, justè poterit vendi undecim, et emi novem. Porrò quanta debeat esse latitudo hæc, et quantum intervallum ab uno extremo ad aliud, per certam, firmam ac uniformem regulam statui non potest, cum id ex variis circumstantiis occurrentibus ac ex communi usu fori pendeat. Unde in casu occurrenti casuista debet remittere consulentem ad usum communem fori et ad viros peritos ac timoratae conscientia.

Pretium tandem conventionale seu arbitrarium, juxta aliquos tantam habet latitudinem, quantam voluerint contrahentes, cum versetur tantùm circa res non necessarias ad vitam humanam, sed solummodò deservientes ad pompam, voluptatem, decorem et nobilitatis splendorem, cujusmodi sunt gemmæ, equi et canes insignes, aves raræ, picturæ antiquæ, et alia similia quæ justè tanti vendi possunt, quanti venditor voluerit ac poterit, quantique emptor sciens ac prudens dare voluerit. Alii verò id negant, quia quælibet res vendi debet justo pretio, quod non est committendum arbitrio venditoris, sed iudicio ac æstimationi prudentum ac peritorum pensatis omnibus circumstantiis. Existimo tamen hic utendum esse distinctione. Si enim hujusmodi res fuerint tunc venditioni communiter expositæ, habent hoc ipso pretium communi æstimatione constitutum in his circumstantiis ac determinatum, sicut habent aliæ res venales: secus dicendum quando venditioni non sunt communiter expositæ; tunc enim videtur probabile quòd seclusò omni fraude possunt tantum vendi, quanti dominus earum prudenter ac rationabiliter judicaverit, et quanti emptor non insanus aut prodigus, sed sciens ac prudens, dare liberè consenserit, qui illas tanti fa-

cit ut ad suæ nobilitatis ac divitiarum splendorem spectare reputet hujusmodi res apud se habere eoque pretio sibi comparare: maximè cum dominus vellet eas retinere, solùmque in gratiam alterius vendat, illisque cum quadam veluti dispicientiâ se privet.

ARTICULUS VIII.

Utrum licitè aliquis possit vendere rem plus, aut minus emere quàm valeat.

D. Thomas, 2-2, quæst. 77, art. 4, quatuor documenta affert, quæ admittuntur ab omnibus, suntque veluti principia è quibus eruantur veritates à nobis explicandæ in hæc materiâ.

Primum, quòd fraudem adhibere ad hoc quòd aliquid plus justo pretio vendatur, omninò peccatum est, in quantum aliquis decipit proximum in damnum ipsius. sicut contra justitiam peccat, eumque excessum restituere tenetur, cum non censeatur titulo justæ venditionis debitus, neque voluntariè ab emptore collatus, habeatque hoc ipso alienum venditor, domino rationabiliter invito. Hinc habetur quòd non liceat contrahentibus se decipere, doloque circumvenire, non solum quando læsio ultra vel infra mediocritatem justè pretii, sed etiam citra illius mediocritatem pervenit; ita ut deceptor teneatur excessum aut defectum in conscientia restituere, quidquid sit de foro externo non concedente actionem ad illius repetitionem, quando non est ultra vel infra justè pretii mediocritatem. Ratio est quia violatur tunc debita æqualitas.

Secundum, quòd etiam seclusò omni fraude venditor exigens deliberatè aliquid supra justum pretium saltem rigorosum, sicut et emptor dans infra justum pretium saltem infimum, peccent contra justitiam; venditio enim et emptio secundùm se considerata, videntur esse introductæ: pro communi utilitate utriusque, dum scilicet unus indiget re alterius, ut patet per Philos. 1 Polit.; quod autem pro communi utilitate est introductum, non debet esse magis in gravamen unius quàm alterius; et ideò debet secundùm æqualitatem rei inter eos contractus institui. Quantitas autem rei quæ in usum hominis venit, mensuratur secundùm pretium datum; ad quod est inventum numisma, ut dicitur in 5 Ethic., et ideò si vel pretium excedat quantitatem valoris rei, vel è converso res excedat pretium, tollitur justitiæ æqualitas; et ideò carius vendere, vel vilius emere rem quàm valeat, est secundùm se injustum et illicitum.

Tertium quòd nihilominus loquendo de emptione et venditione secundùm quòd per accidens cedit in utilitatem unius et detrimentum alterius, puta cum aliquis multùm indiget habere rem aliquam, et alius læditur si illà careat, ac juxta alios titulos mox recensendos. In tali casu justum pretium erit, ut non solum respiciatur ad rem quæ venditur, sed ad damnum quod venditor ex venditione incurrit. Et sic licitè poterit aliquid plus vendi quàm valeat secundùm se, quamvis non vendatur plus quàm valeat habenti; id enim non est vendere rem supra justum pretium consideratam hic et nunc cum illo adjuncto.

Quartum denique, quòd si emptor multùm juvetur

ex re alterius quam accepit, ille verò qui vendit non inde damnificetur carendo re illà, non debet eam ob prædictam emptoris utilitatem præcisè, eidem supervendere, quia utilitas quæ alteri accrescit non est ex vendente, sed conditione ementis : nullus autem debet vendere alteri quod non est suum, licèt possit ei vendere damnum quod inde patitur : ille tamen qui ex re alterius acceptà multùm juvatur, potest proprià sponte aliquid vendenti supererogare, quod pertinet ad ejus honestatem.

Quantum addi potest ex Cajetano, quòd causa movens venditorem ad vendendum per accidens se habet ad justum pretium : quare sive ex indigentia, sive ex abundantia, sive ex despectu qui rem vendat, non augetur vel minuitur ejus pretium. Unde quod est justum pretium pro re quam vendit pauper ex necessitate, est etiàm justum pretium pro eadem et simili re quam vendit dives nolens eam domui suæ habere.

Varii solent afferri tituli, ratione quorum res plus aestimetur ac majori pretio vendi possint, ut ratione damni emergentis, ac lucri cessantis. Item ratione donationis liberæ excessùs justì pretii. Item ratione officii et obligationis vendendi aliquid generis mercium. Reverà tamen omnium solidissimus ac per se loquendo unicus titulus, ad quem cæteri reducuntur, est penuria venditorum, raritas mercium et emptorum copia : sicut è contra copia venditorum, abundantia mercium, et paucitas emptorum rerum pretium minuunt. Hinc quando merces ultrò offeruntur et emptores quærunt, decrescit ipsarum pretium, quia desunt emptores : et in hoc sensu dicitur, quòd merces ultroneæ communiter vilescunt pro tertià parte. Hinc quando res venduntur sub hastà, majori pretio vendi aut minori emi licèt possant, ob scilicet multitudinem vel paucitatem, fervorem vel teporem emptorum ; et in his licitationibus merces fortuito ac incerto pretio subsunt. Quare justum earum pretium in hoc foro ac vendendi modo, est illud quod seclusis fraudibus, monopoliiis ac machinationibus obtineri potest, ejusque excessus aut defectus à contrahentibus se fortunæ eventui exponantibus condonari censetur. Idem dicendum de rebus quæ offeruntur vendendæ per proxenetas. Item de rebus quæ post bella, pestes, etc., vilissimè venduntur, quia scilicet ultrò offeruntur, nec inveniuntur emptores. Eadem ratione gemmæ quæ antea mille nummis vendebantur, modò emuntur centum. Et similiter transeunte navi aliqua onustà mercibus, videmus eas vilius emi, quàm ibi valeant, quia non inveniuntur emptores tunc pro alio pretio, et sic de similibus : tunc enim venduntur quantum valent hęc et nunc expositæ, quamvis non vendantur quantum valent absolutè ac valerent si expectarent emptorem. Hinc reprobatuè pretium ex monopolio auctum, sive quando pauci mercatores certì generis omnes merces vel maximam illarum partem coemunt, ut ipsi soli postea ad libitum vendant res ad victum necessarias, antequàm cives alimentarem provisionem sumpserint, illos prævenientes ; quia hęc

machinatione de industria et fraudulentè caritatem inducunt cum damno publico et proprio commo : sive quando inter se conspirant et conveniunt de non vendendis certì generis mercibus nisi constituto ab ipsis pretio excedente summum ac rigorosum, quod absque tali conspiratione haberent : tunc enim peccant contra justitiam, et ad excessum illum restituendum obligantur, cum injuriam ac vim civibus et reipub. in hoc inferant. Sive quando vi, aut fraude impediunt mercatores extraneos ne suas merces in eum locum deferant, ut rariores et chariores ibi existentes, plus vendant quas apud se habent : ob eamdem rationem tunc peccant contra justitiam. Hinc improbandus venit tanquam usurarius contractus ille emptionis, quem vocant *Mohatra*, quo quis mutuum petenti mercatori qui respondet se non habere pecunias, sed offerre ei merces vendendas pretio supremo intra latitudinem justì pretii, prævidens ac intendens redimere pretio infimo justo quod statim presenti pecunià solvit ei qui mutuum rogaverat ; qui propterea obligatus manet ad statuto termino refundendum istud pretium, simulque complementum pretii supremi in priori venditione stipulati. Ibi enim satis apparet fœnerantis intentio mutuandi cum lucro supra sortem, illà duplici venditione simulatà operiendo mutuum cum fœnore. Idque à fortiori contingit quando mercator alium ad hanc revenditionem sollicitat vel urget, vel obligat ex pacto præviè inito, ut expressè declaravit Innocentius papa XI, damnans hanc propositionem, quæ est 40 inter proscriptas : *Contractus mohatra licitus est etiàm respectu ejusdem personæ, cum contractu retrovenditionis præviè inito cum intentione lucri.*

Sanè excusaretur ab usurà mercator iste si non sollicitaret, nec ex pacto emptorem obligaret ad revenditionem, neque eam intenderet, sed bonà fide huic merces venderet, si postea illius præter intentionem, diverso tempore et spontaneè, emptor ipsum sollicitaret ad easdem merces recemendas. Tunc enim seclusè scandalo, servatis servandis, id posset licèt facere eadem ratione ac jure, quo quisvis alius potest.

Hinc simpliciter loquendo vendens rem carius justo pretio rigorosè præcisè ob dilatam solutionem, aut emens minori justo pretio infimo, præcisè ob anticipatam solutionem secluso quocumque interesse, usuram committit et ad restitutionem excessùs tenetur, aut defectus ; quia ibi mutuum virtuale ac implicitum cum fœnore intervenit, ut docet D. Thomas, 2-2, q. 78, art. 2, ad 7. Secus dicendum quando accipitur non ratione mutui ac temporis, sed ad compensationem damni emergentis aut lucri cessantis, prout à nobis supra explicatum est. Unde chirographa seu debita solvenda in posterum quæ vocantur à Cajetano *pagæ acerbæ*, non possunt licèt minori pretio emi quàm valeant, per hoc quòd presenti pecunià emantur, si aliam non habeant acerbitatem quàm ratione temporis futuri, seu solutionis in posterum : benè tamen ex hoc quòd non sint liquida et facilis solutionis, sed ambigua, periculosa, nonnisi cum molestiis et litibus

obtinenda, etc. Ob hæc enim onera, minori pretio æstimantur. Item ob titulum veri interesse, quod emens tunc patitur tribuendo pecuniam præsentem pro futurâ, compensandæ: tunc minori pretio emi possit, seu quia occasione temporis materialiter sumpti, ea dilata solutio affert ementi damnum, aut eum lucro privat, ut supra explicatum fuit. Hinc licitum est carius vendere merces expectatâ solutione in aliud tempus quo creduntur plus valituræ quàm tempore contractûs; si tamen tempore solutionis pretii plus valituras probabile credatur, et mercator non esset tunc illas venditurus, sed usque ad aliud tempus servaturus. Ratio est quia tunc pretium non est taxandum nec æstimandum secundum præsens tempus, sed secundum illud quo mercator erat suas merces distractus; aliàs damnum ex venditione ob solius ementis gratiam factâ reportaret: unde Petrus instanter rogatus à Paulo ut in messe triticum illi vendat expectatâ solutione usque ad mensem maium, potest tunc triticum illi vendere dupliciter. Primò, indefinito pretio, illo scilicet quod communiter currit in initio, vel in medio, vel in fine mensis maii, quo solum tempore decreverat vendere. Tunc enim cum contrahentes sese periculo exponant, nulla apparet injustitia. Secundò, pretio definito majori quàm quod in messe currit, ad arbitrium prudentum, pensatis omnibus pensandis et servatis servandis, nempe quòd prudenter et verisimiliter triticum plus valiturum in mense maio æstimetur, quàm in messe; ita tamen quòd tunc possit de facto plus valere, quàm sit pretium venditori assignatum, ut sic pari lucrandi aut perdendi periculo exponantur ambo. Item quòd venditor non exigat neque recipiat pretium summum quod triticum toto illo mense habebit, sed tantum mediocre quod erit illo mense aut die vel hebdomadâ, si differatur pretii æstimatio usque ad illud tempus: quod enim est in potentia ac multipliciter impediri potest, non tantum valet nec æstimatur, ac si esset actu. Adde et detrahendam esse æstimationem custodiae tritici, periculorum, laborum, expensarum, etc., quibus venditor eximitur. Tandem quòd reverè venditor habeat sinceram intentionem servandi triticum usque ad mensem maium, et de hoc proposito moneat emptorem. Et in hoc etiam contractum nulla apparet injustitia, prout colligitur ex cap. *Naviganti* de usuris: quod fusè ostenditur alibi.

Quæres primò, an venditio cum pacto retrovendendi sit licita. — Resp. pactum istud in favorem solus venditoris esse licitum, quia unusquisque rei suæ est moderator et arbiter; dummodò juxta æstimationem ac proportionem hujus oneris impositi emptori, ad arbitrium viri prudentis rei pretium diminuatur: ex hæc enim duntaxat parte hujusmodi pactum posset esse illicitum, quia hæc nullum intervenit mutuum etiam virtuale, cum emptor nunquam valeat pretium datum repetere, si venditor nolit contractum rescindere: sicque usura esse nequit: bene tamen quando hujusmodi pactum in gratiam emptoris apponitur. Quoties enim aliquis ita suam pecuniam

distrahit, ut ex pacto retineat jus ad similem summam tempore quo voluerit recuperandam, ibi latet imò patet mutuum. Unde si iste fictus emptor et veius mutuator percipiat interim fructus rei apparenter venditæ et reverè solum impignoratæ, non computando illos in partem solutionis pretii, verè exigat lucrum supra sortem ita vi mutui palliati. Ergo est usurarius. Adde quòd per istum contractum omnes facilè possent usuras palliare, fictè emendo fundum frugiferum illius qui petit mutuum, cum pacto quòd eodem pretio intra tot annos esset reempturus; interim non computatis fructibus perceptis pro solutione sortis, ipsam integram recipiet absque jure titulo.

Quæres secundò ad quid teneatur venditor. — Resp. teneri ad rem emptori tradendam in termino præfixo; aliàs si fuerit in morâ culpabili, tenetur ad illi compensandum interesse tam intrinsecum quàm extrinsecum, quod inde patitur, cum sit causa injusta illius. Tenetur insuper de evicitione, si contingat rem ab alio quopiam evinci. *L. Servus quem*, ff. de act. empt. et vend., et *l. Ex empto*, eodem tit., et *l. Qui fundum*, ff. de evict. Tunc nihilominus venditor non tenetur de damno et interesse, nisi dolo suo emptorem circumvenerit; sed sufficit si emptori pretium restituat, quod acceperat. *L. Ex empto*, ff. de empt. et vend.

Quæres tertio cui res debeatur quando duobus in solidum et ex intervallo vendita fuit? — Resp. quòd si res neutri illorum tradita adhuc fuerit, præferendus est ille qui prius emit; nam juxta regulas juris, qui prior est tempore, potior est jure: nec venditor poterat absque illius injuriâ, rem ab ipso emptam, aliis promittere et vendere. Si tamen ea res secundo emptori tradita fuit, iste habet illius dominium; priori verò emptori solum remanet jus et actio in personam venditoris, quantum sibi interest rem venditam non fuisse.

Quæres quartò quænam simul cum re censeantur vendi accessiones, quando de his nulla facta est mentio expressa. — Resp. ea simul vendi quæ communiter accedunt et connectuntur cum rebus venditis, *l. Qui fundum*, ff. de contrah. empt., et *l. Æde sacrâ*, *l. Cum manu*, eod. tit., quia iste contractus est bonæ fidei; quare nisi expressè ac nominatim quædam excipiantur ac demantur, unâ cum re generaliter vendi censentur quæ ad ejus naturam et complementum spectant; quia scilicet vel sunt illius partes unumque efficiunt cum eâ, vel absque illius interitu ad destructionis periculo separari nequeunt; sic venditâ domo, censetur vendi puteus, latrina, seræ et claves, quæ sunt in eâ, *l. Julianus*, et *l. Qui fundum*: venditâ piscinâ censetur vendi pisces qui sunt in eâ. *L. Funes*, ff. de contrah. empt.

Quæres quintò quot modis venditio rescindatur. — Resp. non licere nisi contrahentium altero invito à conventionem factâ recedere, et à contractu resilire. *L. De contractu*, cap. de rescind. vendit. Possunt tamen quædam pacta ab initio fuisse apposta ratione quorum contractus dirimatur ex post facto, etiam invito

altero contrahentium : ut pactum legis commissoriæ per quod scilicet emptio rescindatur, nisi intra statutum tempus pretium solvatur. L. *Cum venditor*, et l. *Fundus*, ff. de l. *Commiss.* Ut enim ostenditur in tract. de *Just.*, quamvis istud pactum non valeat in pignoribus, valet tamen in venditionibus. Imò tunc emptor perdet arrhas quas dedit, nisi aliud expressè conventum fuerit. L. *De lege*, ff. de contra. *empt.*, et l. *Fundo vendito*, ff. de lege *commiss.* Ad hoc etiam confert pactum addictionis in diem, sed de re retrovendendâ, nempe quòd prima venditio non subsistat si intra tot dies venditor alium invenerit emptorem, qui meliorem obtulerit conditionem. L. *Quoties*, ff. de in diem *additione*. Ad hoc quoque confert pactum quo possit venditor rem à se venditam intra præfixum tempus redimere, servatis servandis. L. *Si fundum*, et l. *Si à te comparavit*, cap. de pactis inter *empt.* et *vend.* Dissolvitur præterea venditio in isto regno Gallie per retractum, et jus quod conceditur venditori- bus agnatis intra annum emendi aut redimendi rem venditam, æquale pretium offerendo et dando. Tandem dissolvitur per jus prælationis et retentionis, quod habet dominus directus supra fundum. Ad quem autem spectet rei venditæ dominium et periculum, dum ementi nondum est tradita; idem ad quem pertineant fructus percepti illo tempore intermedio, quando contractus dissolvitur; item ad quem pertineant fructus rei venditæ et traditæ quamdiu ejus pretium nondum est solutum, neque contractus dissolvitur, in tract. de *Just.* fusè explicatur.

ARTICULUS IX.

An et quomodo venditio reddatur illicita, propter defectum rei venditæ, et an venditor ejus vitium dicere teneatur.

Postquam D. Thomas examinaverit fraudulentiam et injustitiam emptionis et venditionis ex parte pretii, deinde art. 2 et 3, eam investigat ex defectu rei venditæ, dicitque triplicem in eâ defectum considerari posse.

Unum quidem secundum substantiam et speciem rei, ut si quis rustico, vitrum pro gemmâ vendat, vas stanneum pro argenteo, vinum mixtum aquâ pro puro, aurum pro aurichalco, et generaliter unam rem pro aliâ, vel in toto, vel in parte, ac eodem pretio. Et hunc quidem defectum, si venditor cognoscat in re quam vendit, fraudem committit in venditione : unde venditio illicita redditur, et hoc est quod dicitur contra quosdam Isa. 1 : *Argentum tuum versum est in scoriâ, vinum tuum mixtum est aquâ*; quod enim mixtum est, patitur defectum quantum ad speciem. Hæc fraus est ex genere suo mortalis; et iste error, etiamsi non foret antecedens nec daret causam contractui, sed esset solum concomitans ac incidens, ipso jure nature annullat contractum, quia deceptus non consentit in aliam rem quæ supponitur, v. g., vitrum, sed solum in gemmam quæ promittitur, et pro quâ solvit.

Alius autem defectus est secundum quantitatem que per mensuram cognoscitur : et ideò si quis scienter utatur deficienti mensurâ in vendendo, fraudem committit, et est illicita venditio. Unde dicitur Deuteron.

23 : *Non habebis in sacco tuo diversa pondera, majus et minus, nec erit in dono tuâ modus major et minor* : et postea subditur : *Abominatur enim Dominus eum qui hæc facit, et aversatur omnem injustitiam.* Necesse est autem mensuras rerum venalium in diversis locis esse diversas, propter diversitatem copie et inopie rerum, quia ubi res magis abundant, consueverunt esse majores mensuræ. In unoquoque tamen loco ad rectores civitatis pertinet determinare quæ sint justæ mensuræ rerum venalium, pensatis conditionibus locorum et rerum : et ideò has mensuras publicâ auctoritate vel consuetudine institutas, præterire non licet.

Tertius defectus est ex parte qualitatis, puta si aliquod animal infirmum vendat quasi sanum : quod si quis scienter fecerit, fraudem committit in venditione. Unde est illicita venditio, et consurgit in his tribus defectibus obligatio restituendi. Si verò eo ignorante aliquis predictorum defectuum in re venditâ fuerit, venditor quidem non peccat quia facit injustum tantum materialiter, nec ejus operatio est injusta : tenetur tamen cum ad ejus notitiam pervenerit, dampnum recompensare emptori.

Error solum circa qualitates et accidentia extrinseca, si fuerit solum concomitans et incidens, seu non dans causam contractui, ipsum non reddit nullum, tum quia jam adest consensus simpliciter in contractum : Joannes enim, v. g., verè voluit emere equum, licet in pretio deceptus fuerit, vel circa aliqua ejus accidentia; unde talis error inducit quidem non voluntarium circa eâ accidentia; non tamen causat involuntarium simpliciter circa emptionem equi; tum quia minimè requiritur ut emptor nôrit omnes omninò rei qualitates et in omnes consentiat; cum enim innumera sint, nihil unquam firmum esse in contractibus. Unde iste error solum deservit ad hoc ut contractus reduci debeat ad æqualitatem. Cum autem emptor non minùs teneatur servare justitiæ leges, quàm venditor, rectè concludit D. Thomas, eodem modo ratiocinandum esse de illo. Unde si quis venderet aurum, credens esse aurichalcum, emptor id cognoscens, injustè emit et ad restitutionem tenetur : eadem etiam est ratio de defectu quantitatis. His suppositis,

Dico primò, quando vitium rei venalis est per se manifestum et patens, puta si equus fuerit claudus aut monoculus, tunc venditor non tenetur de illo emptorem admonere, sed solum minuere de pretio, juxta proportionem hujus defectûs; aliàs excessum restituere tenetur. Ita expressè D. Thomas hic, art. 3, et communiter auctores. Ratio est, quia tunc venditor non decipit emptorem, sed ipsemet incautè ac imprudenter se gerens, vult decipi, nec nisi justo pretio venditur, ut suppono.

Dico secundò, quando vitium est occultum, si aliunde non fuerit notabile, nec inde timeatur periculum aut dampnum emptori eventurum, non tenetur venditor illud manifestare, dummodò tantum detrahat de pretio, quantum res illa minus valet cum isto vitio : ita D. Thomas, loco citato et quodlib. 2, art. 10, quia

tunc venditio est justa quando pretium adequatur valori rei venditæ: nec inde præbetur occasio periculi aut damni emptori, solumque sibi præcavet venditor in nostro casu, quia fortè emptor propter hujusmodi vitium, vellet plus subtrahi de pretio quam esset subtrahendum. Ergo, etc.

Dico tertio, venditorem teneri ex justitiâ ad manifestandum rei venalis vitium, quod reddit rem nocivam emptori, nec tunc sufficere ut diminuat de pretio. Ita D. Thomas hic. Ratio est, quia dare alicui occasionem periculi aut damni, est semper illicitum, quanvis non sit necessarium quòd homo alteri semper det auxilium vel consilium, pertinens ad hujus qualem-cumque promotionem; sed hoc solum est necessarium in aliquo casu determinato, puta cum alius ejus curæ subditur, vel cum non potest ei per alium subveniri: venditor autem qui rem vendendam proponit, ex hoc ipso dat emptori damni vel periculi occasionem, quòd rem vitiosam ei offert, si ex ejus vitio damnus vel periculum incurrere possit: damnus quidem, si propter hujusmodi vitium res quæ vendenda proponitur, minoris sit pretii; ipse verò propter hujusmodi vitium nihil de pretio subtrahat. Periculum autem, si propter hujusmodi vitium, usus rei reddatur impeditus vel noxius, puta si aliquis alicui vendat equum claudicantem pro veloci, vel ruinosam domum pro firmâ, vel cibum corruptum et venenosum pro bono. Unde si hujusmodi vitia sint occulta et ipse non detegat, erit illicita et dolosa venditio, et tenetur venditor ad damni compensationem. Ita D. Thomas hic. Ex quo inferitur idem esse dicendum, si tale vitium rem prorsus inutilem reddat; tunc enim emptor decipitur cum damno proprio, et dolus dat causam contractui. Addit D. Thomas hic, art. 3, in fine corp. quòd *dùm usus rei etsi non competat venditori, potest tamen esse conveniens aliis, et ipse propter hujusmodi vitium subtrahat quantum oportet de pretio, non tenetur ad manifestandum vitium rei; quia fortè propter hujusmodi vitium emptor vellet plus subtrahi de pretio quam esset subtrahendum: unde licitè venditor indemnitati suæ consulere potest vitium ei reticendo.*

Ex hoc quidam inferunt quòd etiãmsi res illa emptoris fini sit inutilis, si aliunde possit aliis esse conveniens ac utilis, ipsisque vendi eodem pretio ab emptore, tunc venditor non tenetur vitium manifestare emptori, si ab eodem non fuerit interrogatus expressè aut tacitè, seu si ex communi modo vendendi tales res in tali loco, ipse merces suas sincerè venales exponat earumque vitia dolo et aliqua arte non occultet. — Negant verò alii, ex hoc quòd emptor tunc non censetur habere voluntatem emendi, solumque ex errore ac deceptione consensum præbeat contractui. Quod videtur admittendum, quando emptor ex sui conditione ostendit se querere talem rem, non ad vendendum aliis, sed præcisè ob aliquem usum determinatum sibi convenientem, ut miles emens equum ad currendum et equitandum, videtur decipi dùm venditur illi equus solummodò aptus ad arandum. Item si agricolæ vendatur equus arandi ac laborandi incapax;

tenetur enim tunc venditor lege saltem charitatis emptorem admonere rem non esse satis convenientem, maxime si possit eam facitè aliis vendere.

Quæres an mercator sciens pretium rei quam vendit, brevi minuendum esse ob superventuram earum mercium copiam, possit festinanter illam pretio currenti vendere, non indicando futuram abundantiam. — Resp. affirmative cum D. Thomâ hic, art. 3, ad 4, quia in isto casu mercator utitur jure suo, dummodò vi aut fraude non impediatur quin copia mercium superveniat, aut manifestetur brevi futura, aut mendaciis non alliciat imparatos ad emendum, imposturis spergendo rumorem falsum, quòd brevi illarum mercium pretium foret augendum, aliove modo injusto civibus nocendo.

An autem de hac copiâ superventurâ interrogatus, possit eam negare aut celare, negant aliqui ex hoc quòd venditor tunc ex officio veritatem fateri tenetur, nec licitè eam celare et à fortiori negare possit cum tanto civium damno publico; affirmant verò alii, quia ex hoc emptores ad contractum injustum non inducentur; traditur quippe merx absque vitio, venditurque pretio currenti justo. Unde etiãmsi mercator tunc negaret, tale mendacium non esset formaliter perniciosum, sed officiosum, seu ordinaretur aliunde à mercatore ad vitandum damnus, quod in propriis facultatibus incurreret, si veritatem proferret.

Verum dato quòd tunc mercator possit veritatem non aperire, sed celare, non videtur tamen admittendum quòd mendacio positivè valeat civis decipere cum ipsorum damno. Unde si hujusmodi mendaciis pretium currens auctum fuerit, tunc mercator illum excessum restituere tenetur. Hinc inferitur eum qui sciens obsidionem urbis proximè venturam, suas res celeriter vendit pretio currenti, non admonendo emptores de futurâ vastatione, non peccare; item eum qui scit curiam brevi ex hoc loco recessuram, posse locare celeriter domos suas pretio quo ante solebat.

Quæ hactenus de venditore dicta sunt, proportionaliter emptori applicanda veniunt: nempe quòd sciens futuram mercium penuriam et charitatem, potest illam prævenire emendo res nunc pretio currenti. Idem dicendum de eo qui scit pretium monete decreto principis brevi esse minuendum, quando adhuc non est publicatum. An autem consularii et ministri principis, de quorum assensu decretum istud fuit emanatum, possint quoque res suas et pecunias pretio tunc corrente distrabere, ante ejus publicationem, aliqui negant, quia nec debent, nec possunt suo officio fungi in damnus civium. Alii verò affirmant, quia ex unâ parte ratione sui officii non interdicitur illis venditio mercium et distractio pecuniarum suarum pretio currenti, neque tenentur tale decretum ante tempus à principe assignatum civibus manifestare.

Existimo tamen eos licitè non posse hujus decreti publicationem de industriâ et in proprium commodum differre, eoque sine ut totum sufficiens tempus habere valeant, ad suas merces et pecunias illo majori pretio distrabendas; id enim esset officio suo in civium dam-

num fraudolenter abuti, neque suis cognatis aut amicis ad hunc finem tale secretum pandere debent, ob eandem rationem. Denique si per fraudem et machinationem, hujusmodi rerum pretii immutationem procuraverint, ut nempe res et pecunias suas carius venderent ac distraherent et postea vilius emerent, non videntur à gravi peccato excusandi.

ARTICULUS X.

Utrum liceat negotiando carius aliquid vendere quam emere.

Divus Thomas de istà negotiatione tractat hic, art. 4, dicitque ad negotiatores pertinere rerum commutationibus insistere, duplicemque cum Arist. 1 Polit. distinguit commutationem. Unam quasi naturalem et necessariam, nempe rei cum re, vel rerum et denariorum propter vitæ necessitatem: et talis commutatio est laudabilis, nec propriè pertinet ad negotiatores, sed magis ad œconomicos, aut politicos. Alia verò commutationis species, est vel denariorum ad denarios per cambium, vel quarumcumque rerum ad denarios per mercaturam: seu non propter res vitæ necessarias, sed propter querendum lucrum; et de hac est sermo in præsentì, per quam scilicet res non immutata nec meliores effectæ carius venduntur à mercatore, quam ab eodem fuerint emptæ ad lucrum sibi comparandum ex illarum districtione. Aliquid etiam de commutatione denariorum ad denarios per cambium breviter disseremus.

Dico primò, mercaturam neque esse de se bonam, neque malam; habere tamen quandam speciem turpitudinis, et esse de malè sonantibus; ita D. Thomas loco citato, et communiter auctores.

Præbatur. Cùm mercatura tendat in lucrum tanquàm in objectum, de eà judicandum est per comparationem ad tale objectum. Lucrum autem quamvis de sui ratione non importet aliquid honestum vel necessarium, nihil tamen de se dicit vitiosum ac virtuti contrarium; nihil enim prohibet ordinari ad aliquem finem necessarium vel honestum, v. g., ad subveniendum indigentibus, aut familiam sustentandam, aut publicam utilitatem procurandam, ne scilicet res ad vitam necessariæ civibus desint; et mercator lucrum expetit non quasi finem, sed quasi stipendium laboris. Et tunc negotiatio est licita. Quando vero mercator tendit in lucrum tanquàm in ultimum finem, quod contingit quando propter lucrum frangit aliquod præceptum, v. g., pejerando, defraudando proximum, tunc negotiatio est mortalitèr peccaminosa. Sicut ergo lucrum de se non est mortalitèr bonum neque malum, sed indifferens, ita et negotiatio mercatoria: non enim ex eà affirmatur malum, sed negatur bonum, justèque vituperatur tanquàm habens speciem mali; quia quantum est de se deservit cupiditati lucri quæ terminum nescit, sed in infinitum tendit: et ob frequentia negotiantium vitia; quia, ut dicitur Eccl. 26: *Difficilius excutitur negotiator à peccatis laborum*: item quia nimis implicat animum secularibus curis, rebusque terrenis: tandem quia mercatura scatet multis difficultatibus et

periculis peccatorum, ob quæ et alia inconvenientia ac indecentia, meritò clericis interdicitur, per totam dist. 88, et alibi passim in can.; hinc meritò dicitur Psalm. 79: *Quoniam non cognovi litteraturam*; vel ut alii legunt, *negotiationem, introibo in potentias Domini*.

Potest itaque negotiatio reddi illicita ex circumstantiis personarum, puta clericorum, ut ostendit D. Thomas, art. citato, ad 3, illisque graviter interdicitur ab Ecclesià; ita ut etiam secluso scandalo, mortalitèr peccent si eam exerceant, maximeque si in usu habeant, ut fusè ostenditur tract. de Just.; item ex circumstantiâ loci, puta si in Ecclesià aut in cœmeterio fiant mundinationes, ut colligitur ex Matth. 21, et Joan. 2; item ex cap. *Decet*, in 6; item ex circumstantiâ temporis sacri, ut si mercatura exerceatur diebus dominicis ac festivis, ut ostensum est in 3 Decalogi præcepto, et colligitur ex D. Thomæ, 2 2, q. 122, art. 4, et prohibetur c. 1, de Feriis. Item venditio mala reddi potest ex conditione rerum venalium; item ex injustitiâ pretii, et ex modo negotiandi, prout fusè ostenditur in tractatu de Just.

Dico secundò, quòd cùm cambium sit permutatio negotiataria pecuniæ pro pecuniâ cum lucro, vel causâ lucri, eodem modo ratiocinandum est de arte camporiâ ac de negotiatione mercatoriâ.

Jure naturali ad justitiam cambii sequentè requiruntur conditiones. Prima est, ut interveniat vera et sincera permutatio unius pecuniæ pro aliâ diversâ, absitque omnis simulatio et intentio usuras palliandi sub colore cambii, celebrando verum cum fenore mutuum. Secunda, ut nihil prorsus exigatur lucri ratione temporis ac dilatæ solutionis præcisè, sed tantum pro loci distantia, pro translatione pecuniæ aliisque justis titulis. Tertia, ut servetur justum pretium, quod vel communi et approbatâ consuetudine, aut peritorum ac proborum judicio determinatur; injustitia enim cambiorum ex hoc potissimum duplici capite oriri potest: nempe aut ob usurariam pravitatem, ex injustitiâ pretii, et quam redolent, aut ob inæqualitatem, seu excessum in pretio ac stipendio. B. Pius V in speciali constitutione suâ plures alias apposuit conditiones, quas alibi retulimus.

Porrò cambium est duplex, aliud fictum ac siccum, quia caret humore et fecunditate ad fructificandum et est potius mutuum cum fenore, ut contingit quando non mittuntur litteræ, aut mittuntur inanes, aut non fit etiam translatio virtualis pecuniæ; sed campsor tradit eam camporario, ab eodem in eodem prorsus loco solvendam cum lucro ob præcisè dilatam solutionem, etc.; et istud cambium jure naturali et positivo tanquàm usurarium reprobatum. Aliud verò est cambium verum et reale, continens veram ac legitimam pecuniæ pro aliâ diversâ commutationem. Et de isto tantum sermo in præsentì.

Subdividitur autem in minutum seu manuale, et in cambium locale, seu per litteras. Cambium ad minutum est permutatio pecuniæ pro aliâ præsentì in eodem loco, ut eum quis dat pecuniâ auream pro argenteâ vel aereâ, et è contra, cum moderato luero

juxta diversarum regionum consuetudinem: dummodò lucrum non sit excessivum, cambium erit justum, et ex hæc solùm parte illicitum esse potest: cum enim non exigat tempus, sed statim una pecunia pro aliâ commutetur et de manu in manum transeat, nequit esse usurarium, eò quòd nullum involvat mutuum, sed tantùm injustum esse potest ob excessum pretii.

Cambium locale est quòd pecunia de præsentì in uno loco ac tempore recipitur, et in aliò loco et tempore redditur; et quia ordinariè per litteras fieri solet et idèò vocatur cambium per litteras, idque duobus modis exerceri contingit. Primò quando campsor prior dat campario pecunias suas Lugduni, v. g., ut eas reddat Romæ; vel secundò è contra, quando camparius prior dat Romæ pecunias suas campario, ut eas reddat Lugduni. De hoc secundo modo non est tanta difficultas ac de primo; etenim campsor tunc non dat mutuum campario, cum nullas ipsi det pecunias, sed ab eodem recipiat alibi reddendas, unde nequit usuram committere; sed si moderatum lucrum accipiat, erit justum. Variis autem titulis campsor tunc potest stipendium exigere, nempe ob translationem saltem virtualem pecuniæ camparii ex uno loco ad aliud ad ejus petitionem et gratiam, ejusdemque pecuniæ assurancementum; et istud camporis onus transferendì ac assurancementis est id quod venditur. Hinc fit, ut quò longius est iter et major locorum distantia, gravioraque pericula, eò majus pretium stipulari ac constitui possit. Quando verò campsor prior dat Romæ campario pecunias ab eodem Lugduni reddendas, tunc potest intervenire mutuum, cum necesse sit unum ex contractantibus sequi fidem alterius et accipere creditum pro re quæ functionem recipit. Campsor enim pecuniam suam virtualiter credit campario, in ipsum transferendo illius dominium cum obligatione reddendi eandem summam tempore necessario. Unde si aliquid exigatur præcisè, ratione longioris temporis ac dilatæ solutionis, erit usurarium; si verò pretium immoderatum accipiatur, erit iniquum; si tamen moderatum accipiatur ob justos titulos damni emergentis ac lucri cessantis, imò sine ullo interesse, ob solam translationem virtualement pecuniæ, non quidem illius quam campsor Romæ dat campario, sed alterius quam ab eodem recepturus est Lugduni, quam deinde Romam, ubi habitat, transferendi onus suscipit, cambium erit licitum: illius enim pecunia transferri censetur qui illà indiget, et operam alterius implorat ac locat ad hoc ut ejus auxilio pecuniam quam alibi distantem retinet, hæc præsentem habeat ubi indiget. Talis autem est camparius in nostro casu, cujus proinde pecunia Lugduni existens redditur ipsi virtualiter Romæ præsens: seu efficitur æquivalenter ipsi commoda ac utilis Romæ ubi indiget, ac si illuc asportata fuisset ope camporis. Alios omitto titulos, puta quando pecunia in uno loco plus valet quàm in alio, et sic de cæteris.

Cambiorum pretia justè augeri aut minui possunt ratione majoris aut minoris pecuniæ æstimationis,

sicut dictum est de pretio mercium, quod augetur vel minuitur juxta paucitatem vel copiam emptorum, aut venditorum et mercium, aliisque titulis accidentalibus et extrinsecis.

Si in cambiis quantitas pretii ac lucri determinata non fuerit à lege aut à consuetudine approbata, æstimanda tunc est et taxanda à peritis in arte viris probis, simul in unum congregatis et consentientibus, juxta æquitatem bonamque fidem procedentibus, attentis prudenter attendendis, nempe copiâ vel penuriâ denariorum et cambientium, item locorum distantia, laboribus, periculis imminetibus, aliisque circumstantiis, nullâ habita ratione temporis formaliter ac dilatæ solutionis præcisè.

Tandem ratione interesse et officii camporis à Republicæ constituti ob bonum publicum, potest aliquis accipere lucrum ultra valorem pecuniæ à lege definitum: ob scilicet onus habendi multas et varias pecunias paratas ad permutandum ac cambiendum volentibus cambium. Plura de cambiis habebimus alibi. (Vid. tractatum de Justitiâ.)

ARTICULUS XI.

De cæteris contractibus.

Divus Thomas duos tantùm contractus in particulari, nempe usuræ pravitatem in mutuo, et fraudulentiam in emptionibus ac venditionibus ex professo examinavit duabus quæstionibus jam explicatis: et merito, quia justitia aut injustitia cæterarum commutationum voluntariarum, per comparisonem ad hos duos contractus dignosci potest, ac regulari debet. Ex duplici namque potissimum capite omnis et quilibet contractus redditur injustus et illicitus, nimirum vel ex hoc quòd pretium de re quæ de se nullo prorsus est digna pretio distincto exigitur: et tunc involvit mutuum, ac tanquàm usurarius reprobat. Vel ex hoc quòd pretium justum violatur per excessum aut defectum, et tunc est iniquus: hæc autem iniquitas et injustitia maximè relucet per fraudulentiam in emptionibus et venditionibus. Unde sic concludit D. Thomas, q. 77, art. 1: *Circa alius commutationes voluntarias, non in ventur aliqua species peccati, quæ distinguatur à rapinâ vel furto.* Ideoque S. doctor, brevitate amicus, ex professo de illis non egit; quia si hæc regula semper habeatur præ oculis, quando præsertim judicandum est de aliquo contractu, faciliè dignoscetur an sit illicitus; si nempe involvat mutuum virtuale cum fenore, exigendo pretium pro usu rei ipso usu consumptibilis, vel si adsit fraudulentia, violando justum pretium per excessum aut defectum.

Nos autem aliquos contractus in particulari valdè necessarios breviter parag. sequentibus examinaturi sumus, ut contractum censualem, contractum locationis et conductionis, contractum societatis, contractum commodati, depositi, etc.; de his aliisque fusè tractabitur, ubi de Just.

§ 1. *De constitutione censuum, seu reddituum annuorum.*

Census hic à nobis sumitur pro pensione aut reddito annuo, vel potius pro jure percipiendi illam: unde

definiri potest : Jus percipiendi pensionem ex re alterius frugiferâ aut utilio. In hoc contractu non est mutuum, sed emptio et venditio talis juris, quod certè pecuniâ æstimari potest : non enim pecunia emitur pecuniâ, sed jus percipiendi pecuniam annuam ; v. g., Petrus centum nummis emit à Paulo, non quinque nummos annuos, usura quippe tunc foret, si non computarentur in sortem, et Petrus plus acciperet quàm dedit, sed emit tantùm jus percipiendi annuam pensionem quinque nummorum ex ejus fructibus : quod jus cum sit res incorporalis et immobilis, distinguitur à pecuniâ, sicque pecuniâ comparatur, eoque pretio taxatur, et valere æstimatur. Differt iste contractus à mutuo, quia in eo principalis obligatio non est ad sortem, utpote quæ nunquam repeti potest à dante, sed solum ad annuum redditum cujus emitur jus : in mutuo verò præcipua obligatio est ad sortem, utpote quæ semper repeti potest à mutuante, et reddenda est à mutuuario tempore statuto.

Census dividitur in reservativum, puta dùm quis datâ alteri re aut possessione suâ, reservat sibi aliquam partem fructuum, vel pecuniæ singulis annis sibi ab eo cui dedit rei suæ dominium directum et utile sub istâ reservatione solvendam; et in consignativum; dùm è contra quis rem suam adhuc retinet, vendit tamen et assignat alteri in eâ aut ex eâ aliquam partem fructuum, vel aliquid pecuniæ, singulis annis solvendo illi hanc pensionem. De hoc sensu consignativo tantùm erit sermo, utpote magis in usu apud homines, magisque periculoso. Dividitur autem ex parte rei supra quam fundatur et constituitur, in realem, personalem, et mixtum ex utroque. Realis est ille qui fundatur in re de se frugiferâ, ut vineâ, domo, etc.; personalis est ille qui in solâ censuarii personâ, vel supra aliquam totam communitatem constituitur; mixtus est qui super re et personâ censuarii simul obligatâ imponitur.

Dividitur insuper ex parte durationis in redimibilem, ex parte scilicet venditoris, qui reddendo pretium acceptum, illum censum extinguere potest, ut fit communiter et ordinariè. Nec propterea impeditur quin perpetuus dicatur, quia emptor nunquam potest illum rescindere nisi computando pensiones acceptas in partem pretii dati, et venditor nunquam tenetur illum redimere, si nolit. Et in irredimibilem, etiam ex parte venditoris, qui libenter istud onus suscipit ob bonum publicum; et pro hoc gravamine debite compensatur. Verùm non multùm frequenter hoc modo census instituantur, nisi pro communi reipub. utilitate, ut pro fundandâ in aliquâ universitate cathedrâ in perpetuum.

Tandem ratione pensionis solvendæ dividitur in fructuarium, quando solvitur in fructibus sub determinatâ mensurâ, vel sub indeterminatâ quantitate, v. g., tertiâ parte fructuum quos ex fundo assignato provenire continget, qualescumque extiterint; et in pecuniarium, quando certa pecuniæ quantitas quotannis assignatur. Idque fit quandoque ob periculum infidelitatis et non servandi debitam æqualitatem in per-

ceptione et solutione fructuum, ad molestias, lites et discordias vitandas, etc.

Dico primò, licitam esse emptionem et venditionem censuum realium tam recenter quàm ab antiquo creatorum, tam pecuniariorum quàm fructuariorum; dummodò absque fraude et animo usuras palliandi, et absque inæqualitate pretii constituantur, ac serventur omnia, quæ de jure servari debent. Ita communiter auctores tam theologi, quàm canonistæ.

Prob. Hic intervenit vera emptio et venditio juris ad annuas pensiones : istud enim jus sicut potest donari, et cum aliâ re utili commutari, ita et vendi, cum sit pretio æstimabile vera merx, ac inter res immobiles computetur. Adde quòd, sicut Petrus, v. g., potest totum suum prædium vendere ac jus ad omnes illius fructus, et Paulus emere : ita et tantùm parte illius fundi, et jus ad illam solam. Iste igitur contractus censualis est species quædam emptionis et venditionis cum pacto retrovendendi in favorem solius venditoris apposito : potest enim reddendo pretium se ab illo onere redimere, quod sibi imposuit ad præsentem suæ necessitati subveniendum; quod pactum non vitiat venditionem, nec transformat in mutuum, quia semper stat, quòd qui dedit pretium, nunquam possit ab eo qui accipit invito repetere : sicut mutuans statuto tempore potest sortem recuperare. Hinc colligitur, justè non posse apponi pactum quo emptor seu censualista habeat facultatem repetendi pretium ac rescindendi contractum quando voluerit, non computando pensiones acceptas in solutionem capitalis, quia ibi involvitur mutuum cum fenore : datur enim pecunia reddibiliter, seu cum obligatione similem summam reddendi termino præfixo, in quo sanè consistit ratio mutui, et aliunde percipiuntur pensiones annuæ, tantùm lucrum ex mutuo virtuali proveniens. Id autem non contingit ex pacto redimendi in favorem solius venditoris apposito, ut de se patet : solumque tunc venditor obligatur ad reddendum quantum illud jus ab eo venditum valet; tantùmdem autem censetur tunc valere, quantum emptum fuerat, non computatis interim pensionibus à censuario perceptis, utpote quæ non sunt accessiones sortis, sed fructus illius, seu juris ad pensiones annuas; sicut redditus domorum et prædiorum censentur fructus illarum rerum, non verò pecuniarum, quibus emptæ fuerunt : pro isto tamen onere quo venditor emptori imponit revendendi, debet aliquid minui de pretio quo res venditur absolutâ venditione et absque tali gravamine.

Porro justum pretium censûs non requirit ut adæquet omnino pensiones solvendas : non enim emuntur futuræ pensiones, sed tantùm jus illas exigendi; cujus juris emptio, sicut et aliarum rerum, habet pretium legitimum et vulgare, quod scilicet lex principis vel communis prudentum æstimatio, pensatis omnibus circumstantiis, constituit. Unde expedit ut in singulis regnis publicâ auctoritate definiatur ad compescendas contrahentium habendi cupiditates, ut in Galliâ centum nummis emitur pensio annua quinque nummorum. Quando verò non est à principe vel à repub.

certum pretium determinatum, tunc servanda est consuetudo approbata locorum et æstimatio piorum ac prudentium virorum juri naturali ac divino nullatenus contraria. Igitur ad justitiam hujus contractus requiritur jure naturæ primò, ut justum pretium interveniat; secundò, ut adsit vera et sincera intentio vendendi et emendi, non verò palliandi mutuum sub fenore, prout contingit quando venditor obligatur ad redimendum census, vel quando census ad certum terminum statuitur. V. g., quando Paulus centum nummis de præsentì Joanni traditis, emit ab eodem pensionem annuam duodecim nummorum spatio quindècim annorum à Joanne sibi solvendam; quo termino expleto, census extinguitur absque alià redditione pretii ab initio dati. Sic enim Joannes contrahit obligationem reddendi totam sortem divisim et per partes, quod non evacuat nec tollit rationem mutui: aliunde verò auctarium à Paulo recipitur ratione longioris temporis, formaliter præcisè, ratione dilatæ solutionis; suppono enim id non fieri ratione alicujus interesse, quia si interveniat damnum emergens aut lucrum cessans, justè potest Paulus ratione hujus tituli recipere illas pecunias in compensationem. Nec propterea excludimus census vitalium quo contrahentes exponuntur æquali periculo et incertitudini lucri aut damni: reducit enim ad contractum alexæ et fortunæ; nec unquam pecunia danti est reddenda, etiam per pactum de retrovendendo; unde est licitus, si justa servetur proportio pretii, spectatis omnibus circumstantiis. Tertio requiritur, ut census fundetur aut constitutur in re frugifera, et quæ sit in liberâ dispositione constituentis seu venditoris: nemo enim plus juris in alium transferre potest, quàm ipse habeat, lib. *Nemo*, ff. de Reg. juris. Nililque emerit quando emitur jus ad partem fructus agri, si fuerit omninò sterilis. An autem pereunte illà re censui subjecta, pereat quoque census jure naturæ; alii negant ex eo quòd census non ita super illà re constitutur, ut pensio sit necessariò solvenda ex fructibus quos refert; sed tantum ad hoc ut capitale et redditus annuus firmius ac securius subsistant, illaque res potius in pignus et hypothecam quàm censuum fundamentum apposita censatur: unde censuarius ad solvendum ex aliis bonis suis adhuc tunc obligatus manet. Alii verò affirmant tunc census perire, si aliud expressum non fuerit, sicut pereunte re emptà, perit domino seu emptori et amittit dominium illius, ac jus omne percipiendi fructus ex eà.

Dicò secundò, in præxi et moraliter loquendo census merè personales, etiam spectato solo jure naturæ, esse periculosos, valdè dubios ac de usurâ suspectos; unde per bullam B. Pii V fuerunt omninò sublati. Et Martinus papa V, ac Calixtus III, qui antea census reales intra certas juris naturalis limites redactos approbaverunt, personales tacerunt, de quibus tamen erat major ratio dubitandi ac timendi periculum usuræ, eo silentio satis indicantes, non esse introducendos. Et sanè illis semel admissis præcluditur via petitioni mutui gratuiti; cuilibet enim petenti mutuum,

responderi posset, ut venderet ac constitueret census supra personam suam, cum id sit ipsi tam facile, quàm illam solutioni mutui obligare. Item januam omnibus usuris palliandis aperit: quicumque enim requisitus de dando mutuo, dicere posset petenti: Ecce do tibi centum nummos quibus indiges; me ipsum obligo ad non repetendam similem summam, quandiù reddere nolueris, interim solves mihi auctarium quinque nummorum in annum, quòd tanquàm census à me emptum, supra nudam tuam personam tibi imponis: nullus enim est qui personam et aliquas operas non habeat, quas obligare possit. His adde quòd censuarius non intendit vendere suam personam neque operas, ut constat de viro nobili se obligante ad census merè personalem et de personà omninò ineptà ad laborandum ac lucrandum: unde est venditio ficta et verum mutuum cum fenore. Probatur insuper: idè enim jus percipiendi census realem ex prædio alieno vendi potest, quia prædium est vendibile et ex intentione contrahentium de facto tunc venditur quoad aliquam sui partem. Atqui persona hominis liberi non est vendibilis; ergo neque jus ad illam ejusque operas. Præterea vel illud jus fundatum supra nudam personam venditoris absque designatione bonorum, utpote quia nulla habet, neque est in proximâ spe habendi, est temporale ac redimibile. Et tunc necesse est quòd cumulus pensionum adæquet pretium constitutum, ac cum eorum solutione computetur: aliàs secluso interesse est contractus usurarius, prout jam ostensum est. Vel est perpetuum ac irredimibile et transiens ad hæredes: hoc autem dici nequit, cum repugnet tale jus in re mobili labente et caducà, qualis est persona hominis, constitui, quæ scilicet mortuà nihil amplius remanet unde fructus colligi valeant ad pensiones annuas solvendas; cum, ut suppono, non relinquat post se bona quibus hæredes representent illius personam, eosque ad pensionem, solvendam ac continuendam solutionem obligare possit.

Hinc habetur, jure naturæ, et secluso jure pontificio, ubi B. Pio V bulla non est recepta census mixtos esse licitos, servatis conditionibus jam relatis. Et sic passim in regionibus nostris omnes contractus censuales celebrantur absque scrupulo à viris probis et communitatibus religiosis constituentibus census super personam et bona simul censuari, ita ut juxta receptam ac reprobatam consuetudinem se suaque obliget ad securitatem, et ad censualistam indemnem servandum. Omnes enim conveniunt pactum licitè addi posse, quo censuarius seu venditor se suaque obliget, semperque teneatur ad pensionem in quocumque eventu solvendam, etiamsi res specialiter censui subjecta pereat: dummodò istud onus eidem compensetur pretio justo juxta viri prudentis judicium pensatis omnibus periculis et circumstantiis; quòd pactum assecurationis, licet sit præter, non tamen est contra naturam census et ad istum contractum permissivè et accessorè se habet, perinde ac pactum retrovenditionis in favorem censuarii appositum; semper enim stat emptoreus

nunquam posse cogere venditorem ad redimendum censum.

Item pactum quo bona censuarii hypothecata alienari non possint absque consensu censualiste, non vitiat hunc contractum, quia jure potest isto modo se indemnem servare. Nec etiam aliud pactum, ut nempe si in futurum pensio per triennium non solvatur, emptor possit distrahere ac vendere rem hypothecatam, tum pro recuperanda summa capitali, tum pro habendis pensionibus non solutis, tum pro compensando interesse; dummodò illa res justo pretio vendatur, nec emptor de eo sibi plus retineat, quam ei debetur. Item licet apponitur pactum quo censuarius aut venditor volens redimere censum, per bimestre aut trimestre ante redemptionem teneatur de hoc monere censualistam, ut habeat sufficiens tempus sibi providendi ac pecunias suas elocandi; et interim toto illo spatio solito pensio currit.

In nostro regno ex constitutione Ludovici regis XII, censualista nequit exigere pensiones non solutas nisi intra quinque annorum spatium, post illud verò remanent insolute, si in judicio earum interpellationem non apposuerit.

Quæ hætenus à nobis de censibus dicta sunt, de jure naturali ad eorum justitiam ubique et apud omnes requiruntur; plura alia de jure positivo humano exiguntur, maxime ex constitutione B. Pii V, emanata anno 1569, calend. februarii anno 4 pontificatus illius, quæ observanda sunt ab iis apud quos est usu recepta, eamque fusè exposuimus in tract. de Justitiâ, in fine. Ibidem de requisitis tam quoad jus naturale, quam quoad positivum in constitutione censuum fusius pertractavimus.

§ 2. De contractu locationis et conductionis.

Affinis est emptioni locatio, sicut venditioni conductio. Unde sicut unus et idem contractus dicitur venditio ex parte illius qui rem suam pro pretio alienat, et emptio ex parte ulterius qui eam pro pretio sibi comparat; ita unus et idem manens contractus, dicitur locatio ex parte illius qui rem suam pro pretio alteri tradit ad usum, sibi reservatâ semper proprietate ejus; dicitur verò conductio ex parte alterius qui eam pro pretio ad usum suscipit, salvâ tamen semper et intactâ illius substantiâ: quare contractus iste iisdem ferè regulis est metiendus quibus contractus emptionis et venditionis, cum hæc tamen differentiâ, quòd rei dominium non transfertur in accipientem, sed tantum usus, aut usufructus. Unde solæ res usu non consumptibiles propriè locari possunt; non solum autem res, sed etiam personæ earumque operæ ac animalia locari et conducì possunt.

Regula generalis est, eos omnes locare et conducere posse, qui enere ac vendere possunt, nisi jure prohibeantur, et è contra illos non posse locare ac conducere, quibus non licet enere, aut vendere.

Obligationes locatoris erga conductorem, hæc sunt. Prima, ut concedat ipsi usum rei locatæ, de quo initio conventum fuit: imò si præstet usum qualem non oportet, scilicet vitiosum et nocivum, tenetur ad in-

teresse, ut si dolium vitiosum unde vinum effluit, locaverit, etc. Unde locator eam tenetur adhibere diligentiam ad vitandum conductoris nocumentum inde preventurum, quam vir prudens adhibere solet, eumque præmonere de vitio occulto, si noxium esse possit, aut si faciat rem inutilem ad usum ad quem conducitur: aliàs mercedem locationis justè recipere ac retinere nequit. Debet itaque locator ante locationem probare rem suam, vel præmonere conductorem ut prius probet antequam eâ utatur; quòd si post istam præmonitionem bonâ fide locatur et absque negligentia procedat inculpabiliter rei vitium ignorans, eamque tradens qualiscumque sit et appareat, tunc nec peccat, neque ad damna compensanda obligatur, cum potius ex conductoris negligentia aut imprudentiâ emergant. In hoc tamen casu debet pensionem minuere pro ratione vitii. Secunda est, quòd seclusâ consuetudine aut pacto, consideratâ præcisè hujus contractus naturâ, locator teneatur ad faciendas et solvendas expensas quæ fiunt ad perpetuam aut ita longam rei locatæ utilitatem, ut ultra tempus conductionis se extendat; et etiam ad expensas necessarias quæ duntaxat locationis tempus concernunt, ut ad curandum aut calcandum equum dâm inservit conductori iter facienti; secus verò voluptuarias et superfluas in dono locatâ à conductore factas ad sui temporale commodum, et gratiosum usum. Tertia est, quòd locator teneatur ad onera publica et tributa pro re locatâ imposita, nisi aliud ex pacto vel locorum consuetudine sit determinatum: item rei locatæ periculum ad ipsum pertinet. Neque potest expellere conductorem, ac rem locatam ab eodem repetere ante terminum statutum, nisi in quatuor casibus à jure assignatis, nempe quando conductor pensionem non solvit. Item quando locatori supervenit inopinatus eventus, quo necesse habeat domum suam inhabitare, etc. Item quando domus eget integrâ reparatione. Tandem quando conductor illâ abutitur, ut si meretrices et usurarios publicos in eâ retineat, si suos in eam inducat, si muros effodiat, si artem exerceat ex quâ concussio vel incendium timeatur, etc., c. de locato, l. *Æde*. In his tamen casibus locator tenetur remittere pensionem. Quarta, ut, superveniente magnâ sterilitate, aliquid de pretio locationis diminuat. Quamvis enim ad hoc jure naturæ ac in rigore loquendo ex vi contractus non teneatur, jure tamen positivo ex quâdam æquitate et benignitate ac conductoris commiseratione, absque illius culpâ sed casu fortuito ac insolito adveniente sterilitate, ad remittendum aliquid de pretio convento obligatur, ff. locatî, l. *Si merces*, § *Vis major*, l. *Ex conducto*, c. de Locato, l. *Licet certis*, l. *Excepto*. Et in jure canonico titul. de Locat., cap. *Propter sterilitatem*, nisi fortè aliter expressè conventum fuerit: conductor enim potest huic juri suo renuntiare, vel nisi consuetudo locorum approbata aliud habeat vel nisi unius anni sterilitas aliorum ubertate sufficienter compensetur, vel nisi sterilitas sit ordinaria aut solita in illis regionibus obnoxiiis huic devastationi, vel tandem nisi sterilitas sit parva.

Porrò quanta debeat esse hujusmodi sterilitas fortitò, temporum injurià, sine negligentia et culpa conductoris proveniens, ut sit sufficiens ad minuendum locationis pretium. Dico tunc censi magnam et a hoc sufficientem, quando communis opinio hominum et consuetudo illius religionis talem esse reputat, vel quando fructus omnes percepti non sufficiunt ad expensas factas, vel quando detractis expensis, semine et aliis laboribus, fructus qui supersunt non valent ad dimidium pensionis annuæ servandum: sicut enim quando conductor nullos prorsus ex agro recipit fructus, pensio tota remittitur: ita quando ex majori parte est sterilitas, etiam ex parte remittenda est pensio; quia sicut se habet totum ad totum ita pars ad partem.

Obligaciones autem conductoris erga locatorem sunt istæ. Prima, ut re conductâ solummodò utatur ad usum concessum: tenetur enim stare conventioni; aliàs si contra locatoris rationabilem voluntatem, saltem rationabiliter præsumptam utatur eâ re, tenetur quasi actione furti, rem alienam invito domino contractans. Hinc qui equum conduxit ad eundem Parisios, sed eodem usus est ad pergendum Romam, in quo itinere periiit, alio itinere non periturus, tenetur ad restitutionem, eò quòd ex ejus culpâ perierit. Idem dicendum quando malè tractat rem conductam, ejusque negligentia perit: tenetur autem de latâ et levi culpâ, ut ostenditur in tract. de Just. Secunda, ut solvat locatori mercedem, seu pretium usus rei juxta conventionem factam; porrò justum istud pretium eodem modo taxari debet et iisdem regulis metiri, ac pretium rerum venalium de quo dictum fuit questione præcedenti. De tempore autem quo solvenda sit pensio, standum est conventioni ab initio factæ: si autem circa hoc nihil determinatum fuerit, tenenda erit approbata illius loci consuetudo. Tertia, locationis termino elapsò, cessat contractus, nec tunc conductor locatorem, neque locator conductorem ad eum continuandum compellere potest. Nec absque justâ causâ ante illud tempus ab illo resilire valet unus contrahens, altero invito. Ex permanentia tamen conductoris in re locatâ, et patientia locatoris seu scientia et taciturnitate, tacita relocatio ac reconductio inducitur, c. de Locat. l. *Legem*, ff. cod. tit., l. *Item quæritur*. Locatoris successores universales, nempe hæredes, tenentur stare contractui usquequò finiatur tempus assignatum, secus verò successores particulares ut rei locatæ emptores; quia tota actio quæ ex isto contractu oritur, est personalis, idèquè comprehendit eos qui locatoris personam repræsentant, quales sunt illius hæredes, non verò emptores aliosque successores particulares.

An autem ecclesiastici possint alienare aut locare ad longum tempus, v. g., ad decennium bona immobilia Ecclesiæ; item quænam res locari nequeant, item an faber prohiberi possit ne locet domum prope scholas, ecclesias, vel doctorem, indeque expelli possit; item de locatione famulorum et operariorum aliis-

que dubiis ad hunc contractum pertinentibus, egimus tract. de Just.

Commodatum solùm differt à locatione in hoc quòd rei usus gratis alteri concedatur, quasi utentis commo- modo datum absque pretio. Commodans se obligat in primis ad tradendam alteri rem suam, pro tali tempore ac pro tali usu; rem, inquam, sine vitio et ad talem usum aptam, quia beneficio oportet alterum juvari, non verò decipi; aliàs teneretur de damno; tenetur insuper rem suam non repetere à commodatario ante tempus præfixum, eo invito, nisi ipsemet æquale damnum inde pateretur: ista enim tacita conditio censetur huic contractui apposta, nempe quòd commodans concedat alteri rei suæ usum usque ad tale tempus, nisi ante illud indigeat, ac rerum status mutetur. Obligatur tandem commodans ad solvendas expensas extraordinarias quas fecit commodatarius circa rei substantiam et permanentiam, secus verò ordinarias quas fecit pro usu consueto, ut calcationem equi itinerando, sustentationem servi, etc.

Commodatarius se obligat in primis ad rem benè custodiendam, conservandam, tractandam, ac illasam reddendam, ita ut teneatur de levissimâ culpâ; tenetur insuper ad solum usum concessum illam adhibere; et contrafaciens invito domino peccat, debetque valorem illius usus domino solvere. Tandem obligatur post elapsum tempus domino reddere absque interpellatione; aut si nullus fuerit terminus præfixus, debet eam remittere post expletum determinatum usum, pro quo concessa fuit, eamque mittere per nuntium fidelem aut pro tali communiter reputatum: aliàs si dolo, vel culpâ nuntii res pereat, commodatarius restituere tenetur.

Depositum est quando res solius custodiae causâ alteri committitur; regulariter est in favorem deponentis sitque gratis: unde depositarius non tenetur, nisi de dolo et latâ culpâ.

Si res deposita consistat in numero, pondere et mensurâ, ut in pecuniâ, et tradatur in sacculo obsignato, tunc nefas est depositario eâ uti: secus dicendum si apertè numerata fuerit ipsi commissâ, modò nullum inde periculum deponentis immineat. Ex quo enim deponens, usum ac negotiationem ex eâ illi expressè non prohibuit, censetur tacitè illi hanc facultatem concedere: unde hoc usu non peccat, si libeat intentionem tantumdem reddendi, et aliunde solvendi non fiat impotens. Si verò depositum consistat in aliis rebus, ut vestibus, utensilibus, etc., tunc illo uti nequit domino invito, aut absque illius licentiâ tacitâ vel expressâ, ad propriam utilitatem, et si ille usus, v. g., equi, vestis, etc., fuerit pretio æstimabilis, tenetur solvere domino. Imò in propriam utilitatem, quia si talis usus eaderet in utilitatem deponentis, puta quia aliàs vestes à tinea laderentur, aut equus guavus ac desidiosus in stabulo perpetuò manens oclusus efficeretur, tunc nullum foret peccatum: cùm in hoc domino negotium utiliter agat. Plura de his contractibus, et de præcipiò reperiantur in tract. de Justitiâ.

§ 5. De contractu societatis.

Societas de qua est sermo in presenti, describi potest: *Conventio duorum vel plurium conferentium in unum pecuniam, industriam, laborem, ad lucrandum in negotiatione honestâ.* Tribus potissimum modis iniri potest. Primò, ut socii per omnia singuli conferant æqualiter; id est, unus tantum reponat quantum alius in pecuniâ, industriâ et labore. Secundò, ut unus ponat totam pecuniam, alter verò totam industriam. Tertio, ut qui adhibet totam industriam, ponat etiam aliquam partem pecunie et capitalis.

Ad justam societatem, sequentes requiruntur conditiones. Prima, ut negotiatio sit licita. Ex cap. *Per vestras*, de Donat. inter virum et uxorem, et ff. pro Socio, l. *Nec permittendum*. Secunda, ut lucrum et damnum ex ipsâ societate proveniens, sit commune ac dividatur inter socios secundum æstimationem et proportionem eorum quæ singuli contulerint, aliàs contractus foret injustus: quia non servaretur æqualitas et proportio debita, dum non redderet unicuique quod ipsi justè debetur. Tertia, ut qui deponit pecuniam subeat illius periculum, sicut alter subit jacturam operarum, ita ut si pecunia pereat absque latâ et levi culpâ negotiatoris, ipsi deponenti, utpote illius domino pereat: alioquin societas degenerat in mutuum, ut docet Glossa recepta in cap. *Plerique* 14, q. 5, et habet D. Thomas, 2-2, q. 78, art. 2, ad 5, his verbis: *Ille qui mutat pecuniam, transfert dominium pecunie in eum cui mutat. Unde ille cui mutatur pecunia, sub suo periculo tenet eam, et tenetur eam restituere integrè; unde non debet amplius exigere qui mutuavit. Sed ille qui committit pecuniam suam vel mercatori vel artifice per modum societatis cujusdam, non transfert dominium pecunie suæ in illum, sed remanet ejus: ita quòd cum periculo ipsius mercator de eâ operetur. Et idèd sic licitè potest partem lucri de eâ provenientis expetere tanquam de re suâ.* Ubi S. doctor ponit hanc conditionem tanquam essentialiter necessariam ad hoc ut societas differat à mutuo, et deponens pecuniam possit absque usurâ lucrum percipere ex illâ tanquam de re suâ expositâ negotiationi, et per quam communicet cum altero socio.

Ex quo principio funditus evellitur contractus vulgò trium, in hoc consistens quòd Petrus, v. g., deponens quingentos nummos apud Paulum mercatorem, inît societatem cum illo, qui deinde huic contractui alium superaddunt, nempe assecurationis; Paulus enim sese obligat ad reddendum capitale saluum Petro in quocunque evento, qui interim Paulo cedit aliquam portionem lucri incerti ex negotiatione sperati; v. g., quinque nummos illi promittit ex eo, ad tale onus compensandum. Tandem istis duobus superaddunt tertium, nempe emptionis et venditionis lucri incerti majoris ex negotiatione proventuri pro lucro certo minori. Sic Petrus iterum quinque nummos pro eo onere suscepto à Paulo eidem stipulatur. Unde ex quindecim nummis pro centum, ad quos pars lucri ipsius Petri creditur, probabiliter ascensura, remittit decem Paulo, qui se obligat ad reddendum Pe-

tro suum capitale, et adhuc supra illud, lucrum quinque nummorum pro centum, in omni eventu. Constat enim ex verbis D. Thomæ, per contractum assecurationis capitalis destrui societatem: tum quia perit ejus ratio essentialis ac in mutuum transformatur, tum quia in isto casu Petrus nihil amplius de suo habet in societate, per quod communicet cum Paulo, cum hoc ipso quòd pecunie periculum in socium transtulerit, etiam dominium illius transtulisse censetur; tum quia participat in lucro, nullatenus verò in damno: itaque ibi tunc est mutuum virtuale, et lucrum per tertium contractum supra sortem Petro acquisitum, est prorsus usurarium; prout fusissimè ostensum est à nobis tom. 5 de Just., q. 1, art. 1, speciali dissertatione, et ibidem, q. 5, art. 1, § 1.

Licet autem deponens pecunias in societate existat illarum dominus, propterea tamen non potest, durante tempore constituto ac termino præfixo, absolute et pro libito illas extrahere, altero socio reluctante aut non consentiente; eò quòd ad id se obligaverit ex pacto, et illarum usum mercatori communicaverit usque ad terminum præfixum dissolvendæ societatis.

Antequàm lucrum dividatur inter socios, primò solvendæ sunt expensæ et damna, quæ directè proveniunt ex negotiatione, seu quæ incurrit unus socius formaliter et reduplicativè in quantum socius, intuitu et causâ societatis, dummodò suâ latâ et levi culpâ non evenerint; ea enim damna tantum censentur communia, idèdque ex pecuniis societatis sunt compensanda: idemque dicendum de contractis debitis, secus verò de debitis et damnis quæ incurrit socius solum per accidens, et occasione duntaxat societatis. Secundò, finitâ societate ante lucri partitionem, capitale reddendum est socio qui illud deposuit, si extet prout colligitur ex bullâ Sixti V, et ex D. Thomâ, 2-2 q. 78, art. 2, ad 5. Ratio est, quia sicut res dominus perit, ita pro eo clamatur, si extet: deponens autem pecunias, semper apud se retinet illarum dominium et periculum. Ergo, etc. Adde ex Cajetano in Summâ v. *Societas*, aliam rationem, nempe quia deponens pecunias substat duplici periculo, scilicet perdendâ substantiam pecunie, et perditionis negotiatorii usûs ejusdem pecunie tenendo scilicet vanè tanto tempore suam pecuniam occupatam tali negotio; ex quo fit ut justitiâ exigente ei capitale saluum sit, si salvatur in toto vel in parte, cui deperderetur si periret. Qui verò solum ponit industrias seu operas suas, uni tantum subest periculo, scilicet perdendi usum operæ suæ, vel industriæ, in vanum laborando: idèd nihil de capitali salvo eidem debetur; substantia namque operarum suarum non ex negotiatione, sed ex necessitate materiæ perit, quia scilicet est res successiva in motu consistens; si enim foret res permanens, ei salva esset.

Id tamen est intelligendum de jure communi præcisè secundum naturam contractûs societatis, seclusâ conventionne, nullâque exstante consuetudine communicandi capitale cum altero socio. Si enim ab initio

socii convenerint quòd illa pecunia foret communis, ita ut ambo illius dominium haberent ac periculum subirent, tunc foret inter ipsos dividenda : ubi autem nulla præcessit talis conventio communicandi capitale, tandum est consuetudini approbatæ locorum, vel etiam negotiorum ; contractus enim celebrari censentur juxta consuetudinem usu receptam, quando contractantes aliud non expriment. Tertiò tandem lucrum proportionaliter est dividendum.

De societatis autem circa animalia, quæ *Soccidæ* appellantur, tam varia est materia et consuetudo, ut fortè scribi completè non possit, inquit Cajetanus ibidem, et propterea in quilibet patriâ vide sicut ibi fieri consuevit, à viris probis, vel secundùm morem approbatum à viris doctis. Regulanda est tamen justitia hujus societatis iisdem conditionibus allatis, quibus justitia societatis in aliis rebus metiri debet. Nempe primò, ut quilibet socius aliquid de suo conferat, sive animalia, sive custodiam et industriam, ut sic ad invicem communicent. Secundò, ut damna, expensæ et lucra, quæ ex causâ negotiationis et ex societate directè proveniunt, sint communia, seu proportionaliter inter socios dividantur. Tertiò, ut animalia substant periculo deponentis, sicut et dominium, si nolit cum altero socio illud capitale communicare quoad substantiam.

Hinc colligitur primò, contractum redditionis bestie, secluso alio justo titulo, esse illicitum ; v. g., Joannes tradit Petro rustico centum oves, quarum quilibet æstimatur tribus libris : ita quòd si pereant, tale pretium reddat Joanni, aut ex ovibus quas Petrus habet, totidem reddat Joanni ejusdem retatis, bonitatis, ponderis, etc. Interim quotannis Petrus solvere tenetur Joanni duas lanæ libras, aut decem asses. Dicimus itaque hunc contractum esse illicitum, nisi accedat titulus interesse, aut rustico subministrentur pascua, ob quæ præcisè accipiatur tale pretium, nihilque ratione dilatæ solutionis exigatur. Ratio est, quia vel celebratur contractus venditionis animalium æstimatorum, et tunc ultra illud pretium, nihil aliud præcisè ob dilatam solutionem est solvendum : item res vendita ac emptori tradita sicut ei perit, ita et parit tanquàm domino ; vel celebratur locatio aut societas : et tunc dominium et periculum ovium indispensabiliter apud deponentem remanere debet, cum id sit de naturâ hujusmodi contractuum, ut constat ex dictis. Restat igitur ut in eadem mutuum cum fœnore palliatum sub colore societatis, et ex his resolvi possunt casus particulares circa societatem ovium, et similia animalium occurrentes. Generaliter enim si quis ex his fœtus aut lucrum reportat, depositis apud pastorem aut rusticum, et non retineat apud se eorum periculum, etiãsi naturaliter aut casu fortuito, aliove eventu absque ullâ rustici culpâ perire contin-

gat, injustitiam committit, prout colligitur ex bullâ Sixti V., et ex D. Thomâ ; quia ibi latet mutuum virtuale cum lucro supra sortem, nec usuræ pravitatis evacuatur per hoc quòd periculum ovium à pastore susceptum compensatur, prout dictum est supra ; addè quòd nequit justè rusticus compensari, si totius gregis periculum in se suscipiat, ac suas industrias et operas solus apponat, nisi totum lucrum recipiat, nihilque obveniat de eo deponenti, utpote qui nihil habet in societate de quo tanquàm de re suâ lucrum referat.

Constat etiam quid sentiendum sit de societate in animalibus grandioribus, v. g., equis, bobus, etc., et ut resolutio clarior appareat proponitur casus. Titius, v. g., emit duos boves triginta nummis, eosque sic æstimos tradit Mævio, pro tribus nummis in annum, eâ lege, ut si post annum plus minusve æstimentur, lucrum vel jacturam pro æquali parte ambo recipiant : si verò interim perire contingat etiam casu fortuito dimidium æstimationis, nempe quindecim nummos, Mævius solvet Titio, qui alios quindecim amittet. Quidam illam societatem ut licitam admittunt, et justificam eam pensionem annuam trium nummorum, per hoc quòd Mævius melioris bobus, dimidiam partem incrementi valoris ultra triginta nummos ascensuri, sit percepturus pro pretio assecurationis : item per hoc quòd fructus qui à Titio licitè exigi possent, et quos Mævius abundè percipit, hæc diminutâ pensione, non censeantur vendi cum excessu.

Discrimen autem assignant inter contractum in quo intervenit pecunia, de sui naturâ sterilis, cujus contractatio ac distractio verum mutuum importat, neque locari potest, et inter istum contractum, quia animalia locari ac conducì possunt ; et conductor sciens suum esse periculum, magis invigilat illorum conservationi, nec intrat fœnoris suspicio, nisi quando hujusmodi bona mobilia vel se moventia peremptio aut deteriorationi subjecta de tempore et ab initio locationis, æstimantur cum obligatione susceptâ à conductore restituendi eadem in eodem valore seu statu, quo consignata fuerant finito contractu.

Verùm alii sentiunt non celebrari tunc contractum locationis, cum non sit minus contra ejus naturam, quòd conductor in se suscipiat rei conductæ periculum, quam contra naturam societatis, quòd socius apponens operas suscipiat in se periculum pecuniæ ab altero socio depositæ ; ideòque esse mutuum sub colore locationis palliatum.

De utrâque societate abundè egimus tom. 3 de Justitiâ, per totam quæst. quintam, ad quam remittimus lectorem, et in eodem tomo agitur de Emphyteusi, feudo, usufructu, de servitutibus, de pignore et hypothecâ, de fidejussione, assecuratione, de sponsione, de ludo et sortibus. Dicta hæc à nobis sufficiant pro explicatione septimi præcepti.

EXPOSITIO

OCTAVI PRÆCEPTI DECALOGI :

Non loqueris contra proximum tuum falsum testimonium.

Nocentia quæ inferuntur proximo aut in personam aut in res illius, facta et verbo inferri possunt. Hucusque locuti sumus de injuriis ac iniuriis quæ contrahuntur opere, nempe homicidio, adulterio et furto, in expositione præcedentium trium secundæ tabule præceptorum. Nunc agendum restat de nocentia quæ ore causantur, seu de injuriis verborum, quæ isto octavo Decalogi præcepto inhibentur.

Quamvis enim hic fiat tantum mentio de testimonio quo in judicio dicitur falsum à teste jurato, illudque præcipue prohibeatur, eò quòd ob divinum nomen quòd interponitur, et ob damnum gravius proximo illatum, sit valde horrendum, periculosum ac nocivum, si tamca exactius hoc præceptum examinemus, certò apparebit falsi testimonii appellatione, omnes injurias verborum, sive in judicio, sive extra judicium comprehendendi, prout declarant D. Thomas 2-2, q. 122, art. 6, ad 2 : Catechismus concilli parte 3, in 8 præcept., num. 15 et 16, et communiter auctores. Omnis itaque linguae abusus et oris peccata vetantur isto præcepto. Quòd propterea in duas quæstiones dividimus. In primâ disceremus de injuriis verborum extra judicium, nempe de detractione, de contumeliâ, de derisione, susurratione, etc. In secundâ verò explicabimus injurias verborum factas in judicio, à iudice, ab accusatore, à testibus, à reo, ab advocatione, a tabellione, aliisque justitiæ ministris. Et quia, ut plurimum, in præfatis injuriis mendacia, suspensiones, ac judicia temeraria involvuntur et immiscentur, et propterea ad hujus mandati prohibitionem reductivè pertinent; idèò ante omnia hujusmodi peccatorum examen est præmittendum.

Præloquium primum.

AN OMNE MENDACIUM SIT PECCATUM.

Mendacium rectè definitur, *falsa significatio vocis cum intentione fallendi seu dicendi falsum assertivè*. Quæ definitio traditur à D. Augustino, lib. 1 de Mendacio, cap. 24, in Enchiridido, cap. 48, et refertur causâ 22, q. 2. Item à D. Thom. 2-2, q. 110, art. 1, ac communiter recipitur à doctoribus.

Nomen vocis ponitur, quia voces principatum obtinuerunt significandi quæcumque animo concipiuntur, omniaque signa verbis comparata paucissima sunt. Hic tamen latius sumitur pro quovis signo externo, facto, scripturâ, et etiam notu, ut docet D. Thomas loco citato ad 2; unde ille qui notibus aliquid falsum significare intenderet, non foret immunis à mendacio : et q. 111, art. 1, dicit simulationem, quæ propriè consistit in factis, opponi veritati et esse propriè menda-

cium, quia ad virtutem veritatis pertinet ut quis talem se exhibeat exterius per signa exteriora, qualis de facto est : signa autem exteriora non solum sunt verba, sed etiam facta. Sicut ergo veritati opponitur quòd aliquid per verba aliud significet quàm apud se habet, ita et quòd per facta significet aliquid contrarium ejus, quòd in eo est, ac simulationem adhibeat.

Additur cum *intentione fallendi*, quia falsitas rei enuntiatione se habet tanquam materiale in mendacio : voluntas verò et intentio imprimendi illud falsum menti alterius, se habet tanquam formale, seu, ut explicat Glossa super hæc verba D. August., caus. 22, q. 2, can. *Beatus* : Cum animo et voluntate dicendi falsum. Formale quippe mendacii consistit in hoc quòd quis putet esse falsum, assertivè, subjungit Sylvester, v. *Mendacium* : et quidem rectè ; non enim involvit mendacium intentio dicendi falsum recitativè, neque representativè, sicut disputans aliquando assumit falsa scienter sine mendacio, quia loquitur non ex propriâ, sed ex alienâ personâ negante veritatem. Ex D. Thomâ in 2 lib. Sent., dist. 39, art. 5, neque qui fabulam aliquam aut historiam quasi ex teatro vel scenâ representant, tametsi alicujus impostoris personam representent.

Hinc D. Thomas, art. 1 citato, colligit quòd tria requiruntur ad perfectam rationem mendacii. Primam, ut *falsum enuntietur*, quia virtus veritatis, et per consequens oppositum veritatis, in manifestatione consistit quæ fit per aliqua signa : quæ quidem manifestatio, sive enuntiatione est rationis actus conferentis signum ad significatum : objectum autem proprium manifestationis et enuntiationis est verum vel falsum. Sicut ergo in veritate debet enuntiarum verum, ita in mendacio falsum. Secundò requiritur quòd adsit voluntas falsum enuntiationis. Tertio tandem, intentio fallendi ; quia in quantum ejusmodi enuntiatione est actus moralis, oportet quòd sit voluntarius et ex intentione voluntatis dependens : actus enim moralis ex duobus speciebus sortitur, scilicet ex objecto et ex fine ; quia finis est objectum voluntatis, quæ est primum movens in actibus moralibus ; potentia autem à voluntate mota habet suum objectum, quòd est proximum objectum voluntarii actus, et se habet in actu voluntatis in finem, sicut materiale ad formale, quomodo objectum enuntiationis, seu falsitas rei enuntiationis se habet in mendacio. Intentio verò voluntatis inordinatæ in presenti materiâ, ad duo referri potest ; quorum unum est, ut falsum enuntietur, aliud ut quis fallatur, quòd est effectus proprius falsæ enuntiationis. Et tunc adest falsitas non solùm materialiter, quia falsum dicitur, sed et formaliter propter voluntatem dicendi falsum : et effectivè, propter intentionem imprimendi falsitatem. Sed tamen ratio men-

dacii sumitur à formali falsitate, ex hoc scilicet quòd aliquis habeat voluntatem falsum enuntiandi. Unde et mendacium nominatur eò quòd contra mentem dicitur; mentiri enim est contra mentem ire. Et ideò si quis falsum enuntiet, credens id esse verum, est quidem falsum materialiter, sed non formaliter, quia falsitas est præter intentionem dicentis, ac per accidens; unde non habet perfectam rationem mendacii. Si verò aliquis formaliter falsum dicat habens voluntatem falsum dicendi, licet sit verum id quòd dicitur, in quantum tamen huiusmodi actus est voluntarius et moralis, habet per se falsitatem, et per accidens, veritatem: unde ad speciem mendacii pertingit. Quòd autem aliquis falsitatem in opinione et mente alterius constituat fallendo ipsum, non pertinet ad speciem mendacii, sed ad quamdam perfectionem ipsius: sicut et in rebus naturalibus, aliquid speciem sortitur, si formam habeat, etiamsi desit formæ effectus, ut patet in gravi, quòd violenter sursum detinetur, ne descendat secundum exigentiam suæ naturæ. Hactenus D. Thomas 2-2, q. 110, art. 1. Unde mendacium essentialiter consistit in voluntate dicendi falsum assertivè; perfectè verò ac completivè addit etiam intentionem imprimendi illud falsum menti alterius. D. Thomas, ad 3.

Mendacium secundum quòd habet rationem culpæ dividi potest iuxta ea quæ aggravant aut diminuant culpam mendacii ex parte finis intenti. Aggravat autem culpam mendacii, si aliquis per mendacium intendat alterius nocumentum, quòd vocatur mendacium perniciosum. Diminuitur autem culpa mendacii, si ordinetur ad aliquod bonum delectabile, et sic est mendacium jocosum; vel utile, et sic est mendacium officiosum, quo intenditur juvamen alterius vel remotum nocuenti. Et secundum hoc mendacium dividitur in perniciosum, jocosum et officiosum. Ita D. Thomas loco citato, art. 2, in corp.

Itaque de ratione mendacii perniciosi est intentio nocendi, sicut de ratione mendacii jocosì est intentio delectandi, et de ratione officiosi est intentio utilitatem afferendi. Et quoniam res morales secundum intentum finem maximè pensantur, ac formaliter considerantur, hinc fit quòd sicut detrahens non intentione detrahendi, non formaliter detrahit, nec peccat mortaliter, nisi fortè per accidens ratione nocuenti illati; ita profrens mendacium perniciosum non animo nocendi, licet formaliter sit mendax, non tamen est formaliter mendax perniciosus, nec peccat mortaliter, nisi fortè per accidens, ratione scilicet materiæ, puta quia in doctrinâ fidei mentitur, vel nocumentum notabile affert. Ita Cajetanus super hunc D. Thomæ art. 2, et in casibus in quibus tenetur adhibere diligentiam ne falsum dicat, ut in actu testificandi, in quo imminet damnus notabile proximo, vel in judicio cum vult jurare: tunc enim, etsi non habeat intentionem dicendi falsum neque nocendi, si tamen non adhibeat diligentiam ad utrumque vitandum, potest peccare mortaliter. Ita Sylvest.; et probat ex can. *Homines*, causâ 2, q. 2

Omne mendacium ita secundum se intrinsecè ac ex genere suo est malum, ut nullo bono fine coonestari possit ac reddi licitum, quantumvis aliqui sancti Pa-

tres et doctores non infimæ notæ olim asseruerint mendacium officiosum esse licitum, quos confutat D. Augustinus, Epist. 9 et sequent. Item in psal. 5 et in Enchiridio, cap. 18, et alibi passim, præsertim toto libro contra Mendacium ad Crescentium; ubi constanter adstruit nullo quantumvis bono fine unquam licitum esse mentiri, eò quòd jure naturali et divino mendacium sit pravum et indispensabiliter prohibitum: nullum enim mendacium est quòd non sit contrarium veritati ac contra Deum, qui summa et prima veritas est: unde Eccles. 7 dicitur: *Noli velle mentiri omne mendacium.*

Probat D. Thomas hic art. 2, *mendacium esse contra dictamen naturale, quia est actus cadens super indebitam materiam: cum enim voces naturaliter sint signa intellectum, innaturale est et indebitum quòd aliquis voce significet id quòd non habet in mente. Unde Philosophus dicit in 4 Ethic., quòd mendacium est per se pravum et fugiendum; verum autem est bonum et laudabile. Ergo omne mendacium est peccatum, ut dicit August., lib. contra Mendacium.* Hactenus D. Thomas, cujus ratio videtur deducta ex eodem August. in Enchiridio, cap. 22, ubi ait: *Verba propterea instituta sunt, non per quæ homines se invicem fallant, sed per quæ quisque in aliorum notitiam cogitationes suas proferat, sicut mendacium est contra naturam vocum, et abusus innaturalis earum ac contra bonum commune et convictum humanum.*

Omne igitur mendacium in suâ ratione formali includit pravitatem et inordinationem impresscindibilem, ideòque fieri non potest absque peccato, ob quencumque bonum finem, etiam ad salvandam propriam vel alterius vitam, ut tradit D. August., tract. de Mendacio, cap. 14; et Alexander papa III, cap. *Super eo*, de Usuris, dicens: « Quocirca Scriptura sacra prohibet pro alterius vitâ mentiri; » nec etiam pro propriâ: ut enim ait Apost. ad Rom. 3: *Non sunt facienda mala, ut eviantur bona.* Idemque colligitur ex causâ 2, q. 22, can. *Ne quis arbitretur.* Idem adstrunt D. Basilius, regulâ 24, et in regulis brevioribus 76, D. August., lib. contra Mendacium, cap. 18, 29, can. 6, et passim alii Patres, ac communiter auctores. Hinc fit mendacium officiosum esse peccatum veniale sicut et jocosum. Quia tamen finis intentus in illis non est contrarius charitati, ideò non sunt peccata mortalia, per se loquendo; possunt nihilominus per accidens contrariari charitati ratione scandali, vel cujuscumque damni consequentis. Et tunc ratione illius adjuncti sunt peccata mortalia: sicut etiam dunt vestuntur juramento, quia tunc sunt perjuria.

Mendacium verò perniciosum est ex genere suo peccatum mortale, quia est contra charitatem, ut patet: potest tamen desistere ut non pertingat ad perfectionem peccati mortalis tripliciter: uno modo propter actus imperfectionem ex parte dicentis, qui non plenè ac deliberatè consentit, ut contingit in primis motibus. Secundò, propter imperfectionem actus ex parte nocuenti ob parvitatem materiæ, sicut contingit in minoribus. Tertiò tandem, propter imperfectio-

nem actûs ex parte formæ, ut contingit in detractioe sine animo detrahendi et similibus, prout mox explicatum fuit à nobis.

Mendacium in materiâ fidei, sacræ Scripturæ, vel morum, est peccatum de se notabiliter perniciosum; contrariatur enim charitati Dei, cujus veritatem aliquis tali mendacio occultat vel corrumpit. Unde huiusmodi mendacium non solum opponitur virtuti charitatis, sed etiam virtuti fidei et religionis, et ideò hoc mendacium est gravissimum mortale. Si verò falsa significatio sit circa aliquid, cujus cognitio pertinet ad hominis bonum, puta quæ pertinet ad perfectionem scientiæ et informationem morum, tale mendacium, in quantum infert damnum falsæ opinionis proximo, contrariatur charitati quantum ad dilectionem proximi; unde est peccatum mortale: secùs dicendum si sit circa aliquid, de quo non referat utrùm sic vel aliter cognoscatur; tunc enim ex tali mendacio, non damnificatur proximus: sicut si quis fallatur in aliquibus particulis contingentibus ad se non pertinentibus. Ita D. Thomas ibidem, art. 4.

Unde prædicatur scienter proponens in pulpito falsa miracula, mentitur contra veritatem doctrinæ christianæ; item qui falsas publicat reliquias aut indulgentias, et generaliter omne mendacium prædicatoris contra veritatem spectantem ad concionatoris officium, censetur mortale; quando verò solum mentitur præter veritatem doctrinæ, ut in nominibus auctorum vel citationibus, tunc ad summum venialiter tantum peccat; quia in istis falli non est in doctrinâ, sed in accidentibus ejus falli. Vide Sylvestrum, v. *Mendacium*, q. 4. Idem videtur dicendum de casuistâ. Idemque Cajetanus in Summâ v. *Mendacium*, extendit ad iudicem, nempe omne mendacium contra veritatem spectantem ad iudicis officium esse mortale, et generaliter omne mendacium quod etiam ab aliis in iudicio fit de pertinentibus ad iudicium; eò quòd illius veritatem subvertat et cedat in perniciem communem: quod tamen Sylvester limitat quantum ad ea de quibus qui mentitur, veritatem dicere tenetur, et non aliter.

Tandem mendacium quod redundat in damnum notabile proximi, sive spirituale, sive corporale, sive temporale, est peccatum perniciosum ac mortale, quia charitati proximi directè contrariatur et ulterius continet injustitiam; ideòque inducit obligationem restitutionis damni illati.

De solo mendacio pernicioso loquitur Scriptura, quando indicat illud occidere animam, et excludere à regno Dei, prout exponit Glossa, super illud Psalm.: *Perdes omnes qui loquuntur mendacium*. Et docet D. Thom. hic art. 4, ad 1, et ibidem ad 2, ait, quòd *cùm omnia præcepta Decalogi ordinentur ad dilectionem Dei et proximi, in tantum mendacium est contra præceptum Decalogi, in quantum est contra dilectionem Dei et proximi. Unde signanter prohibetur contra proximum falsum testimonium*. Hinc fit quòd solum mendacium in tali materiâ nocivâ, quòd dicitur perniciosum, sit ex genere suo mortale: secùs verò mendacium ut sic ex genere suo quod consistit in intentione dicendi falsum,

abstrahendo ab hæc vel illâ materiâ. Unde mendacium officiosum et jocosum per se in ratione mendacii considerata sunt tantum venialia, nec directè sunt contra istud Decalogi præceptum, sed solum ad illud redactivè pertinent, ut innuit Catechismus concilii, distinguens in hoc præcepto duas leges: primariam et principalem, quæ prohibet ne falsum testimonium dicatur, et secundariam, quæ jubet ut simulatione fallacisque sublati, dicta et facta nostra simplici veritate metiamur.

Argumenta in contrarium quæ afferri possunt ex Scripturâ et ex Sanctorum exemplis, qui urgente necessitate ad justâ causâ mendacia officiosa protulisse videntur, nec tamen reprehenduntur, solvit D. Thomas in hæc q. 110, art. 3 et 4. Nostrique theologi rectè in partem bonam explicant eorum verba ac gesta in tract. de fide 2-2, q. 1, art. 3 ad quos remittimus lectorem, ut in conscientia casibus ventilandis, et non in aliis materiis immoremur.

Quæres primò, an omne mendacium etiam leve ac ratione parvitatatis materiæ solum veniale, si fiat in iudicio forensi, aut in tribunalis pœnitentiæ, sit mortale, secluso etiam juramento.—Affirmat Cajetanus 2-2, q. 69, art. 1, et in Summâ, v. *Confessio*, conditione 5, eò quòd tanta sit obligatio dicendæ veritatis in iudicio exteriori et interiori circa res ad illud pertinentes, ut etiam circa levissimas fiat gravis, cùm tunc mendacium sit contra veritatem iudicii, atque adeò fundatum super eo mendacio, oporteat esse falsum: sicut enim vis juramenti exigit veritatem, ac perjurium de re levi est mortale, ita et iudicium. Unde imperfectio seu parvitas materiæ solum habet locum respectu actûs mentiendi secundum se, non verò ut substât iudicio, sicut non habet locum in juramento. Hinc fit quòd si pœnitens à confessario interrogatur, an dixerit aut fecerit aliquid quod est peccatum veniale, aut reus à iudice interrogatus de re quam confiteri tenetur, etiam levi, si falsò negent, mortaliter peccent.

Negant verò committere alii auctores, quia licet mentiri in utroque iudicio, sit ex genere suo mortale, potest tamen hic et nunc in individuo esse solum veniale ex parvitate materiæ, prout contingit in furto: furari enim obiculum etiam in Ecclesiâ, est solum veniale, quamvis gravius veniali furto alibi factò; ita etiam mendacium veniale in iudicio, est quòd mendacium veniale gravius, sed non mortale. Nam in iudicio, sicut et in aliis actionibus humanis, desumenda est malitia et gravitas injuriæ, vel ab objecto seu materiâ ipsâ, vel ex fine et intentione inferentis illam: in nostro autem casu materia est levis, et mentiens non habet animum contemnendi iudicem ac pervertendi iudicium, volendo in quâcumque re etiam gravissimâ, sed in levi duntaxat mentiri. Sicut ergo tunc non peccaret mortaliter iacendo, ita et negando.

Neque est eadem ratio de perjurio, quia Deus adducitur in testem falsitatis, quod vergit in gravem illius injuriam et irreverentiam in quâcumque re fiat: imò censetur gravior irreverentia, quando pro re minimâ ita vilipenditur Deus: at verò mendacium non mutat

naturam suam, nec desinit esse leve ex hoc quòd fiat in iudicio, eique non infert gravem injuriam. Ergo mendacium leve, quod est solum veniale in aliis materiis, non fit mortale in iudicio, nisi fuerit cum juramento conjunctum. Nec etiam in confessione sacramentali, dummodò mendacium non sit circa materiam necessariam, vel circa totam materiam confessionis, ut si pœnitens aliud non subjiciat clavis quàm materiam levem, falsam tamen.

Quæres secundò an sit mendacium, quando non servatur promissum, et quibus de causis excusemur ab eo servando.—Resp. D. Thomas loco citato art. 5 ad 5, quòd *ille qui aliquid promittit, si habet animum facienda quod promittit, non mentitur, quia non loquitur contra id quod gerit in mente: si verò non faciat quod promissit, tunc videtur infideliter agere, per hoc quòd animum mutavit; potest tamen excusari ex duobus: uno modo si promiserit id quod manifestè est illicitum; quia promittendo peccavit, mutando autem propositum, benè facit: alio modo si sunt mutatae conditiones personarum et negotiorum, ut enim ait Seneca, « omnia debent permanere immutata; » alioquin nec fuit mendax in promittendo, quia promissit quod habebat in mente subintellectis debilibus conditionibus; nec etiam est infidelis non implendo quod promissit, quia eadem conditiones non existant; unde et Apostolus non est mentitus, qui non iuravit Corinthum, quòd se iterum promisserat, et hoc propter impedimenta quæ supervenerant. Hactenus D. Thomas. Plura de promissione tractantur ubi de Justitiâ.*

Præloquium secundum.

DE USU ÆQUIVOCATIONUM ET RESTRICTIONUM MENTALIUM.

Æquivocatio est verbum ambiguum, aut propositio constans pluribus verbis ambiguis, plures sensus efficiens, ita ut profertens illa accipiat secundum unam significationem, simulque prævideat, imò et intendat quòd audiens ad quem ea dirigit, accipiat et intelligat juxta aliam, eo fine ut ipsi aliquam veritatem celet, quam eidem non manifestare expedit. Controversia est an hujusmodi æquivocationum usus sit aliquando licitus, aut omninò reprobatus. Cuius debent tres sunt auctorum sententiæ.

Prima nimium quàm par sit, illarum usum extendere videtur, eumque tanquàm licitum admittere in omnibus ferè actionibus vitæ civilis, in quibus aliquis interrogatus existimabit se habere alicquem causam occultandi veritatem interroganti, prout videre est in pluribus casibus quos referunt Sanchez, lib. 5 in Decalogum, cap. 6; Joannes Sancius, in Selectis disput. 9, et disp. 43, 45 et 46; Tamburinus, cap. 2 de Juramento; Theophilus Raynaudus, Lessius et alii, quos refert noster Vincentius Baronius, disp. 4, lect. 5; eandem sententiam intrepidè tenet Diana pluribus in locis, maxime verò tom. 8 coordinat. tract. 5, resolut. 65 et 64, et pro eâ citat Filucium, Reginaldum et alios. Secunda sententia, huic extremè opposita, reprobat omninò usum quarumcumque æquivocationum et restrictionum mentalium tanquàm prorsus illicitum et

mendacii ac perjurii (si juramento firmetur), labe infectum, et contra æquivocationes quascumque congruit ac vibrat omnia tela quæ Scriptura sacra, sancti Patres et concilia vibrant contra mendacia, quibus illas æquiparat. Ita Dominus de S. Beuve, doctissimus pater, Natalis Alexander in sua Theologiâ dogmaticâ, doctores Sorbonici, Sinnichius, Contensonius, et alii plures recentiores scriptores Galli. Tertia sententia quasi mediat inter duas jam relatas, et rejicit quidem restrictiones mentales, nullo signo externo sensibiles seu æquivocationes formales, tanquàm mendacia in nullo prorsus casu licita: admittit tamen restrictiones mentales extrinsecus sensibiles, seu æquivocationes materiales tanquàm licitas in quibusdam casibus, et cum conditionibus explicandis. Ita Cabassutius, celebris congregationis oratorii recens scriptor, lib. 4 Juris can. praxis, cap. 4, num. 12 et 12, ubi pro hac sua opinione refert D. Gregorium papam, D. August., D. Thomam, D. Raynaudum, lib. 1 Sum., tit. de Mendacio, in fine; Adrianum papam VI, in 4, q. de Sigillo confessionis; Cajetanum, 2-2, q. 70, art. 1; Toletum lib. 4, cap. 21, et lib. 5, cap. 28; Navarrum in cap. *Humanæ aures*, et in Manuali, cap. 12, num. 8 et 9; Joannem Major. in 4, dist. 45, q. 18; Angelum, v. *Juramentum* 5, num. 9; Sylvestrum, v. *Juramentum* 3, q. 2; Sotum, lib. 8 de Just., q. 4, art. 7, ad 4, Grafium, p. 1, lib. 2, cap. 17, num. 9; Lopem, p. 1, cap. 42, § *Injustè rogatus à giudice*; Bartholum, in fin. num. 7, ff. de Quæst. Dicitque Cabassutius alios auctores communiter hanc sententiam tenere eique favere can. *Utilem* 22, q. 2, ex D. Hieronymo de promptum; hanc etiam tenet Raphael, Torres, Gonetus, Vincentius Baronius, quos sequitur et refert Laurentius Maria Pisanus in suo Gladio Gedeonis, pag. 178.

Explicatur et prob. hujusmodi sententia. Duobus modis potest loquens uti æquivocatione. Primò formaliter seu per restrictionem purè mentalem, extrinsecus nullatenus apparentem neque sensibilem, quando scilicet verba quæ profert, nec ex sua significatione sunt ambigua, nec ex se, neque ex circumstantiis occurrentibus loci, temporis, personæ, ac modi interrogandi, eum sensum patiuntur quem ipse intendit, solùmque verum sensum faciunt ex aliquo addito in ejus mente retento: ita ut quisquis etiam prudens, sagax et oculatissimus, et hic et nunc diligentissimè attendens, scrutans ac in omne latum sese versans, nequeat eum sensum verum penetrare, sed conceptum falsum et illi oppositum formare cogatur, nisi divinationis donum habeat. Et istæ æquivocationes formales sunt in omni casu illicitæ, utpote verè aut æquivalenter mendacia; qui enim illis utitur profert falsa verba cum voluntate dicendi falsum assertivè, in quo consistit ratio mendacii; v. g., si quis interrogatus ac carnes comederit, et altâ voce respondeat: *Non comedi*; *juro me non comedisse*, submissè apud se nutiando, *crudas carnes*, aut intra se intelligendo: *Non eas comedi in quadragesimâ, aut dùm dormirem, aut non comedi pisces*; quis non videt hujusmodi verba absolutè falsa esse, eaque profertentem habere volun-

tatem enuntiandi falsum assertivè, nempe se carnes absolute non comedis in eo prandio de quo interrogatur, quamvis reverà comederit? Certè si tunc non adsit mendacium ac perjurium, nemo unquam poterit mentiri aut pejorare, cum quilibet homo mendax possit loquendo exterius falsa, intendere et intelligere intra se omnes alios sensus, quos viri docti non possunt percipere, idque juxta primæ sententiæ auctores sufficiat ad mendacii labem evacuandam, omnesque rationes à Sanchez in suâ tertiâ regulâ adductæ, si quid probent, concludant homines rarè aut nunquam, falsa enuntiando scienter et jurando esse vera, posse dicere mendacium aut perjurium: cum etiam tunc non irent contra mentem suam adæquatè sumptam, sed semper ex aliquo sensu addito, solâque mente retento ea verba falsa intra profertentem verificarentur; idque satis advertit ac refellit Caramuel, licet aliàs sit lavitatum patronus, et sic impugnat restrictiones purè mentales, in theol. Fundam. num. 1282, ubi sic ait: *Est mihi inanis aversio contra restrictiones mentales; si enim continentur intra terminos pietatis et sinceritatis, necessariæ non sunt; nam omnia quæ ipsæ præstare possunt, præstabunt consignificantes circumstantiæ; quod si tales dicantur ut etiam ibi admittende sint, ubi desunt circumstantiæ significantes* (ignoscant mihi earumdem auctores et propugnatores), *tolunt humanam societatem, et tanquam pestiferæ damnandæ sunt; quoniam semel admittæ, aperiant omni mendacio et omni perjurio viam, et tota differentia in eo erit, ut quod heri vocabatur mendacium, naturam et maliitiam non mutet, sed nomen, ita ut hædi jubeatur restrictio mentalis nominari; quod est virus condire saccharo, et scelus speciei virtutis colorare.* Hæc Caramuel.

Confirmatur: Ideò mendacium est de se intrinsecè malum, eò quòd cadat supra materiam indubitam: quia scilicet voces quæ debent explicare id quod est in mente, utpote signa conceptuum, ad hoc non assumuntur. Atqui similiter in æquivocationibus formalibus, voces externæ non significant id quod est in mente additâ mentali restrictione: cum enim non sit nota audientibus, voces eis idem explicant, ac si nulla esset restrictio mentalis; nam significatio conceptuum humanorum pertinet solum ad voces et signa externa, non ita ut veritas sit in mente tanquam in subjecto, in vocibus autem tanquam in signo. Unde enuntiatio formalis definitur ab Aristotele, oratio verum vel falsum significans. Ergo quando verba nec ex se ipsis, nec ex circumstantiis occurrentibus significant id quod est in mente, tunc est falsa vocis significatio, et consequenter mendacium: nec restrictio pura mentalis potest illas voces ad verum significandum determinare; quia cum nullatenus sit significativa, nequit alterius significativi significationem coarctare et simul cum ipso significare, sed solum potest scire ut veritas objectiva sit in mente dicentis, ita ut ipse solus veritatem intelligat: nec possit esse in audientibus, quibus illa restrictio purè mentalis penitus ignota est perinde ac si non esset, nec eam ex vocibus et signis exterioribus venari valeant, sique cogantur formare con-

ceptum falsum, et illi restrictioni mentali contrarium; et in hoc consistit mendacium, dum scilicet id quod loquens habet in mente nullatenus exprimit verbis, sed solum aliud longè diversum.

Hujusmodi æquivocationum formalium usu, æquè negatur veritas et præjudicium affertur commercio et societati hominum, ac per ipsa mendacia formalia: nam infallibiliter producent eosdem effectus, nempe audientes decipere, utpote cum nihil exterius in illis verbis occurrat, quo rationabiliter judicando, possint dignoscere illam restrictionem mentalem, et penetrare alicquem verum sensum, sed cogantur recipere falsitatem, quam in eorum mentibus inevitabiliter imprimunt. Unde meritiò doctrina tam pestilens ab Ecclesiâ damnata fuit, et contra illam fortissimè militant et urgent auctoritates et rationes quæ pro secundâ sententiâ afferri solent.

Secundò potest quis uti æquivocatione tantum materialiter, et restrictione mentali aliquo modo apparenti et sensibili, quando scilicet verba quæ profert sunt ambigua, seu habent duplicem significationem, unam communem, alteram particularem veram, sed occultam, et ab eodem intentam, quam circumstantiæ hæc et nunc occurrentes faciunt, juxta intentionem etiam interrogantis: ex quibus proinde facillè devenire posset in cognitionem sensus à profertente usurpati, si prudenter et diligenter ea verba et circumstantias examinaret, ac ponderaret. Quòd si tunc ob imprudentiam, ob præcipationem judicii, ob inertiam et omissionem considerationis illarum, mentem loquentis non intelligat, et non in alio quàm in sensu communi ea verba accipiat, id non provenit ex loquente, nec ex æquivocatione tanquam ex causâ per se, sed solummodo ex illius ignaviâ et inconsideratione. Et hujusmodi æquivocationes materiales non sunt mendacia, neque militant contra præceptum negativum non mentiendi, cum verba semper accipiantur secundum propriam significationem, ac verum sensum quem ex se habent, aut quem sensibiliter hæc et nunc patiuntur, et tunc ex circumstantiis occurrentibus nec loquens fallat audientem, sed ipsemet se fallat ex ignorantia aut inconsideratione: ad summum esse possunt omissiones contra præceptum affirmativum veritatis dicendæ, non obligans tamen pro semper ad profertenda verba secundum sensum communem et determinatam significationem in omni prorsus casu, sed ex justâ causâ potest homo occultare veritatem. Licet enim nunquam licitum sit negare veritatem et audientem potest fallere ex intentione, atameñ juxta omnes auctores licitum est veritatem occultare, ut docet D. August., lib. contra Mendacium, cap. 10, et D. Greg. papa, Pastoralis, p. 3, cap. 12, et constabit exemplis Christi Domini ac Sanctorum statim referendis; proindeque licitum est permittere quòd audiens aliquando fallatur ex seipso, quando adest causa justa ipsi occultandi veritatem quam manifestare non expedit, et dum vult plus sapere quàm oporteat sapere, ut colligitur ex D. Thoma, 2 2, q. 40, art. 3, et q. 110, art. 3 ad 4, ubi citat D. August., et q. 111, art. 1, ad 4.

Requitur igitur justa et rationalis causa gravisque ac urgens necessitas utendi hujusmodi æquivocationibus materialibus, scilicet ad impediendam vel auferendam periculosam, aut valde nocivam alterius veritatis cognitionem ab audiente, ex quâ oriretur loquenti vel aliis gravissimum damnum, cui nec silentio, neque aliâ viâ, quàm istis æquivocationibus occurrî potest hic et nunc in istis circumstantiis et angustiis. Non enim absque necessitate urgentissimâ causâque justissimâ licitum videtur uti verbis in alio sensu, quàm communiter homines intelligere solent, dum illorum interrogationibus adhibetur responsio, aut dum fiunt stipulationes inter ipsos. Alioquin societas, fidelitas, bona fides, et certitudo conversatio- num, contractuum, promissionum et commerciorum inter ipsos periret. Verum quia valde difficile est determinare in particulari omnes casus in quibus urgeat talis necessitas, et justa causa excusans, proborum atque prudentum iudicio, pensatis omnibus pensandis, relinqui debet. Nec propositionis 27 damnatæ censura extenditur ad has æquivocationes solum materiales, cum sit quædam consecutio et limitatio propositionis 26 immediatè præcedentis, in quâ est sermo de æquivocationibus formalibus ac restrictionibus purè mentalibus. Unde dum dicitur: *Causa justa utendi his amphibologiis*, etc., designantur æquivocationes formales de quibus erat præsens sermo; pronomen *his* satis illas designat et contrahit, ac determinat sequentem vocem *amphibologiis*, non ad quascumque, sed ad illas de quibus dictum erat propositione præcedenti. Ratio hujus differentiæ mox assignata fuit, nempe quia mendacium ob quancumque causam nequit esse licitum; æquivocationes autem materiales non sunt mendacia, bene tamen formales et restrictiones purè mentales, ut jam ostensum est.

Requitur præterea ad usum licitum hujusmodi æquivocationum materialium, quòd interrogatus non teneatur ex justitiâ aut religione, aliâve obligatione veritatem aperire, et determinatè respondere ad mentem et juxta sensum ab interrogante intentum absque amphibologiis. Sic reus legitimè interrogatus à iudice juridicè procedente, et quilibet inferior à quo superior legitimè exquirat manifestationem alicujus veritatis ad bonam gubernationem necessariam, tenetur sub peccato obedire, ac veritatem sincerè detegere. Item pœnitens quando interrogatur à confessario de peccatis que commisit et de pertinentibus ad iudicium fori interioris. In omni itaque materiâ judiciali, sive fori exterioris, sive interni, non est licitum veritatem celare amphibologiis, ita ut illis utens peccet lethaliter, et jurans ad eas confirmandas, sit perjurus. Idem dicendum de eo qui interrogatur de fide, quando instat præceptum illius confitende: non enim tunc potest verbis amphibologicis eam occultare, aut simulare falsam religionem, etiam ad vitanda gravia tormenta et diram necem. Idem dicendum de spontè contrahentibus et se invicem onerosè obligantibus ad vendendum, emendum, etc., et quando à privatâ personâ, cujus interest ratione contractûs, juramentum exigitur;

tunc enim sine amphibologiâ tenentur se obligare, et non fictè jurare: aliàs injuriam irrogant parti legitimè juramentum exigenti, damnisque illi bonâ fide procedenti ac contractum ex suâ parte adimplenti infert, ille qui verbis ambiguis et restrictione mentali utitur. Unde occultatio veritatis mediante æquivocatione materiali, non debet esse innocenti specialiter nociva et damnosa, sed tantum assumenda est à loquente ad vitandum proprium vel proximi malum, quod aliâ viâ hic et nunc vitari nequit, non verò ad alteri illud inferendum. His suppositis,

Prob. primò hæc tertia sententia. Certissimum ac indubitatum est, sanctissimos et in Scripturis laudatissimos viros non fuisse reos mendacii, quando urgente aliquâ justâ causâ, iudicium veritatem celare voluerunt, ut verbis usi sint amphibologicis, veris quidem ex ipsorum occulto sensu, quibus tamen intendebant auferre vel impedire periculosam aut nocivam alterius veritatis cognitionem in mente audientium. Atqui in hoc consistit ratio æquivocationis materialis, ut patet ex dictis; ergo non sunt mendacia. Prob. antecedens exemplo Abraham, qui ut se mortis discrimini eriperet, dixit Sarâm esse sororem suam, indeque voluit amovere ab aliis hanc planè veram cognitionem, quòd esset uxor sua. Nam Abraham scivit et voluit, ut Ægypti aliter prorsus intelligerent Sarâm esse sororem suam longè alio sensu, quàm quem ipse intra se concipiebat in occulto; quia si in hæc re Ægyptiorum intelligentia fuisset conformis latentè intelligentiæ Abrahami, secundum quam vera fuisset illa sororis compellatio, futurum præ videbat se occidendum; quod tamen istâ æquivocatione materiali vitare intendebat. Et D. August. super. Gen., q. 26, et habetur causâ 22, q. 2, cap. *Quartus*, dicit, quòd in hoc ostenditur quòd nemo debet tentare Deum, dum habet quod rationabili consilio faciat; unde Abraham non totum commisit Deo, sed veritatem voluit celari, non mendacium dici: fecit quod potuit; quod non potuit Deo commisit, in quem speravit. D. Thomas, 2, 2, q. 70, art. 1, ad 1, id referens, ait, quòd *D. August. loquitur de occultatione veritatis, in casu illo quando aliquis non compellitur superioris auctoritate veritatem propalare, et quando occultatio veritatis nulli specialiter est damnosa; in quibus duobus casibus docet D. Thomas hominem teneri ad testificandum, nec posse celare veritatem: proindeque sentire videtur licitum esse veritatem occultare aliquâ æquivocatione materiali, dum urget gravissima causa, prout D. August. declarat Abrahamum fecisse, et clarè demonstratur hæc suppositio.*

Supponamus urgentissimam causam cogere Petrum, v. g., ad se abscondendum in domo suâ, et expedire ad vitam illius conservandam, quòd nemo extraneus sciat ibi adesse reclusum: supponamus etiam quòd quidam homo incognitus ad illam domum accedat, fores pulset, et quòd Petri famula appareat è fenestrâ ad recognoscendum pulsantem, qui eam videns dicit illi: Ubi est dominus tuus? eum alloqui vellem: ipsa verò respondeat: Dominus meus est in urbe. *mon maître est en ville*, quod apud nos significat tunc non

esse in domo, sed ex illâ egressum ad discurrendum per urbem, et hunc sensum communem vult ancilla imprimere menti interrogantis, ad occulendam veritatem æquivocatione materiali. Atqui pari modo est ratiocinandum circa Abraham factum; ergo in eo continetur æquivocatio materialis. Probatum paritas. August. lib. 12 contra Faustum cap. 54, ait, quòd Abraham dicens Saram esse suam sororem, veritatem voluit celari, et non mendacium dici; soror enim dicitur, quia filia patris erat. Pariter ista famula Petri dicens dominum suum esse in urbe, veritatem voluit celari, et non mendacium dici, quia Petrus reverâ in urbe erat, nam domus in quâ latitavit, est intra et non extra civitatis mœnia. Item sicut Abraham non interrogatus fuit utrùm Sara esset ejus uxor, ita nec ista famula interrogatur, an Petrus sit in domo. Item sicut cum quæreretur ab Abrahamo quid ei esset illa mulier, indicavit sororem, non negavit uxorem, tacuit aliquid veri, non dixit aliquid falsi: ita et ista famula, dum ab eâ quæritur ubi sit Petrus, indicavit esse in urbe, non negavit esse in domo, tacuit aliquid veri, non dixit aliquid falsi; nec refert quòd iste homo incognitus interroget ancillam, eâ intentione ut sciat an Petrus sit in domo; non refert, inquam, quia tunc ancilla non tenebatur id ei aperire. Adde quòd etiam Palæstini interrogabant Abraham ad sciendum utrùm esset illius uxor, ne scilicet adulterio contaminarentur. Unde Pharaon dixit illi, Gen. 12: *Quidnam est hoc quòd fecisti mihi? quare non indicasti quòd tua esset uxor? quam ob causam dixisti esse sororem tuam, ut tollerem eam mihi in uxorem?*

Prob. secundò exemplo Jacob Gen. 27, qui patri suo interroganti quis esset, respondit: *Ego sum primogenitus tuus Esaù; feci sicut præcepisti mihi; surge, sede, comede de venatione, ut benedicat mihi anima tua.* Fateor equidem, ex Dei ordinatione contineri profundum mysterium in his verbis rectèque verificari juxta sensum figurativum, mysticum et propheticum, idque factum ob inspirationem, motionem et auctoritatem divinam à mendacio excusari. Verùm per ordinem ad mentem ac intentionem Jacob ea verba tunc profertis, continere æquivocationem materialem, mihi persuadeo ex hoc quòd patiuntur duos sensus veros, et quòd Jacob voluerit ac intenderit quòd pater suus Isaac ea intelligeret in uno, distincto ab eo quem ipse tunc mente retinebat, nempe quòd esset Esaù in personâ, et primogenitus naturâ; ipse verò Jacob intelligebat se esse primogenitum emptione et privilegio, ac Esaum representatione; sicut Christus de Joanne dicebat: Ipse est Elias, accipiendò non pro personâ, sed pro conformi officio, spiritu et virtute Eliæ. Idque satis colligitur ex timore quo angebatur Jacob ne ista æquivocatio deprehenderetur à patre. Unde dixit matri suæ id suadenti: *Timeo ne putet me vâuisse illudere, et inducam super me maledictionem pro benedictione.* Constat etiam de stupore grandi quo affectus fuit Isaac, dum deprehendit se fuisse deceptum à Jacob, et de verbis quæ dixit ut consolaretur Esau ejulantem: *Venit germanus tuus fraudulenter, etc.*, licèt

postea Dei revelatione certior factus de mysterio, et placatus confirmaverit benedictionem impertitam Jacob.

Idem dicendum de Joseph dum se ariolum et arguam esse coram fratribus asseveravit, eosque de exploratione et furto pecuniæ sui que scyphi argentei accusavit, ut habetur Gen. 44. Item in toto illo sanctæ viduæ Judith apud Holofernem colloquii latent æquivocationes materiales: potest enim dici quòd verba ejus veritatem habent secundùm aliquem mysticum intellectum, ait D. Thomas 2-2, q. 110, a. 4, ad 3, quibus omnibus et aliis sanctis viris in Scripturâ laudatis, potest et debet applicari regula D. August. tract. ad Consentium, cap. 12 et 17, jam à nobis supra relata, quòd si quis contendat aliquis his locutionibus venialiter peccasse, et, ut ait D. Thomas, itidem commendari in Scripturâ non propter perfectam virtutem, sed propter aliquam virtutis indolem, scilicet quia apparebat in eis aliquis laudabilis affectus, ex quo movebantur ad quosdam indebita facienda, et hoc modo Judith laudatur, non quia mentita est Holoferni, sed propter affectum quem habuit ad salutem, pro quâ periculis se exposuit; id tamen de omnibus dici nequit absque injuriâ et falsitate: et saltem dici non potest de Angelo Raphaelæ asserente Tobie 5, se esse unum de filiis Israel, nomine Azarias, filium magni Ananiæ: quæ tamen verba Angelus accipiebat in sensu mystico et interpretativo, et Tobias in sensu literalis; unde illum interrogabat dicens: *Indica mihi de quâ domo et de quâ tribu tu es?* Cui cum Angelus respondisset: *Ego sum Azarias, Ananiæ magni filius,* tunc Tobias subdit: *Ex magno genere es tu.* Minusque dici potest de Christo Domino, quem tamen his verbis æquivocis sæpè usum fuisse constat ex Scripturâ sacra. Primò ex illo Marci 13: *De die illâ nemo scit, neque Angeli in celo, neque Filius hominis.* Nec potest verificari locus iste per præcisionem sensus formalis, nempe quòd Christus sciebat quidem horam et diem judicii, in quantum erat Deus; non verò in quantum homo, idque Apostoli cum quibus loquebatur scitis intelligebant.

Id enim falsissimum esse docet D. Thomas, p. 3, q. 10, art. 2, ad primum. Illam enim diem cognoscit non solum quantum ad divinam naturam, sed etiam quantum ad humanam, quia, ut Chrysostomus argumentabatur, si Christo homini datum est ut sciat qualiter oporteat judicare quod est majus, multò magis datum est ei scire quod minus est, scilicet diem judicii. Illam itaque diem sciebat etiam ut homo, sub quâ etiam ratione constitutus est judex, non quidem cognitione naturali et humanâ, ex vi ac virtute ipsius humanitatis, sed supernaturali, quam illi tradidit Pater, qui proinde dicitur solus scire, ut det cognitionem et revelet aliis: solus enim Deus novit ex suâ naturali scientiâ tempora et momenta quæ posuit in suâ potestate, quæ est tempus judicii. Dicitur ergo, inquit D. Thomas, Filius nescire diem judicii, quia non facit scire. Interrogatus enim super hoc ab Apostolis Act. 1, eis noluit revelare. Sicut è contrario legitur Gen. 22: *Nunc cognovi quòd timeas Dominum,* id est,

nunc cognoscere te feci. Et hujusmodi expositio D. Thomæ est communis sanctorum Patrum et doctorum; atqui in his verbis Christi latebat restrictio mentalis sensibilis retenta in mente Christi, nempe quòd nesciret diem et horam judicii, ad revelandum aliis: continebantque æquivocationem materialem, nempe duplicem sensum, unum communem, alium verò particularem et occultum, quem tamen Apostoli ex conditione personæ loquentis et ex circumstantiis facillè deprehendere poterant, si attendissent ad ea quæ viderant de Christo, et ad verba quæ ipsis sæpè dixerat; nimirum quòd omnia ei tradita et revelata fuerant à Patre suo, ac ab eo constitutus iudex vivorum et mortuorum fuerat. Item si consideràssent circumstantias: dixerat enim Christus Matth. 24, et Marc. 13, signa præcedentia suum adventum, illum præmonstrare proximum, sicut arbores emittentes frondes monstrant propinquam ætatem. Ne autem errarent intelligendo hanc similitudinem, non solum quantum ad propinquitatem, sed etiam quantum ad certitudinem temporis, et putarent quòd sicut à tempore quo arbores frondescant et germinant usque ad ætatem, sciatur spatium determinatè temporis nempe trium mensium, ita ab istis signis usque ad diem iudicii sciri posset certum tempus: idèò istis verbiis hanc opinionem excludit. Item legitur Act. 1, quòd interrogabant Christum, ut illis manifestaret illum diem; quibus respondit: Non est vestrum nôsse tempora vel momenta quæ Pater posuit in suâ potestate; imò Marc. 13, v. 4, interrogabant eum discipuli dicentes: *Dic nobis quando ista fient*; nempe destructio templi et consummatio seculi in die iudicii, ut interpretatur Cajetanus, quibus respondit: *De die illâ nemo scit neque î illius hominis*, nempe ad revelandum, sicut vultis et queritis à me ut vobis manifestem, quia non expedit. Si ergo Apostoli hujusmodi verba in hoc sensu à Christo intento non intellexerunt, sed in alio communi, nempe quòd Christus ut homo non sciret diem et horam judicii, deceperunt seipsos ex inconsideratione suâ.

Secundò Joann. 7, Christus Dominus rogatus à parentibus ut transiret in Judæam, respondit: *Vos ascendite ad diem festum hunc, ego enim non ascendam ad diem festum istum*; et tamen ascendit ad illum diem festum; quæ verba habent plures sensus. Primus videtur ejus dicto contrariari, nempe quòd absolutè non ascenderet. Secundus, in mente Christi retentus, quem tamen ex circumstantiis, ejus parentes interrogantes facillè intelligere poterant, nempe quòd non ascenderet eo modo quo volebant et repirebant, nempe quòd ascenderet cum ipsis in principio solemnitatis: unde sensus est: Nondum ascendam, sed solum post vos, et in medio solemnitatis: non manifestè, sed quasi in occulto: non quesiturus gloriam temporalem, sed subiturus mortem diram et infamem; unde priùs illis dixerat: *Tempus meum nondum advenit*; ego non ascendo, quia meum tempus non impletum est. *Hæc cum dixisset, mansit in Galilæâ*, seu distulit transire in Judæam, non ascendens cum cognatis ad diem fes-

tum, ut exequeretur et verificaret quòd dixerat: Ego nondum ascendo. Ergo verba Christi videntur continere amphibologiam, et æquivocationem materialem.

Idem videtur dicendum de verbis quæ dixit Joan. 2, post ejectos mercatores de templo, Judæis quærentibus signum ut convincerentur de auctoritate et potestate exercendi hunc actum justitiæ: *Solvite templum hoc, et in tribus diebus excitabo illud*. Judæi enim ea accipiebant in sensu falso, putantes quòd loqueretur de illo templo materiali: ipse verò Christus dicebat et intendebat loqui de templo corporis sui, quasi dixisset: Vos quidem destruetis templum hoc corporis mei; ego autem in tribus diebus excitabo illud à somno mortis, et tunc resurrectione mea erit vobis signum evidens potestatis meæ. Ut enim ait Cajetanus ibidem, Judæi non meruerunt claram responsionem, et propterea Jesus sub hæc metaphorâ respondit. Item Joan. 11, dixit Christus: *Lazarus amicus nostræ dormit, sed vado ut à somno excitem eum*. Quæ verba Apostoli intellexerunt de somno naturæ et dormitione, unde dixerunt: *Domine, si dormit, salvus erit*: ipse verò Christus intelligebat et loquebatur de somno mortis, quia licet in seipso, et respectu hominum Lazarus esset mortuus, non tamen respectu Jesu, cui tam facile erat eum à morte suscitare quàm facile est hominem dormientem excitare à somno. Difficilior videtur alius locus Matth. 9, de filiâ Archisynagogi defunctâ, de quâ Christus dixit: *Non est mortua puella, sed dormit*. Quibus verbis auditis à turbâ quæ ibi aderat ad puellæ corpus sepulture mandandum, cœpit irridere Christum, non intelligens verum sensum quem intendebat, nempe quòd respectu Dei, cui omnia vivunt, et potestatis ejus, mortua non erat puella, sed perinde se habebat ac si dormiret, cum tam facillè posset eam resuscitare, quàm homo possit dormientem excitare à somno.

Nec hujusmodi locorum Scripturæ vim infringunt duæ responsiones quas afferuit quidam secundæ sententiæ auctores: prima est quòd Christus non astringebatur ad sequendum et intelligendum in suis verbis sensum et significationem communem vocum, sed quam volebat poterat eis dare et ad placitum instituere, eo præsertim tempore quo sine parabolis hominibus non loquebatur. Hujus enim responsionis falsitas evidenter colligitur ex hoc quòd Christus loquebatur eo modo, ut posset intelligi ab auditoribus, seu idiomate et significatione verborum communi et usitatâ apud eos cum quibus convivebat, ut saltem intellexerent sensum litteralem ipsis proprium, et applicationem communiter in eâ regione: aliàs nullatenus potuisset illis proficere loquelam hanc non capientibus, esto quòd sub eo sensu alios mysticos et spirituales comprehenderet. Nec secundâ responsio de præcisione sensûs formalis satisfacit: tum quia parentes Christi et Judæi qui non credebant in eum, non habebant hujusmodi clavem ad aperendam veritatem et distinguendum quando ipsis loqueretur ut Deus, quando verò ut homo, et Christus sciebat non habere clavem, et tamen hujusmodi amphibologias ipsis pro-

poncbat. Nec obstat quòd id proveniret ex ipsorum culpà volentem credere ejus divinitatem, ob quod eorum deceptionem Christus perhibebat. Nam pariter in nostrâ sententiâ, ex inconsideratione verborum et circumstantiarum oriebatur quòd non perciperent sensum verum, sed occultum, quem Christus intendebat, sed alium falsum quem ipsi imaginabantur; seu quòd non attendent verba esse ambigua, et ibi latere æquivocationem materialem aut mysterium, quam deceptionem Christus permittebat; et cùm Christus sciret ea verba pati plures sensus, et Judæos accipere in alio sensu diverso ab eo quem intendebat, illa præcisio et distinctio sensûs formalis sicut et æquivocatio materialis erat speculative in mente Christi. Unde est potiùs ludus in verbis et mera elusio, quia præcisio illa sensûs formalis est mera æquivocatio materialis, et reipsâ coincidunt; nam ex ipsis verbis ambiguis facillè colligere poterant Christum loqui juxta diversas conditiones, nempe aliquando ut Deum, et aliquando ut hominem, in quo solo consistit præcisio sensûs formalis adversariorum, quod nos vocamus restrictiones mentales sensibiles et æquivocationes materiales. Contra quas præcisiones eadem argumenta militant, quæ contra hujusmodi restrictiones et æquivocationes congerunt ipsi adversarii, eademque oriuntur inconvenientia, ut consideranti patebit, et facillè convincitur uno aut altero exemplo. Confessarius est homo et minister Dei: dùm interrogatur et cogitur declarare an audierit Petrum, v. g., an se accusaverit de fornicatione, respondet: Non audivi Petrum se accusantem de fornicatione; nihil tale ab eo audivi, juro me hoc nescire; non mentitur, nec est perjurus, quia audivit ut Deus, et respondet ut homo, et nescit peccatum Petri ad revelandum aliis. Est vera præcisio sensûs formalis in illâ æquivocatione materiali et restrictione mentali sensibili, quatenus ex circumstantiis, interrogans facillè potest cognoscere ea verba dici à confessario secundùm unam conditionem quam habet, et secundùm sensum aliquem particularem ab ipso intentum, et non secundùm alium.

Item Paulus, v. g., interrogatus de crimine vero, sed occulto et non probabili, in judicio à giudice non juridicè procedente, est reus, et innocens; reus quidem quia reipsâ commisit tale crimen, et est innocens, quia crimen quod non potest probari, est falsum ac nullum in judicio, nemoque reputatur malus et nocens nisi probetur. Quando igitur Paulus respondere coactus, et nullâ aliâ viâ subterfugere valens, respondet: Nescio quid dicis, non feci crimen, non sum reus, etc., ibi est præcisio sensûs formalis, quatenus scilicet loquitur secundùm quòd est innocens in judicio, et non secundùm quòd in re est criminiosus, proindeque non mentitur, nec est perjurus: quod idem nos dicimus verificari per restrictionem mentalem sensibilem, et æquivocationem materialem, cùm Pauli verba ex circumstantiis hunc sensum reddant, eumque Judex facillè percipere posset, si ad illas attenderet.

Item rex mittit aliquem archiepiscopum suum subditum, oratorem ad alium principem, et cum certiorum facit de negotiis gravioribus et secretioribus præstito juramento de non revelandis; ex eorum quippe manifestatione infallibiliter oriatur regni eversio, temporum profanatio, religionis perversio, etc.; dictus orator interrogatur ab eo principe de his negotiis, aut ab ejus aulico et ministro, viro doloso acutissimo, penetrantis ingenii, talesque hic et nunc circumstantiæ occurrunt, ut si hujusmodi orator sileat, aut turbetur et deliberet, vacillet, et fluctuet, illicò respondere: *Nescio, aut meus rex mihi tale, nec aliquid simile declaravit*; princeps et illius minister interrogantes statim deveniunt in cognitionem veritatis, arma parabantur, curam inevitabili regni et religionis eversione. An non tunc orator habebit justissimam causam, et indispensabilem necessitatem, his et similibus verbis celandi veritatem, et impediendi periculosissimam ac damnosissimam illius cognitionem per sensûs formalis præcisionem, respondendo secundùm unam conditionem suæ personæ et non secundùm aliam? Est enim verè archiepiscopus subditus regis, et illius orator: rex autem hujusmodi secreta ipsi non declaravit in quantum archiepiscopo subdito, juxta quam conditionem et dignitatem nunc tantùm loquitur et respondet interrogantibus se nescire, etc., et licet sciat ut orator regis, nescit tamen ad revelandum aliis. Nonne perinde se habet ac si per restrictionem sensibilem, ac æquivocationem materialem vellet abscondere veritatem? Nonne per eas faciliùs et feliciùs explicatur illius responsio, quatenus scilicet hic et nunc tales occurrunt circumstantiæ, ut si interrogantes ad illas diligenter attenderent, cognoscerent hujusmodi amphibologiam, verbaque oratoris hunc sensum verum facere: Nescio ea negotia ad prodendum, rex nihil mihi tale dixit ad declarandum aliis? etc.

Imò ex eo usu et introductione præcisionis sensûs formalis ad explicandas et verificandas amphibologias, longè graviora sequuntur inconvenientia, et frequentiora oriuntur pericula inducendi falsitates, ac fallendi audientes, quàm ex usu æquivocationum purè materialium, et restrictionum mentalium sensibilibus. cùm ferè semper aut saltem frequentius possit inveniri aut occurrere inter homines hujusmodi præcisio sensûs formalis secundùm diversas conditiones quas habent; ita ut nullus ferè sit qui facillè non valeat occultare veritatem, respondendo interrogantibus secundùm aliam. Vix enim est homo qui duas non habeat: v. g., aut est superior et subditus, aut doctor et discipulus, aut miles et gubernator, aut incola sue civis alicujus loci, etiam dùm est peregrinus, et discurrit per alia loca; aut est pater simul et filius aut sacerdos et religiosus, aut jurista et casuista, aut theologus et philosophus, aut magistratus, et civis, aut christianus, et artifex, aut homo et nobilis; et sic de infinitis. Si usus præcisionis sensûs formalis introducat, quisque poterit respondere non ad mentem audientium aut interrogantium, intendendo alium sensum occultum et verum secundùm unam conditionem suæ personæ, præ-

scindendo ab aliâ qualitate, secundum quam verba non verificantur, licet audientes decipiantur hunc sensum intelligentes. Quanta autem inconvenientia inde sequantur, nemo non videt. Unde hi auctores videntur incidere in Scyllam, cupientes evitare Charybdim.

At verò non omnes propositiones sunt ambiguae, neque omnia verba sunt æquivoca ex se, aut ex circumstantiis; aut saltem in communi convicti non tam frequenter occurrunt restrictiones mentales sensibilibiter apparentes, et æquivocationes purè materiales ad veritatem occultandam conducentes, debitisque quatuor conditionibus jam assignatis munitæ, prout experientiâ constat. Sicque majus periculum mentiendi imminet ex illâ præcisione sensûs formalis, quam ex æquivocatione materiali.

Prob. hæc sententia ex D. August., lib. contra Mendacium ad Consentium, cap. 12, ubi sic ait: *Mendacium est falsa significatio cum voluntate fallendi: non est autem falsa significatio, ubi etsi aliud ex alio significatur, verum est tamen quod significatur, si rectè intelligatur.* Idque statim explicat D. August., ibid., cap. 13, exemplis Scripturæ, dicens: Talia sunt verba Christi, Luc. 8, ubi de muliere quæ fluxum sanguinis patiebatur ait: *Quis me tetigit?* et de Lazaro Joan. 11: *Ubi posuistis eum?* Sic quippe interrogavit quasi nesciens quod utique sciebat, ac per hoc se nescire finxit in aliquo aliud illâ veluti suâ ignorantia significaret, quæ significatio, quoniam verax erat, mendacium profectò non erat. Item evangelista Lucas, cap. 24, dicens de Christo: *Ipsæ autem finxit se longius ire*, etiam ipsum verbum posuit, quo mendaces nimium delectantur, ut impunè mentiantur; quasi mendacium sit omne quod fingitur, cum veraciter aliud ex alio significandi gratiâ, tam multa fingantur; si ergo nihil aliud significasset Jesus in eo quod longius ire se finxit, meritò judicaretur esse mendacium. Porrò autem si benè intelligitur, et ad id quod voluit significare referatur, invenitur esse mysterium. Hactenus divus Augustinus. Tandem cap. 17 de omnibus qui in Scripturâ videntur mentiti, et tamen laudati ac remunerati, sic ait: *Ad hæc regulam mihi videntur, non solum ista, verum etiam si quæ sint alia, redigenda, ut aut quod esse creditur, ostendatur non esse mendacium, sive ubi tacetur verum, nec dicitur falsum, sive ubi significatio verax, aliud ex alio vult intelligi.* Atqui hæc D. August. verba quadrant æquivocationibus purè materialibus: est enim ibi significatio verax, aliud ex alio intelligitur; occultatur quidem verum, sed non dicitur falsum, etc. Ergo ex D. August. sunt admittendæ. Nec contra ipsas militat loco divi Augustini quæ ab auctoribus secundæ sententiæ afferri solent supra allata; solum enim reprobant mendacia, et formales æquivocationes, ac restrictiones pure mentales, quæ sunt mendacia aut eis æquivalent: et nugatoriè omninò afferitur exemplum patris infirmi, quærentis de morte filii. Constat enim adduci à D. August. non tanquam argumentum ad impugnandas æquivocationes purè materiales, sed tanquam rationem, quâ patróni mendaciorum sese tuebantur, aut tueri poterant ad ea introducenda tan-

quam licita, imò obligatoria ad vitandam alterius mortem; idque satis apparet ex ipsis terminis quibus utebantur illi auctores quos D. August. impugnat; sic enim dicebant: *Ex illis tribus, aut vivit, aut nescio, aut mortuus est filius; duo falsa sunt, nec abs te dici possunt, nisi mentiendo. Illud autem unum verum, id est, mortuum esse, si dixeris, et perturbati hominis subsecuta fuerit mors, abs te occisus clamabitur: et qui ferat homines exaggrantes quantum sit mali salubre mendacium devituri, et homicidam diligi veritatem?* Ad hoc igitur, ut interrogatus à patre non esset reus homicidii, non debebat, nec poterat illi respondere, quòd filius esset mortuus, sed solum quòd viveret, aut nihil de hoc sciret, quantumvis hæc duo juxta eos auctores absque mendacio non posset interrogatus dicere. Unde subdebant: *Aliàs si pater intelligat te hoc timere dicere, et nolle mentiri, nihil aliud credet quam filium esse mortuum. Tantumdem valet, etiamsi omni modo taceris.* Cui objectioni respondet D. August. laudando veritatis excellentiam et decorem, et postea subdit: *Cujus amore sic accendor, ut cuncta quæ inde me revocant humana contemnam; sed multum est, ut iste in tantum perseveret affectus, ut in tentatione desit effectus. Nec me movet contemplantem bonum luminum, in quo mendacii tenebræ nullæ sunt, quod nobis mentiri nolentibus, et hominibus vero audito morientibus, homicida dicitur veritas. Numquid enim si stuprum expectat impudica, et le non consentiente, sævo amore perturbata moriatur, homicida erit castitas?* etc. Hæc August., lib. 9 contra Mendacium cap. 18. Vide ibi plura.

Patet igitur D. August. ibi reflexere Priscillianistarum argumentum futile, quo intendebant probare interrogatos tunc homicidii reos fore, si declarantes patri mortem filii et aperientes veritatem, inde pater esset mortuus, cum possent et deberent eam veritatem ipsi occultare, aut etiam negare, mendacio officioso, dicendo: Nescio, aut, filius tuus vivit. Cum enim Priscillianistæ contenderent licitum esse mentiri et pejorare ad alterius vitam conservandam, volebant consequenter hic et nunc interrogatos à patre posse illi respondere: Nescio simpliciter, absolutè, ac absque ullâ restrictione mentali; puta: Nescio ad tibi declarandum, quia id scire tibi non expedit, etc.; non curantes de negandâ veritate, dummodò possent eâ negatione officiosè potrem decipere, ac ejus obitum impedire, ut plerumque rusticis et simplicibus accidit veritatis nocivæ cognitionem impedire vel auferre volentibus; dicunt enim verum, Nescio, aut aliud simile, non crnantes an sit mendacium, dummodò sit officium, nec reputantes esse peccatum.

Prob. quartò hæc tertia sententia ex D. Thomâ supra Genesim, cap. 16, ubi exponens ista verba quæ dixit Abraham servis suis, dum pergeret ad immolandum filium suum Isaac: *Ego et puer postquam adoraverimus, revertemur ad vos*, ait quòd illud verbum *Abrahæ potest tripliciter verificari, primum, ex spe resurrectionis Isaac quam habebat, prout innuit Apostolus ad Hebr. 11. Secundò, potest simpliciter intelligi ex conditione communiter subintelligendâ vel subintellectâ, scilicet,*

cet, si Deus voluerit, et si vita comes fuerit. Tertio, nisi ex speciali Dei jussu aliud evenerit: sicut enim supernaturalia miracula sunt excepta à communi lege loquendi, sic supernaturalia et occulta Dei consilia et mandata; nec oportet quòd sciens illa semper secundum illa loquatur, maxime quando novit non expedire, nec debere, nec Deum hoc velle, sed sufficit quòd loquatur hominibus secundum communem cursum et secundum communem notitiam, juxta quòd et sacerdotes dicunt aliquando de sacramentaliter sibi confessis ac notis, quòd nesciunt illa, et tamen non mentiuntur. Haectenùs D. Thomas, ibique refert D. Ambrosium, lib. de Abraham, cap. 8, eundem quoque locum Genesis brevius exponit 2-2, qu. 111, art. 1, ad 1, ex mente D. Ambrosii.

Item 2-2, q. 110, art. 5, ad 4, docet quòd mendacium habet ex sua inordinatione esse prorsus illicitum in omni casu, etiam ad alium à quocumque periculo liberandum; in eà tamen occasione, licet veritatem occultare prudenter sub aliqua dissimulatione. Et 2-2, q. 40, art. 5, docet, quòd dupliciter aliquis potest falli facto, vel dicto alterius. Uno modo ex eo quòd ei dicitur falsum, vel non servatur promissum, et istud semper est illicitum. Alio modo quia ei promissum aut intellectum non aperimus. Hoc autem semper facere non tenemur, quia etiam in doctrinà sacrà, multa sunt occultanda maxime infidelibus, ne irrideant. Indeque concludit S. doctor in bellis justis licitum esse ut insidiis ad occultanda consilia, ne ad hostes perveniant; neque ejus modi insidias propriè vocari fraudes, nec justitiam repugnare, nec ordinatè voluntati. Esset enim inordinata voluntas, si quis vellet nihil sibi occultari. Ergo etiam quandoque erit licitum permittere ut alter dicto nostro fallatur, utendo amphibologià aut æquivocatione purè materiali: non enim semper tenemur ei aperire intellectum nostrum; præceptum quippe veritatis proximo manifestandæ, cum sit affirmativum, non obligat semper et pro semper.

Item 2-2, q. 89, art. 7, ad 4, ait, quòd quando non est eadem jurantis intentio et ejus cui juratur, si hoc proveniat ex dolo jurantis, debet juramentum servari, secundum sanum intellectum ejus cui juramentum præstat. Unde Isidorus dicit lib. 2 de summo Bono, cap. 31: « Quicumque arte verorum quis juret, Deus tamen qui conscientia testis est, ita hoc accipit sicut ille cui juratur intelligit; et quòd intelligatur de dolo juramento, patet per id quòd subditur: « Dupliciter reus fit, qui et nomen Dei in vanum assumit, et proximum dolo capit. » Si autem jurans dolum non adhibeat, obligatur secundum intentionem jurantis. Unde Greg. dicit lib. 26 Moralium, cap. 7: « Humanæ aures talia verba nostra judicant, qualia foris sonant: divina verò judicia talia foris audiunt, qualia ex intimis proferruntur. Apud homines cor ex verbis; apud Deum verò pensantur verba ex corde. » Haectenùs D. Thom. Quibus verbis S. doctor assignat regulam generalem ad exponendas auctoritates Scripture, sanctorum Patrum, et definitiones summorum pontificum quæ ab auctoribus secunde sententiæ adducuntur, nempe

quòd eos duntaxat perstringunt, qui dolo, malà fide, animoque decipiendi interrogantes et audientes, pravam suam mentem obteguunt mendacio, æquivocatione formali et restrictione purè mentali; quomodò S. doctor exponit locum Isidori: et eodem prorsus modo interpretanda sunt alia loca sanctorum Patrum: nullo latens verò percillunt eos quos gravissima et urgentissima necessitas, justissimaque causa cui alià vià hic et nunc occurrì non potest, cogit dissimulare, et celare veritatem absque dolo, scandalo, aut nocimento aliorum, et verum bonumque propositum quod mente gerunt, verbis ambiguis in aliquo sensu veris occultare per restrictiones mentales sensibiles et æquivocationes materiales: idque probat D. Thomas auctoritate D. Greg. quæ refertur à Gratiano causà 22, q. 5, can. *Humanæ aures*, quæ est efficacissima ab improbandum tertiam sententiam. Tunc enim verba æquivoca in his circumstantiis verificantur secundum intentionem et sensum occultum loquentis, quem tamen audientes facilè penetrare possent, si hic et nunc attenderent, et cor loquentis ex ejus verbis indagarent.

Prob. tamen hæc tertia sententia ratione. Si hujusmodi restrictiones mentales sensibiles, et æquivocationes materiales forent illicitæ et peccaminosæ, hoc idè esset, quia sunt mendacia, aut qui sunt contra id quòd convictus humanus exposcit, ac contra naturam vocum et finem locutionis, aut tandem quia ex earum usu introducuntur plura mala et inconvenientia. Atqui nihil horum dici potest. Ergo non sunt illicitæ et peccaminosæ. Prob. minor sigillatim quoad omnes suas partes. Inprimis quòd non sint mendacia, sic ostendit. Mendacium definitur à D. August. et D. Thomà, et ab aliis communiter: *Falsa vocis significatio cum intentione fallendi, seu dicendi falsum assertivè*. Atqui hujusmodi definitio non competit æquivocationibus purè materialibus. Ergo, etc. Prob. minor. In eis non invenitur falsa vocis significatio, cum verba aut ex se aut ex circumstantiis patiantur et habeant verè sensum ac intellectum à loquente intentum; celatur et occultatur quidem verum, sed non dicitur falsum, ut ait D. Aug.; ibi significatio verax aliud ex alio vult intelligi, neque ea verba æquivoca proferuntur à loquente cum intentione dicendi falsum assertivè, eundè contra suam mentem, et fallendi positivè audientem aut interrogantem, veritatem simpliciter negando; sed tantum permittit ut ipse se fallat ex inconsideratione circumstantiarum, occultando veritatem duntaxat, quam non tenetur, nec expedit ipsi manifestare ob justissimas causas, quam tamen occultationem hic et nunc deprehendere posset, si ad omnia sollicitè et diligenter attenderet. Nec refert quòd loquens tunc intendat et peroptet quòd audiens non advertat neque cognoscat sensum occultum verborum. Non refert inquam, cum habeat justissimam causam id intendendi et faciendi, nec aliquo præcepto tunc ad contrarium obligatur, et, ut ait D. Thomas, 2-2, q. 40, art. 5: *Esset inordinata voluntas, si quis vellet nihil sibi occultari*.

Insuper hoc genus restrictionis mentalis sensibilis, et æquivocationis purè materialis non est contra naturam vocum, utpote fini locutionis nullatenus contrarium: verba enim æquivoca non unam tantum, sed plures habent significaciones; æquivoca namque definiuntur à philosophis, ea quorum nomen commune est: ratio verò significata per nomen est diversa. Unde cum verba illa ambigua ex se aut ex circumstantiis hic et nunc occurrentibus, significant sensibilibiter etiam hunc intellectum et sensum occultum quem intendit profereus, nihil falsi dicitur, nihilque fit contra earum vocum naturam, finem locutionis, et contra id quod convictus humanus aliquando non exposcat, aut saltem non patiatur.

Tandem ex hujusmodi æquivocationum purè materialium usu, non oriuntur mala et inconvenientia, cum valde restringatur ex quatuor conditionibus supra allatis, quæ rarissimum eum faciunt, nempe quòd sit justissima causa, et urgentissima necessitas, cui alià vià nullatenus occurrì possit, de quà necessitate in particulari an sit sufficiens, judicare debent viri probi et periti. Item quòd respondens non teneatur tunc ex justitià, aut religione, aut obedientià et aliquo præcepto veritatem nudè declarare, sed jus habeat illam celandi, et permittendi quòd audiens ex seipso fallatur. Item quòd hujusmodi veritatis occultatio ita prosit loquenti ut tamen aliis injustè non obsit, neminique damnum afferat. Tandem quòd verba sensibiliter referant hunc sensum à loquente intentum, etc. His sanè repagulis obviatur omnibus inconvenientibus quæ evenire possent aut timeri, cum æquivocationum usum non reddant hominibus familiarem, sed rarissimum, ac in paucissimis duntaxat casibus licitum.

Unde tres tantum attuli ad quorum normam regulandi sunt alii. Primus est de confessorio qui interrogatur violenter de peccato audito in confessione, nec silentio, nec fugà, neque alià vià potest ab eà interrogatione se expedire; imò ex his, interrogantes devenient in cognitionem peccati confessi. Non potest igitur non respondere absque hæsitacione: *Nescio quid dicis, non auctori tale peccatum?* Secundus est rei cuius crimen est occultum, de quo non interrogatur juridicè. Docet enim D. Thomas 2-2. q. 96, art. 1, quòd *si iudex hoc exquirat quod non potest secundum ordinem juris, accusatus non tenetur ei respondere, sed potest vel per appellacionem vel aliter licitè subterfugere; mendacium tamen dicere non licet.* Si autem reus nec appellacione, nec silentio, neque alià vià possit subterfugere, sed respondere cogatur, non tenetur adhuc fateri veritatem, sed licitè potest eam occultare æquivocatione materiali, dicendo, se eo crimine non teneri; hæc quippe verba tunc faciunt hunc sensum: Non commisi crimen de quo me tanquam iudex interrogare valeas, et ad quod tibi constituendum obliger. Tertius tandem casus refertur à nostro P. Vincencio Baronio, ubi supra, dicente quòd eadem sinceritate, nihil advocatà ad fraudem restrictione purè mentali, legatus principis à rege ad quem mittitur rogatus ad quid ille cuius venit nomine, et in quem

paret bellum: licet totius rei conscius sit, illas ingenuitate dicere potest se ignorare, etc.

Quis autem non videt quòd si usus æquivocationum materialium non permittatur in his tribus casibus aliisque similibus gravissimis et raro contingentibus, injuria inuritur sacramento, solvitur sigillum confessionis quod debet esse inviolabile, pervertitur ordo justitiæ et naturæ judiciorum; secreta sub juramento accepta violantur; bonum publicum, religio, templa et regna periclitantur de ruinà, aliaque irreparabilia damna consequantur, cum tamen absque mendacio et inordinatione ullà vitari possunt? Hanc tertiam sententiam fusè et cum omnibus suis fundamentis retuli et stabilivi exercitii potius gratià, quàm concludendi animo in hæc gravissimà et periculosissimà materià, aliisque relinquens judicium; etsi enim probabilior mihi appareat, quia tamen in praxi usus æquivocationum etiam purè materialium, præsertim si frequens extiterit, non caret periculo incidendi in æquivocationes formales et mendacia, perinde ac ex juramentorum frequentatione, facilius est ad perjuriam lapsus, idèò sicut Scriptura consulit ne jurationi assuescat os nostrum, imò ut nolimus omnimò jurare, quantumvis juramentum sit licitum, ad occasiones scilicet pejerandi tollendas, ita etiam consulendum est hominibus ut non nisi in extremà necessitate, et quàm rarissimè utantur æquivocationibus etiam materialibus, ut sic vitent periculum mentiendi.

Præloquium tertium.

DE JUDICIO TEMERARIO, SUSPICIONE ET DUBIO.

Licet tria hæc convenient in hoc quòd sint de malo proximi, et ex levibus indicis procedant, verè tamen inter se differunt, habentque diversas rationes formales. *Dubium* enim est quando animus levioribus indicis non declinat magis in unam, quàm in alteram partem, sed in utramque æquè movetur pendens in æquilibrio, ac in ambiguo suspensus manens, v. g., forsan Petrus furatus est depositum, forsan non.

Suspicio est quando intellectus magis quidem propendit in malam partem, non tamen determinatè firmiterque illi adhæret. Unde quidam eam definiunt, *opinionem mali ex levibus indicis procedentem, cum formidine alterius partis*: dicentes solum ab opinione differre, quòd opinio ex suà ratione est indifferens ad bonum et malum: suspicio verò est determinata ad malum. Satius verò iudico, eas in hoc differre inter se, quòd opinio adhæret uni parti (cum formidine alterius, seu importat assensum determinatum, licet non firmum neque certum: suspicio verò solum dicit assensum inchoatum, seu quamdam propositionem et inclinationem tantum ad assentiendum magis uni parti quàm alteri, nec adhæret: unde nondum est determinatus ac verus assensus, sed inchoatus duntaxat.

Judicium est firmus ac determinatus assensus in unam partem absque hæsitacione et formidine. Unde *judicium temerarium* est certa, determinata et de-

nitiva sententia de intentione malâ proximi, sine sufficienti certitudine, et ex levibus indicibus procedens, cui nulla hesitatio aut dubitatio admiscetur.

Quare ad constituendum iudicium temerarium lethale, tria hæc requiruntur et sufficiunt. Primò quòd iudicium firmiter adhaereat huic sententiæ definitivæ de malo proximi, per quòd differt à dubio et suspitione. Secundò quòd oriatur ex levibus indicibus, seu ex causâ insufficienti ad talem assensum prudenter elicendum; et ob hoc dicitur temerarium: si namque indicia talia forent, quæ de se movere possent quemcumque virum prudentem, ad sic iudicandum, tunc iudicium non esset temerarium, quantumvis posset esse falsum; in quâ re tamen discernendâ, magnâ opus est prudentiâ. Nam contingere potest, ut aliqua indicia sint levia respectu unius personæ, quæ tamen respectu alterius censentur sufficientia ad iudicandum peccatum de illâ; v. g., allocutio personæ gravis et religiosæ cum meretrice in loco secreto, est leve indicium ad suspicandum malum de viro sancto, cum ad mulieris conversionem ordinari possit: secus dicendum si id faciat juvenis procar, et libidinosus. Tertio tandem ut malum quod de proximo iudicat, sit grave, illi injuriosum ac infame, ac tale quòd si proferretur exterius per detractionem aut contumeliam, sufficeret ad constituendum peccatum mortale: si enim solum iudicat temerariè proximum de peccato veniali, peccat solum venialiter, magis et minus graviter, juxta qualitatem indicatorum æstimandi, et affectûs malè dispositi: imò etiamsi iudicet de peccato mortali proximi, quod tamen respectu illius non reputatur infame, neque multum curat de hoc, non videtur tale iudicium esse mortale, ut si videns militem querere eum cum quo habet inimicitias, iudicet eum velle se vindicare singulari certamine: aut videns scortum, iudicet querere procos: quia has personas talia facere non pudet: advertendum obiter est majora ad iudicandum requiri indicia quàm ad suspicandum, et majora ad suspicandum, quàm ad dubitandum, quia in dubio animus non propendit sed manet pendulus: in suspitione inclinatur ad assensum, illumque inchoat; in iudicio verò firmiter adhaeret, definitivamque sententiam profert.

Dico quòd iudicium temerarium plenè deliberatum, habens istas tres condiciones est peccatum mortale contra charitatem et contra justitiam. Ita communiter auctores. Et graviter prohibetur in Script. Matth. 7: *Nolite iudicare, et non iudicabimini.* Et 1 ad Corinth. 4: *Nolite ante tempus iudicare, quoadusque veniat dies Domini,* etc. Ubi indicat quòd velle iudicare de intentione et occultis cordium, est temerè usurpare quod soli Deo competit: et Christus Dominus, Joannis 7, redarguebat Judæos temerè et secundum apparentiam tantum de ejus personâ iudicantes, dicens: *Nolite iudicare secundum faciem, sed justum iudicium iudicate.* Unde iudicium temerarium est contra jus divinum positivum, et etiam contra naturale: prohibetur enim indirectè saltem hoc Decalogi præcepto tanquàm radix et origo peccatorum quæ verbis committuntur in ju-

dicio et extra illud. Item est contra istud præceptum naturale: *Quod tibi fieri non vis, alteri non feceris.* Nullus autem vellet temerè ab alio iudicari malus. Item unusquisque habet jus ad famam et bonum nomen, donec illud perdat per gesta iniqua quæ improbum illum ostendant et manifestent: nec potest illo jure absque legitimâ et sufficienti causâ spoliari. Atqui dum temerè ac sine causâ iudicatur malus, injustè illo jure spoliatur: non enim retinet amplius bonum nomen quod habebat in mente et æstimatione illius qui sic iudicat; sed in corde suo illum despicit, ipsique dat injuriosum locum absque rationabili causâ: talis autem contemptus est peccatum mortale ex genere suo, quia est actus injuriosus proximo, eum quantum est in se notabiliter lædens: importat enim affectum deprimentem ipsum à suâ æstimabilitate per quod à consecutione multorum bonorum impeditur, ut probat Cajetanus in Summâ, verb. *Contemptus*, et innuit D. Thomas 2-2, q. 60, art. 3. Ergo, etc.

Dixi *Judicium temerarium deliberatum*: nam si fuerit solum repentinum ac subitum, tunc ob imperfectionem actûs erit solum veniale, ut si quis videns puellam cum juvene loquentem, subito malum de ipsis iudicet, non plenè advertens ad hoc quod cogitat, nec alicui significans, et paulò post ad se reversus, istud iudicium depellit; non peccat mortaliter, quia exinde proximo notabiliter non nocet, nec ipsum propriè contemnit: imò quidam ad solatium et pacem conscientiarum timoratarum, volunt quòd quando res solo intellectu peragitur, etiam advertendo et expendendo motiva et indicia per multum tempus, si tamen voluntas deliberatè non consentiat, nec cum intellectu simul statuat et amplectatur tale iudicium, non est peccatum lethale, quamvis adsit aliqua negligentia reprimendi aut expellendi illud iudicium, quod est in intellectu. Quando autem aliquis dubitat an istud iudicium repentinum fuerit, ad deliberatum; et an peccatum mortale, aut veniale commiserit; si aliundè sit conscientie timorata, habeatque æquale dubium de unâ et alterâ parte, potest credere non fuisse deliberatum, et esse tantum veniale: secus si sit persona, non valdè timens Deum, et his vitiis assueta. Imò si declinet magis ad unam partem, nempe quòd iudicium sit repentinum, debet se accusare tanquàm de veniali, cum formidine tamen alterius partis et cum istâ conditione, si forsan pervenit ad mortale.

D. Thomas 2 2, q. 60, art. 3, ad 3, docet quòd *iudicium interius pertinet ad injustitiam, secundum quod comparatur ad exterius iudicium tanquàm actus interior ad exteriorem, sicut concupiscentia ad fornicationem, et ira ad homicidium.* Quod explicans Cajetanus ait: *Quemadmodum ad homicidii vitium reducit non solum desiderium occidendi aliquem, sed etiam desiderium quòd aliquis moriatur, quamvis nullo pacto vellet eum occidere, ita ad exterioris iudicii vitium reducit non solum velle dare damnationis sententiam, sed qualitercumque injustè iudicans ex levibus causis: ejusdem enim rationis est injuria temerarii iudicii intus et extra,*

quanvis non sit æquale nocumentum. Ita Cajet. Unde ex se præcisè non obligat ad restitutionem propriè dictam, quæ in rebus exterioribus constituit æqualitatem, sed solum ad reponendum in mente suâ cum quem judicavit, in pristinum boni nominis statum.

Notat idem D. Thomas loco citato, art. 4, ad 2, quòd aliud est *judicium de rebus, et aliud de hominibus. In judicio enim in quo de rebus judicanus, non attenditur bonum vel malum ex parte ipsius rei de quâ judicanus, cui nihil nocet qualitercumque judicemus de ipsâ, sed attenditur solum bonum judicantis si verè judicet; vel malum, si falsò; quia verum est bonum intellectûs, falsum autem malum ipsius. Et idè unusquisque debet niti ad hoc quòd de rebus judicet secundum quod sunt. Sed in judicio de hominibus præcipiè attenditur bonum et malum ex parte ejus de quo judicatur, qui in hoc ipso honorabilior habetur, quòd bonus judicatur, et contemptibilis, si malus judicetur. Et idè ad hoc potius tendere debemus in tali judicio quòd hominem judicemus bonum, nisi manifesta ratio in contrarium appareat. Ipsi autem homini judicanti falsum, judicium quo benè judicat de alio, non pertinet ad malum intellectûs ipsius: sicut nec ad ejus perfectionem pertinet secundum se cognoscere veritatem singularium contingentium, sed magis pertinet ad bonum affectum.* Hactenus D. Thomas.

Tandem D. Thomas in eodem art. 3, in corp., advertit *judicia temeraria et suspiciones ex tribus potissimum causis provenire. Primò ex hoc quòd aliquis ex se ipso malus est: et ex hoc ipso quasi conscius suæ malitiæ, faciliter de aliis malum opinatur. Juxta illud Eccl. 10: « In viâ stultus ambulans, cum ipse sit insipiens, omnes stultos æstimat. » Secundò ex hoc quòd aliquis malè afficitur ad alterum, cum enim aliquis contemnit vel odit aliquem, aut irascitur vel invidet ei, ex levioribus signis opinatur mala de ipso; quia unusquisque faciliter credit quod appetit. Tertio modo ex longâ experientiâ: unde Philosophus dicit in 2 Rhetoric., quòd senes sunt maximè suspiciosi, quia multoties experti sunt aliorum defectus. Primæ autem duæ suspicionis causæ manifestè pertinent ad perversitatem affectûs. Tertia autem causa diminuit rationem suspensionis, in quantum experientiâ ad certitudinem proficit, quæ est contra rationem suspensionis.* Hactenus D. Thomas.

§ 1. An suspicio sit peccatum mortale.

Loquimur hic de suspicione plenè deliberatâ, et de re gravi: si enim sit repentina absque plenâ advertentiâ, aut de levi defectu, etiamsi fuerit temeraria et absque sufficienti causâ, est solum venialis.

Loquimur etiam de suspicione temerariâ deliberatâ præcisè secundum se intra lineam et rationem suspensionis solum consideratâ, seclusis aliis adjunctis ex parte suspicantis, nempe si ex odio ac individû, maloque affectu erga proximum procedat: tunc enim potest esse lethalis. Verùm trahitur ad aliam speciem peccati: sicut verbum otiosum, licet de se solum veniale, potest tamen fieri mortale, si à proferente

ordinetur ad adulterium perpetrandum, aliove malum finem. Difficultas ergo solum procedit de suspicione temerariâ, nempe ex levioribus iudiciis sine causâ sufficienti ortâ, plenè deliberatâ, de peccato gravi aut gravissimo proximi; an de se præcisè et secundum suam naturam et speciem, sit mortale peccatum: de veniali enim non est dubium.

Plures graves auctores docent tales suspiciones maximè circa personas graves et honestas, esse peccatum mortale, ut si quis de viro religioso temerè dubitaret aut suspicaretur incestum cum matre commississe; aut de moniali, cum suo fratre carnalem habere commixtionem: et sic de cæteris. In his enim gravior istis fit injuria, quàm si temerè judicaret fornicatos esse. Tale autem judicium foret peccatum mortale. Ergo et etiam suspicio: tales siquidem aliquando esse possunt circumstantiæ materiæ et personæ, ut dubitatio reputetur culpa gravis. Ratio est, quia nullus vir gravis, sine magnâ molestiâ ferre potest talem dubitationem vel suspensionem de seipso haberi, nullusque est qui non exinde reputet sibi notabilem injuriam irrogari ac violari jus quod habet ad bonam existimationem in aliorum opinione retinendam, aut qui non mallet temerè judicari de aliis peccatis mortalibus ordinariis, quàm ferre istas suspiciones de gravissimis: vergunt enim in notabilem sui contemptum. Unde si hoc sciret, absque dubio suspicantem inimicum ac sui contemptorem æstimaret. Confirmatur. Sicut deliberata et morosa dubitatio in rebus fidei, in quâ detinetur animus sciens ac volens, est peccatum mortale, quia licet intellectus non assentiat errori, non tamen assentitur veritati catholicæ prout debet, cum tanquàm incertam habeat, proindeque sive per multum tempus, sive per breve quis deliberatè dubitet, peccat lethaliter, ita et suspicio et dubitatio deliberata, morosa, temeraria de peccato mortali proximi, quam non repellit nec moderatur ratio.

Ista sententia probabilis est ac tutior, virique timorate conscientie in praxi solent eam sequi: ab his enim suspicionibus ac dubitationibus, non minus sibi cavent quàm à iudiciis temerariis, et si quando in cas incidunt, accusant se de illis tanquàm de gravibus peccatis. Idem faciendum esse ab omnibus aliis pœnitentibus confessarii curare debent, eosque de talibus culpis diligenter interrogare, utpotè maximam affinitatem habentibus cum iudiciis temerariis, et ut plurimum ex malo affectu suspicantis procedentibus, ac multoties lethalibus. Unde in praxi est consulenda hæc sententia.

Alii verò non minus graves auctores docent hujusmodi dubitationes et suspiciones esse tantum peccata venialia, ob scilicet imperfectionem actûs. cum in eo nullus sit assensus, nec exinde gravis injuria proximo inferatur, nisi procedat ex odio, aliove malo affectu neque perfectè ac completè contineat contemptum proximi, sed tantum incompletè, inchoativè, ac dispositivè: non enim suspicans aut dubitans, intra se definitivè ac determinatè statuit et dicit, Petrum, v. g., esse improbum, sed tantum habet propensionem et

dispositionem ad ejus malo assentiendum, ac sinistrè de illo judicandum, sicque non contrariatur perfectè ac completè dilectioni Dei ac proximi. Unde suspicio ista est solum grave peccatum veniale, disponens ad mortale, nempe ad contemptum proximi completum, ac judicium temerarium.

Sententia ista magnum in doctrinâ D. Thomæ habet fundamentum : ponit enim tres gradus 2-2, q. 60, art. 5. In primo reponit suspiciones et dubitationes. In secundo, judicia temeraria. In tertio, judicium injustum: judicis ex levibus procedentis ad aliquem condemnandum; dicitque hunc tertium gradum ad injustitiam pertinere, idèoque esse peccatum mortale. Idem statuit de secundo gradu, in quantum non est sine contemptu proximi, si nempe temerè de aliquo gravi judicetur. Loquens verò de primo gradu dicit, *in hoc esse peccatum veniale : pertinet enim ad tentationem humanam, sine quâ vita ista non ducitur : unde etsi suspiciones vitare non possumus, quia homines sanus, judicia tamen, id est, definitivas sententias continere debemus.* Hæc D. Thomas ex D. August. Confirmatur ex eodem D. Thom. quodlib. 12, art. 54, ubi postquam statuit quod in iis quæ sunt peccata mortalia ex genere suo, motus imperfecti non sunt peccata mortalia, sic concludit: *Suspicio autem est quid imperfectum in genere judicii : et idè est imperfectus motus; et sic non est peccatum mortale ex genere suo, quamvis si fiat ex odio erit mortale peccatum.* Atqui id quod est solum veniale ex genere suo, nequit fieri mortale remanens intra suam lineam, et nisi trahatur ad aliam speciem. Ergo, etc. Illis adde quòd quando judicium temerarium est tantum imperfectum, habens aliquam hæsitacionem admixtam, non est mortale peccatum hic et tunc in individuo, licet sit tale ex genere suo : ita cum suspicio deliberata ac temeraria, ex genere suo propriâque ratione semper habeat formidinem annexam, erit tantum veniale peccatum.

Hæc secunda sententia est quidem speculativè probabilior aliâ (1), optimèque salvat differentiam inter

(1) Non admittendum putamus hanc sententiam esse speculativè probabilioris, siquidem non destruit fundamenta primæ opinionis, nec ipsa principio satis firmo innixa videtur. Quoad fundamenta primæ sententiæ hæc sunt : 1° Scripturæ graviter reprehendunt judicium temerarium, quale frequenter accidit inter homines; porro non solum judicium certum venit sub denominatione genericâ judicii temerarii, sed sub eo nomine usu consueto comprehenduntur etiam veluti totidem illius species, suspiciones, dubia, opiniones; istius modi sunt plerumque judicia quæ accidunt inter homines et ex quibus oriuntur murmurationes, detractiones, odia; ergo, etc. 2° Ad discernendum utrum peccatum sit mortale genere suo, considerare necesse est utrum manendo intra suam speciem possit ad eum gradum malitiæ pervenire quo graviter ledat aliquam virtutem; hoc est principium ab omnibus admissum; si autem apponatur quæstioni præsentî, compertum erit suspiciones, dubia et opiniones aliquando graviter ledere charitatem et justitiam, licet intra suam speciem remaneant. Nimirum hæc continent judicium propriè dictum : qui suspicatur vel dubitât in materiâ de se gravi pronuntiat saltem valdè dubiam ac suspectam esse virtutem, probitatem, fidem, etc., illius de quo malum temerariò opinatur; eodem judicio illum

judicium temerarium, quod de re gravi est semper mortale, etiamsi non procedat ex odio ac malo affectu : et suspiciones ac dubitationes, quæ solum disponunt ad illud, sicut veniale est dispositio ad mortale, tantumque proximi contemptum inchoant, quem complet judicium temerarium. Verum quia, ut dixi, in praxi et in actu exercito hæc suspiciones deliberatæ de gravi, et à fortiori de gravissimo proximi malo, viz contingere possunt absque pravo adjuncto trahente illas ad aliquam speciem peccati mortalis, debent penitentes de illis in confessione se accusare, valdèque timere ne sint culpæ lethales; cum plures auctores æquè pii ac docti non sine fundamento tales esse existiment et doceant.

§ 2. *Utrum dubia sint in meliorem partem interpretanda.*

Concludit affirmativè D. Thomas, q. 60, art. 4, quando agitur de bonitate vel malitiâ personarum, non verò rerum et operum, prout ostensum est in calce hujus Præloqui 2. Item si loquamur de interpretatione quæ fit definiendo ac determinando dubia circa personas, licitè in deteriore partem non possumus interpretari, quia nullus absque causâ cogente debet malum opinari de proximo : licitum nihilominus est, ita interpretari per quamdam suppositionem; quia dum debemus aliquibus inconvenientibus obviare, ad hoc ut securiùs remedium apponatur, prudentia dicit expediens esse ut supponamus id quod deterius est, ut probat D. Thomas ad 3. Difficulus solum est, an dubia de bonitate vel malitiâ personæ per definitionem interpretanda sint in meliorem partem positivè, ita ut assentiamus illi, judicantes esse virum probum; vel sufficiat ita interpretari negativè, seu non in deteriore partem declinando, sed suspendendo assensum.

Dico primò, supposito quòd tunc dubitans vellet exire in actum judicandi, tenetur in meliorem partem dubia interpretari, ac in favorem proximi declinare.

graviter afficit, adèo ut si manifestaretur exterius, sæpè magis iis suspicionibus commoveretur, ac in aliquo hominum mente gravaretur, quàm de judicio magis firmo in alâ materiâ; v. g., si suspiceris ut dubites de viro pio et gravi quòd hæresi adhareat, vel sit moribus corruptus, hæc certè gravem et molestiam inferrent.... Adversarii hæc omnia solvere putant observando has suspiciones esse veluti inchoatum et incompletum judicium; sed hoc labile responsum; præter quòd enim illa verum supponunt judicium, eo saltem sensu quòd acta plènè deliberato et ut supponitur valdè temerario, pronuntiat virtutem proximi esse dubiam ac meritò suspectam, insuper judicium istud, quovis nomine designetur et licet dicatur inchoatum, tamen de se aptum est ad ledendum graviter charitatem et justitiam, ut modò diximus est.

Hinc concludemus, opiniones, etc., esse peccatum mortale genere suo; in individuo autem tale erit quoties occurrunt conditiones communiter assignatæ, scilicet actus plènè deliberatus, materiâ gravis, vera et injuriosa temeritas defectu motivorum. Ita C. de Lugo, de Jure, dispt. 11, sect. 2, n. 15 et seq.; B. Liguori, hb. 3, n. 964; Billuart, dissert. 7, art. 2, et alii plures. Hanc sententiam Lugo vocat communem inter recentiores. (Edit.)

Ratio est quia proximus est in possessione suæ famæ, habetque jus ad bonam de se æstimationem, quamdiu causa sufficiens non suppetit ut ab eâ deturbetur, malusque judicetur : conjecturæ autem dubiæ non præbent ad hoc sufficiens fundamentum. Ergo si fiat judicium tunc de bonitate aut malitiâ proximi, positivè debet existimari bonus, quia in dubio melior est conditio possidentis adhuc suam famam.

Dico secundò, quòd quando occurrit istud dubium, non tenetur homo statim illud positivè in meliorem partem interpretari, prorumpendo in actum judicii de bonitate talis personæ ; sed potest suspendere actum in nullam partem declinando, immotus permanens in dubio illo. Ratio est, quia est sufficiens ratio dubitandi : et in tali casu suspensio illa est opus ex naturâ suâ neutrum ; sicque tunc intellectus abstinens à judicando, se habet conformiter ad rectam rationem, prout natura objecti postulat. Hinc iudex in re dubiâ, non tenetur omninò absolutè judicare reum esse innocentem, sed tantum in casu quo velit judicium prosequi, ac ferre sententiam. Neque proximus ex hæc suspensione contemnitur : iste enim contemptus sufficeret evitatur per hoc quòd in isto dubio non habeatur mala opinio de illo, sed potius dispositivè habeatur bona ex suppositione quòd de ipso fiat judicium. Solùmque contemnitur quando ex illo dubio positivè judicatur malus, cùm habeat tunc jus ut alii de eo benè judicent, donec legitimè constet de contrario, supposito quòd velit proferre sententiam definitivam ; et ut ait D. Thomas ex hoc ipso quòd aliquis habeat malam opinionem de alio absque sufficienti causâ, injuriatur ei, et contemnit ipsum.

QUÆSTIO PRIMA.

DE INJURIIS VERBORUM EXTRA JUDICIUM.

De hæc materiâ tractat D. Thomas, 2-2, q. 72, usque ad 77 inclusivè, agendo de contumeliâ, detractioe, susurratioe, irrisione et maledictione : ad hæc enim ut plurimum reducuntur injuriæ verborum quibus proximus extra judicium læditur. Contumelia impetit honorem. Detractio tollit famam, susurratio dissolvit amicitiam, irrissio causat erubescentiam ; maledictione tandem proximo malum imprecatur et optatur. De his vitiis aliquid teligimus supra, in tract. de Restitutione in particulari ortâ ex læsione honoris et famæ. Nunc sermone principaliter institutum de detractioe, quia juxta illam regulanda est contumelia ut patebit in sequentibus. De his fusè agitur in tract. de Just.

ARTICULUS PRIMUS.

Quid sint detractio et contumelia, ac quot modis fieri soleant.

Detractionem rectè definiit D. Thomas, 2-2, q. 73, art. 1, dicens quòd est *denigratio alienæ famæ per occulta verba.*

Ex quo patet detractioe differre à contumeliâ, primò, ex objecto ; siquidem contumeliæ objectum materiale est honor, quem impetit : objectum verò

detractionis est fama, quam obscurat, denigrat, quandoque et omninò auferit : fama autem consistit in bonâ opinione et æstimatione quam homines intus in corde habent de probitate, de bonis ac dotibus alicujus personæ : honor verò consistit in quâdam testificatione exteriori et reverentiâ quæ exhibetur alteri propter aliquam ejus excellentiam.

Differt secundò quantum ad modum proponendi verba, quia contumeliosus manifestè contra aliquem loquitur et dehonorat præsentem ac audientem per se loquendo : detractor verò occultè, id est, in absentia illius de quo detrahit : nec ex hoc quòd postea eidem verba referantur ab aliis, tollitur ratio detractiois : id enim omninò per accidens evenit, ac præter intentionem detrahentis. Quòd si aliquis in præsentia alterius verba contumeliosa proferret cum intentione ipsum infamandi apud audientes, tunc duo peccata specie distincta in confessione explicanda, detractiois scilicet et contumeliæ, committit. Idque D. Thomas explicat exemplo satis appposito, dicens quòd *sicut facto aliquis nocet alteri dupliciter, primò manifestè, ut in rapinâ vel quacumque violentiâ illatâ ; secundo occultè, sicut in furto et dolosâ percussione ; ita etiam verbo aliquis dupliciter aliquem lædit. Uno modo in manifesto, et hoc fit per contumeliam : alio modo occultè ; et hoc fit per detractioe. Ex hoc autem quòd aliquis manifestè verba contra alium proferat, videtur eum parvipendere ; unde ex hoc ipso dehonatur. Sed qui verba contra aliquem proferat in occulto, videtur eum verari magis quàm parvipendere. Unde non directè infert detrimentum honori, sicut facit contumelia ; sed sanæ, in quantum hujusmodi verba occultè proferens, quantum in ipso est, eos qui audiunt, facit malam opinionem habere de eo contra quem loquitur : hoc autem intendere videtur, et ad hoc conatur detrahens, ut ejus verbis credatur. Habemus igitur quòd objectum formale contumeliæ est læsio honoris injustè per violentiam et in manifesto passa : objectum verò formale detractiois est famæ ablatio injustè per ignorantiam passa in occulto, seu in absentia ejus de quo detrahitur : et sicut in aliis commutationibus involuntariis, ut in rapinâ et furto, occultum et manifestum diversificant rationem peccati, quia alia est ratio voluntarii per violentiam, et per ignorantiam, ut supra dictum est, ita etiam diversificant detractiois et contumeliæ peccata, ita ut sint duæ species distinctæ. Habemus insuper contumeliam esse in honorem alterius per verba manifestè et in præsentia illius ad ipsum vilipendendum prolata. Quamvis non semper ille cujus honor læditur, ea verba audiat, contumeliosus tamen eâ intentione verba illa proferat, aut litteris et libellis mandat, ut ad ejus notitiam et aures perveniant ; et quoniam factis etiam quis contemni ac vilipendi potest, factis quoque contumelia everecetur, non quatenus facta sunt, sed quatenus induunt rationem signi et verborum, ut si quis cornua appendat foribus domûs alterius ad deducendum in notitiam ejus et aliorum adulteria uxoris. Item si quis effringat domum, non ad furandum, sed ad vilipendendum dominum, est contumeliosus ; et sic de cæ.*

teris. Vide D. Thom., 2-2, q. 72, art. 1. Et ibidem S. doctor in resp. ad 3 argumentum docet *idem dicendum de improprio et convicio. Nam materialiter eundem differunt à contumeliâ, quatenus contumelia propriè significat defectum proximi in aliquo malo culpæ, ut cum dicimus eum esse hæreticum, furem, etc. Per convicium verò representatur generaliter malum culpæ, ut si quis dicat alteri eum esse cæcum. Improperium tandem præcipuè consistit in hoc quòd quis injuriosè alteri exprobrat, et in memoriam reducat auxilium vel beneficium quòd ipsi in necessitate constituto præstitit, juxta illud Eccles. 20. « Exigua dabit, et multa improperebit. » Formaliter et specie tamen hæc tria non differunt, quia consistunt in verbis, et ad idem referuntur, nempe ad significandum defectum alicujus in detrimentum honoris ipsius. Unde hæc voces promiscuè pro uno et eodem accipi solent. — Et q. 75, art. 1, ad 3, ait D. Thomas quòd aliquis dicitur detrahere, non quia diminuat de veritate, sed quia diminuat famam alterius. Quod quidem fit directè vel indirectè: directè quidem quadrupliciter: uno modo quando falsum imponit alteri; et tunc dicitur calumniâ; secundo quando peccatum adauget suis verbis; tertio quando occultum crimen proximi manifestat contra ordinem juris; quarto quando id quod est bonum, dicit malè intentione factum. Indirectè vero negando bonum alterius, vel malitiosè reticendo vel minuendo.*

Dico detractionem formalem ex genere suo esse peccatum mortale contra justitiam: in individuo tamen posse esse tantùm veniale peccatum. Idemque dicendum de contumeliâ.

Explicatur conclusio: Detractio quandoque potest esse solùm materialis, ut dum quis ex loquacitate tantùm de proximo detrahit, absque tamen intentione lædendi ejus famam. Et tunc cum juxta D. Thomam, q. 75, art. 2, peccata verborum, ex intentione preferentis maximè sint metiendâ, non committitur peccatum mortale, nisi verba quæ proferuntur sint ita gravia ut notabiliter famam proximi lædant, et præcipuè in iis quæ pertinent ad honestatem vitæ, quia tunc detrahens, famam proximi denigrat voluntariè indirectè, quatenus poterat et tenebatur advertere ad proximi nocumentum, nec cessare curavit ab ejus tantâ læsione, reditque actus in naturam suæ formæ. Detractio verò formalis est cum quis ex intentione lædendi famam alterius de eo detrahit, sive fiat dicendo verum, sive falsum, sive asseverando, sive referendo, sive addendo, sive minuendo, sive interpretando, sive tacendo, et quovis alio modo: et hanc detractionem formalem dicimus esse peccatum mortale ex genere suo, cum D. Thomâ, q. 75, art. 2, idemque de contumeliâ formali affirmandum est ex eodem D. Thomâ, q. 72, art. 2.

Probatur: Quod per se loquendo et secundùm suam rationem ordinatur ad injustè auferendum notabile proximi bonum, est peccatum mortale ex genere suo, ut constat de furto. Atqui detractio et contumelia per se tendunt ad auferendum magnum proximi bonum, nempe famam et honorem, quod tantoperè commendatur Eccles. 11 et Proverb. 22. Ergo sunt peccata ex

genere suo lethalia, cum sint contra charitatem, et contra justitiam, tam bonè, imò magis quàm furtum et rapinâ; quia Scripturâ teste honor et fama longè præponderant thesauris pretiosis, omnibusque divitiis. Verùm sicut licet furtum ex genere suo sit peccatum mortale, in individuo tamen potest esse solùm veniale, puta ratione ineliberationis, vel parvitàtis materiæ, ita detractio et contumelia formalis. Porro in his materia potest esse levis, vel ex parte defectus solùm venialis qui manifestatur, ut si dicatur de Petro quòd mendacium jocosum protulit: quod tamen est limitandum, nisi persona talis sit, ut ejus fama graviter lædatur ex eâ manifestatione, puta si de episcopo aliâve gravi personâ dicatur eum habere consuetudinem mentiendi. Vel secundo ex parte personæ, puta cujus fama non graviter lædatur de gravi peccato quod de eo narratur, ut si dicas de milite, illum commississe duellum, aut illicitis amoribus deditum. Hoc tamen in praxi est valdè periculosum. Vel tertio denique ex parte auditorum, ut si apud plebecium aut puerum dicatur ille defectus, dummodò absit scandalum et ulterioris publicationis periculum; quod tamen rarè abesse constat; unde in his cautè est procedendum. Hinc habetur gravitatem vel levitatem detractionis et contumeliæ non semper mensurandam esse ex gravitate vitii et criminis quod objicitur et manifestatur de proximo, sed ex gravitate famariæ inde subsecutæ ac damni inde illati. Quare non solius et cujuscumque peccati mortalis ab altero patrati narratio, est peccatum mortale in hæc materiâ, eò quòd inde non semper illius fama notabiliter lædatur, ut constat, nec inde possit tantùm graviter lædi, sed quandoque ex narratione defectus solùm venialis hæc notabilis infamatio proximi oriri valeat, prout satis indicat D. Thomas, q. 75, art. 2. Sunt enim quedam personæ, quæ ex manifestatione cujuslibet inhonesti etiã levis, graviter infamantur ut religiosi, moniales, puellæ nobiles, etc. Igitur ex quantitate nocumtiti, ex qualitate personæ de quâ detrahitur, ex auctoritate personæ detractoris, ex dispositione ac indole audientium et ex aliis circumstantiis quæ hic et nunc occurrere possunt ad generandam gravem proximi infamiam ac notabile nocumentum, de gravitate detractionis est judicandum, idemque de contumeliâ dicendum. Ex hæc regulâ innumeris casus in praxi occurrentes facillè resolvuntur. Item, si quis propter causam necessariam, vel propter aliquod bonum publicum aut privatum, defectus proximi manifestet quibus et ubi oportet, non intendens ejus infamationem, sed illius emendationem, denuntiando adhibitis circumstantiis necessariis, servatoque ordine correctionis fraternæ; aut accusando apud judicem et superiorem propter bonum justitiæ publicæ, non peccat. Hinc à peccato detractionis excusantur qui ad vitandum grave damnum publicum aut privatum, quod ex occulto alterius peccato hominibus imminet, illud revelant sive in judicio, sive extra judicium, iis qui prodesse possunt, servatis tamen servandis, et quando alia via commodior non suppetit ad iis incommodis obviandum. Tunc enim iste

non habet jus ad suam famam cum tanto aliorum detrimento, si ab eo causando cessare nolit, neque ejus fama directè per se et ex intentione manifestantis læditur, sed tantum proximi damnum vitatur, ex quo indirectè et per accidens sequitur alterius infamatio, et quasi ex necessitate permittitur, ac ex justà causâ. Hæc etiam regula est observanda: ex cæ siquidem plures casus in hæc materiâ occurrentes resolvi possunt, ut colligitur ex D. Thom., 2 2, quæst. 72, art. 2, et q. 73; art. 2. Unde etiam si mihi secretum commiseris, et ego acceptaverim, de jure naturæ debeo illud proderere, si rempub. aut aliquem innocentem graviter et injustè vexes, nec ab injuriâ desistere velis, neque sit alia via tale damnum impediendi. Quæ sanè valdè sunt notanda.

§ 1. *Utrum crimen occultum proximi revelare uni soli viro prudenti, qui secretum apud se retinebit, sit detractio gravis.*

Certum est imprimis quòd imponere alteri falsum crimen illudque uni viro etiam prudenti narrare, est peccatum mortale, magis quàm judicium temerarium. Unde solum difficultas est de crimine vero, sed occulto. Et quidem certum est quòd si adsit justa et rationabilis causa, licitum est illud narrare viro prudenti, qui prodesse, non obsesse creditur, ut dum peccata filiorum ac servorum manifestantur patri, aut domino. Idem, dum femina concilii capiendi causâ declarat suo confessario personam quæ eam ad malum incitat, dum non potest aliâ viâ huic periculo mederi. Et sic de aliis. Quare dubium tantum procedit de eo qui ex loquacitate, imprudentiâ ac levitate id facit.

Quidam negant istum mortaliter peccare, si non adsint aliæ circumstantiæ, nihilque aliud mali ac nocuenti huic proveniat et timeatur, quia fama consistit in bonâ opinione multorum, et non unius duntaxat.

Affirmant verò alii, quia, ut ait D. Thomas, q. 73, art. 1, ad 2: *Si uni soli aliquis de absente malum dicat, corrumpit famam ejus non in toto sed in parte.* Unde infamia non solum est quando apud plures, sed etiam quando proximo apud unum infamatur, quem plures æstimat quàm decem alios: mallet enim ordinariè homines peccata sua nota esse decem viris plebeis minimæ auctoritatis, quàm uni soli viro gravi, quem reverentur et cujus bonam æstimationem habere totis viribus curant: quamvis enim sit minus tunc periculum evulgationis, tamen apud istum perditur bona æstimatio, quæ jactura censetur gravis etiam secluso periculo ulterioris nocuenti, prout constat de judicio temerario, quod de gravi alterius nomine formatum, est lethale peccatum, etiamsi fama illius qui judicatur, non in toto, sed in parte corrumpatur, nec bona de illo opinio apud omnes, sed duntaxat apud judicantem auferatur: et certè cum ad peccatum mortale furti non requiratur ut quis proximum omnibus omninò suis bonis spoliè, sed sufficit ut in parte notabili de illis sibi usurpet, cur ad lethale detractorem necesse erit quòd fama alterius in

toto et apud omnes corrumpatur, et non sufficiet quod in parte et apud unum solum notabiliter lædatur? unde videmus quòd ad mortalem contumeliam non requiritur indispensabiliter, quòd aliquis per eam omnem suum honorem et apud omnes amittat, sed sufficit quòd injustè notabiliter patiatur inhonorationem, etiam ab uno solo contumelioso in secreto, et absque testibus, prout innuit D. Thomas loco citato.

Hæc secunda sententia probabilior apparet, et in praxi consulenda est. Si enim quis animo nocendi proximo, grave illius peccatum occultum manifestet uni soli viro auctoritate pollenti, ut prælato, absque legitima et rationabili causâ, sine dubio graviter peccat: imò si absque tali animo nocendi, detractorem solum materiali illud narret, absque debito ordine et rationabili motivo, sed ex mera loquacitate, indeque consequatur grave damnum huic homini, non potest excusari hujusmodi loquax à gravi peccato contra justitiam, ut fatetur utraque sententia. Tandem si ex hæc loquacitate tollatur solummodò bona opinio et fama illius apud prælatum, vel potentissimum virum, cui iste placere exoptat, cujusque jacturam ægrius fert quàm bonæ opinionis apud multos alios, adhuc non excusarem prædictum loquacem à gravi detractorem peccato: tunc enim censetur notabiliter injustè proximum lædere; nec vellet talia de seipso narrari, sicque facit contra illud præceptum naturale: *Quod tibi fieri non vis, alteri ne feceris*; etiamsi non sit timenda alia jactura, quàm deperditio famæ apud audientem. Hinc colligitur primò, religiosus æquè ac secularis teneri sub præcepto et sui peccato observare ordinem secretæ monitionis et fraternæ correctionis, à Christo Domino, Matth. 18 præscriptum: non enim aliud Evangelium secularibus, aliud verò religiosis exhibuit: proindeque nullum religiosum posse occultum fratris grave peccatum, omissâ secretâ monitione, ubi profutura speratur, statim immediatè denuntiare superiori, etiam tanquam patri, quantumcumque viro prudenti, discreto, pio, mansueti, etc. Saltem quando in jure communi, quidquid sit de statutis aliquorum religiosorum in particulari, qui isti juri ad famam renuntiassè dicuntur; abstrahendo, inquam, ab ea constitutione particulari, quam tamen nec esse necessariam, neque expedire ad rectam gubernationem ac ad observationem regularem in suo robore stabilendam et conservandam, non pauci viri graves æquè pii ac docti existimant, neque Christus instituisset correctionem fraternam, si bono communi religionis et perfectioni religiosorum spirituali obstaret.

Probatum primò ex D. Thomâ, 2-2, quæst. 33, art. 7, ubi docet quòd quando prælatus præcipit, ut sibi dicatur quòd quis sciverit corrigendum, præceptum intelligendum est sano salvoque ordine fraternæ correptionis, et si expressè prælatus contra hunc ordinem à Domino institutum; et ipse peccaret præcipiens, et ei obediendum, juxta illud Actor. 5: « Obedire oportet Deo magis quàm hominibus. » Et ibidem ad 4, ait, quòd proclamationes quæ sunt in capitulis religiosorum, sunt de aliquibus levibus quæ sanè non derogant: unde sunt

quasi quædam commemorationes potius obliturum culpæ, quàm accusationes et denuntiationes. Si tamen essent talia de quibus frater infamaretur, contra præceptum Domini ageret, qui per hunc modum fratris peccatum publicaret. Nec oppositum docet S. doctor quodlib. 11, q. 10, art. 18, dicens : *Si videtur quòd correctio meliùs fiet per prælatum; et prælati nihilominus sit pius, discretus, et spiritalis, non habens rancorem, seu odium adversus eum subditum, tunc licitè potest quis ei denuntiare, quia tunc non dicit ei sicut prælato, sed sicut personæ proficenti ad correctionem proximi et ejus emendam.* Ibi enim supponit D. Thom. quòd secreta monitio fratris à religioso facta et tentata non profecerit, aut quòd nulla sit spes emendæ si adhiberetur. Nam S. doctor immediatè ante hæc verba dixerat : quòd denuntiationem præcedere debet fraterna admonitio, quia finis hujus est emendatio proximi : et idèd servari debet ordo fraternæ correctionis; quòd si scio quòd frater per me corrigetur, tunc hoc non debeo denuntiare prælato. Dùm verò delinqueas post secretam admonitionem non fuit emendatus, procedendum est ad secundum gradum, ac adhibendi sunt testes, et tunc adhiberi potest etiam prælatus tanquàm testis et singularis persona, quæ prodesse possit, ut satis seipsum explicat S. doctor loco citato.

Quomodò etiam in Summâ, 2-2, q. 55, art. 8, ad 4, explicat hæc verba D. Augustini in Regulâ : *Antequàm aliis demonstretur per quos convincendus est, si negaverit priùs præposito debet ostendi, etc.*, dicens D. Augustinum intelligere, quod priùs prælato dicatur, secundùm quòd est singularis quædam persona, quæ magis potest prodesse quàm alii. Semper tamen D. August. et D. Thom. supponunt præcessisse secretam monitionem. Nam D. August. immediatè ante verba allata dixerat : *Statim admonete, ne malè cepta progrediantur, sed de proximo corrigantur. Si autem post admonitionem iterum atque iterum, etc.* Et D. Thomas quodlib. citato, ait : *In omnibus his tenendum est pro regulâ, quòd semper servanda est charitas.* Non servatur autem charitas, quando frater ante secretam monitionem ubi pro futura separatur, infamatur apud prælatum. Ergo, etc. Et, 2 2, q. 55, art. 7, ad 5, ait, quòd, *prælati occultorum iudex non est, sed solus Deus : unde non habet potestatem præcipiendi aliquid super occultis, nisi in quantum per aliqua indicia manifestantur, etc.*

Probatum ratione deductâ ex S. doctore loco cit. : *Ratio hujus præcepti naturalis et divini à Christo statuti comprehendit etiam religiosos : lex enim naturalis et vinculum charitatis quo religiosi debent esse inter se invicem ligati, dicitur ut quando sine boni communis, aut tertii dispendio, occurri potest et conscientiæ et sanæ fratris simul, id fiat sine eorum læsione.* Supponimus autem quòd per secretum monitionem frater emendari possit, ejusque fama conservari. Ergo non debet nec licitè potest aliâ viâ emendari per ejus infamiam apud prælatum : sicut malè procederet medicus qui posset suavi medicinâ et absque abscissione membri infirmum curare, vellet tamen adhibere ferrum et ignem. Iste D. Thomas

discursus pro omnibus omninò hominibus concludit. Nec religiosorum fama vilis est, sed majoris pretii quàm aliorum, nec minùs ad eam conservandam jus habent : quamvis enim non sint sui juris quantum ad ea quæ vovent, sunt tamen sui juris quoad conservationem suæ famæ, proindeque et quoad ea quæ in famæ gratiam et favorem Dominus mandavit : nec inconvenientia quæ timentur et consequentur ex neglectu ac prætermisione ordinis evangelici in correctione servandi, minùs tangunt religiosos quàm seculares ; imò in illis majora oriri solent ac timeri debent, nempe odia, dissensiones, jurgia inter fratres et effrenata peccandi occasio in eo qui se videt infamatum, creditque nihil ampliùs se habere quòd perdat sublato hoc freno. Tandem non minùs imò magis probabiliter separatur emenda religiosi, quàm secularis per secretam monitionem. Ergo, etc. Cum quo tamen stat quòd cum homo sit dominus propriæ famæ, possit huic juri renuntiare ob humilitatis, patientiæ, aliarumque virtutum exercitium, ac propter bonum commune congregationis in quâ degit. Et tunc immediatè referre defectus fratris ad superiorem, non est contra jus naturalem, cum scienti ac volenti nulla fiat injuria, neque contra Christi præceptum. Nam Christus illum ordinem servari voluit, prout etiam lex naturalis præscribit, ne scilicet fiat injuria fratri, cui tamen in nostro casu nulla fit. Sicut lex naturalis et divina vetat usurpare alienum domino invito : quando autem dominus consentit, ut alter bona accipiat, nullus ipsorum facit contra legem. Cùm tamen Christus, sapientia aeterna, hunc ordinem de correctione fraternâ ante denuntiationem superiori faciendam, instituerit, procul dubio modus iste per se loquendo est optimus, et à cunctis eligendus ac tenendus : aliàs si perniciosè Ecclesiæ ac religionibus afferret, de hoc non esset præceptum, sed neque consilium, ut rectè ait Bannes.

Colligitur secundò poenitentem non posse licitè nominare ac prodere complicem peccati ipsi confessario, quando illa manifestatio non est absolutè necessaria ad explicandum peccatum, nec ad capiendum consilium vel auxilium, etc.; quia graviter infamat proximum absque justâ causâ. Et ob hæc quando manifestatio complicis est circumstantia necessariò explicanda ad confitendum integrè suum peccatum, adhuc tenetur occultare illius personam, nomen tacere, et querere alium confessarium, qui non possit in ejus notitiam devenire, aut differre confessionem, quousque illius nactus fuerit opportunitatem, si absque scandalo et inconvenienti confessio differri valeat, ut tenent communiter auctores. Quòd si ex loquacitate, aut incuriâ, poenitens in confessione complicis notitiam dederit confessario, tunc debet confessarius ipsum monere, ut statim de hoc peccato se accuset, et curare quantum potest hujusmodi infamationem complicis impedire quando prævidet poenitentem in tale peccatum detractionis casurum, cum ad id teneatur ex charitate et ex officio.

A fortiori nequit confessarius urgere poenitentem, ut sibi declaret personam ac nomen complicis, eo sine

tantum ut eum corrigere ac emendare ipsemet valeat aut curet. Ratio est quia tunc confessarius injuriam facit pœnitenti injectis scrupulis minisque adhibitis suspendendi ei absolutionem, aliisque technis illum adigendo ad nominandum complicem, utpote ab eo exigens aliquid ad quod non tenetur, cum ex Trident. sess. 14, cap. 5, pœnitens solum obligetur ad confitendum proprium peccatum cum circumstantiis ad ejus explanationem necessariis; et ob hoc nequit obligare pœnitentem ad sibi proprium nomen declarandum, cum etiam pœnitens nequeat declarare complicem sine peccato, et sine periculo seipsam extra tribunal infamandi apud alios, incurrendi odia, dissensiones, a'iaque damna. Imò etiamsi pœnitens teneretur licere correctionem complici, adhuc confessarius non posset ad hunc finem inquirere nomen et personam illius, ac pœnitentem inducere ut se potius quam alium assumat ad hanc correctionem extra tribunal faciendam, cum teneatur pœnitens observare correctionis ordinem à Christo præscriptum, et si oporteat ad secundum gradum descendere ipsi liberum sit adhibere testes quos voluerit. Unde confessarius fraude ab eo involuntario id extorquere censetur. Item confessarius iste injuriam facit Pœnitentiæ sacramento, cum reddat confessionem odiosam. tum quia tale sacramentum tendit ad solius pœnitentis accusationem, absolutionem et emendationem, ita tamen ut ad forum exterius prodi nequeat: nequidem ad correctionem et monitionem ipsius pœnitentis, à fortiori nec complicitis; tum quia confessio ex naturâ suâ et ex Christi Domini institutione nullatenus ordinatur ad correctionem alicujus tertie personæ extra tribunal tanquam medium ad finem. Quia cum sit superioris ordinis, per se nequit ordinari tanquam medium ad correctionem proximi, utpote quæ est inferioris ordinis; aliâ ad hoc præstandum non esset opus licentiâ ipsius pœnitentis. Unde Christus non instituit nec posuit confessionem inter gradus correctionis extra tribunal, et Ecclesia modum istum hucusque ignoravit: non parva autem temeritas est uti sacramentis alio fine quam eo propter quem instituta fuere. Tandem confessarius iste facit injuriam complici, utpote qui ex eâ confessione sine justâ causâ infirmatur, nullumque beneficium percipit: non enim à suo peccato absolvitur, sicut pœnitens.

Addi possent innumera inconvenientia ex hoc abusu oriri solita, quæ nulla humana prudentia præcavere potest. Colligunt tertio aliqui, pœnitentem etiam dum nequit aliter suum peccatum integrè explicare, nisi manifestando personam complicitis confessario, ut dum commisit incestum cum sorore quam unicam habet, confessario notam, nec potest alium adire confessorum, et instat necessitas confessionis, tunc non teneri, imò nec posse explicare illam circumstantiam incestus, sed solum debere confiteri fornicationem, quousque invenerit postea alium confessarium nescientem hunc habere unicam sororem cui tenebitur facere confessionem omninò integram tam materialiter quam formaliter. Ratio cur iste pœnitens ad id non teneatur,

est quia si pœnitens probabiliter crederet ex confessione sui peccati oriri proximo aliquod grave damnum temporale ex malitiâ confessarii, non teneretur illud explicare, sed tacere posset. Item si sit morale periculum quòd confessarius apud alios sit diffamaturus complicem, licitè potest illam circumstantiam tacere. Tandem femina non tenetur juveni confessario graviora luxuriæ peccata sua explicare, cum probabili periculo non ruat in peccatum: ergo etiam ad vitandam illam gravem complicitis infamationem apud confessarium licitè potest eam circumstantiam tacere: integritas quippe materialis confessionis, non obligat cum tanto proximi noemento, sed tunc sufficit quòd sit integra formaliter. Ratio verò cur pœnitens nec etiam possit licite id facere, est quia dum in uno eodemque casu concurrunt duo præcepta, quæ simul observari nequeunt, majus est adimplendum. Atqui in proposito concurrunt simul duo præcepta incompatibilia: Unum faciendi confessionem etiam materialiter integram; aliud de non infamando proximo; et istud est longè majus, utpote juris naturalis et divini, quam aliud quod est solum juris positivi. Ergo, etc.

Verùm alii probabilius ac tutius contrarium affirmant cum D. Thomâ in 4 Sent., dist. 16, q. 3, art. 2, et in quarto lib. ad Hannibaldum, dist. 16, art. 3, ad 5, et opusc. 12, ubi ait, quòd *homo in confessione alterius sanam custodire debet, quantum potest, sed suam conscientiam magis purgare debet: et idè si circumstantia quæ ducit in cognitionem personæ, sit de necessitate confessionis, tunc debet confiteri occultando personam quantum potest*, nempe querendo alium confessarium qui eam non cognoscat, vel differendo confessionem, etc. Si tamen ad eas angustias sit reductus ut teneatur tunc confiteri, nec possit alteri confessario quam illi qui personam cognoscit aperire illam circumstantiam, debet eam confiteri ad purgandam conscientiam suam, etiamsi inde per accidens, indirectè et contra illius intentionem consequatur inflamatio complicitis apud confessarium. Habet enim tunc pœnitens causam rationabilem et justam necessitatem utendi hoc jure suo. Si enim ex justâ necessitate aliquis justè possit uni viro prudenti qui secretum retinebit, revelare peccatum occultum alterius, puta ad petendum ab eo auxilium vel consilium, quantò magis poterit complicem manifestare confessario ad purgandam conscientiam, quando id est necessarium ad ritè peccatum suum in confessione explicandum? Ratio est quia ille qui voluntariè se facit alicujus criminis socium, voluntariè se constituit circumstantiam talis delicti, proindeque si hoc crimen in judicio sufficienter cognosci nequeat absque tali manifestatione, ille qui habet jus narrandi judici delictum, habet quoque jus ad manifestandam illam circumstantiam, nec in hoc facit injuriam complici. Ergo, cum in nostro casu pœnitens habeat jus declarandi integrè suum peccatum, habet etiam jus manifestandi complicem, qui sciens et volens hanc obligationem contraxit, quique eodem privilegio fruitur declarandi socium quando volet confiteri istud peccatum. Et ex hac ratione con-

vellantur adversariorum fundamenta. Ultrò enim illis concedimus ex hâc declaratione circumstantiæ indirectæ et per accidens complicem subire aliquam infamationem apud confessarium in nostro casu : negamus tamen id esse illicitum ac peccatum detractionis, cum complexu suâ culâ à alium ad has angustias redegerit : ex quo enim voluntariè peccaverit, probè sciens istud peccatum aliquando esse integrè confitendum, seu cum hâc circumstantiâ personæ, censetur hoc ipso cessisse juri suo ad famam apud confessarium, si ex narratione peccati indirectè et per accidens contingat, puta si omnibus pensatis et tentatis confessio alteri confessario fieri nequeat, quàm illi qui ipsos novit. Verùm de his fusiùs tract. de Just.

§ 2. *Utrum quando crimen alicujus est publicum, narrari possit absque peccato detractionis.*

Tanta potest esse publicitas criminis alicujus, ut tollat ab eo qui illud patravit, jus ad famam, tributæque omnibus facultatem loquendi ac narrandi etiam nescientibus. Difficultas solum est an quando est publicum in uno loco, possit absque peccato vulgari in alio ubi nescitur.

Duplex autem in proposito potest esse publicitas criminis, una juris, quando scilicet transit in rem judicatam, seu de eo constat per publicam judicis sententiam et rei punitionem. Altera facti, quando nimirum in præsentia multorum, vel in loco publico eo tempore quo multis innotescere potuit, perpetratum fuit.

Dico quòd quando quis est infamatus in uno loco, hoc ipso quòd ejus verum crimen sit ibi notorium jure vel facto, qui absque sufficienti causâ, necessitate et utilitate illud narrat ignorantibus, aut scribit hominibus in locis adeò remotissimis degentibus ut ad illos nunquam aut nonnisi difficilè aut per longum tempus ejus notitia foret perventura, non peccat contra justitiam, præciso quocunque alio documento extrinsecò, si id non faciat ex odio, invidiâ, etc.

Probatür de crimine notorio publicitate juris. Nam judex posset suam sententiam typis mandatam ad omnia loca etiam remotissima transmittere : imò videtur intendere, ut quantum fieri potest, ubique publicetur, cum curet sententiam et supplicium rei exequi in locis publicis in diebus mercatibus quando est major hominum concursus. Ergo narrantes ubique non peccant contra justitiam sese conformantes rationabili voluntati judicis in manifestatione justæ sententiæ.

Probatür etiam de delicto notorio notorietate facti. Qui enim non timuit in loco publico illud de die perpetrare, non videtur curâsse ut sciretur, ac publicaretur, sed cessisse juri quod habebat ad famam ; ipsaque facti publicitas univocè loquendi de eo facultatem tribuit : advertendum tamen quòd si Romæ aliquis peregrinus, v. g., Hispanus, Italis omninò incognitus, aut aliquis alius larvatus in publico turpe aliquod facinus perpetrasset, non idèò ejus amici qui id sciunt aut cum ipso erant, poterunt in patriâ illum de hoc infamare, quia scilicet Romæ non fuit notorium hæc

personam determinatè, v. g., Petrum, sed duntaxat quemdam ignotum, istud facinus commisisse.

Quandoque etiam contra charitatem non est, crimen notorium in uno loco, narrare in alio : semel enim publicatà alicubi infamiâ delicti et personæ, homines habent jus ad hoc sciendum, ut in convictu humano sese incolumes servent, caveantque à publicis criminosis et facinorosis hominibus, et videtur ad bonum publicum expedire ut unusquisque cognoscat, qualis verè et publicè est ac reputatur communiter. Hinc provenit historiarum utilitas publica.

Quandoque potest esse aequaliter contra proximi charitatem. Supponamus enim quòd aliquis jure vel facto publicè diffamatus, v. g., Parisiis, se recipiat ad Indos vitandæ infamiæ causâ, ibique honestè se gerat ac virtuosè commoretur absque ludorum injuriâ et periculo, bonamque apud eos opinionem sibi comparaverit, si aliquis Callus ad has regiones adventans, solo loquendi pruritu, absque necessitate vel utilitate propriâ aut communi, crimen illius ibi manifestet, non videtur excusandus à peccato contra charitatem ; quatenus scilicet iste reintegratâ famâ suâ bonis actibus, abstersâque infamiâ publicâ notorietate facti contractâ, absque causâ bono illo nomine privatur, valdeque inde contristatur.

Hinc colligitur, quòd ea quæ sunt publica in uno tempore, manifestare in alio distanti, in quo deleta est eorum memoria, ex quâ narratione nullum bonum sed tantum delinquentis ejusque familiæ dedecus oriri potest, esto quòd non sit contra justitiam, potest tamen esse contra charitatem ; quia eodem ferè modo ratiocinandum est de distantia temporis ac de distantia loci ; imò potior est ratio de isto quàm de illo : quandoque enim longius spatium requiritur, ut infamia possit ad remotissimas regiones pervenire, quàm quòd crimen publicum deleatur in loco ubi est notorium. Ergo si unum sit contra charitatem, ita et aliud. Sic qui stuprum et imprægnationem publicam puellæ à quadraginta annis elapsam, et ab hominibus oblitam vulgaret, dum bonum nomen habet ac communiter honesta reputatur, faceret contra charitatem propter etiam gravem morerem quem illi afferret sine causâ. Hinc colligitur historicos, qui vitas hominum describere solent, posse litteris mandare publica crimina, homicidia, v. g., odia, et alia, saltem quæ viris illustribus non sunt decorei, quorum notitia potest aliquam utilitatem afferre posteris ut ea fugiant, et ad illorum punitionem principes ac judices suorum prædecessorum exemplo excitentur, etc. ; dummodò igitur homo zelo publicæ utilitatis ad aliorum exemplum id faciant, non verò ex odio, invidiâ, intentione detorpendi aliquam prospiciam, aut alio malo affectu, non peccant : secus dicendum si vitia infamiæ tam vivorum quàm defunctorum occulta, seu quæ suo tempore aut antea non fuerunt publica notorietate juris aut facti, describant. Hinc graviter peccant conscientibus libellos famosos quibus publicantur aliorum peccata nondum notoria, cum gravi ipsorum infamiâ, sub quibus comprehendimus cantilenas, picturas, sche-

dulas, pasquinos aliaque ad publicanda proximi occulta vitia, assumpta: tantòque gravius est hoc peccatum, quò scripta hæc citius magisque vulgarentur, ac memorie hærent, quàm verba. Tenentur isti auctores ad famæ et honoris restitutionem per scriptum aliudve signum publicum arbitrio confessarii, et compensationem damnorum inde secutorum: et præter scelus gravissimum, quod committunt, alias etiam pœnas in utroque jure latas incurrunt. Qui contra statum religionis in communi libellos famosos conficit, merito de hæresi suspectus est; si verò contra statum ordinis Prædicatorum vel Minorum libellos, cantilenas, aut rhythmos faciat, non tantùm mortaliter peccat, et ad restitutionem famæ ac honoris tenetur, sed etiam ipso facto incurrit excommunicationem, Apostolicæ Sedi reservatam, ut habetur ex Constitut. Alexandri papæ IV, quæ incipit: *Ex alto*, et ex aliâ quæ incipit: *Non sine nullâ*, prout referunt Cajetanus in Summâ, v. *Excommunicatio*, cap. 81; Sylvester ibidem, q. 7, num. 48, et alii quos refert et sequitur Sayrus in Clavi regiâ lib. 12, cap. 4, num. 10; quo privilegio etiam aliæ religiones gaudent. Has pœnas incurrunt nedùm prædictos libros conficientes, sed etiam illos destinantes, etc.

Peccat mortaliter, qui totam aliquam religionem aut monasterium infamat, dicendo, v. g., quòd ibi malè vivitur, quòd simonia aut usura exercetur, etc., nisi aliàs id esset notorium. Item qui grave peccatum occultum alicujus de collegio detegit, non solum contra religiosum, sed et contra religionem peccat, utpotè quia illius infamia in totam communitatem redundat, dum nominatur persona aut ordo, ut ait D. August., Epist. 457 ad plebem Hipponensem, et D. Thomas, 2-2, q. 53, art. 7.

Colligitur illum mortaliter peccare qui infamatum in uno genere vitii gravioris, sine causâ diffamat in alio minùs gravi nullam habente cum altero connexionem, et in quo iste benè audit. V. g., Petrus publicè habetur ut notorius perjurus aut adulter; est etiam occultus fur. Id ego scio sed alii ignorant: graviter pecco, detegendo illius furta. Ratio est, quia licet habeat famam læsam in aliâ specie peccati, non tamen circa aliam, ad quam proxinde jus retinet, sitque illi injuria dum notabiliter augetur illius infamia: sicut enim peccata furti et adulterii sunt distincta, ita et infamæ ex illis provenientes, sicut Petrus in nostro casu novâ distinctaque afficitur infamiâ, ut patet à simili: qui enim suâ culpâ amisit partem suarum facultatum, non ideo censetur amisisse jus ad reliquas portiones quas possidet. Nec qui ærputatum habet membrum, ad alia retinenda dicitur jus amisisse. Idem de famâ est concludendum, non enim consistit in indivisibili, sed variis portionibus conflatur, quarum una potest haberi ac retineri sine aliâ: et infamia suscipit majus et minus, prout à pluribus vel paucis diversis causis promanât.

Sunt tamen quidam homines ita flagitiosi, nonnullaque crimina adeò inter se connexa, ut quando unum est notorium, non censetur detractio mortalis, nec

ad restitutionem obligans, quando deteguntur alia occulta magnam affinitatem et connexionem cum illo habentia, ut si quis publicè meretricis detegat verba turpia, et obscenos gestus; si de publico ebrioso narret blasphemias et rixas. Et sic de aliis. Siquidem ob istam connexionem censentur hæc peccata esse quasi ejusdem speciei, et facilè posset unusquisque hunc talia peccata commisisse, judicare aut suspicari, etiam nemine narrante. In his nihilominus opus est circumspeditione, an scilicet hæc vitia sint adeò inter se connexa, ut non fiat nova infamia, neque augetur præcedens. Quare standum est judicio prudentium in hac materiâ.

Quæres an sit peccatum mortale narrare grave crimen occultum proximi, non assertivè, sed dubitanter, et ex auditu tantùm.

Conveniunt omnes hanc infamationem esse peccatum mortale et obligare ad restitutionem, quando aliquis primò aliter ea crimina refert quàm audivit, augendo et confirmando magis audita; quando ex modo dicendi majorem aliquam certitudinem ostendit, quàm res habeat ex communi relatione; item quando est persona magnæ auctoritatis et fidei, cujus dictis homines communiter fidem adhibere solent. Tandem quando narrat de altero hæresim vel sodomiam, animo ingenerandi saltem suspicionem in animis audientium, et alterum infamandi. Difficultas solum est an talis simplex narratio de peccato alterius absque assertionem quòd sit verum, aliâque confirmatione præcisè ex naturâ actûs ac modo loquendi sit peccatum mortale. Et quidem certum est, posse esse contra charitatem, dum narrans advertit aut advertere debet, probabile fore ut qui audiunt facilè malum credant ac scandalizent, cum sint pusilli et leves corde: ex charitate enim saltem tunc ab injusmodi narratione abstinere tenebatur, cum commodè posset, ut suppono.

Respondeo ex vi præcisè narrationis posse continere aliquando peccatum mortale detractiois obligans ad restitutionem, ut innuit D. Thomas, 2-2, q. 73, art. 2, dicens: *Si autem profert verbum ex animi levitate, vel propter causam aliquam non necessariam, non est peccatum mortale: nisi foris verbum quod dicitur sit adeò grave, quòd notabiliter famam alicujus lædat, præcipuè in his quæ pertinent ad honestatem vitæ, quia hoc ex ipso genere verborum habet rationem peccati mortalis et tenetur quis ad restitutionem famæ, etc.* Ubi D. Thomas non dicit id provenire per accidens ex levitate et malitiâ audientium, sed naturâ verbi gravis, quod scilicet auditoribus nedùm levibus et malitiosis dat occasionem, sed etiam communibus et ordinariis, concipiendi malam opinionem personæ de quâ narratur, ut si quis de honestâ muliere aut religiosâ narret, se audisse, eam cum tali viro turpiter se gessisse. Quis enim negare potest, jam apud audientes eam de famâ suâ multùm perdidisse, ex ipsâ vi verborum? Et sanè si solus assertor propriè tolleret proximi famam detegendo illius grave crimen occultum tribus hominibus, isti postea tanquam auditum aliis vulgan-

do ac reddendo publicum, non censerentur ejus famam lædere, quod tamen est maximum inconveniens, ut patet. Hæc igitur narratio in praxi vix potest absque peccato mortali fieri, saltem propter imminens et frequens periculum ingenerandi malam opinionem proximi in animis audientium, et propalandi ejus crimen occultum. Plura de his referuntur in tract. de Just.

§ 5. *An et quando audiens et tolerans detractionem, peccet mortaliter.*

D. Thomas, 2-2, q. 75, art. 4, docet aliquem posse tribus modis detrahentem audire et tolerare. Primum ita ut ad detrahendum inducat: v. g., si ex curiositate Titium interrogando de Mævii defectibus, sit causa quòd ejus gravia occulta detegat crimina: et tunc iste graviter peccat contra charitatem erga Titium, præhendo illi scandalum; ac contra justitiam erga Mævium, positivè cooperando detractioni et infamationi illius. Unde tenetur ad restitutionem famæ in casu quo Titius non restituit; prout in tractatu de Justitiâ dicitur de cooperante et participante cum fure. Idem dicendum de eo qui Titium paratum ad detrahendum de Mævio, aut detrahentem actu excitat et inflammât ut prosequatur, sive id faciat verbo, nutu, aliove modo.

Secundò, ita ut non inducat quidem Titium ad detrahendum de Mævio, nec ad prosequendum, sed de auditâ hæc narratione gaudeat animoque sibi complectatur, idque ex pravo affectu in Mævium. Et tunc iste auditor peccat mortaliter contra charitatem, sed non contra justitiam, proindeque non tenetur ad famæ restitutionem, nisi ex officio tanquam Titii superior ejus linguam tunc compescere teneatur.

Tertiò, ita ut neque inducat Titium ad infamationem Mævii, neque de illâ gaudeat, solumque materialiter detrahentem audiat, et non formaliter: verùm tamen ex negligentia, aut verecundia, aut timore et respectu humano non resistat, cum commodè possit.

Et tunc si fuerit persona privata, aliquando non peccat, nempe quoties non resistit ob bonum finem, ut si detractor sit iracundus, videatque ex tali resistantiâ sibi imminere aliquod damnum, nec infamia proximi sit valdè atrox ac nociva illi: si enim notabilis interveniret infamia, aut grave damnum longè præponderans huic timori mali proprii, deberet inde proximo evenire, tunc iste auditor eo excusso timore teneretur ex charitate resistere ac proximum defendere. Item auditor excusatur à peccato si detractor sit ejus superior aut persona illustrissima, cum quâ loqui aut mutire non audeat. Item, si sciat istud crimen publicum esse, aut dubitet de hoc sicut et an justè vel injustè referatur. Item, si videat se resistendo nihil profuturum, detractorem inde exacerbandum ac in famam proximi pejus debacchaturum, et audientes curiosiores ad audiendum ex hoc fieri magis dispositos ad graviora de Mævio suspicanda crimina. Verùm tunc in istis casibus consulendum est private personæ,

ut abeat et hinc recedat, si commodè possit, fingatque alibi se habere negotia peragenda. Quòd si quis honestè recedere nequeat, somnolentum, melancholicum, animo distractum ac iniquum patenter se exhibeat, sermonem ad alia divertat, etc.

Aliquando persona privata solùm materialiter audiens et tolerans detractorem, venialiter peccat, ex negligentia non impediens detractionem, si sit de re levi, vel de re publicâ. Tunc enim videtur famam proximi negligere. Aliquando mortaliter peccat, si articulus necessitatis alicujus gravis mali et hujusmodi detractione subsequendi obliget ad olviandum, sive infamiam sive damnum in rebus temporalibus, sive vulneribus, etc. Tunc enim audiens ob stare tenetur si possit, ut colligitur Exodi 22. Deuteronom. 2, 22, Proverb. 5, et ex communi ratione, quis tenetur pacere fame morientem, et eos qui actualiter opprimuntur sublevare, præcipuè cum solo verbo resistatur detractionis gladio. Et in his casibus recte rationi et prudentum judicio relinquatur determinandum quando, ubi, cui, et quomodò resistendum est cum agatur de executione præcepti affirmativi. Item si audiens possit et debeat resistere detractori, verùm ex timore humano id omittit, tunc illa omissio erit mortalis, si ille timor humanus fuerit peccatum mortale, quando scilicet ita dominatur animo illius audientis, ut amicitiam, favorem detractoris, parvaque alia propria comoda præponat charitati fraternæ, dum illius præceptum urget: cum autem persona privata, solo charitatis vinculo ad famam proximi defendendam teneatur, iste non peccat contra justitiam ideòque nec ad restitutionem famæ obligatur.

Persona verò publica, superior, prælatus, paterfamilias, et dominus impedire tenetur ex charitate et ex officio omni pudore ac metu relegato, etiam cum aliquo incommodo, ne subditi detrahendo peccent, eosque corrigere dum audit vel scit detrahere; unde non prohibendo detractionem quæ est mortalis, peccat mortaliter contra charitatem et contra justitiam, sive non impediatur extraneum graviter de suo subdito detrahentem, sive non cohibeat subditum infamantem extraneum, vel alterum suum subditum. Sicut enim tenetur ex officio curare ne aliquis famam sui subditi lædat, ita etiam ex officio et justitiâ obligatur ad obstandum, ne subditi aliorum famam lædant. Unde quando id non præstat, cum possit, indirectè est causa damni subsequenti, et consequenter tenetur, aut curare ut subditus famam alterius restituat, aut eam restituere ipsemet obligatur. Sicut prætor tenetur rem ablatam restituere si non impedit quin civis eam injustè rapiat, etiamsi is cui res ablata fuit sit extraneus; satis enim est, quòd prætor ex officio et justitiâ hujusmodi furtum impedire teneatur (†).

(†) Hæc solvenda sunt ex principiis quæ in tract. de Justitiâ exponuntur; vel enim agitur de superiore illorum qui detrahunt, vel de superiore eorum de quibus detrahunt. Si primum, tenetur impedire in quantum ex officio tenetur moderari actus suorum subditorum, impediendo ne aliis nocent; est quippe æquitati naturali consentaneum et jure civili ubique

ARTICULUS II.

De susurratione, irrisione, et maledictione.

Susurratio secundum D. Thomam, 2-2, q. 74, art. 1, convenit cum detractone in materiâ et formâ seu modo loquendi, quia uterque malum occultè de proximo dicit: differt tamen in fine; quia detractor intendit famam proximi denigrare; susurro autem intendit amicitiam separare, unde dicitur Proverb. 26: *Susurrone sublato, jurgia conquiescant.* Licet autem susurro in quantum dicit malum de alio, dicator detrahere, differt tamen à detractore in hoc, quod non intendit simpliciter malum dicere, sed quidquid sit illud quod possit animum unius turbare contra alium, etiamsi sit simpliciter bonum, et tamen apparet malum, in quantum displicet ei cui dicitur. Vocatur *bilinguis* Eccles. 28, quia ex utraque parte amicitiam nititur rumpere, et ideò duabus linguis utitur ad duos amicos, uni dicens malum de alio: quandoque igitur susurro committit detractionem, potestque etiam pro diversitate finium, quos sibi proponit, aliis etiam peccatorum speciebus implicari. Ut si disseminando discordias inter conjuges proponat sibi adulterium, et unico actu committit duo peccata distinctè in confessione explicanda, nempe susurrationem et adulterium patrandi intentionem, quorum unum ab alio imperatur. Item de aliis dicendum peccatis. Hinc susurratio definiri potest: *Occulta quedam oblocutio contra proximum ad dissolvendam amicitiam inter aliquos.* Et duplex est, formalis nimirum, et materialis. Prima est quæ fit ex intentione seminandi discordias. Materialis verò est, quando dicitur quidem verbum de se natum seminare discordias, ac provocativum contra amicum, non tamen eo fine. Et hoc, nisi ex gravitate nocenti consecuti actus redeat in naturam suæ speciei, non est peccatum mortale, prout de detractone materiali dictum fuit.

Susurratio formalis est peccatum mortale ex genere suo, quia tendit ad nocendum proximo, volendo tol-

gentium sanctorum, ut qui illud exercent superioritatis genus, sint obnoxii oneri reparandi damna quæ sua negligentia permisissent: eo sensu codex civilis Galliarum statuit, art. 1584: *On est responsable non seulement du dommage que l'on cause par son propre fait, mais encore de celui qui est causé par le fait des personnes dont on doit répondre.* Hinc pater respectu filiorum minorum secum coamoramantium, institutores respectu discipulorum qui sub suâ custodia agunt, etc. Si secundum, seu agatur de superiore eorum de quibus detrahatur, dicendum est illud solum titulo justitiæ teneri impedire detractionem qui ex officio adstringitur ad procurandum sub eo respectu bonum temporale subditorum et eorum jura humana tueri, sicut incumbit tutori respectu pupillorum. Magistratus debent impedire libellos famosos; quoad verò privatas detractiones non agunt contra reos diffamationis, nisi parte læsâ id exigente; non est cur pater teneatur ex justitiâ repellere calumnias quibus de suo filio detraheretur; item de multis communitatibus superioribus, qui solo titulo charitatis, religionis, aliove à justitiâ strictâ diverso, tenentur erga suos inferiores in ordine ad bona temporalia, famam et alia hujusmodi. (Vid. tract. de Jure et Injuriâ, ubi de causis negativis.) (Ed.)

lere maximum bonum, amicitiam scilicet, quæ inter temporalia nullum majus reputatur bonum, nec ad spiritalia magis accedens, ut inquit Sapiens, Eccles. 6, v. 14, 15, et 16, imò gravius est peccatum quam detractio et contumelia, ut probat D. Thomas, art. 2, hoc discursu: *Peccatum contra proximum tantò gravius est, quantò per ipsum majus nocumentum proximo inferitur. Nocumentum autem tantò majus est, quantò majus est bonum quod tollitur. Inter verò cætera bona exteriora pertinet amicus, quia sine amicis nullus vivere potest, ut patet per Philosophum, 8 Ethic. Unde dicitur Eccl. 6: « Amico fideli nulla est comparatio. » Fama autem ipsa quæ per detractorem tollitur, ad hoc maximè necessaria est, ut homo idoneus ad amicitiam habeatur, et ideò susurratio est majus peccatum quàm detractio, et etiam quàm contumelia, quia amicus est melior quàm honor, ut probat Philosoph. in 8 Ethic., et ideò ratione finis susurratio est gravior detractatione et contumeliâ. Unde Deus illam tanquàm vitium pessimum detestatur, prout dicitur Proverb. 6. Potest tamen susurratio in individuo esse tantum veniale peccatum, nempe vel ex imperfectione actus, vel quando non lædit amicitiam, sed amicitie excessum, ut nimiam familiaritatem et consuetudinem, manente tamen quoad substantiam ipsâ amicitia: imò si quis citra mendacium, aut infamationem, aut alicujus occulti peccati revelationem, amicitiam turpem et perniciosam dissolvat, tantum abest ut peccet, quin potius actum claritatis exercet. Nec tunc est susurratio propriè dicta, per quam scilicet honestæ tantum amicitie dissolvuntur. Item potest esse veniale ex levitate materiæ, nempe aut ex parte amicitie quæ minima est, parumque considerabilis: vel ex parte verbi quod dicitur, puta quia minimum est ad provocandum amicum. Item ex modo dicendi, quia verbum dicitur jocose, et non serio. Tandem ex parte intentionis, quia licet quis dicat aliquid provocativum contra amicum, non intendit tamen amicitiam lædere, nisi verbum sit tale, quod grave inferat nocumentum amicitie; ita Cajetanus in Summâ, verbo *Susurro*.*

Quando susurratio bonum honestæ amicitie injustè dissolvit, inducit obligationem restituendi, quantum fieri potest; non solum quia plerumque includit contumeliam et detractionem, sed etiam quia præcisè de se est contra justitiam, et affert nocumentum proximo, tollendo bonum amicitie.

Derisio, juxta D. Thomam, 2-2, q. 75, art. 1, specie distinguitur à vitis jam explicatis. Nam peccata verborum præcipuè pensanda sunt secundum intentionem proferentis: et ideò secundum diversa quæ quis intendit contra alium loquens, hujusmodi peccata distinguuntur. Sicut autem aliquis conviciando, intendit tollere honorem; detrahendo, diminuere famam, et susurrando tollere amicitiam et benevolentiam: ita etiam irridendo causare erubescientiam ac ruborem, et tollere gloriam ac pacem conscientie ejus qui irridetur. Cum autem iste finis sit distinctus ab aliis, ideò peccatum irrisionis distinguitur à præmissis peccatis.

Irrisio propriè fit ore, seu verbo et cachinnis; susurratio verò naso rugato: et conveniunt in fine, so-

lūmque differunt in modo, qui solūm materialiter se habet, idēque non sunt diversæ, sed ejusdem speciei. Derisio igitur definitur potest: *Verbum aut signum quo quis deluditur, ex intentione cauſandi in eo erubescētiā, seu ruborem, confusionem, et timorem dehonorationis, proindeque licet fiat in ejus præsentiā, sicut contumelia, ab eā tamen differt, sicut erubescētia à dehonoratione. Item differunt in hoc quòd contumeliosus videtur accipere malum alterius seriōse; illusor autem in ludum; et secundūm hoc videtur esse major contemptus, ac dehonoriatio, quando scilicet notabile malum alicujus pro ludo accipitur quasi parvum ratione personæ quæ parvipenditur, tamque vilis æstimatur, ut de ejus malo non sit curandum, sed quasi pro nihilo habendum, et hoc modo derisio est peccatum mortale, gravius quàm contumelia: ac tantò gravius quantò major debetur reverentiā personæ quæ illuditur; unde gravissimum est irridere Deum, deinde sanctos, postea parentes, deinde justos, etc. Unde quandoque habet majorem contemptum quàm contumelia: licet præcisè secundūm suam rationem, sit aliquid levius quàm detractio et contumelia; quia non importat contemptum, sed ludum, indeque nomen irrisionis vel illusionis habet.*

Malum vel defectus de quo aliquis irridetur, si sit notabilis, non pro ludo accipitur, sed seriōse; quòd si in ludum vel risum vertatur, hoc est, quia accipitur ut parvus. Quòd si accipiat illud malum ut parvum secundūm se, tunc est veniale et leve peccatum secundūm suum genus: si verò accipiat ut parvum ratione personæ, modo jam explicato, tunc est grave peccatum. Hinc habetur quòd derisio quæ fit absque animo lædendi fratrem, nec illum ullā ratione lædit, sed eā solūm intentione exercetur, ut eā viā cesset ab aliquo defectu, aut moderatè fit animi recreandi gratiā, non est peccatum, sed ad virtutem eutrapliæ pertinet; cavendum tamen est, ne inde proximus nimis offendatur, et tunc dicere aliquid leve malum de eo, est solūm veniale secundūm se ex genere suo; quòd si fatuè de hoc erubescat et conturbetur nimium quàm par sit, quidam adhuc volunt non esse mortale, cò quòd irrisio de se non sit causa hujus gravis erubescētiæ, sed hujus personæ fatuitas, quæ tantò magis deridendam se præbet, quantò magis erubescit ac commovetur; cūm tamen excuteret facilè hanc irrisionem, illam despiciendo, prout quotidianā comprobatur experiētiā.

Alii verò docent ex indole et circumstantiā personæ posse fieri peccatum mortale contra charitatem, ut si irrisor sciat aut advertat Petrum, v. g., hanc irrisionem gravissimè laturum; et magnam tristitiā, iram, ruboremque contracturum; quia fratrum molestias, confusiones ac perturbaciones vitare tenemur ex charitate, quantum possimus. Excusatur tamen irrisor à culpā lethali, si ignorat ingenium impatientis, delicatum ac debile hujus personæ. Verim tenetur ab eo ludo cessare, quando apparct illam has irrisiones agerrimè ferre, ob periculum lædendi charitatem. Hinc ratione statūs personæ, cui leve malum objici-

tur, potest esse mortalis irrisio. Ut si quis viro honestissimo et religioso, illudendo objiceret quòd in pulchram feminam figit oculos, aut solus cum solā colloctus est, sciens aut scire debens, eum talem irrisionem graviter laturum, magnoque rubore inde affici, etc.

Malodictio est imprecatio mali sub ratione mali alicui facta. Unde ad maledictionem formalem requiritur ut quis imprecando, vel optando malum alteri, velit et intendat eidem evenire ut malum est pœnæ, puta mors, infamia, infirmitas, damnum bonorum, et si quòd aliud malum pœnæ occurrat. Si enim non habeat intentionem et desiderium, ut malum quòd ore profert ipsi eveniat, tunc non est maledictio formalis, sed materialis tantūm; proindeque non est peccatum mortale, sed veniale, puta dūm quis ex surreptione vel lapsu lingue, aut pravo usu et consuetudine talia profert. Observat tamen Cajetanus in Summā, quòd ad discernendum an illa persona habuerit intentionem et animum ut tale malum alteri eveniret, aut non, inspicendum et attendendum est, non ad tempus quietis, sed ad tempus iræ et furoris. Ex hoc enim quòd post iram persona jam quieta nollet malum evenire illi cui imprecata est, non habetur signum sufficiens quòd non maledixerit ex animo, sed tantūm quòd non perseverat in malo animo. Sed oportet scire si tunc quando imprecabatur, passio iræ et furoris in tantum prævaluit, ut flexerit voluntatem ad consensum; ita quòd tunc temporis voluisset ut eveniret quòd imprecabatur. Nam si ita contigit, non excusatur à peccato mortali, quantumvis per breve tempus consensus ille in malum proximi duraverit: sicut et qui nimio libidinis ardore incensus, consentit et vellet ex animo fornicari, peccat lethaliter, quamvis transactā tentatione nollet, gaudeat quòd non fecerit, multūmque doleat, si fornicatus esset. Quando igitur deest intentio maledicentis, est solūm peccatum veniale, cūm aliunde verba simplicia nullam vim habeant damnum inferendi, et de facto tale malum non inferant. Inò quandoque non videtur veniale, si istæ maledictionis joco, ludo et causā recreationis honeste fiant, ut in comœdiis, ludis, aliquando amicè et familiariter invicem usurpantur; subtiliter tamen scandalo, contumelias, et irreverentiis contra superiores. Item non est maledictio formalis, sed tantūm materialis, quando aliquis imprecatur alteri malum ex intentione et desiderio ut ipsi eveniat, non sub ratione mali, sed sub ratione boni, vel justī. Sic juxta licitè maledicunt reum et præcipit justam pœnam eidem inferri. Sic Ecclesia imprecatur malum ei quem anathematizat. Sic etiam Prophætæ imprecabantur mala peccatoribus quasi conformantes voluntatem suam divinæ justitiæ. Vel sub ratione boni utilis, puta imprecando peccatori aliquam ægritudinem aut aliquid impedimentum, ut ipse melior efficiatur, aut saltem ut ab aliorum oneramento cesset. Ita D. Thomas, 2-2, q. 76, art. 1. Ad hoc tamen desiderium, requiritur ut non fiat ex odio et vindictā propriā contra talem personam, sed tantūm contra ejus peccatum, à quo non videtur aliter aut

melius emendari posse, quàm per ægritudinem aut aliud malum pœnæ : unde cùm pœna non sit infligenda, nisi propter culpam, necessariò debet precedere ac existere culpa in eo cui malum desideratur : si enim nullum in eo sit peccatum, nullus potest ipsi desiderare malum ob utilitatem propriam inde consequenturam : sicut non est licitum filio desiderare mortem sui patris ad habendam hæreditatem, prout definiit Innocentius papa XI.

Maledictio per se et formalis, quæ scilicet alicui imprecatur malum ut malum est, cum animo et intentione ut illi eveniat, est peccatum mortale ex genere suo, quia directè est contra charitatem, et procedit ex odio interiori; actus autem exterior est ejusdem rationis et malitiæ, ac actus interior. Potest tamen esse solum veniale peccatum in individuo nempe ratione parvitatæ materiæ, aut defectu deliberationis, ut si fiat ex subito motu iræ aliæque passione, ut contingit in motibus primò primis. Ita D. Thom., q. 76, art. 3.

D. Thomas, qu. 76, art. 4, ad 2, ait quòd *maledictio includit desiderium mali*. Unde si ille qui maledicit, velit malum occisionis alterius, desiderio non differt ab homicidâ : differt tamen in quantum actus exterior aliquid adjicit voluntati. Hinc Cajetanus infert quòd maledictio in tot species distinguitur quot specierum sunt mala, quæ quis alteri optat vel imperat : unde si ablationem facultatum imprecatur, desiderio erit fur; si incendium agrorum, erit incendiarius; et sic de aliis. Universaliter namque verum est quòd optare vel imperare aliquid, ad illam speciem spectat ad quam pertinere illud facere. Quòd si omnia aut multa simul mala quis imprecatur, multarum etiam deformitates specierum incurrit ille actus, uno vitio circumstante aliud, prout frequenter accidit. Tandem quando maledicendo, nullum in specie explicat malum, ut si dicat : *Sit ille maledictus*, tunc est unum specie peccatum maledictionis, seu ut dicit Cajetanus, non differt specie ab odii vitio à quo procedit, quoniam ad malum absolutè et in communi tanquam ad objectum, utrumque terminatur.

Maledicere creaturis irrationalibus in se præcisè consideratis, est quid vanum et otiosum proindeque illicitum; quia, ut ait D. Thomas hic, benedictio vel maledictio propriè ad illam rem pertinet, cui potest aliquid bonè vel malè contingere, scilicet rationali creaturæ : irrationales verò secundùm se non sunt capaces mali et boni in ordine ad felicitatem vel infelicitatem : unde illis bonum vel malum dicitur contingere in ordine ad creaturam rationalem propter quam sunt; vel ut sunt res ad aliquem pertinentes : v. g., si quis imprecetur sterilitatem agro, vel mortem pecudibus, etc., perinde se habet ac si imprecaretur, malumque temporale optaret domino earum rerum. Vel ut sunt continentes tempus vel locum, et referuntur ad bona humana : v. g., si quis hæc ratione maledicat diei natiuitatis suæ, aut alterius, tunc idem est ac si maledixisset illum hominem nascentem : si verò relativè ad mala humana, nullum peccatum est,

sicut nec maledicere malis humanis. Sic Job maledixit diei natiuitatis suæ, propter culpam originalem quam contraxit, et propter consequentes penalitates hujus vitæ; et David montes Gelboè maledixit, quia in occisus est populus Domini. Maledicere autem creaturis irrationalibus in quantum sunt effectus Dei, est blasphemia et mortale peccatum, quia hæc maledictio in Deum refunditur.

Circa omnes istas verborum injurias extra judicium illatas, plura adducuntur in tract. de Just.

QUÆSTIO SECUNDA.

DE INJURIIS VERBORUM IN JUDICIO.

De hæc materiâ egit D. Thomas, 2-2, à quæstione 62, usque ad 70 inclusivè. Ubi quinque considerat. Primò injustitiam accusatoris in accusando. Secundò pertinentia ad injustam accusationem. Tertio injustitiam ex parte rei in suâ defensione. Quarto injustitiam testis in testificando. Quintò injustitiam advocati in patrocinando; de quibus omnibus susè agitur alibi, nempe in tract. de Just., et in quinque sequentibus articulis breviter ac compendiosè acturi sumus.

ARTICULUS PRIMUS.

De injustitiâ judicis in judicando.

Divus Thom., 2-2, quæst. 60, art. 2, docet *judicium in tantum esse licitum, in quantum est actus justitiæ*. Ad hoc autem ut *judicium sit actus justitiæ tria requiruntur*. Primò quidem ut procedat ex inclinatione justitiæ, seu ut non procedat contra ordinem et formam justitiæ, sed ex solo illius affectu et zelo, non verò ex passione et odio. Secundò quòd procedat ex auctoritate præsentis. Tertio quòd proferatur secundùm rectam rationem prudentiæ. Quodcumque autem horum defuerit, *judicium erit vitiosum et illicitum*. Nam quando est contra rectitudinem justitiæ, dicitur perversum vel injustum. Quando verò homo judicat de his in quibus non habet auctoritatem, *judicium dicitur usurpatum*. Quando demique deest certitudo rationis, *puta dum aliquis judicat de his quæ sunt dubia vel occulta propter aliquas leves conjecturas, judicium dicitur suspiciosum vel tenerarium*. Ita D. Thomas. Hinc colligitur tria requiri in iudice ad munus suum ritè obeundum. Primum auctoritatem ac potestatem legitimam in personas et res de quibus judicat. Secundum, scientiam et veritatem; ut scilicet conformiter ad leges et juxta allegata ac probata judicet. Tertium, observationem ordinis ac formæ juris, ut juridicè procedat; quæ tria sequentibus paragraphis à nobis sunt examinanda.

§ 1. An et quæ potestas requiratur ad judicandum.

Divus Thomas, q. 60, art. 6, probat *judicium per usurpationem reddi perversum, ex illo A. post. ad Rom. 14 : Tu quis es, qui judicas alienum serum?* etc. Tum hæc ratione, quia *cum judicium sit ferendum secundùm leges scriptas, ille qui judicium fert, legis dictum quodammodò interpretatur, applicando ipsum ad particulare negotium*. Cùm autem ejusdem auctoritatis sit legem in-

interpretari et legem condere, hinc fit quòd sicut lex condendi non potest nisi publicâ auctoritate, ita nec iudicium ferri nisi publicâ auctoritate, quæ quidem se extendit ad eos qui communitatî subduntur : et idè sicut injustum esset ut aliquis constringeret alium ad legem servandam, quæ non esset publicâ auctoritate sancita, ita etiam injustum esset ferre iudicium, quòd publicâ auctoritate non fertur. Et, q. 77, art. 2, probat nullum justè posse iudicare eum qui non est sibi subjectus, tum auctoritate D. Gregorii, tum hæc ratione : Sententiâ namque iudicis est quasi quedam particularis lex in aliquo particulari facto, et idè sicut lex generalis debet habere vim coactivam, ut dicit Aristot. 10 Ethic., ita etiam et sententiâ iudicis debet habere vim coactivam, per quam constringatur utraque pars ad servandam sententiâ ; alioquin iudicium non esset efficax : potestatem autem coactivam non habet licitè in rebus humanis nisi ille qui fungitur publicâ potestate ; et qui cùm funguntur superiores reputantur respectu eorum in quos sicut in subditos potestatem accipiunt, sive habent ordinariam, sive per commissionem, et idè manifestum est, quòd nullus potest iudicare aliquem nisi sit aliquo modo subditus ejus, vel per commissionem, vel per potestatem ordinariam. Ita D. Thomas.

Ubi S. doctor distinguit potestatem et auctoritatem legitimam, in ordinariam, et delegatam. Prima, quæ scilicet alicui competit ex commissione ordinariâ sive ecclesiasticâ sive seculari, est ea quæ alicui directè, immediatè, per se primò principaliter ex dignitate et officio competit. Unde habens officium cui vel ex jure, vel præscriptione et usu, annexa est jurisdictio, dicitur iudex ordinarius : talem habet papa in spiritalibus super omnes fideles, episcopus supra diocesanos non exemptos, et rex supra totum suum regnum in temporalibus.

Delegata est ea quæ competit alicui ex commissione seu delegatione alicujus iudicis superioris ; quomodò cives alicujus loci sunt subditi proregi aut prætori à principe misso. Sic Daniel accepit potestatem ad iudicandum seniores, quasi commissam ex instinctu divino, ut dicit D. Thomas loco citato, ad 1.

Item ex commissione et consensu partium, et dicitur potestas arbitraria : ut enim ait D. Thomas ibidem, ad 2, in rebus humanis aliqui propriâ sponte possunt se subjicere aliorum iudicio, quamvis non sint eis superiores, sicut patet in his qui compromittunt in aliquos arbitros. Et inde est, quòd necesse est arbitrium penâ vallari, quia arbitri qui non sunt superiores, non habent de se plenam potestatem coercendi. Sic ergo et Christus propriâ sponte humano iudicio se subdidit, et Leo papa iudicio imperatoris. Notat Solus, iudices istos per talem electionem partium habere quædam publicam potestatem, eorumque sententiâ habere vim ligandi partes tam in foro exteriori, quàm in foro conscientiæ, prout jure gentium receptum est, quia unusquisque fidem datam servare tenetur. Unde quicumque absque justâ causâ eorum sententiæ non staret, peccaret mortaliter, et penam constitutam solvere teneretur ordinariè loquendo.

Item secundùm jura lib. *Extra territor.*, ff. de jur. et de constitut. in 6, cap. *Ut animalium*, et cap. 1 *De raptoribus*, aliquis sortitur forum ratione delicti, et conceditur potestas jure accessoria in eum qui non est subditus ejus, ad quem pertinet forum illius loci in quo crimen commisit, idque respicit non solum iudices seculares, sed et ecclesiasticos. Unde D. Thomas ibidem, ad 5, ait, quòd episcopus in cuius diocesi aliquis delinquit, efficitur superior illius ratione delicti etiam si exemptus, nisi fortè delinquat in re aliquâ exemptâ, puta in administratione bonorum alicujus monasterii exempti. Sed si aliquis exemptus committat furtum vel homicidium, vel aliquid hujusmodi, potest per ordinarium justè condemnari.

Tandem ratione justæ defensionis, aut justitiæ vindictivæ ob injuriam subdito alicujus principis, à subdito alterius illatam. Si enim superior læsoris nolit interpellatus eam vindicare, aut ejus satisfactionem procurare, licebit alteri principi sui subditi lesi vindictam prosequi, prout supra dictum est in expositione quinti præcepti, de bello et repræsalis. Igitur nisi habeatur jurisdictio aliquo ex his modis in eum qui iudicatur, sententiâ nullus est roboris, nec obligare potest eum in quem profertur, illamque profrens committit peccatum mortale ex genere suo, et tenetur ad restitutionem omnium damnorum ex tali usurpato iudicio provenientium.

Docent tamen communiter auctores eum qui reverà non est iudex, posse interdum validè proferre sententiâ. Si nimirum tria ista concurrant : 1° Si habeat titulum coloratum. 2° Si ex errore communi eoque probabilis, existimetur verus iudex. 3° Si non adsit impedimentum juris naturalis, puta si sit insanus, aut divini, aut si non sacerdos existimatus nihilominus talis, absolvat ; cùm hi defectus à quâcumque humanâ auctoritate suppleri nequeant. Ratio horum omnium est, quia in spiritalibus Ecclesia piâ mater consentaneè id indulset, et principes pro temporalibus non immeritò statuerunt, ob innumera inconvenientia, graviusque scandala que orirentur, si omnes collationes, electiones, confessiones, matrimonia, et similia, quæ plerumque fiunt cum titulo colorato, invalida forent. Unde valet sententiâ à iudice excommunicato lata, cujus censura est occulta et ex errore communi ignoratur ; valet, inquam, etiam respectu eorum qui ex privatâ scientiâ tale cognoscunt impedimentum, validèque possunt recipere ac retinere beneficium ab eodem collatum. Item delegatus conscius mortis delegantis validè fert sententiâ, aliosque actus exercet, quamdiù mors illius communiter ignoratur ; nam ob bonum commune Ecclesia et respub. civilis in talibus suis iudiciis, supplet jurisdictionis defectum, dantque validitatem illis actibus pro utilitate hominum, et ad inconvenientia vitanda : causâ 5, q. 7, can. 1, ff. de Officio prætoris, l. *Barbatus*. Peccat tamen mortaliter parochus, sacerdos aut alius ex inobedienciâ contra Ecclesiæ prohibentis præceptum in re gravi. Et quando excommunicatus non est toleratus ab Ecclesiâ, sed talis publicè declaratus actus jurisdictionis

exercens, peccat etiam usurpatione judicii, cunctaque ab eodem facta sunt irrita. Ex cap. *Miramur*, et c. *Audivimus* 21, q. 1. Item de sent. et re judica., c. *Ad probandum*.

In iudice necessaria est quoque scientia et peritia legum, quâ officio suo rectè fungi valeat; quia quilibet scire tenetur ea quæ pertinent ad proprium munus et sine quorum cognitione illud ritè obire nequit: unde qui absque legum notitiâ officium iudicis exercet, peccat mortaliter, et tenetur ad restitutionem damnorum. Nec potest confessarius eum absolvere, nisi officio suo quamprimum renuntiet, vel saltem brevi illam notitiam acquirat et assessorem peritum admittat, cuius consilio utatur ad iudicandum iuxta dispositionem legum. Quânam autem notitiâ informari debeat; privatâ an publicâ in facto, dum actualiter habet iudicare; seu utrùm iudici inferiori liceat iudicare contra veritatem quam ipse novit propter ea que in contrarium allegantur et probantur juridicè; vide circa hoc quæ à nobis dicta sunt superiùs in expositione quinti præcepti, art. 5, § unico.

§ 2. *De formâ juris quam iudex servare debet iudicando.*

D. Thomas, 2-2, q. 67, art. 3, docet quòd *nullus iudex potest aliquem condemnare sine accusatore*, et probat in *Sed contra* ex D. Ambrosio, quia *Dominus Judam cum fuisset fur, quia non est accusatus, minimè abiecit*; item ad 1 argum. quia *Deus in suo iudicio utitur conscientia peccantis, quasi accusatore, iuxta illud ad Rom. 2: « Inter se cogitationum accasantium, aut etiam defendentium. »* Vel etiam evidentia facti quantum ad ipsum, iuxta illud Genes. 4: *Vox sanguinis fratris tui Abel clamat ad me de terrâ.* Et ibidem, ad 3, ait D. Thomas, quòd *Deus in suo iudicio procedit ex propria notitiâ veritatis, non autem homo: et ideo homo non potest simul esse accusator, testis et iudex, sicut Deus.* Probat D. Thomas, in corp., hæc ratione: *Iudex enim est interpres justitiæ: unde, sicut ait Philosophus, homines ad iudicem confugiunt sicut ad quamdam justitiam animatam: justitia autem non est ad seipsum sed ad alterum; et ideo oportet quòd iudex inter aliquos duos dijudicet. Quod quidem fit, cum unus est actor, et alius est reus: unde in criminibus non potest aliquem iudicio condemnare iudex, nisi habeat accusatorem, secundum illud Actorum 25: « Non est consuetudo Romanis damnare et aliquem haminem, » etc. Porrò D. Thomas non loquitur de solâ accusatione formali, sed vult saltem virtuales requiri, seu aliquid suppleus vices accusatoris, qualia esse dicit ibidem, ad 2, publicam infamiam, evidentiam perpetrati sceleris quæ dat locum inquisitioni, denuntiationem, etc., de quibus statim sermo erit. Igitur gravia crimina, quæ puniri nequeunt absque delinquentis infamiâ, nempe ubi carceribus opus est, neque etiam in claustris monachorum, juridicè vindicari possunt nisi præviâ accusatione saltem virtuali. Unde cum iudex inferior nequeat derogare auctoritati ac dispositioni reipub., quâ cavetur ne quis non citatus nec per testes convictus damnctur, non potest aliter*

damnare aliquem ad gravem pœnam, quamvis scientiâ privatâ certò sciat esse reum. Imò nec iudex superior habet talem potestatem, quia consuetudo neminem condemnandi ad gravem pœnam absque accusatore, testibus, datoque ipsi defensionis loco, videtur esse de jure naturali, ut dicitur in Clement. *Pastoralis*, § *Cæterim*; et in c. *Qualiter*, 2, de accusatione, hæc habentur verba: *Unde videmus Deum non protulisse sententiam contra Adam, nisi prius vocatum, auditum, et defensum.* Item causâ 5, q. 5, cap. *Nullum*, et c. *Judicantem*, et causâ 2, q. 4. Idemque colligitur ex ratione et auctoribus à D. Thomâ jam adductis: in jure autem naturali homo dispensare nequit. Ergo quando crimen est omninò secretum, vel probari non potest, non est regulariter licitum absque formâ illâ juris reum damnare ad mortem vel gravem pœnam, ut rectè probat Cajetanus in Summâ, v. *Homicidium*.

Dixi, *regulariter*, quia plures auctores asserunt, quòd si reus foret ita potens, ut consuetus ordo servari absque gravissimo reipub. noimento, et commodè capi non posset, tunc etiam non vocatus posset condemnari absens, dummodò iudex supremus allegari et probari curet pro absente, quæcumque eidem favere possunt. Loquimur autem de crimine patrato; nam si agatur de avertendo aliquo gravi reipub. noimento quod aliquis machinatur, potest princeps jure defensionis, occultâ morte machinatorem plectere, si aliter malum imminens præcaveri non possit. Item iudex tenetur servare formam juris in modo procedendi. Et iste modus triplex vulgò assignatur. Primus est per *denuntiationem*. Secundus per *inquisitionem*. Tertius per *accusationem*. Denuntiationem præcedere debet secreta monitio fratris delinquentis, quando speratur fructus ex illâ, nempe emendatio fratris: inquisitionem præcedere debet publica infamia; et accusationem, instantia partis seu auctoris, ex D. Thomâ in 4 Sentent., dist. 35, q. 1, art. 3, ad 6.

Denuntiatio alia est extrajudicialis, ut si delictum fratris declaratur superiori tanquàm patri, ad eum charitativè corrigendum, illiusque emendationi providendum. Alia est judicialis quæ fit superiori tanquàm iudici, ut procedat contra delinquentem publicâ pœnâ illum mulctando, vel debitam satisfactionem parti faciendam illi injungendo. Denuntiator non obligat se ad probandum, unde nec punitur si probare nequiverit, et propter hoc in denuntiatione, non est necessaria probatio sicut in accusatione, eam quippe præcedere debet inscriptio; sed sufficit si aliquis verbo denuntiet Ecclesiæ; quæ ex officio suo procedet ad fratris emendationem. Ita D. Thomas, 2-2, q. 68, art. 2, ad 5; unde denuntiatio judicialis est mera criminis manifestatio sine aliquâ actione; denuntiator enim non dicitur actor, sed merè declarat crimen delinquentis superiori tanquàm iudici, proponendo quædam indicia quibus moveatur ad inquirendum, seu ut ipse ex officio faciat, quod ipsi videtur faciendum secundum jus, propter quòd auctores duplicem tantum procedendi modum assignant, nempe ex of-

ficio per inquisitionem, et ad instantiam actoris per accusationem.

Triplex inquisitio communiter assignatur. Prima est omnino generalis. Secunda omnino specialis. Tertia mixta ex utraque.

Inquisitio generalis, tam ex parte personarum quam criminum, est ea quæ utantur prælati in suis visitationibus, inquirentes subditorum mores; an servent leges, et statuta; an sint ibi delinquentes, quos punire oporteat; an aliqua committantur gravia crimina; edicto et præcepto injungentes, ut qui noverit, deferat ad superiores. Hæc viâ judex procedere potest, etiamsi nulla præcesserit infamia aut denuntiatio; cum id sit omnino necessarium ad bonum commune, moresque subditorum reformandos, et aliunde nulli fiat injuria, eò quòd nec nominetur persona, neque crimen, sed tantùm inquiratur in genere, an quis aliquod crimen in illâ diocesi, civitate, aut conventu commiserit: et colligitur ex c. 1 de Officio ordin., et c. *Cum olim*, de Accusat., et c. *Romana* de censibus in 6, et ff. de Officio præsidis L. *Congruit*.

Subditi nihilominus interrogati etiam sub præcepto formali, aut juramento, aut sub pænâ excommunicationis, non debent nec licite possunt, crimen aliquod occultum proximi tunc declarare, sed illud tantum de quo auctor aliâ ratione est diffamatus, et quod etiam extra talem inquisitionem possent et tenerentur denuntiare; quia subdites ad ea tantùm respondere tenentur, quorum superior potest esse legitimus judex; nullus autem præter Deum potest esse legitimus judex delictorum quæ sunt juridicè occulta. Unde præceptum superioris semper intelligitur, salvo juris et charitatis ordine, nempe ut præcesserit correctio fraterna, aut ut frater non sit jam emendatus, nec possit aliter emendari, nisi illi tanquam patri declararetur. De Accusatione, c. *Quâritur et quando*. Et ex D. Thomâ, 2-2, q. 55, art. 7, ad 5, et q. 69, art. 2. Excipe, nisi revelatio talis criminis sit necessaria omnino ad grave aliquod malum sive temporale sive spirituale proximi, et à fortiori reipub. advertendum, nec alius modus sanior ac commodior illud impediendū tunc suppetat, et periculum sit in morâ. Hinc si homicidium à Titio perpetratum imponatur Mævio, qui ob id capite plectendus est, possum detegere Titium, monendo ipsum antea ut sibi fugâ aliore modo provideat. Item quando delicta vergunt in detrimentum fidei, Religionis christianæ aut reipub. Ea enim mala tenentur quisque impedire aut deferre ad superiorem, etiamsi nulla fiat inquisitio, ut bono communi consulatur, quod est præferendum particulari delinquentis.

An verò extra hos casus, superiores et iudices quando utantur hæc inquisitione generali, teneantur admonere subditos ac exprimere in suis edictis et visitationibus, se de occultis non inquirere, sed tantùm salvo ordine charitatis, præmissâ correctione fraternâ ubi speratur emendatio delinquentis, et ubi non est emendatus, aut solùm de his in quibus aliquis laborat infamiâ, etc., quidam negant prælatum ad hoc teneri, quia superior et judex exercent officium reipublicæ

pro bono communitatis, sufficitque ut eorum mandatum subintelligatur esse juxta ordinem juris naturæ et juris divini quæ vetant occulta fratris delicta revelare, quorum nulla præcessit infamia: ideòque non censentur de illis inquirere velle. Quòd si interrogatus respondere nesciat subditus, sibi imputet, eò vel maxime quòd homicida, v. g., tali periculo se exposuit; unde istud inconveniens est per accidens respectu judicis. Ita, Bannes, 2-2, q. 70, art. 1, dub. 2, conclus. 2, ad 2. Cajetanus tom. 1, tract. 51, in resp. quintâ ad 1, quod quidam limitant in communitate in quâ sunt hominis peritii, qui id probè callent, quæ aliis consulere ac ab illis facillè addiscere possunt. Sotus verò, Navarrus, et alii putant superiores teneri ad id exprimendum; quia aliàs magnam præbent occasionem subditis ignorantibus et simplicibus, ne ea revelent quæ non debent, quodque evitare tenentur superiores quantum possunt. Id tamen quidam limitant dum inquisitio fit in communitate, ubi plures sunt simplices et ignari, nec habent facillè peritos à quibus consilium in his petere valeant.

Inquisitio omnino specialis est quâ in particulari et nominatim inquiritur et exprimitur determinata persona et determinatum crimen. V. g., an Petrus tale homicidium commiserit.

Mixta inquisitio est partim generalis et partim specialis; aliquando enim est generalis ex parte personæ, et specialis ex parte criminis; ut dum inquiritur, quis hoc homicidium commiserit. Aliquando verò è converso est generalis ex parte criminis, et specialis ex parte personæ ut dum inquiritur an Petrus sit homo flagitiosus.

Judex aut prælatus ut procedere valeat per viam inquisitionis omnino specialis, vel etiam mixte, quæ est specialis ex parte personæ; jura necessariò exigunt, ut præcedat publica infamia et clamorosa insinuatio, quæ ad aures illius pervenerit, quæque ortum habuerit non à malevolis aut maledicis hominibus, sed à probis et honestis, sparsaque fuerit per majorem partem urbis, aut communitatis in quâ quis moratur, et quod non semel sed pluries, hic rumor invaluerit. Ratio est quia judex nequit contra aliquem juridicè procedere: nisi præcesserit accusatio formalis, aut virtualis, seu denuntiatio, aut publica infamia ac clamorosa insinuatio, saltem nisi crimen sit aliunde notorium, ut quando coram iudice et multis aliis publicè patratum fuit; unde in nostro casu cum non sit accusator, nec denunciator, requiritur illa publica infamia quæ supplet vices accusatoris.

An autem indicia manifesta sufficiant ad hanc inquisitionem, habeantque eandem vim ad inquirendam, quam habet infamia, quidam affirmant; idque deducunt ex D. Thomâ, q. 69, art. 2, in corp., ubi ait iudicem posse ab aliquo reo veritatem requirere secundùm ordinem juris aliquo ex his tribus modis, puta cum præcessit infamia super aliquo crimine, vel aliqua indicia expressa apparuerunt, vel etiam cum præcessit probatio semiperna. Alii verò sectas consuetudine approbatâ, negant esse iudici licitum procedere ad spe-

cialem inquisitionem ex solis indicis absque infamia, ilque colligitur ex cap. *Inquisitionis* de Accusat. Ubi Innocentius III decernit non posse judicem inquirere contra aliquem non infamatum, etiamsi duo vel tres testes jurari omni exceptione majores asserant se videre hominem hunc delictum illud commississe: indicia autem minus probant, quam testes. Ad D. Thomam responderi potest eum sibi solum querere in universum quandonam reus teneatur respondere judici, non autem distinguere in particulari de visis istis quibus judices formant processum; dum enim procedunt via accusationis, ad interrogandum reum sufficienti indicia, vel probatio semiplena; dum verò id faciunt per viam inquisitionis specialis, requiritur et sufficit publica infamia, prout docuit D. Thomas locis jam citatis; licet in auctoritate ista hæc non distinguat nec applicet. Vel dicendum D. Thomam loqui de indicis judicialibus, sive judicialiter probatis, quæ quatenus pariunt quamdam juris notorietatem, possunt pro infamia et ficto accusatore haberi; vel tandem judicem posse procedere ad inquisitionem, non propter indicia præcisè, sed propter vehementem, frequentem et communem populi opinionem ex hujusmodi gravibus indicis ortam, quæ suspicio tunc se habet velut clamorosa insinuat, si publicè per os hominum volitetur; magna namque suspicio apud populum habet locum infamæ.

Diximus, *seclusâ consuetudine*; quidam enim volunt eam derogare huic juri positivo, quo requiritur prævia infamia et clamorosa insinuat ad inquisitionem specialem. Unde praxis multis in locis recepta est, ut invento cadavere habitisque indicis de aliquo homine, formetur specialis inquisitio contra illum: quæ praxis induci potuit, eò quòd expedit gravissima delicta ob commune bonum puniri, quamvis inde contingat personam particularem infamari; cum talis infamia ob commune bonum permitti possit, et introduci quòd gravia indicia supplicet vices accusatoris, moveantque judicem ad procedendum per inquisitionem specialem. Hinc huic juri ecclesiastico communi jam ferè ubique præsertim in tribunalibus secularibus derogatum esse volunt per contrariam consuetudinem, quâ judices ex denuntiatione officialis fiscalis et publici ad hoc constituti vel alicujus privati, vel ad querelam partis offense renuentis suscipere onus probandi, vel ex quibusdam indicis probabilibus, ad specialem inquisitionem, etiam nullâ præcedente infamia contra aliquem procedere solent. Quorum praxis videtur ipsis non damnanda, cum expedit communi reipublicæ bono, ravia delicta non manere impunita, esto id non fiat sine culpâ illius qui crimen proximi occultum denuntiat. Dato enim esse de jure naturæ quòd judex procedere nequeat absque accusatione saltem virtuali, quod tamen plures negant, attamen quòd publica infamia debet supplere vicem accusatoris in inquisitione speciali, est tantum de jure positivo humano, qui proinde per contrariam consuetudinem ob commune introductam in ritò derogari poterit; ac per aliquod aliud vices accusatoris suppleri quòd sufficien-

ter reum infamet, ut est detectio ejus criminis in judicio, etc.

Unde quidam sententiam aliquo modo limitantes exigunt primò, ut in praxi judex laicus nunquam ex seipso incipiat inquisitionem specialem de qua agimus, sed tantum præcedente infamia, aut suspitione communi, aut denuntiatione officialis publici, seu fiscalis, aliave re simili, quæ inquisitioni viam aperiat. Exigunt secundò ut non procedat ex delatione sibi ut privato, et non tanquam judici factâ, neque etiam ut judici porrectâ, sed incerto auctore, ut per schedulam suppresso delatoris nomine, etsi nominentur testes qui crimen sciunt, ne scilicet idem sit accusator et judex. Tertio ut quando solum intenditur punitio criminis merè præteriti, judex non inquiret specialiter nisi præcedat infamia; possit autem secus agere, quando id necessarium videtur ad comprimenda graviora republicæ valdèque nociva mala, ut sunt hæreses, homicidia, sacrilegia, etc. Prælati tamen ecclesiastici debent servare hanc juris formam à sacris canonibus præscriptam, et non procedere ad inquisitionem specialem contra clericos absque præviâ infamia et clamorosa insinuatione quæ frequenter ipsorum aures pulsaverit, exceptis tamen quibusdam casibus. Primò si non agatur de punitione inquisiti, sed tantum de vitando errore vel damno, ut dum inquiruntur merita alicujus. priusquam assumatur ad beneficium, ad dignitates, ad ordines, ad habitum religionis suscipiendum, ad ineundum matrimonium, etc., tunc prælati tenentur inquirere specialiter, ne eligantur et conferantur indigni. Cap. *Cum in multis*, cap. *Cum dilectus* de Elect. et qui se offert ad hæc suscipienda censetur ob honum commune renuntiare juri quod habet, ne quis occultos ejus defectus revelet. Unde subditi interrogati tenentur quod sciunt aperire prælato, maxime impedimenta matrimonii declarare.

Secundò quando agitur de impediendis et vitandis malis futuris præsertim animarum, et tollendâ illorum occasione. Cum enim in isto casu duæ leges naturales concurrant, una de non infamando proximo; altera de salvandis animabus, quæ est fortior alterâ, arctiusque obligat; inde fit quòd permitti potest amissio famæ proximi, quando est necessaria ad animarum jacturam impediendam.

Tertio in crimine hæresis et apostasiæ, ut si libelli continentes hæreses publicè seminarentur, etiamsi auctor illorum foret occultus, etiam sine infamia et accusatore vero aut ficto posset fieri specialis inquisitio contra aliquem, dummodò præcedat aliqua suspicio gravis de illo. Idem fieri posse in crimine læsæ majestatis docent auctores.

Quartò quando crimen committitur in conspectu judicis et aliorum circumstantium; item quando deprehenditur in discursu processûs, ut si delogatur calumniosa accusatio, instrumentum falsum. Item quando quis juridicè interrogatus confessus fuit occultum crimen coram judice et notario: nam ista confessio facit notorium juris: secus dicendum si confessio fuerit extrajudicialis coram duobus aut tribus. Item si fiat

prælatò extra iudicium spontè aut ex lapsu lingue et inadvertenter. Item si constaret prælatò aperiènti litteras subditi in quibus confitetur aliquod crimen occultum: in his enim casibus, non esset jus inquirendi judicialiter, nisi crimen foret atrox contra Religionem et bonum commune; sed solum paternè corrigendi erant subditi.

Quintò quando iudex aut prælatus in generali inquisitione competit aliquem graviter deliquisse, tunc potest iudex ad inquisitionem specialem descendere. Nam hæc delicta jam judicialiter aperta, desinunt esse occulta et incipiunt esse notoria, quæ notorietas supplet locum accusatoris.

Iudex viâ accusationis juridicè procedit quoties movetur ad instantiam actoris et instigatoris. Quando igitur est qui proclamat et accusat aliquem, iudex potest formare processum, recipere informationes, examinare testes, et postea habitâ saltem semiplenâ probatione, procedere ad interrogandum reum: est autem semiplena probatio, testis omni exceptione maior; vel etiam habitis indicis expressis, manifestis et certis, ut delictum et delinquentem ostendant, nec minis convincant quàm unus testis omni exceptione majore, tunc potest reum interrogare, et torquere si opus fuerit ad veritatem aperiendam: aliàs si absque sufficienti ratione et justâ necessitate iudex confessionem criminis per tormenta, vel per provivum eorum metum à reo extorqueat, mortaliter peccat, et tenetur ad restitutionem damnorum; nec potest torturam adhibere nisi pro gravioribus criminibus, quæ scilicet pœnam corporalem capitis aut mutilationis merentur.

§ 5. *Utrum iudex pœnam à lege taxatam remittere, et à cliente aliquid titulo stipendii recipere possit.*

D. Thomas, q. 67, art. 4, querit an iudex possit licitè pœnam relaxare, per hoc innuens ad formam iudicii præter tria jam explicata, requiri quantitatem et qualitatem pœnæ, ita ut iuxta illud Deuteron. 25: *Pro mensurâ delicti, sit plagarum modus.* Et quidem in levioribus delictis, satius est misericordiâ et mansuetudine, quàm severitate nimioque rigore uti; ut enim habetur, causâ 26, q. 7, melius est propter misericordiam rationem reddere, quàm propter crudelitatem. Difficultas est de gravioribus delictis, an iudex infligere debeat pœnam à lege impositam; nam quando non est in jure determinata sed arbitraria, faciliùs ad arbitrium iudicis mutari potest: solent enim leges circa pœnas inferendas multa iudicium arbitrio et prudentiâ relinquere, pro varietate locorum, temporum et personarum, ut habetur, ff. de his qui notantur infamiâ l. *Quod ergo.*

Ex duplici autem principio inferit D. Thomas iudicem non posse licitè pœnam à lege impositam relaxare. Primum, quia habet iudicare inter accusatorem et reum; unde impeditur ex parte accusatoris, ad cuius jus quandoque pertinet ut reus puniatur: puta propter aliquam injuriam in ipsum commissam, cuius relaxatio non est in arbitrio alicujus iudicis; quia quilibet iudex tenetur jus suum reddere unicuique;

quare pœna quæ injungitur in satisfactionem partis læsæ, quamvis eâ consentiente remitti possit: secus tamen eâ invitâ et renuente, cum frustrari nequeat per se loquendo jure quod habet petendi satisfactionem lege determinatam: imò tenetur iudex reum condemnare ad expensas, si absque legitima causâ litigaverit, proindeque nisi curet jus partis illæsum servari per debitam satisfactionem, tenebitur ipse in defectum rei restituere, quod extendendum est non solum ad casum in quo talis pœna alicui ipso facto à jure applicatur, sed etiam quando ex legis præscripto ab ipso iudice est applicanda.

Secundum principium est quòd iudex non fert iudicii sententiam quasi ex propria, sed ex publicâ potestate: unde impeditur ex parte reipub. cuius potestate fungitur; ad cuius bonum pertinet quòd malefactores puniantur: sed tamen quantum ad hoc differt inter inferiores iudices et supremum iudicem scilicet principem, cui est plenariè potestas publica commissa. Iudex enim inferior non habet potestatem absolvendi reum à pœnâ contra leges à superiore ipsi impositâ: unde pœnas merè vindictivas et corporales, quales sunt exilii, trirerium, etc., etiam remittente accusatore, non potest remittere nec minuire, quando crimen sufficienter probatum fuit in iudicio, quia in lege superioris nequit dispensare. Sed princeps qui habet plenariam potestatem in reipub. poterit reum licitè absolvere, si ille qui passus est injuriam velit eam remittere, et hoc publicæ utilitati viderit non esse nocivum.

Supple, non existente justâ causâ relaxandi pœnam reo, accusatore invito: quamvis enim regulariter supremus princeps id non debeat facere, tum propter injuriam quæ fit reipub. in non servandis justis legibus, in non puniendis gravibus delictis, tum propter scandalum et grave detrimentum quod inde redundat, etc., si tamen pœnæ relaxatio valdè expediens fuerit bono communi, adhuc ipso accusatore renuente et punitionem petente, poterit princeps reum absolvere: ut si reus esset reipub. valdè necessarius, etc., imponendo ei aliquam satisfactionem pro parte læsâ; cò quòd bonum privatum meritò sit postponendum bono communi, nec tunc accusator censetur rationaliter invitus. Unde renuente parte læsâ sen accusatore, videtur quòd supremus iudex pœnam à lege taxatam reo condonare non debet, nisi quando contrarium in boni communis detrimentum redundaret, quia debet esse custos justitiæ, inter partes jus dicere, et unicuique jus suum reddere tenetur. Hinc auctores colligunt, periculosum quandoque esse pro reo apud iudicem intercedere, in his quæ iudicis saltem arbitrio non relinquuntur, cum exinde nonnunquam illicita pœnæ relaxatio petatur et consequatur.

Iudex qui pro exercendo suo officio accipit aliquid in pretium, præter id quod lege aut consuetudine taxatum est, peccat contra justitiam, quia violat pactum quod saltem tacitè init cum reipub. non amplius accipiendi titulo stipendii pro exercitio sui officii. Tandem peccant iudices negando sen differendo justitiam,

præsertim petita, et tenentur de expensis et damnis illorum quibus negatur vel differtur, absque rationali causâ. Cætera vido apud Cajetanum, verb. *Judicis peccata*.

ARTICULUS II.

De pertinentibus ad injustam accusationem.

Divus Thomas de Accusatione tractat, 2-2, q. 68, et examinat quatuor articulis, obligationem, formam, justitiam et pœnam accusationis. Accusator propriè est illa pars quæ petit in criminalibus: nam in civilibus nomine quoddam generali vocatur *Actor*, Insitut. lib. 4, tit. 6. Actio definitur jus prosequendi in judicio quod sibi debetur: accusatio verò est jus prosequendi in judicio ad vindictam publicam, seu propter bonum commune: ad illud enim referri debet proprium accusantis interesse, ut scilicet homines quietè vivant, etc.

Articulo primo ostendit obligationem accusandi, dicens; quòd si crimen fuerit tale, quòd vergat in detrimentum reipub., tenetur homo ad accusationem, dummodò sufficienter possit probare quod pertinet ad officium accusatoris: puta cum peccatum alicujus vergit in multitudinis corruptelam corporalem aut spirituales, quia unusquisque jure naturali tenetur impedire ea quæ directè et immediatè vergunt in damnum publicum tam spirituale quàm corporale: ut sunt hæreses, compilationes ærarii publici, proditores patriæ, rebelliones, falsificationes monetarum, etc., sicut membra corporis naturali instinctu esse obijciunt periculo ad salvandum caput. Ergo quilibet tenetur ex charitate hæc damna vitare, si sint in fieri, vel in proinictu ut fiant, sed aliquando et sæpè contingit, ut hæc crimina et damna aliter non possint commodè vitari, quàm per accusationem; ergo tunc ad illam tenetur homo, saltem ex charitate. Imò etiam ad hoc tenetur quando crimen est contra aliquam privatam personam, et in fieri vel in proinictu ut fiat, nec aliter grave damnum innocentis averti potest, juxta illud Proverb. 24: *Erue eos qui ducuntur ad mortem*. Eccles. 17: *Mandavit Deus unicuique de proximo suo*. Nisi inde sibi aut suis timeat aliud gravius damnum obventurum: tunc enim debet aliâ viâ huic malo succurrere puta admonendo proximum, aut secretè denunciando judici, etc.

Dicit autem D. Thomas unumquemque teneri ob bonum publicum, dummodò sufficienter possit probare, etc., puta habere testes, aut indicia manifesta sufficientia. Quia, ut ait idem sanctus doctor: *Ad hoc nullus tenetur, quod non potest debito modo præstare*. Nec debet quis se temerariè exponere ad subeundum pœnam talionis, aliudve damnum, si in probatione deficit. Unde tunc videtur obligationi accusandi satisfacere, si crimen illud reipub. perniciosum, ne maneat omninò impunitum et huic gravi malo obviet, denunciaverit juridicè. Si autem crimen fuerit tale quod non redundet in multitudinem vel in alicujus tertii grave damnum, ad nihil tenetur illud sciens, nisi correctionem fraternam eo ordine facere et prosequi quo habetur Matth. 78. Hinc habetur, eum qui

non accusat vel denuntiat delinquentem contra bonum publicum, etiam revelando secreta, quia scilicet contra bonum commune nullum licet secretum recipere, ut ait D. Thomas hic, ad 5, peccare mortaliter; non tamen tenetur ad restitutionem, quando contra solam charitatem peccat. Idemque dicendum quando non accusat aut denuntiat crimen quod vergit in grave damnum tertii; secùs dicendum dum etiam ex justitiâ ad hoc tenetur, ut si custodes gæbellarum vel silvarum stipendio conducti, non deferant eos qui gæbellas defraudant, vel damnum silvis inferunt. Ille enim violat justitiam qui non facit id ad quod tenetur ex officio; ex lesione autem justitiæ oritur obligatio reparandi damnum, si quod inde consequatur.

Quamvis non teneamus alium accusare de injuriâ nobis factâ, id tamen licitè possumus, modò absit odium et animus vindictæ. Ratio est, quia accusatio et vindictio injuriarum auctoritate publicâ, est actus virtutis: dummodò igitur debitis circumstantiis vestiatur, nullaque perversâ passione vitetur, crit licitus; cum tamen unusquisque sit dominus rerum suarum exteriorum, potest illatas sibi injurias condonare, velleque patienter ferre, exemplo Christi et sanctorum.

An autem secreta monitio et fraterna correctio semper per accusationem præcedere debeat; quidam negant, si naturam accusationis spectemus, quia ejus finis, ut ait D. Thomas hic, non est emendatio delinquentis, sed punitio: ut scilicet exemplo unius alii deterreantur, ac reipub. tranquillitas conservetur. Idem docet D. Thomas, quodlib. 11, art. 13, et in 4 Sent. dist. 19, q. 2, art. 3; alii volunt quòd si per correctionem fraternam frater speretur corrigendus, tunc non tenetur aliquis eum accusare, quia præceptum de correctione fraternâ est affirmativum, quod obligat pro tempore quo proximus est corrigibilis absque damno corripientis et dispendio boni publici: nisi ergo bonum commune periclitetur, præmittenda est correctio fraternâ.

Resp. quòd quando crimen vergit in bonum publicum, et periculum est in morâ, tenetur homo accusare prætermisâ correctione fraternâ, quia in re tanti momenti tutus est eligendum, et damnum quod vitatur longè præponderat infamiae et oneramento delinquentis. Item quando homo per accusationem intendit recompensationem propriæ injuriæ, aut restitutionem rei familiaris, si non possit aliter recuperare, ei licitum est accusare prætermisâ correctione fraternâ, quia habet jus ad suum recuperandum ordine juridico. In hoc tamen habenda est ratio damni, quod uterque patitur. Si enim tunc damnum accusati notabiliter excedat detrimentum accusantis, iste faciet contra charitatem accusando alium: ut innuit D. Thomas loco citato ex 4 Sent.: *Etiam ad accusationem procedi non debet, secundum forum conscientiæ, monitione non præmissâ, nec emendatione spectatâ, nisi fortè majori periculo obviandum videatur*. Si offerat satisfactionem congruam, videtur quòd ex charitate non debet læsus eum in judicium vocare.

Articulo secundo ponit D. Thomas formam accusa-

tionis, nempe quòd necessarium est ut fiat in scriptis, porrecto judici aut superiori libello, quando agitur de gravi crimine, ut habetur 2, q. 8, can. *Accusatorum*, quia iudex medius constituitur inter accusatorem et eum qui accusatur ad examen iustitiæ, in quo oportet, quantum possibile est, secundum certitudinem procedere. Quia verò ea quæ verbo tenus dicuntur, faciliè labuntur à memoriâ, non posset judicis esse certum, quid et qualiter dictum sit, cum debet proferre sententiam, nisi esset in scriptis redactum. Ideò rationaliter institutum est, ut accusatio, sicut et alia quæ in judiciis aguntur, redigatur in scriptis. Item quia accusator obligat se ad probandum, et punitur si probare nequeat: ideò ut constet quid sit probandum, nec possit aliquid mutare et punitionem evadere, si probare nequeat, debet accusatio fieri in scriptis, nam scripta manent; vel verbis accusatoris, quæ statim à notario scribantur et ipsi legantur, huic porrectæ accusationi propriâ manu subscribat, vel si scribere nesciat, manu alterius subscribet et se obligat ad pœnam talionis si in probatione defecerit atque ad persequendam litem usque ad finem, postquam senel facta est liti contestatio. Item in libello inferenda sunt nomina accusatoris et accusati, cujus nomen si ignoretur, ex oris formâ, ex vestitu, aliisque circumstantiis est describendus. Item exprimi debet species delicti de quo reus accusatur, et socius criminis, si tale sit ut necessarii socium exigit, quale est sodomia, adulterium, etc.; item locus et tempus quo patratum fuit crimen, nempe annus, mensis, dies et hora. Item mensis et dies quo porrigitur libellus judici: causâ 2, q. 8, cap. finali; unde hæc sunt de formâ accusationis secundum jus commune. Ceterum usu et consuetudine receptum est, ut non exactè serventur ista, sed sufficiat quòd accusator coram iudice crimen deferat per solam verbalem querelam, quam notarius accipit in scriptis ac judici porrigit.

Articulo tertio probat ex causâ 2, quæst. 3, can. *Si quem*, accusationem his tribus modis injustam reddi, nempe: *calumniâ, prævaricatione et tergiversatione*. Inprimis quia nullus debet nocere altere injustè ut bonum commune promoveat per accusationem. Et ideò peccatum iustitiæ committit accusator injustè agens contra eum qui accusatur, eidem scienter et ex malitiâ crimina falsa imponendo, quod est calumniari; id enim cum sit de se intrinsecè malum, in nullo casu potest esse licitum: et ideò homo non debet ad accusationem procedere, nisi de re omninò sibi certâ, in quâ ignorantia facti locum non habeat. Nec tamen omnis qui falsum crimen alteri imponit, calumniatur, sed solum qui ex malitiâ in falsam accusationem scienter prorumpit: qui enim hoc bonâ fide facit putans crimen esse verum, quia leviter et facilliter credidit quod audivit, non est propriè calumniator, sed temerarius accusator; mortaliter tamen peccat, et tenetur ad restitutionem damni accusato inde consecuti. Item calumniator censetur, quia scienter accensat aliquem de verò crimine, sed occulto, quod in iudicio probare nequit, quia in iudicio illud censetur juridicè falsum,

quod juridicè probari non potest. ideo peccat contra iustitiam, et tenetur ad reparationem damnorum et interesse ad arbitrium boni viri; idque videtur innuere divus, Thomas, 2-2, quæst. 62, art. 2, ad. 2.

Idque procedit in criminalibus: v. g., si quis ab hoste injustè alapâ aut tuste percussus in loco ubi nullus adest qui possit testificari, nullaque suppetat probatio, velit tamen percussorem apud iudicem accusare, et adhibeat testes falsos, qui dicis ejus cum juramento affirmatis, ex amicitia aut mercede credentes, deponant se vidisse talem in tali loco, die et horâ, graviter eum alapâ et tuste percussentem, exinde motus iudex istum percussorem damnat ad emendam pecuniariam, aliudve nocumentum ipsi inferat, videtur quòd hic accusator nedum graviter peccet, sed etiam tenetur ad reparationem damnorum quæ læsor incurrit; quia per calumnia injustè ea causavit, peccatque rem per accidens sibi indebitam, nempe reparationem et vindictam publicam, defectu scilicet probationum, et modo indebito, nempe adhibendo falsos testes. In civilibus verò calumniator quidem est, qui rem suam aut sibi debitam petit modo indebito, quia scilicet utitur falsis instrumentis aut testibus; ideòque mortaliter peccat, nec est absolvendus, si insistet ad hæc ut super illis falsis probationibus iudex sententiam proferat: non tamen ad restitutionem tenetur, quia, ut suppono, rem suam tantum recuperat ab alio dectam; idque innuit D. Thomas, 2-2, q. 71, art. 3, ad 3, de advocato loquens, et q. 79, art. 2, in corp., loquens de reo. Verum de hoc supra egimus.

Alio modo contingit esse peccatum in accusatione ex parte nocuentis reipub. cujus bonum principaliter tunc intenditur, dum aliquis impedit malitiosè punitionem peccati: quod evenit, vel quando fraus in accusatione adhibetur, et hoc pertinet ad prævaricationem; nam prævaricator dicitur quasi variator, quia adversam partem adjuvat, proditâ causâ suâ fraudulenter, abscondens ea de quibus accusationem proponit, colludens cum reo, proprias probationes dissimulando, et falsas exceptiones admittendo ut vincatur. Vel totaliter ab accusatione desistendo quod est tergiversari: in hoc enim accusator videtur tergum veriere. Peccat autem si inordinatè et absque justâ causâ desistat ab accusatione, dum ad eam obligatur ratione boni communis, aut saltem precepto iudicis ex officio procedentis: secus verò si ordinatè, et absque vitio ab eâ desistat, puta si in ipso accusationis processu cognoverit id de quo accusavit esse falsum, sicutè pari consensu se absolvant accusator et reus. Aut si princeps, ad quem pertinet cura boni communis, quæ per accusationem intenditur, eam abolverit.

Tandem articulo quarto, probat accusatorem qui in probatione defecerit, esse obnoxium pœnæ talionis ut habetur causâ 2, q. 3, cap. *Qui non probaverit*, ex Adriano papâ. Quia iustitiæ æqualitas hoc requirit, ut nocumentum quod quis alteri intemat, ipse patiatur, juxta illud Exod. 21: *Oculum pro oculo, dentem pro dente*. Et ulterius huic accusatori debetur pœna infamie, propter malitiam ex quâ calumniosè alium

accusavit et per quam fecit injuriam reipub. et judici, et ob hoc remanet infamis ac dignus ut in iudicio amplius non audiat, nec in repub. aliquid munus exercere valeat, cap. *Si quis 2*, q. 3.

Verùm pœna talionis hodiè non ita rigorosè observatur: sed isti accusatores, iudicis arbitrio relinquuntur puniendi supplicio aut pœnâ, prout expediens judicaverit; remanet tamen infamia.

ARTICULUS III.

De vitiis contra justitiam ex parte rei, sex accusati.

D. Thomas agit de reo, q. 69, quam divisit in 41 articulos. In quibus examinat obligationem quam habet respondendi iudici iuridicè interroganti, et obedientiam quam prestare debet in executione sententiæ: quæ duo à nobis sequentibus parag. agitantur.

§ 1. *Utrum accusatus possit absque peccato mortali veritatem negare per quam condemnaretur, et se calumniosè defendere.*

Suppono ex dictis quòd ut iudex legitimè ac iuridicè procedat contra reum, debet habere potestatem publicam et auctoritatem supra illum, tanquam sibi in iudicio subditum; item debet informari scientiâ publicâ, nempe secundùm allegata et probata. Item necesse est ut observet formam et juris ordinem, nempe quòd processerit publica infamia et clamorosa insinuatio sparsa per majorem partem viciniae, quæ ad ejus aures frequenter pervenerit, si procedat per viam inquisitionis: vel quòd moveatur ad instantiam partis quando procedit per viam accusationis. Item ut reus iuridicè interrogetur, oportet ut delictum sit plene probatum per duos testes, vel saltem semiplenè per unum testem omni exceptione majorem, qui sit juratus, non particeps in crimine, omninò distinctus ab accusatore, aut ab eo quòd supplet vices accusatoris ac testificet de visu. Vel per infamiam semiplenè probatam, vel per indicia manifesta; raro enim sufficit unum indicium nisi fuerit sufficientissimum et urgentissimum, sed ordinariè plura exiguntur, quæ debent esse evidentiâ tam respectu criminis, quam respectu personæ. Item debent esse nota iuridicè, id est, scripta in processu, et notificata ipsi reo, ita ut illi constet quòd talia indicia sunt sufficienter probata contra ipsum: aliàs non tenebitur respondere, nec credere iudici dicenti quòd habet contra illum indicia manifesta. Itaque hujusmodi probationes et indicia debet iudex aperire et manifestare reo ita ut certò sciat se esse in tali statu et articulo constitutum, quòd tenetur obedire iudici præcipienti et extorquenti veritatem: alioquin cum ipse reputet se esse occultum, et ista indicia sint non juris, sed facti, nisi iudex illi manifestet, ignorantia facti quòd ipsum latet, excusabit eum: aliunde etiam debent ei manifestari ut possit se purgare et rationabiliter opponere. His suppositis,

Dico primò reum non teneri respondere iudici, eique veritatem aperire, quando ipsi non constat, aut rationabiliter dubitat eum iuridicè procedere et interrogare. Ita communiter auctores cum D. Thomâ hic art. 1. in corp., dicente: *Si verò iudex hoc exquirat,*

quod non potest secundùm ordinem juris, non tenetur reus accusatus respondere, sed potest vel per appellacionem, vel aliter subterfugere: mendacium autem dicere non licet. Ratio est, quia tunc iudex non procedit nec interrogat ut superior et persona publica, sed tantùm ut persona privata. Item quia sicut lex non obligat ante sufficientem illius promulgationem, ita reus non tenetur parere mandato iudicis, quod est velut lex particularis, nisi constet eum qui jubet esse superiorem justèque præcipere: hoc autem reo constare nequit nisi manifestentur ipsi semiplena probatio vel indicia quibus nititur jus iudicis ad interrogandum, quando procedit viâ accusationis: et idem dicendum de infamia, quando procedit viâ inquisitionis specialis: unde priusquam illi ei constet, non tenetur respondere. Et licet non sit exigendum à prælato et superiore, ut ostendat et probet subdito se justè præcipere, ubi nullum est periculum in præstandâ obedientiâ; secus dicendum quando agit de gravi periculo subditi. Imò nec testes tenentur contra alium in re gravi testificari, nisi ipsis constet se legitimè interrogari.

Differentia tamen est inter testes et reum, quòd quando crimen est notorium et directè contra rempub. ut in casu hæresis, læsæ majestatis, etc., criminosis verò occultis, si ipse reus inter alios interrogaretur an ipse fecerit, aut latum esset aliquid edictum generale et publicum, præcipienti ut quicumque sciret criminosum, illum denuntiaret, adhuc reus non teneretur se prodere; cum sit contra jus naturæ ut occultus criminosis et non laborans infamiâ se prodât: ex D. Thomâ, q. 69, art. 2. Alii tamen qui scirent criminis auctorem, interrogati ut testes fateri veritatem tenerentur, imò etiam non interrogati, ex vi talis edicti, imò etiam absque eo edicto. Ratio disparitatis est, quia testis denuntiare tenetur ad obviandum huic malo publico, de quo semper præsumitur periculum in futurum: quod sanè periculum cum ipse ut plurimum secretâ admonitione impedire nequeat, tenetur iudici denuntiare, ut hæc saltem viâ consulatur bono publico. Atverò reus, quia cessare potest ab illo damno publico futuro, sicut omne periculum impedire, non tenetur se illâ ratione prodere. Si iudex dubitat an iuridicè procedat, non potest reum interrogare, nisi immineat periculum contra rempub., quod cavere tutius est. Unde si ex alterâ parte immineat periculum injustitiæ contra reum, et ex alterâ parte grave periculum contra rempub., debet depone-
re dubium et inclinare in favorem reipub., quia iudex est custos boni publici ex officio. Ergo in dubio debet potiùs favere reipub. quam reo, tutioremque partem eligere. Verùm in eodem casu reus non tenebitur respondere, nec similiter quoties dubitat an iudex legitimè et iuridicè inquirat: tum quia si quâ ratione reus teneretur respondere, id esset periculum periculum quod imminet reipub. Huic autem periculo reus potest aliter obviare, nempe ab eo male cessando, cum id sit in ejus voluntate et potestate positum; tum quia in dubiis melior est conditio possidentis: reus autem est in possessione vitæ et honoris; tum quia omnis homo præsumitur bonus antequam probetur

tur malus, tum quia tunc maximè videtur locum habere istud effatum : In dubiis favendum est reo. Nec valet dicere hinc sequi dari posse bellum ex utrâque parte justum : non enim est inconveniens contingere per accidens, et suppositâ aliquâ ignorantia, bellum ex utrâque parte justum, prout accidit in nostro casu. Sic igitur reo qui accusatur et interrogatur, licitum est se defendere veritatem occultando quam confiteri non tenetur, per convenientes modos : puta ut non respondeat, ad quæ respondere non tenetur ; mendacium autem et falsitatem dicere in nullo casu licet, ut D. Thomas rectè monet. Dum enim iste reus nec silentio, nec appellatione, neque aliâ viâ se defugere valet, licitè potest veritatem occultare utendo aquivocatione materiali, ut dictum est supra.

Notat Bannes quòd D. Thomas prudenter admonet hujusmodi reos, ne mentiantur : quia est tunc magna tentatio et occasio negandi simpliciter veritatem et mentiendi ad vitanda supplicia ; idque facillè evenire potest, si habeant tunc intentionem accipiendi hæc verba : non occidi hominem, non commisi crimen ; omninò absolutè, absque amphibologicâ locutione ac restrictione ; de falsitate hujus propositionis non curando, neque de eâ verificandâ juxta aliquem sensum occultum, dummodò supplicia evadant. Tunc enim miseri rei persæpe dicunt quidquid venit in mentem, neque malum reputant contra illam ire, et mentiri, dummodò id conducere possit ad vitandas pœnas.

Nec debet iudex juramento delato de dicendâ veritate reum interrogare, antequàm illi manifestet simplicem probationem aut indicia manifesta, etc. Aliàs, quamvis celet aut falsò neget, videtur esse simplex mendacium officiosum et veniale, nec peccat contra juramentum reus, utpote quia est intelligendum tantùm de veritate, de quâ interrogabitur, juridicè : ita Sotus, Navarrus et alii. Hinc colligit Bannes loco citato quòd reus in nostro casu negando se fecisse crimen, non tenetur ad restitutionem sumæ accusatoris, qui ex hâc negatione infamatur : tum quia justè se defendit, nec mentitur ; per accidens autem sequitur infamia injusti accusatoris ; tum quia dato quòd mentiretur, illud tamen mendacium non esset contra justitiam in ordine ad accusatorem, respectu cujus habet jus ad se defendendum. Contrarium tamen docet Cajetanus in Summâ, verb. *Restitutio*, cap. ultimo.

Deinde idem Bannes, q. 70, art. 4, parte 4, concl. 2, ait quòd si iudex ut persona publica, vel ejus ministri, injustè, minis, tormentis, vi, fraude aut falsâ promissione impunitis, aliove modo contra ordinem juris, secretum alicujus delictum extorquant, tenetur cessare, nec potest ultra procedere, aut illud punire, sive à reo, sive à testibus per injuriam extorserint quæ sit peccatum mortale, ut probat Innocentius papa III, in cap. *Qualiter et quando*, tit. 1, de Actionibus, quia ex his quæ inordinatè acta sunt, non potest ordinabiliter agi : quando enim medium est iniquum, etiàm cognitio inde parta est iniqua et inutilis ad aliquem effectum juridicum. Adde quòd confessio convin-

cens in judicio, debet esse legitima, ac nequaquam per injuriam extorta.

Dico secundò, quando iudex legitimè procedit ac juridicè reum interrogat, idque reus certò cognoscit, tunc sub peccato mortali tenetur confiteri veritatem, etiamsi ob eam confessionem sit pœnâ mortis plectendus : nec potest eam negare, etiamsi per hanc negationem haberet probabilem spem evadendi mortem. Ita expressè D. Thomas hic, art. 1, et communiter Thomistæ, aliique innumeri extranei (1).

Conclusionem nostram probat S. doctor in *Sed contra* dicens : Omne quòd est contra gloriam Dei, est peccatum mortale, quia ex præcepto tenemur omnia in Dei gloriam facere, 1 ad Corinth. 10. Sed quòd reus id quòd contra se est confiteatur, pertinet ad gloriam Dei, ut patet per illud quòd Josue dixit ad Achan : *Fili mi, da gloriam Deo, et confitere atque indica mihi quid feceris : ne abscondas*, Josue 7. Item Eccl. 4, dicitur. *Pro animâ tuâ, non confundaris dicere verum.*

Probat in corpore art. 1, dicens quòd quicumque facit contra debitum justitiæ, mortaliter peccat, ut ostensum est supra quæst. 59, art. 4. Pertinet autem ad debitum justitiæ quòd aliquis obediât suo superiori in his ad que jus prælationis se extendit : iudex autem est superior respectu ejus qui judicatur. Et ideò ex debito tenetur accusatus iudici veritatem exponere, quam ab eo secundùm formam juris exigit. Unde si

(1) Theologi qui non admittunt illam obligationem, præsertim in materiâ criminali, et quando mors vel aliud malum gravissimum immineret reo ex sua confessione, si veritatem detexerit, eo nituntur principio : Lex humana non potest hominibus imponere onus humanæ fragilitati durissimum, nisi id exigente ratione boni publici ; dubitare certè nemo potest quin maximè onerosa sit obligatio quam iudex imponeret reo, si iste apprehendat se damnari non posse citra suam confessionem defectu probationum sufficientium, damnandum verò pœnâ capitali si veritatem ingenue lateatur ; videamus proinde an urgens ratio boni publici exquirat tam grave onus subditis imponi. Hæc ratio necessitatis non facillè probatur ; nam 1° olim fuere et nunc sunt nationes in quibus in materiâ criminali reus non jubetur præstare juramentum de aperiendâ veritate ; inde legislator non suspicatus fuit inferendum esse grave nocumentum bono publico. 2° Vel independenter à confessione rei adsunt probationes juridicæ criminis, vel non ; si priùs, iudex jure naturali et publico potest condemnare reum ad pœnas condignas, sive fateatur, sive neget summ crimen : quis enim dixerit illam confessionem omninò requiri ut justum feratur iudicium ? Si posterius, non tanti interest boni publici ut reus condemnetur ; tunc enim crimen valdè dubium supponitur, et ea est fragilitas humana ut plerique hominum qui in his angustiis versantur non sint veritatem contra seipsos et periculo certo propria vite confessuri, licet illud legislator imperet : ergo non videtur esse ratio sufficiens boni publici ad exigendum ab hominibus actum adeò heroicum... Hanc sententiam satis probabilem reputant multi, qui etiàm opinioni adversè adhærent, ut Lessius lib. 2, cap. 51, n. 16 ; B. Liguori lib. 4, n. 274. Quidquid statuat de probabilitate intrinsecâ utriusque opinionis, confessarius non debet nimia severitate agere erga reum qui reluctaret, nec se obligatum credere ad confitendum crimen : in eo omnes conveniunt.

noluerit confiteri veritatem, quam dicere tenetur, vel si eam mendaciter negaverit, peccat mortaliter. Sic etiam miles duci præcipienti ut hostes aggrediat, ad stationem suam teneat, etiam cum vitæ periculo obedire tenetur; quia disciplinæ militaris et præcepti hujus observatio, est necessaria boni communi, quod est præferendum privato militis: quod autem reus in nostro casu teneatur obedire et confiteri veritatem iudici, hoc est necessarium ad bonum commune, cum non possint puniri delicta ac judicia criminosa terminari, nisi per rei confessionem, aut ejus convictionem per testes sufficientes in iudicio cognoscantur delicta. Ergo, etc. Probat insuper D. Thomas ibidem ad 2, dicens quod *mentiri ad liberandum aliquem à morte cum injuriâ alterius, non est mendacium simpliciter officiosum, sed habet aliquid de pernicioso admixtum: cum autem aliquis mentitur in iudicio ad excusationem sui, injuriam facit ei cui obedire tenetur, dum illi denegat quod ipse debet, scilicet confessionem veritatis*. Et ibidem, ad 3, ait quod *reus qui mentitur in iudicio se excusando, facit et contra dilectionem Dei, cuius est iudicium, et contra dilectionem proximi: tum ex parte iudicis, cui debitum negat; tum ex parte accusatoris, qui puniatur, si in probatione deficiat; quod autem est contra charitatem est de se peccatum mortale*.

Plures tamen auctores docent quod non respondere iudici, celare veritatem, aut falsum dicere etiam iudicè interroganti, potest quandoque esse solum veniale peccatum ex parvitate materiæ, dummodò non interveniat juramentum. Quæ materiæ levitas ex duplici capite desumi potest. Primò ex parte juris quod habet iudex ad interrogandum: si enim illo jure tenebatur sub peccato mortali ad interrogandum de aliquo, quidquid illud sit, tenebatur quoque interrogatus aperire veritatem, sub mortali: unde religiosus tenetur sub mortali respondere visitatori interroganti de observantiis regularibus, quia ipse visitator tenetur sub mortali de his inquirere, etiam si quilibet religiosus in particulari non peccet mortaliter, v. g., in fractione silentii. Si verò iudex licitè quidem interrogat, sed non tenebatur interrogare, quia talis interrogatio non multùm pertinebat ad causam, tunc reus non tenebatur respondere veritatem sub mortali. Secundò, ex circumstantiis considerari potest gravitas aut levitas mendacii in iudicis, scilicet ex injuriâ quam patitur accusator aut testis iudicè ac legitimè agentes. Ratio est, quia mendacium in iudicio est immediatè contra justitiam vel religionem. Atqui in vitiis contra istas virtutes potest reperiri levitas materiæ, ut si quis furetur obolum, etiam in loco sacro. Ergo tale mendacium potest quandoque esse solum veniale. Ita Bannes, 2-2, q. 69, art. 2, part. 2, conclus. 2. Idem docet Sotus lib. 5 de Just., q. 6, art. 1, et in relect. de tegendo secreto, memb. 2, q. 7, concl. 2. Cajetanus tamen docet omne mendacium sive in tribunalis pœnitentiæ, sive in iudicio esse peccatum mortale, 2-2, q. 69, art. 1, et verb. *Confessionis condit.*, 4, in Summâ.

Quomodò autem se gerere debeat confessarius tho-

mista in confessione miserorum reorum, qui iudicè interrogati negarunt veritatem, aut eam fateri nolunt? — Respondeo debere cautè et prudenter se gerere in re tanti momenti, neque facilitè absolutionem concedere, aut denegare præcipitanter; sed paulullum eam suspendere, ac interim diligenter inquirere tum à reo, tum ab ejus advocato an sit aliquis defectus in processu, aut in modo procedendi iudicis, aut in dictis testium, aut circa probationes, aut circa ordinem juris; tunc enim reus non tenetur respondere. Quòd si è contra omnibus ritè ac maturè pensatis videat, nec ullatenus dubitet reum iudicè interrogari, et teneri ad obediendum iudici, debet cum hortari ut veritatem fateatur: quòd si noluerit, nondùm potest illum absolvere, cum peccet mortaliter, velique in peccato perseverare, sed potest absolutionem suspendere, suppono enim nondùm prolatam esse sententiam, nec periculum esse in morâ. Et tunc si post negationem veritatis reus à pœnâ et à iudicio liberetur, postea ritè pœnitendo de hoc peccato absolvi poterit à confessario, impositâ ei salutari pœnitentiâ, injunctâque obligatione restituendi damna quæ parti contrariæ intulit per crimen, et majus damnum quod ex ejus negatione eidem causavit, quia respectu illius peccavit reus contra justitiam: non tamen cogi potest ut ad carcerem redeat aut iudicem adeat et seipsum prodat, cum respectu iudicis, obedientiam et justitiam legalem duntaxat violaverit, iudexque suo officio perfunctus fuerit, ac cessaverit finis interrogationis, causâ jam decisâ et reo liberato. Quòd si reus non fuerit quidem condemnatus, sed tamen non omnino liberatus, nec extra iudicium positus, si contingat denuò à iudice interrogari, tunc sub peccato tenetur se retractare, et veritatem fateri: nisi tunc (ut quidam volunt) incurreret novam pœnam, convictus de nova pœnâ perjurii; quia, ut inquit Bannes ibid., concl. 3, ille se proderet tanquam reum de novâ culpâ, quod nemo facere tenetur. Si autem non sit periculum quòd novam pœnam incurrat, tenetur fateri veritatem quam negavit, ideòque si probabile sit quòd iterùm interrogabitur, confessarius debet ipsum manere in sit animo paratus, habeatque tunc voluntatem fatendi veritatem: aliàs si crearet dolore de præterito mendacio, et vero proposito se retractandi in casu quo denuò interrogetur, absolvi nequit, cum velit perseverare in suâ rebellionè et peccato, ac de novo præceptum transgrediendi voluntatem habeat. Quòd si crederet iudicem amplius non interrogaturum, et reus nihil cogitet de tali proposito, sed sit quasi in bonâ fide, non habens scrupulum de negatione præteritâ, quam licitam esse fortè putavit, videtur quòd tunc confessarius regulariter non debeat examinare ac urgere circa tale propositum, cum sit res difficillima, ac gravis tentatio, quâ fortè exponeretur reus periculo peccandi, sed quòd tunc sufficiat reum monere in genere ut animo firmiter et efficaciter proponat omnia peccata in posterum cavere, dolcatque de præteritis, nisi in reo videat bonas dispositiones, nec sit periculum hujus eversionis, si obligationem hujus propositi in particulari eidem manife-

stet. Quando tandem reus juridicè interrogatus, non obstante quòd veritatem negaverit, condemnatus fuit et ad supplicium ducitur, optimè quidem facit confitendo veritatem : de rigore tamen ad id faciendum non tenetur, nisi aliquid notabile damnum inde consequeretur; sed tunc sufficit quòd suum peccatum ritè confessus fuerit ac sacramentalè absolutionem receperit. Ita Navarrus in Manual., cap. 26, num. 58.

§ 2. *Utrum reus possit infamare accusatorem, aut testes, aut seipsum absque peccato.*

Constat ex dictis reum contra ordinem juris accusatum aut denuntiatum, negando crimen occultum, quòd non est probabile in iudicio, non peccare, etiamsi ex hoc indirectè infametur accusator, et tanquam calumniator habeatur. Ratio est, quia quoties crimen est occultum et reus non tenetur illud confiteri, toties habet jus se defendendi cum moderamine per medià licita : est autem licitum reus in hoc casu negare crimen. Unde accusator sibi imputare debet, si inde infamiam consequatur; cum enim reus sit publicè et in iudicio innocens, innocentiam suam publicè defendendo, utitur jure suo.

An verò peccet, si nedùm simpliciter crimen neget, sed etiam accusatorem medacem, calumniatorem, etc., appellet, respondetur illum peccare contra charitatem, si sufficienter se defendere valeat per simplicem negationem absque alià verborum asperitate, cum absque ullà necessitate infamet accusatorem, et hæc injuriæ verborum habeant rationem vindictæ et recriminationis, non verò justæ et necessarie defensionis. Ratio est, quia sic accusatus debet se defendere cum minimo damno possibili alterius, et cum moderamine; ergò cum aliter absque verborum asperitate se tueri valeat, censetur tunc moderamen excedere. Secus dicendum, si crimen jam foret sufficienter probatum, et reus juridicè interrogetur : tunc enim cum non possit absque peccato negare crimen, neque proinde ipsi licitum est, directè aut indirectè accusatorem infamare. Idem dicendum de testibus, nempe licitum esse reo, illorum crimina occulta detegere; si tamen valeant ad infirmandum testimonium, et probari possint, non solum quando falsum testimonium proferunt, sed etiam quando verum dicunt contra ordinem juris, ac spontè se ad testificandum offerunt, quia hæc objectio criminum habet tunc rationem defensionis respectu rei contra invasores. Quod etiam quidem extendunt quando testes secundùm juris ordinem verum proferunt testimonium. Id tamen limitandum censeo, quando crimen accusati non est probabile in iudicio, puta si unus solus adsit testis non omni exceptione major : iste enim utiliter ac temerariè se exposuit huic periculo infamie non enim cum tanto suo detrimento testificari tenebatur, s' timebat reum declaraturum ejus crimina.

Tandem licitum est reo, ut à gravibus tormentis se liberet torturæ, seipsum infamare confitendo judici crimen verum, sed occultum de quo contra juris ordinem interrogatur. Quia cum quilibet sit dominus

famæ, sicut et pecuniæ, potest etiam urgentem et rationabilem causam, qualis est ista, ejus dispendium ferre. Imò auctores docent in isto casu à mortali per se loquendo excusari, qui metu gravissimorum tormentorum, falsum crimen de quo accusatur, fatetur, quia nemo tenetur cum tantis doloribus vitam tueri contra invadentem, voluntque solum venialiter peccare, illo mendacio officioso. Nec in hoc proprie morti per se datur causam, sed tantum per accidens et permissivè : licitè enim commutat gravia longaque tormenta, quæ causant mortem, et sunt quasi proluxa mors, breviori morte. Si tamen cessent tormenta, nec sit periculum quòd ex retractione amplius gravi torturæ applicetur, ut dum ascendit patibulum, tenetur se retractare coram populo, cum tunc ea retractatio non possit illi obesse, sed prodesse, saltem ad relinquendum in animis hominum dubium et suspicionem de veritate, ac de illius innocentia. Peccatum mortale foret, si quis propter hujusmodi tormenta vitanda, alios falsò infamaret : tunc enim esset mendacium perniciosum; et innocenti causat grave damnum facitque notabilem injuriam : non enim est dominus famæ aliorum, sicut propria. Quando tamen fama illius ita est conjuncta cum aliorum famâ, ut unâ lesâ ledatur alia, ac per illius infamiam aliis notabile damnum consequatur, videtur tunc per accidens graviter peccare ac contra justitiam, respectu saltem aliorum et teneri ad restituendum, se retractando, si ob tormenta vitanda, præsertim levia, se infamaverit, ex quâdam animi nimiam delicati et sensibilis mollietie.

§ 3. *Utrum liceat reo iudicium per appellationem declinare.*

Divus Thomas art. 5, docet quòd *duplici de causâ contingit aliquem appellare : uno quidem modo, confidentiâ justæ causæ, quia videlicet injustè à iudice gravatur; et sic licitum est appellare : hoc enim est prudenter evadere, justèque se defendere contra invadentem, ut approbat 2, q. 6, et D. Paulus ad Cæsarem appellavit Actor. 25; neque reus sic appellando, alicui facit injuriam, cum utatur jure quod natura unicuique dedit seipsum debito modo ab injusto gravamine defendendi; ut approbat 2, q. 6, et D. Paulus ad Cæsarem appellavit Actor. 25; neque reus sic appellando, alicui facit injuriam, cum utatur jure quod natura unicuique dedit seipsum debito modo ab injusto gravamine defendendi; nulla autem honestior via se tuendi à superiore, et iudice inferiore injustè gravante excogitari potest, quàm recurrere ad majorem superiorem, qui illi gravamini mederi potest. Unde justa appellatio merito tanquam innocentie præsidium et defensio ab omnibus admittitur de jure natura.*

Alio modo aliquis appellat causâ offerendæ moræ, ne contra eum justa sententia proferatur; et hoc est calumniosè se defendere, quod est illicitum : facit enim injuriam iudici, cujus officium impedit, et adversario suo, cujus justitiam quantum potest perturbat : et ideo sicut dicitur 2, q. 6, omni modo puniendus est cujus appellatio injusta pronuntiatur. Quæ D. Thomæ verba videntur intelligenda de appellante à sententiâ quæ ex omni parte scitur esse justa

Appellatio regulariter duplicem vim habet. Primò devolutivam causæ ad iudicium superioris. Secundò

suspensivam sententiæ inferioris judicis. De Appellat. cap. *Ad hæc*, et cap. *Proposuit*. Item ff. *Nihil novari*, lib. *Unica*. In quibusdam tamen casibus appellatio sententiam non suspendit, sed iudex non obstante appellatione eam potest exequi.

Primo, si appelletur a sententiâ correctionis non excedentis modum à canone vel statuto præscriptum: tunc enim correctio non est differenda, ne detur occasio licentiis delinquendi. De Appellat. cap. *Ad nostram*. Unde sententiæ excommunicationis, suspensionis vel interdicti, ligat pendente appellatione. Secundo neque suspenditur sententiâ episcopi vel ejus vicarii ad componendas in processionibus aut in ecclesiasticis comitiis controversias de præcedentiâ. Ex Trident. sess. 24, de Regul. cap. 15, nec etiam ejus sententiâ maximè in visitationibus circa reparationes ecclesiæ, provisiones de divinis officis, et sacris ministeriis, et morum in clero disciplinam. Trident. sess. 24, de Reform. c. 10. Vide etiam sess. 15, de Reform. c. 1, 2 et 3.

Cùm autem D. Thomas absolutè doceat licitum esse omnibus oppressis ab injustâ sententiâ appellare, nullamque inter seculares et regulares ponat differentiam et distinctionem, censet appellationem justam etiam religiosis licitam esse, cùm sit legitima defensio ab injusto gravamine, ipsoque jure naturali omnibus oppressis concessa, cui religiosi non censentur renuntiâsse, sicut nec conservationi famæ et vitæ: non enim in jure isto propriæ defensionis, debent esse pejoris conditionis quàm alii. Debet tamen gravamen esse certum ac manifestum, et non in leviore, sed graviore contra formam canonum aut suarum constitutionum, et tunc appellatio fieri ac prosequi debet gradatim, nempe à priore aut gurdiano ad provinciale; à provinciali ad generalem; a generali ad ordinis protectorem, ad sacram congregationem regularium, ad papam, prout defn. vit sacra congregatio suo decreto emanato ann. Domini 1537 undecimo calend. februarii. Nunquàm tamen licet ad alia tribunalia extra suum ordinem appellare; et qui ad seculares iudices recurrunt, pœnam excommunicationis latæ sententiæ reservatam papæ incurrunt, ut constat ex decretis Bonifacii IX, Leonis X, Gregorii XIII et Clementis VIII, ac privatione vocis activæ, et passivæ ipso facto puniuntur.

Nec refert quòd jus commune, et speciales religionum constitutiones graviter religionis interdiciant appellationes. Non refert, inquam; solum enim prohibita fuerunt appellationes frivole, absque causâ factæ à correctione prælatorum inflicta ac debita secundùm constitutiones et statuta ac laudabiles consuetudines religionum, absque ullo gravamine, solummodò ad effugiendam disciplinam et superioris ordinarij auctoritatem; et meritò, quia, ut ait Panormit. in can. *Licet de Officio ordin.*, ille qui corrigit juxta normam constitutionum et regularem disciplinam non gravat: appellatio autem fundata est super gravamine. Can. *Ut debitus* de Appellatione: secus dicendum si superior in corrigendo religiosum notabiliter excedat

istum modum, ut colligitur ex can. *De priore*, de Appellat., ubi Alexander III priorem quemdam graviter punire jussit, quòdmodò eum corrigendi excedens, sui subditi appellationem non admisit; et colligitur etiam ex decreto sacre congregationis cardinalium, quæ solum præscribit religiosis modum procedendi in appellationibus, proindeque supponit illis modo debito licitè uti posse, jure defensionis ab ipsâ naturâ omnibus concesso. Nec Trident. sess. 25, de Regul. c. 4, prohibet regularibus appellationes, sed solummodò quòd ad majores superiores personaliter non accedant nisi fuerint ab ipsis advocati, et absque debita licentiâ in scriptis per se loquendo. Decet tamen religionosos, ut hoc remediò appellationis, extra suum ordinem præsertim, non utantur; unde ejus decor, integritas et quies sæpè labefactetur, præferendo bonam commune religionis suo privato commodo: sed omnes eorum causæ debent intra parietes et cancellos religionis tractari et terminari, ne ipsi et religio contemptui habeantur. Aut saltem ad superiores debent recurrere tantùm per viam simplicis querelæ proponendo gravamen; qui, causâ cognitâ, ea facit tenentur quæ rectus iudex ad se in formâ appellanti præstaret absque judicii strepitu, etc.

§ 4. *Utrum liceat condemnato ad mortem se defendere, si possit.*

Divus Thomas hic art. 4. docet quòd aliquis ad mortem damnatur dupliciter. Uno modo justè, et sic condemnato non licet se defendere: licitum est enim judici eum resistentem impugnare; unde relinquitur quòd ex parte se defendentis sit bellum injustum, et quòd indubitanter peccet. Hinc Apost. ad Rom. 13, ait: *Qui potestati resistit, Dei ordinationi resistit, et ipse sibi damnationem acquirit*. Condemnatus autem se defendendo, potestati resistit quantum ad hoc in quo est divinitus instituta, ad vindictam malefactorum, laudem verò honorum. Ergo peccat se defendendo. Nec refert quòd natura ad id inclinet, quasi se defendere sit de jure naturali. Non refert, inquam, quia idèò homini data est ratio, ut ea ad quæ natura inclinat, non passim, sed secundùm rationis ordinem exequatur. Unde non qualibet sui defensio est licita ac de jure nature, sed solum quæ fit cum debito moderamine. Adde quòd natura magis inclinat ut pax et tranquillitas reipub. conservetur per punitionem eriminum, ac superiori legitime præcipienti in his ad quæ jus prælationis se extendit, obediatur, quàm ad hoc ut malefactor conservet suam vitam.

Alio modo condemnatur aliquis injustè. Et tale judicium simile est violentiæ latronum, juxta illud. Ezech. 22: *Principes ejus in medio illius quasi lupi rapientes prædam ad effundendum sanguinem*. Et idèò, sicut licet resistere latronibus, ita licet resistere in tali casu malis iudicibus; nisi fortè propter scandalum vitandum, cùm ex hoc aliqua gravis turbatio timeretur.

Videtur, inquit cardinalis Capissuchius tom. 2, q. 7, quòd si quis innocens tyrannicè absque processu

injustè damuaretur et ad mortem duceretur, posset vi de manibus lictorum se eripere, etiam cum ipsorum occasione, si supponatur ipsis nota injuria iudicis: tunc enim perinde est ac si à latronibus et sicariis invasus duceretur ad mortem; quibus etiam cum illorum occasione resisti posse certum est, si eà vià et non alià mors vitari possit. Verùm de hoc non fero iudicium. Secus verò dicendum, dùm per processum et in figurâ iudicii iniqui per sententiam injustè damnatus fuit, et ad mortem ducitur; nulla quippe lex permittit, iniquum iudicem, accusatorem et falsos testes occidere; imò Alexander papa VII damnavit opinionem illorum qui assercbant id esse licitum, neque D. Thomas id intendit, sed dicit tantùm, quòd injustè condemnato, absolutè et simpliciter resistere liceat: id autem pluribus aliis modis citra occasionem fieri potest; nempe non obediendo, sed renitendo, aliqualem vim ministris inferendo, clamando, rationes innocentie suæ palam ac publicè proponendo, ad supremum iudicem appellando, etc. Neque S. doctor voluit omninò iudicium istud contra ordinem juris factum et injustum, equiparari violentiæ latronum, sed duntaxat simile esse, in quantum inferi vim et injuriam condemnato. Cum hæc tamen differentiâ quòd latrones armis vitam impetunt, idèquè hæc vis armis et cum ipsorum occasione repelli potest: atverò iuquus iudex, accusator et falsi testes, physicè et in actuali conflictu hunc innocentem armis non impetunt; sed aliâ viâ, nempe mendaciis, etc. Ergo hæc violentia alio modo quàm armis et occasione est repellenda, juxta superius dicta de homicidio. Adde quòd ista occisio iudicis, aut ministrorum, etc., vix absque scandalo et reipub. turbatione fieri potest. Tandem quia ex damnatis ad mortem, jurci inveniantur qui non existiment se contra ordinem juris et injustè condemnari, sicut licitè posse iudicem, accusatorem et testes occidere, ex quo eveniret paucos velle justitiæ bonum cum tanto periculo promovere; quòd sanè in notabile reipub. detrimentum, redundaret. Hinc sequitur à fortiori eum, qui quamvis sit reipsà innocens, tamen secundùm allegata et probata juridicè convincitur reus ac morte dignus, non posse occidere iudicem, ministros aut testes, ut se liberet à morte ad quam fuit condemnatus per sententiam formaliter justam, quæ non nititur falsâ presumptione, sed potius expressâ veritate quòd iudex tanquàm persona publica procedens, certò seipse posse et teneri secundùm allegata et probata hunc ad mortem condemnare: repugnat autem superiore aliquid justè præcipere, et licitum esse subdito armis se tueri contra ipsum aut illius ministros: unde si iste innocens condemnatus, se defendendo, iudicem vel ministros graviter vulneraret; puniretur postea magis, etiam si de ejus innocentia constaret.

Quia tamen hæc sententia est materialiter injusta, iste innocens citra vulnerationem et occisionem ministrorum, potest se omni modo possibiliter defendere, violentè carcerem frangere, se de manibus lictorum etiam cum aliquâ moderatâ vi extricare, et genera-

liter actus supradictos facere, ac omnes alios qui recluduntur ad fugam: non verò eos qui pertinent et ordinantur ad pugnam, et aggressionem, et sunt occisio, aut gravis læsio ministrorum.

Quæres primò, an liceat rex ante vel post sententiam è carcere fugere. — Resp. affirmativè cum D. Thomâ hic, art. 4, ad 2, ubi ait quòd *nullus ita condemnatur quòd ipse sibi inferat mortem, sed quòd ipse mortem patiatur. Et idèò non tenetur facere id unde mors sequatur, quod est manere in loco unde ducatur ad mortem: tenetur tamen non resistere agenti, quin patiatur, quod justum est eum pati.* Ratio est, quia inclinatio naturalis quam unusquisque habet ad vitam omnibus viis licitis conservandam, facit ut jure naturæ et gentium ea præstare valeat quæ non repugnant justo iudicis præcepto: iudex autem non præcipit reo ut in carcere maneat, nec prohibet ei ut fugiat, si possit: tale namquæ præceptum esset supra humanam conditionem et contra jus naturæ. Ergo reus fugiendo, jure suo utitur, nec ulli facit injuriam, dummodò ministris justitiæ violentiam non inferat, etiam si ex illius fugâ aliquid damnum sequatur custodibus carceris, eò quòd illum damnum sit effectus per accidens et præter intentionem fugientis, cum ipse utatur jure suo: imò potest rumpere vincula, parietis, etc., quia sic fugiens nulli facit vim; propriè enim vis non inferitur nisi creature rationali: sicut damnatus ad bestias feram occidere potest. Nec censeretur vim ministris inferre, si fugiendo secum traheret carceris custodera illum tenentem, aut in terram projiceret, etc., denè tamen si eum ligaret aut graviter percuteret, etc.

Quæ demùm intelligenda sunt quando per sententiam justam iudicis non fuit damnatus ad pœnam carceris: tunc enim ei non foret licitum fugere; quia sicut tenetur exulare, qui condemnatur ad exilium, et qui condemnatur ad non exeundum à civitate, tenetur ibi remanere, quia quilibet tenetur obedire justitiæ legali in his quæ justè præcipit, ita damnatus ad pœnam carceris licitè fugere nequit. Quidam tamen excipiunt casum quo quis esset damnatus ad carcerem perpetuum vel ad durissimam servitutem, ut ad trimeses, quia hæc morti equiparantur, voluntque tunc licitum esse fugere, quod alii limitant, nisi iste reus mereretur mortem ac ad illam foret condemnatus, eaque pœna in carcerem perpetuum commutaretur; eam quippe acceptando videtur renuntiâsse juri quod antea habebat fugiendi.

Quando reo licitum est fugere è carcere, licitum quoque est ejus amicis aut aliis, nisi fuerint ministri justitiæ, fugam illi consulere, ipsique instrumenta ad vincula rumpenda, effringendumque carcerem necessaria subministrare: non tamen licitè possunt eum exterius juvare immediatè, ipsimet vincula rumpendo, aut carcerem effringendo: jam enim tanquàm causæ principales ad liberationem rei directè concurrerent, valdèque rumpendo, offenderent absque jure ad lædendum; licitum est illis sine vi et injuriâ decipere custodem, ut reus occasione fugiendi capiat; potest etiam reus numeribus amicitiam custodis sibi com-

parare eo animo ut liberius tractetur indeque arrepta occasione fugiat. Nequit tamen dare illi pecunias directè petendo, ut sibi liberam evadendi facultatem tribuat, quia custos licitè non potest hanc facultatem vendere, nec concedere.

Quæres secundò an possit aliquis damnari ad sibi propinandum venenum, et reus teneatur ad illum sumendum. — Resp. negativè, quia, ut ait D. Thomas, *nullus ita condemnatur quod sibi ipsi mortem inferat, sed quòd ipse mortem patiatur, et ideo non tenetur facere id unde mors sequatur*. Atqui sibi propinare venenum mortiferum, est sibi ipsi mortem inferre. Ergo nullus potest ad id condemnari, et condemnatus non tenetur, imò licitè nequit illud sumere, sed tantum id pati merè passivè se habendo, et adhuc infusum ab aliis ori ejus, non deglutendo si possit; idemque dicendum de aliis actionibus directè necem inferentibus.

ARTICULUS IV.

De injustitiâ testimonii.

De hac materiâ tractat D. Thomas, 2 2, quæst 70, per quatuor articulos: in primo *querit atriam homo teneatur ad testimonium ferendum, et respondet quòd si requiratur testimonium alicujus subdiâ auctoritate superioris, cui in his quæ ad justitiam pertinent obedire tenetur, non est dubium quin teneatur testimonium ferre in his in quibus secundum ordinem juris testimonium ab eo exigitur, puta in manifestis, et in his de quibus infamia præcessit: secus verò in aliis, puta in occultis, et de quibus infamia non præcessit*.

Si verò requiratur ejus testimonium non auctoritate superioris cui obedire tenetur, tunc distinguendum est. Quia si testimonium requiratur ad liberandum hominem, vel ab injustâ morte, seu pœnâ quacumque, vel à falsâ infamiâ, vel ab aliquo damno tunc tenetur homo ad testificandum: et si ejus testimonium non requiratur, tenetur facere quod in se est, ut veritatem denuntiet alicui, qui ad hoc prodesse possit: dicitur enim Psalm. 81: « Eripite pauperem et egenum, de manu peccatorum liberate, » et Proverb. 24: « Erue eos qui ducuntur ad mortem. » Et ad Rom. 1: « Digni sunt morte, » etc., ubi dicit Glossa: *Consentire est tacere cum possis redarguere. Super his verò quæ pertinent ad condemnationem alicujus, non tenetur aliquis ferre testimonium, nisi cum à superiore compellitur secundum ordinem juris; quia si circa hoc veritas occultetur, nulli ex hoc speciale damnum nascitur. Vel si imminet periculum accusatori, non est curandum, quia ipse in hoc periculum spontè se iniecit; alia autem est ratio de reo, cui periculum imminet, eo nolente*. Hactenus D. Thomas. Cujus ultima verba intelligenda sunt de accusatore qui iniquè, id est, non servato juris et charitatis ordine, aut temerè, sine ullâ necessitate accusavit spontè sua, solumque ex odio: tunc enim non tenetur quis testimonio suo ad eum defendendum se offerre, aut illius solâ petitione duci ad testificandum: secus verò de illo qui præcepto superioris; aut ex justâ et necessariâ causâ accusavit: aliàs miserrima foret hujus accusatoris conditio, si alii non tenerentur testimonium ferre:

non enim æquum est ut ob hanc actionem licitam et bono communi aut privato necessariam, pœnam talionis aut infamiæ notam incurrat. Unde tenetur alii eidem suo testimonio subvenire, utpote innocenti, etiamsi alius contra quem testimonium ferunt, sit plectendus; in hoc enim non est inconveniens, cum sit nocens. Hinc colligitur quòd quando testis mandato jûdicis debitè vocatus et citatus, comparere recusat, aut sciens à jûdice legitime interrogatus, non vult respondere, aut dicit se nescire, etc., peccat contra claritatem, contra obedientiam et justitiam legalem, ut constat ex dictis de reo, imò et contra justitiam, ut vult probabilior sententiâ. Ratio est quia quando omisso manifestationis debite est verè causa injuste actionis aut detentionis, tunc non manifestans peccat contra justitiam et tenetur ad restitutionem damni inde consecuti. Atqui testis prædictus est causa saltem indirecta damni proximo consecuti, et quantum est ex parte suâ est causa moralis ut jûdex ferat sententiam in damnum alterius, et ut pars læsa non reparetur: ergo illi restituere tenetur.

Excipiuntur tamen quidam casus. Primus est si testis se occultet antequàm vocetur, aut præsens prudenter veritatem occultet ad vitandum aliquod grave damnum, quod inde probabiliter timet obventurum sibi aut cognatis suis, sive in honore, famâ, aut bonis: tunc enim non peccat, nisi ratio boni communis reipub. aut religionis, cui aliter provideri non potest, id requireret. Ex quo inferunt auctores rarò consanguineos, affines, religiosos, teneri contra consanguineos testimonium ferre, quia damnum unius redundat in alterum, ut patris in filium, vel fratris in fratrem, etc., et exinde maxima dissensiones, rixæ, et inimicitia nascerentur inter eos. Demùm sunt intelligenda hæc de damno alterius privati vitando per illud testimonium: secus de damno reipub. aut religionis. Hinc etiam quidam docent, quòd dum testes timent ne reus ipsorum crimina occulta detegat, unde gravi infamiâ notarentur, non obligantur ad testificandum; neque etiam tenetur qui est particeps in crimine, timens manifestationem et punitionem sui delicti; neque qui in proximo promovendus est ad sacros ordines, tenetur ad testificandum in causâ sanguinis, si inde timeat se contracturum irregularitatem.

Secundus casus, est quando testis interrogaretur de iis quæ sub secreto accepit, de quibus D. Thomas hic ad 2, ait: *De illis quæ homini sunt commissa in secreto per confessionem, nullo modo debet testimonium ferre quia hujusmodi non scit ut homo, sed tanquam Dei minister, et majus est vinculum sacramenti quolibet hominis præcepto. Circa ea verò quæ aliter homini sub secreto committuntur, distinguendum est: quando enim sunt talia, quæ statim cum ad notitiam hominis venerint, homo ea manifestare tenetur, puta si pertinent ad corruptionem multitudinis spiritualem vel corporalem, vel in grave damnum alicujus personæ, vel si quid aliud est hujusmodi, quod quis propalare tenetur, vel testificando vel denuntiando, contra hoc debet obligari non potest*

per secretum commissum. Quandoque verò sunt talia, quæ quis prodere non tenetur, unde potest obligari ex hoc quòd sibi sub secreto committantur, et tunc nullo modo tenetur ea prodere, etiam ex præcepto superioris, quia servare fidem est de jure naturalì. Nihil autem potest præcipi homini contra id quòd est de jure naturalì. Hactenus D. Thomas (1).

Hinc doctores inferunt, advocatos, tabelliones, consiliarios, casuistas, medicos, chirurgos, obstetrices, similesque personas, quibus secreto explicito vel implicito deteguntur crimina, non teneri ea prodere, neque posse ea revelare, nisi sint in damnum publicum vel privatam, quamvis à iudice sub juramento interrogarentur, quia aliàs nullus auderet eorum fidem se committere, nec ab eisdem in necessitate consilium vel auxilium petere, sicque mala malis adderentur, et id foret contra bonum commune.

Aliqui superaddunt sequentes casus, nempe si agatur de re furtim sublata, quam testis benè novit acceptam tantummodò fuisse in justam compensationem, aut ob gravissimam necessitatem. Item si tantum à personis parùm fide dignis id noverit; imò nec hujusmodi personas iudici manifestare debet. Item si per injuriam acceperit delicti notitiam, v. g., litteras aperiendo, aut vi cogendo eum ad delicti revelationem, etc., tandem si sciat ex ignorantia factum, et absque ullà culpà: in his, inquit, et similibus casibus aliquis non tenetur revelare, etiamsi superior præcipiat sub penà excommunicationis. Hinc quando Titius, v. g., obtinet litteras monitoriales, quibus sub excommunicatione præcipitur, ut quicumque novit tantam pecuniæ summam illi fuisse furto ablatam, auctorem furti manifestet; qui scit Caium eam abstulisse, sed videt summam illum tunc restituendi verà impotentiam laborare, non tenetur declarare, verùm ex tunc illum secretò monere tenetur, ut cùm primùm poterit, restituat; quòd si monitus restituere renuat cùm possit, tenetur antequàm terminus in litteris præfixus elapsus fuerit, illum denunciare, quia jam retentio alieni injusta est et peccaminosa. Similiter si Titius ad bellum proficiscens, apud Caium deponat catenam auream, dicens: Si in bello moriar, tua sit ista catena, non tenebitur Caius illam hæredibus restituere Titii, quantumvis litteras monitoriales generales obtinuerint contra eos qui habent de bonis Titii defuncti: imò neque alii hujus donationis conscii, tenebuntur rem iudici manifestare, quia scilicet monitorium non debet nec potest aliter intelligi quàm de iniquà detentione, qualis non est ista. Porrò circa hæc monitoria tria sunt observanda. In primis terminis in monitorio præfixus videtur intelligendus à die publicationis, et non à die notitiæ illius juxta plures auctores, qui inde colligunt, quòd si in monitorio præceptum imponatur revelandi intra decem dies, illi dies sint numerandi à die publicationis, adeò ut si nomen post illos decem dies monitorium veniat in cognitionem alicujus, ille non tenetur sub excommunicatione crimen revelare, nisi

(1) Vid. Appendicem 11 de *Revelatione secreti*, ad calcem

postea compellatur. Secundò quòd non sit obligatio revelandi nisi id quòd in iudicio probari potest, quando monitorium præcipit ut aliquid reveletur aut denuntietur. Si verò præcipiat ut homines testimonium ferant, tunc qui sciunt, declarare tenentur quòd narrant, sive probari possit, sive non: unde verba monitorii sunt diligenter expendenda; quòd si ex eis præcisè mens superioris deprehendi nequeat, tunc ex circumstantiis est indaganda. Qui tamen novit impedimenta matrimonii inter nubere volentes, tenetur occultè declarare parochò. Tertio quando fertur excommunicatio ad instantiam partis, v. g., ut quis intra mensem solvat, aliàs excommunicationem incurrat, potest pars illum terminum prorogare per alium mensem, inscio iudice. Et tunc debitor non incurrit excommunicationem, dummodò intra illum terminum prorogatum solvat; verùm de his alii judicent: hic solum admonet concilium Trident. sess. 23, de Reformatione, cap. 3, declarasse, ex re vulgari et levi monitoria decernenda non esse.

§ 1. De numero testium ad probationem necessario, et quales debent esse ad faciendam fidem.

D. Thomas hic, art. 2, probat jure naturali et divinè, sufficere duorum vel trium testimonium, juxta illud Deuteron 17: *In ore duorum vel trium peribit qui interficietur, et cap. 19: In ore duorum vel trium stabit omne verbum. Et ratio est, quia secundum Philosophum in 1 Ethic., cap. 3, certitudo non est similiter querenda in omni materia. In actibus enim humanis, super quibus constituuntur judicia, et exiguntur testimonia, non potest haberi certitudo demonstrativa, eò quòd sunt circa contingentia et variabilia. Et ideò non sufficit probabilis certitudo, quæ ut in pluribus veritatem attingat, etsi in paucioribus à veritate deficiat. Est autem probabile quòd magis veritatem contineat multorum, quàm dictum unius, et ideò cùm reus sit unus, qui negat, sed multi testes idem asserunt cum actore; rationabiliter instituitur, esse iure divino et humano, quòd dicto testium stetur. Omnis autem multitudo in tribus comprehenditur, scilicet principio, medio et fine, unde, juxta Philos., omne totum in tribus ponimus. Ternarius quidem constituitur asserentium numerus diu duo testes conveniunt cum actore, et ideò requiritur binarius testium numerus, vel ad maiorem certitudinem ut sit ternarius, qui est multitudo perfecta in ipsis testibus. Unde et Eccl. 4, dicitur: «Funiculus triplex difficilè rumpitur,» etc. Hæc D. Thomas.*

Verùm crescente hominum multitudine, depravatà fide, corruptaque justitià, expediens, imò et necessarium fuit ad vitanda graviora inconvenientia, augere testium numerum, ad habendam majorem certitudinem, maxime in defunctorum testamentis, et in condemnatione episcoporum, presbyterorum, etc., ob tres rationes, quas tradit D. Thomas hic, ad 3. Ad hoc quippè augmentum jus naturale et divinum permissivè se habet, et relinquit juri humano istam facultatem, prout bono communi expediens fuerit. Dico quòd ad hoc ut duo testes faciant sufficientem et plenam probationem,

debet habere sequentes conditiones. Primò esse omni exceptione majores, seu integerrimæ fidei, quorum testimonium nullâ legitimâ exceptione repelli possit, ac de facto ex certâ scientiâ deponere. Secundò debent esse jurati, seu ante omnia juramentum de veritate dicendâ præstare, 4, q. 5, cap. *Jus juri*, et cod. de tribus, l. *Jurisjur.*, ita ut nullius testimonio, etiam episcopi, religiosi, etc., in judicio standum sit in alterius præjudicium, nisi ante juramentum hoc præstiterit; in nostro tamen ordine testes non solent juramentum præstare, sed à prelato juridicè procedente interrogantur et audiuntur, facto illis prius formali præcepto, in virtute Spiritus sancti et sanctæ obedientiæ, additâ aliquando etiam excommunicationis pœnâ, ut quod sciunt deponant. Quod sanè præceptum non minùs dominicanos perstringit et ad veritatem aperiendam urget, quàm juramentum liget cæteros. Tertio debent esse contestes, seu de eodem facto deponere, et concordēs, seu quoad illius speciem ac circumstantias speciales convenire. Si enim unus non confirmet rem de quâ alius testificatur, sed aliam diversam declarat, tunc quilibet est singularis in suo dicto, nec censentur duo testes, sed unus. Cap. *Licet* de Probation. et ex cap. *Licet universis*, de testibus. Quomodò autem convenire debeant disertè, explicat D. Thomas hic, ad 2. Vide ibi. Quartò opus est ut testentur se aliquo sensu externo factum percepisse, v. g., vidisse Titium furantem, occidentem, etc., vel blasphemantem audivisse, ita ut crimem consistens in facto, visu, in voce verò consistens, auditu perceptum fuerit, cod. de test. l. *Sola*. Quintò, ut solùm vocati et citati à judice, aut à parte, vel accusatore adducti et producti venerint ad testificandum. Ex hoc enim quòd quis spontè se offert, suspectus efficitur. Cod. de episcop. et cleric. l. *Presbyter*.

§ 2. An alicujus testimonium sit absque illius culpâ repellendum.

D. Thomas hic, art. 5, id explicat dicens, quòd *testimonium non habet infallibilem certitudinem, sed probabilem. Et idèd quidquid est quòd probabilitatem afferat in contrarium, reddit testimonium inefficax. Redditur autem probabile, quòd aliquis in veritate testificandâ non sit firmus; quandoque quidem propter culpam, sicut infideles et infames; item illi qui publico crimine rei sunt, qui nec accusare possunt. Quandoque autem absque culpâ, et hoc est vel ex defectu rationis, sicut patet in pueris, amentibus, et mulieribus; vel ex affectu, sicut patet in inimicis, personis conjunctis et domesticis; vel ex exteriori conditione, sicut sunt pauperes, servi, et illi quibus imperari potest, de quibus probabile est quòd de facili possunt induci ad testimonium ferendum contra veritatem. Et sic patet quòd testimonium alicujus repellitur et propter culpam, et absque culpâ.* Hæc D. Thomas. Hæc personæ ex ipso jure non sunt idoneæ ad ferendum testimonium; quando tamen spectatis circumstantiis, testes magis idonei haberi non possunt, videtur admitti posse, ut si Titius fuerit occisus in cubiculo, vel in sylvâ, tempore noctur-

no, etc. Imò tanta potest esse unius testis omni exceptione majoris auctoritas, ut simul cum testibus minùs idoneis ad probationem sufficiat. Quòd si ex naturâ aut circumstantiâ defectu non satis colligi possit alios suppetere præter non idoneos, eorum testimonium interdum facit indicium. Verùm hæc jurisperitis examinanda relinquimus.

§ 3. Utrum falsum testimonium semper sit peccatum mortale.

D. Thomas hic, art. 4, docet quòd *falsum testimonium habet triplex deformitatem: uno modo ex perjurio, quia testes non admittuntur nisi jurati, et hoc semper est peccatum mortale; alio modo ex violatione justitiæ, et hoc modo est peccatum mortale ex genere suo, sicut et quælibet injustitia; et idèd in præcepto 8 Decalogi sub hæc formâ interdicitur falsum testimonium cum dicitur Exod. 20: Non loqueris contra proximum tuum falsum testimonium. Non enim contra aliquem facit, qui eum ab injuriâ faciendâ impedit, sed solum qui ei suam justitiam tollit. Tertio ex ipsâ falsitate, secundum quòd omne mendacium est peccatum; et ex hoc non habet falsum testimonium, quòd semper sit peccatum mortale.* Hæc D. Thomas. Hinc colligitur, primò quòd testimonium falsum ratione juramenti adjuncti, sive in judicio, sive extra prolati, sive in re gravi, sive in re parvâ, semper est peccatum mortale, ob gravem injuriam quæ fit Deo, dum in testem falsitatis adducitur, et committitur perjurium. Secundò quòd testimonium falsum, escluse juramento, quando est contra justitiam, est quidem mortale ex genere suo: item in individuo, quando infert notabile damnum proximo: potest tamen esse solùm veniale, si solùm in re levi existat; ratione enim parvitalis materiæ excusatur à mortali. Si verò non sit contra justitiam nec contra juramentum, tunc meliendum est juxta naturam mendacii. Tertio quòd testimonium falsum absque juramento in judicio iniurioso, in quo nimirum juris ordo non servatur, vel à non judice, vel sine testibus aut probationibus profertur, non est peccatum mortale, sed solùm veniale; utpotè quia tale judicium est nullum ac iniquum, idèdque non obligat ratione suf ad dicendam veritatem: nisi ergo res sit de se admodum gravis, est duntaxat veniale peccatum. D. Thomas ad 2. Quartò quòd testimonium falsum in judicio materialiter solùm, puta cum creditur esse verum post adhibitam sufficientem et debitam diligentiam, non est peccatum; excusatur enim talis homo ratione ignorantie invincibilis, ut docet D. Thomas hic, ad primum, dicens quòd *in testimonio ferendo non debet homo pro certo asserere, quasi sciens id de quo certus non est, seu dubium debet sub dubio proferre, et id de quo certus est, pro certo asserere. Sed quia contingit ex labilitate humane memoriæ, quòd reputat se homo quandoque certum esse, quòd est falsum, si aliquis hoc cum dubitâ sollicitudine recogitans, æstimet se certum esse de eo quòd falsum est, non peccat mortaliter, hoc asserens, quia non dicit falsum testimonium per se, sed per accidens contra id quòd interdicit. Si tamen sufficientem*

diligentiā non adhibuit, aut protulit tanquā certum illud quo dubitabat, mortaliter peccat ex genere suo, quia jam ex negligentia culpabili falsum protulit, et ad omnia damna subsecuta restituenda obligatur. Quinto, quod ille qui scienter, vel ex ignorantia culpabili falsum testimonium protulit, tenetur illud retractare, si talis retractatio sit profutura. Imò ad hoc tenetur etiam si retractando in mortis periculum se conjiciat, si adsit spes falsò accusatum ab injusta morte eā viā liberandum; quia quando necesse est alterum duorum subire damnū, æquitas omnino postulat ut ille potius patiatur qui nocens est, quiq̄ alteri iniquè damnū inferre tentavit, quā qui à parte rei omnino innocens est. Tenetur quoque ad reparationem damnorum, si quæ innocens inde passus est, eūm fuerit eorum causa injusta et efficax. Si verò nullum prorsus damnū causaverit, puta quia falsum testimonium tulit postquam delictum sufficienter erat probatum, et reus ita convictus aliorum testimonio fuit, ut dictum istius nihil contulerit ad inferendam pœnam vel ad graviores injungendam, tunc ad restitutionem per accidens non tenetur, sed ad pœnitendum de peccato.

Ille etiam qui solum materialiter et inculpabiliter testimonium protulit ex quo alteri potest consequi damnū, cessante ignorantia tenetur dictum suum retractare, si videat inde prodesse posse ad alium liberandum, dummodò tamen ex hac retractatione non incurrat notabile damnū proprium: nam ex charitate saltem tenetur, plus quā alii juvare ac liberare innocentem. Tenetur etiam admonere partem in cuius favorem dixit testimonium, ut restituat, et facere quidquid potest, affirmando coram iudice, et si opus fuerit jurando, se ex lapsu memoria falsum dixisse, et re diligentius consideratā cognovisse veritatem, ad quam explicandam priusque dictum retractandum ad ipsum urgente conscientia accedere, omnemque movere lapidem, ut malum quod fecit, impedire aut compensare valeat.

ARTICULUS V.

De injustitia advocatorum in patrocinando item tabellionum, procuratorum, et aliorum.

D. Thomas, questione 71, quatuor articulis tradit obligationem, idoneitatem, fidelitatem, et justum pretium postulandi causas justas, seu patrocinandi in judicio.

In primo igitur articulo, determinat, quod, eum prestare patrocinium causæ pauperum, ad eleemosynam et opus misericordie pertineat, consequenter idem dicendum est de eo, ac de aliis misericordie operibus, nempe quod sit præceptum affirmativum, proindeque non ad semper, sed pro aliquo tempore et in aliquibus circumstantiis tantum obliget; nempe quando ex parte advocati adest possibilitas et commoditas, ex parte verò alterius urget indigentia, et necessitas patrocinii hic et nunc pro loco et tempore occurrans. Quibus concurrentibus considerandum est utrūm aliquis tantam necessitatem patiatur, quod non

in promptu appareat, quomodo ei possit aliter subveniri. Et in tali casu tenetur ei opus misericordie impendere. Si autem in promptu appareat quomodo alter ei subveniri possit vel per seipsum, vel per aliam personam magis conjunctam, aut majorem facultatem habentem, non tenetur ex necessitate indigenti subvenire, ita quod non faciendo peccet: quamvis si subveniat absque tali necessitate, laudabiliter faciat. Unde advocatus non tenetur semper causæ pauperum patrocinium præstare, sed solum concurrentibus predictis conditionibus: alioquin oporteret eum alia omnia negotia præmittere, et solis causis pauperum juvandis intendere. Et idem dicendum de medico quantum ad curationem pauperum. Hæc D. Thomas.

Cujus verba Sotus et Cajetanus exponunt hoc modo nempe quod tunc in promptu dicitur apparere modus quo indigenti subveniri potest, non qualitercumque ac remotè, sed in proximā aptitudine ad opus, et in potentia probabiliter conjungendā actui: ut si videat pauperem habere fratrem advocatum præsentem, aut sciat per alios statim eidem subveniri. Tunc enim illi patrocinari, est solum de consilio. Si verò alius tunc appareat qui in promptu sit, et occurrat pauperis causa ad extremam necessitatem spectans, tenetur advocatus patrocinium ferre, etiam cum suo gravi incommodo et damno: ut eum pauperi et in carcere detento imponitur crimen ob quod morte plectendus erit, vel alieni obijcitur delictum, ob quod omnibus suis est spolendus, ac in extremam necessitatem conjiciendus. Tunc illi subvenire tenetur advocatus etiam cum detrimento necessariorum ad suum statum, prout docet D. Thomas de præcepto eleemosynæ, 2 2, q. 52, art. 5. Si verò occurrat valde gravis necessitas pauperis citra extremam, nempe si periclitetur ejus honor, aut ad flagellationem injustè sit damnandus, tunc dum non apparet alius qui subveniat suo patrocinio, tenetur advocatus eidem subvenire de superfluis sui status: nempe non cessando quidem à negotiis ad sui ac familiæ sustentationem, sed detrahendo de tempore quo vacare solet causis ex quibus comparat lucrum superfluum ad decentem sui statum, ut colligitur ex præcepto eleemosynæ apud D. Thomam loco mox citato. Idem dicendum de procuratore, de tabellione, aliisque justitia officialibus, et de medico quantum ad curationem pauperum.

Articulo 2, dicit D. Thomas in jure 3, q. 7, multas personas arceri ab officio postulandi, quia aliqui impeditur ab aliquo actu duplici ratione. Uno modo propter impotentiam, alio modo propter indecentiam. Impotentia simpliciter excludit aliquem ab actu: indecentia autem non excludit omnino, quia necessitas indecentiam tollere potest. Sic ergo ab officio advocatorum prohibentur, quidam propter impotentiam, eò quod deficient sensu, vel interiori, sicut furiosi et imberbes: vel exteriori, sicut surdi et muti; est enim necessaria advocato interior peritia, quæ possit convenire justitiam assumptæ causæ ostendere: et iterum loquela cum auditu, ut possit pronuntiare, et

audire quod ei dicitur. Unde qui in his defectum patiuntur, omnino prohibentur ne sint advocati, nec pro se nec pro aliis. Decentia autem hujusmodi officii excecandi tollitur dupliciter. Uno modo ex hoc quod aliquis est rebus majoribus obligatus. Unde monachos et presbyteros non decet in quâcumque causâ advocatos esse, neque clericos in judicio seculari, quia hujusmodi personarum sunt rebus divinis adstricti. Alio modo propter personarum defectum, vel corporalem (ut patet de cæcis, qui convenienter judicio adstare non possunt), vel spiritualem: non enim decet, ut alterius justitiarum patronus existat, qui in seipso justitiam contempsit. Et ideo infames, infideles, et damnati de gravibus criminibus non decenter sunt advocati: tamen hujusmodi indecentiæ necessitas præfertur, et propter hoc hujusmodi personarum possunt pro seipsis, vel pro personis sibi conjunctis uti officio advocati. Unde et clerici pro ecclesiis suis possunt esse advocati, et monachi pro causâ sui monasterii, si abbas præceperit. Hactenus divus Thomas. Hinc habetur monachum advocati officio etiam coram iudice seculari fungi posse in causâ civili, dummodo hæc due conditiones simul concurrant, nempe pro negotio et necessitate monasterii, et interveniente imperio aut licentiâ prelati, quâ sublatâ, etiam testificari nequit absque peccato: cum enim æquiparetur servo, non habet personam legitimam standi inculpate in judicio, nec pro se nec pro aliis, nisi intervenierit jussio aut permissio superioris; quâ interveniente quidam dicunt, in causis pauperrimorum, ubi non esset in promptu alius aptus ad patrocinandum, monachum ex charitate posse officium advocati exercere.

Articulo 3 docet D. Thomas advocatum peccare, si injustam scienter causam defendat, quia auxilium et consilium præstat ei cujus causam defendit, ejusque malo cooperatur, sicque ad restitutionem tenetur illius damni quod contra justitiam per ejus auxilium altera pars incurrit; item facit contra obligationem proprii officii. Nec est eadem ratio de medico suscipiente curam infirmitatis desperatæ, utpotè quia in hoc nulli facit injuriam. Si autem advocatus ignoranter injustam causam defendit, putans esse justam, excusatur secundum modum quo ignorantia excusari potest; verùm cum primùm hanc injustitiam novit, tenetur monere clientem, et causam deserere: aliàs si vincatur, tenetur eidem restituere expensas quas fecit: secus dicendum si postquam illi aperuit suaverè jus partis adversæ, adhuc velit eam prosequi; volenti enim ac consentienti non fit injuria. Verùm in hoc casu alium querat advocatum: iste enim nequit in conscientia illam defendere; aliàs si pars adversa vincatur, debet eidem restituere damna, si cliens restituere renuat.

Quando verò præmisso diligenti examine, advocatus invenit causam esse dubiam, vel æquè probabilem, potest unam defendere: hinc enim ferè omnes lites pendunt, quòd jure aut facto versantur in dubio; dummodò clientem moneat de dubio; licet autem sit licitum cum isto dubio causam inchoare, si tamen in de-

curso processûs, alterius partis causa omnibus pensatis appareat probabilior, tenetur advocatus à prosecutione desistere, maxime si agat causam actoris contrarium, juxta illam tritam juris regulam: *In pari causa, favendum est potius reo quàm actori*; à fortiori quando rei causa existit melior et probabilior. Nec excusatur advocatus scienter assumens causam injustam defendendam, etiamsi id non faciat ad vincendum, sed aut ad differendum aut ad concordandum, seu pacta aliqua ineunda: constat enim hæc omnia esse iniqua. Et similiter non excusantur, si iniquam causam in principali habens vexet partem contrariam assumendo aliquid caput justum, ut sub hæc justitiâ gradiendo, principale justum impediatur, aut etiam pervertatur, quia oportet non solum medium, sed finem non esse iniquum.

Peccat advocatus dum non vult aut negligit scrutari merita causæ assumendæ, sed qualiscumque sit, assumit illam tuendam, quia hoc est non curare an id quod facit sit justum vel injustum, quod est manifestè contra charitatem; item peccat quando negligit studere, et adhibere debita remedia, ad sui clientis causam justam ritè defendendam. Tunc enim solum ignorantia ipsum excusat, quando quod debuit, non omisit: unde si ex ejus negligentia vel imperitia cliens damnum aliquod incurrit, ad illius restitutionem obligatur: juxta autem gravitatem et facultatem causæ tenetur majorem curam et diligentiam adhibere ad eam defendendam.

Advocatus qui suum clientem de crimine accusatum, ita justè defendit, ut accusator deficiat in probationibus, proindeque ad pœnam talionis vel etiam arbitrariam damnetur, non tenetur tale damnum compensare, neque irregularitatem incurrit. Videtur enim esse licitum advocato sicut et reo, ad causam ejus defendendam, de cæctis partis adversæ ac te tum de tegere, sobriè tamen, quantum opus est ac sufficit ad istius causam et horum testimonium infirmandum: quando scilicet ista manifestatio ad hoc valet, et alio modo repelli nequit absque incommodo, quia scilicet talis defensio justum moderamen non videtur excedere. Unde si testis alibi fuerit perjurii convictus vel infamis, hæc eidem objici possunt. Peccat tamen contra charitatem grave crimen occultum testi objiciendo, propter quod sit damnandus ad mortem si aliâ ratione minus noxiâ possit illius testimonium labefactare, maxime verò, si testis non propria sponte, sed à iudice coactus testimonium ferat. Porrò, quando diximus licitum esse advocato occulta accusatoris vel testium crimina prodere, loquimur de vero crimine, cujus detectio censetur hic et nunc necessaria, nec excedens moderamen justæ defensionis; nunquam enim licet falsa crimina alteri imponere.

Advocatus tenetur fidelitatem et secretum erga suum clientem servare, nec potest absque peccato prodere ac parti adversæ declarare, quæ valent ad hujus causam infirmandam. Nec debet leges falsas vel abrogatas afferre, neque bonas in sensu falso distorquere, nec falsis cavillationibus aut instrumentis sup-

positiōis clientem defendere, neque eum instruere ad jurandum falsum, vel ad inducendum testes aut scripturas falsas, neque in gravamen alterius partis dilaciones non necessarias petere ac querere: non enim licitum est mediis indebitis ad bonum finem pervenire. Unde peccat in modo procedendi quamvis causa sit justa; non tamen ad restitutionem obligatur, quia non peccat contra justitiam neque parti adversæ injuriam facit, sed potius ab illâ inferendâ eam impedit. De peccatis Advocatorum, vide D. Raymundum l. 2, de Raptoribus § 59, et D. Antoninum p. 3, tit. 6, c. 2, § 5.

D. Thomas art. 4, docet licitum esse advocato pro suo patrocinio pecuniam recipere, ex D. Aug. Epist. ad Macedonium, dicens quòd advocatus licitè vendit justum patrocinium, et jurisperitus verum consilium. Ratio est, quia ea quæ quis non tenetur alteri exhibere, jure potest pro illorum exhibitione recompensationem accipere: manifestum est autem quòd advocatus non semper tenetur patrocinium præstare, aut consilium dare causis aliorum. Et ideò si vendat suum patrocinium, sive consilium, non agit contra justitiam. Et eadem est ratio de medico opem ferente ad sanandum, et de omnibus aliis hujusmodi personis, dummodò tamen moderatè accipiant, consideratâ conditione personarum, negotiorum et laboris, et consuetudine patriæ. Si autem pro improbitatem aliquid immoderatè extorqueant, peccant contra justitiam. Unde Aug. dicit ad Macedonium, quòd ab his extorta per immoderatam improbitatem repeti solent: data per tolerabilem consuetudinem non solent. Hactenus D. Thomas.

Ubi certum pretium advocatis et justitiæ ministris à principe vel lege receptâ et non abrogatâ, taxatum est, tunc si quid notabile extra illud extorqueatur, peccatum mortale est, cum obligatione restituendi illum excessum, quia est contra justitiam, ff. de Postulat. l. Si quis, et in hoc leges sunt justissimæ ad tollendam omnem turpitudinem et avaritiam à justitiæ ministris, quia ex unâ parte litigantes pudore suffunduntur, si parium conferant, et aliunde vincendi aviditas eos stimulat ad dandum; unde satius est quòd pretium sit lege taxatum: aliàs vix est quòd non sit immoderatum. Unde etiam quando nullum pretium est à lege taxatum, aut ea lex abrogata fuit, non propterea licitum est advocato extorquere quantum potest, sed tantum pretium justum arbitrio prudentum pensatis circumstantiis, nempe gravitate causæ, labore in scribendo et patrocinando, dignitate et peritiâ advocati, consuetudine patriæ, etc. Aliàs si immoderatum accipiat, etiam consentiente cliente ac obligationem restitutionis remittente, adhuc non videtur in conscientiâ tatus, eò quòd ea condonatio non censetur omninò voluntaria.

Lege prohibitum est advocato ne paciscatur de quota lius, id est, de medietate aut tertiâ aut quartâ parte

pro pretio sibi dandâ sub conditione, nempe si vincat, Cod. de postulat. l. Si qui Et ff. de pact. l. Sumptus. Ne scilicet eâ spe illèctus advocatus pro fas et nefas vincere conetur, ut sic fraudibus obvietur.

Quæ hactenus de advocato dicta sunt, proportionatiter de procuratore dicenda veniunt.

Notarius sive tabellio scire tenetur ea quæ ad suum officium spectant: ut enim ait concilium Trident. sess. 22, cap. 10, ex notariorum imperitiâ, plurima damna, et multarum occasio litium oritur; quare si ex ipsorum ignorantia culpabli, sint causæ alienjus gravis damni, peccant contra justitiam, et ad restitutionem obligantur; puta si in contractibus clausulas ambiguas et confusas apponant, aut quæ difficultates et contentiones inducant, aut si clausulas solitas, aut diem, mensem, annum, aliaque necessaria omitant, etc. D. Anton., p. 3, tit. 6, c. 3.

Præter scientiam et diligentiam, requiritur in notario veritas seu fidelitas in hoc consistens: Primò, ut sincerè dicta et conventiones partium scribat, nihil illis addendo, vel detrahendo, vel aliter immutando, unde instrumentum reddatur falsum. Secundò, ut solemnitates et clausulas ad valorem contractus necessarias diligenter opponat. Tertiò, ut apud se instrumentorum omnium originale accuratè servet, nec nisi transumptum petentibus communiqueet. Quartò, ne ut faveat uni parti, occultet aut laceret instrumentum, quod altera petit tanquam sibi necessarium ad recuperandum debitum. Quintò, ut partem, quæ ex ignorantia aliquâ damnosa vult facere, instruat. Sextò, ut acta conficiat de his quæ visu et auditu percipit: unde si notarius scribat in instrumento pecuniam fuisse coram se numeratam, quæ reverà non fuit, tenetur poenâ falsi. Insuper notarius debet justitiam servare, tum in conficiendo instrumento, tum in jure pretio exigendo. Circa primum cavere debet, ne ullum conficiat instrumentum injustum, vel illicitum ac prohibitum, quale est contractus usurarius, et contractus contra libertatem Ecclesiæ. Item tenetur notarius significare legata in testamento a se scripto, præsertim ad pias causas. Circa verò secundum, cavere debet notarius ne pretium accipiat pro re, pro quâ nullum pretium est exhibendum, ut pro litteris ordinatorum; si tamen non habeat aliunde salarium constitutum, potest juxta concilium Trident. sess. 21, cap. 1, pro hujusmodi litteris accipere decimam partem aurci, nempe duodecim solidos. Item notarius cavere debet ne exigat majus pretium eo quod à repub. vel à legitimâ consuetudine taxatum est: nam ultra quòd injustum est pretii augmentum, illudque exigendo peccat contra justitiam, peccat etiam contra juramentum præstitum, quo se obligavit ad fideliter officium suum et leges circa illud latas observandum. Unde notarius, in predictis casibus peccat peccato perjurii, et etiam injustitiæ.

EXPOSITIO

NONI ET DECIMI PRÆCEPTI DECALOGI :

Non concupisces uxorem, neque rem proximi tui.

Pauca quædam de his duobus præceptis attulimus supra in explicatione sexti et septimi mandati; ne tamen omittamus præclaram quam D. Thomas circa hæc in 5 Sententiarum, dist. 40, habet doctrinam, placet iterum de his in proprio suo loco instituere sermonem, isdemque verbis huic tractatui in Decalogum ultimam imponere manum, quibus sanctus doctor suum librum super tertium Sententiarum terminavit.

Ubi refert Magistrum dicentem quòd in præceptis non mœchandi et non furandi, ipsa prohibentur notata opera, in istis verò duobus ultimis, ipsa vetatur concupiscentia, siquæ ab illis multam differunt sicut actus interiores ab exterioribus. Illi itaque præcepto: *Non mœchaberis* fit superadditio in Evangelio, ubi omnis concupiscentia luxuriandi prohibetur: similiter et præcepto *non furandi*, superadditur prohibitio concupiscendi alienam rem injustè, et ex hoc lex dicitur comprimere manum, et non animum; Evangelium verò manum et animum. Hujus autem rationem affert S. doctor dicens quòd intentio legis est ut homines ad virtutem inducantur: ad virtutem autem non sufficit ut actus virtutis qualitercumque fiat, sed oportet ut homo sciens et volens, et propter debitum finem, perseverenter et delectabiliter operetur. Similiter etiam non sufficit quòd actus qualitercumque prætermittatur, nisi etiam voluntas illam faciendi derelinquatur, et passiones inclinantes ad actum illicitum, ordinentur. Et idè in præceptis Decalogi non debuit solum prohiberi actus illicitus, sed etiam concupiscentia illicitarum rerum. Hactenus D. Thomas loco citato, art. 4.

QUESTIO UNICA.

DE CONCUPISCENTIA.

In his Decalogi præceptis prohibetur duntaxat concupiscentia mala, quam ratio recta et voluntas intra limites suos non coercent, prout debent et possunt, sed ferri sinunt immoderatè et effrenatè in illicita, à Deo aut ab Ecclesiâ prohibita: dùm igitur lex ait: *Non concupisces*, non prohibet ne ullos in nobis concupiscentiæ motus sentiamus, omnesque sensualitatis actus naturales in nobis penitus extinguamus, sed solum ne objectis illicitis apprehensis et delectationem sensualem excitantibus consensum præbeamus, prout ostendimus supra in fine 6 præcepti.

ARTICULUS PRIMUS.

Utrum lex Mosaica cohibeat non solum manum, sed etiam animum.

Prima sententia est affirmativa, et probatur primò, quia ejusdem est animum ordinare ad virtutem, et co-

hibere à peccato; sed lex Mosaica ordinat animum ad virtutem, etiam quoad actus interiores, ut patet ex illo Deuteron. 6: *Diliges Dominum Deum tuum*; ergo cohibet etiam animum à peccato etiam interiori.

Prob. secundò, quia concupiscentia est in animà; sed lex Mosaica cohibet à concupiscentiâ, ut patet in is ultimis præceptis Decalogi, quæ habentur Deuteron. 20, et Exod. 5. Ergo, etc.

Prob. tertio, quia nulla lex humana prohibet peccatum cordis; nullus enim homo potest esse cordis inspector et judex. Ergo ad demonstrandum quòd lex vetus esset divina, expressè prohibuit peccata cordis, prohibendo illicitum appetitum, tam boni utilis, quàm delectabilis: exigit enim Deus ab hominibus, præcipuè munditiàm et bonitatem internam.

Prob. quartò, quia lex justa et sancta qualis fuit lex vetus, utpotè à Deo data, vetat id quod est malum: sed malum magis reperitur in actu interiori, utpotè radice et principio malitiæ, quàm in exteriori. Inde Scriptura reprehendit maximè cogitationes malas de liberatas, Psalm. 4; monet esse conterendum de illis, et Levit. 19, dicit: *Non oderis fratrem tuum in corde tuo*, multaque alia peccata cordis in Prophetis passim redarguuntur, ut patebit legentibus.

Nec Christus Matth. 5, quando dixit: *Audistis quæ dictum est antiquis: Non mœchaberis, non occides, etc.*, propterea docere voluit Judæos solum ex lege obligatos fuisse ad non fornicandum, non occidendum, etc., nullatenus verò ad non concupiscendum uxorem proximi aut rem alienam; ita quòd concupiscendo non peccarent: nam ea quæ de se intrinsecè mala sunt, nullatenus bona et licita fieri possunt per legem. Atqui concupiscentia uxoris proximi et rei alienæ, de se intrinsecè mala est, perinde ac opus externum correspondens: ergo id non fuisset legem declarare, sed destruere. Ergo impossibile est quòd Christus per illa verba intellexerit quòd Judæis solum opus externum fuerit ex lege vetitum. Unde dicendum quòd Christus non loquitur ibi quantum ad ea ad quæ lex obligat illos, sed quantum ad id ad quod ipsi putabant se obligatos ex lege, nempe se esse adstrictos tantum ad non fornicandum actualiter, ad non patrandum homicidium, etc.

Secunda sententia est negativa, et probatur primò, quia lex nova est perfectior quàm lex vetus. Sed nihil potest melius declarare hanc majorem perfectionem, quàm cohibitio animi et manùs; ergo istud privilegium illi soli reservatum fuit, et veteri non competeat.

Prob. secundo, quia nihil cohibet animum nisi gratiæ.

Sed lex vetus gratiam non conferebat, nec justificabat, ut ostendit Apost. in Epist. ad Rom. et 2 ad Corinth., et docet D. Thomas, lib. 2 Sent., dist. 40, art. 3, et 2-2, q. 98, art. 1, ad 2, et q. 100, art. 12, et alibi passim. Ergo lex vetus non cohibebat animum.

Prob. tertio, quia Christus Dominus supra legis præcepta quæ ad factum pertinent facti additionem de interiori actu peccati; sic Matth. 5, postquam dixit: *Audistis quæ dictum est antiquis: Non occides*, subdit: *Ego autem dico vobis quia omnis qui in ascitur fratri suo, reus erit*, etc. Et sic etiam de mœchiâ et de aliis loquitur. Ergo lex vetus non cohibebat animum: aliâs Christus nihil addidisset ad mandata legis, sicque ejus verba forent superflua, quod est maximum inconveniens, ut patet.

Verùm D. Thomas in 3 Sent., q. 40, art. 2, hanc controversiam egregie suo more dirimit, dicens quod *coactio legis juxta Philosophum in fine Ethic., ad hoc necessaria est ut illi qui persuasionibus ad bonum non inclinantur per pœnas cogantur: unde cohibitio legis se extendit quantum pœna inflicta per legem: sicut autem lex vetus infirmis animis nominis terrena promittebat, ut etiam pro peccatis temporalem pœnam infligebat: « Oculum pro oculo, dentem pro dente: » pœnæ autem temporales pro peccatis animi infligi non possunt, nisi quatenus in actum exteriorem prorumpunt; alias enim ab homine de eis judicari non potest.*

Et ideo lex vetus manum et non animum cohibere dicebatur. Lex autem nova promittit et comminatur æterna in præmium et pœnam: æterna autem pœna ab illo iudice infligitur, qui est cordis scrutator ei ideo non solum manum, sed etiam animum cohibet: quod patet in hoc præcepto: « Non occides, » pro cuius transgressione lex vetus hominem occidebat; sed pro irâ interiori lex novam pœnam comminatur Matth. 5: « Qui irascitur fratri suo, reus erit, etc. » Hæc D. Thomas. Igitur Evangelium passim promittit vitam æternam pro præmio, et comminatur in pœnam ignem æternum pro supplicio, sicque lex nova dicitur cohibere non solum manum, sed et animum, et etiam pro concupiscentiis et interioribus actibus peccati expressè infligit æternas inferni pœnas.

Vetus lex verò prohibuit quidem concupiscentias malas in his duobus mandatis, suisque præceptis affirmativis et negativis animum ad virtutem ordinabat, et à vitio retrahebat; non tamen contra transgressores hujusmodi præceptorum pœnam aliquam ordinare poterat, secundum quam cohibere, vel cogere dicitur, et ideo non sequitur quod animum cohiberet: ita D. Thomas loco citato. Idemque dicit de lege civili, nempe quod quamvis intendat ad virtutem inducere per cohibitionem pœnarum, non tamen cogit per pœnas animum, sed solum manum.

Ceremonialia legis præcepta indicabant sacrificia pro certis peccatis, non autem ita pro peccatis cordis, sicut pro peccatis operis, ut videre est in variis ob varia peccata sacrificiis, Levit. 4, 5 et 6. Lex igitur omnem concupiscentiam quantum ad genus suum prohibebat quidem, non tamen ab omni cohibebat per

pœnas, sed ab eâ tantum quæ prorunpebat in actum. Hæc tamen D. Thomas ibidem; et per hæc explicantur ac solvantur argumenta pro primâ sententiâ adducta; nihilque aliud concludunt rationes allate pro secundâ; et tandem habetur quomodo sit accipiendum istud dictum, nempe quod lex Mosaica *cohibebat tantum manum, et non etiam animum.*

Veteri legi congruit ut per temporales promissiones et comminationes Hebræos qui temporalibus et terrenis erant affecti, ad Deum manderet, sicut probat D. Thomas, 1-2, q. 99, art. 6, dicens, quod *sicut in scientiis speculative inducuntur homines ad attendendum conclusionibus per media syllogistica, ita etiam quibuslibet legibus homines inducuntur ad observantiam præceptorum per pœnas et præmia; videmus autem in scientiis speculative quod media proportionum auditori secundum ejus conditionem: unde sicut oportet ordinatè in scientiis procedere, ut ex notioribus disciplina incipiat, ita etiam oportet eum qui vult inducere hominem ad observantiam præceptorum, ut et illis eum movere incipiat quæ sunt in ejus affectu; sicut pueri provocantur ad aliquid faciendum quibusdam puerilibus munitis. Dictum est autem supra, q. 98, art. 1, quod lex vetus disponebat ad Christum, sicut imperfectum ad perfectum; unde dicitur populo adhuc imperfecto, in comparatione ad perfectionem quæ erat futura per Christum. Et ideo populus ille comparatur puero sub pædagogio existenti, ut patet et Galat. 3. Perfectio autem hominis est, ut contemptis temporalibus, inhaerent spiritualibus, ut dicit Apostolus ad Philipp. 3; imperfectorum verò est quod temporalia bona desiderent, in ordine tamen ad Deum, et perversorum est quod in temporalibus finem constituent. Unde legi veteri conveniebat, ut per temporalia, quæ erant in affectu hominum imperfectorum manderet homines ad Deum. Hæc tamen D. Thomas. Idemque probat in 3 lib. Sent., dist. 10, art. 4, tribus rationibus.*

Nicolaus de Lyrâ refert quod Hebræi censebant per hujusmodi præcepta non prohiberi concupiscentiam uxoris proximi et rerum alienarum, nisi erumpat in actum exteriorem, v. g., in osculum, amplexum et alia hujusmodi; cuius opinionis fuit Josephus, ut patet ex lib. 12 Antiquitatum, cap. 12, ubi ait non videri rem dignam supplicio, quod Antiochus voluisset templum Dianæ expoliare, et non perfecisset: inde quidam doctores catholici suspenserunt occasionem dicendi, quod lex vetus cohibebat manum, et non animum.

Verùm his præceptis lex omnes motus illicitos concupiscentiæ interioris prohibebat quidem, gratiam tamen cordis conversam ex seipsâ non subministrabat; bene tamen lex evangelica, quæ est lex gratiæ: et juxta D. Thomam, 1-2, quæst. 106, art. 1, est principaliter ipsa gratia Spiritus sancti, quæ proinde habet hoc supra legem veterem, quod non solum prohibeat, sed etiam cum manu comprimat animum, et in tabulis cordis ac in visceribus nostris scripta fuit, prout Deus promiserat per Jeremiam prophetam, cap. 35, non in tabulis lapideis, sicut lex vetus.

ARTICULUS II.

Utrum duo ista præcepta sint inter se distincta.

Habentur Exodi 20, ubi sic legitur: *Non concupisces domum proximi tui, nec desiderabis uxorem ejus, non servum, non ancillam, non bovem, non asinum, nec omnia quæ illius sunt.* Item Deuteronomii cap. 5, sic habetur: *Non concupisces uxorem proximi tui: non domum, non agrum, non servum, non ancillam, non bovem, non asinum, et universa quæ illius sunt.*

Cajetanus, super cap. 20 Exod., sic ait: Et quamvis noverim hoc præceptum distingui posse in duo præcepta dupliciter; vel juxta hæc scripta; alterum de appetitu rerum immobilium significato per appetitum alienæ domûs; alterum appetitûs rerum mobilium, significati appetitu uxoris alienæ, servi, ancillæ, etc. Habet enim quamdam speciem alliciendi res immobilis atque perpetua, ut domus, ager, regnum et hujusmodi. Vel juxta scripta Deuter. 5, ubi hæc repetitur præpostero ordine: ita quòd alterum inhibeat appetitum delectabilis in uxore alienâ; aliud appetitum utilis in re alienâ, tam immobili quàm mobili. Rationi tamen magis consentaneum visum est, ut ipsa mixtura varia (videlicet hæc uxoris, cum aliis rebus, quæ possidentur: in Deuteronomio autem domûs cum aliis rebus tam mobilibus, quàm immobilibus); ut hæc, inquam, varia mixtura uxoris et domûs, ex industria facta sit à Moysè, ad insinuandum quòd non refert, quovis modo misceas hæc appetibilia, quia unus sunt præcepti: prohibentur enim omnia hæc appetenda, quia aliena. Unde non prohibetur mulier, sed alterius uxor, et similiter domus et reliqua, quia alterius sunt, ut ex unâ eademque ratione prohibendi, unum præceptum intelligatur. Hactenus Cajetanus, et Hebræi idem censent, ut referunt Lyranus, Sixtus Senensis, et alii. Verùm auctores communiter docent esse duo præcepta distincta inter se et constituere novum et decimum Decalogi; aliàs forent tantum novem contra illud Deuter. 10: *Scriptisque in tabulis juxta id quod prius scripserat, verba decem quæ locutus est Dominus ad vos in monte, etc.*

Idque probat D. Thomas, 1-2, q. 160, art. 3, ubi ostendit decem esse Decalogi præcepta; et sic concludit: Concupiscentia uxoris alienæ ad commixtionem pertinet ad concupiscentiam carnis: concupiscentia autem aliarum rerum quæ desiderantur ad possidendum, pertinent ad concupiscentiam oculorum; unde August. ponit duo præcepta de non concupiscendo rem alienam, et uxorem alienam. Et sic ponit tria præcepta in ordine ad Deum, et septem in ordine ad proximum, et hoc est melius. Ita D. Thomas, idemque colligitur ex Trident. sess. 14, de Confess., cap. 5, idque habetur ex ipso nomine Decalogi.

Confirmatur; nam tam apud Hebræos quàm apud septuaginta interpretes, bis repetitur: *Non concupisces*, ad discernendum sanè concupiscentiam uxoris alienæ à concupiscentiâ rerum alienarum; unde ex diversitate materiæ seu objectorum circa quæ versantur, satis superque colligitur distinctio præceptorum: illa enim ad libidinem, sen ad invidiam

ordinatur: hæc verò ad avaritiam, id est, ad inordinationem alienarum rerum invito domino possidentium: sicut ergo distincta sunt præcepta, quibus opera ipsa prohibentur, puta: *Non mœchaberis, non furtum facies*, ita etiam debent esse duo distincta præcepta circa cupiditates illis correspondentes, quorum unum vetet appetentiam inordinatam boni sensualis delectabilis, et appellatur concupiscentia carnis: alterum verò boni utilis, et dicitur concupiscentia oculorum, quas D. Joannes distinguit in primâ suâ Epistolâ, cap. 11, ubi ait: *Omne quod est in mundo, concupiscentia carnis est, et concupiscentia oculorum, et superbia vitæ, etc.*

Nec refert quòd Exod. 20, primo loco ponatur domus proximi, deinde uxor, servus, etc. Hæc enim interpositio unius præcepti in medio alterius, et quasi mixtura, juxta aliquos auctores non erat in tabulis quas Moyses à Deo accepit per angelos, sed in eis distincta et ab invicem separata fuerant hæc duo præcepta; idque colligitur ex verbis jam relatis Deuter. 5, quibus standum est. Nam id quod in Exodo indistinctè scriptum est, postea in Deuter. tanquam lege repetitâ et promulgatâ, distinctiùs ac nitidiùs est promulgatum.

Vel dici potest verba in Exodo mixta proportionaliter accipienda esse secundum subjectam materiam boni delectabilis et utilis, quæ sunt diversæ rationis: ita quòd aliquando contingat ut aliquis habens propensionem ad unum, non sentiat se affectum ad illud, sed potius ab alio valde abhorreat, sic ut inclinatur ad venerea non tantum opere, sed et affectu sectanda, et tamen à rei alienæ concupiscentiâ, à furto et rapinâ abhorreat: idèquæ ad duplicem istam concupiscentiam reprimendam, in his verbis, ubi mixtis ac involutis, debuit præceptum duplex assignari.

Neque refert quòd omnia relata prohibeantur sub unâ ratione, quia scilicet sunt aliena; non refert, inquam, quia dum quis habet copulam cum uxore proximi, abutitur quidem re alienâ, idèquæ adulterium est contra justitiam; id tamen non impedit, quin pertineat etiam ad luxuriam, et sexto Decalogi præcepto ab aliis contra justitiam distincto, prohibeatur. Similiter dum quis concupiscit uxorem proximi, desiderat quidem rem alienam; cum tamen desideret ad concumbendum, jam mœchatus est in corde suo.

Imò Abulensis super Exod. docet quòd concupiscere uxorem proximi, non est desiderare rem alienam, cum uxor non sit possessio viri, quia vir et uxor ad paria judicantur, idque est tantum concupiscere aliquid delectabile: concupiscere autem utilia, est desiderare possessionem rerum alterius, quia ipsa sunt quæ possidentur, et in hominum commerciis distrahi et alienari possunt: secus verò uxor alterius. Hinc consultò apponitur etiam ancilla, quæ concupisci potest tripliciter, nempe aut ad serviendum, aut ad vendendum, aut ad coeundum: duo prima utilia sunt et pertinent ad præceptum non concupiscendi rem alienam, respondetque septimo præcepto: *Non furtum facies*: tertium verò pertinet ad concupiscentiam

carnis et ad luxuriam, respondetque sexto præcepto : *Non mœchaberis*, in quo non solum prohibetur concubitus cum uxore alterius, sed etiam cum aliâ quâcumque muliere extra legitimum matrimonium : sic non est mirum, quòd etiam in isto nono præcepto, non apponatur mulier, sed tantum alterius uxor. Et ex his evellitur fundamentum Cajetani.

Dices : Apostolus ad Romanos 7, indicat unicum esse concupiscentiæ præceptum ; de eâ siquidem solum in singulari loquitur dicens : *Concupiscentiam nesciebam, nisi lex diceret : non concupisces*. Et ibid. subdit : *Invenio aliam legem in membris meis, repugnantem legi mentis meæ, et captivantem me in lege peccati quæ est in membris meis*. — Resp. D. Thomas ibidem quòd peccatum non cognoscitur nisi per legem, quantum ad reatum pœnæ, et offensam Dei : idèò autem hoc probat Apostolus per concupiscentiam, quia concupiscentia prava communiter se habet ad omnia peccata. Unde sumitur generalitèr, prout sub se continet concupiscentis tam veterum quam rerum alienarum, de quibus in Decalogo præcepta distincta dantur. In secundo autem loco Apostolus legem vocat ordinationem affectuum carnalium ad delectabilia et utilia secundum sensum, quæ est in partibus sensitivis hominis tam interioribus, quam exterioribus ; quia hujusmodi inclinatio est tanquam lex partis sensitivæ, quatenus sensitiva est : seu lex carnis, quæ est naturalis inclinatio virium inferiorum ad propria bona, seu utilia et delectabilia secundum sensum. Dicitur quoque lex peccati, quæ est pœna peccati, et deordinatio earundem virium derelicta ex privatione justitiæ originalis, seu fomes peccati, repugnans rationi, et inducens ad peccatum faciendum, sicut lex inducit ad bonum operandum, ac per legem divinæ justitiæ introductus fuit ; quæ lex fœnitis originalitèr quidem consistit in appetitu sensitivo, sed diffusivè invenitur in omnibus membris, quæ deseruiunt concupiscentiæ.

D. Thomas in 3 Sent., dist. 40, quæst. 1, art. 1, ad 4, dicit, quòd omnis concupiscentia aliquo modo istis duobus mandatis prohibetur, et omne desiderium peccandi in quocumque genere, tacèè hic velatum fuit ; ratio autem quare magis expressè prohibita fuerit concupiscentia uxoris proximi, et rerum alienarum, jam allata fuit ; nempe quia sentitur in appetitu experientia veni eorum, et in possessione rerum utilium est quid de se maxime appetibile : secus verò homicidium et falsum testimonium, etc. ; sunt enim per se horribilia, cum naturalitèr homo diligit sibi simile, et etiam veritatem. Nec ita inclinatur ad actus iræ, utpote qui sunt cum tristitiâ et respiciunt bonum ut arduum, quam ad actus concupiscentiæ : utpote qui versantur circa delectationes et quietem : non ergo fuit tanta necessitas exprimentis concupiscentiam homicidii patranda aut falsum testimonium dicendi, aut circa iram, aut circa alia peccata cordis. Adde ex D. Thomâ, 2-2, quæst. 25, art. 1, et quæst. 82, art. 5, ad 2, quòd irascibilis ad passiones concupiscentis reducuntur sicut ad principia, inter quas concupiscentia vehementius movet, et magis sentitur, et in eâ quodammodò omnes aliæ passiones includuntur : et, ut ait D. August., bona

est lex, quæ dum concupiscentiam prohibet, omne malum prohibet : nisi enim quis concupisceret malum, non faceret. Unde Matth. 15, dicitur : *De corde exeunt cogitationes, adulteria,* etc. Vide D. August., lib. de Spiritu et litter., cap. 4, et Epist. 89, q. 2. Et alibi passim et D. Thomam, 2-2, quæst. 100, art. 11, in fine corporis et art. 5, ad 6. Et ibid., q. 25, art. 1, ad 1. Appetitus autem irascibilis non dividitur in duas, quia omnes ejus passiones conformantur concupiscentiæ animalis. Ita D. Thomas, 2-2, q. 77, art. 5, in fine corp.

ARTICULUS III.

De concupiscentiâ vetità boni delectabilis carnalis.

Divus Thomas, 1-2, quæst. 54, art. 1, docet quòd delectatio est quies appetitivæ virtutis in aliquo bono amato, et consequens aliquam operationem ; potestque esse bona vel mala : cujus ratio accipi potest, primò quidem ex parte boni in quo quiescens delectatur : bonum enim et malum in moralibus dicitur, secundum quòd convenit rationi, vel discordat ab eâ, ut ostendit quæst. 19, art. 3 et 9, sicut in rebus naturalibus aliquid dicitur naturale, ex eo quòd naturæ convenit : immaturale verò ex eo quòd est à naturâ discordans. Quemadmodum igitur in naturalibus est quædam quies naturalis, quæ scilicet est in eo quòd convenit naturæ, ut cum grave quiescit deorsum : Ita et in moralibus est quædam delectatio bona, secundum quòd appetitus superior aut inferior quiescit in eo quòd convenit rationi : et quædam mala, ex eo quòd quiescit in eo quòd è ratione discordat et à lege Dei.

Secundò potest accipi alia ratio ex parte operationum, quarum quædam sunt malæ, quædam bonæ. Operationibus autem magis sunt affines delectationes quæ sunt eis conjunctæ, quam concupiscentiæ quæ eas tempore præcedunt. Unde cum concupiscentiæ bonarum operationum sint bonæ, malarum verò malæ, multò magis delectationes bonarum operationum sunt bonæ, malarum verò malæ.

Et quæst. 31, art. 5, docet S. doctor quòd cum intellectualis cognitio sit perfectior nobisque charior, et bonum spirituale majus sit, magisque dilectum, necesse est delectationes intellectuales et spirituales majoris esse delectationis, quam corporales et sensuales quoad se ; verum quoad nos delectationes corporales sunt magis vehementes propter tria. Primò quia sensibilia sunt magis nota quoad nos, quam intelligibilia. Secundò quia delectationes sensibiles, cum sint passiones appetitus sensitivi, sunt cum aliquâ transmutatione corporali, quod non contingit in delectationibus spiritualibus, nisi per quamdam redundantiam à superiori appetitu ad inferiorem. Tertio quia delectationes appetuntur ut medicinæ quædam contra corporales defectus vel molestias, ex quibus tristitiæ quædam sequuntur, etc. Et in eodem quæst., art. 6, docet S. doctor quòd inter istas delectationes corporales, delectationes tactus superant alias quæ sunt secundum cæteros sensus, quia unumquodque in quantum amat, efficitur delectabile ; ut autem dicitur in primo Metaph. textu primo, sensus propter duo diliguntur, scilicet propter cognitionem et propter utilitatem ; unde et utroque modo contingit esse de-

lectionem secundum sensum. Sed quia apprehendere cognitionem ipsam tanquam bonum quoddam, proprium est hominis, idèd primæ delectationis sensuum quæ scilicet sunt secundum cognitionem, sunt propriæ hominum. delectationes autem sensuum, in quantum diliguntur propter utilitatem, sunt communes omnibus animalibus. Si igitur loquamur de delectatione sensû, quæ est ratione cognitiõnis, manifestum est quòd secundum visum est major delectatio, quàm secundum aliquem aliũ sensum.

Si autem loquamur de delectatione sensû quæ est ratione utilitatis, sic mazima delectatio est secundum tactum: utilitas enim sensibilibus attenditur secundum conservationem naturæ animalis: ad hanc autem utilitatem propinquius se habent sensibilia tactûs: est enim actus cognoscitivus eorum ex quibus consistit animal, scilicet calidû et frigidû, humidû et siccû, et hujusmodi: unde secundum hoc delectationes quæ sunt secundum tactum, sunt majores, quasi fini propinquiores; et propter hoc etiam alia animalia quæ non habent delectationem secundum sensum, nisi ratione utilitatis, non delectantur secundum alios sensus nisi in ordine ad sensibilia tactûs, etc.; unde si quis velit hos duos sensus comparare, inveniet simpliciter delectationem tactûs esse majorem delectatione visûs, secundum quòd consistit intra limites sensibilis delectationis, quia manifestum est quòd id quòd est naturale, in unoquoque est potissimum. Hujusmodi autem delectationes tactûs sunt ad quas concupiscentiæ naturales ordinantur: sicut cibi, veneræ, et hujusmodi.

D. Thomas in 3 Sent., dist. 40, quæst. 1, art. 1, ad 4, docet, quòd concupiscentia curiositatis quæ fit per oculos, reducitur ad concupiscentiam delectationis carnis, ad quam etiam reducuntur delectationes aliorum sensuum.

Appetitus sensitivus naturalis in nobis, puta cibi, est quem non imaginatio gignit, sed ipsa qualitatum naturalium dispositio, quibus naturales vires suas exercent actiones: hic autem motus rationi in nullo subjacet nec obedit; unde nec in eo peccatum esse potest: appetitus autem sensitivus, seu animalis, est qui ex præcedenti imaginatione vel sensu consequitur; et hic vocatur motus sensualitatis, et secundò primus, et tunc incipit genus moris, quia primò invenitur dominium voluntatis quæ est principium moralium, ut dicitur 6 Metaph. textu 5, cap. 1; in his enim actibus et motibus qui non per imperium rationis procedunt, habet dominium incompletum, eosque impedire poterat, ut sic voluntati subjaceant quantum ad hoc quòd est impediri vel non impediri; idèdque inordinatio quæ in his actibus contingit, causat rationem peccati, imperfecti tamen et venialis solùm: deformitas autem actûs cuiuslibet, illi potentiæ attribuitur ut subjecto, quòd est illius principium; idèdque cum sensualitas sit principium horum actuum, convenienter in eà dicitur esse tale peccatum ut in subjecto; non enim omne peccatum est in voluntate tanquam in subjecto, sed sicut in causâ; et quidem dupliciter, scilicet vel per se, ut quando actus peccati procedit ex imperio voluntatis; vel quasi per accidens, quando non impedit quòd impedire potest, et hoc modo est causa pri-

morum motuum. Hæc D. Thomas in 2 lib. Sent., dist. 24, quæst. 3, art. 1 et 2, ubi S. doctor loquitur de sensualitate, prout nominat appetitum sensitivum in genere, secundum quòd est incompletus ac indeterminatus et magis ad carnem depressus; seu prout in operando non sequitur imperium rationis, sed movetur præcisè motu proprio, prevenitque perfectam de liberationem rationis; et deinde dividitur in concupiscibilem et irascibilem, in quorum actibus potest reperiri virtus vel peccatum mortale: quatenus scilicet ex completè deliberatione et ex imperio voluntatis procedunt, prout expressè docet D. Thomas ibidem ad 3, et q. 25 de Verit., art. 4, ait quòd irascibilis et concupiscibilis subduntur rationi, et similiter sensualitas, quævis nomen sensualitatis pertineat ad has vires, non secundum quòd participant rationem, sed secundum naturam sensitivæ partis. Unde non ita propriè dicitur quòd sensualitas subdatur rationi, sicut de irascibili et concupiscibili dicitur; ex hoc tamen quòd in homine est subjicibilis rationi, et aliquid de eà ac de libertate participat imperfectè, actus ejus, quævis rationem præveniat, habent rationem peccati venialis. Si verò ratio motus sensualitatis et actus concupiscibilis et irascibilis illicitos imperet et excitet, aut deliberatè retineat et approbet, aut voluntas consentiat, tunc si sit illicitum quid in genere peccati mortalis, aut sunt veneræ, etc., erit peccatum mortale, velitum hoc præcepto: NON CONCUSPICES, etc. Et, 1-2, quæst. 74, art. 8, ad 1, docet quòd actus inferiorum virium, et etiam exteriorum membrorum possunt esse peccata mortalia, secundum quòd deficit ordinatio non solùm rationis inferioris, sed et superioris regulantis eos secundum rationes æternas.

Consensus in delectationem peccati mortalis præcisè cogitati, etiam absque consensu in opus exteriorius et intentione ac desiderio illud adimplendi, est peccatum mortale cogitationis morosæ, quæ talis vocatur non à morâ temporis, sed ex advertentiâ et consensu rationis circa rem cogitamam idque brevissimo tempore fieri potest. Probat D. Thomas, 1-2, quæst. 74, art. 6 et 8, primò ex auctoritate D. August., libro 2 de Trin., cap. 12; secundò, quia quòd aliquis cogitans de fornicatione delectetur de ipso actu cogitato, id contingit ex hoc quòd affectio ejus inclinata est in hunc actum: unde quòd aliquis consentiat in talem delectationem, hoc nihil aliud est quam quòd ipse consentiat in hoc quòd affectus suus sit inclinatus in fornicationem: nullus enim delectatur nisi in eo quòd est conforme appetitui ejus. Quòd autem aliquis ex deliberatione eligat quòd affectus suus conformetur his quæ secundum se sunt peccata mortalia, est peccatum mortale. Unde consensus in delectationem peccati mortalis, ut venerorum, item in complacentiâ actus homicidii cogitati, est peccatum mortale, et sic de cæteris. Idem docet D. Thomas, dist. 24, quæst. 3, art. 3, et quæst. 15 de Verit., art. 4: Delectatio illa igitur quæ sequitur cogitationem ex parte rei cogitatæ, in idem genus pertinet et reducitur, ac delectatio actus exterioris, sicutque eandem habet deordinationem, et isto præcepto: *Non concupisces,*

prohibetur, ut docet D. Thomas loco citato de Veritate, ad 9, et à fortiori cogitatio morosa cum consensu in opus externum, aut desiderio illud obtinendi, erit mortale peccatum; et hujusmodi circumstantia etiam in confessione est explicanda, quamvis opus non fuerit patratum.

ARTICULUS IV.

De concupiscentiâ veliti boni utilis alieni injustè rapiendi vel detinendi.

Amor sui usque ad contemptum Dei facit civitatem babilonicam, ait D. August. lib. 14 de Civit., cap. 28, et est causa ac initium omnis peccati, eò quòd in se includat inordinatum appetitum boni, ex quo provenit omne peccatum. Bonum autem dupliciter est obiectum sensibilis appetitûs, in quo sunt animæ passiones, quæ sunt causa peccati. Uno modo absolutè, secundum quòd est obiectum concupiscibilis. Alio modo sub ratione ardui, prout est obiectum irascibilis. Præter concupiscentiam carnis, est alia concupiscentia animalis, eorum scilicet quæ per sensum carnis sensationem aut delectationem non afferunt: sed sunt delectabilia secundum apprehensionem imaginariis ut alicujus hujusmodi acceptationis, quia afferunt utilitatem, ut sunt pecunia, bona temporalia, etc., et refertur ad cupiditatem, in quâ secundum quod importat universaliter appetitum cuiuslibet boni, etiã superbiã vitæ continetur; ita D. Thomas, 1-2, q. 77, art. 7, et in 3 lib. Sententiarum, dist. 40, q. 3, art. 1, ad 4, docet quòd *concupiscentia honoris, dignitatis, vel hujusmodi reducitur ad concupiscentiam bonorum temporalium, quorum dignitas numismate mensuratur, id est, appetitur et æstimatur pecuniã.*

Catechismus concilii Trident. docet, contra istud præceptum peccare eos qui proprii quæstûs causâ aliorum damnâ concupiscunt, taliumque hominum plura genera refert: nempe qui ludis prohibitis delectantur, aut etiam ludis licitis immoderatè utuntur cupiditate et gratiâ lucri. Item mercatores qui rerum penuriam, annonæque charitatem expetunt atque id agrè ferunt quòd alii præter ipsos sint qui vendant aut emant, quòd charitiùs vendere, aut emere ipsi possint. Item qui alios egere cupiunt, ut aut vendendo aut emendo ipsi lucrarent. Peccant idem milites, qui bellum expetunt ut furari ipsis liceat. Item medici qui morbos desiderant. Item jurisconsulti qui causarum, litiumque vim copiamque concupiscunt. Item artifices qui quæstûs avidi, omnium quæ ad victum cultumque pertinent, penuriam exoptant, ut inde plurimum lucrificent. In hoc præterea genere graviter peccant ii, qui alienæ laudis gloriæque avidi atque appetentes sunt, non sine aliquâ famæ alterius obteccatione: idque præsertim, si qui illam appetunt, ignavi nulliusque pretii homines sunt.

Isto præcepto vetatur omnis inordinatus appetitus rei alienæ injustè possidendæ: hoc ipso enim quòd ea re possidenda appetuntur aliena sunt, hujusmodi cupiditas tanquam vitiosa prohibetur isto mandato: *Non concupiscas domum proximi tui, non servum, non*

ancillam, non bovem, non asinum, nec omnia quæ illius sunt; sicut enim illa quærapere, aut detinere domino rationabiliter invito, quæcumque illa sint, prohibentur septimo præcepto: *Non furtum facies*: ita concupiscere quæcumque alterius vetat divina lex, rerumque hujusmodi cupiditas nefaria est, et in peccatis gravissimis numeratur, cum illis concupiscendis animi præbetur assensus: nam tunc peccatorum natura existit, cum post malaram cupiditatum impulsam animus rebus pravis delectatur, atque his vel assentitur, vel non repngnat, ut ostenditur in Epist. Jacobi, cap. 1; non enim ea appetere licet quæ possidere omninè nefas est. Hæc habentur in eodem Catechismo, et ibidem explicatur quid sit concupiscere domum proximi, servum, ancillam, etc. Et concludit quòd parochus ad tollendum hujusmodi cupiditatis vitium, remedia accommodata patefacere debet et dicere cum Propheta: *Rapinas nolite concupiscere; divitiæ si affluant, nolite cor apponere*; ut eas pietatis et divinarum rerum studio abjicere parati simus, et in subservandas pauperum miseras libenter illas erogemus: si desint facultates, egestatem æquo et hilari animo feramus, et quidem si rebus nostris dandis liberaliter utamur, rerum alienarum cupiditates restringemus. Harum rerum cupiditas sitis immensa est atque infinita, neque unquam satiatur, ut scriptum est: *Avarus non impletur pecuniã*, et de eo dicitur apud Isaiam: *Væ qui conjugit domum ad domam, et agrum agro copulatis!* etc. Quilibet autem sapiens finem aliquem intendere debet in suo facto.

Ab hunc cupiditatum ardorem extinguendum, plurimum etiam hoc valet, si quæ incommoda ex illis accidunt ea nobis ob oculos ponamus. Primum, quòd quando hujusmodi cupiditatis paremus, in animâ nostrâ regnat summa peccati vis, ac potestas; quam obrem monuit Apost. ad Rom. 6: *Non regnet peccatum in vestro mortali corpore, ut obediat concupiscentiis ejus*. Quemadmodum enim, si cupiditatibus resistimus, peccati vires concidunt, ita si isdem succumbimus, Dominum à regno suo expellimus, et in ejus locum peccatum introducimus: obedire enim per consensum mentis concupiscentiis peccati, est peccatum regnare in nobis; Eccles. 18: *Post concupiscentias tuas non eas*.

Aterum incommodum est, quoniam animi iudicium his cupiditatibus obscuratur; homines enim iis cupiditatum tenebris obteccati, honesta et præclara putant omnia quæ ipsi concupiscunt, Psal. 16: *Oculos suos staverunt declinare in terram*. Et non in cælum levare, et esse sub sensibus, delicias reputant, Job 30.

Opprimitur præterea concupiscendi vi verbum Dei, quod animis nostris à magno illo agricolâ Deo insitum est: sic enim apud Marcum, cap. 4, scriptum est: Alii sunt qui in spinis seminant; hi sunt qui verbum uliunt, et arumque seculi et deceptio diavilium, et circa reliqua concupiscentiæ introcutes, suffocant verbum, et sine fructu efficiunt: unde comparantur spinis quæ cor pungunt et cruciant, sollicitudinibus et inquietudinibus implent. Hinc D. Gregorius ait:

Nihil laboriosius quam terrenis desideriis astuare : nihil quietius quam in hoc mundo nihil appetere. Et D. Ambrosius dicit quòd mens avari semper vacillans cupiditatis adstricta, semper aurum videt, semper argentum cogitat, semper redditus computat, gratias aurum, quam solem intuetur. Ecd. 2, de avaro dicitur, quòd *cuncti dies ejus pleni sunt laboribus et ærumnis, nec per noctem mente requiescit.* Lt. ibidem cap. 5, subditur, quòd *saturitas divitis non sinit cum dormire.* Pecunie obedit ut servus ; inde David, Psalm. 75, tales appellat *viros divitiarum*, quia tanquam mancipia ab ipsis possidentur, potius quam illas possideant, et colligitur ex illo Lucæ 16 : *Non potestis Deo servire et mammonæ.* Juxta Apost. ad Ephes. 5, *avaritia est idolorum servitus*, ubi glossa ait, quòd avari dices est nummus : ut cuius subdit D. August., hoc ab homine colitur, quod præ cæteris diligitur.

Tandem ab hæc concupiscendi vi, veluti fonte quodam, omnia peccata emanant, ut D. Jacobus docet. D. item Joannes, et Apostolus 1 ad Timoth. 6, ait quòd qui volunt divites fieri incidunt in tentationem, et in laqueum diaboli, et desideria multa inutilia et nociva quæ mergunt homines in interitum et damnationem : *Radix enim omnium malorum est cupiditas*, quam quidam appetentes erraverunt à fide, et inseruerunt se doloribus multis, etc. Vide D. Thomam super hunc D. Pauli locum. Lem. 1 2, q. 84, art. 4, ubi egregiè, suo more, explicat quo modo cupiditas sit omnium malorum radix, et 2-2, q. 118, peccatum avaritiæ suis coloribus depingit.

Eradicemus igitur è nostris cordibus pestilentes hujusmodi concupiscentias malorum omnium radices, æmulemque charismata meliora, desideria scilicet cælestis patriæ et honorum æternorum, audiamus D. August. dicentem : *Cur per multa vagaris, homuncio, querendo bona animæ tuæ et corporis tui? Anna unum bonum, et sufficit : desidera simplex bonum quod est omne bonum, et satis est. Quid enim animas, caro mea? quid desideras, anima mea? Ibi est quidquid amas, ibi est quidquid desideras. Si delectat pul. hritudo, fulgebunt*

justi sicut sol. Si salubris vita, ibi erit sana æternitas, et æterna sanitas, quia justi in perpetuum vivunt. Si satietas, satiabuntur cum apparuerit gloria Domini. Si quælibet non immunda, sed munda voluptas, torrente voluptatis suæ potabit eos Dominus, et inebriabuntur ab ubertate donis Dei. Si honor et divitiæ, Deus super multa bona constituit eos; imò filii Dei et dii vocabuntur et erunt hæredes quidem Dei, cohæredes autem Christi, etc. In Man., cap. 54, et ibidem cap. 5.

Exclamat idem August. : *Fac me, dulcis Cliriste, bone Jesu, fac me, rogo, amore et desiderio tui deponere onus carnalium desideriorum et terrenarum concupiscentiarum. Depinetur carni anima mea, animæ ratio, rationi gratia tua, et tuæ me interius et exterius subde voluntati, etc.* Tandem dicamus cum Prophetà regio, Psalm. 85 : *Quam dilecta tabernacula tua, Domine virtutum! Concupiscit et deficit anima mea in atria Domini; cor meum et caro mea exsultaverunt in Deum vivum.*

Liceat nostrum hunc in decalogum tractatum eodem epilogo claudere, quo Magister Sentent., et doctor noster Angelicus, tertium Sententiarum librum terminarunt, ipsorumque propriis uti verbis; concludit itaque Magister : *Audisti d. cem choridas psalterii, utrique sexui impositas, quæ choirate tangenda sunt ut vitiorum sæc occidantur; quem Magistri epilogram D. Thomas ibidem exponens ait : Per decem choridas psalterii decem legis præcepta intelliguntur : sicut enim David, egregius psalteris, sono citharæ psalterii, spiritum malum à Saul expellebat, ut dicitur 1, Reg. 16, et ursum et leonem interfecit, ut habetur ibidem cap. 17, ita Christus qui per Dav d significatur, corda nostra quasi psalterium his decem præceptis percutiens, omnium mortalium peccatorum feras in nobis occidit, et vitutes perficit quibus ad vitam pervenitur : in quâ cum Christo vivamus, per omnia secula seculorum, Amen.* In ejus laudem et gloriam omnia opera nostra cedant, et Ecclesiæ sanctæ aliqualem utilitatem, ejus judicio et correctioni, omni quâ par est reverentiâ et humilitate libentissimè illa submitto

APPENDIX PRIMA.

DE CULTU SANCTORUM ET DE VENERATIONE SACRARUM RELIQUIARUM,

AUCTORE NATALI ALEXANDRO (1).

Vindicabimus fidem catholicam de cultu sanctorum contra novatores; deinde exponetur regulæ quis sacra traditio sancivit, ut honor convenienter reddatur sanctis ac sacris illorum reliquiis.

(1) Theologia dogmatica et moralis, lib. 4, cap. 3. Quæ sunt fide tenenda et alia scitu digna circa hanc materiam habemus in libro Veronii de *Regulâ fidei* § 7, 8, 9, 10. Vide t. 1 *Cursus Theologiæ*, col. 1566 1576.

§ 1. *Cultus Sanctorum primo Decalogi præcepto non repugnat.*

Sanctis, sive angelis, sive hominibus Dei cum Christo regnantibus, divinum cultum, id est, honorem aliquem Deo proprium aut soli Deo debitum non tribuit aut à fidelibus exhiberi permittit Ecclesia; sed eum quem conjunctissimis Dei amicis, et arcanorum ejus consciis, nostræque salutis amantissimis, quem distinctionis causâ *duliam* vocat, cum *latria* sit sob

Deo debita servitus. Cultus hujusmodi putandus non est ullâ ex parte Dei gloriam minuire vel obscurare, sed potius augere atque illustrare: tum quia Deus hoc modo non in se solum, sed etiam in sanctis suis mirabilis et gloriosus agnoscitur: tum quia hoc ipsum Deo acceptum et gratum est, ut sicut reges, principes, sacerdotes, parentes, et quicumque potestatis vel sanctitatis nomine excellunt, Deoque similes sunt, secundum legem ejus honoramus et veneramur, ita et multò magis eos honoremus, qui regni cœlestis jam cum ipso sunt consortes: propterea quòd et charitate perfectiores, et dignitate sublimiores, eam apud Deum honoris excellentiam consecuti sint, quâ nusquam possunt excidere. Deum autem velle ut sic à nobis honorentur, ex sacris litteris compertum est Psalm. 138: *Nimis honorati sunt amici tui, Deus, et Joannis 12: Si quis mihi ministraverit, honorificabit eum Pater meus.* Sic Josue angelum principem militiæ Domini pronus in terram veneratus est, Josue 5. Sic filii prophetarum, qui erant in Jericho, cum spiritum Eliæ super Eliæum requievisse experti fuissent: *Venientes in occursum ejus, adoraverunt eum prout in terram,* id est, ut prophetam singularem et pluraquam civili honore venerati sunt. Quod si legimus angelos interdum honorem ab hominibus sibi exhibitum recusasse, propterea id fecisse intelligendum est, quòd cum sibi honorem haberi nollent, qui soli Deo debetur. Sic angelus prohibuit S. Joannem ne ipsum adoraret, Apocal. 19: *Vide (inquit) ne feceris. Conservus tuus sum et fratrum tuorum, habentium testimonium Jesu: Deum adora.* Ita enim dilecto Christi Apostolo apparuerat angelus, ut Deus videri posset. Quamobrem opus erat ut se Deum non esse, sed Dei legatum ac ministrum doceret ne ipsum Joannes adoraret. Ita hunc locum S. Augustinus exponit questione 61 super Genesim: *Talis, inquit, apparuerat angelus ut pro Deo posset adorari, et idè fuerat corrigendus adorator.* Quamquam nec improbable sit angelum prohibuisse ne supplex ante ipsum Apostolus prosterneretur, ob naturæ humanæ à Filio Dei assumptæ reverentiam. Utque significaret *angelos non dedignari habere hominem socium, qui super se adorant hominem Deum* (inquit S. Gregorius, homiliâ 8 in Evang.). Quòd verò S. Petrus Cornelium ad pedes ejus prostratum ac supplicem surgere jusserit, dicens: *Et ego ipse homo sum,* id fecisse ad humilitatis exemplum, docet S. Joannes Chrysostomus homiliâ 25 in Acta Apostolorum.

Sed nec Apostolus fideles detertere censendus est à religioso sanctorum angelorum cultu, cum ad Colossenses scribit, cap. 2: *Nemo vos seducat volens in humilitate et religione angelorum,* etc. Sed vel à Mosaicæ legis observationibus, quæ post Christi mortem et Evangelii promulgationem Dei cultus esse desiit, et transfugarum potius angelorum, sive spirituum immundorum cultura facta est, de quibus Apostolus paulò antedixerat. *Exspolians principatus et potestates, confidenter palam traxerit illos triumphans in senectipso.* Quæ S. Hieronymi interpretatio est Epistolâ 151 ad Algasiam, questione 10. Vel superstitiosum duntaxat cultum prohibuit, angelis exhibitum ab iis qui, relicto Christo mediatore, angelos ut unicos et primarios mediatores adibant, per eos ad Deum nos adduci necessariò oportere garrientes, per quos lex data esset. Idque falsâ humilitate ducti fieri suadebant, dicentes: *Universorum Deum nec cerni, nec attingi, nec comprehendi posse, et oportere per angelos divinam sibi benevolentiam conciliare.* Hoc est quod dicit Apostolus: *In humilitate et religione angelorum.* Hæc Theodoretus expositio est. Superstitiosum hujusmodi cultum Laodicea synodus canone 55 prohibuit, volens veteri illi morbo mederi; quia occultæ idololatriæ serviebant, qui Christo et Ecclesiâ relictis, angelos ad orabant. Uno verbo, eum duntaxat Angelorum cultum prohibet ac damnat Apostolus, cui aliquid ita adductus est, ut Ecclesiæ caput, id est, Christus non teneat. *Nemo (inquit) vos seducat, volens, in humilitate et religione angelorum, quæ non vidit ambulans frustra inflatus sensu carnis suæ, et non tenens caput ex quo totum corpus, per nexus et conjunctiones subministratum et constructum, crescit in augmentum Dei.* Sed angelos revereri non prohibet ut Dei legatos et ministros, quorum operâ non modò ad Ecclesiæ suæ, sed etiam ad reliquarum rerum gubernationem utitur: ut nostros curatores et custodes, ut patronos apud Deum potentissimos, qui magnâ charitate nos diligunt; qui pro iis provinciis quibus præsent (ut ex Scripturâ sacrâ facile intelligitur) preces fundunt; quod etiam præstare iis quorum sunt ipsi custodes à Deo constituti; minime dubitandum est. Nostras enim preces Deo offerunt (ut constat ex Apocalypsis cap. 8, 3, 4). Quamobrem Christus Dominus in Evangelio docuit pusillos scaandalizandos non esse, quia *angeli eorum in cœlis semper vident faciem Patris.*

Objecerunt quidem olim Ecclesiæ ethnici, et Manichæi heretici, divinos honores martyribus à Christianis et catholicis impendi, eosque idolis gentium mortuos homines substituisse; sed eam calumniam egregiè repellit S. Augustinus libro 20 contra Faustum, cap. 21. Hujus verba descripsi in tractatu de Sacramento Eucharistiæ, cap. 6, articulo 2. Summa hujus loci est, populum christianum memorias martyrum religiosè celebrare, et *ad exaltandam imitacionem, et ut meritis eorum consocietur et orationibus adjuvetur.* Cæterum martyribus altaria non constitui, nec offerri sacrificium, sed soli Deo qui martyres coronavit, in memoriis eorum quos coronavit. Nos martyres colere, non cultu latriæ, sed eo cultu dilectionis et societatis, quo et in hac vitâ coluntur sancti homines Dei. Paucis verbis ut multa complectar, sancti honorandi sunt propter imitationem, non adorandi propter religionem.... *Honoramus eos charitate, non servitute. Nec eis templa construimus. Nolunt enim se sic honorari à nobis, quia nos ipsos, cum boni sumus, templum summi Dei esse noverant.* Quamvis ergo vulgò nuncupetur Ecclesiæ sive templum, aut altare beatæ Virginis, S. Petri, aut alterius sancti, non tamen illis consecrata sunt templa, vel altaria, neque de ali festi dies, sed Deo in eorum memoriam, et sub

eorum invocatione. Hæc Ecclesiæ catholicæ fides.

Sanctorum autem memoriam tripliciter potissimum ratione colimus. Primum, ut eximia Dei opera in illis celebremus, Deumque ob beneficia illis, et per illos cæteris hominibus collata laudemus, quemadmodum Scriptura sacra ubique facit, et Deum in sanctis suis laudari jubet. Secundum, ut fidem etiam sanctorum, quæ vicierunt regna, operati sunt justitiam, adepti sunt et promissiones, suscipiamus; ipsosque veluti jam perpetuos filios Dei, fratres et cohæredes Christi, templaque Spiritûs sancti honoremus. Nam planè superbus atque impius est, qui, quos honore summo Pater cœlestis afficit, recusat honorare. Tertiò, ut imitatione sanctioris vite sanctos colamus, quæ honoris species est non minima, ut scilicet simus illorum imitatores, sicut et ipsi Christi. Adaugent certè sanctorum vitæ et exempla nobis fiduciam assequendi bravii, quod curendo appetimus. Addunt operandi alacritatem, quòd quæ illos per Christum jam assecutos intelligimus, eodem auctore nos aliquando consecuturos confidamus. Hinc spectant egregiè illæ sanctorum veteris legis laudes, Ecclesiasticæ 44, et ad Hebræos 11, ubi Apostolus cum sanctos ex fide plurimum commendasset, addidit: *Ideoque et nos tantam habentes impositam nubem testium, deponentes omne pondus, et circumstant nos peccatum, per patientiam curramus ad propositum nobis certamen, aspicientes in auctorem fidei, et consummatorem Jesum.*

§ 2. *Sacrarum reliquiarum honor primo Decalogi præcepto non repugnat.*

Martyres enim, aliosve sanctos viros cum Christo ægales, non adoramus, multò minùs ipsorum reliquias, ne serviamus creaturæ potius quàm Creatori: sed honoramus reliquias martyrum, ut eum, cujus sunt naryres, adoremus. Honoramus servos, ut honor servorum redundet ad Dominum, qui ait: *Qui vos suscipit, me suscipit* (inquit S. Hieronymus libro contra Vigilantium hæreticum, qui debitum sanctorum reliquiis honorem prius impugnavit). Quem ex Ecclesiæ universæ more atque usu refellit S. doctor, præsertimque Romanæ, cujus episcopus super SS. Petri et Pauli ossa veneranda offert Domino sacrificia, et tumulos eorum Christi arbitratur altaria. Honorem sanctorum reliquiis debitum probant miracula quæ Deus ad eorum sepulera edidit, atque etiamnum edit, cum ipsi placet, ac supplicantium fides id meretur; oculis, et manibus, membrisque omnibus capis, in pristinum statum restitutis, mortuis ad vitam revocatis, quæ non legisse, ut multi, non audivisse, ut plurimi gravissimi viri, sed se vidisse, testes locupletissimi, SS. Ambrosius et Augustinus literis prodiderunt Ille in *Exhortatione virginitatis*, cap. 1 et 2, ubi de sanctorum martyrum Vitalis et Agricolæ reliquiis, et Epistolâ 22 Parisiensis editionis postremæ, ubi de inventione corporum SS. Gervasii et Protasii martyrum scribit; iste verò libro 9 Confessionum, cap. 7; et libro 22, de Civitate Dei, cap. 8, ubi et de S. Stephani protomartyris reliquiis nuper inventis multa habet, et

de variis miraculis illarum virtute effectis. Et sermone 217 aliàs 92, de *Diversis*, qui quartus est de S. Stephano martyre: *Exiguus pulvis, inquit, tantum populum congregavit; cinis latet, beneficia patent. Cogitate, charissimi, quæ nobis Deus servet in regione vivorum, qui tanta præstat de pulvere mortuorum.* Qui multa? Si Apostoli Pauli sudaria et semicinctia, si umbra S. Petri, priusquam vitæ per martyrium functi essent, depulerunt inorbos, viresque restituerunt, ut Actuum 5 et 19 refert S. Lucas, quis negare audeat Deum per sacros cineres, ossa, cæterasque sanctorum reliquias similia miracula patrare? Id declaravit cadaver illud, quod fortè illatum in sepulcrum Elizei, ejus tactis ossibus subito revixit. (4 Regum 13.) Ex quibus Scripturæ sacræ locis honorem sanctorum reliquiis debitum probaverunt quarti seculi Patres, præsertim S. Cyrillus Hierosolymitanus, Catechesi 18, et S. Hieronymus Epistolâ 53 ad Riparium, *De errore Vigilantii*; ejus ad finem se Ecclesiæ fidem propugnare disertè asserit. *Non tam, inquit, illius infidelitatem, quæ omnibus patet quàm vestram fidem aperimus.* Secundum hanc fidem, concilium Carthagiense V, canone 4, statuit, *ne altaria absque reliquiis martyrum extruantur.* Quinam autem major sacrarum reliquiarum honos, quàm in altari condi, ubi Domino sacrificium offertur? Hanc fidem confirmaverunt septima synodus œcumenica Nicææ adversus Iconomachos celebrata, et Tridentina sessione 25. Quæ episcopis omnibus, et cæteris docendi munus curamque sustentibus præcipit ut fideles doceant juxta catholicæ et apostolicæ Ecclesiæ usum, à primævis christianæ religionis temporibus receptum, sanctorumque Patrum consensionem, et sacrarum conciliorum decreta, *sanctorum martyrum, et aliorum cum Christo viventium sancta corpora, quæ viva membra fuerunt Christi, et templum Spiritûs sancti, ab ipso ad æternam vitam suscitanda et glorificanda, à fidelibus veneranda esse, per quæ multa beneficia à Deo hominibus præstantur: ita ut affirmantes sanctorum reliquiis venerationem atque honorem non deberi, vel eas, atque sacra monumenta à fidelibus inutiliter honorari, atque eorum opis impetrandæ causâ sanctorum memorias frustra frequentari, omninò damnandos esse, prout jam pridem eos damnavit, et nunc etiam damnat Ecclesiæ.*

§ 3. *Sanctorum invocatio primo Decalogi præcepto non prohibetur.*

Hæc propositio dogma fidei est, cum Scriptura sacra et traditio, quæ Deum unum adorandum, illique soli serviendum ubique clamant; angelorum nihilominus et sanctorum cum Christo viventium invocationem approbent ut piam atque utilem. Genesis scilicet 48 refertur, Jacob Patriarcham filiis suis benedicentem, sic precatum fuisse: *Angelus qui eruit me de canticis malis, benedicat pueris istis: et invocet super eos nomen meum; nomina quoque patrum meorum Abraham et Isaac.* En invocationem expressam angeli, et sanctorum Patriarcharum defunctorum. Apocalypsis cap. 4, S. Joannes pacem fidelibus adprecatur ab angelis

thronum Dei cingentibus : *Gratia vobis et pax*, inquit, *ab eo qui est, et qui erat, et qui venturus est, et à septem spiritibus, qui in conspectu throni ejus sunt.* Sic autem pacem ab angelis adprecari, quid aliud est quàm ipsorum patrocinium invocare, ut gratiam et pacem à Deo pro fidelibus postulent? Exodi 32, Moses Deo his verbis supplicat : *Recordare, Domine, Abraham, Isaac, et Israel servorum tuorum, quibus jurasti per temetipsam*, etc. Et 2 Paralipomenon 6, Salomon Deum orans, ait : *Memento misericordiarum David servi tui.* Deus ipse propter merita sanctorum beneficia confert hominibus, ut constat ex his verbis 4 Regum 19 : *Protegam urbem hanc, et salvabo eum propter me, et propter David servum meum.* Pium igitur ac utile est sanctorum merita coram Deo allegare, ut illius beneficia impetremus.

Præterea, sanctos pro nobis orare, Scriptura sacra docet. Jeremiæ cap. 13, ubi Dominus ait : *Si steterint Moyses et Samuel coram me, non est anima mea ad populum istum.* Ex quibus colligitur Moysen et Samuelem orare solitos pro populo Israel, non solum dum in terris viverent, sed etiam post felicem obitum. Machabæorum 2, cap. 13, Jeremias mortuus orare dicitur pro populo : *Hic est frater amator, et populi Israel.* *Hic est qui multum orat pro populo, et universa sancta civitate, Jeremias Propheta Dei.* Sed et S. Petrus orationes suas ac patrocinium apud Deum fidelibus post obitum suum pollicetur, Epistolæ 2, cap. 1 : *Dabo autem operam et frequenter habere vos post obitum meum, ut horum memoriam faciatis.* Denique Apocalypsis 5 legitur quod *Viginti quatuor seniores ceciderunt coram Agno; habentes singuli citharas, et phialas aureas plenas odoramentorum, quæ sunt orationes sanctorum.* Id est, preces fidelium hic in terris degentium, cœlites Deo offerunt, suoque patrocinio commendant. Quid verò prohibet, ut quos sedulo pro nobis Deum deprecari scimus, eorum etiam precibus concedi petamus, ut in omnibus divinæ protectionis muniamur auxilio? Certè non poterit fructus communionis sanctorum Ecclesiæ triumphantis nobis applicari, nisi per fidem, quæ piis votis ac desiderijs excitanda est. Perinde autem est apud Deum, quæ cordis inspector est, et precantis affectum, non structuram verborum examinat, sive dicamus : Scimus, maxime et optime Deus, Deiparam Virginem, S. Petrum, S. Stephanum orare pro nobis; eorum itaque precibus cor cede, ut tuæ protectionis auxilio muniamur. Sive dicamus : Sancta Maria, Mater Dei, sancte Petre, sancte Stephane, orate pro nobis. Sed quantum ad nos attinet, cum sanctos nominatim invocamus, non solum fidem, sed etiam mutua charitatis affectum exprimimus; persuasum habentes, Deiparam Virginem, Apostolos et Martyres, qui adhuc in corpore constituti pro cæteris orare voluerunt, et potuerunt, nunc tantò magis de nostrâ salute esse sollicitos, cum de sua sorte securi sint, post coronas, victorias, et triumphos, ut S. Cyprianus, libro de Mortalitate, et S. Hieronymus libro contra Vigilantium loquuntur. Ad quam rationem accedit consuetudo ab Apostolis accepta, et in Ecclesiâ Dei perpetuò retenta,

et conservata, cujus testes sunt SS. Cyprianus, Epistolâ 37, Basilius, oratione in 40 martyres, Gregorius Nazianzenus, oratione 18 in S. Cyprianum, et oratione 20 de Laudibus S. Basilii; Gregorius Nyssenus, oratione de Theodoro martyre; Joannes Chrysostomus, homiliâ 45 de S. Meletio; Asterius Amasenus, episcopus, in Encomio martyrum; Ambrosius, libro de Viduis, cap. 9; Augustinus, libro 7 de Baptismo contra Donatistas, cap. 1, S. Cyprianum invocans, et passim in Sermonibus; synodus Chalcedonensis œcumenica, cujus Patres actione 11 conclamârunt : *Flavianus post mortem vivit, martyr pro nobis orat.* S. Leo Sermone 1 de Natali Apostolorum Petri et Pauli; Theodoretus, libro de curandis Græcorum Affectionibus Sermone 8, qui de Martyribus inscribitur, et alii. Itaque jure merito sacra synodus Tridentina sessione 25 pronuntiavit : *Sanctos cum Christo regnantes orationes suas pro hominibus Deo offerre; bonum atque utile esse suppliciter eos invocare; et ob beneficia impetranda à Deo per Filium Jesum Christum Dominum nostrum, qui solus noster Redemptor et Salvator est, ad eorum orationes, operam, auxiliumque confugere.* Illos verò qui negant sanctos et ceterâ felicitate in cælo fruente, invocandos esse; aut qui asserunt vel illos pro hominibus orare, vel eorum ut pro nobis etiam singulis orent, invocationem esse idololatriam, vel pugnare cum verbo Dei, adversarique honoris unius Mediatoris Dei et hominum Jesu Christi; vel stultum esse in cælo regnantibus voce vel mente supplicare, impiè sentiê.

Impiè igitur hæretici objiciunt supervacaneum esse sanctorum patrocinium, quod Deus sine interprete, precibus nostris occurrat. Multa enim Deus non concedit, nisi Mediatoris ac deprecatoris opera et officium accesserit. Quod illustribus Abimelech, et Job amicorum confirmatur exemplis, quorum peccata nonnisi Abraham et Job precibus condonavit. Genesis scilicet 20, Dominus Abimelecho sic de Abraham loquitur : *Orabit pro te, quia Propheta est, et vires.* Et Job ultimo sic amicos sanctissimi patientissimique viri compellat : *Job autem servus meus orabit pro vobis, faciem ejus suscipiam ut non imputetur vobis stultitia.* Sic Joëlis 2 jubentur sacerdotes inter vestibulum et altare supplicare pro populo, et dicere : *Parce, Domine, parce populo tuo*, etc. Sæpè etiam in Levitico dicitur : *Rogabit pro eo sacerdos, et dimittetur ei.* Hinc Deus Moysi pro populo Israel oranti ait : *Dimitte me, ut irascatur furor meus.* Quibus verbis significavit, plurimum apud se prodesse illo populo, quia sic ab illo viro diligebantur, quem si Dominus diligebat : ut eo modo admoneremur, cum merita nostra nos gravant ne diligamur à Deo, revelari nos apud eum illorum meritis posse, quos diligit (inquit S. Augustinus, questione 149 in Exodum). Paulus etiam Apostolus in omnibus penè Epistolis et se suis in orationibus sine intermissione memoriam facere eorum ad quos scribit, proficitur, et eorum vicissim orationes pro se et pro felici predicationis evangelicæ exitu implorat. Jacobus denique Apostolus, cap. 5 Epistolæ suæ catholice, scribit : *Orate pro invicem, ut salvemini.* Porrò si supervacaneæ

non sunt Justorum in terris militantium orationes cum pro aliis apud Deum intercedunt, multò minùs supervacaneæ sunt orationes sanctorum in cœlis regnantium; eorumque patrocinium apud Deum adhibere, salutis nostræ rebus longè utilius erit. Unde S. Augustinus, sermone 520, aliàs 51, de *Diversis*, qui sextus est de S. Stephano, ait: *In cujus nomine faciebat antequàm carnem deponeret, in ejus nomine faciunt orationes ejus ut beneficia impetrentur, quibus novit ea dari debere.*

Frustra etiam quis objiceret, fieri inopià et inebriitate fidei, ut sanctos interruentios et patronos adhibeamus. Nam pius ille centurio, cujus fidem singulari præconio Christus Dominus commendavit, dicens: *Non invenì tantam fidem in Israel*, seniores tamen Judæorum amicos suos ad Salvatorem misit, ut laboranti puero salutem impetrent.

Verùm (inquiunt) solum Deum invocare licet, dicente Apostolo ad Romanos 10: *Quomodò invocabunt in quem non crediderunt?* Unde S. Augustinus, libro 20, de Civitate Dei, cap. 10, ait: *Non erigunt altaria, in quibus sacrificemus martyribus, sed uni Deo et martyrum et nostris. Ad quod sacrificium, sicut homines Dei, qui mundum in ejus confessione vicerunt, suo loco et ordine nominantur, non tamen à sacerdote, qui sacrificat, invocantur.*

Hinc objectioni facilè respondetur, Apostolum loqui de invocatione Deo proprià, quã ipsum ut honorum omnium ac nostræ salutis primum solumque auctorem appellamus, et pro ope suã virtute impetrandã interpellamus. Præmiserat enim Apostolus: *Idem Dominus omnium, dives in omnes qui invocant illum. Omnis enim quicumque invocaverit nomen Domini, salvus erit.* Sed hoc modo non invocamus sanctos, sed illos interpellamus ut Dei amicos ac ministros; ut Deum, apud quem gratiã ac favore meritisque plurimùm possunt, pro nobis orent, ut nobis laborantibus, suã, non ipsorum virtute, ope afferat salutem: quemadmodùm Apostoli Christum pro muliere Chananã deprecabantur, dicentes: *Dimitte eam, quia clamat post nos.* Nomen porò invocationis hoc etiam sensu congruè usurpari Scriptura sacra docet Genes. 48, ubi Jacob, filiis Joseph benedicens, ait: *Invocet super eos nomen meum, nomina quoque patrum meorum Abraham, et Isaac.* Cum autem qui sic invocatur, fidei nostræ objectum esse minimè necesse est; alioqui sanctorum in terris viventium ope et patrocinium apud Deum expetere non possemus, quia in ipsis non credimus. Idem est S. Augustini sensus: sanctos enim martyres cã solum ratione invocari negat ut eis sacrificium offeratur. Unde subdit: *Deo quippe, non ipsis sacrificat, quamvis in memoriã sacrificet eorum: quia Dei sacerdos est, non illorum. Ipsum verò sacrificium corpus est Christi, quod non offertur ipsis, quia hoc sunt et ipsi.*

Injuriam fieri Christo Jesu, qui unus Mediator Dei et hominum est, si sanctos velut mediatores nostros apud Deum interpellemus, absque ratione objiciunt hæretici. Quamvis enim solus Christus perfectã ratione Mediator sit Dei et hominum, Mediator (inquam) re-

demptionis officio, quia *dedit semetipsum redemptionem pro omnibus*, ut loquitur ibidem Apostolus, qui unus per sanguinem Patri cœlesti nos reconciliavit; et qui *per proprium sanguinem introiit semel in sancta, æternã redemptione inventã*; et *salvare in perpetuum potest accedentes per semetipsum ad Deum, semper vivens ad interpellandum pro nobis* (ut idem scribit ad Hebræos cap. 7 et 9). Sancti tamen inferiori quãdam è minùs perfectã ratione sunt mediatores, nimirum intercessionis suffragio, quatenus pro nobis Deum orant, non proprio merito, sed meritis Christi Salvatoris nostri subnixi, per quem et ipsi et nos omnes accessum habemus ad Patrem. Hoc enim sensu justum quemque mediatorem dici posse docet Scriptura, cum Moses Deuteronomii 5, dicat Israelitis: *Ego sequester et medius fui inter Dominum et vos in tempore illo*; et Apostolus ad Galatas 3, scribit: *Legem ordinatam fuisse per angelos in manu Mediatoris*, hoc est in manu Moysis. Et certè si propterea subsidiis sanctorum uti non liceat, quòd unum patronum habemus Jesum Christum, nunquàm commisisset Apostolus, ut se tanto studio fratrum viventium precibus commendari et adjuvari vellet. Neque enim minùs vivorum preces, quàm eorum qui in cœlis sunt, sanctorum deprecatio, Christi Mediatoris gloriam et dignitatem imminuerent. Id totum S. Augustinus paucis verbis explicat libro 2 contra Parmenianum, cap. 8: *Homines omnes Christiani invicem se commendant orationibus suis. Pro quo autem nullus interpellat, sed ipse pro omnibus, hic unus verusque Mediator est.* De quo S. Joannes Epist. 1, scribit: *Si quis peccaverit, advocatum habemus apud Patrem Jesum Christum.* Sancti tamen pro nobis divinam misericordiam deprecantur; pro se invicem omnia Ecclesiæ membra orant; *caput pro omnibus interpellat* (inquit S. Augustinus tractatu 1 in Epistolam 1 S. Joannis). Verùm quidquid à Deo, adhibita sanctorum intercessione petit Ecclesia, totum illud Christi meritis se impetraturam proficitur et confidit, orationes suas his verbis absolvens: *Per Dominum nostrum Jesum Christum*: hæc de veritate persuasa, quam S. Augustinus in Psalmum 103 litteris prodidit: *Oratio quæ non fit per Christum, non solum non potest delere peccatum, sed etiam ipsa fit in peccatum.*

Quã autem ratione sancti necessitates nostras precesque cognoscant, non est curiosius disquirendum. Quanquàm enim viventium rebus *per naturam* interesse non possunt, intersunt tamen *per divinam potentiam*. Possunt referentibus angelis ea discere quæ hic aguntur, et quæ unumquemque illorum nosse debere judicat Deus, cui cuncta subjecta sunt. Possunt *Spiritu Dei revulante* cognoscere non solum præterita, vel presentia, verùm etiam futura, quæ necessarium est eos nosse, et quæ ad eorum statum pertinent (ut ait S. Augustinus, libro de *Curã gerendã pro mortuis*, cap. 13). Ut ut est, probabilius est et recepta in scholis theologorum sententia, sanctos in Deo, quem vident sicuti est, preces ad se directas cognoscere, secundùm illud S. Gregorii, libro 12 *Moralium*, cap. 14: *Quæ intus omnivotentis Dei claritatem vident, nullo modo eorum*

est, quia foris sit aliquid quod ignorant. Hinc S. Gregorius Nazianzenus oratione 24 de S. Athanasio ait: « Ab alto, rectè novi, res inspicit nostras. » Sane, si gaudium est in cælo super uno peccatore penitentiam agente, cælestes cives nôsse quæ hic aguntur, quantum Deo placet ut noscant, minimè dubium est.

§ 4. De cultu SS. imaginum.

Quod dictum est: *Non habebis deos alienos coram me.* sequentibus verbis perfectiùs explicatur: *Non facies tibi sculptile, neque omnem similitudinem quæ est in cælo desuper, et quæ in terrâ deorsum, nec eorum quæ sunt in aquis sub terrâ. Non adorabis ea, neque coles.* Quo præcepto pingendi, fingendi, sculpendique artem omninò prohiberi non est existimandum. Nam in Scripturis jussu Dei simulacra et imagines effictas legimus, Cherubim scilicet ac Serpentis ænei; sed prohibuit Deus imagines statui ad cultum Divinitatis, quasi vel ipsa imago esset Deus, vel creatura per eam representata, vel quasi aliqua imago veram Divinitatem exprimere posset. *Duplici autem potissimum ratione, quod ad hoc præceptum attinet, Dei Majestatem vehementer lædi docet concilium Tridentinum Catechismus. Alterâ, si idola et imagines tanquàm Deus colantur, aut credatur inesse aliqua in his Divinitas, vel virtus, propter quam sint colendæ; vel quòd ab eis sit aliquid petendum, vel quòd fiducia in imaginibus sit figenda, veluti olim fiebat à gentibus, quæ in idolis spem suam collocabant, quod pas in sacræ litteræ reprehendunt. Alterâ, si quis conetur Divinitatis formam aliquo artificio effingere, quasi corporeis oculis conspici, vel coloribus, aut figuris exprimi possit. — Quis enim Deum, qui sub aspectum non cadit, qui corporis expertus est, qui nullis terminis circumscripti, nec ullâ figurâ describi qui ut, possit exprimere?* (inquit S. Joannes Damascenus libro 4 de Fide orthodoxâ, cap. 17). Quæres in septimâ synodo œcumenicâ, Nicææ celebratâ, actione 3, uberiùs explicatur. Præclare igitur Apostolus ad Romanos 1 de gentibus ait: *Mutaverunt gloriam incorruptibilis Dei, in similitudinem imaginis corruptibilis hominis, et volucrum, et quadrupedum, et serpentium. Propter quod tradidit illos Deus in desiderium cordis eorum... Qui commutaverunt veritatem Dei in mendacium: et coluerunt, et servierunt creaturæ potius quàm Creatori, qui est benedictus in secula. Creaturas enim tanquàm deos venerabant, qui creaturarum imagines ponebant. Quocirca Israelitæ, qui ante vituli simulacrum aureum clamabant: *Hi sunt dii tui, Israel, qui te educerunt de terrâ Ægypti,* illudque adoraverunt, meritò idololatræ sunt appellati, quia mutaverunt gloriam suam in similitudinem vituli comedentis fœnum.*

Cum igitur Dominus deos alienos coli prohibuisset, ut penitus idololatriam tolleret, imaginem Divinitatis ex ære ducti, aut aliâ quavis materiâ fieri prohibuit: quod Isaias declarans, cap. 40, ait: *Cui similem fecistis Deus, aut quam imaginem poneis ei?* Qui scilicet spiritus est, et in omnibus est, et ubique discurrit, et terram quasi pugillo continet. Et infra: *Cui assimilastis me, et adæquastis? dicit Sanctus.* Hinc Moses populum avertere ab

idololatriâ volens, Deuteronomii 4, ait: *Non vidistis aliquam similitudinem in die quâ locutus est Dominus vobis in Oreb de medio ignis: ne fortè decepti faciatis vobis sculptam similitudinem, aut imaginem masculi vel femine, similitudinem omnium jumentorum quæ sunt super terram, vel avium sub cælo volantium, atque reptilium quæ moventur in terrâ, sive piscium qui sub terrâ morantur in aquis. Ne fortè elevatis oculis ad cælum videas solem et lunam, et omnia astra cæli, et errore deceptus adores ea, et colas, quæ creavit Dominus Deus tuus in ministerium cunctis gentibus quæ sub cælo sunt.* Hinc Apostolus Atheniensibus Evangelium prædicans, Actuum 17, aiebat: *Genus ergo cum sinus Dei, non debemus existimare auro, aut argento, aut lapidi sculpturæ artis et cogitationis hominû, divinum esse simile.*

Hoc præcepto generali novatores volunt Deum prohibuisse usum et venerationem sacrarum imaginum, sed quantum in eo aberrant à vero sensu Scripturarum et à sensu traditionis ecclesiasticæ facile demonstratur. Etenim:

Christi Domini, Deiparæ Virginis, et omnium sanctorum imagines et habere, et venerari, grati animi certissimum argumentum est, et magnas utilitates affert. Siquidem libri sunt rudium et imperitorum; et ad cognoscendum utriusque Testamenti historiam, atque ejus memoriam identidem renovandam plurimum conducunt: quæ rerum divinarum memoriâ excitati, ad colendum atque amandum Deum vehementiùs accenduntur. Sanctorum quoque imagines in templis collocantur, ut eorum piè gesta in memoriam revocemus, eosque studeamus imitari. Cæterum, qui sacris imaginibus exhibetur honos, non est adoratio aut servitio, qualis exhibetur sanctissimæ Trinitati, sed cultus longè inferior etiam eo qui Christo, vel Deiparæ Virgini, aut sanctis exhibetur. Non enim imagines propter ipsas colimus, sed propter prototypa, ad quæ refertur hujusmodi honos, sicut salutatio exhibita regis imagini refertur ad regem, et genuflexio vel capitis inclinatio facta sanctissimo nomine Jesu, de quo dictum est ab Apostolo: *In nomine Jesu omne genu flectatur, ad ipsam Christi Jesu Salvatoris nostri personam refertur.* Unde S. Gregorius Epistolâ 54 libri 7 ad Secundinum inclusum datâ, qui Christi imaginem ab ipso postulaverat, scribit: *Valde nobis postulatio tua placuit, quia illum toto corde, tota intentione quæris, cujus imaginem præ oculis habere desideras, ut te visio corporalis quotidiana reddat exercitatum; ut dum picturam illius vides, ad illum animo inardescas, cujus imaginem videre desideras. Abs re non facimus, si per visibilia invisibilia demonstramus. Sic homo qui alium ardentè videre desiderat, aut sponsam amans, videre conatur, si contigerit eam ad balneum, aut ad ecclesiam ire, statim per viam incedenti se præparat, ut de visione ejus hilaris recedat. Scio quidem quòd imaginem Salvatoris nostri non idèo petis, ut quasi Deum colas, sed ob recordationem Filii Dei in ejus amore recalescas, cujus imaginem videre desideras. Et nos quidem non quasi ante Divinitatem, ante illum prosternimur: sed illum adoramus, quem per imaginem aut*

natum, aut passum, sed et in throno sedentem recordamur. Uno verbo et Christi Salvatoris imaginem, et crucem quam suo sanguine consecravit, ejusve figuras et signa veneramus, « non latrâ, sed habitudine » (ut loquitur septima synodus generalis), id est, eo cultu et honore qui ad prototypum referatur. Et cum fideles coram Christi, Deiparæ Virginis, aut sanctorum imaginibus procumbunt, vel orant, non imaginibus ipsas, sed Christum coram imagine sua adorant, Deiparam vel sanctos coram eorum imaginibus venerantur, Deum orant, sanctorum apud Deum patrocinium implorant, ut constat ex romano pontificali, in benedictione imaginum: *Onnipotens sempiternus Deus, qui sanctorum tuorum imagines seu effigies sculpi aut pingi non reprobas, ut quoties illas oculis corporis intuenur, toties eorum acies et sanctitatem ad imitandum memoria oculis meditetur: hanc, quæsumus, imaginem in honorem ac memoriam beati Apostoli tui, vel martyris, confessoris, aut virginis adaptatam benedicere ac sanctificare digneris; et præsta ut quicumque coram illâ ipsum gloriosissimum Apostolum tuum, vel martyrem, confessorum, aut virginem suppliciter honorare studerit, illius precibus ac obtentu à te gratiam in præsentem, et æternam gloriam obtineat in futuro: Per Dominum nostrum Jesum Christum, Filium tuum (1).*

Honorem sacris imaginibus Christi, Deiparæ Virginis, et sanctorum debitum, traditione seu verbo Dei non scripto confirmatum asseruere SS. Patres, vindicavit Ecclesia, quæ iconomachos illud fidei catholicæ caput impiè ac protervè negantes, illas frangentes ac everteutes, idolaque appellantes, damnavit, et anathemate confixit in septimâ synodo generali Nicææ congregatâ, Adriano I, romano pontifice per legatos præsentem, imperatoribus Orientis Constantino et Irene ejus matre, promoventibus, anno Christi.

Tridentina synodus eandem traditionem secuta, Ecclesiæ fidem circa sacrarum imaginum usum ac venerationem confirmavit, declaravit, explicuit contra recentes hæreticos, his verbis, sessione 25: *Imagines Christi, Deiparæ Virginis et aliorum sanctorum, in templis præsertim habenda, et retinenda, eisque debitum honorem et venerationem impertiendam. PASTORES DOCCRE DEBENT. Non quòd credatur inesse aliqua in iis*

(1) Cum colitur imago, honorans vult exhibere et exhibet submissionem externam imagini ad protestandum exemplari affectum submissionis internæ propter ipsius exemplaris propriam et intrinsicam excellentiam ac superioritatem, atque ad interiùs profitendam ejus superioritatem per submissionem externam exhibitam ejus imagini, ad quam habet specialem habitudinem. Igitur in veneratione imaginis duplex intervenit affectus: internus submissionis, nempe affectus submissionis internæ, qui est actus voluntatis, quo voluntas affectivè se submittit alteri et ejus superioritatem affectivè agnoscit, et affectus submissionis externæ, qui est actus voluntatis imperantis signum externum submissionis internæ. Præter affectus ad solum exemplar, secundus verò immediatè ad imaginem, et per imaginem ad exemplar terminatur. P. Antoine, Th. dogmatica, tract. de Incarnatione, c. 7, art. 6.

Divinitas, vel virtus propter quam sint colendæ, vel quòd ab iis sit aliquid petendum, vel quòd fiducia in imaginibus sit figenda; veluti olim fiebat à gentibus, quæ in idolis spem suam collocabant; sed quoniam homines qui eis exhibetur, referunt ad prototypa, quæ illæ repræsentant; ita ut per imagines, quas osculamur, et coram quibus caput aperimus, et procumbimus, Christum adoremus, et sanctos, quorum illæ similitudinem gerunt, veneremur. Id quod conciliorum, præsertim verò secundæ synodi Nicææ decretis, contra imaginum oppugnatores est sancitum. Illud verò diligerter doceant episcopi, per historias mysteriorum nostræ Redemptionis, picturis vel aliis similitudinibus expressas, erudiri et confirmari populum in articulis fidei commemorandis et assidue recolendis. Cum verò ex omnibus sacris imaginibus magnum fructum percipi, non solum quia admonetur populus beneficiorum et numerum, quæ à Christo sibi collata sunt, sed etiam quia Dei per sanctos miracula et salutaria exempla oculis fidelium subjiciuntur, ut pro iis Deo gratias agant, ad sanctorumque imitationem vitam moresque suos componant, excitenturque ad adorandum, et ad diligendum Deum, et ad pietatem colendam. Si quis autem his decretis contraria docuerit, anathema sit.

§ 5. *Regulæ præxim spectantes circa sanctorum invocationem, sacrarum reliquiarum honorem, et imaginum venerationem.*

REGULA PRIMA. — Cum invocantur sancti, spes fiduciaque omnis in solo Deo collocanda est. Nec singulorum morborum curam ita singulis sanctis peculiariter assignatam esse existimare fideles debent, quasi ad eorum curationem aut levamen obtinendum alii suis apud Deum suffragiis nihil possint.

Maledictus qui confidit in homine, etiam in sancto, sed spes omnis et fiducia in Deo reponenda est, ut S. Petrus, Epistolæ suæ primæ, cap. 5: *Omni sollicitudinem vestram projicientes in eum, quoniam ipsi cura est de vobis.* Docenda est igitur plebs fidelis, ut Deo tantquam omnis boni tam spiritualis quam corporalis auctori suis preces offerat, sanctis verò non aliter quam intercessoribus et patronis. Sicut ergo Asa, rex Juda, cum ægrotasset dolore pedum vehementissimo, non ob id reprehensus est, quòd medicorum opem implorasset: cum alibi dicat Scriptura: *Honora medicum propter necessitatem: etenim creavit illum Altissimus; sed quia in infirmitate sua non quæsit Dominum, sed magis in medicorum arte confusus est, ut habetur 2 Paralipomeon 16.* Cum tamen absque Domini ope ne tantillum quidem omnis medicorum ars valeat, sicut scriptum est Psalmo 87: *Numquid medici suscitabunt, aut consuebunt tibi?* Sic non in sanctis, qui divina medicinæ sunt adjutores, quatenus animæ, corporisque sanitatem precibus suis impetrant fidelibus, qui ipsum implorant, sed in Deo et Christo, in cujus manu sunt vita et mors, qui mortificat et vivificat, deducit ad inferos et reducit, quæ omnis ac fiducia ponenda est. Non enim suâ virtute aut potestate morbos curant, eduntque miracula sancti, sive in terris viventes, sive regnantes in cælo, sed Dei virtute, ut docet S. Petrus Actuum 5: *Viri facti, et*

quid miramini in hoc, aut nos quid intuemini, quasi nostrâ virtute aut potestate fecerimus hunc ambulare? Deus Abraham, et Deus Isaac, et Deus Jacob, Deus patrum nostrorum, glorificavit Filium suum Jesum... Et in fide nominis ejus, hunc, quem vos vidistis et nôstis, confirmavit nomen ejus et fids, quæ per eum est, dedit integram sanitatem istam in conspectu omnium vestrâ. Quamobrem non est existimandum sanctis certos morbos sanandi potestatem quasi viritum adscriptam sic esse, aut curacionum dona ita esse, inter eos divisa, ut nihil alii possint in eorumdem sanatione morborum. Id enim à pietate, et Ecclesie sententiâ, usque supplicationis alienum est. Piè tamen Dominum oramus, ut quemadmodum olim ad preces sanctorum quosdam morbos depulit, ita eosdem ipsorum intercessionem nunc pellat. Si precari possumus Dominum, ut quemadmodum, orante S. Petro, socrum ejus à febribus liberavit, ita nos à februm ardoribus liberare dignetur. Si oratur Deus ut quemadmodum intercessioni S. Rochi plurimus ab epidemia peste liberare in hanc usque diem dignatus est, ita nos à pestilentia morbo, et subitanea morte illius intercessione liberare dignetur. Hoc pacto spes sanitatis consequenda non in S. Rochum, sed in Christum conjicitur, idque fide, per recordationem miraculorum, intercessio. e S. Rochi à Deo editorum, excitatâ. Sic in historia S. Agnetis virginis et martyris, Epistolâ primâ inter eas quæ ex Ambrosianarum numero sequeguntur, et in appendixem rejectæ sunt in editione postremâ Parisiensi, Constantia Augusta Agnetem virginem precatur ad ejus sepulcrum, non ut vulneribus suis modeatetur, sed ut pro se apud Christum sponsum suum intercedat. Subinde Agnes Constantiæ repentinâ somni suavitate correctæ respondet: *Constanter age, Constantia, et crede Dominum Jesum Christum Filium Dei esse Salvatorem tuum, p. r. quem nodò consequeris omnium vulnerum, quæ in corpore tuo pateris, sanitatem.* Non sibi, sed Domino Jesu donum sanitatis Agnes tribuit. Et subdit auctor Epistolæ: *Quotquot credentes ad ejus sepulcrum advenissent salvabantur, quicumque infirmitate detenti essent. Quod facere Christum nullus dubitat usque in hodiernum diem.* Sic enim oramus ut quemadmodum Deus animum Apolloniæ virginis et martyris confirmavit, ne confusione dentium à fidei confessione deliceret, ita et nobis, cum dentium dolore vexamur, patientiam tribuat, nosque corroboret; non adscribitus S. Apolloniæ dentium medelam, sed Dei misericordiam imploramus, ejus in Apolloniâ speciem exhibuit. Doceantur itaque populares minus docti, ut cum sanctorum memorias visitant, et eorum auxilium implorant, ac christianâ consuetudine orationem Dominicam recitant, intelligant se eam non ad sanctos, sed ad Deum dirigere adjunctis sibi comprecatoribus sanctis. Decretum est concilii Cameracensis anno 1565. Quod est populo explicari jubet discrimen locutionis quâ usa est et utitur Ecclesia cum invocatur Deus, et cum invocantur sancti; in eâ enim facilè perspicitur alium esse cultum qui exhibetur Deo, alium qui sanctis defertur.

REGULA II. — *Nulla nova miracula prædicanda sunt aut admittenda, nec novæ reliquiæ recipiendæ, nisi recognoscente et approbante episcopo: qui de iis simul atque aliquid comperit habuerit adhibitis in consilium theologis, et aliis piis viris, ea faciat, quæ veritati et pietati consentanea judicaverit.*

Ita statuit sacra synodus Tridentina, sessione 25, idemque decernunt concilia Mediolanensis primum, quartum, et sextum sub S. Carolo Borromæo: synodus Turonensis anno 1585, Bituricensis 1584, Aquensis 1585, Tolosana 1590. Quomodo autem in eâ recognitione se gerere debeat episcopus, concilium Mediolanense IV, p. 1, cap. 2, explicat hunc in modum: *Scripta, tabulæ, litteræ, certi annalium codices, aliæ ejusmodi generis monumenta, quæ in iis ipsis Ecclesiis, earumve atriis, atque ædibus, aut aliis locis existant, schedulæque vasculis sacrarum reliquiarum affixæ incluseve recognoscantur accuratè et diligenter. Unde illarum vel translatio vel collocatio ibi facta cognosci, aut alia ejusmodi notitia earumdem haberi queat. Testes præterea conquiruntur, si qui sunt, qui testimonium dent antiquæ constantisque traditionis, ex quâ certa earum cognitio constat. Deinde ut singulæ ipsæ sacræ reliquiæ, quas eature comperit est re ipsâ certantur; ita tamen ubi sub altaribus, aliisve subterraneis ejusmodi locis, corpora sanctorum collocata reconditæ sunt, nec ostium neque fenestra insit unde inspicere queant, non aperiantur aut effodiantur, nisi ob causam aliter episcopus faciendum censuerit. Quâ omni recognitione factâ, diligentiaque adhibita, librum præcipuum certumque confici episcopus curet, in quo singulæ quæ in Ecclesiis et urbis et diœcesis sunt, reliquiæ sacræ rectè atque ordine describantur, notatis etiam diligenter, non solum iis ipsis Ecclesiis ubi reconduntur, sed scriptis etiam, annalibus, tabulis, aliisve monumentis, è quibus illarum testimonium constat. Jus autem illud recognitionis et approbationis sacrarum reliquiarum habent episcopi in Ecclesiis etiam regularium, aliisque quavis immunitate aut privilegio donatis, ut declarat concilium Mediolanense 4, sub S. Carolo.*

Inprimis autem Romani pontificis auctoritate et approbatione opus est, ut inventæ de novo reliquiæ venerationi fidelium publicè exponantur, ut declarat concilium Lateranense 4, sub Innocentio III, canone 62, et refertur cap. *Cum ex eo*, extra. *de Reliquiis et Veneratione sanctorum.*

REGULA III. — *Omnis abusus, omnisque superstitio in sacrarum reliquiarum expositionis et cultu sedulo ab episcopis extirpari debet, caverique præsertim ne turpis lucri, sive quæstus gratiâ exponantur.*

Ita statuit sacra synodus Tridentina, post Lateranensem sub Innocentio III, canone mox citato; item synodus Mediolanensis 4, et aliæ post Tridentinam celebratæ. Ad mentem horum conciliorum hæc sunt observanda:

1° *Incertæ reliquiæ in atrio, aut sub parietibus templorum, aut circa ipsa sepeliendæ sunt, ne populus christianus indebiti cultus superstitione polluat.*

Itanc regulam à Patribus acceptam secutus est

Amolo Lugdunensis episcopus, et Theobaldo Lingonensi episcopo tradidit, cum de reliquiis incertis, à nescio quibus monachis delatis in basilicam Divionensem sancti Benigni martyris interrogatus esset: Videtur nobis, inquit, ut ossa illa, quæ nullâ ratione, nullâ auctoritate, nescio cuius sancti esse dicuntur, unde primum prurigo hujus curiositatis exorta esse videtur, omnino de sacris adytis, et de loco celebri tollantur, et nequaquam intra ecclesiam, sed foris in atrio, aut certè sub pariete, vel circa ipsam, vel quod utilius existimamus, circa aliam secreto in loco apto et mundo sub paucorum conscientia sepeliantur; ut quoniam et sancta esse dicuntur, aliquid eis reverentiæ deferatur, et quia esse penitus nesciuntur, nequaquam rudibus populis occasio erroris et superstitionis existant. Nec metuere debemus ne fortè ex hæc diligentia aliquam offensionem incurramus. Vult enim omnipotens Deus nos in rebus suis cantos esse atque discretos, juxta præceptum Apostoli dicentis: « Omnia « probate, quod bonum est tenete; ab omni specie mali « abstinete vos. » Et iterum. « Nam et ipse Satanas « transfiguratur se in angelum lucis. » Unde et Dominus monet dicens: « Estote prudentes sicut serpentes, et similes plices sicut columbæ. » Habemus in hæc re magnum et reverendum pietatis exemplum in gestis beati Martini, ut nequaquam temerè adhibeamus incertis fidem. Qui beatus et gloriosus Christi confessor et pontifex locum quemdam à predecessoribus suis sub altaris titulo consecratum, et concurrentis populi frequentia celebratum, quia nec novum sepulti illic (ut ferebatur) martyris, nec tempora passionis ejus reperit, omnino se ab illo loco abstinuit nec auctoritatem suam vulgi opinioni accommodare ultatenus voluit, donec rei veritate divinitus sibi patefactâ, etiam populum superstitionis illius absoluti errore. Invenimus etiam in decretis B. papæ Gelasii graviter notari episcopos, et penè alienos à Christianitatis affectu designari, qui in quocumque nomine defunctorum, et fortassis nec omnino fideliū, edificatas sacris processionibus audacter inus inere præsumunt Ecclesias. Sed et quorundam venerabilium valde sanctorum corpora novimus, vel inter agrorum sepulturas, vel in angulo Ecclesie annis plurimis jacuisse, donec se dignis revelationibus manifestarent. Quapropter juxta apostolicam aule evangelicam auctoritatem, et venerabilia sanctorum Patrum exempla atque instituta, removeatur de medio, et congruendi modo habeatur unde tanta pullulavit occasio superstitionis, et nulla probatur existere utilitas salutis.

2° Reliquias unius sancti pro alterius reliquiis colendas ex industria proponere, ubi comperta falsitas, vel dubia res lethale peccatum est indebiti cultus.

Hæc regula firmatur verbis venerabilis Guiberti Novigentini abbatis, libro 1 de Pignoribus sanctorum, cap. 5, ubi de contentione Constantinopolitanorum, et Augeriensium monachorum caput S. Joannis Baptistæ habere se jactantium, hæc habet: Cum constet id quod nusquam geminari poterit, alterutro habere non posse, perspicuum est hos vel illos plurimæ falsitati succumbere. Quod si in hæc re quæ tota pietati committitur, mutua ad se versus arrogantia mendacique configitur, pro divinis demoniaca agunt. Alterutri ergo qui decipiuntur

atque decipiunt, id ipsum profecto quo se jactitant, indebitè colunt. Quod si indignum aliquod ab eis colitur, ecce quanto discrimini series et obsequentium universa addicitur. Quòd si Joannis Baptistæ non est, alicujus vero sancti est, non mediocre tamen mendacii malum est.

3° Nullius peccati rei sunt, qui reliquias unius sancti pro reliquiis alterius bonâ fide colunt.

Ita docet venerabilis Guibertus abbas Novigentinus cap. 4 ejusdem libri, § 2: Queritur quoque ab aliquibus utrum eorum reliquiæ cum alteræ pro alteris honorantur, et non sint ejus cujus putantur, aliquid perniciosum colentibus importare credantur. Quod ego non arstimo, cum enim Dominus de eis dicat: « Ut sint « unum, sicut et nos unum sumus, » cum ipsorum universitas sub Christo capite sit quasi quædam identitas corporis, et unus cum Deo sit spiritus ipsi adhaerentis, inter eorum ossa qui sancti sunt, non est error si alia pro aliis excoluntur, qui commembres in sui auctoris corpore dignoscuntur. A quo sensu non discrepare videtur quòd quatuor Coronatorum festivitas sub aliorum quinque martyrum nominibus ex Romanâ auctoritate recollitur.

4° Nullius peccati reus est, qui bonâ fide illum invocant, quem sanctum esse certò credit, quamvis reverè sanctus non sit.

Quia, inquit Guibertus abbas, sicut Deum, qui eum, de quo est incertus exposcit, irritat; ita eum, si fideliter sanctum illum credens, qui non est sanctus exoret, placeat. Verbi gratiâ, ponamus aliquem qui elemosynam putet esse peccatum: si ergo is scienter elemosynam faciat, profecto ex conscientie intuitu peccat, cum tamen aliorum verè sit bonum quod faciat. Ita planè si sanctum quis arstinet, quem sanctum quidem dici audit, sanctum verò esse non constet, si eum bræcondialiter et secundum fidem interpretet, apud Deum, qui causa et fructus est orationis, intentio tota desigitur, quocumque modo animus per simplicitatem super suo intercessore errare videatur; et quod sub spe boni honoratur, nunquam à boni remuneratione cessatur. Qui tamen publicè aliquem invocaret, et coleret ut sanctum, cujus sanctitas à Romano pontifice ritu solemnè vindicata non esset, lethalis peccati reus foret.

REGULA IV. — Sacra reliquiæ in vasculis honestis et decoris recondi debent, et religiosè servari, nusquam verò extra capsam aut loculum ostendi; nec absque sacris ritibus, quibus fideles ad earum venerationem excitentur.

Hanc regulam tradunt Innocentius III, cap. Cùm ex eo, extra. de Reliquiis et Veneratione sanctorum, synodus Mediolanensis IV, Bituricensis anno 1584, Aqueusis 1585, et aliæ. A laicis cujusvis ordinis aut dignitatis hominibus tractari non decet.

Statuit verò synodus Mediolanensis IV, provincialis sub S. Carolo, quod et Aqueusis, Avenionensis et Aquileiensis confirmant, ut cum ab ecclesiastici ordinis hominibus illæ cum suis loculis vasculisve suscipiantur, ut vel populo ostendantur, vel in altari exponantur, vel in processionibus ferantur, primum illis thurificatio adhibeatur, sicque in viâ ferantur, tunc acolythis sacerdoti illas ferenti præeat, qui item thurificet. Ne passim omni

tempore, sed certis tantum festorum dierum celebritatibus, utpotè in nativitate Domini, Epiphaniâ, Paschâ Resurrectionis, Ascensione, Pentecoste, et ejusmodi, festoque ipso die exponantur, ostendantur, quo illius sancti, cuius reliquæ sunt, ecclesie, in quâ reconditæ sunt, celebritas solemnî festoque officio agatur; tum præterea quo die ob aliquam causam jussert concesseritve. Cum in altari exponuntur, hæc servantur: Primum in illis exponendis processio per Ecclesiam ab ejusdem clero agatur, certo luminum numero adhibito. Rursus idem præstetur, cum reconduntur. A sacerdote, qui post episcopum in illâ ecclesiâ digniorem sacerdotalem locum obtinet, nisi aliquando episcopus ipse id manus sibi obeundum censuerit, exponantur et recondantur. Isque superpelliceo, et stola, vel pluviali etiam pro reliquiarum, ecclesiæ ratione, induas sit. Dumque exponuntur, et item cum reconduntur, hymnus canatur, tum antiphonæ, et alia ad hujusmodi rem accommodata, ultimoque loco oratio de Sanctis.

Dùm in altari expositæ sunt, candelæ saltem quatuor grandiores accensæ ibi colliceant: ad earumque custodiam adhibeatur qui semper assistat, unus, divæ, sacris majoribus ordinibus initiati, tique moribus probati, ac superpelliceo induti. Horum verò clericorum, non laicorum operâ, ministeriove adhibito, liceat fidelibus, pietatis et religionis causâ, calculeorum coronis sacrarum reliquiarum vasculo, loculosos attingere, quâ horâ episcopus concesserit. Sacris reliquiis, si sanctissimo Eucharistie sacramento non ita propè quidem eæ collocatæ sunt, ut illius lampade harum cultui satisfiat, lampas propria assidue præluceat: nisi hanc impensam nimia ecclesiæ, et populi egestas, episcopi judicio non patitur. Cæterum corporibus sanctorum, et reliquiis, episcopi judicio insignibus, lampas omnibus una semper colliceat.

Mulieres locis, quibus populo colendæ reliquæ proponuntur, assidere vetant synodus Turonensis anno 1583, et Tolosana 1590. Ab ecclesiasticis personis, non à laicis in supplicationibus publicis deportari jubet synodus Bituricensis 1584, nisi fortè ex antiquâ et laudabili consuetudine Ecclesiarum et locorum ab illis concessum sit. Si quæ in privatis domibus sint, auctoritate episcopi ad Ecclesiam reduci decernit synodus Bituricensis 1584.

REGULA V. — Christiana plebs monenda est à pastoribus, ut ad Deum in sanctis suis laudandum, non ob miracula præcipuè, sanctorum memorias frequentet.

Post tunc enim miracula in primitivâ Ecclesiâ edita, alia postulanda non sunt. Quisquis enim adhuc prodigia, ut credat, inquirat, magnum est ipse prodigium, quòd mundo toto credente, ipse non credit (inquit S. Augustinus). Fidei ergo excitandæ gratiâ, non miraculorum præsertim intuitu, sanctorum memoriæ, et sacra pignora frequentari debent à fidelibus. Quia verò ple-rumque fit, ut vulgi concursu, popularique clamore, ali-oid pro miraculo, aut sacris reliquiis evagetur, quod reverè non est, studeant summopere episcopi, ubi ejusmodi occasio se obtulerit, ut primis illis vulgi clamoribus vicè obstant. donec rei veritas legitime comprobata constet. Ita sanxerunt concilia, Senonense anno 1528,

Mediolanense IV, 1576, Aquense 1585. Denique altaria, quæ per somnia, et per inanes quasi revelationes quorumlibet hominum constituerentur, omnimodè reprobantur, jam olim decrevit concilium Carthaginense V, canone 4.

REGULA VI. — Nemini licet ullo in loco, vel ecclesiâ etiam quomodolibet exemptâ, ullam insolitam ponere, vel ponendam curare imaginem, nisi ab episcopo approbata fuerit.

Decretum est sacrosanctæ synodi Tridentinæ, sessione 25. Porro pictoribus et sculptoribus prohibere debent episcopi, ne quid inordinatè, aut præposterè, aut tumultuariè accommodatum, ne quid profanum, aut inhonestum pingant, aut effingant. Domum enim Domini decet sanctitudinem. Rectores etiam Ecclesiarum, qui sacram aliquam imaginem insolitam suis in ecclesiis, etiam exemptis, poni permiserint, episcopi plerique pro arbitrio possunt, et censuris ecclesiasticis coercere.

Effigies jumentorum, canum, aliorumque brutorum animalium in ecclesiâ, pingere, vel sculperè vetitum est, nisi historiæ sacræ expressio, ex sanctæ matris Ecclesiæ consuetudine hoc postulet. Quamobrem S. Martini equo incidentis statuum in altari poni, minis conveniens est, sed episcopi potius habitu effingi debet, qui status fuit ipius perfectior.

Imagunculæ illæ parvæ, fictili operè effictæ, si ita fuso, atque apparatu concinnatæ sint, ut episcopi judicio vanitatem præ se ferre, et offensionem præbere videantur, ad altare ne adhibeantur. Crux, aut sacra imago, etiam in ecclesiâ, humi non exprimat, aut in locis uliginosis, quæ picturam deformare possint. Si quæ sacræ tabulæ, imaginesve pictæ, nimia vetustate, carie, situ, aut sordibus penè deletæ, indeceni aspectu sunt, eas episcopus piâ, religiosâque picturâ, ab iis quorum interest, renovari jubeat: aut si id non potest, omninò delcri. Auferantur imagines historias apocryphas exprimentes, aliquidve Scripturæ sacræ, aut traditioni repugnans. Tabulæ sanctorum imaginibus expressæ, vetustate consumptæ, in vilem et sordidam, profanumque usum ne convertantur, sed ut de altaris pallis, ac velis temporis usurâ penè confectis sanctum est, in ignem conjiciantur; tum cineres in pavimento fossis collocentur. Imagines quoque sacræ sculptæ, si deformatæ sint, amoveantur, et sub pavimento ecclesiæ, aut saltem sub cœmeterii solo collocentur. Novas imagines solemniter, statutisque precibus, ex Ecclesiâ ritu oportet benedici.

Hæc statuta sunt concilii Mediolanensis IV, Remensis, anni 1583, Turonensis eodem anno; Bituricensis anno 1584, Mexicani, libro 3, tit. 18, Tolosani anno 1590, cap. 11. Quod et indecorè vestiri, ornare sacras imagines vetat; Avenionensis 1594, cap. 26. Mechliniensis anno 1607, tit. 14, Narbonensis 1609, cap. 7. Legantur et Instructiones S. Caroli Borromei, de Fabricâ Ecclesiæ, lib. 1, cap. 17.

REGULA VII. — Sacrosanctam Trinitatem aliquibus figuris adumbrare licet: cavendum tamen ne Putr æternus sic humanâ specie sculpatur aut pingatur, ut

rudī populo errandi detur occasio, existimandique Deum corporeā formā circumscriptum esse.

Hanc regulam tradit sacra synodus Tridentina sessione 25, ubi cūm præmississet, *nullas falsi dogmatis imagines et rudibus periculosi erroris occasionem præbentes statuendas esse, subdit: Quòd si aliquando historias et narrationes sacræ Scripturæ, cūm id indoctæ plebi expediet, exprimi et figurari contigerit, doceatur populus non propterea Divinitatem figurari quasi corporeis oculis conspici, vel coloribus aut figuris exprimi possit.*

Idem confirmat concilii Catechismus, p. 3: *Nemo, inquit, propterea contra religionem, atque legem quidquam committi putet, cūm sanctissimæ Trinitatis aliqua persona quibusdam signis exprimitur, quæ tam in veteri quàm in novo Testamento apparuerunt. Nemo enim tam rudis est, ut illā imagine Divinitatem credat exprimi, sed illis declarari doceat pastor proprietates aliquas, aut actiones, quæ Deo tribuuntur: veluti cūm ex Daniele pingitur ANTIQVVS DIERVM in throno sedens, ante quem libri aperti sunt, Dei æternitas, et infinita sapientia significatur, quæ omnes hominum et cogitationes et actiones, ut de illis iudicium ferat, intuetur. Columbæ verò species, et linguæ tanquàm ignis, in Evangelio, et Actis Apostolorum, quas Spiritus sancti proprietates significent, multò notius est quàm ut oporteat pluribus verbis explicari.*

Cavendum tamen ne imperitis erroris detur occasio, putentque Deum corpus et humanam effigiem habere, esseque circumscriptum. Unde S. Augustinus, libro de Fide et Symbolo, cap. 7, explicans hæc verba Symboli, *Sedet ad dexteram Patris*, ait: *Nec idèd tamen quasi humanā formā circumscriptum esse Deum Patrem arbitrandum est, ut de illo cogitantibus dextrum aut sinistrum latus animo occurrat; aut idipsū quòd sedere Pater dicitur, flexis poplitibus fieri putandum est, ne in illud incidamus sacrilegium, in quo execratur Apostolus eos qui « commutaverunt gloriam « incorruptibilis Dei in similitudinem corruptibilis ho-*

minis. » Tale enim simulacrum Deo ne, as est christiano in templo collocare: multò magis in corde nefarium est, ubi verè est templum Dei, si æ terrenā cupiditate atque errore mundetur.

Tardiùs certè admissas in Ecclesiā Dei Patris imagines, constat ex Origene libro 7 contra Celsum in fine, et S. Joanne Damasceno libro 4 de Fide Orthodoxā, cap. 17, qui Christianos nullam Dei imaginem habere docent, utpote incorporei et invisibilis. Septima synodus nullas Dei imagines agnoscit, aut colendas præcipit, sed solūm Christi, Deiparæ Virginis, et sanctorum. Tridentina synodus imagines Christi, Deiparæ Virginis, et aliorum sanctorum in templis præsertim habendas et retinendas, et sique debitum honorem et venerationem impertiendam esse declarat: non meminit imaginum Dei Patris; uti nec forma professionis fidei à Pio IV præscripta. Nec mirum, quia non est tam certum in Ecclesiā, an sint faciendæ imagines Dei, sive Trinitatis, quàm Christi et sanctorum: hoc enim confitentur omnes Catholici, et ad fidem pertinet; illud est in opinione (inquit Cardinalis Bellarminus, lib. 11 *Imaginibus sanctorum*, cap. 8). Hinc romanum pontificale ritum benedicendi crucem, imagines Deiparæ Virginis, et sanctorum prescribit, nullum benedicendi imagines Dei Patris. Hinc Abulensis episcopus Tostatus, Durandus, Peresius, Hesselius, imagines Dei extra Scripturæ sacræ historiam non probant. Tostatus in cap. 4 Deuteronomii, Durandus in 5 Sententiarum, dist. 4, Quæst. 2, ad quartum; Hesselius in Explicatione Decalogi, cap. 65. Sed in admittendis Patris æterni sub humanā specie imaginibus, vel rejiciendis, prout fidelium utilitatē et ædificationi conveniens esse, vel rudium et imperitorum multitudini periculosum, præsertim in Ecclesiis pagorum, esse perspexerint, romani pontificis in toto orbe christiano, et episcoporum in suā cujusque diœcesi, esto iudicium.

APPENDIX SECUNDA.

DE SANCTIFICATIONE DIEI DOMINICÆ ET FESTORUM.

Utrum præter cessationem ab operibus vitæ et auditionem Missæ, aliquid insuper requiratur ad satisfaciendum legi.

In expositione tertii præcepti dictum est legem de sanctificatione diei Dominicæ considerari posse sub duplici respectu, quatenùs scilicet est negativa vel positiva. Sub eo secundo respectu controvertitur inter theologos quodnam sit illius objectum integrum: alii illud reponunt in solā auditione Missæ, adèd ut, juxta eos, qui Missā auditā reliquum diem transigit in actibus profanis non specialiter vitæ, ut opera servilia, satisfacit præcepto; alii autem volunt insuper requiri ut certum diei Dominicæ tempus expendatur in pia religionis seu charitatis exercitia. Ad solutionem difficultatis brevior methodus esset astruere præcipua ar-

gumenta utriusque opinionis quæ simul conferrentur discussione analyticā; attemen cūm nostrum institutum postulet ut, quantum fieri possit, integrum auctorum textum afferamus, gratum fore ac perutile lectori theologo judicavimus si utramque opinionem affirmativam et negativam successivè adduxerimus, qualem eam propugnant auctores, cum suis omnibus argumentis servato ordine et ipso textu; cum hæc prolata fuerint, unusquisque eam partem amplexabitur quæ sibi magis fundata apparebit.

Auctores selegimus Patuzzi et Billuart, quos præ cæteris hanc questionem majori studio perpensis arbitramur. Patuzzi in suā Theologiā morali, t. 4, de *festorum Sanctificatione*, cap. 5; Billuart Theol. morali, de *Virtute Religiosis*, dissert. 6, art. 8.

§ 1. *Sententia affirmans requiri alia pietatis exercitia præter Missæ auditionem ad satisfaciendum præcepto de festorum sanctificatione.*

(AUCTORE PATUZZI)

Præceptum de die festo colendo non merè negativum esse, imò de se primò et principaliter positivum, et superius divinum, et ipsa divinæ legis verba apertè indicant : *Memento, ut diem sabbati sanctifices. Illa autem* (inquit S. Th. 2.2, q. 122, a. 4, ad 5) *dicuntur sanctificari in lege, quæ divino cultui applicantur; et in corp. art. dixerat: Dies septima mandatur sanctificanda, id est, deputanda ad vacandum Deo. Non igitur merà cessatione à servilibus operibus festa sanctificantur, sed necessario sunt ponendæ exteriores actiones, quibus Deo debitus reddatur cultus, exhibeatur honor et reverentia. Audiatur D. Joan. Chrysostomus, hom. 1 de Lazaro sic docens: Judæi putabant sibi sabbatum otii gratiâ fuisse datum. Verò in non ista est causa, sed potius ut abducti à curis rerum temporalium, otium omne consumerent in spiritualibus. Quòd enim sabbatum non otii, sed spiritualis actionis materia sit, ditucidum apparet ex ipsis verbis. Nam sacerdos eo die duplum facit operis. Qui quotidie nonvisi unicam hostiam offerre solitus, sabbato jubetur offerre geminam. Quòd si prorsus esset otii dies, oportebat sacerdotem omnium maxime otium agere. Quoniam igitur Judæi non vocabant spiritualibus, ut puta sobrietati, modestiæ, et audiendis divinis sermonibus, sed è contra servientes ventri, indulgentes ebrietati, distenti cibis deliciautis, idè eos reprehendit Propheta. Hanc autem esse et Ecclesiæ doctrinam patet ex ipsius præcepto, quò jubet omnes fideles ad Missam integrè et devotè audiendam in diebus festis teneri, quòd quidem præceptum non naturale est, nec divinum, sed ecclesiasticum, cùm Deus nullibi in Scripturis speciale opus in Deò honorem de necessitate exhibendum statuerit; exceptis tamen ceremonialibus de sacrificiis duplicatis, et aliis, non perpetuò duraturis, sed quæ aliquando cessare debebant. Verum quidem est, Ecclesiam hoc suo mandato partem divini cultûs ex divinâ lege indictum statuere; quapropter meritò dici potest, auditionem Missæ, prout pium sanctumque opus est, ad divinum, naturalemque præceptum pertinere; atque tale opus ab Ecclesiâ præscribi.*

Qui itaque à Missæ auditione ex aliquo capite præcipiuntur, debent alio pio opere, et quidem exteriori, diem festum sanctificare. Hinc navigantes, infirmi, in carcere detenti vel quoquo modo impediti, debent diem festum in aliis operibus pietatis insumere, adè ut verum sit ipsos diem festum sanctificare, id est, in Dei cultum insumere; hoc enim indicit præceptum divinum, dum dicit : *Memento, ut diem sabbati sanctifices*, id est, non partem, sed totum diem integrum debes divino cultui deputare, quòd tamen intelligendum est de integritate non physica, sed morali. Quamobrem S. Augustinus serm. 23 de Temp. sic fideles monet : *Qui verò ad Ecclesiam venire non potest, salutem in domo sua oret et non negligat Deo... reddere vensum servitutis.*

Itaque hoc præceptum non implent, nec suæ consulunt salutem fideles, qui unicâ contenti Missâ totum diem in rebus inutilibus et profanis, in ludis, cursibus, terunt et insumunt. Contrariam opinionem, quam tamen plures defendunt theologi, ab Ecclesiæ mente alienam meritò appellat Van Espenius de Jure Eccles. part. 2, tit. 17, cap. 2, scribens : *Facilè apparet omninò à mente canonum et Ecclesiæ esse alienam quorundam opinionem, qui arbitrantur præcepto de sanctificando die Dominico aut festivo satisfieri per unius Missæ privatae, quæ semihoræ spatio absolvitur, auditionem, tametsi reliquam partem actionibus profanis et inutilibus impendant. Et reverà summi pontifices et concilia ea omninò docent et prædicant, quæ toto cælo ab hæc doctrinâ distant Nicolæus pontifex in resp. ad consulta Bulgarorum, cap. 10, docet Dominico die à labore terreno cessandum, atque omni modo orationibus insistendum, ut quòd negligenter per sex dies agitur, per diem Resurrectionis precibus expietur... ut liberius ad ecclesiam ire, psalmis, et hymnis, et canticis spiritualibus insistere, orationi vacare, oblati nes offerre, memorias sanctorum communicare, ad imitationem eorum assurgere, eloquiis divinis intendere, elemosynam indigentibus ministrare valeat Christianus. Et in canone Jejunia, distinct. 3, de Consecr. hæc jubentur : Die Dominico nihil aliud agendum est, nisi Deo vacandum. Nulla operatio in illâ sanctâ die agatur, nisi tantum hymnis, et psalmis, et canticis spiritualibus illa dies transigatur.*

Accedunt conciliorum innumera penè decreta, quæ Ecclesiæ mentem et doctrinam exponunt. Concilium Turonense anni 815, can. 42, statuit : *Die Dominicâ oportet omnes Christianos in laude Dei, et gratiarum actione usque ad vesperam perseverare.* Concilium Bitoricense anni 1581, tit. 6, can. 4 : *Dominico die sit quies animi et corporis sancta, et ad Deum levata mens, et à terrenis abstracta : satia sint Christiano opera charitatis, orationes piæ, hymni, et cantica.* Concilium Aquileiense anni 1596, cap. 14 : *Tempus diei festi in audiendis concionibus, Missæ sacro, et divinis officiis ponendum est, non in commensationibus, multò peracto prandio ad saltationes, et lusus declinandum cum sit in Ecclesiam ad horas vespertinas divertendum et nomen Dei concorditer devotè, vel silentii meditatione vel vocis exultatione laudandum. Quòd curabunt episcopi, curatorum diligentia populis inculcare.* Conc. Remens. anni 1585 : *Diebus Dominicis et festis parochus populum conveniat, ut Missæ, concioni ac Vesperti intersit.*

Idem docet et inculca S. Carolus Borromeus in sic. conc. III Mediolan. tit. de fest. diæ. Cultu, ubi hæc habet : *Ut verò ii dies omni pietate et religione colantur, hoc crebrò populum parochi et concionatus admonent atque hortentur, ut illorum dierum tempus, quòd Deo, ejusque cultui debetur, in iis actionibus totum consumant in quibus sanctè consumendum sit, ut concionem in mane, sacram lectionem à prandio, ubi explicari solent, audiant. Ut divinis vespertinum præsertim officiis præsertim piè religiosèque adsint. Ut in christianæ doctrine rudimentis ac præceptis vel percipiendis, vel recedendis*

versentur. Ut in operibus etiam, officiisque pietatis se exercent, agros homines visitando, merentes piè consolando, et alia hujusmodi prestando. Denique, ut plura alia innumera, quæ afferri possent, statuta militam, addam concilii Cameracensis anni 1604, tit. 4, cap. 1, doctrinam et decretum: *Ut abusus ille (verba sunt S. synodi) divino et ecclesiastico præcepto contrarius semel tandem penitus aboleatur, quo se plerique existimant, probè suo functos officio, si Missâ etiam privatâ tantummodo diebus Dominicis et festis auditâ, reliquam diem profanationi, negotiationi, lusu, choreis, potationibus, et aliis secularibus, vel etiam illicitis actionibus impendant, parochi suis subditis frequenter inculcent ea quæ in Catechismo Romano ad tertium præceptum Decalogi et aliis auctoribus de rectâ dierum festorum observatione traduntur.*

Et reverè Catechismus Romanus doctrinam Ecclesiæ exponens de festorum Sanctificatione hæc habet part. 3, § 25: *Neque verò parochus prætermittere debet, ut diligenter doceat, quibus operibus atque actionibus christiani homines diebus festis exercere se debeant. Illæ verò ejusmodi sunt, ut ad templum accedamus, eoque loco sincerè piæque animi attentione sacrosancto Missæ sacrificio intersinus; divina Ecclesiæ Sacramenta quæ ad salutem nostram instituta sunt, ad animæ vulnerum curationem crebrè adhibeamus... Attenè præterea, diligenterque sacra concio à fidelibus audienda est. Nihil enim minùs ferendum est, neque tam perfectò indignum, quam Christi verba continere, aut negligenter audire. Exercitatio item fidelium, studiumque in precibus, divinisque laudibus frequens esse debet. Præcipuaque eorumdem cura, ut quæ ad christianæ vitæ institutionem pertinent, ea diligenter addiscant, sedulèque se exercent in eis officiis, quæ pietatem continent, pauperibus, et egenis eleemosynam tribuendo, agros visitando, merentes, quique dolore afflicti jacent, piè consolando.*

Eandem veritatem confirmant etiam nobiliores theologi. S. Antoninus, 3 part., tit. 9, cap. 7, § 4, scribit: *Sed quæri potest, utrum quis abstinendo se à criminalibus, et operibus manualibus, per hoc solum quòd non vacet divinis nisi audiendo Missam, vel non audiendo, quia non potest; sed per totum festum solatiatur, et ratiocinatur de otiosis, peccet mortaliter. Et videtur quòd sic, quia maxime cadit sub præcepto, quod est de intentione legislatoris. Sed ad hoc intentio legislatoris hujus præcepti de sanctificatione sabbati est, ut vacetur Deo. Talis autem non vacat Deo, quia etsi audiat Missam, illud valdè modicum est respectu totius diei; et modicum pro nihilo reputatur... Quod si verum esset, durus esset hic sermo, et multi præter suum credere, et commune credere damnerentur. Posset ergo ad argumenta responderi per quamdam distinctionem, quam ponit D. Thom., ad 2, q. 100, a. 9; dicit enim in resp. 1, 2. « Intentio legislatoris est de duobus: de uno quidem, ad quod intendit verè præcepta legis inducere, et hoc est virtus: aliud autem est, de quo inten ènt præceptum ferre, et hoc est quod ducit, vel disponit ad virtutem, scilicet actus virtutis. Non enim idem est finis præcepti, et id de quo præceptum datur, sicut neque in aliis rebus idem est finis, et*

« quod est ad finem. » Hæc D. Thomas. Et hoc videtur posse dici, quòd quamvis intendat legislator finem præcepti, ut quid perfectius, non tamen intendat id ponere sub præcepto, quia multitudo, cui datur lex, non est subitò capax perfectionis, sed pulchritudinis; sed intendat ponere sub præcepto id quod disponit ad illud, quod facilius est ad observandum; et sic abstinere ab operibus servilibus est de præcepto. Non vacare Deo pro majori parte diei tamen peccatum est.

Consentiunt et Cajetanus in Summâ, v. *Festum*, ubi hæc docet: *Licet cum abstinentiâ à servilibus solum Missæ cultus sufficiat in festo ad evitandum peccatum mortale, tenentur tamen fideles diem expendere in divinis laudibus, saltem eundo ad prædicationem, et ad Vesperas. Unde qui post Missam festos dies vanè consumunt ludendo, jocando, otiosè vagando, aut venando, sveciaculis intendendo, licet ex ipsis operibus, utpote non servilibus, mortale non incurrant, ex omissione tamen divini cultus, ad quem festa instituta sunt, graviter peccant, quia non reddunt quæ sunt Dei Deo; et quia, quantum in se est, ridiculo exponunt christiana festa, juxta illud: « Viderunt eam hostes, et deriserunt saba-
« bala ejus. » Et hoc præsertim tangit viros graves et majores, et dominos; cæteri namque eos imitantur.*

Et auctor operis Theoriæ et Praxis de Sacramentis in suâ morali Theologiâ, t. 4, de Virt. Relig., toto cap. 5, hanc veritatem pluribus argumentis confirmat. Et Petrus Ballarinus in notis ad S. Antoninum, part. 2, tit. 9, cap. 7, § 4. Necnon Turnelius de tertio Decal. præcepto, cap. 5, art. 1, conclus. 2. Nec desunt argumenta ex ipso naturali lumine petita, et à laudatis theologis exposita, vel indigitata. Nam, ut aiebat S. Antoninus, præceptum sanctificandi dies festos obligat ad vacandum Deo per illum diem. Porrò quis unquam dicit, illum per diem festum vacare divino cultui, qui per solum dimidium horæ, quod vix quadragesimam octavam partem diei constituit, Deo vacaret audiendo Missam? Quis dominus servum, qui opifex mercenarium sibi per totum diem inservissa censeret, qui per solam dimidiam horam vel operi vel ministerio suo vacasset, licet per reliquum tempus nec aliis dominis servisset, nec pro alio vel pro se aliquid operis fecisset? 2° Qui in die festo per horam, vel etiam, ut nonnulli docent theologi, per duas horas servilibus incumbit operibus, saltem lethaliter, diem festum non violare censetur, quia modicum quid est ad totam diem. Quomodo ergo satis esse poterit ad totum diem sanctificandum spatium dimidiæ horæ? et non modicum, imò minimum reputandum ad totius diei sanctificationem? Nonne locum hic habet, quod dicitur Proverb. 20, v. 10: *Pondus et pondus, mensura et mensura, utrumque abominabile est apud Deum?* Ex totâ itaque hactenus traditâ doctrinâ hæc elicio consecretaria.

CONSECRETARIA PRÆCEDENTIS DOCTRINÆ.

Non est confundendum divinum et naturale præceptum sanctificationis festorum, cum præcepto de tali die sanctificando, et de Missâ in illo audiendâ. Primum præceptum obtinisset, licet nec Ecclesiæ

aliquam designasset diem, nec ullum præcepisset homini pium opus tali die implendum. Oportuisset enim, ut homines et diem sibi præstituerint, in quo unicè divino vacarent cultui, et opera religionis exercerent et pietatis, quæ in Dei honorem cederent. Fingamus ergo nullum impositum ab Ecclesiâ, mandatum de Missâ audiendâ; porro in câ hypothesi quis diceret satis esse ad impletionem præcepti Deo per dimidiam horam vacare, reliquum verò temporis in otiosis et inutilibus terere? Nullus profectò, nisi insipiens. Non sufficit ergo ad divini præcepti impletionem per breve dimidiæ horæ spatium Deo vacare.

Ex præcepto Ecclesiæ non tenentur fideles, nisi ad unius Missæ piam et devotam auditionem. Hoc quoque certum exploratumque est, tum quia nullum inter præcepta Ecclesiæ de sanctificatione festorum reperitur præceptum, præter prælatam Missæ adstantiam. Canones verò, pontifices et concilia, quorum statuta, decreta et ordinationes attulimus, plura quidem indicant, consulunt et insinuant, pia officia, et religiosa opera, de nullo autem peculiare indicunt præceptum, et legem ferunt. Imò plura indicando, consulendo, suggerendo, ostendunt manifestè liberum esse fidelibus quæ maluerint eligere. Quòd si alicubi invecata sit consuetudo, ut vespertinis horis fidelis populus intersit, ad hoc pium opus tenentur quidem, non tam præcepto Ecclesiæ, quàm ipsâ consuetudine, quæ tractu temporis fortassis vim legis obtinuit. Illud tamen adnotandum cupio: Quando Ecclesia præceptum tulit de unicâ Missæ auditione, una tantùm, et quidem solemnissimè Missa in quâlibet habebatur ecclesiâ, quam vel conitabantur, vel constituebant longiores preces, repetita psalmorem et canticorum recitatio, vel cantus, Sacramentorum frequens ministratio, Evangelii explanatio, vel catechistica instructio; ideòque non breve unius dimidiæ horæ spatium, sed totum penè matutinum tempus implebat.

Ecclesia, Missæ auditionem præcipiendo, nec divinum præceptum immutavit, aut coarctavit, nec eam satis esse ad integrum diem sanctificandum declaravit. Primum omninò certum est, cum non sit in Ecclesiæ potestate divina et naturalia præcepta coarctare, vel immutare. Secunda pars est pariter evidens; nullum extat enim decretum, nullus canon, nulla Pontificum, vel episcoporum definitio, quæ declaret solâ Missæ auditione diem integrum sanctificari, et debitum Deo cultum integrè rependi. Imò Ecclesiæ oppositum semper docuit et in jure canonico, et in conciliis, et synodalibus statutis, et in catechismis ejus jussu et auctoritate editis ad fidelium instructionem. Id unum tamen suo de Missâ audiendâ præcepto indicare voluit, nimirum inter cætera pietatis opera ad Dei cultum in die festo peragenda, Missæ auditionem nullo modo esse omittendam. Cætera verò pietatis opera ideò non præcepit, non quia censeat prætermitti posse absque culpâ, hoc enim pacto divinum coarctasset præceptum, sed quia voluit fidelibus liberum esse inter multiplicia pietatis et religionis officia, ea præeligere, quæ sibi magis congrua, opportuna, salutaria pro-

spexissent, non verò ut omninò omitterentur. Quod adhuc meo videri ineluctabili confirmo argumento: Fidelis populus tenetur ex divino præcepto in die festo à servilibus operibus vacare; ex præcepto verò Ecclesiæ satis est si Missam audiat; ergo per reliquum diei spatium ex mente et voluntate Ecclesiæ poterit impunè vacare ludis, comensationibus, vel saltem otio indulgere, quin diei sanctitatem violet. Porro quis suscipi poterit eam fuisse Ecclesiæ mentem in præcipiendâ auditione Missæ, nimirum tantum temporis spatium liberum christianis relinquere in turpi otio insumendum, quòd profectò melius assumpsissent in servilibus operibus, et manibus operando? Mens igitur et voluntas Ecclesiæ est, ut Missam quidem audiant ex suo speciali præcepto, ex divino verò mandato ea addant pietatis opera, quæ quisque maluerit, non verò ut omittant.

Non semper qui in aliquo festo solam Missam audit, est statim lethalis peccati reus habendus. Contingere enim potest, ut quis in loco versetur, ubi præter Missam nulla alia habeantur divina officia, vel publica pietatis opera, vel justâ de causâ, vel etiam urgente necessitate ab aliis operibus præstandis præpariatur. Quod quilibet debet in interiori conscientia suæ secreto, et coram Deo perpendere. Ideò puto S. Antoninum, et Cajetanum absolutè à qualitate et gravitate peccati definiendâ abstinuisse, contentos asserere, non vacare Deo pro majori parte diei esse peccatum, et fideles ex omissione divini cultus, ad quem festa instituta sunt graviter peccare. At secus dicendum puto de illis, qui ex mera negligentia, atque acedia, et unicè ut ludis, venationibus, choreis, comensationibus, vel etiam inerti otio indulgeant, et non quidem uno vel altero die festo, sed per totum annum, et fortassè toto vitæ tempore ex habitu et consuetudine, unâ brevi auditâ Missâ per totum diem de Deo, ejusque honore et cultu ne minimùm quidem cogitant. Nec audiendi sunt benigniores illi theologi, qui libenter quidem concedunt istos peccare contra alia vel præcepta, vel virtutes, minimè verò adversus diei festi præceptam sanctificationem; cum hoc, quàm falsum sit, ostendant omnia quæ in superiori capite retulimus argumenta.

Confessarii suo muneri non satisfaciunt, si prænitentes non interrogent de observantiâ sanctificationis festorum, si fideles non moneant et instruant de præcepto naturali et divino, pia et religiosa opera exercendi, et si illos, qui ex negligentia et acedia, et ex pravâ consuetudine integros dies festos otiosè insumunt, vel in profanis operibus terunt, à sacramentis non arceant. Qui quidem interrogare debent, quia plerùmque vel ignorantia, vel ex pravâ opinione nullius criminis reos se esse putant, si à servilibus operibus feriantes unam Missam audierint, et reliquum diem otiosè transegerint; quod præcipuè contingit iis, qui parùm piè vivunt, et in lethalibus criminibus diutius sordescunt. 2° Monere debent diem festum esse sanctificandum, id est, in divino cultu insumendum, et secus faciendo discrimini se committere transgrediendi

hoc præceptum, et de aeternâ salute periclitari, cum à Deo judicandi simus non juxta opiniones nostras, vel magistrorum, sed secundum veritatem, et legem suam. 3° Debent illos, quos ex negligentia et aecidiâ compendit dies festos in inutilibus et otiosis insumere, præsertim si hoc in more habeant nec emendationem polliceri velint, à sacramentis arcerent, et absolutorem denegare; nam licet sola auditio Missæ et abstinentia ab operibus servilibus pro aliquo festo, vel tempore à gravi culpâ excusare fortassis possit, id tamen in more habere, et diutius ex merâ negligentia et aecidiâ in eo perseverare à gravi culpâ excusare nemo sapiens et prudens audebit.

§ 2. *Sententia negans fideles ad aliud teneri diebus Dominicis, ultra cessationem ab opere servili et auditionem Missæ.*

(Auctore P. BILLUART.

Dico 1°: Conveniens diei Dominicæ et festorum sanctificatio postulat ut fideles, præter Missam et cessationem ab operibus servilibus, verbum Dei audiant, vespertinis officiis intersint, actibus fidei, spei et charitatis, compunctioni cordis et contritioni vacent, atque in piorum librorum lectione aliisque religionis operibus sacros illos dies transigant, ita ut meritò sint reprehensibiles qui, cessatione ab operibus servilibus et solâ Missâ contenti, reliquum diem agunt in nugis, in deambulationibus, colloquiis profanis, negotiis secularibus, lusibus, spectaculis, choreis, venationibus et, quod pejus est, in comotationibus, comensationibus, ebrietatibus, impudiciis, contentionibus et dissolutionibus.

Ita passim concilia provincialia, Turonense, Mediolanense, Aquense, Avinionense, Rhemense, Burgalense, Bituricense, Aquileiense, Narbonense; item Nicolaus I, in responsione ad consulta Bulgar., cap. 40 et 41, can. *Jejunia*, dist. 5, de *Consecratione*; Catechismus Romanus, 3 p. in explicatione tertii præcepti § 25, quorum omnium textus leguntur apud Natalium Alexandrum infra citandum; item S. Antonin., part. 2, tit. 9, cap. 7, § 4; Cajet. in *Summulâ*, v. *Festum*, n. 50; Natalis Alexander, lib. 4, a. 6, reg. 10; Pontas v. *Dimanche*, cas. 1, et alii quotquot sunt exactæ discipline assertores.

Patet etiam quia, præter jam assignata peccata et alia plura quæ hujusmodi christiani frequentius committunt diebus festis quam aliis (quod sanè summopere dolendum est), præter scandalum quod inde oritur maximè in viris gravibus et superioribus, quia eos cæteri imitantur; præter omissionem Vesperarum, quam dicam modò venialem, est sanè improbanda perversitas directè agere contra finem Ecclesiæ, et dies quos ad Dei cultum et propriam salutem promovendam instituit, otio, nœniis et, quod pessimum est, vanitatis, crapulæ, luxuriæ, verbo dicam, ipsi dæmoni consecrare, sicque festa nostra ludibrio exponere, juxta illud Thren 1: *Viderunt eam hostes et deriserunt sabata ejus.*

Dico 2°: Vi præcepti ecclesiastici, fideles non tenentur præfatis diebus ad actus interiores fidei, spei,

charitatis aut contritionis: quia 1° hoc præceptum, ut dictum est art. 1, ex D. Thomâ, est tantum de cultu exteriori (1); 2° quia hos actus nullibi legimus ab Ecclesiâ præcipi his diebus; 3° sensus et praxis communis est contraria.

Utrum verò teneantur vi præcepti naturalis aut divini positivi, respondetur negativè, ubi de Virtutibus theologiceis et de sacramento Pœnitentiæ ostendimus nullo fundamento talem obligationem astrui singulis diebus Dominicis et festis, sed hæc præcepta obligare duntaxat pluries in anno; quoties verò et quando præcisè, vix posse certò determinari.

Dico 3°: Non obligantur fideles vi præcepti ecclesiastici audire concionem diebus Dominicis et festis, licet ex alio capite possint obligari.

Prima pars patet, quia nullibi legitur præceptum strictè ad id obligans, neque sensus communis fidelium id percipit.

Secunda pars etiam patet, quia si concio sit alicui necessaria, sive ad mysteriorum fidei cognitionem, sive ad morum compositionem, nec eam aliàs et alibi habeat, tenebitur ex præcepto naturali et divino diebus præfatis habitam audire: quia qui tenetur ad finem, tenetur ad media huic fini assequendo necessaria.

Dices cum glossatore Summulæ Cajetani et aliis: Ex cap. 4 jam cit., sess. 24, concilii Trid. tenentur episcopi et parochi diebus Dominicis et festis solemnioribus annuntiare fidelibus verbum Dei: ergo

(1) In eo articulo 1, ad quem remittit Billuart, hæc leguntur ad explanandam doctrinam S. Thomæ, q. 122 art. 40: *Remotis per primum et secundum præceptum Decalogi veræ religionis impedimentis, nimirum superstitione, sacrilegio, perjuriò, etc., consequens erat ut statuvelut id per quod homines in verâ religione positivè fundarentur, et hoc est cultus divinus. Et quia, ad interiorum cultum, qui consistit in oratione et devotione, magis inducitur homo ex interiori Spiritu sancti instinctu, et insuper hujusmodi cultus interior primo et secundo præcepto Decalogi satis intelligitur requisitus (fides enim necessaria intelligitur his verbis: « Ego sum et Dominus Deus tuus, » et reverentia atque honos per hoc quòd dicitur solus Deus colendus, et nomen ejus non vanè assumendum), idèò conveniens fuit ut daretur legis præceptum de exteriori cultu; et hoc est tertium Decalogi: « Memento ut diem sabbati sanctifices... non facies omne opus in eo. »*

Quia verò præcepta Decalogi sunt quasi quedam prima et communia legis principia, idèò in hoc tertio præcepto præcipitur exterior Dei cultus sub signo beneficii omnibus communis, scilicet creationis mundi, à quâ requiescit dicitur Deus die septimâ. In cujus signum dies septima mandatur sanctificanda, id est, deputanda ad vacandum Deo. Et idèò, Exod. 20, præmissa præcepto de sanctificatione sabbati, assignatur ratio: quia « sex dies sabbatum fecit cælum et terram, et in septimâ die requiescit. »

Sed advertendum hic cum Cajetano super hunc art. quòd, cum audis S. Doctorem docere interiorum cultum non juberi hoc præcepto, sed exteriorum duntaxat, intelligendus sit de cultu interiori secundum se: talis enim non est hic præceptus, sed est finis præcepti. Cum quo tamen stat quòd cultus interior, què est conditio necessaria cultus exterioris, prout cadit sub lege, sit in præcepto; tenetur enim audiens Missam in Dominicâ interiorum et exteriorum hominem cultui Missæ exhibere.

tententur fideles his diebus audire verbum Dei, idque in snâ parochiâ ; correlativa enim debet esse obligatio, siquidem frustra teneantur parochi concionari si nullus teneretur eos audire.

R. 1°: D. consequens : Ergo tententur fideles his diebus audire verbum Dei, quatenus id necessarium est ad observationem festi, nego ; quatenus id necessarium est ad suam salutem, concedo. Et in hoc correlativa est obligatio parochi et parochiani, ut quando iste indiget, ille tenetur docere, et iste tenetur audire. Si autem non indigeat, quia vel scit, vel ab alio instruitur et corripitur, nulla est in parochiano obligatio audiendi, quamvis remaneat in parochia obligatio docendi ; quia semper præsuntur plures indigentes : sic, v. g., in academiis professores stipendiarii tenentur docere volentes instrui, nullus tamen tenetur eos audire vel adire.

R. 2° quod sicut parochi in his Tridentini verbis non apprehendunt sibi strictum præceptum singulis omnino Dominicis concionandi ; quot sunt enim inter timoratos qui absque scrupulo aliquoties omittunt ! ita nec parochianis debent imponere.

InsL. : Concilium ibidem subdit : *Moneatque episcopus populum diligenter, unumquemque teneri parochie suæ interesse, ubi commode id fieri potest, ad audiendum verbum Dei.* Ergo.

R. 1° Ut : ante concilium loqui de obligatione audiendi concionem quatenus necessaria est ad scientiam salutis, non quatenus necessaria est ad sanctificationem diei Dominicæ ; cum ibi sermo sit de concionibus quæ habentur non solum diebus Dominicis, sed etiam diebus ferialibus tempore Quadragesimæ et Adventus, ut patet ex textu.

R. 2° : Ex hac ratione et ex his particulis, *ubi commode id fieri potest*, evidens est *non teneri* non importare strictam obligationem, sed decentiam tantum et convenientiam respectu fidelium in genere. Respectu autem eorum quibus necessaria est concio ad salutem urget præceptum naturale, ut dictum est supra.

Dico 3° : Obligantur fideles sub peccato veniali adesse Vesperis diebus dominicis et festis : ita Pontas, v. *Dimanche*, cas. 2, cum Navarro et aliis ; quia sic fert consuetudo populi christiani ; nec est ullus saltem in his partibus qui aliquam obligationem audiendi Vesperas his diebus non apprehendat, minorem tamen obligationem audiendi Missam ; et ideò de huiusmodi omissione se accusant, distinguendo tamen inter omissionem Missæ et Vesperarum. Adde quod tempore Vesperarum soleant prohiberi specialiter mercatus, computationes, lusus, spectacula, etc., quæ omnia indicant aliquam obligationem.

Dico 4° : Qui diebus Dominicis et festis abstinere ab operibus servilibus, et audit Missam neglectis aliis religionis operibus, quamvis sit reprehensibilis, ut dixi in primâ conclusione, satisfact tamen præcepto de observatione festorum sic, ut non peccet mortaliter. Ita S. Anton., 2. p., tit. 9, cap. 7, § 4 ; et post ipsam Natalis Alexan., lib. 4, a. 6, reg. 10 ; Cajet in Sum-

mâ, v. *Festum*, n. 50 ; Pontas, v. *Dimanche*, cas. 1, et communiter summiste.

Sequitur ex præcedentibus conclusionibus, eamque probat S. Antonin. citatus, ex hoc D. Thomæ principio : *Intentio legislatoris circa aliquod præceptum est de duobus. Primum est ad quod intendit inducere per præcepta legis, et hoc est virtus ; aliud est de quo intendit præceptum ferre, et hoc est quod induci vel disponit ad virtutem, scilicet actus virtutis : non enim idem est finis præcepti et id de quo præceptum datur, sicut neque in aliis rebus idem est finis et id quod est ad finem.* Post quæ D. Thomæ verba subdit S. Antoninus : *Itaque quamvis intendat legislator finem præcepti ut quid perfectius, non tamen intendit id ponere sub præcepto, quia multitudo cui datur lex non est subito capax perfectionis, sed paulatim ; sed intendit ponere sub præcepto id quod disponit ad illud et quod est facilius ad observandum.* Hæc S. Anton. in præsentî materiâ : sicque abstinere ab operibus servilibus et audire Missam cadunt quidem sub præcepto de observatione diei festi ; at sanctificari per opera pia tam interna quam externa, et iis vacare pro majori saltem parte diei, est finis Ecclesiæ præcipientis qui non cadit sub præcepto.

Quod sanè doctoris Angelici principium, communiter receptum, non satis advertunt qui agentem quodcumque opus à divino cultu abstrahens, statim violati præcepti reum inclamant, non distinguentes inter rem præceptam et finem præcepti, nec intelligentes cultum divinum præter cessationem ab opere servilii et auditionem Missæ, esse duntaxat finem præcepti, et non rem præceptam ; quod est alterum D. Thomæ principium de quo dixi art. 1 huius dissert., conclus. 3.

Obj. in variis tum conciliorum cum pontificum decretis et in Catechismo Romano, plura alia pietatis opera præscribi exercenda per totam diem Dominicam aut festivam : ergo. — R. plura quidem præscribi non quæ semper necessariò fieri debeant, sed quæ fieri convenit, ut dixi in primâ conclusione. Plura enim præscribuntur quæ certò constant non requiri necessariò ad festorum observationem, ut sunt pauperum sublevatio, ægrotantium visitatio, mœrentium consolatio et similia.

Consultatur singularis opinio Francisci Hennon.

Singularem opinionem hic defendit R. pater Franciscus Hennon, in Decalog., disp. 3, q. 1, conclus. 8, eum nempe qui, auditâ privatâ Missâ, reliquum tempus otiosè tereret, peccare mortaliter, non quidem contra legem ecclesiasticam, sed contra legem naturalem præcipientem totam diem sanctificare, nisi aliàs huic obligationi per hebdomadam satisfaciat. Et quamvis fateatur hanc suam sententiam non ita multos casuistas habere patronos, contendit tamen esse verissimam, et in conciliis, Patribus et ratione esse evidenter fundatam. Piam sanè religiosi viri intentionem laudo, ad singularem ejus opinionem prorsus infundatam et falsam evincam ex ipsius probationum refutatione.

Profert itaque 1° in probationem suæ sententiæ

concilium Matiscon. II sub Pelag. II, ubi canone 10 dicitur : *Sint oculi manusque vestræ toto illo die (Dominico) ad Deum expansæ*; Turon. 4 : *Die dominico oportet omnes christianos in laude Dei et gratiarum actione usque ad vesperam perseverare*; item. conc. Narbon., Aquense, Avemon., Bituric, Burdigal., ubi ostenditur debere christianum hymnis, canticis, orationibus, assistendo divinis officiis, Vesperis, concioni, etc., diem Dominicam transigere.

R. hoc argumentum ex omni parte natum. Et 1° hæc sunt juris positivi, nec concilia laudata ullatenus insinuant ea quæ præscribunt esse juris naturalis.

2° His sanctionibus eam adhibeo responsionem quam ipse Henno, conclus. tertiâ ejusdem quæst. adhibet Catechismo Romano eadem præscribenti, nimirum *ibi non tantum referri ea quæ fieri debent, sed ea quæ fieri convenit, cum recenseatur multa quæ evidens est non requiri necessariò ad diei Dominicæ observantiam, ut in concilio Burdig. panperum sublevamen, mœstorum consolationem, etc., et in concilio Aquensi distinguatur inter Missam et Vesperas : sic ut de Missâ dicatur, quòd sine gravissimâ peccati culpâ prætermitti non potest, de Vesperis autem, quòd iis interesse maximè convenit.*

R. 3° hoc argumentum, si de obligatione strictâ intelligatur, nimis probare, adèoque nihil. Probari enim totam omninò et integram diem Dominicam operibus pietatis esse impendendam : quod ipse adversarius in resp. ad objectionem quartam fatetur contra Juenin., *nec physicè nec moraliter posse intelligi; aliàs vix unus christianus obligationi suæ satisfaceret : unde putat non condemnandum illum gravis peccati qui ultra preces manè et vesperi recitari solitas Missam attentè et reverenter audiret, et postea Vesperis interesset.* Sed dicat velim, quâ auctoritate aut quo fundamento doctor privatus jus naturæ, ut prætendit de totâ et integrâ die ad unam horam circiter restringat, qui tam amarè insurgit in eos qui ad semihoram restringunt ; tantumne intercedit intervallum inter horam et semihoram, ut hora dicatur tota dies et non semihora ? Sed audiamus rationem : *Quia, inquit, Ecclesiæ prælati etiam maximè timorati non videntur plus exigere.* Ita sanè : sed quia sic Ecclesiæ prælati etiam timorati, non in eâ sunt opinione quòd jus naturæ præcipiat totam et integram diem impendendi cultui divino ut contendit theologus Franciscanus ; atque non magis ipsi quam ipse coherentia loquerentur.

Profert 2° in probationem suæ sententiæ auctoritates Patrum, et 1° S. Clementis papæ, lib. 2 Constit. Apostolicarum, cap. 63, ubi dicitur : *quam excusationem afferre potest Deo qui hoc die non convenit ad audiendum salutarem de resurrectione sermonem... in quo Prophetarum lectio habetur et Evangelii prædicatio et sacrificium ?* Citat insuper Justinum Martyrem, Apolog. 2 pro Christianis, ubi eadem ferè profert ; et Nicolaum I, ad consulta Bulgarorum, cap. 10 et 11.

R. constitutiones quæ dicuntur Apostolicæ et sub nomine S. Clementis circumferuntur, juxta sanioris criticæ vindices, Bellarminum, Baronium, Albaspi-

næum, etc., esse apocryphas, doctrinam continere sive quoad dogma sive quoad disciplinam à doctrinâ Apostolorum et S. Clementis abhorrentem, idèoque et Apostolorum et ipsi Clementi suppositas. De quo vide Natalem Alex. ind., secul. 4, dissert. 1.

R. 2° dato hanc auctoritatem esse alicujus ponderis, nihil è importari præter autionem Missæ in quâ et habebatur sermo et legebantur Scripturæ ; neque enim tunc temporis erant communes Missæ privatae sicuti nunc. Quòd si aliquid aliud prætendat Henno, ipsemet aut solvat, cum in resp. ad quartam objectionem concedat, omisso sermone, satisfieri præcepto naturali per auditionem Missæ et Vesperarum, aut certè dicat eum non satisfacere qui sermonem de resurrectione non audierit. De S. Justino, cum nihil speciale proferat, nihil speciale respondeo. Ad Nicolaum I respondeo ut supra conciliis respondi.

Profert 3° momenta à ratione. Primum : *In rei veritate non potest dici diem aliquam sanctificare, qui ad summum quadregesimam octavam illius partem sanctificat.* Ergo. Secundum : *Ille dicitur sanctificari in lege quæ divino cultui applicatur,* inquit S. Thomas, 2-2, q. 122, a. 4 ; *sed qui totum diem Dominicum impendit otio, magis, etc., exceptâ parte minimâ, non applicat illum cultui divino.* Ergo. Tertium : *Non censetur ille natalem regis celebrare qui, datâ recreationi semihorâ, reliquum diei tempus insumeret in studiis, negotiis, etc.* Ergo.

R. 1° has omnes ratiunculas niti falso supposito, nimirum totam et integram diem, aut saltem majorem ejus partem, ex præcepto naturali esse cultui divino positivo impendendam. Falsum est, inquam, quàm maximè hoc suppositum, quòd nec leviter probat Henno, nec probari potest : quis enim evincet legem naturalem dicere unum ex septem diebus hebdomadæ integrum, aut pro majori parte, in continuis pietatis operibus necessariò et sub peccato mortali esse transigendum ? Fortè proferet istud vulgatum Exodi : *Memento ut diem sabbati sanctifices.* At id est juris positivi, neque his verbis importatur præceptum, sed finis duntaxat præcepti, inquit disertè S. Thomas. Sed quid moror ? ultrò fatetur ipse Henno, in responsione ad quartam objectionem, hoc suum suppositum neque physicè neque moraliter posse intelligi ; et idèò totam diem ad unam circiter horam reducit. Quò ergo tendunt ejus argumenta ? Non sanctificat equidem totam diem qui semihoram tantum applicat cultui divino, sed non tenetur ad talem totius diei sanctificationem, fatente ipso patre Henno, cui sufficit unius circiter horæ sanctificatio. Ad fortè sanctificare horam circiter unam, est diem sanctificare ? Dic, sodes, quo revelante didiceris semihoram non constitutorem diem, unam verò horam constitutorem ? Interim ego

R. 2° adversarii rationes in ipsum retorquendo. 1° *In rei veritate non potest dici diem aliquem sanctificare, qui vigesimam quartam partem tantum sanctificat ; atqui, juxta patrem Henno, sufficit ad vitandum peccatum mortale sanctificare vigesimam quartam partem tantum ; ergo. 2° Ille dicitur sanctificari in lege*

quæ divino cultui applicantur, inquit S. Thomas, 2-2, q. 122, a. 4; sed qui totum diem Dominicum impendit otio, nugis, exceptâ parte minimâ (scilicet vigesima quartâ, juxta Henno), non applicat illum divino cultui: ergo. 5° Non censetur ille natalem regis celebrare qui, datâ recreationi unâ horâ circiter, reliquum diei tempus insumeret in studiis, negotiis, etc. Ergo.

Vides quomodò ipse se suo gladio jugulat theologus Franciscanus; nisi fortè dicat, ut jam notavi, semihoram additam semihoræ aut ab eâ subtractam facere et non facere diem, sic, ut qui semihoram sanctificat diem non sanctificet, et qui horam sanctificat diem sanctificet; quod, ut jam laui, risu potius quàm seriâ refutatione foret dignum.

Me etiam non parùm movet quòd religiosus auctor in suæ singularis opinionis patrocinium, advocet S. Thomam, eo ipso loci ubi S. Doctor ipsi in faciem resistit; docet enim S. Thomam loco quem citat P. Henno sanctificationem sabbati per cultum positivum esse duntaxat finem præcepti et non rem præceptam: *In observantiâ sabbati*, inquit S. Doctor, *duo sunt consideranda, quorum unum est finis, et hoc est ut homo vacet rebus divinis, quod significatur in hoc quod dicit: « Memento ut diem sabbati sanctifices; » illa enim dicuntur sanctificari in lege quæ divino cultui applicantur.* Hæc ibi S. Thomas; alibi autem docet finem præcepti non cadere sub præcepto. In hoc ergo alucinatus est doctor Scotista, quòd non distinguit inter finem præcepti et ipsum præceptum.

R. 3° etiam secundum nostram et communem sententiam, diem aliquo sensu sanctificari, nempe cessatione ab operibus servilibus; hæc enim requie in memoriam requiectionis Dei ab opere creationis assumptâ, ipsi Judæi sabbatum aliquo modo sanctificabant. Quòd si præterea cultum aliquem positivum requiras, etiam habetur in auditione Missæ. Aliquid autem plus, ali-quâ lege etiam naturali in rigore requiri, gratis asseritur. Et, ut exemplo patris Henno iterùm contra ipsum utar, numquid ille censetur diem natalem regis celebrare, qui per totam diem, clausâ officinâ, abstineret ab operibus suæ artis et per semihoram adesset principaliori recreationi propositæ, de cætero, otio, deambulationi, studio, literis scribendis et similibus vacaret? Non aliter certè celebratur festa profana.

Judicet modò lector utrùm hæc singularis opinio theologi Franciscani, pluribus aliunde titulis venerandi, sit verissima et in conciliis, *Patribus et ratione evidenter fundata.* Interim, citra cujuscumque offensionem, mihi liceat in hunc auctorem regerere verba quæ ipse, conclusione primâ ejusdem questionis, profert in rigidiores casuistas: *Sciunt ergo illi qui sic pro libitu præcepta multiplicant, se etiam multiplicare peccata, et, sub prætextu obsequii Deo præstiti, vitare animas innumeris peccatis.*

Ita Billuart: integrum retulimus textum illius auctoris et alterius, nempe Patuzzi, ut lector habeat sub oculis et præcipuâ fundamenta utriusque opinionis, et modum quo pars affirmativa et negativa discussa fuit a) his theologis: nostrum non est controversias inter

doctores agitas dirimere; id solum notabimus in ordine ad præxim, non tantum dissidium esse quantum primo intuitu apparet. Non putamus patronos prioris opinionis accusaturos esse veluti peccati mortalis reum eum qui identidem non aliter sanctificat diem Dominicam quàm per auditionem Missæ. Collet, vir in moralibus minimè suspectus laxitatis, non eò usque progreditur, sed hæc tantum dicit: *Graviter inra venialis peccat qui modicam diet partem in otio tereret, ut ñ faciunt quibus quæcumque occasio legitima est sese divinis ab officiis dispensandis causa.* Conf. Prælect. de tertio præcepto, n. 126. Ex aliâ parte patroni secundæ sententiæ censent graviter esse reprehensibiles eos qui ex pravâ consuetudine, tum per hebdomadam, tum per dies festivos, negligunt cultum divinum, et auditâ breviori Missâ quando præcipitur, reliquum tempus profanis negotiis vel otio absument; hi enim sin ob violationem tertii præcepti et legis ecclesiasticæ, saltem sub alio diverso respectu meritò arguuntur negligentia culpabilis in negotio salutis, et se infastâ experientiâ probant alienos à vitâ ebristianâ. Hæc si simul conferantur, eadem ferè erit in praxi agendi ratio confessoriorum, scilicet quantum in se est, fideles hortantur ad pietatis exercitia per dies festos, at non severè eos reprehendent qui illa veluti opera supererogationis aliquando negligent, modò aliunde sub aliis respectibus non suæ salutis desint.

Nota: Mayol, col. 554, 556. quasdam habet assertiones circa determinationem operum vetitorum diebus festivis, quæ fortè multis paulò duriores videbuntur, nempe de operariis qui his diebus in chartâ delineant opera postea executioni demandandas, item de notariis qui etiam privatim conficiunt vel transcribunt contractus; de his et aliis similibus judicandum est juxta probatam locorum consuetudinem. Hujusmodi simplices delineationes artificum in chartâ, quales sunt architectorum, sculptorum, fabricorum, communiter permittuntur à theologis, quia licèt tendant ad opus servile, tamen in se non sunt inter opera servilia computanda, quàm potius sint operationes animi quàm corporis. Ita Collator Andegavensis, *Commandements de Dieu*, conf. 9, quæst. 3; Billuart, de Religione, dissert. 6, art. 3 et alii. Quoad notarios qui conficiunt instrumenta contractuum, B. Liguori supponit, eos non peccare lib. 3, n. 286, hoc permittente consuetudine; ita etiam Collet de tertio præcepto, n. 26, Coll. Andeg., Pontas, verbo *Dimanche*; ii omnes non expressè declarant hoc licitum, sed eo modo loquuntur qui satis designat notarios non peccare, etsi salubris esset et consultus si, extra casum necessitatis, ab eo abstineret. Ratio autem est quòd cum actus notarii non sit opus servile naturâ suâ, nec in jure legatur vetitus, fieri tantâ conscientiâ potest, nisi obstat locorum consuetudo, aut lex specialis.

Hæc, licèt non pertinent ad præsentem appendixem, datâ occasione, divimus ut locum teneant annotationis quam textui Mayoli adieciere volebamus.

APPENDIX TERTIA.

DE REVELATIONE SECRETI (1).

(EDITORES.)

Observatio secreti pertinet ad varia Decalogi præcepta juxta diversitatem bonorum quibus opponitur, prout damnum affert vel bonis fortunæ, vel honoris et famæ, aut bonis animæ; sed reduci modo generatiori potest ad octavum mandatum, quatenus eo prohibetur implicite omnis abusus lingue noxius proximo. Ut quæstiones morales de secreto, quantum par est, evolvamus, dicemus 1° de secreto generatim; 2° de obligatione servandi secretum; 3° De quibusdam consecrariis ex illi lege secreti deducendis.

§ 1. *Notiones præviæ de secreto.*

In præsentī appendice non tractamus de observatione illius arcani, quod ex sacramentali confessione habetur, hoc enim est supernaturalis ordinis, nec ad præsens atinet argumentum, et suo loco reservamus; sed illius secreti, quod naturale est, et solâ naturæ lege indicitur. Multipliciter autem aliquid arcanum vel secretum esse potest, nimirum 1°, quia publicum non est, ut sunt plura crimina, quæ secretò committuntur; et hæc absque justâ causâ revelare peccatum constituit detractionis, de quo superius abundè diximus. 2° Quia tuæ fidei commissum est vel ad tui, vel ad dicentis utilitatem, scilicet vel ut audiens aliquid evitet periculum, vel ut dicens consilium quærat, et hoc dicitur secretum commissum. 3° Quia pollicitus es corde tegere, et arcanum habere quod audisti, et hoc dicitur secretum promissum: quòd si alter rem tibi sub secreto patefacit, et tu silentium pollicitus sis, tunc secretum dicitur et commissum et promissum. 4° Quia quod arcanum erat, sed non tibi commissum, cum injuriâ proximè rescivisti, ut cùm arcanam amicorum per epistolæ aperiitionem innotescent. 5° Cùm illud fortè fortunâ sine alterius injuriâ comperisti.

Secretum custodire ardua res est, præsertim si cum valtris callidisque hominibus agendum sit, qui illud explorare satagant, nam quandoque ipsa vultus mutatio, involuntarius rubor, tenax silentium, responsi denegatio, nisi arcanum manifestant, suspicionem tamen vehementem inducunt. Quamobrem qui secreta sua aliis prodere volunt, attentè perspicant oportet et indolem investigent illius, in cujus sinum secreta sua effundere cupiunt, nùm 1° probus sit et pius; nam ut dicitur Proverb. 11: *Qui amulat fraudulenter, revelat arcana; qui autem fidelis est animi; celat amici commissum.* 2° Nùm ingenii polleat acumine, quo valeat versipelles indagatores vel declinare vel fallere. 3° Nùm sit animo fortis et constans, ut nec minis ad revelationem terri possit, nec blanditiis et pollicitationibus emolli. Et contra ne-

mo facilè secretum promittat, sed attentius consideret se onus sibi grave assumere, in quo facilè potest de suâ salute periclitari sive loquendo, sive tacendo.

§ 2. *De obligatione servandi secretum.*

Inquirunt theologi ad quam legem pertineat arcani custodia; alii eam revocant ad fidelitatem, alii verò ad justitiam. Hanc controversiam non difficile est componere; enimverò si agatur de secreto à naturâ rei, seu ad quod servandum nullo pacto tenemur, sed jure naturali, qui illud revelat, v. g., manifestando sine causâ sufficiente delictum occultum proximi, non peccat contra fidelitatem, cùm nullo modo silentium promiserit, sed violat charitatem et justitiam, qui injusta detractione opponitur. Si autem quæstio sit de secreto ad quod vi pacti obligamur, considerandum quæ sit natura hujus pacti, quali intentione sancitum fuerit, an partes voluerint se obligare justitiâ an solum titulo fidelitatis. *Secretum simpliciter promissum* (seu cujus conventio subsequuta est cognitionem rei quam promittens jam ipse viderat vel audierat), per se imponit obligationem fidelitatis, ut omnes fatentur; omnis enim promissio seriò facta servari debet; sed quandoque vinculum justitiæ etiam inducit ex intentione promittentis. Quoties ea est voluntas contrahentis et permissio eodem sensu ab altero acceptatur, nullum dubium est quin exurgat obligatio justitiæ; si autem illa intentio nec verbis nec aliis circumstantiis satis manifestetur, præsumendum est promittentem noluisse se obligare titulo justitiæ; nam gratuita promissio favorabiliter est interpretanda. Secretum, quod theologi vocant *commissum*, quia alicui committitur præviâ conventionē de eo servando, imponit per se ei cui traditur obligationem justitiæ proportionatam rei gravitati. Ratio est quòd tunc intervenit contractus onerosus, seu mutua et reciproca obligatio quæ ex sensu communi non est simplex obligatio fidelitatis, sed justitiæ; hoc secretum alicujus fidei traditum consideratur veluti depositum; porrò justitiâ vetat quominus violetur depositum et quis utatur notitiâ rei quam non habet ad suam, sed ad rem alienam sibi commissam.

Quousque se extendat obligatio secreti sive titulo charitatis, sive titulo fidelitatis vel justitiæ, statuemus, per regulas sequentes.

REGULA PRIMA. — *De secreto à naturâ rei.*

Qui sine ratione sufficiente secretum revelat ex quo proximo damnus sequitur, sive in bonis fortunæ, sive in vitâ, famâ et honore, quocumque modo secreti notitiâ sit adeptus, peccat lethaliter contra justitiam, et ad damna reparanda tenetur. Manifesta est hujus propositionis veritas, quæ probatione non indiget, sed declaratione. Qui furibus locum secretum,

(1) Vid. Molina de Justitiâ, t. 4, tract. 4, disp. 3, 4, 5, 6; De Lugo, de Jure disp. 14, sect. 9; Patuzzi de octavo præcepto, cap. 6.

nbi custoditur pecunia proximi, revelat, graviter contra justitiam peccat, et est restitutioni obnoxius. Qui ducum et principum arcana hostibus, revelant, pari pacto gravissimè contra justitiam peccant, et damna tenentur sarcire.

Dixi, *sine ratione sufficiente*, nam juxta ea quæ explicata sunt ubi de detractioe, nemo tenetur secretum servare cum vitæ suæ dispendio, nec cum suo majori damno, quàm est illud quod ex revelatione sequeretur, custodire, nisi in boni communis detrimentum vergat. Manifesta est hujus quoque doctrinæ veritas, nam nemo tenetur magis proximum amare quàm seipsam, et alterius bono cum suo majori detrimento consulere. Fieri tamen potest, ut quis ex charitate erga proximum, et ob bonum ejus spirituale, tam grave onus assumat; nec peccabit contra ordinem charitatis, cum quisque possit ex motivo charitatis, et ob bonum proximi spirituale vitæ temporalis detrimentum sustinere, ut superius ostendimus.

REGULA II. — De secreto commissio.

Generatim loquendo, qui secretum sibi commissum, et ab ipso promissum revelat, graviter peccat, licet nullum sequatur proximo detrimentum, sed sola injuria vel dedecus: nam in re gravi proximum injustè gravat, ac gravem illi infert injuriam. Secretum autem non solum tunc commissum et promissum dicitur, quando alter secreti custodiam postulat, alter expressè pollicetur, sed etiam cum tacitè quis ex officio suo aliorum secreta novit, uti sunt medici, advocati, chirurgi, theologi, obstrictrices, quippe qui ex officio vel imposito vel spontè suscepto, arcanorum veluti depositarii constituuntur, et lege secreti adstringuntur, licet nulla exterior præcesserit secreti vel commissio, vel promissio. De advocatis scribit S. Thomas licet qu. 71, a. 3, ad 2: « Advocatus si in principio credidit causam justam esse, et postea in processu appareat eam esse injustam, non debet eam prodece, ut scilicet aliam partem juvet, vel secreta suæ causæ alteri parti revelet. »

Dixi, *generatim loquendo*; non potest modo absoluto statui legem secreti commissi semper obligare sub gravi, cum identidem ea sit illius materia ut esse nequeat, nequidem vi intentionis contrahentium, obiectum obligationis gravis; sed dici potest generatim hanc esse obligationem gravem præsertim si secretum alicui fuerit commissum ratione sui officii. Tunc enim independentè à materiâ et detrimento personali proximi in casu particulari, adest consideratio generalis petita ex ordine et bono publico societatis. Maximè interest boni publici ut grave sit depositum secreti sub custodiâ hominum, qui ex officio illud suscipiunt, ut omnes possint fiducialiter recurrere ad eorum fidem, et prudentiam quando indigent consilio; atverò, si sub pretextu quòdam materia sit levis, hi depositarii putarent se aut nullatenus aut nonnisi leviter peccare secreta revelando, multam læderetur illa fiducia, et non semel leve reputaretur quod grave est respectu eorum quorum refert; unde dicendum est generatim, gravis peccati reos esse censendos qui hæc secreta produnt.

REGULA III. — De secreto promissio.

Qui secreti custodiam spontè pollicitus est, ad illud servandum tenetur, modò sub gravi, modò sub levi; spectatis circumstantiis. Nam si aliquid sequatur ex revelatione damnum proximo, illud sub gravi custodire tenetur; si verò nullum damnum vel nocumentum profluat, sed solum dedecus vel ignominia, adhuc sub gravi ad illius custodiam tenetur. Pari pacto, si negotium sit gravioris momenti, protectò arctius ad secreti custodiam, quàm si sit levioris, adstringit; quæ enim levia in se sunt, materiam esse non possunt gravis obligationis.

Nota 1^a. Qui alterius secretum injustè rescivit, ejus, ex. g., litteras injustè aperiendo, si grave inde proximo consequatur damnum in vitâ, honore et bonis, tenetur etiam cum periculo vitæ secretum custodire. Nam injustitia in proximum commissa ejus secretum detegendo injusto modo, illum jure suo, quo gaudet ne secretum suum manifestetur et in publicum prodeat, non privat; ipse verò, qui injustè alienum detexit secretum, in hanc necessitatem se spontè contexit, quippe qui et prævidere et præcavere hujusmodi periculum et poterat et debebat. Excipitur tamen casus, in quo teneretur quis, cujus est res arcana detecta, eam manifestare ad vitam innocentis servandam, vel si injustè vetaret ipsum secretum resciventem, tunc enim iste vim vi repellere posset, ut licet uti gladio ad sui defensionem quem illicitè furatus est.

Nota 2^a. Qui secretum, quod sub gravi custodire tenetur, vel uni revelat, graviter peccat. Huic regulæ contradicunt non pauci auctores, quos citant et approbant Salmanticenses, qui putant: *Posito quòd non cedat in alicujus famæ vel bonorum detrimentum, parum refert quòd ab uno vel altero prudenti res sciatur, qui eam sub secreto sunt servaturi*. Verùm à positâ regulâ, tanquàm solâ verâ et certâ, puto non recedendum, oppositâ planè ratione, quia nimirum non parvi, sed imo maximi refert, ne quis uni vel alteri secretum sibi commissum revelet; nam hoc pacto quolibet arcanum jam facillimè in publicum prodiret. Qandoquidem si mihi, qui sub gravi, ut supponimus, tencor secretum custodire, illum uni vel alteri pandere sine gravi culpâ licet, protectò hoc licebit et iis, quibus secretum revelavi, cum majori non obstringantur silentii lege; poterunt igitur et isti uni vel alteri revelare, et sic de cæteris erit dicendum: en igitur secretum manifestatum viginti vel etiam triginta personis absque ullâ gravi secreti violatione. At hoc quàm contra communem sensum sit, nemo non videt: quamobrem vetus adagium est: *Res cæteras melius à pluribus custodiri, secretum melius à paucioribus*. Nec valet quod subdunt, nimirum secretum aperiri uni vel alteri prudenti, quia illud sciet custodire; si enim tu, qui prudentissimus es, putas non graviter tibi illicitum uni vel alteri prudenti manifestare, et prudentes qui à te audiunt idem existimabunt, et sic prudentes qui sciunt custodire secretum, secretum prudentissimè manifestabunt. At quanam prudentia tua aliis manifestare, qui secretum custodiant, cujus tu custodiam putas minimè sub gravi

urgere, imò putas parùm referre, ut uni vel alteri reveletur? Excipiunt tamen, et meritò in suà doctrinà, non detegendum secretum illi, cui qui revelavit scis, vel prudenter censes voluisse specialiter celatum.

REGULA IV. — *De conflictu legis secreti, cum necessitate vitandi grave damnum, vel renovendi damnum nobis extremum, aut præcepto superioris.*

Nulla alia generalis regula potest assignari, in eo casu conflictùs, præter istam: Illa pars præponderare debet quæ magis favet bono publico omnibus attentis. Veràm cum illud suamet generalitate minùs inserviat in praxi, necesse est varias hypothèses percurrere. Itaque:

1° Si agatur de damno ipsi secretum spondenti imminente, non putamus eum teneri servare secretum cum suo gravi damno, nisi spontè ad illud se obligaverit. Pacta non obligant ultra intentionem legitime præsumptam contrahentium; at qui suscepit secretum non in sut, sed in deponentis vel alterius commodum, non censetur voluisse se obligare cum tanto onere, et injustus profectò foret qui illud ei contenderet imponere; ergo, etc.; quantum verò quis subire debeat damnum ne prodatur secretum, judicandum est attentis circumstantiis; minus certè requiritur pro secreto promisso quàm pro commisso; item minus si damnum immineat privato quàm si societati; in isto último casu salus publica incunctanter anteponi debet nostræ salutis, et si quid grave malum passura sit societas, necessitas nobis incumbit mortem sustinendi potiùs quàm detegatur secretum.

2° Si agatur de damno avertendo nobis extraneo quod societati vel privatis, vel etiam ipsi qui commisit secretum, hæc tenenda: quando pactum secreti est incitativum ad crimen, vel aliqua criminis cooperatio, ut si quis postulàrit secretum ut alter intersit alicui delicto vel adjuvet ad illud patrandum aut ei favent suo silentio, res detegi debet; nam promissio fuit jure naturali invalida, ut patet. Quando autem pactum nullatenùs est incitativum ad crimen, attendi debet, saltem regulariter loquendo, quæ sit rationabilis voluntas committentis secretum; hæc autem meritò præsumitur esse ut servetur secretum, quoniam ipse illud servare potest, illasà tum justitià, tum charitate; è contra, si ipse sub gravi teneatur vel ab incepto desistere, vel suam actionem manifestare, non potest rationabiliter exigere secretum ab alio. Hinc secretum nocivum ordinis publico, ut puta de conspiratione quam moliantur contra societatem, revelandum est; ratio boni publici prævalet conventioni inter privatos initæ... Hinc revelari etiam debet secretum graviter nocivum proximo, quando versatur circa crimen quod continuatur in detrimentum spirituale vel temporale proximi. Idem dicendum quando secretum est valde nocivum ipsi qui illud tradidit; non potest rationabiliter exigere ut contra suam propriam necessitatem servetur. In his casibus præmittenda est correctio fraterna quæ avertatur à pravo proposito; verùm, si aut impossibilis sit, aut nihil proficiat illa fraterna correctio, quò secretum habet potest tutà conscientia,

imò tenetur illud revelare in quantum necesse est ad propulsandum damnum. Nam vel jam noverat pravas machinationes proximi atqueàm sponderet silentium, vel illam notitiam accepit sub prævià conventionem eas silendi; in primo casu, nulla est difficultas; statim enim ac novit damnum quod injustè parabatur societati aut privatis, charitas ipsi imposuit obligationem illud modo quocumque justo avertendi, ac proinde manifestatione occultorum, si necesse erat; porrò pactum postea initum non potuit derogare huic obligationi naturali; loco igitur principii statuendum, aliquem esse obnoxium oneri revelandi quoties, ante promissionem et independentem ab eà, aderat obligatio charitatis auxiliandi proximo, sive qui postulavit secretum, sive tertio, per revelationem. In secundo autem casu idem generatim dicendum; nam nemo potest alteri imponere obligationem silentii quæ latius extendatur quàm jus quod habet ut res maneat occulta; atverò supponi nequit jus ad occultationem in eo qui malum societati, aut privatis, aut sibi machinatur, nec ab incepto vult desistere; ergo nihil sub eo respectu obstat quin secretum detegatur ab eo cui fuerit commissum.

Hæc decisio communiter datur; tamen limitanda aliquando foret, in casu quo secretum non spectat societatem sed privatos, et susceptum fuerit in exercitio professionis. Tunc pensandum est quantum vergeret in detrimentum boni publici, si homines scirent hæc secreta posse revelari: nam præceptum subveniendi innocenti, vel alterius eujuscumque detrimentum avertendi, non obligat cum gravi societatis nocimento, et majus bonum resultans ex inviolabilitate horum secretorum postulat ut illius intuitu permittantur mala privata.

3° Quando lex silentii concurret cum præcepto superioris qui revelationem imperat, ob motivum aliquod boni publici vel privati, hæc verisimiliora videntur. 1° Potest et debet revelari secretum promissum, quia eo ipso quo viis justis obtenta fuit notitia rei, societas jus acquisivit obtinendi revelationem, si sit necessaria; huic juri non valent derogare pacta subsecuta. 2° Non potest revelari secretum commissum in exercitio professionis vel titulo specialis prudentiæ; omnibus enim ponderatis, magis societatis interest ut illa secreta serventur. 3° Videtur regulariter revelandum esse secretum conversationis, animi levitate et sine necessitate commissum; nam bonum publicum non tantoperè requirit ut foveatur fiducia pro hujusmodi secretis, unde obligatio resultans ex pacto ea servandi eliditur per præceptum superioris; juri societatis subjacent omnes prævatæ conventiones. 4° Quoad secretum titulo amicitie alicui commedatum, si non ageretur de damno avertendo, sed tantùm de plectendo crimine, prodi non deberet, iudice præcipiente; ita satis communiter societas alia media habet detegendi veritatem quæ ei sufficiunt ad suum scopum obtinendum, et talis proditio foret maxime odiosa.

§ 5. *Consecraria doctrinæ præcedentis.*

Inter multa consecraria quæ deducenda sunt ex principiis positis, quædam seligemus majoris momenti, nimirum circa usum restrictionum mentalium, apertionem litterarum, etc.

1° Necessitas servandi secretum, legitima est ratio utendi restrictione latè mentali, qualis fuit explicata in tractatu Mayoli, ibi enim dictum est licere uti hujusmodi restrictionibus, quamvis sensus à loquente intentus sit obscurus, et ipse loquens intendat celare veritatem modò subsit gravis causa; hæc autem causa certè reperitur in necessitate servandi secretum. Vel enim aliquis ad illud tenetur vi pacti vel lege charitatis: si prius, sensus loquentis sufficienter cognosci potest ab eo cui dirigitur sermo, modò attendat ad illam circumstantiam, si noverit pactum secreti intercessisse, vel ad principia usu apud probos recepta. Ponamus, ex. g., aliquem interrogatum de re aliquà quam silere tenetur, respondere simpliciter, *nescio*; hæc responsio non reputatur mendacium, nam inter viros probos, nec interrogatio nec responsio attingunt res quæ ex solâ secreti communicatione cognoscuntur, vel quæ revelari nequeunt nisi violatâ fide datâ, aut illato injustè damno alicui; hujusmodi rerum notitia vel non est in commercio humano, aut supponi non debet communicanda; ergo sic ratiocinari possumus: Ad veritatem responsionis sufficit ut censeatur meritò facta ad mentem interrogantis; atverò qui lege silentii obstrictus declarat se nescire, respondet ad mentem interrogantis; ille enim profectò novit ea solùm sciri notitiâ sibi communicabili, quæ manifestari possunt illæsa à fide datâ, et si quid ulteriùs querere præsumat, non ignorare debet alterum jus habere occultandi veritatem sub tali restrictione; ergo sibi imputet, vel inde fallatur. Ita à fortiori dicendum, si occurrat specialis circumstantia, ut conditio consiliarij, tegati, vel professio cui annectitur depositum secreti, ut medici, advocati, etc. Si posterius, seu lege solâ charitatis teneatur ad silentium, idem dicendum et eadem applicanda sunt principia; nullum certè periculum procreabunt illæ restrictiones latè mentales, quoties ad hunc finem adhibebuntur: imò convenientissimum erat ut illa via restaret injustè oppugnato ad celandam veritatem quæ manifestata proximo nocumentum afferret; circumstantia injustæ vel indiscretæ quæstionis, mos apud probos receptus ea occultandi quæ non illæsa charitate pauderentur, abundè sufficiunt ut audientes possint, si seriò attendant, vitare errorem.

2° Non licet ab alio secreti commissi manifestationem vel blanditiis, vel promissis, vel subdolis interrogationibus et suggestionibus extorquere. Nam si ille, qui secretum sibi commissum revelat, graviter peccat, profectò ejusdem culpæ particeps est, qui illum ad secreti manifestationem inducit, cum ad peccandum pertrahat, et incitet. Nec excusatur ut putant Salmantenses, si ita extorqueatis, secreti manifestationem habeat in proposito illud apud se custodiendi. Nam, sicut superiùs diximus, non licere uni aut alteri, etiam

prudenti, qui sciat tacere, commissum secretum revelare, ita nec cuicumque prudentissimo licebit secreti manifestationem extorquere, cum sine peccato esse non possit revelatio secreti. Tunc verò solùm licet secreti manifestationem extorquere, cum sine peccato esse non possit revelatio secreti. Tunc verò solùm licet alia secreta eviscari, quotiescumque id postulet vel bonum commune, vel etiam privatum, sed gravioris momenti, puta ut quando eligendi sunt præpositi, pastores, parochi, qui communiter regere debent, vel quando quis postulet ingredi religionem, vel inendum esse matrimonium: tunc enim his, quorum interest, licitum est inquirere si quæ sint etiam occulta impedimenta, quæ obesse possint vel acceptationi in religione, vel celebrationi matrimonii. Si quæ tamen detegantur, quæ revelata aliis vel damnum vel injuriam afferant proximo, sunt sub naturali sigillo accuratè custodiendâ.

3° Non licet alienas litteras obsignatas aperire et legere, nisi qui eas aperit vel polleat potestate, vel legitimâ moveatur causâ. Et primò quidem non licere, imò esse ex se lethale peccatum alienas epistolas aperire, et legere communiter docent theologij; nam ipsum, quo obsignatae sunt litteræ, sigillum ostendit, secreta esse debere ea quæ ibi continentur, et qui libet jus habet, ne suum secretum detegatur. Nec audiendi sunt theologij illi, qui docentes non graviter peccare, qui alterius crimen occultum uni vel alteri revelat, ita coherenter docent non lethaler peccare, qui unius vel alterius epistolas aperit, licet crimen infamatorum in eâ contineatur, dummodò tamen nullum ex tali apertione et lectione detrimentum patiantur, qui scripsit, vel ad quem date sunt: nam quemadmodum, ut superiùs ostendimus, reus est gravis detractiois qui uni vel alteri secretum revelat, ita reus est lethalis culpæ, qui unam vel alteram aperit epistolam, et præsertim si grave alterius crimen ex eâ prodeat; nam præter infamiam proximi, et injuriam detecti alterius secreti, nova etiam est injuria in modo detegendi, quod proximo graviter displicere potest. Addidi, *nisi qui aperit epistolam potestate polleat*, cujus modi sunt omnes regularium superiores, sive id in Constitutionibus præcipiatur, sive non; cum superiores omnes jus habeant ea rescindi, quæ ad bonum commune, sive privatam suorum religiosorum pertinent. Non possunt tamen legere litteras à subditis ad superiores, vel ab istis ad ipsos missas. Item parentes valent filiorum et filiarum, quæ sub patriâ potestate adhuc detinentur, secreta cognoscere, et litteras aperire. Idem possunt et supremi principes, et belli duces, quotiescumque id ob publicum bonum expedire existimaverint. Subdidi: *Et nisi legitima adsit causa legendi*, quæ hujusmodi sunt, 1° consensus illius, qui vel epistolam mittit vel recipit, cum isti possint, cui voluerint sua secreta revelare, et volenti et consentienti nulla fiat injuria, qui consensus licet expressus non sit, sufficit si sit prudenter præsumptus, puta quia maxima intercedit cum scribente, vel recipiente epistolam necessitudo, et amicitia, vel postulat neces-

sitas, vel convenientia, vel tales occurrunt circumstantiæ, ut prudenter existimetur cui interest præbiturum consensum. 2° Justa defensio, si nimirum quis prudenter et urgentioribus motus argumentis suscipitur in epistolâ ea contineri, vel renuntiarî, quæ sibi magno damno esse possunt, ad illud avertendum poterit litteras aperire, et notitiâ uti ad sui defensionem; sicut licet gladium vel vi extorquere, vel clam subtrahere ab inimico, quo me ferire vel tentari, vel machinatur. Cavere tamen debet, ne justæ defensionis limites transiliat, ea solum legendo, quæ ad finem sunt necessaria, et quæ lecta sunt, et cognita, si ita postulant, secretò custodienda. 3° A gravi culpâ etiam excusant plures theologi, inter quos et Concina, illos, qui alias aperiant litteras, in quibus nihil contineri, quod sit alicujus momenti, prudenter certò arbitrantur, solius curiositatis, vel risûs causâ, ob rudem, vel lepidum descriptionis modum. Cavendum tamen et à veniali peccato, quod certe committitur, et forsitan à graviori, si fortè illi cui interest hujusmodi curiositas ve risus acriter displiceat.

Alienas epistolâs in proprio cubiculo relictas etiam apertas, vel fortuito amissas, vel in ignem projectas et inde extractas, seu laceratas, et collectis fragmentis unitas legere, culpâ non vacat; nam omnes hujusmodi epistolâ: adhuc naturale secum secretum afferant, quod violare nefas est. Nùm verò culpa gravis, vel levis sit, puto ex circumstantiis, motivo, et fine colligendum, si enim qui legit suspicetur in illâ aliqua contineri, quæ occulta esse debent, et scribens vel recipiens nulli comperta esse vellet, et ipse expiscari velit, absque gravi culpâ legere non potest. Si verò solâ levitate, vel curiositate legeret, nec quod arcani in eâ contineri suspicaretur, fortassis solum levis culpæ reus esset; si quid tamen reperiret quod esset tegendum, ad secretum custodiendum teneretur. Epistolâs verò spontè in publicum locum, vel ad communem usum relictas legere, nullum erit peccatum, cum manifestè appareat, illos, ad quos pertinent, vel cedere juri suo, vel nihil in illis contineri, quod secretum mereatur.

APPENDIX QUARTA. DE ABSTINENTIA ET JEJUNIO.

(AUCTORE P. BILLUART.)

Series rerum postulat ut post explanationem decem Decalogi præceptorum, specialem aggredieremur tractatum de præceptis Ecclesiæ; verùm cum de eis agatur in variis theologiæ partibus, præsertim ubi de observatione diei Dominicæ, de sacramentis Pœnitentiæ et Eucharistiæ, solum restat ut dicamus de Abstinentiâ et Jejunio. Hoc præstabimus extrahendo è Theologiâ P. Billuart dissertationem quæ reperitur in tractatu de Fortitudine et Temperantiâ. Novem erunt hujus Appendicis articuli in quibus ordine successivo omnia expenduntur quæ spectant legem de Jejunio et de Abstinentiâ.

ARTICULUS PRIMUS.

De Jejunio, utrum et quo jure sit præceptum.

1° Quæstionem de jejunio aggressurus, in capite notare velim semel pro semper, ex Cajetano hic a. 7, § *Ad evidentiam*, quòd, quia hæc materia est juris positivi humani, ut infra dicam, sicut consensu utentium firmatur, ita contrariâ consuetudine, aut dispensatione, seu relaxatione infirmatur et tollitur; et ita accidit ut, quod priùs erat jus, non sit amplius de juris necessitate, et quod priùs nefas erat, licitum postmodum sit. Ita Eminentiss. Non est itaque quòd miremur plures varietates circa legem jejunii à temporibus Apostolorum irrepisse, neque uniformiter in omnibus Ecclesiis observari. Unde auctor hic, a. 8, ad 3, loquens de abstinentiâ ab ovis et lactacinis dicit: « In jejunii diversæ consuetudines existunt apud diversos, quas quisque observare debet secundum mores eorum inter quos conversatur. »

2° Jejunii nomen sumptum est à *jejunio*, quod est quoddam intestinum animalis semper vacuum, unde significat abstinentiam à cibo et potu. Variè accipitur. 1° Sumitur generaliter pro abstinentiâ ab omni cibo et potu in stomachum transmissio, sive ab omni eo quod sumitur per modum cibi et potûs, ut est etiam medicamentum; et sic sumptum dicitur jejunium *jejunii*, seu jejunium naturale: tale requiritur à mediâ nocte ad sumptionem Eucharistiæ; de quo in materiâ de Eucharistiâ. 2° Sumitur pro abstinentiâ cibi et potûs secundùm regulas communes temperantiæ, in ordine ad proprium finem qui est bona corporis et mentis dispositio ad suas functiones. Hoc jejunium vocatur morale et philosophicum. 3° Sumitur pro abstinentiâ cibi et potûs, majori quidem quàm exigit communiter temperantia secundùm proprios fines, sed quam tamen exigit secundùm alios fines ad quos ab aliis virtutibus ordinarur, puta, ad satisfactionem pro peccatis, ad refrenationem luxuriæ, etc.

Jejunium hoc tertio modo sumptum, vel est arbitrarium, cujus varia exempla habemus in Vitis Patrum, et etiamnum in religiosâ piorum praxi, vel est lege statutum, scilicet vel lege particulari alicujus communitatis aut religionis, vel lege communi totius Ecclesiæ, quale est jejunium quod dicitur communiter ecclesiasticum, de quo potissimum hic est quæstio.

Eustachiani et Ariani quarto seculo, negarunt jejunium esse in præcepto; sic enim discurrit Arius apud S. Epiphanium, hæresi 75: *Sed neque jejunii instituenti ulla ratio est: hæc enim omnia Judæorum vœpropra sunt et cuidam servitutis iugo subjecta; quipp-*

justo nulla lex est posita, sed parricidis et matricidis duntaxat et id genus alia: nam si jejunare omnino decreverim quacumque liberit die, sponte et integrâ libertate jejuno. Quam theologiam cum suam fecerint Lutherani et Calvinistæ (quo pudore videant), eandem etiam cum istis hæreticis damnationem à concilio Langrensi, anno 524, latam subire ooguntur. Hoc autem concilium, can. 19, anathemati subiecit illum *qui, absque necessitate corporâ, tradita in communi jejunia et ab Ecclesiâ custodita superbiendo dissolvit.* Contra quos omnes

Dico 1°: Jejunium in communi, jure naturali præceptum est: quoad determinationem verò temporis et modi, jure ecclesiastico.

Probatum prima pars. Unusquisque tenetur ex naturali ratione uti remedio quo indiget: atqui jejunium in communi est remedium ad deletionem culpæ præteritæ et prohibitionem futuræ, ac ad elevationem mentis ad Deum, qui sunt fines nobis necessarii: ergo jure naturæ tenetur unusquisque jejunium adhibere in quantum est sibi necessarium ad prædicta.

Probatum secunda pars. Sicut ad seculares principes pertinet præcepta legalia juris naturalis determinativa tradere de his quæ pertinent ad utilitatem communem in temporalibus rebus, ita à fortiori ad prælatos ecclesiasticos pertinet ea statutis præcipere quæ ad utilitatem communem fidelium pertinent: atqui Ecclesia statuto determinavit tempus et modum jejunii: ergo. Major constat tum ex paritate potestatis spiritualis ad temporalem, tum ex potestate ligandi datâ Ecclesiæ, Joan. 20 et 21; ex illo Luc. 10: *Qui vos audit me audit, qui vos spernit me spernit*; ex præceptis per Apostolos factis, Act. 15. Confer. insuper, 1-2, q. 96, a. 4. Minor etiam constat ex generali consuetudine Ecclesiæ pro lege ubique receptâ.

Confirmatur. Principes et magistratus hæretici quandoque indicunt jejunia, ut patet in Angliâ et Hollandiâ. Quæro: Subditi tenentur vel non tenentur servare ista jejunia quacumque sint; si teneantur, quidni fideles Ecclesiæ pariter jejunia præcipienti obedire debent? si non teneantur, remitto argumentum ipsi principibus et magistratibus, fustibus non verbis probandum.

Respondet Dallæus, indici posse ab Ecclesiâ communia jejunia ex temporum personarumque causis ac necessitatibus, nulla verò posse indici stata et perpetua. Sed contra. Qui potestatem habet indicendi jejunia pro emergentibus rei christianæ causis, pari jure habet auctoritatem stata in perpetuum jejunia præcipiendi, si causæ illorum sint perpetuæ et certis vicibus recurrentes: tales sunt causæ jejuniarum ecclesiasticarum, scilicet, ut jam divi, deletio culpæ præteritæ, cohibitio futuræ, elevatio mentis ad Deum, refrenatio concupiscentiæ, quæ causæ sunt perpetuæ; et ultra illas jejunium quadragesimale specialiter est institutum ut Christiani ad festa paschalia se præpararent, utque carnis mortificatione quodammodo Christo commemorantur; quæ causæ singulis annis recurrunt.

Itaque jejunium ecclesiasticum de quo nunc et in

sequentibus erit sermo, est abstinentia cibi juxta modum ab Ecclesiâ præscriptum. Illic autem modus tria complectitur: primum, abstinentiam à certis cibis, nimirum à carnibus; secundum, unam tantum refectionem; tertium tempus hujus refectionis. De quibus dicemus distinctis articulis. Nunc,

Dico 2°: Lex ecclesiastica jejunii secundum se obligat sub mortali. Est communis contra Angelum, v. *Jejunium*, n. 14, et paucos alios qui nolunt præcepta humana obligare sub mortali, nisi ut non agatur contra illa ex contemptu vel ex consuetudine. Probatum. Leges obligant pro quantitate materiæ sub mortali vel veniali, nisi contrarium constet de intentione legislatoris: atqui jejunium, utpote opus virtutis et homini ad salutem necessarium aut valdè utile, est ex suo genere materia gravis: ergo. Major probatur dum de Legibus, et patet, quia nisi teneatur hæc regula, nulla alia erit discernendæ obligationis; recurrere enim ad intentionem legislatoris, nisi de eâ aperte constet, est divinare, maximè cum hæc sit ordinariè conformis capacitati materiæ.

Confirmatur ex gravissimis pœnis quibus Ecclesiæ subiciebat olim violatores jejunii: nam concilium Langrense, ut dixi supra, eos subiciebat anathemati. Similiter canon 68 inter Apostolicos, et canon 56 synodi Trullanæ; et si sint clerici, jubent eos deponi. Hæc autem pœnæ non solent ferri in peccantes venialiter tantum.

Hinc jure damnata est ab Alexandro VII hæc propositio num. 25: *Frangens jejunium Ecclesiæ ad quod tenetur, non peccat mortaliter, nisi ex contemptu vel inobedientiâ hoc faciat, puta, quia non vult se subjicere præcepto.* Adverit tamen Cajetanus in Summâ, v. *Jejunium*, cap. 5, n. 6, quod is qui absque fraude violat jejunium, putans bonâ fide se habere causam sufficientem, quæ tamen non sit, non peccat saltem mortaliter; quia, inquit, non censetur transgressor præcepti, cum per se et ex intentione non agat contra illud; nec etiam ita per accidens et materialiter operatur ut redcat peccatum in naturam suæ formæ, nisi fortè agat ex ignorantia ita crassâ ut dolo æquiparetur. Ita etiam post Cajetanum, Navarrus, in Mann. c. 21, num. 20, citans S. Antonium, 2 p., tit. 6, c. 2, § Ante. Item Sylvius hic, a. 4, versùs finem.

Solvuntur objectiones. — Obj. 1° cum modernis hæreticis: Obligatio jejuniarum pertinet ad jugum et servitutem legis Judaicæ à quo Christus non liberavit: unde jejunare ex obligatione, est profiteri legem veterem, quod est superstitiosum: ergo.

R. 1° hoc ipsum esse argumentum Eustachianorum et Arianorum quos Ecclesiæ quarti seculi damnavit in concilio Langrensi; illuc nostrates hæretici quærant solutionem. Interim,

R. 2°: N. ant. Non enim observamus jejunia nostra vi veteris legis, sed vi legis Ecclesiæ, neque sub iisdem cæremoniis et ex iisdem causis ex quibus servabantur legalia. Est sanè argumentum risu dignum: Lex vetus præcepit jejunia; ergo lex nova non potest præcipere, quasi Ecclesiæ non possit præcipere opera

bona, quia Synagoga prius præcepit: perinde est ac si dicas: Lex vetus præcepit orationem et elemosynam; ergo lex nova non potest præcipere. Neque magis ab hæc obligatione nos liberavit Christus quam ab obligatione obediendi legitimis superioribus tam secularibus quam spiritualibus, quam è contra ubique urget. Libertas ergo quæ nos donavit Christus est libertas 1° à servitute peccati; 2° et consequenter à servitute diaboli; 3° à servitute legis Moisaicæ, maxime cæremonialis, cujus jugum erat grave et vix portabile, Act. 15.

Obj. 2° cum eisdem. Disciplina Ecclesiæ modernæ circa jejuniæ observationem est eadem cum disciplinâ Montanistarum; ergo rejicienda. Probatur ant. 1° Catholici moderni sicut Montanistæ pari modo jejunt in certos dies, in abstinentiâ à certis cibis ex lege statâ et inviolabili. 2° Antiqui Catholici impugnabant olim eodem modo et iisdem argumentis jejunia Montanistarum, quibus nunc Calvinistæ impugnant jejunia modernorum Catholicorum, his nimirum S. Scripturis: *Non hoc est jejuniæ quod elegi; quod intrat in os non inquinat hominem; esca nos non commendat Deo*, et aliis; ergo.

R. N. ant. Ecclesia catholica etiam jam probabat et observabat stata sua jejunia sicuti nunc, tempore quo Montanistarum jejunia damnavit; cum illa sint ex traditione Apostolorum, ut probabimus infra, et testatur ipse Tertullianus Montanista, lib. de Jejunio, c. 2, dicens: *Certè in Evangelio illas dies jejuniis determinatos putant (Catholici) quibus ablatus est sponsus, et hos esse jam solos legitimos jejuniæ christianorum*.

Disparitatem autem inter utraq; jejunia assignat S. Hieron. Epist. 54 ad Marcell. : *Nos, inquit, unam quadragesimam secundum traditionem Apostolorum toto anno, tempore nobis congruo, jejunamus. Illi tres in anno faciunt quadragesimas, quasi tres passi sint salvatores. Non quòd et per totum annum, exceptâ Pentecoste, jejunare non liceat, sed quòd aliud sit necessitate, aliud voluntate munus offerre. Igitur error Montanistarum non erat in eo positus, quòd quadragesimale jejuniæ observandum esse ex præcepto contenderent et observarent ipsi sicut catholici, sed quòd, præter quadragesimam ab Ecclesiâ observari solitam, duas alias quadragesimas seu xeropagias necessariò esse observandas contenderent ex lege à Montano latâ. Catholici verò alia quidem jejunia præter antepaschale esse licita fatebantur, sed esse necessaria pernegabant; nec Montano ac suis pseudoprophetissis inesse eam auctoritatem hæc jejunia ex præcepto instituendi asserbant, quam agnoscent in Ecclesiâ cui Spiritus sanctus jugiter assistit secundum Christi promissionem. Et hic est Montanistas inter et Catholicos controversiæ status quem dissimulat Dal-læus.*

Hoc autem semel constituto, valida erant Catholicorum contra Montanistas argumenta. Et 4° supersuâ meritiò videbatur illa disciplina et Christi verbis Apostolicisque sententiis repugnans, quæ fanaticis

tantum Montani sociarumque mulierularum prophetiis fulta erat. 2° Meritiò Catholici incusabant Montanistas quòd, Galatarum instar, dies et annos observabant, quòd coinquinari putarent hominem per ea quæ in os inferebantur, quòd essent ex genere hominum ab Apostolo damnatorum, qui nuptias et usum certi cibi erant prohibitori, quòd denique illorum xeropagiæ ethnicam superstitionem redolerent. Quid enim aliud credi poterat de semiviro illo Montano, et de Priscâ et Maximillâ, insanis feminis, quæ novas prophetias mentite, unâ cum illo hæresiarchâ novas leges Ecclesiæ statuendi, novaque incendi jejuniæ insolitasque abstinentias auctoritatem sibi arrogabant?

At immeritiò Calvinistæ hæc adversus nos argumenta contorquent, cum faciliè probetur, *ut patet ex dicendis*, nostra jejunia ab Ecclesiâ instituta, vel ab Apostolis accepta, ex obedientiâ quam Ecclesiæ matri debemus religiosè observari et observata semper fuisse. Confer art. præcedentem et art. 7.

Obj. 3° cum quibusdam catholicis contra secundam conclusionem. Violatio jejunii est tantum peccatum inobedienciæ: atqui inobediencia non est peccatum mortale nisi sit formalis, pròindeque cum contemptu: ergo. Probatur maj. Quando Ecclesia prohibet aliquid quod non est per se malum, hujus legis transgressio non est nisi peccatum inobedienciæ: atqui esus carniæ, aut multiplex in die refectio, non est quid per se malum: ergo.

R. 1°: N. maj. Ad probationem, N. maj. Est enim id proprium veræ legis cujuscumque aliquid prohibentis aut præcipientis in materiâ alicujus virtutis, ut actum talis virtutis non necessarium, faciat necessarium hoc ipso quo faciendum præcipit, et omissionem ejus culpabilem in eodem genere virtutis: sic, v. g., dum Ecclesia præcipit clericis recitationem breviarii, facit ut hæc recitatio sit actus necessarius religionis, et ejus omisio peccatum contra religionem. Cum igitur jejuniæ sit in materiâ temperantiæ, Ecclesia illud præcipientis facit ut sit actus necessarius temperantiæ, cum alioquin non foret necessarius si lege non præciperetur; et consequenter qui jejuniæ ab Ecclesiâ præceptum violat, peccat contra temperantiæ, et non solum contra obedientiam.

R. 2°: N. primam min. Quando enim materiâ inobedienciæ est gravis, etiam inobediencia materialis erit peccatum mortale, ut docet Sylvius hic.

Quantum ad alia argumenta hæreticorum, confer infra articulum de delectu ciborum, et art. de universalitate hujus obligationis.

ARTICULUS II.

Utrum convenienter determinata sint tempora jejuniæ ecclesiasticæ.

Dico 1°: Convenienter determinata sunt tempora jejuniæ ecclesiasticorum.

Probatur. Convenienter indicta sunt jejunia illis temporibus in quibus oportet homines à peccato purgari et fidelium mentes in Deum elevari per devotionem; ad hæc enim duo maxime ordinatur jejuniæ,

ut dictum est : atqui homines à peccato purgari et ad Deum elevari maximè convenit ante solemnitatem paschalem, ut rectè mysteria Dominicæ passionis et resurrectionis celebrent, seque ad confessionem et communionem præparent; similiter in vigiliis præcipuarum solemnitatum quæ sunt devotius celebrandæ. Item in quatuor anni temporibus quibus ordines conferuntur, ad quorum scilicet susceptionem oportet per jejunium præparari, et eos qui ordinant, et illos qui ordinandi sunt; et etiam totum populum pro cuius utilitate ordinantur. Ergo convenienter determinata sunt tempora jejunii quadragesimæ, antepaschalis, vigiliarum et quatuor temporum, quæ sunt omnia jejunia ecclesiastica.

Adde pro quadragesimâ, aptissimum esse tempus ratione castitatis, quia verno tempore libido maximè incenditur, ob sanguinis et spiritum augmentum ac fervorem. Et pro quatuor temporibus etiam specialiter convenientia sunt, ut Deo supplicemus pro frugibus terræ, aut pro iisdem gratias agamus; his enim temporibus aeris temperies maximè variatur, et fructus omnes aut seruntur, aut nascuntur, aut maturantur, aut colliguntur. Ita S. Leo, Sermon. 2, 5 et 8, de Jejunio decimi mensis, de Jejunii quatuor Temp. Lego in jure, dist. 75.

Confirmatur ex generali consuetudine totius Ecclesiæ : *Quod enim tota per orbem frequentat Ecclesiæ, quin ita faciendum sit disputare, insolentissimæ insanix est*, inquit S. Aug., Epist. 118.

Si dicas jejunia in determinatis mensibus pertinere ad cæremonialia legis veteris, resp. jejunia nostra quatuor temporum non servari iisdem temporibus quibus Judæi, nec propter easdem causas. Vigiliæ, autem festivitatum quibus indictum est jejunium, sunt vigiliæ Nativitatis Domini et Assumptionis B. Virginis, cap. 1 de Observant. jejun. vigiliæ omnium Apostolorum, exceptis vigiliis. SS. Philippi et Jacobi et S. Joannis Evangelistæ, ibid., cap. 2. Advertendum tamen quasdam harum vigiliarum in certis provinciis non observari ex contrariâ consuetudine. Item alia quatuor jejunia, etsi non jure scripto, generali saltem consuetudine servantur : nimirum vigiliæ S. Joannis Bap., S. Laurentii, omnium Sanctorum et Pentecostes.

Dico 2° : Quadragesimarius dierum numerus in quadragesimâ, et ternarius in quatuor anni temporibus, sunt etiam convenienter assignati.

Quantum ad quadragesimam, patet, 1° quia sic pro modulo aequaliter imitatur jejunium Salvatoris, qui jejunavit quadraginta diebus. 2° Quia sic offerimus Deo decimas dierum anni; constat enim annus diebus 365; horum decima pars sunt 36 qui à Dominicâ primâ quadragesimæ usque ad Pascha, non computatis diebus dominicis, sunt jejunio consecrati : quibus tamen postea additi sunt quatuor præcedentis hebdomadæ pro majori confirmate ad jejunium Christi. Ubi obiter adverte, etiam esse jejunandum feriâ quintâ in Cænâ Domini, ut definitum concilium Laodicenum circa medium quarti seculi, contra quorundam contrarium usum.

Porrò ante horum quatuor dierum additionem, nihilominus dicebantur *Quadragesima*; quia licet non jejunaretur jejunio perfecto nisi triginta sex diebus, jejunabatur tamen quadraginta diebus, jejunio tam perfecto quam imperfecto; quia etiam dominicis diebus erat abstinencia à carnibus et lacticiis, quod est quoddam jejunium quadragesimale.

Quantum ad jejunia quatuor temporum, patet etiam convenientia, tum ex numero mensium qui competunt cuilibet tempori, quasi singulo mensi suum correspondeat jejunium; tum ex numero sacrorum ordinum qui his temporibus conferuntur.

Dico 3° : Convenienter Ecclesia non instituit de præcepto jejunio tempore paschali usque ad Pentecosten, neque diebus dominicis. Quia jejunium est opus pœnale et afflictivum, quod non convenit diebus lætitiæ, quales sunt dies quinquaginta post Pascha et dies Dominicæ, propter commemorationem resurrectionis. Unde S. Ambros. serm. 61, et refertur dist. 76, c. 8, ait : *Per hos quinquaginta dies* (à Paschate ad Pentecosten) *est jugis et continua festivitas; ita ut hoc omni tempore neque ad observandum indicamus jejunia, neque ad exorandum Deum genibus succidamus*. Similiter S. Aug. Epist. 119, cap. 13. Quapropter qui paschali tempore aut diebus dominicis jejunat ex contemptu hujus moris Ecclesiæ, aut ex errore Manichæorum qui veram Christi resurrectionem negabant, aut ex singularitatis desiderio, aut cum substitutione vel scandalo, non est à peccato immunis.

Dices 4° : Cap. *Rogationes de Consecrat.* dist. 3, ex conc. Aurel. legitur : *Rogationes, id est, litantias, ante Ascensionem Domini placuit celebrari, ita ut præmissum triduanum jejunium in dominicâ Ascensionis solemnitate solvatur*. 2° Vigiliâ Pentecostes jejunium de præcepto servatur. 3° Quatuor tempora sunt infra tempus paschale, quod finitur in octavâ Pentecostes tantum. Ergo.

R. ad primum, vel ibi sermonem esse de jejunio imperfecto, scilicet de abstinentiâ à carnibus, quale etiamnum observatur; vel hoc jejunium non fuisse de præcepto, sed de consilio tantum; vel tandem non fuisse jure communi præceptum pro totâ Ecclesiâ, sed propter aliquam necessitatem in particularibus quibusdam Ecclesiis, quod abii in dissuetudinem. Sensus autem S. Thomæ et noster est, quod assignatis temporibus nullum sit jure communi constitutum jejunium de præcepto pro totâ Ecclesiâ.

Ad secundum, resp. neque jejunium vigiliæ Pentecostes esse ullo jure scripto præceptum, sed observatum fuisse primò ex piâ fidelium devotione et consuetudine, quæ paulatim invaluit ac tandem vim præcepti obtinuit.

Ad tertium, resp. tempus paschale quoad officium durare quidem usque ad octavam Pentecostes, quoad verò exemptionem à jejunio expirare in ipsâ die Pentecostes, et modò ex consuetudine in vigiliâ Pentecostes. Hujus enim dum meminere SS. Patres, non numerant nisi quinquaginta dies, ut patet ex SS. Ambros. et Aug. citati et aliis.

Quia tamen jejunium secundum se consideratum, est omni tempore laudabile, et juxta S. Hieron. ad Lucinium (refertur dist. 76, cap. *Utinam*) optandum sit ut omni tempore jejunare possemus, inferunt Belarminus et Sylvius hic, eum qui seclusis præactis motivis aut inconvenientibus, jejunaret assignatis diebus ex aliquo motivo honesto et pio, puta, propter fervorem devotionis aut pœnitentiæ, vel propter instantem necessitatem publicam aut privatam, non esse condemmandum.

Si opponas quòd Melchijdes papa ad episcopos Hispanie scribat, quòd *jejunium Domini diei et quintæ feriæ nemo celebrare debeat, ut inter jejunium Christianorum et gentilium, veraciter creditum et hæreticorum, vera et non falsa discretio habeatur*, refertur de Consec. dist. 5, cap. 14, respondo quòd tunc temporis gentiles et hæretici assignatis diebus jejunarent, ad quorum ideò odium et detestationem pontifex prohibet Christianis jejunare iis diebus. Cessantibus verò his motivis abolevit lex.

Queritur utrùm præter assignata jejunia, sint vel fuerint alia jure communi præcepta pro totâ Ecclesiâ.

Pro responsione accipe sequentia. 1° Antiquitùs feria quarta et sexta cujuslibet hebdomadæ erant jejunio consecratæ: feria quarta, quia hæc die Judas convenit de tradendo Christo, et Judæi de eo occidendo consilium inierunt; feria sexta, quia eâ die Christus passus est. Ita S. Aug., Epist. 86 ad Casulanum. 2° Sabbato, in memoriam sepulture Christi, jejunabant olim pleræque Ecclesiæ occidentales cum Romanâ; non tamen orientalis, neque inter occidentales Mediolanensis, ut patet ex hæc vulgatâ responsione S. Ambrosii ad S. Aug. interrogantem pro matre suâ: *Quando hic sum (Mediolani scilicet), non jejunio sabbato, quando Romæ sum, jejunio sabbato: ad quamcumque ecclesiam veneritis ejus morem servate, si pati scandalum non vultis, aut facere*. Hujus discrepantiæ inter Ecclesiam orientalem et occidentalem causa fuit, quòd in orientali essent quidam hæretici, ut refert Epiphanius de Simoniacis, hæresi 21, et de Marcionitis, hæresi 42, qui affectabant jejunare sabbato, ne viderentur letari de quiete et operibus Creatoris, quem verum Deum esse negabant: in quorum odium et detestationem, Ecclesia græca prohibebat jejunium sabbati, excepto tamen sabbato majoris hebdomadæ. 3° Fuisse olim universale jejunium kalendis novembris, constat ex Isidoro, lib. 1 de Offic., cap. 59; item et kalendis januarii per triduum, constat ex concil. Turon. 2, can. 15. 4° Servatum etiam antiquitùs fuisse jejunium per adventum, tradit Innocentius III, cap. *Consilium*, tit. de Observat. jejuniorum. De diebus Rogat. dictum est supra. 5° Utrùm hæc omnia jejunia fuerint observata ex devotione tantum, et etiam ex præcepto, non satis constat, excepto fortè jejunio sabbati, quod videtur fuisse præceptum in Ecclesiâ romanâ et pluribus Ecclesiis occidentalibus. Atverò constat ex populi christiani communi sensu et praxi, saltem nunc, nullum ex his esse universaliter in præcepto. Quòd si in quibusdam Ecclesiis particularibus

quædam adhuc vigeant, standum est consuetudini.

6° Feriâ sextâ et sabbato cujuslibet hebdomadæ, item tribus diebus Rogationum, est obligatio sub mortali abstinendi à carnibus: ita obtinuit consuetudo, salvâ tamen consuetudine contrariâ in certis locis aut dispensatione, quia in Galliâ, in Belgio et pluribus aliis provinciis licet comeduntur carnes sabbatis inter Nativitatem Christi et Purificationem B. M. Virginis, etiam ipsâ die Purificationis, si sabbato venerit, ut declaravit concil. Carnotense, anno 1526. Idque factum arbitror, sive quia legem de abstinentiâ à carnibus diebus sabbati ab initio non acceptavit plebs christiana, nisi retentâ veteri libertate præfatis sabbatis carnes comedendi, sive quia contra legem latam et acceptatam usus contrarius postea invaluit.

Quantum ad feriam sextam, si in eâ incidat festum Nativitatis Christi, est speciale rescriptum Honori III ad episcopum Pragensem, his verbis: *Explicari per Sedem Apostolicam postulasti, utrùm sit licitum illis qui nec voto nec regulari observantiâ sunt adstricti, carnes comedere quando in sextâ feriâ dies Dominicæ Nativitatis occurrit. Ad hoc respondemus quòd illi qui nec voto nec regulari observantiâ sunt adstricti, in sextâ feriâ, si festum Nativitatis Dominicæ die ipso venire contigerit, carnes propter festi excellentiam vesci possunt, secundum consuetudinem Ecclesiæ generalis. Nec tamen hi reprehendendi sunt qui, ob devotionem, voluerint abstinere*. Refertur cap. *Finali*, Extra. de Observat. jejun. lib. 5, tit. 46.

Hinc oritur dubium, utrùm religiosi quibus solâ regulari observantiâ non obligante ad culpam indicta est abstinencia carnum, ut sunt Dominicani, possint absque peccato comedere carnes die Natalis Domini, si in feriam sextam inciderit.

R. juxta communiorem sententiam posse. Ita Abbas, Sylvester, Armilla, Tabiena, Sa, Lopez et alii quos citat et sequitur Loth, tract. 7, q. 4, art. 3; item etiam ii qui severioris sunt discipline, Henricus à S. Ignatio, Natalis Alexander, lib. 4, art. 7, reg. 7, ex Prospero Fagnano in cap. *Explicari*; quia, inquit laudatus Fagnanus, erga tales religiosos non habet locum exceptio de quâ hic, quia loquitur tantum de his qui ad abstinentiam obligantur ex voto vel ex regulâ. II autem quibus indicta est hæc abstinencia ex regulâ non obligante ad culpam, strictè et propriè non obligantur, canone *Denique*, § *Esti Legibus*, dist. 4.

Addi potest quòd, si non eximantur vi dispensationis pontificiæ, quia fortè ibi excipiuntur, videantur saltem exempti vi consuetudinis generalis, de quâ est mentio in rescripto, sicut ex pari causâ eximuntur, nullo contradicente, sabbatis intra Nativitatem Christi et Purificationem B. Virginis: hæc enim consuetudo generalis, ut derogans legi communi quæ etiam ante rescriptum, ut ex ipso patet; jam vigeat, sicut neminem excipit, ita omnes afficit, relictâ solâ voti aut regulæ obligatione.

ARTICULUS III.

De unâ vel multiplici refectioe in die jejunii.

Jam dixi supra ad integrum jejunium ecclesiasticum

tra requiri : primum, unicam refectionem ; secundum, quòd hæc unica relectio sumatur horâ à jure statutâ et non ante ; tertium, abstinentiam a certis cibis, scilicet carnibus, ovis et lactiniis. Unde jejunium cui deest aliqua ex his tribus conditionibus, non est nisi imperfectum et semiplenum jejunium. quale agitur in diebus Rogationum, feriis sextis et sabbatis, et diebus dominicis in quadragesimâ. Has tres conditiones expendit S. Th. tribus articulis sequentibus, et nos cum ipso, simulque varias difficultates ipsis annexas per varios §§. Unde :

§ 1. *Utrum requiratur ad jejunium quòd homo semel tantum comedat.*

Dico. Ad jejunium requiritur quòd semel tantum comedatur in die, exceptâ cenâ de qua infra.

Probatur 1° ex consuetudine generali totius Ecclesie, quæ ab ejus incunabulis viguit ; cum enim tunc fideles non nisi ad vesperam refectionem sumerent, constat eos non nisi unam sumpsisse. Probatur 2° Ecclesia instituit jejunium ad concupiscentiam refrenandam, ita tamen quòd salvetur natura : atqui ad utrumque sufficere videtur unica comestio, per quam scilicet homo et naturæ satisfacet et tamen concupiscentiæ aliquid detrahit, diminuendo comestionum vices : ergo.

Si quæras ubinam exstet hoc Ecclesie præceptum, R. reperiri in ipsâ institutione jejunii ab Apostolis, non scripto factâ, sed verbo et exemplo. In jejunio, inquit Cajetanus, communiter intelligitur unica relectio, quia Ecclesia, indicendo jejunium secuta est exemplum Patrum veteris Testamenti, qui jejunantes tantum semel reficiebantur : unde etiam per unicam refectionem distinguuntur jejuantes à non jejunantibus ; et idè non dicimur jejunare feriis sextis et sabbato, neque diebus dominicis in quadragesimâ, licèt à carnibus abstinemus, quia nimirum possumus pluries refici.

Dices 1° : Non taxatur jejunantibus quantitas cibi : ergo nec numerus comestionum taxari debet. Patet consequentia, quia jejunium, ut dictum est, est actus abstinentiæ quæ non minùs observat quantitatem cibi quàm comestionis numerum.

R. N. consequentiàm. Quis quantitas cibi non potuit eadem omnibus taxari propter diversas corporum complexiones, ex quibus contigit quòd unus majori, alter minori cibo indiget ; sed, ut plurimum, omnes possunt naturæ satisfacere per unicam comestionem.

Dices 2° : Licet pluries in die bibere : ergo et pluries comedere. Solutioni hujus argumenti reservamus infra § integrum.

§ 2. *Utrum quis toties peccat contra legem jejunii, quoties comedat ultra unam refectionem ; an solum secundâ refectione.*

Solum peccari contra legem jejunii secundâ refectione et non sequentibus docent plures, nec ignobiles theologi, Durandus, Cajetanus, Sylvester, Navarrus, Paludanus, Lessius et alii. Contra quos

Dico. Probabilius et miti prope certum videtur peccari contra legem jejunii, non solum secundâ re-

fectione, sed etiam sequentibus, tot quot sumuntur, exceptâ collatione. Ita Joannes Medina, Covarruvias, Molanus, Sylvius, Natalis Alexander et alii.

Probatur. Præceptum ecclesiasticum de unicâ refectione, licèt verbo tenus videatur affirmativum, est tamen re et sensu negativum. Hujus enim propositio- nis : *Sumes unam tantum refectionem*, sensus est : Non sumes plures refectiones : sicut cum Ecclesia præcipit sacerdotibus : *Celebrabitis tantum semel in die*, sensus est : Non celebrabitis pluries in die : atqui præcepta negativa obligant semper pro semper, ita ut non solum per primum aut secundum actum ipsis oppositum violentur, sed per quoscumque sequentes. Sic, v. g., quia Ecclesia prohibet ingressum monasterii monialium, toties quis peccat contra illud quoties ingreditur ; sic in præsentia materiâ, quia Ecclesia prohibet esum carnum in die jejunii, toties legem transgredis quoties carnes comedis, juxta ipsos adversarios : ergo similiter.

Confirmatur. Ex hoc quòd Ecclesia præcipiat aut permittat ut sacerdos semel in die tantum celebret, aut fidelis communicet, sequitur prohiberi non solum secundam celebrationem aut communionem, sed etiam tertiam, quartam, quintam, etc. ; ergo similiter in nostro casu. Unde falsum est quòd dicunt adversarii, hoc præceptum non continere negationem simpliciter, sed finitam et certo limite comprehensam, scilicet ne bis comedatur : ac proinde non prohiberi quascumque refectiones post primam, sed secundam duntaxat. Quemadmodum, inquit, si mulier, vovendo virginitatem, intendat tantum se obligare non ad continentiam simpliciter, sed ad continentiam à primo actu virginitati contrario, non peccabit contra votum per actus sequentes, sed per primum tantum.

Patet, inquam, ex dictis hoc assumptum esse falsum. Licèt enim verum sit quòd Ecclesia potuerit suam intentionem restringere ad secundum actum, gratis omninò, imò irrationabiliter asseritur, cum sit de ratione præcepti negativi ut obliget semper pro semper, ut dictum est, nisi aliter intendat et exprimat præcipiens, sicut facit mulier vovens de quâ in instantiâ. Id autem fecisse Ecclesiam nullibi legitur : unde est disparitas.

Solvuntur objectiones.

Objicies 1° : Jejunium, postquam secundâ refectione violatum est, non potest amplius observari, quia fractum est, neque fieri potest ut non sit fractum : atqui nemo tenetur ad impossibile : ergo. Ita Angelus. — R. 1° retorsione argumenti. Jejunium, postquam primâ comestione carnum est violatum, non potest amplius observari, quia fractum est, neque fieri potest ut non sit fractum : atqui nemo tenetur ad impossibile : ergo nec ad observantiam talis jejunii. Negant adversarii hanc consequentiam : quo ergo jure eam negant, eodem jure nego consequentiam præcedentis argumenti. Unde — R. 2° Dist. maj. Non potest amplius observari integrè, C. maj., quoad aliquid, N. maj. Potest enim adhuc observari

quoad tertiam, quartam, etc. refectiones, quæ non minus prohibentur quàm secunda. Qui autem non potest totam legem observare, tenetur observare partem quam potest.

Inst. Si cui præciperetur non frangere vas aliquod, postquam semel fregisset, non peccaret amplius illud in ulterioribus partibus frangendo : ergo similiter. R. Dist. ant. Si vas semel fractum sit omnino inutile, C. ; si sit adhuc utile, N. Jejunium autem semel fractum potest adhuc utiliter observari quoad aliquid. Insto in eo qui semel comedit carnes, potest adhuc et debet ab ulterioribus comestionibus abstinere, juxta adversarios. Insuper non valet consequentia à physicis ad moralia.

Obj. 2° : Lege jejunii non prohibentur plures refectiones absolutè, sed solum quatenus per eas transgredimur limitem in jejunio præstitutum qui est una relectio : atqui per solam secundam refectionem hunc limitem transilimus : ergo. Probatum min. à simili. Tunc solum quis transgreditur alicujus loci limitem sibi constitutum, cum facit primum passum ultra illum, non autem si postea longius ad decem aut viginti passus ulterius progrediatur : ergo similiter. Ita Duraudus. — R. N. maj. Præcepto enim jejunii prohibentur anteriores refectiones præter primam, quomodocumque considerentur, quia, ut dixi, est præceptum negativum ; præcepta autem negativa non solum prohibent actum primum, aut secundum ipsis oppositum, sed omnes sequentes : unde etiam debet negari min. Hoc ipso enim quod omnes refectiones præter primam prohibentur, non solum per primam transiluitur limes, sed etiam per sequentes, cum per eas etiam violatur præceptum, proindeque neganda est paritas, quia transilienti limitem non prohibentur plures comestiones ; si enim prohiberentur, etiam toties peccaret, quoties ulterius per intervalla progredieretur. Ut sit ergo paritas, debet comparari pluries comedens cum eo qui pluries limitem transgredieretur.

Obj. 3° : Plures refectiones non prohibentur in jejunio, nisi quatenus earum abstinencia videtur pertinere ad mortificationem carnis : atqui solum abstinencia à secundâ refectione videtur ad hoc valere, non autem tertia, vel quarta, nisi fortè valdè parum : ergo. Probatum min. Passim homines, exceptis mechanicis, non nisi bis comedunt ; et qui bis comedit, non videtur multum mortificare carnem si ab ulterioribus refectionibus absteat : ergo. Ita Lessius. — R. Dist. maj. Plures refectiones non prohibentur in jejunio, nisi quatenus earum abstinencia videtur pertinere ad mortificationem carnis positivè, vel privatè, C. maj. ; positivè tantum, N. maj. Ad ejus sensum distinctè min. N. consequentiam. Explicatur. Qui absteat à secundâ refectione, mortificatur positivè, quatenus plus solito fame torquetur et caro debilitatur, seu saltem ad hoc tendit hæc abstinencia. Qui verò sumptâ secundâ refectione absteat ab ulterioribus refectionibus, licet fortè plus solito fame non torquetur, nec magis quàm extra jejunium caro debilitetur, privat se tamen iis quibus caro magis ac magis nutritur

et saginaretur, magisque libido incenderetur : quam ideò mortificationem voco privatam, et quam dubio procul intendit lex jejunii ; si enim prohibet secundam refectionem non recalcitret caro, à fortiori prohibet anteriores ex quibus magis recalcitret : unde sic retorqueo argumentum. Plures refectiones non prohibentur in jejunio, nisi quatenus sunt carnis saginativæ et libidinis incentivæ : atqui non solum secunda, sed tertia et quarta, etc., sunt carnis saginativæ et libidinis incentivæ, et eò magis quò plures sumuntur ergo.

Insuper posset absolutè negari minor. Nemo enim in die jejunii sumit tertiam aut quartam refectionem, nisi vel gulâ, vel alio motivo humano ad id excitante : his porrò motibus resistere et abstinere, est vera nec tam levis mortificatio. Quapropter ipse Lessius cujus est argumentum, cogitur tandem fateri quòd per tertiam et quartam refectionem longius eatur ultra jejunii limitem, et magis recedat à fine intrinsecè jejunii quàm per secundam solum, et quòd communi hominum judicio magis censeatur violare legem jejunii qui quater comedit, quàm qui bis tantum, licet in hoc agnoscat culpam tantum venialem, quia existimat, tertiam et quartam refectionem prohiberi tantum secundario, sed gratis et falsò ; tum quia, ut divi, graviter conducent ad carnis saginationem et rebellionem ; tum quia, ut etiam dixi, de ratione præcepti negativi est, ut prohibeat aequè primario omnes actus sibi oppositos : unde, sicut quoties quis manducat carnes in die jejunii, aut quoties iterat celebrationem missæ, toties peccat mortaliter, ita quoties quis plus quàm semel reficitur in die jejunii.

Obj. 4° : In confessione non solet explicari nec inquiri numerus refectionum, seu simpliciter dici solet non servatum jejunium ; ergo. Ita iterum Lessius. — R. N. ant. universaliter sumptum. Novi enim et penitentes explicantes et confessarios interrogantes numerum refectionum : quantum ad illos qui non explicant aut non interrogant, tribuendum est contraria eorum ignorantia, partim probabilitati contraria sententiæ, quam fortè probabilior reputant.

Obj. 5° : Lex jejunii est pœnalis : ergo restringenda. R. Dato ant. nego consequens. Ergo restringenda, servato sensu obvio verborum, C. consequentiam ; non servato sensu obvio verborum, N. Sensus autem obvis horum verborum : Non comedes pluries, est quòd prohibeantur omnes comestiones præter unam, sicut per hoc : Non celebrabis pluries in die, prohibentur omnes celebrationes præter unam.

Ex dictis colliges falsum esse quod ex suâ sententiâ inferunt quidam adversarii, eum scilicet qui sciens manè sumpsit jentaculum, sive cum culpâ, sive sine culpâ, puta, causâ protectionis, non teneri eo die jejunare, etiamsi contingat eum non proficisci ; quia, inquit, jejunium jam est violatum et amplius servari nequit. Quod principium confutavimus. Sed

Petes 1° quomodò jejunare debeat qui manè vel culpabiliter vel inculpabiliter sumpsit jentaculum. — R. Si manè plenam refectionem sumpserit, omisso

prandio, debet ipsi sufficere collatio vespertina. Si leve tantum jentaculum sumpserit æquivalens collationi, potest vesperi cœnam, aut si subsit quædam ratio, v. g., quod debeat adesse communitati prandenti, prandere, ommissâ tamen collatione; quia debet salvari unica refectio in quantum potest: sic autem salvatur in utroque casu. Hinc inferes, eum qui manè culpabiliter jentavit, si postea plus quam unam refectionem sumat eo modo quo diximus, duplex peccatum committere in confessione aperiendum, unum ratione anticipati temporis, aliud ratione multiplicis refectionis. Attamen si is qui inculpabiliter jentaculum sumpsit, gravem pateretur difficultatem in transigendo reliquo die absque cibo, posset meo sensu præter cœnam aut prandium aliquid leve sumere circa meridiem aut vespem; et id ex benignâ interpretatione matris Ecclesiæ, quæ non censetur velle ut innocens graviorem patiatur difficultatem in jejunando quam alii communiter: secus de illo qui culpabiliter jentavit; ipse enim sibi imputet.

Petes 2° utrum qui aliquid leve pluries comedit in die jejunii, peccet mortaliter. R. affirmativè, dum pervenit ad quantitatem notabilem; quia effectus singularum comestionum manet, et ita corroborat naturam, tollitque jejunii difficultatem, ac si simul ferent; paritas est de furtis minutis. Unde damnata est ab Alexandro VII hæc propositio, num. 29: « In die jejunii, qui sæpius quid modicum comedit, etsi notabilem quantitatem in fine comederit, non frangit jejuni-um. » Si tamen singulis diebus semel aut bis aliquid leve comederet, non idè in fine quadragesimæ peccaret mortaliter, quia diversorum dierum sunt diversa præcepta, unicuique enim diei est suum præceptum affixum.

Petes 3° quæ quantitas censeatur notabilis et ad peccatum mortale sufficiens. — R. mihi videri quantitatem notabilem, peccato mortali sufficientem, quæ æquivaleret vel levi jentaculo, vel collationi, vel tertie parti refectionis.

Petes 4° utrum qui lautius prandit ut facilius sustineat laborem jejunii, satisfaciatur præcepto. — R. affirmativè cum Covarruvia, Sylvio, Loth et aliis, etiamsi levis quædam intemperantia subreperet; quia, juxta S. Th., quantitas cibi in unâ refectioe non taxatur præcepto jejunii. Idem dicendum de eo qui pridie lautius cœnaret aut postridie citius et largius jentaret. Verùm tamen si quis gravi intemperantiæ excessu se cibo potaque ingurgitaret, eo præcisè animo ut nullatenus sentiret difficultatem jejunii, non video quomodo posset excusari à fraude, proindeque à violatione legis, quia « legem violat, inquit S. Th., qui in fraudem legis aliquid facit. » Neque dicas ut ante, quantitatem cibi non prohiberi lege jejunii, proindeque eum de quo in casu uti jure suo: non enim dico hunc peccare contra legem præcisè ratione quantitatis, sed ratione fraudis; nemo autem habet jus faciendi aliquid in fraudem legis. Si reponas legem non magis fraudari in hoc quam in priori casu, nego: aliud enim est, temperatâ jejunii difficultate, se illi

et suis muniis parem reddere, quod intenuit in primo casu; aliud, omnem jejunandi difficultatem gravi excessu extinguere, quod intenditur in secundo casu. Sic, juxta communem sententiam, peccat contra legem jejunii qui in ejus fraudem proficiscitur in locum ubi non est jejunium; non peccat, si illuc eat propter sua negotia. Cæterum hæc dicta velim inquirendo potius quam resolvendo.

§ 3. Utrum liceat dividere refectioem in die jejunii.

Dico. Qui sine causâ legitimâ sic dividit refectioem ut non remaneat moraliter una, frangit jejuni-um.

Patet ex dictis. Quia lex jejunii permittit tantam unam refectioem.

Dixi 1°, sine causâ legitimâ; quia sicut causâ legitima excusat ab integro jejunio, à fortiori ab unita refectioe quæ est tantum pars jejunii: minor enim causa requiritur ad evimendum à parte legis quam à totâ lege.

Quæ verò debeat censeri in hac parte causa legitima, variè variè determinant, et ut mihi videtur satis arbitrariè. Generaliter loquendo potest assignari, sicut circa omnes alias leges humanas, impotentia physica aut moralis continuandi eamdem refectioem: impotentia physica, ut accidit plerumque in pauperibus qui non habent unde unam integram refectioem simul et semel sumere possint: impotentia moralis, seu magna difficultas, quando scilicet non potest continuari eadem refectio absque aliquo gravi damno aut incommodo, v. g., si quis ex infirmitate non possit eodem tempore integram refectioem sumere; si parochus, inchoatâ refectioe, vocetur ad ministranda sacramenta quæ commodè aut sine periculo differri non possunt; si instet alia necessitas succurrendi proximo periclitanti sive corporaliter, sive spiritualiter; si inter prandendum occurrat mercatori occasio transiens aliquas merces notabiles vendendi, aut solutionem debitorum periclitantium recipiendi. Ex his exemplis alia collige. Et nota, minorem, ut jam dixi, requiri causam ad dividendam refectioem quam ad evimendum à toto jejunio; item majorem vel minorem requiri prout majus vel minus intervallum intercesserit inter utramque partem refectiois.

Dixi 2°: Sic ut non remaneat moraliter una refectio: pro quo attendendum est et ad intentionem jejunantis, et ad spatium temporis quod inter inchoatam et resumptam refectioem intercedit.

Ex primo capite, qui sufficienter, licet non abundè refectus, surgit à mensâ cum animo finiendi, et postea iterum eidem vel alteri mensæ accumbit, quavis intra tempus communiter concessum ad refectioem, quod est duarum horarum, frangit jejuni-um; quia in hoc casu prior refectio re et animo finita est, adeoque repetitio non censetur respectu hujus hominis continuatio prioris, nec una moraliter cum illâ, sed plures. Ita Navar., Valent., Layman, Sylvius et communis contra Lessium. Hanc tamen violationem quidam non reputant nisi venialem; quibus assentior, modò sit breve intervallum, puta, semiquadrantis circiter, quæ

tandem volunt non esse attendendam qualitatem ciborum, sed quantitatem: duntaxat, ita ut ex omnibus cibis esurialibus, seu qui die jejunii licite sumuntur in prandio, piscibus, leguminibus, ovis, etc., etiam liceat sumere in collatione, modò servetur quantitas. Ita Cajetanus, in *Summulà*, v. *Jejunium*, cap. 1, n. 9, dicens: *Non ferre quid quisqueumat, si modum non excedit*. Ita Bonac. de Preceptis Eccl. disp. ult., q. 1, puncto 3, citans Asor., Tolet., Abul., Reginald., Filluc. Ita Loth citans Jacob. Marchant. in Resolut. pastor., p. 2, c. 5; Wiggers tract. de Temp., c. 1, dub. 4. Ita etiam Sporer, in Append. ad 5 præceptum Decalogi, sect. 2, § 5, n. 52, citans Petrum Marchent. Tribun., parte 2, tract. 12, tit. 3, q. 3, dub. 1, cujus ratio est quia *cum collatiuncula illa tolerata sit, seu permixta ad aliquam confortationem naturæ propter infirmitatem humanam, nihil refert quo cibo esuriri illa confortatio fiat, modò non excedatur*.

In tantâ opinionum varietate, rectius docere mihi videntur qui dicunt standum esse præcepti consuetudini regionis in quâ quis vivit. Quia cum collatio ortum habeat à consuetudine, etiam consuetudine modus ejus regi debet.

IV. *Circa quantitatem* non minùs dissentiunt auctores, dum alii ad unam panis unciam cum dimidiâ restringunt, alii ad duas, alii ad tres, quatuor, quinque, sex, extendunt: quasi verò quisvis panis aliusve cibus esurialis sit ejusdem virtutis nutritivæ, et alter altero non sit substantior, et quod sufficit uni omnibus sufficiat. Relictis ergo his opinionibus ut infundatis et arbitrariis, alii assignant pro quantitate collationis leve aut semiplenum jentaculum, alii quartam, a'ii quintam, alii sextam partem ordinariæ refectionis; sed hæ sententiæ videntur etiam arbitrariæ, et nisi aliquæ addatur, patiuntur easdem instantias ac prior. Itaque, salvo meliori judicio, duo sunt attendenda, juxta quæ regi debet quantitas collationis. Primum est consuetudo cujusvis regionis inter timoratos recepta; non enim est una in omnibus: sic in frigidioribus regionibus plus concedi solet quàm in calidioribus; in his partibus satis communiter assumitur pro cœnula quod æquivaleret mediocri jentaculo, aut quartæ tertiyæ parti refectionis ordinariæ.

2° Inspicienda est conditio personæ jejunantis; plus enim concedi debet seni seu debili quàm adolescenti aut robusto, plus voraci quàm fame carenti: idque ratio suadere videtur. Sicut enim, juxta S. Th., *quantitas cibi non oportuit eadem omnibus taxari* (in refectione) *propter diversas hominum complexiones, ex quibus contingit quòd unus majori alter minori cibo indiget*, ita nec oportuit eadem omnibus taxari in refectione, quæ permittitur etiam ad indigentiam naturæ aequaliter sublevandam.

Dicimus itaque quòd ex primo capite quisque potest sumere in collatione tantum quantum sumi communiter solet in suâ patriâ, eodem semper principio, quòd collatio à consuetudine vim habeat. Ex secundo capite, potest plus sumere etiam quàm sumi soleat communiter, qui plus indiget.

Sed dices fortè: Si collatio debeat sumi re-pective, ad conditionem personæ, ita ut plus sumere possit plus indigens, minùs qui minùs indiget, ergo nihil sumere debet et potest qui nullatenùs indiget, quales sunt plurimi quibus unica plena refectio abundè sufficit ad sedandam famem per totum diem et ad naturam sustentandam: atqui hoc videtur inconveniens: ergo. — R. N. sequelam majoris. Quia licet ex secundo capite collatio sit respectiva, ex primo tamen capite est absoluta, ita ut quisque consuetudine permittente, possit absolute sumere quantum communiter sami solet in suâ patriâ, sive indigeat, sive non. Unde est tantum respectiva hoc sensu, quòd qui plus indiget plus sumere possit quàm sumitur communiter, non autem quòd qui minùs indiget minùs sumere debeat quàm sumitur communiter, sed minùs quàm qui plus indiget. Sicut quia lex jejunii permittit sumere unam integram refectionem, quisque, sive indigeat sive non, potest eam sumere absque transgressione legis; ii autem qui plus indigent, possunt sumere largiorem quàm sumi solet communiter, absque eo quòd qui non indigent teneantur vi legis abstinere ab eâ quæ communiter sumi solet. In hoc tantum est disparitas, quòd in plenâ refectione lex nullatenùs taxet cibi quantitatem, ita ut non indigens qui lautius pranderet, non peccaret contra legem jejunii, sed contra temperantiam tantum: in refectione autem consuetudo taxat in communi et secundum se certam quantitatem, puta, æquivalentem mediocri jentaculo, ultra quam communiter non itur; non prohibet tamen quin per accidens quis possit plus sumere, si nempe plus indiget. Cæterum, ut unum omnibus et semper est observandum, ut sic attemperetur cœnula quòd non vertatur in cœnam.

Petes 1° quantus excessus requiritur in collatione ad peccatum mortale. — Meo sensu talem requiri qui seorsim sumptus sufficeret ad alteram collationem: sicut dixi supra, talem quantitatem sufficere ad fractionem mortalem jejunii.

Petes 2° utrùm liceat sumere collationem meridie, prandio in vesperam dilato. — R. Non licere sine causâ; quia est contra consuetudinem Ecclesie. Hæc tamen transmutatio non est nisi venialis, quia non est violatio jejunii quoad substantiam, sed quantum ad circumstantiam non multum gravem, cum difficilius sit suscinere famem, sumptâ manè collatione, ad vesperam, quàm suscepto prandio. Occurrente autem aliquâ causâ rationabili quæ non debet esse multum gravis, v. g., itineris, studii, lectionis, aut concionis habendæ, alicujus negotii peragendi, amici adventuri, etc., nulla est culpa. Ita communiter.

Petes 3° utrum vigiliâ Nativitatis possit sumi largior collatio. — R. Negative, nisi ubi viget consuetudo contraria (non videtur vigere in his partibus), aut nisi labor assumendus in cantu plurium horarum excuset.

§ 5. *Utrum juxta S. Thomam potus solvat jejunium.*

Nota 1° Ex his qui contendunt potum solvi jejunium, quidam concedunt non solum potum aquæ simplicis.

Natalis Alexander, lib. 4 Theol. Dogmat. et Moral. cap. 5, a. 7, Reg. 14, his verbis: *Aqua quidem secundum se non nutrit, et ob hoc non solvit jejunium. Non sic tamen, S. Thom. in 4, d. 15, q. 4, a. 4, quæstiunc. 1, ad 1: Aqua, inquit, etsi solvat jejunium nature, quia aliquo modo nutrit, non tamen solvit jejunium Ecclesie, quia Ecclesia non attendit in statuendo id quod quomodocumque nutrire potest, sed id quod principaliter ad nutriendum ordinatum est. Alii paulò liberaliores concedunt quòd licèt vinum, cerevisia, sicera et similes liquores nutriant, liceat tamen eis uti extra horam refectiois ex necessitate, seu ad extinguendam sitim, sed ultra sumptos frangere jejunium. Ex alià parte quidam plus æquo indulgentes, ita volunt licitum esse omnem potum, ut etiam sumptus in fraudem jejunii, causâ sedandæ famis et nutriendi, non solvat jejunium, nec etiam si aliqui cibi sumatur toties quoties hibitur, ne potus noceat. Idem censent de chocola sumpto ad nutritionem et ad extinctionem famis.*

Nota 2°. Esto potum non prohiberi lege jejunii, ut modò dicam, certò tamen constat eum qui bibit sine necessitate extra horam refectiois, agere contra finem præcepti, peccare contra temperantiam, et jejunii meritum perdere vel in toto vel in parte, in toto, si sit immoderantia mortalis; in parte, si sit venialis, eo modo, v. g., quo qui in fine orationis voluntariè distrahiur perdit ex illâ parte meritum orationis. Quapropter omnino culpandi sunt qui non sine fidelium scandale dies jejunii agunt in popinis, seque vino aut cerevisiâ ingurgitant. Sed utrùm etiam peccent contra legem jejunii, quæstio est, secundùm mentem D. Th.; quæ, ut magis elucescat, vix aliquid de meo proferam, sed omnia ferè ex S. doctore, cujus etiam verba, juxta id quòd consuevi, distinctis signis notabo. Itaque

Dico. Juxta S. Thomam potus propriè sumptus secundùm se non frangit jejunium. — Probat 1°: S. doctor hic a. 9, sibi proponit secundo loco hoc argumentum: *Sicut homo nutritur cibo, ita et potu... sed non est prohibitum quia bibamus pluries diversis horis diei: ergo etiam non debet esse prohibitum jejunantibus quin pluries comedant.* Cui argumento respondet ad secundum his verbis decretoriis: *Jejunium Ecclesie non solvitur nisi per ea quæ Ecclesia interdiciere intendit instituendo jejunium: non autem intendit Ecclesia interdiciere sumptionem potus, qui magis sumitur ad alterationem sedandam et digestionem ciborum assumptorum quàm ad nutritionem, licet aliquo modo nutriat; et idè licet pluries jejunantibus bibere;* ergo juxta S. Thomam potus propriè sumptus secundùm se non solvit jejunium.

2° Ibidem immò fiat subjungit: *Si autem quis immoderatè potu utatur, potest peccare et meritum jejunii perdere; sicut etiam si immoderatè cibum in unâ comestione assumat.* Subsumo: Atqui qui cibum immoderatè sumit in unâ comestione non frangit jejunium, sed peccat duntaxat contra temperantiam; ergo juxta S. Th. potus propriè dictus, etiam immoderatè sumptus, secundùm se non frangit jejunium.

3° In 4, dist. 13, q. 3, a. 4, quæstiunc. 10, sic discurrit: *Jejunium duplìter solvitur, uno modo quantum ad meritum, ita quòd homo vel non meretur, vel minus meretur; et de hâc solutione jejunii non intendimus ad præsens... Alio modo solvitur jejunium secundum quòd est ab Ecclesiâ institutum... et de hâc solutione jejunii nunc quærimus. Ad hoc autem præcipuè valet considerare intentiones statuents. Intendit autem Ecclesia certum modum statuere manducandi, ut scilicet semel in die jejunans manducet: et idè si aliquorum sumptio secundùm quæ manducatio solet compleri iteretur, jejunium prædicto modo acceptum solvitur. Si autem aliqui sumantur quæ ad manducandum de se non sint ordinata, sed ad alium usum, qui usus communiter manducatio non vocatur, talis cibi vel potûs sumptio præter manducationem unam ante vel post, non facit esse binam manducationem; et idè talis sumptio jejunium non frangit. Subsumo: Atqui potus propriè dictus non est de se ordinatus ad manducandum, sed ad potandum, et ejus usus communiter manducatio non vocatur: ergo juxta S. Th. potus propriè dictus secundùm se non frangit jejunium.*

4° Ibidem ad primum: *Quamvis aliquis potus aliquo modo nutriat, tamen de se non ordinatur ad nutriendum, sed magis ad bonam dispositionem eorum quæ nutriunt, ut scilicet per membra deducantur et in stomacho non comburantur: unde sumptio potûs manducatio non dicitur; et idè qui potat extra horam unicæ refectiois, non dicitur bis manducare, et propter hoc nec statutum Ecclesie frangit, nisi fraudem faciat, quia legem violat qui in fraudem legis aliquid facit.* Ergo, juxta S. Th., potus propriè dictus secundùm se non frangit jejunium.

Hæc plana sunt, nec commentariis indigent: unde meo sensu cæcitant in meridie qui S. doctoris mentem in dubium revocant.

Dixi 1° potus propriè dictus, qui nimirum, ut dicit S. doctor ex suâ naturâ et principaliter ordinatur ad refrigerationem et digestionem, licèt aliquo modo nutriat, ut sunt vinum, cerevisia, sicera, aqua, et alii similes liquores. Unde lac, mel, jusculum, bouillon, chocola, et similia, non censentur potus, quia licèt non dicantur manducari, neque propriè potari, sed sorberi, potius tamen secundùm se ordinantur ad nutritionem quàm ad refrigerationem et digestionem, et sic sunt magis cibus quàm potus; et idè frangunt jejunium (1). Quantum ad thé et café, quamvis aliquo modo nutriant, ratione jusculi herbarum, aut farbarum et sacchari, eùm tamen secundùm se sumantur principaliter ad refrigerationem et digestionem,

(1) Si alicubi hæc permittantur, ut in Italiâ potio chocolati et alia hujusmodi, duo sunt observanda: 1° Hæc non permittit, nisi in parvâ quantitate, eo modo qui non censetur adhibitus in fraudem jejunii. 2° Hanc licentiam non jure universali fundari, sed solum usu particulari locorum, unde extendi non potest ad regiones ubi non viget illa consuetudo; quidquid enim suâ naturâ tendit non solum ad sedandam sitim, sed ad nutritionem, vetatur jure communi, quo prohibetur ne sumatur cibus extra prandium et cœnulam.

videtur nihil habere rationem potūs, nec solvere jejuniū, nisi fortē multūm lactis et sacchari immisceatur et sumantur in magnā quantitate.

Dixi 2° secundūm se, quia per accidens potus potest solvere jejuniū duplici modo. 1° Ratione consuetudinis; si enim in aliquā provinciā vel diocesi vigeat consuetudo pro lege communiter acceptā, abstinendi à potu extra horam refectionis, servanda est: sicut enim consuetudo potest præscribere contra legem, ita etiam potest vim legis obtinere. Quòd si non viciniam hęc abstinētia servaretur, sed ex falsā opinione quòd lex jejuniū secundūm se et vi suarū institutionis ad illam obliget, tunc ex solā conscientia erroneā et fortē ratione scandali quis peccaret bibendo. Deposita autem hęc conscientia per sanioīem doctrinam D. Th. non tenetur à potu abstinere, nisi secundūm leges temperantię et fortē scandali vitandi.

2° Potus per accidens frangit jejuniū, quando sumitur in fraudem jejuniū; quā, inquit S. doctor supra cit., *violat legem qui in fraudem legis aliquid facit*. At quando quis censetur bibere in fraudem legis, non est una omnium sententia. Quidam id fieri putant quando quis bibit immoderatē, aut ex solā voluptate sine ulla necessitate. Ita Pontas, v. *Jéûne*, c. 12: Henricus à S. Ignatio, l. 11, c. 3; et sic etiam videtur sentire doctissimus Sylvius hic.

Sed non sic S. Thomas: *Si quis*, inquit hic, a. 6, ad 2, *immoderatē potu utatur, potest peccare et meritum jejuniū perdere, sicut etiam si immoderatē cibum in unā comestione sumat*. Sed qui sumit immoderatē et ex solā voluptate cibum in unā comestione, non ideò censetur agere in fraudem jejuniū, nec peccare contra legem jejuniū, sed contra temperantiā tantūm: ergo. Item S. doctor in 4, loco citato, ad 3, ait: *Quidam dicunt quòd si electuaria comedantur ad delectationem, solvantur jejuniū; si autem causā medicinæ sumantur non solvitur jejuniū* (electuaria sunt medicamenta saccharo vel melle condita, v. g., confecturę). *Sed statutum legis positivę non attendi intentionem observantis, sed ipsum actum, eò quòd modus virtutis non cadit in præcepto, sed est finis præcepti; sed ex intentione potest aliquis mereri vel demereri, et ideò dicendum quòd electuaria, etsi aliquo modo nutriant, non tamen hic est principalis usus eorum; unde nec loco manducationis sumi consueverunt et ideò talis sumptio jejuniū Ecclesię non solvit, quamvis homo possit totaliter vel in parte ex hoc meritum jejuniū perdere, vel etiam mortaliter peccare, si sit immoderata libido; non tamen est transgressor præcepti Ecclesię, nisi in fraudem sumeret, aut si eis quasi aliis cibis uteretur ad famem extinguendam*. Ergo sumere præcisē immoderatē et ex voluptate electuaria, à fortiori potum, non est agere in fraudem legis jejuniū, nec eam transgredi.

Ille itaque, juxta S. Thomam, dicendus est sumere potum aut electuaria in fraudem legis qui, ut dicit S. doctor in textu præcedenti, *eis utitur quasi aliis cibis ad extinguendam famem et ad nutriendum*; vel, ut dicit hic, a. 6, ad 3, qui ea assumit per modum cibi. Hoc votum assumitur *per modum cibi*, quod assumitur ad

sedandam famem et ad nutriendum; ad id enim ordinatur cibus. Qui igitur eo animo sumit potum aut electuaria, agit in fraudem legis, et ideò peccat, vel mortaliter si sumat in magnā quantitate, vel venialiter si in parvā.

Ex his colligis hoc famosum et ubique decantatum adagium: *Liquidum non frangit jejuniū*, ex duplici capite esse falsum, nec à S. Th. unquam traditum, quin ab ejus mente prorsus alienum.

1° Quia, licet omnis potus sit liquidum, non tamen omne liquidum est potus, ut patet de lacte, jusculo et aliis, ut dixi supra; solus autem potus propriē dictus juxta S. Th. non frangit jejuniū. 2° Quia, juxta eundem S. doctorem, potus etiam propriē dictus potest per accidens frangere jejuniū, si nempe sumatur in fraudem jejuniū per modum cibi, et etiam, ut dixi, ratione consuetudinis.

Solvuntur objectiones. — Obj. 1^a S. Th. hic a. 1 et 3, dicit jejuniū assumi ad concupiscentias refrandas, ad elevationem mentis ad Deum et ad satisfactionem pro peccatis; et ad 2, quòd si quis transgreditur (legem) hoc modo ut impediatur finis quem intendit (legislator), peccat mortaliter talis transgressor, atqui qui immoderatē bibit vinum aut cerevisiam impedit finem quem legislator jejuniū intendit, scilicet relevationem concupiscentiarū, elevationem mentis ad Deum, etc.; ergo. Ita Henricus à S. Ignatio.

2^a S. Th. hic, a. 6, ad 3, dicit quòd, si aliquis in fraudem electuaria in magnā quantitate sumat per modum cibi, solvat jejuniū: atqui eadem est ratio de potu maximē substantiori, ut est pinguis cerevisia, aut vinum generosum: ergo. Ita Sylvius. — R. ad primum. Fateor eum qui transgreditur legem hoc modo ut impediatur finis legislatoris, peccare mortaliter; sed qui bibit extra horam refectionis non transgreditur legem, siquidem lex non intendit interdiciere sumptionem potūs. Hic a. 6, ad 2. — Ad secundum. Data minori, N. consequentiam. Non enim dicit S. Th. quòd qui sumit electuaria in magnā quantitate, præcisē agit in fraudem jejuniū, sed qui sumit in magnā quantitate *per modum cibi*: sic etiam sumptum potum fatemur solvere jejuniū; sumitur autem, ut jam dixi et modò adhuc dicam, per modum cibi, quando sumitur ad extinguendam famem et ad nutriendum.

Omissi minorem, quia potest negari, et veritas asserta; cum enim electuaria, ut plurimum solida, manducantur et sint valdē substantiosa, si sumantur in magnā quantitate, moraliter loquendo et in apprehensione hominum, censetur comedi et sumi per modum cibi: hic enim res moraliter agi et judicari debet; secūs de potu qui, cum sit liquidus et minus substantiosus, quantumvis sumatur, non censetur moraliter comedi, nec sumi per modum cibi ad extinguendam famem et nutriendum, nisi id formaliter intendat bibens.

Inst. 1°: Qui potu utitur immoderatē ex solā voluptate, non eo utitur ut potu: ergo ut cibo. Probatur ant. Potus secundūm D. Th. est qui ordinatur

ad refrigerationem et digestionem : atqui qui utitur potu immoderatè, non eum ordinat ad refrigerationem et digestionem : ergo. — R. N. ant. ad prob. D. min. Qui utitur potu immoderatè, non eum ordinat ad refrigerationem, et digestionem et tamen ex se, hoc est, ex suâ naturâ et institutione ad id ordinatur, C. ; et ex se ad id non ordinatur, N. Non dicit autem S. Th. id esse potum quem potans ordinat ad refrigerationem et digestionem, sed id quod de se, hoc est, ex suâ naturâ ex institutione ad id ordinatur. Sicut qui immoderatè cibum sumit, quamvis eum non ordinat de facto ad extinguendam famem et ad nutriendum, sed ad solam voluptatem, quia tamen ex se ad id ordinatur, remanet cibus.

Insuper dato primo antecedente, potest negari consequentia. Ex eo enim quòd quis non utatur vino ut potu, non sequitur quòd utatur ut cibo ; sicut ex eo quòd quis non utatur pane ut cibo, non sequitur quòd eo utatur ut potu. Potus enim et cibus non sunt contraria immediata.

Inst. 2° : Qui immoderatè utitur potu validiori in magnâ quantitate, v. g., cerevisiâ crassâ, aut vino generoso, quamvis formaliter et explicitè non intendat uti per modum cibi in fraudem ad extinguendam famem et ad nutritionem, hoc ipso tamen quo sentit ex eo, in se famem extingui et corpus multum nutriri, de facto fraudat legem, sicque videtur saltem virtualiter et implicitè uti tali potu per modum cibi in fraudem. Ergo. — R. non ita visum fuisse doctori Angelico. Si quis, inquit hic ad 2, *immoderatè potu utatur, potest peccare et meritum jejunii perdere, sicut si immoderatè cibum in unâ comestione assumat*; porro qui cibum immoderatè sumit in unâ comestione, non censetur fraudare neque violare legem jejunii, nisi id formaliter intendat : ergo neque qui potu immoderatè utitur.

Itaque negandum est antecedens. Nemo enim dicitur fraudare legem, qui facit quod lex non prohibet, nisi eo animo faciat ut fraudet legem, sed dicitur uti jure suo. Si dicas neminem habere jus bibendi immoderatè, fateor vi præcepti temperantiæ, nego vi præcepti jejunii, quia eo non prohibetur : unde peccat contra temperantiam, sed non contra præceptum jejunii.

Inst. 3° : S. Th. in 4, cit. ad 3, loquens de electuariis, dicit quòd, *quis esset transgressor præcepti Ecclesie, si ea in fraudem sumeret, aut si iis quasi aliis cibis uteretur ad famem extinguendam*; ergo juxta S. Th. aliud est sumere electuaria in fraudem, aliud ea sumere per modum cibi ad famem extinguendam : porro non videtur quomodo non sumpta per modum cibi sumantur in fraudem, nisi quando sumuntur in magnâ quantitate : eadem autem videtur esse ratio de potu. — R. 1° me jam assignasse disparitatem inter electuaria et potum, ita ut qui electuaria sumit in magnâ quantitate, moraliter censeatur comedere et sumere in cibum, licèt id formaliter non intendat : secus de potu. — R. 2° *ad aut* non hic sumi in vi copulæ disjunctivæ, sed apponi majoris explanationis,

ergo ; sicut si diceret S. doctor : Si ea in fraudem sumat iis utendo quasi aliis cibis ad famem extinguendam. Sic cum dico : Si Paulus qui vendidit equum, Petro ipsum defraudavit, aut equum morbidum pro generoso supposuit, tenetur ad restitutionem ; ast *aut* non sumitur disjunctivè, sed explicativè, ita ut sensus sit : Si Paulus fraudaverit Petrum ipsi supponendo equum morbidum pro generoso, tenetur ad restitutionem. Similiter in nostro casu. Certum est enim quòd uti electuario ut cibo, sit modus fraudandi legem, nec apparet quòd præter eum sit alius. Et idè S. doctor, in Summâ, hic, ad 3 utrumque pro uno et eodem accipit, scilicet agere in fraudem et sumere electuaria in magnâ quantitate per modum cibi, dum dicit quòd is solvit jejunium qui *in fraudem electuaria in magnâ quantitate assumit per modum cibi* ; quibus verbis explicat quòd sumere in fraudem sit sumere per modum cibi, et significat quòd sumere in magnâ quantitate, præcisè non sit sumere in fraudem, nisi sumatur per modum cibi.

Ceterùm mihi sanè mirum est velle per tot diverticula et illationes scrutari mentem S. doctoris, dum ipse eam formalissimis et patentissimis terminis prodit : audi ergo iterùm, argumentator, et acquiesce : *Jejunium non solvitur nisi per ea quæ Ecclesia interdicitur intendit instituendo jejunium ; non autem intendit Ecclesia interdicitur sumptionem potus* : hic, ad 2. Item : *Si quis immoderatè potu utatur, potest peccare et meritum jejunii perdere, sicut si immoderatè cibum in unâ comestione assumat*; ibid. Item : *Sumptio potus non dicitur manducatio, et idè ille qui potat extra horam unicæ comestionis, non dicitur bis manducare, et propter hoc nec statutum Ecclesie frangit* : in 4 citato, ad 1. Quid vis clarius ? quid expressius ?

Obj. 2° Primæva lex jejunii interdicebat omnem potum extra horam refectonis : ergo. — Probat ur ant. 1° ex jejunio veteris Testamenti, ad cujus instar institutum est jejunium ecclesiasticum. Esdras jejunans panem non comedit et aquam non bibit, Esd. 4, c. 10. Jejunium Ninivitarum fuit in abstinentiâ panis et aque : *Homines et jumenta non gustent quidquam, nec pascantur et aquam non bibant*. Jon. 3, 5.

2° Ex testimonio Patrum. S. Greg. Nissenus, in Orat. in principio jejunii : *« Amarum est, inquit, jejunium, sed dulcis paradisi ; molesta est sitis, sed propè est fons ex quo qui biberit non sitiet in æternum. »* S. Fructuosus, episcopus Tarracœ, cum duceretur ad supplicium, oblatum potum recusavit, quia jejunii dies erat et nondum advenerat hora nona, prout refert S. Prudentius, hymno sexto Peristephanon, his versibus :

*Jejunamus, ait, recuso potum,
Nondum nona diem resignat hora ;
Nunquam conviotabo jus dicatum,
Nec mors ipsa meum sacrum resolvet.*

Sylvanus abbas, ut refert Rufinus, lib. 3 de Vitis Patrum, c. 46, discipulum sitientem et aquam bibere volentem prohibuit, eò quòd esset jejunium. Ergo.

Hæc obiectio non impedit directè conclusionem nostram in quâ præcisè agitur de mente D. Thomæ. Probat autem, si quid probat, errasse S. Thomam; sed quia id omnino falsum existimo, ideò ad argumentum resp. 1° ipsum nimis probare, adeoque nihil. Ex eo enim sequitur quòd non solum vinum, sed nec aquam liceat bibere, urgente siti, extra refectorem: quod non admittit ipsimet adversarii.—R. 2°: Nego ant. Ad probationes, nego iis probari hanc unquam fuisse toti Ecclesie legem impositam abstinendi à potu extra horam refectonis. Inprimis quæ afferentur ex veteri Testamento nihil omnino probant. 1° Quia jejuniu[m] Esdra fuit arbitrarium, et jejuniu[m] Ninivitarum fuit ipsis singulare et extraordinarium. 2° Quia esto jejuniu[m] ecclesiasticum sit ad instar jejunii veteris Testamenti, non debet tamen illi in omnibus assimilari; aliàs sequeretur quòd nobiscum deberent jejunare jumenta, nec liceret nobis quidquam comedere aut bibere per totum diem.

Quæ verò obijciuntur ex SS. Patribus non etiam sufficienter probant. Possunt enim intelligi vel de jejuniu[m] arbitrario ex fervore devotionis rigidius assumpto, vel de jejuniu[m] obligatorio quòd sibi privatâ lege aut voto imponerant seu impositum habebant ex severiori disciplinâ alicujus instituti. Aut si loquantur de jejuniu[m] ecclesiastico, intelligendi sunt juxta morem alicui provincie particulari proprium, non toti Ecclesie communem. Et eò difficilius adducor ut credam legem jejunii ex suâ institutione unquam interdixisse potum extra tempus comestionis, quòd S. Thomas apertè contrarium indicet, siquidem licentiam bibendi non ex consuetudine aut indulgentiâ Ecclesie, sed ex ipsâ jejunii institutione ubique repetat: dicit enim hic ad 2: *Jejunium non solvitur nisi per ea quæ Ecclesia interdixere intendit instituyendo jejunium* (audis instituendo); *non enim intendit Ecclesia interdixere sumptionem potus*. Similiter in 4, cit. loc., et ad 2.—R. 3°: Bato ant., scilicet quòd Ecclesia in primâ jejunii institutione abstinendam à potu intenderit, saltem constat quòd nunc eam amplius non intendat, huncque primævum rigorem ex indulgentiâ remiserit. Hujus intentionis benignæ matris Ecclesie mihi testis est omni exceptione major doctor Angelicus qui Romæ vixit, summis pontificibus et aliis Ecclesie et prælatis notus et familiaris, cui proinde melius quàm cuivis alteri contrarium opinanti perspecta fuit intentio Ecclesie in hæc communi lege, et cujus scripta tot encomiis non celebrasset SS. pontifices, quin potius emendari curassent, si tam apertum errorem docuissent. Testis est insuper constans praxis omnium etiam eruditorum et timoratorum in plerisque orbis catholici provincis.

Inst. Juxta SS. Patres, olim toto tempore quadagesimæ erat interdictus potus vini, ut patet ex Cyrillo Jerosol. Catechesi 4: *Jejunamus*, inquit, *à vino et carne* et ex constitutionibus apostolicis S. Clementis, lib. 5, can. 49, ubi legitur: *A vino et carnibus abstinete in iis diebus*. Ergo.—R. Ex hæc instantiâ nihil contra nos. Non enim in eâ agitur de abstinentiâ à

quocumque potu extra refectorem, sed de abstinentiâ à certo genere potus, scilicet vini, non solum extra, sed etiam intra refectorem, sicut de abstinentiâ à certo genere cibi, scilicet carniu[m]. Ex eo autem quòd prohibitus fuerit usus vini etiam in ipsâ refectore, non sequitur quòd prohibitus fuerit quivis alius potus, sive intra sive extra refectorem. Et cum nunc iste rigor non vigeat amplius, ususque vini permittitur, eo licet uti non secus ac alio potu, sive intra sive extra refectorem. Imò neque omnino certum arbitror usum vini fuisse unquam lege communi jejunii toti Ecclesie interdictum; proindeque præfatæ auctoritates intelligi possunt vel de consilio, vel de more alicui provincie proprio, non toti Ecclesie communi. Id mihi suadet S. Thomas, qui hic art. 8, ad 1, docet Ecclesiam lege jejunii convenientius interdixisse usum carniu[m] quàm vini et leguminu[m], quia licet hæc tria conducant ad libidinem, id tamen præstat esus carniu[m] subministrando humorem qui diù manet, vinum autem ministrando calorem, et legumina ministrandæ spiritus, qui calor et spiritus citò transiunt.

Obj. 3°: Ex hæc quam dicimus S. Thomæ sententiâ sequitur quòd, qui præ nimio potu non potest manducare, verè jejunit et melius jejunit quàm qui abstinet in pane et aquâ, quia hic sumit unam refectorem quam ille non sumit: atqui consequens videtur absurdum et à mente S. doctoris alienum: ergo.—R. 1° majorem universaliter sumptam non esse veram. Si enim is nimium potasset in fraudem jejunii, aut contra consuetudinem in suâ provinciâ receptam, ut explicui supra, verè non jejunaret. Sed extra hos casus, resp. 2° talem verè jejunare hoc sensu quòd non peccet contra legem ecclesiasticam, non autem hoc sensu quòd tale jejunium sit illi meritorium. Ad id quòd additur, nego ipsum melius jejunare; non enim ille melius jejunat qui magis abstinet simpliciter, sed qui magis abstinet ex motivo virtutis. Unde, v. g., qui abstinet in pane et aquâ ex avaritiâ ut parcat sumptibus, non melius jejunat quàm qui ordinario modo abstinet ad carnem domandam, aut ad satisfaciendum pro peccatis.

Obj. 4°: Potus est pars refectonis: atqui permittitur tantum una refectio: ergo bibens extra refectonis horam sumit plusquàm unam refectorem.—R. Dist. maj. Potus est pars assumpta ut cibis reficiens, nego: assumpta ut ciborum vehiculum et digestivum, conc. Et ideò sumpta extra refectorem, non facit alteram refectorem.

Potes 1° utràm sumere liceat leve quid cibi ne potus noceat.—R. Si potus sit necessarius, licet, quia tunc sumitur per modum medicinæ: nec probo quòd dicit Henno, potum necessarium solitariè sumptum nunquam nocere. Si non sit necessarius et sæpius iteretur cum cibo levi, non licet; quia tunc moraliter loquendo, censetur potius sumi per modum cibi quàm per modum medicinæ.

Potes 2° utràm ad sedandum sitim liceat manducare poma, pira, cerasa et similia.—R. negativè, ab-

solute loquendo. Quia hæc sunt verè cibus, et ideo dicuntur manducari et non bibi. Quia tamen in casu petitionis sumuntur quasi potus, et aliunde sunt cibi valde leves et leviter transientes, longè major in eis quantitas requiritur ad frangendum jejunium quàm in aliis cibis.

ARTICULUS IV.

De horâ solvendi jejuniâ.

Dico 1°: Prioribus Ecclesiæ seculis, hora solvendi jejuniâ communis extra quadragesimam erat nona, hoc est, tertiâ, pomeridiana: intra quadragesimam protendebatur ad vesperam.

Probatür prima pars: S. Epiphanius, in fine libro- rum adversus hæreses, dicit: *Quarta et pro sabbato jejunium statutum est usque ad horam nonam.* S. Aug. Epist. 18 ad Januarium dicit, horam solvendi jejunium esse nonam. Cassianus; Collat. 21, cap. 25, scribit horam capiendi cibi esse nonam. Patebit adhuc ex sequentibus; unde:

Probatür secunda pars: S. Hieron. in Epist. ad Eustochium dicit, monachos solvere jejunium post horam nonam, exceptâ quadragesimâ in quâ districtius vivitur. S. Bernardus, serm. 5 de Quadragesimâ: *Haecenus, inquit, usque ad nonam jejunavimus soli, nunc usque ad vesperam jejunabunt nobiscum universi reges et principes, clerus et populus, et ignobiles, simul in unum dives et pauper.* Concilium Cablonense, anno 650, et refertur cap. *Solent, de Consecrat.* dist. 1, sic habet: *Solent plures qui se jejunare putant in quadragesimâ, nec ut signum audierint, ad horam nonam comedere; qui nullatenus jejunare credendi sunt, si ante manducaverint quàm vespertinum celebretur officium: concurrendum est enim ad missas, et auditis missarum solennibus et vespertinis officiis et largitis elemosynis, ad cibum accedendum est. Si verò aliquis necessitate constrictus fuerit, ut ad missam venire non valeat, assuetâ vespertinâ horâ, completâ oratione suâ jejunium solvat.* Ex quibus colligitur tunc temporis missam celebrari horâ nonâ, hoc est, tertiâ pomeridiana; post missam vespertinum officium, quo completo refectio sumebatur: unde promissivè apud SS. Patres refectio in die jejuniâ dicitur *cæna*, et non prandium.

Dico 2°: Seculo decimo tertio mos obtinuit ut omnia jejunia indistinctè solverentur horâ nonâ, seu tertiâ pomeridiana.

Hujus moris testis est S. Thomas hic, art. 79, ubi etiam rationes congruentes profert. Prima, quia est communis consuetudo hominibus comedendi circa duodecimam in summo solis ascensu: abstinendo autem per tres horas usque ad tertiâ, habetur aliqua notabilis castigatio carnis, nec tamen per hoc multùm gravatur natura: ergo. Secunda, quia hora nona, id est, tertiâ pomeridiana, convenit passioni Christi, quæ completa fuit horâ nonâ, quando inclinato capite tradidit spiritum; jejunantes enim dum carnem suam affligunt, passioni Christi conformantur. Ex quibus habes malè à quibusdam intelligi S. Thomam de horâ nonâ inchoatâ et non completâ.

Dico 3°: Nunc hora solvendi jejuniâ est circa meridiem.

Ita passim obtinuit consuetudo, vidente et anuente matre Ecclesiâ, hominum infirmitati indulgente.

Paucis post annis à D. Thomâ, consuetudinem hæc obtinuisse testatur Durandus, ejusdem seculi scriptor, in 4, dist. 15, art. 3, q. 9, his verbis: *Comedentes in quadragesimâ et quibuscumque aliis jejniis, circa nonam sextam (id est, duodecimam), non peccant; quia tam papa quàm cardinales, prælati et religiosi sic observant.*

Hanc mutationem horæ nonæ in sextam esse rationabilem, probant Cajetanus hic et Bellarm. lib. 2 de bonis Operibus, cap. 2; quia quando homines solebant sumere refectionem circa meridiem, hora conveniens solvendi jejuniâ erat tertiâ pomeridiana. Hæc enim dilatio trium horarum erat congrua carnis mortificatio, ut dictum est. Ergo cum nunc soleant homines refici, sive jentando sive prandendo, circa nonam matutinam hora conveniens solvendi jejuniâ est circa meridiem; ibi enim ut ante intervenit dilatio trium horarum. Antiquè tamen consuetudinis voluit Ecclesia manere quædam vestigia: unde in quadragesimâ ante reflectionem cantantur Vesperæ, in aliis jejniis cantatur Nona.

Dixi, circa meridiem; non enim Ecclesia intendit arctare ad subtilem temporis inspectionem, quasi oporteret accipere astrolabium ad cognoscendam comestitionis horam; sed sufficit si circa illam horam quam Ecclesia determinat, jejunans sumat cibum. Unde usus invaluit tam apud regulares quàm seculares, ut possit comedi ad medium duodecimæ, imò in liis partibus, saltem apud seculares, horâ undecimâ.

Dico 4°: Qui absque legitimâ causâ notabiliter anticipat horam reflectionis in die jejuniâ, peccat mortaliter.

Est sententia probabilior et tutior Cajet., Navar., Sylvestri, Paludani, Sylvii, Marchantii et aliorum, contra Lessium, Layman, Toletum et alios; ratio est quia transgreditur præceptum in re notabili: hæc enim conditio jejuniâ notabiliter facit ad carnis mortificationem quæ est finis præcepti, dicitur autem materia notabilis quæ notabiliter contrariatur fini legis.

Dices 1°: Illec conditio non est essentialis jejunio, sed accidentalis tantùm, cum Ecclesia pluries circa illam variaverit. Ergo. — R. 1°: N. ant. juxta S. Th., qui disertis verbis dicit: « Cum Ecclesia instituit certum tempus comedendi jejunantibus, qui nimis notabiliter anticipat, jejunium solvit; non dicitur autem solvi jejunium omitendo id quod ipsi esset accidentale. Ad probationem, R. ex ea nihil evinci, siquidem Ecclesia etiam variaverit circa unam reflectionem, permittendo collationem; nemo tamen dicit abstinentiam à multiplici refectioe, prout nunc observatur, non esse de essentiâ jejuniâ: in hoc ergo sita est essentia jejuniâ, in quo illud statuit Ecclesia

pro diversis temporum congruentiis. — R. 2°: Dato ant. N. consequentiam. Sive enim hæc conditio sit essentialis, sive accidentalis jejuniu, sufficit eam præcipi ab Ecclesiâ, ut censeatur peccare mortaliter qui eam omittit in notabili quantitate.

Dices 2°: Mortificatio seu difficultas quæ minuitur anticipando refectionem, augetur et compensatur diuturniore dilatione collationis, et sic in idem redit. Ergo.

R. N. ant. Ut enim omnes ferè fatentur et experiuntur, major et præcipua difficultas jejuniu est ante primam refectionem, quâ plenè sumptâ faciliè expectantur hora collationis, etsi quandoque contrarium per accidens contingat.

Dixi, *absque causâ legitimâ*, quia sicut causa legitima excusât à totâ lege, potest à fortiori excusare à parte. Causa autem legitima est quando quis non potest sine gravi incommodo sumere refectionem horâ solitâ, qualis est iter inchoandum, concio habenda, aliquid grave negotium tractandum circa meridiem, et similia. Multi addunt urbanitatem erga hospitem qui discessum differre non potest: sed non satis video quale gravamen communiter resultaret, si hæc urbanitas omitteretur legis ergo servandæ.

Petes quæ censeatur anticipatio notabilis? — Respondet hic doctissimus Sylvius, anticipationem mediæ horæ esse certò levem, anticipationem duarum horarum esse certò notabilem, anticipationem unius horæ esse probabiliter notabilem. Hoc ultimum mihi videtur durum. Cæterum notari velim, majorem vel minorem causam requiri pro majori vel minori anticipationem, et eò majus vel minus esse peccatum, quò plus vel minus causa accedit ad sufficientiam vel ab eâ recedit. Unde non puto eum peccare qui urbanitatis causâ comederet eum amico proficiscenti medio undecimæ, in his partibus; quia, dato quòd non sit sufficiens causa ad notabilem anticipationem, ut dixi, est tamen sufficiens ad levem.

ARTICULUS V.

De abstinentiâ à carnibus ovium et lactiiniis.

Nota. Circa hanc tertiam jejuniu nostrorum conditionem, duæ hæreses contrariæ versantur. Prima est illorum qui quosdam cibos naturâ suâ immundos ac ideò illicitos reputabant, quales fuerunt Ebionitæ, Encratitæ, Eusthatiani, qui omnium animalium carnes dicebant immundas; Manichæi, qui non solum carnes, sed et vinum immundum dixerunt: quam hæresim, quoad vinum, secutus est Mahumetus in Alcorano, cap. 5, teste Bellarm. lib. 2 de bonis Operib. cap. 5. Hanc hæresim prædammavit Deus ipse, dicens Noe post diluviu: *Omne quod movetur et vivit, erit vobis in cibum*. Prædammaverunt suo exemplo Christus et ejus Apostoli qui, tum aliàs, tum potissimum in ultimâ cœnâ agnum comederunt et vinum biberunt. Prædammavit specialiter Paulus, 1 Timoth. 4, his verbis: *In novissimis temporibus, discedent quidam à fide, attendentes spiritibus erroris et doctrinis damnozorum, in hypocrisi loquentium mendacium.... prohi-*

bentium nubere, abstinere à cibis quos Deus creavit ad percipiendum cum gratiarum actione fidelibus.... quia omnis creatura Dei bona est, et nihil rejiciendum quod cum gratiarum actione percipitur.

Altera hæresis huic contraria, est eorum qui contendunt nullos omninò cibos, sive in perpetuum sive ad tempus, sive omnibus sive quibusdam, posse antè debere interdici: tales fuerunt olim Nicolaitæ et Valentiniani; tales sunt nunc Lutherani et Calvinistæ, qui volunt ad jejuniu duntaxat pertinere abstinentiam à lautiis, eumque proude meliùs jejunare qui carnibus moderatè vescitur, quam qui optimis piscibus et variis condimentis utitur. Contra quos:

Dico 1°: Ecclesiâ jure potest interdicare jejunantibus esum carnum.

Probatnr 1° ex variis S. Scripturæ locis: *Qui Ecclesiâ non audierit, sit tibi sicut ethnicus et publicanus; qui vos audit me audit; qui vos spernit me spernit, et c.* Ergo.

Confirmatur: Apostoli in concilio congregati, interdixerunt Christianis usum quorundam ciborum, scilicet sanguinis et suffocati, ut lex vetus suaviùs abrogaretur: ergo Apostolorum successores, possunt etiam fidelibus certorum ciborum usum interdicare ad alium aliquem bonum finem, ut est refrenatio carnis, etc.

Probatnr 2°: Lumine naturali constat medicum jure posse infrino præcipere abstinentiam à carnibus ad vitam corporalem salvandam: ergo id etiam jure potest Ecclesiâ erga jejunantes sibi subditos ad vitam spiritualem salvandam. Patet consequentia, quia non minus, imò magis competit Ecclesiæ regimen animarum quàm medico regimen corporum.

Dico 2°: Abstinentiâ à carnibus pars ecclesiasticæ jejuniu semper fuit.

Probatnr 1° ex S. Joanne Chrysost. Hom. 4 in Genes. habitâ initio quadragesimæ, ubi sic ait: *Hæ veteræ feriæ sunt, ubi.... omnis hujus vitæ apparatus abigitur, ubi clamor et tumultus, et coquorum discursus, et pecudum mactationes à medio tolluntur*. Et Hom. 2: *Nusquam hodiè tumultus, vel clamor, vel carnum concisiones, vel coquorum discursus, sed omnia illa abierunt*.

2° Ex S. Aug. serm. 64 de Tempore qui primus est in Dominicam 1 quadragesimæ. *Illa est, inquit, in diebus quadragesimæ grandis utilitas, quòd dum à licitiis etiam abstinemus, magis ac magis admonemur illicita vitare; nos enim qui abstinemus à carnibus quibus uti aliis diebus licet, fugiamus peccata quæ omninò nusquam licent*.

3° Ex facto quòd accidit sub imperio Justiniani. Cùm enim tunc gravis fames Constantinopoli urgeret, ideòque secundâ quadragesimæ hebdomadâ carnes venales exponi jussisset imperator, populus mortem potius sibi tolerandam existimavit, quàm ut quidpiam de patris moribus ac traditionibus immutaret. Ita referunt Nicephorus, lib. 17, Hist. Eccles. cap. 32, Theophanes, Cedrenus et Anastasius Bibliothecarius. 4° Ex concilio Toletano 8, anno 653, in quo canone 9, sic decernitur: *Quisquis diebus quadragesimæ, sine inveni-*

avili necessitate atque fragilitate, vel etiam impossibilitate etatis, esum carniū præsumpserit attentare, non solum reus erit resurrectionis dominicæ, verum etiam alienus ab ejus diei sanctæ communionē: et hoc illi cumuletur ad pœnam, ut ipsius anni tempore ab omni carniū esu absteat gulam, quia sacris diebus abstinentiæ oblitus est disciplinam. Quibus ultimis verbis significatur hanc legem jam antea vigere. 5° Ex Trullanâ synodo, quæ canone 56 jubet totâ quadragesimâ abstinere ab omni eo quod mactatur, itemque ab ovis et caseo; et clericos transgressores deponit, laicos segregat.

Dico 3°: Convenienter ab Ecclesiâ interdicitur jejunantibus esus carniū, ovorum et lacticiñiorum.

Hanc legem de facto esse ab Ecclesiâ latam, probant et quæ modò diximus in secundâ conclusionē, et communis fidelium sensus ac praxis. Unde meritò damnata est ab Alexandro VII hæc propositio: *Non est evidens quòd consuetudo non comedendi ova et lacticiña in quadragesimâ obliget.* Hanc verò legem esse convenienter latam.

Probatur. Ecclesia illos cibos convenienter jejunantibus interdicit quæ et in comedendo maximè habent delectationem, et hominem maximè ad venerea provocant: atqui hujusmodi sunt carnes animalium in terrâ quiescentium et respirantium, et quæ ex eis procedunt, sicut lacticiña ex gregibus et ova ex avibus: ergo. Major patet, quia, ut sæpè dictum est, jejunium est ab Ecclesiâ institutum maximè ad reprimeudas carnis concupiscentias, quæ sunt circa cibos et venerea.

Probatur min. Carnes animalium terrestrium et quæ ex eis procedunt magis conformantur humano corpori, et ideò plus delectant et magis conforunt ad humani corporis nutrimentum, et sic eorum comestione plus superfluit ut vertatur in materiam seminis ejus multiplicatio est maximum incentivum libidinis. Ergo.

Est tamen quedam differentia. Cùm enim carnes primariò et principaliter interdiciantur, secundariò et minùs principaliter ova et lacticiña, quatenus sunt exorta ex animalibus carnes habentibus, ideò in omnibus jejuniis carnes prohibentur: in jejunio autem quadragesimæ, quod est solemnius, quia observatur ad imitationem Christi et per ipsum disponimur ad redemptionis nostræ mysteria celebranda, præter carnes prohibentur ova et lacticiña, quæ non prohibentur in aliis jejuniis. Hæc intellige de jure communi: ex usu enim in multis provinciis permittuntur lacticiña in quadragesimâ; et è contra, teste Navarro in Man. c. 21, n. 45, prohibentur ova et lacticiña in aliis jejuniis. Quapropter circa horum observantiam, unusquisque debet vivere secundam morem eorum inter quos conversatur: unde S. Hier. Epist. ad Luci. de jejuniis loquens, dicit: *Unaquæque provincia abundet in suo sensu, et præcepta majorum, leges Apostolicas arbitretur.* Et S. August. Epist. 86: *In his rebus de quibus nihil certi statuit Scriptura sacra, mos populi Dei vel instituta majorum, pro lege tenenda sunt.*

Solvuntur objectiones.— Obj. cum hæreticis tam mo-

dernis quàm antiquis. 1° Scriptura sacra damnat et rejicit legem de abstinentiâ carniū: ergo. Probatur ant. 1° ex verbis Christi, Matth. 15: *Non quod intrat in os coinquinat hominem.* Et Luc. 10, vult Apostolos manducare quod illis apponuntur. 2° Similiter Apostolus, 1 Cor. 10: *Omne quod in macello venit manducate, nihil interrogantes propter conscientiam: Domini est terra et plenitudo ejus; si quis vocat vos infidelium et vultis ire, omne quod vobis apponitur manducate, nihil interrogantes propter conscientiam.* 3° Idem Apostolus, 1 Timoth. 4, damnat eos qui novissimis diebus venturi sunt, prohibentes nubere et præcipientes abstinere à cibis quos Deus creavit. *Quia, inquit, omnis creatura Dei bona est et nihil rejiciendum quod cum gratiarum actione percipiatur.* Et ideò Tit. 1, addit: *Omnia munda mundis.* 4° Idem Apostolus, Coloss. 2, ait: *Nemo vos judicet in cibo aut potu... Si ergo mortui estis cum Christo, ab elementis hujus mundi, quid adhuc tanquàm viventes in mundo decernitis? Ne letigeritis, ne gustaveritis, ne contractaveritis: quæ sunt omnia in interitum in ipso usu secundum præcepta et doctrinas hominum, quæ sunt rationem quidem habentia sapientiæ in superstitione et humilitate.* Et 1 Cor. 8: *Esca vos non commendat Deo: neque enim si manducaverimus, abundabimus; neque si non manducaverimus, deficiemus.* Et ideò addit Apost. Rom. 14: *Qui non manducat, manducantem non spernat.*

R. N. ant. Ad primam probationem, fateor id quod intrat in os non coinquinare hominem ex naturâ suâ, benè lamen ex inobedientiâ et intemperantiâ utentis: quomodò fructus in paradiso terrestri coinquinavit Adamum, et cibi prohibiti in antiquâ lege coinquinabant sumentes: quomodò etiam nunc coinquinantur cibo aut potu immoderatè utentes. Cùm autem Christus vult Apostolos manducare quæ illis apponerentur, sensus est, juxta Ambros., Theophilactum et alios, quòd debeant esse contenti cibis quæ offeruntur, etsi sint viles et ingrati, neque studiosè querere debeant gratos et lautos. Et loquitur Christus de cibis licitis; non enim voluisset Christus ut manducassent cibos lege prohibitos, aut venenatos, si fortè ipsis oblati fuissent.

Ad secundam. Apostolus ibi loquitur de esu idololatorum; cùm enim carnes immolatiæ, non solum in idolis, sed etiam publicè venderentur et in mensis privatis apponerentur, docet Apostolus fideles non debere anxie querere quæ carnes sint, cùm nullus cibis sit ex se immundus, nec etiam immolatiæ reum faciant comedentem, qui nullâ idoli religione et sine offensione fratrum illas manducat. Patet hic sensus ex toto contextu.

Ad tertiam. Apostolus ibi prædicat futuros quosdam qui præciperent abstinentiam à certis cibis tanquàm per se, seu naturâ suâ malis et immundis, quales fuerunt Ebionitæ, Enekratitæ, Marcionitæ et Manichæi, qui quosdam cibos execrabantur quòd à malo Deo essent. Illic sensus patet ex ratione Apostoli: *Quia inquit, omnis creatura Dei est bona.* Et hunc locum sic interpretantur S. Hieron., lib. 2 adversus Jovin., cap.

2; S. Chrysost. Hom. 12 in Epist. 1 Timoth., S. Aug., lib. 3 contra Faust., cap. 5.

Nec te moveat quòd dicit, *in novissimis diebus*. Nam per novissimos dies rectè intelliguntur tempora subsequèntia, secundum modum loquendi Scripturæ sacræ quæ totum tempus quod est à Christo ad finem mundi solet vocare novissimos dies, horam novissimam, fines seculorum. Sic S. Petrus Epist. 1, cap. 1, scribit Christum manifestatum fuisse *novissimis temporibus*. Similiter Act. 2; Epist. 1 S. Joan. 2; 1 Cor. 10.

Ad quartam. Apostolus non agit illic de ciborum delectu quem edomandæ concupiscentiæ et carnis castigandæ causâ fideles observant ex lege Ecclesiæ, sed de legalibus cæremoniis legis Mosaicæ, vi cuius cibi, alii mundi, alii immundi reputabatur; quibus Apostolus docet fideles non amplius adstringi, eò quòd ab iis sint liberati per mortem Christi. Hic sensus apertè potest ex contextu Epistolæ, sicque interpretatur S. Hieron. in Epist. ad Aglasiam, quæst. 10.

Inst. 1°: Apostolus loquitur de doctrinis hominum: ergo non de lege Mosaicâ quæ erat à Deo. 2° Dicit: *Nemo vos iudicet in cibo aut in potu*; nullus autem potus prohibebatur ut immundus in lege antiqûa: ergo.

R. ad primum, 1° cum S. Chrysost. Hom. 7 in Epist. ad Coloss. legem Mosaicam, si post abrogationem suam rursùm revocetur in usum, ut à pseudoapostolis et hæreticis Simonianis et aliis revocabatur, jam non legem divinam, sed humanam posse dici. 2° Vocatur ab Apostolo doctrina hominum, quia ei admixta erant instituta Pharisæica.

Ad secundum, N. ant. Potus enim qui reperiebatur in vasibus immundis, aut quæ carerent operculo, aut in quæ cecidisset morticinium, erat immundus, Num. 19, et Levit. 11. Adde verisimile esse Pharisæos, inter alias traditiones suas, etiam quædam genera potûs interdixisse.

Obj. 2° ex Patribus. S. Aug., lib. 30 cont. Faustum, cap. 5, ait: *Christiani, non hæretici, sed catholici; edomandi corporis causâ, propter animam in orationibus amplius humiliandam, non quòd illa esse immunda credant, non solum à carnibus, verum à quibusdam etiam terræ fructibus abstinent, vel semper, sicut pauci, vel certis diebus atque temporibus, sicut per quadagesimam ferè omnes, quantum magis quisque vel minus, seu voluerit, seu potuerit*! Ergo voluntaria et non necessaria ex lege communi fuit abstinentia à carnibus.

Idem S. Aug., lib. de Moribus Manichæorum, cap. 41, nullam agnoscit abstinentiam à carnibus, nisi quæ suscipitur *vel ad comprimendam delectationem . . . vel ad tuendam infirmitatem propter illa quæ sacrificantur atque libantur, vel propter charitatem, ne fratres offendantur*. Ergo nullam hæc de re legem ecclesiasticam agnoscit Julianus Pomerius, lib. 2 de Vitâ contemplat., cap. 24, ait: *Veritatem tamen sic abstinere vel jejunare debemus, ut non nos jejunandi vel abstinendi necessitati subdamus, ne jam non devoti, sed inviti rem voluntariam faciamus*; unde ibidem docet licere propter quoslibet advenientes abstinentiam intermittere: ergo idem

quod ante. S. Isidorus Hispalensis, l. 2 Sentent., sive de summo Bono, cap. 42, dicit, *non qualitatem ciborum, sed eorum cupiditatem cavendam*. Theodoretus, lib. 5 Hæretic. Fab., cap. 29 de abstinentiâ à vino et carnibus loquens, dicit: *Ecclesia verò de his nihil lege decrevit, neque etiam horum usum interdicit*. Similiter in cap. 14 Epist. ad Rom. 10. S. Epiphanius, in Expositione fidei catholicæ, postquam dixit Ecclesiam consuevisse in quadagesimâ jejunare, exceptis dominicis, et hebdomadam ultimam xerophagiis transigere, narrat varios esse mores circa abstinentiam, quosdam necape ab omnibus carnibus abstinere, alios à quadrupedibus, tantum, sed avibus vesci, alios à carnibus et piscibus abstinentes, caseum sibi permittere, etc. Ergo. — R. ad primum locum S. Aug. hæc verba, *quantò magis quisque vel minus, seu voluerit, seu potuerit!* referenda esse non ad abstinentiam à carnibus, sed ad abstinentiam à quibusdam terræ fructibus.

Inferes ex solutione datâ. Ergo illos paucos quos S. Augustinus dicit semper abstinuisse à carnibus et à fructibus, necessariò et ex lege abstinere semper à carnibus, liberè tantum à fructibus; utramque enim propositionis partem, et paucos scilicet et ferè omnes, afficiunt hæc verba, *quantò magis quisque vel minus, etc.* Ita Dallæus. — R. N. illationem. Quia juxta ipsum S. Aug. alia est ratio abstinentiæ quadragesimalis, alia abstinentiæ perpetuæ quam magis ferventes sibi imponebant. Illa necessaria ex lege, ista voluntaria. Patet ex serm. 64 de Tempore, cit. in probatione conclusionis. — Ad secundum locum S. Aug. reap. ipsum ibi loqui non de abstinentiâ à carnibus certis diebus ab Ecclesiâ præscriptâ, sed de abstinentiâ à carnibus perpetuâ, quam Manichæi sibi imponebant, et quam quidam Catholicæ observabant, diversâ tamen ratione: illi necessariò, eò quòd carnes à malo deo conditas arbitrarentur; isti spontè ad libidinem edomandam, vel fratrum offensionem vitandam, vel propriam infirmitatem tuendam, ne fortè idololatriis incautè vescerentur. Potest etiam dici sub primo titulo legem Ecclesiæ contineri, siquidem Ecclesia hanc abstinentiam imperet ad frenandam libidinem. — Ad Julianum Pomerium, dico ipsum pariter loqui de abstinentiâ perpetuâ spontè susceptâ. — Ad Isidorum, loquitur de qualitate ciborum secundum se spectatâ, non verò de qualitate ciborum ut interdictorum ab Ecclesiâ, siquidem legem abstinentiæ certis diebus adstruit, lib. 1 de divin. Offic. c. 56 et sequent. — Ad Theodoretum, R. ipsum loqui de abstinentiâ perpetuâ à vino et carnibus, qualem Encratitæ et Manichæi observabant, quòd malam horum naturam censerent. Patet ex adjunctis primo loco: *Abstinentiam*, inquit, à vino esuque carniùm et reliquarum continentiam, non similiter ac hæretici amplectitur (scilicet Ecclesia): *licet enim ab his tanquam abnonnandis abstinere præcipiunt; Ecclesia verò nihil de his præcipit, etc.* Ferè similiter secundo loco citato. — Ad S. Epiphanium, R. ipsum, n. 22 de jejuniis quadragesimalis ritu quidem agere, verùm, n. 23, ubi varios abstinentiæ mores refert, de quadragesimali jejuniò non amplius loqui, sed

de abstinentiâ et aliis observantiis, ad quod vis anni tempus indifferenter spectantibus.

Obj. 5° ex historiâ ecclesiasticâ. Sosomenus, lib. 1. Hist. Eccles. cap. 11, narrat Spiridionem, tempore quadragesimæ, peregrino adventanti apposuisse carnes suillas sale conditas, et eas cum ipso manducasse. Theodoretus, in Historiâ religiosâ, in Martino, refert ipsum induxisse avitum ad ipsum adventantem, ante vesperam cibum sumere, et dixisse: *Scimus charitatem jejunio præstantiorem: hæc enim divinæ legis est opus, jejunium verò potestatis nostræ arbitrii*. Socrates, lib. 5 Hist., cap. 22, narrat diversitatem fuisse in abstinentiâ à carnibus, etiam quadragesimali, inter Catholicos sui temporis, quorum quidam cum piscibus etiam aviculis vescabantur, affirmantes ex aquis eas esse conditas. Idem ex ipso Nicephorus. Eusebius, lib. 5 Hist. eccles., cap. 5, refert Alcibiadem per visionem, Attalo martyri factam, reprehensum fuisse, quod in carcere pane et aquâ contentus abstineret à carnibus. Ergo. — R. ad Sosomenum, 1° non constare esse vera quæ refert, tum quia juxta D. Gregorium, lib. 6, Epist. 51, multum mentitur; tum quia Rufinus, lib. 10 Hist., cap. 5, ubi de Spiridione agit, nihil de hæc re loquitur. 2° Sed, dato veram esse hanc historiam, dico Spiridionem carnes hospiti apposuisse urgente necessitate, cum alii cibi non suppeterent, et ipsum carnes cum hospite manducasse, ut reluctanti quod quadragesima esset scrupulum excuteret, eumque suo exemplo ad vires propè deficientes eo cibo reficiendas invitaret: quod omnino licitum est. Id totum patet ex ipsâ historiâ, prout refertur à Sosomeno. Quin imò ex eâ constat legem esse tunc de abstinentiâ carnium; si enim unicuique fuisset liberum edere carnes, Spiridionem cum adivisset neque panem neque farinam esse domi, antequam carnes suillas juberet apponi, non præmississet orationem, non petisset veniam, et peregrinus non abuisset vesci carnibus appositis, eò quod se christianum esse diceret, prout refertur in dictâ historiâ.

Si istes cum Dallæo, non esse verisimile Spiridionem episcopum in eremo habitasse, nullumque habuisse vicinum à quo saltem panem peteret ad reficiendum hospitem. — R. non constare ex ecclesiasticâ historiâ, nec aliunde, an jam esset episcopus Spiridionem cum præfatum hospitem excepit, an verò agricola ruri vitam degens, quem ante episcopatum fuisse narrat Sosomenus. Unum constat, tunc ipsi non fuisse præstò panem, sed tantum carnes suillas sale conditas: et alios cibos facillè ipsum comparare non potuisse verisimillimum est; alioquin panem saltem emi jussisset, quem apponeret hospiti cum carnibus. — Ad Theodoretum, R. Martianum non carnes, sed olera et legumina hospiti apposuisse, et hoc quidem in jejunio perpetuo adeoque arbitrario, non ecclesiastico. Ita constat ex ipso Theodoret loco citato. — Ad Socratem, R. ex abusu quorundam Ecclesiæ disciplinam inferri non posse. Porrò abusus fuit esus ovorum tempore quadragesimæ, sicut et insulsa ratio ad illum excusandum. Abusum fuisse constat ex Basilio Cilice

exprobrante Joanni Seytopolitano quoddam, cum sanctans quadragesimam tribus hebdomadibus concluderet, ne iis quidem esu volutatum abstineret, ut refert Pothius, in Biblioth. cod. 107. — Ad Eusebium, R. non agi ibi de abstinentiâ ecclesiasticâ, sed de abstinentiâ voluntariâ in pane et aquâ, quam Alcibiades in carcere servabat sicut prius consueverat: et hoc inconsideratè, tum quia ex tantâ abstinentiâ, tempore et loco ubi nec jubebatur nec expelliebatur, offendebantur alii fideles incarcerati; tum etiam quia, cum incarcerati frequenter tormentis subjicerentur indigebant cibis ad vires conservandas et reparandas. Prudentiâ ergo erat aliquid remittere tunc de severiori abstinentiâ, quod et fecit Alcibiades ab avito monitus. Confer art. primum et secundum hujus dissert.

Obj. 4° cum Kemnitio. Quidquid dicant Catholici ut amoliantur suspicionem Manichæismi in prohibitione carniû, attamen rationes quibus hanc prohibitionem stabilire conantur, ostendunt in eodem ipsos luto cum antiquis hæreticis hæc. Ergo. Probat ut. 1° ex benedictionibus quas ad suos cibos adhibent; hæc enim indicant eos credere hos cibos esse immundos. 2° Refugiunt carnes eò quod in homine pravas carnis concupiscentias excitent: atqui hoc ipsum est veterum hæreticorum fundamentum: ergo. — R. apertam Kemnitii calumniam evinci ex hoc quod extra tempus jejuniorum, carnibus et cuiusvis generis cibus utamur, in non ipsis jejuniis ex causâ legitimâ: quod planè demonstrat nos non credere eos secundum se esse immundos; quod enim per se immundum est, semper est immundum: unde illi antiqui hæretici nullo unquam tempore carnes comedebant.

Ad primam itaque probationem, insulsa est prorsus Kemnitii argumentatio, ex quâ nempe sequitur 1° nos etiam credere panem et aquam esse secundum se immundos, siquidem etiam benedicantur in Ecclesiâ, nosque ideò ab istis debere abstinere. Sequitur 2° paucos posse etiam extra tempus jejunii carnis vesci, quia pauci sunt qui curant eas benedici. Sequitur 3° nos etiam in jejuniis carnes his benedictionibus purgatas posse liberè comedere, quæ omnia sunt insulsa et absurda. Benedictiones igitur et exorcismos quandoque adhibemus non solum circa cibos, sed etiam circa varias alias creaturas, non quod putemus eas esse secundum se immundas aut à diabolo inquinari sic, ut eis uti non liceat nisi benedicantur, sed quia scimus diabolum, Deo permittente, sæpè eis uti in nostram perniciem, et ideò eas benedictione seu signo crucis munimus, Deumque precamur ut non sinat res illas à diabolo converti nobis in malum.

Ad secundam probationem antecedit. Neque puto ipsos hæreticos inficiari quin esus carniû sit libidinis incentivus, cum id Patres passim agnoscat, probe ratio, testetur experientia. Sed non ideò nos, plusquam ipsi, carnes esse secundum se immundas dicimus, sicut nec vinum aut legumina, quæ tamen suo etiam modo sunt libidinis incentiva; quia non in hunc finem à Deo creata sunt aut concessa in cibum, sed ut moderatè sumpta corpus reficiant. Abusus ergo vescen-

tium immoderatè carnis, non ipsarum natura damnatur. *Non ergo*, inquit S. Augustinus, lib 10 Confess., cap. 51, *immunditiam obsonii lineo, sed immunditiam cupiditatis.*

Quod autem assumunt hæretici moderni, hoc ipsum esse fundamentum veterum hæreticorum, probat eos esse peregrinos in doctrinâ Patrum: testatur enim S. Aug., lib. de Hæres., cap. 46, Manichæos non comedere carnes animalium, quia dùm occiduntur fugit ab eis anima et remanet corpus à malo principio factum: *Nec vescuntur*, inquit, *carnibus tanquam à mortuis vel occisis fugerit divina substantia, tantumque ac tale inde remanserit quod jam dignum non sit in electorum ventre purgari*; et infra: *Nam et vinum non bibunt, dicentes fel esse principium tenebrarum.* S. Epiphanius de Encratis dicit: *Animata abominantia interdiciunt non continentia gratiâ, neque honesta vitæ, sed ob timorem et imaginationem, ut non condemnentur ab animatorum esu.*

Inferes. Ergo sufficerec Ecclesie prohibere abusus immoderatè utentium carnis, lautitias et condimentis, nec proinde debebat ipsam cibi qualitatem interdiciere. — R. N. illationem. Cùm enim Ecclesia, cujus intentio erat per jejunium domare concupiscentiam, et carnem spiritui subjicere, deberet idè statuere certam aliquam et communem regulam, hanc non potuit statuere circa quantitatem cibi, neque circa lautitias et condimenta, quia quod est multum uni parum est alteri, quod huic videtur lautum non est tale isti, et condimentum quod placet uni non sapit alteri. Quapropter restabat ut regulam communem et certam statueret circa aliquod cibi genus quod secundum se magis delectat et magis nutrit, quales sunt carnes, ut dicemus modò.

Obj. 5°: Jejunium est institutum ad carnis macerationem ejusque concupiscentias refrenandas: atqui magis concupiscentiam provocat potus vini quàm esus carniarum, secundum illud Proverb. 20: *Luxuriosa res est vinum*; et quidam pisces æquè delectabiliter comeduntur ac carnes, imò magis delectabiliter quàm carnes macilentæ aut caseus aridus; neque tamen vinum et pisces prohibentur: ergo nec carnes debent prohiberi. — R. 1° quantum ad vinum. Ad actum generationis tria concurrunt, calor, spiritus et humor; calorem ministrat vinum, spiritus legumina quæ sunt inflativa, carnes humorem: calor et spiritus citò transeunt, sed humor diù manet: et idè magis interdicitur jejunantibus esus carniarum quàm vini vel leguminum. — R. 2° quantum ad pisces. Ecclesia jejunium instituens intendit ad id quod communis accidit; esus autem carniarum secundum se et communiter est magis delectabilis quàm esus piscium, magisque confert ad nutrimentum, ac per consequens plus importat materie spirituose, quanvis in quibusdam alter se habeat; sed hoc est per accidens intentioni Ecclesie, quæ cùm non possit de singulis particularibus disponere, debet intendere ad id quod per se et ut in pluribus accidit.

Nec te movet quòd pisces delicati, exquisitis con-

dimentis preparati, sicut communis magis delectabiles quàm caro macilenta aut caseus aridus; sic enim res non spectantur secundum se: sed ut justa sit comparatio, debent comparari simpliciter carnes cum piscibus, delicata cum delicatis, arida cum aridis, recentes cum recentibus: et sic nemini dubium est quin esus carniarum sit magis delectabilis et magis fini jejunii repugnans quàm esus piscium. Et quia ova et lacticia non prohibentur principaliter, ut supra dixi, non oportet comparare ova et caseum cum piscibus, sed cum leguminibus; certum est autem quòd ova et lacticia magis repugnent fini jejunii quàm legumina.

ARTICULUS VI.

Varie difficultates circa præcedentem materiam breviter resolvuntur.

Potes 1° utrùm præceptum abstinendi à carnis, ovis et lacticiis, secundum se debet obliget sub mortali. — R. affirmativè. Quantum ad carnes, certum est ex communi fidelium sensu, et quia, ut supra dixi, lex jejunii obligat sub mortali, abstinencia autem à carnis est pars essentialis jejunii ecclesiastici. Quantum ad ova et lacticia in quadragesimâ, est etiam sententia communis contra paucos; fundatur pariter in communi sensu fidelium, et insuper in cap. *Denique*, dist. 4, ubi S. Augustino, Anglorum episcopo, querenti utrùm illicitum esset manducare ova et lacticia in quadragesimâ, respondit S. Gregorius sic: *Par est autem ut quibus diebus à carne animalium abstinemus, ab omnibus quoque quæ seminam carnem trahunt originem jejunemus, à lacte videlicet, caseo et ovis*: in quibus verbis attentè interrogatione et contextu responsionis, doctores communiter agnoscunt strictum præceptum et non solam convenientiam, ut volunt quidam. Insuper si solam convenientiam importarent, nequidem esset obligatio sub veniali, quod est damnatum ab Alexandro VII de quo supra articulo præcedenti, conclusione tertiâ, et quod non admittunt ipsimet adversarii.

Dixi in petitione, *secundum se*, quia in hac lege, non secus ac in aliis legibus ecclesiasticis, admittenda est levitas materie: unde qui sumeret buccellam carnis, non idè peccaret mortaliter, quia per hoc non contrariaretur graviter fini legis ex quo pensanda est gravitas materie. Vix autem aut ne vix peccat coqui qui leviter prægustant obsonia ex carnis, quia tam leve quasi pro nihilo reputatur; quòd si solum palato degustent non deglutierint, certum est eos nullatenus peccare, quia sic non est in inducatio.

Ex his inferes 1° non licere in quadragesimâ, ubi non permittuntur ova, comedere biscoctos partim ex ovis confectos: nec obstat quòd substantia ovi videtur in aliam substantiam transmutata, quia remanet virtus substantialis ovi, et alioquin sequeretur eandem ratione quòd liceret comedere alios cibos ex carnis aut jusculo carniarum confectos seu conditos, quod refugit communis sensus fidelium. Inferes 2° nec licere in diebus jejunii comedere lardum aut adipem, quia, quanvis in rigore non sint caro, magis tamen ap-

proximant ad carnem quàm ova et lacticinia; et hic est sensus communis fidelium. Unde non probo quòd quidam id permittant saltem pauperibus aut famulis et famulabulis quibus hæc ab heris ad esum porriguntur, nisi necessitas excuset aut contraria consuetudo vigeat, qualis est, v. g., in Brabantia, comedendi pinguedinem cum juseculo diebus sabbatinis.

Petes 2° utrùm quis toties peccet quoties in die jejunii carnes comedit. — R. affirmative. Quia præceptum non comedendi carnes est negativum. Ita communiter.

Petes 3° utrùm qui die jejunii non habet alium cibum nisi carnes, possit eas comedere. — R. affirmative. Quia necessitas evidens ipsum excusat. Si autem habeat panem cum carnibus, debet, meo judicio, abstinere à carnibus, nisi per plures dies deberet solo pane vesci cum gravi et insolita difficultate, aut notabili detrimento sanitatis, utpote aliis cibis assuetus.

Petes 4° utrùm exemptus, seu dispensatus in abstinentià à carnibus, hoc ipso sit dispensatus in abstinentià à pluribus refectionibus, et è contra. — R. negative pro utràque parte. Est communior inter doctores, et sic observatur inter fideles. Ratio est 1° quia, ut jam s. ep. divi, quando lex plura distincta continens non potest servari in toto, debet servari in parte possibili: sic, v. g., qui est dispensatus ut possit servilliter operari in die festo, tenetur, si possit, sacrum audire; sic excusatus à parte etià majore breviarii, non illicò excusatur à toto juxta propositionem quinquagesimam quartam ab Innocentio XI damnatam, de quà albi. 2° Quia potest esse ratio dispensandi in parte et in toto, ut accidit in nostro casu, ubi tota ratio excusans ab unâ parte est impotentia, quæ ad alteram partem supponitur non esse. Et si dicas cum adversariis, ei qui non potest abstinere à carnibus, legem jejunii quæ essentialiter importat hanc abstinentiam, esse ipsi factam impossibilem, et similiter si non possit abstinere à pluribus refectionibus. — R. ei factam esse impossibilem quoad partem, non quoad totum.

Intellige tamen resolutionem nostram tam in hæc lege jejunii quàm in aliis legibus Ecclesiæ, quando terminus potentiæ et impotentia in observantiâ legis non est incertus et ambiguus: aliàs daretur locus infinitis scrupulis, ut patet in infirmis, in quibus vix aut ne vix quandoque determinari potest quid possint, quid non possint: unde hi et similes, ex benignâ interpretatione Ecclesiæ, quiescere debent vel in dispensatione superioris, vel in judicio medici, alteriusve viri prudentis.

Petes 5° utrùm in iis locis in quibus tempore quadragesimæ prohibentur ova et lacticinia, sint etià prohibita diebus dominicis. — R. affirmative, secundùm communiorum doctorum sententiam et communem fidelium sensum et praxim.

Petes 6° utrùm cui licet ex dispensatione comedere carnes aut ova, possit etià comedere pisces. — R. affirmative cum Sylvio, Medina, Asor, Loth, etc. Quia licentia comedendi carnes aut ova, non admittit ipsi potestatem comedendi pisces, qui sunt ipsi jure com-

muni concessi; privilegium enim seu dispensatio non imponit onus, sed impositum tollit (1).

Si dicas: Vel pisces nocent, vel non nocent: si non ceant peccat; si non nocent, etià peccat, quia nulla est dispensatio, utpote sine causâ datâ: R. quòd si nocent, peccat contra legem temperantiæ, sed non contra legem jejunii à quâ est solutus. Si non nocent, peccat, non quia comedit pisces, sed quia comedit carnes, invalidè dispensatus. Nota tamen sæpè contingere modicum esum piscium non nocere, qui, se solus adhibeat ad integram refectionem, vel noceret, vel in sufficiens foret ad vires conservandas seu restaurandas: in quo casu valida est dispensatio.

Petes 7° utrùm cui plus permittitur in hæc materia, permittatur et minus. — R. affirmative, si majus et minus continentur sub eodem genere: sic cui permittuntur carnes, permittuntur etià laridum, adeps, ova et lacticinia; hæc enim prohibentur eò quòd sint carni affinia, aut ex carne trahunt originem: ergo qui permittitur caro, etià ista permittuntur. Non tamen cui permittitur minus, ideò permittitur majus: unde ex permissione ovorum et lact. ciniorum, non sequitur permitti laridum aut adipem, quia hæc sunt quid majus quàm illa.

Petes 8° quibus cibis uti debeat qui tenetur jejunare sive ex voto, sive ex penitentia injunctâ; sive jubilei lucranda causâ. — R. debere et posse uti iis cibis quibus concive communiter utuntur in jejuniis Ecclesiæ tunc occurrentibus: ita ut si utantur ovis et lacticiniis, possit eis uti, secùs non: quia tam vovens quàm confessarius aut pontifex præsumuntur intendisse jejunium juxta quod solet observari in patriâ. Dico, juxta quod solet observari, quia si ex speciali et insolita dispensatione comederentur carnes in quadragesimâ, non puto id licere jejunantibus præfatis, quia non præsumitur sive vovens sive confessarius, sive pontifex intendisse id quod præter morem accidit.

(1) Benedictus XIV multa sancivit de jejunio ecclesiastico quæ ad illas quæstiones referuntur, V. præsertim constitutionem quæ incipit: *Libentissimè*, anno 1745; in eâ primùm declarat ac memorat quod fuerat in precedentibus statutum: *Illud decrevinus, ne ulla in posterum, sive pecuniaria, sive generalis pro aliquâ civitate, concedatur facultas adhibendi carnes ad mensam tempore jejunii vel quadragesimæ, nisi conditio servandi jejunii, sive unius comestionis interponatur; et illud quoque monitum addatur, nequaquam licere mensam eandem carne ac piscibus instruere; existimamus præviam illam consuetudinem quæ apud multos invaluerat, penitus evellere, afferendi nempe carnes in mensam cum piscibus.* Refert deinde responsa quæ dederat variis quæsitis circa sensum suæ constitutionis; hæc possunt ad aliquot puncta reduci, nempe 1° prohibitio permiscendi carnes cum piscibus in eadem comestione, obligat sub gravi. 2° illa prohibitio complectitur etià dies dominicos quadragesimæ et alios dies jejunii extra quadragesimam. 3° Permissio carnes manducandi non extenditur ad vespertinam refectunculam; in eâ carnaliter necesse est eo cibo cique uti putione, quibus utantur homines recte conscientie, nisi tamen ob debilitatem virium quis aliam specialem dispensationem obtulerit, quâ eximatur non solum ab abstinentiâ, verùm simul et à jejunio.

Constitutiones seu Epistolæ evangelicæ Benedicti XIV de jejunio collectæ reperiuntur in Theologiâ moralis B. Liguori.

Petes 9° utrūm pueris nondūm adeptis usum rationis, et amentibus, liceat ministrare carnes die jejunii. — R. affirmativè. Ita communiter, contra Palud. et Tolet., quia leges Ecclesiasticæ non imponuntur nisi iis qui usu rationis pollent.

Petes 10° utrūm religiosi exempti possint, saltem extra conventum, comedere carnes aut ova non prius obtentâ licentiâ sui prælatis regularis, quando episcopus pro suâ diocesi dispensavit. — R. Negativè per se loquendo, quia cūm non subiciantur jurisdictioni episcopi, ejus dispensatio eos non afficit, sicque respectu illorum lex manet in suo vigore. Si tamen usus invaluerit in certis provinciis aut conventibus, videntibus et non contradicentibus prælatis regularibus, ut religiosi sequantur morem secularium quantum ad carnes et ova, sicut invaluit quantum ad lacticiam, possint uti hâc tacitâ licentiâ: unde dixi in responsione, *per se loquendo*.

De licentiâ manducandi carnes sabbatis intra Nativitatem et Purificationem, et feriâ sextâ, quando in eam incidit Nativitas Christi, etiâm respectivè ad religiosos, diximus, supra art. 2.

ARTICULUS VII.

Utrūm violaturis jejunium liceat ministrare cibos prohibitos aut cœnam.

Quæstio est de petentibus cibos prohibitos aut cœnam: non petentes enim aut imparatos ad id invitare, procul dubio non licet.

Dico 1°: Non licet absque justâ et rationabili causâ, violaturis jejunium ministrare cibos vitetos aut cœnam.

Probat^{ur} 1°: Ex lege charitatis et præcepto Dei, qui unicuique mandavit de proximo suo, Eccli. 7, tenemur impedire et offensam Dei et malum proximi, quando absque nostro aut alterius nocumento possumus. Ergo. Probat^{ur} 2°: Qui absque legitimâ causâ præbet alteri occasionem seu materiam peccandi, censetur moraliter velle ipsius peccatum et ipsi positivè cooperari, cūm tum nihil rationabile adferre possit propter quod id faciat. Ergo.

Dices 1°: Hæc, nempe ministrare cibos aut cœnam, sunt secundūm se indifferentia, et actus ad quos concurrunt, scilicet cœnare aut comedere carnes, sunt etiâm secundūm se indifferentes. Ergo. — R. Esto hos ultimos actus secundūm se esse indifferentes, tamen prout hæc et nunc fiunt, sunt mali, idèōque eis præbere occasionem aut materiam, nullâ interveniente causâ legitimâ, est malum.

Repones. Si ego talia non vendam aut ministrem, alii ministrabunt, sicque non vitabitur peccatum. Ergo mihi licet. — R. nego consequentiam. Sicut enim non valet hoc argumentum: Si non occidam Petrum, occidet^{ur} à Paulo: ergo mihi licet Petrum occidere, ita nec præcedens, quia nimirūm etiâm alii tenentur non ministrare, et sicut si ministrent peccant, ita et tu.

Instabis. Qui talia petit, jam perit voluntate peccandi. Ergo. — R. N. iterūm consequentiam. Quia peccatum nondūm est opere exterioro perpetratum,

cui non potest absque justâ causâ materiam seu occasionem præbere, quin potius teneris impedire.

Dices 2°: Abusus non jejunantium, ebriosorum et similibus toleratur à republicâ: atqui privatus non tenetur impedire peccata quæ tolerantur à republicâ: ergo. — R. D. min. Privatus non tenetur impedire universim et publicè peccata quæ tolerantur à republicâ, C.; privatim et in particulari, dum potest, N. Sic, v. g., meretrices tolerantur in certis locis; si tamen aliquam in particulari posses commodè à peccato impedire, quis dubitat te ad id teneri?

Inst. Licet elocare domos meretricibus, quia tolerantur à republicâ. Ergo similiter. — R. D. ant. Elocare domos meretricibus, iis in locis in quibus coguntur habitare, C.; alibi, N. Licet ergo domos elocare meretricibus, non præcisè quia tolerantur à republicâ, sed quia sic tolerantur ut adstringantur habitare in tali loco et non alibi: unde quia non possunt manere sub dio. qui in tali loco domos habent videntur justam causam habere permitendi eorum peccata, elocando eis domos.

Dico 3°: Ex justâ et rationabili causâ licet ministrare cibos vitetos, aut cœnam violaturis jejunium.

Probat^{ur}. Ministrare carnes aut cœnam, est actio secundūm se indifferens et ex naturâ suâ ordinatâ ad refectionem corporis, quâ petens potest adhuc bene vel malè uti; quòd autem ordinetur ad peccatum est ex malitiâ petentis: atqui nullâ lege tenemur cum nostro nocumento abstinere ab actione secundūm se indifferente propter malitiam alterius, sed possumus nobis consulere, permittendo seu negligendo ejus malitiam, quam, ut suppono, aliunde detestamur: ergo.

Confirmatur. Facere rem secundūm se indifferentem et non malam, quæ sit alteri occasio aut materia peccandi, non est per se malum, cūm omnia omnibus possint esse occasio et materia peccandi; sed tunc solūm est malum, quando quis eam facit nullâ rationabili causâ motus; quia tunc, ut dixi supra, censetur moraliter velle peccatum et ipsi cooperari positivè, cūm nihil rationabile afferre possit propter quod hanc faciat: ergo ubi est rationabilis causa illam faciendi, non est malum. Unde S. Th. docet licere accipere mutuūm sub usurâ, *propter aliquod bonum quod est subventio propriae necessitatis vel alterius, et alibi quod licitè possumus uti malitiâ alterius vel etiam materiam quâ abuteretur non subtrahere, sed præbere, pro aliquo incommodo vitando*.

Nota bene. Hoc autem incommodum seu causa, ut sit legitima et excusans, debet esse proportionata et ipsi operanti et peccato quod inde sequitur: ita ut debeat esse tantò gravior quantum majus est peccatum, tantò gravior quantum propinquius ad peccatum concurrat; item gravior si sine tuâ cooperatione peccatum non fieret quàm si fieret; gravior tandem si agatur de peccato contra justitiam cum damno tertii, ut de furto, homicidio, etc. Ad quod discernendum maximè opus est iudicio prudentium. Latius de hâc materiâ, dum de scandalo.

Hinc inferes licitè apponi carnes aut cœnam viola-

turis jejunium, si ex negatione meritò timeantur graves iræ, rixæ, blasphemie, grave damnum, sive grave lucrum cessans, quod respectivè ad ministrantem reputetur grave damnum; ut quòd hospes deferretur ad magistratum, puniendus in locis hæreticorum, quòd hospitium omninò aut notabiliter deseratur: non verò si leve damnum aut leve lucrum cessans timeatur, puta, quòd displiceat hospitibus; quòd ab eis aut aliquibus tantùm hospitium deseratur. Ideo dicit de propinquantibus vinum aut cerevisiam se inebriaturis, etc.

Ubi advertite, tantò gravius fore peccatum in ministrante quantò levior erit causa ministrandi, tantò minus quantò gravior erit causa; ita ut futurum sit veniale duntaxat, si causa non multùm recedat à legitimà. Hinc viderint quot peccatis se implicent hi cauponæ qui ex merà avaritià et majoris lucri cupiditate, omnibus indiscriminatim cibos vetitos, cœnam, potum ministrant, et, quod pejus est, violatores jejunium aut se inebriatores incitant, urgent ad comedendum aut bibendum: quod nullo unquàm casu licet, quia hoc est directè concurrere ad peccatum. Quantùm ad carnes, putò raro esse causam legitimam apponendi in partibus catholicorum, quia tam in ministrante quàm in petente est valdè scandalosum, et quasi quedam professio tacita hærescos; saltem ideò gravior requiritur causa quàm ad ministrandam cœnam. Imò, nullo casu, neque hoc neque istud licitum foret si peteretur vel caro, vel cœna in contemptum religionis, quia tunc ministrare foret secundùm se malum.

Inferes 2º quòd, si sit dubium an hospites habeant jus cœnandi, debeant hiæ de re interrogari si decorè fieri possit: sin minus, propter eorum reverentiam, possunt præsumi posse; quia nemo debet reputari malus nisi probetur: et dubia sunt in meliorem partem interpretanda.

Inferes 3º tibi à jejunio exempto, non licere urbanitatis causà invitare ad cœnam tecum cum quem scis jejunio teneri, quamvis paratum domi suæ cœnare. Ita Less. Loth. Asor. et alii contra Navar. Ratio est, quia si sola urbanitas non sit causa sufficiens, ut licitè præbeas occasionem ad materiam peccandi, à fortiori ut invites ad id quod sine peccato hic et nunc fieri non potest, quod, ut jam dixi, nullo unquàm casu licitum est: cœna autem, quamvis secundùm se sit indifferens, tamen hic et nunc non potest sumi sine peccato.

Et hinc solvitur prima ratio Navarr. Addit præfatus auctor: 1º Deus invitat et juvat ad aliqua quatenus sunt entia, quæ tamen aliàs sunt peccata: ergo et nos ita possumus. 2º Licitum est gaudere de Passione Christi, quatenus est nostra Redemptio, etsi de illà doleamus, ut fuit peccatum. 3º Licitum est egentì petere mutuum ab usurario, sacramenta à malo parochio; ergo et invitare, etc. — R. ad primum, Deum nunquàm invitare ad id quod sine peccato fieri non potest; juvat autem suo auxilio ad id, ut est ens, quia auxilium physicum non attingit nisi entitatem

physicam et præscindit à malitià; non sic invitatio moralis quæ respicit actum ut est à parte rei cum suis circumstantiis. — Ad secundum, N. consequentiam. Disparitas est, quòd gaudium possit esse de bono præcisè secundùm se considerato, absque approbatione causæ vel circumstantiæ prævæ; non sic invitatio aut incitatio, ut dictum est: unde non licuisset incitare Judæos ad occidendum Christum. — Ad tertium, N. pariter consequentiam. Disparitas est, quòd mutuum et sacramenta possint præstari absque peccato, non verò sumere cœnam in die jejunii. Insuper supponitur causa rationalis ad priora, non ad posterius.

ARTICULUS VIII.

Utrum omnes ad jejunia ecclesiastica teneantur.

Dico 1º: Omnes Christiani vigesimum primum ætatis annum completum adepti, tenentur ad jejunia ecclesiastica, nisi in eis fuerit aliquid speciale impedimentum. Hæc ultimæ partiæ adduntur propter causas excusantes à jejunio, de quibus articulo sequenti.

Probat. Statuta communia proponuntur secundùm quòd multitudinè conveniunt, et ideò legislator in eis statuendis attendit id quod communiter habetur et in pluribus accidit: atqui rationes instituendi jejunii sunt omnibus communes: ergo omnes obligantur. Probat. min. Rationes instituendi jejunii sunt carnis castigatio ut ipsa spiritui subjiciatur, aut in subjectione jam adeptæ permaneat, elevatio mentis ad Deum, placatio iræ-divine, satisfactio pro peccatis præteritis, cautio futurorum, boni privati aut publici impetratio: atqui hæc rationes omnes aut saltem pleræque et præcipue sunt omnibus communes; et dato quòd in aliquo particulari deficerent, nihilominus lege tenerentur, quia cessante fine legis inadequatè tantùm, non ideò cessat lex: ergo.

Dices 1º ex Apostolo 1 Timoth. 2: *Lex non est posita justo*; ergo. — R. D. ant. Lex coactiva non est posita justo, quasi metu pœnarum impellatur ad ejus observantiam, C.; lex directiva quæ sit regula ejus actionum et quam tenere debet, N. Certè justus erat Adam quando illi fuit posita lex de non edendo ligno scientiæ boni et mali. Justus erat David quando dicebat Deo: *Legem pone mihi, Domine, viam justificationum tuarum*.

Inst. Luc. 5, Christus Pharisæis, et Joannes discipulis quærentibus cur ejus discipuli non tam frequenter jejunarent, sicut ipsi jejunabant, respondet: *Numquid potestis filios sponsi, dum cum illis est sponsus, facere jejunare? Venient autem dies cum ablati fuerint sponsus, tunc jejunabunt illis diebus*. Quod habetur etiam Matth. 9, excepto quòd, loco *jejunare*, legitur *lugere*. Atqui sponsus, scilicet Christus, est cum justis spiritualiter eos inhabitans: ergo. — R. S. Thomas huic auctoritati adhibet tres expositiones ex SS. Chrysost., Hier. et Aug. Communior tamen est hæc: Christus se sponsum vocat, quia sic appellatus fuerat à Joanne Baptistà, Joan. 3. Discipulos suos vocat à

lios sponsi: filii sponsi dicuntur pronubi et amici dari sponso comites, honoris gratiâ, cujusmodi triginta dati sunt Samsoni, Judic. 14. Sensus ergo verborum Christi est: Sicut non congruit pronubis lugere seu jejunare, quamdiu durant tempora nuptialia quæ lætitiæ plena sunt, ita non congruit discipulis meis luctibus et jejuniis frequentibus ac extraordinariis addici, sicut vos Pharisei et discipuli Joannis voluntariè addicimini, quamdiu sum cum illis. Venient autem dies cum auferetur ab eis sponsus, scilicet per mortem vel ascensionem meam, et tunc lugebunt et jejunabunt, sicut reipsâ factum indicant Acta Apostolorum.

Repones. S. Hieron. in hunc locum Matth. dicit: *Quamdiu sponsus nobiscum est, et in lætitiâ sumus, nec jejunare possumus nec lugere: cum autem ille propter peccata à nobis recesserit, tunc indicandum est jejuniis, tunc luctus recipiendus.* Ergo.—R. S. Hieron. duntaxat velle quòd jejuniis, quâ parte est luctuosum, hoc est, assumptum pro peccatorum expiatione, non convenire justis. Duplex enim juxta S. Augustinum distingui potest jejunium: unum tribulationis et luctus, quod assumitur pro peccatis commissis eluendis, et hoc non convenit justis et perfectis; aliud lætitiæ, quod pertinet ad gaudium mentis in Deum elevatæ vel elevandæ, et hoc convenit perfectis.

Dices 2°: Cassianus, Collat. 121, cap. 29, asserit istos quadragesimali jejunii lege non teneri, sed duntaxat mundanos et vitii deditos; additque justos, superveniente honestâ et sanctâ necessitate, audere stationem jejunii absque ullâ dispensatione lavare, quod negat peccatoribus. Ergo.—R. D. ant. Cassianus asserit justos non teneri lege jejunii, ut cogente, C.; ut dirigente, N. Patet ex solutione primi argumenti. Quòd autem dicat justos et non impios, ex honestâ necessitate posse laxare legem jejunii, nihil aliud vult quàm quòd justis, qui per totius anni curriculum jejunia protrahunt, facilius jejuniis præceptum solvere possint, quia tum apud se, tum apud alios certi sunt quòd non ex intemperantiâ id faciant, sed ex verâ necessitate, quàm terreni homines qui, deliciis perpetuò inservientes et genio indulgentes, levioribus de causis et sæpè ficitibus jejuniâ solvunt. Et si quid aliud intendat Cassianus, deserendus est, utpote contrarius menti et praxi Ecclesiæ. Eodem modo exponendus est S. Isidorus-Hispal. lib. de Offic. Eccles., cap. 58, ubi exseribit sententiam et verba Cassiani.

Dixi 1° in conclusione, *omnes Christiani*; ideòque non solum catholici, sed etiam hæretici lege ecclesiasticâ jejunii adstringuntur, quia cum per baptismum fiant Ecclesiæ subditi, ejus legibus tenentur: secus infideles et pagani, quia defectu baptismi non sunt Ecclesiæ subditi.

Dixi 2°: *Vigesimum primum ætatis annum adepti.* Pro quo.

Dico 2°: Nemo ante vigesimum primum ætatis annum completum, tenetur integrè vi legis ecclesiasticæ ad jejunia ecclesiastica. Ita mentem Ecclesiæ interpretatur consuetudo à D. Thomâ asserta et doctorum

ac piorum praxi propè generali firmata. Sic etiam post D. Th. docent S. Antonin., Palud., Sylvester, Cajet., Rosell., Navarr., Sylv., Less., Pontas, et innumeri alii contra paucos.

Ratio etiam adstipulatur. Quia in pueris, ante assignatam ætatem, est evidens ratio non jejunandi; tum propter debilitatem naturæ ex quo provenit quòd indigeant frequenti cibo et non simul assumpto; tum etiam quia indigent multo nutrimento propter necessitatem augmenti quod fit de residuo alimenti: ergo quamdiu sunt in statu augmenti, quod est, ut in pluribus, usque ad finem tertii septennii, non tenentur ad jejunia ecclesiastica. Conveniens tamen est ut etiam hoc tempore se ad jejunandum exerceant plus vel minus secundum modum suæ ætatis: quod est consilii, inquit hic Cajetanus, et non præcepti: gratis itaque doctor Daelman hic astruit obligationem sub veniali.

Quandoque tamen, magnâ tribulatione imminente, in signum pœnitentiæ arctioris, etiam pueris indici possunt jejunia, sicut legitur de jumentis, Jonæ 3. Possunt etiam ipsis imponi à confessariis, si id necessarium visum fuerit ad coerendam carnis petulantiam, sicut et ipi possunt ultrò se voto adstringere ad jejunandum.

Dixi *integrè*; quia certum est omnes, ubi adepti sunt usum rationis, quod in pluribus accidit in fine primi septennii, teneri ad partem jejunii quæ est abstinentiâ à carnibus: tum quia id fert generalis consuetudo quæ est optima legum interpretis; tum quia carnes non sunt ita ipsis necessariæ ad debitum naturæ augmentum, sed sufficiunt alii cibi et plures refectiones. Et de hoc imperfecto jejunio intelligenda sunt jura, si quæ sint quæ pueros doli capaces adstringant jejunio. Ante verò usum rationis, neque à carnibus abstinere tenentur, sicut nec amentes, quia leges Ecclesiæ non afficiunt, nisi ratione utentes: unde possunt etiam ab aliis carnes edende ipsi porrigi, ut jam dixi alibi, modò absit scandalum.

Dices 1°: Plures ante annum vigesimum primum indigent jejunio ad cohibendam carnis petulantiam: ergo ad illud tenentur. R. D. consequens. Ergo ad illud tenentur vi legis naturæ, C., si nempe alio remedio peccatum vitare non possunt; vi legis ecclesiasticæ, N. Hæc enim non intendit obligare ante assignatum tempus, ut colligimus ex consuetudine et communi sensu doctorum, sed judicio prudentis confessarii relinquit determinandum quid in certis casibus facto sit opus.

Instabis. Quidam ante vigesimum primum ætatis annum adipiscuntur statum augmenti et naturæ robur: ergo hi saltem tenentur lege ecclesiasticâ jejunii. R. N. consequentiam. 1° Quia cum Ecclesia in suis legibus attendat ad id quòd communiter accidit, et communiter non habeatur status augmenti ante hunc terminum, ibi fixit tempus obligationis, ita quòd ante illud nemo tenetur, sicut post illud omnes tenentur, etiamsi quidam nondum attigerint statum augmenti, 2° Quia alioquin incerta nimis et ambigua foret obli-

gatio jejunii, cum non facilè dignoscatur quando quis præcisè attigit statum augmenti.

Repones. Pueri qui ante primum septennium attigerunt usum rationis tenentur ad sacrum audiendum, ad confessionem annuam et ad abstinentiam à carnibus: ergo similiter qui ante vigesimum primum ætatis annum attigerunt statum augmenti, tenentur ad jejunium. R. Dato aut. N. consequentiam. Quia nullibi nobis constat esse mentem Ecclesiæ ut qui attigerunt usum rationis eximantur à prioribus legibus, sicut constat nobis ex consuetudine et communi sensu doctorum esse mentem Ecclesiæ, ut qui non attigerunt vigesimum primum annum eximantur à lege jejunii. Insuper facilitus dignoscitur usus rationis quam status augmenti.

Omissi antecedens, quia non ita certò constat, quin fortè posset negari.

Dices 2°: Non est determinata ætas ad finiendam obligationem jejunii. Ergo nec ad inchoandam.

Pro solutione hujus argumenti, dico 3°: Non est determinata ætas ad finiendam obligationem jejunii, sicut ad inchoandam, unde malè quidam assignant sexagesimum annum pro termino finiendæ hujus obligationis.

Ratio conclusionis et disparitatis est, quia nullibi apparet quòd Ecclesia assignaverit hunc sexagesimum annum aut alium pro termino finiendæ hujus obligationis, sicut constat ex consuetudine et communi sensu doctorum, ut jam sæpè dixi, determinasse vigesimum primum annum ad inchoandam hanc obligationem. Altera disparitas aut potius ratio hujus diversæ dispositionis Ecclesiæ est, quia status augmenti et roboris communiter et ut in pluribus habetur certà ætate, non autem senectus; alii enim senescunt anno quadragesimo, alii quinquagesimo, alii sexagesimo, alii septuagesimo tantum et ultra, ita ut quandoque videantur septuagenarii aut sexagenarii vegetiores quam quinquagenarii aut quadragenarii: et idè non potuit assignari certa ætas ad finiendam obligationem jejunii sicut ad inchoandam. Quapropter obligationis finiendæ aut continuandæ regula repeti debet ex debilitate seu infirmitate senio causatâ. Non diffiteor tamen quin circa sexagesimum annum satis frequenter talis sit infirmitas, quæ excuset, si non à toto, saltem à parte jejunii.

Dices: Hieronymus Liams, 5 p. Methodi, cap. 5, § 20, asserit Pium V anno 1570 declarasse vivæ vocis oraculo, sexagenarios non amplius adstringi jejuniis ecclesiasticis, sequè hujus declarationis fuisse testem oculatum. Ita referunt Loth, Sporer et alii. Ergo. Huic argumento respondet Franciscus Henno, q. 7, de Jejunio in fine, his verbis: « Miror quosdam auctores etiam modernos huic privilegio adherere, cum omnia vivæ vocis oracula fuerint per Gregorium XV et Urbanum VIII expressissimè revocata. Verùm fortassè vicissim mirabuntur isti auctores moderni, hunc lapsum ab erudito theologo esse admissum, reponentque ipsi Gregorium XV et Urbanum VIII ea duntaxat revocasse vivæ vocis oracula quæ concessa sunt col-

legiis, capitulis, ordinibus religiosis aut eorum prælatiis, non verò quæ concessa sunt generaliter omnibus fidelibus (quale est id de quo agitur), ut patet ex ipsi terminis revocationis utriusque pontificis apud Lesanam, tom. 5, v. *Oracula vivæ vocis*.

Quantum ad me attinet, magis mirarer Liams se dicere *testem oculatum* oraculi vivæ vocis; *auricularem* potius dixisset, non enim dicimur videre vocem, sed audire: oraculum autem vivæ vocis, est concessio à summo pontifice ore tenens facta sine scripturâ; Lesana ibidem. Quòd si fortè ab aliquo hoc vivæ vocis oraculum exaratum viderit Liams, et idè se dicat *testem oculatum*, pari jure me etiam hujus testem *oculatum* pronuntiabo. Cæterum si de isto vivæ vocis oraculo certò constaret, absque scrupulo aut cuiusvis admirationis metu illi adhererem; sed quia non constat, conclusioni standum esse existimo.

Petes 1° utrùm religiosi professi qui nondum vigesimum primum annum complevere, teneantur ad jejunia ecclesiastica. — R. non teneri vi legis ecclesiasticæ, quia nullibi habetur Ecclesiam prius suâ lege religiosos quàm seculares velle astringere. Tenentur autem vi et pro modo suæ regulæ, sicut ad ipsa jejunia regularia, scilicet, vel sub culpâ mortali aut veniali, si regula sic ad hæc obliget; vel sub pœnâ tantum, si regula non nisi sub pœnâ obliget, ut in nostro prædicatorum ordine. Ratio est, quia adolescentes absolutè loquendo, jejunii capaces, possunt renuntiare indulgentiæ et privilegio Ecclesiæ, sicut renuntiarent, si se voto privato ad jejunandum obligarent, aut jubileum lucrari vellent.

Petes 2° utrùm religiosi exempti teneantur ad jejunia mandato episcopi indicata. — R. non teneri vi legis episcopi, quia ejus jurisdictioni non subduntur, posse tamen teneri vi consuetudinis, si ita vigeat in provinciâ, aut ratione scandali.

Si dicas religiosos exemptos teneri obedire episcopo ferenti censuras vel interdictum, aut instituenti dies festos, ergo et indicenti jejunia. — R. nego consequentiam. Quòd enim teneantur observare interdicta aut dies festos ex mandato episcopi, hoc est specialis dispositio Ecclesiæ facta in concil. Trij., sess. 25 de Regular., cap. 12. Nullibi autem habetur similis dispositio pro aliis legibus episcopalibus. Ita Pontas, v. *Regations*, cap. 2, post Sylvium et plures alios.

Petes 3° utrùm peregrini teneantur jejunio sui territorii vel loci in quo sunt. — R. teneri jejunio loci in quo sunt. Ita communis.

Patet 4° ex vulgato responso S. Ambrosii ad S. Augustinum interrogantem pro matre suâ Monicâ: *Cum Romam venio, sabbato jejunio; cum Mediolani sum, non jejunio: sic et tu ad quancumque fortè Ecclesiam veneris, ejus morem serva, si cuiquam non vis esse scandalum, nec quenquam tibi*. Habetur Epist. 118, et refertur cap. *Illa*, dist. 12; unde commune proverbium

Si fueris Romæ, romano vivito more;

Si fueris alibi, vivito sicut ibi.

2° Quia id exigit uniformitas in regimine et exactâ legis observantiâ; nihil enim frequentius est quam ut.

occasione alicujus hospitii à jejunio liberi, alii jejunium frangant. 3° Quia sic obtinuit consuetudo : unde graviter offenderentur fideles si viderent aliquem advenam vescentem carnibus die jejunii. Ex quibus rationibus jure præsumitur hanc esse legislatorum mentem, ut sicut à legibus sui territorii eximuntur absentes, sic teneantur legibus loci in quo reperiuntur. De quo fusiùs dùm de legibus.

Hinc inferes 1° eum qui discedit à loco ubi non est jejunium, posse refectioem manè sumere; et si ad locum ubi jejunium adveniat circa meridiem, posse iterùm cum aliis prandere et serò collationem sumere. Quòd si serò tantùm adveniat, videtur quòd non possit nisi collationem ut alii sumere. E contra, si discedat à loco ubi est jejunium, non potest manè sumere jentaculam, nisi aliunde excusetur; sed ubi advenerit in locum ubi non est jejunium, se gerat ut alii non jejunantes; quia, ut dictum est, potest et teneretur obsequi moribus loci in quo est.

Inferes 2° ex eadem ratione, quòd qui in unà diocesi jejunavit vigilià festi, incidente, v. g., in feriam quartam, si sabbato sequenti sit in diocesi alterà, in quà hoc jejunium transfertur in sabbatum, teneatur iteratò jejunare. Idem censo de eo qui hic jejunasset totà quadragesimà, si advenerit in Angliam ubi adhuc duraret quadragesima propter observantiam veteris calendarii.

Neque obstat nos non teneri bis jejunare pro eodem festo, neque duplicem in anno quadragesimam agere. Id quidem verum est per se; per accidens autem contrarium contingit. Sic, v. g., per se teneris jejunare semel pro S. Laurentio, et per unam quadragesimam in anno : per accidens tamen potest contingere quòd non teneris, si nempe successivè reperiaris in locis in quibus tempus obligationis elapsum est aut nondùm advenit, v. g., in diocesi Rhemensi ferià quartà, et in diocesi Leodiensi sabbato sequenti; aut si discedas ex Anglià nondùm absolutà quadragesimà, et adventes in Galliam quando est absoluta, utrinque à jejunio eximeris. Qui autem sentit commodum, debet sentire et incommodum, ut fert regula juris.

Inferes 3° ex eodem semper principio, eum qui invitatur ab amico ad prandium, ubi non est jejunium, posse illic comedere carnes quas domi suæ comedere non potuisset propter jejunium, nisi fortè illuc iret in fraudem jejunii, hoc est, præcisè ut manducet carnes, aliàs non iturus : quia, juxta axioma juris, *fraus et dolus nemini patrocinantur*. Neque dicas eum uti jure suo; nemo enim habet jus agendi in fraudem legis.

ARTICULUS IX.

De causis excusantibus à jejunio

Causa excusans à jejunio, generaliter loquendo, una est, nempe impotentia moralis, quà quis non potest sine gravi suo vel alterius incommodo jejunare. Ad hanc revocantur omnes aliæ causæ assignari solite, ut infirmitas, labor, peregrinatio, paupertas, pietas, etc. Unde :

Dico 1° : Infirmitas præsens vel imminens in tantum

excusat à jejunio, in quantum est aut saltem creditur juxta experti et timorati medici, aut eo credendo alterius viri prudentis et probi judicium, vel incurrenda, vel aggravanda, vel non sananda si servetur jejunium. Est communis et certa; quia jejunium est ab Ecclesià institutum ad mortificationem quidem naturæ, non verò ad ejus destructionem.

Audis me, ubi necessitas non est evidens, requirero judicium medici aut viri prudentis; quia infirmi solent esse in hâc materiâ plus æquo vel indulgentes, vel scrupulosi : item me requirere judicium medici experti et timorati; quia frequentes sunt medici solo titulo tales et ita ad urbanitatem informati ut omnibus promiscuè exemptionem à jejunio petentibus nomini annuere noverint : quorum sanè judicium tutò non sequuntur infirmi.

Ex hâc conclusione inferes 1° non omnes infirmos eximi à toto jejunio, sed quosdam à toto, quosdam à parte, prout scilicet exigit ratio infirmitatis : et ideò quosdam posse manducare carnes, non tamen plures refectioes sumere; vel è contra plures refectioes sumere, sed non carnes; quosdam posse jentaculum sumere, alios pinguïorem collationem; quibusdam sufficere invertere ordinem refectioem, collationem meridiæ, cœnam vesperi sumendo. Unde meritò ad instantiam episcopi Grandensis damnata est ab academiâ Lovaniensi, anno 1657, hæc propositio : *Qui dormire nequit, nisi vesperi sumptâ cenâ, non tenetur jejunare, imò neque in prandio collationem sumere quamvis hoc modo isti incommodo obviare possent : quia nemo tenetur pervertere ordinem refectioem*. — Inferes 2° mulieres prægnantes aut lactantes, que infirmis annumerari possunt, eximi, à toto jejunio quoad abstinentiam à pluribus refectioibus. Ita communiter contra paucos. Quia abundantioem et frequentioem cibum exigit fœtus quem gestant aut lactant : imò peccarent si jejunium saltem in rigore observare vellent, ob nocuum inde fœtui aut proli imminens. Non tamen eximuntur ab abstinentiâ à carnibus, quia alii cibi sufficiunt; excipe casum quo mulier prægnans immoderatâ passione ferretur in carnes, cui ne fœtus ex denegatione patiatur detrimentum recusari non debent.

Inferes 3° eum qui nunc est sanus, sed cui ex certis aut verè probabilibus indicis imminet morbus, eximi à jejunio pro quanto necesse est ad avertendum morbum; similiter qui ex infirmitate convalescit, pro quanto necesse est ad reparandas vires.

Inferes 4° neque impotentiam reddendi debitum inter conjuges, neque maciem aut pallorem quo ve. uxor viro, vel puella proco se minùs gratam ad tempus exhibet, per se loquendo, esse infirmitatis seu causas sufficientes eximendi ipsas à jejunio.

Quantùm ad primum, scilicet redditionem debiti : 1° quia ad id conjuges non se obligarunt in omni eventu, sed salvis mandatis Dei et Ecclesiæ; 2° quia tempus jejunandi est tempus longè fieri ab amplexibus, ut religiosè observat hic Sylvius. Imò non desunt theologi et canonistæ qui contendunt conjugem petentem

debitum tempore jejunii peccare : pro quo citant Patres et canones ; sed advertit Navar. in Manu. c. 22, n. 71, Patres et canones esse intelligendos de primâ consummatione matrimonii, quam reponunt inter solemnitates quæ prohibentur tempore quadragesimæ. Insuper idem Navar. ibidem existimat hos canones esse antiquatos.

Quantùm ad secundum, quia futes sunt prorsus hæ rationes, nec ullam per se inducunt impotentiam aut difficultatem jejunandi. Ecquod enim grande malum si ad tempus uxor minùs arrideat viro, puella proco ?

Dixi, *per se loquendo* ; quia per accidens, puta, si ex impotentiâ aut deformitate unius partis jure timeantur in alterâ incontinentia, graves iræ, odia, blasphemix, aut grave detrimentum, posset compari, suadente lege charitatis, cui cedunt leges humanæ, temperare jejuniu quantùm necesse est ad illa mala avertenda. Similiter, quamvis uxor marito violationem jejunii jubenti secundum se obedire non debeat, quia præstat obedire Deo quàm hominibus, potest tamen per accidens, si nempe ex recusatione, præfata aut similia immincant.

Dico : Secundum jus antiquum, labor non necessarius, etiãsi gravis, non eximit à jejunio ; quia dimitendum est id quod non est necessitatis, ut servetur id quod est necessitatis. Labor autem gravis necessarius ad bonum sive proprium sive aliezum, eximit à jejunio, quia non videtur fuisse intentionem Ecclesiæ statuents jejunia, ut per hoc impediret alias piâs et magis necessarias causas. Ita, inquam, secundum jus antiquum, S. Thomas et cum eo omnes ferè antiqui et multi moderni. Verum, inquit Sylvester, v. *Jejunium*, n. 24 : *Eugenius IV, anno 1440, circa hoc fecit magnam modificationem, indulgens quòd artifices laboriosa opera exercentes, et rusticî, sive sint divites sive pauperes, non teneantur ad jejuniu sub præcepto, ut refert Rosella, et aliis à viris doctis audiri*. Hucusque laudatus Sylvester. Eandem Eugenii IV declarationem refert Basseus, v. *Jejunium* 2, n. 7, his verbis : *Opifices suas artes exercentes, aut coloni colendis serendis que agris aut aliis ejus modi rebus operam dantes, sive sint divites, sive pauperes, ad jejunia sub pœnitenti mortali non tenentur et à confessariis absolvi possunt constando illis ut in elemosynis aliisque piis operibus occupentur*. Idem referunt ex laudatis operibus Loth, Hemo et alii : divitiibus autem non est necessarius labor. Quapropter,

Dico 5° : Secundum jus novum, in hæc Eugenii IV declaratione fundatum, omnis labor honestus cum jejunio impossibilis, etsi non necessarius, modò non sit in fraudem jejunii susceptus, eximit à jejunio.

Hæc sanè summi pontificis declarationem, à tot viris fide dignis relatam, eò facilius arbitror esse veram, quòd videam esse in praxi etiã apud timoratos ; neque enim pœnitentes neque confessarii discutere solent an labor qui offertur ut causa excusans à jejunio fuerit necessarius necne, sed an fuerit gravis et jejunio incompatibilis.

Ex his conclusionibus inferes 1° agricolas, fabros,

sive ferrarios, sive lignarios, sive stannarios et similes, item fossores, cæmentarios, pistores, fullones, coriarios, typographos prælo insudantes (non tamen componentes), cursores longum aut molestum iter pedibus agentes, et alios artes valdè laboriosas exercentes, eximi à jejunio propter gravem defatigationem et debilitatem cum jejunio moraliter impossibilem.

Inferes 2° è contra, propter oppositam rationem, pictores, sartores, barbitonsores, acu pingentes, cantores, musicos, mercatores, medicos, chirurgos, pharmacopolas, ancillas, famulos communia et levia ministeria familiæ obeuntes, notarios, scribas, magistratus et alios officiales, quorum labor absque gravi difficultate potest cum jejunio compati, ab ejus lege non eximi. Unde Alexander VII damnavit hæc propositionem : *Omnes officiales qui in republicâ corporatili laborant, sunt excusati ab obligatione jejunii, nec debent se certificare an labor sit compatibilis cum jejunio*. Sed quid de sutoibibus, textoribus, aurificibus et sculptoribus ? Quidam eos excusant à jejunio, quòd putent gravem eorum laborem ; alii non excusant, quòd putent levem. Nos cum Sylvio existimamus hos et similes quorum dubius est labor, prudentiâ confessarii esse remittendos, ut, attento labore et personarum complexionem, eos à jejunio liberos vel ad id obligatos pronuntiet. Idem censeo de iudicibus, consiliariis, advocatis, lectoribus, scriptoribus scholasticis, confessariis et prædicatoribus. Qui enim ex illis mediocriter, ut fieri solet, studio incumbunt, nullatenus eximuntur à jejunio ; qui acrius, plus vel minùs, secundum quantitatem studii et personæ conditionem, eximuntur ; ita ut quandoque sumere possint pinguinem collationem, quandoque cœnam, quandoque jentaculum, quandoque totaliter eximantur, quantum scilicet ad unitatem refectionis : sic, v. g., qui à manè ad vesperam confessiones exciperet, qui totâ quadragesimâ quotidie aut ferè concionem haberet cum magno studio et labore, puta, quia est ingrata memoriæ, aut conciones recentius excipere, qui totum docendum libros evolvit, totaliter à jejunio exemptum quoad abstinentiam à pluribus refectionibus, non secus ac cæmentarium, arbitror. Sicut enim labore corporali spiritus vitales exhauriuntur, ita labore spiritali spiritus animales, qui non sunt unius ad vitam necessarij.

Inferes 3° præsertim ex tertiâ conclusione, eos qui non ex necessitate aut officio, quales sunt plerumque ii de quibus hucusque sermonem habuimus, sed honeste recreationis aut exercitationis causâ aliove fine honesto iter aut laborem suscipiunt, v. g., venantur, piscantur, inuisant amicos aut urbes, iter agunt pedibus cum possint rheda aut navi, et similes, etiam eximi à jejunio ubi defatigatio est gravis ; à fortiori si peregrinentur ex devotione, ut dicam iterum modò in quintâ conclusione (1).

(1) Fatendum quidem legem ecclesiasticam sic usi fuisse temperatam, ut nunc à jejunio excuset labor cum jejunio impossibilis, licet non absolutè ne-

Dixi 1° in conclusione, *labor honestus*; quia sola defatigatio ex labore inhonesto et illicito, non eximit à jejunio, cum præsumi non possit Ecclesiam relaxare legem suam in favorem peccantium; secus tamen si ex labore illicito sequeretur aut immineret infirmitas, tunc enim currit lex naturalis conservandi vitam. Distinguendum est itaque hic inter infirmitatem et solam defatigationem quæ non est infirmitas, sed solum majorem difficultatem pari jejunandi, quam sanè tenetur ferre et suæ iniquitati imputare debet peccator.

Dixi 2°: *Modò labor non sit in fraudem legis susceptus*; quia, ut communiter dicitur et fortè regula juris, *fraus et dolus nemini patrocinantur*, nec, ut ante jam dixi, præsumi debet Ecclesiam velle suam legem relaxare in gratiam eorum qui quærunt illam fraudare, et ventri indulgere. Hinc qui suscipit iter aut laborem præcisè ut eximatur à jejunio, aliàs non suscepturus; qui itineratur pedibus, aliàs ascensurus equum, aut currum, aut navim; qui venatur aliàs non venaturus, etc., verè non eximitur; nisi, ut modò dixi, ex nimia defatigatione sequatur aut immincat morbus.

Petes 4° quoad iter, quantum et quale requiratur et sufficiat ad eximendum à jejunio. — R. Quidam requirunt quatuor leucas, quidam quinque, quidam sex, alii plus, alii minus. Item quidam eximunt solos itinerantes pedibus, alii etiam itinerantes equo aut curru. Sed hæc si generaliter statuatur arbitraria sunt: quævis enim satis communiter loquendo, quatuor aut quinque leucæ videantur requiri et sufficere in hæc saltem patriâ montibus frequenti, potest tamen con-

cessarius, modò tamen ea occurrat utilitatis ratio quæ juxta hodiernam disciplinam equiparatur naturali necessitati, adò ut nimis restricta censeretur libertas, si hæc interdicerentur; sed quòd illud temperamentum extendi etiam debeat ad laborem solæ recreationis causâ susceptum nequaquam admittimus, nec admittendum putabat B. Liguori lib. 3, n. 1046: *His, inquit, non universim acquiesco, præsertim, si solâ delectationis causâ, iter sive alius labor suscipiatur. Ne verè quidem illud concludi nequit ex textu allato declarationis Eugenii IV, in quo solummodò agitur de *artibus laboriosis*; interest reipublicæ, ne causâ jejuniij operarij intermittant exercere artes quibus ex suo officio incumbunt; eadem cessatio esset illis onerosa: quapropter S. Pontifex censuit aliquid remittendum de antiquo rigore, sed ille rationes utilitatis non mittant in favorem ejusvis laboris honesti, ut satis patet; igitur nec ex textu allato, nec ex motivis quibus prudenter præsumatur fuisse inductum pipam ad illud moderamen, deduci potest consecrarium D. Billuart. Illud non magis dediceretur ex praxi constanti: cum inter theologos qui in variis Ecclesiæ provinciis scripserunt, pauci admodum sint qui hoc fictum reputaverint, cæteri autem vel omnino sileant hanc causam exemptionis à lege generali, vel illam respiciunt ut planè insufficientem, quis supponet eam esse praxim constantem, etiam apud timoratos, ut se liberos existant ab abstinentiâ et jejunio ob laborem solius exercitationis vel recreationis causâ susceptum? Igitur necesse est ut interveniat alius finis honestus, seu defictu necessitatis vera et solida utilitas, quâ homines non possent privari quin aliquid sibi suæ familiæ necessarium afferretur, aut nimis coarctaretur humanum commercium; hoc autem usu consueto et judicio prudentum, maximè pastorum Ecclesiæ pensandum est.*

(EDR.)

tingere quòd, attentâ itinerantis complexione, aeris intemperie, majori viarum asperitate, itineris diuturnitate, plus defatigentur duce aut tres leucæ quàm quatuor, quinque, sex aut septem. Similiter, quamvis incedentes equo aut curru regulariter non multùm defatigantur, nec ideò communiter eximantur à jejunio, potest tamen contrarium contingere: sic si diù incedas equo molesto, cursu præcipiti, flante vento valido, aut totâ die curru non pensili super pavimento aspero et in locis præruptis, plus sanè defatigaberis quàm si pedester quinque aut sex leucas conficeres. Non potest ergo certa regula statui generaliter pro omnibus ex longitudine viæ, neque ex modo itinerandi, pedibus scilicet vel equo aut curru; sed hæc repeti debet ex ipsâ lassitudine et debilitate nature restorationem postulantis, causatâ per itinerationem, qualiscumque sit.

Sed quæ et quanta lassitudo requiratur, non magis facile dixerim. Marchantius apud Sporer ponit hæc regulam: *Quandocumque iter ita hominem alterat, ut absque aliquo detrimento suo, vel negotij notabilis pro quo vadit, jejunium non possit commodè servare, excusat à jejunio*. Verùm, cum *et aliquo detrimento et et commodè* valdè latè pateant, vix itinerantem reperies qui juxta hæc regulam adstringatur jejunio. Leve enim detrimento, est *aliquid detrimento*, et qualiscumque difficultas non est *commoditas*. Nullus est autem itinerans qui jejundet absque aliquâ difficultate aut aliquo levi detrimento. Relictâ igitur hæc regulâ, utpote nostro judicio laxiori, Francisus Henno, alter Minorita, hæc assignat: *Quandocumque iter ita alterat hominem, ut eo in quibus ordinariè occupatur non possit nisi cum magnâ difficultate exsequi, solvit itinerantem à lege jejuniij*. Hanc regulam in pluribus valere non diffiteor, at valere generaliter pro omnibus non arbitror. Opera enim quibus occupantur homines, alia sunt facillima, alia difficillima: facillima quis posset absque magnâ difficultate exsequi, etiamsi graviter lassus ex itinere; difficillima non posset, etiamsi leviter lassus. V. g., malleator in ustrinam (*un forgeron*), non admodum lassus ex itinere, non posset absque magnâ difficultate exsequi opus suum, cui homo quietus et integer vix sufficit. E contra, puella graviter defatigata ex itinere posset adhuc absque magnâ difficultate necre aut suere.

Hæc ergo regulâ admittâ, ut in pluribus utili, generalem absolutè statui posse non credo; sed unusquisque suarum virium et debilitatis conscius, minor insuper Ecclesiam urgere observantiam legum suarum cum aliquâ difficultate, non tamen cum summâ aut gravi, sit coram Deo sincerus arbiter sui. Quòd si non possit, credat viro prudenti et probò, maximè confessorio, si copia adsit. Hinc jure meritò damnata est ab Alexandro VII hæc propositio: *Excusantur absolutè à jejunio omnes illi qui iter agunt equitando, utcumque iter agant, etiamsi iter necessarium non sit, et etiamsi iter unius diei conficiant*.

Petes 2° utrum agricole, fabricarii et similes

qui laboriosa opera exercent, propter quæ eximuntur à jejuniis, teneantur jejunare eo die quo hæc opera intermittunt, puta, die festo incidente in quadragesimâ? -- R. per se loquendo non videri exemptos, quia eo die non laborant, et, si præcedenti die laboraverint, aut sequenti sint laboraturi, ita et plene corpus refecerunt aut reficiant. Plerumque tamen contingit eos excusari : 1° si ex præcedenti labore sint multum attenuati, et per jejuniis impares forent labori sequentis diei; 2° quia hujus conditionis homines plerumque parèe vivunt, et vita eorum potest censeri quasi continuum jejuniis, ita ut independenter ab opere laborioso, vix tenerentur lege jejuniis. Adde quòd, cum non sint jejuniis assuefacti, longè majorem quàm alii jejuniandi difficultatem patiantur : unde prudentiæ confessarii remittendum est ut, attentis omnibus, judicet num excusentur vel non. Ita ferme clar. Pontas, v. *Jeûne*, cas 9.

Petes 5° quid agendum cum illis pœnitentibus qui neque infirmi, neque laborantes, confessario urgenti obligationem jejuniandi, simpliciter respondent : Non possum jejunare, et nihil aliud. Casum hunc nullibi legi, sed sæpè audivi in tribunali. — R. talibus non esse faciliè fidem adhibendam; sæpè enim fingunt se non posse quod nolunt, solâ communi jejuniandi difficultate quam refugium deterriti, nec fortè unquam experti quid reverà possint. Quòd si reipsa tamen singularem et majorem quàm alii difficultatem patiantur, vel illa provenit ex eorum culpâ, puta, ex non u-u, quòd nunquàm voluerint ex intemperantiâ subjici legi jejuniis, et tunc imputent suæ iniquitati, nisi sit periculum morbi, ut divi supra de fatigatis ex labore illicito : vel provenit sine eorum culpâ, puta, ex naturali voracitate, vel ex eo quòd jejuniis non sint assuefacti ex causâ legitimâ, ut contingit in iis qui continuo labore antehâc fuerunt occupati, et in mulieribus quæ nupte ante vigesimum primum annum, semper fuerunt aut pregnantis aut lactantes; hi secundum prudentiam confessarii paulatim assuescant, et idèo ex parte saltem jejunent.

Dico 4° : Pauperes non semper excusati à jejuniis, quia non semper afferit impotentiam moralem jejuniandi. Tunc autem excusati quando pauperes simul habere non possunt tantum horâ comestionis quod ad victum totius diei sufficiat, sicut frequenter egenis contingit, qui frustatim elemosynas querunt, vel etiam quando ex præcedenti inediâ tantum debilitati sunt quòd jejuniis ferre non possunt.

Petes utrùm, quando ostiatim medicantes aut alii habent sufficienter panem ad refectionem et nihil aliud, teneantur jejunare. — R. cum Pontas, v. *Jeûne*, cas 5, non teneri, quia solus panis semel sumptus, non sufficit ad plenam refectionem qualis requiritur ad onus jejuniis sustentandum, seu, ut dicit S. Thomas, *ad victum totius diei*. Unde P. Henno malè profert hic S. Th. quasi huic responsioni contrarium. Insuper non ignorat S. doctor ostiatim mendicantes posse sæpè habere panem sufficienter ad refectionem, et tamen resolutivè dicit hic, ad 4 : *A jejuniis*

excusari videntur illi qui frustatim elemosynas mendicant, quia non possunt simul habere quoc. eis ad victum sufficit.

Dico 5° : Pietas in tantum excusat à jejuniis, in quantum importat laborem incompatibilem cum jejuniis.

Patet quia pietas ex se non debilitat corpus, sed labor concomitans. Sic excusantur peregrinantes ad loca pia, inservientes diu noctuque ægrotis, confessarii, concionatores, ut supra dixi pro quantitate laboris.

Muli hic instituunt questionem utrùm peregrinatio ex solâ devotione excuset à jejuniis; item utrùm vacantes charitatis operibus, ut inservientes ægrotis, concionatores, non ex officio, nec jussi, sed sponte, aut etiam intuitu mercedis, excusentur. Quidam tenent quòd non, quia, ut dictum est supra, dimittendum est id quòd non est necessitatis, ut servetur id quòd est necessitatis. Alii docent quòd sic, quia juxta S. Thomam, non est intentio instituentis jejuniis impedire per hoc causas pias : et quòd est institutum ut promotivum boni, non debet esse illius impeditivum. Verùm, suppositâ veritate tertie conclusionis, in quâ diximus quemcumque laborem honestum gravem, etsi non necessarium, eximere à jejuniis, evanescit difficultas, fluitque responsio affirmativa. Et sanè si Ecclesiæ ore pontificis indulget ut divites, quibus non est necessarius labor, operantes laboriosè, eximantur à jejuniis, à fortiori vacantes religionis aut charitatis officii.

Et ad rationem pro parte negativâ distinguo. Dimittendum est id quòd non est necessitatis, si ita sit mens instituentis legem, C.; secus, N. (1).

(1) Inter causas à jejuniis eximentes, plurimi reputant aetatem senilem, et tenent eos omnes qui attingerunt annum sexagenarium excusari à lege, etiam si in casu particulari aliquis robustus inveniat. Ratio est, ait B. Liguori, *tum quia sic fert universalis consuetudo, ut testantur communis doctores, tum quia alius esset res multis scripturis obnoxia, examinare an aliquis sexagenarius sit velne sufficienter robustus ad jejuniis sustinendum... tum quia ob virum imbecillitatem egent cibo frequentiori*, lib. 3, n. 1056. Hanc decisionem nonnulli extendunt ad annum quinquagenarium pro mulieribus, ut ibidem refertur n. 1057.

Non dubium est quin illa sententia possit totò ad proximum adduci in locis ubi reverà firmatur usque ad consuetudinem constanti; nam consuetudo valet leges immutare, modificare, etc.; sed nihil probat eam esse ubique consuetudinem vigentem, nec desunt provinciæ, v. g., in Ecclesiis Galliarum et alibi, in quibus senes lege jejuniis adstringuntur non secus ac ceteri, nisi eâ infirmitate laborent vel in debilitatem incidierint, quæ legitimam det rationem dubitandi quòd ferre valeant jejuniis absque notabili incommodo. In his provinciis nulla est proinde lex positiva senes eximens a præcepto generali; quoad alias rationes assignatas, non multum probare videntur: nam difficultas examinandi an talis senex sit in statu infirmitatis qui non possit sustinere privationem alimentorum, illa, inquam, difficultas non major est quam respectu plurimum, qui licet non ad senectutem pervenerint, infirmitate tamen sunt valetudinis, et regulari prudentiæ communibus resolvitur, magis inclinando versùs benignitatem quàm ad severitatem in casu dubii, quia mens Ecclesiæ non est ut nos exponamus periculo probabili in morbum gravem incidendi, ut strictius

SPECIALITER NOTANDA

Circa præcedentes causas excusantes à jejuniis.

Nota 1ª causas assignatas excusare à jejuniis ex rationabili epikità et benignà interpretatione mentis Ecclesie, quæ in his circumstantiis fideles suos obligare non intendit, adeò ut si causa excusans sit evidens, nullà sit opus dispensatione; si dubia, recurrendum est ad prælatum, qui nomine Ecclesie dispenset, et suà auctoritate suppleat quod deest sufficientiæ causæ. Non enim prælatus solum declarat sufficientiam causæ, sicut facit medicus aut doctor, sed verè dispensat et suà dispensatione causam sufficientem reddit. Porrò prælatus pollens auctoritate dispensandi in jejuniis Ecclesie jure ordinario, est summus pontifex in totà Ecclesia; jure delegato ex usu, episcopus in suà diocesi, parochus in suà parochià, saltem ubi non est episcopus, et etiam in multis locis ex usu ubi est episcopus superior regularis, provincialis in suà provincià, localis in suo conventu. Nota 2^a, quod alibi jam divi: Cum quis non jejunat aut quantitatem excedit in collatione, putans bonà fide se habere justam et sufficientem causam, quæ tamen reipsa non est sufficiens, non peccat, saltem mortaliter, quia præcepta moralia, inquit Cajetanus, moraliter sunt interpretanda in executione; et iste non agit formaliter contra præceptum, nisi fortè agat ex ignorantia ita crassà, ut dolo æquiparetur. Adde quòd Ecclesia non intendat injicere laqueum animabus. Ita Cajetanus, in Sum. v. *Jejunium*, cap. 3, n. 6, 7 et 8; Navar. in Man., cap. 21, n. 20, ex S. Antonino, 2 p., tit. 6, c. 2, § *Ante*; et Palud. in 4, dist. 15, q. 4., a. 1. Item Tolet., lib. 6, c. 4, n. 9; Layman, c. 3, n. 6; Sylvius hic a. 4., et alii.

DIGRESSIO HISTORICA.

A QUO INSTITUTA SINT JEJUNIA ECCLESIASTICA.

§ 1. *A quo institutum sit jejuniis antepaschale quod quadragesimale dicimus, et quot dierum.*

Dico 1°: Jejuniis antepaschale non fuit institutum à Christo, sed probabilius ab Apostolis.

Probatum prima pars. 1° Nullum in Evangelio hujus institutionis vestigium habemus, nisi exemplum Christi: atqui quòd Christus jejuniis quadragesimæ dierum dederit exemplum, non ideò præcepit: ergo.

Confirmatur. Magna est inter nostrum et Christi jejuniis disparitas: ipse per quadragesimæ dies ab omnibus cibis et omni refectione abstinuit, non excepto die Dominico; nos autem quibusdam tantum cibis abstinemus, unam refectionem singulis diebus sumimus, diebus Dominicis non jejunamus. Ergo.

Probatum 2°: A nascente Ecclesia usque nunc, varietate mutationes intervenerunt in jejuniis quadragesimæ, sive ex summorum pontificum dispensatione, sive ex consuetudine: atqui tales mutationes non inve-

servetur lex positiva, unde occurrente hujusmodi dubio vel per epikiam interpretamur legem, vel si facilis sit recursus ad superiorem, ad parochum, ab eo dispensationem expostulamus. (Eorr.)

niuntur fieri in præceptis divinis Christi Salvatoris: ergo.

Probatum secunda pars, 1° ex regulà S. Aug., lib. 4 contra Donatist., cap. 24: *Quod universa tenet Ecclesia, nec conciliis institutum, sed semper retentum est, non nisi apostolicà auctoritate traditum rectissime creditur*; atqui jejuniis antepaschale in nullo concilio invenitur institutum et semper fuit ab universà Ecclesia observatum: quod patet ex primo concilio generali, scilicet Niceno, ubi patres, can. 5, meminerunt quadragesimæ tanquam rei et notissimæ et antiquissimæ; similiter in Laodiceno, can. 50, et in aliis deinceps. Id adhuc magis patet ex sequenti probatione. Unde:

Probatum 2° eadem secunda pars conclusionis ex SS. Patribus. 1° S. Hieron., Epist. 34 ad Marcellam, dicit: *Nos unam quadragesimam secundum traditionem Apostolorum, toto anno, tempore nobis congruo, jejunamus*. 2° S. Leo, serm. 6 de Quadrag.: *Apostolica institutio quadragesimæ dierum jejuniis impletur*. Et serm. 9 etiam de Quadrag.: *In quibus diebus meritò à SS. Apostolis per doctrinam Spiritus sancti majora sunt ordinata jejunia*. Ergo.

Dico 2°: Probabile est jejuniis antepaschale semper fuisse quadragesimale, hoc est, quadragesimæ circiter dierum.

Probatum. Jejuniis antepaschale fuisse quadragesimæ dierum circiter, testantur quarti et quinti seculi Patres, nec illum dierum numerum primo suà ætate jejuniis fuisse consecratum indicant, sed retroactis seculis institutum et observatum supponunt: ergo probabile est jejuniis antepaschale, etc.

Probatum ant. 1° ex conciliis Niceno et Laodiceno cit. supra. 2° S. Cyrillus Jerosolymitanus, Catechesis primà, habità tempore quadrag. ait: *Tot annorum circulos transegiisti, mundo frustra operam dans, et quadragesimæ diebus non vacabis pro animà tuà!* 3° S. Epiphanius, in Expositione fidei catholicæ: *Cæterum ante septem paschatis dies, quadragesimam observare, atque in jejuniis perseverare eadem consuevit Ecclesia: dominicis verò nullis omnino, adeoque nec ipsius quidem quadragesimæ jejunare solet; propterea sex illos paschatis dies xerophagiis, hoc est, arido victu omnis populus conservit*. 4° S. Aug., Epist. 119, cap. 15: *Ut quadragesimæ illi dies ante pascha observentur, Ecclesie consuetudo roboravit*. S. Leo ferè ubique serm. 3 de Quadrag.: *Doctrina Spiritus sancti hæc conditione imbuunt populum christianum, ut ad paschale festum quadragesimæ dierum se continentiam præparet*. Serm. 4. *Provisum est... ut quadragesimæ dierum nobis exercitatio moderetur*. Serm. 5: *Saluberrimè nos quadragesimæ dierum jejunio præparemus*. Similiter Serm. 6, 8, 10, 12, 5° S. Petrus Chrysologus, serm. 66, contra relaxationem jejuniis quadragesimalis ait: *Si ergo quadragesimæ dierum simplex, purum, æquale, tantis testimoniis sub tanti numero sacramenti traditum nobis à Domino jejunium perdocetur, unde novitas ista? unde ista varietas? etc.; jejuniis sit æquale, et ut est nobis traditum servetur, ad corporis et animæ disciplinam*. Item S. Basil., hom. 2 de Jejuniis; S. Greg. Nazianz., orat. 40; S. Joan.

Chrysost., hom. 16, ad Antioch., S. Ambros., lib. de Noe, cap. 13. 6° Cassianus, Collat. 21, cap. 24, inducit Germanum abbatem interrogantem Theonem cur jejunium quadragesimæ complicaret triginta sex diebus : nam qui jejunium ducunt per septem hebdomadas non jejunant sabbato, nec dominicis; qui sex tantum hebdomadas decurrunt, jejunant sabbato; et in aliisque triginta sex diebus jejunii tantum reperitur. — Respondet Theonon quadragesimam jejunari in diebus totius anni decimæ Deo pro jejunio offerantur. Triginta enim sex dies sunt totius anni decima pars.

Ergo antepaschale jejunium fuisse quadragesima circiter dierum, Patres quarti ac quinti seculi testantur, nec suâ ratiæ sic institutum sed à prioribus seculis ad se derivatum supponunt.

Solvuntur objectiones contra primam conclusionem.

— Obj. 1^a contra primam partem primæ conclusionis. S. Ambros. serm. 25 dicit : *Non leve peccatum est, indictam fidelibus à Domino quadragesimam non jejunare.* Et S. Leo, serm. 12 de Quadrage. : *Multum utilitatis offendi divinitus instituta jejunia.* Ergo. — R. SS. Patres sic loqui, vel quia Christus jejunii exemplum dedit et suo exemplo monstravit illud sibi placere; vel quia pro Spiritum sanctum inspiravit Apostolis ut illud insisterent, sicut ipse S. Leo dicit serm. 9 cit. supra.

Inst. S. Aug. in Psal. 100, dicit jejunium nobis præcipi ex lege et Prophetis et ex Evangelio. Et Epist. 119, cap. 15, dicit quadragesimam jejuniorum habere auctoritatem, et in veteribus libris ex jejunio Moysis et Eliae, et in Evangelio ex jejunio Christi. Ergo. — Respondeo ad primum, S. Aug. loqui de jejunio ab illecebris mundi. Ad secundum, sensus est quod jejunium quadragesimale habeat auctoritatem à prælati tanquam ab exemplaribus, non tanquam ab institutoribus; nisi forte velis Moysen et Eliam etiam instituisse nostrum jejunium.

Obj. 2ª contra secundam partem primæ conclusionis S. Chrysost. Hom. in eos qui paschæ jejuant, ait : *Multi quondam tenebatur ac sine judicio, præcipue verò hoc tempore quo Christus eam tradidit, ad sacra mysteria accedebant : cum intelligerent Patres quantum ex tenebatur accessu detrimenti caperetur, convenientes, quadragesima dies jejunii, precum, audientis verbi Dei et conventuum designantur.* — R. vel S. Chrysost. ibi non loqui de primâ quadragesimæ institutione, sed de illius designatione ad omnia illa pietatis christianæ officia que ibi recesent, vel nomine Patrum intelligere Apostolos, quo sensu ipsemet Paulus dixit : *Nam etsi habeatis multa nulla pædagogorum in Christo, sed non multos patres; in Christo enim Jesu per Evangelium genui vos.* Et certe in quo Patrum seu episcoporum conventu ante sanctum Chrysostomum instituta fuisset quadragesima in universâ Ecclesiâ? Non in aliquâ synodo provinciali, hanc enim auctoritatem non habet pro totâ Ecclesiâ; non in generali, nam Nicæna supponit jam institutam, ut videmus; Constantinopolitana nihil de quadragesimâ decernit : in illa tamen ab synodus œcumenica præter has duas ante S. Chrysost. habita fuit. Dicendum ergo S. Chrysost. intelligere quadragesimam institutam ab Apostolis quos hoc nomine Patrum appellat, idque elucescit ex serie homiliæ.

Obj. 3ª Victor Antiochenus quinto seculo, in cap. 2. Marci, docet neque à Deo neque ab ejus Spiritu ullam legem jejunii esse latam, et postea concludit : *Quòd si verò quadragesimale, vel aliud quodcumque jejunium definitum habemus, propter ignavos et negligentes, quo nimirum quocumque officium faciunt, præstitum habemus; studiosi namque prelatique dediti, certo animi consilio propensiusque voluntate jejunium illud persolvunt, magis quam ulla omnino legis aut præcepti vi compulsi.* Ergo. — R. Victorem Antiochenum solum ibi asserere Apostolos non fuisse obligatos jejunii legis moysiæ et Phariseorum aut discipulorum Joannis, ut patet ex contextu; Christianosque modò pietati deditos servare jejunia ecclesiastica, non sicut

Judæi, lege cogente, per temporalium poenarum inflectionem, sed liberâ electione et virtutis amore.

Obj. 4^a : S. Aug. Epist. 86 ad Casulanum, dicit : *Ego in Evangelicis et apostolicis litteris, in sermone in sermone quod appellatur Testamentum novum, animo revolvens, video præceptum esse jejunium : quibus autem diebus non oportet jejunare et quibus oportet, præcepto Domini vel Apostolorum non invenio definitum.* Ergo. — R. 4° S. Aug. in hac Epistola nullatenus agere de jejunio quadragesimæ, sed de jejunio sabbati, contra quemdam Urbicum, qui contendebat more Romanorum omni sabbato esse jejunandum. Unde sensus S. Augustini est, non esse determinatum à Christo vel Apostolis quæ feriâ per anni circulum extra quadragesimam sit jejunandum, sed hoc cuique liberum juxta morem suæ Ecclesiæ. 2° S. Aug. ibi loquitur de præcepto quod sit scriptis exaratum in sacris Litteris, ut patet ex contextu, non de præcepto quod sit ore traditum, quale dicimus esse præceptum quadragesimæ.

Inst. S. Aug. Epist. 119 ad Januarium, cap. 17, quadragesimam tribuit soli Ecclesiæ consuetudini, sicut neophytorum octo dies post pascha, et eos ejusdem facti originis cum quadragesimâ : *Ut quadragesima illi dies, inquit, ante pascha observentur, Ecclesiæ consuetudo roboravit, sic etiam ut octo dies neophytorum distinguantur à cæteris, id est, ut octavus primo concinat.* Ergo. — R. Dist. ant. Quadragesimam tribuit consuetudini Ecclesiæ roboranti, C.; instituenti, N. Et hoc sensu comparat quadragesimæ octo dies neophytorum, quod scilicet Ecclesiæ consuetudo utrosque roboraverit, et quòd eos pariter observet Ecclesiæ, quamvis utramque illam observantiam pariter non instituerit, sed primam accepit ab Apostolis : quantum nihil obest quin utramque illud institutum Apostolis acceptum referatur, licet abrogatum sit alterum cum solemnibus adultorum baptismus desit, alterum etiamnum viget, quia ejus rationes permanent.

Obj. 5^a : Socrates, lib. 5 Hist cap 32, scribit Apostolos jejunium quadragesimale arbitrio cujusque ac voluntati permisisse. Idem Nicephorus ex ipso. Ergo. — R. Socrati, Novato et homini, et Novatiana circa festum celebrationem ac jejuniorum observantiam, indifferentiam propugnanti, fidem non esse adhibendam, sed magis credendum SS. Hieron. et Leoni.

Obj. 6^a : Cassianus, collat. 21, cap. 30, tradit quadragesimale jejunium post apostolica tempora ab episcopis institutum fuisse, eò quòd remitteretur priscorum Christianorum fervor, qui initio totum anni spatium æquali jejunio concludebant. Ergo. — R. hanc esse privatam Cassiani opinionem et infirmo fundamento nitam; non enim certum est nec verisimile Christianos apostolicis temporibus arctissimum toto anno jejunium observasse : unde, eo relicto, SS. Hieron. et Leoni adhaeremus.

Obj. 7^a : Berno, Angiensis abbas, circa annum 1014, lib. de Rebus ad Massam pertinentibus, c. 2 et 7, ponit quadragesimam inter ecclesiasticas consuetudines à Patribus et non ab Apostolis institutas. Ergo. — R. hunc abbatem à temporibus Apostolorum remotissimum, majorem non mereri fidem quam SS. Hieron. et Leo.

Obj. 8^a : Chronicon Eusebii, ad annum 156; Rabbanus Maurus, lib. 2 de Instit. cleric., cap. 34; Rupertus, Tuitiensis abbas, lib. 4 de Divin. Offic. cap. 9, referunt institutionem quadragesimæ Thelesphoro, pontifici romano. Ergo. — R. ad Eusebium, ipsum referre quòd aliqui sentiant, non tamen approbare. En ejus verba : *Quadragesimale jejunium a Thelesphoro per hoc tempus institutum ac præceptum quidam scribunt.* Insuper Chronicon Eusebii esse in hoc interpolatum, nec ista verba reperiri in mss. codicibus notat Natalis Alexander ex Scaligero et Arnaldo Pontaco, in notis ad Eusebium. — Ad Rabbanum et Rupertum, dico ipsos deceptos fuisse, vel jam interpolatè Eusebii Chronico, vel testimonio libri ponti-

facilis, Damaso adscripti, et recentiores esse quam ut eis præ SS. Hieronymi et Leone fidem adhibeamus.

Obj. ultimò: Eusebius, lib. 5 Hist. cap. 18, Apollonium, scriptorem ecclesiasticum, introducit de Montano sic loquentem: *Hic est qui docuit nuptias solvi, et qui jejuniarum leges primus imposuit.* Ergo. — R. 1° quòd, licet et primus habetur in versione Eusebii per Rufinum, non legitur tamen in aliis emendationibus, sed sic: *Iste est qui nuptiarum divortia perdocet, qui novæ jejunii leges sancit.*

2° Dato quòd debeat legi primus, sensus est quòd jejuniarum insolitorum præter ecclesiastica primus leges imposuerit. Ex ipso enim Tertulliano Montanistæ constat catholicos observasse quadam jejunia ante ipsam Montanum. Vide locum citatum art. 5 præced. disert., obj. 2.

Solvuntur objectiones contra secundam conclusionem. — Ante solutiones argumentorum, notandum 1° non eodem semper ritu ab oranibus fuisse observata quadragesimam. Alii eam inchoabant à feriâ secundâ post dominicam quæ dicitur quinquagesima, ita ut essent septem septimanæ jejunii; sed ex his aliqui, ut Græci, excipiebant à jejuniis dominicam et sabbatum, ut dicit S. Basil. Hom. 2, de Jejuniis. Quidam, solam dominicam excipientes, ultimam hebdomadam non computabant intra dies quadragesimales, quia xerophagiis, id est, arido strictiorique victu transigebatur, ut dicit S. Epiphanius, citatus in probationibus conclusionis: utrobique tamen, ut patet, numerabantur triginta sex dies quadragesimalis jejunii. Alii inchoabant jejuniis à feriâ secundâ post dominicam quæ dicitur prima quadragesimæ, jejunantes omnibus diebus usque ad pascha, exceptâ die Dominicâ: et sic erant etiam triginta sex dies jejunii: quibus ut esset perfectè completus numerus quadragesimarius ad majorem conformitatem cum jejuniis Christi, additi sunt quatuor dies præcedentis hebdomadæ.

Quando autem hæc additio facta sit, incertum est: quidam eam tribuunt Thesophoro papa: circa medium secundi sæculi, idque erunt ex ejusdem pontificis Epistolâ decretali, et ex cap. *Quadragesima*, dist. 4, quod caput desumptum est ex quadam sermone S. Ambrosio adscripto; sed et ista Epistola et iste sermo sunt apocrypha. Id videtur certum, hanc additionem esse perantiquam et ante tempora S. Gregorii factam, siquidem ipse in Sacramentario quod ex codice Gelasii papæ collegit, feriâ quartam ante quadragesimam ponat caput jejunii; similiter in Antiphonario. Nec obstat quòd, Hom. 16 in Evang. tribuat jejuniis quadragesimæ triginta sex dies tantum: quia hoc triginta sex dies solum computat à dominicâ primâ quadragesimæ, in qua homilia hanc habuit; item et quia ipsa quadragesima quantum ad officium et modum solvendi jejuniis post vespas, incipit tantum à dominicâ.

Nota 2° varietatem etiam incurrisse in formâ jejunii, dum aliqui quotidiè ad vespas reficerentur, alii biduum, alii triduum, alii quatrimum, alii integram septimanam absque omni cibo transigerent, ut referunt S. Irenæus, in epistolâ ad Victorem papam apud Eusebium, lib. 5 Hist., cap. 24, secundum accuratorem translationem; S. Hieron. Epist. 15, et S. Aug., lib. de Moribus Ecclesie, cap. 53.

Obj. 1°: S. Irenæus apud Ecclesiam, lib. 5 Hist., cap. 24, dicit, loquens de jejuniis quadragesimæ: *Quidam unum diem se jejunare oportere existimant, alii duos, non pauci plures, multi quadragesima.* Ergo. — R. 1° verba græca S. Irenæi, ut modò dicebam, non accuratè reddi latine in hæc versione Eusebii per Christophorsonum, neque etiam in eâ quæ est Rufini; sed simpliciter latine reddita sic sonant: *Neque enim solum diem die (Pasche) est dubitatio, sed etiam de specie ipsius jejunii: quidam enim existimant unam diem oportuè se jejunare, quidam duos, quidam etiam plures.*

Quidam quadragesima horis diurnis et nocturnis metentur suum diem. Id probat Bellarm., lib. 2 de bonis Operib., cap. 14. Unde Natalis Alexander, sec. 2, dissert. 4, a. 5, ex emendatiori versione sic refert: *Neque enim de die solum controversia est, sed etiam de formâ ipsâ jejunii. Quidam enim existimant unico die sibi esse jejunandum alii duobus, alii pluribus: nonnulli etiam quadragesima horis diurnis ac nocturnis computatis, diem suum metiuntur.* Non fuit ergo diversitas secundum S. Irenæum circa ipsam quadragesimam, an eodem tempore per quadragesima dies esset jejunandum, sed circa ipsam modum et formam jejunii illius, quantum quidam quotidiè reficerentur, quidam totâ die omnem cibum sibi subtraherent, alii post biduum tantum cibum sumebant, alii post triduum, alii post quadragesima horas. Et hunc esse sensum S. Irenæi, patet 1° quia in nullâ versione dicitur quòd esset controversia aut dubitatio de jejuniis quadragesimæ, sed in versione Christophorsoni, de jejuniis ratione et modo; in versione Rufini, de ipsâ specie jejuniarum. 2° Quia juxta S. Irenæum erat controversia de jejuniis quadragesimæ, sicut de paschatis celebratione. Sic enim scribit juxta ipsam versionem Christophorsoni: *Non enim de die paschatis solum, sed etiam de jejunii ratione et modo est ista constituta controversia; atqui non erat controversia an festum pasche foret celebrandum, sed quâ die, an Dominicâ, an quâcumque die hebdomadæ: ergo similiter, juxta eundem, non erat controversia de ipso jejuniis quadragesimæ, an servandum esset, sed quâ formâ et quò modo.* Adde non esse verisimile talem unquam fuisse varietatem jejunii paschalis, ut aliqui putarent illud unico die concludi; eam è contra certum sit ex SS. Epiphanius, Hieron. et Aug. citatis fuisse apud veteres varietatem in formâ et modo jejunandi. — R. 2° Dato, juxta S. Irenæum, diversitatem illam fuisse in numero dierum, nihil idèò obtinet heterodoxi; siquidem S. Irenæus asserit diversitatem illam ortam ex imperitiâ, ac irrepisse in quasdam Ecclesias ex pastorum negligentia contra id quod primitivè traditum erat; sic enim prosequitur Irenæus in versione Rufini: *Cæpit hæc diversitas ab illis, ut opinor, qui, non simpliciter quod ab initio traditum est tenentes, in alium modum, vel per negligentiam vel per imperitiam, post modum decidere. Aliter quidem habet versio Christophorsoni, sed ipsi præferendum est Rufinus antiquior et doctior, eò magis quòd juxta Bellarm. loco citato, textus græcus Irenæi de verbo ad verbum latinè redditus, hunc sensum importat. Unde Natalis Alexander loco citato, ex accuratiori translatione sic refert: *Atque hæc in observando jejuniis varietas non nostrâ primum ætate nata est, sed longè apud majores nostros cæpit, qui negligentius, ut verisimile est, præsumptius, ex simplicitate et imperitiâ ortam consuetudinem posteris tradiderunt.**

Obj. 2°: Socrates, lib. 5 Hist., dicit eos qui Romæ sunt, tres septimanas ante Pascha, sabbato et dominico exceptis, jejunare; qui autem in Hlyriâ, Græciâ et Alexandria, ante sex septimanas Pascha præcedentes jejuniis quod quadragesimale vocant inchoare, alios ante septem. Ergo. Idem testantur ex ipso Socrato, lib. 7, c. 19; Cassiodorus, homo romanus, in Historiâ tripartitâ; et Nicephorus., lib. 12, c. 34. — R. Socrateni hæc in re fidem non mereri, 1° quia partibus, si non erroribus, Novatianorum adductus erat. Quamvis enim hæresis Novatianorum nihil cum hæc questione de jejuniis quadragesimæ commune haberet, illi tamen varietatem Ecclesie romanæ imposuit, ut illi faveret, quia scilicet Novatiani sentiebant esse liberum et indifferens quo quis vellet die pascha celebrare, et idèò *Adiaphori* vocari amabant: unde, ut Novatianam illam indifferenciam in disciplina moribus exemplo Catholicorum romanorum probatam faceret, exhibet varietatem in moribus Ecclesie romanæ et ejus quoad jejuniis dissidentiam ab aliis Ecclesiis.

2° Quia secum pugnat Socrates in hoc ipso capite; scribit enim Romanos tres continuas hebdomadas ante pascha, *exceptis sabbato et dominicâ die jejunare*; et infra in eodem capite scribit: *Romæ singulis sabbatis jejunant*. Quis verò sibi persuadet Romanos, qui reliquo anni tempore tam religiosè sabbati jejunium observabant, ut etiam constat ex SS. Hieron., Aug. et Leone, quadragesimæ sabbata à jejunio absolvisse?

3° Quia hæc in re fuisse hallucinationem Socratem, constat ex prius laudatis SS. Leone, Petro Chrysologo et Cassiano, ejusdem ætatis scriptoribus, qui jejunium quadragesimale quadraginta dierum, Romæ publicè lege sancitum esse et observatum testantur. Porrò non est mirum si græcus homo, tanto locorum intervallo ab urbe romanâ distans, romanæ Ecclesiæ ignarus fuerit. Fortè huic errori occasionem dedit plurimum Christianorum Ravennæ aut etiam Romæ relaxatio, contra quam invehit S. Petrus Chrysol. supra.

Si dicas cum Dalloco, non esse verisimile Socratem mentitum fuisse in re cuius prompta et expedita probatio in omnium oculis versabatur. — R.: Non assero mentitum, sed fortè deceptum. Sed, esto fuerit mentitus, id nulli incredibile esse debet, qui conspexerit Dallœum ipsum in referendâ romanæ et gallicanæ Ecclesiæ disciplinâ de jejunio impudenter fuisse mentitum: scribit enim lib. 1 de Jejunio et Quadragesimâ, c. 2, pastores romanæ Ecclesiæ docere *reprehendî non posse, adeoque ecclesiasticè verè jejunare, qui horâ sextâ prandent et vespere evanant... Neque aliud inter dies jejunii sacros et eos qui sunt à jejunio liberi à discrimen apud eos quidem apparet, nisi quòd carne illis abstinent, his vescuntur*: certè Ecclesiæ romanæ pastores nihil aliud vel imperant vel exigunt, nisi ut jejunia eâ lege colantur. Et lib. 4, cap. 6, dicit jejunium Adventûs sub penâ æternæ mortis ab omnibus observari. Numquid hæc sunt aperta et putidissima mendacia? hæc tamen potuit Calvinista gallus circa mores præsentis sæcæ ecclesiæ; cur similiter non poterit errare Socrates extraneus circa mores Ecclesiæ romanæ?

Quantum ad Sozomenum, Cassiodorum et Nicephorum, dico ipsos sine discussione Socratem ferè de verbo ad verbum secutos fuisse, adeoque non majorem mereri fidem.

Dices: Sed quis credat Cassiodorum maximè, civem romanum disciplinam ecclesiæ suæ ignorasse et ipsi falsâ imposuisse? — R. Cassiodorum, sicut alia Socratis et Sozomeni errata excerptis, ita et illud potuisse exscribere: nullas namque ignorat tempore Sozomeni pontificem romanum in ecclesiâ populum deceisse, cum id testentur S. Leonis sermones; scripsit tamen Sozomenus loco mox laudato: *In urbe Romanâ, nec episcopus, nec alius quisquam in ecclesiâ populum docet*; idque transtulit in suam historiam Cassiodorus sicut et alia. Neque id nemini mirum videri debet, qui advertit consilium Cassiodori in historiâ illâ tripartitâ aliud non fuisse quam de singulis dictatoribus deflorata colligere, et cum auctoris sui nomine in ordinem collocare, ut ipse monet in ejusdem historiæ præfatione.

Obj. 5°: Tertull., lib. de Jejun., cap. 11, tantum meminit jejuniorum *Parascævis et sabbati sex Paschævis*. Ergo. — R. 1° Tertulliano Montanistâ præsertim in hæc materiâ scribenti contra Catholicos, utillum esse fidem adhibendum. 2° Ibi horum jejuniorum tantum meminit, non quòd his solis diebus jejunarent Catholici, sed quia solemniora erant jejunia et in his conveniebant Catholici cum Montanistis quoad xerophagias. Insuper divi potest Tertullianum nomine paschatis intelligere totum tempus illud antepaschale quòd jejunii consecravit Catholici; sicut lib. de Idololatriâ, c. 14, nomine Pentecostes intelligit totum illud tempus quòd decurrit à Paschate ad festum Pentecostes.

Obj. 4°: S. Leo, serm. de Quadrag., disertè testatur tertiam et quintam feriâ apud Romanos à jejunio eximî: *Secunda*, inquit, *et quarta et sexta feriâ jeju-*

namus, sabbato autem apud B. Petrum Apostolum vigiliâs celebramus: vigiliis autem adjuñgebantur jejunia. Ergo. — R. hæc verba cum viginti circiter lineis adjuñctis, non esse S. Leonis, sed in ejus sermonum irrepissis atque assuta fuisse. Id constat ex eo quòd non reperiantur in quinque codicibus mss. venerandæ antiquitatis et probatæ fidei, quos, inquit Natalis Alexander, sec. 2, dissert. 4, evolvit Quesnellus. Primus exstat in regis Christianissimi bibliothecâ, n. 541; secundus in bibliot. illustris D. Thuani, n. 49; tertius in eadem, n. 103; quartus in bibliot. collegii Navarri; quintus in bibliot. S. Germani à Pratis. Et sane S. Leo ubique quadraginta dies jejunio antepaschali assignat.

Insuper, dato hæc verba esse S. Leonis, intelligenda forent de jejunio quatuor dierum ante primam dominicam quadragesimæ qui, licet nondum tunc legè præciperentur, à multis tamen ex devotione jam observabantur, ut testatur Maximus Taurinensis, Hom. habitâ in illud Evangelium quod legitur die Cinerum.

Obj. 5°: S. Aug., Epist. 418 ad Januarium, docet cuique liberum esse pro more patriæ suæ jejunare vel non jejunare quintâ feriâ in quadragesimâ. Et Epist. 86 ad Casulanum, assertit Romæ tertiam quintam à jejunio esse immunem. Ergo. — R. ad primum S. Aug. non illic loqui de quâlibet feriâ quintâ quadragesimæ, sed de feriâ quintâ majoris hebdomadæ, ut patet ex serie totius Epistolæ et ex ipsâ questione factâ à Januariario: *Quæris enim his verbis, inquit S. Aug., quid per quintam feriam ultinæ hebdomadæ quadragesimæ fieri debeat*. Liberum ergo fateor fuisse tempore S. Aug. in Ecclesiâ africanâ jejunare vel non jejunare feriâ quintâ in cœnâ Domini, inò Missam celebrare aut Eucharistiam sumere jejunum vel pransum, ut constat ex can. 29 concilii Carthag. idque ex quodam usu propter singularem commemorationem cœnæ Domini introducto; sed nego id liberum fuisse quâlibet quintâ feriâ quadragesimæ. Ad secundum, dico S. Aug. ibi non loqui de jejunio quadragesimæ, sed de jejunii quæ per totum annum multi ex piâ consuetudine Romæ observabant, ut constat ex ipso S. Aug. in eadem Epist., ubi dicit fideles qui pietatis studebant, solitos fuisse quartâ et sextâ feriâ, necnon sabbato jejunare per totum annum; feriâ autem quintâ non jejunare nisi paucos clericos et monachos. Insuper dicendum quòd, si alibi feriâ quinta in quadragesimâ erat à jejunio immunis, hæc relaxatio compensabatur per majorem hebdomadarum numerum, ut observavimus supra.

Obj. 6°: S. Gregorius Turonensis, lib. 10 Historiarum Francorum, cap. 31, tradit Perpetuum, episcopum Turon. circa annum 460, instituisse jejunia vigiliâsque qualiter per circulum anni observarentur, quod hodie, inquit, apud nos tenetur scriptum. Ille autem ordo jejuniorum quæ Perpetuus instituit erat diversus à cæterorum more, et feriam quintam et sextam tantum quadragesimæ jejunio addebbat: *De jejunii*, inquit, *post quinquagesimam quarta et sexta feriâ usque Natali S. Joannis*. Ergo. — R. Perpetuum instituisse jejunia et vigiliâs certis diebus per anni circulum extra quadragesimam; de jejunio verò quadragesimæ quòd jam ante institutum erat nihil sanxisse. Nec te moveat quòd feriâ quartâ et sextâ post quinquagesimam esse jejunandum decernat; non enim hic quinquagesima antepaschalis intelligenda est, sed quinquagesima paschalis, hoc est, quinquaginta dierum intervalum in quòd à Paschate ad Pentecosten decurrit, quo tempore non jejunabatur, unde dicit *post quinquagesimam esse jejunandum*. Moris enim ecclesiastici tunc erant appellare Pentecosten *quinquagesimam solemnitatem*, quia est dies quinquagesimæ à Resurrectione D. n. m. Ita in concil. Aurelian. 1, can. 25; in concil. Turon. 2, can. 17; apud Cassianum, collat. 21, cap. 11, et alibi.

Obj. 7°: Cassianus, Collat. 21, c. 27, scribit quosdam jejunare sex hebdomadas, alios septem. Basilium, serm. 2 de Jejunio, non pluribus quàm quinque die-

lus monet esse jejunandum. Ergo. — R. hoc conciliari ex prænotaminibus ad solutionem objectionum. Qui enim quinque tantum diebus jejunio consecrabant, et qui sex diebus in hebdomadâ jejunabant, sex hebdomadibus jejunium conducebant, ita ut utrobique forent triginta sex dies jeiunii; computatis scilicet utrobique sex diebus ultime hebdomadæ.

Obj. 8°: S. Ambros., serm. 24, dicit aliquos sui temporis jejunare quinquagesimam pro quadragesimâ. Ergo. — R. S. Ambrosium id referre quidem, sed non probare tanquam majorum auctoritate institutum, quin potius improbare tanquam ex particulari quorundam præsumptione institutum. Cæterum S. Ambrosium vero indubitato habere per quadragesimâ dies esse jejunandum, ex ejus sermonibus de quadragesimâ patet.

§ 2. *A quo instituta sint jejunia quatuor temporum.*

Dico: Probabile est jejunia quatuor temporum instituta esse ab Apostolis, licet aliqua diversitas supervenerit circa tempus.

Quidam probant primam partem ex illo Lucæ. Act. 27: *Cum jam non esset ita navigatio, eò quod et jejunium jam præterisset.* Sed alii volunt id intelligi de jejunio Judæorum. Unde efficacius

Probatur ex Leone. Is sermone primo de Jejunio Pentecostes, sic ait: *Hodiernam, dilectissimi, festivitatem descensione Spiritus sancti consecratam sequitur, ut nobis, solemne jejunium.... Repletis namque Apostolis virtute præmissâ.... Non ambigimus inter cætera celestis sacramenta doctrinam, hanc spiritualis continentie disciplinam... de Paracleti magisterio primitus fuisse conceptam.... Hi itaque doctores quæ exemplis et traditionibus suis omnes Ecclesiæ filios imbuerunt, atrocium militum christianæ sanctis jejunium inchoarunt.... Quartâ igitur et sextâ feriâ jejunamus, sabbato apud B. Petrum Apostolorum vigiliis celebramus. Vigiliis autem annexum erat jejunium. Ex quibus evidenter liquet, juxta S. Leonem, Apostolos et hoc jejunium observasse, et posteris observandum indixisse. Et serm. 2. de eodem jejunio dicit: *Hoc jejunium quod ex apostolica traditione subsequitur, sanctâ observantia celebremus.... Quartâ igitur et sextâ feriâ, etc., ut supra.**

Idem, sermone 7 de Jejunio septimi mensis, id est, septembris, dicit: *Apostolica institutio, dilectissimi... tria veteris Testamenti decreta distinxit, ut... quas diuam fuerant consuetudinis judaicæ, fierent observantia christiana.* Et in fine: *Quartâ et sextâ feriâ jejunamus, etc., ut ante.* Et sermone 8 de eodem Jejunio: *Cui medicinæ (scilicet jejunio) cum tempus non sit congruum, hoc tamen habemus aptissimum, quod apostolicis et legalibus institutis videmus electum, ut sicut aliis anni temporibus, ita in mense septimo spiritualibus nos purificationibus emendemus.* Idem, serm. 4 de Jejunio decimi mensis, hoc est decembris, sic ait: *Tria vero sunt quæ maxime ad religiosas pertinent actiones, oratio scilicet, jejunium et elemosyna: quibus exercendis omne quidem tempus acceptum, sed illud est studiosius observandum quod apostolicis acceptum traditionibus consecratum: sicut etiam decimus hic mensis morem refert veteris instituti, ut tria illa de quibus locutus sum diligentius exsequamur.... Quartâ igitur et sextâ feriâ, etc., ut ante.*

Restat solum jejunium vernum; et sed eam serm. 8 prius laudato jejunio septimi mensis, dicit apostolicis institutis jejunium esse electum in hoc mense sicut *alia anni temporibus;* et serm. 8 de Jejunio decimi mensis, annumerat jejunium vernum aliis jejunis quatuor temporum, his nempe verbis: *Jejunium vernum in quadragesimâ, æstivum in Pentecoste, autumnale in mense septimo, hyemale autem in hoc quæ decimus est, cæteramque, aperte colligit SS. Pontificem censuisse singula quatuor anni temporum jejunia esse traditionis apostolicæ.*

His victis argumentis Dallæus Calvin., l. 4 de Jejun., c. 8, respondet, Ecclesiam romanam tempore S. Leonis eundem jejunium servasse quatuor anni temporibus, sed negat hunc fuisse universalis Ecclesiæ morem.

Contra S. Leo, serm. 7 de Jejunio decimi mensis, cap. 2 dicit: *His autem conversionibus per providentiam gratiæ Dei addita sunt sancta jejunia, quæ in quibusdam diebus ab universâ Ecclesiâ devotionem observantia generalis exigerent.* Et serm. 4 de Jejunio septimi mensis, cap. 2: *Quantum autem unicuique nostrum liberum sit voluntariis castigationibus proprium corpus afficere... quibusdam tamen diebus ab omnibus oportet cæterâ generali jejunium; et tunc efficiatur est sacerdotique devotio, quando in operibus pietatis totius Ecclesiæ unus animus et unus est sensus.* Intelligere autem per totam et universam Ecclesiam, urbis Romæ Ecclesiam: per omnes, solos romanos cives; et per generale jejunium, quod solis Romanis est proprium, ut facit Dallæus, non solum est ludere et cavillari, sed aperte abuti terminis.

Reponit hæreticus, S. Leonem non reponere sicuti nos jejunium æstivum post Pentecosten, sed in Pentecoste. Verum jejunium in Pentecoste et post Pentecosten idem est S. Leoni, qui etiam illud post Pentecosten disertè collocat, sermone 1 de Jejunio Pentecostes prius laudato.

Probatur secunda pars conclusionis 1° ex concilio Moguntino anno 813, sub Leone III et Carolo Magno, can. 54, ubi dicitur: *Constitutimus ut quatuor anni tempora ab omnibus cum jejunio observentur, id est, mense martio, hebdomadâ primâ... similiter mense junio, hebdomadâ secundâ... similiter mense septembris, hebdomadâ tertâ, et in mense decembris, hebdomadâ quæ fuerit plena ante vigiliam Natalis Domini.* Refertur dist. 76, cap. *Constitutimus.* 2° Ex concilio Salegunstadiensi, in eadem diocesi Moguntinâ celebrato anno 1022, ubi vocatur *incertum jejunium quatuor temporum,* et paulò aliter quàm in Moguntinâ synodo assignantur tempora jejunii. Refertur ibidem, cap. de Jejunio. 3° Ex epistola Gotfridi abbatis circa annum 1129, in quâ querit ab Hildeberto, episcopo Cenomaniensi, in quâ hebdomadâ junii jejunia essent celebranda. Ergo.

Dices 1° contra primam partem conclusionis: In quibusdam brevioriis romanis legitur decimâ quartâ octobris sanctum Calixtum papam instituisse quatuor anni tempora quibus jejunaretur. Ipse Calixtus, in epistola ad Benedictum episcopum, quæ citatur à Cratiano, dist. 76, c. *Jejunium,* scribit quòd jejunium quod ter in anno celebrabatur, quater sit celebrandum; unde eruitur saltem unum ex jejunis quatuor temporum ab ipso fuisse institutum; et pontificale Damasi quatuor illa jejunia ab ipso Calixto tradit instituta. Ergo.

Quidam respondent in correctione brevioriis, loco priorum verborum, hæc esse substituta: *Constitutit quatuor anni tempora, quibus jejunium ex apostolica traditione acceptum, ab omnibus servaretur:* ex quo colligitur hæc jejunia fuisse quidem ab Apostolis instituta, sed cum varietas accidisset circa tempora quibus observarentur, Calixtus ea designavit. Ad ejus epistolam, respondent sensum esse quòd restituerit consuetudinem quater jejunandi, quæ apud aliquos ex parte collapsa erat, ita ut novissimi ter jejunarent. Ad pontificale Damasi, dicunt eo significari Calixtum fuisse primum, non qui hæc jejunia instituerit, sed qui scripto manda verit id quod præ traditione prius servabatur. Sed resp. brevitis, et epistolam Calixti et pontificale Damaso adscriptum, ex quibus in quibusdam brevioriis irreperant quæ obijciuntur, nunc ab eruditè explodi ut apocrypha et supposititia, proindeque nullius aut levisimæ auctoritatis esse.

Dices 2°: Tertullianus, lib. de Jejunio, cap. 2, scribit Christianos docere nullum ab Apostolis impostum jejunium præter quadragesimale. Ergo. — R. nullam fidem esse adhibendam Tertulliano scribenti contra Catholicos, ex quo ab ipsis in Montani hæresim delict: doceant quidem Christiani nullam aliam quam quadragesimam esse sibi impostam præter quadragesimam antepaschalem (cum ipse Tertullianus cum suo Montano plures astrueret), sed non ullam aliud jejunium.

INDEX RERUM.

SUMMA MORALIS DOCTRINÆ THOMISTICÆ CIRCA DE- CALOGUM.	9-10	QUESTIO PRIMA. DE JURAMENTO.	127
PRÆLOQUIUM DE RELIGIONE, MANIÈRE DE ORATIONE.	11-12	Articulus primus. Quid et quotuplex sit juramentum.	128
Articulus primus. De oratione in genere considera- ta.	15	Art. II. An et quando juramentum sit licitum.	131
§ 1. De naturâ et necessitate orationis.	<i>Ibid.</i>	Art. III. Utrùm juramentum habeat vim obligatam.	159
§ 2. De objecto orationis.	19	Art. IV. De irritatione, et dispensatione juramenti.	150
Quæres 1 ^o utrùm in oratione debeamus aliquid de- terminatè à Deo petere.	<i>Ibid.</i>	Art. V. De personis quibus non competit jurare, et de aliis rebus ad completam juramenti notitiam specta- tantibus.	155
Quæres 2 ^o quænam determinatè et absolutè peti de- beant.	24	APPENDIX. DE PROMISSIONE.	157
§ 3. De efficacîa orationis.	26	QUESTIO II. DE VOTO.	160
Utrùm oratio habeat infallibilem effectum.	<i>Ibid.</i>	Articulus primus. De essentiâ et divisione voti.	161
Quæres 1 ^o : Quot requiruntur, ut oratio piè fiat.	27	1. De materiâ voti.	164
Quæres 2 ^o : Qualis debeat esse orantis fiducia ad in- fallibiliter impetrandum.	50	2. De libertate sive deliberatione ad votendum requisitâ.	170
Quæres 3 ^o : Utrùm ad infallibiliter impetrandum nec- esse sit ut quis pro se ipso petat.	52	3. De conditione appositâ voto.	174
Quæres 4 ^o : Utrùm oratio sine perseverantiâ semper sit inefficax.	55	4. De voto solemnî et simplici.	176
Quæres 5 ^o : Quare Deus differt peccantium vota, ad eò ut soli perseverantes infallibiliter impetrent.	54	5. De voto personali et reali, an possit impleri per alium.	185
Quæres 6 ^o : Quomodiù perseverare debet oratio, ut in- fallibiliter impetret.	55	Art. II. Utrùm omne votum obliget ad sui observa- tionem.	185
Art. II. De oratione publicâ.	56	§ 1. De tempore quo votens tenetur ad impletionem voti.	189
Quæres 1 ^o : Quinam teneatur ad recitandas horas cano- nicas singulis diebus.	<i>Ibid.</i>	§ 2. Ad quid teneatur votens, quando ex ejus culpa materia voti effecta est impossibilis.	191
Quæres 2 ^o : An sit peccatum mortale omittere aliquam partem officii, aut non distinctè illud recitare, aut horas debito ordine non persolvere.	41	§ 3. De obligatione votens aliquid indeterminate, aut quando de ejus intentione non constat.	194
Quæres 3 ^o : Quo tempore et ordine divinum officium sit recitandum.	45	§ 4. In quo plures casus particulares circa voti obli- gationem occurrentes, resolvuntur per breves qua- siones.	197
Quæres 4 ^o : Qualiter et sub quâ formâ officium sit re- citandum; an uniformiter ab omnibus idem sit persolvendum.	45	Art. III. De votis emissis à personis quæ alterius pote- stati subduntur, ac de eorundem irratione.	202
Quæres 5 ^o : In quo loco non liceat officium privatim aut publicè recitare.	46	1. De votis puerorum.	204
Quæres 6 ^o : Utrùm canonici alique beneficiarii etiam absentes possint justè quotidianas distributiones recipere.	47	2. De votis conjugatorum.	208
Quæres 7 ^o : An oratio debeat necessariò esse at- tenta.	48	3. De votis religiosorum.	215
EXPOSITIO PRIMI PRÆCEPTI DECALOGI. 51-52		4. De votis servorum.	217
QUESTIO UNICA. Quid isto primo mandato præcipiatur, et quid prohibeatur.	52	Art. IV. De dispensatione, et commutatione voto- rum.	219
Articulus primus. De adoratione et cultu Mariæ soli Deo debito ac proprio.	<i>Ibid.</i>	§ 1. Utrùm summus Pontifex ex legitimâ causâ possit in omnibus votis etiam solemnibus religionis dis- pensare.	225
Art. II. Quid sit superstitio, et quænam illius spec- ies.	57	§ 2. Utrùm episcopi valeant dispensare in votis.	228
§ 1. De superstitione indebiti cultûs veri Dei.	58	§ 3. De commutatione votorum; quomodò sit fa- cienda.	252
§ 2. De superstitione cultûs divini creaturæ exhibiti, sive idololatriæ.	65	QUESTIO III. DE BLASPHEMIA.	256
§ 3. De superstitione divinativâ in communi.	67	Articulus primus. Quid et quotuplex sit blasphemia.	257
§ 4. De spectibus divinationis superstitiosæ.	71	Art. II. Utrùm blasphemia semper sit peccatum mor- tale.	242
§ 5. Utrùm divinatio quæ fit per astra, sit licita.	74	Art. III. Utrùm peccatum blasphemie sit maximum.	245
§ 6. Utrùm divinatio quæ fit per somnia, per augu- ria, omnia, et alias hujusmodi observationes exte- riorum rerum, sit illicita.	79	EXPOSITIO TERTII PRÆCEPTI DECALOGI 267-268	
§ 7. Utrùm divinatio quæ fit per sortes sit li- cita.	85	QUESTIO UNICA. De operibus quæ isto mandato præ- cipiuntur et prohibentur.	268
§ 8. De superstitionibus vanarum observantiarum.	86	Articulus primus. Quibus operibus vacare teneantur fideles in diebus dominicis et festivis.	275
§ 9. De magiâ, et maleficio.	96	Art. II. An et quænam opera animæ sint prohibita in die festo.	281
§ 10. De superstitionibus in adjuratione contingentibus.	104	Art. III. An omnia opera corporalia sint prohibita in die festo.	286
APPENDIX. DE POSSIBILITATE ET EXISTENTIA MAGIÆ.	108	Art. IV. In quibus casibus opera servilia in die festo exerceri possint absque peccato.	288
Art. III. De peccato irreligiositatis quod reperitur in tentatione Dei.	112	Art. V. In quo extera dubia concurrentia circa hujus- modi opera breviter explicantur.	293
Art. IV. De sacrilegio.	117	Art. VI. De præcepto ecclesiastico audiendi Missam in die festo.	299
EXPOSITIO SECUNDI PRÆCEPTI DECALOGI. 125-124			

§ 1. De requisitis ad ritè implendum præceptum audiendi Missam in diebus Dominicis, et festivis.	505
§ 2. Quænam sint causæ ab hoc præcepto excusantes.	508
BREVIS DISSERTATIO DE PROFANATIONE REI SACRÆ per simoniam peccatum.	512
Articulus primus. De materiâ circa quam simonia committitur, seu de rebus spiritualibus, et illis annexis.	517
§ 1. Utrùm semper sit illicitum pro sacramentis pecuniam dare.	519
§ 2. Utrùm sacramentalia et actus ac functiones spirituales vendi possint absque simoniâ.	525
§ 3. Utrùm sit simoniacum aliquid exigere ab iis qui recipiuntur vel proficiuntur in religione.	529
§ 4. Utrùm sit licitum pecuniam accipere pro his quæ sunt spiritualibus annexa.	535
§ 5. Utrùm vendere aut emere beneficia ecclesiastica sit simonia de jure divino.	535
§ 6. Utrùm commendæ, præsimonia et pensiones absque simoniâ vendi, aut redimi possint.	538
Art. II. De rebus temporalibus quæ sunt pretium rerum spiritualium, et concurrunt ad simoniam.	540
§ 1. In quo explicantur hæc tria manera in particulari.	<i>Ibid.</i>
§ 2. An, si temporale sit principale motivum dandi spirituale, non verò pretium, committatur simonia.	544
Art. III. De pactis, aut conventionibus quæ possunt constituere simoniam.	546
§ 1. Utrùm committatur simonia, antidoralem obligationem in pactum deducendo.	547
§ 2. Utrùm redemptio vexationis quæ res spirituales, et maximè beneficia, sit simoniaca.	549
§ 3. Utrùm in permutationibus et transactionibus beneficiorum reperitur simonia.	550
§ 4. An in renuntiatione beneficii factâ in favorem alterius, aut in confidentiam, simonia committatur.	555
Art. IV. De pœnis contra simoniacos in jure latis.	555
§ 1. De censuris latis contra simoniam committentes in ordinibus, in ingressu, vel professione religionis, et beneficiis.	557
§ 2. De secundâ pœnâ simoniaci, nempe quòd teneatur rem spirituales, v. g., beneficium dimittere.	559
§ 3. De tertîâ pœnâ, nempe restitutione pretii simoniacè accepti.	564
EXPOSITIO QUARTI PRÆCEPTI DECALOGI.	575-574
QUÆSTIO PRIMA. Quænam pietatis officia hoc præcepto filii adstringantur exhibere parentibus suis.	578
Articulus primus. De observantiâ filiorum erga parentes debita.	<i>Ibid.</i>
Art. II. De obedientiâ quam filii parentibus suis reddere tenentur.	584
Art. III. De amore quo filii parentes prosequi tenentur.	591
Art. IV. De subsidio quòd filii parentibus in necessitate tam spirituali quàm corporali existentibus præstare tenentur.	594
QUÆSTIO II. Quænam officia parentes filiis præstare tenentur, et vir ac uxor ad invicem.	599
Articulus primus. De obligatione parentum sustentandi filios eisque providendi de necessariis ad vitam.	<i>Ibid.</i>
Art. II. An parentes teneantur esse solliciti de instructione, eruditione et informatione filiorum et filiarum circa bonos mores.	403
Art. III. Utrùm parentes quandoque teneantur verbis addere verbera, et malos provocosque filios severiori disciplinâ corripere.	409
Art. IV. Quòd puerilis ætas aptissima eruditioni et morum informationi rectè censeatur, et sit.	415
Art. V. De pædagogio filiis præficiendo.	418

Art. VI. De officio mariti erga uxorem, et uxoris erga maritum.	422
Art. VII. De peccatis viri et uxoris.	425
QUÆSTIO III. De officiis superiorum et inferiorum ad invicem.	429
Articulus primus. De officiis dominorum et famulorum ad invicem.	<i>Ibid.</i>
Art. II. De officio parochorum, et ovium, ad invicem.	435
PRÆLOQUIUM DE JUSTITIA ET INJUSTITIA.	437-438
§ 1. De divisione justitiæ perfectæ in suas partes subjectivas.	442
§ 2. De injustitiæ naturâ et divisione.	446
EXPOSITIO QUINTI PRÆCEPTI DECALOGI.	447-448
QUÆSTIO PRIMA. De homicidio.	450
Articulus primus. Utrùm sit licitum occidere peccatores auctoritate publicâ.	454
Art. II. Utrùm privata personæ sit licitum occidere malefactorum.	454
Art. III. Utrùm occidere malefactores liceat clericis auctoritate publicâ fugentibus.	456
Art. IV. Utrùm licitum sit alicui occidere seipsum.	458
§ 1. Utrùm in aliquo casu liceat seipsum indirectè occidere.	461
§ 2. Proponuntur quidam casus particulares, de quibus est controversia.	466
§ 3. An et quando liceat seipsum mutilare.	469
Art. V. Utrùm liceat in aliquo casu interficere innocentem.	475
§ unicuique. In quo resolvuntur aliqui casus controversi et difficiles circa inducendam innocentem occisionem.	476
Art. VI. Utrùm liceat occidere aliquem se defendendo.	485
§ 1. Utrùm defendendo propriam vitam, liceat injustum aggressorem in ipso conflictu occidere, servatis conditionibus allegatis.	491
§ 2. Utrùm liceat futurum aggressorem prævenire.	494
§ 3. Utrùm liceat propria bona temporalia defendendo, eorum raptorem interficere.	497
§ 4. Utrùm pro defensione honoris et famæ licitum sit calumniam occidere.	501
§ 5. An ad salvandum honorem puellæ gravidæ liceat abortum procurare; et an licitum sit femine suam pudicitiam defendere etiam cum occisione aggressoris.	504
§ 6. Utrùm ad proximi vitam, aut pudicitiam aut bona defendendum, licitum sit occidere injustum invasorem.	506
§ 7. De monomachiâ et duellistarum cædibus.	509
§ 8. De bello et militum occisionibus.	511
COROLLARIUM.	514
§ 9. De homicidio casuali.	<i>Ibid.</i>
QUÆSTIO II. De affectibus et vitiiis, quæ ad homicidium quodammodo reduci possunt.	519
Articulus primus. An aliquis, ob bonum proprium temporale ulterius mortem vel grave malum optare possit absque peccato.	<i>Ibid.</i>
Art. II. De invidia et odio proximi ac inimici.	525
Art. III. De rixâ, discordiâ, contentione, litigio, seditione, crudelitate aliisque similibus vitiiis.	528
EXPOSITIO SEXTI ET NONI PRÆCEPTI DECALOGI.	551-552
QUÆSTIO PRIMA. De luxuriæ speciebus.	554
Articulus primus. De fornicatione simpliciter.	555
Art. II. De stupro.	559
Art. III. De rapto.	514
Art. IV. De adulterio.	547
§ 1. Utrùm adulter et adultera teneantur ad aliquam restitutionem faciendam.	551
§ 2. An et quando usus conjugii matrimonialis vitari possit.	555
§ 3. In quo explicatur primum caput, nempe finis generandi prois.	557

§ 4 In quo explicatur secundum caput, nempe finis reddendi debiti.	563
Art. V. Utrum incestus sit determinata species luxurie.	570
§ 1. De incestu propter affinitatem contracto.	575
§ 2. De cognatione legali que fit per adoptionem.	577
§ 3. De cognatione spirituali.	580
Art. VI. De sacrilegio, utrum possit esse species luxurie.	585
Art. VII. Utrum vitium contra naturam sit species luxurie.	591
QÆSTIO II. De mollitie aliisque impudicitis.	596
Articulus primus. Utrum mollities deliberatè et voluntariè procurata sit semper et in omni prorsus casu de se intrinsecè mala et illicita.	<i>Ibid.</i>
§ 1. Quandonam pollutio censetur voluntaria et peccaminosa in sua causa.	603
§ 2. De pollutione nocturnâ, an et quando sit peccatum.	607
§ 3. De aliis ad molliem pertinentibus.	610
Art. II. De amplexibus, tactibus et oculis libidinosis.	614
Art. III. In quo per breves questiones resolvuntur casus particulares circa tactus, amplexus et oscula occurrentes.	619
Art. IV. De aspectu libidinoso.	624
Art. V. De turpiloquiis et lectione turpium librorum.	629
Art. VI. De comœdiis et choreis.	635
QÆSTIO III. De motibus sensualitatis, de cogitationibus morosis et delectationibus venereis.	639
Articulus primus. An motus sensualitatis sint peccata.	<i>Ibid.</i>
Art. II. De cogitatione et delectatione morosâ in genere.	641
Art. III. De delectatione et cogitatione morosâ in specie luxurie.	646
Art. IV. In quo resolvuntur casus particulares in hac materiâ occurrentes.	649
EXPOSITIO SEPTIMI PRÆCEPTI DECALOGI.	
	655-657
PROLOGUS DE RERUM DOMINIO.	<i>Ibid.</i>
§ 1. De subiecto domini, seu quinam sint domini capaces.	637
§ 2. Utrum beneficiarii retineant dominium reddituum et bonorum ecclesiasticorum, et ad restitutionem teneantur, si hoc expendant.	638
§ 3. De objecto domini.	666
§ 4. De acquisitione et translatione dominiorum.	668
QÆSTIO PRIMA. De furto et rapinâ.	673
Articulus primus. De naturâ furti et rapinæ.	<i>Ibid.</i>
§ 1. De quantitate necessariâ ad constituendum furtum morale.	677
§ 2. Utrum propter necessitatem propriam vel alienam sublevandam liceat alicui rem alienam accipere.	681
§ 3. An qui rem suam ab alio detentam occultè accipit, aliter eam recuperare non valens, furtum committat.	685
Art. II. De furtis filiorum, uxorum, famulorum et religiosorum.	687
Art. III. Utrum fraudulentæ gabellas committant furtum et restituere teneantur.	693
Art. IV. De furtis bella gerentium.	695
Art. V. Quandonam venatione, aucupio et piscatione furtum committitur.	699
Art. VI. De furtis eorum qui ligna cadunt aut herbas decerpunt in sylvis aliorum.	702
Art. VII. De furtis rerum inventarum, et de thesaurorum inventione.	704
Art. VIII. De furtis bonorum ecclesiasticorum.	709
Art. IX. De furtis falsorum.	711
QÆSTIO II. De restitutione in communi.	715
Articulus primus. De radicibus et causis undè oriatur restitutionis obligatio.	716

Art. II. De possessore bonæ fidei.	718
Art. III. De possessore dubiæ fidei.	725
Art. IV. De possessore male fidei.	724
Art. V. Ex quâ culpâ aliquis teneatur ad restituendum alienum ratione acceptionis justæ, si perire contingat.	726
Art. VI. An et quænam culpa requiratur ad obligationem restituendi ratione iniquæ acceptionis et damni illati.	729
Art. VII. Quænam personæ censeantur cooperari ad damnum ab alio illatum, et unâ cum ipso ad restituendum teneri.	731
§ 1. De jubente suo mandante.	735
§ 2. De consulente.	<i>Ibid.</i>
§ 3. De consentiente.	735
§ 4. Pe adulatore et receptante.	736
§ 5. De nullo, non obstante, et non manifestante.	738
§ 6. Quo modo et quo ordine novem istii cooperatores una cum executore damni, teneantur ad illud restituendum.	740
QÆSTIO III. De personis quibus restitutio faciendâ est; et quo ordine.	742
Articulus primus. An quando res creditur nociva domino vel alteri, sit ipsi reddenda, si tunc illam exigit.	745
Art. II. Cui faciendâ est restitutio, quando rei alienatio aut acceptio est illicita de se, aut prohibita.	746
Art. III. Cui faciendâ sit restitutio rei, quando ejus dominus non comparet, puta quia aut est mortuus, aut ignotus, aut absens.	752
§ 1. Cui restituenda sit res quando ejus dominus est ignotus.	755
§ 2. Cui faciendâ sit restitutio rei, quando ejus dominus est quidem certus, sed obiit, aut longè distat.	756
Art. IV. Quinam ordo sit servandus inter personas quibus faciendâ est restitutio.	758
QÆSTIO IV. Quomodò et quando restitutio sit faciendâ et quibus de causis differri possit.	761
Articulus primus. De modo restitutionis faciendæ.	762
Art. II. An sub peccato restitutio statim sit faciendâ dum adest opportunitas.	764
Art. III. De causis excusantibus à restitutione statim faciendâ.	767
§ 1. An per assumptionem et professionem status religiosi debitor ab obligatione restituendi liberetur.	769
§ 2. An et quomodò omnimoda impotentia seu necessitas extrema debitoris, eum à restitutione liberet.	770
§ 3. Utrum ob valdè gravem necessitatem liceat restitutionem differre.	772
QÆSTIO V. De restitutione in particulari ortâ ex delicto.	774
Articulus primus. De restitutione faciendâ propter lesionem in bonis corporis.	<i>Ibid.</i>
Art. II. De restitutione faciendâ ob lesionem famæ.	778
Art. III. An et quomodò honor ablati sit restituendus.	782
QÆSTIO VI. De restitutione ortâ ex commutationibus voluntariis nempe ex contractibus.	785
Articulus primus. De mutuo et usurâ.	787
Art. II. Utrum usura sit de se intrinsecè mala, et omni jure prohibita.	790
Art. III. Utrum liceat pro pecuniâ mutuâ aliquam commoditatem petere, et quibus titulis.	798
§ 1. Examinatur primum punctum sequentibus questionibus.	<i>Ibid.</i>
§ 2. Examinantur tituli quibus licet aliquid exigere ex mutuo.	802
Art. IV. Utrum usurarius teneatur restituere quiddam de pecuniâ usurariâ lucratus est, quomodo, et quibus.	812
Art. V. De usurâ mentali.	813
Art. VI. An et quomodò liceat mutuum petere sub usuris.	815

- Art. VII. De contractu emptionis et venditionis. 816
 Art. VIII. Utrum licite aliquis possit vendere rem plus, aut minus emere quam valeat. 818
 Art. IX. An et quomodo venditio reddatur illicita propter defectum rei vendite, et an venditor ejus vitium dicere teneatur. 825
 Art. X. Utrum licet negotiando charius aliquid vendere quam emere. 827
 Art. XI. De ceteris contractibus. 850
 § 1. De constitutione censuum vel reddituum annuorum. *Ibid.*
 § 2. De contractu locationis et conductionis. 855
 § 3. De contractu societatis. 859
EXPOSITIO OCTAVI PRÆCEPTI DECALOGI. 845-844
PRÆLOQUIUM PRIMUM. An omne mendacium sit peccatum. *Ibid.*
PRÆLOQUIUM SECUNDUM. De usu æquivocationum et restrictionum mentalium. 819
PRÆLOQUIUM TERTIUM. De judicio temerario, suspitione et dubio. 866
 § 1. An suspitio sit peccatum mortale. 869
 § 2. Utrum dubia sint in meliorem partem interpretanda. 872
QUÆSTIO PRIMA. De injuriis verborum extra judicium. 875
Articulus primus. Quid sint detractio et contumelia, ac quot modis fieri soleant. *Ibid.*
 § 1. Utrum crimen occultum proximi revelare uni soli viro prudenti qui secretum apud se retinebit, sit detractio gravis. 877
 § 2. Utrum quando crimen alicujus est publicum narrari possit absque peccato detractio. 883
 § 3. An et quando audiens et tolerans detractioem, peccet mortaliter. 887
 Art. II. De susurratione, irrisione et maledictione. 889
QUÆSTIO II. De injuriis verborum in judicio. 894
Articulus primus. De injustitiâ judicis in judicando. *Ibid.*
 § 1. An et quæ potestas requiratur ad judicandum. *Ibid.*
 § 2. De formâ finis quam judex servare debet judicando. 897
 § 3. Utrum judex poenam à lege taxatam remittere, et à cliente aliquid titulo stipendii recipere possit. 905
 Art. II. De pertinentibus ad injustam accusationem. 905
 Art. III. De vitis contra justitiam ex parte rei seu accusati. 909
 § 1. Utrum accusatus possit absque peccato mortali veritatem negare per quam condemnaretur, et se calumniosè defendere. *Ibid.*
 § 2. Utrum reus possit infamare accusatorem aut testes, aut seipsum absque peccato. 915
 § 3. Utrum liceat reo judicium per appellationem declinare. 916
 § 4. Utrum licet condemnato ad mortem se defendere, si possit. 918
 Art. IV. De injustitiâ testium. 921
 § 1. De numero testium ad probationem necessario, et quales debent esse ad faciendam fidem. 924
 § 2. An alicujus testimonium sit absque illius culpâ repellendum. 925
 § 3. Utrum falsum testimonium semper sit peccatum mortale. 926
 Art. V. De injustitiâ advocatorum in patrocinando, item tabellionum, procuratorum, et aliorum. 927
EXPOSITIO NONI ET DECIMI PRÆCEPTI DECALOGI. 955-954
QUÆSTIO UNICA. De concupiscentiâ. *Ibid.*
Articulus primus. Utrum lex mosaica cobibeat non salum manum, sed etiam animum. *Ibid.*
 Art. II. Utrum duo ista præcepta sint inter se distincta. 957
 Art. III. De concupiscentiâ vestitâ boni delectabilis carnalis. 940
 Art. IV. De concupiscentiâ vestitâ boni utilis injustè rapiendi vel detinendi. 945
APPENDIX PRIMA. De Cultu sanctorum et de Veneratione sacrarum reliquiarum. (Nat. Alex.) 945-946
 § 1. Cultus sanctorum primo Decalogi præcepto non repugnat. *Ibid.*
 § 2. Sacrarum reliquiarum honor primo Decalogi præcepto non repugnat. 949
 § 3. Sanctorum invocatio primo Decalogi præcepto non prohibetur. 959
 § 4. De cultu SS. imaginum. 955
 § 5. Regula proximè spectantes circa sanctorum invocationem, sacrarum reliquiarum honorem, et imaginum venerationem. 958
 Regula I. *Ibid.*
 Regula II. 960
 Regula III. *Ibid.*
 Regula IV. 962
 Regula V. 963
 Regula VI. 964
 Regula VII. *Ibid.*
APPENDIX SECUNDA. De Sanctificatione diei Dominice et festorum. 965-966
 Utrum præter cessationem ab operibus vetitis et auditionem Missæ, aliquid insuper requiratur ad satisfaciendum legi. *Ibid.*
 § 1. Sententia affirmans requiri alia pietatis exercitia præter Missæ auditionem ad satisfaciendum præcepto de festorum sanctificatione (Auctore Patuzzi). 967
 § 2. Sententia negans fideles ad aliud teneri diebus Dominicis ultra cessationem ab opere servili et auditionem Missæ (Auctore P. Billuart). 975
APPENDIX TERTIA. De Revelatione secreti. 981-982
 § 1. Notiones præviæ de secreto. *Ibid.*
 § 2. De obligatione servandi secretum. *Ibid.*
 Regula I. De secreto à naturâ rei. *Ibid.*
 Regula II. De secreto commisso. 983
 Regula III. De secreto promisso. 984
 Regula IV. De conflictu legis secreti, cum necessitate vitandi grave damnum vel removendi damnum nobis extremum, aut præcepto superioris. 985
 § 5. Consecraria doctrinæ præcedentis. 987
APPENDIX QUARTA. De Abstinentiâ et Jejunio. 989-990
Articulus primus. De jejunio, utrum et quo jure sit præceptum. *Ibid.*
 Art. II. Utrum convenienter determinata sint tempora jejunii ecclesiastici. 994
 Art. III. De unâ vel multiplici refectioe in die jejunii. 998
 § 1. Utrum requiratur ad jejunium quod homo tantum semel comedat. 999
 § 2. Utrum quis toties peccat contra legem jejunii, quoties comedit ultra unam refectioem, an solum secundâ refectioe. *Ibid.*
 § 3. Utrum liceat dividere refectioem in die jejunii. 1004
 § 4. De consiliâ seu collatione. 1005
 § 5. Utrum juxta S. Thomam potus solvat jejunium. 1008
 Art. IV. De horâ solvendi jejunii. 1017
 Art. V. De abstinentiâ à carnibus, ovis et lacticiis. 1019
 Art. VI. Varie difficultates circa præcedentem materiam breviter resolvuntur. 1028
 Art. VII. Utrum violaturis jejunium ministrare cibos prohibitos aut carnem liceat. 1051
 Art. VIII. Utrum omnes ad jejunia ecclesiastica teneantur. 1054
INDEX RERUM. 1057-1058